

AZ IGE TESTET ÖLT

I. KÖTET

ISTEN MEGJELÉNÉSE
ÉS MUNKÁJA

MINDENHATÓ ISTEN EGYHÁZA

Copyright © 2024 Almighty God and The Church of Almighty God

AZ IGE TESTET ÖLT

I. KÖTET

ISTEN MEGJELENÉSE ÉS MUNKÁJA

Az Ige testet ölt (rövidítve: Az Ige), amelyet az utolsó napok Krisztusa, Mindenható Isten fejezett ki, jelenleg hat kötetből áll. Első kötet: Isten megjelenése és munkája; Második kötet: Isten megismeréséről; Harmadik kötet: Az utolsó napok Krisztusának beszédei; Negyedik kötet: Az antikrisztusok leleplezése; Ötödik kötet: A vezetők és a dolgozók felelőssége; és Hatodik kötet: Az igazságra törekvésről.

Minden jog fenntartva. E kiadvány egyetlen része sem sokszorosítható vagy továbbítható semmilyen formában és semmilyen módon, sem elektronikusan, sem mechanikusan, beleértve a fénymásolást, a hangfelvételt vagy bármilyen információátvitelt vagy -kereső rendszert, a szerzői jog tulajdonosának kifejezett írásbeli engedélye nélkül.

Tájékoztatás a következő címen kérhető:
contact.hu@godfootsteps.org

A könyv tartalmát teljes egészében hivatásos nyelvészek fordították és szerkesztették. Mindazonáltal néhány pontatlanság előfordulhat. Ha ilyen pontatlanságra gyanakszik, kérjük, olvassa el az eredeti kínai szöveget. Továbbá kérjük, vegye fel velünk a kapcsolatot, hogy a könyvet újrakiadásakor frissíthessük.

The Hungarian Bible verses found in this book are from the Hungarian Revised New Translation Bible (Translated in 1975, revised in 1990 and 2014) © Hungarian Bible Society 1975, 1990, 2014. Used by permission of the Hungarian Bible Society.

Kiadja a Mindenható Isten Egyháza
<https://hu.godfootsteps.org>

Előszó

Bár sokan hisznek Istenben, kevesen értik, mit jelent az Istenbe vetett hit, és mit kell tenniük, hogy megfeleljenek Isten akaratának. Ennek az az oka, hogy bár az emberek ismerik az „Isten” szót és az olyan kifejezéseket, mint „Isten munkája”, nem ismerik Istent, és még kevésbé ismerik a munkáját. Nem csoda tehát, hogy mindazoknak, akik nem ismerik Istent, zavaros a Róla alkotott hitük. Az emberek nem veszik komolyan az Istenbe vetett hitet, és ez teljességgel azért van, mert az Istenbe vetett hit túlságosan ismeretlen, túlságosan idegen számukra. Ily módon elmaradnak Isten kívánalmaitól. Más szóval, ha az emberek nem ismerik Istent, és nem ismerik a munkáját, akkor nem alkalmasak arra, hogy Isten használja őket, és még kevésbé képesek megfelelni akaratának. Az „Istenbe vetett hit” azt jelenti, hogy hiszünk, hogy van Isten; ez a legegyszerűbb fogalom az Istenben való hittel kapcsolatban. Mi több, hinni abban, hogy van Isten, nem ugyanaz, mint valóban hinni Istenben; inkább egyfajta egyszerű hit, erős vallási felhangokkal. Az Istenbe vetett igazi hit a következőt jelenti: Annak a hitnek az alapján, hogy Isten minden dolog felett szuverenitást gyakorol, az ember megtapasztalja a szavait és munkáját, megtisztítja romlott beállítottságát, megelégteti Isten akaratát, és megismeri Istent. Csak egy ilyen utat lehet „Istenbe vetett hitnek” nevezni. Az emberek mégis gyakran egyszerű és komolytalan dolognak tekintik az Istenbe vetett hitet. Azok az emberek, akik ilyen módon hisznek Istenben, elfelejtették, mit jelent Istenben hinni, és bár lehet, hogy a végsőig hisznek, soha nem nyerik el Isten jóváhagyását, mert rossz úton járnak. Ma is vannak olyanok, akik szó szerint veszik Isten szavait, és üres tanításban hisznek. Nem tudják, hogy hiányzik belőlük az Istenben való hit lényege, és nem kaphatják meg Isten jóváhagyását. Mégis imádkoznak Istenhez a biztonság és az elégséges kegyelem áldásaiért. Álljunk meg, csendesítsük el a szívünket, és kérdezzük meg magunktól: Lehet, hogy az Istenben való hit valóban a legkönnyebb dolog a világon? Lehet, hogy az Istenben való hit nem jelent mást, mint sok kegyelmet kapni Istentől? Azok az emberek, akik anélkül hisznek Istenben, hogy ismernék Őt, vagy akik hisznek Istenben, de Ellene vannak, valóban képesek-e megfelelni Isten akaratának?

Istenről és emberről nem lehet egyenlő feltételek mellett beszélni. Az Ő lényege és munkája az ember számára a végsőig kifürkészhetetlen és érthetetlen. Ha Isten nem személyesen végzi a munkáját és mondja ki szavait az ember világában, akkor az ember soha nem lenne képes megérteni Isten akaratát. Így aztán még azok sem lennének képesek elnyerni a jóváhagyását, akik egész életüket Istennek szentelték. Ha Isten nem lát munkához, akkor bármennyire is jól teszi az ember, minden hiábavaló lesz, mert Isten gondolatai mindig emelkedettebbek lesznek az ember gondolatainál, és Isten bölcsessége meghaladja az ember felfogóképességét. Ezért azt mondom, hogy azok, akik azt állítják, hogy „teljesen megértik” Istent és munkáját, ostoba társaság; mind túlzóak és tudatlanok. Az ember nem határozhatja meg Isten munkáját; sőt, az ember nem is képes meghatározni Isten munkáját. Isten szemében az ember olyan jelentéktelen, mint egy

hangya; hogyan is mérhetné fel tehát az ember Isten munkáját? Azok, akik szívesen fecsegnek, hogy „Isten nem így vagy úgy működik”, vagy „Isten ilyen vagy olyan” – nem arrogánsan beszélnek vajon? Mindannyiunknak tudnunk kellene, hogy az embert, aki testből való, megrontotta a Sátán. Az emberiség természete az, hogy szembeszálljon Istennel. Az emberiség nem lehet egyenrangú Istennel, még kevésbé remélheti az emberiség, hogy tanácsot adhat Isten munkájához. Ami azt illeti, hogy Isten hogyan vezeti az embert, ez Magának Istennek a munkája. Illő, hogy az ember engedelmeskedjen, anélkül, hogy ezt vagy azt a nézetet vallaná, hiszen az ember csak por. Mivel az a szándékunk, hogy Istent keressük, nem szabad a saját elképzeléseinket az Ő munkájára Isten megfontolása érdekében ráhúznunk, még kevésbé szabad romlott beállítottságunkat a végsőig bevetnünk, hogy szándékosan szembeszálljunk Isten munkájával. Nem válnánk ezáltal antikrisztussá? Hogyan hihetnének az ilyen emberek Istenben? Mivel hisszük, hogy van egy Isten, és mivel meg akarunk felelni Neki és látni akarjuk Őt, az igaz utat kell keresnünk, és keresnünk kell az Istennel összeegyeztethető utat. Nem szabad makacsul szemben állnunk Vele. Mi jó származhatna az ilyen cselekedeteiből?

Ma Isten új munkát végzett. Lehet, hogy te nem tudod elfogadni ezeket a szavakat, és furcsának tűnhetnek számodra, de azt tanácsolom neked, hogy ne fedd fel természetességedet, mert csak akik valóban éheznek és szomjazzák az igazságot Isten előtt, azok kaphatják meg az igazságot, és csak akik valóban jámborak, azok kaphatnak megvilágosítást és vezetést Tőle. Eredményt akkor érhetünk el, ha józan nyugalommal keressük az igazságot, nem pedig veszekedéssel és vitatkozással. Amikor azt mondom, hogy „ma Isten új munkát végzett”, akkor arra utalok, hogy Isten ismét testet öltött. Lehet, hogy ezek a szavak nem zavarnak téged; lehet, hogy megveted őket; vagy, az is lehet, hogy nagyon is érdekelnek téged. Bárhogy is legyen, remélem, hogy mindazok, akik valóban vágnak Isten megjelenésére, szembe tudnak nézni ezzel a ténnyel, és alaposan megvizsgálják, ahelyett, hogy elhamarkodottan következtetéseket vonnának le róla; egy bölcs embernek ezt kell tennie.

Nem nehéz vizsgálódni ilyen témában, de ehhez mindannyiunknak ismernie kell ezt az egy igazságot: Aki a megtestesült Isten, annak Isten lényegét kell birtokolnia, és aki a megtestesült Isten, annak Isten kifejeződését kell birtokolnia. Mivel Isten testté lesz, világra fogja hozni azt a munkát, amit elvégezni szándékozik, és mivel Isten testté lesz, ki fogja fejezni azt, ami Ő, és képes lesz az igazságot az emberhez elhozni, életet ajándékozni neki, és utat mutatni neki. Az a test, amely nem rendelkezik Isten lényegével, határozottan nem a megtestesült Isten; ehhez nem fér kétség. Ha az ember meg akarja vizsgálni, hogy ez vajon Isten megtestesülése-e, akkor ezt az Általa kifejezett természettel és az Általa mondott szavakkal kell alátámasztania. Ami azt jelenti, hogy annak megerősítéséhez, hogy ez Isten megtestesült teste-e vagy sem, és hogy ez az igaz út vagy sem, az Ő lényege alapján kell különbséget tenni. Így tehát annak eldöntésében, hogy Isten megtestesült testéről van-e szó, a kulcs az Ő lényegében (a munkájában, a kijelentéseiben, a természetében és sok más aspektusában) rejlik, nem pedig a külső

megjelenésben. Ha az ember csak a külső megjelenését vizsgálja, és ennek következtében figyelmen kívül hagyja a lényegét, az azt mutatja, hogy az ember tájékozatlan és tudatlan. A külső megjelenés nem határozhatja meg a lényeget; mi több, Isten munkája soha nem felelhet meg az ember elképzeléseinek. Vajon Jézus külső megjelenése nem állt-e ellentétben az ember elképzeléseivel? Nem volt-e az Ő arca és öltözete képtelen arra, hogy bármilyen támpontot adjon az Ő valódi kilétére vonatkozóan? A legkorábbi farizeusok nem éppen azért elleneztek Jézust, mert csak a külső megjelenését nézték, és nem szívlelték meg szája szavait? Remélem, hogy egyetlen testvér, aki Isten megjelenését keresi, sem fogja megismételni a történelem tragédiáját. Nem szabad a modern idők farizeusaivá válnotok, és ismét keresztre szegeznetek Istent. Alaposan meg kell fontolnotok, hogyan fogadjátok Isten visszatérését, és tiszta elmével kell rendelkeznetek azzal kapcsolatban, hogyan legyetek olyanok, akik alávetik magukat az igazságnak. Ez mindenkinek a felelőssége, aki várja, hogy Jézus visszatérjen a felhőn lovagolva. Meg kell dörzsölnünk a lelki szemünket, hogy tisztává tegyük, és nem szabad elmerülnünk a túlzó fantázia szavaiban. Isten gyakorlati munkájára kellene gondolnunk, és Isten gyakorlati oldalát kellene szemügyre vennünk. Ne ragadtassátok el magatokat, és ne vesszetek el az ábrándozásban, mindig arra a napra vágyakozva, amikor az Úr Jézus felhőn lovagolva hirtelen leszáll közétek, és magával ragad titeket, akik soha nem ismertétek vagy láttátok Őt, és akik nem tudjátok, hogyan kell cselekedni az Ő akaratát. Jobb, ha gyakorlatiasabb dolgokon gondolkodunk!

Lehet, hogy kutatás céljából nyitottad ki ezt a könyvet, vagy azzal a szándékkal, hogy elfogadd; bárhogyan is állsz hozzá, remélem, hogy végigolvasod, és nem fogod egykönnyen félretenni. Lehet, hogy e szavak elolvasása után megváltozik a hozzáállásod, ám ez a motivációdól és megértésed mértékétől függ. Van azonban egy dolog, amit tudnod kell: Isten szavát nem lehet ember szavaként érteni, és még kevésbé lehet az ember szavát Isten szavaként érteni. Egy Isten által használt ember nem a megtestesült Isten, és a megtestesült Isten nem egy Isten által használt ember. Ebben lényeges különbség van. Talán, miután elolvastad ezeket a szavakat, nem Isten szavainak ismered el őket, hanem csak az ember által elért megvilágosodásnak. Ebben az esetben téged elvakít a tudatlanság. Hogyan lehetnek Isten szavai azonosak az ember által elért megvilágosodással? A megtestesült Isten szavai egy új kort nyitnak meg, az egész emberiséget irányítják, titkokat tárnak fel, és megmutatják az embernek, hogy milyen irányt kell követnie az új korban. Az ember által elért megvilágosodás nem más, mint egyszerű útmutatás a gyakorláshoz vagy a tudáshoz. Nem képes az egész emberiséget egy új korba vezetni, vagy Magának Istennek a titkait feltárni. Végül is Isten Isten, és az ember ember. Isten istenlényegű, az ember pedig emberlényegű. Ha az ember az Isten által mondott szavakat a Szentlélek által adott egyszerű megvilágosításnak tekinti, és az apostolok és próféták szavait Isten által személyesen mondott szavaknak veszi, az az ember hibája lenne. Bármilyen történjen, soha nem szabad összekeverned a jót és a rosszat, sem a magasat nem szabad alacsonynak feltüntetned, sem a mélyet nem

szabad összetévesztened a sekélyessel; bármi is történjen, soha nem szabad szándékosan megcáfolnod azt, amit igazságnak ismersz. Mindenkinek, aki hisz abban, hogy van Isten, a helyes nézőpontból kell a problémákat vizsgálnia, és Isten új munkáját és új szavait az Ő teremtetett lényének szemszögéből kell elfogadnia; ellenkező esetben Isten kiveti őket.

Jahve munkája után Jézus testté lett, hogy elvégezze munkáját az emberek között. Az Ő munkája nem elkülönülten haladt, hanem Jahve munkájára épült. Ez egy új korra vonatkozó munka volt, amelyet Isten a Törvény Korának lezárása után végzett. Hasonlóképpen, miután Jézus munkája véget ért, Isten folytatta a következő kort illető munkáját, mert Isten teljes irányítása mindig előrehalad. Amikor a régi kor elmúlik, helyébe egy új kor lép, és miután a régi munka befejeződött, új munka következik, hogy Isten irányítási tevékenysége folytatódhasson. Ez a megtestesülés Isten második megtestesülése, amely Jézus munkáját követi. Természetesen ez a megtestesülés nem önállóan történik; ez a munka harmadik szakasza a Törvény Kora és a Kegyelem Kora után. Minden alkalommal, amikor Isten a munka új szakaszát indítja, mindig új kezdetnek kell lennie, és mindig új kort kell hoznia. Ennek megfelelően változik Isten természete, munkálkodásának módja, munkájának helye és az Ő neve is. Nem csoda tehát, hogy az embernek nehéz elfogadnia Isten munkáját az új korban. Ám függetlenül attól, hogy az ember hogyan áll ellen Neki, Isten mindig végzi a munkáját, és mindig előreviszi az egész emberiséget. Amikor Jézus eljött az emberek világába, megnyitotta a Kegyelem Korát, és véget vetett a Törvény Korának. Az utolsó napokban Isten ismét testté lett, és ezzel a megtestesüléssel véget vetett a Kegyelem Korának, majd megnyitotta a Királyság Korát. Mindazok, akik képesek elfogadni Isten második megtestesülését, eljutnak a Királyság Korába, ráadásul képessé válnak arra, hogy személyesen elfogadják Isten vezetését. Bár Jézus sok munkát végzett az emberek között, Ő csak az egész emberiség megváltását teljesítette, és az ember vétekáldozatává vált; nem szabadította meg az embert minden romlott beállítottságától. Az embernek a Sátán befolyásától való teljes megmentéséhez nemcsak arra volt szükség, hogy Jézus vétekáldozattá váljon, és magára vegye az ember bűneit, hanem arra is, hogy Isten még nagyobb munkát végezzen, hogy az embert teljesen megszabadítsa sátánian romlott beállítottságától. Így most, hogy az ember bűnei megbocsátást nyertek, Isten ismét testet öltött, hogy az embert az új korba vezesse, és megkezdte a fenyítés és az ítélet munkáját. Ez a munka az embert egy magasabb világba vezette. Mindazok, akik alávetik magukat az Ő uralmának, magasabb igazságot fognak élvezni és nagyobb áldásokban részesülnek. Valóban a világosságban fognak élni, és elnyerik az igazságot, az utat és az életet.

Ha az emberek megrekednek a Kegyelem Korában, soha nem szabadulnak meg romlott beállítottságuktól, és még kevésbé ismerik meg Isten eredendő természetét. Ha az emberek mindig a kegyelem bőségében élnek, de nincs meg az az életút, amely lehetővé teszi számukra, hogy megismerjék Istent, vagy hogy megelégtessék Őt, akkor soha nem fogják igazán megnyerni Őt a Benne való hitükben. Ez a fajta hit valóban

szánalmas. Amikor befejezted e könyv olvasását, amikor megtapasztaltad a megtestesült Isten munkájának minden egyes lépését a Királyság Korában, akkor úgy fogod érezni, hogy hosszú évek óta élő vágyaid végre megvalósultak. Úgy fogod érezni, hogy csak most láttad igazán Istent szemtől szembe; csak most pillantottad meg arcát, hallottad személyes kijelentéseit, értékelted munkájának bölcsességét, és valóban megérezted, mennyire valóságos és mindenható. Úgy fogod érezni, hogy sok olyan dologra tettél szert, amit a korábbi időkben az emberek soha nem láttak, és nem is birtokoltak. Ekkor világosan tudni fogod, hogy mit jelent hinni Istenben, és mit jelent megfelelni Isten akaratának. Természetesen, ha ragaszkodsz a múltbeli nézetekhez, és elutasítod vagy tagadod Isten második megtestesülésének tényét, akkor üres kézzel maradsz, nem szerzel semmit, és végül bűnösnek nyilvánítanak az Istennel szembeni ellenállásban. Azokra, akik képesek engedelmeskedni az igazságnak és alávetik magukat Isten munkájának, a második megtestesült Isten – a Mindenható – neve alatt lesz szükség. Képesek lesznek elfogadni Isten személyes vezetését, több és felsőbb igazságot, valamint a valódi életet elnyerve. Olyan látomásuk lesz, amelyet a múlt emberei sohasem láttak: „Megfordultam, hogy lássam, milyen hang szólt hozzám, és amikor megfordultam, hét arany gyertyatartót láttam, és a gyertyatartók között az Emberfiához hasonlót: hosszú palástba volt öltözve, mellén aranyövvel körülövezve; feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a tűz lángja; lába hasonló volt a kemencében izzó aranyérchez; hangja olyan, mint a nagy vizek zúgása; jobb kezében hét csillagot tartott, szájából kétélű éles kard jött ki, és tekintete olyan volt, mint amikor a nap teljes erejével ragyog” (Jelenések 1:12-16). Ez a látomás Isten egész természetének kifejeződése, és az egész természetének kifejeződése egyben Isten munkájának kifejeződése is a jelen megtestesülésében. A fenyítések és ítéletek áradatában az Emberfia az Ő eredendő természetét fejezi ki a kijelentések által, lehetővé téve mindazok számára, akik elfogadják a fenyítését és ítéletét, hogy meglássák az Emberfia igazi arcát, amely hűen ábrázolja az Emberfia János által látott arcát. (Természetesen mindez láthatatlan lesz azok számára, akik nem fogadják el Isten munkáját a Királyság Korában.) Isten igazi arca nem fogalmazható meg teljesen az emberi nyelv segítségével, ezért Isten azokat az eszközöket használja, amelyekkel kifejezi az Ő eredendő természetét, hogy megmutassa az Ő igazi arcát az embernek. Ami azt jelenti, hogy mindazok, akik méltányolták az Emberfia eredendő természetét, látták az Emberfia igazi arcát, mert Isten túl nagy, és emberi nyelvvvel nem fogalmazható meg tökéletesen. Ha az ember egyszer megtapasztalta Isten munkájának minden egyes lépését a Királyság Korában, akkor tudni fogja János szavainak valódi értelmét, amikor az Emberfiáról beszélt a lámpatartók között: „Feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a tűz lángja; lába hasonló volt a kemencében izzó aranyérchez; hangja olyan, mint a nagy vizek zúgása; jobb kezében hét csillagot tartott, szájából kétélű éles kard jött ki, és tekintete olyan volt, mint amikor a nap teljes erejével ragyog.” Ekkor minden kétséget kizáróan tudni fogod, hogy ez a közönséges húsvér test, amely oly sokat mondott,

tagadhatatlanul a második megtestesült Isten. Sőt, valóban érezni fogod, hogy milyen áldott vagy, és a legszerencsésebbnek fogod érezni magad. Nem vagy hajlandó elfogadni ezt az áldást?

E könyv első része „Krisztus kijelentései a kezdetekkor”. Ezek a szavak a Kegyelem Korának végétől a Királyság Korának kezdetére való átmenetet mutatják be, és ezek alkotják a Szentlélek nyilvános bizonyoságtételét az Emberfiáról a gyülekezeteknek. Ez egyben A Jelenések könyve következő szavainak beteljesülése is: „Akinak van füle, hallja meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek!” Ezek a szavak annak a munkának a kezdeti szakaszát mutatják be, amelyhez Isten a Királyság Korában fogott hozzá. E könyv második részét azok a szavak alkotják, amelyeket az Emberfia személyesen mondott, miután hivatalosan felfedte Magát. Ez a válogatás a kijelentések és szavak több típusát tartalmazza, mint például a prófécia, a titkok kinyilatkoztatása és az életút, amelyek tartalma igen gazdag – vannak benne jóslatok a királyság jövőjére vonatkozóan, Isten irányítási terve titkainak kinyilatkoztatása, az emberi természet elemzése, intések és figyelmeztetések, szigorú ítéletek, szívből jövő vigasztaló szavak, az élet megvitatása, beszéd a belépésről és így tovább. Röviden, ami Istené és ami Ő, valamint Isten természete mind-mind az Ő munkájában és szavaiban jut kifejezésre. Természetesen Isten munkája a jelen megtestesülésben elsősorban a fenyítés és az ítélet által fejezi ki az Ő természetét. Erre az alapra építve több igazságot hoz az embernek, és a gyakorlás több módját mutatja meg neki, így érve el célját, hogy meghódítsa az embert, és megmentse őt saját romlott beállítottságától. Ez áll Isten munkája mögött a Királyság Korában. Be akarsz lépni az új korba? Szeretnél megszabadulni a romlott beállítottságodtól? Szeretnél felsőbb igazságot nyerni? Szeretnéd meglátni az Emberfia igazi arcát? Szeretnéd, hogy ez az élet számítson? Szeretnéd, hogy Isten tökéletessé tegyen téged? Akkor hogyan fogod üdvözölni Jézus visszatérését?

TARTALOMJEGYZÉK

ELSŐ RÉSZ

KRISZTUS KIJELENTÉSEI A KEZDETEKKOR A SZENTLÉLEK SZAVAI AZ EGYHÁZAKHOZ

(1991. FEBRUÁR 11. – 1991. NOVEMBER 20.)

Bevezetés	2
1. fejezet.....	8
2. fejezet.....	9
3. fejezet.....	10
4. fejezet.....	11
5. fejezet.....	12
6. fejezet.....	13
7. fejezet.....	14
8. fejezet.....	15
9. fejezet.....	17
10. fejezet.....	20
11. fejezet.....	21
12. fejezet.....	22
13. fejezet.....	24
14. fejezet.....	28
15. fejezet.....	31
16. fejezet.....	33
17. fejezet.....	33
18. fejezet.....	36
19. fejezet.....	37
20. fejezet.....	40
21. fejezet.....	41
22. fejezet.....	43
23. fejezet.....	45
24. fejezet.....	46
25. fejezet.....	46
26. fejezet.....	47
27. fejezet.....	48
28. fejezet.....	49
29. fejezet.....	50
30. fejezet.....	51

31. fejezet.....	52
32. fejezet.....	52
33. fejezet.....	53
34. fejezet.....	54
35. fejezet.....	56
36. fejezet.....	58
37. fejezet.....	60
38. fejezet.....	61
39. fejezet.....	62
40. fejezet.....	63
41. fejezet.....	64
42. fejezet.....	65
43. fejezet.....	66
44. fejezet.....	67
45. fejezet.....	69
46. fejezet.....	70
47. fejezet.....	71
48. fejezet.....	72
49. fejezet.....	73
50. fejezet.....	74
51. fejezet.....	75
52. fejezet.....	76
53. fejezet.....	77
54. fejezet.....	78
55. fejezet.....	79
56. fejezet.....	80
57. fejezet.....	82
58. fejezet.....	83
59. fejezet.....	84
60. fejezet.....	85
61. fejezet.....	86
62. fejezet.....	88
63. fejezet.....	90
64. fejezet.....	92
65. fejezet.....	94
66. fejezet.....	96
67. fejezet.....	97
68. fejezet.....	98
69. fejezet.....	100
70. fejezet.....	102

71. fejezet.....	104
72. fejezet.....	106
73. fejezet.....	108
74. fejezet.....	110
75. fejezet.....	111
76. fejezet.....	113
77. fejezet.....	115
78. fejezet.....	118
79. fejezet.....	120
80. fejezet.....	123
81. fejezet.....	126
82. fejezet.....	128
83. fejezet.....	132
84. fejezet.....	134
85. fejezet.....	137
86. fejezet.....	140
87. fejezet.....	142
88. fejezet.....	145
89. fejezet.....	148
90. fejezet.....	150
91. fejezet.....	153
92. fejezet.....	156
93. fejezet.....	158
94. fejezet.....	160
95. fejezet.....	164
96. fejezet.....	167
97. fejezet.....	170
98. fejezet.....	173
99. fejezet.....	177
100. fejezet.....	181
101. fejezet.....	184
102. fejezet.....	187
103. fejezet.....	191
104. fejezet.....	194
105. fejezet.....	197
106. fejezet.....	200
107. fejezet.....	204
108. fejezet.....	207
109. fejezet.....	211
110. fejezet.....	214

111. fejezet.....	218
112. fejezet.....	222
113. fejezet.....	226
114. fejezet.....	229
115. fejezet.....	231
116. fejezet.....	235
117. fejezet.....	238
118. fejezet.....	240
119. fejezet.....	243
120. fejezet.....	245

MÁSODIK RÉSZ

ISTEN SZAVAI AZ EGÉSZ VILÁGEGYETEMHEZ

(1992. FEBRUÁR 20. – 1992. JÚNIUS 1.)

Bevezetés.....	251
1. fejezet.....	252
2. fejezet.....	254
3. fejezet.....	255
4. fejezet.....	257
5. fejezet.....	260
6. fejezet.....	263
7. fejezet.....	266
8. fejezet.....	267
9. fejezet.....	270
10. fejezet.....	273
A királyság himnusza	277
11. fejezet.....	278
12. fejezet.....	281
13. fejezet.....	284
14. fejezet.....	287
15. fejezet.....	290
16. fejezet.....	294
17. fejezet.....	297
18. fejezet.....	300
19. fejezet.....	303
20. fejezet.....	307
21. fejezet.....	309

22. fejezet.....	312
23. fejezet.....	315
24. fejezet.....	319
25. fejezet.....	322
Örvendjetek mindnyájan, ti emberek!.....	325
26. fejezet.....	326
27. fejezet.....	329
28. fejezet.....	332
29. fejezet.....	335
30. fejezet.....	338
31. fejezet.....	341
32. fejezet.....	344
33. fejezet.....	348
34. fejezet.....	351
35. fejezet.....	354
36. fejezet.....	357
37. fejezet.....	360
38. fejezet.....	362
39. fejezet.....	365
40. fejezet.....	368
41. fejezet.....	372
42. fejezet.....	374
43. fejezet.....	378
44. fejezet.....	381
45. fejezet.....	384
46. fejezet.....	387
47. fejezet.....	390

FÜGGELÉK

AZ „ISTEN SZAVAI AZ EGÉSZ VILÁGEGYETEMHEZ” CÍMŰ RÉSZ MISZTÉRIUMAINAK ÉRTELMEZÉSEI

1. fejezet.....	394
3. fejezet.....	398
4. fejezet.....	403
5. fejezet.....	409
6. fejezet.....	412

Péter életéről	418
8. fejezet.....	423
9. fejezet.....	426
Kiegészítés: 1. fejezet	431
10. fejezet.....	433
11. fejezet.....	437
Kiegészítés: 2. fejezet	442
12. fejezet.....	444
13. fejezet.....	451
14. fejezet.....	454
15. fejezet.....	458
16. fejezet.....	464
17. fejezet.....	469
18. fejezet.....	474
19. fejezet.....	479
20. fejezet.....	482
21. fejezet.....	485
22. és 23. fejezet	488
24. és 25. fejezet	492
26. fejezet.....	495
27. fejezet.....	499
28. fejezet.....	503
29. fejezet.....	505
30. fejezet.....	509
31. fejezet.....	513
32. fejezet.....	515
33. fejezet.....	520
35. fejezet.....	522
36. fejezet.....	526
38. fejezet.....	531
39. fejezet.....	534
40. fejezet.....	537
41. fejezet.....	539
42. fejezet.....	543
44. és 45. fejezet	548
46. fejezet.....	549

HARMADIK RÉSZ

KRISZTUS SZAVAI, AMIKOR A GYÜLEKEZETEK BEN JÁRT

(1992. JÚNIUS – 2010. MÁRCIUS 23.)

Bevezetés	554
------------------------	-----

I.

(1992. JÚNIUS – 1992. OKTÓBER)

Az út... (1.).....	560
Az út... (2.).....	563
Az út... (3.).....	566
Az út... (4.).....	570
Az út... (5.).....	573
Az út... (6.).....	577
Az út... (7.).....	581
Az út... (8.).....	584
Milyen nézőpontja legyen a hívőknek?	589
Isten munkájának lépéseiről.....	590
A romlott ember képtelen Istent képviselni.....	592
A vallásos szolgálatot meg kell tisztítani	594
Istenben való hitedben engedelmeskedned kell Istennek.....	596
Nagyon fontos, hogy normális kapcsolatot alakítsunk ki Istennel	598
Egy normális lelki élet a helyes útra vezeti az embereket.....	602
Ígérek azoknak, akik tökéletessé váltak	604
A gonosz biztosan elnyeri büntetését.....	608
Hogyan lépünk be egy normális állapotba?.....	611
Hogyan kell Isten akaratával összhangban szolgálni?.....	613
Hogyan ismerjük meg a valóságot?	617
A normális lelki életről	620
A gyülekezeti élet és a valós élet megbeszélése	623
Arról, hogy mindenki végrehajtja a saját feladatát.....	628
Arról, hogy Isten hogyan használja az embert	630
Ha egyszer megértetted az igazságot, a gyakorlatba kell ültetned azt	631
Az üdvösséget elérő személy az, aki hajlandó gyakorolni az igazságot	634
Amivel egy megfelelő pásztornak rendelkeznie kell.....	637
A tapasztalatról	639
Az új kor parancsolatai	641

Az Ezeréves Királyság elérkezett.....	644
Milyen a kapcsolatod Istennel?	647
Összpontosíts jobban a valóságra	652
A parancsolatok megtartása és az igazság gyakorlása	657
Tudnod kell, hogy a gyakorlati Isten Maga Isten	661
Csupán az igazság gyakorlatba ültetése jelenti a valóság birtoklását	665
Isten ma végzett munkájának megismerése	669
Isten munkája olyan egyszerű lenne, ahogyan azt az ember képzeletben	674
Az igazságért kell élned, hiszen hiszel Istenben	677
Zeng a hét mennydörgés – azt jövendöli, hogy a királyság evangéliuma elterjed majd az egész világegyetemben	679
A megtestesült Isten és az Isten által használt emberek közötti alapvető különbség	682
Menekülj meg a sötétség befolyásától, és Isten majd megnyer téged	688
A hitben a valóságra kell koncentrálni – Vallásos rítusokban részt venni nem hit	692
Csak azok szolgálhatják Istent, akik ismerik Isten ma végzett munkáját	695
Az Isten iránti valódi szeretet spontán.....	699
Az imádság gyakorlatáról	704
Ismerd meg Isten legújabb munkáját, és kövesd az Ő nyomdokait	709
Az emberek, akiknek a beállítottsága megváltozott, azok, akik beléptek Isten szavainak valóságába	717
A szíved Isten előtti lecsendesítéséről	723
Légy figyelmes Isten akarására, hogy elérd a tökéletességet	727
Isten tökéletessé teszi az Ő szíve szerint valókat	733
Azokat, akik igaz szívvel engedelmeskednek Istennek, biztosan megnyeri Isten.....	737
A Királyság Kora az Ige Kora	742
Minden Isten szava által valósul meg.....	751
Azok tudják teljesen alávetni magukat Isten gyakorlatiasságának, akik igazán szeretik Őt	760
Akik tökéletessé lesznek téve, azoknak finomításon kell átesniük.....	765
Isten szeretetreméltóságát csak fájdalmas próbatételek kiállása által ismerheted meg	777
Csak az Isten iránti szeretet az igaz hit Istenben	782
Rövid beszéd a következő témában: „Az Ezeréves Királyság Elérkezett”	790
Csak azok tehetnek bizonyosságot Istenről, akik ismerik Istent	793
Hogyan ismerte meg Péter Jézust?	799
Az ember csak a finomítás megtapasztalása által juthat az igaz szeretet birtokába	806
Azok, aki Istent szeretik, örökké élnek majd az Ő fényében	811
Csak azok tökéletesíthetők, akik a gyakorlásra összpontosítanak	818

A Szentlélek munkája és a Sátán munkája	825
Figyelmeztetés azoknak, akik nem gyakorolják az igazságot	830
Fenn kell tartanod Isten iránti odaadásodat	835
Te vagy az, aki életre keltél?	843
Változatlan beállítottsággal rendelkezni annyi, mint ellenségeskedni Istennel	846
Mindazon emberek, akik nem ismerik Istent, szemben állnak Istennel.....	851

II.

(1992. NOVEMBER – 1993. JÚNIUS)

Munka és belépés (1.).....	858
Munka és belépés (2.).....	860
Munka és belépés (3.).....	864
Munka és belépés (4.).....	869
Munka és belépés (5.).....	873
Munka és belépés (6.).....	879
Munka és belépés (7.).....	884
Munka és belépés (8.).....	891
Munka és belépés (9.).....	896
Munka és belépés (10.).....	902
Isten munkájának látomása (1.)	910
Isten munkájának látomása (2.)	915
Isten munkájának látomása (3.)	921
A Bibliáról (1.).....	936
A Bibliáról (2.).....	943
A Bibliáról (3.).....	946
A Bibliáról (4.).....	951
Gyakorlat (1.)	955
Gyakorlat (2.)	965
A megtestesülés misztériuma (1.).....	970
A megtestesülés misztériuma (2.).....	982
A megtestesülés misztériuma (3.).....	986
A megtestesülés misztériuma (4.).....	993
A két megtestesülés teljessé teszi a megtestesülés jelentőségét.....	1007
Létezik a Szentháromság?	1013
Gyakorlat (3.)	1023
Gyakorlat (4.)	1028
Gyakorlat (5.)	1032
A hódítás munkájának belső igazsága (1.)	1037

Miért nem akarsz ellenpont lenni?.....	1046
Hogyan érhetők el a hódítás munkája második lépésének hatásai?	1057
A hódítás munkájának belső igazsága (2.)	1064
A hódítás munkájának belső igazsága (3.)	1069
A hódítás munkájának belső igazsága (4.)	1076
Gyakorlat (6.)	1081
Gyakorlat (7.)	1087
Gyakorlat (8.)	1100
Szolgálj úgy, ahogy az izráeliták tették	1103
A képességnövelés célja Isten megváltásának megszerzése	1109
Móáb leszármazottai megmentésének jelentősége	1112
Péter tapasztalatai: tudása a fenyítésről és ítéletről.....	1124
Értenetek kell a munkát – ne kövessetek összezavarodva!.....	1142
Hogyan kellene végigjárnod az út utolsó szakaszát?.....	1147

III.

(1993. JÚLIUS – 1994. MÁRCIUS)

Hogyan kell a jövőbeni küldetésedhez hozzáállnod?	1158
Az emberiség irányításának célja.....	1159
Az ember lényege és identitása	1161
Az ember eredendő identitása és értéke: milyenek valójában?	1164
Azok, akik nem tanulnak és tudatlanok maradnak: nem fenevadak-e?	1165
Kína választott népe nem képes Izráel egyetlen törzsének képviselőjére sem	1168
Milyen megértések van az áldásokról?	1169
Mi a te megértésed Istenről?	1172
Mit jelent igazi embernek lenni?	1176
Mit tudsz a hitről?	1181
Amikor a lehulló levelek visszatérnek a gyökereikhez, te megbánod majd mindazt a gonoszságot, amit tettél.....	1186
Senki, aki a testből való, nem menekülhet meg a harag napja elől	1190
Már visszatért a Megváltó egy „fehér felhőn”	1195
Az evangélium terjesztésének munkája egyben az ember megmentésének munkája is	1199
Mindannyian annyira hitvány jellemek vagytok!	1202
A Törvény Korában végzett munka	1207
A Megváltás Korának munkája mögötti valós történet	1210
Szavak fiataloknak és időseknek	1214
Tudnod kell, hogyan fejlődött az egész emberiség a mai napig.....	1219

Elnevezésekről és identitásról.....	1233
Csak a tökéletesítettek élhetnek értelmes életet.....	1246
Tedd félre a rang áldásait és értsd meg Isten akaratát, hogy üdvözítse az embert.....	1254
Hogyan kaphatja meg Isten kinyilatkoztatásait az ember, aki saját elképzelései szerint behatárolta Istent?	1260
Csak azok tudnak megfelelni Istennek, akik ismerik Istent és az Ő munkáját	1265
A megtestesült Isten szolgálata és az emberi kötelesség közötti különbség	1272
Isten az egész teremtés ura	1280
Hogyan vélekedsz a tizenhárom apostoli levélről?	1284
A siker vagy a kudarc attól függ, milyen úton jár az ember.....	1290
Isten munkája és az ember munkája.....	1303
Az Isten megismeréséhez vezető út megismerni Isten munkájának három szakaszát	1320
A romlott emberiségnek a megtestesült Isten üdvösségére van nagyobb szüksége	1335
Az Isten által lakott test lényege.....	1350
Isten munkája és az ember gyakorlata.....	1361
Krisztus lényege a Mennyei Atya akaratának való engedelmesség	1378
Az ember normális életének helyreállítása és eljuttatása csodálatos rendeltetési helyére	1384
Isten és ember együtt tér majd nyugalomra	1401

IV.

(1994 – 2010. MÁRCIUS 23.)

Mire meglátod Jézus szellemi testét, Isten újjáteremti a mennyet és a földet.....	1418
A Krisztussal összeférhetetlenek minden bizonnyal Isten ellenfelei	1421
Sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak	1425
A Krisztussal való összeférhetőség útját kell keresned.....	1428
Igazi istenhívő vagy?.....	1431
Krisztus az igazsággal végzi az ítélet munkáját.....	1435
Tudtad? Isten nagy dolgot vitt véghez az emberek között	1439
Csak az utolsó napok Krisztusa adhatja meg az embernek az örök élet útját	1442
Készíts elegendő jócselekedetet rendeltetési helyedhez.....	1446
Kihez vagy hű?.....	1450
A rendeltetésről	1453
Három intelem.....	1456
A vétkek a pokolba vezetik az embert.....	1459

Igen fontos megérteni Isten természetét	1463
Hogyan ismerjük meg a földi Istent?	1467
Egy nagyon komoly probléma: az árulás (1.)	1471
Egy nagyon komoly probléma: az árulás (2.)	1474
Meg kell fontolnotok cselekedeteiteket.....	1478
Isten az ember életének forrása.....	1482
A Mindenható sóhajtása.....	1485
A tíz adminisztratív rendelet, amelynek Isten választott népének engedelmeskednie kell a Királyság Korában	1488
1. függelék: Isten megjelenése új korszakot nyitott.....	1489
2. függelék: Isten elnököl az egész emberiség sorsa felett.....	1492
3. függelék: Az ember csak Isten irányításának keretében menekülhet meg	1497
4. függelék: Szemlélni Isten megjelenését ítéletében és fenyítésében.....	1504
Utószó	1512

Ez a könyv kétféle lábjegyzetet tartalmaz. A számokkal jelöltek¹ az eredeti szöveg lábjegyzetei, míg a betűkkel jelöltek^a a fordításhoz fűzött megjegyzések.

ELSŐ RÉSZ
KRISZTUS KIJELENTÉSEI
A KEZDETEKKOR
A SZENTLÉLEK SZAVAI AZ EGYHÁZAKHOZ
(1991. FEBRUÁR 11. – 1991. NOVEMBER 20.)

Bevezetés

1991. február 11-én Isten megtette első kijelentését a gyülekezetben, és ez a kijelentés rendkívüli hatással volt minden egyes emberre, aki akkoriban a Szentlélek áramlatában élt. Ez a kijelentés megemlítette, hogy „Isten lakhelye megjelent”, és hogy „A világegyetem Feje, az utolsó napok Krisztusa – Ő a ragyogó Nap”. Ezekkel a mélyértelmű szavakkal minden ember egy új birodalomba került. Mindazok, akik olvasták ezt a kijelentést, érezték az új munka jelzését, azt a nagyszerű munkát, amelyet Isten elindítani készült. Ez a gyönyörű, könnyed és tömör kijelentés volt az, amely az egész emberiséget Isten új munkájába és egy új korba hozta, és lefektette Isten munkájának alapjait és megteremtette a színterét ebben a megtestesülésben. Mondhatnánk, hogy Isten mostani kijelentése olyan, amely áthidalja a korokat, hogy a Kegyelem Korának kezdete óta ez az első alkalom, hogy Isten nyilvánosan szólt az emberi fajhoz, ez az első alkalom, hogy kétezer évnyi rejtőzködés után beszélt, sőt, ez egy bevezető, döntő kiindulópont ahhoz a munkához, amelyet Isten a Királyság Korában vállalni készül.

Amikor Isten először szólalt meg, azt egy harmadik személy szempontjából történő dicséret formájában tette, olyan nyelvezetben, amely egyszerre volt elegáns és egyszerű, valamint egy életről szóló rendelkezés, amelyet simán és könnyen fel lehetett fogni. Ezzel fogta az embereknek ezt a kis csoportját, akik csak azt tudták, hogyan élvezhetik az Ő kegyelmét, miközben lelkesen várták az Úr Jézus visszatérését, és csendben bevezette őket Isten irányítási tervének egy újabb munkaszakaszába. Ilyen körülmények között az emberiség nem tudta, és még kevésbé merte elképzelni, hogy végül milyen munkát fog végezni Isten, vagy mi vár rá az előtte álló úton. Ezt követően Isten továbbra is több kijelentést tett, hogy lépésről lépésre bevezesse az emberiséget az új korba. Megdöbbentő módon, Isten minden kijelentése más-más tartalommal bír, ráadásul a dicséretnek és a kifejezőmódnak más-más formáját használja. Ezek a hangvételükben hasonló, de tartalmilag változatos kijelentések mindig Isten gondoskodásának és törődésének érzésével vannak feltöltve, és szinte mindegyik más-más tartalmú életre vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz, valamint Istentől az emberhez intézett emlékeztető, buzdító és vigasztaló szavakat. Ezekben a kijelentésekben ismételten felbukkannak ehhez hasonló szövegrészek: „Az egy igaz Isten testté lett, és Ő a mindenség Ura, aki minden dolgot irányít”; „A győzedelmes Király az Ő dicsőséges trónján ül”; „Kezében tartja a világegyetemet”; és így tovább. Egy üzenetet közvetítenek ezek a passzusok, vagy úgy is mondhatnánk, hogy ezek a részek egy üzenetet továbbítanak az emberi fajnak: Isten már eljött az emberi világba, Isten még nagyobb munkát fog elindítani, Isten királysága már leszállt egy bizonyos embercsoportba, és Isten máris dicsőséget szerzett és legyőzte ellenségei sokaságát. Isten minden kijelentése megragadja minden egyes emberi lény szívét. Az egész emberiség alig várja, hogy Isten még több új szónak adjon hangot, mert minden alkalommal, amikor Isten megszólal, gyökeréig megrázza az ember szívét, sőt, mi több, az ember minden mozdulatát és érzelmét irányítja és

fenntartja, így az emberiség elkezd Isten szavaira támaszkodni, és még inkább csodálni Isten szavait... Ily módon, akaratlanul is, nagyon sokan lényegében elfelejtették a Bibliát, és még kevesebbet törődtek a régimódi prédikációkkal és szellemi személyek írásaival, mert nem találtak a múlt írásaiban semmilyen alapot Isten eme szavainak, és sehol sem tudták felfedezni, hogy Isten milyen szándékkal tette ezeket a kijelentéseket. Ha így van, mennyivel inkább illett volna az emberiségnek beismernie, hogy ezek a kijelentések Isten hangja, amelyet az idők kezdete óta nem láttak és nem hallottak, hogy minden Istenben hívő ember számára elérhetetlenek, és felülmúlnak bármit, amit bármely szellemi személy mondott a múltban, vagy Isten múltbeli kijelentéseit. Ezen kijelentések mindegyikétől ösztönözve az emberiség váratlanul belépett a Szentlélek munkájának aurájába, az új kor élvonalába tartozó életbe. Isten szavaitól ösztönözve az emberiség, tele várakozással, megízlelte annak édességét, hogy Isten szavai személyesen vezetik. Hiszem, hogy ez a röpké szakasz egy olyan időszak, amelyre minden ember kitartó emlékezettel fog visszatekinteni, holott az, amit az emberiség ebben az időszakban élvezett, nem volt több, mint a Szentlélek munkájának aurája, vagy úgy is nevezhetnénk, hogy a tablettát bevonó cukor édes íze. Ennek az az oka, hogy innentől kezdve, még mindig Isten szavainak vezetése alatt, még mindig a Szentlélek munkájának aurájában, az emberiség akaratlanul is Isten szavainak egy másik szakaszába került, amely Isten munkájának és kijelentéseinek első lépése volt a Királyság Korában – a szolgálattevők próbatétele.

A szolgálattevők próbatétele előtt kimondott szavak többnyire oktatás, figyelmeztetés, feddés és fegyelmezés formájában hangzottak el, és helyenként a Kegyelem Korában alkalmazott régi megszólítási formát használták – a „Fiaim” kifejezést azokra használva, akik azért követték Istent, hogy az emberiség könnyebben közeledhessen Istenhez, vagy hogy az emberiség szorosnak tekinthesse kapcsolatát Istennel. Ily módon bármilyen ítéletet is hozott Isten az emberiség önhittsége, arroganciája és más romlott beállítottságai felett, az ember képes volt azt kezelni és elfogadni a „fiú” identitásában, anélkül, hogy ellenséges érzülettel lenne az „Atya Isten” kijelentéseivel szemben, ráadásul soha nem volt kétséges az az ígéret, amelyet „Atya Isten” tett „fiainak”. Ebben az időszakban az egész emberiség olyan gondoktól mentes létet élvezett, mint egy csecsemőé, és ez elérte Isten célját, vagyis amikor „felnőtt korba” léptek, elkezdett ítéletet mondani felettük. Ez lefektette az emberi faj megítélésére irányuló munka alapjait is, amelyet Isten hivatalosan a Királyság Korában indít el. Mivel Isten munkája ebben a megtestesülésben főként az egész emberi faj megítélése és meghódítása, mihelyt az ember szilárdan a földre vetette a lábát, Isten azonnal belépett az Ő munkájának módjába – abba a munkába, amelyben megítéli és megfenyíti az embert. Nyilvánvaló, hogy a szolgálattevők próbatétele előtti minden kijelentés az átmenet átvészelésének érdekében hangzott el, a valódi cél pedig más volt, mint aminek látszott. Isten buzgó szándéka az volt, hogy a lehető leghamarabb hivatalosan is elindíthassa munkáját a Királyság Korában. Semmiképpen sem akarta az emberiséget továbbra is azzal

csalogatni, hogy cukorral bevont tablettákkal eteti; sokkal inkább arra vágyott, hogy ítélőszéke előtt lássa minden emberi lény igaz arcát, és még inkább szerette volna látni azt a valódi hozzáállást, amelyet az egész emberiség tanúsít majd Iránta, miután elvesztette az Ő kegyelmét. Csak eredményeket akart látni, nem a folyamatot. De abban az időben nem volt senki, aki megértette volna Isten buzgó szándékát, mert az emberi szívet csak a rendeltetési helye és a jövő kilátásai foglalkoztatták. Nem csoda, hogy Isten ítélete újra és újra az egész emberi fajra irányult. Csak akkor változott meg Isten hozzáállása az emberiséghez, amikor az emberiség Isten irányítása alatt elkezdte az emberi lények normális életét élni.

1991 szokatlan év volt; nevezzük ezt az évet „aranyévnek”. Isten elindította a Királyság Korának új munkáját, és kijelentését az egész emberi fajra irányította. Ugyanakkor az emberiség soha nem látott melegséget élvezett, és még inkább átélte azt a fájdalmat, amely Isten példátlan emberítéletéből fakad. Az emberi faj megízlelte az addig ismeretlen édességet, és úgy érezte az addig szintén ismeretlen ítéletet és az elhagyatottságot, mintha elnyerte volna Istent, és ismét mintha elveszítette volna Istent. Szenvedés a birtoklásban és szenvedés a nélkülözésben – ezeket az érzéseket csak azok ismerik, akik személyesen átérték őket; ezek olyan dolgok, amiket az embernek sem képessége, sem eszköze nincs leírni. Az ilyen típusú sebekkel Isten minden embert megajándékozott a megfoghatatlan élmény és vagyon egy formájaként. Isten ebben az évben tett kijelentéseinek tartalma valójában két nagy részre oszlik: az első az, ahol Isten alászállt az emberek világába, hogy meghívja az emberiséget, hogy jöjjön az Ő trónja elé vendégként; a második az, ahol az emberiséget, miután jóllakott és eleget ivott, Isten szolgálattevőként alkalmazta. Természetesen magától értetődik, hogy az első rész az emberiség legkedvesebb és legkomolyabb kívánsága, annál is inkább, mivel az emberek már régóta hozzászoktak ahhoz, hogy Isten mindenének élvezetét a Benne vetett hit tárgyává tegyék. Ez az oka annak, hogy amint Isten hangot kezdett adni kijelentéseinek, az emberiség készen állt arra, hogy belépjen a királyságba, és ott várja, hogy Isten különböző jutalmakat adományozzon nekik. Az ilyen körülmények között élő emberek egyszerűen nem fizették meg a megfelelő árat beállítottságuk megváltoztatásával, arra törekedve, hogy eleget tegyenek Istennek, Isten akaratának tiszteletben tartásával és így tovább. Felületes pillantásra úgy tűnt, hogy az emberi lények állandóan sürgölődtek, feláldozva magukat és munkálkodva Istenért, mialatt valójában szívük titkos bugyraiban számolgatták, hogy mi legyen a következő lépés, hogy áldásokat nyerjenek vagy királyként uralkodjanak. Mondhatnánk, hogy mialatt az emberi szív Istent élvezte, egyúttal megfontolt is volt Istennel szemben. Az emberiség ebben az állapotban találkozik Isten legmélyebb utálatával és gyűlöletével; Isten természete nem tűri, hogy bármely emberi lény megtévessze vagy használja Őt. De Isten bölcsessége elérhetetlen bármely emberi lény számára. Mindezen szenvedések elviselése közepette mondta ki kijelentéseinek első részét. Hogy mennyi szenvedést viselt el Isten, mennyi törődést és gondolatot áldozott ekkor, azt egyetlen ember sem tudja elképzelni. E kijelentések első

részének célja, hogy feltárja a csúfság minden formáját, amelyet az ember mutat, amikor helyzettel és haszonnal szembesül, és feltárja az ember kapzsiságát és hitványságát. Noha beszédében Isten a szerető anya őszinte és komoly hangján fejezi ki szavait, a harag az Ő szíve mélyén úgy ég, mint a déli nap, mintha ellenségei ellen irányulna. Isten semmilyen körülmények között nem hajlandó beszélni olyan emberek csoportjával, akikből hiányzik az emberi fajhoz való normális hasonlatosság, és így amikor csak beszél, elfojtja a haragot a szívében, ugyanakkor arra kényszeríti Önmagát, hogy kifejezésre juttassa a szavait. Sőt, egy olyan emberi fajhoz beszél, amely mentes a normális emberi mivolttól, ész nélküli, a végletekig romlott, második természetévé vált kapzsisággal, és a végsőkéig engedetlen és lázadó Isten ellen. Könnyen elképzelhető, hogy milyen mélységbe süllyedt az emberi faj, és milyen mértékű Isten utálata és undora az emberi faj iránt; amit az emberi faj nehezen képzel el, az az a fájdalom, amit Istennek okoztak – azt szavakkal leírni lehetetlen. De éppen ilyen körülmények között – ahol senki sem volt képes felfedezni, hogyan szenvedett Isten szíve, sőt, senki sem fedezte fel, mennyire ésszerűtlen és javíthatatlan az emberi faj –, történt az, hogy minden egyes ember egy csepp szégyen és egyetlen aggály nélkül természetesnek tartotta, hogy Isten fiaként joga van megkapni mindazokat a jutalmakat, amelyeket Ő az embernek készített, olyannyira, hogy még versengtek is egymással, mert senki sem akart lemaradni, és mindannyian nagyon féltek, hogy kudarcot vallanak. Mostanra tudnod kell, milyen helyet foglaltak el az emberek akkoriban Isten szemében. Hogyan érheti el egy ilyen faj Isten jutalmát? De amit az ember Istentől kap, az mindenkor a legdrágább kincs, és fordítva, amit Isten az embertől kap, az a legnagyobb fájdalom. Isten és ember kapcsolatának kezdete óta mindig ezt kapta az ember Istentől, és mindig ezt adta Istennek cserébe.

Bármennyire is égett Isten az aggodalomtól, amikor meglátta az emberi lényeknek ezt a faját, amely velejéig romlott, nem volt más választása, mint a tűz tavába dobni, hogy megtisztuljon. Ez Isten kijelentéseinek második része, amelyben Isten a szolgálattevőjeként alkalmazta az emberiséget. Ebben a részben Isten szelídből szigorúba, kevésből sokba váltott, mind módszer, mind hosszúság tekintetében, az „Isten személye” pozíciót csaliként használva, hogy leleplezze az ember romlott természetét, ugyanakkor előtérbe helyezve a szolgálattevők, Isten népe és Isten fiai különböző kategóriáit^a is, hogy az emberiség válasszon. Bizony, ahogyan Isten megígérte, senki sem választotta azt, hogy Isten szolgálattevője legyen, hanem mindenki arra törekedett, hogy Isten személyévé váljon. Annak ellenére, hogy ebben az időszakban Isten beszédének súlyossága olyasvalami volt, amire az emberi lények soha nem számítottak, és még kevésbé hallottak róla, mindazonáltal, mivel túlzottan törődtek a státusszal, és ráadásul lázasan lekötötte őket az áldások elnyerése, nem volt idejük, hogy elképzelést alkossanak Isten beszédhangjáról és az Ő beszédmódjáról, ehelyett mindig a saját státuszuk emésztette a gondolataikat, és az, hogy mit tartogathat a jövő. Ily módon Isten kijelentései által az

---

^a Az eredeti szöveg nem tartalmazza a „különböző kategóriáit” kifejezést.

emberiség – akaratlanul – bekerült abba a „labirintusba”, amelyet Ő állított fel számukra. A jövő és a sorsuk vonzása által akarva-akaratlanul is elcsábítva, az emberi lények tudták, hogy alkalmatlanok arra, hogy Isten személyévé váljanak, de vonakodtak attól, hogy az Ő szolgálattevőiként cselekedjenek. Ezen ellentmondásos mentalitások között őrlődve, öntudatlanul elfogadták azt a példátlan ítéletet és fenytést, amelyet Isten kiszabott az emberiségre. Természetesen az ítéletnek és a finomításnak ez a formája olyan volt, amit az emberiség semmiképpen sem volt hajlandó elfogadni. Mindazonáltal egyedül Istennek van bölcsessége, és egyedül Neki van hatalma ahhoz, hogy szelíd engedelmisséget kérjen ettől a romlott emberi fajtól, így akarva-akaratlanul végül mindannyian megadták magukat. Az emberiségnek nem volt más választása. Egyedül Isten mondja ki a végső szót, és egyedül Isten képes ilyen módszerrel igazságot és életet adni az embernek, és irányt mutatni neki. Ez a módszer Isten emberen végzett munkájának elkerülhetetlensége, és minden kétséget vagy vitát kizáróan az ember nélkülözhetetlen szükséglete is. Isten ilyen módszerrel beszél és munkálkodik, hogy közvetítse ezt a tényt az emberiség felé: Amikor Isten megmenti az emberiséget, ezt szeretetéből és irgalmából, valamint az Ő irányítása érdekében teszi; amikor az emberi faj elfogadja Isten üdvösségét, ezt azért teszi, mert leesett olyan szintre, ahol Isten nem tud mást tenni, mint személyesen szólani. Amikor az ember megkapja Isten üdvösségét, ez a legnagyobb kegyelem, és egyben különleges szívesség is; vagyis ha Isten nem adna hangot személyesen kijelentéseinek, az emberi faj sorsa a kihalás lenne. Miközben undorodik az emberi fajtól, Isten továbbra is kész és hajlandó bármilyen árat megfizetni az ember üdvösségeért. Eközben, mialatt az ember Isten iránti szeretetéről beszél és arról, hogy mindent Istennek szentel, lázad Isten ellen, és mindenféle kegyelmet kicsikar Istentől, ugyanakkor még bántja is Istent, és kimondhatatlan fájdalmat okoz a szívében. Ilyen éles az önzetlenség és az önzés kontrasztja Isten és ember között!

A munkában és a beszédben Isten nem kényszerül semmilyen konkrét módszert követni, hanem az eredmények elérését teszi céljául. Emiatt Isten kijelentéseinek ebben a részében arra törekedett, hogy ne fedje fel világosan saját kilétét, hanem csak néhány kifejezést tárjon fel, mint például „az utolsó napok Krisztusa”, „a világegyetem Feje” és így tovább. Ez semmiképpen sem befolyásolja sem Krisztus szolgálatát, sem az emberiség Isten-ismeretét, különösen azért, mert az emberiség azokban a korai időkben teljesen tudatlan volt a „Krisztus” és „a megtestesülés” fogalmairól, így Istennek meg kellett alázkodnia, hogy egy „különleges funkcióval” rendelkező személy legyen, hogy kifejezze kijelentéseit. Ez Isten fáradságos gondoskodása és törődése volt, mert az emberek akkoriban csak ezt a megszólítási formát tudták elfogadni. Bármilyen megszólítási formát is használ Isten, munkája eredményét ez nem érinti, mert Isten minden tevékenységének célja, hogy képessé tegye az embert a változásra, és képessé tegye az embert arra, hogy elérje Isten üdvösségét. Bármit is tesz Isten, Ő mindig az ember szükségleteit tartja szem előtt. Ez a szándék Isten munkája és beszéde mögött. Annak ellenére, hogy Isten olyan alaposan átgondolja az emberiség minden aspektusát,

és annyira bölcs mindabban, amit tesz, ezt mondhatnám: Ha Isten nem tenne tanúságot Önmagáról, nem lenne a teremtet emberi lények fájában olyan, aki képes lenne felismerni Magát Istent, vagy felállni, hogy tanúságot tegyen Magának Istennek. Ha Isten továbbra is a „különleges funkciójú személyt” használta volna megszólítási formaként munkája során, akkor egyetlen emberi lény sem tudta volna Istent Istennek tekinteni – ez az emberiség bánata. Vagyis a teremtet emberi lények fájában nincs senki, aki képes lenne megismerni Istent, még kevésbé van olyan, aki szeresse Istent, törődjön Istennel és közeledjen Istenhez. Az ember hite kizárólag az áldások elnyerését szolgálja. Isten különleges funkciójú személyként való identitása minden egyes ember számára utalást adott: az emberiség könnyen tekinti Istent a teremtet emberi lények faja közül valónak; a legnagyobb fájdalom és megaláztatás, amit az emberiség Istennek okoz, éppen az, hogy amikor Ő nyíltan megjelenik vagy munkálkodik, Istent az ember még mindig elutasítja, sőt el is felejt. Isten a legnagyobb megaláztatást viseli el, hogy megmentse az emberi fajt; azzal, hogy mindent megad, az Ő célja az emberiség megmentése, az emberiség elismerésének elnyerése. Azt az árat, amit Isten fizetett mindezért, mindenkinek, akinek van lelkiismerete, meg kell tudnia becsülni. Az emberi faj elnyerte Isten kijelentéseit és munkáját, és elnyerte Isten üdvösségét. Ugyanakkor senkinek sem jutott eszébe ezt megkérdezni: Mit nyert Isten az emberiségtől? Isten minden egyes kijelentéséből az emberiség megszerezte az igazságot, sikerült megváltoznia, irányt talált az életben; de amit Isten nyert, az nem több, mint a szavak, amelyeket az emberiség használ, hogy kifejezze adósságát Istennek, és néhány halk dicsérő suttogás. Bizonyára nem ez az a jutalom, amit Isten követel az embertől?

Bár Isten sok kijelentése mostanra már kifejezésre jutott, az emberek nagy többsége Isten ismeretének és megértésének terén még mindig azon a szinten áll, amelyet Isten szavai jelentenek a kezdetben, és ahonnan nem haladt tovább – ez valóban egy fájdalmas téma. A „Krisztus kezdeti kijelentéseinek” eme része csupán az emberi szív felnyitásának kulcsa; itt megállni annyit jelent, mint messze elmaradni Isten szándékának teljesítésétől. Isten célja azzal, hogy kijelentéseinek ezt a részét elmondja, csak az, hogy az emberiséget a Kegyelem Korából a Királyság Korába hozza; semmiképpen sem kívánja, hogy az emberiség megtorpanjon kijelentéseinek ezen részénél, vagy akár irányadónak tekintse kijelentéseinek ezen részét, különben Isten jövőbeli kijelentései nem lennének sem szükségesek, sem jelentőségteljesek. Ha van valaki, aki még nem képes belépni abba, amit Isten megkövetel, hogy az ember elérjen az Ő kijelentéseinek ebben a részében, akkor az illető belépése ismeretlen marad. Isten kijelentéseinek ez a része a legalapvetőbb követelmény, amelyet Isten az emberrel szemben támaszt a Királyság Korában, és ez az egyetlen út, amelyen keresztül az emberiség a helyes útra lép. Ha te olyan ember vagy, aki semmit sem ért, akkor jobb, ha elkezded olvasni az ebben a részben található szavakat!

1. fejezet

Eljött a dicséret a Sionra, és Isten lakhelye megjelent. Elterjed a dicsőséges szent név, amelyet minden nép magasztal. Ó, Mindenható Isten! A világegyetem Feje, az utolsó napok Krisztusa – Ő a ragyogó Nap, amely felkelt a Sion hegyén, amely fenségben és nagyságban az egész világegyetem fölé tornyosul...

Mindenható Isten! Ujjongva kiáltunk Hozzád; táncolunk és énekelünk. Valóban Te vagy a mi Megváltónk, a világegyetem hatalmas Királya! Győztes csapatot alkottál, és beteljesítetted Isten irányítási tervét. Özönlik majd ehhez a hegyhez valamennyi nép. Minden nép a trón előtt térdepel majd! Te vagy az egyetlen igaz Isten, és megérdemled a dicsőséget és a tiszteletet. Minden dicsőség, dicséret és hatalom a tróné! Az élet forrása a trónból fakad, öntözi és táplálja Isten népének sokaságát. Az élet minden nappal változik; új világosság és kinyilatkoztatások követnek minket, folyamatosan új meglátásokat téve lehetővé Istenről. A megtapasztalások közepette teljes bizonyosságra jutunk Istennel kapcsolatban. Az Ő szavai folyamatosan megnyilvánulnak, megnyilvánulnak az igazakban. Valóban oly áldottak vagyunk! Nap mint nap szemtől szemben találkozunk Istennel, minden dolgot Istennel beszélünk meg, és minden fölött Istennek adjuk át az uralmat. Gondosan elmélkedünk Isten szaváról, a szívünk csendben marad az Úrban, és így jövünk Isten színe elé, ahol részesülünk az Ő világosságában. Életünkben, cselekedeteinkben, szavainkban, gondolatainkban és ötleteinkben minden nap Isten igéjében élünk, és minden időben képesek vagyunk különbséget tenni. Isten igéje vezeti át a fonalat a tűn; a bennünk elrejtett dolgok váratlanul napvilágra kerülnek, egyik a másik után. Az Istennel való közösség nem tűr halasztást; gondolatainkat és ötleteinket Isten leplezi le. Minden pillanatban Krisztus széke előtt élünk, ahol megítéltetünk. Továbbra is a Sátán foglalja el testünk minden porcikáját. Ahhoz, hogy helyreállítsuk Isten uralmát, ma meg kell tisztítanunk az Ő templomát. Ahhoz, hogy Isten tökéletesen birtokoljon minket, élet-halál küzdelmet kell folytatnunk. Csak akkor uralkodhat Krisztus feltámadott élete, ha a régi énünk keresztre feszítettetett.

A Szentlélek most minden porcikánkban támadást indít, hogy harcba szálljon a visszaszerzésünkért! Amennyiben készek vagyunk megtagadni magunkat és hajlandóak vagyunk együttműködni Istennel, Isten mindenkor bizonyosan megvilágít és megtisztít minket belülről, és újra visszaszerzi, amit a Sátán elfoglalt, hogy a lehető leggyorsabban teljessé válhassunk Isten által. Ne vesztegesd az időd – élj meg minden pillanatot Isten igéjében! Épülj fel te is a szentekkel, hogy bevihessenek a királyságba, és Istennel együtt beléphess a dicsőségbe!

2. fejezet

A filadelfiai gyülekezet formát öltött, amely teljes egészében Isten kegyelmének és irgalmának köszönhető. Istenszerető szív születik a szentek sokaságában, akik nem tántorodnak meg lelki útjuk során. Erősen ragaszkodnak ahhoz a hitükhöz, hogy az egy igaz Isten testté lett, és Ő a mindenség Ura, aki mindeneket irányít: ezt megerősíti a Szentlélek, ez oly rendíthetetlen, akár a hegyek! És ez sohasem változik meg.

Ó, Mindenható Isten! Te nyitottad ma fel a lelki szemeinket, és lehetővé titted, hogy a vak lásson, a béna járjon, és a leprások meggyógyuljanak. Te nyitottál ablakot a mennyre, hogy észrevehessük a szellemi birodalom misztériumait. Átjárnak minket a Te szent szavaid, és megmentettél minket emberi mivoltunktól, amelyet megrontott a Sátán – ebben áll a Te felbecsülhetetlenül nagy munkád és felbecsülhetetlenül nagy irgalmad. Mi vagyunk a tanúid!

Hosszú ideig rejtve maradtál, alázatosan és csendesen. Feltámadtál a halálból, elszenvetted a keresztre feszítést, átélted az emberi élet örömeit és bánatait, valamint az üldöztetést és viszontagságokat; megtapasztaltad és megaliter az emberi világ fájdalmát, és elhagyott Téged a korszak. A megtestesült Isten Maga Isten. Isten akaratából megmentettél minket a trágyadombról, felemeltél minket jobb kezeddal, és ingyen adtad nekünk kegyelmedet. Fáradtságot nem kímélve belénk oltottad az életedet; az ár, amit a véreddel, verítékeddel és könnyeiddel fizettél meg, a szentekben kristályosodott ki. Mi a Te áldozatos erőfeszítéseid eredménye^a vagyunk; mi vagyunk az ár, amit megfizettél.

Ó, Mindenható Isten! A Te jóságod és irgalmad, igazságod és fenséged, szentséged és alázatosságod miatt hajol meg Előtted minden nép, és imád Téged örökkön-örökké.

Ma teljessé tettél minden gyülekezetet – a filadelfiai gyülekezetet –, és ezáltal valóra váltottad a hatezer éves irányítási tervedet. A szentek alázatosan alávetik magukat Neked, lélekben összekapcsolódva és szeretetben követve Téged, rácsatlakozva a kút forrására. Az élet élő vize szüntelenül folyik, elmosza és megtisztítja az összes sarat és szennyes vizet az egyházban, ismét megtisztítva a templomodat. Megismertük a gyakorlati, igaz Istent, az Ő szavaiban jártunk, felismertük a saját szerepünket és kötelességeinket, és minden tőlünk telhetőt megtettünk, hogy az egyház kedvéért fáradozzunk. Előtted mindig elcsendesedve, figyelniünk kell a Szentlélek munkájára, nehogy akadályba ütközzön bennünk az akaratod. A szentek között kölcsönös szeretet van, és egyesek erősségei ellensúlyozzák mások gyengeségeit. Ők a Szentlélek által megvilágosítva és megvilágítva, mindenkor képesek szellem szerint járni. Amint megértik az igazságot, azonnal átültetik a gyakorlatba. Lépést tartanak az új világossággal, és Isten nyomdokain járnak.

Az Istennel való járás azt jelenti, hogy aktívan együttműködünk Istennel, és hagyjuk, hogy átvegye az irányítást. Minden ötletünk, elképzelésünk, véleményünk és világi

---

^a Az eredeti szöveg nem tartalmazza az „eredménye” szót.

összefonódásunk füstként illan el. Hagyjuk, hogy Isten uralkodjon a szellemünkben, Vele járunk, így nyerünk a világ fölé emelkedő, felsőbbrendű létezés, a lelkünk pedig szabadon száll és felszabadul – ez történik, amikor Mindenható Isten király lesz. Hogy is ne táncolnánk és énekelnénk dicséretet, felajánlva dicséreteinket, felajánlva új énekeket?

Valóban sokféle módja van Isten dicséretének: tehetjük ezt az Ő nevét kiáltva, közeledve Hozzá, Rá gondolva, imádságos igeolvasással, a közösségben való részvétellel, szemlélődéssel és elmélkedéssel, imádsággal és dicsőítő énekekkel. A dicséret ezen fajtáiban van élvezet, és van felkenetés; a dicsőítésben van erő, és van teher is. A dicséretben van hit, és van új felismerés.

Működjete együtt aktívan Istennel, hangoljátok össze a szolgálatokat, és váljatok eggyé. Teljesítsétek Mindenható Isten szándékait, igyekezzetek szent szellemi testté válni, tapossátok el a Sátánt, és vessetek véget a Sátán sorsának. A filadelfiai gyülekezet elragadtatott Isten jelenlétébe, és az Ő dicsőségében jelenik meg.

3. fejezet

A győzedelmes Király az Ő dicsőséges trónján ül. Elvégezte a megváltást, és egész népét vezette, hogy dicsőségben megjelenjen. Kezében tartja a világegyetemet, és isteni bölcsességével és hatalmával felépítette és erőssé tette Siont. Fenségével megítéli a bűnös világot; ítéletet hozott minden nemzet és minden nép fölött, a föld, a tengerek és minden bennük élő lény fölött, és azok fölött is, akik a bujaság borától részegültek meg. Isten minden bizonnal megítéli majd őket, és minden bizonnal haragra gerjed irántuk – ebben mutatkozik meg Isten fensége, akinek ítélete azonnali és késedelem nélküli. Az Ő haragjának tüze bizonyosan elhamvasztja förtelmes bűntetteiket, és szerencsétlenség törhet rájuk bármelyik pillanatban. Nem találnak majd menekülőutat, és nem lesz hová elrejtőzniük, sírnak és a fogukat csikorgatják majd, és pusztulást hoznak saját magukra.

A győzedelmes fiak, Isten szerettei, bizonyosan Sionban maradnak, soha nem hagyják el azt. A népek sokasága figyelmesen hallgatja majd az Ő hangját, gondosan odafigyelnek cselekedeteire, és dicséretük hangjai soha nem szűnnek meg. Megjelent az egy igaz Isten! Bizonyosak leszünk Felőle lélekben, és szorosan a nyomában járunk; minden erőnkkel előreszaladunk, és nem tétovázunk többé. A világ vége előttünk bontakozik ki; a rendes gyülekezeti élet, valamint a minket körülvevő emberek, ügyek és dolgok már most is egyre fokozzák felkészítésünket. Siessünk visszavenni szívünket, amely annyira szereti a világot! Siessünk visszavenni a látásunkat, amely annyira elhomályosult! Fékezzük meg lépteinket, nehogy túllépjük a határainkat. Vigyázzunk a szánkra, hogy Isten ígéje szerint járassunk, és ne vitassuk többé saját nyereségeinket és veszteségeinket. Ó, engedjétek el a világ és a gazdagság iránti mohó vonzalmatokat!

Ó, szabaduljatok meg a férjekhez, a lányokhoz és a fiakhoz való görcsös ragaszkodástól! Ó, fordítsatok hátat nekik, fordítsatok hátat nézőpontjaitoknak és előítéleteiteknek! Ó, ébredjétek: az idő rövid! Nézzetek fel, nézzetek fel a lelketek mélyéből, és engedjétek, hogy Isten irányítson. Bármilyen történjék is, ne váljatok olyanná, mint Lót felesége! Milyen szánalmas dolog kivetettnek lenni! Bizony, milyen szánalmas! Ó, ébredjétek!

4. fejezet

Pillanatról pillanatra figyelni és várni fogunk, csendes lélekkel és tiszta szívvel keresve. Bármilyen történjen velünk, nem szabad vakon kommunikációba bocsátkoznunk. Csak csendben kell lennünk Isten előtt, és állandó közösségben maradnunk Vele, és akkor az Ő szándékai biztosan feltáruulnak előttünk. Lelkünkben mindenkor készen kell állnunk a különbségtételre, és olyan szellemünk kell, hogy legyen, amely élénk és hajthatatlan. Az élő vízből kell merítenünk Isten előtt, azt a vizet, amely táplálja és feltölti kiszáradt lelkünket. Bármikor készen kell állnunk arra, hogy megtisztítsuk magunkat sátáni beállítottságunktól, amely öngáz, arrogáns, beképzelt és önelégült. Meg kell nyitnunk szívünket, hogy befogadjuk Isten szavát, és az Ő szava alapján kell cselekednünk. Meg kell tapasztalnunk az Ő szavát és biztosnak kell lennünk benne, és el kell érünk szavának megértését, lehetővé téve, hogy az Ő szava életünkkel váljon. Ez a mi mennyből jött hivatásunk! Csak akkor győzedelmeskedhetünk, ha Isten ígéje szerint élünk!

Most túlságosan nehézkesek az elképzeléseink, semmitmondóan beszélünk és meggondolatlanul cselekszünk, képtelenek vagyunk a Lélek szerint cselekedni. Ma nem olyan, mint amilyen a múltban volt. A Szentlélek munkája nagy sebességgel halad előre. Részletesen meg kell tapasztalnunk Isten szavát; minden ötletet és gondolatot, minden mozdulatot és reakciót világosan meg kell tudnunk különböztetni a szívünkben. Krisztus széke előtt semmi sem kerülheti el az ítéletet, amit szemtől szemben vagy valakinek a háta mögött teszünk. A Szentlélek éppen a mélyebb tapasztalatok birodalmába vezet bennünket, ahol közelebb fogunk kerülni ahhoz, hogy bizonyosak lehessünk a Mindenhatóról.

A világegyetem Istene megnyitotta lelki szemünket, és a szellemben rejlő titkok folyamatosan feltáruulnak előttünk. Keressetek tiszta szívvel! Legyetek hajlandóak megfizetni az árat, egységben haladjatok előre, legyetek készek megtagadni önmagatokat, ne legyetek többé kapzsiak, kövessétek a Szentlelket és élvezzétek Isten szavát, és akkor meg fog jelenni az egész egyetemes új ember. Elérkezett a pillanat, amikor a Sátán eléri a végzetét, Isten akarata beteljesedik, a világ minden nemzete Krisztus királyságává válik, és Krisztus királyként fog uralkodni a földön, örökkön-örökké!

5. fejezet

A hegyek és a folyók változnak, a vizek folynak a medrükben, és az ember élete nem olyan tartós, mint a föld és az ég. Csak Mindenható Isten az örök és feltámadott élet, amely nemzedékről nemzedékre folytatódik, mindörökké! Minden dolog és minden esemény az Ő kezében van, a Sátán pedig a lába alatt.

Isten ma eleve elrendelt kiválasztása által ment meg minket a Sátán szorításából. Ő valóban a mi Megváltónk. Krisztus örök, feltámadott élete valóban belénk költözött, arra rendelve minket, hogy összekapcsolódjunk Isten életével, hogy valóban képesek legyünk arra, hogy szemtől szemben találkozassunk Vele, Őt együk, Őt igyuk és élvezzük Őt. Ez az az önzetlen áldozat, amit Isten az Ő szívének vére árán hozott meg.

Az évszakok jönnek és mennek, áthaladnak szeleken és fagyokon, találkoznak az élet megannyi szenvedésével, üldöztetésével és megpróbáltatásával, a világ megannyi megvetésével és rágalmával, a kormány megannyi hamis vádaskodásával, de Isten hite és elszántsága szemernyi sem csökkent. Teljes szívéből odaszánva magát Isten akaratának, Isten irányításának és tervének, azok megvalósulása érdekében, félretette a saját életét. Népének sokasága kedvéért nem kíméli a fáradságot, gondosan táplálja és itatja őket. Legyünk bármily tudatlanok vagy bármily nehéz esetek, csak alá kell vetnünk magunkat Őnek, és Krisztus feltámadott élete meg fogja változtatni a régi természetünket... Ő fáradhatatlanul dolgozik mindezekért az elsőszülött fiakért, lemondva az ételről és a pihenésről. Hány nap és hány éjjel, mennyi perzselő hőséget és dermesztő hideget átélve, vigyáz teljes szívéből a Sionon.

A világról, az otthonról, a munkáról és minden másról örömmel és készséggel lemond, és a világi élvezeteknek semmi közük Hozzá... A szájából elhangzó szavak belénk hasítanak, leleplezve a szívünk mélyén elrejtett dolgokat. Hogy is ne győzne ez meg minket? Minden mondat, ami az Ő szájából jön, bármikor valóra válhat bennünk. Bármit is teszünk, az Ő jelenlétében vagy elrejtőzve előle, nincs semmi, amiről Ő ne tudna, semmi, amit meg ne értene. Saját terveink és mesterkedéseink ellenére minden valóban feltárul előtte.

Előtte ülni, lelkünkben örömet érezni, nyugalomban és békességben, mégis mindig üresnek és Isten adósának érezni magunkat: ez egy elképzelhetetlen és elérhetetlen csoda. A Szentlélek elegendő annak bizonyítására, hogy Mindenható Isten az egy igaz Isten! Ez megcáfолhatatlan bizonyíték! Mi e csoport tagjaiként leírhatatlanul áldottak vagyunk! Ha nem lenne Isten kegyelme és irgalma, csak kárhozatra juthatnánk, és a Sátánt követhetnénk. Egyedül Mindenható Isten tud megmenteni minket!

Ó, Mindenható Isten, a gyakorlati Isten! Te vagy az, aki felnyitottad lelki szemeinket, és lehetővé tetted számunkra, hogy meglássuk a szellemi világ titkait. A királyság kilátásai határtalanok. Legyünk éberek, miközben várakozunk. Már nem lehet túl messze a nap.

A háború lángjai kavarognak, ágyúfüst tölti be a levegőt, az időjárás melege fordul, az éghajlat megváltozik, járvány terjed, és az emberek csak meghalhatnak, nincs reményük a túlélésre.

Ó, Mindenható Isten, a gyakorlati Isten! Te vagy a mi bevehetetlen erődünk. Te vagy a mi menedékünk. A Te szárnyaid alá bújunk, és a csapás nem érhet el minket. Ilyen a Te isteni védelmed és gondoskodásod.

Mindnyájan éneken emeljük fel a hangunkat; dicséretet éneklünk, és a dicséretünk hangja hallatszik szerte a Sionon! Mindenható Isten, a gyakorlati Isten készítette el nekünk azt a dicsőséges rendeltetési helyet. Legyetek éberek – ó, legyetek éberek! Eddig még nem túl kései az óra.

6. fejezet

A Mindenható Isten, mindeneknek feje, trónjáról gyakorolja királyi hatalmát. Ő uralkodik a világegyetem és mindenek felett, és vezet bennünket az egész földön. Közel leszünk Őhöz minden pillanatban, és csendben járulunk Eléje, egyetlen pillanatot sem hagyunk ki, és mindig tanulunk egy-egy leckét. Minden, a közvetlen környezettől kezdve az emberekig, eseményekig és dolgokig, az Ő trónjának engedélyével létezik. Semmiképpen se hagyjátok, hogy panaszok merüljenek fel a szívetekben, különben Isten nem fogja rátok árasztani kegyelmét. Ha betegség ér, az Isten szeretete, és bizonyára benne rejlenek az Ő jóságos szándékai. Bár testetek keresztülmehet egy kis szenvedésen, ne adjatok helyet a Sátán gondolatainak. Dicsőítsétek Istent a betegség közepette, és élvezzétek Istent a dicsőítések közben. Ne csüggedjete el a betegségben, folytassátok a keresést újra meg újra, ne adjátok fel, és Isten meg fog világítani benneteket az Ő fényével. Milyen volt Jób hite? Mindenható Isten egy korlátlan hatalmú orvos! Betegségben élni annyit jelent, mint betegnek lenni, de lélekben élni azt jelenti, hogy egészséges vagy. Ameddig még van egyetlen lélegzeted, addig Isten nem hagy meghalni.

Krisztus feltámadt élete van mibennünk. Kétségtelenül hiányos a hitünk Isten jelenlétében. Bárcsak Isten igaz hitet helyezne belénk. Valóban édes Isten szava! Isten szava hatásos gyógyszer! Megszégyeníti az ördögöket és a Sátánt! Ha megragadjuk Isten szavát, az támaszt nyújt nekünk. Az Ő szava gyorsan cselekszik, hogy megmentse a mi szívünket! Mindent eloszlat, és mindent megbékéltet. A hit olyan, mint egy egyetlen fatörzsből álló híd. Azok, akik gyáván ragaszkodnak az élethez, nehezen fognak átkelni rajta, de azok, akik készek feláldozni önmagukat, biztos lábbal és gond nélkül átkelhetnek. Ha az ember bátortalan és félénk gondolatokat táplál, az azért van, mert a Sátán megtévesztette őt, attól félve, hogy átmegyünk a hit hídján, hogy belépünk Istenbe. A Sátán minden lehetséges módon megpróbálja elküldeni nekünk a gondolatait. Minden pillanatban imádkoznunk kell Istenhez, hogy világítson meg bennünket az Ő fényével, minden pillanatban bízunk kell Istenben, hogy megtisztítson bennünket a Sátán mérgétől, minden pillanatban gyakorolnunk kell a mi lelkünkben, hogyan kerüljünk közel Istenhez, és hagynunk kell, hogy Isten uralkodjon egész lényünk felett.

7. fejezet

A körülöttünk lévő környezet felemelkedése felgyorsítja a lélekbe való visszavonulásunkat. Ne cselekedj keményszívűen figyelmen kívül hagyva azt, hogy a Szentlélek aggódik-e vagy sem, és ne próbálj meg okoskodni. Ne légy önelégült és öntelt, és ne csinálj túl nagy felhajtást a nehézségeidből. Az egyetlen, amit tenned kell az, hogy lélekben és igazságban imádd Istent. Nem hagyhatod el Isten szavait, nem találhatnak süket fülekre nálad; alaposan tanulmányoznod kell őket, ismételten olvasnod és imádkoznod kell, és fel kell fognod a szavakban rejlő életet. Ne foglalkozz hiábavalósággal úgy falva őket, hogy nem hagysz időt a megemésztésükre. Bízol-e Isten szavában mindabban, amit teszel? Ne beszélj dicsekedve, mint egy gyerek, hogy aztán zavarba jöjj, ha probléma merül fel. Minden nap minden órájában edzened kell a lelkedet; egy pillanatra se lankadj. A lelkednek élénknek kell lennie. Nem számít, milyen emberrel, eseménnyel vagy dologgal találkozol, ha Isten elé járulsz, lesz számodra út, amit követhetsz. Minden nap enned és innod kell Isten szavaiból, nem hanyagolhatod el azok jelentésének tanulmányozását, több erőfeszítést kell tenned, nem hagyhatod ki a legapróbb részletet sem, fel kell vértézned magad a teljes igazsággal, hogy elkerüld Isten akaratának félreértését. Bővítened kell tapasztalatod körét, és Isten szavainak megtapasztalására kell összpontosítanod. A tapasztalat révén biztosabb lehetsz Istenben; tapasztalat nélkül azt állítani, hogy biztos vagy Benne, csupán üres szavak halmaza. Józanoknak kell lennünk! Ébredj! Ne lazálj többé; ha felületesen foglalkozol a dolgokkal, és nem törekszel a fejlődésre, akkor valóban nagyon vak vagy. A Szentlélek munkájára kell összpontosítanod, figyelmesen hallgatnod kell a Szentlélek hangjára, hegyezned kell a füledet Isten szavaira, meg kell becsülnöd a hátralévő idődet, és meg kell fizetned az árát, bármi legyen is az. Ha van acélod, használd ott, ahol számít – készíts erős pengét; ragadd meg jól azt, ami döntő fontosságú, és összpontosíts arra, hogy Isten szavait a gyakorlatba ültessed. Ha elhagytad Isten szavait, akkor bármilyen jól is cselekszel kifelé, mindez hiábavaló lesz. A puszta szájhősködéssel való gyakorlás elfogadhatatlan Isten számára; a változásnak a viselkedéseden, beállítottságodon, hiteden, bátorságodon és felismeréseden keresztül kell bekövetkeznie.

Az idő közeleg! Még e világ legjobb dolgait is félre kell tenni. Semmilyen nehézség vagy veszély nem félemlíthet meg bennünket, még ha az ég leszakadna is, az sem semmisíthet meg bennünket. Ilyen elhatározás nélkül egyszerűen túl nehéz lesz számodra jelentőségteljes emberré válni. Azok, akik félénkek és gyáván ragaszkodnak az élethez, nem méltóak arra, hogy Isten előtt álljanak.

A Mindenható Isten gyakorlati Isten. Bármilyen tudatlanok is vagyunk, Ő mégis megkönyörül rajtunk, az Ő keze bizonyosan megment bennünket, és Ő mégis teljessé tesz bennünket. Mindaddig, amíg olyan szívünk van, amely valóban akarja Istent, amíg szorosan követjük, és nem csüggedünk el, és amíg sürgető érzéssel keresünk, Ő semmiképpen sem fog igazságtalanul bánni egyikünkkel sem; bizonyosan pótolni fogja hiányosságainkat, és megelégtet bennünket. Mindez Mindenható Isten jósága.

Ha valaki falánk és lusta, úgy él, hogy mindig tele van a hasa, és minden iránt közömbös, akkor nehezen fogja elkerülni azt, hogy veszteséget szenvedjen. Mindenható Isten ural minden dolgot és eseményt! Mindaddig, amíg szívünkben mindenkor Rá tekintünk, és belépünk a lélekbe, és közösséget vállalunk Vele, Ő megmutatja nekünk mindazt, amit keresünk, és az Ő akarata bizonyosan feltárul előttünk. Akkor szívünk örömteli és békés lesz, szilárdan megáll tökéletes tisztaságban. Döntő fontosságú, hogy képesek legyünk az Ő szavai szerint cselekedni. Csak az számít valódi tapasztalatnak, ha képesek vagyunk felfogni az Ő akaratát, és az Ő szavaitól függően élni.

Csak ha megértjük Isten szavait, akkor költözhet belénk az Ő szavainak igazsága és válhat az életünké. Gyakorlati tapasztalat nélkül hogyan tudsz belépni Isten szavainak valóságába? Ha nem tudod Isten szavait életedként fogadni, akkor nem fogod tudni megváltoztatni a beállítottságodat.

A Szentlélek munkája rohamosan halad előre! Ha nem követed szorosan és nem készülsz fel, akkor nehéz lesz lépést tartanod a Szentlélekkel, amint előre halad. Siess és érz el gyökeres változást, nehogy a Sátán eltaposson, és a tűz és kénkö távába kerülj, ahonnan nincs menekvés. Most menj, és kutass teljes erődből, nehogy félretétess.

8. fejezet

A Mindenható Istenről – a királyság Királyáról – való tanúságtétel óta Isten irányításának hatóköre teljes egészében kibontakozott az egész világegyetemben. Nemcsak Kínában tettek tanúságot Isten megjelenéséről, hanem minden nemzetben és mindenhol tanúságot tettek Mindenható Isten nevére. Mindannyian ezt a szent nevet kiáltják, minden lehetséges módon közösséget keresnek Istennel, felfogják Mindenható Isten akaratát, és együttműködve szolgálják Őt a gyülekezetben. Ez az a csodálatos mód, ahogyan a Szentlélek munkálkodik.

A különféle nemzetek nyelvei különböznek egymástól, de csak egyetlen Lélek van. Ez a Lélek összekapcsolja a gyülekezeteket az egész világegyetemben, és teljesen egy Istennel, a legcsekélyebb különbség nélkül. Ehhez kétség sem férhet. A Szentlélek hívja most őket, és az Ő hangja felébreszti őket. Ez Isten irgalmának hangja. Mindannyian Mindenható Isten szent nevét kiáltják! Dicsőítenek és énekelnek is. A Szentlélek munkájában soha nem lehet semmiféle eltévelyedés; ezek az emberek bármit megtesznek, hogy a helyes úton haladjanak, nem hátrálnak meg – csodák csodákra halmozódnak. Ez olyasvalami, amit az emberek nehezen tudnak elképzelni, és lehetetlennek tartják, hogy elmélkedjenek rajta.

A Mindenható Isten az élet Királya a világegyetemben! Ő a dicsőséges trónon ül, és megítéli a világot, uralkodik mindenben, és vezet minden nemzetet; minden nép térdet hajt Előtte, imádkozik Hozzá, közel kerül Hozzá, és kommunikál Vele. Nem számít az, hogy milyen régóta hisztek Istennel, milyen magas a státuszotok vagy milyen nagy a

rangotok, ha szívetekben Isten ellen fordultok, akkor meg kell ítéltetnetek, és fájdalmas könnyörgések közepette kell leborulnotok Előtte; ez valóban saját tetteitek gyümölcsének learatása. Ez a jajveszékélő hang a tűz és kénkö tavában való gyötrődés hangja, és ez az Isten vasrúdja általi fenyítés kiáltása; ez a Krisztus széke előtti ítélet.

Van, aki fél, van, akinek lelkiismeretét bűntudat gyötri, van, aki éber, van, aki ügyel arra, hogy figyelmesen hallgasson, van, aki hatalmas lelkifurdalást érezve megbánja és újrakezdi, van, aki keservesen sír a fájdalomtól, van, aki lemond mindenről és kétségbeesetten keres, van, aki megvizsgálja önmagát és többé nem mer féktelenül cselekedni, van, aki sürgősen Isten közelségét keresi, van, aki saját lelkiismeretét vizsgálja, és azt kérdezi, miért nem halad előre az élete. Van, aki megmarad a zűrzavarban, mások kiszabadítják a béklyóból lábukat és bátran haladnak előre, megragadják a kulcsot és nem vesztegetik az időt, hogy gondoskodjanak az életükről. Van, aki még mindig tétovázik, és bizonytalan a víziókat illetően – a teher, amit a szívében visel és hordoz, valóban nehéz.

Ha az elméd nem tiszta, akkor a Szentlélek nem tud munkálkodni benned. Mindaz, amire összpontosítasz, az út, amelyen jársz, és minden, ami után szíved sóvárog, tele van a te elképzeléseiddel és önelégültségeddel! Égek a türelmetlenségtől – annyira szeretném, ha azonnal teljessé tehetnék mindannyiótokat, hogy hamarosan alkalmassá váljatok arra, hogy használhassalak benneteket, és hogy így könnyíthessek nehéz terhemem. De amikor így látlak benneteket, belátom, hogy nem lesz jó, ha gyors eredményekre törekszem. Csak annyit tehetek, hogy türelmesen várok, lassan járok és lassan támogatlak s vezetlek benneteket. Ó, észhez kellene térnetek! Miről kell lemondani, mik a kincseid, mik a végzetes gyengeségeid, mik az akadályaid? Mérlegeld jobban ezeket a kérdéseket a lelkedben, és légy Velem közösségben. Azt akarom, hogy a szívetek csendben nézzen fel Rám; nem akarom a szájhősködéseket. Azoknak közületek, akik igazán keresnek Engem, mindent felfedek. Lépteim felgyorsulnak; mindaddig, amíg a szíved felnéz Rám, és állandóan követsz, addig az Én akaratom ihlet által bármikor megadható neked és feltáruulhat előtted. Azok, akik ügyelnek arra, hogy várakozzanak, táplálékot kapnak, és lesz előrevezető útjuk. Azok, akik meggondolatlanok, nehezen fogják megérteni az Én szívemet, és zsákutcába jutnak.

Azt kívánom, hogy mindannyian gyorsan felkeljete és együttműködjete Velem, és mindig közel legyetek Hozzám, nem csak egy napra és egy éjszakára. Az Én kezemnek mindig húznia kell benneteket és sarkallnia kell benneteket, löknie kell benneteket, meggyőznie benneteket arról, hogy továbbmenjete, és felkérnie benneteket arra, hogy haladjatok előre! Egyszerűen nem értete meg az Én akaratomat. Saját elképzeléseitek akadályai és a világi összefonódások akadályai túl súlyosak, és képtelenek vagytok mélyebb közelségbe kerülni Velem. Őszintén szólva, akkor jöttök Hozzám, amikor problémátok van, de amikor nincs problémátok, akkor a szívetek felkavarodik. A szívetek olyanná válik, mint egy szabadpiac, és megtelik sátáni természettel; világi dolgokkal van elfoglalva, és nem tudjátok, hogyan legyetek közösségben Velem. Hogy ne aggódnék értete? De nem szabad aggódní. Az idő túlságosan sürget, és a feladat túlságosan

megerőltető. Lépteim tovább repülnek; ragaszkodnotok kell mindahhoz, amitek van, minden pillanatban fel kell néznetek Rám, és meghitt közösségben kell lennetek Velem. Akkor akaratom minden bizonnyal bármelyik pillanatban feltárul előtted. Ha megértitek az Én szívemet, akkor van utatok előre. Nem szabad tovább tévóváznodok. Maradjatok igaz közösségben Velem, és ne folyamodjatok csaláshoz, se ne próbáljatok meg okoskodni; ezzel csak becsapnátok önmagatokat, és Krisztus széke előtt bármelyik pillanatban lelepleződnetek. Az igazi arany nem fél a tűzpróbától – ez az igazság! Ne aggodalmaskodjatok, ne csüggedjete, és ne legyetek gyengék. Légy többet közvetlen közösségben Velem a te lelkedben, várakozz türelmesen, és Én bizonyosan felfedem Magam neked az Én időmben. Feltétlenül vigyáznod kell, és nem szabad hagynod, hogy az Én rád fordított erőfeszítéseim kárba vesszenek; egy pillanatot se mulassz el. Amikor a szíved állandó közösségben van Velem, amikor a szíved állandóan az Én jelenlétemben él, akkor senki, semmilyen esemény, semmilyen dolog, sem férjed, sem fiad, sem lányod nem zavarhatja meg a szívedben a Velem való közösségedet. Amikor a szíved folyamatosan a Szentléleknek van alárendelve, és amikor minden pillanatban közösségben vagy Velem, akkor az Én akaratom bizonyosan fel fog tárulni előtted. Ha folyamatosan így módon közeledsz Hozzám, függetlenül a környezetedtől, vagy attól, hogy milyen emberrel, eseménnyel vagy dologgal találkozol, nem fogsz összezavarodni, hanem lesz utad, ami előre visz.

Ha rendszerint nem hagysz semmit elcsúszni sem kicsiny, sem nagy dolgokban, ha minden gondolatod és elképzelésed megtisztul, és ha lelkedben csendes vagy, akkor, valahányszor valamilyen problémával találkozol, az Én szavaim azonnal megihletnek téged, akár egy fényes tükör, amelyben leellenőrizheted magad, és akkor lesz előrevezető utad. Erre mondják, hogy a betegséghez igazítják a gyógyszert. És ez az állapot biztosan meg fog gyógyulni – ilyen Isten mindenhatósága. Bizonyára megvilágítom és megvilágosítom mindazokat, akik éheznek és szomjaznak a becsületességre, és akiknek keresése őszinte. Mindannyiőtoknak megmutatom a szellemi világ titkait és az előre vezető utat, arra készítek benneteket, hogy mielőbb levessétek régi romlott természeteteket, hogy életetek megérjen, és alkalmassá váljatok arra, hogy használjalak benneteket, és hogy az evangélium munkája hamarosan akadálytalanul folytatódhasson. Csak ekkor teljesül az Én akaratom, csak ekkor valósul meg a lehető legrövidebb időn belül Isten hatezer éves irányítási terve. Isten megvalósítja a királyságot és lejön a földre, és együtt belépünk a dicsőségbe!

9. fejezet

Szeretnék emlékeztetni, hogy akár egy kis kétértelműség vagy nemtörődömség is elfogadhatatlan az Én szavamat illetően; figyelned és engedelmeskedned kell, s az Én szándékaimnak megfelelően gyakorolnod. Mindig ébernek kell lenned, és soha nem

szabad arrogáns vagy önelégült beállítottságot mutatnod; mindenkor Rám kell hagyatkoznod, hogy elúzd azt a régi, természetes beállítottságot, amely benned lakozik. Mindig képesnek kellene lenned egy normális állapotot fenntartani Előttem, és stabil beállítottsággal rendelkezni. Gondolkodásodnak józannak és világosnak kell lennie, és senkinek, semmilyen eseménynek vagy dolognak nem szabad irányítania vagy befolyásolnia azt. Mindig képesnek kell lenned a csendességre a jelenlétemben, s folyamatos közelséget és közösséget kell fenntartanod Velem. Erőt és gerincességet kell mutatnod, s szilárdan állnod a Rólam tett bizonyoságtételemben; kelj fel és szólj a nevemben, ne félj attól, hogy mások vajon mit mondanak. Csak teljesítsd a szándékaimat, s ne hagyd, hogy bárki irányítson. Amit feltárok neked, azt az Én szándékaim szerint kell követni, s nem lehet késleltetni. Hogyan érzel mélyen legbelül? Kényelmetlenül érzed magad, ugye? Meg fogod érteni. Miért vagy képtelen felállni és beszélni a nevemben, miközben figyelmezel az Én teremre? Ragaszkodsz ahhoz, hogy kicsinyes cselszövésekbe bocsátkozz, Én azonban mindent tisztán látok. Én vagyok a támaszod és a pajzsod, és minden az Én kezemben van. Mitől félsz hát? Nem vagy túlságosan érzékeny? Mielőbb félre kell tenned az érzelmeidet; Én nem érzelemből cselekszem, hanem igazságosságot gyakorlok helyette. Ha a szüleid bármi olyat tesznek, ami nem válik a gyülekezet javára, nem menekülhetnek. Feltártam a szándékaimat neked, és nem hagyhatod figyelmen kívül őket. Inkább minden figyelmedet azokra kell összpontosítanod, minden mást félresöpörve, hogy teljes szívvel kövess. Mindig a kezeimben foglak tartani. Ne légy folyton gyáva és a férjed vagy a feleséged irányítása alatt; lehetővé kell tenned, hogy az akaratom megvalósuljon.

Legyen hited! Legyen hited! Én vagyok a mindenhatód. Talán van némi rálátásod erre, ám továbbra is ébernek kell lenned. A gyülekezet, az Én akaratom és az Én irányításom érdekében teljesen odaadónak kell lenned, s tisztán megláttatod majd veled minden titkot és kimenetelt. Nem lesz további késlekedés; a napok a végükhöz közelednek. Mit kellene tenned? Hogyan kell törekedned, hogy felnőj és megérj az életedben? Hogyan teheted magad hamarabb hasznossá Számomra? Hogyan teszed lehetővé, hogy teljesüljön az akaratom? Ezek a kérdések sok gondolkodást és mélyebb közösséget igényelnek Velem. Hagyatkozz Rám, higgy Bennem, sose légy figyelmetlen, s légy képes az Én útmutatásom szerint intézni a dolgokat. Jól fel kell szerelkezned az igazsággal, s gyakrabban kell enned és innod belőle. Minden igazságot gyakorlatba kell ültetni, mielőtt világosan érthetővé válik.

Most úgy érzed, hogy nincs elég időd? Azt is érzed, hogy belül más vagy, mint azelőtt, és hogy a terhed most nagyon nehéznek tűnik? A szándékaim rád irányulnak; tiszta fejjel kell lenned, nem elszakadni tőlük, és mindig kapcsolatban maradnod Velem. Maradj közel Hozzá, beszélj Velem, légy tekintettel a szívemre, és légy képes másokkal összehangoltan szolgálni, hogy az Én szándékaim mindig feltáruljanak előttetek. Mindig nagyon figyelj! Figyelj nagyon! Egy kicsit se lankadj; ez a te kötelességed, és az Én munkám abban lakozik.

Ezen a ponton talán szereztél egy kevés ismeretet, és úgy érzed, ez egészen csodálatos. Lehet, hogy a múltban voltak kétségeid, azt érezvén, hogy ez teljesen különbözik az emberi fogalmaktól, elképzelésektől és gondolatoktól, de most már alapvetően megérted. Ez az Én csodálatos munkám, és ez Isten csodálatos munkája is; feltétlenül ébernek kell lenned, és várnod, ahogy beszélálsz. Az idő az Én kezemben van; ne vesztegesd, és egyetlen pillanatra se lankadj; az időhúzás késlelteti a munkámat, és azt okozza, hogy az akaratom akadályoztatva lesz benned. Gyakran kell elmélkedned és közösségben lenned Velem. Az összes tetteidet, megmozdulásodat, gondolatodat, elképzelésedet – a családot, férjedet, fiaidat és lányaidat is Elém kell hoznod. A gyakorlásodban ne önmagadra hagyatkozz, különben feldühödök, és akkor súlyosak lesznek a veszteségeid.

Mindenkor fogd vissza a lépteidet, és állandóan az Én szavaim körében járj. Rendelkezned kell az Én bölcsességemmel. Jöjj Elém, ha bármilyen nehézséggel találkozol, és Én útmutatást adok neked. Ne okozz bajt, se ne beszélj össze-vissza. Ha az életed nem kap támogatást, az azért van, mert híján vagy a tudásnak, és nem tudsz különbséget tenni a jó szavak és a rosszak között. Erre mindaddig nem jössz rá, amíg kárt nem szenvedsz, rossz állapotban nem vagy, és a Szentlélek jelenléte nincs veled, addigra azonban túl késő lesz. Az idő most annyira sürget, így egy kicsit sem szabad lemaradnod az élet versenyében; nagyon szorosan kell követned a nyomdokaimat. Amikor bármilyen nehézség felmerül, gyakran elmélkedj, közel maradva Hozzám, és vállalj közvetlen közösséget Velem. Ha sikerül megragadnod ezt az utat, az megkönnyíti az előtted álló belépést.

Szavaim nem csak neked szólnak; a gyülekezetben mindenki hiányt szenved különböző szempontokból. Több közösséget kell vállalnod, képesnek kell lennetek önállóan enni és inni saját lelki áhítatotok során, és képesnek kell lennetek felfogni a legfőbb igazságokat, s azonnal a gyakorlatba ültetni őket. Meg kell éreznetek szavam valóságát: fogjátok fel annak velejét és alapelveit, és ne lazítsatok a szorításotokon. Mindig elmélkedjete és legyetek mindig közösségben Velem, s a dolgok fokozatosan feltárnak. Úgy nem lehet, hogy egy kis időre közel kerülsz Istenhez, majd anélkül, hogy megvárnád, hogy a szíved elcsendesedjen Előtte, megzavar, amikor valami más történik veled. Folyton zavarodott vagy és nem látod tisztán a dolgokat, képtelen vagy meglátni az arcomat; így aztán nem tudsz világos megértést nyerni a szívemről – s még ha érted is egy kicsit, bizonytalan vagy, és továbbra is kételkedsz. Csak akkor teszek majd kinyilatkoztatásokat nektek, egyiket a másik után, akaratom szerint, ha teljes mértékben birtokában vagyok a szívednek, és az elmédet nem zavarja többé semmilyen világi dolog, s tiszta és csendes elmével tudsz várni. Meg kell értenetek a Hozzám való közelségnek ezt az útját. Bárki is sújt le rád vagy átkoz téged, vagy bármilyen szépek is lehetnek azok a dolgok, amelyeket az emberek felajánlanak neked, elfogadhatatlan, ha akadályoznak abban, hogy közel legyél Istenhez. Legyen a szíved a markomban, és soha ne hagyd el az oldalamat. Az efféle közelséggel és közösséggel a szüleid, a férjed,

gyermekeid, egyéb családi kapcsolataid és a világi összefonódásaid mind elúsznak majd. Szinte leírhatatlan édességet fogsz érezni a szívedben, s egy illatos és finom ízt tapasztalsz meg; ráadásul valóban elválaszthatatlan leszel Tőlem. Ha így folytatod, meg fogjátok érteni, mi van az Én szívemben. Ahogy tovább haladtok előre, sosem fogtok eltévedni, mert Én vagyok az utatok, és minden Miattam létezik. Mennyire érett az életed, mikor leszel képes elszakadni a világiasságtól, mikor leszel képes levetni az érzelmeidet, mikor leszel képes magad mögött hagyni a férjedet és gyermekeidet, mikor érik meg az életed... mindez az Én időm szerint történik. Nem kell aggódni.

A belépést a pozitivitás oldaláról kell elérned. Ha passzívan várakozol, akkor még mindig negatív vagy. Proaktívnak kell lenned a Velem való együttműködésben; légy szorgalmas és sose légy lusta. Légy mindig közösségben Velem, és alakíts ki még mélyebb bensőséges viszonyt Velem. Ha nem értesz, ne légy türelmetlen a gyors eredményekért. Nem arról van szó, hogy nem mondom el neked; arról van szó, hogy látni akarom, Rám hagyatkozol-e, amikor a jelenlétemben vagy, és hogy biztos vagy-e a Tőlem való függésedben. Mindig közel kell maradnod Hozzám, és minden ügyet az Én kezembe kell helyezned. Nem menj vissza fölöslegesen. Miután egy ideig öntudatlanul közel voltál Hozzám, a szándékaim feltáruhnak majd előtted. Ha felfogod őket, akkor valóban szemtől szembe kerülsz Velem, és valóban megtalálod majd az arcomat. Nagy tisztánlátás és állhatatosság lesz benned, és lesz mire támaszkodnod. Akkor erővel és önbizalommal is rendelkezzel majd, s lesz előre vezető utad. Minden könnyen jön majd hozzád.

10. fejezet

Nem kell félned ettől meg amattól; nem számít, mennyi nehézséggel és veszéllyel szembesülhetsz, képes vagy arra, hogy szilárdan megmaradj Énelőttem, gátló körülményektől nem korlátozva, hogy akaratom akadálytalanul végrehajtható legyen. Ez a te kötelességed, különben haragommal sújtalak, és az Én kezemmel foglak... Ezután végtelen lelki szenvedést fogsz elviselni. Mindent el kell viselned; készen kell állnod Érttem arra, hogy lemondj mindenről, amit birtokolsz, és mindent megtegyél azért, hogy kövess Engem, készen kell állnod arra, hogy mindenedet feláldozd. Itt az ideje, hogy próbára tegyelek téged: Felajánlod-e Nekem hűségedet? Tudsz-e hűségesen követni Engem az út végéig? Ne félj; az Én támogatásom mellett ki tudná valaha is eltorlaszolni ezt az utat? Emlékezz erre! Ne feledkezz meg róla! Minden, ami történik, az Én jó szándékomból történik, és minden az Én megfigyelésem alatt áll. Tudod-e követni az Én szavamat mindenben, amit mondasz és teszel? Amikor a tűz próbatételei rádtörnek, letérdelsz-e és felkiáltasz-e? Vagy meglapulsz és képtelen vagy továbblépni?

Az Én bátorságomnak kell benned lennie, és kell, hogy legyenek elveid, amikor olyan rokonokkal kell szembenézned, akik nem hisznek. Az Én kedvemért azonban neked

sem szabad engedned semmilyen sötét erőnek. Bízzál az Én bölcsességemben, hogy a tökéletes úton járj; ne engedd, hogy a Sátán ármánykodásai elragadjanak. Tégy meg minden erőfeszítést arra, hogy szívedet Elém helyezd, és Én megvigasztallak téged, békességet és boldogságot adok neked. Ne törekedj arra, hogy mások előtt egy bizonyos módon viselkedjél; nincs-e nagyobb értéke és súlya annak, hogy Nekem eleget teszel? Ha Nekem eleget teszel, nem fog-e még jobban eltölteni örök béke és életre szóló boldogság? Jelenlegi szenvedésed azt jelzi, hogy milyen nagyszerűek lesznek jövőbeni áldásaid; ezek kimondhatatlanok. Nem tudod, hogy milyen nagy áldásokban fogsz részesülni; még csak nem is álmodhatsz róla. Ez ma valósággá vált; nagyon is valósággá! Nincs is olyan messze – látod-e ezt? Minden egyes részlete Bennem van; milyen fényes az előtted álló út! Töröld le könnyeidet, és ne érezz többé fájdalmat vagy bánatot! Mindent az Én kezem rendez el, és az Én célom az, hogy nemsokára győztesekké tegyelek titeket, és Magammal vigyelek a dicsőségbe. Mindenért, ami veled történik, ennek megfelelően hálásnak és dicsőítéssel teltnék kell lenned; ez mély megelégedettséggel fog Engem eltölteni.

Krisztus transzcendens élete már feltárult; nincs mitől félned. A sátánok a lábunk előtt hevernek, és az ő idejük már nem tart sokáig. Ébredj! Dobd sutba a kicsapongás világát; szabadulj meg a halál szakadékatól! Légy hűséges Hozzám, bármi történjék is, és bátran haladj előre; Én vagyok a te erős kösziklád, ezért bízzál Énbennem!

11. fejezet

Én vagyok a te Istened? Én vagyok a Királyod? Valóban megengedted, hogy Királyként uralkodjak benned? Alaposan el kell gondolkoznod magadon: nem kutattad és utasítottad el az új fényt, amikor megérkezett, olyannyira, hogy megálltál, anélkül, hogy követted volna? Emiatt ítéletnek leszel alávetve, és végzetedbe esel; el leszel ítélve és meg fognak korbácsolni vasrúddal, és nem fogod érezni a Szentlélek munkáját. Nemsokára sírni fogsz és térdet fogsz hajtani imádatban, hangosan jajgatva. Mindig mondtam nektek és mindig beszéltem nektek; soha nem tartottam vissza a szavaimat tőletek. Gondoljatok vissza: mikor mulasztottam el elmondani nektek valamit? Ennek ellenére vannak olyan emberek, akik kitartanak amellett, hogy helytelenül csinálják a dolgokat. Elvesznek a kétségek ködében, amely eltakarja a napot, és soha nem látják a fényt. Nem azért van ez így, mert túl erős az „én” érzésük, és túl nagyok a saját elképzeléseik? Mióta tisztelsz Engem? Mióta van hely Számomra a szívedben? Amikor kudarcot vallottál, amikor tehetetlennek találtad magadat, és amikor teljesen kifutottál a lehetőségekből, csak akkor imádkozol Hozzám. Hát akkor: miért ne tehetnéd most egyedül a dolgokat? Ti emberek! A régi éned tett tönkre téged!

Vannak, akik nem találják az utat, és nem tudnak lépést tartani az új fénnel. Csak olyan dolgokról kommunikálnak, amelyeket korábban már láttak; nincs számukra semmi

új. Miért van ez? Önmagatokban éltek és bezártátok Elöttem az ajtót. Látni, hogy a Szentlélek munkájának módszerei megváltoznak, a szívedben mindig óvatos vagy, nehogy tévedj. Hol van Istent félő szíved? Kerested azt Isten jelenlétének csendjében? Csak azon tűnődsz: „Valóban így működik a Szentlélek?” Amit egyesek láttak, az a Szentlélek munkája, de még mindig van mondanivalójuk róla; mások elismerik, hogy ez Isten szava, mégsem fogadják el. Mindegyikükben különféle elképzelések támadnak, és nem értik a Szentlélek munkáját. Hanyagok és gondatlanok, nem hajlandók megfizetni az árat, és nem hajlandók komolyak lenni jelenlétemben. A Szentlélek megvilágosította őket, de nem jönnek Elém, hogy bensőségesen társalogjanak vagy keressenek. Ehelyett a saját vágyaikat követik, és azt csinálnak, amit csak akarnak. Miféle szándék ez?

12. fejezet

Ha ingatag a beállítottságod, erre vagy arra fűj, mint a szél és az eső, és ha képtelen vagy állandóan teljes erődből előrenyomulni, akkor az Én botom soha nem lesz távol tőled. Amikor foglalkoznak veled, minél kedvezőtlenebb a környezet, és minél jobban üldöznek, annál nagyobb lesz az Isten iránti szereteted, és nem fogsz többé ragaszkodni a világhoz. Más lehetséges út hiányában Hozzám fogsz jönni, és visszanyered erődöt és önbizalmadat. Egyszerűbb környezetben azonban tétlenkedni fogsz. A pozitivitás oldaláról kell belépned; légy aktív és ne passzív. Senki és semmi nem rendíthet meg semmilyen helyzetben, és senkinek a szava sem befolyásolhat. Szilárd beállítottságúnak kell lenned; nem számít, mit mondanak az emberek, azonnal gyakorlatba kell ültetned, amit az igazságként ismersz. Mindig az Én szavaimnak kell munkálkodniuk benned, függetlenül attól, hogy kivel állsz szemben; szilárdan meg kell tudnod állni a Bennem való bizonyosságodban, és figyelemmel kell lenned terheimre. Nem szabad vakon egyetértened másokkal anélkül, hogy saját elképzeléseid lennének; inkább bátornak kell lenned, hogy kiállj és tiltakozz azok a dolgok ellen, amelyek nem felelnek meg az igazságnak. Ha biztosan tudod, hogy valami nincs rendben, de nincs bátorságod, hogy felfedd, akkor nem az igazságot gyakorló személy vagy. Szeretnél mondani valamit, de nem mersz rögtön előjönni vele, ezért köntörfalazol, majd témát váltasz; a Sátán benned van és visszatart téged, ami miatt hatástalanul beszélsz, és képtelen vagy a végsőkéig kitartani. Még mindig félelmet hordozol a szívedben, és ez nem azért van, mert a szíved még mindig tele van a Sátán gondolataival?

Mi az a legyőző? Krisztus jó katonáinak bátraknak kell lenniük, és Rám kell hagyatkozniuk, hogy lelkiileg erősek legyenek; küzdeniük kell azért, hogy harcosokká váljanak, és a halálig harcoljanak a Sátánnal. Mindig ébernek kell lenned, és ezért kérlek, hogy minden pillanatban aktívan működj együtt Velem, és tanulj meg közelebb kerülni Hozzám. Ha bármikor és bármilyen helyzetben képes vagy csendben maradni Elöttem, hallgatva beszédemet, és szavaimra és tetteimre összpontosítva, akkor nem

fogsz meginogni, és nem fogsz elesni. Mindent gyakorolhatsz, amit Tőlem kapsz. Minden szavam a te állapotodra irányul, és áthatol a szíveden. Még ha hangosan tagadnád is őket, a szívedben nem tagadhatod meg. Sőt, ha elemzed szavaimat, akkor elítélnék. Vagyis az Én szavaim az igazság, az élet és az út; éles, kétélű kard, és le tudják győzni a Sátánt. Áldottak azok, akik megértik szavaimat és útjuk van szavaim gyakorlásához, és akik nem gyakorolják őket, azokat kétségtelenül el fogják ítélni; ez oly nagyon gyakorlati. Manapság kibővült a köre azoknak, akik fölött ítélek: Nemcsak azok lesznek elbírálva Előttem, akik ismernek Engem, hanem azok is el lesznek bírálva, akik nem hisznek Bennem, és akik minden tőlük telhető erővel megpróbálnak ellenállni és akadályozzák a Szentlélek munkáját. Mindazok, akik előttem állnak és a nyomdokaimat követik, látni fogják, hogy Isten tomboló tűz! Isten fenség! Végrehajtja ítéleteit, és halálra ítéli őket. A gyülekezetben azok, akik nem törődnek a Szentlélek munkájának követésével, akik félbeszakítják ezt a munkát, akik fitogtatják magukat, akiknek helytelen szándékaik és céljaik vannak, akik nem tesznek erőfeszítéseket, hogy egyék és igyák Isten szavait, akik zavarosak és gyanakvók, akik vizsgálatnak vetik alá a Szentlélek munkáját – az ítélet szavai ezeket az embereket bármikor el fogják érni. Az emberek minden cselekedete fel fog tárulni. A Szentlélek az emberek legbensőbb szívét kutatja, ezért ne légy esztelen; légy körültekintő és óvatos. Ne cselekedj vakon egyedül. Ha a tetteid nincsenek összhangban az Én szavaimmal, akkor el leszel ítélve. Nem megengedhető utánozni, hamisnak lenni vagy nem igazán érteni; el kell jönnöd Elém, és gyakran kell kommunikálnod Velem.

Bármilyen, amit Belőlem merítesz, a gyakorlathoz fog neked utat adni. Elkísérnek téged az Én erőim, birtokolni fogod a jelenlétem, és mindig az Én szavaimban fogsz járni; túlszárnyalsz minden világi dolgot, és birtokolni fogod a feltámadás erejét. Ha szavaidban, viselkedésedben és tetteidben nincsenek meg az Én szavaim és az Én jelenlétem, és ha eltávolodsz Tőlem, és önmagadban élsz, a lélek elképzeléseiben, doktrínákban és szabályokban lakozva, akkor ez a bizonyíték, hogy a gondolataidat bűnökre fordítottad. Más szóval, továbbra is ragaszkodsz régi énedhez, és nem engeded, hogy mások bármennyire is ártsanak énednek vagy megsértsék a lelkedet. Az emberek, akik ezt teszik, rendkívül gyenge képességűek és meglehetősen abszurdak, és nem látják Isten kegyelmét, és nem ismerik fel áldásait. Ha továbbra is ilyen kitérően viselkedsz, akkor mikor fogod tudni megengedni Nekem, hogy dolgozzak benned? Miután befejezem a beszédet, meghallgattál, de semmit sem jegyeztél meg, és különösen gyengévé válsz, amikor valóban rámutatnak a problémáidra. Miféle érettség az ilyen? Mikor tehetlek teljessé, ha mindig győzködni kell téged? Ha félsz az ütésektől és a karcolásoktól, akkor rohanj ki, hogy figyelmeztess másokat: „Nem engedem, hogy bárki foglalkozzon velem; egymagam meg tudok szabadulni a természetes, régi beállítottságomtól.” Így senki nem fog téged kritizálni vagy megérinteni, és szabadon hihetsz abban, amiben akarsz, anélkül, hogy bárki is törődne veled. Tudsz így a nyomdokaimban járni? Azt állítani, hogy biztos vagy abban, hogy én vagyok a te Istened és

a te Urad, nem más, mint üres szavak. Ha valóban nem kételkednél, akkor ezek a dolgok nem jelentenének problémát, és hinnéd, hogy Isten szeretete és áldásai szálltak rád. Amikor beszélek, fiaimhoz szólok, és szavaimat köszönettel és dicsérettel kell fogadni.

13. fejezet

Jelenlegi állapototokban túlzottan ragaszkodtok az énről alkotott elképzelésekhez, és meglehetősen súlyos vallási széthúzások vannak köztetek. Nem vagytok képesek lélekben cselekedni, nem tudjátok felfogni a Szentlélek munkáját, és elutasítjátok az új világosságot. Nem látod nappal a napot, mert vak vagy, nem ismered az embereket, soha nem tudod elhagyni a „szüleidet”, hiányzik a szellemi tisztánlátásod, nem ismered fel a Szentlélek munkáját, és fogalmad sincs, hogyan edd és idd az Én szavamat. Problémát jelent, hogy magadtól nem tudod, hogyan edd és idd azt. A Szentlélek munkája napról napra elképesztő sebességgel halad előre; minden nap új világosság van, és minden nap új és friss dolgok is vannak. Te azonban nem érted. Ehelyett szeretsz kutakodni, személyes preferenciáid szemüvegén keresztül nézed a dolgokat, anélkül, hogy alaposan átgondolnád azokat, és kábultan hallgatsz. Nem imádkozol szorgalmasan lélekben, nem is tekintesz Rám, és nem elmélkedsz mélyebben a szavaimon. Így nincs egyebed, mint szavak, szabályok és doktrínák. Világos elképzelésednek kell lennie arról, hogyan egyed és igyad szavaimat, és gyakrabban kell Elém hoznod az Én szavaimat.

Manapság az emberek képtelenek elengedni önmagukat; mindig azt hiszik, hogy nekik van igazuk. Megrekedtek a saját kis világukban, és nem megfelelő emberek. Téves szándékaik és céljaik vannak, és ha kitartanak ezek mellett, akkor biztosan megítéltetnek, és súlyos esetben ki is üzetnek. Több erőfeszítést kell tenned a Velem való folyamatos közösség fenntartására, és nem csak azzal kell közösségben legyél, akivel szeretnél. Meg kell értened azokat, akikkel közösségben vagy, és közösségben kell lenned velük az élet szellemi dolgaival kapcsolatban; csak így tudsz életet adni másoknak, és pótolni hiányosságaikat. Nem szabad kioktató hangnemben beszélned hozzájuk; ez alapvetően rossz álláspont. A közösségben meg kell értened a szellemi dolgokat, bölcsességgel kell rendelkezned, és képesnek kell lenned megérteni, mi van az emberek szívében. Ha másokat akarsz szolgálni, akkor megfelelő embernek kell lenned, és úgy kell közösséget vállalnod, hogy mindent beleadsz.

A legfontosabb dolog most az, hogy képes legyél közösségben lenni Velem, hogy szorosan kommunikálj Velem, hogy egyedül egyél és igyál, és hogy közel kerülj Istenhez. A lehető leggyorsabban meg kell értened a szellemi dolgokat, és képesnek kell lenned arra, hogy világosan kifürkészd a környezetedet, és azt, hogy mi van elrendezve körülötted. Képes vagy-e megérteni, hogy mi vagyok Én? Létfontosságú, hogy aszerint egyél és igyál, aminek híján vagy, és az Én szavam szerint élj! Ismerd fel

kezeimet, és ne panaszkodj! Ha panaszkodsz és elmenekülsz, elveszítheted annak a lehetőségét, hogy részesülj Isten kegyelmében. Kezdd azzal, hogy közel kerülsz Hozzám! Mi hiányzik belőled, és hogyan kellene közel kerülnöd Hozzám, és megértened a szívemet? Az emberek nehezen tudnak közel jönni Hozzám, mert nem tudják elengedni önmagukat. Beállítottságuk állandóan ingatag, egyfolytában meggondolják magukat, és ezek az emberek önhittek és önelégültek lesznek, amint egy kis ízelítőt kapnak az édesből. Némely ember még nem ébredt fel; mennyire testesíti meg az, amit mondasz azt, ami vagy? Mennyi ebből az önvédelem, mennyi a mások utánzása, és mennyi a szabályok követése? Azért nem tudod felfogni vagy megérteni a Szentlélek munkáját, mert nem tudod, hogyan kerülj közel Hozzám. Kívülről nézve mindig elmerengsz a dolgokon éned és elméd elképzeléseire támaszkodva; titokban vizsgálódsz, és kicsinyes cselszövésekbe bocsátkozol, s még csak nyilvánosságra sem tudod hozni őket. Ez azt mutatja, hogy nem igazán érted meg a Szentlélek munkáját. Ha valóban tudod, hogy valami nem Istentől származik, akkor miért félsz kiállni és elutasítani azt? Hányan tudnátok kiállni és beszélni az Én nevemben? Hiányzik belőletek a fiúgyermek jellembeli erejének legparányibb része is.

Mindannak, ami most el van rendezve, az a célja, hogy neveljen benneteket, hogy növekedjete az életetekben, hogy élénkké és buzgóvá tegye lelketeket, és felnyissa lelki szemeiteket, hogy felismerjétek, mely dolgok jönnek Istentől. Ami Istentől való, az képessé tesz arra, hogy hozzáértéssel és teherrel szolgálj, s hogy lélekben állhatatos légy. Mindaz, ami nem Tőlem való, üres; nem nyújt neked semmit, űrt okoz a lelkedben, és elveszíted miatta hitedet, és távolságot szül közted és Köztem, csapdába ejtve téged a saját elmédben. Ha lélekben élsz, akkor most felülemelkedhetsz minden a materialista világban, de ha az elmédben élsz, akkor a Sátán megtéveszt; ez egy zsákutca. Ez most nagyon egyszerű: a szíveddel nézz Rám, és lelked azon nyomban megerősödik. Lesz utad a gyakorláshoz, és Én vezetni fogom minden lépésedet. Az Én szavam minden időben és mindenhol feltárul előtted. Nem számít, hogy hol, mikor, vagy milyen kedvezőtlen a környezet, Én tisztánlátásra készítek, és ha a szíveddel Rám nézel, feltárul előtted az Én szívem, ily módon lefutod az előtted lévő utat, és soha nem tévedsz el. Vannak, akik kívülről próbálnak ráérezni az útjukra, de soha nem teszik ezt lelkükből. Gyakran nem tudják felfogni a Szentlélek munkáját. Amikor közösségben vannak másokkal, csak még jobban összezavarodnak, mivel nincs követendő útjuk, és nem tudják, mit tegyenek. Ezek az emberek nem tudják, mi bántja őket; lehet, hogy sok mindenük van, és belülről gazdagon el vannak látva, de vajon van ennek bármi haszna? Tényleg van követendő utad? Rendelkezel valamilyen megvilágítással vagy megvilágosodással? Van valami új betekintésed? Előre haladtál, vagy visszaléptél? Lépést tudsz tartani az új fénnel? Nincs alávetettség; az általad gyakran emlegetett alávetettség nem más, mint üres beszéd. Engedelmes életet éltél-e?

Mekkora akadályt jelent az ember önelégültsége, elbizakodottsága, önteltsége és arroganciája? Ki a hibás, ha nem tudsz belépni a valóságba? Alaposan meg kell

vizsgálnod önmagad, hogy lásd, megfelelő ember vagy-e. Céljaidat és szándékaidat Engem szem előtt tartva tűzöd ki? Minden szavadat és cselekedetedet az Én jelenlétemben mondod és teszed? Megvizsgálom minden gondolatodat és ötletedet. Nem érzed bűnösnek magad? Hamis arcot mutatsz másoknak, és nyugodtan önelégültséget színlelsz; ezt azért teszed, hogy megvédd önmagad. Azért teszed, hogy elrejtse a gonoszságodat, és még azt is kitalálod, hogyan hárítsd ezt a gonoszságot másra. Micsoda alattomoság lakozik a szívedben! Gondolj mindarra, amit mondtál! Nem a saját hasznodra szolgált-e, hogy attól félve, hogy lelkednek baja esik, rejtegetted a Sátánt, majd erőszakkal megfosztottad testvéreidet az evéstől és ivástól? Mit tudsz felhozni a mentségedre? Gondolod, hogy legközelebb be tudod pótolni azt az evést és ivást, amit a Sátán ezúttal elvett? Így most már világosan látod; olyasmi-e ez, amit be tudsz pótolni? Be tudod-e pótolni az elvesztegetett időt? Szorgalmasan meg kell vizsgálnotok önmagatokat, hogy megtudjátok, miért nem volt evés és ivás az utóbbi néhány összejövetelen, és ki okozta ezt a bajt. Egymás után közösségben kell lennetek, amíg ez világossá nem válik. Ha egy ilyen személy nincs erősen korlátozva, akkor testvéreitek nem fogják megérteni, és akkor ez újra megtörténik. Szellemi szemetek csukva van; túl sokan vagytok vakok! Ráadásul azok, akik látnak, nem törődnek vele. Nem állnak ki, és nem szólalnak fel, és ők is vakok. Azok, akik látnak, de nem szólalnak fel, némák. Sokan vannak itt fogyatékkal élők.

Vannak, akik nem értik, mi az igazság, mi az élet és mi az út, és nem értik a lelket. Úgy tekintenek az Én szavamra, mint pusztá formulára. Ez túlságosan merev. Nem értik meg, mi az őszinte hála és dicsőítés. Vannak, akik nem képesek felfogni az életbevágó és elsődleges dolgokat; hanem csak a másodlagos dolgokat fogják fel. Mit jelent félbeszakítani Isten irányítását? Mit jelent lerombolni a gyülekezet felépítését? Mit jelent félbeszakítani a Szentlélek munkáját? Mit jelent a Sátán inasának lenni? Ezeket az igazságokat világosan meg kell érteni, és nem csak tétován elkendőzni. Mi az oka annak, hogy ezúttal nem volt evés és ivás? Egyesek úgy érzik, hogy ma hangosan kellene dicsőíteniük Istent, de vajon hogyan kellene dicsőíteniük Őt? Himnuszok éneklésével és tánccal kellene ezt tenniük? Másféle módok nem számítanak dicsőítésnek? Vannak, akik azzal az elképzeléssel jönnek az összejövetelekre, hogy Isten dicsőítésének módja az örvendező dicsőítés. Az embereknek ilyen elképzeléseik vannak, és nem figyelnek a Szentlélek munkájára; ennek az a végeredménye, hogy még mindig előfordulnak félbeszakítások. Ezen az összejövetelen nem volt evés és ivás; mindannyian azt mondjátok, hogy tekintettel vagytok Isten terhére, és megvéditek a gyülekezet biztonságát, de ki volt közületek valóban tekintettel Isten terhére? Kérdezd meg magadtól: Te olyasvalaki vagy, aki tekintettel van az Ő terhére? Tudsz-e Érte igazságot gyakorolni? Ki tudsz-e állni és beszélni Érted? Képes vagy-e állhatatosan gyakorlatba ültetni az igazságot? Elég bátor vagy-e ahhoz, hogy harcolj a Sátán minden cselekedete ellen? Képes lennél-e félretenni az érzelmeidet és leleplezni a Sátánt az Én igazságomért? Képes vagy-e hagyni, hogy szándékaim beteljesedjenek

benned? Felajánlottad-e szívedet a legválságosabb pillanatokban? Olyan ember vagy, aki cselekszed az Én akaratomat? Tedd fel magadnak ezeket a kérdéseket, és gyakran gondolkodj rajtuk! A Sátán ajándékai benned vannak, és te vagy a hibás ezért – mert nem érted meg az embereket, és nem ismered fel a Sátán mérgét; a halál felé vezeted magad. A Sátán alaposan megtévesztett, olyannyira, hogy teljesen összezavarodtál; megrészegültél a kicsapongás borától, és ide-oda ingadozol, képtelen vagy megtartani egy határozott álláspontot, és nincs utad a gyakorlásodhoz. Nem eszel és iszol megfelelően, vad harcokba és veszekedésekbe bocsátkozol, nem tudod megkülönböztetni a jót a rossztól, és bárkit követsz, aki vezet téged. Egyáltalán birtokában vagy-e bármiféle igazságnak? Vannak, akik védekeznek, sőt, még megtévesztésbe is bocsátkoznak. Közösségben vannak másokkal, de ez csak zsákutcába vezeti őket. Vajon ezek az emberek Tőlem nyerik a szándékaikat, céljaikat, motivációikat és forrásukat? Gondolod, hogy kárpótolhatod testvéreidet azért, hogy megfosztották őket ételüktől és italuktól? Keress néhány embert, akikkel közösséget vállalsz, és kérdezd meg őket; hadd beszéljenek önmagukért. Kaptak ők bármit is? Vagy koszos vízzel és szeméttel lett megtöltve a gyomruk, és így nem maradt számukra út, amit követhetnek? Vajon ez nem rombolná le a gyülekezetet? Hol van a testvérek közötti szeretet? Titokban azt vizsgálod, hogy kinek van igaza és kinek nincs, de miért nem viselsz terhet a gyülekezetért? Általában jó vagy a divatos szövegek hangoztatásában, de amikor a dolgok ténylegesen megtörténnek, elbizonytalanodsz. Egyesek értik, de csak halkán mormolják, míg mások kimondják, amit értenek, de a többiek nem szólnak egy szót sem. Nem tudják, mi az, ami Istentől való, és mi a Sátán műve. Hol vannak az élettől kapcsolatos belső megérzéseitek? Egyszerűen nem tudjátok felfogni a Szentlélek munkáját, fel sem ismeritek azt, és nehezen fogadjátok el új dolgokat. Csak olyan vallási és világi dolgokat fogadtok el, amelyek beillenek az emberi elképzelésekbe. Ezért önkényesen harcoltok. Hányan képesek felfogni a Szentlélek munkáját? Hányan hordoztak valóban terhet a gyülekezetért? Felfogod-e ezt? A himnuszéneklés Isten dicsőítésének egyik módja, de te nem érted meg világosan Isten dicsőítésének igazságát. Ráadásul merev vagy abban, ahogyan dicsőíted Őt. Ez talán nem az elképzeléseid egyike? Mindig kérlelhetetlenül ragaszkodsz a saját elképzeléseidhez, és képtelen vagy arra összpontosítani, hogy mit fog ma cselekedni a Szentlélek, képtelen vagy átérezni, amit a testvéreid éreznek, és képtelen vagy csendben Isten akarát keresni. Vakon teszed a dolgokat; lehet, hogy jól énekled a dalokat, de az eredmény teljes káosz. Ez tényleg evés és ivás? Látod-e, hogy valójában ki okozza a félbeszakításokat? Ti egyáltalán nem lélekben éltek; hanem különféle elképzelésekhez ragaszkodtok. Hogyan lehet így terhet hordozni a gyülekezetért? Látnotok kell, hogy a Szentlélek munkája most még gyorsabban halad. Nem vagytok-e tehát vakok, ha szorosan ragaszkodtok a saját elképzeléseitekhez, és ellenálltok a Szentlélek munkájának? Nem olyan ez, mint amikor egy légy a falnak csapódik és körbe-körbe zümmög? Ha így folytatjátok, akkor félre lesztek dobva.

Azok, akik a katasztrófa előtt teljessé válnak, alávetik magukat Istennek. Krisztusban bízva élnek, tanúságot tesznek Mellette, és magasztalják Őt. Ők Krisztus győztes fiúgyermekai és jó katonái. Most létfontosságú, hogy elcsendesedjete, közel gyertek Istenhez, és közösségben legyetek Vele. Ha nem tudtok közel kerülni Istenhez, akkor fennáll annak a veszélye, hogy a Sátán fogságába kerültök. Ha közel tudsz jönni Hozzám, és közösségben tudsz lenni Velem, akkor minden igazság feltárul előtted, és lesz egy mérce, amely szerint élj és cselekedj. Mivel te közel állsz Hozzám, az Én szavam soha el nem hagy téged, és egész életedben soha nem fogsz eltévelyedni az Én szavamtól; a Sátánnak nem lesz módja arra, hogy kihasználjon téged, hanem megszegyenül és legyőzötten elmenekül. Ha kívül keresed azt, ami bensődből hiányzik, időnként találhatsz valamit, de amiket találsz, javarészt olyan szabályok és dolgok lesznek, amelyekre nincs szükség. El kell engedned önmagadat, többet kell enned és innod az Én szavaimból, és tudnod kell, hogyan mérlegeld azokat. Ha valamit nem értesz, gyere közel Hozzám, és légy Velem gyakran közösségben; így az általad megértett dolgok valóságosak és igazak lesznek. Azzal kell kezdened, hogy közel vagy Hozzám. Ez döntő fontosságú! Különben nem fogod tudni, hogyan kell enni és inni. Nem tudsz egyedül enni és inni; valójában túlságosan csekély az érettséged.

14. fejezet

Most valóban sürget az idő. A Szentlélek sokféle módszert használ, hogy Isten szavaiba vezessen bennünket. Légy felvértezve minden igazsággal, légy megszentelve, és légy valóban közel Hozzám és állj kapcsolatban Velem, és nem lesz megengedve neked, hogy válogass. A Szentlélek munkája érzelemmentes, és nem érdekli, hogy milyen ember vagy. Amennyiben hajlandó vagy keresni és követni – nem hozva fel kifogásokat, és nem vitatkozva saját nyereségeidről és veszteségeidről –, hanem éhesen és szomjasan keresni az igazságot, akkor Én megvilágosítalak. Függetlenül attól, hogy mennyire ostoba és tudatlan vagy, Én nem ezekre a dolgokra koncentrálok. Megnézem, milyen keményen dolgozol pozitív szempontból. Ha továbbra is ragaszkodsz az én elképzeléshez, és saját kis világodban forogsz körbe, akkor azt hiszem, veszélyben vagy... Mi az elragadtatás? Mit jelent elhagyottnak lenni? Hogyan élj ma Isten előtt? Hogyan kell aktívan együttműködnöd Velem? Dobd el saját elképzeléseidet, elemezd magad, vedd le az álarcodat, lásd tisztán saját valódi arcodat, utáld magad, olyan szíved legyen, amely éhesen és szomjasan keresi az igazságot, hidd azt, hogy te magad valóban nem érsz semmit, légy hajlandó lemondani önmagadról, légy képes felhagyni az összes saját módszereddel, csendesedj el Előttem, ajánlj fel több imát, támaszkodj Rám komolyan, nézz fel Rám, és soha sem hagyd abba a Hozzám való közeledést és a Velem való kommunikációt – ezekben a dolgokban található meg a kulcs. Az emberek gyakran önmagukban maradnak, és ezért nincsenek Isten előtt.

A Szentlélek jelenlegi munkáját valóban nehezen tudják elképzelni az emberek, és mindenki belép a valóságba; tényleg nem elfogadható meggondolatlanok lenni erről. Ha a szívetek és a lelketek rossz helyen van, akkor nem lesz módotok az előrejutásra. Az elejétől a végéig mindig ébernek kell lennetek, és ügyeljete arra, hogy elővigyázatosak legyetek a hanyagsággal szemben. Áldottak azok, akik állandóan éberek és várnak, és csendben állnak Előttem! Áldottak azok, akik szívükben mindig felnéznek Rám, akiknek gondja van rá, hogy figyelmesen hallgassák az Én hangomat, akik odafigyelnek az Én tetteimre, és gyakorlatba ültetik az Én szavaimat! Az idő valóban nem tűrhet további halogatást; mindenféle csapás fog tombolni, megnyitva ádáz, véres száját, hogy felfaljon mindannyiótokat, mint egy árvíz. Fiaim! Eljött az idő! Nincs már helye a töprengésnek. Az egyetlen kiút, amely az Én védelmem alá fog vonni titeket, az az, hogy visszatértek Elém. Rendelkeznetek kell a fiúgyermek jellemének erejével; ne legyetek gyengék vagy csüggedtek. Lépést kell tartanotok Velem, nem tagadhatjátok meg az új fényt, és ahogy megmondom nektek, hogyan egyetek és igyatok az Én szavaimból, vessétek alá magatokat, és megfelelően egyetek és igyatok belőlük. Van még idő önkényesen veszekedni vagy küzdeni egymással? Tudtok háborúzni, ha nem laktok jól, és nem vagytok teljesen felvértezve az igazsággal? Ha le akarjátok győzni a vallást, teljes mértékben fel kell legyetek vértezve az igazsággal. Egyetek és igyatok többet szavaimból, és gondolkozzatok tovább rajtuk. Önállóan kell ennetek és innotok az Én szavaimból, és kezdjétek azzal, hogy közeledtek Istenhez. Legyen ez figyelmeztetés számotokra! Vigyáznod kell! Azok, akik okosak, gyorsan rá kell ébredjenek az igazságra! Mondj le mindenről, amitől nem akarsz megválni. Még egyszer mondom neked, hogy az ilyen dolgok valóban károsak az életedre, és nem használnak semmit! Remélem, hogy cselekedeteidben támaszkodni tudsz Rám; különben az egyetlen út előre a halál útja – akkor hova fogsz menni, hogy keresd az élet útját? Vond vissza szívedet, amely szereti külső dolgokkal elfoglalni magát! Vond vissza szívedet, amely nem engedelmeskedik másoknak! Ha az életed nem tud megérni, és ha elhagynak, akkor nem olyan valaki leszel, aki elgáncsolta magát? A Szentlélek jelenlegi munkája nem az, amit te elképzelsz. Ha képtelen vagy lemondani elképzeléseidről, akkor nagy veszteség fog érni. Ha a munka összhangban állna az ember elképzeléseivel, akkor napvilágra kerülhetne a régi beállítottságod és az elképzeléseid? Képes lennél megismerni önmagad? Lehet, hogy még mindig úgy gondolod, hogy elképzelésektől mentes vagy, de ezúttal minden csúnya oldaladra egyértelműen fény fog derülni. Figyelmesen kérdezd meg magadtól:

Olyan vagy, aki aláveti magát Nekem?

Hajlandó és kész vagy feladni önmagadat és követni Engem?

Olyan vagy, akik tiszta szívvel keresi az Én arcomat?

Tudod, hogyan közeledj Hozzám és kommunikálj Velem?

El tudsz csendesedni Előttem és keresni az Én akaratomat?

A gyakorlatba ülteted azokat a szavakat, amelyeket felfedek neked?

Képes vagy fenntartani egy normális állapotot Előttem?

Képes vagy átlátni a Sátán ravasz tervein? Van merszed leleplezni őket?

Hogyan veszed figyelembe Isten terhét?

Olyan ember vagy, aki tekintettel van Isten terhére?

Hogyan fogod fel a Szentlélek munkáját?

Hogyan szolgálsz összehangoltan Isten családján belül?

Hogyan teszel erős tanúságot Mellettem?

Hogyan vívod meg a jó harcot az igazságért?

Időt kell szánnod arra, hogy alaposan átgondold ezeket az igazságokat. A tények elegendőek annak bizonyítására, hogy a nap rendkívül közel van. Teljességre kell jutnod mielőtt bekövetkeznek a katasztrófák – ez egy fontos ügy, egy nagyon sürgős ügy, amit meg kell oldani! Vágyom rá, hogy teljessé tegyelek, de látom, hogy ti valójában kissé féktelenek vagytok. Van bátorságotok, mégsem használjátok azt a legjobban, és nem fogtátok fel a legfontosabb dolgokat; ehelyett minden, amit felfogtok, triviális dolog. Mi értelme van ezekről a dolgokról tanácskozni? Nem időpocsékolás ez? Ilyen módon kedvességet mutatok nektek, de ti egyáltalán nem fejezitek ki elismeréseteket; csak harcoltok egymással – hát nem ment kárba minden fáradságos erőfeszítésem? Ha így folytatjátok, nem fogok időt szánni arra, hogy meggyőzzek titeket! Azt mondom nektek, hogy ha nem ébredtek rá az igazságra, a Szentlélek munkája meg lesz vonva tőletek! Nem kaptok többet enni, és azt hihetitek, amit csak akartok. Kimerítően elmondtam szavaimat; rajtatok áll, hogy figyeltek-e vagy sem. Amikor eljön annak az ideje, hogy összezavarodtok, nincs előremutató utatok, és nem látjátok az igazi fényt, Engem fogtok hibáztatni? Micsoda tudatlanság! Mi legyen a következménye annak, ha olyan erősen ragaszkodtok a saját énekekhez, ha nem vagytok hajlandóak elengedni? A munkátok nem csupán a hiábavalóság gyakorlata lesz? Milyen szánalmas félredobva lenni, amikor katasztrófák történnek!

Most van a gyülekezet építésének döntő szakasza. Ha képtelenek vagytok proaktív módon együttműködni Velem, és teljes szívből felajánlani magatokat Nekem, és ha nem tudtok mindent feladni, akkor veszteség fog érni titeket. Rejthettek még más szándékokat? Ilyen módon engedékeny voltam veletek, várva, hogy megtérjete és újrakezdjete. Az idő azonban ezt már tényleg nem teszi lehetővé, és figyelembe kell vennem az összképet. Isten irányítási tervének célja érdekében minden halad előre, és lépéseim napról napra, óráról órára és pillanatról pillanatra menetelnek előre – azok, akik nem tudnak lépést tartani, el lesznek hagyva. Minden nap új fény van; minden nap új tetteket visznek véghez. Minden nap új dolgok merülnek fel, és akik nem látják a fényt, azok vakok! Akik nem követik, azok ki lesznek vetve...

15. fejezet

Isten megjelenése már minden gyülekezetben felmerült. A Lélek az, aki beszél; Ő tomboló tűz, fenséget hordoz és ítélkezik. Ő az Emberfia, hosszú palástba öltözve, mellén aranyövvel körülövezve. Feje és haja fehér, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a tűz lángja; lába hasonló a kemencében izzó aranyérchez, és hangja olyan, mint a nagy vizek zúgása. Jobb kezében hét csillagot tart, szájából kétélű éles kard jön ki, és tekintete olyan, mint amikor a nap teljes erejével ragyog!

Az Emberfiát már látták, és Isten nyíltan felfedte magát. Isten dicsősége előtört, mint amikor a nap teljes erejével ragyog! Dicsőséges arca vakító fénnel ragyog; kinek a szeme merészeli ellenállással illetni Őt? Az ellenállás halálhoz vezet! A legcsekélyebb irgalomra sem lel semmi, amit a szívetekben gondoltok, semelyik szó, amit kimondtok, vagy bármi, amit tesztek. Majd mind megértitek és meglátjátok, mi az, amit elnyertetek – nem más, mint az Én ítéletem! Eltűrhetem-e, amikor nem törekedtek arra, hogy egyétek és igyátok az Én szavaimat, és ehelyett önkényesen félbeszakítotok, és leromboljátok az Én építményemet? Az efféle emberrel nem fogok finoman bánni! Ha viselkedésed még súlyosabban romlik, lángok emésztenek majd el! A mindenható Isten szellemi testet ölt, a legkisebb darabka hús vagy vér nélkül, amely tetőtől talpig összekötné. Felülmúlja a mindenség-világot, dicsőséges trónon ülve a harmadik égben, igazgatva minden dolgot! A világegyetem és minden dolog az Én kezemben van. Ha kimondom, úgy lesz. Ha elrendelem, úgy kell lennie. A Sátán a lábam alatt hever; a feneketlen mélységben! Amikor a hangom előtör, a menny és a föld elenyészik, és semmivé válik! Minden dolog megújul; ez egy megmásíthatatlan igazság, amely tökéletesen igaz. Győzedelmeskedtem a világ felett, ahogyan minden gonosz felett is. Itt ülök, hozzátok beszélve, és mindenki, akinek füle van, hallja meg, és mindenki, aki él, fogadja el.

A napok véget érnek; ebben a világban minden dolog semmivé lesz, és minden dolog újjászületik majd. Emlékezzetek erre! Ne feledjétek! Nem lehet félreértés! Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el! Hadd intselek újra titeket: Ne fussatok hiába! Ébredjetek fel! Tartsatok bűnbánatot, és az üdvösség közel van! Már megjelentem közöttetek, és a hangom felzengett. A hangom felzengett előttetek; mindennap szembesültök vele, szemtől szemben, és mindennap friss és új. Te látsz Engem és Én látlak téged; folyamatosan beszélek hozzád, és szemtől szemben állok veled. Mégis elutasítasz Engem, és nem ismeresz Engem. Az én juhaim hallgatnak a hangomra, ti mégis tétováztok! Ti tétováztok! Szívetek megkövéredett, szemeteket elvakította a Sátán, és nem látjátok dicsőséges arcomat – milyen szánalmasak vagytok! Mennyire szánalmasak!

A trónom előtti hét Lélek elküldetett a föld minden szegletébe, és elküldöm majd Hírnökömet, hogy beszéljen a gyülekezetekhez. Igazságos és igazlelkű vagyok; én vagyok az Isten, aki az ember szívének legmélyét vizsgálja. A Szentlélek beszél a

gyülekezetekhez, és az Én szavaim törnek fel az Én Fiam bensőjéből; akinek van füle, hallja meg! Aki élő, fogadja el! Egyszerűen egyetek és igyatok belőlük, és ne kételkedjete. Mindazok, akik meghódolnak és hallgatnak szavaimra, nagy áldásokban részesülnek! Mindazok, akik buzgón keresik arcomat, bizonyosan új fényt, új megvilágosodást és új felismeréseket tudhatnak majd magukénak; minden friss és új lesz. Szavaim bármikor megjelennek előtted, és megnyitják lelked szemét, hogy megláthasd a szellemi birodalom összes misztériumát, és láthasd, hogy a királyság az emberek között van. Lépj be a menedékbe, és minden kegyelem és áldás rajtad lesz; éhínség és járvány nem tud majd megérinteni, és a farkasok, kígyók, tigrisek és leopárdok sem árthatnak neked. Te Velem jössz, Velem jársz és Velem lépsz be a dicsőségbe!

Mindenható Isten! Fenséges teste nyíltan megjelenik, a szent szellemi test felemelkedik, és Ő Maga a teljes Isten! A világ és a test egyaránt megváltozik, és az Ő színeváltozása a hegyen Isten személye. Az arany koronát viseli fején, ruhája hófehér, mellén aranyövvel körülövezve, és a világ és minden dolog az Ő lábzsámolya. Szeme, mint a tűz lángja, szájából kétélű éles kard jön ki, és jobb kezében a hét csillagot tartja. A királyságba vezető út határtalanul fényes, és az Ő dicsősége felemelkedik és ragyog; a hegyek örvendeznek és a vizek nevetnek, és a nap, a hold és a csillagok mind a maguk szabályos rendezettségében keringenek, üdvözölve az egyedülálló, igaz Istent, akinek győzedelmes visszatérése az Ő hatezer éves irányítási tervének beteljesedését hirdeti. Mindannyian ugrándozzatok és örvendezve táncoljatok! Vigadjatok! A mindenható Isten fenséges trónján ül! Énekeljete! A Mindenható győzedelmes zászlaja magasba emelkedik a magasztos, pompás Sion-hegyen! Minden nép vigad, minden ember énekel, Sion hegye örvendezve nevet, és Isten dicsősége feltámadt! Nem is álmodtam róla sosem, hogy megláthatnám Isten arcát, pedig ma láttam. Szemtől szemben Vele mindennap, feltárom a szívem Neki. Ő bőkezűen ellát étellel és itallal. Élet, szavak, tettek, gondolatok, ötletek – az Ő dicsőséges fénye mindet beragyogja. Ő vezeti az út minden lépését, és az Ő ítélete azonnal lesújt a lázongó szívekre.

Együtt étkezni, lakozni és élni Istennel, együtt lenni Vele, együtt menni, együtt örvendezni, együtt nyerni dicsőséget és áldásokat, megosztani a királyságot Vele, és együtt létezni a királyságban – ó, micsoda öröm ez! Ó, milyen édes ez! Mindennap szemtől szemben állunk Vele, mindennap beszélünk Vele és megállás nélkül beszélgetünk, és mindennap új megvilágosodást és új felismeréseket kapunk. Lelki szemünk kinyílik, és mindent látunk; a lélek minden rejtélye feltárul előttünk. A szent élet valóban gondtalan; fussatok gyorsan és ne álljatok meg, és szüntelenül haladjatok előre – egy csodálatosabb élet van előttetek. Ne elégedjete meg a puszta édes ízzel; folyamatosan törekedjete, hogy beléphessete Istenbe. Ő mindenre kiterjedő és bőkezű, és mindenfélével rendelkezik, amiben mi hiányt szenvedünk. Tevékenyen működjete együtt, és lépjete Belé, és soha többé semmi sem lesz ugyanaz. Életünk transzcendenssé válik, és senki, semmilyen anyag vagy dolog nem tud többé zavarni minket.

Transzcendencia! Transzcendencia! Igazi transzcendencia! Isten transzcendens élete itt van belül, és minden dolog igazán megpihent! Túllépünk a világon és a világi dolgokon, nem érzünk ragaszkodást férjünkhöz vagy gyermekeinkhez. Túllépünk a betegség és a környezetünk uralmán. A Sátán nem mer zavarni minket. Teljességgel túllépünk minden csapáson. Ez teszi lehetővé Isten számára, hogy átvegye a királyságot! Lábbal tiporjuk a Sátánt, tanúságot teszünk a gyülekezet mellett, és alaposan felfedjük a Sátán rút arcát. A gyülekezet váza Krisztusban van, és a dicsőséges test feltámadott – ez az elragadtatásban való élet!

16. fejezet

Az Emberfia tanúságtétele után, Mindenható Isten nyilvánosan kinyilatkoztatta magát nekünk, mint az igazság Napja. Ez a megdicsőülés a hegyen! Ez mára egyre valóságosabbá, egyre inkább valósággá válik. Láttuk, hogyan működik a Szentlélek, és Maga Isten kiemelkedett a testből. Ő nem áll sem az ember, sem a tér, sem a földrajz irányítása alatt; túllép a föld és a tenger határain, kiterjed az egész univerzumra és a világ végéig, és minden nemzet és minden nép csendesén hallgatja a hangját. Amint kinyitjuk lelki szemünket, látjuk, hogy Isten szava kiáradt az Ő dicsőséges testéből; ez maga Isten, aki a testből emelkedik ki. Ő Maga az igazi és teljes Isten. Nyilvánosan szól hozzánk, szemtől szemben van velünk, tanácsod ad nekünk, megsajnál minket, vár ránk, vigasztal minket, fegyelmez minket és megítél minket. Kézen fogva vezet minket, és irántunk való törődése lángként ég Benne; buzgó szívvel arra buzdít bennünket, hogy ébredjünk fel és lépünk be az Ő lényébe. Az Ő transzcendens élete mindannyiunkba belénk vésődött, és mindazok, akik belépnek az Ő lényébe, elérik a transzcendenciát, legyőzik a világot és minden gonoszt, és királyként uralkodnak Vele együtt. Mindenható Isten Isten szellemi teste. Ha Ő elrendeli, akkor úgy lesz; ha Ő kimondja, akkor úgy lesz, és ha Ő parancsolja, akkor úgy van. Ő az egy igaz Isten! A Sátán az Ő lába alatt van, a feneketlen mélységben. A világegyetem és minden dolog az Ő kezében van; eljött az idő, minden visszatér a semmibe, és minden újjászületik.

17. fejezet

A gyülekezet épülőfélben van, és a Sátán mindent megtesz, hogy lerombolja. Minden lehetséges módon le akarja rombolni az Én építményemet, ezért a gyülekezetet gyorsan meg kell tisztítani. A gonosz legcsekélyebb maradványának sem szabad megmaradnia; a gyülekezetet úgy kell megtisztítani, hogy hibátlaná váljon, és továbbra is olyan tiszta maradjon, mint a múltban. Mindig ébernek és várakozónak kell lennetek, és többet kell imádkoznotok Énelöttem. Fel kell ismernetek a Sátán különféle

ármánykodásait és ravasz cselszövéseit, fel kell ismernetek a lelkeket, ismernetek kell az embereket, és képesnek kell lennetek megkülönböztetni mindenféle embert, eseményt és dolgot; továbbá többet kell ennetek és innotok az Én szavaimból, és ami még fontosabb, képesnek kell lennetek ti magatok enni és inni belőlük. Vértézzétek fel magatokat minden igazsággal, és jöjjetek Énelém, hogy megnyithassam lelki szemeteket, és lehetővé tegyem számotokra, hogy meglássátok a lélekben rejlő összes titkot... Amikor a gyülekezet az építkezés fázisába lép, a szentek harcba vonulnak. A Sátán különböző utálatos jellemvonásai elétek kerülnek. Vajon megálltok és meghátráltok, vagy felálltok, és Rám támaszkodva tovább haladtok előre? Leplezzétek le teljesen a Sátán romlott és rút jellemvonásait, ne tanúsítsatok együttérzést, és ne legyen bennetek irgalom! Harcoljatok a Sátán ellen mindhalálig! Én vagyok a te támaszod, és neked a fiúgyermek lelkével kell rendelkezned! A Sátán a végső haláltusáját vívja, de mégis képtelen lesz elmenekülni az Én ítéletem elől. A Sátán a lábam alatt hever, és a ti lábatok is megtapossa őt – ez egy tény!

Minden vallási bomlasztóval szemben, és azokkal szemben, akik rombolják a gyülekezet építményét a legcsekélyebb kíméletet sem tanúsítjuk, hanem azonnal megítéltetnek; a Sátán lelepleztetik, eltiportatik, teljesen elpusztul, és nem marad hely, ahová elbújhatna. Mindenféle démonok és szellemek biztosan felfedik Előttem valódi alakjukat, és én mindannyiukat a feneketlen mélységbe vetem, ahonnan soha nem szabadulnak; mindannyian a lábunk alatt fognak heverni. Ha meg akarjátok vívni a nemes harcot az igazságért, akkor mindenekelőtt nem szabad esélyt adnotok a Sátán munkálkodásának – ehhez arra lesz szükségetek, hogy egyetértésben legyetek, és képesek legyetek együttműködésben szolgálni, lemondjatok minden saját elképzelésekről, véleményetekről, nézetetekről és gyakorlatotokról, csendesítsétek el szíveteket Énbennem, összpontosítsatok a Szentlélek hangjára, figyeljétek a Szentlélek munkájára, és részletesen tapasztaljátok meg Isten szavait. Csak egyetlen szándékotok kell, hogy legyen, mégpedig az, hogy legyen meg az Én akaratom. Ezen kívül semmi más szándékotok ne legyen. Teljes szívvel kell Rám néznetek, közről kell figyelnetek tetteimet és azt, ahogyan munkálkodom, és egyáltalán nem szabad felületesnek lennetek. Lelketek élénk kell, hogy legyen, szemetek pedig nyitva. Általában, amikor azokról van szó, akiknek szándékai és céljai nem egyenesek, valamint azokról, akik szeretnek mások előtt villogni, akik égnek a vágytól, hogy cselekedjenek, akik hajlamosak széthúzásokat okozni, akik remekül szajkózzák a vallási doktrínákat, akik a Sátán inasai, és így tovább – amikor ezek az emberek kiállnak, a gyülekezet problémájává válnak, és ez azt eredményezi, hogy a testvéreik hiába eszik és isszák Isten szavait. Ha ilyen emberekkel találkoztok, akik színészkednek, azonnal tiltsátok le őket. Ha ismételt figyelmeztetés ellenére sem változnak, akkor veszteséget fognak szenvedni. Ha azok, akik makacsul kitartanak szokásaik mellett, megpróbálnak védekezni, és megpróbálják elfedni bűneiket, a gyülekezetnek azonnal ki kell zárnia őket, és nem szabad mozgásteret hagynia nekik. Ne veszítsétek el a sokat azzal, hogy megpróbáljátok megmenteni a keveset; a teljes képet tartsátok szem előtt.

Lelki szemeteknek most már fel kell nyílnia, és képesnek kell lennie arra, hogy többféle embertípust felismerjen a gyülekezetben:

Kik azok, akik értik a lelki dolgokat és ismerik a lelket?

Kik azok, akik nem értik a lelki dolgokat?

Kik azok, akiknek gonosz a lelke?

Kik azok, akikben a Sátán munkálkodik?

Kik azok, akik hajlamosak széthúzásokat okozni?

Kik azok, akikben a Szentlélek munkálkodik?

Kik azok, akik tekintettel vannak Isten ügyére?

Kik azok, akik képesek cselekedni az Én akaratomat?

Kik az Én hűséges tanúim?

Tudjátok meg, hogy a mai nap legértékesebb látomása az a megvilágosodás, amelyet a Szentlélek hoz a gyülekezeteknek. Ne uralkodjon zűrzavar a fejetekben ezekkel a dolgokkal kapcsolatban; inkább szánjatok időt arra, hogy alaposan átgondoljátok azokat – ez rendkívül fontos életetek fejlődéséhez! Ha nem értitek meg ezeket a dolgokat, amelyek a szemetek előtt vannak, akkor képtelenek lesztek az előttetek álló úton járni; állandóan az a veszély fog fenyegetni, hogy kísértésbe és rabságba estek, és felfalhatnak benneteket. A legfontosabb teendő most arra összpontosítani, hogy képessé váljatok közel kerülni Hozzám a ti szívetekben, és hogy többet kommunikáljatok Velem. Bármilyen hiányzik neked vagy amit keresel, az ilyen közelség és kommunikáció által teljessé válik benned. Az életed biztosan el lesz látva, és új megvilágosodásban lesz részed. Soha nem azt nézem, hogy mennyire tudatlan voltál a múltban, és nem is időzöm gondolataimban a múltbeli vétkeiteken. Azt nézem, hogy mennyire szeretsz Engem. Tudsz-e Engem bármi másnál jobban szeretni? Azt nézem, hogy vissza tudsz-e fordulni, és Énbennem bízva levetni tudatlanságodat. Vannak, akik szembeszegülnek Velem, nyíltan dacolnak Velem, és másokat megítélnek; ők nem ismerik az Én szavaimat, és még kevésbé találják meg az Én arcomat. Mindazok, akik az Én színem előtt őszintén keresnek Engem, akiknek szíve éhezi és szomjazza az igazságot: Én megvilágosítalak téged, kinyilatkoztatom Magam neked, megengedem, hogy saját szemeddel láss Engem, és személyesen felfogd az Én akaratomat; az Én szívem biztosan feltárul előtted, hogy megértsd azt. Gyakorolnod kell azt, amit szavaimnak megfelelően megvilágosítok benned; különben megítéltetsz. Kövesd az akaratomat, és nem fogsz eltévedni.

Mindazok számára, akik igyekeznek belépni az Én szavaimba, megduplázódik a kegyelem és az áldás, minden nap új megvilágosodásra és felismerésekre tesznek szert, és frissebbnek érzik majd magukat, ha naponta eszik és isszák az Én szavaimat. A saját szájukkal fogják megízlelni, milyen édes is az!... Óvatosnak kell lenned, és nem szabad megelégedned azzal, hogy némi felismerésre tettél szert és megízlelted az édességét; a lényeg az, hogy folytasd tovább a keresést! Vannak, akik azt gondolják, hogy a Szentlélek munkája igazán csodálatos és valóságos – ez valóban Mindenható

Isten személyének nyilvánvaló kinyilatkoztatása, és még nagyszerűbb jelek és csodák várnak rád. Légy óvatos és éber mindenkor, tartsd szemed a forrásra szegezve, csendesedj el Énelőttem, vigyázz és hallgass figyelmesen, és légy bizonyos az Én szavaimban. Nincs helye kétértelműségnek; ha bármiben is kételkedsz, akkor attól tartok, hogy a kapun kívül rekedsz. Legyen világos víziód, állj szilárd talajon, és kövesd az élet áramlatát, kövesd azt szorosan, bármerre is hömpölyög; semmiképpen sem szabad bármiféle emberi tétovázást magadba szívnod. Csak egyél, igyál és dicsőíts, tiszta szívvel keress, és soha ne add fel. Hozd Elém gyakorta mindazt, amit nem értesz, és légy biztos abban, hogy nem táplálsz kétségeket, így elkerülheted a nagy veszteségeket. Tarts ki! Tarts ki! Maradj közel! Szabadulj meg az akadályaidtól, és ne légy kicsapongó. Törekedj teljes szívvel, és ne hátrálj meg. Fel kell ajánlanod a szívedet mindenkor, és egyetlen pillanatot sem szabad kihagynod. A Szentléleknek állandóan új munkája van, minden nap új dolgokat cselekszik, és minden nap vannak új megvilágosodások is; a színeváltozás a hegyen, Isten szent szellemi teste megjelent! Az igazság Napja világít és ragyog; minden nemzet és minden nép látta dicsőséges arcodat. Az Én világosságom ragyogni fog mindazokon, akik Elém járulnak. Az Én szavaim a világosság, amely előre vezet téged. Nem fogtok jobbra vagy balra eltérni járás közben, hanem az én világosságomban fogtok járni, és futások nem lesz hiábavaló munka. Tisztán kell látnotok a Szentlélek munkáját; az Én akaratom ott van abban. Minden titok rejtve van, de fokozatosan feltárulnak majd előtted. Tartsd szem előtt mindenkor az Én szavaimat, és jöjj Énelém, hogy többet kommunikálj Velem. A Szentlélek munkája zajlik. Járj a nyomdokaimban; nagyszerű csodák várnak rád, és ezek egyenként fognak feltárulni előtted. Csak azok fogják látni őket, akik vigyáznak, akik várnak és akik éberek. Ügyelj arra, hogy ne lanyhulj el. Isten irányítási terve a végső szakaszához közeledik; a gyülekezet építése sikerülni fog, a győztesek száma már meg van határozva, a fiúgyermek győzni fog, és ők Velem együtt lépnek be a királyságba, elfoglalják Velem együtt a királyságot, vasvesszővel uralkodnak minden nemzet felett, és együtt lesznek a dicsőségben!

18. fejezet

A gyülekezet építése valóban nem egyszerű dolog! Teljes szívemet beleadtam az építésébe, és a Sátán mindent megtenne, hogy lerombolja. Ha épülni akarsz, olyan embernek kell lenned, akinek van víziója; Rám támaszkodva kell élned, tanúságot kell tenned Krisztusról, magasan kell Őt tartanod, és hűségesebbnek kell lenned Hozzám. Nem szabad kifogásokat hoznod; inkább feltétel nélkül engedelmeskedned kell. El kell viselned minden megpróbáltatást, és el kell fogadnod mindazt, ami Tőlem jön. Követned kell a Szentléleket, bárhogyan is vezérel téged. Élénk lelkülettel és képességgel kell rendelkezned a dolgok megkülönböztetésére. Meg kell értened az embereket, és nem

szabad vakon követned őket; tartsd lelki szemeidet ragyogóan, és rendelkez mindennel alapos ismeretével. Azoknak az embereknek, akik ugyanazon az állásponton vannak, mint Én, tanúságot kell tenniük Mellettem, és meg kell vívniuk a döntő csatát a Sátán ellen. Épülnöd kell, és ugyanakkor részt kell venned a csatában. Közöttetek vagyok; támogatlak titeket, és Én vagyok a menedéketek.

Az első dolog, amit meg kell tenned az, hogy megtisztulj, megváltozott emberré válj, és stabil temperamentumod legyen. Életedben Rám kell támaszkodnod, akár jó, akár rossz a környezeted; akár otthon, akár más környezetben vagy, nem szabad meginganod valaki más miatt vagy valamilyen esemény vagy probléma miatt. Sőt, szilárdan kell kiállnod, és mint szokásos, meg kell élned Krisztust, és ki kell mutatnod Magát Istent. Feladatodat el kell látnod és kötelességeidet teljesítened kell a szokásos módon; ezt nem lehet csak egyszer megtenni, hanem hosszú távon fenn kell tartani. Szívemet a tiédnek kell tekintened, a szándékaimnak a te gondolataiddá kell válniuk, a nagyobb összefüggéseket kell figyelembe vened, engedned kell, hogy Krisztus sugározzon belőled, és másokkal összehangoltan kell szolgálnod. Lépést kell tartanod a Szentlélek munkájával, és bele kell vetned magad az Ő üdvösségének módszerébe. Ki kell üresedned, és ártatlan és nyitott emberré kell válnod. Testvéreiddel és nővéreiddel normálisan kell kommunikálnod és foglalkoznod, képesnek kell lenned arra, hogy lélekben cselekedj, hogy szeressétek egymást, engedd, hogy erősségeik kiegyenlítsék gyengeségeidet, és törekedj arra, hogy a gyülekezeten belül épülj fel. Csak akkor lesz igazán részed a királyságban.

19. fejezet

Ahogy a Szentlélek munkája folytatódik, Isten ismét elvezetett minket a Szentlélek munkájának egy új útjára. Ennek eredményeként néhány ember elkerülhetetlenül félreértett Engem és panaszt tett Nekem. Néhányan ellenálltak Nekem és szembeszálltak Velem, és tüzetesen megvizsgáltak Engem. Azonban továbbra is irgalmasan várom, hogy bűnbánatot gyakoroljatok és megreformáljátok magatokat. A Szentlélek munkájának a módszerében az a változás, hogy maga Isten nyíltan megjelent. A szavam változatlan marad! Mivel titeket mentelek meg, egyáltalán nem kívánlak félúton elhagyni benneteket. Csak arról van szó, hogy kétségeket tápláltok és üres kézzel vissza akartok fordulni. Közületek néhányan már nem haladnak előre, míg mások csak várnak és figyelnek. Megint mások passzívan kezelik a helyzetet, néhányan pedig egyszerűen utánzással foglalkoznak. Nagyon megkeményítettétek a szíveteket! Megragadtad, amit nektek mondtam, és átalakítottad olyasmivé, amire büszke vagy, vagy amivel dicsekszel. Gondold ezt tovább: Ez nem más, mint hogy az irgalom és az ítélet szavai rátok szállnak. A Szentlélek, látva, hogy valóban lázadók vagytok, egyenesen a beszédre és a boncolgatásra tér. Félnetek kellene. Ne viselkedjétek meggondolatlanul,

ne cselekedjete elhamarkodottan, és ne legyetek hiúak, gőgösek vagy önhittek! Inkább arra kellene koncentrálnotok, hogy a szavaimat átültessétek a gyakorlatba, és éljétek meg őket, bárhova is mentek, hogy azok valóban átformálhassanak titeket belülről és hogy a tiétek lehessen a természetem. Csak az ilyen eredmények valódiak.

Ahhoz, hogy a gyülekezet felépüljön, különleges érettséggel kell rendelkezned és teljes szívvel és szüntelenül kell keresned. Továbbá el kell fogadnod a Szent Lélek tüzeit és tisztítását, hogy átalakult emberré válj. Csak ilyen feltételek mellett lehet felépíteni a gyülekezetet. A Szent Lélek munkája most elvezetett titeket oda, hogy hozzákezdjete a gyülekezet felépítéséhez. Ha továbbra is olyan kábultan és lomhán viselkedtek, mint a múltban, nincs remény számotokra. Fel kell vértézni magatokat a teljes igazsággal, szellemi tisztánlátásra van szükségetek, és a tökéletes úton kell járnotok az Én bölcsességemmel összhangban. Ahhoz, hogy a gyülekezet felépüljön, benne kell lennetek az élet szellemében és nem csak felületesen színlelni. A növekedés folyamata az életetekben ugyanaz a folyamat, mint amelyben felépültök. Azonban jegyezzétek meg, hogy azokat, akik ajándékokra támaszkodnak, és akik képtelenek megérteni szellemi kérdéseket vagy nem értik a valóságot, nem lehet felépíteni, mint ahogy azokat sem, akik képtelenek mindig a közelemben lenni és kommunikálni Velem. Nem lehet felépíteni olyan embereket, akik eszmékkel foglalják el az elméjüket vagy doktrínák szerint élnek, és azokat sem lehet felépíteni, akiket az érzelmeik vezérlik. Nem számít, hogyan bánik veled Isten, feltétel nélkül alá kell vetned magadat Neki; különben nem lehet téged felépíteni. Azokat, akik elmerülnek a saját fontosságukban, önelégültségükben, büszkeségükben és elégedettségükben, és akik szeretnek lekezelően és magamutogatóan viselkedni, nem lehet felépíteni. Azokat, akik nem tudnak másokkal összhangban szolgálni, szintén nem lehet felépíteni, és ugyanez igaz olyan emberekre, akiknek nincs szellemi belátásuk és vakon követik azt, aki vezeti őket. Hasonlóképpen nem lehet felépíteni azokat, akik nem értik meg a szándékaimat és idejétmúlt állapotban élik életüket, és azokat sem lehet felépíteni, akik túl lassúak ahhoz, hogy elérjék az új fényt és nincs semmiféle látomásuk, amire alapoznák magukat.

A gyülekezetet haladéktalanul fel kell építeni; ez számomra süregető kérdés. Azzal kellene kezdened, hogy a pozitívumokra összpontosítasz, és úgy csatlakozol az építés folyamatához, hogy minden erődből följárnlod magadat. Ellenkező esetben el leszel utasítva. Mondj le mindenről, amiről le kell mondani, és alaposan igyál és egyél abból, amit inni és enni kell. Meg kellene élned a szavam valóságát, és fel kellene hagynod azzal, hogy felületes és lényegtelen dolgokra összpontosítasz. Kérdezd meg magadtól: Mennyit fogadtál be a szavamból? Mennyire éled meg? Tisztánlátással kellene élned és tartózkodnod az elhamarkodott tettektől; különben az ilyen viselkedés nem fog segíteni abban, hogy növekedést érh el az életedben, hanem valójában ártani fog a növekedésednek. Meg kellene értened az igazságot, tudnod kellene, hogy hogyan kell azt a gyakorlatba átültetni, és hagynod kellene, hogy a szavam valóban az életeddé váljon. Ez a dolog lényege!

Mivel a gyülekezet építése mostanra kritikus pillanathoz érkezett, a Sátán terveket sző és mindent megtesz, hogy azt lerombolja. Ne legyetek gondatlanok, hanem óvatosan járjatok el és kellő szellemi ítélőképességgel járjatok el. Ilyen ítélőképesség nélkül nagy veszteségeket fogtok szenvedni. Ez nem egy triviális dolog; ezt nagyon fontos kérdésnek kellene tekintenetek. A Sátán is képes hamis látszatot kelteni és hamisítványokkal házalni, de ezeknek a dolgoknak a belső minőségük más. Az emberek olyan ostobák és hanyagok, és nem látják a különbséget. Ez is azt mutatja, hogy nem képesek mindig megőrizni a tisztánlátást és higgadtságot. A szívetek sehol sem található. A szolgálat az egyrészt megtiszteltetés, másrészt veszteség is lehet. Áldáshoz vagy szerencsétlenséghez vezethet. Maradj csendben a jelenlétemben és élj a szavam szerint, és szellemileg valóban fenn fogod tartani az éberséget és az ítélőképességet. Amikor a Sátán megérkezik, azonnal képes leszel védekezni ellene és érzékelni a jövetelét; valódi nyugtalanságot fogsz érezni a lelkedben. A Sátán jelenlegi munkája a trendek változásához igazodik. Ha az emberek kábultan viselkednek és hiányzik az éberségük, fogságban fognak maradni. Mindig ébernek kell lenned és nyitva kell tartanod a szemed. Ne vitatkozz a saját nyereségeid és veszteségeid fölött és ne számolgass a saját hasznod érdekében; ehelyett törekedj arra, hogy az Én akaratom teljesedjen.

A tárgyak egyformának tűnhetnek, de minőségükben különbözhetnek. Emiatt fel kellene ismerned az egyéneket és a szellemeket is. Belátást kellene gyakorolnod és meg kellene őrizned a szellemi tisztánlátást. Amikor megjelenik Sátán mérge, azonnal fel kellene ismerned azt; nem kerülheti el Isten ítéletének a fényét. Jobban kellene figyelned arra, hogy figyelmesen hallgasd a Szentlélek hangját a lelkedben; ne kövess másokat vakon és ne téveszd össze a hamisat az igazzal. Ne kövesd egyszerűen azt, aki átveszi a vezetést, nehogy nagy veszteség érjen téged. Milyen ízt hagy mindez a szátokban? Éreztétek a következményeket? Nem szabadna találomra beleavatkoznotok a szolgálatba vagy belehelyezni a saját véleményeteket, különben le fogok sújtani rád. Ami még rosszabb, ha megtagadod az engedelmisséget és továbbra is azt mondod és teszed amit kívánsz, le foglak téged vágni! A gyülekezetnek nem kell még több embert összekaparnia; csak azokat akarja, akik őszintén szeretik Istent és valóban a szavam szerint élnek. Tisztában kell lenned a saját tényleges helyzeteddel. Nem önámítás az, amikor a szegények gazdagnak tartják magukat? Ahhoz, hogy a gyülekezet felépüljön, követned kell a Lelket; ne folytasd úgy, hogy vakon cselekszel. Inkább maradj a helyeden és töltsd be a saját feladatod. Ne lépj ki a szerepeidből; tégy meg mindent azért, hogy azt a szerepet töltsd be, amit teljesíteni tudsz, és akkor elégedett lesz a szívem. Nem arról van szó, hogy mindannyian ugyanazt a szerepet fogjátok ellátni. Inkább mindegyikőtök töltsse be a saját szerepét és ajánlja fel szolgálatát másokkal összhangban a gyülekezetben. A szolgálatotok egyik irányban sem hajolhat el.

20. fejezet

A Szentlélek munkája felgyorsul, teljesen új birodalomba juttat titeket, vagyis a királyság életének valósága megjelent előttetek. A Szentlélek által kimondott szavak egyenesen felfedték a bölcsességet a szívedben és egyik kép a másik után jelenik meg előttetek. Mindazok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, és akiknek szándékukban áll alávetni magukat, minden bizonnyal Sionban maradnak és az Új Jeruzsálemben; minden bizonnyal dicsőséget és megbecsülést fognak nyerni, és csodaszép áldásokban fognak osztozni, míg Velem együtt lesznek. Jelenleg vannak a szellemi világnak olyan rejtélyei, melyeket még nem láttok, mert még nem nyílt ki a szellemi szemetek. Minden dolog teljességgel csodálatos: csodák, bámulatos dolgok, és olyasmik, amire az emberek még csak nem is gondoltak, fokozatosan megvalósulnak. A mindenható Isten meg fogja mutatni az Ő legnagyobb csodáit, úgy, hogy a világmindenség és a föld végső határai, minden nemzet és minden nép a saját szemével láthatja, valamint azt is láthatja, hogy miben rejlik az Én fenségességem, igazságosságom és mindenhatóságom. A nap közeledik! Ez egy rendkívül kritikus pillanat: Visszaléptek vagy kitartotok a végsőig, soha nem fordulva vissza? Ne tekintetek semmilyen személyre, eseményre vagy dologra; ne nézzetek a világra, a férjetekre, a gyermekeitekre vagy az élettől kapcsolatos kétségeitekre! Csak az Én szeretetemre és irgalmamra figyeljete, és lássátok, milyen árat fizettem azért, hogy megnyerjelek titeket, és azt is, hogy mi vagyok Én. Mindez elég lesz ahhoz, hogy bátorítson titeket.

Az idő nagyon közel van, és az Én akaratomat nagy sietve meg kell valósítani. Nem fogom cserbenhagyni azokat, akik az Én nevemben vannak; mindannyiótokat beviszlek a dicsőségbe. Azonban, ahogy most nézzük, ez egy létfontosságú pillanat: mindazok, akik képtelenek megtenni a következő lépést, életük végéig fájlalni fogják, és megbánást fognak érezni, bár az ilyen érzésekhez már túl késő lesz. Most az érettségetek gyakorlati próbatétel alatt áll, hogy kiderüljön, a gyülekezet felépíthető-e, és képesek vagytok-e engedelmeskedni egymásnak. Ebből a szempontból nézve, az engedelmisséged során valóban válogatsz; bár talán egy személynek képes vagy engedelmeskedni, akkor is nehezedre esik engedelmeskedni egy másiknak. Valóban nem lehetsz engedelmes, ha emberi elképzelésekre támaszkodsz. Azonban Isten gondolatai mindig túltesznek az emberén! Krisztus alávetette magát a halálra, és meghalt a kereszten. Semmit sem mondott feltételekről vagy okokról; mindaddig, amíg az volt Atyja akarata, önként engedelmeskedett. Az engedelmisséged jelenlegi szintje túlságosan korlátozott. Azt mondom mindannyiőtoknak: az engedelmisség nem az, hogy embereknek engedelmeskedtek, hanem azt jelenti, hogy a Szentlélek munkájának engedelmeskedtek, és Magának Istennek engedelmeskedtek. A szavaim belülről újítanak és változtatnak meg titeket; ha nem így lenne, akkor ki engedelmeskedne kinek? Mindannyian engedetlenek vagytok mások felé. Időt kell szánnotok arra, hogy rájőjjetek: mi az engedelmisség, és hogyan lehet megélni egy engedelmes életet. Járuljatok Elém többször, vállaljatok

közösséget ezzel a kérdéssel, és lassan meg fogjátok érteni; így lemondtok a bennetek élő elképzelésekről és döntésekről. Ahogy Én cselekszem, azt nehéz az embereknek teljesen megérteni. Nem arról van szó, hogy az emberek milyen szempontokból jók vagy alkalmasak; még a legtudatlanabbakat és a legjelentéktelenebbeket is használom arra, hogy felfedjem Isten mindenhatóságát, miközben ugyanekkor az ellenkező irányba fordítom az emberek néhány elképzelését, véleményét és döntését. Isten cselekedetei oly csodálatosak; az emberi elme számára felfoghatatlanok!

Ha tényleg olyanná akarsz válni, aki tanúságot tesz Mellettem, akkor tisztán kell befogadnod az igazságot és nem tévesen. Jobban kell koncentrálnod arra, hogy gyakorlatba ültess a szavaimat, és igyekezz az életedet gyorsan éretté tenni. Ne keress olyan dolgokat, melyek értéktelenek; azok nem hasznosak életed előmenetelét tekintve. Csak akkor épülhetsz, ha az életed érettebbé vált; csak akkor juthatsz el a királyságba; ez vitathatatlan. Még mást is szeretnék mondani neked; sokat adtam neked, de valójában mennyit értesz meg belőle? Abból, amit mondok, mennyi vált az életed valóságává? Abból, amit mondok, mennyit élsz meg? Ne próbálj meg bambuszkosárral vizet merni; a végén nem kapsz semmit, csak ürességet. Mások nagyon könnyen jutottak valódi előnyökhöz; veled mi a helyzet? Le tudod-e győzni a Sátánt, ha fegyvertelen vagy, és nincs nálad fegyver? Jobban kell függened szavaimtól az életed során, mivel azok a legjobb önvédelmi fegyverek. Jegyezd meg: ne tekintsd a szavaimat a tulajdonodnak; ha nem érted, nem keresed azokat, és ha nem próbálsz megérteni vagy kommunikálni Velem azokról, hanem öntelt és önelégült vagy, akkor veszteség fog érni. Most tanulnod kell ebből a leckéből, félre kell tenned önmagad, és mértened kell mások erősségeiből, hogy pótolod saját hiányosságaidat; ne tedd egyszerűen azt, amit akarsz! Az idő nem vár senkire. Testvéreid élete napról-napra növekszik; mind változást tapasztalnak, és naponta megújulnak. Testvéreid ereje növekszik, és ez nagyszerű! Szaladj a célvonalhoz; senki sem gondoskodhat senkiről. Csak tedd meg saját, egyéni erőfeszítésedet, hogy együttműködj Velem! Azok, akiknek látomásai vannak, akiknek az útja előrevisz, akik nem bátortalanodnak el, és akik mindig előre tekintenek, azok minden kétséget kizáróan győzedelmeskednek. Ez egy meghatározó pillanat. Semmiképpen se bátortalanodj el, ne menjen el a kedved; mindenben előre kell tekintened, ne fordulj vissza! Mindent fel kell áldoznod, minden kötődést fel kell adnod, és minden erőddel törekedned kell. Amíg egyetlen lélegzeted is marad, ki kell tartanod a legvégsőig; csak így válsz méltóvá a dicséretre.

21. fejezet

A Szentlélek munkája most új mennybe és új földre vezetett benneteket. Minden megújul, minden az Én kezemben van, minden újrakezdődik! Az emberek saját elképzeléseikkel képtelenek megérteni ezt, és nincs értelme számukra, de Én vagyok

az, aki munkálkodom, és az Én bölcsességem van ebben. Ezért csak azzal kell törődnötök, hogy lemondjatok minden elképzelésekről és véleményetekről, s alávetettségből egyétek és igyátok Isten szavát; ne legyen semmiféle kétségetek. Mivel Én így módon munkálkodom, szent felelősséget kell vállalnom. Valójában az embereknek nem kell egy bizonyos módon viselkedniük. Sokkal inkább arról van szó, hogy Isten csodálatos dolgokat visz véghez, kinyilvánítva az Ő mindenhatóságát. Az emberek nem dicsekedhetnek, kivéve, ha Istennel dicsekszenek. Ellenkező esetben veszteséget fogsz szenvedni. Isten felemeli a porból a szűkölködőt; az alázatost felmagasztalja. Bölcsességemet annak minden formájában arra fogom használni, hogy kormányozzam az egyetemes gyülekezetet, hogy kormányozzam az összes nemzetet és az összes népet, hogy mindannyian Énbennem legyenek, és hogy a gyülekezetben mindannyian alávetessétek magatokat Nekem. Akik korábban nem engedelmeskedtek, azoknak most engedelmeskedniük kell Nekem, alá kell vetniük magukat egymásnak, el kell viselniük egymást; életeteknek össze kell kapcsolódnia, és szeretnetek kell egymást, mindannyian egymás erősségeire támaszkodva, hogy ellensúlyozzátok saját gyengeségeiteket, és összhangban szolgáltatók. Így fog épülni a gyülekezet, a Sátánnak pedig nem lesz lehetősége a kizsákmányolásra. Csak ekkor lesz elmondható, hogy irányítási tervem nem vallott kudarcot. Hadd emlékeztesselek itt újból benneteket. Ne hagyd, hogy félreértések merüljenek fel benned azért, mert ez meg az a személy egy bizonyos módon viselkedik, avagy így vagy úgy cselekszik, mert lelki állapotod elfajul. Az Én meglátásom szerint ez nem helyénvaló, és értéktelen dolog. Nem Isten az, akiben hiszel? Nem valamilyen emberben hiszel. A szerepek nem ugyanazok. Egy test van. Mindenki teszi a kötelességét, a maga helyén mindenki a tőle telhető legjobban cselekszi – mert minden szikrához tartozik egy-egy fényvillanás –, és érettségre törekszik az életben. Így elégedett leszek.

Csak azzal kell törődnötök, hogy elcsendesedjétek Énelőttem. Maradjatok szoros közösségben Velem, kutassatok többet ott, ahol nem értetek, ajánljátok fel imáitokat, és várjátok az Én időmet. Lássatok mindent tisztán a lélekből. Ne cselekedjétek meggondolatlanul, nehogy eltévedjétek. Csak így lesz igazán gyümölcsöző az Én szavaimból való evésed és ivásod. Gyakran egyed és igyad az Én szavaimat, gondolkodj el azon, amit mondtam, figyelj szavaim gyakorlására, és éld meg szavaim valóságát; ez a kulcsa mindennek. A gyülekezet építésének folyamata egyben az élet növekedésének folyamata is. Ha az életed nem növekszik tovább, akkor nem tudsz épülni. Ha a természetességre, a testre, buzgóságra, adakozásokra, képzettségekre támaszkodsz, bármilyen jó is lehetsz, nem fogsz épülni. Az élet szavain belül kell élned, a Szentlélek általi megvilágosodásban és megvilágításban kell élned, meg kell ismerned valóságos helyzetedet, és megváltozott emberré kell válnod. Ugyanazzal a lelki éleslátással kell bírnod, új megvilágosodással kell rendelkezned, és képesnek kell lenned arra, hogy lépést tarts az új világossággal. Képesnek kell lenned arra, hogy szüntelenül közeledj Hozzám és kommunikálj Velem, képesnek kell lenned arra, hogy a

mindennapi életben cselekedeteidet az Én szavaimra alapozd, képesnek kell lenned arra, hogy mindenféle embert, eseményt és dolgot az Én szavaim szerint megfelelően kezelj, és az Én szavaim legyenek a te mércéd, s életed minden tevékenységében az Én természetemet éld meg.

Ha szeretnéd kifürkészni akaratomat és törődni akarsz vele, akkor figyelned kell szavaimra. Ne cselekedj meggondolatlanul! Mindaz, amit nem helyeslek, rosszul fog végződni. Csak abban van áldás, amit Én helyeslek. Ha Én szólok, akkor az megtörténik. Ha én parancsolom, akkor az szilárdan megállja a helyét. Hogy elkerüljétek azt, hogy felbosszantotok Engem, semmiképpen sem szabad olyat tennetek, amit Én nem engedélyeztem. Ha így teszel, akkor nem lesz időd a megbánásra!

22. fejezet

Istenben hinni nem könnyű dolog. Bizonytalanul haladsz előre, mindent megeszel, és úgy gondolsz, hogy az egész olyan érdekes, olyan finom! Vannak, akik még mindig tapsolnak – nincs ítélőképességük a lelkükben. Ez egy olyan tapasztalat, amelyet érdemes alaposan kifejteni nektek. Az utolsó napokban mindenféle lélek felbukkan, hogy betöltse szerepét, nyíltan ellenezve Isten gyermekeinek fejlődését és részt vállalva a gyülekezet építésének szabotálásában. Ha ezt félvállról veszed, és lehetőséget adsz a Sátánnak a munkára, az össze fogja zavarni a gyülekezetet, az emberek pánikba fognak esni és elkeserednek, súlyos esetekben pedig az emberek látomásai el fognak tűnni. Így az a fáradságos ár, amit sok éven át fizettem, hiábavalóvá válna.

Az az idő, amikor a gyülekezetet fel kell építeni, egyben az az idő is, amikor a Sátán eléri örületének a legmagasabb fokát. A Sátán rendszeresen zavarokat és félbeszakításokat okoz néhány emberen keresztül, és a lelket nem ismerők, valamint az új hívők játszhatják legkönnyebben a Sátán szerepét. Mivel nem értik a Szentlélek munkáját, az emberek gyakran önkényesen cselekszenek, teljesen a saját preferenciáik, saját cselekvési módjaik és a saját elképzeléseik szerint. Fogd be a szád – ez a te védelmedet szolgálja. Jól figyelj és engedelmeskedj. A gyülekezet különbözik a társadalomtól. Nem mondhatod egyszerűen azt, amit szeretnél; nem mondatsz akármit, amit gondolsz. Ez itt nem megy, hiszen ez Isten háza. Isten nem fogadja el azt, ahogy az emberek csinálják a dolgokat. A Lelket követve kell megtenned a dolgokat; meg kell élned Isten szavait, és akkor mások csodálni fognak téged. Először meg kell oldanod minden nehézséget magadban, Istenre támaszkodva. Vess véget degenerált beállítottságodnak, és válj képpé arra, hogy valóban megértsd saját állapotodat, és tudd, hogy hogyan kell cselekedned; továbbra is kommunikálj mindenről, amit nem értesz. Elfogadhatatlan, hogy valaki ne ismerje önmagát. Először a saját betegségedet gyógyítsd meg, és azáltal, hogy gyakrabban eszed és iszod szavaimat és elmélkedsz rajtuk, éld az életedet és tedd a tetteidet szavaim alapján; akár otthon vagy, akár máshol,

engedned kell, hogy Isten hatalmat gyakoroljon benned. Vesd le a testet és a természetességet. Mindig engedd, hogy Isten szavai uralkodjanak benned. Nem kell attól tartanod, hogy az életed nem változik; idővel azt fogod érezni, hogy beállítottságod sokat változott. Korábban szívesen álltál a rivaldafényben, vagy senkinek sem engedelmeskedtél, vagy ambiciózus, önelégült vagy büszke voltál – ezek olyan dolgok, amelyektől fokozatosan fogsz megszabadulni. Ha most azonnal le akarod vetni őket, az nem lehetséges! Ez azért van, mert a régi éned nem engedi, hogy mások hozzáérjenek, annyira mélyek a gyökerei. Tehát egyéni erőfeszítést kell tenned, pozitívan és aktívan engedelmeskedned kell a Szentlélek munkájának, használnod kell az akaratodat az Istennel való együttműködésre, és késznek kell lenned arra, hogy szavaimat a gyakorlatba ültessed. Ha bűnt követsz el, Isten meg fog fegyelmezni. Amikor visszafordulsz, és megértésre jutsz, akkor egyszerre minden rendben lesz benned. Ha elnézően beszélsz, akkor azonnal meg leszel fegyelmezve önmagadban. Látod, hogy Isten nem gyönyörködik az ilyesmiben, így, ha azonnal abbahagyod, belső békét fogsz tapasztalni. Van néhány új hívő, aki nem érti, hogy mik az életérzések, vagy hogy hogyan éljenek ezeken az érzéseken belül. Néha azon tűnődsz, bár nem mondtál semmit, miért érzed magad belül olyan nyugtalannak? Ilyenkor a gondolataid és az elméd a hibásak. Néha megvannak a saját döntéseid, saját elképzeléseid és véleményeid; néha másokat magadnál kevesebbre tartasz; néha a saját önző számításaidat végzed, és nem imádkozol, és nem vizsgálod meg magad. Emiatt érzel nyugtalanságot belül. Talán tudod, mi a probléma, ezért azonnal hívd szívedben Isten nevét, közeledj Istenhez, és akkor meggyógyulsz. Amikor a szíved egyre zavartabb és nyugtalanabb lesz, egyáltalán nem szabad azt gondolnod, hogy Isten megengedi, hogy beszélj. Az új hívőknek különösen nagy figyelmet kell fordítaniuk arra, hogy ebben engedelmeskedjenek Istennek. Az érzések, amelyeket Isten az emberbe helyez, azok a béke, az öröm, a tisztaság és a bizonyosság. Gyakran vannak olyan emberek, akik nem értik, akik felfordulást csinálnak és önkényesen cselekszenek – ezek mind félbeszakítások; ügyelj erre alaposan. Ha hajlamos vagy erre az állapotra, „megelőző gyógyszer” kell szedned, hogy az elejét vedd; különben félbeszakításokat fogsz okozni, és Isten lesújt rád. Ne légy önelégült; vedd fel mások erejét saját hiányosságaid ellensúlyozására, figyeld, hogyan élnek mások Isten szavai szerint; és nézd meg, hogy életüket, tetteiket és beszédüket érdemes-e utánózni. Ha másokat magadnál kevesebbre tartasz, akkor önelégült, beképzelt vagy, és senkinek sem használsz. Most az a létfontosságú, hogy az életre összpontosíts, egyél és igyál többet szavaimból, tapasztald meg szavaimat, ismerd szavaimat, hogy szavaim valóban az életeddé váljanak – ezek a fő dolgok. Ha valaki nem tud Isten szavai szerint élni, éretté válhat-e az élete? Nem, nem válhat azzá. Mindenkor az Én szavaim szerint kell élned, és az Én szavaimat kell életed magatartási kódexének tekintened, hogy érezd, hogy Isten abban leli örömét, ha e kódex szerint cselekszel, ha pedig másként cselekszel azt Isten gyűlöli; és lassan eljutsz majd oda, hogy a helyes úton járj. Meg kell értened, mi jön Istentől és mi a Sátántól. Ami Istentől

származik, az egyre tisztább látomásokat ad neked és egyre közelebb hoz Istenhez; buzgó szeretetet osztasz meg testvéreiddel, képes vagy tekintettel lenni Isten terhére, és Istent szerető szíved van, amely soha nem csökken. Áll előtted egy út, amelyen járhatsz. Ami a Sátántól származik, attól a látomások eltűnnek benned, és azt okozza, hogy elveszítsd mindazt, amivel korábban rendelkeztl; elidegenülsz Istentől, nem szereted a testvéreidet, és gyűlölködő lesz a szíved. Kétségbeesett leszel, nem akarod többé a gyülekezeti életet élni, és nincs többé Istenszerető szíved. Ez a Sátán munkája, és erre a következménye vezet a gonosz szellemek munkája is.

Most döntő pillanat van. Az utolsó műszakig a posztodon kell maradnod, meg kell tisztítanod lelked szemeit, hogy különbséget tudj tenni a jó és a rossz között, és minden erőfeszítéseket a gyülekezet építésére kell fordítanotok. Takarítsátok el a Sátán lakáit, vallási félbeszakításait és a gonosz szellemek munkáját. Tisztítsátok meg a gyülekezetet, biztosítsátok, hogy az akaratom akadálytalanul megvalósuljon, és valóban, ezalatt a nagyon rövid idő alatt, amely megelőzi a katasztrófákat, a lehető leggyorsabban teljessé teszek titeket és dicsőségbe viszek benneteket.

23. fejezet

Minden testvérnek és nővérnek, aki hallotta a hangomat: hallottátok az Én szigorú ítéletem hangját és rendkívüli szenvedést viseltetek el. Tudnotok kell azonban, hogy az Én szándékaim rejtőznek a kemény hangom mögött! Fegyelmezlek titeket, hogy meg lehessen menteni titeket. Tudnotok kell, hogy szeretett fiaimért biztosan megfegyelmezlek és megmetszelek, és hamarosan teljessé teszek titeket. A szívem annyira mohó, de nem értitek a szívemet, és nem az Én szavam szerint cselekedtek. A szavaim ma rátok találnak, ami miatt valóban felismeritek, hogy Isten szerető Isten, ezért mindannyian megtapasztaljátok Isten őszinte szeretetét. Van azonban néhány olyan ember is, akik színlel. Amikor látják mások bánatát, utánozzák őket, és a szemüket is könnyekkel töltik meg. Vannak mások, akik – a felszínen – úgy tűnik, hogy adósak Istennek és megbánónak mutatkoznak, de belül nem igazán értik Istent, és nem is biztosak Benne; csak hamis látszatot keltenek. Ezeket az embereket utálok a legjobban! Előbb-utóbb ezeket az embereket el fogják zárni az Én városomtól. A szándékom a következő: azokat akarom, akik buzgón akarnak Engem, és csak azok tudnak Nekem örömet okozni, akik igaz szívvel követnek Engem. Ezek olyan emberek, akiket minden bizonnal a saját kezemmel fogok támogatni, és gondoskodni fogok arról, hogy ne ériék őket csapások. Azok az emberek, akik igazán akarják Istent, hajlandóak lesznek figyelembe venni Isten szívét, és cselekedni az Én akaratomat. Tehát hamarosan be kell lépnetek a valóságba, és el kell fogadnotok, hogy az Én szavam a ti életetek – ez az Én legnagyobb terhem. Ha a gyülekezetek és a szentek mind belépnek a valóságba, és mindannyian képesek közvetlenül kommunikálni Velem, szembenézni Velem, és

gyakorolni az igazságot és az igazságosságot, csak akkor lesznek ők az Én szeretett fiaim, akikben Én örömet lelem. Ezeket az embereket az összes nagy áldással meg fogom ajándékozni.

24. fejezet

Az idő egyre közelít. Ébredjétek fel! Minden szent! Beszélni fogok nektek, és mindazok, akik hallanak, felébrednek. Én vagyok az Isten, akiben megőriztétok a hiteteket ez alatt a sok év alatt. Mára testté váltam, és a szemeitek elé kerültem, így felfedve, hogy ki akar igazán Engem, ki hajlandó bármi árat fizetni Értém, ki hallgat igazán az Én szavamra, és ki hajlandó a gyakorlatba ültetni az igazságot. Mert én vagyok a mindenható Isten – látom az ember minden, a sötétségben rejtőző titkát, tudom, ki akar igazán Engem, és tudom, ki áll ellen Nekem. Mindent megfigyelek.

Most a lehető leghamarabb egy csoportot szeretnék létrehozni azokból, akik a szívem szerint vannak, olyan emberek csoportját, akik képesek figyelembe venni az Én terheimet. Azonban nem tekinthetek el a gyülekezetem tisztogatásától és megtisztításától; a gyülekezet az Én szívem. Megvetek minden gonosz embert, aki megakadályoz titeket abban, hogy az Én szavamat egyétek és igyátok. Ez azért van, mert vannak néhányan, akik nem igazán akarnak Engem. Ezek az emberek tele vannak csalással, nem kerülnek közel Hozzám igaz szívükkel; gonoszak, és olyan emberek, akik akadályozzák akaratom végrehajtását; nem olyan emberek, akik az igazságot a gyakorlatba ültetik. Ezek az emberek tele vannak önelégültséggel és arroganciával, vadul ambiciózusak, szeretnek lekezelőek lenni, és bár szavaikat kellemes hallani, titokban nem gyakorolják az igazságot. Ezeket a gonosz embereket mind kivágják és elsodorják; elsorvadnak a katasztrófa közepette. Ezek a szavak arra valók, hogy emlékeztessenek és figyelmeztessenek titeket, hogy az Én szívem szerinti ösvényen tartsátok a lábotokat. Mindig térjétek vissza lelketekhez, mert szeretem azokat, akik teljes szívükből szeretnek Engem. Mivel közel kerültök Hozzám, Én megvédelek és távol tartalak titeket azoktól a gonoszoktól; megszilárdítalak benneteket az Én otthonomban, és őrizlek benneteket mindvégig.

25. fejezet

Mindenható Isten, Örökkévaló Atya, Béke Hercege, Istenünk a Király! Mindenható Isten az Olajfák hegyére helyezi a lábát. Milyen szép! Hallgasd! Mi, örök, felemeljük hangunkat; hangunkkal mi együtt énekelünk, mert Isten visszatért Sionba. Saját szemünkkel látjuk Jeruzsálem kipusztulását. Törjétek elő örömteli zajra és énekeljétek egy hangon, mert Isten vigaszt hozott nekünk és megváltotta Jeruzsálemet. Isten feltárta

szent karját minden nemzet szemében, megjelent Isten valódi személye! A föld minden határa meglátta Istenünk üdvösségét.

Ó, Mindenható Isten! A hét Lelket elküldték trónusodtól minden gyülekezetbe, hogy felfedjék valamennyi titkot. Dicsőséged trónján ülve irányítottad királyságodat, és igazsággal és tisztességgel biztossá és szilárdá tetté, és minden nemzetet leigáztál Magad előtt. Ó, Mindenható Isten! Eloldottad a királyok övét, szélesre tártad a város kapuit Magad előtt, hogy soha ne csukódjanak be. Mert a Te világosságod eljött, és a Te dicsőséged felemelkedik és felragyogtatja fényét. Sötétség borítja a földet, és sűrű sötétség borítja a népeket. Ó Isten! Te azonban megjelentél és ránk sugároztad a Te fényedet, és a Te dicsőséged meglátszik majd rajtunk; minden nemzet eljön a Te világosságodhoz, és a királyok a Te ragyogásodhoz. Emeld fel a szemed és nézz körül: a Te fiaid összegyűlnek Előtted, és messziről jönnek; lányaidat karban hordják. Ó, Mindenható Isten! Nagy szereteted megragadott minket; Te vezetsz minket előre a Te királyságod felé vezető úton, és a Te szent szavaid járnak át bennünket.

Ó, Mindenható Isten! Hálát adunk és dicsérünk Téged! Nézzünk fel Rád, tegyük tanúságot Melletted, magasztaljunk Téged, és énekeljünk Neked őszinte, nyugodt és osztatlan szívvel. Csak egy lelkünk legyen, és épüljünk össze, és bár hamarosan olyanokká tennél minket, akik a szíved szerint valók, akiket aztán használatba vehetsz. Bárcsak akadálytalanul megvalósulhatna a Te akaratod a földön!

26. fejezet

Fiaim, figyeljétek szavaimra, hallgassatok csendben a hangomra, és kinyilatkoztatásokat adok neked. Csendesedj el Bennem, mert Én vagyok a te Istened, a ti egyetlen Megváltótok. Mindenkori csendesítésem el a szíveteket, és éljétek Bennem; Én vagyok a sziklád, a támaszotok. Ne gondoljatok mással, hanem teljes szívetekkel támaszkodjatok Rám, és Én biztosan megjelenek nektek – Én vagyok a ti Istenedek! Ó, azok a kétkedők! Ők biztosan nem tudnak szilárdan állni, és semmit sem nyernek majd. Tudnotok kell, mely idő van most, miféle döntő pillanat ez! Mennyire döntő! Ne foglaljátok le magatokat haszontalan dolgokkal; jöjjetek gyorsan közel Hozzám, vállaljátok közösséget Velem, és Én minden titkot feltárok nektek.

A Szentlélek útmutatásának minden szavára oda kell figyelnetek, és meg kell szívlelnetek mindegyiket. Oly sokszor hallottátok már a szavaimat, aztán elfelejtettétek őket. Ó, meggondolatlanok! Oly sok áldást vesztettetek el! Most figyelmesen kell hallgatnotok, és ügyelni szavaimra, többet kell közösségben lennetek Velem, és többször kell közelednetek Hozzám. Mindenben, amit nem értesz, Én majd vezetek téged, és előre viszek titeket. Ne törődjétek azzal, hogy többet legyetek közösségben másokkal. Most sokan vannak, akik szavakat és doktrínákat hirdetnek, és túl kevesen, akik valóban birtokolják az Én valóságomat. Az ő közösségük zavarodottá és tompává

teszi az embert, nem tudván, hogyan fejlődjön. Miután meghallgatta őket az ember, pusztán a szavakból és a doktrínákból ért valamivel többet esetleg. Vigyáznotok kell a lépteitekre, és élön kell tartanotok a szíveteket Előttem mindig; kommunikálnotok kell Velem, és közel jönnötök Hozzám, s Én majd megláttatom veled azt, amit nem értesz. Ügyelj a beszédedre, mindenkor figyeld a szívedet, és járd az utat, amelyet Én járok.

Már nem tart sokáig; még van egy kis idő hátra. Siessetek, hogy mindent hátrahagyjatok Rajtam kívül, és jöjjetek, kövessetek Engem! Nem fogok rosszul bánni veletek. Oly sokszor félreértettétek az Én tetteimet, mégis, tudod, mennyire szeretlek titeket? Ó, ti egyszerűen nem értitek az Én szívemet. Nem számít, hogyan kételkedtetek, nem számít, mennyivel tartoztatok Nekem, nem fogok emlékezni rá, s mégis titeket választottalak, hogy haladjatok előre és cselekedjete az akaratom szerint.

Ma nincs idő a késlekedésre. Mostantól, ha valamilyen hátsó szándékot rejtegettek, az ítéletem le fog sújtani rátok. Ha akár csak egy pillanatra is elhagytok Engem, Lót feleségévé váltok. A Szentlélek munkája most felgyorsul, azok pedig, akik nem tudnak lépést tartani az új fénnel, veszélyben vannak. Akik nem őrködnek, azokat elhagyják; magatokat kell megvédenetek. Tudod, hogy a téged körülvevő környezetben minden az Én engedélyem által van ott, mindent Én terveztem. Láss tisztán, és elégítsd meg a szívemet abban a környezetben, amelyet Én adtam neked. Ne félj, a seregek Mindenható Istene biztosan veled lesz; mögöttetek áll, és Ő a ti pajzsotok. Ma az embereknek túl sok elképzelése van, ami arra kényszerít, hogy akaratomat olyan embereken keresztül fejezzem ki, akiket mások lenéznek, azok gyalázatára, akik önhittek és önelégültek, büszkék, becsvágyók és magas rangúak. Mindaddig, amíg őszinte figyelmet tanúsítotok az Én terhem iránt, mindent előkészítek nektek. Csak kövessetek Engem!

27. fejezet

Az egyetlen igaz Isten, aki uralkodik a világmindenség és minden dolog felett – Mindenható Isten, az utolsó napok Krisztusa! Ez a Szentlélek bizonyágtétele, megdönthetetlen bizonyíték! A Szentlélek azon munkálkodik, hogy mindenütt bizonyágot tegyen, hogy senki sem kételkedjen. A diadalmas Király, Mindenható Isten! Győzött a világon, győzött a bűn felett, és végrehajtotta megváltását! Megmentett minket, ezt a Sátán által megrontott embercsoportot, és teljessé tett minket, hogy megtegyük az Ő akaratát. Királyi hatalmat gyakorol az egész föld felett, visszafoglalva ezt a földet, a Sátánt pedig leűzve a feneketlen gödörbe. Ő ítélkezik a világ felett, és senki sem menekülhet ki a kezei közül. Királyként uralkodik.

Az egész föld ujjongva kiált! A diadalmas Királyt – Mindenható Istent – dicséri! Örökkön örökké! Méltó vagy a tiszteletre és a dicséretre. Hatalom és dicsőség a világegyetem nagy Királyának!

Az idő rövid. Kövesd Mindenható Isten nyomdokait, és nyomulj előre. Legyél mérhetetlenül lelkiismeretes, legyél figyelmes az Ő terhére, legyél egy véleményen Vele, és áldozd fel magad az Ő irányítási tervéért. Nem szabad megtartanod a tulajdonaidat. Oly kevés a hátralévő idő. Ajánld fel őket! Ne ragaszkodj hozzájuk! Ajánld fel őket! Ne ragaszkodj hozzájuk!

28. fejezet

Amikor látod, hogy az idő olyan múlandó, és a Szentlélek munkája előresiet, minek következtében oly nagyszerű áldásokban részesültél, és befogadtad a világegyetem Királyát, Mindenható Istent, aki a ragyogó Nap, a királyság Királya – ez mind-mind az Én kegyelmem és irgalmam. Mi van még, ami elválaszthatna téged az Én szeretetemtől? Gondoljátok meg alaposan, ne próbáljatok elmenekülni, várjatok elcsendesedve Énelőttem minden pillanatban, és ne kószáljatok el folyton. Szívednek szorosan az Én szívemhez kell tapadnia, és történjen bármi is, ne cselekedj vakon vagy önkényesen. Az Én akaratomra kell figyelned, azt kell tenned, amit csak Én kívánok, és el kell szánnod magad arra, hogy elhagyod azt, amit Én nem kívánok. Nem szabad az érzelmeid szerint cselekedned, hanem helyette az igazságot kell gyakorolnod úgy, mint Én, érzések nélkül még a saját szüleiddel szemben is. El kell hagynod mindazt, ami nem felel meg az igazságnak, és Engem szerető tiszta szívvel kell felajánlanod, és feláldoznod magadat Értem. Ne fogadd el semmilyen személy, esemény vagy dolog fennhatóságát; mindaddig, amíg valami megfelel az Én akaratomnak, addig csak gyakorold azt szavaimnak megfelelően. Ne félj, mert az Én kezem megtart téged, és távol tartalak minden gonosztevénytől. Őrizd meg a te szívedet, légy mindig Énbennem, mert életed az Én saját életemre támaszkodik; ha elhagysz Engem, akkor rögvest semmivé leszel.

Tudnod kell, hogy ezek az utolsó napok. Az ördög Sátán, mint ordító oroszlán szertejár, keresve, hogy kit nyeljen el. Most mindenféle járvány tör ki, és mindenféle gonosz szellemből sok létezik. Egyedül Én vagyok az igaz Isten; csak Én vagyok a te menedéked. Most már nem tehetsz mást, mint hogy elrejtőzöl az Én titkos helyemen, csakis Énbennem, és nem érnek téged katasztrófák, és nem jön szerencsétlenség a te sátrad közelébe. Gyakrabban kell közel kerülnöd Hozzám, és közösségben kell lenned Velem a titkos helyen; ne vállalj laza közösséget másokkal. Fel kell fognod szavaim értelmét – nem azt mondom, hogy nem szabad közösséget vállalnod, hanem azt, hogy még mindig nincs tisztánlátásod. Ebben az időszakban a gonosz szellemek munkája burjánzik. Mindenféle embert felhasználnak arra, hogy közösséget adjanak neked. Szavaik nagyon kellemesen hangzanak, de belsejükben méreg van. Ezek cukormázos lövedékek, és mielőtt észrevennéd, beléd juttatják mérgeiket. Tudnod kell, hogy manapság a legtöbb ember labilis, mintha részeg lenne. Amikor másokkal kommunikálsz a

nehézségeidről, amit ők mondanak neked, az csupán szabály és doktrína, és nem annyira jó, mintha közvetlenül Velem lennél közösségben. Gyere Elém, és öntsd ki a benned felgyűlt régi dolgokat; nyisd meg Előttem a szívedet, és az Én szívem bizonyosan feltárul előtted. Szívednek szorgalmasnak kell lennie Énelőttem. Ne légy lusta, hanem gyakran gyere közel Hozzám – ez a leggyorsabb módja annak, hogy életed növekedjen. Énbennem kell élned, Én pedig tebenned fogok élni, és Király leszek benned, aki mindenben irányít téged, és részed lesz a királyságból.

Ne becsüld alá magadat azért, mert fiatal vagy. Fel kell ajánlanod magadat Nekem. Nem veszem figyelembe azt, hogy az emberek hogyan néznek ki, és azt sem, hogy hány évesek. Csak azt veszem figyelembe, hogy őszintén szeretnek-e Engem, és követik-e az Én utamat, s minden mást figyelmen kívül hagyva gyakorolják-e az igazságot. Ne aggódj amiatt, hogy milyen lesz a holnap, vagy hogy milyen lesz a jövő. Amíg Rám bízod magad mindennapi életedben, addig biztosan vezetni foglak téged. Ne rágódj azon a gondolaton, hogy „Az életem túl jelentéktelen, nem értek meg semmit”, ami a Sátán által küldött gondolat. Csak a szívedet kell használnod ahhoz, hogy mindig közel kerülj Hozzám, hogy kövesd az Én nyomdokaimat az út végéig. Amikor dorgáló és figyelmeztető szavaimat hallod, ébredj fel, és azonnal fuss előre; szüntelenül közeledj Hozzám, tarts lépést a nyájjal, és nézz előre. Az Én jelenlétemben teljes szívedből és lelkedből szeretned kell Istenedet. A szolgálat útján gyakrabban vedd tekintetbe szavaimat. Ne légy lágy szívű az igazság gyakorlásában – legyen erős szíved, a fiúgyermek elszántságával és határozottságával; legyen félelmetes szíved. Ha szeretni akarsz Engem, akkor eleget kell tenned Nekem mindenben, amit meg akarok valósítani tebenned. Ha követni akarsz Engem, akkor hátra kell hagynod mindazt, amid van, mindazt, amit szeretsz; alázatosan, egyszerű lélekkel alá kell vetned magad Nekem. Ne kutakodj, és ne gondolkodj találmokra, hanem tarts lépést a Szentlélek munkájával.

Itt adok neked egy tanácsot: mindenképpen ragaszkodj mindahhoz, amit megvilágosítok tebenned, és mindenképpen gyakorold azt!

29. fejezet

Tudod, hogy sürget az idő? Ezért rövid távon Rám kell hagyatkoznod és el kell dobnod magadtól mindazt, ami összeegyeztethetetlen a természetemmel: a tudatlanságot, lassú reagálást, homályos gondolatokat, lágy szívűséget, gyenge akaratot, abszurditást, túlfeszített érzelmeket, zavartságot és az ítélőképesség hiányát. Ezeket a lehető leghamarabb el kell dobni. Én vagyok Mindenható Isten! Mindaddig, amíg hajlandó vagy együttműködni Velem, Én meg tudom gyógyítani mindazt, amitől szenvedsz. Én vagyok az Isten, aki mélyen az emberek szívébe néz; ismerem az összes betegségedet és azt, hogy hol vannak a hibáid. Ezek azok a dolgok, amelyek megakadályozzák, hogy előrehaladj az életben, és ezeket hamarosan el kell vetni. Ellenkező esetben az Én

akaratom nem valósítható meg rajtad. Támaszkodj Rám, hogy elvesd mindenedet, amit megvilágítok, élj mindig Mellettem, legyél közel Hozzám, és minden cselekedetet és viselkedést az Én hasonlatosságom szerint vállalj. Kommunikálj Velem gyakrabban arról, amit nem értesz, és Én vezetni foglak, hogy továbbléphess. Ha bizonytalan vagy, ne cselekedj elhamarkodottan, hanem várd meg az Én időmet. Tarts fenn stabil vérmérsékletet, és ne engedd, hogy szenvedélyeid forrón és hidegen csapongjanak; mindig olyan szívvel kell rendelkezned, amely fél Engem. Amit Előttem és látóteremen kívül teszel, annak mindig összhangban kell lennie akaratommal. Ne légy engedékeny az Én nevemben senkihez, legyen az a férjed vagy a családod; ez elfogadhatatlan, legyenek ők akármilyen jók is. Az igazság alapján kell cselekedned. Ha szeretsz Engem, nagy áldásokat fogok nyújtani neked. Senkit sem fogok eltűnőni, aki ellenáll. Szeresd azokat, akiket Én szeretek, és gyűlöld azokat, akiket gyűlölök. Ne figyelj semmilyen emberre, eseményre vagy dologra. Nézz a szellemeddel, és lásd tisztán azokat az embereket, akiket használok; gyakrabban lépj kapcsolatba szellemi emberekkel. Ne légy tudatlan – különbséget kell tenned. A búza mindig búza marad, a konkolyból pedig soha nem lesz búza – fel kell ismerned a különféle típusú embereket. Különösen óvatossá kell lenned a beszédben, és tartsd a lábad az Én szándékom útján. Fontold meg alaposan mindezeket a szavakat. Azonnal el kell vetned lázadó mivoltodat, és alkalmassá kell válnod arra, hogy Én használjalak, hogy kielégíthesd szívemet.

30. fejezet

Ébredjetek, fivérek! Ébredjetek, nővérek! Az én napom nem késik; az idő élet, és az időt visszaszerezni annyi, mint életet menteni! Az idő nincs messze! Ha megbuktok a főiskolai felvételi vizsgán, akkor tanulhattok, és annyiszor ismételhettek meg, ahányszor csak akarjátok. Az Én napom azonban nem tűr további halasztást. Emlékezzetek! Emlékezzetek! Ezekkel a hasznos szavakkal buzdítalak benneteket. A világ vége a szemetek előtt bontakozik ki, és a nagy katasztrófák gyorsan közelednek. Mi a fontosabb: az életetek, vagy az alvásotok, ételetek, italotok és ruházatotok? Eljött az idő, hogy mérlegeljétek ezeket a dolgokat. Ne kételkedjétek tovább, és ne zárkózzatok el a bizonyosságtól!

Milyen szánalmas! Milyen szegény! Milyen vak! Milyen kegyetlen az emberiség! Valóban, süket fülekkel hallgattok szavamra – vajon hiába beszélek hozzátok? Még mindig olyan hanyagok vagytok – miért? Miért van ez? Tényleg soha nem jutott eszetekbe ilyen gondolat? Kinek mondom ezeket a dolgokat? Higgyetek Bennem! Én vagyok a ti Megmentőtök! Én vagyok a ti Mindenhatótok! Vigyázzatok! Vigyázzatok! Az elveszett idő soha többé nem tér vissza – emlékezzetek erre! Nincs olyan gyógyszer a világon, ami gyógyítja a bánkódást! Szóval, hogyan kellene beszélnem veletek? Vajon az Én szavam nem méltó a ti gondos, ismételt mérlegeléseitekre? Annyira hanyagul

bántok az Én szavammal és olyan felelőtlenül az életetekkel; hogyan tudnám ezt elviselni? Hogyan tudnám?

Miért nem tudott ennyi idő alatt rendes gyülekezeti élet kialakulni közöttetek? Azért, mert hiányzik belőletek a hit; nem vagytok hajlandók megfizetni az árat, felajánlani magatokat, feláldozni magatokat Énelőttem. Ébredjetek, fiaim! Higgyetek Bennem, fiaim! Szeretteim, miért nem veszitek figyelembe azt, ami az Én szívemben van?

31. fejezet

Mindenkit szeretek, aki őszintén akar Engem. Ha arra összpontosítotok, hogy szeressetek Engem, mindenképpen bőségesen megáldalak benneteket. Értitek a szándékaimat? Az Én házamban nincs megkülönböztetés magas és alacsony státusz között. Mindenki az Én fiam, Én pedig az Atyátok, az Istenetek vagyok. Felsőbbrendű és egyedi vagyok. Én irányítom a világmindenséget és minden dolgot!

Az a dolgod, hogy „alázattal és meghúzódomba szolgálj Engem” a házamban. Ez a mondat szolgáljon neked mottóként. Ne falevél legyél, hanem legyél a fa gyökere, és mélyen gyökerezzél az életben. Lépj be az élet valódi megtapasztalásába, éld meg az Én szavaimat, keress Engem még jobban minden dologban, közeledj Hozzám, és lépj közösségre Velem. Ne figyelj semmilyen külső dologra, és ne hagyd, hogy bármilyen személy, esemény vagy dolog irányítson téged, hanem csak spirituális emberekkel társalkodj arról, hogy mi vagyok Én. Értsd meg az Én szándékaimat, engeddd, hogy az Én életem áramoljon át rajtad, éld meg az Én szavaimat, és felelj meg az Én elvárásaimnak.

Minden erődet szenteld azoknak a dolgoknak, amelyekre elhívtalak; tégy meg mindent, hogy a szívem elégedett legyen. Én vagyok a te erő, és én vagyok a te örömed... Én vagyok mindened. Csak kövess engem. Én Ismerem a szíved igazi kívánságait, és hogy őszintén feláldozod magad Értem, de tudnod kell, hogyan mutasd ki a hűségedet Irántam az Én házamban, és hogyan kell Engem a végsőig követned.

Az egyház az Én szívem, és égetően vágyakozom Egyházam felépítésére. Úgy kell feláldoznod magad Értem, hogy a legkisebb fenntartás nélkül felajánlod magadat, és figyelembe veszed az Én szándékaimat, hogy a szívem elégedett legyen.

32. fejezet

Mi a fény? A múltban valójában a Szentlélek munkájának átalakulását tekintettétek fénynek. Mindig van igazi fény: annak a megnyerése, ami Isten, azáltal, hogy valaki Hozzám közeledik, és közösségben van Velem. Az Isten szavaira való rálátás és Isten akaratának megragadása az Ő szavaiban – ez a Lélek megérzése Isten szavaiban,

miközben eszitek és isszátok őket, valamint Isten szavainak befogadása magatokba; tapasztalatból ragadjátok meg azt, ami Ő, és Isten megvilágításában részesültök, miközben bensőségesen társalogtok Vele; ez mind a fény. Megvilágosodhattok és új betekintést kaphattok Isten szavaiba bármikor, miközben elmélkedtek és mérlegeltek. Ha megragadod Isten szavát és új világosságot érzel, vajon nem lesz erő a szolgálatodban? Olyan sokat aggódtok, miközben szolgáltok! Ez azért van, mert nem érintettétek meg a valóságot, és nem rendelkeztek valódi tapasztalással vagy betekintéssel. Ha lenne valódi rálátásod, akkor vajon nem tudnád, hogyan kell szolgálni? Amikor bizonyos dolgok történnek veled, szorgalmasan kell őket megtapasztalnod. Ha egy könnyű és kényelmes környezetben is tudsz Isten képének fényében élni, akkor minden nap látni fogod Isten arcát. Ha látnád Isten arcát és kommunikálnál Istennel, vajon nem lenne világosságod? Nem léptek be a valóságba, és mindig kívül vagytok, keresgélve; ezért nem találtok semmit, az életben való előrehaladásotok pedig késlekedik.

Ne kívülről összpontosítsatok; ehelyett csak közeledjete Istenhez belülről, társalogjatok Vele elég mélyen és ragadjátok meg Isten akaratát; akkor vajon nem lesz utatok a szolgálatban? Szorgalmasan figyelnetek és engedelmeskednetek kell. Ha mindent csak az Én szavaim szerint végeztek, és ráléptek az Általam kijelölt utakra, vajon nem lesz utatok? Ha megtalálod a valóságba való belépés útját, akkor van utad Isten szolgálatára is. Ez egyszerű! Gyere gyakrabban Isten jelenlétéhez, mérlegeld többet Isten szavait, és megkapod azt, amiből hiányod van. Új rálátásod és új megvilágosodásod is lesz, és tiéd lesz a fény.

33. fejezet

A királyságomnak azokra van szüksége, akik becsületesek, akik nem kétszínűek vagy álnokok. Vajon nem népszerűtlenek az őszinte és becsületes emberek a világban? Én pont fordítva vagyok ezzel. A becsületes emberek jöhetnek Hozzám; kedvemet lelem az ilyen emberekben, és szükségem is van az ilyen emberekre. Pontosan ez az én igazságom. Egyes emberek tudatlanok: nem érzik a Szentlélek munkáját, és nem tudják felfogni az Én akaratomat. Nem képesek tisztán látni azt a környezetet, amiben családjuk és körülményeik léteznek, vakon végzik a dolgaikat, és sok lehetőséget elszalasztanak a kegyelem megszerzésére. Időről időre megbánják tetteiket, és amikor egy gondba ütköznek, ismét csak nem látják tisztán. Néha képesek Istenre hagyatkozni, hogy ezzel kiharcoljanak egy győzelmet, de amikor később ugyanabba a gondba ütköznek, visszatér a régi betegség, és nem tudják felfogni az Én akaratomat. De Én nem ezeket a dolgokat nézem, és nem a kihágásaitokra emlékszem. Én inkább meg akarlak szabadítani benneteket ettől a buja földtől, és lehetővé akarom tenni számotokra, hogy megújítsátok az életeteket. Időről időre megbocsátottam nektek. Ugyanakkor most van itt a legfontosabb lépés ideje. Nem lehettek többé zavarodottak,

és nem haladhattok tovább ugyanígy, folyton megállva, majd újraindulva. Mikor éritek el így a rendeltetési helyeteket? Meg kell tennetek mindent, hogy megállás nélkül fussatok a célvonalig. Ne tunyuljatok el a legkritikusabb időben, haladjatok előre bátran, és bőséges lakoma vár benneteket. Gyorsan vegyétek fel esküvői ruhátokat és az igazság öltözetét, és vegyetek részt Krisztus esküvői vacsoráján; élvezétek a család boldogságát egy örökkévalóságon át! Nem leszel többé levert, szomorú és panaszos, mint korábban. Ebből az időből minden megszűnik, mintha köddé válna, és csak Krisztus feltámadt életének ereje lesz benned. Egy tisztítás és mosás által megtisztult templom lesz benned, és az általad elnyert feltámadás élete fog lakozni benned örökkön-örökké!

34. fejezet

Mindenható Isten a leghatalmasabb, mindenre képes és teljes igaz Isten! Nemcsak, hogy ő tartja a hét csillagot, fel van ruházva a hét Lélekkel, hét szeme van, felnyitja a hét pecsétet, és felbontja a tekercset, de ami még ennél is több, Ő irányítja a hét csapást és a hét poharat, és felfedi a hét mennydörgést. Ő volt az is, aki sok idővel ezelőtt megszólaltatta a hét trombitát! Minden, amit Ő teremtett és végzett el, dicsérje Őt, hozzon Neki dicsőséget, és magasztalja az Ő trónját. Ó, Mindenható Isten! Te vagy minden. Te végeztél el mindent, és Veled minden teljes, ragyogó, önálló, szabad, erős és erőteljes! Egyáltalán semmi nincs elrejtve vagy eltitkolva; Veled minden rejtély feltárul. Mindemellett Te megítélted megszámálhatatlan ellenségeidet, kinyilatkoztatod fenségedet, megjelenítetd pusztító tüzedet, megmutatod haragodat, és mindenekfelett kinyilvánítod páratlan, örökké tartó, kimondhatatlanul végtelen dicsőségedet! Minden népek keljenek fel, és éljenezzenek, énekeljenek fenntartások nélkül, dicsőítve ezt a mindenható, teljesen hiteles, életteljes, bőkezű, dicsőséges és igaz Istent, aki öröktől fogva és mindörökké létezik. Trónját folyamatosan magasztalják, nevét dicsérik és dicsőítsék! Ez az Én örök akaratom – Istené –, és ez egy korlátlan áldás, amelyet Ő kinyilatkoztat és reánk áraszt! Ki az közülünk, aki nem öröklí meg? Isten áldásának megörökléséhez magasztalni kell az Ő szent nevét, és el kell jönni imádásban körbeállni az Ő trónját. Mindenki, aki más indíttatásból és más szándékkal járul Elé, elolvad az Ő pusztító tüzeiben. Ma van az a nap, amikor az Ő ellenségei megítéltetnek, és ugyanezen a napon el is pusztulnak. És ez a napja továbbá annak is, hogy Én, Mindenható Isten, kinyilatkoztatom magam, és elnyerem a dicsőséget és a tiszteletet. Ó, minden népek! Hamar keljete fel, hogy dicsérjétek és fogadjátok Mindenható Istent, aki az emlékezet előtti idők óta mindörökké küldi ránk szerető jóságát, megváltást hoz és áldásokat küld ránk, teljessé teszi az Ő fiait, és sikeresen felépíti az Ő királyságát! Ez Isten csodás tette! Ez Isten időtlen előre elrendelése és terve – hogy Ő Maga jött el, hogy megmentsen minket, hogy teljessé tegyen és dicsőségébe vezessen minket.

Mindazok, akik nem kelnek fel, és nem tesznek tanúságot, a vakok ősei és a tudatlanság királyai. Ők lesznek az örök tudatlanok, a végtelen bolondok; az örök halottak, akik vakok. Ezért kell a mi lelkünknek felélednie! Minden ember keljen fel! Magasztaljátok, dicsérjétek és dicsőítsétek vég nélkül a dicsőség Királyát, az irgalom Atyját, a megváltás Fiát, a bőséges hét Lelket, a Mindenható Istent, aki fenséges pusztító tüzet hoz és igaz ítéletet, és aki a végsőig elegendő, bőkezű, mindenható és teljes. Az Ő trónját örökké magasztalni fogják! Minden ember lássa meg, hogy ez Isten bölcsessége; ez az Ő csodálatos útja a megváltáshoz és az Ő dicső akaratának beteljesedése. Ha nem kelünk fel, és nem tanúskodunk, akkor miután elmúlik a pillanat, már nincs visszaút. Az, hogy áldásokat vagy balszerencsét szerzünk magunknak, utunk jelenlegi szakaszában dől el, annak alapján, hogy mit teszünk, mit gondolunk, és mit élünk meg jelenleg. Hogyan kell cselekednetek? Tegyetek tanúságot Isten mellett, és dicsőítsétek Őt mindörökké; dicsőítsétek Mindenható Istent, az utolsó napok Krisztusát – az örök, egyedülálló, igaz Istent!

Mostantól kezdve lássátok meg tisztán, hogy mindazok, akik nem tesznek tanúságot Istenről – akik nem tanúskodnak ezen egyedülálló, igaz Isten mellett, és azok is, akik kételkednek Benne – mind betegek és halottak és olyanok, akik szembeszegülnek Istennel! Isten szavai már az ősidők óta bebizonyosodtak: aki nem velem gyűjt, az tékozol, és aki nincs velem, az ellenem van – ez megváltoztathatatlan igazság, amely kőbe van vésve! Akik nem tanúskodnak Isten mellett, azok a Sátán talpnyalói. Az ilyen emberek azért jöttek, hogy megzavarják és megtévesszék Isten gyermekeit, és hogy az Ő irányítását félbeszakítsák; velük karddal kell foglalkozni! Mindazok, akik jó szándékot mutatnak felénk, a saját pusztulásukat keresik. Hallgassatok Isten Lelkének szavaira, és higgyétek el azokat; járjatok Isten Lelkének útján, és éljétek meg Isten Lelkének szavait. Ezenfelül magasztaljátok a mindenható Isten trónját az idők végezetéig!

Mindenható Isten a hét Lélek Istene! Valamint a hét szemé és a hét csillagé is; Ő nyitja fel a hét pecsétet, és az egész könyvet ő nyitotta fel! Ő szólaltatta meg a hét trombitát, a hét pohár és a hét csapás is az Ő markában van, és akkor engedi szabadjára, amikor Ő akarja. Ó, a hét mennydörgés, amely mindig le volt pecsételve! Eljött az idő a felfedésükre! Ő, aki előhozza a hét mennydörgést, már megjelent a szemünk előtt!

Mindenható Isten! Veled minden független és szabad; nincs nehézség, és minden könnyedén folyik! Semmi sem mer akadályozni vagy hátráltatni Téged, és mindenki behódol Neked. Bárki, aki nem hódol be, meghal!

Mindenható Isten, a hétszemű Isten! Minden teljesen világos, minden fényes és látható, minden ki van nyilatkoztatva és le van csupaszítva. Vele minden kristálytiszt, és nemcsak Maga Isten ilyen, hanem az Ő fiai is ilyenek. Senki, semmilyen tárgy és semmilyen ügy nem marad rejtve Előtte és az Ő fiai előtt!

Mindenható Isten hét csillaga ragyogó! Az egyházat Ő tökéletesítette; Ő választja ki egyházának hírnökeit, és az egész egyházat Ő látja el. Ő nyitja fel mind a hét pecsétet,

és Ő Maga teljesíti be az Ő irányítási tervét és akaratát. A könyv az Ő irányításának misztikus, lelki szövege, és Ő felnyitotta és kinyilatkoztatta!

Minden ember hallgassa az Ő hét trombitájának hangját. Vele minden ismertté válik, és nem lesz többé rejtve, és nincs többé bánat. Minden feltárul, és minden győzedelmes!

A Mindenható Isten hét trombitája nyílt, dicsőséges és győzedelmes trombita! Ezek egyúttal azok a trombiták is, amelyek megítélik az Ő ellenségeit! Az Ő győzelme közepette felemelkedik az Ő szarva! Ő uralja az egész világegyetemet!

Ő előkészítette a hét csapás poharait, ellenségeit célba véve, és rendkívüli áramlattal szabadulnak el, és mindezeket az ellenségeket felemésztik az Ő pusztító tűzének lángjai. Mindenható Isten megmutatja az Ő hatalmának erejét, és az Ő ellenségei mind elpusztulnak. Az utolsó hét mennydörgés már nincs lepecsételve Mindenható Isten előtt; ezek mind feltárulnak! Mind feltárulnak! Ellenségeit halálra adja a hét mennydörgéssel, megerősítve és szolgálatába állítva a földet, hogy többé soha ne pusztuljon el!

Az igaz Mindenható Isten! Örökké dicsőítünk Téged! Vég nélküli dicséretet érdemelsz, és végtelen magasztalást és dicsőítést! A Te hét mennydörgésed nemcsak a Te ítéletedet szolgálja, hanem még inkább a Te dicsőségedet és hatalmat mutatja meg, hogy minden dolog be legyen végezve!

Minden nép a trón előtt ünnepel, dicsőítve és dicsérve Mindenható Istent, az utolsó napok Krisztusát! Hangjuk mennydörgésként rázza meg a világegyetemet! Kivétel nélkül minden dolog Miatta létezik és Miatta kel fel. Ki meri nem Neki tulajdonítani az összes dicsőséget, tiszteletet, hatalmat, bölcsességet, szentséget, győzelmet és kinyilatkoztatást? Ez az Ő akaratának beteljesedése, és ez az Ő irányítása építésének végső befejezése!

35. fejezet

Hét mennydörgés jön elő a trónról, megrázza az univerzumot, felborítja az eget és a földet, és visszhangzik az egeken át! A hang átüti a fület, és az emberek nem menekülhetnek előle, és nem is bújhatnak el előle. Mennydörgés és villámlás tör ki, és egy pillanat alatt ég és föld átalakul, és az emberek a halál küszöbén állnak. Aztán villámgyorsan az egész kozmoszt beborítja az égből hulló heves felhőszakadás! A föld legtávolabbi zugaiban olyan alaposan, mint egy zuhany, nem tűr foltot, mivel tetőtől talpig mindent lemos; semmit nem lehet elrejtteni előle, és senkit sem lehet elzárni előle. A mennydörgés morajlásai, mint a villámok, hideg fénnel csillognak, és félelemmel remegtetik meg az embereket! Az éles kétélű kard lesújt a lázadás fiaira, és az ellenség katasztrófával néz szembe, nincs hová bújni; elkábulnak a szél és az eső hevében, és az ütéstől megtántorodva azonnal holtan zuhannak a folyó vizekbe, és elsodródnak. Csak halál van, és nincs módjuk a túlélésre. A hét mennydörgés Tőlem származik,

és az Én szándékomat közvetíti, azt, hogy lesújtsam Egyiptom legidősebb fiait, megbüntessem a gonoszokat és megtisztítsam gyülekezeteimet, hogy mindenki közelséget érezzen egymással, önmagukhoz hűen cselekedjenek, és egy legyen a szívük Velem, és hogy a kozmosz összes gyülekezete eggyé épülhessen. Ez az Én célom.

Megszólal a mennydörgés, és a jajgatás hangjai követik. Néhányan felébrednek a szendergésükből, nagyon megriadva lelkük mélyén kutatnak, és visszasietnek a trón elé. Felhagynak a vad trükközéssel és felháborító cselekedeteikkel; még nincs túl késő felébreszteni az ilyen embereket. A trónról nézek. Mélyen az emberek szívébe nézek. Megmentem azokat, akik komolyan és buzgón kívánnak Engem, és megszánom őket. Megmentem az örökkévalóságba azokat, akik szívükben mindennél jobban szeretnek Engem, akik megértik az Én akaratomat és követnek Engem az út legvégéig. A kezem biztonságosan fogja majd őket, hogy ne találkozzanak ezzel a jelenettel, és ne essen bántódásuk. Amikor meglátják ezt a villámlást, egyeseknek kimondhatatlan szenvedés van a szívükben, és rendkívüli megbánást éreznek. Ha ragaszkodnak ahhoz, hogy így viselkedjenek, már túl késő számukra. Ó, mindenki és minden! Ez mind meg fog történni. Ez is az Én egyik eszközöm az üdvösségre. Megmentem azokat, akik szeretnek Engem, és megsemmisítem a gonoszokat, megszilárdítom és tartóssá teszem királyságomat a földön, és tudomására adom minden nemzetnek és minden népnek, mindenkinek a világegyetemben és a föld végein, hogy Én fenség vagyok, Én tomboló tűz vagyok, Én vagyok az Isten, aki minden ember szívének legbelsejét kutatja. Ettől kezdve a nagy fehér trón ítélete nyíltan feltárul a tömegek előtt, és minden nép számára bejelentik, hogy megkezdődött az ítélet! Kétségtelen, hogy mindazokat, akiknek szavai nem szívből jövőek, akik kételkednek és nem mernek biztosak lenni, azokat az időpazarlókat, akik megértik kívánságaimat, de nem hajlandók azokat a gyakorlatba ültetni – mindannyiukat meg kell ítélni. Ügyelnetek kell arra, hogy megvizsgáljátok saját szándékaitokat és indítékaitokat, és elfoglaltjátok a megfelelő helyeteket; gyakoroljátok komolyan szavaimat, becsüljétek meg az élettapasztalatokat, és ne cselekedjétek felszínes lelkesedéssel, hanem tegyétek életeteket felnőtté, éretté, stabillá és tapasztalttá – csak akkor lesztek kedvesek az Én szívemnek.

A Sátán lakáitól és a gonosz szellemektől, akik megzavarják és lerombolják azt, amit Én építek, tagadjatok meg minden alkalmat arra, hogy a dolgokat a saját érdekükben aknázhassák ki. Szigorúan korlátozni kell őket és féken kell őket tartani; csak éles kard segítségével lehet foglalkozni velük. A legrosszabbakat azonnal ki kell irtani, hogy elkerüljük a későbbi bajokat. És a gyülekezet tökéletessé lesz, mentes minden deformációtól, és egészséges lesz, tele életerővel és energiával. A felvillanó villámlás nyomán mennydörgés csattanásai hallatszanak. Nem szabad hanyagnak lennetek, és nem szabad feladnotok, hanem mindent meg kell tennetek a felzárkózásért, és biztosan látni fogjátok, mit tesz az Én kezem, mit akarok nyerni, mit akarok eldobni, mit akarok tökéletesíteni, mit akarok kiirtani, mit akarok lesújtani – mindez a szemetek előtt fog kibontakozni, lehetővé téve, hogy tisztán lássátok az Én mindenhatóságomat.

A hét mennydörgés visszhangzik a tróntól a világegyetemig és a föld végéig. Egy nagy csoport ember meg lesz mentve, és aláveti magát Nekem trónom előtt. Az életnek ezt a fényét követve az emberek a túlélés módját keresik, és nem tudnak mást tenni, mint Hozzám jönni, letérdelni istentiszteletre, és szájukkal kiáltani a mindenható igaz Isten nevét, és hangot adni könyörgéseiknek. De akik ellenállnak Nekem, akik megkeményítik a szívüket, azoknak mennydörgés zeng a fülükben, és kétségtelenül el kell pusztulniuk. Egyszerűen ez a kimenetel vár rájuk. Szeretett fiaim, akik diadalmasak, Sionban fognak maradni, és minden nép meglátja majd, mit nyernek, és hatalmas dicsőség fog megjelenni előttetek. Valóban, ez egy nagy áldás, és ez egy olyan kedvesség, amiről nehéz beszélni.

A hét előretörő mennydörgés csattogása azok üdvössége, akik szeretnek Engem, akik igaz szívvel kívánnak Engem. Azok, akik Hozzám tartoznak, akiket előre elrendeltem és kiválasztottam, mind az Én nevem alá jöhetnek. Hallhatják az Én hangomat, amellyel Isten hívja őket. Hadd lássák a föld végein élők, hogy igaz vagyok, hűséges vagyok, jóság vagyok, könyörület vagyok, fenség vagyok, tomboló tűz vagyok, és végső soron könyörtelen ítélet vagyok.

Hadd lássa meg a világon mindenki, hogy Én vagyok Maga az igazi és teljes Isten. Minden ember teljesen meg van győződve, és senki sem mer többé ellenállni Nekem, sem megítélni vagy rágalmazni Engem. Ellenkező esetben azonnal rájuk törnek az átkok, és katasztrófa éri őket. Csak sírni tudnak és fogaikat csikorgatni, miután pusztulást hoztak saját magukra.

Tudja meg minden nép, legyen tudott az univerzumban és a föld végein, minden háztartásban és minden ember által: Mindenható Isten az egyetlen igaz Isten. Mindannyian egymás után térdre esnek és imádnak Engem, és még a gyermekek is, akik épp csak megtanultak beszélni, azt fogják kiáltani, hogy „Mindenható Isten”! A hatalmat birtokló tisztviselők is saját szemükkel látják majd, hogy az igaz Isten megjelenik előttük, és ők is leborulnak istentiszteletre, irgalomért és bocsánatért könyörögve, de ez már valóban túl késő, mert eljött a végzetük ideje. Csak megsemmisíteni lehet őket és a kifürkészhetetlen szakadékra ítélni. Véget fogok vetni az egész korszaknak, és még jobban megerősítem királyságomat. Minden nemzet és nép aláveti magát Nekem az örökkévalóságig!

36. fejezet

A mindenható igaz Isten, a trónon ülő Király uralkodik az egész világmindenségen, minden nemzet és nép felett, és minden, ami az ég alatt van, Isten dicsőségében ragyog. Minden élőlény a világmindenségben és a föld határáig meglátja. A hegyek, a folyók, a tavak, a szárazföldek, az óceánok és minden élő teremtmény széthúzta függönyeit az igaz Isten arcának fényében, és újraélednek, mintha álomból ébrednének, mintha a földből kihajtó csírák lennének!

Ó! Az egy igaz Isten megjelenik a világnak. Ki mer ellenállással közeledni hozzá? Mindenki remeg félelmében. Mindenki végérvényesen meggyőződik, és mindenki folyamatosan megbocsátásért esedezik. Minden ember térdre borul Előtte, és minden száj Őt dicsőíti! A kontinensek és az óceánok, a hegyek és a folyók – minden folyamatosan Őt dicséri! Eljön a tavasz a meleg fuvallataival, és jó tavaszi esőt hoz. Mint minden ember, a patakok vize gyásszal és örömmel csörgedezik, a lekötelezettség és az önvád könnyeit hullajtva. A folyók, tavak, a hullámok és áradások énekelnek, és dicsérik az igaz Isten szent nevét! A dicsőítés hangja oly tisztasággal visszhangzik! A régi dolgok, amelyeket egykor megrontott a Sátán – egytől-egyig megújulnak és megváltoznak, és egy teljesen új birodalomba lépnek be...

Ez a szent trombita, amely most megszólalt! Hallgasd! Ez az oly édes hang a trón kijelentése, amely hirdeti minden nemzetnek és népnek, hogy eljött az idő, hogy eljött a vég. Az irányítási tervem bevégeztetett. A királyságom nyíltan megjelent a földön. A világ királyságai az Én királyságaimmá lettek, aki Isten vagyok. A hét trombitám megszólal a trónról, és felettébb csodás dolgok történnek! A világ végén élő emberek minden irányból sietve összegyűlnek egy lavina lendületével és a villámcsapás erejével; egyesek a tengeren hajózva, mások repülön repülve, ismét mások mindenféle formájú és méretű járművekkel, megint mások lóháton. Nézd közelről. Hallgasd figyelmesen. Ezek a mindenféle színű lovakon érkező lovasok feltámadt lelkek, magasztosak és fenségesek, mintha a csatamezőre mennének, nem törődve a halállal. A lovak nyerítése és az igaz Istenhez kiáltozó emberek lármája közepette számos férfit, nőt és gyermeket egy pillanat alatt eltaposnak a patáik. Egyesek meghalnak, mások utolsót lélegeznek, ismét mások szétmarcangoltatnak, és senki nem gondoskodik róluk, amint hisztérikusan kiabálnak, és üvöltenek a fájdalomtól. Lázadás fiai! Hát nem ez a ti végső sorsotok?

Örömmel nézek az Én népemre, amely meghallja a hangomat, és összegyűlik minden nemzetből és országból. Minden ember, aki az igaz Istent végig megtartotta szájában, dicsőítse, és ugrándozzon örömeiben vég nélkül! Ők tesznek tanúságot a világ előtt, és az ő tanúságtételük hangja az igaz Isten mellett olyan, mint a víztömegek morajlása. Minden ember összesereglik az Én királyságomba.

A hét trombitám megszólal, és felébreszti azokat, akik elszunnyadtak! Keljetek fel gyorsan, nincs túl késő. Nézzétek meg az életeteket! Nyissátok ki a szemeteket, és lássátok, milyen idők vannak. Mit érdemes keresni? Mire érdemes gondolni? És mihez érdemes ragaszkodni? Sose gondoltál arra, mennyivel értékesebb megszerezni az Én életemet, mint azt, amit te szeretsz, és amihez ragaszkodsz? Ne legyél többé akaratos, se könnyelmű. Ne hagyd ki ezt a lehetőséget. Ez az alkalom nem jön el többet! Kelj fel azonnal, gyakorold a lelked megedzését, használj különféle eszközöket arra, hogy átlásd és elhárítsd a Sátán minden cselszövését és mesterkedését, és legyőzd a Sátánt, hogy az élettapasztalatod elmélyülhessen, és meg tudd élni az Én természetemet, hogy az életed érett és teljes legyen, és hogy mindig az Én lábam nyomában járhasz. Rettenthetetlenül, nem pedig erőtlően, mindig előre haladva, lépésről lépésre, egyenesen az út végéig!

Amikor a hét trombita újból megszólal, az lesz az ítéletre való hívás, a lázadás fiainak ítéletére, minden nemzet és nép ítéletére, és minden nemzet meghódol Isten előtt. Isten dicsőséges képe biztosan megjelenik minden nemzetnek és minden népnek. Mindenki végleg meggyőződik, és vég nélkül kiált az igaz Istenhez. A mindenható Isten dicsőségesebb lesz, és fiaim és Én osztozunk majd a dicsőségben, és osztozunk a királyságon, megítélve minden nemzetet és minden népet, megbüntetve a gonoszokat, megmentve és könyörülve azokon, akik Hozzám tartoznak, erőssé és szilárdná téve a királyságot. A hét trombita hangja által rengeteg ember megmenekül, akik visszatérnek Elém, hogy letérdeljenek, és állandó dicsérettel imádjanak!

Amikor ismét megszólal a hét trombita, az a korszak záradéka lesz, az ördögi Sátán felett aratott győzelmi trombitaszó, az üdvözlés, amely a földi királyságban való szabad élet kezdetét hirdeti! Milyen magasztos egy hang, egy hang, amely visszhangzik a trón körül, egy trombita, amely megrázza a mennyet és a földet, amely az irányítási tervem győzelmét jelzi, ami a Sátán ítélete; ezt a régi világot teljesen halálra ítéli, hogy térjen vissza a feneketlen mélységbe! Ez a trombitaszó jelzi, hogy a kegyelem kapuja hamarosan bezárul, hogy a királyság élete elkezdődik a földön, ami jó és helyes. Isten megmenti azokat, akik szeretik Őt. Amikor visszatérnek az Ő királyságába, az emberek a földön éhínséggel és járvánnyal néznek szembe, és Isten hét kelyhe és hét csapása egymás után fejt ki hatását. Az ég és a föld elmúlik, de az Én szavam nem!

37. fejezet

Nektek valóban nincs hitetek a Jelenlétemben, és gyakran magatokra támaszkodtok a cselekvésben. „Semmit sem tudtok tenni Nélkülem!” Mégis, ti, romlott emberek, mindig hagyjátok, hogy szavaim az egyik fületeken bemenjenek, a másikon pedig kijöjjenek. Az élet manapság a szavak élete; szavak nélkül nincs élet, nincs tapasztalat, és említenem sem kell, hogy szavak nélkül nincs hit. A hit szavakban lakozik; csak azáltal kaphattok meg mindent, ha minél többet töltötök magatokból Isten szavaiba. Ne aggódjatok azon, hogy nem fogtok felnőni: az élet növekszik, de nem az emberek aggodalmaitól.

Mindig hajlamosak vagytok aggodalmaskodni, és nem hallgattok utasításaimra. Mindig meg akarjátok haladni a tempómat. Mi ez? Ez az emberi ambíció. Világosan el kell különítenetek, hogy mi jön Istentől és mi önmagatokból. A lelkesedés soha nem lesz méltatva a jelenlétemben. Azt akarom, hogy a végsőig követni tudjatok Engem, mindvégig változatlan hűséggel. Úgy hiszitek, hogy az ilyen cselekedet az Isten iránti áhítat. Ti vak emberek! Miért nem jöttök gyakrabban Elém, hogy keressetek, ehelyett miért bolyongtok egyedül? Tisztán kell látnotok! Aki most munkálkodik, az minden bizonnyal nem ember, hanem mindenki Ura, az egyetlen igaz Isten – a Mindenható! Nem szabad hanyagnak lennetek, hanem állandóan ragaszkodjatok mindahhoz, amitek van, mert közeleg az Én napom. Ti tényleg nem ébrednétek fel ilyenkor? Még nem

láttatok tisztán? Még mindig érintkeztek a világgal, nem tudtok elszakadni tőle. Miért? Valóban szerettek Engem? Fel tudjátok tárni Előttem a szíveteket, hogy lássam? Képesek vagytok felajánlani Nekem egész lényeteket?

Gondolkodjatok többet a szavaimon, és mindig értsétek meg őket világosan. Ne legyetek zavarodottak vagy egykedvűek. Töltsetek több időt a jelenlétemben, fogadjatok be többet tiszta szavaimból, és ne értsétek félre szándékaimat. Mi mást szeretnétek hallani Tőlem? Az emberek szíve kemény; az emberek túl sok elképzeléssel vannak tele. Mindig azt hiszik, hogy ez elegendő a boldogulásukhoz, és folyton viccet csinálnak az életükből. Ostoba gyermekek! Késő van, nincs idő szórakozásra. Fel kell nyitnotok a szemeteket, és látnotok, melyik idő van! A nap hamarosan átlépi a horizontot és megvilágítja a Földet. Nyissátok nagyra a szemeteket, és lássatok; ne legyetek gondatlanok.

Ez nagy dolog, de ti tegyétek könnyebbé így, és kezeljétek ilyen módon! Aggódok, de kevesen veszik figyelembe a szívemet, kevesen képesek meghallani az Én jó buzdításaimat és meghallgatni tanácsaimat. A küldetés fáradságos, de közületek kevesen tudnak osztozni a teherben az Én kedvemért. Még mindig őrzitek ezt a hozzáállást. Bár a múlthoz képest elértetek némi előrelépést, nem maradhattok mindig ebben a szakaszban! Lépteim gyorsan haladnak előre, de a ti sebességetek változatlan marad. Hogyan tudtok lépést tartani a mai nap fényével és az Én lépéseimmel? Ne tétovázzatok tovább. Újra és újra hangsúlyoztam nektek: nem késik soká az Én napom!

A mai nap fénye, amely a mához tartozik, nem hasonlítható a tegnapi fényéhez, és nem hasonlítható a holnap fényéhez sem. Minden egyes nappal új kinyilatkoztatások és új fények válnak erősebbé és ragyogóbbá. Ne kábuljatok el többé; ne legyetek többé ostobák; ne kapaszkodjatok tovább a régi módszerekbe; ne késlekedjétek többé, és ne vesztegessétek az Én időmet.

Legyetek éberek! Legyetek éberek! Imádkozzatok többet Hozzám, töltsetek több időt a jelenlétemben, és biztosan mindent meg fogtok kapni! Higgyetek abban, hogy ha így tesztek, biztosan mindent megkaptok!

38. fejezet

Nem arról van szó, hogy a te hited jó vagy tiszta, hanem arról, hogy az Én munkám csodálatos! Minden az Én irgalmamnak köszönhető! Az önzés és arrogancia legcsekélyebb korrupt beállítottságával sem rendelkezhetsz, különben nem fogok dolgozni rajtad. Világosan meg kell értened, hogy az, hogy az emberek elesnek vagy szilárdan állnak, nem miattuk van; ez Miattam van. Ma, ha nem érted világosan ezt a lépést, biztosan nem fogsz belépni a királyságba! Meg kell értened, hogy ami ma történik, az Isten csodálatos műve; annak semmi köze az emberhez. Mit számítanak az ember cselekedetei? Vagy önzőek, arrogánsak és önhittek, vagy félbeszakítják Isten

irányítását és lerombolják terveit. Ó, akik romlottak! Ma el kell jutnod oda, hogy Rám támaszkodj; ha nem, akkor ma megmondom neked, hogy soha nem fogsz elérni semmit! Minden hiábavaló lesz, és a vállalkozásaid értéktelenek lesznek!

Ne tétlenkedj és ne habozz; ma az Én csodálatos művem el lesz végezve mindazokon, akik szeretnek Engem. Nem tudok mit kezdeni azokkal, akik nem alázzák meg magukat, és ma csak azokat használom, akik alaposan megalázkodtak. Közületek csak azoknak a számára leszek teljesen nyitott, akik igaz szívvel szeretnek Engem, akiket mások lenéznek, és akik képesek teljesen megnyílni Nekem. Hagyni fogom, hogy megértsd az Én szándékaimat, és mindenkor Elöttem leszel, megkapva áldásaimat. Egyáltalán nem fogok rosszul bánni azokkal, akik ma feláldozzák magukat Értem, felajánlják magukat ma Nekem, és terheket viselnek ma Értem – így feltárul az Én igazságom. Ne panaszkodj Rám; az Én kegyelmem elég nektek. Akár jöhetsz és viheted, hogy páratlan édességet ízlelhess meg. Ez nemcsak szeretetet fog teremteni benned Irántam, hanem el fogja mélyíteni ezt a szeretetedet.

Munkám lépésről lépésre történik, és egyáltalán nem gondatlan vagy zavaros. Ahhoz, hogy Engem kövessetek, nektek is ilyen módon kell cselekednetek. Lássátok az Én viselkedésemet, és tanuljatok Tőlem; ily módon, ha az Én nyomdokaimat követitek, akkor a királyság megnyilvánulásába kerültök. Szurkoljatok egy hangon! Fiaim! Isten munkája meg fog valósulni rajtatok, ezen az embercsoporton. Hát nem érzitek magatokat áldottnak?

Valóban nehéz ezt felfogni! Azért hoztalak ma ide titeket, hogy lássátok csodálatos munkámat!

39. fejezet

Nyisd ki a szemed és nézz, és mindenhol meglátod az Én nagy hatalmam! Mindenhol biztos lehetsz Bennem. A kozmosz és az égbolt terjeszti az Én nagy hatalmam. Az általam kimondott szavak valóra váltak az időjárás felmelegedésében, a klímaváltozásban, az embereken belüli rendellenességekben, a társadalmi dinamika zűrzavarában és az emberek szívében lévő megtévesztésben. A nap kifehéredik és a hold vörösödik; semmi sincs egyensúlyban. Tényleg még mindig nem látjátok ezeket a dolgokat?

Isten hatalmas ereje tárul fel ebben. Kétségtelenül Ő az egy igaz Isten – a Mindenható –, akit az emberek sok éven át követtek! Ki tud dolgokat életre kelteni pusztán szavak kimondásával? Csak a mi Mindenható Istenünk. Amint Ő megszólal, megjelenik az igazság. Hogyne tudnád azt mondani, hogy Ő az igaz Isten?

Legbelül tudom, hogy mindannyian készek vagytok együttműködni Velem, és hiszem, hogy választottaimnak, szeretett testvéreimnek és nővéreimnek, mindannyiuknak van ilyen törekvésük, de egyszerűen nem tudnak belépni vagy valójában gyakorolni, és

nem maradhatnak hűvösek és higgadtak, amikor a valóságok eseményével találkoznak. Ti soha nem törődtök Isten szándékaival, és a saját személyes érdekeiteket helyezitek előtérbe, és egyedül cselekedtek, várakozás nélkül. Hadd mondjam meg nektek, ez az út soha nem fog megfelelni szándékaimnak! Gyermekem! Add csak nekem a szívedet teljesen. Értsd meg! Nem akarom a pénzedet, sem a tulajdonaidat, és azt sem, hogy buzgón, álnokul vagy szűk látókörűen Elém jöjj, hogy szolgálj. Légy csendes és tiszta szívű, várj és keress, ha problémák merülnek fel, és Én választ adok majd neked. Ne legyenek kétségeid! Miért nem hiszed el soha, hogy szavaim igazak? Miért nem tudsz hinni az Én szavaimban? Oly kimondhatatlanul makacs vagy, és még egy ilyen időszakban is ilyen vagy; túl tudatlan vagy, és egyszerűen egyáltalán nem vagy felvilágosult! Mennyire emlékeztek a létfontosságú igazságra? Tényleg tapasztaltátok azt? Zavarossá váltok, meggondolatlanul és elhamarkodottan cselekedtek, amikor problémákba ütköztök! Ma az a legfontosabb, hogy belépjete a lélekbe és többet kommunikáljatok Velem, ugyanúgy, ahogyan a szívetek gyakran kérdéseken töpreng. Értitek? Ez a legfontosabb! A késleltetett gyakorlat valóban probléma. Siessetek, és ne késlekedjete! Azok az emberek, akik hallják szavaimat, és nem késlekednek, hanem azonnal gyakorolják azokat, nagyon áldottak lesznek! Megajándékozlak titeket kétszeresen! Ne aggódjatok! Cselekedjete úgy, ahogy mondom, pillanatnyi késedelem nélkül! Az emberi elképzeléseitek gyakran ilyenek, és hajlamosak vagytok halogatni a dolgokat, mindig holnapra halasztva azt, amit ma meg kellene tenni. Ilyen lusták és ilyen ügyetlenek. Szavakkal nem lehet leírni! Nem túlzok – ez tény. Ha nem hiszed el, akkor alaposan vizsgálj meg magadat, és ellenőrizd saját helyzetedet, és rá fogsz jönni, hogy ez valóban így van!

40. fejezet

Miért vagytok ilyen lassú észjárásúak? Miért vagytok ilyen tompák? Számos emlékeztető sem ébresztett fel benneteket, és ez aggasztó Számomra. Tényleg nincs szívem így látni a fiaimat. Hogy tudja ezt elviselni a szívem? Ah! Saját Magam kell, hogy tanítsalak titeket. Tovább gyorsul a tempóm. Fiaim! Gyorsan keljete fel és működjete együtt Velem. Most ki áldozza fel őszintén magát Értem? Ki az, aki teljesen oda tudja magát adni, anélkül, hogy egy szót is panaszkodna? Ti mindig olyan tompák és nehéz felfogásúak vagytok! Hányan képesek figyelembe venni érzéseimet, és kik képesek igazán megragadni szavaim Lelkét? Nem tudok mást tenni, mint türelmetlenül várni és reménykedni; látva, hogy minden egyes mozdulatotok sem tudja megelégtíteni a szívemet, mit mondhatnék? Fiaim! Minden, amit ma Atyátok tesz, az Ő fiaiért van. Miért nem értik meg a fiaim soha a szívemet, és miért aggasztanak mindig Engem, Atyátokat, a fiaim? Mikor fognak a fiaim felnőni, Engem nem aggasztani, és hagyni, hogy nyugodt legyek velük kapcsolatban? Mikor tudnak majd Fiaim önállóan élni, felállni, és könnyíteni

az Atyjuk vállán nehezedő terhen? Csak csendben könnyezem a fiaimért, és mindent beleadok Isten irányítási tervének megvalósításába, hogy megmentsem fiaimat, szereteteimet. Nincs más választásom.

Ígéreteim beteljesültek, és a szemeitek előtt nyilvánulnak meg. Miért nem tudtok tekintettel lenni a szívemre? Miért? Miért? Eddig vajon megszámloltad-e, hogy hány dolgot tettél, ami eleget tett szívemnek, és hány olyan dolgot tettél, ami táplálta és fenntartotta a gyülekezetet? Óvatosan gondold át ezt; ne légy hanyag. Ne engedd el az igazság egyetlen részét sem. Nem lehet csak a látszatra koncentrálni, és figyelmen kívül hagyni a lényegét. Mindenkor meg kell vizsgálnod, hogy minden szavad és cselekedeted, minden egyes mozdulatod átesett-e ítéleten Krisztus széke előtt, és hogy átalakultál-e egy új személy képére – nem utánzasként, hanem inkább az élet kifejezésével, mélyen belülről áradóan. Ne késleltess az életedet, hogy elkerülhesd a veszteségeket. Siess és orvosold ezt a helyzetet, tégy eleget szívemnek, és tartsd észben a magatartási elveket: Cselekedj igazságosan és becsületesen, és tégy eleget szívemnek. Ne légy meggondolatlan. Tudsz-e erre emlékezni?

41. fejezet

A gyülekezetben felmerülő problémákkal kapcsolatban ne töltsenek el olyan súlyos kételyek. A gyülekezet építése során a hibák elkerülhetetlenek, de ne ess kétségbe a problémákkal szembesülve; légy inkább nyugodt és összeszedett. Hát nem mondtam-e már nektek? Járulj Elém gyakran és imádkozz, és világosan megmutatom neked a szándékaimat. A gyülekezet az Én szíven és a végső célom, hogyne szeretném hát? Ne félj – amikor ilyen dolgok történnek a gyülekezetben, az Én engedélyemmel történnek. Állj ki és szólj az Én nevemben. Legyen hited abban, hogy minden dolgot és ügyet az Én trónom engedélyez, és azok magukba foglalják szándékaimat. Ha továbbra is könnyelműen vállalsz közösséget, problémák lesznek. Gondoltál-e a következményekre? A Sátán az ilyen jellegű dolgokból húz hasznot. Gyakran járulj Elém. Világosan fogok szólni: ha anélkül akarsz megtenni valamit, hogy Elém jönnél, akkor ne képzeld, hogy képes leszel azt megvalósítani. Ti vagytok azok, akik ilyen helyzetbe kényszerítettetek Engem.

Ne bátortalanodj el, ne légy gyenge, és érthetővé teszem a dolgokat számodra. A királysághoz vezető út nem olyan sima; semmi sem olyan egyszerű! Ugye azt szeretnéd, hogy az áldások könnyen jöjjenek hozzád? Ma mindenkinek keserű próbákkal kell szembeséznie. Az ilyen próbatételek nélkül az Engem szerető szívek nem fog megerősödni, és nem lesz bennetek igaz szeretet Irántam. Még ha ezek a próbák csupán jelentéktelen körülményekből is állnak, mindenkinek át kell mennie rajtuk; csak annyi a különbség, hogy a megpróbáltatások nehézsége egyénenként változó lesz. A próbák Tőlem származó áldások, és közületek hányan jöttek Elém gyakran, hogy térden

állva könyörögjete az áldásaimért? Ostoba gyermekek! Mindig úgy gondoljátok, hogy néhány kedvező szó az Én áldásomnak számít, de nem ismeritek fel, hogy a keserűség az áldásaim egyike. Akik osztoznak keserűségemben, azok bizonyosan részesednek majd kedvességemben is. Ez az Én ígéretem és áldásom számotokra. Ne habozzatok enni és inni és élvezni az Én szavaimat. Amikor elmúlik a sötétség, összegyűlik a fény. Hajnal előtt van a legsötétebb; ezt követően az ég fokozatosan kivilágosodik, majd felkel a nap. Ne legyetek félénkek vagy bátoratlanok. Én ma támogatom fiaimat, és gyakorlom hatalmamát értük.

Amikor gyülekezeti ügyekről van szó, ne búj ki mindig a felelősséged alól. Ha lelkiismeretesen Elém hozod a dolgot, találsz majd megoldást. Amikor egy ilyen jelentéktelen probléma történik, vajon félni kezdesz és bepánikolsz, tanácstalan vagy, hogy mit tegyél? Sokszor mondtam már: „Gyertek gyakran közel Hozzám!” Lelkiismeretesen gyakorlatba ültettétek-e azokat a dolgokat, amelyekre kértelek titeket? Hányszor tűnődtetek el szavaimon? Ha ezt nem tettétek meg, akkor semmilyen világos betekintéssel nem rendelkeztek. Vajon ez nem a ti saját művetek? Másokat hibáztattok, de miért nem inkább magatokkal szemben van ellenérzésetek? Elrontjátok a dolgokat és utána is hanyagok és felületesek maradtok; figyelnetek kell az Én szavaimra.

Az engedelmesek és alázatosak hatalmas áldásokban fognak részesülni. A gyülekezetben állj meg szilárdan a Mellettem való bizonyágtételedben, védelmezd az igazságot; az igaz az igaz, a hamis pedig hamis. Ne téveszd össze a feketét a fehérrel. Harcba kell állnod a Sátánnal, és teljesen le kell igáznod azt, hogy soha többé ne keljen fel. Mindenedet oda kell adnod azért, hogy megvédd az Én bizonyágtételemet. Ez legyen a cselekedeteitek célja – ezt ne feledjétek. Most azonban hiányos a hitetek és képességeitek a dolgok megkülönböztetésére, és mindig képtelenek vagytok megérteni szavaimat és szándékaimat. Mindazonáltal, ne legyetek nyugtalanok; minden az Én lépéseim szerint halad, a szorongás pedig csak bajt szül. Tölts több időt Előttem, az ételnek és ruházatnak pedig, amelyek a fizikai testért vannak, ne tulajdoníts jelentőséget. Gyakran keresd az Én szándékaimat, és világosan megmutatom majd neked, hogy mik azok. Fokozatosan mindenben megtalálod majd szándékaimat, úgyhogy minden emberi lény számára akadálymentes bejutást biztosítok. Ez megelégti majd a szívemet, ti pedig örökkön örökké áldásokban fogtok részesülni Velem!

42. fejezet

Nagyszerűek Mindenható Isten tettei! Milyen csodálatosak! Milyen bámulatosak! Megszólal a hét trombita, megszólal a hét mennydörgés, és kiöntik a hét poharat – ezek azonnal nyíltan ki lesznek nyilatkoztatva, és semmi kétség sem férhet hozzájuk. Isten szeretete naponta eljön hozzánk. Csak Mindenható Isten menthet meg minket; az, hogy szerencsétlenség vagy áldás ér minket, teljes mértékben Őrajta múlik, és nekünk,

embereknek nincs módunkban ezt eldönteni. Azok, akik teljes szívükből felajánlják magukat, biztosan bőséges áldásokban részesülnek, míg azok, akik meg akarják őrizni életüket, csak elveszítik életüket; minden dolog és minden ügy Mindenható Isten kezében van. Ne állj meg többé a lépteiddel. Óriási változás érkezik égre és földre, ami elől az embernek nincs módja elrejtőzni. Nem lesz más választása, mint keserű fájdalomtól jajgatni. Kövesd azt a munkát, amelyet ma a Szentlélek végez. Tisztában kell lenned saját magadban arról a lépésről, amelyhez az Ő munkája előrehaladt, anélkül, hogy másoknak emlékeztetniük kellene téged erre. Térj most vissza Mindenható Isten jelenlétébe, amilyen gyakran csak tudsz. Kérj Tőle mindent. Biztosan megvilágosít téged, és a döntő pillanatokban meg fog védeni. Ne félj! Ő már birtokolja az egész lényedet. Az Ő védelmével és gondoskodásával mitől félhetnél? Ma Isten akaratának beteljesülése közel van, és aki fél, az csak veszíteni fog. Amit mondom neked, az az igazság. Nyisd ki lelki szemeidet: az ég egy pillanat alatt megváltozhat, de neked mitől kellene félned? Kezének legkisebb mozdulatára az ég és a föld azonnal megsemmisül. Mit nyerhet tehát az ember azzal, hogy idegeskedik? Hát nem Isten kezében van minden? Ha Ő azt parancsolja az égnek és a földnek, hogy változzanak meg, akkor meg fognak változni. Ha azt mondja, hogy teljessé kell válnunk, akkor teljessé fogunk válni. Az embernek nem kell aggódnia, hanem nyugodtan kell haladnia. Mindazonáltal, amennyire csak lehet, vigyáznod kell és ébernek kell lenned. Az ég egy pillanat alatt megváltozhat! Bármilyen tágra is nyitja az ember a szabad szemét, nem sok mindent fog látni. Légy most óvatos. Isten akarata megvalósult, programja befejeződött, terve sikerült, és fiai mind megérkeztek trónjához. Együtt jönnek, hogy minden nemzetet és minden népet fölött ítéletet üljenek Mindenható Istennel. Akik üldözték az egyházat és ártottak Isten fiainak, azokra szigorú büntetés vár: ez bizonyos! Akik őszintén odaadják magukat Istennek, akik kitartanak minden mellett, azokat Isten biztosan szeretni fogja örökké, anélkül, hogy ez bármikor is megváltozna!

43. fejezet

Nem emlékeztettek-e titeket? Ne aggódjatok; ti egyszerűen nem hallgattok Rám, meggondolatlan emberek, amik vagytok! Mikor lesztek képesek megérteni az Én szívemet? Minden nap új megvilágosodás van, és minden nap új világosság. Hányszor fogtátok ti ezt fel? Nem mondtam-e el nektek Én Magam? Még mindig passzívak vagytok, mint a rovarok, amelyek csak akkor mozognak, ha megpiszkálják őket, és képtelenek vagytok kezdeményezni, hogy együttműködjetek Velem, és tekintettel legyetek az Én ügyemre. Szeretném látni mindannyiótok élénk és kedves mosolyát, látni fiaim aktív és élénk viselkedését, de nem tehetem. Ehelyett ostobák vagytok – buták és bolondok. Nektek kellene kezdeményeznetek a keresést. Bátran folytassátok! Csak nyissátok ki szíveteket, és engedjétek, hogy bennetek éljek. Legyetek óvatosak és

éberek! Vannak, akik a gyülekezetben megtévesztik az embereket, és mindig nagy súlyt kell tulajdonítanotok ezeknek a szavaknak, nehogy az életetekre befolyással legyen vagy veszteség érjen. Nyugodj meg – mindaddig, amíg van bátorságod kiállni és az Én érdekemben beszélni, Én viselni fogom mindennek a terhét, és erőt adok neked! Amíg kielégítéd szívemet, mindig megmutatom neked mosolyomat és akaratomat. Amíg erős a gerinced, és megéled a fiúgyermek beállítottságát, addig támogatlak és fontos pozícióba helyezlek. Amikor Elém jössz, csak közeledj Hozzám. Ne félj, ha nem tudsz beszélni. Amíg kereső szíved van, megadom neked a szavakat. Nincs szükségem szépen hangzó szavakra, és nincs szükségem a hízeltévedésre; az ilyen típusú dolgokat utálok a legjobban. Az ilyen típusú embereket rosszallom a leginkább. Olyanok, mint egy szálka a szememben, vagy egy tövis a testemben, amelyet el kell távolítani. Ellenkező esetben a fiaim nem gyakorolhatnak hatalmat Értém, és fojtogató irányítás alá kerülnek. Miért jöttem? Azért jöttem, hogy támogassam és bátorítsam fiaimat, hogy számukra az elnyomás, zaklatás, hidegszívűség és bántalmazás elviselésének a napjai örökre elmúljanak!

Légy merész. Mindig veled fogok járni, veled élni, veled beszélni és veled cselekedni. Ne félj. Ne habozz beszélni. Ti mindig érzelmesekek, félénkekek és aggódóak vagytok. El kell távolítani azokat, akiknek semmi hasznuk nincs a gyülekezet építésében. Ide tartoznak a gyülekezetben azok, akiknek az állapota nem jó, és azok, akik nem tudnak az Én szavaim szerint cselekedni, nem is beszélve a hitetlen anyádról és apádról. Nem akarom azokat a dolgokat. Meg kell őket semmisíteni, és egy sem maradhat. Csak oldozd el a kötelékeket a kezeden és a lábadon. Mindaddig, amíg megvizsgálod saját szándékaidat, és ezek nem nyereségekkel és veszteségekkel foglalkoznak, sem a hírnévvel és gazdagsággal, sem a személyes kapcsolatokkal, addig elkísérlek, rámutatok neked dolgokra és mindenkor egyértelmű útmutatást adok neked.

Ó, fiaim! Mit is mondhatnék? Bár mondom ezeket a dolgokat, ti még mindig nem vagytok tekintettel a szívemre, és még mindig túl félénkekek vagytok. Mitől féltek? Miért kötnek még mindig meg a törvények és a szabályok? Felszabadítottalak titeket, de még mindig nem vagytok szabadok. Miért van ez? Kommunikálj Velem többet, és elmondom neked. Ne tesztelj Engem. Igazi vagyok. Nálam semmi sem színlelés; minden igazi! Amit mondok, az igaz. Soha nem vonom vissza az ígéretemet.

44. fejezet

Igaz vagyok, megbízható vagyok, és Én vagyok az Isten, aki megvizsgálja az ember szívének mélyét! Azonnal felfedem, hogy ki igaz és ki hamis. Ne ijedjete meg; minden az Én időm szerint működik. Ki akar Engem őszintén, és ki nem – meg fogom mondani nektek, egyenként. Ti csak ügyeljetek arra, hogy egyeteket, igyatok, és közeledjete

Hozzám, amikor jelenlétembe léptek, és Én Magam fogom elvégezni a munkámat. Ne törekedjetez túlságosan gyors eredményekre; a munkám nem olyan, amit egyszerre el lehet végezni. Benne vannak az Én lépéseim és az Én bölcsességem, és ezért lehet felfedni a bölcsességemet. Hagyni fogom, hogy lássátok, mit teszek a kezeimmal – a gonosz megbüntetését és a jó megjutalmazását. Én biztosan nem kedvezek senkinek. Te, aki őszintén szeretsz Engem, Én őszintén szeretni foglak téged, és akik nem őszintén szeretnek Engem, haragom mindig velük lesz, hogy örökké emlékezzenek arra, hogy Én vagyok az igaz Isten, az Isten, aki az ember legbensőbb lényegét vizsgálja. Ne viselkedj egyfajta módon mások előtt, de másként a hátuk mögött; tisztán látok mindent, amit teszel, és bár becsaphatsz másokat, Engem nem tudsz becsapni. Tisztán látom az egészet. Lehetetlen, hogy bármit is eltitkolj; minden az Én kezemben van. Ne gondold magad annyira okosnak attól, hogy az előnyödre hoztad ki a kicsinyes kis számításaidat. Mondom neked: Bármilyen sok tervet is forralnak ki az emberek, legyen az ezer vagy tízezer, a végén nem menekülhetnek ki a tenyeremből. Minden dolgot és minden tárgyat az Én kezeim irányítanak, nem is beszélve az egyénről! Ne próbálj elkerülni Engem vagy elrejtőzni, ne próbálj hízkelni vagy titkolózni. Lehetséges, hogy még mindig nem látod, hogy nyilvánosan feltárult ragyogó tekintetem, a haragom és az ítéletem? Aki nem őszintén akar Engem, azt azonnal és könnyörület nélkül megítélem. A szánmamnak vége szakadt; nincs több belőle. Ne legyetek többé képmutatók, és vessetek véget vad és vakmerő szokásaitoknak.

Fiam, vigyázz, tölts több időt az Én jelenlétemben, és Én átveszem az irányításodat. Ne félj, hozd elő éles kétélű kardomat, és – akaratom szerint – harcolj a Sátánnal a végsőig. Én megvédelek téged; ne aggódj. Minden rejtett dolog megnyílik és feltárul. Én vagyok a Nap, aki fényt áraszt, és könnyörtelenül megvilágít minden sötétséget. Ítéletem lejött teljes egészében; a gyülekezet egy csatatér. Mindannyian fel kell készülnötök, és teljes lényedet a végső, döntő csatának kell szentelned; biztosan megvédelek téged, hogy megvívod a jó, győztes harcot Érted.

Légy óvatos – manapság az emberek szíve álnok és kiszámíthatatlan, és nem képesek elnyerni mások bizalmát. Csak Én vagyok teljesen mellettetek. Bennem nincs álnokság; csak Rám támaszkodj! A fiaim minden bizonnyal győzni fognak a végső, döntő csatában, és a Sátán egészen biztosan kiáll a halálharcért. Ne félj! Én vagyok az erőd, és Én vagyok a te mindened. Ne gondold újra és újra a dolgokra, nem tudsz ennyi gondolatot figyelembe venni. Korábban már mondtam, hogy nem húzlak többé titeket az ösvényen, mert az idő túlságosan sürget. Nincs már több időm arra, hogy elkapjalak titeket a fületeknél fogva, és minden lépésnél figyelmeztesselek benneteket – ez nem lehetséges! Csak fejezd be a harcra való felkészülést. Teljes felelősséget vállalok érted; minden az Én kezemben van. Ez egy halálos csata, és vagy az egyik, vagy a másik fél biztosan el fog pusztulni. De ezt világosan meg kell értened: Én örökké győztes és veretlen vagyok, és a Sátán biztosan el fog pusztulni. Ez az Én hozzáállásom, munkám, akaratom és tervem!

Kész van! Minden kész van! Ne légy félénk vagy ijedt. Én veled és te Velem, királyok leszünk örökkön-örökké! A szavaim, ha egyszer kimondtam őket, soha nem változnak, és az események hamarosan elérnek titeket. Légy figyelmes! Gondolj át alaposan minden sort; ne légy bizonytalan többé szavaimmal kapcsolatban. Tisztában kell lenned velük! Emlékezned kell – tölts annyi időt a jelenlétemben, amennyit csak tudsz!

45. fejezet

Nyilvánosan úgy ítéletek meg testvéreiteket és nővéreiteket, mintha ez semmi sem lenne. Valóban nem tudtok különbséget tenni a jó a rossz között; nem ismertek szégyent! Nem rettenetesen merész és önkényes ez a viselkedés? Mindnyájan zavarodottak vagytok és nehéz a szívetek; annyi terhet cipeltek, és nincs hely Számomra bennetek. Vak emberek! Kegyetlenségeitek ilyen szélsőséggé vált – mikor lesz ennek vége?

Szívemből beszélek hozzátok újra és újra, és mindent megadok nektek, de ti olyan fukarok vagytok, és hiányzik belőletek a legcsekélyebb emberi mivolt; ezt tényleg nehéz felfogni. Miért ragaszkodsz a saját elképzeléseidhez? Miért nem tudod engedni, hogy legyen Nekem valamennyi helyem benned? Hogyan árthatnék nektek? Nem szabad továbbra is így viselkednetek – az én napom valóban nincs messze. Ne beszéljeteك hanyagul, ne viselkedjeteك meggondolatlanul, ne verekedjeteك és ne okozzátok bajt; mi jót hozhat ez az életekben? Őszintén mondom nektek, még ha egyetlen ember sem lesz megmentve, amikor eljön az Én napom, akkor is a tervem szerint fogom intézni az ügyeket. Tudnotok kell, hogy Én vagyok a mindenható Isten! Sem tárgy, sem személy, sem anyag nem meri akadályozni előrelépésemet. Ne gondoljátok, hogy nem vagyok képes végrehajtani akaratomat nélkületek. Elmondhatom neked, hogy ha ilyen negatív módon bánysz a saját életeddel, azzal csak a saját életedet teszed tönkre; ez nem az Én gondom lesz.

A Szentlélek munkája előrehaladt egy bizonyos szakaszba, és a bizonyágtétel elérte a csúcspontját. Ez a tiszta igazság. Gyorsan, nyissátok ki fáradt szemeteك; ne engedjeteك, hogy fáradtságos erőfeszítéseim bennetek hiábavalóak legyenek, és ne kényeztesséteك magatokat tovább. Szívesen tesztek jócselekedeteك Előttem, de amikor nem vagyok jelen, fel lehetne-e mutatni a cselekedeteiteك és viselkedéseiteك Előttem, hogy lássam őket? Nem tudjátok megkülönböztetni a jót a rossztól! Nem hallgattok Rám, egy dolgot tesztek Előttem, és mást a hátam mögött. Még mindig nem vettéteك észre, hogy én vagyok az Isten, aki mélyen az ember szívébe néz. A végletekig tudatlanok vagytok!

Később, az előttetek álló úton nem szabad mesterkéeltséget alkotni, megtévesztésbe és elvetemültségbe bocsátkozni, különben a következmények elképzelhetetlenek lesznek! Ti még mindig nem értitek, mi az a megtévesztés és az elvetemültség. Bármilyen cselekedet vagy viselkedés, amelyet nem engedhettek meg, hogy lássak, és amit nem tudtok nyilvánosságra hozni, az megtévesztés és elvetemültség. Meg kell ezt

most értenetek! Ha a jövőben megtévesztésbe és elvetemültségbe bocsátkoztok, ne tegyetek úgy, mintha nem értenétek – ha ezt teszitek, akkor tudatosan rosszat tesztek, és kétszeresen bűnösök vagytok. Ez csak oda fog vezetni, hogy megégtek a tűzben, vagy ami még rosszabb, tönkreteszitek magatokat. Meg kell értenetek! Amivel ma szembesültök, az a szeretet fenyítése; ez határozottan nem szívtelen ítélet. Ha ezt nem látjátok, akkor túl szájalmasak vagytok, és egyszerűen túl vagytok minden reményen. Ha nem vagytok hajlandók elfogadni a szeretet fenyítését, akkor csak szívtelen ítélet érhet titeket. Amikor ez megtörténik, ne panaszkodjatok, hogy nem szóltam nektek. Nem Én vagyok az, aki kibújt a felelősség alól, hanem inkább ti vagytok azok, akik nem hallgattatok szavaimra, és nem hajtottátok végre a szavaimat. Elmondom ezt nektek most, nehogy később az emberek Engem hibáztassanak.

46. fejezet

Bárki, aki őszintén feláldozza és felajánlja magát Értem, Én biztosan megvédelek téged a végsőkig; a kezem minden bizsonnyal megtart majd téged, hogy mindig békében és mindig örömben legyél, és hogy minden nap megkapd az Én fényemet és kinyilatkoztatásomat. Biztosan meg fogom duplázni áldásaimat rajtad, hogy a tiéd legyen az, amim van, és birtokold azt, ami vagyok. Ami adott benned, az a te életed, és azt senki sem veheti el tőled. Ne hozz bajt magadra, és ne ess depresszióba; Bennem csak béke és öröm van. Őszintén szeretlek, gyermek, téged, aki őszintén figyelsz Rám és engedelmeskedsz Nekem. Akiket a legjobban utálok, azok a képmutatók; mindenképpen ki fogom irtani őket. eltüntetek a házamból minden utalást a világra, és eltüntetem mindazokat a dolgokat, amiknek nem bírom elviselni a látványát.

A szívemben pontosan tudom, hogy ki akar őszintén Engem, és ki nem. Bár lehet, hogy jól álcázzák magukat és a szerepüknek megfelelően néznek ki, és akár azt is mondhatnánk, hogy ők a világ legjobb színészei, világosan látom mindazt, amit a szívükben tartanak. Ne gondold, hogy nem tudom, mi van a szívedben; a valóságban senki sem érti pontosabban, mint Én. Tudom, mi van a szívedben; hajlandó vagy magad felajánlani Istenért és feláldozni Istenért, csak nem akarsz hízelgően beszélni mások megörvendeztetésére. Láss tisztán! A mai királyságot nem az ember ereje építi, hanem teljes egészében az Én sokrétű bölcsességem és fáradságos erőfeszitésem segítségével épül majd fel sikeresen. Bárki, aki birtokolja a bölcsességet és birtokolja magában azt, ami Én vagyok, annak része lesz a királyság építésében. Ne aggódj többé; mindig betegre aggódod magad, figyelmen kívül hagyva az Én akaratom kinyilatkoztatását vagy megvilágítását benned. Ezt ne csináld tovább. Bármilyen is legyen a probléma, kommunikálj Velem többet róla, hogy elkerülhesd a saját tetteid miatti szenvedést.

Talán a felszínen úgy tűnik, hogy közömbös vagyok mindenki iránt, de tudod, hogy belül mit gondolok? Mindig magasra emelem az alázatosakat, és mindig megszegyenítem

azokat, akik önhittek és elbizakodottak. Azok, akik nem értik meg akaratomat, nagy veszteséget fognak szenvedni. Tudnod kell, hogy ez vagyok Én, és ez az Én természetem – senki sem tudja megváltoztatni, és senki sem értheti meg tökéletesen. Csak az Én kinyilatkoztatásomon keresztül értheted meg, különben te sem fogod tökéletesen megérteni; ne légy arrogáns. Bár néhány ember jól beszél, szívük soha nem hűséges Hozzám, és titokban mindig ellentmondanak Nekem; meg fogom ítélni az ilyen embert.

Ne csak arra koncentrálj, hogy másokra halgass, hanem az Én viselkedésemre és az Én magatartásomra kell figyelned. Csak így fogod fokozatosan felfogni akaratomat; cselekedeteid akkor megfelelnek majd az Én akaratomnak, és nem fogsz hibákat elkövetni. Ne sírj és ne bánkódj; tisztán látom mindazt, amit teszel, minden viselkedésed és mindazt, amit gondolsz, és ismerem őszinte vágyaidat és kívánságaidat; használni foglak téged. Ez egy döntő pillanat; elérkezett a próbatételek ideje. Még mindig nem láttad? Még nem vetted észre? Miért ilyen a magatartásom veled? Tudod? Felfedtem neked ezeket a dolgokat, és van egy kis rálátásod. De ne hagyd abba – folytasd tovább eltökélten a belépésedet, és Én folytatni fogom a megvilágosításodat. Felismerted-e, hogy minél jobban engedelmeskedsz Nekem és figyelsz Rám, annál fényesebb vagy belül, és annál több kinyilatkoztatás van benned? Tisztában vagy vele, hogy minél jobban engedelmeskedsz Nekem és figyelsz Rám, annál több tudásod van Rólam, és annál több tapasztalatot szerzel? Ne ragaszkodj mindig szorosan a saját elképzeléseidhez; ez meggátolja az Én élő vizem áramlását, és akadályozza akaratom végrehajtását. Tudnod kell, hogy egy embert teljesen megnyerni nem könnyű dolog. Ne ragadjanak el összetett gondolatok. Egyszerűen csak kövess, és ne gondolkodj tovább!

47. fejezet

Igazság Mindenható Istene – a Mindenható! Benned abszolút semmi sincs elrejtve. Minden egyes rejtély, az időtlen időktől az örökkévalóságig, amelyet az emberek soha nem fedeztek fel, Benned nyilvánvaló és teljesen világos. Nem kell többé keresnünk és tapogatóznunk, mert ma a Te személyed nyíltan megnyilvánul előttünk, Te vagy a titok, ami fel lett fedve, Te vagy a gyakorlati Isten Maga; mert ma Te szemtől szembe kerültél velünk, és ahogy látjuk a Te személyedet, látjuk a szellemi birodalom minden titkát. Valóban, ezt senki sem tudta elképzelni! Te ma közöttünk vagy, sőt bennünk, oly nagyon közel hozzánk; ez leírhatatlan! Összehasonlíthatatlan a belül rejlő titok!

Mindenható Isten befejezte irányítási tervét. Ő a világegyetem győztes Királya. Minden dolog és minden ügy az Ő kezében van. Minden ember letérdel imádattal, az igaz Isten – a Mindenható – nevét kiáltva. Az Ő szájából jövő szavak által minden dolog megtörténik. Miért vagytok olyan lankadtak, hogy képtelenek vagytok komolyan rávenni magatokat, hogy Vele együtt dolgozzatok, hogy szorosan csatlakozzatok Hozzá, és Vele

menjete a dicsőségbe? Lehetséges-e, hogy hajlandóak vagytok szenvedni? Készek arra, hogy kivessenek benneteket? Talán azt gondoljátok, hogy nem tudom, ki az, aki őszintén hű Hozzám, és ki az, aki őszintén áldozta fel magát Értém? Tudatlanság! Bolondok! Nem tudjátok felismerni a szándékaimat, és még kevésbé tudtok tekintettel lenni ügyeimre, mindig arra készítették, hogy aggódjak értetek, fáradozzak értetek. Mikor lesz ennek vége?

Mindenben megélni Engem, mindenben tanúságot tenni Mellettem – ezt megtenni vajon csak annyiból áll, hogy kinyitjátok a szátokat és egymás mellé fűztök néhány szót? Nem ismeritek a különbséget jó és rossz között! Nélkülem vagytok abban, amit csináltok, és Én még kevésbé vagyok jelen a mindennapi életetekben. Tudom, hogy ti nem tartjátok komoly dolognak az Istenben való hitet, ezért ezek a gyümölcsök, amiket ti hoztok! Még mindig nem vagytok ébren, és ha így folytatjátok, meg fogjátok szégyeníteni az Én nevemet.

Kérdezd meg magadtól, hogy amikor beszélsz, ott vagyok-e veled? Amikor eszel, vagy öltözködsz, ott van-e az ígéretem? Valóban, meggondolatlanok vagytok! Amikor a problémáitokat nem nevezik meg közvetlenül, akkor megmutatod a valódi arcodat, és egyikőtök sem alkalmas. Ha nem így lenne, nagyszerűnek tartanátok magatokat, és azt gondolnátok, hogy a bensőtökben sok mindennek birtokában vagytok. Hát nem tudjátok, hogy belül bennetek, a Sátán csúnya arcképe tölt fel titeket? Dolgozz Velem, hogy kiöntsd mindezeket a dolgokat. Engedd, hogy ami Én vagyok és ami az Enyém, az teljesen elfoglaljon téged belül; csak így tudsz megélni Engem, több valósággal tanúságot tenni Mellettem, és az oka lenni annak, hogy több ember rendelje alá magát trónusom előtt. Tudnotok kell, milyen nehéz a teher a vállatokon: Krisztus felmagasztalása, Krisztus kinyilvánítása, a Krisztus melletti tanúságtétel, hogy emberek tömegei nyerjék el az üdvösséget, hogy birodalmam szilárd és rendíthetetlen maradjon. Mindezt azért emelem ki, hogy ti ne csak sodródjatok tovább, anélkül, hogy megértenétek a mai munka fontosságát.

Tehetetlenek vagytok, amikor problémákkal szembesültök, körbe-körbe rohangáltok, mint a hangyák a forró serpenyőben: ez a ti beállítottságotok. Kívülről úgy néztek ki, mint a felnőttek, de a belső életetek egy gyereké; csak azt tudjátok, hogyan kell bajt okozni, és növelni az Én terhemet. Ha a legkisebb dolog is adódik, amivel Én nem foglalkozom, akkor bajt csináltok. Nem így van? Ne legyetek önelégültek. Amit mondok, az az igazság. Ne gondoljátok mindig, hogy folyton kioktatlak titeket, mintha csak hangzatos szavakat használnék; ez a ti valós állapototok.

48. fejezet

Aggódok, de közületek hányan vagytok képesek egy véleményen és egy gondolaton lenni Velem? Egyszerűen nem veszitek figyelembe szavaimat, teljesen figyelmen kívül hagyjátok őket és nem összpontosítotok rájuk, inkább csak a saját

felületes dolgaitokra koncentráltok. Fáradtságos törődésemet és erőfeszítésemet pazarlásnak tekintitek; nincs-e elítélve a lelkiismeretetek? Tudatlanok vagytok és hiányzik belőletek az értelem; mind bolondok vagytok, és egyáltalán nem tudtok Nekem megfelelni. Én teljes mértékben értetek vagyok – ti mennyire tudtok Értlem lenni? Félreértettétek a szándékomat, és ez valóban a ti vakságotok és képtelenségeitek arra, hogy átlássatok a dolgokon, ami mindig arra késztet Engem, hogy aggódjak értetek, és időt fordítsak rátok. Nos, mennyi időt tudtok Rám áldozni és Nekem szentelni? Gyakrabban kellene feltennetek magatoknak ezeket a kérdéseket.

Az Én szándékom csak rólatok szól – valóban megértitek ezt? Ha valóban megértettétek volna, már régen felfogtátok volna szándékomat, és figyelemmel lettetek volna teremre. Ne legyetek újra figyelmetlenek, különben a Szentlélek nem fog munkálkodni bennetek, amitől szellemetek meghal, és az alvilágba zuhan. Nem túl szörnyű ez neked? Nem szükséges, hogy újra emlékeztesselek benneteket. Kutassátok át a lelkiismereteteket, és tegyétek fel magatoknak a kérdést: Vajon túlságosan sajnállak titeket, vagy pedig túl sokkal tartoztok Nekem? Ne keverjétek össze a jót és a rosszat; ne legyetek esztelenek! Nincs most itt az ideje a hatalomért és a haszonért való harcnak vagy a cselszövésnek. Inkább gyorsan félre kell tenni ezeket a dolgokat, amelyek annyira károsak az életre, és törekedni kell a valóságba való belépésre. Olyan figyelmetlenek vagytok! Nem tudjátok megérteni a szívemet vagy megvalósítani a szándékomat. Sok minden van, amit nem kellett volna elmondanom, de ti olyan zavart emberek vagytok, akik nem értenek, ezért újra és újra el kellett mondanom őket, és még így sem feleltetek meg szívemnek.

Egyenként számolva titeket, közületek hányan tudnak igazán tekintettel lenni szívemre?

49. fejezet

Ahhoz, hogy összehangoltan szolgáljon valaki, pontosan, energikusan és elevenen kell koordinálnia. Ezen túl legyen benne életerő, lendület, és legyen tele önbizalommal, hogy amikor mások ezt látják, merítsenek belőle és elteljenek. Hogy Engem szolgálhass, szándékaimnak megfelelően kell szolgálnod; nem csupán szívemhez igazodva, hanem még inkább szándékaimat is teljesítve, hogy elégedett lehessenek azzal, amit benned bevégzek. Töltsd meg életedet szavammal, töltsd meg beszédedet hatalmammal – ezt kérem tőled. Vajon saját vágyaid követése feltárja hasonlatosságomat? Vajon megelégedéssel tölti el szívemet? Olyasvalaki vagy-e, aki őszintén megfigyelte szándékaimat? Olyan vagy-e, aki valóban megpróbálta megérteni szívemet? Csakugyan felajánlottad magad Nekem? Igazán feláldoztad magad Értlem? Elgondolkodtál-e a szavaimon?

Minden tekintetben bölcsességet kell használni, és bölcsességgel kell járni az Én tökéletes utamat. Azok, akik az Én szavaimon belül cselekednek, mind közül a legbölcsőbbek; és akik szavammal összhangban cselekszenek azok a legengedelmesebbek. Amit Én

mondok, az úgy van; szükségtelen vitatkoznod Velem, vagy megpróbálnod Ellenem érvelni. Minden, amit szólok, rád való tekintettel mondom (akár szigorú akár szelíd vagyok). Jó lesz, ha arra összpontosítasz, hogy engedelmes légy, ez az igaz bölcsesség útja (és amivel elkerülhető, hogy Isten ítélete sújtson rád). Ma, az Én házámban, ne udvariaskodj előttem, miközben a hátam mögött mást mondasz. Azt akarom, hogy gyakorlatias légy; szóvirágokkal szükségtelen élned. Mindenük megvan azoknak, akik gyakorlatiasak. Akik pedig nem, azoknak semmi nem jut. Még a testük is visszatér velük a nemlétbe, hiszen gyakorlatiasság nélkül csak üresség van; nincs más magyarázat.

Istenbe vetett hitetekben, szeretném, ha komolyak lennétek, és nem arra gondolnátok, hogy mit nyerhettek vagy veszíthettek, sem mindarra, amitek van; csak arra kell törekednetek, hogy lábatok az igaz úton maradjon, attól senki el ne tántorítson, senki ne irányítson titeket. Úgy ismeretes ez, mint az egyház oszlopa, a királyság győztése; másként cselekedni azt jelenti, hogy méltatlanok vagytok arra, hogy Előttem éljete.

Különböző helyzetekben a Hozzám való közelség módja is különböző. Vannak, akik szeretnek nyájas szavakkal élni, és Előttem ájtatosan viselkedni. A kulisszák mögött ugyanakkor teljes rendetlenségben vannak és szavaim eléggé hiányoznak belőlük. Undorítóak és bosszantóak; kizárt, hogy másokat építeni, vagy másokról gondoskodni tudnának. Ti csak azért nem tudtok tekintettel lenni a szívemre, mert nem tudtok Hozzám közelebb kerülni vagy jobban közösségben lenni Velem; arra készítették, hogy folyamatosan aggódjak értetek és folyamatosan fáradozzak értetek.

50. fejezet

Minden gyülekezetnek és minden szentnek vissza kell gondolnia a múltra és a jövőbe is kell tekintenie: Hány múltbeli cselekedeted volt minősített, és közülük hánynak volt része a királyság építésében? Ne gondoljátok magatokat okosnak! Tisztán kell látnod saját hiányosságaidat, és meg kell értened saját állapotodat. Tudom, hogy egyikőtök sem hajlandó erőfeszítéseket tenni vagy időt áldozni ezzel kapcsolatban, így nem büszkélkedhettek eredményekkel. Ti minden időtöket elhenyélitek evéssel, ivással és szórakozással. Amikor néhányan összejöttek, akkor játszadoztok, nem törődve azzal, hogy az élet lelki dolgairól kommunikáljatok, vagy hogy életet biztosítsatok egymásnak. Nem tudom elviselni a látványát, ahogy nevetve és tréfálkozva beszéltek, és mégis olyan abszurdak vagytok. Sokszor mondtam, de ti egyszerűen nem tudjátok a jelentését annak, amit mondok – vajon ez nem egy olyan nyilvánvaló dolog, ami pont az orrotok alatt van? Korábban is mondtam már ehhez hasonlókat, de ti még mindig nem vagytok meggyőződve, és nem veszitek tudomásul azt, amit mondok, azt gondolva, hogy félreértelek titeket, és hogy amit mondok, az nem valódi. Vagy talán nem ez a helyzet?

Ha formalitásból csinálod Velem végig a lépéseket, akkor Én félreállítalak téged. Csak merj megint felületes lenni! Csak merj újra meggondolatlan és hanyag lenni!

Szavaim egy nagykés; bármit, ami nem egyezik akaratommal, ki kell vágni ezzel a késsel, és nem kell túl sokat foglalkoznod a saját önbecsüléseddel. Azért faraglak benneteket, hogy formát ölthessetek, és megfelelhessetek akaratomnak. Ne értsd félre az Én szívemet; csak az lesz elfogadható, ha olyan figyelmes vagy a szívem iránt, amennyire csak lehetséges. Ha akár a legapróbb figyelmességet is tanúsítod, nem fogok megvetéssel elfordulni tőled. Ne hagyd mindig figyelmen kívül meggondolatlanul; engedd, hogy akaratom állandóan megvalósuljon benned.

A szentek sokasága mind különböző pozíciókban helyezkedik el, így természetesen nektek mind más-más funkcióitok vannak. De nektek mindent meg kell tennetek, hogy őszintén feláldozzatok magatokat Érttem; az a kötelességetek, hogy megtegyetek minden tőletek telhetőt. Ebben hűségeseknek kell lennetek, és örömmel legyetek készségesek. Tényleg nem szabad bátortalannak lennetek! Ellenkező esetben az Én ítéletem mindig rajtatok lesz; a testetek, szellemetek és a lelketek képtelen lesz elviselni, és számotokra sírás és fogcsikorgatás marad.

51. fejezet

Ó! Mindenható Isten! Ámen! Benned minden felszabadul, minden szabad, minden nyitva van, minden feltárul, és minden fényes, a legkevésebbé sem rejtett vagy titkolt. Te vagy a megtestesült Mindenható Isten. Királyként uralkodtál. Nyíltan feltárultál – többé nem vagy rejtély, hanem teljesen feltárultál, örökkön-örökké! Valóban teljesen feltárultam, nyilvánosan megérkeztem, és az igazság Napjaként jelentem meg, mert ez ma már nem az a korszak, amelyben a hajnalcsillag megjelenik, és már nem is a rejtőzködés szakasza. A munkám olyan, mint a felvillanó villám; olyan gyorsan történik, mint egy hirtelen mennydörgés. Munkám eljutott ebbe a jelenlegi szakaszba, és aki időt veszteget vagy tétlenkedik, az csak kíméletlen ítéletet fog kapni. Különösen azt kell világosan megértened, hogy Én fenség és ítélet vagyok, és hogy többé nem vagyok együttérzés és szeretet, mint ahogyan ti talán elképzelitek. Ha még mindig nem vagy tisztában ezzel a kérdéssel, akkor amit kapsz, az nem más, mint az ítélet, mert te magad fogod megízlelni azt, amit nem ismertél el; különben továbbra is kétségeid lesznek, és nem mersz szilárd lenni a hitedben.

Ami azt illeti, amit rátok bíztam, képesek vagytok-e odaadással elvégezni? Azt mondom, hogy minden vállalkozáshoz bölcsességre van szükség, mégis, mialatt valamit csináltatok, milyen gyakran tettétek ismételt vizsgálat és további megfontolás tárgyává intéseimet? Még ha valamennyire meg is értitek intéseim egyetlen szavát, és jónak tartjátok, amikor meghalljátok azt, később figyelmen kívül hagyjátok. Amikor meghallod, a saját aktuális állapotodra irányítod azt, és megveted magad – de később azt hiszed, hogy ez egy triviális dolog. A kérdés ma az, hogy az életed fejlődhet-e vagy sem; nem az a kérdés, hogy külsőleg hogyan vagy ékesítve. Egyikőtökben sincs elhatározás, és

nem vagytok hajlandóak elszántak lenni. Nem akarjátok megfizetni az árat, és nem akarjátok félredobni a mulandó földi örömöket, mégis féltek, hogy elveszítitek a mennyei áldásokat. Miféle ember vagy? Te bolond vagy! Ne érezzétek magatokat megbántva; vajon nem ténszerű, amit mondtam? Hát nem egyszerűen arra mutatott rá, amire te magad is gondoltál már? Nincs benned emberi mivolt! Még egy közönséges ember tulajdonságaival sem rendelkezel. Sőt, bár ez így van, mégsem látod magad elszegényedettnek. Kényelmes és gondtalan vagy egész nap, és teljesen önelégült! Nem tudod, milyen kiterjedtek a saját hiányosságaid, vagy mi hiányzik belőled. Milyen ostobaság!

Hát nem látod, hogy az Én munkám már eljutott egy ilyen pontra? Minden akaratom bennetek van. Mikor lesztek képesek ezt felfogni és egy kis figyelmet szánni rá? Lusta vagy! Nem vagy hajlandó megfizetni az árat, nem vagy hajlandó elvégezni a kemény munkát, nem akarsz időt szakítani, és nem vagy hajlandó erőfeszítést tenni. Hadd mondjak neked valamit! Minél jobban félsz attól, hogy nehézségeket fogsz elszenvedni, annál kevesebb hasznot hoz majd az életed, ráadásul annál több akadállyal fogsz találkozni életed növekedésével, és annál valószínűtlenebb, hogy életed fejlődni fog. Hadd emlékeztesselek még egyszer (nem mondom még egyszer)! Közömbös leszek az iránt és elhagyok bárkit, aki nem vállal felelősséget a saját életéért. Ezt már elkezdtem megvalósítani; nem láttad ezt tisztán? Ez nem egy üzleti tranzakció, és nem is kereskedelem; ez az élet. Világos?

52. fejezet

Az igazság Napjaként jelenek meg, és ti és Én együtt osztozunk dicsőségben és jó áldásokban, örökkön-örökké! Ez egy megdönthetetlen tény, és már elkezdett beigazolódni bennetek. Ez azért van, mert mindazt, amit megígértem, teljesíteni fogom nektek; minden, amit mondok, valóság, és soha nem tér vissza üresen. Ezek a jó áldások rajtatok vannak, és senki más nem tarthat igényt rájuk; ezek a gyümölcssei a ti szolgálatotoknak, amelyet Velem összehangoltan, egységben végeztetek. Vessétek el vallási elképzeléseiteket; higgyetek szavaim igazában, és ne kételkedjete! Nem viccelek veletek; komolyan gondolom, amit mondok. Azok, akikre áldást adok, így megkapják őket, míg azok, akikre nem adok áldást, nem kapnak. Mindezt Én határozom meg. A földi vagyon egyszerűen jelentéktelen! Véleményem szerint ez nem más, mint trágya, amely egy fillért sem ér. Ezért ne értékeljétek túl magasra a földi élvezeteket. Nem sokkal jelentőségtelesebb és gyümölcsözőbb a Velem való mennyei áldások élvezete?

Korábban az igazság nem lett felfedve, és Én nem jelentem meg nyíltan; akkoriban kételkedtetek Bennem, és nem mertetek biztosak lenni Bennem. Most azonban minden fel lett tárva, és Én az igazság Napjaként jelentem meg – szóval, ha még mindig

kétkedtek, mit szoltok ehhez? Amikor sötétség borította a földet, megbocsátható volt, hogy nem láthattátok a fényt, de most, hogy a nap minden sötét sarkot bevilágított, a rejtett már nincs elrejtve, és a titkolt már nincs eltitkolva – ha még mindig kétkedtek, nem fogok könnyen megbocsátani nektek! Most van itt az ideje, hogy teljesen biztosak legyetek Bennem, hogy készek legyetek Nekem szentelni és Érttem feláldozni magatokat. Bárki, aki a legcsekélyebb módon is szembeszáll Velem, azonnal az ítélet tüzeire vetődik, egy pillanatnyi gondolkodás vagy késlekedés nélkül – mert most jött el az irgalmatlan ítélet ideje, és az ítélet gyors lesz azok számára, akiknek az elméjük és a szívük nem megfelelő. Ez a valódi jelentése annak, hogy „A munkám olyan, mint a felvillanó villám”, ahogyan azt említik.

Gyorsan halad előre; elkerülhetetlen, hogy meglepje az embereket, elkerülhetetlen, hogy félelmet keltsen az emberekben, nem lehet tovább halogatni, és nem lehet megállítani. Minél inkább megvalósul a munkám, annál gyorsabban halad előre; aki nem éber és felkészült, az mindig magában hordozza a kivetés veszélyét. Többé nem engedhetsz a kísértés készítésének. Munkám teljesen megkezdődött, és a pogány nemzetek és az univerzum világa felé terjeszkedik. Az ítélet tüze könyörtelen, és irgalom és szeretet nélkül van bárki iránt. Azok is el lesznek ítélve, akik hűek Istenhez, de helytelen gondolatokat és eszméket rejtegetnek, vagy csak egy kicsit is ellenállnak; ehhez nem fér kétség. Akire az Én világosságomat vetül, az a világosságban fog élni és a világosságban fog cselekedni, és az út legvégéig szolgálni fog Engem. Akik nem a világosságban élnek, azok a sötétségben élnek. A döntést megítélésük után fogom meghozni, a saját bűnösségükhöz való hozzáállásuk függvényében.

Eljött a napom. „Az Én napom”, amelyet a múltban említettem, most a szemetek előtt van, mert Velem együtt ereszkedtetek le. Én veled, és te Velem; találkoztunk a levegőben, és együtt osztozunk a dicsőségben. Valóban teljesen eljött az Én napom!

53. fejezet

Én vagyok a Kezdet és Én vagyok a Vég. Én vagyok a feltámadott és teljes egyetlen igaz Isten. Szavaimat elöttetek szóлом, és nektek szilárdan kell hinniek, amit mondok. A menny és a föld elmúlhat, de annak, amit mondok, egyetlen betűje vagy vonása sem múlik el soha. Emlékezzetek erre! Emlékezzetek rá! Ha egyszer kijelentettem, soha egyetlen szót sem vontam vissza, és mindegyik teljesülni fog. Most eljött az idő, és gyorsan be kell lépnetek a valóságba. Nincs sok idő. Bevezetem Fiaimat a dicsőséges királyságba, s amire törekedtetek és vágyakoztatok, meg fog valósulni. Fiaim! Keljetek fel gyorsan, és kövessetek Engem! Nincs elegendő idő, hogy továbbra is töprengjete rajta. Az elveszett idő sosem tér vissza; a sötétség után világosság jön, és az elragadtatás itt van a szemetek előtt. Értitek? Nyissátok ki a szemeteket! Ébredjete fel gyorsan! Most, miközben egymás között beszélgettek, nem szabad üres fecsegésbe

bocsátkoznotok, vagy bármi olyasmit mondanotok, ami nem szolgálja az egyház építését. Ami fontos, az az, hogy ellássátok testvéreiteket gyakorlati tapasztalataitokkal, vagy beszámolókkal arról, hogyan lettetek megvilágítva Isten előtt, és ismerjétek meg magatokat. Aki képes ezeket a dolgokat nyújtani, annak lesz érettsége! Manapság néhányan közületek még mindig nem rettegnek, és nem számít, mit mondok vagy mennyire aggódom, rettenthetetlen maradsz; a régi éned nem engedi, hogy a legkevésbé is megérintsék. Nos, akkor csak így tovább! Csak várj, és lásd, ki megy tönkre! Mindig arra gondolsz, hogy a világba kapaszkodj, gazdagságra vágysz, és erős ragaszkodást érzel fiaid, lányaid és férjed iránt. Nos, ragaszkodj csak továbbra is! Nem mintha a szavaimat nem nektek címeztem volna, ti pedig folytathatjátok, ahogyan csak kívánjátok! A közeljövőben mindent megértetek majd, addigra azonban túl késő lesz. Minden, ami rátok vár, az ítélet.

54. fejezet

Úgy ismerem az egyes gyülekezetek helyzetét, mint a tenyeremet. Ne gondold, hogy nem értem őket, vagy nem vagyok tisztában velük. Ami a gyülekezetek különböző embereit illeti, őket még tisztábban értem és ismerem. Most sürgősen ki akarlak képezni téged, hogy gyorsabban felnőtté válhass; hogy hamarabb eljöhessen az a nap, amikor hasznomra lehetsz; és hogy cselekedeteitek tele legyenek bölcsességgel, hogy kinyilvánítsátok Istent, bárhol is vagytok. Ily módon meg fog valósulni a végső célom. Fiaim! Figyelembe kell vennetek az Én akaratomat. Ne kényszerítsetek arra, hogy fogjam a kezeteiket, miközben tanítalak titeket. Meg kell tanulnotok felfogni akaratomat és a dolgok lényegét látni. Ez lehetővé teszi majd, hogy minden ügyet, amellyel találkoztok, könnyedén kezeljétek, úgy, mint egy ujjcsettintést. Előfordulhat, hogy a képzés során először nem fogjátok fel – de a második és a harmadik alkalom után, és így tovább, végül képesek lesztek felfogni akaratomat.

A szavaitoknak mindig van valami átláthatatlan tulajdonsága. Ezt bölcsességnek gondoljátok, ugye? Néha a szavaitok engedetlenek; néha tréfásan beszéltek; és néha emberi elképzelések és a féltékenység elemei jelennek meg a beszédekben... Összegezve, határozottság nélkül beszéltek, nem tudjátok, hogyan kell élettél ellátni másokat, vagy felfogni az állapotukat, hanem hanyagul kommunikáltok. A gondolkodásotok nem világos, és fogalmatok sincs arról, hogy mi a bölcsesség és mi a csalárdság. Milyen zavarosak vagytok! Bölcsességnek tartjátok a csalárdságot és az elvetemültséget; nem hoz ez szégyent a nevemre? Nem istenkáromlás ez Ellenem? Nem hoz ez hamis vádat Ellenem? Szóval, mi a cél, amit kerestek? Alaposan átgondoltátok ezt? Végeztetek-e keresést ebben az ügyben? Mondom neked, hogy az Én akaratom az irány és a cél, amit kerestek. Ha ez nem így lenne, minden hiábavaló lenne. Azok nem ismerik az Én akaratomat, akik nem tudják, hogyan kell keresni, akik el lesznek hagyva, ki lesznek

vetve! Nyilvánvaló, hogy az Én akaratom felfogása az első lecke, amit meg kell tanulnotok. Ez a legsürgősebb feladat, és ez nem tűr halasztást! Ne várjátok, hogy egyenként rendreutasítsalak titeket! Egész napokat töltötök a kába tompaság ködös állapotában. Milyen nevetséges! Elképesztő a zavarodottságotok; nem vagytok tekintettel az akaratomra! Kérdezzétek meg magatoktól: hányszor fogtátok fel az akaratomat, amikor cselekedtetek? Itt az ideje, hogy képezzétek magatokat! Lehetetlen, hogy egyenként foglalkozzak veletek! Meg kell tanulnotok, hogy tapasztalatot szerezzetek, és cselekedeteitek során belátásra és bölcsességre tegyetek szert. A szátokon kiejtett szavak szépek és jók, de mi a valóság? Amikor szembesültök a valósággal, képtelenek vagytok bármit is tenni ellene. Amit mondotok, az soha nem felel meg a valóságnak. Valóban, nem bírom nézni, amit csináltok; amikor nézem, rettenetesen elszomorodok. Emlékezzetek erre! A jövőben tanuljátok meg felfogni akaratomat!

55. fejezet

Az úgynevezett normális emberi mivolt nem olyan természetfeletti, mint ahogy azt az emberek elképzelik. Inkább meghaladhatja az összes ember, esemény és tárgy kötelékét, valamint az ember környezetéből eredő üldöztetéseket. Bármilyen helyen vagy körülmény között képes közeledni Hozzám és bensőségesen társalogni Velem. Ti emberek mindig félreértelmeztetek szándékaimat. Amikor azt mondom, hogy normális emberi mivoltot kell megélnetek, akkor önmérsékletet gyakoroltok és elnyomjátok a testi vágyaitokat, de nem fordítotok figyelmet arra, hogy gondosan kutassatok a lelketekben. Csak a külsőre koncentrálsz, figyelmen kívül hagyva azokat a kinyilatkoztatásokat és rezdüléseket, amelyeket benned okozok. Milyen gondatlan vagy! Túl gondatlan! Lehetséges, hogy annak elvégzését, amit rád bíztam, valami nagyszerű teljesítménynek tekinted? Bolond vagy! Nem figyelsz arra, hogy mély gyökereket eressz! „Ne légy levél a fán, hanem légy a fa gyökere” – valóban ez a mottód? Meggondolatlan! Gondatlan! Amint úgy gondolod, hogy elértél apró eredményeket, máris elégedett vagy. Milyen keveset törődsz akaratommal! Mostantól figyelj, ne légy passzív, és ne légy negatív! Miközben szolgálsz, gyakrabban közeledj Hozzám, és többet kommunikálj Velem: ez az egyetlen kiútad. Tisztában vagyok vele, hogy te már megtagadtad magad, ismered a saját hiányosságaidat, és tisztában vagy a saját gyengeségeiddel. A pusztá tudás azonban nem elég. Együtt kell működnöd Velem, és amint megérted szándékaimat, azonnal hajtsd végre azokat. Ez a legjobb módja a terhem iránti aggodalom kifejezésének, valamint az engedelmisségnek.

Bárhogyan is bánsz Velem, szeretném végrehajtani akaratomat benned és minden szentben, és azt akarom, hogy ez akadálytalanul megvalósuljon az egész országban. Légy ezzel teljesen tisztában! Ez az adminisztratív rendeleteimre vonatkozik! Hát a legkevésbé sem félsz? Nem remegsz-e félelmedben a saját tetteid és viselkedésed

miatt? A szentek között alig van olyan, aki érzékelni tudja szándékaimat. Hát nem szeretnél kitűnni, mint egy olyan személy, aki valóban tudatában van akaratomnak? Te tudatában vagy-e? Jelenleg sürgető szándékom az, hogy olyan embercsoportot találjak, amelynek tagjai képesek teljes mértékben tudatában lenni akaratomnak. Te nem akarsz-e közéjük tartozni? Nem akarsz-e feláldozni magad az Én kedvemért, és felajánlani magad Értem? Még a legkisebb árat sem vagy hajlandó megfizetni, és még a legkisebb erőfeszítést sem megtenni! Ha ez továbbra is így marad, a rád fordított fáradságos erőfeszítéseim hiábavalóak lesznek. Most, hogy felhívtam a figyelmedet erre, még mindig nem érted ennek a kérdésnek a súlyosságát?

„Azoknak, akik őszintén feláldozzák magukat Értem: bizonyosan gazdagon megáldalak téged.” Látod! Ezt már többször elmondtam neked, de még mindig annyi aggályod és félelmed van a családi körülményeiddel és a külső környezeteddel kapcsolatban. Tényleg nem tudod, mi a jó neked! Én csak őszinte, egyszerű és nyitott embereket használlok. Örömmel vetted és kész voltál arra, hogy használjalak téged, de miért aggódsz annyira még mindig? Lehetséges-e, hogy a szavaim egyáltalán nem voltak hatással rád? Mondtam, hogy használlak téged, mégis képtelen vagy kitartóan megbízni ebben. Mindig kételkedsz, félsz attól, hogy elhagylak. Annyira megrögzöttek az elképzeléseid! Amikor azt mondom, hogy használlak, az azt jelenti, hogy használlak. Miért vagy mindig olyan kétkedő? Vajon nem beszéltem elég világosan? Minden szó, amit kimondtam igaz; egyetlen kijelentés sem hamis. Fiam! Bízz bennem! Légy elkötelezett az Én érdekemben, és Én minden biztonnyal elkötelezett leszek irántad!

56. fejezet

Elkezdtem lépéseket tenni, hogy megbüntessem azokat, akik gonoszul cselekednek, és azokat, akik hatalmat gyakorolnak és akik üldözik Isten fiait. Mostantól adminisztratív rendeleteim keze mindig azokon lesz, akik szívükben ellentmondanak Nekem. Ezt tudnotok kell! Ez az Én ítéletem kezdete, és senkinek sem lesz irgalom, és senki sem lesz megkímélve, mert Én vagyok a pártatlan Isten, aki igazságot gyakorol, és jó lenne, ha ezt mindannyian felismernétek.

Nem arról van szó, hogy meg akarom büntetni azokat, akik gonoszat tesznek; ez inkább megtorlás, amelyet saját gonoszágaikkal hoztak magukra. Senkit sem sietek megbüntetni, és nem bánok senkivel igazságtalanul – mindenkiel szemben igazságos vagyok. Bizonyára szeretem a fiaimat, és bizonyára gyűlölöm azokat a gonoszokat, akik szembeszállnak Velem; ez az elv áll a tetteim mögött. Mindannyiőtoknak rendelkeznie kell némi betekintéssel adminisztratív rendeleteimbe; ha ez nincs meg, akkor egy csepp rettegés sem lesz bennetek, és hanyagul fogtok cselekedni Elöttem. Azt sem fogjátok tudni, hogy mit akarok elérni, mit akarok megvalósítani, mit akarok elnyerni, vagy hogy milyen emberre van szüksége a királyságomnak.

Az adminisztratív rendeleteim a következők:

1. Nem számít, hogy ki vagy, ha szívedben ellentmondasz Nekem, akkor megleszel ítélve.
2. Azok, akiket kiválasztottam, azonnal fegyelmezve lesznek minden helytelen gondolkodásért.
3. Félreállítom azokat, akik nem hisznek Bennem. Megengedem nekik, hogy a legvégsőig hanyagul beszéljenek és cselekedjenek, amikor is alaposan megbüntetem és rendreutasítom őket.
4. Mindenkor gondoskodom azokról és megvédem azokat, akik hisznek Bennem. Mindenkor ellátom őket élettől az üdvösség által. Ezek az emberek az Én szeretetemet fogják élvezni, és biztosan nem fognak elesni vagy eltévelyedni. Bármilyen gyengeségük csak átmeneti lesz, és biztosan nem fogok emlékezni a gyengeségeikre.
5. Azok, akik látszólag hisznek, de valójában nem teszik – akik hiszik, hogy van Isten, de nem keresik Krisztust, de nem is utasítják el –, ezek a legszánalmasabb fajta emberek, és tetteim által tisztán látnak majd. A tetteim által megmentem és visszahozom az ilyen embereket.
6. Az elsőszülött fiak, akik elsőként fogadják el nevemet, áldottak lesznek! Minden bizonnyal a legjobb áldásokat árasztom rátok, lehetővé téve, hogy szívetek szerint élvezzétek azokat; ezt senki sem meri majd akadályozni. Mindez teljes mértékben a ti számotokra készült, mivel ez az Én adminisztratív rendeletem.

Nektek minden tekintetben látnotok kell kezem minden cselekedetét és szívem minden gondolatát. Vajon nem értetek van mindez? Közületek ki van Értem? Megvizsgáltátok-e a a szívetekben lévő gondolatokat vagy az ajkatokon elhangzó szavakat? Lelkiismeretesen közelítettétek-e meg ezeket a dolgokat? Zavaros fejűek! Romlottak! Nem fogadjátok el a Szentlélek korlátait! Újra és újra kieresztettem a hangomat benned, ez mégsem váltott ki semmilyen reakciót. Ne légy többé buta! Az a kötelességed, hogy felfogd akaratomat; továbbá erre az útra kell rálépned. Össze vagy zavarodva, nincs rálátásod, és nem látod tisztán, hogy mit szeretnék megvalósítani benned, vagy mit szeretnék nyerni tőled! Ahhoz, hogy felfogd akaratomat, azzal kell kezdened, hogy közel jössz Hozzám, és többet kommunikálsz Velem. Mindig azt mondd, hogy képtelen vagy felfogni akaratomat. Ha már tele vagy a saját dolgaiddal, akkor hogyan munkálkodhatok rajtad? Nem kezdeményezel és nem lépsz Elém, hanem csak vársz, passzívan. Azt mondom, hogy olyan vagy, mint egy féreg, mégis úgy érzed, hogy megbántottak, és nem vagy hajlandó elfogadni ezt. Ezúttal fel kell emelkedned, és együtt kell működnöd Velem! Ne légy passzív! Ez visszaveti az életedet. Ha proaktív vagy, az számodra jár előnyökkel, nem mások számára. Még mindig nem ismerted ezt fel és nem értetted meg? Az Én akaratom folyamatosan feltárul benned. Nem észlelted ezt? Miért nem figyeltél rá soha? Miért nem tudtad soha felfogni akaratomat? Vajon akaratom felfogása valóban semmi előnyt nem hozna neked?

Szeretném, hogy minden tekintetben tiszteletben tartsd akaratomat, hogy rajtad keresztül legyen egy utam és egy otthonom, ahol megpihenhetek. Ne akadályozz tovább – ez túl szívtelen! Nem érted szavaimat, és nem reagálsz rájuk. Nézd, mennyi az idő most; nem lehet tovább várni! Ha nem jársz szorosan az Én nyomdokaimban, akkor már késő lesz, és még kevésbé lesz mód arra, hogy jóvá tehesd!

57. fejezet

Vizsgáld-e meg minden gondolatodat és ötletedet, és minden cselekedetedet? Van világos elképzelésed arról, hogy ezek közül melyek állnak összhangban az Én akaratommal, és melyek nem? Ezt teljesen képtelen vagy megkülönböztetni! Miért nem járultál az Én szíнем elé? Azért, mert Én nem árulom el neked, vagy valami más okból? Tudnod kellene ezt! Tudd, hogy azok, akik hanyagok, egyáltalán nem képesek felfogni az Én akaratomat, és nem részesülnek semmilyen nagy megvilágításban vagy kinyilatkoztatásban.

Felfedezted-e az okokat, amelyek miatt a gyülekezet nem tud fejlődni és hiányzik belőle a valódi közösség? Tisztában vagy-e azzal, hogy hány ehhez vezető tényezőnek van köze hozzád? Arra utasítottalak téged, hogy biztosíts életet és engedd szabadon az Én hangomat. Megtetted-e ezeket a dolgokat? Vállalsz-e felelősséget azért, hogy késlelteted a testvéreid és nővéreid fejlődését az életben? Amikor problémákba ütközöl, ahelyett, hogy higgadt és összeszedett maradnál, összezavarodsz. Tényleg tudatlan vagy! A hangomat szabadjára kell engedni a szentek számára. Ne fojtsd el a Szentlélek munkáját, és ne késleltess Engem a halogatás által; ez nem válik senki hasznára. Azt akarom, hogy teljesen Nekem szenteld magad, testben és lélekben, hogy minden gondolatod és ötleted Nekem szóljon, hogy osztozz az Én gondolataimban és aggodalmaimban, és hogy minden, amit teszel, az a ma királysága és az Én irányításom érdekében legyen, és nem önmagadért. Csak ez fog eleget tenni az Én szívemnek.

Semmit sem tettem bizonyíték nélkül. Miért nem utánoztál Engem? Miért nem keresel bizonyítékot arra, amit teszel? Mit akarsz, mit mondjak még? Kézen fogtalak, hogy tanítsalak, mégsem tudtál tanulni. Annyira ostoba vagy! Szeretnél mindent előlről kezdeni? Ne csüggedj. Még egyszer össze kell szedned magad, és teljes egészében a szentek közös reményeinek és kívánságainak szentelned magad. Emlékezz e szavakra: „Azoknak, akik őszintén feláldozzák magukat Érttem: bizonyosan gazdagon megáldalak téged.”

Bármit is teszel, azt rendezett módon kell tenned, nem véletlenszerűen. Tényleg azt mered állítani, hogy úgy ismered a szentek állapotát, mint a tenyered? Ez azt mutatja, hogy hiányzik belőled a bölcsesség, hogy egyáltalán nem vetted komolyan ezt a dolgot, és semennyi időt nem fordítottál rá. Ha valóban minden idődet erre fordítanád, akkor láthatnád, hogy milyen lenne a belső állapotod. Nem törekszel szubjektív erőfeszítésekre,

csak objektív okokat keresel, anélkül, hogy egy szemernyi figyelmet is tanúsítanál az Én akaratom iránt. Ez mélységesen bánt Engem! Ezt így ne folytasd tovább! Lehetséges, hogy nem fogadod el az áldásokat, amelyeket Én adtam neked?

Ó, Istenem! A gyermeked az adósod. Nem vettem komolyan a Te munkádat, nem vettem figyelembe a Te akarodat, és nem voltam hűséges a Te buzdításaidhoz. A gyermeked jóvá akarja tenni mindezt. Ne hagyj el engem, és folytasd a Te munkádat általam. Ó, Istenem! Ne hagyd magára a Te gyermekedet! Inkább kérlek, kísérj el minden pillanatban. Ó, Istenem! A gyermeked tudja, hogy szeretsz, de én mégsem tudom felfogni a Te akarodat; nem tudom, hogyan vegyem figyelembe a terheidet, vagy hogyan teljesítsem azt, amit Te rám bízál. Még kevésbé tudom, hogy pásztoroljam a gyülekezetet. Te tudod, hogy vigasztalhatatlan és szomorú vagyok emiatt. Ó, Istenem! Kérlek, vezess mindenkor. Csak most érzem, mekkora hiányban szenvedek – túl sok minden hiányzik belőlem! Leírhatatlanul sok. Engedd, hogy a Te mindenható kezed kegyelmet mutasson gyermekednek, támogass mindenkor, és engedd, hogy teljesen leboruljak Előtted, többé ne hozzak saját döntéseket, és ne legyenek saját gondolataim és ötleteim. Ó, Istenem! Tudod, hogy a Te gyermeked mindent meg akar tenni Érted és a ma királysága érdekében. Tudod, mire gondolok és mit csinálok ebben a pillanatban. Ó, Istenem! Kutass engem Te magad. Csak azt kérem, hogy jöjj velem és maradj mindig velem az életben, hogy a Te erőd kísérje minden tetteimet.

58. fejezet

Miután felfogtátok az Én szándékomat, képessé váltok arra, hogy tekintettel legyetek az Én ügyemre, világosságot és kinyilatkoztatást kaphattok, és elnyerhetitek a feloldozást és a szabadságot. Ez elégedettséggel tölt el Engem, és azt eredményezi, hogy akaratom teljesüljön benned, minden szent épüljön, és királyságom szilárdná és állandóvá váljon a földön. Most az a legfontosabb, hogy felfogjátok az Én szándékomat; ez az az út, amelyre rá kell lépnetek, sőt, ez az a kötelesség, amelyet mindenkinek teljesítenie kell.

Az én szavam jó gyógyszer, amely mindenféle betegséget meggyógyít. Ha hajlandó vagy Elém járulni, meggyógyítalak téged, és engedem, hogy meglásd az Én mindenhatóságomat, csodás tetteimet, igazságosságomat és fenségemet. Sőt, bepillantást engedek saját romlottságotokba és gyengeségeitekbe is. Tökéletesen megértem minden belső állapotodat; mindig a szívedben munkálkodszt, és nem mutatod ki azt. Még inkább tisztában vagyok minden egyes dologgal, amit teszel. Neked azonban tudnod kell, hogy mely dolgokat dicsérem és melyeket nem; ezeket világosan meg kell különböztetned, és nem szabad könnyelműen viszonyulnod ehhez.

Azzal, hogy azt mondod, hogy „tekintettel kell lennünk Isten ügyére”, csupán szájhősködsz. Amikor azonban szembesülsz a tényekkel, annak ellenére, hogy nagyon jól tudod, mi Isten ügye, nem foglalkozol vele. Te tényleg elég zavaros fejű és ostoba

vagy, ráadásul a végletekig tudatlan. Ez megmagyarázza, hogy milyen nehéz az emberekkel foglalkozni; csupán olyan szépen csengő szavakat hangoztatnak, mint például: „Egyszerűen nem tudom felfogni Isten szándékát, de ha sikerül felfognom, akkor minden bizonnyal a szerint fogok cselekedni.” Nem ez-e a ti valódi állapototok? Bár mindannyian ismeritek Isten szándékát, és tudjátok, hogy mi a betegségetek oka, az alapvető probléma az, hogy egyáltalán nem vagytok hajlandóak gyakorolni; ez a ti legnagyobb nehézségeitek. Ha ezt nem oldjátok meg azonnal, ez lesz a legnagyobb akadály az életekben.

59. fejezet

Keresd még inkább az Én akaratomat azokban a körülményekben, amelyekkel találkozol, és biztosan elnyered az Én jóváhagyásomat. Amíg kész vagy keresni és Engem félő szívvel rendelkezni, addig megadom neked mindazt, ami hiányzik neked. Az egyház most lép be a hivatalos képzésbe, és minden jó úton halad. A dolgok már nem olyanok, mint voltak, amikor ez még csak egy előszele volt az eljövendő dolgoknak; nem szabad többé zavarban lennetek, és nem hiányozhat a tisztánlátásotok. Miért követelem meg, hogy mindenben belépjete a valóságba? Igazán megtapasztaltad már ezt? Valóban meg tudtok-e felelni Nekem abban, amit megkövetelek tőletek, ahogyan Én is megfelelek nektek? Ne legyetek álnokok! Én egyszerűen újra és újra elvisellek benneteket, és ti mégis ismételten kudarcot vallotok abban, hogy különbséget tegyetek jó és rossz között, és hogy kimutassátok elismeréseiteket!

Igazságosságom, fenségem, ítéletem és szeretetem – mindezek a dolgok, amiket birtoklok, mindaz, ami vagyok – megízlelted-e igazán ezeket? Tényleg olyan meggondolatlan vagy, és kitarasz amellett, hogy nem fogod fel akaratomat. Újra és újra elmondtam nektek, hogy nektek magatoknak kell belekóstolni a lakomákba, amelyeket készítek, mégis újra és újra felborítjátok, és nem tudjátok megkülönböztetni a jó környezetet a rossztól. Ezek közül melyik környezetet hoztátok létre ti magatok? Melyeket intéztek az Én kezeim? Ne védjétek tovább magatokat! Én mindent tökéletesen tisztán látok, és az a helyzet, hogy ti egyszerűen nem kerestek. Mit mondhatnék még?

Mindig meg fogom vigasztalni mindazokat, akik felfogják akaratomat, és nem engedem, hogy szenvedjenek vagy baj érje őket. A döntő dolog most az, hogy képesek legyetek akaratomnak megfelelően cselekedni. Azok, akik ezt teszik, biztosan megkapják áldásomat, és védelmem alá kerülnek. Ki az, aki valóban és teljesen fel tudja áldozni magát Értem, és fel tudja ajánlani mindenét Énért? Ti mindannyian félszívűek vagytok; gondolataitok körbe-körbe járnak, az otthonra, a külvilágra, az ételre és a ruházatra gondolva. Annak ellenére, hogy itt vagy Elöttem, és Értem teszel dolgokat, legbelül még mindig az otthon lévő feleségedre, gyermekeidre és szüleidre gondolsz. Vajon mindez a te tulajdonod? Miért nem bízod őket az Én kezeimre? Nincs elegendő

hited Bennem? Vagy attól félsz, hogy nem megfelelő intézkedéseket hozok számodra? Miért aggódsz mindig a test szerinti családotod miatt? Mindig a szeretteid után sóvárogsz! Van-e biztos hely a szívedben Számomra? Még mindig arról beszélsz, hogy megengeded Nekem, hogy uralkodjam benned, és elfoglaljam egész lényedet – ezek mind csalárd hazugságok! Közületek hányan teljes szívvel elkötelezettek az egyház iránt? Továbbá kik azok köztetek, akik nem magukra gondolnak, hanem a mai királyság érdekében cselekszenek? Gondolkodjatok el ezen nagyon komolyan.

Annyira kiszorítottatok Engem, hogy már csak a kezemet tudom használni, hogy lesújtsak rátok és előre hajtsalak; nem fogok többé hízelegni nektek. Ez azért van, mert Én vagyok a bölcs Isten, és különböző módon bánok a különböző emberekkel, aszerint, hogy mennyire vagytok hűségesek Hozzám. Én vagyok a mindenható Isten – ki merné akadályozni előre irányuló lépteimet? Mostantól kezdve mindazok, akik hűtlenül mernek Hozzám viszonyulni, biztosan adminisztratív rendeleteim hatálya alá fognak kerülni, hogy megismerjék mindenhatóságomat. Nem nagy sokaságot akarok, hanem kiválóságot. Elhagyom és megbüntetem azt, aki hűtlen, tisztességtelen, és aki csalárd viselkedést és csalást folytat. Ne gondoljátok többé, hogy irgalmas vagyok, vagy hogy szerető és jóságos vagyok; az ilyen gondolat csupán önkényeztetés. Tudom, hogy minél többet kedveskedem neked, annál negatívabbá és passzívabbá válsz, és annál kevésbé vagy hajlandó elengedni önmagadat. Amikor az emberek ennyire problémásak, csak folyamatosan ösztökélni és vonszolni tudom őket. Tudd meg ezt! Mostantól kezdve Én vagyok az Isten, aki ítél; többé már nem vagyok az az irgalmas, jóságos és szerető Isten, amilyennek az emberek képzelnek Engem!

60. fejezet

Nem könnyű dolog az életnek növekedni; ehhez egy folyamatra van szükség, sőt, arra, hogy képesek legyetek megfizetni az árát, továbbá, hogy egy szívvel együttműködjetek Velem, és ezáltal elnyerjétek elismerésemet. A menny és a föld és minden dolog az Én kimondott szavaim által jön létre és válik teljessé, és Velem bármi megvalósítható. Egyetlen kívánságom az, hogy gyorsan nőjete fel, vegyétek le a terhet az Én vállamról, tegyétek a sajátotokra, és végezzétek az Én munkámat az Én nevemben; csak így leszek elégedett. Melyik fiú utasítaná el apja terheit? Melyik apa ne fáradozna éjt nappá téve a fiáért? Mindazonáltal egyszerűen nem értitek az Én akaratomat, és nem veszitek figyelembe terheimet; szavaimnak nincs súlya számotokra, és nem azt teszitek, amit Én mondok. Mindig a magatok urai vagytok; milyen önzők vagytok! Csak magatokra gondoltok!

Valóban megérted-e az Én akaratomat, vagy úgy teszel, mintha nem értenéd? Miért viselkedsz mindig ilyen könnyelműen? Vajon a lelkiismereted azt mondja, hogy helyesen cselekszel Velem szemben, amikor így teszel? Miután megtaláltad a betegség okát,

miért nem kommunikálsz Velem a gyógyulás érdekében? Mondom neked: mostantól nem lesz többé testi betegségetek. Ha valamikor valamelyik testrészetek nincs jól, ne azzal foglalkozzatok, hogy külső okot kerestek; inkább jöjjetek Énelém, és próbáljátok megismerni az Én szándékomat. Emlékezni fogtok erre? Ez az én ígéretem: mostantól teljesen elhagyjátok a fizikai testeteket, és a szellemi világba kerültök; vagyis többé nem terheli betegség a testeteket. Örültök ennek? Boldogok vagytok? Ez az én ígéretem. Ráadásul ez az, amiben már régóta reménykedtetek. Ez ma beteljesedik bennetek, ti áldottak. Milyen csodálatos és kifürkészhetetlen!

Az Én munkám éjjel-nappal folyik; percről-percre, soha nem szűnik meg. Azért, mert az a leghőbb vágyam, hogy az Én szívem szerint valóvá tegyelek téged, és hogy szívemet mihamarabb megvigasztaljátok. Fiaim! Eljött az idő, hogy részesüljete az Én jószágom áldásaiból! A múltban szenvedtetek az Én nevemért, de most már a próbatétel napjai véget értek. Ha bárki csak egy haja szálát is bántani merészné az Én fiaimnak, nem bocsátanék meg neki egykönnyen, és soha többé nem tudna felemelkedni. Ez az Én adminisztratív rendeletem, és bárki, aki ezt megszegi, saját felelősségére teszi azt. Fiaim! Vigadjatok szívetek szerint! Énekeljete és ujjongjate örömtökben! Nem fognak többé bántalmazni és elnyomni benneteket, és nem lesztek többé üldöztetésnek kitéve. Nem kell többé félnete a Belém vetett hitete miatt; nyilvánosan kell hirdetenete a ti hiteteket. Olyan hangosan kiáltsátok szent nevemet, hogy a világegyetem és a föld végső határai is megremegjenek. Hadd lássák, hogy azok, akiket megvetettek, akiket tönkretettek és megkínóztak, ma felettük állnak, és uralkodnak rajtuk, kormányozzák őket, és ami még fontosabb, megítélik őket.

Törődjete csak azzal, hogy belépjete, és Én jobbnál jobb áldásokkal ajándékozlak meg, amelyek arra várnak, hogy élvezzéték azokat, így jobban megízlelhetete az összehasonlíthatatlan édességet, a határtalan titkokat és a kifürkészhetetlen mélységet!

61. fejezet

Ha tisztában vagytok saját állapototokkal, akkor teljesíthetete az Én akaratomat. Valójában az Én akaratomat nem nehéz felfogni; egyszerűen csak arról van szó, hogy a múltban soha nem az Én szándékaimnak megfelelően kerestél. Nekem nem az emberek elképzelései vagy gondolatai kellenek, még kevésbé a pénzed vagy a vagyonod. Én a te szívedet akarom. Megértetted? Ez az Én akaratom; sőt, ez az, amit el szeretnék érni. Az emberek mindig a saját elképzeléseik szerint ítélnek meg Engem, és a saját kritériumaik szerint mérik fel az Én érettségemet. Ez a legnehezebb dolog az emberi fajnál, és ez az, amit a legjobban gyűlölök és megvetek. Most már érted? Azért van így, mert ez a Sátán legnyilvánvalóbb természete. Továbbá, olyan csekély az érettségetek, hogy gyakran bedőltek a Sátán ravasz cselszövéseinek. Egyszerűen képtelenek vagytok felismerni azokat! Számtalanszor mondtam már nektek, hogy mindig

és minden tekintetben legyetek óvatosak, nehogy a Sátán becsapjon benneteket. Ti azonban nem figyeltek, hanem könnyelműen figyelmen kívül hagyjátok, amit mondok. Ennek eredményeképpen végül veszteségeket szenvedtek az életben, és akkor már túl késő lesz megbánni. Nem lenne-e hasznos számodra, ha ezt tanulságként vennéd a jövőbeni törekvéseidhez? Én mondom neked! Ha hajlamos vagy a negativitásra, az rendkívül súlyos veszteségeket fog okozni az életedben. Ennek tudatában nem lenne-e itt az ideje, hogy felébredj?

Az emberek türelmetlenül várják a gyors eredményeket, és csak azt látják, ami közvetlenül előttük van. Amikor azt mondom, hogy elkezdtem megbüntetni a hatalmon lévőket, még nyugtalanabbá váltok, és azt kérdezitek: „Miért vannak ezek az emberek még mindig hatalmon? Ez nem azt jelenti-e, hogy Isten szavai üresek?” Az emberi elképzelések annyira berögződtek! Nem értitek, hogy mit jelent az, amit mondok. Megbüntetem azokat, akik gonoszak, akik szembeszállnak Velem, és azokat, akik nem ismernek Engem, és figyelmen kívül hagyom azokat, akik csak hisznek Bennem anélkül, hogy keresnék az igazságot. Igazán ostobák vagytok! Egy jöttányit sem értettetek abból, amit mondtam! Ennek ellenére mégis vállon veregetitek magatokat, azt gondolván, hogy felnőttemek, hogy megértitek a dolgokat, és hogy képesek vagytok felfogni az Én akaratomat. Gyakran mondom, hogy minden dolog és ügy Krisztus szolgálatára van, de vajon valóban megérted-e ezeket a szavakat? Tényleg tudod, hogy mit jelentenek? Már korábban is mondtam, hogy senkit sem büntetek meg meggondolatlanul. A világegyetemben minden egyes ember az Én megfelelő rendelkezéseimet követi. Azok, akik büntetésem tárgyai, azok, akik szolgálatot tesznek Krisztusnak (akiket nem fogok megmenteni), azok, akiket Én választottam, és azok, akiket Én választottam, de akiket később kiűzök – mindezeket a kezemben tartom, nem is beszélve rólad, aki a választottak egyike vagy, akit még jobban megértetek. Minden, amit ebben a szakaszban és a következőben teszek, összhangban van az Én bölcs intézkedéseimmal. Nem kell előre intézkedéseket tenned Számomra; csak várj és élvezd! Ez olyasvalami, amit megérdemelsz. Uralkodom azon, ami az Enyém, és nem engedem el könnyedén azokat, akik panaszkodni mernek, vagy más véleményük van Rólam. Mostanában gyakran fellobban Bennem a harag, az Általam összeállított adminisztratív rendeletek programja ebbe a szakaszba lép. Ne gondold azt, hogy érzéketlen vagyok. Ez azért van, mert, ahogyan már korábban is mondtam, nincs olyan tárgy, személy vagy esemény, amely akadályozni merészné az Én előrelépéseimet. Azt teszem, amit mondok, és ez vagyok Én; sőt, ez az Én természetem legszembetűnőbb megnyilvánulása. Mindenkivel egyformán bánok, mert mindannyian a fiaim vagytok, és mindannyiótokat szeretlek. Melyik apa nem vállal felelősséget fia életéért? Melyik apa nem dolgozik keményen, éjt nappallá téve fia jövőjéért? Ki ismeri fel ezt közületek? Ki veszi figyelembe az Én szívemet? Folyamatosan terveket és intézkedéseket hoztok saját testi örömeitekért, és egyáltalán nem ismeritek fel az Én szívemet. Darabokra töröm a szívem értetek, de ti állandóan a testi örömek, az evés-ivás, az alvás és az öltözékek után sóvárogtok. A

lelkiismeret legcsekélyebb nyoma sincs bennetek? Ha így van, akkor ti csak emberi ruhába öltözött állatok vagytok. Amit mondok, nem indokolatlan, és képesnek kell lennetek elviselni ezeket a szavakat. Ez a legjobb módja annak, hogy megmentselek benneteket, sőt, ebben rejlik az Én bölcsességem: ott sújtani le a Sátánra, ahol a legsebezhetőbb, végképp legyőzni és teljesen elpusztítani. Mindaddig, amíg bűnbánatot tartasz és gondoskodsz arról, hogy Rám támaszkodj régi természeted megsemmisítésében és egy új ember képmásának megélésében, akkor maradéktalanul elégedett leszek, mivel ezáltal megéled a normális emberi mivoltot és tanúságot teszel az Én nevemről. Semmi sem tesz Engem boldogabbá.

Mindig közel kell maradnod Hozzám. Nyilvánvaló, hogy az Én tempóm napról napra gyorsul. Ha csak egy pillanatra is hiányzik belőled a lelki közösség, akkor az Én ítéletem azonnal a nyakadba szakad. Ezen a ponton mélyreható felismerésre jutottál. Nem azért fenyítelek meg téged, mert nem szeretlek; inkább szeretetből fegyelmezek téged. Máskülönben nem növekednél, és mindig romlott lennél a Szentlélek korlátozása nélkül. Ez még inkább bizonyítja az Én bölcsességemet.

62. fejezet

Akaratomat felfogni nem csupán azt jelenti, hogy megismered azt, hanem azt is, hogy az Én szándékaimnak megfelelően cselekszel. Az emberek egyszerűen nem értik meg az Én szívemet. Amikor azt mondom, hogy ez a keleti irány, azt latolgatják csodálkozva: „Ez tényleg kelet? Talán nem. Ezt nem hihetem el csak úgy; magamnak kell utánanéznem.” Ennyire nehezen kezelhetőek vagytok ti emberek; nem tudjátok, mi az igazi alávetettség. Ha ismeritek az Én szándékaimat, csak a megvalósításukkal foglalkozzatok – ne gondolkodjatok! Mindig fenntartással hallgatod, amit mondok, és abszurd módon fogadod el azt. Hogyan lehet így igazi felismerésre jutni? Soha nem érted meg az Én szavaimat. Amint már korábban is mondtam, amit Én akarok, az az emberek kiválósága, nem pedig a számuk nagysága. Aki nem az Én szavaimra összpontosít, az nem érdemli meg, hogy Krisztus jó katonája legyen; hanem a Sátán inasaként viselkedik, és félbeszakítja az Én munkámat. Ne gondold, hogy ez gyerekjáték. Aki félbeszakítja az Én munkámat, az megszegi adminisztratív rendeleteimet, és biztos, hogy az ilyen embereket szigorúan fegyelmezni fogom. Ez azt jelenti, hogy mostantól kezdve, ha egy pillanatra is elfordulsz Tőlem, ítélet vár rád. Ha nem hiszel az Én szavaimnak, akkor nézd meg magad, milyen állapot az, ha valaki az Én arcom világosságában él, és milyen állapot az, hogy elhagyott Engem.

Engem nem érint az, ha te nem lélekben élsz. Az Én munkám eljutott a jelenlegi szakaszba, úgyhogy mit tudsz te tenni? Ne aggódj, mert mindennek, amit teszek, megvannak a maga lépései, és Én magam fogom elvégezni a munkámat. Amint cselekszem, mindenki teljesen meggyőződik; ha nem így lenne, akkor megduplázott

szigorral fenýíteném meg őket, ami a későbbiekben érinti adminisztratív rendeleteimet. Látható, hogy adminisztratív rendeleteimet már elkezdtek kihirdetni és végrehajtani, és már nem rejtegetik őket. Ezt tisztán kell látnod! Most már minden érinti az Én adminisztratív rendeleteimet, és aki megszegi azokat, annak veszteséget kell szenvednie. Ez nem kis dolog. Tényleg van valami betekintések ebbe? Világosan látjátok-e ezt? Elkezdtek közösséget vállalni. A világ összes nemzetét és népét kezemben tartom, és vallásuktól függetlenül vissza kell áramlaniuk trónomhoz. Természetesen egyesek, miután megítéltettek, a feneketlen mélységbe lesznek vetve (a romlás tárgyai lesznek, amelyek teljesen elégnek, és nem maradnak meg többé), míg mások, miután megítéltettek, elfogadják az Én nevemet, és királyságom népévé válnak (amit csak ezer évig fognak élvezni). Ti azonban az örökkévalóságig megtartjátok a királyságot Velem, és mivel korábban szenvedtetek Értém, a szenvedéseiteket áldásokra fogom cserélni, amelyeket vég nélkül adok nektek. Akik az Én népem, azok továbbra is Krisztus szolgálatában maradnak. Amit itt élvezetnek neveznek, az nem pusztán élvezetet jelent, hanem azt is, hogy ezek az emberek meg lesznek óvva a katasztrófáktól. Ez a belső értelme annak, hogy a veletek szemben támasztott követelményeim most ilyen szigorúak, és mindannak, ami most az adminisztratív rendeleteimet érinti. Ennek az az oka, hogy ha nem fogadnátok el a képzésemet, akkor nem lenne módom arra, hogy megadjam nektek azt, amit örökölni hívtattok. Még így is félték a szenvedéstől, és attól, hogy a lelketek megsebesül, mindig a testre gondoltok, és állandóan intézkedtek, és terveket készítenek magatoknak. Vajon a rátok vonatkozó intézkedéseim nem megfelelőek? Akkor miért intézkedsz továbbra is magadnak? Rágalmazol Engem! Nem így van? Elintézek neked valamit, aztán te teljes mértékben visszautasítod azt, és saját terveket készítesz.

Lehet, hogy ékesszólóak vagytok, de valójában egyáltalán nem tartjátok be az Én akaratomat. FigyeljeteK rám! Bizonyára nem mondanám, hogy bármelyikötök is képes lenne valódi figyelmet tanúsítani az Én akaratom iránt. Bár a cselekedeteid megfelelnek az Én akaratomnak, Én bizonyára nem foglak megdicsérni téged. Ez az Én üdvöztő módszerem. Így is néha még mindig elbizakodottak vagytok, csodálatosnak tartjátok magatokat, miközben mindenki mást lenéztek. Ez az ember romlott beállítottságának egyik aspektusa. Az, hogy mindannyian elismeritek ezt az Általam felvetett szempontot, felszínesség. Ahhoz, hogy valóban meg tudj változni, közel kell jönnöd Hozzám. Légy közösségben Velem, és Én kegyelmet adok neked. Vannak olyanok, akik csak tétlenül akarnak ülni és learatni azt, amit mások vetettek, úgy érzik, hogy ahhoz, hogy felöltözzenek, csak a karjukat kell kinyújtaniuk, és ahhoz, hogy enni kapjanak, csak a szájukat kell kinyitniuk, sőt megvárják, hogy mások megrágnak és a szájukba tegyék az ételt, mielőtt lenyelnék azt. Az ilyen emberek a legbolondabbak, szeretik megenni azt, amit mások megrágtak. Ez is az ember leglustább oldalának megnyilvánulása. Miután hallottad ezeket a szavaimat, nem szabad többé figyelmen kívül hagynod őket. Csak akkor cselekszel helyesen, ha megduplázod a figyelmedet, és csak így teszel eleget az Én akaratomnak. Ez a legjobb fajta alávetettség és engedelmesség.

63. fejezet

Meg kell értened saját állapotodat, és ráadásul tisztában kell lenned azzal, hogy melyik úton kell járnod; ne várj tovább, hogy felemeljem a füledet, és elmagyarázzak neked dolgokat. Én vagyok az Isten, aki az ember legbensőbb szívét figyeli, és ismerem minden gondolatodat és elképzelésedet. Mi több, megértem a tetteidet és viselkedésedet – de vajon tartalmazzák ezek mind az Én ígéretemet? Mindegyikben benne van az Én akaratom? Valójában kerested már valaha is ezeket? Tényleg fordítottál erre időt? Tényleg tettél valami erőfeszítést? Nem kritizálalak téged; ti egyszerűen figyelmen kívül hagytátok ezt a szempontot! Mindig annyira zavarodott vagy, és semmit sem látsz tisztán. Tudod, hogy mi az oka ennek? Arról van szó, hogy a gondolataitok tisztázatlanok, és az elképzeléseitek túlságosan szilárdan rögzültek; ráadásul nem veszitek figyelembe akaratomat. Vannak, akik azt mondják majd: „Hogy állíthatod, hogy nem vesszük figyelembe a Te akarodat? Folyamatosan próbáljuk felfogni az akarodat, de soha nem sikerül – hát mit tegyünk? Tényleg azt mondhatod, hogy nem teszünk erőfeszítéseket?” Hadd kérdezzem Én meg tőled: Mernéd-e állítani, hogy valóban hűséges vagy Hozzám? És ki meri azt mondani, hogy tökéletes hűséggel ajánlja fel magát Nekem? Attól tartok, hogy közületek senki sem mondhatja ezt, mert mondanom sem kell, hogy mindegyikőtöknek megvan a maga választása, a saját tetszései, és még inkább a saját szándékai. Ne legyetek csalárdak! Már régen alaposan megértettem az összes legbensőbb gondolatotokat. Kell-e ezt még tisztáznom? Minden szempontból jobban meg kell vizsgálnod (gondolataidat és ötleteidet, mindent, amit mondasz, minden szót, és minden egyes mozdulatod mögött lévő minden szándékot és motivációt); ily módon minden aspektushoz belépést nyersz majd el. Továbbá képes leszel felvértetni magad a teljes igazsággal.

Ha nem mondanám el nektek ezeket a dolgokat, akkor még mindig zavarodottak lennétek, egész nap a testi gyönyörök után sóvárognátok, és nem vágynátok egyáltalán arra, hogy akaratomat bármennyire is figyelembe vegyétek. Folyamatosan használok szerető kezemet, hogy megmentselek titeket. Tudjátok-e ezt? Eljutottatok-e erre a felismerésre? Őszintén szeretlek. Te ki mered mondani, hogy őszintén szeretsz Engem? Gyakran tedd fel magadnak ezt a kérdést: Valóban képes vagy Elém jönni, hogy minden cselekedetedet alávesd az Én ellenőrzésemnek? Valóban meg tudod engedni, hogy megvizsgáljam minden cselekedetedet? Én azt mondom, hogy romlott vagy, te pedig sietsz megvédeni saját magadat. Elér téged az ítéletem; most rá kell ébredned az igazságra! Minden, amit beszélek, az igazság; szavaim rámutatnak a benned lévő tényleges állapotra. Ó, emberiség! Olyan nehéz foglalkozni veletek. Csak akkor fogadjátok el teljes szívvel, amit mondok, ha rámutatok a tényleges állapotodra. Ha nem ezt tenném, akkor mindig kötődnétek elavult elképzeléseitekhez, és ragaszkodnátok a saját gondolkodásmódotokhoz, feltételezve, hogy a földön senki sem okosabb nálatok. Nem egyszerűen önelégültek vagytok ebben? Vajon nem adjátok át magatokat

azönteltségnek és az önelégültségnek és az arrogáns és önhitt viselkedésnek? Mostanra ezt fel kellene ismernetek! Ne gondoljátok magatokat okosnak vagy rendkívülinek; hanem állandóan tudatában kell lennetek saját hiányosságaitoknak és gyenge pontjaitoknak. Így módon az elhatározásod, hogy szeress Engem, nem fog gyengülni, hanem egyre erősebb lesz, és a saját állapotod tovább fog javulni. Ennél is fontosabb, hogy az életed napról napra tovább fog fejlődni.

Amikor sikerül felfognod akaratomat, meg fogod ismerni önmagadat, ezáltal jobban megértesz Engem, és tovább fejlődsz a Rólam való bizonyosságodban. Jelenleg, ha valaki nem tud kilencven százalékos bizonyosságot elérni Rólam, hanem ehelyett továbbra is egyik pillanatban fent van, a másokban pedig lent, hideget-meleget fújva, akkor azt mondom, hogy az egy olyan személy, akit biztosan el kell vetni. A maradék tíz százalék teljes egészében az Én megvilágosításomon és megvilágításomon múlik; ezekkel az emberek százszázalékos bizonyosságot érhetnek el Rólam. Jelenleg – vagyis ma – hányan érhetik el ezt a fajta érettséget? Folyamatosan feltárom neked az akaratomat, és az életérzések folytonosan futnak benned. Akkor miért nem cselekszel a Lélekkel összhangban? Félsz attól, hogy hibázol? Ha igen, akkor miért nem fektetsz hangsúlyt a képzésre? Azt mondom neked, hogy az emberek nem tudják felfogni akaratomat azzal, hogy csak egyszer vagy kétszer megpróbálják; keresztül kell menniük egy folyamaton. Erre már sokszor felhívtam a figyelmet, akkor miért nem ülteted a gyakorlatba? Nem gondolod, hogy engedetlen vagy? Mindent egy pillanat alatt szeretnél befejezni, és soha nem vagy hajlandó semmi erőfeszítést tenni, vagy bármire időt fordítani. Milyen ostoba vagy, és ráadásul milyen tudatlan!

Nem vagytok tudatában annak, hogy Én mindig finomkodás nélkül beszélek a dolgokról? Miért vagytok továbbra is buták, tompák és nehéz felfogásúak? Jobban meg kellene vizsgálnotok magatokat, és ha van valami olyasmi, amit nem értetek, akkor gyakrabban kellene Elém járulnotok. Ezt mondom neked: Annak, hogy így vagy úgy beszélek, az a célja, hogy Magam elé vezesselek titeket. Miért van, hogy még ennyi idő után sem veszitek ezt észre? Talán azért van ez, mert a szavaim teljesen összezavartak titeket? Vagy mert nem vettétek komolyan minden egyes szavamat? Amikor elolvassátok őket, jó ismereteket szereztek magatokról, és olyan dolgokat mondotok, hogy tartoztok Nekem, és nem tudjátok felfogni akaratomat. De mi lesz utána? Olyan, mintha semmi közötök sem lett volna ezekhez a dolgokhoz; olyan, mintha egyszerűen egy olyan ember lennél, aki nem hisz Istenben. Lehet, hogy egyszerűen faljátok az információkat anélkül, hogy időt adnátok magatoknak megemésztetni őket? Amikor élvezed szavaimat, az olyan, mintha csak egy gyors pillantást vetnél a virágokra, miközben lóháton vágatsz; soha nem próbálsz igazán megérteni a szavaimból, hogy mi az Én akaratom. Ilyenek az emberek: mindig szeretnek alázatosnak látszani. Ezek a leggyűlöletesebb fajta emberek. Amikor összejönnek, hogy kommunikáljanak másokkal, mindig szeretik megosztani önmagukról szerzett tudásukat más emberek előtt, hogy mások láthassák, hogy ők azok, akik figyelemmel vannak az Én terhemre – pedig

valójában ők a legostobábbak. (Nem osztják meg testvéreikkel és nővéreikkel a Rólam való valódi meglátásaikat és tudásukat; ehelyett csak mutogatják magukat, és más emberek előtt kérkednek; az ilyen embereket utálok a legjobban, mert becsmérelnék és ócsárolnak Engem.)

Gyakran teszem nyilvánvalóvá bennetek a legnagyobb csodáimat. Nem látjátok őket? Az úgynevezett „valóságot” azok élik meg, akik őszintén szeretnek Engem. Nem láttátok ezt? Nem ez a legjobb bizonyíték, amelyen keresztül megismerhettek Engem? Nem tesz ez jobb tanúbizonyságot Mellettem? És ti mégsem ismeritek fel. Mondjátok meg Nekem: Ki tudja megélni a valóságot ezen a kicsapongó földön, amely annyira piszkos, mocskos és a Sátán által megrontott? Nem romlott és üres minden ember? Mindenesetre szavaim elérték a tetőfokukat; nincsenek ezeknél könnyebben érthető szavak. Még egy teljes idióta is képes elolvasni és megérteni a szavaimat – hát nem egyszerűen arról van szó, hogy nem tettetek elég erőfeszítést?

64. fejezet

Nem szabad szavaimat hibásan és tévesen értelmeznetek; minden szempontból meg kell értenetek őket, és meg kell próbálnotok jobban kifürkészni őket, és ismételten átgondolni őket – nem csak egy napra vagy egy éjszakára. Nem tudjátok, miben rejlik az Én akaratom, vagy hogy milyen szempontok szerint fizettem fáradságos árat; hogyan tudjátok figyelembe venni akaratomat? Ilyenek vagytok ti emberek – teljességgel képtelenek vagytok a részletekbe mélyedni, csak a felszínre koncentráltok, és csak az utánzásra vagytok képesek. Hogy lehet ezt szellemiségnek nevezni? Ez csupán az ember lelkesedése; olyasvalami, amit nem dicsérek, és ráadásul utálok. Ezt mondom neked: Mindannak, amit utálok, meg kell szűnnie, szerencsétlenségben kell sínylőnie, és alá kell vetnie magát égetésemnek és ítéletemnek. Ellenkező esetben az emberek nem fogják tudni, mit jelent rettegni, és annyira züllöttek lesznek, mindig emberi szemmel látva Engem – olyan ostobák! Úgy tudtok a legjobb módon megszabadulni a Sátán elképzeléseitől, ha közel kerültök Hozzám, és kommunikáltok Velem. Szeretném, ha mindannyian ennek a szabálynak megfelelően járnátok el, hogy elkerüljétek azt, hogy megítéljenek titeket, és hogy veszteséget szenvedjete az életetekben.

Az emberekkel nagyon nehéz foglalkozni, mindig külső emberek, események és dolgok, valamint saját elképzeléseik irányítása alatt állnak. Ennek eredményeként képtelenek jó tanúságot tenni Mellettem, és képtelenek nagyon jól együttműködni Velem. Folyamatosan támogatlak és előreviszlek titeket, de mégsem vagytok képesek minden töletek telhetőt megtenni, hogy együttműködjete Velem. Mindezek a dolgok bőségesen mutatják, hogy nem értetek Engem. Amikor eljön az idő – amikor többé már egyáltalán nem kételkedsz Bennem –, senki sem lesz képes megakadályozni téged abban, hogy az igaz úton járj, és semmilyen emberi elképzelés nem uralkodhat rajtad.

Miért mondom ezt? Valóban megérted a kijelentéseim jelentését? Csak akkor értitek meg őket valamennyire, ha tisztázom az ilyen szavakat. Az emberek olyan buták és ostobák. Csak akkor kezdik érezni a legkisebb fájdalmat, amikor a tű a csonthoz ér. Vagyis csak akkor győződsz meg teljesen, ha szavaim rámutatnak betegséged forrására. Mindazonáltal, időnként még mindig nem vagytok hajlandóak szavaimat a gyakorlatba ültetni, vagy önmagatokat megismerni. Miért nem vettétek még mindig észre, hogy milyen nehéz foglalkozni az emberekkel? Vajon az Én szavaim nem elég nyilvánvalóak vagy világosak? Azt akarom, hogy együttműkjétek Velem, komolyan és őszintén; akár mondasz kellemes hangzású szavakat, akár nem, mindaddig, amíg hajlandó vagy Velem együttműködni és őszintén tudsz imádni Engem, oltalmam alatt leszel. Még ha ez a fajta ember nagyon tudatlan is, Én majd megvilágosítom őket, hogy levethessék tudatlanságukat. Ez azért van, mert tetteim szükségszerűen összhangban vannak szavaimmal; Én vagyok a Mindenható Isten, aki soha nem tesz olyan ígéretet, amit ne tudna betartani.

Azonnal felfedem akaratomat a gyülekezeteknek és minden elsőszülött fiúnak, és soha többé nem lesz rejtve semmi, mert elérkezett anap, amelyen minden kiderül. Vagyis a „rejtett” szót mostantól nem használják többé, és még kevésbé fog bármi rejtett dolog továbbra is létezni. Minden rejtett ember, esemény és dolog minden bizonnyal egyenként lelepleződik. Én vagyok a bölcs Isten, aki teljes hatalommal bír. Minden esemény, minden dolog és minden egyes ember az Én kezemben van. Megteszem a saját lépéseimet, hogy feltárjam őket, és egyenként, rendezett módon fogom feltárni őket. Ami pedig mindazokat illeti, akik hajbókolni merészelnek Nekem, vagy megpróbálnak valamit eltitkolni Előlem, gondoskodni fogok arról, hogy soha többé ne emelkedjenek fel. Ilyen módon fogok intézkedni, hogy mindez nyilvánvaló legyen a számotokra. Nézzétek meg rendesen! A fáradságos ár, amit fizettem, nem volt hiábavaló; meghozza gyümölcsét. Aki nem figyel és nem engedelmeskedik, az azonnal találkozni fog az ítélettel. Ki mer még Ellenem menni? Mindnyájatoknak engedelmeskednetek kell Nekem. Ezt mondom neked: minden, amit mondok és teszek, és minden ma létező cselekedetem, elképzelésem, gondolatom és tervem teljesen helyes; egyáltalán nem hagynak teret az embernek bármilyen további megfontolásra. Miért mondom nektek újra és újra, hogy csak követnetek kell, és nem kell tovább gondolkodnotok róla? Ezért. Szükséged van még arra, hogy tisztázzam?

Az elképzeléseitek uralnak titeket, de nem gondoljátok, hogy ez azért van, mert ti magatok nem tettetek elég erőfeszítést. Ehelyett Nálam keresitek az okokat, mondván, hogy Én nem világosítottalak meg benneteket. Miféle beszéd ez? Ti magatok nem vállaltok felelősséget, és mindig panaszkodtok Nekem. Figyelmeztetlek! Ha így folytatod, és továbbra sem fizetsz semmilyen árat, akkor ki leszel vetve! Nem azért túlzok egész nap, hogy megfélemlítselek titeket. Ez valóban tény: azt teszem, amit mondok. Amint a szavak elhagyják számat, azonnal elkezdene beteljesedni. Azelőtt az Általam kimondott szavak lassan teljesedtek be; most azonban a dolgok megváltoztak,

és többé már nem történnek lassan. Hogy világosan fogalmazzak, többé nem siettetek és nem beszélek rá; ehelyett ösztökéllek és kényszerítelek titeket. Még világosabban szólva, akik képesek lépést tartani, azok megteszik ezt, míg akik nem tudnak lépést tartani, és akik nem tudnak továbblépni, azok ki lesznek vetve. Korábban próbáltam minden lehetséges módon türelmesen beszélni veletek, de ti egyszerűen nem figyeltetek. Most, hogy a munka idáig folytatódott, mit fogtok tenni? Tényleg továbbra is kényeztetni fogjátok magatokat? Az ilyen embereket nem lehet teljessé tenni, hanem Én biztosan kivetem őket!

65. fejezet

Szavaim mindig a sebezhető pontjaitok elevenjére tapintanak, azaz rámutatnak végzetes gyengeségeitekre; máskülönben még mindig az időt húznátok, anélkül, hogy fogalmatok lenne róla, milyen idő is van most. Tudjátok meg! A szeretet útját használom, hogy megmentsélek titeket. Nem számít, hogyan cselekedtek, biztosan bevégezem az Általam jóváhagyott dolgokat, és semmiféle hibát nem fogok elkövetni. Én, az igaz Mindenható Isten, hibázhatok egyáltalán? Nem emberi elképzelés ez? Mondjátok meg: nem a ti érdekekben történik minden, amit teszek és mondok? Néhány ember alázatosan azt mondja majd: „Ó, Isten! Minden, amit Te teszel, értünk van, ám mi nem tudjuk, hogyan cselekedjünk Veled összhangban.” Micsoda tudatlanság! Még odáig is elmentek, hogy azt mondjátok, nem tudjátok, hogyan kell együttműködni Velem! Ezek mind szégyenteljes hazugságok! Tekintettel arra, hogy efféle dolgokat hangoztattatok, valójában miért tanúsítotok ismételten figyelmet a test iránt? Szavaitok jól hangoznak, ám nem cselekedtek könnyed és kellemes módon. Meg kell értenetek ezt: nem kérek sokat tőletek ma, elvárásaim sem haladják meg felfogóképességeket; sokkal inkább emberek által elérhetők. A legkevésbé sem becsüllek túl titeket. Nem vagyok-e tudatában az ember képességei határainak? Tökéletesen tisztában vagyok velük.

Szavaim folyamatosan megvilágosítanak titeket, mégis túlságosan megkeményedett a szívetek, és képtelenek vagytok felfogni az Én akaratomat a lelketekben! Mondjátok meg, hányszor emlékeztettelek benneteket arra, hogy ne az ételre, a ruházatra vagy a külsőkre összpontosítsatok, hanem ehelyett a belső életetekre figyeljete? Egyszerűen nem hallgattok meg. Elegem van a beszédből. Ennyire eltompultatok? Teljesen esztelenek vagytok? Lehetséges, hogy a szavaim hiába hangzottak el? Valami rosszat mondtam? Fiaim! Legyetek figyelmesek komoly szándékaimra! Amint életetek megéri, nem kell többé aggódni, és minden megadatik. Nincs értelme azokra a dolgokra összpontosítani most. Az Én királyságom maradéktalanul megvalósult, és nyilvánosan szállt a világba; ez még inkább azt jelenti, hogy ítéletem teljességgel megérkezett. Megtapasztaltátok már? Nem szívesen ítélek felettetek, ti azonban semmiféle figyelmet nem tanúsítotok a szívem iránt. Az a kívánságom, hogy állandóan a

szeretetem gondoskodását és védelmét kapjátok, ne pedig könyörtelen ítéletet. Vajon azt akarjátok, hogy megítéljenek? Ha nem, akkor miért nem kerültök ismételten közel Hozzám, ápoltok közösséget Velem, és társultok Velem? Oly ridegen bánsz velem, ugyanakkor, amikor a Sátán ad ötleteket neked, ujjongsz, azt gondolván, hogy ezek megegyeznek a saját akaratoddal – holott semmit sem az Én kedvemért teszel. Mindig ily kegyetlenül kívántok bánni Velem?

Nem arról van szó, hogy nem akarok neked adni, hanem arról, hogy ti nem vagytok hajlandók megfizetni az árat. Így üres kézzel vagytok, egyáltalán semmit sem fogva. Nem látjátok, milyen gyorsan halad a Szentlélek munkája? Nem látjátok, hogy a szívem aggodalomtól ég? Arra kérlek titeket, hogy működjete együtt Velem, ám ti továbbra sem vagytok hajlandóak. Mindenféle katasztrófa történik majd, egyik a másik után; minden nemzet és hely csapásokat tapasztal: járvány, éhínség, árvíz, aszály és földrengések mindenütt. Ezek a katasztrófák nem csupán egy-két helyen történnek, sem nem érnek véget egy-két napon belül; ehelyett egyre nagyobb területre terjednek ki, és egyre súlyosabbá válnak. Ez alatt az idő alatt mindenféle rovarcsapás tűnik fel, egyik a másik után, és a kannibalizmus jelensége mindenütt felbukkan. Ez az Én ítéletem minden nemzet és nép felett. Fiaim! Nektek nem szabad elszenvednetek a katasztrófák fájdalmát vagy nehézségét. Az a kívánságom, hogy hamarosan felnőjete, és amilyen gyorsan csak lehet, vegyétek át a vállamon nyugvó terhet. Miért nem értitek az Én akaratomat? Az előttünk álló munka egyre megerőltetőbb lesz. Oly szívtelenek vagytok, hogy hagyjátok, hogy Nekem, akinek a keze tele, oly fáradságosan kelljen dolgoznom egyedül? Világosabban fogalmazok: azok, akiknek az élete fejlődik, menedékbe lépnek, és nem szenvednek fájdalmat vagy nehézséget; azoknak, akiknek az élete nem fejlődik, fájdalmat és kárt kell szenvedniük. A szavaim elég világosak, nemde?

A nevemnek minden irányba és minden helyre el kell terjednie, hogy mindenki megismerhesse az Én szent nevemet és megismerhessen Engem. Minden rendű és rangú ember az Egyesült Államokban, Japánban, Kanadában, Szingapúrban, a Szovjetunióban, Makaóban, Hong Kongban és más országokban azonnal Kínába gyűlik össze, az igaz utat keresve. A nevemről már tanúság tétetett nekik; csak az marad hátra, hogy mielőbb megérjete, hogy pásztorolhassátok és vezethessétek őket. Ezért mondom, hogy még több munka vár ránk. Az Én nevem széles körben terjed majd a katasztrófák nyomán, és ha nem vigyáztok, elveszítitek jogos részeteket. Nem féltetek? Nevem kiterjed minden vallásra, minden társadalmi rétegre, minden nemzetre és minden felekezetre. Ez az Én munkám rendezett módon, szoros összefüggésben zajlik; minden az Én bölcs elrendezésem szerint történik. Csak azt kívánom, hogy minden lépéssel előre tudjatok haladni, szorosan követve az Én nyomdokaimat.

66. fejezet

A munkám egészen idáig folytatódott, és mindez az Én kezem bölcs elrendezését követte, és mindez az Én nagy sikerem volt. Az emberek közül ki tudna ilyesmit tenni? Nem inkább az a helyzet, hogy az emberek félbeszakítják az irányításomat? Mindazonáltal tudnod kell, hogy senki sem végezheti el helyettem az Én munkámat, még kevésbé akadályozhatja azt, mivel nincs egyetlen ember sem, aki elmondhatja vagy megteheti azt, amit Én teszek és mondok. Bár ez a helyzet, az emberek még mindig nem ismernek Engem, Engem, aki a bölcs, Mindenható Isten vagyok! Külsőleg nem mernétek nyíltan dacolni Velem, mégis szívetekben és elmétekben szembehelyezkedtek Velem. Bolondok! Nem tudjátok, hogy Én vagyok az az Isten, aki az ember legbensőbb szívét vigyázza? Nem tudod, hogy minden szavadat és tettetted figyelem? Elmondom neked ezt: szelíd szavak soha többé nem fognak elhangzani ajkaimról. Ehelyett az Enyémekek mind a szigorú ítélet szavai lesznek, és meglátom, elbírod-e őket vagy sem. Mostantól kezdve azok, akiknek a szíve nincs közel Hozzám – vagyis azok, akiknek nincs őszinte szeretetük Irántam –, azok, akik nyíltan szembeszállnak Velem.

Ma a Szentlélek munkája arra a pontra érkezett, amikor már nem használatos a korábbi módszer; ehelyett egy új módszer valósul meg. Azok, akik nem működnek együtt Velem pozitívan és tevékenyen, az alvilágba, a halál szakadékába esnek (és ezek az emberek örökre elkárhoznak). Az új módszer a következő: ha a szíved és a lelked nincs rendben, akkor az Én ítéletem azonnal el fog érni téged. Ez magában foglalja a világhoz, a gazdagsághoz, a családotához, a férjedhez, feleségedhez, gyerekeidhez, szüleidhez, az evéshez és iváshoz, a ruházathoz és minden olyan dologhoz való ragaszkodást, ami nem része a szellemi birodalomnak. A szentek megvilágosodása egyre láthatóbbá válik majd; vagyis az életérzések egyre nyilvánvalóbbá válnak, és folyamatosan mozgásban lesznek. Bárki, aki a legkisebb félbeszakítást okozza, katasztrofális bukást szenved majd, messze lemaradva az élet versenypályáján. Végleg el fogom hagyni és kivétel nélkül semmibe fogom venni azokat, akik közömbösek, akik nem odaadóan keresnek. Ezer évig katasztrófákban kell majd sínylődniük. Ami azokat illeti, akik buzgón keresnek – vagyis akik mindig félbeszakításokat okoznak –, el fogom vetni tudatlanságukat, és hűségessé teszem őket Hozzám. Ezenkívül bölcsességgel és intelligenciával rendelkeznek majd, és ezáltal még nagyobb hittel fognak keresni. Megduplázom áldásaimat minden elsőszülött fiamra, és szeretetem mindenkor rátok száll. Mindig vigyázok rátok és védelek titeket, és nem engedem, hogy a Sátán hálójába essetek. Elkezdtem munkámat elindítani minden nép között; vagyis egy újabb munkaprogramot tettem hozzá. Ők azok, akik ezer éven át szolgálják majd Krisztust, és hatalmas számú ember tódul majd be királyságomba.

Fiaim, fokoznotok kell a képzeteseteket. Sok munka vár rátok, olyan munka, amelyet el kell vállalnotok és véghez kell vinnetek. Csak azt kívánom, hogy siessetek és érjete meg, hogy befejezhessétek azt a munkát, amelyet rátok bízam. Ez a ti szent

felelősségeitek, és ez az a kötelesség, amit nektek kell teljesítenetek, akik az Én elsőszülött fiaim vagytok. Megvédelek titeket, amíg el nem éritek az ösvény végét, és oltalmazni foglak titeket, hogy örökké élvezhessétek a boldogságot Mellettem! Mindannyiótoknak tisztában kell lennie azzal a ténnyel, hogy sok áldozatot és sok környezetet szerveztem meg, mindet azért, hogy tökéletesítselek titeket. Ugye tudjátok, hogy ezek mind az Én áldásaim? Ti mind az Én szeretett fiaim vagytok. Amíg őszintén szerettek Engem, Én egyikőtöket sem fogom elhagyni – bár ez attól függ, hogy képesek vagytok-e harmonikusan együttműködni Velem vagy sem.

67. fejezet

A fiaim megjelennek nyilvánosan és minden nép előtt. Súlyosan megfenyítem azokat, akik nyíltan szembe mernek szállni velük; az biztos. Ma mindazok, akik képesek felemelkedni és gondját viselni a gyülekezetnek, elérték az elsőszülött fiú státuszát, és most Velem vannak a dicsőségben – mindaz, ami az Enyém, a tiétek is. Bőséges kegyelmet adományozok mindazoknak, akik valóban alávetik magukat Nekem, hogy erőssé válhass, meghaladva a többi ember erejét. Akaratom teljes egészében hozzátok szól, elsőszülött fiak, és csak azt kívánom, hogy mielőbb éretté váljatok, és teljesítsétek azt, amit rátok bízam. Tudjátok ezt! Amit rátok bízok, az az irányítási tervem végső programja. Csak azt remélem, hogy ti képesek lesztek teljes lényeteket felajánlani Nekem, teljes szívetekből, lelketekből és erőtökből, és mindent feláldozni Értem. Az idő valóban nem vár senkire, és semmilyen személy, esemény vagy dolog nem akadályozhatja munkámat. Tudd ezt! A munkám minden lépésnél gördülékenyen, akadálytalanul halad.

Lépteim átszelik a világegyetemet és eléri a föld határait, szemeim folyamatosan vizsgálják minden egyes embert, sőt, a világegyetem egészét figyelem. Szavaim valójában az univerzum minden szegletében működnek. Aki merészel nem tenni szolgálatot Értem, aki hűtlen mer lenni Hozzám, aki ítéletet merészel mondani nevem felett, és aki szidalmazni és rágalmazni meri fiaimat – akik valóban képesek ilyesmire, azoknak szigorú ítéleten kell átesniük. Ítéletem a maga teljességében fog lesújtani, ami azt jelenti, hogy most az ítélet korszaka van, és gondos megfigyelés révén rá fogsz jönni, hogy ítéletem az egész világmindenségre kiterjed. Természetesen az Én házam sem mentesül; ítéletet fognak kapni azok, akiknek gondolatai, szavai vagy tettei nem felelnek meg az Én akaratomnak. Értsd meg ezt! Ítéletem az egész világmindenségre irányul, nem csak az emberek vagy dolgok egy csoportjára. Rájöttél erre? Ha mélyen legbelül ellentmondást érzel a Rólam szóló gondolataidban, akkor azonnal belső megítélés alá fogsz kerülni.

Ítéletem minden alakban és formában jelentkezik. Tudd ezt! Én vagyok a világmindenség egyedülálló és bölcs Istene! Semmi sincs a hatalmamon kívül. Ítéleteim

mind feltárulnak számotokra: ha a gondolataid ellentmondásosak Velem kapcsolatban, figyelmeztetésképpen megvilágosítalak. Ha nem figyelsz, akkor azonnal elhagylak (ezzel nem a nevemben való kételkedésre utalok, hanem a testi örömhöz kapcsolódó külső viselkedésekre). Ha dacosak a gondolataid Irántam, ha panaszkodsz Nekem, ha ismételten elfogadod a Sátán gondolatait, és ha nem követed az élet érzéseit, akkor szellemed sötétségbe kerül, és tested fájdalmat fog szenvedni. Közelebb kell lenned Hozzám. Lehetetlen, hogy csupán egy-két nap alatt helyreállítsd a normális állapotodat, és az életed szemmel láthatóan messze lemarad. Ami pedig azokat illeti, akik romlottak a beszédben, meg fogom fegyelmezni a szátokat és a nyelveket, és kezelésnek fogom alávetni a nyelveket. Ami azokat illeti, akik gátlástalanul romlottak a tetteikben, figyelmeztetni foglak benneteket a szellemetekben, és keményen megfenyítem azokat, akik nem figyelnek oda. Akik nyíltan megítélnék Engem és szembeszállnak Velem, vagyis akik szóban vagy tettben engedetlenséget tanúsítanak, azokat teljesen kivetem és elhagyom, amitől elpusztulnak és elveszítik a legmagasabb áldásokat; ezek azok, akik a kiválasztottság után ki lesznek vetve. A tudatlanokat, vagyis akiknek a látomásai nem világosak, ugyanakkor megvilágosítom és megmentem; akik azonban értik az igazságot, de nem gyakorolják azt, azokat a fent említett szabályok szerint fogom kezelni, akár tudatlanok, akár nem. Ami azokat az embereket illeti, akiknek kezdettől fogva megtévedt szándékaik voltak, örökre képtelenné fogom tenni őket a valóság felfogására, és végül fokozatosan, egyenként ki lesznek vetve. Egy sem marad meg, bár most megmaradnak az Én elrendezésem szerint (mert nem elhamarkodottan, hanem rendezett módon teszem a dolgokat).

Ítéletem teljesen feltárul; különféle embereket szólít meg, akiknek mind el kell foglalniuk a megfelelő helyüket. Aszerint fogom igazgatni és megítélni az embereket, hogy mely szabályokat szegték meg. Azokra, akik nincsenek ebben a névben, és nem fogadják el az utolsó napok Krisztusát, csak egy szabály érvényes: azonnal elveszem azoknak a szellemét, lelkét és testét, akik szembeszállnak Velem, és az alvilágba vetem őket; ami azokat illeti, akik nem dacolnak Velem: megvárom, míg megértek, mielőtt meghozom a második ítéletet. Szavaim mindent teljesen világosan megmagyaráznak, és semmi sincs elrejtve. Csak azt remélem, hogy mindig szem előtt tudjátok tartani őket!

68. fejezet

Szavam minden országban, helyen, nemzetben és felekezetben megvalósul, és minden szegletben, bármely időpontban teljeseedik. A mindenütt előforduló katasztrófák nem emberek közötti harcok, és nem is fegyveres harcok. Azután nem lesz több háború. Minden az Én kezemben van. Mindenki szembesül majd ítéletemmel, és elsorvad a katasztrófa közepette. Azok, akik ellenállnak Nekem, valamint azok, akik nem

kezdeményezik, hogy együttműködjenek Velem, szenvedjék el a különféle katasztrófák fájdalmát; sírjanak és csikorgassák fogukat az örökkévalóságig, örökre sötétségben maradva. Nem fognak túlélni. Egyenesen és fürgén cselekszem, és nem veszem figyelembe, hogy mennyire voltál hűséges Hozzám a múltban; mindaddig, amíg ellenállsz Nekem, ítélő kezem gyors haragot szabadít majd rád, mindenféle – akár egy másodpercnyi – késedelem nélkül és egy szemernyi irgalom nélkül. Végig azt mondtam, hogy Én vagyok az Isten, aki megtartja szavát. Minden szavam beteljesedik, és mindegyiket láttatni fogom veletek. Ez a valódi jelentése a mindenben a valóságba való belépésnek.

Nagy katasztrófák biztosan nem fogják érni fiaimat, szeretteimet; minden pillanatban és minden másodpercben vigyázni fogok a fiaimra. Nektek biztosan nem kell majd ilyen fájdalmat és szenvedést elviselnetek. Ehelyett az a lényeg, hogy tökéletesítsem fiaimat, és beteljesítsem bennük az Én szavamat. Ennek eredményeként felismerhetitek mindenhatóságomat, tovább fejlődhetek az életben, hamarabb vállalhattok terheket Értem, és teljes éneketek az Én adminisztratív tervem megvalósításának szentelhetitek. Örvendjétek boldogan és vidáman emiatt. Mindent át fogok adni nektek, hogy átvehessétek az irányítást; a kezetekbe fogom azt adni. Ha igaz, hogy egy fiú öröklí apja teljes birtokát, akkor mennyivel igazabb ez rátok, elsőszülött fiaim? Ti valóban áldottak vagytok. Ahelyett, hogy a nagy katasztrófáktól szenvednétek, örökké tartó áldásokban lesz részetek. Micsoda dicsőség! Micsoda dicsőség!

Növeljétek a tempókat, és járjatok az Én nyomdokaimban mindenhol és mindenkor; ne maradjatok le. Hagyjátok, hogy szívetek az Én szívemet kövesse, lelketek pedig az Én lelkemet. Működjétek együtt Velem, és legyetek egyek szívben és lélekben. Egyetek Velem, éljétek Velem és örvendezzétek Velem. Csodálatos áldások várnak rátok, hogy élvezzétek és átvegyétek. Ilyen páratlan bőség van Bennem. Még egy keveset sem készítették ebből senki másnak; ezt teljes mértékben a fiaimért teszem.

Jelenleg az jár a fejemben, hogy mi fog beteljesedni. Mire befejezem a veletek való beszélgetést, ezek az ügyek addigra már befejeződnek. A munka valóban olyan gyorsan halad, és minden pillanatban változik. Ha a figyelmetek csak egy pillanatra is elkalandozik, akkor „centrifugális” jelenség lép fel, és nagy távolságra lesztek taszítva, elhagyva így ezt az áramlatot folyamat. Ha nem kerestek komolyan, akkor fáradságos erőfeszítéseimet hiábavalóvá fogjátok tenni. A jövőben bármikor be fognak özönlenni különböző nemzetekből származó emberek: a jelenlegi szinteteken képesek lesztek vezetni őket? Alaposan ki foglak képezni benneteket jó katonákká ezen a rövid időn belül, hogy teljesítsétek megbízatásomat. Azt kívánom, hogy dicsőítsétek nevemet minden tekintetben, és csodálatos bizonyságokat tegyetek Rólam. Azok, akiket ők megvetettek, álljanak ma fölélük, hogy vezessék és kormányozzák őket. Felfogjátok a szándékaimat? Felismertétek, hogy milyen fáradságos erőfeszítéseket tettem? Mindezt értetek teszem. Csak az a kérdés, hogy képesek vagytok-e élvezni áldásaimat.

Én, az Isten, aki az emberiség lelkét és szívét kutatom, a föld határáig utazom. Ki merne nem tenni Nekem szolgálatot? Nagy a feszültség minden nemzet között, és

keservesen küzdenek; végül azonban nem menekülnek a markomból. Biztosan nem fogom könnyen elengedni őket. Egyenként vonom majd ítélet alá őket tetteik, földi helyzeteik és földi örömeik szerint. Egyiket sem kímélem. Haragom elkezdett feltárulni, és az egész rájuk zúdul majd. Minden egyenként beteljesedik majd bennük, és mindezt ők hozzák majd magukra. Azok az emberek, akik nem ismertek Engem, vagy megvetettek Engem a múltban, most szembesülnek majd ítéletemmel. Ami pedig azokat illeti, akik üldözték fiaimat, őket különösen megfenyítem múltbeli szavaik és tetteik alapján. Még a gyerekeket sem kímélem; ezek az emberek mind sátánfajzatok. Még ha nem is mondanak és nem tesznek semmit, ha mélyen legbelül gyűlöletet táplálnak fiaim iránt, nem kímélek meg egyet sem közülük. Láttatni fogom mindannyiukkal, hogy ma mi – ez az embercsoport – uralkodunk és birtokoljuk a hatalmat; biztosan nem ők. Emiatt még fontosabb, hogy szenteljétek teljes erőtetek Nekem, és valóban áldozzátok föl magatokat Érttem, hogy dicsőíthessétek nevemet és tanúságot tehessetek nevemről minden helyen, szegletben, vallásban és felekezetben, és terjeszthessétek azt az egész világegyetemben és a föld határáig!

69. fejezet

Amikor az Én akaratom kibontakozik, bárkit, aki ellen mer állni, és bárkit, aki ítélkezni vagy kételkedni mer, azt azonnal eltávolítottam. Ma mindenkit, aki nem az Én akaratom szerint cselekszik, vagy aki félreérti akaratomat, ki kell vetni és el kell taszítani királyságomból. Az Én királyságomban nincs senki más; mind az Én fiaim – az emberek, akiket szeretek, és akik tekintettel vannak Rám. Továbbá ők azok, akik az Én szavam szerint cselekszenek, és képesek uralkodni hatalommal, hogy minden nemzetet és minden népet megítéljenek az Én nevemben. Ezenkívül ők az elsőszülött fiak egy csoportja, akik ártatlanok és élénkek, egyszerűek és nyitottak, valamint becsületesek és bölcssek. Az Én akaratom teljesül bennetek, és az, amit tenni akarok, beteljesedik bennetek, hibátlanul, teljesen nyíltan és feltárva. Elkezdtem elhagyni azokat, akiknek rossz szándékaik és céljaik vannak, és egyenként elő fogom idézni a bukásukat. Egyesével el fogom őket pusztítani addig a pontig, amit nem tudnak túlélni – és mindez a szellemükre, a lelkükre és a testükre vonatkozik.

Értsd meg, hogy kezem tettei – a szegények támogatása, az Engem szeretők gondozása és védelme, azoknak a tudatlanoknak és buzgóknak a megmentése, akik nem szakítják félbe irányításomat, azoknak a megbüntetése, akik ellenállnak Nekem, és akik nem működnek együtt Velem aktívan – mindezek a dolgok egyenként megerősítést nyernek majd, az Én kijelentéseim szerint. Olyan valaki vagy-e, aki igazán szeret Engem? Olyan valaki vagy-e, aki hűségesen feláldozza magát Érttem? Olyan valaki vagy-e, aki hallgat szavamra, és aszerint cselekszik? Olyan valaki vagy-e, aki Ellenem van, vagy olyan, aki összeegyeztethető Velem? Mélyen legbelül, van-e világos fogalmad

ezekről a dolgokról? Tudnál-e válaszolni mindenre, amit mondtam? Ha nem tudsz, akkor olyan valaki vagy, aki lelkesedéssel keres, de nem érti akaratomat. Az ilyen emberek szakítják félbe a legkönnyebben irányításomat, és félreértik az akaratomat. Ha csak egy pillanatra is rossz szándékuk van, akkor ki lesznek téve annak, hogy eltávolítom és megsemmisítem őket.

Bennem végtelen rejtélyek vannak, amelyek kifürkészhetetlenek. Egyenként tárom fel őket az emberek előtt, tervem szerint. Vagyis felfedem őket elsőszülött fiaim előtt. Akik hitetlenek és ellenállnak Nekem, azokat egyszerűen hagyom, hogy sodródjanak az árral; végül azonban meg kell értetnem velük, hogy Én vagyok a fenség és az ítélet. A mai hitetlenek csak arról tudnak, ami a szemük előtt történik, de nem ismerik akaratomat. Csak a fiaim – az emberek, akiket szeretek – ismerik és értik akaratomat. Fiaim előtt nyíltan fel vagyok fedve; a Sátánnak Én fenség és ítélet vagyok, és egyáltalán nem vagyok elrejtve. Manapság csak az Én elsőszülött fiaim méltók akaratom megismerésére; senki más nem felel meg – és mindezt előre megszerveztem a teremtés előtt. Már az elején megfelelően elrendeztem, hogy ki legyen megáldva és ki legyen megostorozva; ezt világosan megmondtam, és ma már ez teljesen megnyilvánult: az áldottak elkezdtek élvezni az áldásaikat, míg azok, akiket ostromoznak, elkezdtek elszenvedni a katasztrófát. Akik nem akarják, hogy megostorozzák őket, mégis megkapják ezt, mert ez az, amit elrendeltem, és amit adminisztratív rendeleti kezeim elrendeztek. Pontosan milyen ember áldott, és milyen embert ostromoznak meg? Ezeket a dolgokat már felfedtem; ez nem rejtély számotokra, hanem a nyilvánosság előtt van. Akik elfogadnak Engem, de rossz szándékaik vannak; akik elfogadnak Engem, de nem keresnek Engem; akik ismernek Engem, de nem engedelmeskednek Nekem; akik elvetemültségben és alattomoságban vesznek részt, hogy megtévesszenek Engem; akik olvassák szavaimat, de negativitást árasztanak magukból, és akik nem ismerik önmagukat, akik nem tudják, mik ők, akik nagyszerűnek gondolják magukat, és akik azt feltételezik, hogy elérték az érettséget (a Sátán példája) – minden ilyen ember ostromozás tárgya. Azok, akik elfogadnak Engem, és akiknek szándékai Értem vannak (és ha félbeszakításokat okoznak, nem fogok emlékezni a vétkeikre – de a szándékaiknak helyesnek kell lenniük, és nekik mindig óvatosnak, gondosnak és nem kicsapongónak kell lenniük; és mindig legyen meg bennük az akarat, hogy hallgassanak Rám és engedelmeskedjenek Nekem); akik tiszták; akik nyitottak; akik becsületesek; akiket nem irányít semmilyen személy, dolog vagy ügy; és azok, akik megjelenésükben gyermekiek annak ellenére, hogy érettek az életben – ezek az Én szeretteim, áldásaim tárgyai. Most mindegyikőtök elfoglalja a saját helyét, állapotának megfelelően. Sőt, tudni fogod, hogy áldott vagy-e vagy ostromozott; nincs szükség arra, hogy világosan kimondjam. Az áldottak örüljenek és legyenek boldogok, míg azok, akik ostromozást fognak elszenvedni, ne szorongjanak. Mindkettőt az Én kezem intézte el, bár nem Én vagyok a hibás: az ok a Velem való aktív együttműködésed hiánya, valamint az, hogy nem érted meg, hogy Én vagyok az Isten, aki az ember legbelső lényét kutatja. Ez az, amit előre megállapítottam, és magadnak

ártottál a saját kicsinyes trükkjeiddel; ezt te hoztad magadra! Az, hogy az alvilágba kerülsz, nem rossz bánásmód veled szemben! Ez a te véged; ez a te eredményed!

Áldott elsőszülött fiaim! Keljetek fel gyorsan és éljenezzetek! Keljetek fel gyorsan és mondjatok dicséretet! Mostantól nem lesz több keserűség és szenvedés; minden a mi kezünkben van. Bárki, akinek a gondolatai teljesen összhangban vannak az Enyémmel, az olyan személy, akit szeretek, és nem kell katasztrófát szenvednie. Bármilyen is a szíved vágya, teljesíteni fogom (bár ez nem lehet önkényes); ez az Én munkám.

70. fejezet

Az, hogy rejtélyeim feltáruhnak és nyíltan megjelennek, és többé már nincsenek rejtve, teljes mértékben az Én kegyelmemnek és irgalmamnak köszönhető. Sőt, hogy szavam megjelenik az emberek között, és többé már nincs eltitkolva, az szintén kegyelmemnek és irgalmamnak köszönhető. Szeretek mindenkit, aki őszintén feláldozza magát Értém, és Nekem szenteli magát. Gyűlölöm mindazokat, akik Tőlem születtek, de mégsem ismernek Engem, sőt ellenállnak Nekem. Nem hagyok el senkit, aki őszintén Értém van; inkább megduplázom annak a személynek az áldásait. Duplán megbüntettem azokat, akik hálátlanok és megsértik jószágomat, és nem fogom hagyni, hogy könnyen megússzák. Az Én királyságomban nincs elvetemültség vagy csalárdság, és nincs világiasság; vagyis nincs halálszag. Inkább minden egyenesség és igazság; minden tisztaság és nyitottság, semmi sem rejtett vagy titkolt. Minden friss, minden élvezet, és minden okulás. Bárki, aki még mindig a halottak bűzét árasztja, semmiképpen sem maradhat az Én királyságomban, ehelyett az Én vaspálcám fogja uralni. Minden végtelen rejtély, időtlen időktől napjainkig, teljesen feltáruhnak nektek – az emberek csoportjának, akiket az utolsó napokban nyertem meg. Nem érzitek magatokat áldottnak? A napok, amikor minden nyíltan feltáruhnak, sőt, azok a napok, amikor osztotok uralmamban.

Az emberek csoportja, akik valóban királyokként uralkodnak, az Én eleve elrendelésemtől és kiválasztásomtól függenek, és egyáltalán nincs ebben emberi akarat. Bárki, aki ebben részt mer venni, annak a kezemtől kell elszenvednie egy ütést, és az ilyen emberek tomboló tüze tárgyai lesznek; ez igazságom és fenségem másik oldala. Azt mondtam, hogy Én uralkodok minden dolgon, Én vagyok a bölcs Isten, aki teljes hatalommal bír, és senkivel nem vagyok elnéző; teljesen könyörtelen vagyok, abszolút mentes a személyes érzésektől. Mindenki (akármilyen jól beszél, nem hagyom büntetlenül) igazságommal, tisztességemmel és fenségemmel bánok, közben lehetővé téve mindenkinek, hogy jobban lássák tetteim csodáját, valamint azt, hogy mit jelentenek tetteim. Egyenként megbüntettem a gonosz szellemeket az általuk elkövetett mindenféle cselekedetért, mindegyiket a feneketlen gödörbe vetve. Ezt a munkát az idő kezdete előtt fejeztem be, nem hagyva nekik pozíciót, nem hagyva nekik helyet a munkájuk elvégzésére. Választott népem közül – akiket Én eleve elrendeltem és

kiválasztottam – soha senkit nem szállhatnak meg gonosz szellemek, és ehelyett mindig szentek lesznek. Ami pedig azokat illeti, akiket nem rendeltem el eleve és nem választottam ki, átadom őket a Sátánnak, és többé nem engedem, hogy megmaradjanak. Adminisztratív rendeleteim minden tekintetben magukban foglalják igazságomat és felségemet. Nem engedek el egyet sem azok közül, akiken a Sátán munkálkodik, hanem testükkel együtt az alvilágba vetem őket, mert gyűlölöm a Sátánt. Semmi esetre sem kímélem meg egykönnyen, hanem végképp elpusztítom, nem hagyva neki a legkisebb lehetőséget sem, hogy munkáját végezze. Azok, akiket a Sátán bizonyos fokig megrontott (vagyis azok, akik katasztrófa tárgyai), saját kezem bölcs intézkedése alatt állnak. Ne gondold, hogy ez a Sátán kegyetlenségének eredményeként történt; tudd, hogy Én Mindenható Isten vagyok, aki uralom a világmindenséget és minden dolgot! Számomra nincs olyan probléma, amit ne lehetne megoldani, és még kevésbé van bármi, amit ne lehetne megvalósítani, vagy bármilyen szó, amit ne lehetne kimondani. Az embereknek nem szabad tanácsadóimként tevékenykedniük. Vigyázz, nehogy kezem lesújtson rád és az alvilágba legyél vetve. Ezt mondom neked! Akik ma proaktívan együttműködnek Velem, azok a legokosabbak, és elkerülik a veszteségeket, és megmenekülnek az ítélet fájdalmától. Mindezek az Én intézkedéseim, Általam eleve elrendelve. Ne tegyél tapintatlan megjegyzéseket, és ne beszélj fellengzősen, azt gondolva, hogy olyan nagyszerű vagy. Mindez nem az Én eleve elrendelésemen keresztül történik? Ti, akik az Én tanácsadóim volnátok, nem ismeritek a szégyent! Nem ismeritek a saját érettségeket; milyen szánalmasan kicsi! Ennek ellenére úgy gondoljátok, hogy ez nem nagy dolog, és nem ismeritek magatokat. Újra és újra süket fülekkel fogadjátok szavaimat, amitől fáradságos erőfeszítéseim hiábavalókká válnak, és egyáltalán nem veszitek észre, hogy ezek kegyelemem és irgalmam megnyilvánulásai. Inkább újra és újra megpróbáljátok megmutatni saját okosságotokat. Emlékeztek erre? Milyen fenytést kell kapniuk azoknak az embereknek, akik olyan okosnak gondolják magukat? Közömbösen és hűtlenül szavaimhoz, és nem vésve azokat a szívetekbe, ürügyként használtok Engem, hogy ezt vagy azt tegyétek. Gonosztevők! Mikor lesztek képesek teljes mértékben figyelembe venni a szívemet? Nem veszitek figyelembe, ezért „gonosztevőnek” nevezni titeket nem jelent rossz bánásmódot veletek szemben. Tökéletesen illik hozzátok!

Ma megmutatom nektek egyesével azokat a dolgokat, amik egykor rejtve voltak. A nagy vörös sárkányt a feneketlen gödörbe vetik, és teljesen elpusztítják, mert semmi haszna nem lenne megtartani azt; ez azt jelenti, hogy nem tehet szolgálatot Krisztusért. A továbbiakban vörös dolgok már nem léteznek; fokozatosan semmivé kell sorvadniuk. Azt teszem, amit mondok; ez az Én munkám befejezése. Távolítsátok el az emberi elképzeléseket; mindent, amit mondtam, megtettem. Aki okoskodni próbál, az csak pusztítást és megvetést hoz magára, és nem akar élni. Ezért eleget fogok tenni neked, és biztosan nem fogok ilyen embereket megtartani. A továbbiakban a népesség növekedni fog a kiválóságban, míg mindenki, aki nem működik együtt Velem proaktívan,

el lesz sodorva a semmibe. Akiket jóváhagytam, azokat tökéletesítem, és egyet sem vetek el. Nincsenek ellentmondások abban, amit mondok. Azok, akik nem proaktívan működnek együtt Velem, több fenyítést fognak elszenvedni, bár végső soron biztosan megmentem őket. Addigra azonban életük mértéke egészen más lesz. Ilyen ember akarsz lenni? Kelj fel és működj együtt Velem! Biztosan nem fogok rosszul bánni senkivel, aki őszintén feláldozza magát Értem. Ami azokat illeti, akik komolyan Nekem szentelik önmagukat: minden áldásomat rád adom. Ajánld fel magad teljesen Nekem! Amit eszel, amit viselsz, és a jövőd, mind az Én kezemben van; mindent megfelelően elintézek, hogy végtelen élvezetben legyen részed, amit soha nem fogsz elhasználni. Ez azért van, mert azt mondtam: „Azoknak, akik őszintén feláldozzák magukat Értem: bizonyosan gazdagon megáldalak téged.” Minden áldásban részesül minden olyan ember, aki őszintén feláldozza magát Értem.

71. fejezet

Önmagam egészét nyilvánvalóvá tettem mindannyiótoknak, de miért nem tudtok szívetek és lelketek teljességével elgondolkodni szavaimon? Miért tekintitek szemétnak a szavaimat? Helytelen, amit mondok? Eltalálták a szavaim a sebezhető pontjaitokat? Folyamatosan késlekedtek és tétováztok. Miért viselkedtek így? Nem beszéltem világosan? Oly sokszor mondtam, hogy szavaimat alaposan át kell gondolni, és nagyon oda kell figyelnetek rájuk. Vannak köztetek engedelmes és alázatos gyermekek? Hiábavalók voltak a szavaim? Egyáltalán nem volt hatásuk? Mekkora részed tud megfelelni akaratomnak? Ha csak egy pillanatra is anélkül létezel, hogy bárki beszélne hozzád, akkor romlottá és ellenőrizetlenné fogsz válni. Ha nem jelentem ki egyértelműen, hogyan kell cselekedni és beszélni, akkor lehet, hogy legbelül fogalmad sem lesz? Hadd mondjam el neked! Az szenved veszteséget, aki engedetlen, aki nem veti alá magát, és aki ostobán hisz! Azok az emberek, akik nem figyelnek arra, amit mondok, és nem tudják felfogni a részleteket, nem lesznek képesek kifürkészni szándékaimat, és szolgálni sem fognak tudni Engem. Az ilyen emberekkel Én fogok foglalkozni, és meg fogják kapni ítéletemet. A részleteket nem felfogni rendkívül merész dolog, valamint szándékosan meggondolatlan; ezért utálok az ilyen embereket, és nem fogom kímélni őket. Nem mutatok nekik irgalmat; csak felségemet és ítéletemet fogom nekik megmutatni. Lássuk tehát, hogy mersz-e még mindig becsapni Engem. Én vagyok az az Isten, aki megvizsgálja az emberi szív legbelső mélységeit. Ennek a pontnak mindenki számára nyilvánvalónak kell lennie; különben csak nemtörődöm módon végzik majd a munkájukat, és felületesen foglalkoznak Velem. Ez az oka annak, hogy néhány emberre akaratlanul is lesújtok. Azt mondtam, hogy nem bánok senkivel igazságtalanul, nem cselekszem helytelenül, és minden cselekedetemet kezem bölcs intézkedései alapján hajtom végre.

Ítéletem szállt minden olyan emberre, aki nem igazán szeret Engem. Pontosan ekkor derül ki, hogy ki az, akit eleve elrendeltem és kiválasztottam, és kit kell kivetni. Ezek egyenként mind feltáruhnak, és semmi sem marad rejtve. Minden ember, esemény és dolog azért áll és létezik, hogy beteljesítse szavaimat, és mindannyian azzal vannak elfoglalva, hogy valóra váltsák a szavakat, amelyek az Én számból hangzottak el. Az univerzumot és a föld végeit egyedül Én irányítom. Le kell sújtanom mindenkire, aki azt merésze, hogy nem engedelmeskedik szavaimnak, vagy megtagadja tetteim végrehajtását, ami azt eredményezi, hogy az illető az alvilágba süllyed és megszűnik létezni. Minden szavam helyénvaló és megfelelő, és teljesen mentes a tisztátalanságtól. A ti beszédmodotok hasonlíthat az Enyémre? Olyan bőbeszédűek vagytok; értelmetlen, amit mondotok, és nem fejezitek ki magatokat világosan – de mégis úgy gondoljátok, hogy nyertetek valamit, és majdnem megszereztétek. Hadd mondjam el neked! Minél önelégültebbek az emberek, annál távolabb vannak attól, hogy megfeleljenek az Én normáimnak. Nincsenek tekintettel az akaratomra, becsapnak Engem, és a legsúlyosabban meggyalázzák a nevemet! Milyen szégyentelenség! Nem nézed, hogy milyen a te saját érettséged. Milyen ostoba és tudatlan vagy!

Szavaim folyamatosan és minden tekintetben rámutatnak a dolgokra. Lehetséges, hogy még mindig nem fogod fel? Még mindig nem érted? Az a szándékom, hogy csalódást okozz Nekem? Derülj jó kedvre, és szedd össze a bátorságodat. Egyetlen emberrel sem bánok cudarul, aki szeret Engem. Megvizsgálom az emberi szív legbelső mélységeit, és mindent tudok, ami az összes ember szívében létezik. Mindezek a dolgok egyenként feltáruhnak, és Én mindegyiket megvizsgálom. Soha nem fogok figyelmen kívül hagyni egyet sem azok közül, akik igazán szeretnek Engem; mindannyian részesülnek áldásokban, és ők az elsőszülött fiúk csoportja, akiket eleve királyokká rendeltem el. Azok pedig, akik nem igazán szeretnek Engem, ők a saját trükkjeik célpontjai, és szerencsétlenséget szenvednek el; Én ezt is eleve elrendeltem. Ne aggódj; egyenként felfedem őket. Ezt a munkát jó előre előkészítettem, és már elkezdtem véghezvinni. Mindez rendezett módon történik; egyáltalán nem kaotikus. Már eldöntöttem, hogy ki legyen kiválasztva és ki legyen kivetve. Egyenként mind fel lesznek fedve, hogy láthassátok őket. Ezekben az időkben látni fogjátok, hogy mit tesz a kezem. Minden ember látni fogja, hogy igazságos voltom és fenségem nem enged vétket vagy ellenállást senki részéről, és aki vétkezik, az szigorúan meg lesz büntetve.

Én vagyok Az, aki állandóan mindenki szívének legbelső mélyét kutatom. Ne csak kívülről láss engem. Vak emberek! Nem hallgattok azokra a szavakra, amelyeket olyan világosan mondtam, és egyszerűen nem hisztek Nekem – Magának a teljes Istennek. Biztosan nem fogok eltérni senkit, aki hajbókolni merészel Nekem, vagy bármit eltitkol Előlem.

Emlékszel minden egyes kijelentésemre? „Látni Engem ugyanaz, mint látni minden egyes rejtett titkot örökkévalóságtól örökkévalóságig.” Alaposan elgondolkodtál ezen a kijelentésen? Én vagyok Isten, és titkaim meg lettek jelenítve, hogy lássátok őket. Nem

láttátok őket? Miért nem figyeltek Rám? És miért imádod annyira azt a homályos Istent, amelyik az elmédben van? Hogyan tehetnék Én – az egyetlen igaz Isten – bármi rosszat? Ezt véssétek az eszetekbe! Legyetek biztosak benne! Minden szavamat és cselekedetemet, minden tettemet és minden mozdulatomat, mosolygásomat, evésemet, öltözködésemet, az Én mindenemet Maga Isten végzi. Ti megítéltek Engem: lehetséges, hogy már láttátok Istent érkezésem előtt? Ha nem, akkor miért hasonlítgatsz össze folyamatosan gondolatban Engem és az Istenedet? Ez teljesen emberi elképzelések szüleménye! A tetteim és viselkedéseim nem egyeznek a te képzelődéseiddel, igaz? Nem engedem meg senkinek, hogy véleményt nyilvánítson arról, hogy tetteim és viselkedéseim helyesek-e vagy sem. Én vagyok az egyetlen igaz Isten, és ez a megmásíthatatlan, megdönthetetlen igazság! Ne ess áldozatul saját trükkjeidnek. Szavaim erre teljesen világosan rámutattak. Egy szemernyi emberi mivolt sincs Bennem; Én mind Maga Isten vagyok, teljesen megnyilvánulva számotokra, egyetlen rejtett dolog nélkül!

72. fejezet

Ha bármilyen hiányosságot vagy gyengeséget fedezel fel magadban, azonnal Rám kell hagyatkoznod, hogy megszabadíthassalak tőle. Ne késlekedj; különben a Szentlélek munkája túlságosan távol kerül tőled, és nagyon lemaradsz. A rád bízott munka csak úgy végezhető el, ha gyakran közeledel, imádkozol és közösséget vállalsz az Én jelenlétemben. Ha nem teszed meg ezeket, akkor nem lesz eredmény, és minden hiábavaló lesz. A mai munkám nem ugyanaz, mint a múltban; az Általam szeretett emberek életének mértéke nagyban különbözik a korábbiaktól. Mindannyian tisztán értik az Én szavaimat, valamint átható betekintést nyertek beléjük. Ez a legnyilvánvalóbb szempont, ami leginkább képes tükrözni az Én munkám csodáját. A munkám üteme felgyorsult, és ez a munka minden bizonnyal különbözik a múltbelitől. Nehéz elképzelniük az embereknek, sőt, lehetetlen kifürkészniük. Számotokra már semmi sem rejtély; ehelyett minden ismertté és nyilvánvalóvá lett. Átlátszó, közreadott, sőt, mi több, teljesen ingyenes. Akiket Én szeretek, azokat biztosan nem korlátozza semmilyen személy, esemény vagy dolog, sem tér, sem hely; túllépik az összes környezet által rájuk erőltetett irányítást, és kiemelkednek a testből. Ez az Én nagy munkám befejezése. Utána már nem lesz mit tenni; teljesen kész lesz.

A nagyszerű munka befejezését az összes elsőszülött fiúra és az Általam szeretett összes emberre hivatkozva említik. Ezentúl semmilyen személy, esemény vagy dolog nem irányít titeket. Az univerzum különböző nemzetein át fogtok utazni, bejárátok az egész kozmoszt, és mindenhol otthagytátok a lábnyomaitokat. Ne tekintsétek ezt távolinak; ez olyasvalami, ami hamarosan valóra válik, a szemetek láttára. Amit Én csinállok, az rátok lesz bízva, és azokon a helyeken, ahol járok, ott lesznek a ti

lábnyomaitok. Sőt, ez az igazi értelme annak, hogy mi – ti és Én – királyokként együtt uralkodunk. Elgondolkodtatok már azon, hogy az Általam nyújtott kinyilatkoztatások miért egyre világosabbak és nyilvánvalóbbak, anélkül, hogy a legcsekélyebb mértékben is rejtve maradnának? Miért tettem a legkiválóbb tanúságot, és mondtam el nektek mindezeket a titkokat és szavakat? Az ok nem más, mint a fent említett munka. Habár a ti munkátok előrehaladása jelenleg túlságosan lassú. Nem vagytok képesek lépést tartani Velem, nem tudtok valami jól együttműködni Velem, és egyelőre még mindig képtelenek vagytok véghez vinni az Én akaratomat. Intenzívebben kell edzenem titeket, és fel kell gyorsítanom a teljessé tételeteket, hogy mielőbb eleget tudjatok tenni az Én szívemnek.

Jelenleg az a legnyilvánvalóbb dolog, hogy az elsőszülött fiúk csoportja teljesen kialakult. Mindegyiket Én hagytam jóvá, sőt, a világ teremtése óta Én predesztináltam és választottam ki. Mindegyiket az Én saját kezem támogatja. Ebben nincs helye semmiféle emberi megfontolásnak. Ez kívül esik az irányításodon. Ne légy büszke; ez mind az Én jóságom és könyörülem. Az Én szemszögemből már minden megvalósult. Egyszerűen arról van szó, hogy túlságosan homályos a szemetek, és még most sem vagytok képesek tiszta rálátást nyerni az Én tetteim csodájára. Egyikőtök sem érti teljesen világosan vagy igazán az Én mindenhatóságomat, bölcsességemet, minden cselekedetemet vagy minden szavamat és tetteimet. Emiatt világosan beszélek. Az Én fiaimért, szeretteimért hajlandó vagyok minden költséget megfizetni, gürcölni és feláldozni Önmagam. Ismersz Engem az Én szavaim által? Szükséged van rá, hogy világosabban hangoztassam őket? Ne légy többé léha; légy tekintettel az Én szívemre! Most, hogy egy ilyen nagy rejtély lepleződött le előttetek, mi a mondanivalótok? Van még panaszotok? Ha nem fizetitek meg az árát, és nem dolgoztok keményen, akkor lehettek-e méltóak mindazokra a fáradságos erőfeszítésekre, amelyeket Én vállaltam?

Az emberek manapság nem tudják kontrollálni magukat. Az Irántam való szeretet nem ébredhet fel azokban, akiket Én nem részesítek előnyben, még akkor sem, ha akarnák. Viszont azok az emberek, akiket Én eleve elrendeltem és kiválasztottam, nem fognak tudni elmenekülni, bár lehet, hogy akarnának; bárhová is mennek, nem tudják elkerülni az Én kezemet. Ilyen az Én fenségem, és még inkább az Én ítéletem. Minden embernek az Én tervem és akaratom szerint kell intéznie az ügyeit. Ettől a naptól kezdve abszolút minden visszakerül az Én kezembe, és kívül esik az ellenőrzésükön. Mindent Én irányítok és rendezek el. Ha az emberek csekély mértékben vesznek is részt, nem engedem el őket könnyedén. Mától kezdve minden embernek engedni fogom, hogy elkezdjen megismerni Engem – az egyetlen igaz Istent, aki mindent teremtett, aki eljött az emberek közé, és akit ők elutasítottak és rágalmaztak, és aki mindent a maga teljességében irányít és elrendel; a Király, aki a királyságért felelős; Maga az Isten, aki a kozmoszt irányítja; sőt, az Isten, aki az emberek életét és halálát szabályozza, és aki az alvilág kulcsát birtokolja. Hagyom, hogy minden ember (felnőttek és gyerekek, akár van lelük, akár nincs, és akár balgák vagy fogyatékosak, akár nem, stb.) megismerjen

Engem. Nem mentek fel senkit e feladat alól; ez a legszigorúbb munka, egy olyan feladat, amelyet Én jól előkészítettem, és amelynek végrehajtása most kezdődik el. Amit mondok, megtörténik. Nyisd ki lelki szemeidet, vedd el egyéni elképzeléseidet, és ismerd fel, hogy Én vagyok az egyetlen igaz Isten, aki igazgatja az univerzumot! Senki elől nem vagyok elrejtve, és mindenkiel szemben végrehajtom adminisztratív rendeleteimet.

Tedd félre mind a saját dolgaidat. Nem nagyobb értékűek és sokkal fontosabbak azok a dolgok, amelyeket Tőlem nyersz? Nem ég és föld a különbség köztük és a te szemed között? Siess és dobj ki mindent, ami haszontalan! Most dől el, hogy áldásokat kapsz-e, vagy szerencsétlenségben lesz részed. Ez egy döntő pillanat; sőt, rendkívül kritikus pillanat. Tényleg képes vagy látni ezt?

73. fejezet

Szavaim beteljesednek, amint kimondtam őket; soha nem változnak, és tökéletesen helyesek. Emlékezz erre! Gondosan meg kell fontolnod minden egyes szót és mondatot, amely elhagyja az Én számát. Légy nagyon óvatos, nehogy veszteséget szenvedj, és csak az Én ítéletemben, haragomban és elhamvasztásomban részesülj. Az Én munkám most nagyon gyors ütemben halad, bár nem vázlatos; olyan finoman kidolgozott, hogy szabad szemmel gyakorlatilag láthatatlan, emberi kéznek megfoghatatlan. Különösen aprólékos. Soha nem mondok ki üres szavakat; minden, amit mondok, igaz. Hinned kell, hogy az Én minden szavam hiteles és pontos. Ne légy gondatlan; ez egy döntő pillanat! Hogy áldásban vagy szerencsétlenségben részesülsz-e, az ebben a pillanatban fog eldőlni, és a különbség ég és föld. Hogy a mennybe jutsz-e vagy az alvilágba, az teljes mértékben az Én kezében van. Azok, akik az alvilágba tartanak, az utolsó haláltusájukat vívják, míg a mennybe menők a szenvedésük legvégén járnak, és utoljára hoznak áldozatot Értém. A jövőben minden, amit tesznek, örömmel és dicsérettel jár, minden olyan triviális dolog nélkül, ami zavarja az embereket (házasság, munka, megterhelő gazdagság, státusz és így tovább). Ami azonban az alvilágba igyekvőket illeti, szenvedésük örök (ez a szellemükre, a lelkükre és a testükre is vonatkozik); ők soha nem fognak megmenekülni az Én büntető kezemtől. Ez a két oldal olyan összeférhetetlen, mint a tűz és a víz. Egyáltalán nem keverednek össze: a szerencsétlenséget szenvedők továbbra is szerencsétlenséget szenvednek, míg az áldottakat kedvük szerinti öröm várja.

Minden eseményt és dolgot Én irányítok, arról nem is beszélve, hogy ti – fiaim, szerettem – még inkább Hozzám tartoztok. Ti vagytok az Én hatezer éves irányítási tervem kikristályosodása; ti vagytok az Én kincseim. Mindazok, akiket szeretek, kedvesek az Én szememnek, mert ők nyilvánítanak ki Engem; mindazokat, akiket gyűlölök, megvetem anélkül, hogy rájuk néznék, mert ők a Sátán leszármazottai és a Sátánhoz tartoznak. Ma minden embernek meg kell vizsgálnia önmagát: ha a szándékaid helyesek,

és őszintén szeretsz Engem, akkor biztosan szeretve leszel Általam. Igazán szeretned kell Engem, nem pedig megtéveszteni! Én vagyok az Isten, aki megvizsgálja az emberek szíve legmélyét! Ha szándékaid helytelenek, rideg és hűtlen vagy Hozzám, akkor biztos, hogy utálni foglak; sem nem választottalak, sem nem rendeltelek el előre. Csak várd, hogy mikor kerülsz a pokolra! Lehet, hogy mások nem látják ezeket a dolgokat, de te meg Én, az Isten, aki mélyen az emberek szívébe lát, ismerjük őket. Mindegyikük feltárul majd egy bizonyos időpontban. Az őszintének nem kell aggódnia, és az őszintétlennek nem kell félnie. Ez mind része az Én bölcs elrendezéseimnek.

A jelenlegi feladat sürgős és megterhelő, és megköveteli, hogy még egyszer utoljára áldozatot hozzatok Értem, hogy befejezzétek ezt a végső munkát. Az Én követelményeim valójában nem túl szigorúak: egyszerűen szükségem van arra, hogy jól össze tudjatok hangolódni Velem, hogy mindenben eleget tegyél Nekem, és hogy kövesd az útmutatást, amit Én belülről adok neked. Ne légy vak; legyen célod, és puhatold ki az Én szándékaimat minden szempontból és mindenben. Ez azért van így, mert Én nem vagyok többé elrejtett Isten számotokra, és ezzel teljesen tisztában kell lennetek, hogy megértsetek az Én szándékaimat. Nagyon rövid időn belül nemcsak hogy találkoztok olyan idegenekkel, akik az igaz utat keresik, de, ami még fontosabb, képesnek kell lennetek arra, hogy pásztoroljátok őket. Ez az Én sürgető szándékom; nem fog sikerülni, ha nem látjátok ezt. Azonban hinnetek kell az Én mindenhatóságomban. Amíg az emberek igazak, Én minden bizonnyal jó katonává fogom képezni őket. Mindent megfelelően elrendeztem. Nektek arra kell törekednetek, hogy szenvedjete Értem. Ez a kulcsfontosságú pillanat. Ne mulasszátok el! Nem foglalkozom azzal, amit a múltban tettetek. Gyakran kell imádkoznotok és könyörögnötök Előttem; elegendő kegyelmet adományozok neked, hogy élvezd és használd. A kegyelem és az áldások nem ugyanaz. Amit ti most élveztek, az az Én kegyelemem, és az Én szememben nem méltó említésre, míg az áldásokat a jövőben fogjátok végtelenül élvezni. Olyan áldások ezek, amelyekre nem gondoltak az emberek, és amelyeket el sem tudnak képzelni. Ezért mondom, hogy áldottak vagytok, és ezeket az áldásokat nem élvezte ember a teremtés óta.

Már mindenemet felfedtem nektek. Csak azt remélem, hogy előzékenyek lesztek az Én szívemmel, szenteljétek Nekem a gondolataitokat mindenben, amit tesztek, és minden tekintetben legyetek előzékenyek Velem, és Én mindig a ti mosolygós arcotokat látom. Mostantól kezdve azok, akik elnyerik az elsőszülött fiúk státuszát, lesznek azok, akik királyként fognak uralkodni Mellettem. Nem zaklatja majd őket egyetlen testvér sem, Én sem fenýítem meg őket, és nem foglalkozom velük, mert ez az elv, amely szerint cselekszem: az elsőszülött fiúk csoportjába olyan emberek tartoznak, akiket mások lenéztek és zaklattak, és akik elszenveték az élet minden viszontagságát. (Előre foglalkoztam velük és megtörtem őket, és előre teljessé is tettem őket.) Ezek az emberek már előre együtt élvezték Velem az őket megillető áldásokat. Igaz vagyok, és soha nem vagyok elfogult senkivel szemben.

74. fejezet

Áldottak azok, akik olvasták szavaimat, és hiszik, hogy azok be fognak teljesedni. Egyáltalán nem fogok rosszul bánni veled; beteljesítem benned azt, amiben hiszel. Ez az Én áldásom, ami rád száll. Az Én szavaim a minden emberben ott rejlő titkok elevenjére tapintanak; mindenkinek vannak halandó sebei, és Én vagyok a jó orvos, aki meggyógyítja őket: csak gyere az Én jelenlétembe. Miért mondtam, hogy a jövőben nem lesz több bánat és nem lesz több könny? Éppen ezért mondtam. Bennem minden megvalósul, ám az emberekben minden romlott, üres és az emberek számára csalárd. Az Én jelenlétemben bizonyosan elnyersz mindent, és kétségtelenül megláthatod és élvezheted is mindazokat az áldásokat, amelyeket el sem tudtál volna képzelni. Azok, akik nem járulnak Elém, minden bizonnyal lázadók, és kimondottan ők azok, akik ellenállnak Nekem. Biztosan nem fogom könnyen elereszteni őket; súlyosan meg fogom fenyíteni az ilyen embereket! Emlékezz erre! Minél többször Elém járulnak az emberek, annál többet nyernek – habár az csupán kegyelem lesz. Később még nagyobb áldásokat kapnak majd.

A világ teremtése óta elkezdtem elrendelni és kiválasztani az emberek e csoportját – nevezetesen titeket, a mai embereket. A vérmérsékleteteket, képességeket, megjelenéseket és érettségeket, a családokat, amelybe beleszülettetek, az állásodat és a házasságodat – téged a magad teljességében, a hajad és bőrod színét is beleértve, valamint a születésed idejét – mindezeket az Én kezeim rendezték el. Saját kezűleg rendeztem el még azokat a dolgokat is, amelyeket teszel, és az embereket, akikkel minden egyes nap találkozol, nem is beszélve arról a tényről, hogy az, hogy ma a jelenlétembe hoztalak, valójában az Én intézkedésem által történt. Ne vesd magad zűrzavarba; nyugodtan kell haladnod. Amit megengedek, hogy ma élvezz, az a megérdemelt részed, és Én rendeltem azt el előre a világ teremtése óta. Az emberek mind oly szélsőségesek: vagy túlságosan önfejűek, vagy teljességgel szégyentelenek. Képtelenek az Én tervemmel és intézkedéseimmel összhangban végezni a dolgokat. Ne csináld ezt tovább! Bennem minden felszabadult; ne kötd meg önmagad, mert az életedet veszteség fogja érni. Emlékezz erre!

Higgyétek, hogy minden az Én kezemben van. Amiket a múltban rejtélynek tartottatok, ma mind nyíltan feltáruznak; nincsenek többé elfedve (mert mondtam, hogy a jövőben semmi sem lesz elrejtve). Az emberek gyakran türelmetlenek; túlságosan igyekeznek befejezni a dolgokat, és nincsenek tekintettel arra, ami az Én szívemben van. Azért képezlek titeket, hogy osztozhassatok a terhemben, és irányíthassátok a házam népét. Azt akarom, hogy gyorsan felnőjete, hogy képesek legyetek vezetni a nálatok fiatalabb testvéreiteket, és így mi, az Atya és fiai hamarosan újra egyesülhessünk, soha többé ne legyünk külön. Ez be fogja teljesíteni szándékaimat. A rejtélyek már mindenki előtt feltáruáltak, és semmi sem marad rejtve: Én – a teljes Isten Maga, akiben egyaránt megvan a normális emberi mivolt és a teljes isteni

mivolt – felfedtem Magam ma, közvetlenül a szemetek előtt. A teljes lényem (öltözékem, külső megjelenésem és testi formám) tökéletes megnyilvánulása Magának Istennek; Isten személyének egy megtestesülése, amit az emberek a világ teremtése óta elképzelték, de akit még senki sem látott. A cselekedeteim azért olyan jók mint a szavaim, mert a normális emberi mivoltom és teljes isteni mivoltom kiegészíti egymást; sőt mi több, ezáltal mindenki megláthatja, hogy egy közönséges ember valójában ilyen hatalmas erővel bír. Azok köztetek, akik igazán hisznek Bennem, azért tesznek így, mert mindannyiőtoknak őszinte szívet adtam, hogy szerethess Engem. Amikor foglalkozom veled, rád világítok és megvilágosítalak, és ezáltal teszem lehetővé, hogy megismerj Engem. Ennek eredményeként bárhogyan is bánok veled, nem fogsz elfutni; sokkal inkább egyre biztosabb leszel Bennem. Amikor gyenge vagy, az is az Én intézkedésem által van, és ezáltal képes vagy meglátni, hogy ha elhagysz Engem, akkor meghalsz és elsorvadsz. Ebből megtanulhatod, hogy Én vagyok az életed. Ahogy megerősödsz azután, hogy gyenge voltál, lehetőséged lesz meglátni: az, hogy gyenge vagy erős vagy-e, nem tőled függ; teljes mértékben Tőlem függ.

Valamennyi rejtély teljesen feltárul. A jövőbeni tevékenységeitekben feladatról feladatra megadom nektek az utasításaimat. Nem leszek homályos; tökéletesen egyértelmű leszek, és még közvetlenül is szólok majd hozzátok; ez azért van így, hogy ne kelljen egyedül töprengenetek a dolgokon, nehogy félbeszakítsátok az irányításomat. Emiatt hangsúlyozom újra meg újra, hogy mostantól kezdve semmi sem marad rejtve.

75. fejezet

Amint kimondom a szavaimat, minden beteljesedik a legcsekélyebb eltérés nélkül. Mostantól kezdve az összes rejtett titok egyáltalán nem lesz elhomályosítva vagy elrejtve, és feltárul előttetek – szeretett fiaim. Még nagyobb jeleket és csodákat fogsz látni Bennem, és még nagyobb titkokat. Ezek a dolgok minden bizonnyal megdöbbenetnek majd benneteket, és jobb megértést adnak Rólam, a mindenható Istenről, és lehetővé teszik számotokra, hogy értékeljétek a benne rejlő bölcsességemet. Ma szemtől szembe kerültök az egyetlen igaz Istennel, akit az emberek soha nem láttak a teremtés óta, és semmi különös nincs Bennem. Veletek eszem, élek, beszélek és nevetek, és mindig bennetek élek, miközben mozgok is közöttetek. Azok számára, akik nem hisznek, vagy akiknek megvannak a saját súlyos elképzeléseik, ez egy buktató. Ez az Én bölcsességem. Felfedek néhány embert olyan dolgokban is, amelyekről az Én normális emberi mivoltom nem tud, de ez nem jelenti azt, hogy nem vagyok Maga Isten. Ellenkezőleg, ez a pont elegendő annak bizonyítására, hogy Én vagyok a mindenható Isten. Azok számára, akik hisznek, ennek a pontnak döntő hatása van, és éppen ezért van száz százalékos bizonyosságuk Bennem. Ne aggódj túlságosan; egyenként fogom neked felfedni a dolgokat.

Számotokra nyitott vagyok, és nem vagyok elrejtve. Azonban a hitetlenek számára – akik alattomosak, akiket a Sátán bizonyos mértékig megrontott – rejtve maradok. Ám amikor korábban arról beszéltem, hogy felfedem Önmagamát minden népnek, igazságosságomra, ítéletemre és fenségemre utaltam, hogy a kapott kimenetel alapján megtudják, hogy Én vagyok a felelős a világegyetemért és minden dologért. Cselekedjete bátran! Csak fel a fejjel! Ne féljete: Én – a ti Atyátok – azért vagyok itt, hogy támogassalak titeket, és nem fogtok szenvedni. Mindaddig, amíg gyakran imádkoztok és könyörögtök Előttem, Én minden hitet rátok ruházok. A hatalmon lévők kívülről gonosznak tűnhetnek, de ne féljete, mert ez a kevés hitetek miatt van. Amíg a hitetek növekszik, semmi sem lesz túl nehéz. Örüljete és ugráljate kedvetekre! Minden a lábatok alatt van és az Én markomban. A megvalósítást vagy a pusztítást nem az Én egyetlen szavam dönti el?

Akiket most használok, azokat Én már régen jóváhagytam, egytől egyig. Vagyis azok az emberek az elsőszülött fiúk csoportjában már meg lettek határozva, és azóta meg vannak határozva, amióta teremtettem a világot. Senki sem változtathat ezen, és mindennek az Én rendelkezésemre kell állnia. Egyetlen ember sem teheti ezt meg; ezek mind az Én intézkedéseim. Velem minden szilárd és biztonságos lesz; Velem minden megfelelően és helyesen fog megtörténni, a legkisebb erőfeszítés nélkül. Én szólok, és létrejön; szólok, és beteljesedik. A nemzetközi helyzet zűrzavarával, miért nem siettetek elkezdni a kiképzést? Meddig fogtok várni? Addig vártok, amíg a külföldiek beözönlenek Kínába, hogy találkozzanak veletek? Lehet, hogy korábban kicsit lassúak voltatok, de nem kényeztethetitek tovább magatokat! Fiaim! Legyetek tekintettel az Én fáradságos szándékaimra! Azok, akik gyakrabban közelednek Hozzám, mindent megnyernek. Nem bíztok Bennem?

Munkám tempója villámsebességű, de biztosan nem a mennydörgés zúgó hangja. Értitek e szavak igazi jelentését? Képesnek kell lennetek jobban együttműködni Velem és figyelembe venni az Én szándékaimat. Áldásokat akartok kapni, de ugyanakkor féltek a szenvedéstől; nem az ambivalenciátokat mutatja ez? Hadd mondjam el neked! Ha valaki ma áldásokat szeretne kapni, de nem hoz meg minden áldozatot ennek érdekében, akkor csak büntetésben és az Én ítéletemben fog részesülni. Azonban azok, akik minden áldozatot meghoznak, megtapasztalják a békét minden dologban és mindenben bővelkednek, és minden, amit kapnak, az Én áldásaim lesznek. Amire ma sürgősen szükség van, az a ti hitetek, és hogy fizessetek egy árat. Ne értelmezzétek félre az Én szándékaimat. Minden be fog következni, és a saját szemetekkel fogjátok látni és személyesen tapasztaljátok meg. Velem nincs egyetlen hamis szó vagy hazugság sem; minden, amit Én mondok, teljesen igaz, és nem szűkölködik bölcsességben. Ne félig higgyete és félig kételkedjete. Én vagyok az, aki mindent megvalósít köztetek, és Én vagyok az is, aki megítélem és kiválogatom azokat, akik gonoszságot tesznek. Szeretlek és tökéletessé teszek titeket. Számukra azonban ennek a szöges ellentéte vagyok: gyűlölet és pusztítás, minden mozgástér nélkül és

minden nyom nélkül. A bőségem eredendően benne van mindenben, amit mondok és teszek. Megvizsgáltatok-e őket apránként? Néhány szót sokszor elmondtam, akkor miért nem értitek, mire gondolok? Miután elolvassátok az Én szavaimat, minden úgy lesz, ahogy lennie kell? Akkor minden megvalósul? Nem áll szándékotokban tekintettel lenni az Én szívemre. Miért mondom azt, hogy Én vagyok a teljes mértékben tekintélyes, mindentudó, egyetlen igaz Isten, aki mélyen belelát az emberek szívébe? Még mindig nem érted e szavak jelentését? Megjegyezted-e az Általam kiemelt szavak mindegyikét? Valóban ezek lettek a viselkedésed alapelvei?

Mindenek felett állok, megfigyelve az egész univerzumot. Megmutatom az Én hatalmas erőmet és minden bölcsességemet valamennyi nemzetnek és népnek. Ne csak azért tegyetek meg minden tőletek telhetőt, hogy az élvezeteket kövessétek most. Amikor a világ összes nemzete egyesül, mi nem lesz a tiétek? Mindazonáltal nem hagyom, hogy most hiányt szenvedjete, és nem fogom hagyni, hogy szenvedjete. Higgyétek el, hogy Én vagyok a mindenható Isten! Mindennek meg fog valósulni és egyre jobbá és jobbá fog válni! Elsőszülött fiaim! Minden áldás eljön hozzátok! Végtelenül élvezni fogjátok őket, kimeríthetetlen kínálattal, gazdagon és bőségesen, és teljes egészében!

76. fejezet

A kijelentéseim mind az Én akaratom kifejeződése. Ki tud tekintettel lenni az Én terhemre? Ki értheti meg az Én szándékomat? Megfontoltátok az általam felvetett kérdések mindegyikét? Micsoda gondatlanság! Hogy merészelitek megzavarni az Én terveimet? Kezelhetetlenek vagytok! Ha a gonosz lelkek eme munkája folytatódik, akkor azonnal halálra vetem őket a feneketlen mélységbe! Régóta világosan látom a gonosz lelkek különféle cselekedeteit. És a gonosz lelkek által felhasznált embereket (a rossz szándékúakat, a testi örömek vagy a gazdagság után vágyókat, azokat, akik felmagasztalják önmagukat, akik megszakítják a gyülekezetet stb.) is mind átlátom. Ne gondold, hogy mindennek vége, ha a gonosz lelkek kiűzetnek. Hadd mondjam el neked! Ezentúl egyenként szabadulok meg ezektől az emberektől, soha nem használok őket! Ez azt jelenti, hogy bárkit, akit gonosz lélek rontott meg, azt nem fogom használni, és ki lesz rúgva! Ne gondold, hogy nincsenek érzéseim! Tudd ezt! Én vagyok a szent Isten, és nem fogok egy mocskos templomban lakni! Csak őszinte és bölcs embereket használok, akik teljesen hűségesek Hozzám, és képesek figyelmezni az Én terhemre. Ez azért van így, mert az ilyen embereket Én előre elrendeltem, és semmiféle gonosz lélek nem munkálkodik rajtuk. Hadd tisztázzak egy dolgot: Mostantól mindazok, akik a Szentlélek munkája nélkül vannak, a gonosz lelkek munkáját birtokolják. Hadd nyomatékosítsak: Egyetlen olyan embert sem akarok, akiben gonosz lelkek munkálkodnak. Mindannyian az alvilágba vettetnek a testükkel együtt!

A követelményeim veletek szemben a múltban kissé lazák voltak, és ti kicsapongók voltatok, ha a testről van szó. Ettől a naptól kezdve nem engedem, hogy így folytassátok tovább. Ha a szavaitok és a tetteitek nem tanúsítanak Engem minden tekintetben, vagy ha akár csak kissé eltérnek az Én hasonlatosságomtól, akkor biztosan nem hagyom, hogy könnyedén megússzátok. Ellenkező esetben mindig csak nevetnétek és tréfálkoznátok, halálra kacagva magatokat, gátlások nélkül. Amikor valamit rosszul csinálsz, nem érzed, hogy elhagytalak téged? Miután tudod ezt, miért vagy még mindig kicsapongó? Ítélok kezem érintésére vársz? Mától azonnal megbüntetlek bárkit, aki akárcsak egyetlen pillanatra nem felel meg az Én szándékomnak. Ha együtt ücsörögtök pletykálkodva, akkor elhagylak titeket. Ne beszélj, ha nem szolgálsz szellemi táplálékkal. Nem azért mondom ezt, hogy visszatartsalak benneteket, hanem úgy értem, hogy mivel a munkám elérte a jelenlegi szintjét, tervemnek megfelelően folytatom tovább. Ha együtt ücsörögtök és az élet szellemi dolgairól társalogtok, akkor Én biztosan veletek leszek. Egyikőtökkel sem fogok igazságtalanul bánni. Ha kinyitod a szádat, a megfelelő szavakkal ajándékozlak meg. Értékelned kell a szavaim mögött rejlő szívemet. Nem azt mondom, hogy tegyetek úgy, mintha némák lennétek, és azt sem, hogy csevegésekbe bocsátkozzatok.

Miért mondom folyton, hogy nincs már sok idő hátra, és hogy nem szabad késleltetni az Én napomat? Elgondolkodtatok-e már ezen alaposan? Valóban értitek az Én szavaim jelentését? Vagyis, hogy azóta munkálkodom, amióta elkezdtem beszélni. Mindegyikőtök az Én munkám tárgya volt. Nem egy meghatározott személy; és még inkább, nem másvalaki. Csak azon aggódtok, hogy nem élvezitek az áldásokat, de nem gondolkodtok el az életetekben. Milyen bolondok vagytok! Milyen szálnalmasak vagytok! Egyáltalán nem vagytok tekintettel az Én terhemre!

Minden fáradságos erőfeszitésem és az ár, amit fizettem, a ti érdeketekben történt. Ha nem vagytok tekintettel az Én terhemre, akkor nem feleltetek meg a veletek szemben támasztott elvárásaimnak. Minden nemzet rátok vár, hogy kormányozzatok, és minden nép rátok vár, hogy uralkodjatok felettük. Mindent a kezetekbe adtam. Most a hatalmon lévők mind elkezdtek lemondani és összeomlottak, és csak arra várnak, hogy az Én ítéletem sújtsa őket. Lássatok tisztán! A világ most szétesik, miközben az Én királyságom sikeresen felépült. Megjelentek az Én fiaim, és elsőszülött fiaim uralkodnak Velem mint királyok, uralkodva különféle nemzetek és népek felett. Ne gondoljátok, hogy ez egy homályos dolog; ez a tiszta igazság. Nem igaz? Amint imádkoztok és könyörögtök Hozzám, azonnal cselekedni fogok, és megbüntetem azokat, akik üldöznek titeket, foglalkozom azokkal, akik megzavarnak titeket, elpusztítom azokat, akiket gyűlöltek, és irányítom azokat az embereket, eseményeket és dolgokat, amelyek szolgálnak titeket. Sokszor elmondtam már: Nem hozok üdvösséget senkinek, aki Krisztusért szolgál (azaz senkinek, aki az Én fiamért végez szolgálatot). Az, hogy a Fiamért szolgálnak, nem jelenti azt, hogy jó emberek; ez teljes mértékben az Én nagy hatalmam és csodálatos tetteim eredménye. Ne tulajdonítsatok túl nagy jelentőséget az embernek. Az ilyen emberekben

biztosan nincs meg a Szentlélek munkája, és egyáltalán nem értenek a szellemi dolgokhoz. Semmi hasznuk nem lesz, miután végzek velük. Emlékezzetek erre! Ez az Én megerősítem számotokra. Ne kapkodjatok vadul, értitek?

Egyre kevesebben vannak, de a tagok egyre kifinomultabbak. Ez az Én munkám, az Én irányítási tervem, és ezenfelül az Én bölcsességem és mindenhatóságom. Ez az Én normális emberi mivoltom és teljes isteni mivoltom összehangolása. Tisztán látjátok ezt? Van valódi megértésetek ebben a kérdésben? Egyenként véghez viszem isteni mivoltomon keresztül mindazt, amiről normális emberi mivoltomból beszéltem. Ezért ismételve, hogy amit Én mondok, az minden félreértés nélkül megtörténik; vagyis minden nagyon világos és egyértelmű lesz. Minden, amit Én mondok, be fog teljesedni, és semmiképp sem gondatlanul. Nem beszélek üres szavakat és nem követek el hibákat. Aki mérni mer Engem, az meg lesz ítélve, és biztosan nem kerülheti el az Én tenyeremet. Amint kimondom a szavaimat, ki mer ellenállni? Ki merészel hízelegni Nekem, vagy bármit eltitkolni Előlem? Már korábban is mondtam: bölcs Isten vagyok. Normális emberi mivoltomat használom, hogy felfedjek minden embert és sátáni viselkedést, leleplezzem a rossz szándékúakat, azokat, akik egyféleképpen viselkednek mások előtt és másféleképpen a hátuk mögött, azokat, akik ellenállnak Nekem, azokat, akik hűtlenek Hozzám, azokat, akik pénzsóvárok, azokat, akik nem veszik figyelembe az Én terhemet, azokat, akik csalárdok és elvetemültek a testvéreikkel és nővéreikkel, azokat, akik mézesmázosan beszélnek, hogy megörvendeztessék az embereket, és azokat, akik szívben és elmében nem tudnak egyöntetűen egyeztetni testvéreikkel és nővéreikkel. Az Én normális emberi mivoltom miatt oly sok ember, titokban ellenáll Nekem, és csalárdságba és elvetemültségbe bonyolódik, azt feltételezve, hogy az Én normális emberi mivoltom nem tudja. És oly sokan különös figyelmet fordítanak az Én normális emberi mivoltomra, jó dolgokat adnak Nekem inni és enni, szolgálókként szolgálnak Engem, és elmondják Nekem, ami a szívükben van, miközben a hátam mögött teljesen másként cselekszenek. Vak emberek! Milyen kevésbé ismertek Engem – az Istent, aki mélyen az ember szívébe néz. Még most sem ismersz Engem; még mindig azt hiszed, hogy nem vagyok tisztában azzal, amit teszel. Gondolj vissza: hány ember tette tönkre magát az Én normális emberi mivoltom miatt? Ébredj fel! Ne csapj be Engem többé. Minden magatartásodat és viselkedésedet, minden szavadat és tettetted Elém kell helyezned, és el kell fogadnod, hogy megvizsgálom őket.

77. fejezet

Ha bizonytalanok vagytok a szavaimban, az egyenlő azzal, hogy tagadó magatartást tanúsítotok cselekedeteimmal szemben. Vagyis szavaim az Én Fiamból áradtak ki, de ti mégsem tulajdonítotok nekik jelentőséget. Olyan komolytalanok vagytok! Sok szó áradt ki Fiamból, de ti mégis kételkedőek és bizonytalanok maradtatok. Vakok vagytok! Nem

értitek a célt minden egyes dolog mögött, amit tettem. Vajon a szavak, amiket Fiamon át fejezek ki, nem az Én saját szavaim? Vannak dolgok, amelyeket nem vagyok hajlandó közvetlenül hangoztatni, ezért a Fiamon keresztül beszélek. Miért vagytok azonban olyan abszurdak, hogy ragaszkodtok ahhoz, hogy közvetlenül beszéljek? Nem értetek Engem, és mindig kételkedtek cselekedeteimben és tetteimben! Nem mondtam-e korábban, hogy minden mozdulatom, minden cselekedetem és tettem helyes? Az embereknek abba kell hagyniuk a vizsgálódásukat. Vedd el a mocskos kezéd! Hadd mondjak el neked valamit: Minden ember, akit használok, eleve elrendeltetett, még mielőtt megteremtettem a világot, és ma is jóváhagyom őket. Ti folyamatosan erőfeszítéseket tesztek az ilyen dolgokért, alaposan átvizsgáljátok a személyt, aki Én vagyok, és tanulmányozzátok a tetteimet. Mindannyiőtoknak tranzakciós a mentalitásotok. Ha ez megismétlődik, kezem biztosan le fog sújtani rátok. Amit mondok, az a következő: Ne kételkedjete Bennem, és ne elemezzétek vagy mérlegeljétek azokat a dolgokat, amelyeket tettem. Még kevésbé kellene ilyen dolgokba beleavatkoznotok, mert ez az Én adminisztratív rendeleteimhez kapcsolódik. Ez nem kis dolog!

Használjátok ki a meglevő időtöket, hogy megtegyétek mindazt, amire utasítottalak titeket. Hadd mondjam el még egyszer, és figyelmeztetésül is: külföldiek hamarosan be fognak özönlenni Kínába. Ez a teljes igazság! Tudom, hogy a legtöbb ember kételkedik ebben, és nem biztosak benne, ezért újra és újra emlékeztetlek benneteket, hogy gyorsan kereshessétek az élet növekedését, és hamarabb eleget tudjatok tenni akaratomnak. Mától kezdve a nemzetközi helyzet még feszültebbé válik, és különböző országok belülről kezdenek összeomlani. Kínában a boldog napok véget értek. Ez azt jelenti, hogy a munkások sztrájkolni fognak, a diákok kísétálnak az óráikról, az üzletemberek felhagynak az üzlettel, a gyárak pedig bezárnak, és képtelenek lesznek a túlélésre. Azok a káderek elkezdik majd előkészíteni a forrásokat a szökéshez (ez is az Én irányítási tervemet szolgálja majd), és a központi kormányzat vezetői minden szinten túlságosan elfoglaltak lesznek azzal, hogy bizonyos dolgokra összpontosítsanak mások kárára, miközben mindannyian előkészületeket tesznek (ez szolgálja a következő lépést). Jól nézzétek meg! Ez olyan dolog, ami az egész világegyetemet érinti, nem csak Kínát, mert az Én munkám az egész világra irányul. Ugyanakkor arra is szolgál, hogy királyokat csináljon az elsőszülött fiak csoportjából. Látjátok-e ezt tisztán? Siessetek és keressetek! Nem fogok tisztességtelenül bánni veletek; megengedem nektek, hogy annyi élvezetet éljete át, amennyi csak tetszik.

Csodálatosak a tetteim. Amint nagy katasztrófák bontakoznak ki a világban, és mialatt az összes gonosztevő és uralkodó büntetést kap – pontosabban, amikor a gonosztevők, akik mind kívül állnak a nevemen, szenvednek –, elkezdem áldásaimat osztogatni rátok. Ez a lényegi jelentése a szavaknak, hogy „ti biztosan nem fogjátok elszenvedni a katasztrófák fájdalmát vagy kárát”, amelyeket már többször mondtam a múltban. Értitek ezt? „Ez az idő”, amelyről beszélek, arra az időre vonatkozik, amikor a szavak kijönnek a számból. A Szentlélek munkája nagyon gyors ütemben folyik; nem

fogok késlekedni vagy egyetlen percet vagy akár egyetlen másodpercet vesztegetni. Inkább szavaimnak megfelelően fogok cselekedni abban a pillanatban, amikor kimondom őket. Ha azt mondom, hogy ma kivetek valakit, vagy megvetek valakit, annak az illetőnek azonnal vége lesz. Más szóval, Szentlelkem azonnal vissza lesz vonva belőlük, és élőhalottakká válnak, teljesen haszontalanokká. Az ilyen emberek még mindig lélegezhetnek, járhatnak és beszélhetnek, és még mindig imádkozhatnak Előttem, de soha nem fogják észrevenni, hogy elhagytam őket. Végtelen haszontalan emberek lesznek. Ez teljesen igaz és őszinte!

Szavaim azt az emberi lényt képviselik, aki vagyok. Emlékezzetek erre! Ne kételkedjete; teljesen biztosnak kell lennetek. Ez élet-halál kérdése! Ez rendkívül komoly! Abban a pillanatban, amikor szavaim elhangzanak, amit tenni akarok, az már megtörtént. Mindezeket a szavakat a Fiam által kell kimondani. Közületek kik vették komolyan fontolóra ezt a kérdést? Hogyan tudom másként megmagyarázni? Ne legyetek állandóan ilyen ijedtek és félénkek. Vajon tényleg nem veszem figyelembe az emberek érzéseit? Talán véletlenül kivetem azokat, akiket helyeselek? Minden, amit csinálok, elvszerű. Nem fogom felbontani a szövetséget, amelyet Magam kötöttem, és nem fogom megzavarni a saját tervemet. Nem vagyok naiv, mint ti. A munkám nagyszerű dolog; ez olyasvalami, amit egyetlen emberi lény sem tud megvalósítani. Azt mondtam, hogy igaz vagyok, és azoknak, akik szeretnek Engem, szeretet vagyok. Nem hiszed, hogy ez igaz? Továbbra is vannak kétségeid! Ha mindenben tiszta a lelkiismereted, akkor miért félsz még mindig ennyire? Mindez azért van, mert te lekötötted magad. Fiam! Sokszor emlékeztettelek, hogy ne légy szomorú és ne ejts könnyeket, és hogy nem foglak eldobni. Még mindig képtelen vagy megbízni Bennem? Meg foglak tartani, és nem engedlek el; mindig átölellek szeretetemben. Vigyázni fogok rád, megvédelek, és mindenben kinyilatkoztatásokat és belátásokat adok neked, hogy lásd, hogy Én vagyok az Atyád, és Én vagyok az, aki támogat téged. Tudom, hogy mindig azon tűnődsz, hogyan könnyíthetnél az Atyád vállán levő terhen. Ezt a terhet adtam neked. Ne próbáld lerázni a válladról! Manapság hány ember lehet hűséges Hozzám? Remélem, hogy fel tudod gyorsítani a képzésedet, és gyorsan felnősz, és eleget tehetsz szívemnek. Az Atya éjjel-nappal fáradozik a fiúért, ezért a fiúnak is figyelembe kell vennie az Atya irányítási tervét, minden percben és minden másodpercben. Ez a proaktív együttműködés Velem, amiről korábban beszéltem.

Minden az Én művem. Terhet rakok azokra az emberekre, akiket ma használlok, és bölcsességet adok nekik, hogy minden cselekedetük megfeleljen az Én akaratomnak, hogy megvalósuljon az Én királyságom, és hogy új ég és föld jöjjön létre. Azok az emberek, akiket nem használlok, teljesen ellentétesek; mindig kábultak, evés után alszanak, és alvás után esznek, fogalmuk sincs, hogy mit jelent a teher. Az ilyen emberekből hiányzik a Szentlélek munkája, ezért a lehető leghamarabb ki kell tisztítani őket gyülekezetemből. Most elmondok néhány dolgot a víziókkal kapcsolatban: A gyülekezet a királyság előfeltétele; az emberek csak akkor léphetnek be a királyságba,

ha a gyülekezetet bizonyos mértékig felépítették. Senki sem léphet be közvetlenül a királyságba (ha Én nem ígérem meg). A gyülekezet az első lépés, de az Én irányítási tervemnek a királyság a célja. Minden formát ölt, amint az emberek belépnek a királyságba, és nem lesz mitől félni. Jelenleg csak az elsőszülött fiaim és Én léptünk be a királyságba, és kezdtünk el kormányozni minden nemzetet és népet. Vagyis az Én királyságom kezd megszerveződni, és nyilvánosan bejelentették mindazokat, akik királyok vagy az Én népem lesznek. A jövőbeli eseményeket lépésről lépésre és sorrendben elmondjuk nektek; ne legyetek túlzottan szorongóak vagy aggódóak. Emlékszel-e minden szóra, amit mondtam neked? Ha valóban Értem vagy, akkor őszintén szólok hozzád. Ami pedig azokat illeti, akik csalást és elvetemültséget űznek, cserébe hanyagul fogok bánni velük, és hagyni fogom, hogy tisztán lássák, ki az, akit az ilyen viselkedés tönkretesz!

78. fejezet

Már elmondtam korábban, hogy Én vagyok az, Aki a munkát végzi, nem bármely emberi lény. Velem minden nyugodt és boldog, de veletek nagyon más a helyzet; rendkívüli nehézségekbe ütköztök mindenben, amit csináltok. Bármilyen, amit jóváhagyok, azt biztosan megvalósítom; akit jóváhagyok, azt tökéletesítem. Emberek: Ne avatkozzatok bele az Én munkámba! Csak cselekednetek kell, miközben követitek az Én útmutatásaimat, tegyétek, amit szeretek, utasítsátok el mindazt, amit gyűlölök, vonjátok ki magatokat a bűnből, és vessétek magatokat az Én szerető ölelésembe. Nem hencegek nektek, és nem túlzok; valójában ez az igazság. Ha azt mondom, hogy el fogom pusztítani a világot, akkor egy szempillantásotok alatt, a világ hamuvá válik. Gyakran túlságosan aggódtok, és nehezítitek a saját terheiteket, mélyen rettegvé attól, hogy az Én szavaim üresek. Ezért körbe-körbe rohangáltok, és próbáltok „kiutat találni” Számomra. Vakok! Bolondok! Még a saját értékeiteket sem ismeritek, mégis megpróbáltok az Én tanácsadóim lenni. Méltó vagy rá? Nézz jól a tükörbe!

Hadd mondjak neked valamit! A bátortalanokat meg kell fenyíteni a bátortalanságukért, míg a legjobban hívők áldásokat nyernek hitükért. Hogy világos legyen, a legfontosabb pont jelenleg a hit. Mielőtt a rátok váró áldások feltáruhnának, nektek – most – mindent fel kell áldoznotok, hogy áldozhassatok Értém. Pontosan ez az a szempont, amelyre az „áldások megszerzése” és a „csapások elszenvedése” utal. Fiaim! Még mindig a szívetekbe vannak vésve az Én szavaim? „Azoknak, akik őszintén feláldozzák magukat Értém: bizonyosan gazdagon megáldalak téged.” Ma valóban megérted a bennük lakozó jelentést? Nem beszélek üres szavakat; ezentúl semmi sem lesz elrejtve. Vagyis azok a dolgok, amelyek korábban az Én szavaimban rejtőztek, most egyenként el lesznek mondva nektek, mindenféle titkolózás nélkül. Továbbá minden egyes szó az Én igazi jelentésem lesz, arról nem is beszélve, hogy minden Előttem elrejtett ember, esemény

és dolog feltárása könnyű lesz és egyáltalán nem lesz nehéz Számomra. Minden, amit teszek, magában foglalja normális emberi mivoltom egy aspektusát, valamint teljes isteni mivoltom egy aspektusát is. Valóban világosan értitek ezeket a szavakat? Ezért ismételve, hogy ne siess túlságosan. Egy személy vagy dolog feltárása nem nehéz Számomra, és mindig van rá idő. Nem így van? Oly sok ember tárta fel Előttem igazi alakját. Legyen szó rókaszellemekről, kutyákról vagy farkasokról, mindannyian felfedik igazi alakjukat egy bizonyos időpontban, amelyet Én határozok meg, mert minden, amit teszek, a tervem része. Ezen a ponton teljesen világosan értenetek kell!

Valóban érted, mire utal az a mondás, hogy „nincs messze az idő”? Korábban mindig azt hittétek, hogy ez az Én napomra utal, de mindannyian a saját elképzeléseitek alapján értelmeztétek az Én szavaimat. Hadd mondjam el neked! Ezentúl bárki, aki félreértelmezi az Én szavaimat, kétségtelenül abszurd! Az Általam kimondott szavak: „nincs messze az idő”, az áldások élvezetével töltött napjaitokra utalnak; vagyis azokra a napokra, amikor minden gonosz szellem elpusztul és kiűzetik az Én egyházamból, és minden emberi viselkedésmód el lesz utasítva. Sőt, ez a kifejezés azokra a napokra utal, amikor minden nagy katasztrófa bekövetkezik majd. Emlékezzetek erre! Minden nagy katasztrófa; ne értelmezzétek ezt félre többet. Nagy csapásaim egyszerre szállnak alá a kezeimből az egész világra. Azok, akik elnyerték az Én nevemet, áldottak lesznek, és biztosan nem kell ilyen szenvedést kiállniuk. Emlékezzetek még erre? Értitek, miről beszélek? Az idő, amikor beszélek, pontosan az az idő, amikor elkezdek munkálkodni (amikor a nagy katasztrófák bekövetkeztek, pontosan olyankor). Ti nem értitek igazán az Én szándékaimat. Tudjátok-e, hogy miért támasztok ilyen szigorú követelményeket veletek szemben, anélkül, hogy bármilyen engedékenységet tanúsítanék? Pont, amikor a nemzetközi helyzet feszült, és miközben Kínában az (úgynevezett) hatalmon lévők minden előkészületet megtesznek, pontosan ugyanebben az időben készül felrobbanni egy időzített bomba. A hét nemzetből azok, akik az igaz utat keresik, kétségbeesetten özönlenek majd be Kínába, mint a víz a zsilipkapun át, nem törődve az árral. Vannak, akiket Én választottam ki, másoknak pedig szolgálatot kell tenniük Nekem, de nincs közöttük elsőszülött fiú. Ez az Én művem! Ez már el volt döntve, amikor megteremtettem a világot. Szabadulj meg emberi elképzeléseidtől. Ne feltételezd, hogy ostobaságokat beszélek! Amire gondolkod, azt már megvalósítottam, és a tervem is olyasmi, amit már szintén megvalósítottam. Tisztában vagy ezzel?

Minden teljesen az Én gondolataimra és tervemre épül. Fiam! A te érdekedben választottalak téged, és ezenfelül azért, mert szeretlek. Aki gondolatban engedetlenkedni mer, vagy féltékenységet szítani, meghal az Én átkom és égetésem által. Ez magában foglalja az Én királyságom adminisztratív rendeleteit, mert a ma királysága már megalakult. Azonban, fiam, óvatosnak kell lenned, és nem szabad ezt egyfajta tőkének tekintened. Tekintettel kell lenned Atyád szívére, és ezáltal értékelned kell Atyád fáradságos erőfeszítéseit. Ebből a fiamnak meg kell értenie, hogy milyen embert szerettek a legjobban, milyen embert szerettek másodikként, milyen embert gyűlölök a

legjobban, és milyen embert utálok. Ne gyakorolj tovább nyomást önmagadra. Bármilyen beállítottságod is van, azt Én terveztem el előre, és isteni természetem egyik aspektusának kinyilatkoztatása. Vesd el a kételyeidet! Nem táplálok gyűlöletet irántad. Hogy kellene ezt mondanom? Még mindig nem érted? Még mindig a félelmeid korlátoznak? Ki az, aki hűséges, ki szenvedélyes, ki őszinte, ki álnok – ezeket mind tudom, mert ahogy korábban mondtam, úgy ismerem a szentek helyzetét, mint a tenyeremet.

Az Én szememben minden már régen megvalósult és feltárult. (Én vagyok az az Isten, aki átvizsgálja az emberek szívének legmélyét; a célom egyszerűen az, hogy megmutassam nektek normális emberi mivoltom aspektusát.) Azonban a ti szemszögeitekben még mindig minden rejtve van, és semmi sem valósult meg. Ez teljes mértékben annak a ténynek köszönhető, hogy nem ismertek Engem. Minden az Én kezemben van, minden a lábam alatt van, és a szemem átvizsgál minden dolgot; ki kerülheti el az Én ítéletemet? Mindazok, akik tisztátalanok, akiknek rejtegetnivalójuk van, akik a hátam mögött ítélkeznek, akik ellenállást táplálnak szívükben, és így tovább – mindezeknek az embereknek, akiket szememmel nem találok értékesnek, le kell térdelniük Előttem, és meg kell szabadulniuk a terheiktől. Lehet, hogy ennek hallatán egyesek kissé motiválttá válnak, míg mások nem veszik ezt annyira komolyan. Figyelmeztetek titeket! A bölcsek siessenek megtérni! Ha bolondok vagytok, akkor csak várjatok! Amikor eljön az idő, csak nézzétek meg, ki az, aki szerencsétlenséget fog szenvedni!

A menny még mindig az eredeti menny és a föld még mindig az eredeti föld, de megítélésem szerint már mindkettő megváltozott, és már nem az a menny és föld, ami egykoron volt. Mire utal a menny? Tudod? És mire utal a ma menny? Mire utalt a múlt menny? Hadd közöljem veletek: A múlt menny arra az Istenre utalt, akiben hittetek, de akit senki sem látott, és Ő volt az az Isten, akiben az emberek valódi őszinteséggel hittek (mert nem láthattak Őt). A ma menny ezzel szemben mind az Én normális emberi mivoltomra, mind pedig a teljes isteni mivoltomra utal; vagyis Magára erre a gyakorlati Istenre utal. Mindkettő ugyanaz az Isten, akkor miért mondom, hogy Én vagyok az új menny? Mindez az ember elképzeléseire irányul. A ma földje arra utal, ahol tartózkodtok. A múlt földjén nem volt egyetlen szent hely sem, míg azokat a helyeket, amelyeket ma meglátogattok, szentté nyilvánították. Ezért mondom, hogy ez egy új föld. Az „új” itt azt jelenti, hogy „szent”. Az új ég és föld mára teljesen megvalósult. Értitek már? Minden titkot felfedek nektek, oldalról oldalra. Ne siessetek, és még nagyobb rejtélyek tárulnak majd fel előttetek!

79. fejezet

Vakok! Tudatlanok! Egy rakás értéktelen szemét! Elválasztjátok normális emberi mivoltomat teljes isteni mivoltomtól! Nem látjátok, hogy ez bűn Ellenem? Ráadásul ez valami olyan, amit nehéz megbocsátani! A gyakorlati Isten ma eljött közétek, de ti csak

az egyik oldalamat ismeritek – az Én normális emberi mivoltomat –, és egyáltalán nem láttátok azt az oldalamat, amely teljesen isteni. Azt gondolod, hogy nem tudom, ki próbál becsapni Engem a hátam mögött? Nem kritizállak téged; egyszerűen csak figyelem, hogy milyen szintre tudsz eljutni, és hogy hogyan fogod végezni. Szavaim százezres nagyságrendben hangzottak el, mégis nagyon sok rossz dolgot tettetek. Miért próbáltok folyamatosan becsapni? Óvakodj attól, hogy elveszítsd az életed! Ha felszítod a haragom egy bizonyos szintig, akkor nem mutatok kegyelmet neked, és ki foglak rúgni. Nem fogom figyelembe venni, hogy milyen voltál előtte, hűséges vagy buzgó voltál-e, mennyit rohangáltál, vagy mennyit áldoztál fel Értem; egyáltalán nem fogom figyelembe venni ezeket a dolgokat. Most már csak provokálnod kell Engem, és a feneketlen mélységbe hajítalak téged. Ki meri még megkísérelni, hogy becsapjon Engem? Emlékezz erre! Mostantól kezdve, amikor csak megharagszom, függetlenül attól, hogy kire, azonnal megtisztítalak, hogy ne legyen baj a jövőben, és ne kelljen többé látnom téged. Ha szembeszállsz Velem, azonnal megfenyítelek. Észben fogjátok tartani ezt? Az okosoknak közületek azonnal meg kell térniük.

Ma – azaz most – haragos vagyok. Mindnyájatoknak hűségesnek kell lennie Hozzám, és teljes lényedet fel kell ajánlanod Nekem. Nem szabad tovább késlekedned. Ha nem figyelsz a szavaimra, kinyújtom a kezemet, és lesújtok rád. Ezzel mindenkivel megismertetem Önmagam; ezen a napon haragos és fenséges vagyok mindenki iránt (ami még az Én ítéletemnél is súlyosabb). Oly sok szót szoltam, de ti egyáltalán nem reagáltatok; tényleg ilyen nehéz felfogásúak vagytok? Nem hiszem, hogy azok vagytok. Ez a bennetek lakozó vén ördög, gonoszkodásra készen. Tisztán látjátok ezt? Siessetek gyökeres változásokat hozni! Mára a Szentlélek munkája eddig a szakaszig fejlődött; nem láttátok? A nevem házról-házra terjed majd, minden nemzetben és minden irányban, és felnőttek és gyermekek egyaránt kiáltják majd a világmindenségen át; ez egy abszolút igazság. Én vagyok Maga az egyedülálló Isten, sőt, Én vagyok Isten egyetlen és egyedüli személye. Még inkább, Én, a test egésze, Isten teljes megnyilvánulása vagyok. Bárki, aki mer nem félni Engem, aki csak ellenállást mer tanúsítani a szemében, és aki az ellenszegülés szavait meri szólni Velem szemben, az biztosan meghal az Én átkaimtól és haragomtól (átkozás lesz az Én haragom miatt). Továbbá, aki mer nem hűséges vagy engedelmes lenni Felém, és aki csak meg meri próbálni, hogy becsapjon Engem, az biztosan meghal az Én gyűlöletemtől. Az Én becsületességem, fenségem és ítéletem örökkön-örökké megmarad. Eleinte szerető és irgalmas voltam, de ez nem az Én teljes isteni mivoltom természete; az igazságosság, a fenség és az ítélet csupán az Én természetemet alkotják, Magát a teljes Istent. A Kegyelem Korában szerető és irgalmas voltam. A munka miatt, amelyet be kellett fejeznem, birtokoltam a szerető kedvességet és az irgalmat; utána viszont már nem volt szükség ilyen dolgokra (és azóta sincs). Ez mind igazságosság, fenség és ítélet, és ez az Én normális emberi mivoltom teljes természete teljes isteni mivoltommal párosulva.

Azok, akik nem ismernek Engem, elvesznek a feneketlen mélységben, míg azok, akik biztosak Bennem, örökké élnek, hogy gondoskodásban és védelemben részesüljenek az Én szeretetemben. Abban a pillanatban, hogy kimondok egyetlen szót, az egész univerzum és a föld végei megremegnek. Ki képes szavaim hallatán nem reszketni a rémülettől? Ki tudja megállni, hogy ne alakuljon ki benne Engem féltő szív? És ki képtelen az Én cselekedeteimből megismerni igazságosságomat és fenségemet?! És ki képtelen felismerni mindenhatóságomat és bölcsességemet az Én tetteimben?! Aki nem figyel, az biztosan meghal. Ez azért van, mert akik nem figyelnek, ők azok, akik ellenállnak Nekem és akik nem ismernek Engem; ők az arkangyal, és ők a legkönnyelműbbek. Vizsgáljátok meg önmagatokat: bárki, aki könnyelmű, önelégült, önhitt és arrogáns, minden bizonnyal az Én gyűlöletem tárgya, és biztosan el fog veszni!

Most kihirdetem királyságom adminisztratív rendeleteit: minden dolog az Én ítéletemen belül van, minden dolog az igazságosságomon belül van, minden dolog az Én fenségemen belül van, és mindenki irányában gyakorlom az Én igazságosságomat. Azok, akik azt mondják, hisznek Bennem, de mélyen legbelül ellentmondanak Nekem, vagy akiknek a szíve elhagyott Engem, ki lesznek rúgva – de mindez a Magam idejében. Azok, akik gúnyosan beszélnek Rólam, de úgy, hogy mások nem veszik észre, azonnal meghalnak (elvesznek szellemben, testben és lélekben). Azok, akik elnyomják vagy lekezelik az Én szereteteimet, azonnal megítéltetnek az Én haragom által. Ez azt jelenti, hogy azok az emberek, akik féltékenyek azokra, akiket szeretek, és akik igazságtalannak gondolnak Engem, át lesznek adva, hogy megítéljék őket az Én szereteteim. Mindazok, akik illedelmesek, szerények és becsületesek (beleértve azokat is, akikből hiányzik a bölcsesség), és akik nyílt őszinteséggel bánnak Velem, mind az Én királyságomban maradnak. Azoknak, akik nem estek át kiképzésen – vagyis azoknak a becsületes embereknek, akikből hiányzik a bölcsesség és az éleslátás –, hatalmuk lesz az Én királyságomban. Azonban velük is foglalkoztam és megtörtem őket. Az, hogy nem vettek részt a kiképzésben, nem végérvényes. Inkább ezeken a dolgokon keresztül mutatom majd meg mindenkinek az Én mindenhatóságomat és bölcsességemet. Kirúgom mindazokat, akik még mindig kételkednek Bennem; nem akarok egyet sem közülük (gyűlölöm azokat, akik még ilyenkor is kételkednek Bennem). Az egész univerzumban véghezvitt cselekedeteim révén megmutatom a becsületes embereknek tetteim csodálatosságát, ezáltal növelve bölcsességüket, éleslátásukat és ítélőképességüket. Csodálatos tetteim következtében csalárd emberek is azonnal elpusztulnak. Az összes elsőszülött fiú, aki elsőként fogadta el az Én nevemet (azaz a szent és feddhetetlen, becsületes emberek), elsőként nyernek belépést a királyságba, és Mellettem uralkodnak majd minden nemzet és minden nép felett, királyokként uralkodva a királyságban és megítélve minden nemzetet és minden népet (ez a királyság összes elsőszülött fiára vonatkozik, és senki másra). Az összes nemzet és nép közül azok, akik megítéltettek, és akik megtértek, belépnek majd az Én királyságomba, és az Én népemmé válnak, míg azok, akik makacsok és nem térnek meg, a feneketlen mélységbe

lesznek vetve (hogy örökre elveszenek). Az ítélet a királyságban az utolsó ítélet lesz, és ez lesz, amikor Én alaposan megtisztítom a világot. Akkor nem lesz többé igazságtalanság, bánat, könnyek vagy sóhajok, és még inkább, nem lesz többé világ. Minden Krisztus megnyilvánulása lesz, és minden Krisztus királysága lesz. Micsoda dicsőség! Micsoda dicsőség!

80. fejezet

Mindenben szükséges a Velem való valódi kommunikáció ahhoz, hogy valaki megvilágosodjon és megvilágítódjon; csak ezen keresztül lehet a lélek békében. Ellenkező esetben a léleknek nem lesz békéje. Jelenleg a legsúlyosabb betegség köztetek a normális emberi mivoltom és a teljes isteni mivoltom szétválasztása; ráadásul a többségetek az Én normális emberi mivoltomat hangsúlyozza, mintha soha nem tudtátok volna, hogy Nekem teljes isteni mivoltom is van. Ez gyaláz Engem! Tudjátok azt? A betegségetek olyan súlyos, hogy ha nem siettek és nem gyógyultok meg, Én a kezemmel foglak megölni. Egyféleképpen viselkedtek Velem szemtől szemben (tiszteletre méltó személynek tűnve; alázatosan és türelmesen), a hátam mögött viszont egész másként (teljesen képmutatóan, kicsapongóan és gátlástalanul, azt téve, amit csak akartok, klikkeket hoztok létre, független királyságokat alakítotok ki, el akartok árulni Engem). Vak vagy! Nyisd ki azt a Sátán által becsapott szemed! Nézd, ki is vagyok valójában! Nincs szégyened! Nem tudod, hogy az Én tetteim csodálatosak! Nem tudsz mindenhatóságomról! Kiről mondható el, hogy szolgálatot teljesít Krisztusért, miközben még nincs megmentve? Nem tudod, milyen szerepet játszol! Valójában álruhában állsz elém, fitogtatva bájaidat – te nyomorult! Ki foglak rúgni a házamból; nem használok ilyen típusú embereket, mert Én nem rendeltem el őket előre és nem is választottam ki őket.

Azt teszem, amit mondok. Akik rosszat tesznek, nem kell félniük; nem teszek rosszat senkivel sem. Mindig a tervem szerint cselekszem, és az Én igazságom szerint teszem a dolgokat. Mivel a rosszat cselekvők a teremtés óta a Sátán leszármazottai, nem őket választottam; ezt jelenti a mondás: „Bár a hegyek és a folyók elmozdulhatnak és átalakulhatnak, az ember természete nem változik.” Olyan dolgokban, amelyeket az emberiség nem érthet, minden világossá lett téve, és semmi sincs rejtve Előttem. Lehet, hogy el tudsz rejteni valamit kevés ember szeme előtt, és még jónéhány ember bizalmát is elnyerheted, de Velem ez nem olyan egyszerű. Végső soron nem kerülheted el ítéletemet. Az emberiség tekintete korlátozott, és még azok is, akik a jelenlegi helyzet egy kis részét megértik, úgy számítanak, mint akik rendelkeznek bizonyos jártassággal. Számomra minden gördülékenyen megy, és semmi sem áll az utamba a legcsekélyebb mértékben sem, mert minden az Én vezérlésem és elrendezésem alatt áll. Ki ne merné alávetni magát az Én vezérlésemnek! Ki merné megzavarni az irányításomat! Ki merne hűtlen vagy hálátlan lenni Velem szemben! Ki merne Nekem olyat mondani, ami nem

igaz, és helyette egy csomó hazugságot mondani Nekem! Egyikük sem fogja elkerülni haragos kezemet. Még ha most el is ismerted a vereséget, és hajlandó vagy a fenyítésre és a feneketlen mélységbe menni, akkor sem foglak könnyen megkímélni. Ki kell emelnem téged a feneketlen mélységből, hogy ismét ki legyél téve haragos büntetésemnek (rendkívüli utálatomnak). Van-e olyan hely, ahová elmenekülhetsz? A legjobban azt utálom, amikor az emberek elválasztják normális emberi mivoltomat a teljes isteni mivoltomtól.

Boldogok, akik hűek hozzám; vagyis boldogok, akik valóban úgy azonosítanak Engem, mint Magát az Istent, aki alaposan megvizsgálja az emberi szívet. Biztosan megsokszorozom áldásaidat, lehetővé téve számodra, hogy örökké jó áldásokat élvezhess királyságomban. Ez egyben a leghatékonyabb módja annak, hogy szégyent hozzunk a Sátánra. Azonban ne légy túl türelmetlen vagy aggodó; mindenre kijelöltem egy időpontot. Ha még nem jött el az Általam előre megszabott idő, ha még ha csak egy másodperccel is előbb van, akkor nem cselekszem. Pontosan és ritmus szerint cselekszem; nem cselekszem ok nélkül. Emberi szempontból egyáltalán nem zaklat az aggodalom; olyan állhatatos vagyok, mint a Tai-hegy – de nem tudod-e, hogy Én vagyok Maga a mindenható Isten? Ne légy túl türelmetlen; minden az Én kezemben van. Már régen minden elő van készítve, és semmi sem késlekedhet, hogy szolgálatot tegyen Nekem. Kívülről úgy tűnik, hogy az egész világegyetem világa káoszban van, de az Én szemszögemből minden rendben van. Amit nektek készítettem, azt csak ti élvezhetitek. Tisztában vagytok ezzel? Ne illesszétek be magatokat az Én irányításomba. Hagyom, hogy minden nép és minden nemzet lássa mindenhatóságomat cselekedeteimből, és hagyom, hogy magasztalják és dicsérjék szent nevemet csodálatos tetteimért. Ez azért van mert, mint mondtam, semmi sem alaptalan, amit csinálok; hanem minden tele van bölcsességgel és hatalmammal, igazságommal és fenségemmel, és még inkább haragommal.

Azok, akik azonnal felébrednek szavaim hallatán, biztosan megkapják áldásaimat, és biztosan megkapják oltalmamat és gondoskodásomat. Nem fogják átélni a fenyítés szenvedését; inkább a család boldogságát fogják élvezni. Tudod-e ezt? A szenvedés örök, az öröm pedig még örökkévalóbb; mostantól mind a kettőt tapasztalni fogják. Az, hogy szenvedsz-e vagy örömet élsz-e át, attól függ, hogy milyen hozzáállást tanúsítasz, amikor elismered bűnödöt. Ami azt illeti, hogy te az Én eleve elrendeltjeim és kiválasztottaim közé tartozol-e vagy sem, ebben biztosnak kell lenned a mondandód fényében. Becsaphatod az embereket, de nem csaphatsz be Engem. Akiket eleve elrendeltem és kiválasztottam, azok mostantól fogva nagyon áldottak lesznek; ami pedig azokat illeti, akiket nem rendeltem el eleve és nem választottam ki, azokat ezentúl keményen megfenyítem. Ez lesz a bizonyítékom számotokra. Azok, akik most áldottak, kétségtelenül az Én szeretteim; ami a fenyítetteket illeti, magától értetődik, hogy ők Általam nem eleve elrendeltek és Én nem választottam őket. Tisztában kell lenned ezzel! Azaz, ha Én kell foglalkozzak azzal, amit most kapsz, és ha megkapod kemény ítéletem

szavait, akkor szívemben gyűlöllek és utállak, és egyike leszel azoknak, akiket félrevetek. Ha megkapod vigasztalásomat és étellel való ellátásomat, akkor birtokomban vagy; te az egyik kedvesem vagy. Ezt nem tudod meghatározni a külső megjelenésem alapján. Ne veszítsd el az eszed emiatt!

Szavaim minden ember tényleges állapotáról beszélnek. Hát azt hiszitek, hogy csak véletlenszerű témákat folytatok, vagy azt mondom, amit csak akarok? Egyáltalán nem! Bölcsességem rejtőzik minden szavamban. Csak igazságnak kellene tekintened az Én szavaimat. Nagyon rövid időn belül külföldiek fognak érkezni, akik az igaz utat keresik. Amikor ez megtörténik, ti meg fogtok döbbsenni, és minden a legkisebb nehézség nélkül meg fog valósulni. Nem tudjátok, hogy Én vagyok a mindenható Isten? E szavaim hallatán rendületlenül elhiszitek őket, nem igaz? Én nem követek el hibákat, nem hogy valótlanosságokat állítanék. Tudjátok ezt? Ezért többször is hangsúlyoztam, hogy gyorsan el kell fogadnotok az Én képzésemet, hogy vezessétek és pásztoroljátok őket. Tudjátok ezt? Rajtatok keresztül tökéletessé teszem őket. Még ennél is fontosabb, hogy rajtatok keresztül nyilvánvalóvá teszem hatalmas jeleimet és csodáimat; vagyis azok közül, akikre az emberiség lenéz, kiválasztottam egy embercsoportot, hogy kinyilvánítsanak Engem, hogy dicsőítsék nevemet, mindent átvegyenek helyettem, és királyként uralkodjanak Velem. Így az Általam történő jelenlegi képzések a világ legnagyobb irányítása; ez egy csodálatos dolog, amit az emberiség nem tud végrehajtani. Azáltal, hogy tökéletesítlek titeket, bedobom a Sátánt a tűz és kénkö tavaiba és a feneketlen mélységbe, és teljesen levetem a nagy vörös sárkányt a halálába, hogy soha többé fel ne támadjon. Ezért mindazok, akiket a feneketlen mélységbe vetnek, a nagy vörös sárkány leszármazottai. Végtelenül utálok őket. Ezt Én hoztam létre. Nem látjátok? Mindazok, akik hűtlenek, és mindazok, akik elvetemültséget és csalást alkalmaznak, lelepleződtek. A büszkék, önhittek, önelégültek és pimaszok az arkangyal leszármazottai, és ők hasonlítanak leginkább a Sátánra – ők mind az Én esküdt ellenségeim, az Én ellenfeleim. Egyenként meg kell büntetnem őket, hogy kioltsam a gyűlöletet szívemben. Ezt egyenként fogom megtenni, mindegyiket sorra megoldva.

Nos, mi is pontosan a tűz és kénkö tava valamint a feneketlen mélység? Az emberi képzeletben a tűz és kénkö tava anyagi dolog, de az emberiség nem tudja, hogy ez egy nagyon téves magyarázat. Ennek ellenére még mindig egy bizonyos pozíciót foglal el az emberek fejében. A tűz és kénkö tava az Én kezem, amely fenyítést mér az emberiségre; akit a tűz és kénkö tavaiba vetnek, azt az Én kezem pusztította el. Ezeknek az embereknek a szelleme, lelke és teste örökké szenved. Ez az Én szavaim valódi jelentése, amikor azt mondtam, hogy mindenki az Én kezemben van. Mire utal továbbá a feneketlen mélység? Az emberek úgy képzelik el, hogy az egy nagy szakadék, amely végtelen és kifürkészhetetlenül mély. Az igazi feneketlen mélység a Sátán befolyása. Ha valaki a Sátán kezébe kerül, az a személy a feneketlen mélységben van; még ha szárnyakat növesztenének is, akkor sem repülhetnének ki. Ezért nevezik feneketlen mélységnek. Az ilyen emberek mind örök fenyítésnek lesznek kitéve; ezt így rendeztem el.

81. fejezet

Milyen gonosz és féktelen ez a régi korszak! Elnyellek téged! Sion-hegy! Kelj fel, hogy üdvözölj Engem! Irányítási tervem befejezéséért, nagy munkám sikeres elvégzéséért, ki nem mer felkelni és ujjongani! Ki nem mer felkelni és végtelenül ugrálni örömeiben? Az Én kezem által fognak meghalni! Mindenkin igazságot viszek végbe, a legkisebb irgalom és szeretetteljes jószág nélkül is, és ezt teljesen szenvtelenül teszem. Minden nép! Keljetek fel, hogy dicsőítsetek, és dicsőséget adjatok Nekem! Minden végtelen dicsőség, örökkévalóságtól örökkévalóságig, Énmiattam létezik, és Én hoztam létre. Ki merné magára venni a dicsőséget? Ki merné az Én dicsőségemet anyagi dologként kezelni? Az Én kezem fogja elpusztítani őket! Ó, kegyetlen emberek! Én teremtettem titeket és gondoskodtam rólatok, és vezettelek a mai napig, de ti a legkevésbé sem tudtok Rólam, és egyáltalán nem szerettek Engem. Hogyan tudnék ismét irgalmat mutatni nektek? Hogyan menthetlek meg titeket? Csak haragommal bánhatok veletek! Pusztítással és örök fenytéssel fizetek vissza nektek. Ez az igazság; ez csak így lehet.

Az Én királyságom szilárd és rendületlen; soha nem fog összeomlani. Az örökkévalóságig létezni fog! A fiaim, elsőszülött fiaim és népem örökkön-örökké áldásomban fognak részesülni! Azok, akik nem értenek a lelki dolgokhoz, és akik nem kapnak kinyilatkoztatásokat a Szentlélektől, előbb-utóbb ki lesznek zárva az Én királyságomból. Nem önszántukból mennek el, hanem vasvesszőm uralma és felségem kényszeríti ki őket; sőt, a lábammal lesznek kirúgva. Azok, akiket egy ideig gonosz szellemek szálltak meg (értsd: születésük óta), most mind lelepleződnek. Ki foglak rúgni! Emlékszel még arra, amit mondtam? Én – a szent és szeplőtlen Isten – nem lakom egy undorító és mocskos templomban. Azok, akiket gonosz szellemek szálltak meg, maguk is tudják, és nem kell tisztáznom. Nem vagy Általam eleve elrendelve! Te vagy a vén Sátán, mégis be akarsz hatolni a királyságomba! Egyáltalán nem! Mondom neked! Ma nagyon világossá teszem számodra: Akiket az emberiség teremtésekor választottam, azokat átítattam tulajdonságommal és természetemmel; ezért ma egyedül Hozzám hűségesek, terhet tudnak viselni a gyülekezetért, hajlandók magukat feláldozni Értem, és teljes lényüket felajánlani Nekem. Ezért azokat, akiket Én nem választottam, a Sátán bizonyos fokig megrontotta, és semmi sincs bennük sem az Én tulajdonságomból, sem az Én természetemből. Ti azt gondoljátok, hogy szavaim ellentmondásosak, de ezek a szavak: „Eleve elrendeltem és kiválasztottalak titeket, mégis viselitek tetteitek következményeit” – mind a Sátánra utalnak. Most megmagyarázok egy dolgot: Ma azok, akik fel tudnak kelni és átvenni a hatalmat a gyülekezetek felett, pásztorolni tudják a gyülekezeteket, tekintettel tudnak lenni az Én terhemre, és különleges feladatokat tudnak ellátni – ezek közül az emberek közül senki sem szolgálja Krisztust; mindannyian azok, akiket eleve elrendeltem és kiválasztottam. Azért mondom el ezt nektek, hogy ne aggódjatok túl sokat, és ne késleltessétek életetek előrehaladását. Hányan nyerhetik el

az elsőszülött fiú státuszt? Lehetséges, hogy ez olyan egyszerű, mint diplomát kapni? Lehetetlen! Ha nem lettetek volna Általam tökéletesítve, akkor titeket már régen megrontott volna a Sátán bizonyos fokig. Ezért hangsúlyoztam többször is, hogy mindig vigyázni fogok a Hozzám hűségesekre és megvédem őket, és megóvom őket a bajtól és a szenvedéstől. Azokat, akiket nem rendeltem el eleve, azokat megszállták a gonosz szellemek; ők azok, akik tompák, nehéz felfogásúak és szellemileg visszamaradottak, és akik nem tudják pásztorolni a gyülekezeteket (vagyis azok, akik lelkesek, de nem világosak a víziók tekintetében). Gyorsan el kell téged távolítani a szemem elől, és minél hamarabb, annál jobb, nehogy megundorodjak és dühös legyek attól, hogy látlak. Ha gyorsan eltávozol, kevesebb fenyítést kapsz – de minél több időt veszel igénybe, annál keményebb lesz a fenyítés. Érted? Ne viselkedj már ilyen szégyentelenül! Romlott vagy és féktelen, meggondolatlan és hanyag, és fogalmad sincs, miféle szemét vagy! Vak vagy!

Azokat, akiknek hatalmuk van az Én királyságomban, mind gondosan kiválasztottam, és ismételt próbákon estek át; senki sem tudja legyőzni őket. Erőt adtam nekik, hogy soha ne essenek el vagy ne tévedjenek el. Elnyerték jóváhagyásomat. Ettől a naptól kezdve a képmutatók megmutatják valódi énüket. Mindenféle szégyenletes dologra képesek, de végül nem kerülnek el kezemet, amely megfenyíti és elégeti a Sátánt. Az én templomom szent és makulátlan lesz. Mindez bizonyosság Számomra, az Én megnyilvánulásom, és dicsőség nevemnek. Az Én templomom az Én örök lakhelyem és örök szeretetem tárgya; gyakran simogatom a szeretet kezével, vigasztalom a szeretet nyelvével, ápolom a szeretet szemével, és ölelem a szeretet kebelére, hogy ne essen a gonoszok csapdájába, és ne csábítsa el a Sátán. Ma még egyszer utoljára felhasználok azokat, akik szolgálatot tesznek Nekem, de nincsenek megmentve. Miért sietek, hogy ezeket a dolgokat kivesszem királyságomból? Miért kell elűznöm őket a szemem elől? Csontjaim velejéig utálok őket! Miért nem mentem meg őket? Miért gyűlölöm őket annyira? Miért kell agyonsújtanom őket? Miért kell elpusztítanom őket? (Egy darabka sem maradhat belőlük a szemem előtt, beleértve a hamvaikat is.) Miért? Még a nagy vörös sárkány, az ősi kígyó és a vén Sátán is meg nem érdemelt ellátást keres az Én királyságomban! Ne fantáziálj tovább! Mind semmivé lesznek, és hamuvá válnak!

Elpusztítom ezt a korszakot, átváltoztatom az Én királyságommá, és örökké élek és élvezem azt az emberekkel, akiket szeretek. Ezek a tisztátalan dolgok ne feltételezzék, hogy az Én királyságomban maradhatnak. Azt gondolod, hogy zavaros vizekben halászatsz? Felejtsd el az ilyen fantáziákat! Nem tudod, hogy az Én szemem mindent lát! Nem tudod, hogy minden az Én kezem által van elrendezve! Ne gondold, hogy ennyire megbecsült vagy! Mindannyiótoknak el kell foglalnia a megfelelő helyet. Ne színleljetek alázatosságot (azokra gondolok, akik áldottak), és ne reszketsetek és ne féljete (azokra gondolok, akik szerencsétlenséget szenvednek). Jelenleg az embereknek mind maguknak kell tudniuk a szívük mélyén. Még ha nem is említelek meg titeket név szerint, akkor is biztosnak kell éreznetek magatokat, mert szavaimat minden egyénhez intéztem. Függetlenül attól, hogy a kiválasztottaim vagytok-e vagy sem,

szavaim minden jelenlegi állapotokra irányulnak. Ez azt jelenti, hogy ha ti az Én választottaim közé tartoztok, akkor az általam választottak állapotáról az alapján beszélek, ahogyan bemutattátok magatokat; ami pedig azokat illeti, akik nem az Én választottaim, szintén az ő állapotuknak megfelelően beszélek. Ezért szavaim egy bizonyos pontig elhangzottak; mindannyiótoknak jól kell ezt érzékelnetek. Ne áltassátok magatokat! Ne féljete! Mivel az emberek száma csak egy néhányra korlátozódik, a megtévesztés nem fog működni! Akiról azt mondom, hogy kiválasztott, az kiválasztott, és bármennyire is jó vagy a színlelésben, az Én tulajdonságom nélkül kudarcot fogsz vallani. Mivel megtartom szavamat, nem szakítom meg könnyen a saját terveimet; azt csinállok, amit akarok, mert minden, amit csinállok, helyes. A legfelsőbb vagyok, és egyedülálló vagyok. Tisztában vagy-e ezzel? Érted-e?

Most, az Én szavaim elolvasása után, azok, akik gonoszul cselekszenek, és akik elvetemültek és csalók, szintén keményen dolgoznak az előrehaladásáért és a saját személyes erőfeszítéseiket. Csupán egy csekély árat akarnak fizetni azért, hogy befurakodjanak a királyságomba. Féltre kellene tenniük az ilyen gondolatokat! (Ezeknek az embereknek nincs reményük, mert nem adtam nekik lehetőséget a megtérésre.) Én őrzöm királyságom kapuját. Azt hiszed, hogy az emberek tetszésük szerint beléphetnek a királyságomba? Azt hiszed, hogy az Én Királyságom csak úgy elfogad mindenféle hulladékot? Hogy az Én királyságom elfogad bármiféle értéktelen szemetet? Tévedsz! Ma a királyságban azok vannak, akik királyi hatalmat birtokolnak Velem; gondosan neveltem őket. Ez nem olyasmi, amit egyszerűen akarással el lehet elérni; el kell nyerned az Én jóváhagyásomat. Ráadásul ez nem olyasmi, amit bárkivel is megvitatnak; ez olyasmi, amit Magam rendezek el. Bármit mondok, az érvényes. A titkaim feltáruhnak azok előtt, akiket szeretek. Akik rosszat cselekszenek – vagyis akiket nem választottam ki –, azoknak nincs joguk megkapni azokat. Még ha hallanák is ezeket a titkokat, nem értenék meg, mert a Sátán eltakarta a szemüket és megragadta a szívüket, tönkretéve az egész lényüket. Miért mondják, hogy tetteim csodálatosak és bölcssek, és hogy Én mindent mozgósítok a szolgálatomban? Azokat, akiket nem rendeltem el eleve és nem választottam ki, átadom a Sátánnak, hogy megbüntesse és megrontsa őket, és nem fogom a kezembe venni a büntetésüket; ennyire bölcs vagyok! Ki gondolt valaha is erre? Minden erőfeszítés nélkül, az Én nagy munkám megvalósult, nem igaz?

82. fejezet

Szavaim hallatán mindenki retteg; minden egyes embert remegés tölt el. Mitől féltek? Nem foglak megölni titeket! Arról van szó, hogy bűnös a lelkiismeretetek; amit a hátam mögött tesztek, oly komolytalan és értéktelen! Emiatt úgy megutáltalak benneteket, hogy buzgón kívánom, bárcsak a feneketlen mélységbe vetettem volna mindenkit, akit nem rendeltem el eleve és nem választottam ki, hogy darabokra

zúzassanak. Azonban megvan a tervem; megvannak a céljaim. Egyelőre megkímélem jelentéktelen életedet, és tartózkodom attól, hogy kirúgjalak, mindaddig, amíg a Nekem végzett szolgálatod be nem fejeződik. Nem akarok ilyen teremtményeket látni; ők szégyent hoznak a nevemre! Tudod-e ezt? Érted-e ezt? Értéktelen nyomorultak! Vésd ezt az eszedbe! Amikor használatba állítanak téged, Én vagyok, aki ezt teszem, és amikor nem veszik hasznodat, ez is Miattam van! Mindent Én irányítok, és az Én kezeimben minden fegyelmezett és rendezett. Bárkire, aki el merészeli hagyni a sorát, azonnal lesújt az Én kezem. Gyakran mondom ezt: „lesújt”; azt hiszed, hogy ezt tényleg saját kezűleg teszem? Ez nem szükséges! Cselekedeteim nem olyan ostobák, ahogy azt az emberek elképzelik. Mit jelent, amikor azt mondom, hogy mindent az Én szavaim hoznak létre és valósítanak meg? Minden anélkül valósul meg, hogy akár egy ujjamat is felemelném. Érted-e az Én szavaim valódi jelentését?

Soha nem fogok üdvösséget adni senkinek azok közül, akik szolgálatot végeznek Értém; nekik nincs részük királyságomban. Ez azért van, mert ezek az emberek csakis külsőleges dolgokkal foglalatoskodnak, ahelyett, hogy akaratomat cselekednék. Noha most hasznukat veszem, a valóságban ők azok, akiket a legjobban gyűlölök; azok az emberek, akiket leginkább megvetett. Ma szeretem mindazokat, akik cselekedni tudják az Én akaratomat, akik képesek törődni az Én terheimmel, és akik csak oda tudják adni mindenüket Értém igaz szívvel és őszintén. Folyamatosan megvilágosítom majd őket, és nem hagyom, hogy eltávolodjanak Tőlem. Gyakran mondom: „Azoknak, akik őszintén feláldozzák magukat Értém: bizonyosan gazdagon megáldalak téged.” Mire utal a „megáldalak”? Tudod-e? A Szentlélek jelenlegi munkájának kontextusában azokra a terhekre utal, amiket Én adok neked. Ami azokat illeti, akik képesek terhet viselni a gyülekezetért, és akik őszintén felajánlják önmagukat az Én érdekemben, terheik és komolyságuk egyaránt Tőlem jövő áldások. Ezen felül, a nekik adott kinyilatkoztatásaim szintén az Én áldásaim. Ennek az az oka, hogy azokat, akiknek jelenleg nincs terhe, Én nem predesztináltam és nem választottam ki; átkaim már leszálltak rájuk. Más szóval, azok, akiket eleve elrendeltem és kiválasztottam, részesülnek az Általam mondottak pozitív aspektusaiban, míg azok, akiket nem rendeltem el és nem választottam ki, csakis kijelentéseim negatív vonatkozásaiban osztozhatnak. Minél többször kimondatnak szavaim, jelentésük annál tisztább; minél többször szólom őket, annál világosabbá válnak. Azok közül, akik gonoszak és csalárdak, és akiket Én nem rendeltem el eleve, mindenkit elátkoztam már a világ teremtése előtt. Miért mondják, hogy Én a születéseket évét, hónapját, napját, és még az óráját, percét és másodpercét is megfelelően elterveztem? Réges-rég előre meghatároztam, kik fogják elnyerni az elsőszülött fiak státuszát. Ők az Én szemeim előtt vannak; régóta értékesnek találom őket, és régóta helyük van szívemben. Minden szónak, amit szólok, súlya van és az Én elgondolásaimat hordozza. Micsoda az ember? Azt a keveset leszámítva, akiket szeretek, akik az elsőszülött fiak státuszával bírnak, kik azon kevesek, akik bármilyen törődést mutatnak akaratom iránt? Mit érnek az Én fiaim? Mit ér az Én népem? A múltban az „Én fiaim”

kifejezés az Én elsőszülött fiaim megjelölése volt, ám fiaim és népem közül a szégyentelenek azt hitték, hogy ez az őket illető megtisztelő cím. Ne játszd szégyentelenül az Én elsőszülött fiaim szerepét! Megérdemled-e ezt a titulust? Ma egyedül azok nyertek igazolást, akik Elöttem fontos pozíciókba kerültek; ezek az emberek elnyerték az elsőszülött fiak státuszát. Ők már részesei trónomnak, koronámnak, dicsőségemnek, és királyságomnak. Én mindent aprólékosan elrendeztem. Mindazok, akik ma az elsőszülött fiak státuszát megkapták, mind nagy fájdalmat, üldöztetést és nehézséget álltak ki, beleértve azt is, amit születésük óta megtapasztaltak családjukban, saját egyéni kilátásaikban, munkájukban és házasságukban. Ezek az elsőszülött fiak nem úgy nyerték el ezt a státuszt, hogy ne fizették volna meg az árat; hanem már átmentek az élet minden vonatkozásán: a jón és a rosszon, voltak fent és lent. Mindazoknak, akiket a világ népe korábban nagyra becsült, és akik kényelemben éltek otthon, nincs részük az elsőszülött fiak között. Nem érdemlik, hogy ők legyenek az elsőszülött fiak; szégyent hoznak az Én nevemre, és egyáltalán nem akarom őket. Fiaim és népem, akiket kiválasztottam, szintén jó hírnévnek örvendenek a világban, de nem érnek fel elsőszülött fiaimmal. Jelenleg használok bizonyos embereket, de közülük sokan még arra sem jogosultak, hogy az Én népem legyenek. Ők nem egyebek, mint örök kárhozat tárgyai; azért használom őket, hogy egy ideig szolgálatot tegyenek Nekem, de nem hosszútávú használatra szánom őket. A szívem mélyén már eldöntöttem, kiket fogok hosszú távon használni. Vagyis, akiket fontos pozíciókba helyeztem, ők azok, akiket szeretek, és már régen elkezdtem használni őket. Más szóval, az ő feladataik már meg lettek határozva. Ami azokat illeti, akiket megvetek, a jelenlegi szakaszban, őket csak átmenetileg használom. Amikor eljönnek a külföldiek, akkor fognak tisztán feltáruelni előttek az elsőszülött fiak.

Ebben a pillanatban azt várom el tőletek, hogy gyorsan felnőjete és mutassatok törődést az Én terhem iránt. Ez a teher nem túlságosan nehéz, és csak azt fogom elvégeztetni veletek, ami a képességeitek határán belül van. Ismerem érettségeteket; tudom, milyen feladatokat tudtok ellátni. Tudom mindezt, és értem ezeket a dolgokat; csak azt kívánom, hogy ti, Én fiaim, önként megtagadjátok magatokat és őszintén tudjátok szeretni azt, amit Én szeretek, gyűlölni, amit Én gyűlölök, azt tenni, amit Én teszek és azt mondani, amit Én mondok. Ne korlátozzon titeket a tér, a földrajzi helyzet, az idő vagy bármely más személy. Én arra vágyom, hogy a szellemetek szabad legyen, mindenhol, és hogy mindannyian elsőszülött fiaim pozíciójában állhassatok. Ki ajánlja fel ma Nekem egész lényét? Ki hoz hűségesen áldozatot Érted? Ki van fent éjjel és nappal Miattam? Ki igazgatja a házam népe ügyeit Érted? Ki enyhíti Érted a vállaimat nyomasztó terheket? Vajon nem az Én fiaim? Mindent, amit teszek, a fiaim tökéletesítése érdekében és fiaim szolgálatában teszem. Érted-e ezt? Minden az Én elsőszülött fiaimért van, és Én nem hibázom. Ne ess abba a tévhitbe, hogy Én tévesen ítélem meg az embereket, és ne gondold, hogy Én lenézlek téged. Ne feltételezd, hogy nem aknázom ki kellőképpen a nagy tehetséget, vagy hogy hibát követtem el azzal, hogy

nem predesztináltalak téged. Nem erről van szó; arról van szó, hogy nem érdemled meg! Tudod-e ezt? Most leszögezek pár dolgot a számotokra: bárki, aki rendszeresen felgerjeszti haragomat, és gyakori célpontja kritikámnak és foglalkozásomnak, az minden bizonnyal gyűlöletem célpontja. Az ilyen emberek bizonyosan meghalnak – ez kőbe van vésve. Megmondtam, hogy többé nem fogok elsőszülött fiaimmal foglalkozni, mert ezek az emberek már átmentek súlyos próbáimon és elnyerték jóváhagyásomat. Bárki, akire szigorú arccal nézek, veszélyben van. Te nem félsz? Sokan fognak meghalni, amint szavaim elhagyják a számat. Néhányan azonban meg fogják őrizni testüket; egyszerűen csak halott lesz a szellemük. A legegységelműbb jellemzőjük, hogy nem rendelkeznek a Szentlélek munkájával, és semmi sem fogja vissza őket. (A Sátán már mélységes mértékben megrontotta őket.) Hogy a testük mikor lesz kioltva, az az Én megfelelő tervezésemet követően történik, egy olyan időpontban, amit meghatároztam. Az ő szellemi haláluk nem tehet nagy szolgálatot Nekem; fel fogom használni a testüket, hogy demonstráljam cselekedeteim csodálatos voltát. Ezen keresztül az emberek meggyőződésre jutnak; végtelenül dicsérni fognak, és nem lesz senki, aki ne félne Engem és rettegne Tőlem. Egyetlen részletet sem kezelek könnyelműen; mindenki Értem kell, hogy éljen vagy meghaljon, és senki sem távozzhat, amíg Értem végzett szolgálatát be nem fejezte. Még a Sátán sem térhet vissza a feneketlen mélységbe, amíg el nem végezte szolgálatát Értem. Minden léptem határozott és biztos, és szilárd talajon áll; egyetlen lépést sem teszek, ami ne lenne gyakorlatias – a legkisebb mértékben sem.

Ki merészelné összehasonlítani magát Velem? Ki merészelne ellenkezni Velem? Azonnal lesújtok rád! Nem hagyok nyomot, és a tested elpusztul; ez teljes mértékben igaz. Amikor ezeket a dolgokat mondom, azonnal megcselekszem őket, és nem lesz visszaút. A világ napról napra omladozik, az emberiség pedig napról napra elenyészik. Királyságom minden egyes nap múltával formálódik, elsőszülött fiaim pedig felnővekednek. Napról napra nő haragom, fenyítéseim egyre súlyosabbakká válnak, szavaim pedig egyre keményebbeké. Ti még mindig arra vártok, hogy lágyabban szóljak hozzátok, hogy könnyedebb hangnemre váltsak, de gondoljátok ezt át újra! Hangnemem attól függ, hogy milyen emberekkel foglalkozom éppen. Azok iránt, akiket szeretek, hangnemem szelíd és mindig vigasztaló, nektek azonban csak szigort és ítéletet mutathatok, amit még fenyítéssel és haraggal tetőzők. Anélkül, hogy bárki tudatában lenne, a világ minden országában egyre feszültebbé válik a helyzet, nap mint nap morzsolódva és káoszba zuhanva. Az egyes országok vezetői mind azt remélik, hogy végül elnyerik a hatalmat. Tényleg nem merült fel bennük, hogy az Én fenyítésem már rajtuk van. Törekednek megragadni az Én erőmet – az övék azonban csak egy vágyálom! Még az Egyesül Nemzetek vezetőjének is az Én megbocsátásomért kell könyörögnie. Számos gonosz tettet vitt véghez. Most itt a fenyítés ideje, és nem fogom hagyni, hogy könnyen megússza. Mindazok, akik hatalmon vannak, le kell vegyék a koronáikat; csak Én érdemlem, hogy minden dolog felett uralkodjak. Minden Tőlem függ – az egész, beleértve még egy maroknyi külföldit is. Azonnal lesújtok bárkire, aki

Engem górcső alá vesz, mert ilyen messzire jutott el az Én munkám. Minden nap új kinyilatkoztatást hoz; minden nap új világosság jön. Minden egyre inkább teljessé válik. A Sátán utolsó napja egyre közelebb ér, és egyre nyilvánvalóbbá válik.

83. fejezet

Nem tudjátok, hogy Én vagyok a mindenható Isten, és azt sem tudjátok, hogy minden esemény és minden dolog az Én irányításom alatt áll! Mit jelent az, hogy minden általam jön létre és válik teljessé? Minden ember összes áldása vagy minden szerencsétlensége az Én beteljesedésemtől és cselekedeteimtől függ. Mit tehet az ember? Mit érhet el az ember a gondolkodással? Ebben a végső korban, ebben a züllött korban, ebben a sötét világban, amelyet a Sátán bizonyos mértékig megrontott, milyen kevesen lehetnek összhangban az Én akaratommal? Akár ma, akár tegnap, akár a közeljövőben, mindenki életét Én határozom meg. Akár áldásokban részesülnek, akár szerencsétlenségeket szenvednek el, és akár szeretem, akár gyűlölöm őket, mindent Én határoztam meg, pontosan, egy csapásra. Ki meri közületek azt állítani, hogy lépéseiteket Ti magatok határozzátok meg, és sorsotok a Ti kezetekben van? Ki merésze ezt mondani? Ki merésze ennyire dacos lenni? Ki nem retteg Tőlem? Ki az, aki szíve szerint engedetlen Velem szemben? Ki merésze tetszése szerint cselekedni? Helyben fogom megfenyíteni őket, és nem leszek többé irgalmas az emberiséghez, és nem adok további üdvösséget. Ez az idő – vagyis az a pillanat, amikor elfogadtátok Nevemet – az utolsó alkalom, hogy bármilyen engedelkenységet mutatok az emberiség iránt. Ez azt jelenti, hogy kiválasztottam az emberiség egy részét, akik, bár áldásaik talán nem örökkévalóak, kegyelmemből sokat élveztek már; ezért, még ha nincs is eleve elrendelve, hogy örök áldásban fogsz részesülni, mindebből nem következik, hogy rosszul bánok majd veled, és sokkal jobb helyzetben vagy, mint azok, akik közvetlen szerencsétlenséget szenvednek majd.

Valóban, ítéletem már elérte tetőpontját, és most eddig nem látott területre lép be. Ítéletem minden egyes emberre vonatkozik, és ez most egy haragvó ítélet. A múltban ez egy fenséges ítélet volt, de most ez már teljesen más. A múltban az emberek egy szemernyi rettegést sem éreztek, amíg nem találkoztak a rájuk szálló ítéletemmel; most azonban, ha csak egyetlen szót is hallanak, halálra rémülnek. Vannak, akik attól is megijednek, ha csak kinyitom a számat. Ha csak megszólal hangom, amikor beszélni kezdek, annyira félnek, hogy nem tudják, mit tegyenek, és minden vágyuk, hogy olyankor egy földbe vajt lyukba bújjanak, vagy a legsötétebb sarkokban rejtőzködjének. Az ilyen embereket nem lehet megmenteni, mert gonosz szellemek szállták meg őket. Amikor megítélem a nagy vörös sárkányt és az ősi kígyót, elbátortalanodnak, és még attól is félnek, hogy mások meglátják őket; valóban a Sátán leszármazottjai ők, akik a sötétségben születtek.

Gyakran használtam az „eleve elrendelés és kiválasztás” szavakat. Mit is jelentenek pontosan? Hogyan alkalmazom az eleve elrendelést és a kiválasztást? Miért ne tartozna valaki az eleve elrendelték és a kiválasztottak közé? Hogyan lehet ezt megérteni? Ezek a dolgok világos magyarázatot igényelnek Tőlem, és szükségessé teszik, hogy közvetlenül szóljak hozzátok. Ha feltárnám ezeket a dolgokat bennetek, akkor az értetlenek tévesen azt hinnék, hogy a Sátán adta ezt a gondolatot! Igazságtalanul becsmérelnének Engem! Most nyíltan beszélek, és nem tartok vissza semmit: Amikor mindent megalkottam, először azokat az anyagokat teremtettem meg, amelyek az emberiséget szolgálják (virágok, fű, fák, erdők, hegyek, folyók, tavak, a szárazföld és az óceán, mindenféle rovarok, a madarak és az állatok; bizonyos dolgokat az emberiség élelméül, másokat pedig azért, hogy az emberiség nézhesse őket). Különböző gabonafajtákat hoztam létre az emberiség számára a különböző tájak közötti különbségeknek megfelelően; csak ezen dolgok megteremtése után kezdtem el embereket teremteni. Kétféle ember létezik: az elsők az Én kiválasztottjaim és eleve elrendeltjeim; a másodikkak a Sátán tulajdonságaival rendelkeznek, és ez a típus még azelőtt megteremtett, hogy Én megalkottam a világot, de mivel a Sátán teljesen megrontotta őket, Én elhagytam őket. Ezután megteremtettem egy Általam kiválasztott és eleve elrendelt típust, akik mindegyike különböző mértékben rendelkezik az Én tulajdonságaimmal; ezért ma az Általam kiválasztottak különböző mértékben rendelkeznek az Én tulajdonságaimmal. Bár a Sátán megrontotta őket, még mindig Hozzám tartoznak; minden lépés az Én irányítási tervem része. A becsületesek uralkodnak a királyságban, mert ezt Én előre elterveztem. Azok, akik elvetemültek és csalárdak, soha nem lehetnek becsületesek, mert ők a Sátán ivadéakai, és a Sátán megszállta őket; az ő szolgálói, és a kezdetektől a végig az ő uralma alatt állnak. Mindennek azonban az a célja, hogy beteljesítse az Én akaratomat. Világossá tettem mindezt, hogy elkerüljem a találgatásaitokat. Akiket tökéletessé teszek, azokról gondoskodom és oltalmazom őket; ami pedig azokat illeti, akiket gyűlölök, ha egyszer véget ér szolgálatuk, távozniuk kell házamból. Amikor ezekről az emberekről beszélnék, dühös vagyok; nagyon szeretnék már a puszta említésükkor azonnal rendelkezni felettük. Mindazonáltal visszafogott vagyok tetteimben; cselekedeteimben és beszédemben megfontolt vagyok. Elnyomhatom a világot dühkitörésemben, de kivételt képeznek az Általam eleve elrendelték; miután megnyugodtam, a markomban tarthatom a világot. Más szóval, Én irányítok mindent. Amikor azt látom, hogy a világ olyan mértékig romlott, hogy azt az emberek már nem tudják elviselni, azonnal elpusztítom. Nem tehetném meg ezt egyszerűen egyetlen szó kimondásával?

Én vagyok Maga a gyakorlati Isten; nem viszek véghez természetfeletti jeleket és csodákat, de csodálatos tetteim mindenütt jelen vannak. Az előttetek álló út összehasonlíthatatlanul ragyogóbb lesz. Minden egyes lépés felfedése az Én útmutatásom nektek, és ez az Én irányítási tervem. Mindez azt jelenti, hogy a jövőben ezekből a kinyilatkoztatásokból még több lesz, és egyre világosabbak lesznek. Még az

Ezeréves Királyságban is – a közeljövőben – az Én kinyilatkoztatásaim szerint és az Én lépéseimet követve kell előrehaladnotok. Minden formát öltött és minden elő van készítve; örök áldások várnak rátok az áldottak között, míg a megostorozottakra örök fenyítés vár. Túl sok misztériumom van számotokra; ami Számomra a legegyszerűbb szó, az számotokra a legnehezebb. Tehát egyre többet árulok el, mert Ti túl keveset értetek, és szükségetek van Rám, hogy minden egyes szót megmagyarázzak. De ne aggódjatok túlságosan; munkámnak megfelelően fogok hozzátok szólni.

84. fejezet

Rólam való ismeretük hiánya miatt az emberek számtalanszor félbeszakították az Én irányításomat és aláaknázták terveimet, ám soha nem voltak képesek meggátolni lépteim előrehaladását. Ez azért van így, mert Én a bölcsesség Istene vagyok. Végtelen bölcsesség rejlik Bennem, és határtalan, kifürkészhetetlen rejtélyek lakoznak Bennem. Az emberek időtlen idők óta sosem tudták kifürkészni és teljesen megérteni ezeket. Hát nem így van? Nem csupán bölcsesség van minden kimondott szavamban, de minden szó tartalmazza az Én elrejtett titkaimat is. Velem minden rejtély; minden részem rejtelem. A mai napig alig láttatok misztériumot; vagyis láttatok személyemet, de még meg kell fejtenetek a Bennem rejlő misztériumot. Az emberek csak az Én vezetésemet követve léphetnek be királyságomba; máskülönben elvesznek a világgal együtt, és hamuvá lesznek. Én vagyok a teljes Isten Maga; nem más vagyok, mint Maga Isten. A korábbi mondások, mint például az „Isten megnyilvánulása” már idejétmúltak; elkopott régi dolgok, amelyek többé nem alkalmazhatók. Közületek hányan értették már meg ezt? Hányan vagytok ilyen mértékben meggyőződve Rólam? Mindent Nekem kell világosan elmagyaráznom és megtanítanom.

A Sátán királysága elpusztult, népe pedig hamarosan befejezi Értem végzett szolgálatát. Egyesével fognak kiüzetni házamból, ami azt jelenti, hogy azok, akik különféle szerepekben parádézta, már mind felfedték valós arcukat, és mindegyikük le fog vágtni királyságomról. Ne feledjétek! A mai naptól mindazok, akikről Én elpártolok, beleértve azokat is, akiket a múltban elhagytam, azok, akik csak színészkednek és csak sarlatánok; ők pusztán megjátszották magukat Nekem, és amint ez az előadás véget ér, el kell hagyniuk a színpadot. Azok, akik valóban az Én fiaim, hivatalosan ott lesznek királyságomban, hogy részesüljenek szeretetemben és élvezzék az áldásokat, amelyeket már elkészítettem nektek. Áldottak az elsőszülött fiak! Mivel Én már előre kiképeztelek titeket, most alkalmasak vagytok a használatomra. Higgyétek, hogy Én vagyok a mindenható Isten. Azokat a dolgokat, amelyeket emberek nem tudnak megvalósítani, Én gond nélkül meg tudom tenni, és versenynek egyáltalán nincs helye. Ne feltételezzétek, hogy ti semmit sem tehettetek meg, vagy nem vagytok alkalmasak arra, hogy elsőszülött fiaim legyetek. Teljességgel méltók vagytok! Ez azért van, mert

minden dolog elvégzése Tőlem függ; minden Rám hagyatkozik, hogy beteljesüljön. Most miért érzitek úgy, hogy annyira érettek vagytok? Egyszerűen azért, mert még nem jött el az idő Számomra, hogy igazán használjalak titeket. Nagy tehetségeket nem lehet triviális dolgokra használni; értitek? Az egész univerzumi világban ti pusztán egy apró Kínára vagytok korlátozva? Vagyis az egész világegyetemben lévő összes ember nektek adatik majd, hogy pásztoroljátok és vezessétek őket, mert ti vagytok az elsőzülött fiak, testvéreitek vezetése pedig teljesítendő kötelességetek. Tudjátok ezt! Én vagyok a mindenható Isten! Még egyszer kihangsúlyozom, hogy Én engedem meg nektek, hogy jól érezzétek magatokat. Én vagyok az az Egy, aki munkálkodik – a Szentlélek mindenhol dolgozik, és személyesen veszi át a vezetést.

A múltban az embereknek nem volt megértésük üdvösségemről. Ti most már értitek? Üdvösségemnek több szempontja is van: az egyik, hogy néhányak számára egyáltalán nincs predesztináció, ami azt jelenti, hogy ők egyáltalán nem élvezhetik a kegyelmemet; egy másik az, hogy vannak, akik kezdetben eleve el lettek rendelve, akik egy ideig élvezik kegyelmemet, ám bizonyos idő múltán, amely időt Én határoztam meg előre, ki fogom vetni őket, és akkor életük teljesen véget ér. Megint másik szempont az, hogy vannak, akiket eleve elrendeltem és kiválasztottam, és akik örökkévaló áldásokat élveznek; ők az elejétől a végéig élvezik kegyelmemet, beleértve azokat a nehézségeket is, amiket azelőtt és azután szenvedtek el, hogy Engem elfogadtak, valamint az elfogadásomat követően Tőlem kapott megvilágosodást és megvilágítást is. Mostantól kezdve elkezdik majd élvezni áldásaimat – vagyis ők azok, akiket teljességgel üdvözítek. Ez a legeggyértelműbb megnyilvánulása az Én hatalmas munkám beteljesülésének. Mire utalnak hát az áldások? Hadd kérdezzek meg: Mi az, amit a legjobban tenni akartok? Mit gyűlöltök a legjobban? Minek a megszerzésében reménykedtek leginkább? A múltban fájdalomokon és nehézségeken mentetek át, mindezt annak érdekében, hogy Engem megnyerjete és hogy életetek növekedhessen; azok a kegyelem egy részét alkotják. Az „áldások” azt jelenti, hogy a jövőben már nem lesznek meg azok a dolgaitok, amelyeket gyűlöltök, vagyis ezek a dolgok többé nem lesznek jelen a valódi életetekben; teljességgel el lesznek már távolítva, a saját szemetek láttára. Család, munka, feleség, férj, gyermekek, barátok és rokonok, sőt még az a napi három étkezés is, amelyet mindennap gyűlöltök, el fog tűnni. (Ez azt jelenti, hogy nem korlátoz az idő, és teljesen a testen kívül jársz. Egyedül jóllakott szellemed tudja fenntartani a testedet, ez azonban a testedre utal, nem pedig a húsrá. Teljesen szabad és transzcendens leszel. Ez a legnagyobb és legnyilvánvalóbb csoda, amelyet Isten kinyilvánított a világ teremtése óta.) A föld minden részecskéje el lesz távolítva testetekből, és teljesen szellemi testek lesztek, amelyek szentek és szeplőtelenek, képesek a világegyetemen át utazni, és a föld végéig. Attól az időtől fogva megszabadultok majd mindattól a bonyodalmas mosakodástól és súrolástól is, és egyszerűen csak tökéletesen jól fogjátok érezni magatokat. Onnantól kezdve nem fogtok többé a házasságra gondolni (mivel Én egy korszaknak vetek véget, nem pedig a világot teremtem), és nem lesz több szülési

fájdalom, amelyek annyira gyötrelmesek a nők számára. A jövőben dolgozni és fáradozni sem fogtok többé. Teljesen el fogtok merülni az Én szeretetem ölelésében, élvezve az áldásokat, amelyeket rátok árasztottam. Ez abszolút. Miközben élvezitek ezen áldásokat, a kegyelem továbbra is követ majd benneteket. Mindaz, amit elkészítettem számotokra – vagyis ritka és értékes kincsek az egész világról – nektek adatnak. Most nem tudjátok sem elgondolni, sem elképzelni mindezeket, és ezelőtt még senki nem részesült bennük. Amikor ezek az áldások rátok szállnak, végtelenül el lesztek ragadtatva – de ne feledjétek, hogy mindezek az Én erőmnek, az Én cselekedeteimnek, az Én igazságosságomnak, és még inkább, az Én fenségemnek köszönhetők. (Én kegyelmes leszek azokhoz, akikről úgy döntök, hogy kegyelmes leszek hozzájuk, és irgalmas leszek azokhoz, akikhez irgalmas akarok lenni.) Abban az időben, nem lesznek szüleitek, és nem lesznek vér szerinti kapcsolatok. Ti mind olyan emberek vagytok, akiket szeretek, az Én szeretett fiaim. Onnantól kezdve senki nem mer majd elnyomni titeket. A felnőtté válásotok ideje lesz ez, és egyúttal olyan időszak, amelyben vasvesszővel uraljátok majd a népeket! Ki merészeli akadályozni szeretett fiaimat? Ki meri megtámadni őket? Mindenki félni fogja az Én szeretett fiaimat, mert az Atya dicsőséget nyert. Mindazok a dolgok, amelyeket soha senki nem tudott elképzelni, megjelennek majd szemeitek előtt; korlátlanok lesznek, kimeríthetetlenek, és végtelenek. Bizonyos, hogy hamarosan nem kell már a nap perzselését vagy a gyötrő hőséget elviselnetek, a hidegtől sem kell majd szenvednetek, vagy érezni az esőt, a hó és a szél érintését. Ez azért van, mert Én szeretlek titeket, és ez teljes mértékben az Én szeretetem világa lesz. Mindent megadok nektek, amit akartok, és mindent elkészítek számotokra, amire szükségetek van. Ki merészeli azt állítani, hogy Én nem vagyok igazságos? Azonnal megöllek téged, mert korábban megmondtam, hogy az Én haragom (a gonoszokkal szemben) az örökkévalóságig fog tartani, és egy cseppet sem fogok megengedni. Ám szeretetem (az Én szeretett fiaim iránt) szintén örökké tart majd; a legkisebb mértékben sem fogom visszatartani azt.

Azok az emberek, akik szavaimat ma ítéletként hallgatják, azok, akik nem a megfelelő állapotban vannak. Mire ezt felfedezik azonban, a Szentlélek már elhagyja őket. A teljes univerzumi világból közületek lettek kiválasztva az elsőszülött fiak, míg a fiak és a nép csak egy kis töredéketeket teszi ki. A hangúlyom a teljes univerzumi világon van, ami azt jelenti, hogy a fiak és a nép a világ minden nemzete lettek kiválasztva. Értitek? Miért hangsúlyozom újra meg újra, hogy az elsőszülött fiaknak gyorsan fel kellene nőniük és kimenniük, hogy vezessék azokat a külföldieket? Értitek szavaim valódi jelentését? Ez azért van, mert Kína olyan nemzet, amelyet elátkoztam; amely a legjobban üldözött Engem, és Én ezt a nemzetet gyűlölöm legjobban. Tudnotok kell, hogy elsőszülött fiaim és Én a mennyből jövünk és univerzális nép vagyunk; nem tartozunk egyetlen nemzethez sem. Hagyjatok fel azzal, hogy emberi elképzelésekhez ragaszkodtok! Ez azért van, mert felfedtem nektek személyemet. Minden Rajtam múlik. Emlékeztek szavaimra? Miért mondom, hogy egyre kevesebb ember van köztetek, és

hogy a lakosság egyre kifinomultabb? Ez azért van, mert üdvösségem fokozatosan az univerzum világa felé fordul. A kivetettek, akik elfogadták Nevemet, ők azok, akik szolgálatot végeztek az elsőszülött fiak tökéletesítése érdekében. Értitek? Miért mondom, hogy ők mind olyanok, akik szolgálatot tettek fiaimért? Most már igazán értitek, ugye? A szám valóban gyér; bizonyosan kevesen vannak. Ám azok az emberek jelentős hasznokhoz jutottak az Én fiaim miatt, és sokat élveztek kegyelmemből – és ezért mondtam, hogy most utoljára mentem meg az emberi fajt. Most már ismeritek szavam valódi jelentését! Súlyosan megfenyítetek bárkit, aki ellenáll Nekem, az arcomat pedig azok felé fordítom, akik megvédenek Engem. Ez azért van, mert Én már a kezdetektől mindig is fenséges és igazságos Isten voltam, és minden fel fog tárulni nektek. Én gyorsan, csodálatos módokon munkálkodom, és hamarosan olyan csodadolgok fognak történni, amit az ember elképzelni sem tud. Úgy értem, hogy azonnal és hamarosan. Értitek? Késlekedés nélkül törekedjete az életbe való belépésre! Szeretett fiaim, minden dolog értetek van itt, és minden dolog miattatok létezik!

85. fejezet

Akaratom eléréséhez különböző embereket használok: átkaim beteljesülnek azokon, akiket megfenyítetek, ahogy áldásaim azokon, akiket szeretek. Tehát, az a kérdés, hogy közületek ki fog áldásaimban részesülni és ki fogja átkaimat szenvedni, teljes mértékben az Én egyetlen szavamtól függ; mindent az Én kijelentéseim határoznak meg. Tudod, hogy akihez Én most jó vagyok, az garantáltan mindig megkapja majd áldásaimat (vagyis, fokozatosan meg fog ismerni Engem és egyre biztosabb lesz Velem kapcsolatban, új fényt és kijelentéseket nyerve, és képes lesz lépést tartani munkám tempójával). Akiket Én gyűlölök (ez olyasvalami Bennem, amit az emberek kívülről nem láthatnak), olyan emberek, akik bizonyosan elszenvedik majd átkaimat, és ők kétségkívül a nagy vörös sárkány utódai közé tartoznak; mint ilyenek, részesülni fognak a nagy vörös sárkánynak szánt átkomból. Ami azokat illeti, akiknek a látványát ki nem állhatom, akiknek a képességét hiányosnak találom, és akiket sem tökéletesíteni, sem használni nem tudok, nekik még mindig lesz esélyük az üdvözülésre, és ők az Én fiaim között lesznek majd. Ha valaki az Én képességeim egyikének sincs birtokában, nem képes felfogni a szellemi dolgokat, és nem ismer Engem, viszont lelkes a hozzáállása, akkor azt az illetőt kijelölöm arra, hogy népem egyik tagja legyen. Azokra, akik átkaimban részesülnek, úgy tekintek, mint akik nem üdvözülhetnek, és ők azok, akiket gonosz szellemek szálltak meg. Alig várom, hogy kirúgjam őket. A nagy vörös sárkány szülte őket, és ők azok, akiket legjobban gyűlölök. Mostantól kezdve nincs szükségem arra, hogy szolgálatot tegyenek Nekem. Egyszerűen nem akarom őket többé! Egyiküket sem akarom! Még az is hatástalan, ha sírnak és fogaikat csikorgatják Elöttem; rá sem nézek egyikükre sem. Egyszerűen csak arrébb rúgom őket. Te miféle

dolog vagy? Megérdemled, hogy Előttem legyél? Méltó vagy? Még mindig tetteted, hogy jó ember vagy, és alázatot színlelsz! Miután elkövetted az a rengeteg gáztettet, megkímélhetlek vajon? És akkor, abban a pillanatban, amikor felkelsz Előttem, máris újból dacolni kezdesz Velem. Soha semmilyen jó szándékod nem volt; csak be akarsz csapni Engem! Valóban jóvá válhatsz, holott a nagy vörös sárkány ivadéka vagy? Lehetetlen! Én már megátkoztalak, és keresztül-kasul megítéllek téged! Teljes szívből, őszintén, és fegyelmezetten szolgálj Nekem, aztán térj vissza a feneketlen mélységedbe! Részesülni szeretnél a királyságomból? Álmodozol! Milyen szégyentelen vagy! Te, a mocskos és szennyes testeddel, bizonyos fokig megrontva, mégis még mindig van merszed Elém állni! Menj az útból! Ha tovább késlekedsz, keményen meg foglak büntetni! Le kell leplezni mindazokat, akik aljasságba és csalárdságba bonyolódnak Előttem. Hová bújhatsz? Hol rejtőzhetnél el? Nem számít, mennyit ravaszkodsz vagy rejtőzködsz, tényleg megszökhetsz az Én irányításom alól? Ha nem végzel megfelelő szolgálatot Értem, akkor még rövidebb lesz az életed; azonnal véged lesz!

Teljesen érthetően elmondom nektek, hogy milyen fajta emberek az Én elsőszülött fiaim, és megfelelő bizonyítékot szolgáltatok. Máskülönben nem tudnátok elfoglalni a megfelelő helyeteket, és helyette felelőtlenül ti magatok hoznátok döntéseket arról, hogy milyen hely illessen meg titeket. Egyesek túl alázatosak lennének, mások pedig túl gátlástalanok; azok pedig, akik nem rendelkeznek az Én képességgemmel, vagy akiknek a képességei túlságosan hiányosak, mind azt kívánnák, bárcsak az elsőszülött fiaim lennének. Milyen megnyilvánulásaik vannak azoknak, akik az Én elsőszülött fiaim? Először is, ők arra összpontosítanak, hogy felfogják akaratomat, és figyelembe vegyék azt. Ezen túlmenően, a Szentlélek mindannyiukon munkálkodik. Másodszor, kitartóan keresnek bent a lelkükben, tartózkodnak a kicsapongástól, és mindenkor az Én határaimon belül maradnak; rendkívül normálisak. Valamint, amikor így tesznek, nem imitálnak. (Mivel arra koncentrálnak, hogy érzékeljék a Szentlélek munkáját, és figyelembe veszik a szeretetemet irántuk, ezért mindenkor óvatosak, és mélyen félnek attól, hogy egy Engem eláruló vagy Velem dacoló gondolkodásmódba essenek.) Harmadszor, teljes szívéből cselekszenek Értem, képesek egész lényüket feláldozni, és már leromboltak minden elképzelést a saját jövőbeni kilátásaikról, életükről, arról, hogy mit esznek, mit viselnek, mit használnak, és hol élnek. Negyedszer, folyamatosan éheznek és szomjaznak az igazságosságra, és úgy hiszik, hogy túl sok hiányosságuk van és túlságosan éretlenek. Ötödször, ahogy már említettem, a világban jó a megítélésük, de a világ népe félredobta őket. Az ellenkező nemmel való kapcsolataikban erkölcsileg feddhetetlenek. Mindez bizonyíték, de most még nem tudom teljesen felfedni ezeket nektek, mert munkám még nem érte el ezt a szakaszt. Elsőszülött fiak, emlékezzetek! Az élet érzései bennetek, a félelmetek és szeretetetek Irántam, a Rólam való tudásotok, ahogy kerestek Engem, a hitetek – mindezek a dolgok az Én irántatok érzett szeretetemet testesítik meg; mind olyan bizonyíték, amelyet Én adok nektek, hogy

igazán az Én szeretett fiaimmá válhassatok, és ugyanolyanok lehessetek, mint Én, egyetek, éljetekek és áldásokat élvezetetek Mellettem, semmihez sem fogható dicsőségben.

Nem lehetek engedékeny senki iránt, aki üldözött Engem, senki iránt, akinek nem volt ismerete Rólam (beleértve azt is, mielőtt az Én nevemről tanúságot tettek), aki úgy hitte, hogy Én ember vagyok, vagy bárki iránt, aki káromolt Engem és gyalázott Engem a múltban. Még ha most a lehangzatosabb tanúságot tennék is Értém, az sem lenne elég jó. Azzal, hogy a múltban üldöztek Engem, szolgálatot tettek Nekem, és ha azok az emberek ma tanúságot tennének Mellettem, akkor is az Én eszközeim lennének. Csak azoknak veszem bármi hasznát, akik mára igazán tökéletessé váltak Általam, mert Én vagyok az igazságos Isten Maga, és Én a testből jöttem ki és leválasztottam Magam minden földi eredetű kapcsolatról. Én Maga Isten vagyok, és minden ember, ügy és dolog, amely egykor körülöttem volt, az Én kezemben van. Nincsenek érzelmeim, és minden dologgal igazságosságot gyakorlok. Én egyenes vagyok, és a szenny legapróbb része sem mocskolt be. Értitek szavaim jelentését? Ti is képesek vagytok elérni ezt? Az emberek úgy hiszik, hogy Én is normális emberi mivolttal rendelkezem, van családom és érzelmeim – de tudjátok, hogy teljes tévedésben vagytok? Én Isten vagyok! Elfelejtettétek ezt? Össze vagytok zavarodva? Még mindig nem ismertek Engem!

Igazságos voltom már teljességgel feltárult nektek. Bárhogyan is foglalkozom bármilyen embertípussal, az felfedi mind igazságosságomat, mind fenségemet. Mert Én vagyok az Isten Maga, aki haragot hoz Magával, nem fogom hagyni, hogy akár egyetlen ember is megússza, aki üldözött vagy becsmérelt Engem. Egy ilyen szigorú feltétel mellett, felismeritek ezt? Azok, akiket kiválasztottam és eleve elrendeltem, olyanok, mint a ritka igazgyöngyök vagy achát darabkák; nagyon kevés van belőlük. Ez azért van, mert meg van szabva, hogy sokkal kevesebb olyan ember legyen, akik királyokként uralkodnak majd, mint azok, akik az Én népem lesznek, és ez bizonyítja erőmet és csodálatos tetteimet. Gyakran mondom, hogy meg foglak jutalmazni titeket és koronákat adományozok nektek, és hogy Velem végtelen dicsőség van jelen. Mit értek a jutalmak, koronák és dicsőség alatt? Az emberek abban az elképzelésben vannak, hogy a jutalmak anyagi dolgok, mint az élelem, a ruházat vagy más használható dolgok, ez azonban egy teljesen idejétmúlt gondolkodás. Ez nem az, amit Én értek a fenti kifejezések alatt, hanem inkább egy téves felfogás. A jutalmak olyan dolgok, amelyeket most azonnal lehet megszerezni, és részei a kegyelemnek. Azonban van néhány olyan jutalom is, amelyek a testi örömhöz kapcsolódnak, és azok, akik szolgálatot végeznek Értém, de akiket nem fogok megmenteni, némi fizikai élvezetet is elnyerhetnek (habár attól azok még ugyanúgy anyagi dolgok, amelyek az Én szolgálatomban állnak). A korona nem a hivatal jelvénye; vagyis nem egy materiális dolog, amit azért adok nektek, hogy élvezhessétek, hanem ez egy új név, amit nektek adományozok, és aki csak képes az új nevedhez méltón élni, olyasvalaki lesz, aki koronát nyert, ami az áldásaim elnyerését jelenti. A jutalmak és koronák az áldások egy részét alkotják, ám az áldásokkal összehasonlítva annyira különbözőek, mint az ég és föld. Emberi

elképzelésekkel egyszerűen nem lehet elgondolni a dicsőséget, mert a dicsőség nem anyagi dolog. Számukra ez egy rendkívül elvont fogalom. Akkor hát pontosan mi a dicsőség? Mit jelent azt mondani, hogy ti Velem együtt dicsőségben fogtok alászállni? Az Én teljességem, vagyis ami Én vagyok és ami az Enyém, az irgalom és szeretetreméltóság (a fiaim iránt), valamint igazságosság, fenség, ítélet, harag, átkozás és égetés (minden ember számára) – az Én személyem dicsőség. Miért mondom, hogy Velem végtelen dicsőség van? Azért, mert Velem határtalan bölcsesség van, ahogy összehasonlíthatatlan bőség is. Ezért az, hogy Velem együtt leszálltok dicsőségben, azt jelenti, hogy ti már teljességre jutottatok Általam, birtokoljátok azt, ami Én vagyok és ami az Enyém, Én teljessé tettelek titeket, ti rendelkeztek Engem félő szívvel, és nem szálltok szembe Velem. Biztos, hogy ez mostanra már világos a számotokra!

A föld minden nemzetét érintő feszült helyzet elérte csúcsát, és mindannyian állhatatosan készülnek arra, hogy Engem szolgáljanak és elfogadják a hamvasztást, amit elhozok nekik. Amikor haragom és égetésem megérkezik, nem lesz előzetes jele. De Én tudom, hogy mit teszek, és teljesen tisztában vagyok vele. Biztosnak kell lennetek a szavaimban, és sietve elő kell készítenetek mindent. Készüljetek fel pásztorolni azokat, akik külföldről jönnek keresve. Emlékezzetek erre! Kína – azaz minden egyes személy és hely Kínán belül – ki van téve átkaimnak. Értitek szavaim jelentését?

86. fejezet

Az emberek szerint irgalmas Isten vagyok, azt mondják, elhozom az üdvösséget minden teremtményem számára. Ezeket a dolgokat az emberi elképzelésekre alapozva mondják. Azt, hogy irgalmas Isten vagyok, elsőszülött fiaimnak mondják, azt pedig, hogy mindenkinek elhozom az üdvösséget, a fiaimnak és népemnek mondják. Mivel bölcs Isten vagyok, elmémben világos, hogy kiket szeretek és kiket gyűlölök. Azokat, akiket szeretek, mindig szeretni fogom a végsőig, és ez a szeretet soha nem fog megváltozni. Ami azokat illeti, akiket gyűlölök, egy cseppet sem hatódom meg, mindegy milyen jól viselkednek. Ez azért van így, mert nem Belőlem születtek, és nem rendelkeznek az Én tulajdonságaimmal, sem az Én életemmel. Más szóval nem Én rendeletem el eleve és választottam ki őket – mert Én tévedhetetlen vagyok. Ez azt jelenti, hogy minden cselekedetemet szentnek és tiszteletreméltónak nevezik, és soha nem bánok meg semmit. Az emberek szemében rendkívül szívtelen vagyok – de nem veszed észre, hogy Én vagyok Maga az igazságos és fenséges Isten? Minden, ami Tőlem van, helyes; akiket gyűlölök, azokat bizonyosan utolérík az átkaim, és akiket szeretek, azok biztosan részesülnek az áldásaimban. Ez az Én szent és sérthetetlen természetem, és ezt senki sem változtathatja meg. Ez abszolút!

Ma mindazok, akik valóban összhangban vannak a szándékaimmal, bizonyosan teljessé lesznek Általam, mert az Én munkám egyszerre őszinte és alapos, és nem

hagyok elvarratlan szálakat. Azok, akiket megátkozom, elégnek. Miért van akkor az, hogy az emberek többségét megátkoztam, a Szentlélek azonban még mindig végzi rajtuk a munkáját (ezt annak kapcsán mondják, hogy nem egy szennyes templomban lakom)? Értitek a mondás valódi jelentését, miszerint minden anyag és minden dolog Krisztust szolgálja? A Szentlélek ezeken keresztül végzi a munkáját, amikor igénybe veszem a szolgálataikat, de általában, amikor nem az Én szolgálatomban vannak, nincsenek alapvetően szellemileg megvilágosulva. Még ha keresnek is, csak lelkesedésből teszik, és ez a Sátán csele – mert normális körülmények között egyáltalán nem figyelnek a munkámra, és teljes mértékben figyelmen kívül hagyják az Én terheimet. Most, hogy elsőszülött fiaim felnőttek, elkergetem őket; emiatt Lelkem mindenhol visszavonult, és különös hangsúly került elsőszülött fiaimra. Értitek? Minden dolog az Én tetteimen, az Én eleve elrendelésemen nyugszik, és minden szón, amely az Én számból elhangzik. Minden helyszínen, amely részesült áldásaimban, szükségszerűen olyan hely, ahol dolgozom, és ahol a munkám végbemegy. Kína az a nemzet, ahol leginkább imádják a Sátánt, így Én megátkoztam. Továbbá az a nemzet, amely a legtöbbet tette, hogy üldözzön Engem. Egyáltalán nem vagyok hajlandó elvégezni a munkámat olyan embereken, akik a nagy vörös sárkány befolyása alatt állnak. Értitek a szavaim igazi jelentését? Végül is kevesen vannak az Én fiaim és az Én embereim. Abszolút minden az Én kezében van; az energiát azokra kell összpontosítani, és azokra kell több erőfeszítést fordítani, akiket kiválasztottam és eleve elrendeltem. Más szóval, azoknak, akik az Én elsőszülött fiaim, sietniük kell és gyakorolniuk, hogy a lehető leghamarabb osztozhassanak terheimben, és minden erőfeszítésüket az Én munkámnak szenteljék.

Azok, akik szolgáltok Engem, figyeljétek! Megkaphatjátok kegyelmem egy részét, amikor szolgáltok Engem. Vagyis átmenetileg tudni fogtok későbbi munkámról és olyan dolgokról, amelyek a jövőben fognak megtörténni – de egyáltalán nem fogjátok ezeket élvezni. Ez az Én kegyelmem. Amikor letelik a szolgálatotok, azonnal távozzatok, ne késlekedjétek! Azok közületek, akik az Én elsőszülött fiaim, nem lehetnek arrogánsok, de lehettek büszkék, mert végtelen áldásokat adtam nektek. Azok közületek, akik a pusztítás célpontjai vagytok, ne hozzátok bajt magatokra, és ne szomorkodjatok a sorsotok miatt. Hát nem a Sátán leszármazottja vagy? Miután elvégezted a szolgálatodat Értem, visszatérhetsz a feneketlen mélységbe, mert már nem fogom hasznodat venni. Ekkor kezdek majd el foglalkozni veletek a fenyítésemmel. Ha egyszer elkezdek dolgozni, akkor végig fogom vinni; a tetteim beteljesednek, és azok, amiket megvalósítok, örökké fognak tartani. Mindez vonatkozik az elsőszülött fiaimra, a fiaimra és népemre, és rátok is: a rátok mért fenyítésem örökkévaló lesz. Sokszor megmondtam már nektek, hogy a gonoszokat, akik ellenállnak Nekem, biztosan megfenyítem. Ha a Szentlélek nem fedd meg téged, miután ellenálsz Nekem, akkor már el lettél átkozva, és ezután az Én kezem fog lesújtani rád. Ha a Szentlélek megfegyelmez téged, miközben rossz gondolataid támadnak Rólam, akkor megkaptad áldásaimat; azonban mindig óvatosnak kell lenned, soha nem lehetsz hanyag és gondatlan.

87. fejezet

Fel kell gyorsítanotok a tempótokat és megtenni, amit akaratom szerint el kell végezni – ez az, amit nagy buzgalommal nektek szánok. Lehetséges volna, hogy még most sem értettétek meg szavaim jelentését? Lehetséges, hogy még mindig nem ismeritek szándékomat? Egyre világosabban szóltam, egyre többet és többet mondtam, ti pedig még mindig nem tettetek semmi erőfeszítést, hogy kifürkésszétek szavaim értelmét? Sátán, ne képzeld, hogy lerombolhatod a tervemet! Azok, akik a Sátán szolgálatában állnak – azaz a Sátán leszármazottai (ez azokra vonatkozik, akik a Sátán birtokában vannak, akikben ebből adódóan minden bizonnyal a Sátán élete van, ezért a Sátán utódainak nevezik őket) – irgalomért könyörögnek lábaim előtt, sírva és fogait csikorgatva. Én azonban nem tennék ilyen ostobaságot! Megbocsáthatok vajon a Sátánnak? Üdvösséget hozhatok vajon a Sátánnak? Az lehetetlen lenne! Azt teszem, amit mondok, és soha nem fogom megbánni!

Bármilyen hangot adok, létrejön. Nem így van? Mindazonáltal ti továbbra sem bíztok Bennem, kételkedtek szavaimban, és azt hiszitek, csak tréfálok veletek. Ez egyszerűen nevetséges. Én vagyok Isten Maga! Értitek? Én Maga Isten vagyok! Ha nem birtokolnék bölcsességet vagy erőt, tehetném és mondhatnám csak úgy azt, amihez kedvem van? Ti mégsem bíztok Bennem. Ismételten kihangsúlyoztam számotokra ezeket a dolgokat, újból és újból elmondtam őket nektek. Miért van hát, hogy legtöbbször még most sem hisztek? Miért dédelgették még mindig kételyeket? Miért ragaszkodtok saját elképzeléseitekhez akár az életetek árán is? Ezek megmenthetnek téged? Én azt teszem, amit mondok. Többször elmondtam nektek: szavaimat tekintsétek igaznak, és ne kételkedjete. Komolyan vettétek őket? Egyedül semmit sem tehettek, mégis képtelenek vagytok hinni abban, amit Én teszek. Mit lehet mondani egy ilyen emberről? Hogy teljesen őszinte legyek, olyan, mintha meg sem teremtettem volna titeket. Más szóval, minden tekintetben alkalmatlanok vagytok arra, hogy szolgálattevők legyetek Értém. Mindenkinél hinnie kell szavaimat! Mindenkinél ki kell állnia a próbát; senkit nem hagyok meglépni. A kivételek természetesen azok, akik hisznek. Azok, akik bíznak az Én szavaimban, bizonnyal részesülnek majd áldásaimból, amelyek az alapján szállnak majd rád és teljesednek be benned, amit hiszel. Elsőszülött fiaim! Most elkezdem nektek adományozni valamennyi áldásomat. Apránként elkezdtétek majd levetni a test mindazon megvetett kötelékeit: házasságot, családot, evést, öltözködést, alvást, és minden természeti katasztrófát (szelet, napot, esőt, csípős orkánokat, a nyomorult havazást, és minden mást, amit gyűlöltek). Utazni fogtok keresztül az óceánokon, a szárazföld felett, és a levegőn át anélkül, hogy bármiben is korlátozna titeket a tér, idő vagy földrajzi adottság, szívből élvezve szerető ölelésemet, és gyengéd gondoskodásom alatt felügyelve minden dolgot.

Ki nem büszke az elsőszülött fiakra, akiket teljessé tettem? Ki nem fogja dicsérni nevemet értük? Miért vágyom most arra, hogy olyan sok rejtélyt feltárjak nektek? Miért

most, nem pedig a múltban? Ez önmagában is egy rejtély; tudod ezt? A múltban miért nem említettem, hogy Kína olyan nép, amelyet elátkoztam? És miért nem tettem ismertté azokat, akik szolgálatot végeznek Értem? Ma ezt is elmondom nektek: véleményem szerint mára minden megvalósult, ezt pedig az előszülött fiaimra való tekintettel mondom. (Mert ma az Én előszülött fiaim eljutottak oda, hogy Mellettem uralkodjanak – és nemcsak alakot öltöttek, hanem ténylegesen együtt uralkodnak Velem. Jelenleg azok, akikben a Szentlélek munkálkodik, bizonyosan Mellettem uralkodnak – és ez éppen most tárul fel; nem tegnap, és nem holnap.) Ma világosságra hozom a normális emberi mivoltot illető valamennyi titkomat, mert azok az emberek, akiket le akarok leplezni, lelepleződtek, és ez az Én bölcsességem. Munkám eddig a lépésig fejlődött: vagyis, ebben az időpillanatban be kell vezetnem azon adminisztratív rendeletek tervét, amelyeket kimondottan erre az időszakra választottam. Ily módon, előszülött fiaimat felruházom a megfelelő igazolásokkal, a fiakat, a népet és a szolgálattelvéket, mert Én hatalommal bírok és ítéletet hozok, és a vasvesszővel fogok uralkodni. Ki merésze megtenni, hogy nem végez Értem szolgálatot engedelmesen? Ki merészel panaszkodni Nekem? Ki merné azt mondani, hogy nem az igazságosság Istene vagyok? Én tudom, démoni természetűek már rég feltárult Elöttem: féltékenységet és gyűlöletet éreztek bárki iránt, akihez jó vagyok. Ez teljes mértékben a Sátán természete! Én jó vagyok fiaimhoz; mernéd azt állítani, hogy igazságtalan vagyok? Teljesen kirúghatnálak, de szerencsédre szolgálatot végzel Értem, és nem most van az idő; máskülönben már kirúgtalak volna!

Sátánfajzatok! Ne legyetek többé barbárok! Ne szóljatok többet! Ne tegyetek semmi többet! Az Én munkám már elkezdett megvalósulni választott fiaimban és népemben, és már terjed minden nemzeten, minden felekezeten, minden valláson, és az élet minden területén át Kínán kívül. Miért van az, hogy akik szolgálatot végeznek Értem, szellemileg mindig akadályoztatva vannak? Miért nem fogják fel soha a szellemi dolgokat? Miért van az, hogy az Én Lelkem soha nem munkálkodik ezekben az emberekben? Általánosságban szólva, egyszerűen nem fektethetek túl nagy erőfeszítést azokba, akiket nem predesztináltam és ki sem választottam. Minden korábbi szenvedésem, minden fáradságos törődésem és erőfeszitésem az előszülött fiaim kedvéért, valamint a fiak és emberek egy kis töredéke kedvéért volt; sőt azért tettem ezeket a dolgokat, hogy jövőbeli munkám gond nélkül befejeződhessen és hogy akaratom ne ütközzön akadályba. Mivel Én vagyok a bölcs Isten Maga, minden lépéshez megfelelő intézkedéseket hoztam. Semmi erőfeszítést nem teszek azért, hogy bárkit visszatartsak (ez azoknak szól, akik nem lettek kiválasztva vagy eleve elrendelve), és nem sújtok le senkire véletlenül (ez a kiválasztottakra és az eleve elrendeltekre irányul): ez az Én adminisztratív rendeletem, amelyet senki nem változtathat meg! Azok irányában, akiket gyűlölök, könyörtelen vagyok; azok iránt pedig, akiket szeretek, vigyázó és védelmező. Így tehát azt teszem, amit mondok (akiket Én kiválasztok, kiválasztottak, azok pedig, akiket Én eleve elrendelek, eleve elrendeltek; ezek az Én ügyeim, amelyeket Én rendeztem el a teremtés előtt).

Ki képes megváltoztatni szívemet? Azon kívül, hogy Én az óhajaim szerint készített terveimmel összhangban cselekszem, ki merészelne elhamarkodottan cselekedni és nem engedelmeskedni rendeléseimnek? Ezek mind az Én adminisztratív rendeleteim; ki merészelne közülük akár egyet is elvenni Tőlem? Mindenkinek az Én rendelkezéseimre kell állnia. Egyesek azt mondják, hogy egy bizonyos személy olyan sokat szenvedett, és becsületes és csupán az Én szívemet tartja szem előtt. Akkor hát miért nem választottam ki őt? Ez szintén az Én egyik adminisztratív rendeletem. Ha azt mondom, hogy valaki rá van hangolódva a szándékaimra, akkor ő rá van hangolódva a szándékaimra, és olyan ember, akit szeretek; ha azt mondom, hogy valaki a Sátán gyermeke, akkor az a személy olyasvalaki, akit gyűlölök. Ne hízelegjete senkinek! Tényleg képes vagy átlátni az illetőn? Ezeket a dolgokat mind Én döntöm el. Egy fiú mindig is fiú lesz, a Sátán pedig mindig Sátán lesz; más szóval, az ember természete nem változik. Hacsak Én meg nem változtatom őket, mind a saját fajtájukat fogják követni, és megváltoztathatatlanok!

Ahogy munkám előrehalad, felfedem nektek titkaimat. Tudjátok valójában, hogy munkám mely lépésig fejlődött? Tényleg követni fogjátok Lelkem vezetését, hogy megtegyétek, amit Én teszek és azt mondjátok, amit Én mondom? Miért említem, hogy Kína olyan nép, amelyet elátkoztam? Először is, a ma élő kínai embereket az Én képeimre teremtettem. Nem volt szellemük, és kezdetben megrontotta őket a Sátán, és nem lehetett megmenteni őket. Ezért megharagudtam ezekre az emberekre és elátkoztam őket. Ezeket az embereket gyűlölöm a legjobban, és mérges leszek, amikor csak szóba kerülnek, mert ők a nagy vörös sárkány gyermekei. Ez az ember eszébe juttatja azt a korszakot, amelyben a világ országai bekebelezték Kínát. Ez a mai napig ugyanígy van, és mindez az Én átkom – az Én legerőteljesebb ítéletem a nagy vörös sárkány ellen. Végezetül, létrehoztam egy másfajta népet, akiken belül eleve elrendeltem elsőszülött fiaimat, az Én fiaimat, az Én népemet, és azokat, akik Értem szolgálatot végeznek. Vagyis mindazt, amit ma teszek, Én rendeztem el már régen. A Kínában hatalmon lévők miért üldözik és nyomnak el benneteket újra meg újra? Azért, mert a nagy vörös sárkány nem örül átkomnak, és ellenáll Nekem. Azonban pontosan az efféle üldöztetés és fenyegetés során teszem teljessé elsőszülött fiaimat, hogy ez erőteljes ellentámadást indíthasson a nagy vörös sárkány és gyermekei ellen. Később fogom kiszortírozni őket. Most pedig, hogy meghallgattátok szavaimat, tényleg értitek annak jelentőségét, hogy megengedem nektek, hogy Velem uralkodjatok? Az az idő, amikor kimondom, hogy a nagy vörös sárkány teljességgel levettetett az ő halálába, az egyben annak is az ideje, amikor elsőszülött fiaim Velem uralkodnak. Hatalmas szolgálatot tesz Nekem az, hogy a nagy vörös sárkány üldözi az elsőszülött fiaikat, és amint fiaim felnőttek és képesek házam ügyeit igazgatni, azok a gonosz szolgák (a szolgálattévők) félre lesznek rúgva. Mivel elsőszülött fiaim akkor egy ideje már Velem fognak uralkodni és addigra már betöltik szándékaimat, Én egyesével a tűz és kénkö távába fogom lökni a szolgálattévőket. Menniük kell, mindenáron! Teljesen tisztában

vagyok vele, hogy a Sátán ivadékai is élvezni akarják áldásaimat, és nem óhajtanak visszatérni a Sátán hatalma alá; azonban megvannak az adminisztratív rendeleteim, amelyeket mindenkinek be kell tartania, és amelyeket végre kell hajtani – és senki sem lesz kivétel. Később elmondom majd nektek adminisztratív rendeleteimet, egyiket a másik után, hogy visszatartsalak attól, hogy megszegjétek őket.

88. fejezet

Az emberek egyszerűen el sem tudják képzelni, hogy az Én tempóm mennyire felgyorsult. Ami történt, egy olyan csoda, amely az ember számára kifürkészhetetlen. Az Én menetem a világ teremtése óta folyamatosan tart, és a munkám soha nem maradt abba. Az egész mindenség-világ napról napra változik, és az emberek is folyamatosan változnak. Ezek mind az Én munkám részei, mind az Én tervem részei, és ráadásul az Én irányításomhoz tartoznak, és ezeket a dolgokat egyetlen ember sem ismeri vagy érti. Csak akkor tudjátok meg a legapróbb részletet is, ha Én magam mondom el nektek, csak akkor, ha szemtől-szembe beszélek hozzátok; máskülönben senkinek sem lehet fogalma az irányítási tervem tervrajzáról. Ilyen az Én nagy erőm, sőt ilyenek az Én csodálatos tetteim. Ezeket a dolgokat senki sem tudja megváltoztatni. Ezért amit ma mondok, az érvényes, és ez egyszerűen nem változhat. Az emberi elképzelések a legcsekélyebb ismeretet sem tartalmazzák Rólam – mind csak értelmetlen fecsegés! Ne gondold, hogy eleget kaptál, vagy hogy ki vagy elégtve! A következőt mondom neked: Hosszú út áll még előtted! Az egész irányítási tervemről csak keveset tudtok, ezért meg kell hallgatnotok, és meg kell tennetek bármit, amit mondok nektek. Mindenben az Én kívánságaim szerint cselekedjétek, és biztosan megkapjátok áldásaimat; aki hisz, az kaphat, aki viszont nem hisz, abban beteljesedik az a „semmi”, amit elképzelt. Ez az Én igazságosságom, és még inkább az Én fenségem, az Én haragom és az Én fenytésem. Nem hagyom, hogy bárki egyetlen gondolatot vagy cselekedetet is megússzon.

Szavaim hallatán a legtöbb ember fél és reszket, arcukat aggodalom ráncolja. Valóban igazságtalan voltam veled szemben? Talán nem a nagy vörös sárkány gyermeke vagy? Még jónak is tettetted magad! Sőt még azt is színleled, hogy az elsőszülött fiam vagy! Azt hiszed, hogy vak vagyok? Azt hiszed, hogy nem tudok különbséget tenni az emberek között? Én vagyok az Isten, aki az emberek szíve mélyét kutatja: ezt mondom az Én fiaimnak, és ezt mondom nektek is, a nagy vörös sárkány gyermekeinek. Mindent tisztán látok, a legkisebb hibát sem követem el. Hogy is ne tudnám, hogy mit teszek? Kristálytisztán tudom, hogy mit teszek! Miért mondom, hogy én vagyok maga az Isten, a világegyetem és minden dolog Teremtője? Miért mondom, hogy én vagyok az Isten, aki az emberek szíve mélyét vizsgálja? Jól ismerem minden ember helyzetét. Azt gondoljátok, hogy nem tudom, mit tegyek vagy mit mondjak? Ez nem a ti gondotok. Vigyázzatok, nehogy a kezem által haljatok meg; így veszteség érne titeket.

Igazgatási rendeleteim könyörtelenek. Értitek? A fentiek mind igazgatási rendeleteim részét képezik. Ha továbbra is megszegitek őket – attól a naptól kezdve, hogy tudotokra adom őket –, megtorlás lesz a részetek, mivel korábban nem értettétek meg.

Most kihirdetem nektek igazgatási rendeleteimet (amelyek kihirdetésük napjától hatályosak, különböző fenytéseket szabva különböző emberekre):

Én megtartom ígéreteimet, és minden az Én kezemben van: Aki kételkedik, az biztosan megöletik. Nincs helye semmilyen mérlegelésnek; azonnal ki lesznek irtva, ezáltal szabadítva meg szívemet a gyűlölettől. (Mostantól kezdve megerősítést nyer, hogy bárki, aki megöletik, nem lehet az Én királyságom tagja, és a Sátán leszármazottja kell, hogy legyen.)

Mint elsőszülött fiúknak, meg kell tartanotok a saját helyeteket, jól kell teljesítenetek a saját kötelességeiteket, és nem szabad kíváncsiskodnotok. Fel kell ajánlanotok magatokat irányítási tervemnek, és bárhová mentek, mindenütt jó tanúságot kell tennetek Rólam, és dicsőítenetek kell az Én nevemet. Ne kövessetek el szégyenletes cselekedeteket; legyetek példaképek minden fiam és népem számára. Ne legyetek kicsapongók egy pillanatra sem: Mindig mindenki előtt az elsőszülött fiúk azonosságtudatával kell megjelenetek, és ne legyetek szolgálkúek; inkább emelt fővel haladjatok előre. Arra kérlek benneteket, hogy dicsőítsétek, ne pedig gyalázzátok nevemet. Minden elsőszülött fiúnak megvan a maga egyéni feladata, és nem foglalkozhat mindennel. Ezt a felelősséget ruháztam rátok, és ez elől nem térhettek ki. Teljes szívvel, teljes elmétekkel és teljes erőtökkel át kell adnotok magatokat, hogy teljesítsétek azt, amivel megbíztalak benneteket.

Ettől a naptól kezdve az egész mindenség-világban az összes fiam és összes népem pásztorlásának feladata elsőszülött fiaimra lesz bízva, és meg fogom fenytetni azokat, akik nem tudják teljes szívüket és elméjüket ennek teljesítésére szentelni. Ez az Én igazságosságom. Még az elsőszülött fiaimat sem fogom kímélni, sem csínján bánni nem fogok velük.

Ha van valaki a fiaim vagy népeim között, aki gúnyolja és sértegeti valamelyik elsőszülött fiamat, szigorúan megbüntetem, mert elsőszülött fiaim Engem képviselnek; amit velük tesz valaki, azt Velem is teszi. Ez a legszigorúbb igazgatási rendeletem. Engedélyezem elsőszülött fiaimnak, hogy kívánságuk szerint szolgáltassák az Én igazságomat bármelyik fiammal és népemmel szemben, akik ezt a rendeletet megszegik.

Fokozatosan elhagyom mindazokat, akik komolytalanul tekintenek Rám, és csak az ételemre, ruházatomra és alvásomra figyelnek, akik csak a külső ügyeimmel foglalkoznak, és nem veszik figyelembe a terheimet, illetve nem figyelnek arra, hogy a saját feladataikat megfelelően teljesítsék. Ez mindenkinek szól, akinek van füle.

Aki befejezi a Nekem végzett szolgálatot, annak engedelmesen, felhajtás nélkül vissza kell vonulnia. Légy óvatos, különben ellátom a bajodat. (Ez egy kiegészítő rendelet.)

Az elsőszülött fiaimnak mostantól kezdve fel kell venniük a vasvesszőt, és el kell kezdeniük érvényt szerezni az Én hatalmamnak, hogy minden nemzetet és népet kormányozzanak, hogy járjanak minden nemzet és nép között, és hogy végrehajtsák ítéletemet, igazságosságomat és fenségemet minden nemzet és nép között. Fiaim és népem félni fognak Engem, dicsérni, éljenezni és magasztalni fognak Engem szüntelen, mert irányítási tervem beteljesedett, és elsőszülött fiaim Velem együtt uralkodhatnak.

Ez az Én igazgatási rendeleteim egy része, a többi ezután mondom el nektek, ahogy a munka előrehalad. A fenti igazgatási rendeletekből látni fogjátok, hogy milyen ütemben végzem munkámat, valamint azt is, hogy munkám melyik szintre jutott. Ez lesz a megerősítés.

Én már elítéltem a Sátánt. Mivel akaratomnak semmi sem állja útját, és mivel elsőszülött fiaim dicsőséget nyertek Mellettem, már gyakoroltam igazságosságomat és fenségemet a világ és minden felett, ami a Sátánhoz tartozik. A kisujjamat sem mozdítom, és egyáltalán nem foglalkozom a Sátánnal (mert még csak meg sem érdemli, hogy Velem beszélgessem). Egyszerűen csak folytatom azt, amit tenni akarok. Munkám zökkenőmentesen, lépésről lépésre halad, és akaratom akadálytalanul érvényesül az egész földön. Ez némileg megszégyenítette a Sátánt, és teljesen el is pusztult, de ez önmagában még nem teljesítette akaratomat. Elsőszülött fiaimnak azt is megengedem, hogy végrehajtsák igazgatási rendeleteimet felettük. Egyrészt, amit engedek a Sátánnak, hogy lásson, az a felé irányuló haragom; másrészt engedem, hogy lássa a dicsőségemet (lássa, hogy elsőszülött fiaim a Sátán megaláztatásának leghangzatosabb tanúi). Nem személyesen büntetem meg; inkább hagyom, hogy elsőszülött fiaim vigyék véghez igazságosságomat és fenségemet. Mivel a Sátán korábban bántalmazta, üldözte és elnyomta fiaimat, ma, miután szolgálatának vége, megengedem érett elsőszülött fiaimnak, hogy elintézzék őt. A Sátán tehetetlen volt a bukással szemben. A világ összes nemzetének bénultsága a legjobb tanúságtétel; a harcoló emberek és a háborúban álló országok a sátáni királyság összeomlásának egyértelmű megnyilvánulásai. Azért nem mutattam jeleket és csodákat a múltban, hogy lépésről lépésre alázzam meg a Sátánt, és dicsőítsem nevemet. Amikor a Sátánnak teljesen vége, akkor kezdem megmutatni erőmet: amit mondok, megvalósul, és beteljesednek azok a természetfeletti dolgok, amelyek nincsenek összhangban az emberi elképzelésekkel (ezek a hamarosan bekövetkező áldásokra utalnak). Mivel Én Magam vagyok a gyakorlati Isten, és nincsenek szabályaim, és mivel az irányítási tervemben bekövetkező változásoknak megfelelően beszélek, ezért, amit a múltban mondtam, az nem feltétlenül alkalmazható a jelenben. Ne ragaszkodjatok a saját elképzeléseitekhez! Én nem vagyok olyan Isten, aki szabályokhoz tartja magát; Velem minden szabad, transzcendens és teljesen felszabadult. Lehet, hogy ami tegnap elhangzott, az ma már elavult, vagy lehet, hogy ma már elvetendő (igazgatási rendeleteim azonban, mivel közhírré tétettek, soha nem változnak). Ezek az Én irányítási tervem lépései. Ne ragaszkodjatok az előírásokhoz. Mindennap új világosság

van, és új kinyilatkoztatások vannak, és ez az Én tervem. Mindennap az Én világosságom fog megnyilatkozni benned, és az Én hangom jut el a mindenség-világba. Érted? Ez a te kötelességed, a felelősség, amelyet rád bíztam. Ezt egy pillanatra sem szabad elhanyagolnod. A végsőig fogom használni az általam jóváhagyott embereket, és ez sohasem változik meg. Mivel Én vagyok a mindenható Isten, tudom, hogy milyen embernek melyik dolgot kell tennie, valamint azt is, hogy milyen ember mire képes. Ez az Én mindenhatóságom.

89. fejezet

Nem könnyű mindent az Én szándékaimmal összhangban tenni. Nem az a kérdés, hogy színlelést kényszerítesz-e magadra; hanem azon múlik, hogy Én felruháztalak-e a saját képességeimmel, mielőtt megteremtettem a világot. Mindezek a dolgok Tőlem függenek. Nem olyan dolgok, amelyeket az emberek képesek véghez vinni. Azt szeretem, akit szeretni óhajtok, és akiről azt mondom, hogy ő az elsőszülött fiú, az bizonyosan az elsőszülött fiú. Ez pontosan így van! Lehet, hogy meg akarod játszani magad, de hiábavaló lenne így tenned! Azt hiszed, nem ismerem fel, hogy mi vagy te? Beéred azzal, ha csak olyankor mutatsz be némi jó magaviseletet, amikor Előttem vagy? Ilyen egyszerű ez? Egyáltalán nem az; szükséged van az Én ígéretemre, és szükséged van az Én eleve elrendeléseimre. Úgy gondolod, nem vagyok tisztában azzal, amit a hátam mögött művelsz? Kicsapongó vagy! Amint véget ér a Nekem tett szolgálatod, siess vissza a tűz és kénkö távához! Undorodom, utálat tölt el a pusztá látványodtól. Mindazok, akik Nekem szolgálnak, mind, akik nem áldozzák fel önmagukat Értém hűségeseen, mind, akik züllöttek és gátlástalanok, és mindazok, akik nem tudják felfogni szándékaimat – miután szolgálatot véget ért, siessetek és tűnjetek a szemem előtt! Máskülönben ki foglak rúgni benneteket! Ezek az emberek egyetlen pillanattal tovább sem maradhatnak a házamban (vagyis a gyülekezetben). Mindannyiuknak takarodniuk kell innen, hogy ne hozzanak szégyent az Én nevemre, és ne rombolják megítélésemet. Ezek az emberek mind a nagy vörös sárkány leszármazottai; a nagy vörös sárkány küldte őket, hogy megzavarják az Én irányításomat. A megtévesztésre specializálódtak, hogy az Én munkámat megzavarják. Fiam! Át kell látnod ezen! Ne társulj ilyen emberekkel. Amikor efféle embereket látsz, gyorsan menj távol tőlük, nehogy a csapdáikba ess; az kárára lenne az életednek! Azokat vetem meg leginkább, akik óvatlanul beszélnek, akik gondolkodás nélkül cselekszenek, akik csak viccelődnek és nevetgélnek, és akik semmitmondó csevegésbe bonyolódnak. Egyet sem akarok ezek közül az emberek közül; ők mind a Sátán ivadékai! Minden ok nélkül kötekednek. Mik ezek a teremtmények? Értelmetlenül hadoválnak és ámokfutást rendeznek. Még mindig nem szégyenkeznek? Valójában az efféle ember a legértéktelenebb, és Én már rég átláttam rajtuk és lemondtam róluk. Ha nem így lenne, miért beszélnének

sületlenségeket újra és újra anélkül, hogy az Én fegyelmezésem alatt állnának? Valóban a nagy vörös sárkány leszármazottjai ők! Nos, Én már megkezdtem egyesével elmozdítani ezeket a dolgokat. Használhatnám a Sátán leszármazottjait, mint elsőszülött fiaimat, mint az Én fiaimait és az Én népemet? Hát nem lennék akkor összezavarodva? Semmiképpen sem fogom azt tenni. Tiszta megértésetek van erről?

Mindazt, amivel ma találkoztok, legyen az jó vagy rossz, az Én bölcs kezeim rendezték el; mindent Én vezénylek és minden az Én irányításom alatt áll. Ez bizonyosan nem olyasmi, amit az emberiség könnyedén meg tud valósítani. Néhány ember tenyere még most is izzad attól, hogy Értem aggódnak, de igazán nem szükséges aggódniuk! Elhanyagolják fő feladatukat, és nem igyekeznek belépni a szellembe, mégis az életben való növekedésre vágnak még mindig. Hiába remélnek! Egy cseppet sem nyugtalanok, mégis eleget akarnak tenni akaratomnak még mindig! Helyettem aggódsz, de Én nem aggódom. Mi miatt aggódsz? Az Értem végzett munkád felületes, és minden szavad hazugság. Én megmondom neked! Mostantól kezdve ki fogom űzni a hozzád hasonló embereket a házamból. Az ilyen emberek nem méltók arra, hogy Engem szolgáljanak az Én házamban. Megvetem őket, mert cselekedeteikkel káromolnak Engem. Amikor elhangzott, hogy „az Ellenem való káromlás megbocsáthatatlan bűn”, kire vonatkozott ez? Tisztában vagytok ezzel? Az ilyen ember azt hiszi, hogy a probléma még nem fajult el eléggé, habár már elkövette ezt a bűnt. Ez a zavart személy igazán vak és tudatlan, a szelleme pedig akadályoztatott! Ki foglak rúgni! (Mivel a Sátán ezzel kísért Engem, annyira gyűlölöm, és ez a téma újból és újból említésre kerül, és minden alkalommal haragra gerjedek tőle. Nem tudom visszafogni haragomat, és senki sem állíthatja meg azt. Az idő még nem jött el, máskülönben már régen foglalkoztam volna az illetővel!) (Ez azzal a ténnyel kapcsolatos, hogy jelenleg sokan vannak, akik még mindig nem hiszik, hogy külföldiek akarják majd előzőnleni Kínát; még most sem hisznek, ettől pedig haragom felgerjed és kizúdul.)

Az Én házamon belül pontosan milyen embertípus az, aki a szívem szerint való? Vagyis, a teremtés előtt miféle embereket predesztináltam arra, hogy mindörökké a házamban lakjanak? Tudjátok? Megfontoltátok, hogy milyen fajta embereket szeretek, és milyeneket gyűlölök? Az Én házam azokat illeti, akik úgy gondolkodnak, ahogy Én, és akik osztoznak Velem a jó időkben és a nehézségekben – más szóval, olyan emberek, akik mind az áldásokban, mind a nehézségekben részt vállalnak. Ezek az emberek mind szeretni tudják azt, amit Én szeretek, és gyűlölni, amit Én gyűlölök. Képesek lemondani arról, amit Én megvetek. Ha azt mondom, nem ehetnek, akkor hajlandóak üresen hagyni gyomrukát, hogy eleget tegyenek szándékaimnak. Az ilyen ember kész hű maradni Hozzám és feláldozni önmagát Értem, és képes törődni fájdalmas erőfeszítéseimmel, mindig keményen munkálkodva az Én érdekemben. Ezért az ilyen embereknek megadom az elsőszülött fiak státuszát, mindenemet átnyújtva nekik: megvan a képességem, hogy vezessem az összes gyülekezetet, és ezt nekik adom; van bölcsességem, és ezt is nekik adom; tudok szenvedni az igazság gyakorlása

kedvéért, és ezeknek az embereknek megadom az eltökéltséget is, amely által mindent képesek elszenvedni az Én érdekemben; vannak jó tulajdonságaim, és ezeket odaadom nekik, így pontosan olyanná téve őket, mint Én, a legkisebb különbség nélkül, hogy amikor mások ezeket az embereket látják, Engem lássanak. Nos hát, a teljes istenségemet ezekbe az emberekbe helyezem, hogy képessé tegyem őket megélni az Én teljes istenségem egy aspektusát, hogy teljességgel kinyilváníthassanak Engem; ez az Én szándékom. Ne a külsőségek tekintetében törekedj olyan lenni, mint Én (úgy táplálkozni, mint Én, vagy ugyanolyan ruhákat hordani, mint Én); mindez hasztalan, és csak tönkreteszitek magatokat, ha ilyen dolgokra törekedtek. Ez azért van, mert akik külsőleg igyekeznek utánózni Engem, a Sátán inasai, az efféle erőlködés pedig a Sátán ármánykodása; a Sátán becsvágyának visszatükröződése. Olyan próbálsz lenni, mint Én, de méltó vagy erre? Halálra taposlak téged! Az Én munkám folyamatosan zajlik, kiterjedve a világ minden nemzetére. Gyorsan, kövessétek lépteimet!

90. fejezet

Mindazoknak, akik vakok, távozniuk kell Tőlem, és egy pillanatig sem maradhatnak tovább, mert Én azokat akarom, akik képesek megismerni Engem, akik látnak Engem és akik mindent el tudnak nyerni Tőlem. És ki az, aki igazán el tud nyerni Tőlem mindent? Minden bizonnyal nagyon kevés ilyen ember van, és ők bizonyosan részesülnek majd áldásaimban. Szeretem ezeket az embereket és egyesével fogom kiválogatni őket, hogy a jobb kezem legyenek, hogy az Én megnyilvánulásaim legyenek. Elérem, hogy minden nemzet és minden nép szüntelenül dicsérjen Engem, örvendezve és ujjongva ezeknek az embereknek a kedvéért. Ó, Sion hegye! Emeld fel a győzelmi zászlót és ujjongj Érted! Mert Én keresztülhágok a világegyetemen és eljutok a föld végeire, lefedve a hegyek, folyók és valamennyi dolog minden szegletét, mielőtt még egyszer visszatérek ide. Győzedelmesen térek vissza igazságossággal, ítélettel, haraggal és égetéssel, és még inkább, az Én elsőszülött fiaimmal. Minden dolgot, amit utálok és az összes embert, ügyet és tárgyat, amit megvetek, messzire űzöm. Én győzedelmes vagyok és beteljesítettem mindent, amit tenni akarok. Ki meri azt mondani, hogy nem fejeztem be munkámat? Ki meri azt mondani, hogy nem nyertem meg elsőszülött fiaimat? Ki merészeli azt mondani, hogy nem diadalban tértem vissza? Az ilyen emberek bizonyosan a Sátán fajtája; ők azok, akik nehéznek tartják bocsánatom elnyerését. Ők vakok, mocskos démonok és őket utálok a legjobban. Ezeken a dolgokon kezdem majd el felfedni haragomat és ítéletem teljességét, és égető tüzemmel lángra gyújtom a világegyetemet és a földet egyik végétől a másikig, megvilágítva minden szegletet – ez az Én adminisztratív rendeletem.

Amint megértettétek szavaimat, vigasztalást kellene nyernetek belőlük; nem engedhetitek el őket a fületek mellett. Az ítélet kijelentései mindennapos események,

miért vagytok hát olyan nehéz felfogásúak és bódultak? Miért nem működtek együtt Velem? Annyira szeretnétek a pokolba menni? Azt mondom, hogy Én az irgalom Istene vagyok elsőszülött fiaimnak, az Én fiaimnak és népemnek, hogyan értelmezték tehát ezt? Ez nem egy egyszerű kijelentés, és pozitív nézőpontból kellene értelmezni. Ó, vak emberiség! Sokszor megmentettelek titeket, kihoztalak a Sátán markából és a fenyítésből, hogy elnyerhessétek ígéreteimet, miért nem mutattok hát semmi törődést a szívem iránt? Megmenekülhet így közületek bárki is? Az Én igazságosságom, fenségem és ítéletem nem irgalmaz a Sátánnak. De, ami titeket illet, e dolgok célja, hogy titeket megmentselek, ti egyszerűen mégis képtelenek vagytok megérteni természetemet, és a cselekedeteim mögötti alapelveket sem ismeritek. Azt gondoltátok, hogy különféle tetteim súlyosságában nem teszek különbséget, és hogy nem teszek különbséget cselekedeteim célpontjai között – micsoda tudatlanság! Én képes vagyok tisztán látni minden embert, eseményt, és dolgot. Tökélesen világosan értem minden személy lényegét, vagyis ellátok egészen azokig a dolgokig, amelyeket valaki önmagában rejteget. Tisztán látom, ha valaki egy jezebel vagy egy szajha, és tudom, ki mit csinál titokban. Ne fitogtasd bájjaidat Előttem, te nyomorult! Takarodj most innen! Tehát, elkerülendő, hogy nevemre szégyent hozzon az illető, nem veszem hasznát az ilyen embernek! Az ilyen nem tud tanúságot tenni a nevem mellett, helyette kontraproduktívan viselkedik és gyalázatot hoz a családomra! Azonnal ki lesz utasítva a házamból! Nem akarom őt. Egyetlen másodperc késlekedést sem tűrök el! Mert az ilyen emberek bárhogya is törekednek, az hiábavaló, mert az Én királyságomban mindenki szent és minden tekintetben szeplőtlen. Ha azt mondom, hogy nem akarok valakit – és ebbe a saját népem is beletartozik – akkor azt úgy is gondolom; ne várj arra, hogy meggondoljam Magam. Nem érdekel, hogy azelőtt milyen jó voltál Hozzám!

Mindennap titkokat fedek fel nektek. Ismeritek beszédmódszeremet? Milyen alapon tárom fel rejtélyeimet? Tudjátok? Gyakran mondjátok, hogy Én vagyok az Isten, aki a megfelelő időben gondoskodik rólatok, hogyan értelmezték tehát ezeket a szempontokat? Felfedem nektek misztériumaimat egyesével munkám lépéseivel összhangban, és tervemmel összhangban gondoskodom rólatok, és még inkább a ti valós érettségetekkel összhangban (amikor csak szó esik az Én ellátásomról, akkor az a királyságban lévő minden egyes emberre vonatkozóan történik). Az Én beszédmódszerem ilyen: a házamban lévő embereknek vigaszt nyújtok – gondoskodom róluk és megítélem őket; a Sátán iránt nem tanúsítok irgalmat, egy szemernyit sem, és minden felbőszült és ég. Arra fogom használni adminisztratív rendeleteimet, hogy egyesével kivesszem a házamból azokat, akiket nem predesztináltam és nem választottam ki. Nincs szükség nyugtalanságra. Miután felfedetem velük eredeti formájukat (miután szolgálatot végeznek fiaimnak, amikor a vég eljön), visszatérnek majd a feneketlen mélységbe, máskülönben soha nem fogom lezárni ezt az ügyet és soha nem engedem el. Az emberek gyakran emlegetik a poklot és az alvilágot. De mire utal e két szó, és mi a különbség köztük? Tényleg valami hideg, sötét sarokra utalnak? Az emberi elmék folyton félbeszakítják irányításomat,

gondolván, hogy saját véletlenszerű tűnődéseik tökéletesen jók! De ezek nem többek, mint a saját képzelődéseik. Az alvilág és a pokol egyaránt a mocsok templomára utal, amelyben korábban a Sátán vagy gonosz szellemek laktak. Vagyis azt mondhatni, hogy bárki, akiben korábban a Sátán vagy gonosz szellemek lakoztak – ők azok, akik az alvilág, és ők azok, akik a pokol – nincs ebben semmi hiba! Ezért hangsúlyoztam ismételten a múltban, hogy Én nem lakom egy mocskos templomban. Élhetek Én (Isten Maga) az alvilágban vagy a pokolban? Nem lenne ez nevetséges ostobaság? Többször mondtam ezt, de ti még mindig nem értitek, mire gondolok. A pokolhoz képest az alvilágot még jobban megrontotta a Sátán. Azok, akik az alvilágért vannak, a legsúlyosabb esetek, és Én egyszerűen nem predesztináltam ezeket az embereket; akik a pokolért vannak, ők azok, akiket eleve elrendeltem, majd kivettem. Egyszerűen szólva, ezen emberek közül Én egyetlen egyet sem választottam ki.

Az emberek rendszeresen bemutatják, hogy szakértői az Én szavaim félreértelmezésének. Ha Én nem mutatnék rá világosan és nem tisztáznám a dolgokat apránként, közületek ki értené meg? Ti még az Általam mondott szavakat is csak félig hiszitek el, nem beszélve azokról a dolgokról, amelyekről korábban nem esett említés. Most pedig, belső viták kezdődtek minden nemzetben belül: munkások vitatkoznak a vezetőkkel, diákok a tanárokkal, állampolgárok a kormányhivatalnokokkal, és minden ilyen jellegű tevékenység, amely nyugtalanságot szít, először az egyes nemzeteken belül üti fel a fejét, és mindez csak része a Nekem végzett szolgálatnak. És miért mondom, hogy e dolgok Nekem tesznek szolgálatot? Élvezem vajon az emberek szerencsétlenségét? Csak üldögélek vajon, ügyet sem vetve? Biztosan nem! Mert ez a Sátán kirohanása haláltusájában, és mindezen dolgok célja, hogy a negatívumokat felhasználjam arra, hogy az Én erőm és az Én csodálatos tetteim ellenpontjaként viseltessenek. Mindez egy erős bizonyágtétel, amely tanúságot tesz Mellettem, és fegyver a Sátán elleni támadáshoz. Épp, amikor a világ minden nemzete a földért és befolyásért harcol, elsőszülött fiaim és Én királyokként uralkodunk együtt és foglalkozunk velük, és teljes mértékben meghaladja képzelőerejüket, hogy az ilyen siralmas környezeti feltételek mellett királyságom teljes mértékben megvalósul az emberek között. Továbbá, amikor a hatalomért versengenek és meg akarnak ítélni másokat, mások ítélik el őket, és elégnek haragom által – milyen szánalmas! Mennyire szánalmas! Az Én királyságom megvalósul az emberek között – milyen dicsőséges esemény ez!

Mivel emberek vagytok (akár az Én királyságom népe, akár a Sátán utódai), mindannyiőtoknak látnotok kell csodálatos tetteimet, máskülönben soha nem hagyom nyugodni ezt a dolgot. Még ha készek is vagytok elfogadni ítéletemet, az még mindig nem lesz elegendő, ha nem láttátok csodálatos tetteimet. Minden embernek meg kell győződnie szívéből, szó által és látás által, és senkit nem lehet könnyen elengedni. Minden embernek dicsőítenie kell Engem. A végén elérem, hogy még a nagy vörös sárkány is felkeljen és dicsérjen Engem a győzelmemért. Ez az Én adminisztratív

rendeletem – emlékezni fogtok rá? Minden embernek vég nélkül dicsérnie kell Engem és dicsőítenie kell Engem!

91. fejezet

Lelkem folyamatosan beszél és hallatja a hangomat – közületek hányan ismerhetnek Engem? Miért kell testté lennem és közétek jönnöm? Ez egy nagy rejtély. Rám gondoltok és vágyakoztok Utánam egész nap, és dicsérték Engem, élveztek Engem, és mindennap esztek és isztok Belőlem, de még ma sem ismertek Engem. Milyen tudatlanok és vakok vagytok! Milyen kevéssé ismertek Engem! Hányan lehetnek közületek tekintettel akaratomra? Vagyis közületek hányan ismerhetnek Engem? Mindannyian ördögi típusok vagytok, de mégis szeretnétek eleget tenni akaratomnak? Felejtsetek el! Hadd mondjam el neked: Bármilyen jók is a Sátán tettei, ezeknek az a célja, hogy lerombolják az Én építményemet és félbeszakítsák irányításomat. Nem számít, milyen jók a tettei, a lényege nem változik – dacol Velem. Ezért sok emberre akaratlanul is lecsap a kezem, és akaratlanul is kiűzöm őket a családomból. Ma már az ember egyetlen dolgot (akár nagy, akár kicsi) sem vezényel; minden az Én kezemben van. Ha valaki azt mondja, hogy minden dolog az ember irányítása alatt áll, akkor azt mondom, hogy te szembeszállsz Velem, és Én biztosan súlyosan megfenyítelek és örökre otthagylak támpont nélkül. Minden esemény és dolog közül mi az, ami nincs a kezemben? Mi az, amit nem Én szabok meg, vagy nem Én határozok meg? És még mindig arról beszélsz, hogy ismersz Engem! Ezek ördögi szavak. Másokat becsaptál, ezért azt hiszed, hogy Engem is be tudsz csapni? Azt gondolod, hogy ha senki sem tudja, mit tettél, akkor abból semmi sem lesz? Ne gondold, hogy könnyen megúszod! Rá kell vegyelek, hogy térdelj le Előttem és mondd ki. Az elfogadhatatlan, hogy nem beszélünk; ez az Én adminisztratív rendeletem!

Valóban értitek, hogy ki az Én Lelkem, és ki az Én testi énem? Mi az Én megtestesülésem jelentősége? Közületek ki gondolta át alaposan ezt a fontos dolgot, és kapott valami kinyilatkoztatást Tőlem? Ti mind becsapjátok magatokat! Miért mondom, hogy a nagy vörös sárkány utódja vagy? Ma felfedem nektek megtestesülésem rejtélyét, azt a rejtélyt, amelyet az ember a világ teremtése óta nem tudott megfejteni, és amely gyűlöletem oly sok tárgyát tette tönkre. És ez ma is így van. Hús-vér testem miatt sokan tökéletessé lettek azok közül, akiket szeretek. Pontosan miért kell testté lennem? És miért úgy mutakozom meg, ahogy (minden dologban, beleértve a magasságomat, megjelenésemet, természetemet stb.)? Kinek van bármi mondandója erről? Megtestesülésemnek annyi jelentősége van, hogy egyszerűen nem lehet mindet elmondani. Most csak egy részletét mondom el nektek (mivel munkám lépései idáig jutottak el, ezt kell tennem, és ezt kell mondanom): Megtestesülésem elsősorban elsőszülött fiaimra irányul, hogy pásztorolhassam őket, és hogy szemtől szemben beszélgethessenek és

beszélhessenek Velem; továbbá azt mutatja, hogy Én és az elsőszülött fiaim bensőséges viszonyban vagyunk egymással (azaz együtt eszünk, együtt maradunk, együtt élünk és együtt cselekszünk), hogy a valóságban Én táplálhassam őket – ezek nem üres szavak, hanem a valóság. Korábban az emberek hittek Bennem, de nem tudták felfogni a valóságot, és ez azért volt, mert még nem testesültem meg. Ma a megtestesülésem lehetővé teszi mindannyiótoknak, hogy megragadjátok a valóságot, és lehetővé teszi azok számára, akik őszintén szeretnek, hogy megismerjenek Engem – Magát a bölcs Istent – beszédem és viselkedésem, valamint az ügykezelési módom mögött húzódó alapelvek révén. Lehetővé teszi azt is, hogy azok, akik nem őszintén keresnek Engem, alig észrevehető tetteimben meglássák azon aspektusomat, ami az Én emberi mivoltom, és ezáltal szembeszálljanak Velem, majd „bármiféle ok nélkül” meghaljanak, miután lecsapok rájuk. A Sátán megalázásakor a megtestesülés teszi a legzengőbb tanúságot Mellettem; nem csak hogy ki tudok lépni a hús-vér testből, hanem élni is tudok a hús-vér testben. Nem szenvedek térbeli vagy földrajzi korlátoktól; Számomra semmilyen akadály nem létezik, és minden gördülékenyen megy. Ebben van leginkább megszágyenítve a Sátán, és amikor kilépek a hús-vér testből, akkor is a hús-vér testemben végzem a munkámat, és ez egyáltalán nem befolyásol Engem. Még mindig lépkedek hegyeken, folyókon, tavakon és a világegyetem és minden dolog minden szegletén át. Megtestesültem, hogy felfedjem mindazokat, akik Tőlem születtek, de felkeltek, hogy szembeszálljanak Velem. Ha nem lennék testté, nem lenne mód felfedni őket (azokra utalva, akik egyféleképpen cselekszenek szemtől szemben Velem, és másként a hátam mögött). Ha Lélek maradnék, az emberek imádnának Engem az elképzeléseikben, és azt gondolnák, hogy formátlan és elérhetetlen Isten vagyok. Mai megtestesülésem teljesen ellentétes az emberek elképzeléseivel (a magasságomról és a megjelenésemről beszélve), mivel Ő hétköznapiak tűnik és nem túl magas. Ez a pont az, amely a leginkább megalázza a Sátánt, és ez a legerőteljesebb ellentéte az emberek elképzeléseinek (a Sátán káromlása). Ha az Én külsőm különbözne mindenki másától, az zavaró lenne – mindenki jönne, hogy imádjon Engem, és megértsen Engem a saját elképzelései alapján, és nem tudna szép tanúságot tenni Mellettem. Ezért vettem fel a mai képmásomat, amit egyáltalán nem nehéz megérteni. Mindenkinek ki kell lépnie az emberi elképzelésekből, és nem szabad hagynia, hogy a Sátán ravasz mesterkedései becsapják. A jövőben még többet el fogok mondani nektek, apránként, munkám igényeinek megfelelően.

Ma az Én nagy munkám sikert ért el, és tervem megvalósult. Megnyertem egy embercsoportot, akik egyetlen, egységes akarattal működnek együtt Velem. Ez a legdicsőségesebb időszak Számomra. Szeretett fiaim (mindazok, akik szeretnek Engem) képesek egy szívbe és elmébe fonódni Velem, mindannak az elvégzésében Velem együtt, amit meg kell tennem. Ez egy csodálatos dolog. A mai nap után azok, akikről kedvezőtlen a véleményem, nem részesülnek a Szentlélek munkájában, vagyis elvetem azokat, akik nem felelnek meg annak, amit a múltban mondtam. Az embereknek

tökéletesen alkalmazkodniuk kell ahhoz, amit mondok. Emlékezz erre! Tökéletesen meg kell felelned. Ne értsd félre; minden Tőlem függ. Emberek – ne beszéljetelek feltételekről Velem. Ha Én azt mondom, hogy alkalmas vagy, akkor az kőbe van vésve; ha azt mondom, hogy nem vagy alkalmas, ne nézz fájdalmasan, és ne hibáztasd az Eget és a földet. Ez mind az Én elrendezésem. Ki mondta, hogy ne tiszteld magad? Ki mondta, hogy kövesd el azt a szégyenletes ostobaságot? Még ha semmit sem mondasz, akkor sem tudod elrejteni Előlem az igazságot. Kinek szólnak szavaim, amikor azt mondom, hogy Én vagyok Maga az Isten, aki az ember szívének legbensőjét vizsgálja? Azoknak mondom, akik tisztességtelenek. Milyen szégyentelen – ilyet tenni a hátam mögött! Meg akarsz téveszteni Engem? Ez nem olyan egyszerű! Takarodj innen, azonnal! Lázadás fia! Nem szereted magad, és nem tiszteled magad! Nem törődsz magaddal, mégis szeretnéd, hogy szeresselek? Felejtsd el! Egyetlen ilyen nyomorultat sem akarok. Takarodjatok el Tőlem mindannyian! Ez hozza a legsúlyosabb szégyent a nevemre; ha ezt nem látjátok tisztán, akkor ez nem fog menni. Meg kell védenetek magatokat attól, hogy bármilyen mocskok megfertőzzön ebben a gonosz és kicsapongó régi korszakban; teljesen szentnek és makulátlannak kell lennetek. Ma azok alkalmasak arra, hogy királyként uralkodjanak Velem, akiket nem fertőzött meg semmiféle szenny, mert Én vagyok a szent Isten Maga, és nem akarom, hogy bárki is megszégyenítse a nevemet. Az ilyen embereket a Sátán küldte, hogy próbára tegyenek Engem, és bizony, ők mind a Sátán szolgálói, akiket vissza kell verni (a feneketlen mélységbe dobni).

A családom szent és makulátlan, a templomom pedig csodálatos és fenséges (vagyis azok, akik birtokolják azt, ami vagyok és amim van). Ki merészel belépni és tetszés szerint bajt okozni? Én biztosan nem bocsátok meg nekik. Teljesen elpusztulnak és nagyon megszégyenülnek. Bölcsen cselekszem. Kard nélkül, fegyver nélkül és anélkül, hogy a kisujjamat is megmozdítanám, egészen le fogom győzni azokat, akik dacolnak Velem és szégyent hoznak a nevemre. Nagylelkű vagyok, és egyenletes ütemben folytatom munkámat, még akkor is, ha a Sátán ilyen mértékű zavart okoz; nem törődöm vele, és le fogom győzni az irányítási tervem teljesítésével. Ez az Én hatalmam és bölcsességem, és még ennél is több, végtelen dicsőségemnek egy kis része. Az Én szememben azok, akik szembeszállnak Velem, olyanok, mint a földben kúszó bogarak, amiket szándékaim szerint bármikor halálra zúzhatok a lábam alatt. Én azonban bölcsen teszem a dolgokat. Szeretném, ha elsőszülött fiaim bánnának el velük; nem sietek. Módszeresen, rendezetten és a legkisebb hiba nélkül cselekszem. Azoknak az elsőszülött fiaimnak, akik Tőlem születtek, birtokolniuk kell azt, ami vagyok, és képesnek kell lenniük arra, hogy lássák az Én végtelen bölcsességemet a tetteimben!

92. fejezet

Minden ember láthatja mindenhatóságomat és bölcsességemet a szavaimban és a tetteimben. Bárhová megyek, a munkám ott van. Lépteim nem csak Kínában vannak; ami még fontosabb, hogy a világ összes nemzetében ott vannak. Elsőként azonban csak a hét korábban tárgyalt nemzet kapja meg ezt a nevet, mivel ez az Én munkám sorrendje; a közeljövőben nagy tisztánlátásra fogtok jutni ezzel kapcsolatban, teljesen megértve ezt. Ha elmondom nektek most, attól tartok, hogy a többség elbukik ennek következtében, mert korábban megmondtam, hogy a ti érettségeteknek megfelelően beszélek nektek és hallatom a hangomat, és mindenben, amit tesztek, benne van az Én végtelen bölcsességem, amelyet senki sem tud kifürkészni; az egyetlen mód az, ha adagolva mesélem el nektek. Tudjátok ezt! Ti örökké gyermekek vagytok a szememben; minden lépéseitekben Én kell, hogy vezesselek és utasítsalak titeket. Emberek – csak az Én irányításom alatt élhetitek meg az életeteket; nélküle senki sem tudna tovább élni. Az univerzum egész világa az Én kezemben van, de mégsem látsz Engem nyüzsögni. Ellenkezőleg, nyugodt és boldog vagyok. Az emberek nem ismerik mindenhatóságomat, és aggódnának Értem – milyen kevéssé ismeritek magatokat! Még mindig fitogtatjátok az értéktelen apróságaitokat Elöttem, magatokat csodálva! Ezen már rég átláttam. És ti trükközni kezdtek Elöttem, ti megvetendő nyomorultak! Azonnal hagyjátok el a házat! Nem akarok olyan nyomorult dolgokat, mint ti. Inkább senki sem legyen királyságomban, mint a ti fajtátok – ti megvetendő nyomorultak! Tudod-e, hogy már abbahagytam a munkát rajtad, annak ellenére, hogy továbbra is a szokásos módon eszel és öltözködsz? De tudtad-e, hogy a Sátánnak élsz, és szolgálatot teszel a Sátánnak? Mégis van bátorságod, hogy Elöttem állj! Te tényleg szégyentelen vagy!

A múltban gyakran mondtam: „Hamarosan jönnek a nagy katasztrófák; a nagy katasztrófák már kiestek kezemből.” Mire utal a „nagy katasztrófák”, és mivel magyarázható ez a „kiestek”? Ti úgy gondoljátok, hogy ezek a nagy katasztrófák elkerülhetetlen katasztrófákra utalnak, amelyek megsebesítik az ember szellemét, lelkét és testét, és azt gondoljátok, hogy a „földrengések, éhínségek és járványok”, amelyekről beszélek, ezek a nagy katasztrófák. De ti nem tudjátok, hogy rosszul értelmeztétek a szavaimat. És azt gondoljátok, hogy ez a „kiestek” azt jelenti, hogy elkezdődtek a nagy katasztrófák – ez nevetséges! Valóban így értitek, és hallván magyarázataitokat, igazán dühös leszek. A rejtély, amelyet az emberek nem tudtak felfedni (ami a legtitkosabb rejtély), az egyúttal a legsúlyosabban félreértelmezett rejtély is az idők során, és ez egy olyan misztérium, amelyről senkinek nem volt személyes tapasztalata (mivel csak az utolsó napokban jut érvényre, és csak a végső korban láthatja az ember, bár nem fogják felismerni), mert Én nagyon szorosan lezárom, hogy ember ne tudjon behatolni (hogy akár a legkisebb részét is láthassa). Most, hogy munkámat idáig elvégeztem, megvilágosítalak benneteket munkám szükségleteinek megfelelően; különben az embereknek nem lenne módjukban megérteni. Most elkezdek közösséget adni;

mindenki figyeljen oda, mert aki nem óvatos, beleértve az elsőszülött fiaimat is, az elszenvedi az Én ítéletemet, és a legsúlyosabb esetekben kezem lesújt rájuk (ami azt jelenti, hogy szellemüket, lelküket és testüket elveszik). A nagy katasztrófákról királyságom minden adminisztratív rendelete kapcsán beszélnek, és minden egyes adminisztratív rendeletem része a nagy katasztrófáknak. (Az adminisztratív rendeleteimet még nem fedték fel nektek teljesen, de ne aggódjatok, és ne nyugtalankodjatok emiatt; vannak dolgok, amelyek kevés hasznot hoznának nektek, ha túl korán ismernétek meg őket. Emlékezzetek erre! Bölcs Isten vagyok.) Szóval, mi a másik rész? A nagy katasztrófák két részből állnak: adminisztratív rendeleteimből és haragomból. Az az idő, amikor eljönnek a nagy katasztrófák, annak is az ideje lesz, hogy elkezdjek dühömben lángolni, és érvényre juttatni adminisztratív rendeleteimet. Itt mondom elsőszülött fiaimnak: nem szabad elfajulnotok emiatt. Elfelejtetted, hogy minden dolgot és minden ügyet Én eleve elrendeltem? Fiam, ne félj! Biztosan megvédelek téged; jó áldásokat fogsz élvezni Velem örökre, és Velem leszel az örökkévalóságig. Mivel te az Én szeretteim közé tartozol, nem hagylak el téged. Én nem csinállok ostobaságokat, de ha lebontanék egy ilyen nehezen elkészült dolgot, nem Magam alatt vágnám a fát? Tudom, mit gondolsz a szívedben. Emlékeztél erre? Mit mást kellene még mondanom? Beszélni fogok még többet a nagy katasztrófákról. Amikor jönnek a nagy katasztrófák, az lesz a legfélelmetesebb időszak, és a legnagyobb mértékben fel fogják fedni az ember csúfságát. Mindenféle démoni kép feltárul majd az Én arcom fényében, és nem lesz hova bújniuk, hol fedezéket találniuk; teljesen lelepleződnek. A nagy katasztrófák hatása az lesz, hogy mindazokat, akik nem az Én választottaim vagy eleve elrendeltjeim, letérdelnek Előttem, és sírva és fogcsikorgatva könyörögnek bocsánatért. Ez az Én ítéletem a Sátán felett, az Én haragos ítéletem. Jelenleg ezzel a munkával foglalkozom, és talán vannak olyanok, akik képesítettnek akarják magukat feltüntetni, és blöfföléssel akarnak átjutni; minél inkább teszik ezt, a Sátán annál többet fog rajtuk dolgozni, amíg egy bizonyos ponton fel nem tárul eredeti formájuk.

Nem sietek a munkám elvégzésével, és minden személyt Magam vezényelek (ez a kigúnyolásuk, bizonyítva, hogy ők a nagy vörös sárkány leszármazottai, és nem figyelek rájuk, így nem túlzás a „vezényelni” szó használata), és minden cselekedetet Magam végzek el. Nálam minden sikerül, és ez biztonságos és biztos siker; minden, amit teszek, már el van intézve, lépésről lépésre. Apránként beszélek nektek akaratomról és terhemről. Ettől kezdve szavaim megjelennek minden nemzetnek és minden népnek. Mivel az elsőszülött fiaim már teljességre jutottak (szavaim fiaimra és népemre koncentrálnak), a munkamódszerem ismét elkezdett változni. Ezt tisztán látjátok? Éreztétek szavaim hangnemét az elmúlt napokban? Elsőszülött fiaimat minden lépésnél vigasztalom, de mostantól kezdve (mert elsőszülött fiaim már teljességre jutottak) kést hordok a kezemben (a „kés” jelentése: „a lehető legszigorúbb szavak”). Nem érdekel, hogy azok, akikre egy pillanatra is kedvezőtlenül tekintek (ez azokra vonatkozik, akik nem lettek eleve elrendelve vagy kiválasztva, és ezért nincs ellentmondás), szolgálatot

tesznek-e Nekem, vagy bármilyen szempontból különlegesek; azonnal félredobom őket. Én vagyok a mindenható Isten, és minden embert képes vagyok arra készíteni, hogy szolgálatot tegyen Nekem. Egyáltalán nem vonakodom megválni az ilyen emberektől; ha azt mondom, hogy nem akarom őket, akkor nem akarom őket. Most, hogy eljött ez az idő, elég, ha látok valakit, aki bosszant Engem, és azonnal, vizsgálat nélkül elvetem, mert Én vagyok az Isten, aki állja a szavát. Azoknak, akiknek előre elrendeltem, hogy a szolgálatomban legyenek: nem számít, milyen jó vagy, nem számít, hogy tettél-e bármit, ami dacol Velem, ha bosszantasz Engem, akkor ki foglak rúgni. Nem félek a jövőbeni problémáktól. Megvannak adminisztratív rendeleteim, Én állom a szavamat, és az Én szavam be fog teljesedni. Hagynám, hogy a Sátán megmaradjon? Hallgassatok meg, emberek! Nem kell félnetek; neked ki kell menned, amikor arra kérlek, hogy menj ki. Ne hozz Nekem kifogásokat; nincs mit mondanom neked! Ugyanis ekkora türelmet gyakoroltam, és elérkezett az adminisztratív rendeleteim érvényre juttatásának az ideje, és elérkezett az utolsó napotok is. Évezredekken keresztül züllöttek voltatok és mindig önfejlően, akaratosan tettétek a dolgokat, de Én mindig toleráns voltam (mivel nagylelkű vagyok, és bizonyos mértékig megengedem a romlottságodat). De most vége az engedékenységemnek, és eljött az ideje, hogy megragadjanak titeket és a tűz és kénkö távába dobjanak. Siess és állj el az útból. Elkezdem formálisan érvényesíteni ítéletemet, és elkezdem szabadjára engedni haragomat.

A világ minden nemzetében és minden helyén gyakran előfordulnak földrengések, éhínségek, járványok és mindenféle katasztrófák. Miközben végzem nagy munkámat minden nemzetben és minden helyen, ezek a katasztrófák súlyosabbak lesznek, mint bármikor máskor a világ teremtése óta. Ez az Én ítéletem kezdete minden nép felett, de fiaim megnyugodhatnak; semmiféle katasztrófa nem ér titeket, és Én megvédelek benneteket. (Ez azt jelenti, hogy ti ezután a testben fogtok élni, de nem romlott életfelfogással, így nem fogjátok elszenvedni semmilyen katasztrófa fájdalmát.) Velem együtt ti egyszerűen királyokként fogtok uralkodni és meg fogtok ítélni minden nemzetet és minden népet, jó áldásokban részesülve Velem mindörökké a világegyetemben és a föld határain. Ezek a szavak mind beteljesednek, és hamarosan a szemetek láttára valósulnak meg. Nem késlekedek egyetlen órát és egyetlen napot sem; hihetetlenül gyorsan cselekszem. Ne aggódj és ne nyugtalankodj; az áldást, amit neked adok, senki sem veheti el tőled – ez az Én adminisztratív rendeletem. Minden ember engedelmes lesz Nekem tetteim miatt; szüntelenül ujjonganak, és még jobban fognak vég nélkül ugrálni örömben.

93. fejezet

A valóság az ember szeme előtt valósul meg, és már meg is valósult minden egyes dolog; munkám üteme felgyorsul, és kilőtt rakétához hasonlóan emelkedik a magasba. Erre soha senki nem számított. Szavaim valós jelentését csak a dolgok bekövetkezte

után fogjátok megérteni. A nagy vörös sárkány leszármazottai sem kivételek, nekik is saját szemükkel kell tanúi legyenek csodás tetteimnek. Ne gondold, hogy mivel a tetteim láttán biztos vagy Énbennem, nem foglak magadra hagyni – ez nem ilyen egyszerű! Minden bizonnyal beteljesítem a szavakat, amelyeket mondtam, és azon eseményeket, amelyeket eldöntöttem, és ezek nem térnek vissza Hozzám üresen. Kínában, azon kisebbségtől eltekintve, akik az Én elsőszülött fiaim, kevesen vannak, akik az Én népem. Ezért ma világosan szólok hozzátok (akik az Engem legszörnyűbben üldöző nagy vörös sárkány leszármazottai vagytok): ne kapaszkodjatok semmilyen nagy reménybe, a munkám pedig (a világ teremtése óta) mindig is az elsőszülött fiaimra, valamint számos Kínán kívüli nemzetre összpontosult. Ezért amikor elsőszülött fiaim felnőnek, akaratom teljesül. (Miután felnőttek az elsőszülött fiaim, minden elvégeztetik, mert az előttük álló feladat nekik adatott.) Most megengedem ezeknek az embereknek, hogy lássák csodás tetteim egy részét, csak azért, hogy a nagy vörös sárkányt megszégyenítésem. Ezek az emberek egyszerűen nem tudnak örömet lelteni ebben, csupán Nekem szolgálatot végezve lehetnek boldogok. Nincs számukra más alternatíva, mert megvannak az adminisztratív rendeleteim, és ezeket senki nem meri megsérteni.

Most pedig a külföldiek eljövételével kapcsolatos néhány helyzetről fogok kommunikálni, hogy előre tudhassatok ezekről, mindent megfelelően előkészítsetek a nevemről való tanúságtételre, és fölérjétek kerekedve uralkodjatok rajtuk. (Azért mondom, hogy „fölérjétek kerekedve uralkodjatok rajtuk”, mert aki közöttük a legnagyobb, az még mindig a legkisebb közöttetek.) Ezek az emberek mind elnyerték a Szentlélek kinyilatkoztatását, és a jövőben mind Kínába fognak tömörülni, mintha ez előre el lenne rendezve. A nagy vörös sárkányt ez meglepte, és minden tőle telhetőt megtesz, hogy ellenálljon, de egyvalamit ne feledjete! Az irányítási tervem teljes egészében megvalósult, és semmi, és senki emberfia nem meri akadályozni a lépéseimet. Mindig adok nekik kinyilatkoztatást, és ők a Szentlélek iránymutatását követve cselekszenek. Bizonyára nem fogják elszemvedni a nagy vörös sárkány fogságát, mert Énbennem mindenki felszabadul és szabaddá válik. Minden dolgot megfelelően elrendeztem, rátok várva, hogy elvégezzétek a pásztorlásuk előkészítő munkáját. Mindig is mondtam ezt, a legtöbbször azonban még mindig csak félig hiszi el. És most mi a helyzet? Megdöbbenetek, ugye?

Ezek a dolgok mind másodlagosak; a fő dolog az, hogy amint lehet, minden előkészítő munkát elvégezzetek. Ne ijedjete meg! Én vagyok az, aki elvégzem a munkát, és amikor eljön az idő, Én Magam fogom elvégezni a munkámat. Darabokra zúztam a nagy vörös sárkányt. Ez azt jelenti, hogy Lelkem visszavonult mindenkitől, kivéve az elsőszülött fiaimtól (és most könnyebb felfedni azt, hogy kik a nagy vörös sárkány leszármazottai). Ezek az emberek már nem végeznek szolgálatot Nekem, és Én visszaküldöm őket a feneketlen mélységbe. (Ez azt jelenti, hogy egyiküket sem fogom használni. Mostantól kezdve elsőszülött fiaim teljesen fel lesznek fedve, és azok lesznek az Én elsőszülött fiaim, akik Mellettem vannak, és akik alkalmasak arra, hogy

használjam őket.) Elsőszülött fiaim, ti hivatalosan élvezitek azon áldásokat, amelyeket kiárasztok rátok (mert mindazok, akiket gyűlölök megmutatták az igazi arcukat), és ezután nem fordul elő közöttetek az, hogy Ellenem szegüljete. Ti őszintén, száz százalékosan biztosak vagytok Bennem. (Csupán mára teljesült ez be teljesen, és Én előre elrendeltem ezt az időt.) A szívetekben és az elmétekben csupán végtelen szeretet és félelem van Irántam, és mindig dicsértek és dicsőítetek Engem. Ti valóban az Én szeretetem gondoskodása és oltalma alatt éltek a harmadik égben. Mily semmihez sem fogható gyönyörűség és boldogság! Ez egy másik birodalom, amit az emberek nehezen tudnak elképzelni – az igazi, szellemi világ!

Mindenféle csapás jön egymás után, mindegyik súlyosabb az előzőnél, és napról napra feszültebbé válik a helyzet. Ez még csak a csapások kezdete, az eljövendő súlyos csapásokat el sem tudja képzelni az ember. Hadd oldják meg ezt az Én fiaim; ez az Én adminisztratív rendeletem, és már régen elterveztem. Mindenféle jel és csoda, melyet ember még soha nem látott, származik Tőlem, és egymás után jelenik meg minden népnek (vagyis a királyságom összes népének). Ám ez olyasvalami, ami a közeljövőben fog megtörténni. Ne nyugtalankodjatok! Ez a belépés a királyságba, amelyről mindenki beszél – milyen állapot a királyságba való belépés? És mi a királyság? Kézzelfogható város? Félreértitek. A királyság nem a földön van, sem pedig a fizikai égen, hanem olyan szellemi világ ez, amelyet ember nem láthat, se nem érinthet meg. Ebbe csak azok léphetnek majd be, akik – miután elfogadták a nevemet –, maradéktalanul teljessé lettek Általam, és élvezik az áldásaimat. A korábban gyakran említett szellemi világ a királyság felszíne. Azonban nem könnyű valóban belépni a királyságba. Akik belépnek, azoknak el kell nyerniük az Én ígéretemet, és olyan embereknek kell lenniük, akiket Én Magam erre eleve elrendeltem és kiválasztottam. A szellemi világ tehát nem olyan hely, ahol tetszésük szerint jöhetnek-mehetnek az emberek. Az emberek megértése erről mindeddig nagyon felületesen volt, és kizárólag emberi elképzeléseikből állt. Csak a királyságba belépők élvezhetnek áldásokat, vagyis az ember nem csupán arra képtelen, hogy élvezze ezeket az áldásokat, de még csak nem is láthatja azokat. Ez az Én végső adminisztratív rendeletem.

94. fejezet

Visszatérek Sionba elsőszülött fiaimmal – valóban értitek e szavak valódi jelentését? Ahogy újra és újra emlékeztettelek titeket, azt akarom, hogy gyorsan felnőjete és Velem uralkodjatok. Emlékeztek? Ezek a dolgok mind közvetlenül az Én megtestesülésemhez kapcsolódnak: Sionból a világra jöttem a hús-vér testben, hogy a hús-vér test révén megnyerjek egy olyan embercsoportot, akik egy véleményen vannak Velem, és miután ezt megtettem, visszatérek Sionba. Ez azt jelenti, hogy még mindig vissza kell térnünk a hús-vér testből az eredeti testbe. Ez a „Sionba való visszatérés” valódi jelentése. Ez

egyben a valódi értelme és fókuszja a teljes irányítási tervemnek is, sőt, mi több, ez az irányítási tervem legfontosabb része, amelyet senki sem akadályozhat, és amely azonnal megvalósul. Amikor a hús-vér testben élünk, soha nem tudjuk levetkőzni az emberi elképzeléseket és gondolkodást, és még kevésbé vethetjük el a földi levegőt vagy a port, és mindig agyag leszünk; csak a testben lehet valaki jogosult az áldások élvezetére. Mik az áldások? Emlékeztek? A hús-vér testben nem lehet figyelembe venni az áldásokat, ezért a hús-vér testtől a testig vezető út az, amelyet minden elsőszülött fiúnak követnie kell. A hús-vér testben elnyom és üldöz titeket a nagy vörös sárkány (ami azért van, mert nincs hatalmatok és nem szereztetek dicsőséget), de a testben egészen más lesz, és büszkék és emelkedettek lesztek. Az elnyomás napjai teljesen véget érnek, és örökre felszabadultok és szabaddá lesztek. Csak így tudom belétek illeszteni azt, ami Én vagyok és amim van. Ellenkező esetben csak az Én képességem lesz bennetek. Akármennyire is utánoz egy személy egy másik személyt kívülről, nem lehetnek teljesen azonosak. Csak a szent szellemi testben (értsd: testben) lehetünk pontosan azonosak (ami arra utal, hogy ugyanazokkal a tulajdonságokkal, azonos lénnel, ugyanazokkal a javakkal rendelkezünk, és képesek vagyunk egy véleményen, egységesen, osztatlanul és oszthatatlanul lenni, mert ez mind a szent szellemi test).

Miért kezdtétek most gyűlölni a világot, undorodni az evéstől, az öltözködéstől és minden ilyen idegesítő dologtól, sőt mi több, alig várjátok, hogy megszabaduljatok tőlük? Ez annak a jele, hogy be fogtok lépni a szellemi világba (a testbe). Mindannyiótoknak vannak ilyen előérzetei (bár mértékükben különböznek). Különböző embereket, különböző eseményeket és különböző dolgokat fogok felhasználni, mindezt a legfontosabb lépésem szolgálatában, és ezek mind Nekem fognak szolgálatot végezni. Így kell tennem. (Természetesen ezt a hús-vér testben nem tudom véghezvinni, és ezt a munkát csak az Én Lelkem Maga tudja elvégezni, mert még nem érkezett el az idő.) Ez az utolsó feladatmorzsa, amelyet az egész világegyetem világa szolgál. Mindenki dicsérni fog Engem, és örömmel tapsol Nekem. A nagy munkám elkészült. A csapások hét tálja kiömlik kezemből, felmorajlik a hét mennydörgés, megszólal a hét trombita és megnyílik a hét pecsét – a világegyetem világának, minden nemzetnek és minden népnek, és a hegyeknek, a folyóknak és minden dolognak. Mi az a hét tál csapás? Mi a pontos célpontjuk? Miért mondom, hogy kiömlenek a kezemből? Hosszú időnek kell eltelnie, mire mindenki teljesen meggyőződik, mire mindenki teljesen megérti. Még ha most el is mondanám nektek, csak egy kis részét értenétek meg. Az emberi képzelet szerint a hét tál csapás a világ összes országát és népét veszi célba, de valójában nem ez a helyzet. A „hét tál csapás” a Sátán, az ördög befolyására utal, és a nagy vörös sárkány összeesküvésére (a tárgy, amelyet arra használok, hogy szolgálatot végezzem Nekem). Abban az időben el fogom engedni a Sátánt és a nagy vörös sárkányt, hogy megfenyítsék a fiakat és a népet, és ezáltal kiderül, kik a fiak és kik a népek. A megtévesztettek azok, akik nem voltak eleve elrendelésem célpontjai, míg elsőszülött fiaim Velem fognak uralkodni abban az időben. Így teszem teljessé a fiakat és a népet.

A hét tál csapás kiömlése nem fog minden nemzetet és népet érinteni, hanem csak az Én fiaimat és az Én népemet. Az áldások nem jönnek könnyen; teljes árat kell fizetni. Amikor a fiak és a nép felnőnek, a hét tál csapás teljesen eltűnik, és utána már nem is léteznek. Mi a „hét mennydörgés zengése”? Ezt nem nehéz megérteni. Abban a pillanatban, amikor elsőszülött fiaim és Én a testté válunk, a hét mennydörgés zengeni fog. Ez az egész világegyetemet megrázza, mintha az eget és a földet fenekestül felfordítanák. Ezt mindenki tudni fogja; senki sem marad tudatlanságban. Abban az időben elsőszülött fiaim és Én együtt leszünk a dicsőségben, és megkezdjük a munka következő lépését. A hét mennydörgés zengése miatt sokan letérdelnek majd kegyelemért és megbocsátásért. De ez már nem a Kegyelem Kora lesz: a harag ideje lesz. Ami pedig mindazokat illeti, akik rosszat cselekszenek (azok, akik paráználkodnak, piszkos pénzzel kereskednek, vagy tisztázatlan határaik vannak az ellenkező nemmel, vagy akik félbeszakítják vagy károsítják az irányításomat, vagy akik nem értik a szellemi dolgokat, vagy akiket gonosz szellemek szálltak meg, és így tovább – mindannyian, kivéve az Én választottjaimat), senkit sem engednek el, és senkinek sem bocsátanak meg, hanem mindegyiküket az alvilágba vetik, ahol örökre elpusztulnak! A „hét trombita megszólalása” nem egy nagy, ellenséges környezetre utal, és nem is a világnak szóló nyilatkozatra; ezek teljesen emberi elképzelések. „A hét trombita” haragos kijelentésemre utal. Amikor az Én hangom (fenséges ítélet és haragos ítélet) felhangzik, megszólal a hét trombita. (A jelen pillanat összefüggésében, az Én otthonomban ez a legsúlyosabb, és senki sem menekülhet előle.) És minden gonosz szellem az alvilágban és a pokolban, kicsi és nagy, fogja a fejét, és minden irányba menekül, sírva és fogcsikorgatva, szégyenkezve és anélkül, hogy valahol elbújhatna. Jelenleg nem a hét trombita kezd megszólalni, hanem az Én tomboló dühöm és a legsúlyosabb ítéletem, amely elől senki sem menekülhet, és amelynek mindenkinek alá kell vetnie magát. Ekkor nem a hét pecsét tartalma derült ki. A hét pecsét azokat az áldásokat jelenti, amelyeket a jövőben fogtok élvezni. A „megnyitás” csak arra vonatkozik, hogy értesítünk róluk, de még nem élveztétek ezeket az áldásokat. Amikor élvezitek ezeket az áldásokat, akkor fogjátok ismerni a hét pecsét tartalmát. Most éppen egy olyan részt érintetek, amely még nem készült el. Az egyes lépéseket csak akkor tudom elmondani, amikor azok a jövőbeni munka során felmerülnek, így személyesen tapasztaljátok majd meg, és páratlan dicsőséget fogtok érezni, és a végtelen ekstázis állapotában léteztek.

Képesnek lenni arra, hogy élvezzük az elsőszülött fiúk áldásait, nem könnyű dolog, és nem is olyasmi, amit az átlagember képes elérni. Még egyszer hangsúlyozom és határozottabban mondom, hogy szigorú követelményeket kell támasztanom elsőszülött fiaimmal szemben. Különben nem dicsőíthetnék nevemet. Határozottan elutasítom azt, aki rossz hírű a világban, és még inkább visszautasítom azt, aki kicsapongó. (Nincs részük abban, hogy Isten népévé váljanak – ezt külön hangsúlyozom.) Ne gondold, hogy az, amit a múltban tettél, annak vége és kész – hogyan is lehetne egy ilyen jó dolog! Ilyen egyszerű megszerezni az elsőszülött fiú státuszát? Ugyanígy elutasítok mindenkit,

aki Ellenem van, mindenkit, aki nem ismer fel Engem a hús-vér testemben, mindenkit, aki akadályoz Engem abban, hogy akaratomat teljesítsem, és mindenkit, aki üldöz Engem – ilyen kemény vagyok (mert teljesen visszaszereztem az erőmet)! Végül, ugyanígy elutasítok mindenkit, akinek soha nem volt kudarca az életben. Olyanokat akarok, akik – akárcsak Én – felálltak a megpróbáltatásaikból, még akkor is, ha azok kis megpróbáltatások. Ha nem tették ezt, akkor ők olyanok, akiket ki fogok rúgni. Ne légy szégyentelen, azt akarva, hogy az Én elsőszülött fiam legyél, és mutogatva magad Előttem. Távozz Tőlem, gyorsan! Korábban jelentéktelen ügyeket mondtál el Nekem, hogy elnyerd a tetszésemet! Ez vakság! Nem tudod, hogy utállak, te értéktelen nyomorult? Azt hiszed, nem ismerem az aljas üzelmeidet? Újra és újra elbújsz! Nem tudod, hogy megmutattad az ördögi arcodat? Bár az emberek nem látják, szerinted Én nem látom? Azok, akik szolgálatot végeznek Értem, nem jók; ők egy csomó értéktelen nyomorult. Foglalkoznom kell velük. Bedobom őket a feneketlen mélységbe és elégetem őket!

Istentelenül beszélsz, hitetlenül cselekszel, és nem működsz együtt megfelelően másokkal; hogy egy ilyen ember mégis király szeretne lenni – nem álmodsz? Nem képzelődsz? Nem látod, hogy mi vagy? Értéktelen nyomorult vagy! Van valami haszna egy ilyen embernek? Siess el a szemem elől! Mindenkinek világosan meg kell értenie, amit mondok, ihletet kell kapnia szavaimtól, fel kell ismernie mindenhatóságomat, és ismernie kell bölcsességemet. Gyakran mondják, hogy megjelent a szent szellemi test. Végső soron azt mondanátok, hogy a szent szellemi test megjelent vagy sem? Üres beszéd, amit mondok? Mi a szent szellemi test? Milyen körülmények között létezik a szent szellemi test? Az emberek számára ez elképzelhetetlen és felfoghatatlan. Mondom nektek: hibátlan vagyok, és Bennem minden nyitva van, és minden felszabadul (mert bölcsen cselekszem és szabadon beszélek). Az Én tetteim közül egyik sem szégyenletes, és mind a fényben történik, hogy mindenki teljesen meggyőződhesen. Sőt, senki sem ragadhat meg bennük semmit, hogy felhasználja azokat Ellenem. Ez a „szent” magyarázata abban, hogy „szent szellemi test”. Tehát többször is hangsúlyoztam, hogy nem akarok senkit, aki szégyenletes dolgokat csinál. Ez adminisztratív rendeleteim része, és a természetem része is. „A szellemi test” az Én kijelentéseimre utal. Amit mondok, annak mindig van célja, mindig van bölcsessége, de nincs kitéve ellenőrzésnek. (Azt mondom, amit mondani akarok, és az Én Lelkem szólaltatja meg a hangját, és az Én személyem beszél.) Amit mondok, azt szabadon kiadom, és amikor nem találkozok az emberek elképzeléseivel, akkor itt az ideje, hogy felfedjem az embereket. Ez az Én helyes elrendezésem. Ezért valahányszor az a személy, aki Én vagyok, beszél vagy cselekszik, az mindig jó alkalom a Sátán lényegének leleplezésére. Amikor azt a személyt, aki Én vagyok, felkenik, a szent szellemi test megjelenik. A jövőben a „szent szellemi test” a testre fog utalni, és ennek a jelentésnek két aspektusa van. A jelentésnek van egy jelenlegi aspektusa, és van egy másik aspektusa a jövőben. De a jövőben a szent szellemi test nagyon különbözni fog a jelenlegitől – a különbség olyan lesz, mint az ég és föld között. Senki sem tudja kifürkészni, és személyesen kell majd felfednem nektek.

95. fejezet

Az emberek mindent rendkívül egyszerűnek képzelnek el, pedig valójában nem ez a helyzet. Mindenben rejtett titkok rejlenek, csakúgy, mint az Én bölcsességem és az Én elrendezéseim. Egyetlen részlet sincs figyelmen kívül hagyva, és mindent Én rendezek el. A nagy nap ítélete mindazokat éri, akik nem szeretnek őszintén Engem (ne feledjétek, a nagy nap ítélete minden olyan személyre irányul, aki ezt a nevet kapja), és sírásra és fogcsikorgatásra készíti őket. A jajgatásnak ez a hangja az alvilágból és a pokolból jön; nem emberek sírnak, hanem gonosz szellemek. Az Én ítéletem az, ami ezt a sírást hozza, ami elhozza az Én irányítási tervem végső üdvösségét az emberek számára. Valaha volt egy kis reményem néhány emberben. De most nézve, egyenként el kell hagynom ezeket az embereket, mert ez az a szakasz, amelyet munkám elért, és ezen senki sem változtathat. Mindazokat, akik nem elsőszülött fiaim vagy népem, el kell hagyni, és el kell távolodniuk Tőlem! Meg kell értened, hogy Kínában elsőszülött fiaimon és népemen kívül az összes többi a nagy vörös sárkány utódja, és el kell dobni őket. Mindannyiótoknak meg kell értenetek, hogy Kína végül is egy Általam átkozott nemzet, és néhány emberem ott nem több, mint azok, akik szolgálatot végeznek jövőbeli munkámért. Másképp szólva, elsőszülött fiaimon kívül nincs más – mind el kell, hogy pusztuljon. Ne gondold, hogy túl szélsőséges vagyok a tetteimben – ez az Én adminisztratív rendeletem. Azok, akik elszenvedik az átkaimat, gyűlöletem tárgyai, és ez köbe van vésve. Nem követek el hibákat; ha látok valakit, aki nem tetszik Nekem, kirúgom; ez elegendő bizonyíték arra, hogy megátkoztalak, és a nagy vörös sárkány leszármazottja vagy. Hadd hívjam fel a figyelmedet újra – Kínában csak az Én elsőszülött fiaim vannak (az Én népemen kívül, akik szolgálatot teljesítenek), és ez az Én adminisztratív rendeletem. De az elsőszülött fiaim olyan kevesen vannak, és Én mindegyiket előre kiválasztottam – tudom, mit csinálok. Nem félek a negativitásodtól, és nem félek attól, hogy megfordulsz és megharapsz Engem, mert megvannak az adminisztratív rendeleteim és a haragom. Vagyis a nagy katasztrófákat a kezemben tartom, és nem félek semmitől, hiszen mindent már elértnek tekintek, és ha eljön az a nap, alaposan kezelésbe foglak venni. Az embert nem lehet tökéletesíteni vagy oktatni ember által, hogy az Én elsőszülött fiammá váljon – ez a kérdés teljes mértékben az Én eleve elrendelésemen nyugszik. Akit elsőszülött fiúnak mondok, az elsőszülött fiú; ne próbálj versenyezni érte vagy megragadni azt. Minden Rajtam, Magán a mindenható Istenen nyugszik.

Egy nap megengedem nektek, hogy mind lássátok, mik az Én adminisztratív rendeleteim és mi az Én haragom (mindenki térdet fog hajtani Nekem, mindenki Engem fog imádni, mindenki bocsánatért könyörög Hozzám, és mindenki engedelmeskedni fog; most csak az elsőszülött fiaimnak engedem meg, hogy egy részét lássák). Megmutatom a nagy vörös sárkány minden utódjának, hogy sokakat kiválasztottam, akiket fel kell áldozni (elsőszülött fiaimat kivéve mindenkit) az elsőszülött fiaim tökéletesítése érdekében, hogy a nagy vörös sárkányt saját ravasz tervének áldozatává tettem. (Az Én

irányítási tervemben a nagy vörös sárkány kiküldi azokat, akik szolgálatot végeznek Nekem – vagyis az elsőszülött fiaimon kívül mindenkit –, hogy félbeszakítsák irányítási tervemet; mégis áldozatául esett a saját ravasz tervének, és mindannyian szolgálatot végeznek az Én munkámért. Ez része annak az igazi értelmének, hogy mindenkit mozgósítok, hogy szolgálatot végezzen Érttem.) Ma, amikor már mindent elértem, elintézem mindet, összezúzom őket a lábam alatt, és ezen keresztül megalázom a nagy vörös sárkányt, és teljesen megszégyenítem (megpróbálnak blöffölni, hogy áldásokat szerezzenek, de soha nem gondolták, hogy szolgálatot fognak végezni Érttem) – ez az Én bölcsességem. Ennek hallatán az emberek azt hiszik, hogy érzelmek és irgalom híján vagyok, és nincs emberségem. Valóban érzelmek és irgalom híján vagyok a Sátán iránt, sőt, az Isten Maga vagyok, aki meghaladja az emberi mivoltot. Hogyan mondhatod, hogy Isten vagyok emberi mivolttal? Nem tudod, hogy nem a világból való vagyok? Nem tudod, hogy Én mindenek felett állok? Elsőszülött fiaimon kívül nincs senki olyan, mint Én, senki, aki az Én természetemmel rendelkezik (ez a természet nem emberi, hanem isteni), és senki, aki az Én tulajdonságaimat birtokolja.

Amikor megnyílik a szellemi világ kapuja, látni fogtok minden titkot, ami lehetővé teszi számotokra, hogy teljesen belépjeteek egy szabad birodalomba, hogy belépjeteek szerető ölelésembe és örökké tartó áldásaimba. A kezeim mindig is támogatták az emberiséget. De az emberiségnek van egy része, amelyet meg fogok menteni, és van egy része, amelyet nem. (Azért mondom, hogy „támogatás”, mert az Én támogatásom nélkül az egész világ már rég az alvilágba zuhant volna.) Vedd észre! Ez az Én irányítási tervem. És mi az Én irányítási tervem? Én teremtettem az emberiséget, de soha nem terveztem, hogy minden egyes embert megnyerjek, hanem csak az emberiség egy kis részét. Akkor miért teremtettem olyan sok embert? Korábban is mondtam, hogy Velem minden szabadság és felszabadulás, és azt teszek, amit csak akarok. Amikor megteremtettem az emberiséget, csak azért volt, hogy egy normális életet élhessenek, és akkor kialakulhasson az emberiségnek egy kis része, amely elsőszülött fiaim, fiaim és népem lesz. Azt lehet mondani, hogy minden ember, esemény és tárgy – elsőszülött fiaim, népem és fiaim kivételével – mind szolgálattevő, és mindnek el kell pusztulnia. Ezzel a teljes irányítási tervem lezárul. Ez az Én irányítási tervem, ez az Én munkám, és ezek azok a lépések, amelyek alapján cselekszem. Ha mindennek vége lesz, teljesen megnyugszom. Akkor minden rendben lesz; minden békés és biztonságos lesz.

Munkám tempója olyan nagyon gyors, hogy meghaladja az emberi képzeletet. Napról napra változik, és aki nem tud lépést tartani, az veszteséget fog szenvedni; csak az új fényhez lehet ragaszkodni mindennap (bár soha nincs változás adminisztratív rendeleteimben, sem a látomásokban és az igazságban, amit kommunikálok). Miért beszélek mindennap? Miért világosítalak meg folyamatosan? Megérted a benne rejlő igazi jelentést? A legtöbb ember még most is nevet és viccel, és nem tudnak komolyak lenni. Egyszerűen nem figyelnek szavaimra, csak múltó aggodalmat éreznek, amikor meghallják őket. Utána az Én szavaim hamar feledésbe merülnek, és hamarosan nem

lesznek tudatában saját identitásuknak, és gondatlanná válnak. Tudod, hogy mi a helyzeted? Mindegy, hogy valaki szolgálatot végez Nekem, vagy Én eleve elrendeltem és kiválasztottam, csak az Én kezeim igazgatják; ezen senki sem változtathat – ezt Magamnak kell megtennem, Magamnak kell kiválasztanom és eleve elrendelnem őket. Ki meri azt mondani, hogy nem bölcs Isten vagyok? Minden szavam és minden, amit teszek, az Én bölcsességem. Ki merészeli még egyszer félbeszakítani irányításomat vagy lerombolni terveimet? Én biztosan nem bocsátok meg nekik! Az idő az Én kezemben van, és nem félek késedelemtől; nem Én vagyok-e Az, aki eldönti, hogy mikor ér véget az irányítási tervem? Nem az Én egyetlen gondolatomtól függ minden? Amikor azt mondom, hogy kész, akkor kész, és amikor azt mondom, hogy vége, akkor vége. Nem sietek, és meg fogom tenni a megfelelő intézkedéseket. Az embereknek nem szabad beleütniük az orrukát a munkámba, és nem szabad, hogy a dolgokat úgy tegyék Értém, ahogyan csak akarják. Átkozom, aki beleüti az orrát – ez az egyik adminisztratív rendeletem. Én Magam végzem a munkámat, és nincs szükségem senki másra (megengedem a szolgálattevőknek, hogy cselekedjenek, különben nem mernének elhamarkodottan vagy vakon cselekedni). Minden munkát Én intézek és Én döntök el, mert Én vagyok Maga az egyetlen Isten.

A világ minden nemzete verseng egymással a hatalomért és a haszonért, és harcol a földért, de ne ijedj meg, mert mindezek az Én szolgálatomban állnak. És miért mondom, hogy az Én szolgálatomban állnak? Úgy csinálom a dolgokat, hogy a kisujjamat sem kell megmozdítanom. A Sátánok megítéléséhez először vitára készítem őket egymás között, a végén pedig romlásba döntöm, és saját ravasz terveik áldozatává teszem őket (versenyezni akarnak Velem a hatalomért, de végül szolgálatot végeznek Nekem). Én csak beszélek és kiadom a parancsaimat, és mindenki azt teszi, amit mondok, különben azonnal elpusztítalak téged. Ezek a dolgok mind az Én ítéletem részei, mert Én parancsolok minden dolognak, és minden dolgot Én rendelek el. Aki bármit is tesz, azt önkéntelenül teszi, az Én elrendezésem szerint. Remélem, hogy tele lesztek a bölcsességgel a hamarosan bekövetkező eseményekben. Ne válasszatok vakmerő hozzáállást, hanem gyakrabban közeledjétek Hozzám, amikor dolgok történnek veletek; legyetek óvatosabbak és minden tekintetben körültekintőbbek, nehogy megsértsétek fenyítésemet, és nehogy áldozatául essetek a Sátán ravasz terveinek. Betekintést kell nyernetek a szavaimból, tudnotok kell, hogy mi vagyok, és látnotok kell, mim van. A dolgokat az Én kifejezésteljes pillantásom szerint kell tennetek, és nem szabad meggondolatlanul cselekednetek. Tegyétek, amit Én teszek, és mondjátok, amit Én mondok. Ezeket előre elmondom nektek, hogy elkerüljétek a hibákat és a kísértéseket. Mi az „Én lényem” és „az Én tulajdonom”? Tényleg tudjátok? Az Általam elszenvedett fájdalom a lényem része, ahogyan normális emberi mivoltom része is, és lényem a teljes isteni mivoltomban is megtalálható – tudjátok ezt? Lényem két aspektusból tevődik össze: az egyik szempont az Én emberi mivoltom, míg a másik a teljes isteni mivoltom. Csak ez a két szempont együtt alkotja Magát a teljes Istent. Ami

az Én teljes isteni mivoltom, az is magában foglal jó néhány dolgot: nem szenvedek korlátozást semmilyen embertől, ügytől vagy dologtól; túllépek minden környezeten; túl vagyok minden időbeli, térbeli vagy földrajzi korláton; minden embert, ügyet és dolgot igazán ismerek, mint a tenyeremet; és mégis hús és csont vagyok, és kézzelfogható formában létezem; még mindig ez a személy vagyok az emberek szemében, de a természet megváltozott – nem hús-vér test, hanem test. Ezek a dolgok csak egy kis részét képezik. Minden elsőszülött fiam is ilyen lesz a jövőben; ez az az ösvény, amelyet taposni kell, és akiket kárhozatra ítélték, azok nem menekülhetnek. Amíg ezt teszem, mindazok, akik nem voltak eleve elrendelve, ki lesznek rúgva (mert a Sátán próbára tesz Engem, hogy lássa, igazak-e szavaim). Azok, akik eleve el vannak rendelve, nem menekülhetnek ettől, bárhová is mennek, és ti látni fogjátok, hogy milyen alapelvek állnak e tettem mögött. Az „Én tulajdonaim” a bölcsességemre, tudásomra, találékonyságomra és minden szavamra vonatkozik. Emberi mivoltom és isteni mivoltom egyaránt rendelkezik vele. Ez azt jelenti, hogy mindaz, amit az Én emberi mivoltom, valamint az Én isteni mivoltom tesz, az Én tulajdonom; ezeket a dolgokat senki sem veheti el, és el sem távolíthatja; az Én tulajdonomban vannak, és senki sem változtathatja meg őket. Ez a legszigorúbb adminisztratív rendeletem (mert az ember elképzelései szerint sok minden, amit teszek, nincs összhangban az ő elképzeléseivel, és meghaladja az emberi megértést; ez az a rendelet, amelyet minden egyes személy a legkönnyebben megsért, és ez a legszigorúbb is. Ezért az életük ott veszteséget szenved). Még egyszer mondom, lelkiismeretesen kell hozzáállnotok ahhoz, amire buzdítalak titeket – nem szabad hanyagnak lennetek!

96. fejezet

Megfenyíték mindenkit, aki Tőlem született, de még nem ismer Engem, hogy nyilvánvalóvá tegyem minden haragomat, nagy hatalmam és teljes bölcsességemet. Bennem minden igaz, és egyáltalán nincs igazságtalanság, nincs csalárdság és nincs elvetemültség; aki elvetemült és csalárd, az bizonyára a pokol fia, aki az alvilágban született. Bennem minden nyitva van; bármit mondok, hogy meg fog valósulni, valóban meg fog valósulni; bármit mondok, hogy létre fog jönni, létre fog jönni, és senki sem változtathatja meg vagy utánozhatja ezeket a dolgokat, mert Én vagyok az egy és egyetlen Isten Maga. Az elkövetkezendőkben mindenki, aki az Én eleve elrendelt és kiválasztott elsőszülött fiaim csoportjába tartozik, egyenként lelepleződik, és mindenkit, aki nem tartozik az elsőszülött fiaim csoportjába, ezen keresztül fogok kivetni. Így végzem és valósítom meg a munkámat. Jelenleg csak azért leplezek le néhány embert, hogy elsőszülött fiaim lássák csodálatos tetteimet, de később nem így fogok munkálkodni. Inkább az általános helyzetből fogok kiindulni, ahelyett, hogy engedném, hogy egyenként mutassák meg valódi természetüket (mivel a gonosz szellemek

alapvetően egyformák, elég csak néhányat kiemelni példaként). Minden elsőszülött fiamnak tiszta a szíve, és nincs szükség arra, hogy ezt részletezzem (mert a kitűzött időpontban minden biztonnyal feltáruznak egymás után).

Az a természetem, hogy megtartom ígéreteimet, és Bennem semmi sincs elrejtve vagy eltitkolva. Mindent elmondok nektek minden egyes dologról, amit meg kell értenetek, és egyáltalán semmi olyat nem mondok el, amit nem kellene tudnotok, nehogy képtelenné váljatok arra, hogy szilárdan álljatok. Ne ragaszkodjatok apró dolgokhoz, elveszítve ezáltal a fontos dolgokat – ez tényleg nem éri meg. Higgyétek el, hogy Én vagyok a mindenható Isten, és akkor minden megvalósul, és minden könnyű és kellemes lesz. Én így csinálom a dolgokat. Aki hisz, annak megengedem, hogy lásson, aki pedig nem hisz, annak nem engedem, hogy tudjon, és sohasem engedem, hogy értsen. Bennem nincs érzés vagy irgalom, és nem számít, ki sérti meg fenyítésemet, Én biztosan megölöm őket anélkül, hogy visszakoznék, és mindannyiukkal ugyanúgy fogok bánni. Mindenki iránt egyforma vagyok – nincsenek személyes érzéseim, és semmilyen módon nem cselekszem érzelmileg. Hogyhogy az emberek nem látják ezen keresztül igazságomat és fenségemet? Ez az Én bölcsességem és természetem, amelyet senki sem tud megváltoztatni, és senki sem ismerhet meg teljesen. Mindig és mindenkor az Én kezemben van az irányítás, és mindig mindent úgy rendezek el, hogy utasításomra készen szolgáljon Nekem. Számos ember végez szolgálatot a nevemben, hogy teljesüljön az irányítási tervem, de végül látják az áldásokat, ám nem tudják élvezni őket – mily szánalmas! Senki sem tudja azonban megváltoztatni a szívemet. Ez az Én adminisztratív rendeletem (amikor adminisztratív rendeletet említenek, az olyasmire vonatkozik, amit senki sem tud megváltoztatni, tehát amikor a jövőben beszélek, ha valamit a fejembe vettem, akkor az minden biztonnyal az Én adminisztratív rendeletem. Emlékezzetek! Ne sértsétek ezt meg, nehogy veszteséget szenvedjétek), és ez az irányítási tervemnek is egy része. Ez a saját munkám, nem olyasmi, amit bárki meg tud csinálni. Ezt Nekem kell végezniem – ezt Nekem kell elrendezniem, ami elég ahhoz, hogy megmutassam mindenhatóságomat és kinyilvánítsam haragomat.

A legtöbb ember még mindig nem ismeri az Én emberi mivoltomat és nincs tisztában vele. Többször elmondtam, de ti még mindig bizonytalanok vagytok és nem értetek sokat. De ez az Én munkám, és most, ebben az időben, aki ismeri, az ismeri, és aki nem ismeri, azt nem kényszerítem. Csak így lehet. Világosan beszéltem róla, és később nem fogok többet beszélni róla (mert túl sokat mondtam, és nagyon világosan beszéltem. Aki ismer Engem, az bizonyosan rendelkezik a Szentlélek munkájával, és kétségtelenül egyike az elsőszülött fiaimnak. Aki nem ismer Engem, az határozottan nem az, ami azt bizonyítja, hogy már megvontam tőle a Lelkemet). De végül mindenkivel megismertetem Magam – teljesen ismerjenek Engem emberi mivoltomban és isteni mivoltomban egyaránt. Ezek az Én munkám lépései, és így kell dolgoznom. Ez is az Én adminisztratív rendeletem. Mindenkinek Engem kell az egyedüli igaz Istennek neveznie, és szüntelenül dicsérnie és örömmel ünnepelnie Engem.

Az irányítási tervem már teljesen elkészült, és már régen minden megvalósult. Emberi szemmel úgy tűnik, hogy sok munkám még folyamatban van, de már megfelelően elrendeztem, és már csak a lépéseim szerinti befejezésre vár, feladatról feladatra (ez azért van, mert a világ teremtése előtt eleve elrendeltem, hogy ki tud szilárdan állni a próbatétel alatt, kit nem választhatok ki és nem rendelhetek el eleve, és ki nem osztozhat az Én szenvedésemben. Azokat, akik osztozni tudnak szenvedésemben – vagyis azokat, akiket eleve elrendeltem és kiválasztottam, biztosan megtartom, és képessé teszem őket arra, hogy mindenben túllépjenek). Szívemben tisztán látom, ki van az egyes szerepekben. Jól tudom, hogy ki végez Nekem szolgálatot, ki elsőszülött fiú, és ki van az Én fiaim és népem között. Ismerem ezt, mint a tenyeremet. Akiról azt mondtam a múltban, hogy elsőszülött fiú, az most is elsőszülött fiú, és akiről korábban azt mondtam, hogy nem elsőszülött fiú, az most sem elsőszülött fiú. Bármit is teszek, nem bánom meg, és nem könnyen változtatok rajta. Komolyan gondolom, amit mondok (Bennem semmi sem komolytalan), és ez soha nem változik! Azok, akik szolgálatot végeznek Nekem, mindig szolgálatot végeznek Nekem: ők az Én marháim; ők az Én lovaim (de ezek az emberek sohasem világosodnak meg a szellemükben; amikor használok őket, akkor hasznosak, de amikor nem használok, megölöm őket. Amikor marháról és lóról beszélek, azokra gondolok, akik nem világosodtak meg a szellemükben, akik nem ismernek Engem, és akik nem engedelmeskednek Nekem, és még ha engedelmesek és alázatosak, egyszerűek és becsületesek is, akkor is igazi marhák és lovak). Nos, a legtöbb ember könnyelmű és gátlástalan Előttem, összevissza beszél és nevet, tiszteletlenül viselkedik – csak az Én emberi mivoltomat látják, az isteni mivoltomat pedig nem. Emberi mivoltomban ezek a viselkedések elmehetnek, és rá tudom venni Magam, hogy megbocsássak nekik, de isteni mivoltomban ez nem olyan könnyű. A jövőben úgy fogok dönteni, hogy istenkáromlás bűnét követted el. Más szóval, az Én emberi mivoltomat meg lehet sérteni, de az isteni mivoltomat nem, és aki csak a legkisebb mértékben is összeütközésbe kerül Velem, azt azonnal, késedelem nélkül megítélem. Ne gondold, hogy mivel sok éven át kapcsolatban álltál ezzel a személlyel, aki Én vagyok, és megismerkedtél Velem, ezért könnyelműen beszélhetsz és cselekedhetsz. Tényleg nem érdekel! Nem számít, ki az, igazsággal fogok bánni vele. Ez az Én igazságom.

Rejtélyeim napról napra feltáruulnak az emberek előtt, és napról napra tisztábbá válnak, követve a kinyilatkoztatás szakaszait, ami elegendő ahhoz, hogy megmutassa munkám ütemét. Ez az Én bölcsességem (Nem mondom ki közvetlenül. Megvilágosítom elsőszülött fiaimat, és megvakítom a nagy vörös sárkány utódait). Továbbá ma felfedem nektek rejtélyemet a Fiam által. Felfedek ma nektek az emberek számára elképzelhetetlen dolgokat, hogy alaposan megismerhessétek és világosan megértsétek. Sőt, ez a rejtély az elsőszülött fiaimon kívül mindenkinben megvan, de senki sem képes megérteni. Bár minden emberben ott van, senki sem képes felismerni. Mit mondok? Munkámban és ebben az időszakban tett kijelentéseimben gyakran említem a nagy

vörös sárkányt, a Sátánt, az ördögöt és az arkangyalt. Mik ők? Milyenek a kapcsolataik? Mi nyilvánul meg ezekben a dolgokban? A nagy vörös sárkány megnyilvánulásai ellenállás Nekem, a szavaim jelentésének meg nem értése és felfogásának hiánya, az Én gyakori üldöztetésem, és a törekvés, hogy cselszövéseket használjon irányításom félbeszakítására. A Sátán a következőképpen nyilvánul meg: küzd Velem a hatalomért, birtokolni akarja választott népemet, és negatív szavakat bocsát ki népem megtévesztésére. Az ördög megnyilvánulásai (azok, akik nem fogadják el az Én nevemet, akik nem hisznek, mind ördögök) a következők: a test örömeinek kívánása, a gonosz vágyaknak való engedés, a Sátán fogságában való élet, egyesek ellenállnak Nekem, mások pedig támogatnak Engem (de nem bizonyítják, hogy ők az Én szeretett fiaim). Az arkangyal megnyilvánulásai a következők: pimasz beszéd, istentelenség, gyakran az Én hangnemet felvéve kioktatja az embereket, csak arra koncentrál, hogy külsőleg utánozzon Engem, azt eszi, amit Én eszem, és azt használja, amit Én használok; egyszerűen, egyenrangú akar lenni Velem, ambiciózus, de nincs meg benne az Én képességem és az Én életem, és egy hulladék. A Sátán, az ördög és az arkangyal mind a nagy vörös sárkány jellemző megnyilvánulása, tehát akiket Én nem rendeltem eleve el és nem választottam ki, azok mind a nagy vörös sárkány utódai: ez teljesen így van! Ezek mind az Én ellenségeim. (A Sátán zavarásai azonban ki vannak zárva. Ha a természeted az Én tulajdonságom, senki sem változtathatja meg. Mivel most még a húsvér testben élsz, időnként szembe kell nézned a Sátán kísértéseivel – ez elkerülhetetlen –, de mindig óvatosnak kell lenned.) Ezért elsőszülött fiaimon kívül elhagyom a nagy vörös sárkány összes ivadékát. Természetük soha nem változhat – ez a Sátán tulajdonsága. Az ördög az, amit megnyilvánítanak, és az arkangyal az, amit megélnék. Ez teljesen igaz. Az Általam említett nagy vörös sárkány nem egy nagydarab vörös sárkány; inkább a Velem szemben álló gonosz szellem, aminek szinonimája a „nagy vörös sárkány”. Tehát a Szentléleken kívül minden szellem gonosz szellem, és azt is mondhatjuk, hogy a nagy vörös sárkány utódja. Mindennek kristálytisztán világosnak kell lennie mindenki számára.

97. fejezet

Minden egyes embert készíteni fogok, hogy lássa csodálatos tetteimet és hallja bölcs szavaimat. Ennek minden egyes emberre ki kell terjednie, és minden egyes dologban meg kell történnie. Ez az Én adminisztratív rendeletem, és ez az Én haragom. Minden egyes embert és minden egyes ügyet érinteni fogok, hogy minden ember az egész világegyetemben és a föld végső határaiig a saját szemével láthassa; soha nem hagyom abba, amíg ezt el nem érem. Haragom teljesen kiömlött, szemernyi sem visszatartva. Minden egyes emberre irányul, aki elfogadja ezt a nevet (hamarosan a világ összes nemzete ellen fog fordulni). És mi az Én haragom? Mennyire komoly?

Miféle emberre hullik a haragom? A legtöbb ember azt gondolja, hogy a harag a düh legsúlyosabb foka, de ez nem magyarázza meg teljesen. Haragom és adminisztratív rendeleteim két elválaszthatatlan rész; amikor meghozom adminisztratív rendeleteimet, harag követi őket. Tehát mi is pontosan a harag? A harag egy bizonyos fokú ítélet, amelyet az emberekre kiszabok, és az alapelv bármely adminisztratív rendeletem megalkotása mögött. Ha valaki megsérti valamelyik rendeletemet, haragom a megfelelő nagyságrendű lesz, attól függően, hogy melyik rendeletet sértették meg. Amikor az Én haragom jelen van, bizonyos, hogy jelen vannak adminisztratív rendeleteim is, és viszont. Adminisztratív rendeleteim és haragom elválaszthatatlan egésznek alkotnak. Ez a legszigorúbb ítélet, amelyet senki sem sérthet meg. Minden embernek be kell tartania ezt, különben nem fogja könnyen elkerülni, hogy kezem lesújtson rá. Az emberek soha nem tudtak róla az idők során (bár voltak, akik nagy katasztrófák okozta fájdalmakat szenvedtek el, de mégsem nem tudtak róla; azonban ennek az adminisztratív rendeletnek a végrehajtása főleg most kezdődik), de ma felfedem nektek mindezt, hogy elkerülhessétek a megsértést.

Minden embernek hallania kell hangomat, és hinnie kell szavaimban. Ellenkező esetben nem cselekszem, és munkát sem fogok végezni. Minden szavam és tettem olyan példa, amelyet követnetek kell; ők a ti példáitok, és követendő modellek a számotokra. Azért lettem hús-vér testté, hogy lássátok, mi vagyok és mi van az Én emberi mivoltomban. A jövőben hagyni fogom, hogy tanúi legyetek annak, ami Én vagyok, és ami az Én isteni mivoltomban van. A dolgoknak lépésről lépésre kell így haladniuk. Ellenkező esetben az emberek egyszerűen képtelenek lesznek hinni, és nem lesz ismeretük Rólam. Ehelyett csak homályos és elmosódó látomásokra lesznek képesek, és képtelenek lesznek világosan megérteni Engem. Szavaim megmutatták, hogy az Én személyem teljes egészében megjelent előttetek, és bár az emberek hallják szavaimat, még mindig nem ismernek Engem – csakis azért, mert ostobák és tudatlanok. Még most is, hogy hús-vér testté lettem, az emberek még mindig dacolnak Velem, és ezért haragomat és adminisztratív rendeleteimet alkalmazom, hogy megbüntessem ezt a gonosz és kicsapongó régi kort, és teljesen megszégyenítsem a Sátánt és az ördögöket. Ez az egyetlen mód; ez a rendeltetési hely az emberiség számára, és ez a vég, amely az emberiségre vár. A kimenetel egy előre eldöntött tény, amelyen senki sem változtathat, és amelyből senki sem magyarázhatja ki magát. Egyedül Én mondom ki a végső szót; ez az Én irányításom és ez az Én tervem. Minden embernek hinnie kell, és szívben és szóban meg kell győződnie. Azok, akik szerencsések ebben az életben, biztosan szenvedni fognak az örökkévalóságig, míg azok, akik szenvednek ebben az életben, minden bizonnyal áldottak lesznek az örökkévalóságig – ezt előre elrendeltem, és senki változtathatja meg. Senki sincs, aki megváltoztathatná szívemet, és senki sincs, aki akár egy szót is hozzátehet a szavaimhoz, és még kevésbé szabad akár egyetlen szót is önkényesen elvennie; ha valaki ezt megszegi, biztosan megfenyítem.

A rejtélyeim naponta feltáruulnak számotokra – valóban értitek őket? Tényleg biztosak vagytok bennük? Amikor a Sátán becsap téged, képes vagy átlátni rajta? Ezt az életbeli érettségeitek határozza meg. Mivel azt mondom, hogy mindent eleve elrendeltem, akkor miért testesültem meg személyesen, hogy tökéletesítsem elsőszülött fiaimat? Továbbá, miért végeztem annyi munkát, amit az emberek haszontalannak tartanak? Én vagyok az, aki össze van zavarodva? Emlékezzetek erre! Mindent, amit teszek, nemcsak azért teszem, hogy megnyerjem elsőszülött fiaimat, hanem ami még fontosabb, hogy megszégyenítsem a Sátánt. Bár a Sátán dacol Velem, mégis megvan az erőm, hogy utódait fellázítsam ellene, és elérjem, hogy Engem dicsérjenek. Ráadásul minden, amit teszek, azért van, hogy a munka következő lépése zökkenőmentesen folyjon, és hogy az egész világ ünnepeljen és dicsérjen Engem, és minden, ami lélegzik, térdet hajtson Nekem és dicsőítsen Engem; az a nap valóban a dicsőség napja lesz. Mindent a kezemben tartok, és amikor a hét mennydörgés kitör, minden teljesen megvalósul, soha nem változik, minden rögzül. Ettől kezdve megkezdődik az új ég és föld új élete, teljesen új körülmények lépnek életbe, és megkezdődik a királyság élete. De milyen a királyságon belül? Az emberek egyszerűen nem tudják tisztán felfogni (mert még soha senki nem kóstolt bele a királyság életébe, és így az emberek csak az elméjükben képzeltek el és a szívükben gondolkodtak róla). Amikor a gyülekezeti élettől a királyság élete felé, vagyis a jelen állapottól a jövőbeli állapot felé fordulunk, sok olyan dolog fog megtörténni ezalatt az idő alatt, amire az emberek korábban nem is gondoltak. A gyülekezeti élet a királyság életébe való belépés előfutára, ezért mielőtt a királyság élete megjelenik, minden erőfeszítést megteszek a gyülekezeti élet előmozdítására. Mi a gyülekezeti élet? Ilyesmi: mindenki, beleértve elsőszülött fiaimat, eszi, issza és élvezi szavaimat, és ismer Engem, ezáltal részesül égetésemből és tisztításomból, hogy megértse adminisztratív rendeleteimet, ítéletemet és haragomat, és elkerülje, hogy megsértse a királyság életét. És mi a „királyság élete”? A királyság élete az, ahol az Én elsőszülött fiaim királyként uralkodnak Velem együtt, uralkodnak minden népen és minden nemzetben (csak az elsőszülött fiaim és Én élvezhetjük a királyság életét). Bár fiaim és népem minden nemzetből és minden népből belépnek a királyságba, nem élvezhetik a királyság életét. A királyság életét csak azok élvezhetik, akik belépnek a szellemi világba. Tehát csak elsőszülött fiaim és Én élhetünk a testben, míg fiaim és népem a hús-vér testben maradnak. (De ez nem az a hús-vér test, amelyet a Sátán megrontott. Ez a jelentősége annak, hogy elsőszülött fiaim együtt uralkodnak Velem, mint királyok.) Minden más ember szellemét, lelkét és testét elhurcolják és levetik az alvilágba. Ez azt jelenti, hogy ezek az emberek végleg elpusztulnak és megszűnnek létezni (mégis át kell menniük a Sátán minden kötelékén és kegyetlenségén, például nehézségeken és katasztrófákon). Amint ez megtörténik, a királyság élete hivatalosan sínen lesz, és elkezdem hivatalosan felfedni tetteimet (hogy nyíltan feltáruuljanak és ne legyenek elrejtve). Onnantól kezdve biztosan nem lesz több sóhaj és könny. (Mert nem lesz többé semmi, ami bánthatja az embereket, vagy sírásra készítené őket vagy

szenvedést okozhatna nekik, és ez vonatkozik fiaimra és népemre is; de van egy szempont, amit hangsúlyozni kell, mégpedig az, hogy az Én fiaim és az Én népem örökké hús-vér testek lesznek.) Mindenki vidám lesz – egy örömteli látomás. Ez nem valami fizikai dolog lesz, hanem inkább olyasmi, ami fizikai szemmel nem látható. Akik az Én elsőszülött fiaim, azok is élvezhetik majd; ez az Én csodálatos tettem, és ez az Én nagy erőm.

Azt kívánom, hogy képesek legyetek keresni akaratomat, és mindenkor figyelmesek legyetek szívem iránt. Az átmeneti gyönyör tönkretelheti az egész életedet, míg az átmeneti szenvedés az áldások örökkévalóságához vezethet. Ne légy vigasztalhatatlan; ezen az úton kell járni. Sokszor mondtam már korábban: „Azoknak, akik őszintén feláldozzák magukat Értem: bizonyosan gazdagon megáldalak téged.” És mik azok az „áldások”? Nemcsak azok, amelyeket ma kaptok, hanem még inkább azok, amelyeket a jövőben kell élvezni – csak ezek igazi áldások. Amikor visszatértek Sion hegyére, végtelen hálát fogtok mutatni jelenlegi szenvedéseitekért, mert ez az Én áldásom. Most a hús-vér testben élés egyenlő a Sion hegyén léttel (ez azt jelenti, hogy Bennem élsz), míg a testben való élet holnap a dicsőség napja lesz, és ez még inkább a Sion hegyén való lét. Miután meghalljátok ezeket az Általam mondott szavakat, megértitek, mit jelent a „Sion-hegy”. A Sion-hegy a királyság szinonimája, és egyben a szellemi világ is. A mai Sion hegyén a hús-vér testben vigaszt kaptok és kegyelmekben részesültök; a jövő Sion hegyén a testben lesztek, élvezve a királyként uralkodás áldását. Ezt kategorikusan nem szabad figyelmen kívül hagyni. És semmiképp ne engedd, hogy elillanjanak azok az idők, amikor áldásokat lehet nyerni; ma végül is ma van, és ez nagyon különbözik a holnaptól. Amikor eljutsz oda, hogy élvezd az áldásokat, azt fogod gondolni, hogy a mai nap kegyelme nem érdemel említést. Ezt bízom rád, és ez a végső tanácsom.

98. fejezet

Mindegyikőtökhöz eljut majd minden dolog és ezek lehetővé teszik a számotokra, hogy többet tudjatok Rólam és biztosabbak legyetek Bennem. Ezek lehetővé teszik majd számotokra, hogy megismerjétek Engem, az egy Istent Magát, hogy megismerjétek Engem, a Mindenhatót, hogy megismerjétek Engem, a megtestesült Istent Magát. Ezt követően kijövök majd a húsvér-testből, visszatérek a Sionba, Kánaán jó földjére, amely a lakóhelyem és a rendeltetési helyem, az a kiindulópont, ahol minden dolgot teremtettem. Most egyikőtök sem érti az általam mondott szavak jelentését; nincs egy ember sem, aki megértené e szavak jelentését. Csak akkor fogjátok megérteni, hogy miért mondom ezeket a szavakat, amikor minden feltárul előttetek. Én nem a világból való vagyok, még kevésbé vagyok a világegyetemből való, mert Én Maga vagyok az egy Isten. Az egész világegyetemet a kezemben tartom, Én Magam vagyok az irányítója és az emberek csupán alávetik magukat a hatalmamnak, kimondhatják szent nevemet,

éljenezhetnek Engem és dicsérhetnek Engem. Minden fokozatosan fel fog tárulni előttetek. Bár semmi sincs elrejtve, még mindig nem tudjátok kifürkészni beszédmodomat vagy szavaim hangvételét. Még mindig nem értitek, hogy miről szól az irányítási tervem. Ezért később elmondom majd nektek mindazt, amit nem értetek az általam elmondottakból, mert Számomra minden egyszerű és világos, míg számotokra rendkívül nehéz és egyáltalán nem értitek. Ebből a célból megváltoztatom beszédmodomat és többé nem kapcsolok össze dolgokat, amikor beszélek, hanem minden egyes pontot egyenként fogok megvilágítani.

Mit jelent feltámadni a halálból? Vajon a húsvér-testben való halált, majd a halál után a testbe való visszatérést jelenti? Vajon ez az, amit a halálból való feltámadás jelent? Vajon ilyen egyszerű ez? Én vagyok a mindenható Isten; te mit tudsz erről? Hogyan érted ezt meg? Valóban szó szerint lehetett-e venni az első megtestesülésem során a halálból való feltámadásomat? Valóban úgy történt-e a folyamat, ahogyan azt leírták azokban a szövegekben? Megmondtam, hogy ha nem beszélek őszintén és ha nem mondom el világosan az embereknek, akkor senki sem lesz képes megérteni Szavaim értelmét. Egyetlen ember sem volt az idők során, aki ne azt gondolta volna, hogy ilyen volt a halottakból való feltámadás. A világ teremtése óta senki sem értette meg ennek a valódi jelentését. Valóban a keresztre szögeztek? És vajon a halál után kijöttem-e a sírból? Ez tényleg így történt? Ez valóban igaz lehet? A korszakok során senki sem tett semmilyen erőfeszítést ebbe, ettől senki sem ismert meg Engem és egyetlen ember sincs, aki ne ezt hinné; mindenki azt gondolja, hogy ez igaz. Nem tudják, hogy minden szavamnak belső jelentése van. Akkor mi is pontosan a halottakból való feltámadás? (A közeljövőben ti majd megtapasztaljátok ezt, ezért előre beszélek nektek róla.) Egyetlen teremtetett lény sem akar meghalni; mindannyian élni akarnak. Az Én nézőpontomból a húsvér-test halála nem igazi halál. Amikor a Lelkemet visszavonom egy személyből, akkor az a személy meghal. Ezért a Sátán által megrontott démonokat (azokat, akiknek nincs hitük, minden hitetlent) halottaknak nevezem. A világ teremtése óta mindenkinek odaadtam a Lelkemet, akit kiválasztottam. A teremtés idejét követő fázis után azonban az embereket egy ideig megszállta a Sátán. Ezért távoztam és az emberek szenvedni kezdtek (a szenvedés, amelyet akkor álltam ki, amikor testet öltöttem és a keresztre szegeztek, ahogyan arról már szó volt). Azonban az általam előre meghatározott időben (amikor véget ért az emberek iránti elhagyásom), visszahívtam az általam eleve elrendelt embereket és ismét belétek helyeztem Lelkemet, hogy visszatérjete az életbe. Ezt hívják „a halálból való feltámadásnak”. Nos, azok, akik valóban az Én Lelkemben élnek, már mind transzcendensek és mindannyian a testben élnek. Azonban Ti nemsokára mindannyian levetitek gondolkodásmódokat, elképzeléseiteket és minden földi kötöttséget. De ez nem az, ahogyan az emberek képzelik, hogy szenvedést követően feltámadtok a halálból. Hogy ti most éltek, az a testben való élet előfeltétele; ez a szellemi világba való belépéshez szükséges út. A normális emberi mivolt meghaladása, amiről én beszélek, azt jelenti, hogy nincs család, nincs feleség,

nincsenek gyerekek és nincsenek emberi szükségletek. Ez azt jelenti, hogy kizárólag az Én képmásom megélésére koncentrálsz, kizárólag arra koncentrálsz, hogy az Én lényembe belépj, és ne gondolj más dolgokra rajtam kívül; bárhová is mész, az az otthonod. Ez a normális emberi mivolt meghaladása. Ti teljesen félreértettétek e Szavaimat; túl sekélyes a felfogásotok. Pontosan hogyan fogok megjelenni minden nemzetnek és minden népnek? Ma a húsvér-testben? Nem! Amikor eljön az idő, akkor az Én testemben fogok megjelenni a világegyetem minden nemzetében. Még nem érkezett el az az idő, amikor az idegeneknek szükségük van rátok, hogy pásztoroljátok őket. Akkor majd ki kell jönnötök a húsvér-testből és be kell lépnetek a testbe, hogy pásztoroljátok őket. Ez az igazság, de ez nem az a „feltámadás a halottak közül”, amit az emberek elképzelnek. A kijelölt időben, ti tudtokon kívül kijöttök majd a húsvér-testből, és beléptek a szellemi világba, és Velem uralkodtok majd minden nemzet felett. Ennek még nincs itt az ideje. Amikor arra van szükségem, hogy a húsvér-testben legyetek, akkor húsvér-testben lesztek (a munkám követelményei szerint nektek most gondolkodnotok kell és még mindig a húsvér-testben kell élnetek, ezért még mindig meg kell tennetek azokat a dolgokat, amelyeket a húsvér-testben kell tennetek, az Én lépéseim szerint; ne várjatok passzívan, mert ez késedelmet okozna). Amikor szükségem lesz rátok, hogy a húsvér-testben a gyülekezet pásztoraiként cselekedjete, akkor ki kell lépnetek a húsvér-testből, le kell vetnetek gondolkodásmódokat és teljesen Rám kell hagyatkoznotok, hogy éljete. Legyen hitetek az Én hatalmamban és bölcsességemben. Mindent személyesen Én fogok elvégezni. Nektek csak várnotok és örülnötök kell. Minden áldás eljön majd hozzátok és kimeríthetetlen és végtelen ellátásban lesz részetek. Amikor eljön az a nap, meg fogjátok érteni annak az alapelvét, hogyan teszem ezt, megismeritek csodálatos tetteimet és megértitek, hogyan hozom vissza elsőszülött fiaimat Sionba. Ez tényleg nem olyan bonyolult, mint ahogyan ti elképzelitek, de nem is olyan egyszerű, mint ahogyan gondoljátok.

Tudom, hogy amikor ezt mondom, még kevésbé vagytok képesek felfogni a szavaim mögött rejlő célt és még jobban összezavarodtok. Össze fogjátok keverni őket azzal, amit korábban mondtam, úgyhogy semmit sem fogtok érteni és úgy tűnik majd, hogy nincs kiút. Ám ne aggódjatok. Mindent el fogok mondani nektek. Mindennek, amit mondok, jelentése van. Azt mondtam, hogy a létező dolgokat semmivé tudom változtatni és a dolgok sokaságát tudom létrehozni a semmiből. Az emberi képzeletben ahhoz, hogy valaki a testből a húsvér-testbe lépjen, fel kell támadnia a halálból. A múltban ezt a módszert alkalmaztam és kinyilvánítottam a legnagyobb csodámat, de a ma nem olyan, mint a múlt. Egyenesen a húsvér-testből foglak titeket a testbe vinni. Vajon ez nem egy még nagyobb jel és csoda? Vajon ez nem a mindenhatóságom még nagyobb megnyilvánulása? Megvan a tervem és megvannak a szándékaim. Ki az, aki nem az Én kezében van? Ismerem a munkát, amelyet végzek. Mai munkamódszereim végül is másak, mint a múltban. Munkamódszereimet a korszakok változásának megfelelően igazítom. Amikor a keresztre szögeztek, az a Kegyelem Kora volt, de most a végső

korszak van. Munkám üteme felgyorsul; nem ugyanolyan sebességgel halad, mint a múltban, és sokkal kevésbé lassú, mint a múltban. Ehelyett sokkal gyorsabban halad, mint a múltban. Egyszerűen nincs mód ennek leírására és nincs szükség ennyi bonyolult folyamatra. Szabadon megtehetek bármit. Vajon nem igaz-e, hogy csak hatalmam egyetlen szavára van szükség ahhoz, hogy meghatározzam, hogyan teljesüljön az akaratom, és hogyan tegyelek tökéletessé titeket? Minden, amit mondok, biztosan meg fog történni. A múltban gyakran mondtam, hogy szenvedni fogok, és nem engedtem az embereknek, hogy említést tegyenek a korábban kiállt szenvedéseimről; ennek említése istenkáromlás volt az irányomban. Ez azért van, mert Én Isten Maga vagyok, és Számomra nincs nehézség; amikor ezt a szenvedést említéd, megríkatod az embereket. Azt mondtam, hogy a jövőben nem lesznek sóhajok és könnyek. Ezt ebből az aspektusból kellene magyarázni és akkor szavaim érthetővé válnak. Annak a jelentése, hogy „az emberek egyszerűen nem bírják elviselni ezt a szenvedést” az, hogy képes vagyok elszakadni minden emberi elképzeléstől és gondolkodásmódtól, elszakadni a húsvér-test érzelmeitől, elszakadni a világi lét minden nyomától, ki tudok sétálni a húsvér-testből, és hogy képes vagyok állva maradni, amikor mindenki Engem cáfol. Ez elegendő bizonyíték arra, hogy Én Magam vagyok az egy Isten. Azt mondtam: „minden elsőszülött fiúnak be kell lépnie a húsvér-testből a szellemi világba; ez az az út, amelyen járniuk kell, hogy királyként Velem uralkodhassanak”. Ennek a mondatnak az a jelentése, hogy amikor találkozol azzal a dologgal, amit a múltban elképzeltetek, akkor hivatalosan ki fogtok jönni a húsvér-testből, és be fogtok lépni a testbe, hogy hivatalosan elkezdjétek megítélni azokat a hercegeket és királyokat. Ők az alapján fognak megítéltetni, ami ebben az időben történik. Ez azonban nem olyan bonyolult, mint ahogyan elképzelték – ez egy pillanat alatt elvégeztetik. Nem kell majd feltámadnotok a halálból és még csak szenvednetek sem kell majd (mert a ti földi szenvedéseitek és megpróbáltatásaitok már véget értek és már megmondtam, hogy ezek után nem foglalkozom többé az elsőszülött fiaimmal). Az elsőszülött fiak élvezni fogják áldásaikat, ahogyan arról már szó volt, abban a tekintetben, hogy tudtotokon kívül beléptek a szellemi világba. Miért mondom, hogy ez az Én irgalmam és kegyelmem? Ha valaki csak a halottakból való feltámadás után léphetne be a szellemi világba, az távol állna az irgalmasságtól és a kegyességtől. Ez tehát irgalmasságom és kegyelmem legnyilvánvalóbb kifejeződése, mi több, ez felfedi eleve elrendelésemet és azt ahogyan kiválasztom az embereket. Ez kellőképpen meg tudja mutatni, hogy mennyire szigorúak az Én adminisztratív rendeleteim. Kegyelmes leszek, akivel akarok, és irgalmas, akivel csak akarok. Senki sem fog vitatkozni vagy harcolni. Én fogom eldönteni mindezt.

Az emberek nem tudnak erre rájönni és addig szorongatják magukat, amíg már levegőt sem kapnak, és mégis ők azok, akik gúzsba kötik magukat. Az emberek gondolkodásmódja tényleg korlátozott, ezért meg kell szüntetniük az emberi gondolkodásmódot és elképzeléseket. Ezért kell kijönnöm a húsvér-testből és belépnem a szellemi világba, hogy mindent a kezembe vegyek, hogy mindent irányítsak. Ez az

egyetlen módja annak, hogy minden nép és minden nemzet felett uralkodjak és beteljesítsem akaratomat. Ez már nincs messze. Ti nem hisztek mindenhatóságomban és nem tudjátok, hogy ki vagyok. Azt hiszitek, hogy Én csak egy emberi lény vagyok és egyáltalán nem látjátok isteni mivoltomat. A dolgok akkor lesznek teljesek, amikor Én akarom, hogy teljesek legyenek. Mindössze egyetlen szóra van szükség a számból. Ti csak az emberi mivoltom aspektusára fordítottatok figyelmet abban, amit mostanában mondtam, és minden mozdulatomban, de isteni mivoltom aspektusára nem figyeltetek. Ez azt jelenti, hogy azt gondoljátok, hogy nekem is van gondolkodásom és vannak elképzeléseim. Én azonban azt mondtam, hogy gondolataim, eszméim és elmém, minden mozdulatom, minden, amit teszek és minden, amit mondok, Magának Istennek a teljes megnyilvánulása. Elfelejtettétek mindezt? Mindannyian zavaros emberek vagytok! Nem értitek szavaim jelentését. Megengedtem nektek, hogy meglássátok normális emberi mivoltom aspektusát abból, amit mondtam (megengedtem nektek, hogy meglássátok normális emberi mivoltomat a mindennapi életemben, a valóságban, mert ti még mindig nem értitek normális emberi mivoltom aspektusát abból, amit ez alatt az időszak alatt mondtam), mégsem értitek normális emberi mivoltomat és csak megpróbáltok megragadni valamit, amit fel lehet használni ellenem, és fékezhetetlenek vagytok előttem. Vakok vagytok! Tudatlanok vagytok! Nem ismertek Engem! Oly sokáig hiába beszéltem! Egyáltalán nem ismertek Engem, és egyszerűen nem tekintitek normális emberi mivoltomat Magának a teljes Istennek a részeként! Hogy ne lennék dühös? Hogy lehetnék újra irgalmas? Az engedetlenség eme gyermekeire csak haragommal tudok felelni. Olyan önteltek vagytok, egyáltalán nem ismertek Engem! Azt hiszitek, hogy rosszat tettem! Vajon tudnék-e rosszat tenni? Vajon választanék-e gondatlanul bármilyen húsvér-testet, amelyben testet ölténék? Emberi mivoltom és isteni mivoltom két elválaszthatatlan rész, amelyek együtt alkotják a teljes Istent Magát. Most már tökéletesen tisztában kellene lennetek ezzel! Szavaim már elértek a csúcsra és Szavaimat már nem lehet ennél hosszabban magyarázni!

99. fejezet

Mivel munkám tempója egyre gyorsul, senki sem tud lépést tartani lépteimmel és senki sem tud az elmémbe hatolni, mégis ez az egyetlen út előre. Ők a „halottak” (ami arra utal, hogy képtelenek akaratomat felfogni, képtelenek szavaimból megérteni, hogy mit értek alattuk; ez a „halottak” egy másik magyarázata, és nem azt jelenti, hogy „akiket Lelkem elhagyott”) a „halottakból való feltámadás” kifejezésben, amiről már beszéltünk. Amikor ti és én e szakaszból átkerülünk a testbe, akkor teljesedik majd be a „halottakból való feltámadás” valódi jelentése (vagyis ez a halottakból való feltámadás valódi jelentése). Most ez az az állapot, amelyben mindannyian léteztek: nem tudjátok felfogni az akaratomat és nem találjátok a lábnyomaimat. Ráadásul nem tudtok elcsendesedni

lelketekben, ezért elmétekben nyugtalanság van. Ez a fajta állapot pontosan az Általam említett „szenvedés”, és e szenvedésben, amelyet az emberek nem tudnak elviselni, egyrészt a saját jövőtökre gondoltok, másrészt pedig elfogadjátok az Én égetésemet és ítéletemet, amely minden irányból tüzel és lesújt rátok. Ezenkívül semmiféle szabályt nem tudtok felfogni abból a hangnemből és beszédmódból, ahogyan beszélek, és a kijelentésem egyazon napján többféle hangnem is előfordul, hogy nagyon szenvedjete. Ezek az Én munkám lépései. Ez az Én bölcsességem. A jövőben nagyobb szenvedést fogtok megtapasztalni e tekintetben; mindez azért van, hogy felfedjem az összes képmutató embert – ennek most már világosnak kell lennie! Én így dolgozom. Az effajta szenvedés motivációjával, és miután megtapasztaltátok ezt a fájdalmat, ami egyenlő a halállal, egy másik birodalomba fogtok belépni. Beléptek a testbe, és Velem együtt uralkodtok majd minden nemzet és minden nép felett.

Miért beszéltem mostanában szigorúbb hangnemben? Miért változott olyan gyakran a hangnemem, és miért változott olyan gyakran a munkamódszerem is? Bölcsességem ezekben a dolgokban rejlett. Szavaim mindenkinek szólnak, aki elfogadta ezt a nevet (függetlenül attól, hogy hisznek-e abban, hogy szavaim megvalósulhatnak), ezért szavaimat mindenkinek hallania és látnia kell, és nem szabad elnyomni őket, mert megvan a munkamódszerem és megvan a bölcsességem. Szavaimat az emberek megítélésére, az emberek felfedezésére és az emberi természet leleplezésére használom. Ezáltal kijelölöm azokat, akiket Én választottam ki, és kivetem azokat, akiket nem Én rendeltem el vagy választottam ki. Mindez az Én bölcsességem, és ez az Én munkám csodája. Ez az Én módszerem a munkám e szakaszában. Van-e valaki az emberek között, aki képes felfogni akaratomat? Van-e valaki az emberek között, aki képes tekintettel lenni az Én terhemre? Én vagyok az, aki a munkát végzi, Isten Maga. Eljön majd a nap, amikor teljes mértékben megértitek majd e szavaim jelentőségét, és teljesen világos lesz számotokra, hogy miért akarom ezeket a szavakat mondani. Bölcsességem végtelen, korlátlan és mérhetetlen és az emberek számára teljesen átláthatatlan. Az emberek ennek csupán egy részét láthatják az általam tett dolgokból, de amit látnak, az még mindig hibás és hiányos. Majd akkor lesztek képesek ezt világosan látni, amikor teljesen átkerültök ebből a fázisból a következő fázisba. Emlékezzetek! Most van a legértékesebb korszak – ez az utolsó szakasz, amelyben a hús-vér testben vagytok. A mostani életetek a fizikai életetek legvége. Amikor a hús-vér testből a szellemi világba léptek, minden fájdalom elhagy majd titeket. Nagyon fogtok örvendezni és ujjongani és szüntelenül ugráltok majd örömeitekben. De tisztában kell lennetek azzal, hogy e szavak, amelyeket mondok, csak az elsőszülött fiúknak szólnak, mert csak az elsőszülött fiúk méltók erre az áldásra. A szellemi világba való belépés a legnagyobb áldás, a legfőbb áldás és a legértékesebb dolog, aminek örvendhettek. Amiket most kaptok, hogy egyetek és viseljete, nem többek, mint a hús-vér test élvezetei; mindez kegyelem, és én egyszerűen nem törődöm ezekkel a dolgokkal. Munkám súlypontja a következő fázisban van (a szellemi világba való belépés és a világegyetem világával való szembenézés).

Már mondtam, hogy a nagy vörös sárkányt már ledöntöttem és szétzúztam. Hogyhogy nem hiszitek el a szavaimat? Miért akartok még mindig üldöztetést és megpróbáltatásokat elviselni Értém? Vajon nem felesleges árat fizettek-e? Sokszor emlékeztettelek már titeket arra, hogy nektek csak örülnötök kell, mialatt Én Magam személyesen végzem el a munkát. Miért vágytok annyira a cselekvésre? Tényleg nem tudjátok, hogyan kell örülni! Én már mindent teljesen előkészítettem nektek – miért nem jött egyikőtök sem Hozzám, hogy átvegye azt? Még mindig bizonytalanok vagytok abban, amit mondtam! Nem értetek Engem! Azt hiszitek, hogy üres szépelgéseket beszélek; csakugyan zavaros a fejetek! (A teljes felkészülés, amiről beszélek, azt jelenti, hogy többet kell felnéznetek Rám, és többet kell imádkoznotok Előttem, miközben Én személyesen fogok dolgozni azon, hogy mindenkit megátkozzak, aki ellenáll Nekem, és hogy mindenkit megbüntessek, aki üldöz titeket.) Semmit sem tudtok az Én szavaimról! Minden titkomat feltárom nektek, de vajon hányan értik meg közületek őket igazán? Vajon közületek hányan értik meg őket mélyrehatóan? Mi az Én trónom? Mi az Én vasvesszőm? Ki tudja közületek? Amikor trónomat említik, a legtöbben azt gondolják, hogy az az a hely, ahol ülök, vagy hogy ez az Én lakóhelyemre utal, vagy hogy ez Rám utal, arra a személyre, aki Én vagyok. Ezek mind téves értelmezések – egyszerűen a félreértések kuszasága! Egyik értelmezés sem helyes, nem igaz? Mindannyian így értitek és fogjátok fel – ez egyszerűen egy súlyos félreértelmezés! Mi a hatalom? Mi a kapcsolat a hatalom és a trón között? A trón az Én hatalmam. Amikor elsőszülött fiaim ünneplik a trónomat, akkor jön el az az idő, amikor elsőszülött fiaim megkapják a hatalmat Tőlem. Csak Nekem van hatalmam, ezért csak Nekem van trónom. Más szóval, miután elsőszülött fiaim ugyanúgy szenvedtek, ahogyan én szenvedtem, elfogadják majd azt, ami vagyok és amit birtokolok, és mindent megkapnak majd Tőlem; ez az a folyamat, amelynek során elnyerik az elsőszülött fiú státuszát. Ez lesz az ideje annak, hogy elsőszülött fiaim ünneplik majd a trónomat, és ez lesz az ideje annak is, hogy elfogadják Tőlem a hatalmat. Most már meg kellene értenetek ezt! Minden, amit mondok, világos és teljesen egyértelmű, hogy mindenki megértse. Tegyétek félre a saját elképzeléseiteket, és várakozással fogadjátok a titkokat, amelyeket kinyilatkoztatok nektek! Mi tehát a vasvessző? Az előző szakaszban ez kemény szavaimra utalt, de ez most más, mint a múltban: a vasvessző most a tetteimre utal, amelyek a hatalmat megtestesítő nagy katasztrófák. Tehát, valahányszor a vasvessző említésre kerül, az mindig a hatalommal van összefüggésben. A vasvessző eredeti jelentése nagy katasztrófákról szól – ez a hatalom része. Ezt mindenkinek világosan kell látnia, hiszen csak így tudja felfogni akaratomat, és csak így kaphat kinyilatkoztatást szavaimból. Bárki rendelkezzen is a Szentlélek munkájával, az tartja a vasvesszőt a kezében, és ő az, aki hatalommal bír, és joga van bármely hatalmas katasztrófát végrehajtani. Ez az egyik adminisztratív rendeletem.

Minden és az összes dolog nyitva van előttetek (ez arra a részre utal, amelyre világosan rámutattam), és minden és az összes dolog el van rejtve előletek (ez a szavaim titkos részére utal). Bölcsességgel beszélek: néhány szavamnak csak a szó

szerinti jelentését engedem nektek megérteni, míg más szavaimnál hagyom, hogy felfogjátok azok jelentését (de a legtöbb ember képtelen megérteni), mert ez a munkám sorrendje. Csak akkor tudom nektek szavaim valódi jelentését elmondani, amikor elérték egy bizonyos érettséget. Ez az Én bölcsességem, és ezek az Én csodálatos tetteim (hogy titeket tökéletesítek, és hogy végérvényesen legyőzzem a Sátánt és megszégyenítsem az ördögöket). Csak akkor lesztek képesek teljesen megérteni, ha egy másik birodalomba léptek. Azért kell ezt így csinálnom, mert az emberi elképzelésekben sok olyan dolog van, amit az emberek egyszerűen nem tudnak felfogni, és még ha világosan beszélek is, ti akkor sem fogjátok megérteni. Az emberek elméje végül is korlátozott, és sok olyan dolog van, amit csak azután tudok nektek átadni, miután beléptetek a szellemi világba; máskülönben a hús-vér emberi test nem alkalmas a feladatra, és ez csak megzavarhatja az irányításomat. Ez a „munkám sorrendjének” valódi jelentése, amiről beszélek. Mennyire értesz meg Engem az elképzeléseidben? Hibátlan a megértésed? Ez a szellemben lévő tudás? Ezért engednem kell, hogy átmenjetez egy másik birodalomba, hogy befejezzétek a munkámat, és teljesítsétek az akaratomat. Tehát pontosan mi is ez a másik birodalom? Ez valóban, ahogy az emberek gondolják, egyfajta transzcendens szemlélet? Valóban olyasmi, mint a levegő, amit nem lehet látni vagy érezni, és mégis létezik? Mint mondtam, a testben való létezés állapota azt jelenti, hogy van izmunk és csontunk, hogy rendelkezünk formával és alakkal. Ez teljesen igaz és kétségbevonhatatlan, és ezt mindenkinek el kell hinnie. Ez a testben való igazi állapot. Sőt, a testben nincsenek olyan dolgok, amelyeket az emberek gyűlölnének. De mi is pontosan ez az állapot? Amikor az emberek átmennek a hús-vér testből a testbe, egy nagy csoportnak kell megjelennie. Ez azt jelenti, hogy kiszabadulnak a hús-vér testük otthonából, és azt mondhatjuk, hogy mindannyian a saját fajtájukat fogják követni: a hús-vér test a hús-vér testhez gyűlik, a test pedig a testhez. Most azok, akik elszakadnak otthonuktól, szüleiktől, feleségeiktől, férjeiktől, fiaiktól és lányaiktól, elkezdenek belépni a szellemi világba. A végén így áll a dolog: a szellemi világban az a helyzet, hogy az elsőszülött fiúk összegyűlnek, énekelnek és táncolnak, dicsőítik és ünneplik szent nevemet. Ez a jelenet gyönyörű és örökké új. Ők mind az Én szeretett fiaim, akik örökké, töretlenül dicsérnek Engem, örökké ünneplik szent nevemet. Ez a helyzet a szellemi világba való belépés után, ez a szellemi világba való belépés utáni munka is, és ez az a helyzet is, amelyről beszéltem, a gyülekezet pásztorolása a szellemi világban. Továbbá az, hogy az Én személyem megjelenik a világegyetem minden nemzetében és minden nemzet és minden nép között, hatalmam, haragomat és ítéletemet viselve, és még inkább vasvesszőmet tartva, hogy kormányozzon minden nemzetet és minden népet. Ez minden nép és az egész világmindenség között tanúságot tesz Rólam, amely megrázza az eget és a földet, arra készítetve minden népet és minden dolgot a hegyeken, a folyókban, a tavakban és a föld végein, hogy dicsőítsenek Engem és magasztaljanak Engem, és hogy megismerjenek Engem, az egy Istent Magát, aki minden dolgok Teremtője, és aki mindent igazgat, mindent irányít,

mindent megítél, mindent megvalósít, mindent megbüntet, és mindent elpusztít. Ez tehát személyem valódi megjelenése.

100. fejezet

Utálom mindazokat, akiket nem predesztináltam és nem választottam ki. Ezért egyenként ki kell tennem ezeket az embereket házamból, ezzel téve templomomat szenté és feddhetetlenné, házamat pedig mindig újjá és soha nem régivé, hogy szent nevem örökké terjedhessen, és szent népem szeretett népemmé válhasson. Ez a fajta jelenet, ez a fajta ház, ez a fajta királyság az Én célom és lakhelyem; ez az alapja minden dolog megteremtésének. Ezt senki nem ingathatja vagy változtathatja meg. Csak Én és szeretett fiaim lakunk majd együtt benne, senkinek sem lesz szabad lábbal tipornia azt, semminek sem lesz szabad elfoglalnia azt, és még kevésbé lesz szabad bármi kellemetlennek történnie. Minden dicséret és éljenzés lesz, és mindez az ember számára elképzelhetetlen jelenet lesz. Csak azt kívánom, hogy teljes szívetekből és elmétekből, és legjobb tudásotok szerint ajánljátok fel minden erőtet Nekem. Akár ma vagy holnap, akár olyasvalaki vagy, aki szolgálatot végez Nekem, vagy ha olyasvalaki, aki áldásokat nyer, mindannyian ki kell használnotok az erőtet az Én királyságomért. Ez egy kötelezettség, amelyet minden teremtet embernek vállalnia kell, és ily módon kell megtenni és végrehajtani. Mozgósítani fogok minden dolgot, hogy szolgálatot végezzen királyságom szépségének újjáteremtéséhez, és hogy házam harmonikussá és egységessé váljon. Senkinek sem szabad dacolnia Velem, és aki ezt teszi, annak ítéletet kell elszenvednie, és el lesz átkozva. Most az Én átkaim záporozni kezdenek minden nemzetre és minden népre, és átkaim még az ítéletemnél is súlyosabbak. Itt az ideje, hogy minden embert ítéletét elkezdjem, ezért nevezik átkoknak. Ez azért van, mert most a végső kor és nem a teremtés ideje van. Ahogy a korok váltakoztak, az Én munkám üteme is nagyon megváltozott. Munkám igényeiből fakadóan az emberek, akikre szükségem van, szintén különböznek; azok, akiket el kell hagyni, el lesznek elhagyva; akiket el kell taszítani, el lesznek taszítva; akiket meg kell ölni, meg lesznek ölve, és akiket meg kell hagyni, megmaradnak. Ez egy elkerülhetetlen tendencia, emberi akarattól független, és senki sem változtathat rajta. Ezt az Én akaratom szerint kell megtenni! Elhagyom azokat, akiket el akarok hagyni, és kivetem azokat, akiket ki akarok vetni; senki sem cselekedhet önkényesen. Meghagyom azokat, akiket meg akarok hagyni, és szeretem azokat, akiket szeretni akarok; ezt az Én akaratom szerint kell megtenni! Én nem érzelemből cselekszem; Nálam csak igazság, ítélet és harag van – egyáltalán nincs érzélem. Bennem a legcsekélyebb nyoma sincs emberi jellemvonásnak, mert Én vagyok Maga Isten, Isten személye. Mert az emberek mindannyian azt az aspektusomat látják, ami az emberi mivoltom, és nem látták azt az aspektust, ami az isteni mivoltom. Valóban, vakok és zavarodottak!

A szívetekben kell őriznetek, amit mondok nektek, meg kell értenetek az Én szívemet szavaim által, és figyelembe kell vennetek az Én ügyemet. Akkor megismeritek mindenhatóságomat, és meglátjátok az Én személyemet. Mert szavaim a bölcsesség szavai, és senki sem tudja felfogni a szavaim mögött rejlő elveket vagy törvényeket. Az emberek azt gondolják, hogy csalárdságot és elvetemültséget gyakorlok, és nem ismernek Engem a szavaim által, hanem épp ellenkezőleg, káromolnak Engem. Olyan vakok és tudatlanok! A legcsekélyebb mértékben sincs bennük tisztánlátás. Minden mondat, amit kijelentek tekintélyt és ítéletet hordoz, és senki sem változtathatja meg szavaimat. Amint kimondom szavaimat, a dolgok bizonyosan szavaimnak megfelelően fognak megvalósulni; ez az Én természetem. A szavaim hatalom, és bárki, aki módosít rajtuk, megsérti fenyítésemet, és le kell sújtanom rá. Súlyos esetekben saját életüket teszik tönkre, és az alvilágba, vagy a feneketlen mélységbe jutnak. Ez az egyetlen módja annak, ahogy az emberiséggel foglalkozom, és az embernek nincs módja ezt megváltoztatni – ez az Én adminisztratív rendeletem. Emlékezzetek erre! Senkinek sem szabad megsérteni az Én rendeletemet; a dolgokat akaratomnak megfelelően kell tenni! A múltban túlságosan engedékeny voltam veletek, és csak szavaimmal találkoztatok. A szavak, amelyeket az emberek lesújtásáról mondtam, még nem valósultak meg. De mától minden katasztrófa (ezek az Én adminisztratív rendeleteimhez kapcsolódnak) egymás után következik be, hogy megbüntesse mindazokat, akik nem igazodnak az Én akaratomhoz. El kell jönnie a tényeknek – különben az emberek nem látnák haragomat, hanem újra és újra elzúllenének. Ez irányítási tervem egy lépése, és ez az a mód, ahogyan megteszem munkám következő lépését. Ezt előre elmondom nektek, hogy elkerülhessétek a sértés elkövetését és az örök kárhozat elszენvedését. Ez azt jelenti, hogy elérem, hogy mától kezdve minden ember, kivéve elsőszülött fiaimat, elfoglalja megfelelő helyét az Én akaratomnak megfelelően, és egyenként megfenyítem őket. Egyiküket sem hagyom büntetlenül. Csak merjeteك újra zúllotteك lenni! Csak merj újra lázadó lenni! Korábban már mondtam, hogy mindenkivel szemben igazságos vagyok, hogy egy szemernyi érzelem sincs Bennem, és ez azt mutatja, hogy nem szabad megsérteni az Én természetemet. Ez az Én személyem. Senki sem változtathatja meg ezt. Minden ember hallja szavaimat, és minden ember látja dicsőséges arcomat. Minden embernek teljesen és feltétlenül engedelmeskednie kell Nekem – ez az Én adminisztratív rendeletem. Minden embernek az univerzumban és a föld szélein dicsérnie és dicsőítenie kell Engem, mert Én vagyok Maga az egyedülálló Isten, mert Én vagyok Isten személye. Senki sem változtathatja meg szavaimat és kijelentéseimet, beszédemet és magatartásomat, mivel ezek csakis Engem érintenek, és ezek azok a dolgok, amelyeket a legősbibb időktől fogva birtoklok, és örökké létezni fognak.

Az emberekben benne rejlik az a szándék, hogy próbára tegyenek Engem, és szeretnének találni valamit szavaimban, amit felhasználhatnak Ellenem, hogy rágalmazhassanak. Lehet-e Engem rágalmazni? Lehet-e Engem könnyedén megítélni? Az én dolgaimról félvállról beszélni? Ti tényleg olyanok vagytok, akik nem tudjátok, mi a

jó nektek! Egyáltalán nem ismertek Engem! Mi a Sion hegye? Mi az Én lakhelyem? Mi a Kánaán jó földje? Mi a teremtés alapja? Miért emlegettem ezeket a szavakat az elmúlt néhány napban? Sion hegye, a lakhelyem, a Kánaán jó földje, a teremtés alapja – ezek mind személyemre hivatkozva (a testre hivatkozva) hangzanak el. Az emberek mindannyian azt hiszik, hogy ezek fizikailag létező helyek. Az Én személyem Sion hegye; ez az Én lakhelyem. Aki belép a szellemi világba, felmászik Sion hegyére, és belép az Én lakhelyembe. Minden dolgot személyemben teremtettem; vagyis minden dolog a testben jött létre, ezért ez az alap. Miért mondom, hogy Velem együtt tértek vissza a testbe? Ebben rejlik az eredeti jelentés. Csakúgy, mint az „Isten” elnevezés, ezeknek a főneveknek önmagukban nincs jelentésük, sokkal inkább különféle nevek, amelyeket különböző helyeknek adok. Tehát ne tulajdonítsatok túl nagy jelentőséget szó szerinti jelentésüknek, hanem csak arra összpontosítsatok, hogy halljátok az Én szavaimat. Így kell tekintenetek őket, és akkor képesek lesztek felfogni az Én akaratomat. Miért emlékeztetlek benneteket újra és újra, hogy bölcsesség rejlik szavaimban? Közületek hányan próbálták megfejteni az e mögött rejlő jelentését? Mindannyian vakon elemeztek és ésszerűtlenek vagytok!

Még most sem értitek a legtöbb dolgot, amit a múltban mondtam. Bizonytalanságban maradtok és nem tudtok eleget tenni az Én szívemnek. Amikor megbizonyosodhattok minden kijelentett mondatomról, az lesz az a pillanat, amikor beérik az életetek. Számomra egy nap olyan, mint ezer év és ezer év olyan, mint egy nap; mit gondoltok arról az időről, amiről beszélek? Hogyan magyaráznátok meg? Rosszul értelmezik! Ráadásul a legtöbben nagy figyelmet szentelnek ennek, és szeretnének találni valamit, amit felhasználhatnak Ellenem – nem tudod, mi a jó neked! Légy óvatos, mert különben lesújtok rád! Mikor eljön a nap, amikor minden világossá válik, akkor teljesen megértitek. Most még mindig nem mondom el nektek (most van itt az ideje, hogy leleplezzem az embereket; mindenkinek óvatosságnak és figyelmesnek kell lennie, hogy eleget tudjon tenni az Én akaratomnak). Minden embert leleplezek szavaim által, és feltárul eredeti alakjuk, hogy megmutassa, igazak-e vagy sem. Ha valaki parázna vagy erkölcstelen, akkor le kell lepleznem. Korábban már mondtam, hogy úgy teszek dolgokat, hogy egy ujjamat sem mozdítom, és csak szavaimat használom arra, hogy leleplezzem az embereket. Nem félek semmilyen álcázástól; amint kimondom a szavaimat, fel kell fedned eredeti formádat, és bármilyen jól is álcázod magadat, Én biztosan átlátok rajtad. Ez a tetteim alapelve – csak kijelentéseket használni, semmiféle erőfeszítés nélkül. Az emberek amiatt idegeskednek, hogy szavaim beteljesednek-e vagy sem, nyugtalanok Miattam és aggódnak Értem, de ezek az erőfeszítések valójában nem szükségesek; ez egy olyan ár, amelyet nem kell megfizetni. Aggódsz Értem, de beérett-e már a saját életed? Mi a helyzet a saját sorsoddal? Kérdezd meg magadtól gyakran, és ne légy felületes. Az embereknek mind figyelembe kell venniük az Én munkámat, és – tetteim és szavaim által – látniuk kell személyemet, jobban kell ismerniük Engem, ismerniük kell mindenhatóságomat, ismerniük kell bölcsességemet, és ismerniük kell az eszközöket

és módszereket, amelyekkel minden dolgot teremtettem, és ezáltal végtelenül dicsérniük kell Engem. Megmutatom minden embernek, hogy kire helyezem adminisztratív rendeleteimet, kin munkálkodom, mi az, amit meg akarok tenni és mi az, amit be akarok befejezni. Ez olyasmi, amit minden egyes embernek el kell érnie, mert ez az Én adminisztratív rendeletem. Én megvalósítom, amit mondok. Senki sem elemezheti szavaimat felületesen; mindenkinek látnia kell a tetteim mögött meghúzódó alapelveket szavaim által, és szavaimból tudnia kell, mi az Én haragom, mi az átkom és mi az ítéletem. Ezek a dolgok mind az Én szavaimon alapulnak, és olyan dolgok, amelyeket minden egyes embernek látnia kell minden egyes szavamban.

101. fejezet

A legcsekélyebb mértékben sem leszek elnéző senkivel szemben, aki félbeszakítja az Én irányításomat, vagy aki tönkre akarja tenni az Én terveimet. Mindenkinek fel kell fognia az Én gondolataimat az Általam kimondott szavakból, és világosan meg kell értenie, hogy miről beszélek. A jelenlegi helyzetre való tekintettel mindegyikőtöknek önvizsgálatot kell tartania: Milyen szerepet játszottok? Értem élték-e, vagy a Sátánnak tesztek szolgálatot? Minden egyes cselekedeted Tőlem származik-e, vagy az ördögtől? Tisztában kell lennetek mindezzel, hogy ne sértsétek meg az adminisztratív rendeleteimet, és így elkerüljétek őrzöngő dühömet. Visszagondolva a múltra, az emberek mindig hűtlenek és hálátlanok voltak Velem szemben; tiszteletlenek voltak, sőt elárultak Engem. Ezen okoknál fogva ezek az emberek ma szembesülnek az Én ítéletemmel. Bár úgy tűnik, hogy Én csak egy ember vagyok, mindazokat, akiket nem helyeselek (ebből meg kell értenetek, mire gondolok: nem az a lényeg, hogy milyen szép vagy milyen elbűvölő vagy, hanem hogy vajon Én előre elrendeltelek és kiválasztottalak-e), ki fogom vetni. Ez teljes mértékben igaz. Mindez azért van, mert kívülről talán embernek látszom, de neked túl kell látnod az Én emberi mivoltomon, hogy érzékelhesd isteni mivoltomat. Ahogy már sokszor mondtam: „A normális emberi mivolt és a teljes isteni mivolt Magának a teljes Istennek két elválaszthatatlan része.” Mindazonáltal ti még mindig nem értetek Engem; csak a te homályos Istenednek tulajdonítasz jelentőséget. Olyan emberek vagytok, akik nem értik a szellemi dolgokat. Mindemellett az ilyen emberek még mindig az elsőszülött fiaim szeretnének lenni. Milyen szégyentelen! Nem látják, hogy valójában mi is a helyzetük! Még abban a helyzetben sincsenek, hogy az Én népemként szolgáljanak, akkor hogyan lehetnének az Én elsőszülött fiaim, és hogyan lehetnének Velem együtt királyok? Az ilyen emberek nem ismerik önmagukat; ők a Sátán szolgálói, és méltatlanok arra, hogy pillérei legyenek az Én háznak, és még kevésbé méltóak arra, hogy az Én színem előtt szolgáljanak. Ennek okáért egyenként vetem ki őket, és egyenként fedem fel valódi énjüket.

Munkám lépésről lépésre halad, akadálytalanul és a legcsekélyebb fennakadás nélkül, mert győzelmet arattam, és mert Királyként uralkodom az egész univerzumban.

(Arra utalok, hogy az ördögi Sátán legyőzése óta újra visszanyertem hatalmam.) Amint az összes elsőszülött fiamat megnyerem, a győzelem zászlaja emelkedik a Sion-hegy fölé. Mindez azt jelenti, hogy elsőszülött fiaim az Én győzelmi zászlóm, az Én dicsőségem, és azok, akikkel dicsekszem; ők egy jele annak, hogy megaláztam a Sátánt, és ők a módszer, amellyel munkálkodom. (Emberek egy csoportján keresztül, akiket a Sátán megrontott, miután eleve elrendeltem őket, de akik ismét visszatértek az oldalamra, megalázom a nagy vörös sárkányt, és uralkodom a lázadás összes fia felett.) Elsőszülött fiaim ott vannak, ahol az Én mindenhatóságom nyugszik; ők az Én nagy sikerem, ami megváltoztathatatlan és vitathatatlan. Átaluk fogom véghezvinni az Én irányítási tervemet. Erre gondoltam a múltban, amikor azt mondtam: „Átlatok fogok minden nemzetet és népet visszaterelni trónusom elé.” Erre utaltam akkor is, amikor kimondtam a „nehéz teher a vállaitokon” szavakat. Mindez világos? Megértettétek? Az elsőszülött fiak az Én teljes irányítási tervem kikristályosodása; ennél fogva soha nem bántam finoman ezzel a csoporttal, és mindig szigorúan fegyelmeztem őket (ez a szigorú fegyelem a világban elszenvedett nyomorúság, a családok szerencsétlenségei, valamint a szülők, férjek, feleségek és gyermekek általi elhagyatás – röviden, a világ és a kor általi elhagyás), és ezért van ma szerencsétek Elém járulni. Ez a válasz arra a kérdésre, amelyen oly gyakran töprengtetek: „Miért nem fogadták el mások ezt a nevet, miközben én igen?” Most már tudjátok!

Ma már semmi sem ugyanolyan, mint a múltban. Az irányítási tervem új módszereket alkalmaz, az Én munkám még inkább eltér a korábbiaktól, és a kijelentéseim most még inkább példa nélkül állóak. Ezért hangsúlyoztam ismételten, hogy nektek megfelelő módon kell szolgálnotok Engem. (ezt a szolgálattelvőknek mondom). Ne bánjatok magatokkal rosszul, hanem folytassátok a komoly törekvést. Hát nem örvendetes valamennyi kegyelmet nyerni? Sokkal jobb, mint a világban szenvedni. Én mondom neked! Ha nem szolgálsz engem teljes szívedből, és ehelyett panaszkodsz, hogy igazságtalan voltam, akkor holnap az alvilágba és pokolba szállsz alá. Senki sem akar korai halált – nemde? Minden egyes további nap számít az életben, ezért ajánld fel magad teljesen az Én irányítási tervemnek, ezután várakozz ítéletemre felőled, és várd, hogy az Én igazságos fenyítésem elérjen téged. Ne feltételezzétek, hogy amit mondok, az ostobaság; a mondanivalóm az Én igazságomból és az Én természetemből fakad. Ezenfelül, fenségemmel és az igazságommal cselekszem. Az, hogy az emberek azt mondják, nem vagyok igazságos, azért van, mert nem ismernek Engem; ez világosan kifejezi lázadó természetüket. Ami Engem illet, nincs érzelem; sokkal inkább csak igazság, fenség, ítélet és harag van. Minél több idő telik el, annál többet fogtok látni az Én természetemből. A jelen egy átmeneti állapot, és ti ennek csak egy kis részét vagytok képesek látni; mindössze néhány külsőleg megnyilvánuló dolgot láthattok. Amikor elsőszülött fiaim megjelennek, megengedem nektek, hogy mindent lássatok és mindent megértsetek. Mindenki meggyőződik a szívében és a szavaiban. Azt akarom majd Tőletek, hogy tanúskodjatok Mellettem, örökké dicsérjétek, és örökké magasztaljátok

Engem. Ez elkerülhetetlen, és senki által meg nem változtatható. Az emberek mindezt nemhogy elhinni, de még elképzelni is alig tudják.

Azok, akik az elsőszülött fiak, egyre tisztábban látnak a látomások tekintetében, és az Irántam való szeretetük egyre inkább nő. (Ez nem romantikus szeretet, ami a Sátán kísértése Velem szemben, és valami, amin át kell látnotok. Ezért említettem korábban, hogy vannak olyanok, akik bájaikat mutogatják Előttem. Az ilyen emberek a Sátán szolgái, akik azt hiszik, hogy vonzódni fogok a megjelenésükhöz. Szégyentelen! Ők a legaljasabb nyomorultak!) Azok az emberek azonban, akik nem maguk az elsőszülött fiak, az ebben az időszakban Általam kimondott szavak révén a látomásokat illetően egyre bizonytalanabbá váltak, és elvesztették hitüket abban a személyben, aki Én vagyok. Mindezek után fokozatosan közömbössé válnak, amíg végül el nem buknak. Az ilyen emberek nem tudnak magukon segíteni. Ez a célja mindannak, amit ebben az időszakban mondok; mindenkinek látnia kell ezt (az elsőszülött fiakhoz beszélek), és az Én kijelentéseim és cselekedeteim révén megpillanthatjátok csodálatosságomat. Miért mondják, hogy Én vagyok a Békesség Fejedelme, az Örökkévaló Atya, hogy Én vagyok a Csodálatos, és hogy Én vagyok a Tanácsos? Ezt az Én identitásom, kijelentéseim vagy cselekedeteim szemszögéből magyarázni túlságosan felületes lenne; mindez még csak említésre sem lenne méltó. Az ok, amiért Engem a Békesség Fejedelmének neveznek, abból ered, hogy hatalmamban van teljessé tenni az elsőszülött fiakat, ítélkezni a Sátán felett, valamint a határtalan áldásokból, amivel az elsőszülött fiakat jutalmaztam. Más szóval, csak az elsőszülött fiak nevezhetnek engem a Békesség Fejedelmének, mert Én szeretem elsőszülött fiaimat, és a „Békesség Fejedelme” jelzőnek az ő szájukból kell elhangoznia. Számukra én vagyok a Békesség Fejedelme. Fiaim és népem úgy ismernek, mint az Örökkévaló Atyát. Elsőszülött fiaim létezése miatt, és mert Velem együtt tudják gyakorolni a királyi hatalmat, és kormányozni tudnak minden nemzetet és minden népet (azaz a fiakat és a népet), a fiaknak és a népnek ezért az Örökkévaló Atyának kell nevezniük Engem, Magát Istent értve ezalatt, aki az elsőszülött fiak felett áll. Én vagyok a Csodálatos azok szemében, akik nem a fiak, a nép vagy az elsőszülött fiak. Munkám csodálatos volta miatt a hitetlenek egyáltalán nem láthatnak Engem (mert eltakartam a szemüket), és nincs tiszta rálátásuk munkámra. Számukra tehát Én vagyok a Csodálatos. Minden ördög és a Sátán számára Én vagyok a Tanácsos, mert minden, amit teszek, a megszégyenítésükre szolgál; minden cselekedetem az Én elsőszülött fiaim érdekében történik. Minden lépésem zökkenőmentes, és minden lépésem győzedelmes. Ezenfelül átlátok a Sátán összes cselszövésén, amiket arra használok fel, hogy Engem szolgáljanak, az Én céljaimat a negatív oldalról szolgáló tárggyá téve azt. Ezt jelenti az, hogy Én vagyok a „Tanácsos”, akit senki sem változtathat meg, és senki sem érthet meg teljesen. Személyemet tekintve azonban Én vagyok a Béke Fejedelme és az Örökkévaló Atya, ahogy a Tanácsos és a Csodálatos is. Ebben semmi sincs, ami valótlan. Ez megcáfolhatatlan és megváltoztathatatlan igazság!

Annyi mondanivalóm van; egyszerűen nincs mivel párhuzamot vonni. Ezért azt kérem tőletek, hogy legyetek türelmesek és várakozzatok. Bármit is tesztek, szeszélyből ne távozzatok. Mert amit a múltban megértettetek, az mára elavult, többé már nem alkalmazható, és a jelen a változás ideje – mint egy átmenet a dinasztiák között. Ezért arra van szükségem, hogy változtassatok a gondolkodásotokon, és dobjátok el a régi elképzeléseiteket. Ez az igazi jelentése annak, hogy „öltsetek magatokra az igazság szent ruháját”. Csak Én tudom megmagyarázni a saját szavaimat, és csak Én Magam tudom, hogy minek megtételére vállalkoztam. Ezért csak az Én szavaim nincsenek beszennyezve, és felelnek meg teljes mértékben az Én szándékomnak, és ezért ez az igazság szent ruhájának felöltése. Az emberi elme megértése pusztán képzelet; az emberi megértés tisztátalan és képtelen az Én szándékaim elérésére. Ezért Én Magam beszélek, és Én Magam magyarázom el, és erre gondoltam, amikor azt mondtam: „Én Magam végzem el a munkát.” Ez az Én irányítási tervem nélkülözhetetlen része, és minden embernek dicsőítenie és dicsérnie kell Engem. Ami a szavaim megértését illeti, soha nem adtam át ezt a hatalmat az embereknek, és egyáltalán nem is rendelkeznek az erre való képességgel. Ez az Én egyik módszerem az ördög megalázására. (Ha az emberek megértenék kijelentéseimet, és minden lépésnél meg tudnák vizsgálni szándékaimat, akkor a Sátán kénye kedve szerint birtokolhatná az embereket, aminek eredményeként Ellenem fordulnának, és lehetetlenné tennék azon célom elérését, hogy kiválasszam az elsőszülött fiaikat. Ha megértenék minden rejtélyt, és az a személy, aki vagyok, olyan kijelentéseket tehetne, amelyeket senki sem érthetne meg, akkor Engem is megszállhatna a Sátán. Ez az oka annak, hogy amíg a testben vagyok, egyáltalán nem vagyok természetfeletti.) Mindenkinek világosan meg kell értenie ezeknek a szavaknak a jelentőségét, és követnie kell Engem. Ne próbáljátok egymagatok megérteni a mélyreható szavakat és tanokat.

102. fejezet

Beszéltem egy bizonyos mértékig, és munkám elért egy bizonyos pontot; mindannyiőtoknak meg kell ragadnia az Én akaratomat, és különböző mértékben képesnek kell lennie arra, hogy figyelembe vegye az Én ügyemet. Most van a fordulópont, amikor a test átlép a szellemi világba – ti vagytok az előfutárok, akik átkelnek a korszakokon, az univerzális emberek, akik bejárják az univerzumot és a föld széleit. Ti vagytok a legkedvesebbek számomra; ti vagytok azok, akiket szeretek. Azt lehet mondani, hogy nem szeretek senkit, csak titeket, mert minden fáradhatatlan erőfeszitésem a ti érdeketekben történt. Lehetséges-e, hogy ti nem tudjátok ezt? Miért teremtettem volna minden dolgot? Miért mozgatnám úgy őket, hogy titeket szolgáljanak? Mindezek a cselekedetek az irántatok érzett szeretetem kifejeződései voltak. A hegyek és minden dolog a hegyekben, a föld és minden dolog a földön, dicsérjen és magasztaljon

Engem, amiért megnyertelek titeket. Valóban, minden el lett végezve; sőt, minden alaposan el lett végezve. Ti zengő tanúságot tettetek Rólam, és megaláztátok az ördögöket és a Sátánt Értém. Minden Rajtam kívül levő ember, ügy és dolog aláveti magát az Én hatalmamnak, és mindenki, irányítási tervem befejezése miatt, a saját fajtáját követi (az Én népem Hozzám tartozik, a Sátán fajtája pedig mind a tűz tavához tartozik – a feneketlen mélységbe zuhannak, ahol örökké jajgatnak és örökre elvesznek). Amikor arról beszélek, hogy „elvesznek” és „attól fogva elveszik a szellemüket, lelküket és testüket”, arra utalok, hogy átadom őket a Sátánnak, és hagyom, hogy eltapossák őket. Más szóval, mindazok, akik nem az Én házamból valók, a pusztulás tárgyaivá válnak, és megszűnnek létezni. Ez nem azt jelenti, ahogyan az emberek elképzelik, hogy el fognak tűnni. Azt is lehet mondani, hogy mindaz, ami Rajtam kívül van, az Én véleményem szerint, nem létezik, és ez a kárhozat valódi jelentése. Emberi szemmel úgy tűnik, hogy ezek a dolgok még mindig léteznek, de az Én nézetem szerint semmivé váltak, és az örökkévalóságig elvesznek. (Hangsúlyozom, hogy akiken már nem munkálkodom, azok Rajtam kívül vannak.) Az emberek bárhogyan is gondolkodnak, nem tudják ezt kitalálni, és bármennyire is jól látnak, nem tudnak áthatolni rajta. Az emberek nem érthetik meg világosan, hacsak meg nem világosítom, meg nem világítom őket, és nem mutatok rá kifejezetten nekik. Sőt mindannyian egyre homályosabban látják ezt, egyre üresebbnek érzik magukat és egyre inkább úgy érzik, hogy nincs követendő út – majdnem olyanok, mint a halottak. Jelenleg a legtöbb ember (értsd: az elsőszülött fiak kivételével) ebben az állapotban van. Oly világosan rámutattam ezekre a dolgokra, de ezek az emberek mégsem reagálnak, és továbbra is testi örömeikkel törődnek. Esznek, aztán alszanak; alszanak, aztán esznek. Nem tűnődnek el az Én szavaimon. Még akkor is, ha energikusak, az csak egy ideig tart; utána ugyanolyanok maradnak, mint voltak, teljesen változatlanok, mintha egyáltalán nem hallgattak volna Rám. Ők a tipikus, haszontalan emberek, akiknek nincsenek terheik; ők a legnyilvánvalóbbak az ingyenélők közül. Később egyesével elhagyom őket; ne aggódjatok! Egyenként visszaküldöm őket a feneketlen mélységbe. A Szentlélek soha nem munkálkodott az ilyen embereken, és minden, amit tesznek, a kapott ajándékokból fakad. Amikor ajándékokról beszélek, arra gondolok, hogy ezek élettelen emberek, akik az Én szolgálattevőim; egyiküket sem akarom, és ki fogom vetni őket (de jelenleg még egy kevésbé hasznosak). Ti, akik szolgálattevők vagytok, figyeljete! Ne gondold, hogy az, hogy használlak téged azt jelenti, kedvezek neked; ez nem ilyen egyszerű. Ha azt akarod, hogy kedvezzek neked, akkor olyan valakinek kell lenned, akit Én jóváhagyok, és akit személyesen tökéletesítek. Ez az a fajta ember, akit szeretek. Még ha az emberek azt is mondják, hogy hibát követtem el, soha nem fogok visszakozni. Tudod-e ezt? Akik szolgálatot végeznek, azok csak szarvasmarhák és lovak; hogyan lehetnének ők az Én elsőszülött fiaim? Nem lenne ez képtelenség? Nem volna ez a természet törvényeinek megsértése? Aki az Én életemet és tulajdonságomat birtokolja, azok az elsőszülött fiaim. Ez egy ésszerű dolog; ezt senki sem cáfolhatja meg. Így kell lennie;

különben nem lenne senki, aki eljátszhatná ezt a szerepet, és senki sem helyettesíthetné benne. Ez nem egy érzelemből fakadó dolog, mert Én vagyok Maga az igaz Isten; Én vagyok Maga a szent Isten. Én vagyok Maga a fenséges, sérthetetlen Isten!

Minden, ami az emberek számára lehetetlen, egyszerűen és könnyedén megy Nekem. Senki nem állíthatja meg, és senki sem változtathatja meg ezt. Ez a világ a maga hatalmasságában teljesen az Én kezemben van, nem is beszélve a kis ördög Sátánról. Ha nem lett volna az irányítási tervem, és ha nem lettek volna az elsőszülött fiaim, akkor már rég elpusztítottam volna ezt a régi gonoszt, valamint ezt a halálbűztől annyira áthatott zavaros korszakot. Azonban méltósággal cselekszem, és nem beszélek könnyelműen. Ha egyszer mondok valamit, az megvalósul; még ha ez nem is így lenne, mindig ott van bölcsességem aspektusa, amely mindent megvalósít Számomra, és megnyitja az utat tetteim előtt. Ez azért van, mert szavaim az Én bölcsességem; a szavaim a mindenek. Az emberek alapvetően nem értik, és nem is tudják kitalálni őket. Gyakran hivatkozom a „tűz tavára”. Mit jelent ez? Miben különbözik a tűz és kénkő tavától? A tűz és kénkő tava a Sátán befolyására utal, míg a tűz tava a Sátán hatalma alá tartozó teljes világra utal. A világon mindenki ki van téve a tűz tavában való felgyújtásnak (vagyis egyre romlottabbá válnak, és ha a romlottságuk elér egy bizonyos szintet, egyenként elpusztítom őket, amit könnyen megtehetek egyetlen szó kijelentésével). Minél nagyobb a haragom, annál magasabbra törnek a lángok a tűz tavában. Ez arra utal, ahogyan az emberek egyre gonoszabbá válnak. Az idő, amikor haragom kitör, lesz az az idő, amikor a tűz tava felrobban; vagyis ez lesz az az idő, amikor az egész univerzum világa elvész. Azon a napon királyságom teljesen megvalósul a földön, és új élet kezdődik el. Ez egy olyan dolog, ami hamarosan beteljesül. Amint kimondom, minden teljesen látható válik. Ez az emberi nézet a dologról, de megítélésem szerint a dolgok már előre beteljesültek, mert Számomra minden könnyű. Szólok, és létrejön; szólok, és beteljesedik.

Minden nap esztek szavaimból, élvezitek a bőséget az Én templomomban, vizet isztok az Én életfolyómból, és leszakítjátok életfám gyümölcsét. Mi hát a bőség az Én templomomban? Mi az Én életfolyóm vize? Mi az élet fája? Mi az élet fájának gyümölcse? Bár ezek a kifejezések gyakoriak, mégis felfoghatatlanok az emberek számára, akik mind össze vannak zavarodva. Felelőtlenül beszélnek őket, meggondatlanul használják és véletlenszerűen alkalmazzák azokat. A bőség az Én templomomban nem utal sem azokra a szavakra, amelyeket mondtam, sem a kegyelemre, amelyet nektek adományoztam. Akkor hát mit jelent valójában? Ősidők óta senki sem volt olyan szerencsés, hogy élvezhesse a bőséget az Én templomomban. Csak az utolsó napokban, elsőszülött fiaim közül láthatják az emberek, mi is ez a bőség az Én templomomban. A „templom” ebben a kifejezésben az Én személyemre utal; a Sion hegyére utal, az Én lakhelyemre. Az engedélyem nélkül senki sem léphet be oda vagy távozhat onnan. Mire utal a „bőség”? Arra az áldásra utal, hogy együtt Velem uralkodhattok a testben. Általában véve, ez az elsőszülött fiak áldására utal, hogy Velem

együtt uralkodhatnak a testben, és ezt nem nehéz megérteni. Az életfolyó vizének két jelentése van: egyrészt arra az élő vízre utal, amely bensőmből fakad – vagyis minden szóra, amely elhagyja a számat. Másrészt a tetteim mögötti bölcsességre és stratégiára utal, valamint arra, ami vagyok és amim van. Szavaim végtelen, rejtett titkokat tartalmaznak (és hogy a titkok már nincsenek elrejtve, azt a múlttal ellentétben említjük, de a jövőben bekövetkező nyilvános kinyilatkoztatással összehasonlítva még mindig rejtve van. Itt a „rejtve van” nem abszolút; hanem relatív). Más szóval, az élet folyójának vize örökké áramlik. Bennem végtelen bölcsesség lakozik, és az emberek egyáltalán nem képesek felfogni, hogy mi vagyok és mit birtoklok; vagyis az élet folyójának vize örökké áramlik. Az emberi nézet szerint sokféle fizikai fa létezik, de soha senki sem látta még az élet fáját. Azonban annak ellenére, hogy ma látják, az emberek még mindig nem ismerik fel – és mégis, az élet fájáról való evésről beszélnek. Ez igazán nevetséges! Válogatás nélkül ennének belőle! Miért mondom azt, hogy ma az emberek látják, de nem ismerik fel? Miért mondom ezt? Érted-e szavaim jelentését? A ma gyakorlati Istene Maga az a személy, aki Én vagyok, és Ő az élet fája. Ne használj emberi elképzeléseket, hogy Engem mérj. Kívülről nem úgy nézek ki, mint egy fa, de tudod-e, hogy valójában Én vagyok az élet fája? Minden mozdulatom, beszédem és viselkedésem az élet fájának gyümölcsei, és ezek képezik az Én személyemet – ezek azok, amelyeket elsőszülött fiaimnak enniük kell, így végül csak az elsőszülött fiaim és Én leszünk pontosan egyformák. Ők képesek lesznek megélni Engem, és tanúságot tenni Rólam. (Ezek a dolgok a szellemi világba való belépésünk után fognak megtörténni. Csak a testben lehetünk pontosan egyformák; a testben csak nagyjából lehetünk egyformák, de még mindig megvannak a saját preferenciáink.)

Nemcsak elsőszülött fiaimban fogom felfedni hatalmamot, hanem feledem az ő kormányzásukban is, minden nemzet és minden nép felett. Ez az Én munkám egyik lépése. Most van a döntő pillanat, sőt, most van a fordulópont. Amikor minden megvalósul, látni fogjátok, hogy mit dolgoznak ki az Én kezeim, és látni fogjátok, hogyan tervezek és hogyan irányítok – ez azonban nem egy homályos dolog. A világ összes országának dinamikáját figyelembe véve, ez nincs túl messze; ez olyasvalami, amit az emberek nem tudnak elképzelni, sőt nem is láthatnak előre. Egyáltalán nem szabad gondatlannak vagy hanyagnak lennetek, hogy ne szalasszátok el az áldás és a jutalom lehetőségét. A királyság kilátása a szemünk előtt van, és az egész világ fokozatosan holtan esik össze. A feneketlen mélységből és a tűz és kénkö tavából jajveszékelések törnek fel, elborzasztva az embereket és félelmet keltve bennük, és nincs hová rejtőzniük. Aki az Én nevemben kiválasztásra kerül, majd kivettetik, az a feneketlen mélységben végzi. Így, ahogyan már sokszor mondtam, a feneketlen mélységbe dobom azokat, akiket ki kell vetnem. Amikor az egész világ romba dől, minden, ami elpusztult, a tűz és kénkö tavába zuhan. Más szóval, ezek a dolgok átkerülnek a tűz tavából a tűz és kénkö tavába. Akkor mindenki vagy az örök pusztulásra lesz elrendelve (vagyis mindazok, akik Rajtam kívül vannak), vagy az örök életre (vagyis mindazok, akik

Bennem vannak). Akkor Én és elsőszülött fiaim kiemelkedünk a királyságból, és belépünk az örökkévalóságba. Ez olyasmi, ami később teljesebbé válik; még ha most el is mondanám, nem értenétek meg. Ti csupán útmutatásomat követhetitek, világosságomban járhattok, elkísérhettek szeretetemben, örömeimet tapasztalhattok meg Velem házamban, uralkodhattok Velem királyságomban, és uralkodhattok Velem minden nemzet és minden nép felett az Én fennhatóságom alatt. Mindaz, amit fent leírtam, magában foglalja a végtelen áldásokat, amelyeket nektek adok.

103. fejezet

Egy mennydörgő hang szólal meg, amely megrázza az egész világegyetemet. Olyan fűlsiketítő, hogy az emberek nem tudnak időben kitérni az útjából. Néhányan meghalnak, néhányan elpusztulnak, és néhányan megítéltetnek. Ez valóban olyan látványosság, amelyhez hasonlót még senki sem látott. Hallgassatok figyelmesen: a mennydörgést sírás hangja kíséri, és ez a hang az alvilágból jön; a pokolból jön. Ez a lázadás azon fiaim keserű hangja, akiket elítéltem. Azok, akik nem hallgattak arra, amit mondok, és akik nem ültették át szavaimat a gyakorlatba, szigorúan megítéltetnek, és haragom átkában részesültek. Az Én hangom ítélet és harag; senkivel sem bánok kíméletesen, és senkinek sem irgalmazok, mert én maga vagyok az igazságos Isten, és harag van bennem; égetés, tisztítás és pusztítás van bennem. Bennem semmi sem rejtett vagy érzelemvezérelt, hanem éppen ellenkezőleg, minden nyílt, igaz és pártatlan. Mivel elsőszülött fiaim már Velem vannak a trónon, és uralkodnak minden nemzet és minden nép felett, azok a dolgok és emberek, amelyek igazságtalanok és igaztalanok, most lesznek megítélve. Egyenként fogom őket megvizsgálni, semmi sem kerül el a figyelmemet, és teljesen leleplezem őket. Mert ítéletem már teljesen ki van nyilatkoztatva és teljesen meg van nyitva, és egyáltalán semmit sem tartok vissza; mindent kidobok, ami nem felel meg akaratomnak, és hagyom, hogy egy örökkévalóságon át pusztuljon a feneketlen mélységben. Ott hagyom, hogy örökké égjen. Ez az Én igazságosságom, és ez az Én egyenességem. Ezen senki sem változtathat, és mindennek az Én irányításom alatt kell állnia.

A legtöbb ember figyelmen kívül hagyja az Én szavaimat, azt gondolván, hogy a szavak csak szavak, a tények pedig tények. Ők vakok! Nem tudják, hogy Én maga a hűséges Isten vagyok? Szavaim és tényeim egyszerre jelennek meg. Hát nem ez a helyzet valójában? Az emberek egyszerűen nem értik meg szavaimat, csak azok értik meg igazán, akik megvilágosodtak. Ez tény. Amint az emberek meglátják szavaimat, halálra rémülnek, és szerteszét szaladnak, hogy elbújjanak. Ez még inkább így van akkor, amikor ítéletem lecsap. Amikor mindent megteremtettem, amikor elpusztítom a világot, és amikor teljessé teszem az elsőszülött fiakat – mindezeket a dolgokat egyetlen, az Én számból jövő szóval hajtom végre. Ez azért van így, mert az Én szavam

maga a hatalom; ez az ítélet. Azt lehet mondani, hogy az a személy, aki Én vagyok, az az ítélet és a fenség; ez megmásíthatatlan tény. Ez közigazgatási rendeleteim egyik aspektusa; ez csak az egyik módja annak, ahogyan megítélem az embereket. Az Én szememben minden – beleértve minden embert, minden ügyet és minden dolgot – az Én kezemben van és az Én ítéletem alatt áll. Senki és semmi nem merészel vadul vagy csökönyösen viselkedni, és mindennek az Általam kimondott szavakkal összhangban kell megvalósulnia. Az emberi fogalmakból kiindulva mindenki elhiszi egy olyan valakinek a szavait, aki Én vagyok. Amikor az Én Lelkem megszólal, mindenki kételkedik. Az embereknek a legcsekélyebb ismerete sincs az Én mindenhatóságomról, és még vádakat is megfogalmaznak Ellenem. Most elmondom neked, hogy akik kételkednek szavaimban, és akik szavaimat megvetik, azok fognak elpusztulni; ők a kárhozat örök fiai. Ebből látható, hogy nagyon kevesen vannak, akik elsőszülött fiak, mert Én így működöm. Ahogy már korábban is mondtam, mindent úgy érek el, hogy egy ujjamat sem mozdítom; csak a szavaimat használom. Ebben rejlik tehát mindenhatóságom. Szavaimban senki sem találhatja meg annak a forrását és célját, amit mondok. Az emberek nem képesek erre, és csak úgy tudnak cselekedni, hogy közben Engem vezetőjüként követnek, és mindent az Én akaratomnak megfelelően, az Én igazságosságom szerint tesznek, ami azt eredményezi, hogy családomnak igazsága és békéje lesz, örökké él, örökké szilárd és rendíthetetlen lesz.

Ítéletem mindenkihez eljut, adminisztratív rendelkezéseim mindenkit érintenek, szavaim és személyem mindenki előtt nyilvánvalóak. Ez Lelkem nagyszerű munkájának ideje (ekkor lesznek megkülönböztetve egymástól azok, akik áldottak lesznek, és azok, akiknek szerencsétlenség lesz a részük). Amint szavaim kiáradnak, megkülönböztetem azokat, akik áldottak lesznek, valamint azokat, akiknek szerencsétlenség lesz a részük. Ez mind kristálytisztá, és egy pillantással látom az egészet. (Ezt az Én emberi mivoltomra való tekintettel mondom; ezért ezek a szavak nem mondanak ellent eleve elrendelésemnek és kiválasztásomnak.) A hegyek és folyók között, és minden dolog között, a világegyetem tereit bejárva, minden helyet megfigyelek és megtisztítok, hogy azok a tisztátalan helyek és azok a buja földek mind megszűnjenek, és szavaim hatására a semmibe hamvadjanak. Számomra minden egyszerű. Ha most lenne az az idő, amelyet előre meghatároztam a világ elpusztítására, egyetlen szó kimondásával el tudnám nyelni azt. Most azonban nincs ennek az ideje. Mindennek készen kell állnia, mielőtt elvégezném ezt a munkát, hogy tervemet ne zavarják meg, és irányításomat ne szakítsák félbe. Tudom, hogyan kell ezt észszerűen elvégezni: Megvan a bölcsességem, és megvannak a saját megoldásaim. Az embereknek egyetlen ujjukat sem szabad megmozdítaniuk; vigyázzatok, nehogy a kezem által pusztuljatok el. Ez már érintette adminisztratív rendeleteimet. Ebből láthatjuk adminisztratív rendeleteim keménységét, valamint a mögöttük álló elveket, amelyeknek két oldala van: egyrészt megölök mindenkit, aki nem felel meg akaratomnak, és aki megsérti adminisztratív rendeleteimet; másrészt haragomban megátkozok mindenkit, aki megsérti adminisztratív

rendeleteimet. Ez a két aspektus elengedhetetlen, és ezek a végrehajtási elvek állnak adminisztratív rendeleteim mögött. Mindenkit e két elv szerint kezelek, érzelmek nélkül, függetlenül attól, hogy mennyire lojális az illető. Ez elég ahhoz, hogy megmutassam igazságosságomat, fenségemet és haragomat, amely eléget minden földi dolgot, minden világi dolgot, és minden olyan dolgot, amely nem felel meg akaratomnak. Az Én szavaimban vannak titkok, amelyek rejtve maradnak, és szintén az Én szavaimban vannak olyan titkok, amelyek feltárultak. Így az emberi felfogás szerint és az emberi elme számára szavaim örökké érthetetlenek, és szívem örökké kifürkészhetetlen. Vagyis ki kell zökkentenem az embereket az elképzeléseikből és a gondolkodásukból. Ez a legfontosabb pontja az Én irányítási tervemnek. Így kell tennem, hogy elnyerjem elsőszülött fiaimat, és hogy véghezvigyem azokat a dolgokat, amelyeket tenni akarok.

A világ katasztrófái napról napra nagyobbak, és az Én házamban a szörnyű katasztrófák egyre erősebbek. Az embereknek valóban nincs hová elbújniuk, nincs hová elrejtőzniük. Mivel az átmenet éppen most zajlik, az emberek nem tudják, hol fogják megtenni a következő lépést. Ez csak ítéletem után válik nyilvánvalóvá. Ne feledjétek! Ezek az Én munkám lépései, és ez az a mód, ahogyan dolgozom. Egyenként fogom megvigasztalni minden elsőszülött fiamat, és lépésről lépésre felemelem őket; ami a szolgálattelvőket illeti, mindegyiket egyenként kivetem és elhagyom. Ez az irányítási tervem egyik része. Miután az összes szolgálattelvő nyilvánosságra kerül, elsőszülött fiaim is nyilvánosságra jönnek. (Számomra ez rendkívül könnyű. Miután meghallják szavaimat, az összes szolgálattelvő fokozatosan visszavonul szavaim ítélete és fenyegetése elől, és csak az elsőszülött fiaim maradnak. Ez nem valami önkéntes dolog, és nem is olyasmi, amit az emberi akarat megváltoztathat; hanem inkább az Én Lelkem személyes munkája.) Ez nem egy távoli esemény, és valamennyire képesnek kell lennetek érzékelni azt munkám és szavaim e szakaszából. Az, hogy miért mondok ennyit, valamint kijelentéseim kiszámíthatatlan természete az emberek számára felfoghatatlan. Elsőszülött fiaimhoz a vigasztalás, az irgalom és a szeretet hangján beszélek (mert ezeket az embereket mindig megvilágosítom, és nem hagyom el őket, mert sorsukat eleve elrendeltem), míg az elsőszülött fiaimon kívüli emberekkel szigorú ítélettel, fenyegetéssel és megfélemlítéssel bánok, állandóan félelmet keltve bennük, olyan mértékben, hogy az idegeik állandóan működnek. Ha a helyzet egy bizonyos pontra jut, akkor majd kimenekülnek ebből az állapotból (amikor elpusztítom a világot, ezek az emberek a feneketlen mélységben lesznek), de soha nem fognak kikerülni ítélő kezeim közül, és soha nem fognak kitörni ebből a helyzetből. Ez tehát az ő ítéletük; ez az ő fenyítésük. Azon a napon, amikor az idegenek megérkeznek, egyenként fogom leleplezni ezeket az embereket. Ezek az Én munkám lépései. Most már értitek, mi volt a mögöttes szándékom, amikor e szavakat korábban kimondtam? Véleményem szerint valami beteljesületlen is olyasvalami, ami beteljesedett, de valami, ami beteljesedett, nem feltétlenül valami, ami megvalósult. Ez azért van így, mert megvan a bölcsességem és a munkamódszerem, amelyek egyszerűen kifürkészhetetlenek az emberek számára.

Amint ezzel a lépéssel eredményeket értem el (amikor lelepleztem az összes gonoszt, akik ellenállnak Nekem), elkezdem a következő lépést, mert akaratom akadálytalan, és senki sem meri akadályozni irányítási tervemet, és semmi sem mer akadályokat gördíteni – mindenkinek szabad utat kell engednie Nekem! A nagy vörös sárkány gyermekei, hallgassatok Engem! Azért jöttem a Sionról, és azért öltöttem testet a világon, hogy megszerezsem elsőszülött fiaimat, hogy megalázzam atyákat (ezek a szavak a nagy vörös sárkány leszármazottainak szólnak), hogy támogassam elsőszülött fiaimat, és hogy helyrehozzam az elsőszülött fiaimnak okozott sérelmeket. Ezért ne legyetek újra vadak; hagyom, hogy elsőszülött fiaim foglalkozzanak veletek. A múltban fiaimat megfélemlítették és elnyomták, és mivel az Atya él a hatalmával fiai érdekében, fiaim visszatérnek szerető ölelésembe, hogy többé ne legyenek megfélemlítve és elnyomva. Nem vagyok igaztalan; ez mutatja az Én igazságosságomat, és ez valóban azt jelenti, hogy „szeretem azokat, akiket szeretek, és gyűlölöm azokat, akiket gyűlölök”. Ha azt mondjátok, hogy gonosz vagyok, akkor sietve takarodjatok el innen. Ne legyetek szegénytelenek és ingyenélők az Én házámban. Sietve térj vissza az otthonodba, hogy ne kelljen többé látnom téged. A feneketlen mélység a rendeltetési helyetek, és ott fogtok megpihenni. Ha az Én házámban vagytok, nem lesz számotokra hely, mert ti igavonó állatok vagytok; ti vagytok a szerszámok, amelyeket használok. Amikor már nem lesz többé szükségem rátok, tűzbe vetlek benneteket, hogy elégessetek. Ez az Én adminisztratív rendeletem; így kell tennem, és csak ez mutatja meg, hogy milyen módon dolgozom, és ez mutatja meg igazságosságomat és fenségemet. Ami még ennél is fontosabb, hogy csak így engedtetik meg, hogy elsőszülött fiaim hatalommal uralkodjanak Velem együtt.

104. fejezet

Minden ember, esemény és dolog Rajtam kívül a semmibe vész, míg minden ember, esemény és dolog Bennem mindent elnyer majd Tőlem és dicsőségbe lép Velem, belép Sion-hegyemre, belép a lakóhelyemre, és örökké Velem együtt létezik majd. Én teremtettem minden dolgot a kezdetekkor, és Én fogom befejezni munkámat a végén. Én is örökké fogok létezni és Királyként uralkodom majd. A közbeeső időszakban is vezetem és irányítom az egész világegyetemet. Senki sem veheti el az Én hatalmam, hiszen Én vagyok az egy Isten Maga. Továbbá, hatalmamban áll átadni a hatalmam elsőszülött fiaimnak, hogy Mellettem uralkodhassanak. Ezek a dolgok örökké létezni fognak, és sosem változtathatók meg. Ez az Én adminisztratív rendeletem. (Ahol az adminisztratív rendeletemet tárgyalom, arra utalok, ami az Én királyságomban történik, és ami örökké létezni fog és sosem változtatható meg.) Mindenkinek teljes szívvel meg kell győződnie, és meg kell látnia az Én nagy erőmet azokban, akiket szeretek. Senki sem szégyenítheti meg a nevemet; aki így tesz, annak mennie kell innen! Nem arról van szó,

hogy könyörtelen vagyok, hanem arról, hogy te vagy igazságtalan. Ha megsérted a fenyítésemet, akkor elbánok veled, és az örökkévalóságig elveszejtelek. (Természetesen, mindez azoknak szól, akik nem az Én elsőszülött fiaim.) Az efféle szemetet nem látom szívesen az Én házamban, úgyhogy siess, és tűnj el innen! Egy percet, sőt egy másodpercet se késlekedj! Azt kell tenned, amit mondok, különben egyetlen szóval elpusztítalak. Jobb, ha nem tétovázol tovább, és jobb, ha nem próbálsz továbbra is becsapni. Amikor Előttem állsz, ostobaságokat találsz ki, és a szemembe hazudsz. Igyekezz, és távozz! Az efféle dolgokra nincs túl sok időm. (Amikor a szolgálattevés ideje van, ezek az emberek szolgálatot fognak végezni, és amikor a távozás ideje van, elmennek majd. Bölcsességgel teszem a dolgokat, soha egyetlen perccel vagy akár másodperccel sem kifutva az időből; soha a legkevesbé sem lemaradva. Minden cselekedetem igazságos és teljességgel helytálló.) Amikor azonban az elsőszülött fiaimról van szó, végtelenül elfogadó vagyok, és a szeretetem irántatok örökkévaló, ami lehetővé teszi számotokra, hogy örökké élvezzétek a jó áldásokat és az örök életet Velem. Eközben soha nem szenvedtek majd semmilyen kudarcot, sem az ítéletemet nem kell elviselnetek. (Ez arra vonatkozik, amikor elkezdtétek élvezni az áldásokat.) Ez a végtelen áldás és az ígéret, amelyet elsőszülött fiaimnak tettem, amikor a világot teremtettem. Meg kell látnotok benne az igazságosságomat: szeretem azokat, akiket eleve elrendeltem, és gyűlölöm azokat, akiket elhagytam és kiűztem, mindörökkön örökké.

Elsőszülött fiaimként mindannyiőtoknak ragaszkodnotok kell saját kötelességeitekhez, és szilárdan kell állnotok saját helyzetetekben. Legyetek az első érett gyümölcsök elragadtatva Elém, és fogadjátok el személyes vizsgálatomat, hogy megélhessétek dicsőséges képmásomat, és hogy dicsőségem fénye átragyoghasson arcotokon, hogy a kijelentéseim terjedhessenek a szátokból, hogy ti kormányozhassátok a királyságomat, és hogy ti uralhassátok a népemet. Itt említem az „első érett gyümölcsöket”, és afféle fogalmakat, mint az „elragadtatva”. Mik az „első érett gyümölcsök”? Az emberek elképzeléseik szerint úgy gondolnak rájuk, mint az emberek első elragadtatott csoportjára, vagy a győztesekre, vagy azokra, akik elsőszülött fiúk. Ezek mind tévedések és a szavaim helytelen értelmezései. Az első érett gyümölcsök azok az emberek, akik kinyilatkoztatást kaptak Tőlem, és akiknek hatalmat adtam. Az „első érett” szavak arra utalnak, hogy az Én birtokomban vannak, és hogy eleve elrendeltem és kiválasztottam őket. Az „első érett” nem azt jelenti, hogy „az első egy sorban”. „Az első érett gyümölcsök” nem anyagi dolgok, amelyeket az emberi szem lát. Ezek az úgynevezett „gyümölcsök” olyasmikre utalnak, amik illatot árasztanak (ez egy szimbolikus jelentés); azaz olyan emberekre utal, akik meg tudnak élni Engem, kifejezésre juttatnak Engem, és örökké Velem élnek. Amikor „gyümölcsökről” beszélek, valamennyi fiamra és népemre utalok, míg az „első érett gyümölcsök” az elsőszülött fiakra utalnak, akik királyokként Mellettem uralkodnak majd. Ezért az „első érettet” úgy kell magyarázni, mint hatalmat viselőt; ez a valódi jelentése. „Elragadtatva lenni” nem azt jelenti, hogy egy

alacsony helyről egy magas helyre visznek, ahogyan az emberek képzelhetik; ez hatalmas félreértés. „Elragadtatva lenni” az Én eleve elrendeléseimre és az azt követő kiválasztásomra utal. Mindazoknak szól, akiket eleve elrendeltem és kiválasztottam. Mindazok, akik elragadtattak, olyan emberek, akik elnyerték az elsőszülött fiak vagy a fiak státuszát, vagy akik Isten népe. Ez a legkevésbé sem összeegyeztethető az emberek elképzeléseivel. Azok, akiknek a jövőben része lesz az Én házámban, mindazok, akik elragadtattak Elém. Ez teljességgel igaz, sosem változó és megcáfolhatatlan. Ellentámadás a Sátánnal szemben. Bárki, akit eleve elrendeltem, el kell ragadtasson Elém.

Hogyan magyarázzuk a „szent trombitát”? Hogyan értitek ezt? Miért mondjuk, hogy szent, és hogy már felzengett? Ezt az Én munkám lépéseiből kellene megmagyarázni, és abból a módszerből kellene megérteni, amellyel dolgozom. Az idő, amikor az Én ítéletem nyilvánosan kihirdettetik, az, amikor az Én természetem minden nemzet és nép előtt feltárul. Ez az az idő, amikor a szent trombita felzeng. Vagyis, gyakran mondom, hogy az Én természetem szent és sérthetetlen, és ezért használatos a „szent” a „trombita” jellemzésére. Ebből nyilvánvaló, hogy a „trombita” az Én természetemre utal, és azt képviseli, ami Én vagyok, és amivel rendelkezem. Azt is mondhatjuk, hogy az ítéletem mindennap folyamatban van, a haragom mindennap elszabadul, és az átkom nap mint nap lesújt minden egyes dologra, ami nem egyezik az Én természetemmel. Így azt mondhatni, hogy az idő, amikor az ítéletem kezdődik, az az idő, amikor a szent trombita felzeng, és folyamatosan zeng mindennap, anélkül, hogy egy pillanatra is szünetelne, és hogy egyetlen percre vagy másodpercre is megállna. Mostantól a szent trombita egyre hangosabban szól majd, a nagy katasztrófák fokozatos bekövetkezése mellett. Más szóval, az Én igazságos ítéletem kinyilatkoztatása mellett az Én természetem egyre inkább nyilvánosságra kerül, és az, aki vagyok, és amim van, egyre inkább hozzáadódik elsőszülött fiaimhoz. A jövőben így fogok munkálkodni: Egyrészt fenntartom és megmentem azokat, akiket szeretek, másrészt pedig arra használom a szavaimat, hogy leleplezzem mindazokat, akiket megvetek. Emlékezzetek! Ez az Én munkám módszere, az Én munkám lépései, ami teljességgel igaz. A teremtés óta tervezem ezt, és senki sem változtathat rajta.

Igémnek még mindig sok olyan része van, amit az embereknek nehéz megértenie, úgyhogy továbbfejlesztettem beszédstílusomat és a módszereket, amelyekkel rejtélyeket fedek fel. Vagyis, a beszédstílusom mindennap változik és fejlődik, naponta új formákkal és módszerekkel. Ezek az Én munkám lépései, és senki nem változtathat rajtuk. Az emberek csak azzal összhangban beszélhetnek és cselekedhetnek, amit Én mondok. Ez az abszolút igazság. Megfelelő intézkedéseket tettem a személyemben és a testemben egyaránt. Emberi mivoltom minden cselekedetében és tettében ott van isteni mivoltom bölcsességének egy aspektusa. (Mivel az emberiség egyáltalán nem rendelkezik bölcsességgel, az a kijelentés, hogy az elsőszülött fiak az Én bölcsességemmel rendelkeznek, arra a tényre utal, hogy megvan bennük az Én isteni természetem.)

Amikor az elsőszülött fiak ostoba dolgokat tesznek, az azért van, mert még mindig vannak bennetek emberi elemek. Így hát meg kell szabadulnotok az efféle emberi ostobaságtól, és azt tennetek, amit Én szeretek, és elutasítani azt, amit Én utálok. Aki Tőlem származik, annak vissza kell térnie, hogy Bennem legyen, és aki Belőlem születik, annak vissza kell térnie, hogy az Én dicsőségem körében legyen. Akiket utálok, azokat el kell hagyni, és elvágni Tőlem, egytől egyig. Ezek az Én munkám lépései; ez az Én irányításom és az az Én hatezer éves teremtetem terve. Akiket elhagyok, azoknak mind alá kell vetniük magukat, és engedelmesen elhagyniuk Engem. Akiket szeretek, azoknak az Általam rájuk árasztott áldások okán mind dicsérniük kellene Engem, hogy a nevem még dicsőségesebbé növekedhessen, és hogy dicsőséges arcomhoz dicsőséges fény járuljon, hogy megtelhessenek bölcsességemmel az Én dicsőségemben, és még inkább dicsőítsék nevemet az Én dicsőséges fényemben!

105. fejezet

A szavaim mögött meghúzódó alapelvek miatt és a munkamódszerem miatt az emberek megtagadnak Engem; ez a célja annak, hogy ilyen hosszan beszéljek (ez a nagy vörös sárkány összes leszármazottjára irányul). Ez munkám bölcs módszere; ez az Én ítéletem a nagy vörös sárkányról. Ez az Én stratégiám, és ezt egyetlen ember sem tudja teljesen megérteni. Minden fordulópontonál – vagyis irányítási tervem minden átmeneti szakaszában – ki kell vetni néhány embert; őket munkám sorrendje szerint vetem ki. Ez, és csakis ez az egyetlen módja a teljes irányítási tervem működésének. Miután egyenként kidobtam azokat, akiket ki akarok vetni, megkezdem munkám következő lépését. Azonban ez a végső kivetés (és ez a kínai egyházakon belül értendő) és egyben az az idő is, amikor a legtöbb ember ki lesz vetve egy átmeneti szakaszban, a világ teremtetése óta. A történelem során minden alkalommal, amikor embereket vetettem ki, egy részük megmaradt, hogy későbbi munkában végezzen szolgálatot. Ez az idő azonban nem ugyanolyan, mint a korábbiak; ez tiszta és hatékony. Ez a legkritikusabb és legátfogóbb idő mind közül. Annak ellenére, hogy a legtöbb ember, miután elolvassa szavaimat, próbálja kiűzni a kételyt az elméjéből, végül nem tud felülkerekedni rajta, és a végén elbukik küzdelmeiben. Ez nem rajtuk múlik, hogy eldöntsék, mert akiket Én eleve elrendeltem, azok nem menekülhetnek, akiket pedig nem rendeltem el eleve, azokat csak megvetni tudom. Csak azokat szeretem, akikre jó szemmel tekintek; különben egyetlen ember sem léphet be és távozhat szabadon királyságomból. Ez az Én vaspálcám, és csak ez adminisztratív rendeleteim végrehajtásának erőteljes bizonyágtétele és teljes megnyilvánulása. Ez bizonyára nem pusztán bátorság kérdése. Miért mondtam, hogy a Sátán tehetetlen volt a bukással szemben? Kezdetben volt ereje, de az Én kezembe van; ha azt kérem tőle, hogy feküdjön le, akkor le kell feküdnie, és ha azt kérem tőle, hogy keljen fel, hogy szolgálatot

végezzen Nekem, akkor fel kell kelnie, és szolgálatot kell végeznie Nekem, és jól kell teljesítenie. Nem arról van szó, hogy a Sátán hajlandó ezt megtenni; vaspálcám uralja a Sátánt, és csak így van meggyőzve szívben és szóban. Adminisztratív rendeleteim irányítják őt, és megvan a képességem, így a Sátánnak nem marad más, mint hogy teljesen meggyőződjön; le kell őt taposni lábaim zsámolya alá, ellenállás nélkül. A múltban, amikor fiaimért végzett szolgálatot, a Sátán a végletekig vakmerő volt, és szándékosan zaklatta őket, remélve, hogy ezzel megszégyení Engem, és azt állította, hogy tehetetlen voltam. Mennyire vak! Halálra taposlak téged! Gyerünk; merj még egyszer kegyetlen lenni! Merj újra hideg közönnyel bánni az Én fiaimmal! Minél őszintébbek az emberek, és minél inkább hallgatnak szavaimra és alárendelik magukat Nekem, annál inkább zaklatod és elszigeteled őket (itt arra gondolok, hogy összegyűjtöd cinkosaidat, hogy frakciót alkoss). Most kegyetlenkedésed napjai véget értek, és apránként leszámolok veled; nem fogom hagyni, hogy egy jöttányit is megússz abból, amit tettél. Most nem te vagy az – Sátán –, aki átvette az erőt; inkább Én vettem vissza azt az erőt, és eljött az idő, hogy elhívjam fiaimat, hogy foglalkozzanak veled. Engedelmesnek kell lenned, és a legcsekélyebb mértékben sem szabad ellenállnod. Bármilyen jól is viselkedtél Előttem a múltban, ez ma már nem fog rajtad segíteni. Ha nem tartozol azok közé, akiket szeretek, akkor nem akarlak téged. Az eggyel több, elfogadhatatlan; az Általam előre meghatározott számnak kell lennie, és az ennél eggyel kevesebb még rosszabb. Sátán – ne légy zavaró! Lehetséges-e, hogy nem vagyok tisztában a szívemben azzal, hogy kit szeretek és kit gyűlölök? Szükségem van-e arra, hogy emlékeztess? Megszülheti-e a Sátán az Én fiaimat? Mindannyian abszurdak! Mindannyian nyomorultak! Teljesen és maradéktalanul eldobom mindannyijukat. Egyetlen egyet sem akarok; mindenkinek távoznia kell! A hatezer éves irányítási terv a végéhez ért, munkám befejeződött, és el kell távolítanom a fenevadak és oktanok hordáját!

Azok, akik hisznek szavaimban és végrehajtják őket, azoknak kell lenniük, akiket szeretek; egyetlen egyet sem hagyok el közülük, és egyetlen egyet sem engedek el. Tehát azoknak, akik az elsőszülött fiak, nem kell aggódniuk. Mivel ezt Én adom, senki sem veheti el, és kötelességem azoknak adni, akiket megáldok. Akiket jóváhagytam (a világ teremtése előtt), azokat megáldom (ma). Ez a mód, ahogyan dolgozom, és ez a fő alapelv adminisztratív rendeleteim minden egyes pontja mögött, és ezt senki sem változtathatja meg; nem adható hozzá több szó, sem több mondat és egyetlen szó vagy mondat sem hagyható ki. A múltban gyakran mondtam, hogy az Én személyem megjelenik nektek. Mi tehát az Én „személyem”, és hogyan jelenik meg? Vajon ez egyszerűen arra a személyre utal, aki Én vagyok? Vajon ez egyszerűen minden kimondott mondatomat jelenti? Ez a két szempont, bár nélkülözhetetlen, csak egy kis részét teszi ki; vagyis nem tartalmazza az Én személyem teljes magyarázatát. Személyem magában foglalja testi éneket, szavaimat és tetteimet is, de a legpontosabb magyarázat az, hogy elsőszülött fiaim és Én vagyunk az Én személyem. Vagyis, az Én

személyem a közösségi keresztény férfiak egy csoportja, akik uralkodnak és birtokolják az erőt. Ezért az elsőszülött fiak mindegyike nélkülözhetetlen és része az Én személyemnek, és ezért hangsúlyozom, hogy az emberek száma nem lehet sem eggyel több (ezáltal szégyent hoznak az Én nevemre) – és ami még fontosabb –, sem eggyel kevesebb (így képtelenek teljes mértékben kinyilvánítani Engem). Továbbá, újra és újra hangsúlyozom, hogy az elsőszülött fiaim a legkedvesebbek, az Én kincseim, és hatezer éves irányítási tervem kikristályosodásai; csak ők testesíthetik meg tökéletes és teljes megnyilvánulásomat. Én Magam csak személyem teljes megnyilvánulása lehetek; csak az elsőszülött fiakkal együtt lehetek Én Magam egy teljes és tökéletes megnyilvánulás. Ezért szigorú követeléseket támasztok elsőszülött fiaimmal szemben, anélkül, hogy bármit is figyelmen kívül hagynék, és újra meg újra levágok és megölök mindenkit az elsőszülött fiaimon kívül; ez a gyökere mindannak, amit mondtam, és ez a végső célja mindannak, amit mondtam. Sőt, ismételten hangsúlyozom, hogy olyan embereknek kell lenniük, akiket Én jóváhagytam, akiket a világ teremtése óta személyesen Én választottam ki. Hogyan magyarázható tehát a „megjelenik” szó? Arról az időről van-e szó, amikor valaki belép a szellemi világba? A legtöbb ember azt hiszi, hogy ez az az idő, amikor testi éneket felkenték, vagy amikor ők meglátták testi éneket, de mindez tévedés; még csak a közelében sincs az igazságnak. A „megjelenik” szót eredeti jelentése szerint egyáltalán nem nehéz megérteni, de az Én szándékom szerint megérteni sokkal nehezebb. Ez így mondható: Amikor megalkottam az emberiséget, a tulajdonságomat ebbe az embercsoportba helyeztem, akiket szerettem, és ez az embercsoport volt az Én személyem. Másképp fogalmazva, az Én személyem ekkor már megjelent. Nem arról van szó, hogy az Én személyem eme név elfogadása után jelent meg; ez inkább arról szól, hogy azután jelent meg, hogy ezt az embercsoportot eleve elrendeltem, mert bennük volt az Én tulajdonságom (természetük nem változik, és továbbra is az Én személyem részei). Ezért az Én személyem, a világ teremtésétől a mai napig, mindig megjelent. A legtöbb ember hisz az elképzelésben, hogy testi énem az Én személyem, ami egyáltalán nem így van; ez az elgondolás csupán gondolataikból és elképzeléseikből ered. Ha egyedül a testi énem lenne az Én személyem, akkor az nem lenne elég ahhoz, hogy a Sátánt megszegyenítse. Nem dicsőíthetné nevemet, sőt ellenhatása lenne, ezzel szégyent hozva nevemre, és annak jelévé válna, hogy a Sátán meggyalázza a nevemet a korszakok során. Én vagyok Maga a bölcs Isten, és soha nem tennék ilyen ostoba dolgot.

Munkámnak eredménye kell, hogy legyen, ráadásul módszerekkel kell kimondanom a szavakat; minden szavam és kijelentésem Lelkemmel együtt hangzik el, és aszerint beszélek, amit Lelkem tesz. Ezért, szavaim által, mindenkinek éreznie kell Lelkemet, látnia kell, mi az, amit Lelkem tesz; látniuk kell, hogy pontosan mi az, amit tenni akarok, szavaim alapján látniuk kell a módszert, amellyel dolgozom, és látniuk kell, mik a teljes irányítási tervem alapelvei. Én az univerzum teljes képét nézem: Minden személy, minden esemény és minden hely az Én irányításom alá tartozik. Nincsenek olyanok,

akik meg merik szegni tervemet; minden lépésről lépésre halad előre az általam előírt sorrendben. Ez az Én hatalmam; itt rejlik az egész tervem irányításának bölcsessége. Senki sem tudja teljesen megérteni vagy világosan megfogalmazni; mindezt személyesen Én teszem, és egyedül Én irányítom.

106. fejezet

Azok, akik nem ismerik szavaimat, akik nem ismerik normális emberi mivoltomat, és akik ellenszegülnek isteni mivoltomnak, mind megsemmisülnek. Senki sem mentesül ez alól, és mindenkinek át kell mennie az ellenőrzésen, és meg kell felelnie ebben a tekintetben, mert ez az Én adminisztratív rendeletem, és ez a legfontosabb, amit gyakorlatba kell ültetni. Azok, akik nem ismerik szavaimat, azok az emberek, akik figyeltek a dolgokra, amelyekre világosan rámutattam, de még mindig nem értik meg azokat; más szóval, ők olyan emberek, akik nem értik a szellemi dolgokat (mivel nem teremtettem olyan emberi képességet, amely megfelel a szellemi dolgoknak, nem is követelek tőlük sokat; csupán azt követelem, hogy hallgassanak szavaimra, és tudják azokat gyakorlatba ültetni). Ezek nem az Én házam népei, és nem is ugyanolyan típusúak, mint Én; ők a Sátán országához tartoznak. Ezért nem akarok egyetlen olyan embert sem, aki nem érti a szellemi dolgokat. Korábban azt gondoltátok, hogy túl messzire mentem, de mostanra már értenetek kell. Hogyan társaloghatnának a fenevadak Istennel? Nem lenne ez abszurd? Akik nem ismerik normális emberi mivoltomat, azok az emberek, akik saját elképzeléseik alapján mérik fel, amit Én emberi mivoltomban teszek. Ahelyett, hogy alávetnék magukat, ők, testi szemeikkel, köztöködnek Velem. Talán hiábavalóak voltak a kimondott szavaim? Azt mondtam, hogy a normális emberi mivoltom az Én nélkülözhetetlen részem, Maga a tökéletes Isten része, és hogy ez a megfelelő módja annak, hogy normális emberi mivoltom és teljes isteni mivoltom egymással összhangban működjön: amikor a dolgok, amelyeket normális emberi mivoltomon keresztül teszek, nem illeszkednek az emberi elképzelésekhez, azok, akik ellenszegülnek Nekem, és azok, akik nem összeegyeztethetők Velem lelepleződnek. Ezt követően teljes isteni mivoltom az emberi mivoltomon keresztül szólal meg, és így elbánok néhány emberrel. Ha nem érted, amit teszek, de ennek ellenére alá tudod vetni magadat, akkor az a fajta ember vagy, akit nem ítélek el; Én csak megvilágosítom az ilyen embereket. Szeretem az ilyen embereket, és az alávetettséged miatt megvilágosítalak. Az isteni mivoltommal szembeszegülők közé tartoznak azok, akik nem ismerik szavaimat, akik nem összeegyeztethetők normális emberi mivoltommal, és akik helytelenítik azt, amit isteni mivoltomban teszek (például dühössé válásomat, vagy hogy építem az egyházat stb.). Ezek mind az isteni mivoltommal szembeni ellenállás kifejeződései. Egy dolgot azonban hangsúlyoznom kell, és mindegyikőtöknek figyelnie kell: Azok, akik nem összeegyeztethetők azzal a személlyel,

aki ma vagyok, ellenállnak isteni mivoltomnak. Miért mondom folyton, hogy az a személy, aki vagyok, Maga a teljes Isten? Annak a személynek a természete, aki Én vagyok, magában foglalja az isteni természet teljességét; ne használj emberi elképzeléseket arra, hogy Engem felmérj. Még most is sokan azt mondják, hogy normális emberi mivolttal rendelkezem, és hogy nem feltétlenül helyes minden dolog, amit teszek. Amikor az emberek ilyenek, akkor nem egyszerűen a halálodat kéred? Ők egy szót sem értenek abból, amit mondok, és egyértelműen a vakok leszármazottai és a nagy vörös sárkány ivadékai! Mindenkinek elmondom még egyszer (ezt nem mondom el többször, és mindenki, aki még egyszer elköveti ezt a sértést, biztosan el lesz átkozva): Szavaimat, nevetésemet, étkezésemet, életmódomat, beszédemet és viselkedésemet mind Én – Maga az Isten – cselekszem, és a leghalványabb nyoma sincs bennük az emberinek. Semmi! Egyáltalán semmi! Az embereknek abba kell hagyniuk a játszmákat, és fel kell hagyniuk kicsinyes számításaikkal. Minél tovább folytatják ezt az emberek, annál inkább pusztulásra lesznek ítélve. Fogadjátok meg a tanácsomat!

Mindig kutatom mindenki szíve mélyét, kutatom minden egyén minden szavát és tettét. Tisztán, egyenként látom azokat, akiket kedvelek és azokat, akiket nem. Ez olyasmi, amit az emberek nem tudnak elképzelni, sőt, olyasmi, amit nem is tudnak megvalósítani. Annyi mindent mondtam, és annyi mindent tettem; ki tudná hajszálpontosan megmondani, hogy mi a célja a szavaimnak, és annak, amit teszek? Senki sem tudná. Ezentúl még több szót szólok majd; ez egyrészt kiveti az összes olyan embert, akit nem szeretek, másrészt pedig egy kicsit tovább fogtok szenvedni ebben a tekintetben, hogy újra megízleljétek a feltámadást, csak még nagyobb szigorral. Ezt nem határozhatják meg az emberek, és senki sem akadályozhatja meg, hogy megtörténjen. Még ha most tudtok is erről, amikor eljön az ideje, nem fogjátok tudni elkerülni ezt a fajta szenvedést, mert ez az Én munkám módszere. Így kell munkálkodnom, hogy elérjem céljaimat, és hogy akaratom beteljesülhessen rajtatok. Ezért hívjak „az utolsó szenvedésnek, amelyet el kell viselnetek”. Utána soha többé nem fog szenvedni a hús-vér testetek, mert a nagy vörös sárkányt megsemmisítem, és nem mer többé lázongani. Ez az utolsó lépés a testbe való belépés előtt; ez az átmeneti szakasz. De ne féljete – Én biztosan átvezetlek titeket a nehézségek során. Higgyétek el, hogy Én vagyok Maga az igaz Isten, és amit mondok, az biztosan meg fog valósulni. Én vagyok Maga a megbízható Isten. Minden ország, minden föld és minden felekezet visszatér Hozzám, és az Én trónusomhoz sereglenek. Ez az Én hatalmas erőm, és a lázadás minden egyes gyermekét megítélem, és kivétel nélkül a tűz és kénkö távába vetem. Mindenkinek meg kell hátrálnia. Ez irányítási tervem utolsó lépése, és amint befejeződik, megpihenek, mert minden el lesz végezve, és irányítási tervem a végéhez ér.

Mivel munkám üteme megnőtt (bár egyáltalán nem aggódom), minden nap feltárom nektek szavaimat, és minden nap felfedem azokat a titkokat, amelyeket nektek tartogatok, hogy szorosan követhessétek lábnyomaimat. (Ez az Én bölcsességem;

szavaimat arra használom, hogy tökéletesítsem az embereket, de arra is, hogy lesújtsam őket. Mindenki olvassa szavaimat, és képes a szavaimban való akaratomnak megfelelően cselekedni. Azok, akik negatívak, negatívak maradnak, és azok, akiket le kell leplezni, megmutatják igazi énjüket; a dacosak ellen fognak állni, és akik hűségesen szeretnek Engem, azok még hűségesebbé fognak válni. Így mindenki követni tudja majd az Én lábnyomaimat. Mindezek a helyzetek, amelyeket leírtam, módszerek, amelyekkel dolgozom és célok, amelyeket el szeretnék érni.) A múltban már mondtam ilyesmit: Bárhogyan is vezetlek titeket, ugyanígy kell keresnetek; bármit is mondok nektek, figyelnetek kell. Mit értek ez alatt? Tudjátok-e? Mi az Én szavam célja és jelentősége? Értitek-e? Vajon hány ember tudja ezt teljesen megfogalmazni? Amikor azt mondom, hogy „Bárhogyan is vezetlek titeket, ugyanígy kell keresnetek”, nem csupán arra az útmutatásra utalok, amit Én nyújtok, mint az a személy, aki vagyok. Ezen túlmenően az Általam kimondott szavakra és az Általam választott útra utalok. Ma ezek a szavak valóban beteljesedtek. Amint kimondtam szavaimat, mindenféle démoni arc lelepleződik jelenlétem fénye előtt, így tisztán láthatjátok mindegyiket. Ezek a kijelentéseim nem csak egy bejelentés a Sátánnak, hanem egy megbízás is mindnyájatok számára. A legtöbben figyelmen kívül hagyjátok ezeket a szavakat, és azt hiszitek, hogy ez egy megbízás számotokra; nem veszitek észre, hogy ezek az ítélet szavai, és olyan szavak, amelyek tekintélyt hordoznak. Szavaim célja, hogy megparancsolja a Sátánnak, hogy megfelelően szolgáljon Nekem, és teljesen alárendelje magát Nekem. A múltban feltárt titkok közül még mindig sok van, amit még nem értetek. Ezért a jövőben többet fogok feltárni nektek, hogy tisztább és alaposabb megértést nyerhessetek.

Amikor a katasztrófák bekövetkeznek, mindenki retteg. Az emberek mind sírnak bánatukban, és utálják a múltban elkövetett gonosz dolgokat, de akkor már túl késő, mert ez a harag kora. Ez nem az emberek megmentésének és a kegyelem felajánlásának az ideje, hanem annak, hogy eltávolítsak minden szolgálattelvőt, és engedjem fiaimnak, hogy helyettem uralkodjanak. Ez valóban különbözik a múltbeli időktől; ez a világ teremtése óta példátlan. Mivel egyszer megteremtettem a világot, el is fogom pusztítani egyszer, és amit eleve elrendeltem, azt senki sem tudja megváltoztatni. E két fogalmat, „a közösségi keresztény emberek” és „a közösségi egyetemes új emberek”, korábban meglehetősen gyakran említették. Hogyan lehetne ezeket megmagyarázni? Vajon a „közösségi keresztény emberek” az elsőszülött fiakra utal? Vajon a „közösségi egyetemes új emberek” szintén az elsőszülött fiakra utal? Nem; az emberek nem értelmezték helyesen ezeket a kifejezéseket. Mivel az emberi elképzelések csak eddig a fokig segíthetik őket abban, hogy megértsék a dolgokat, Én itt és most tisztázom őket nektek. A közösségi keresztény emberek és a közösségi egyetemes új emberek nem ugyanazok; a jelentésük különbözik. Bár e két kifejezés megfogalmazása nagyon hasonló, és úgy tűnhet, hogy ugyanazt jelentik, a valódi helyzet ennek az ellenkezője. Pontosan kikre vonatkozik a „közösségi keresztény emberek”? Vagy mire utal? A keresztény emberekről szólva mindenki egyöntetűen Rám

gondolna. Egyáltalán nem tévednek, ha ezt teszik. Továbbá az emberi elképzelésekben az „emberek” kifejezés határozottan emberi lényekre utalna; senki sem társítaná ezt valami mással. Amikor a „közösség” kifejezésről beszélünk, az emberek azt gondolnák, hogy ez sok ember összejövételét jelenti, akik gyakorlatilag egyetlen egységet alkotnak, és ezért nevezik „közösségnek”. Innen látható, hogy az emberi elme túlságosan is egyszerű; egyáltalán nem tudják megérteni az Én szándékomat. Most hivatalosan közölni fogom, hogy kik is a közösségi keresztény emberek (de az embereknek félre kell tenniük saját elképzeléseiket; különben egyikük sem lesz képes megérteni, és ha meg is magyaráznám a kifejezést, nem hinnék el és nem tudnák felfogni azt). Amint kimondom szavaimat, elsőszülött fiaim mindannyian képesek lesznek akaratom szerint cselekedni, és kifejezni akaratomat, tehát egy a szívük és egy a szájuk. Miközben ítélek minden nemzetet és népet, képesek lesznek megvalósítani igazságomat és végrehajtani adminisztratív rendeleteimet; ők az Én kifejeződése, és ők az Én megnyilvánulásom. Tehát elmondható, hogy a közösségi keresztény emberek az elsőszülött fiak által végrehajtott adminisztratív rendeleteim ténye; ők a hatalom az elsőszülött fiak kezében. Mindez Krisztushoz kapcsolódik – innen ered a „keresztény emberek” kifejezés. Továbbá minden elsőszülött fiú akaratomnak megfelelően cselekedhet, és ezért használom a „közösségi” kifejezést. A „közösségi egyetemes új emberek” az Én nevemben levő összes embert jelenti; más szóval, elsőszülött fiaimat, fiaimat és népemet. Az „új” szó az Én nevemre utal. Mivel ők az Én nevemben vannak (a nevem mindent magában hordoz, az örökké új és soha nem régi; ember által megváltoztathatatlan), és mivel a jövőben örökké életben maradnak, ők az egyetemes új emberek. A „közösségi” szó itt a létszámra vonatkozik, és nem azonos az előbbi esettel. Amikor szavam elhangzik, mindenkinek hinnie kell benne. Ne kételkedjete! Szabaduljatok meg emberi elképzeléseitektől és emberi gondolataitoktól. A jelenlegi folyamat a titkok feltárásában pontosan az emberi elképzelések és gondolatok eltávolításának folyamata (mivel az emberek a saját elképzeléseiket használják arra, hogy felmérjenek Engem és azt, amit mondok, Én a saját feltárt titkaimat használom az emberi elképzelések és gondolatok eltávolítására). Ez a munka hamarosan befejeződik. Amikor titkaim egy bizonyos fokig feltáruznak, az embereknek szinte nem lesz több gondolkodási folyamatuk szavaimmal kapcsolatban, és felhagynak azzal, hogy emberi elképzeléseikkel méregessenek. Hogy mit gondolnak nap mint nap, azt felfedem, és visszavágok. Egy bizonyos ponton az emberek nem fognak többé gondolkodni; elméjük mentes lesz minden gondolattól, és teljesen alávetik magukat szavaimnak. Ez lesz az az idő, amikor beléptek a szellemi birodalomba. Ez egy lépés a munkámban, amely azelőtt következik be, hogy megengedem nektek, hogy belépjete a szellemi birodalomba. Meg kell szabadulnotok minden emberi elképzeléstől, mielőtt szentté és feddhetetlenné válnátok, és belépnétek a szellemi birodalomba. Ezt jelenti az, hogy „szent szellemi test vagyok”. Nektek azonban lépéseimnek megfelelően kell cselekednetek, és mielőtt észrevennétek, eljön az Én időm.

107. fejezet

Amikor szavaim elérik a szigor egy bizonyos szintjét, a legtöbb ember meghátrál miattuk – és pontosan ebben a pillanatban lesznek felfedve elsőszülött fiaim. Azt mondtam, hogy a kisujjamat sem mozdítom, csupán a szavaimat használom, hogy mindent elérjek. Szavaimmal mindent elpusztítok, amit gyűlölök, és arra is használom őket, hogy tökéletesítsem elsőszülött fiaimat. (Amikor szavaim elhangzanak, felhangzik a hét mennydörgés, és abban a pillanatban Én és elsőszülött fiaim alakot váltunk és belépünk a szellemi birodalomba.) Amikor azt mondtam, hogy Lelkem személyesen végzi a munkát, úgy értettem, hogy szavaim mindent elérnek, és ebből világosan látható, hogy mindenható vagyok. Ezért még tisztábban látható a cél és a szándék minden egyes mondat mögött, amit kimondok. Mint már korábban is mondtam, minden, amit emberi mivoltomban hangoztatok, megnyilvánulásom egyik aspektusa. Ezért azokat az embereket, akik nem tudnak biztosak lenni és nem igazán hisznek abban, amit normális emberi mivoltomban mondok, el kell távolítani! Már többször hangsúlyoztam, hogy normális emberi mivoltom teljes isteni mivoltom nélkülözhetetlen aspektusa, mégis oly sokan továbbra is az utóbbira összpontosítanak, miközben az előbbit figyelmen kívül hagyják. Vak vagy! Azt mondd, nem felelek meg az elképzeléseidnek, és hogy az ember, aki vagyok, nem felel meg a te Istenednek. Megmaradhatnak-e ezek az emberek az Én királyságomban? A földre taposlak téged! Merészelj csak tovább lázadni ellenem! Merészelj csak továbbra is ilyen önfejlően viselkedni! A mosolyom nem felel meg a te elképzeléseidnek, a beszédem nem kellemes a fülednek és a cselekedeteim nem előnyösek a számodra – igazam van? Mindezeknek a dolgoknak meg kell felelniük a te ízlésednek. Vajon ilyen az Isten? És ezek az emberek még mindig a házamban akarnak maradni, és áldásban akarnak részesülni az országomban? Nem álmodozol-e? Mióta ilyen csodálatosak a dolgok! Nem akarsz engedelmeskedni Nekem, mégis áldásokat szeretnél kapni Tőlem. Azt mondom neked: semmiképpen sem! Ahogy már sokszor mondtam, azoknak, akik belépnek országomba és áldásokat kapnak, olyan embereknek kell lenniük, akiket szeretek. Miért helyezek hangsúlyt ezekre a szavakra? Tudom és értem, hogy ki mit gondol; nincs szükség arra, hogy egyenként rámutassak a gondolataikra. Igazi alakjukat ítéletem szavai fogják felfedni, és mindenki sírni fog bánatában ítélőszékem előtt. Ez egy nyilvánvaló tény, amit senki sem tud megváltoztatni! Végül egyenként fogom őket a feneketlen mélységbe juttatni. Ez a végeredmény, amit az ördög Sátán felett hozott ítéletemmel el kívánok érni. Ítéletet és adminisztratív rendeleteket kell használnom, hogy minden egyes embert kezeljek, és így fenýítem meg az embereket. Van nektek valódi rálátásotok erre? Nincs szükség arra, hogy a Sátánnak okot adjak; egyszerűen csak addig ütlegelem a vasvesszőmmel, amíg az élete már csak egy hajszálon múlik és folyamatosan kegyelemért könyörög. Ezért, amikor az emberek az ítélő szavaimat olvassák, a legkevésbé sem értik azokat, de az Én szemszögemből nézve minden sor és minden mondat az Én adminisztratív rendeleteim végrehajtása. Ez nyilvánvaló tény.

Mivel ma az ítéletet említettem, ez a téma érinti az ítélőszéket. A múltban gyakran mondtátok, hogy Krisztus széke előtt fogtok megítéltetni. Van némi fogalmatok az ítéletről, de nem tudjátok elképzelni az ítélőszéket. Talán néhányan azt gondolják, hogy az ítélőszék egy fizikai tárgy, vagy azt képzelhetik, hogy az egy nagy asztal, vagy talán úgy látják, mint egy bírói széket, mint amilyenek a szekuláris világban vannak. Természetesen a mostani magyarázatomban nem fogom tagadni, amit ti mondtatok, de számomra az emberek képzeletében a dolgok még mindig szimbolikus jelentéssel bírnak. Így a szakadék aközött, amit az emberek elképzelnek és az Én értelmezésem között még mindig olyan nagy, mint az ég és a föld között. Az emberek elképzeléseiben sok ember térdel földre borulva az ítélőszék előtt, bánatukban sírva és irgalomért könyörögve. Ebben az emberi képzelet elérte a tetőfokát, és senki sem tud ennél többet elképzelni. Mi tehát az ítélőszék? Mielőtt felfedném ezt a titkot, el kell vetnetek minden korábbi téves elképzeléseket; csak ezután érhető el a célom. Ez az egyetlen módja annak, hogy az e témával kapcsolatos elképzeléseiteket és gondolataitokat eloszlassuk. Valahányszor beszélek, figyelnetek kell. Nem szabad többé figyelmetlenné lennetek. Ítélszékem a világ teremtésétől fogva fennáll. Az elmúlt korszakokban és nemzedékek során sokan haltak meg előtte, és sokan támadtak fel előtte, visszatérve az életbe. Azt is mondhatjuk, hogy az ítéletem a kezdetektől a végsőig soha nem szűnik meg, és így az ítélőszékem mindig létezik. Valahányszor az ítélőszék szóba kerül, az emberek mindannyian valami félelmet éreznek. Természetesen a fentiekből, amit mondtam, fogalmatok sincs arról, hogy mi is ez az ítélőszék. Az ítélőszék az ítélettel együtt létezik, de két különböző jellegű anyagról van szó. (Az „anyag” itt nem fizikai tárgyra, hanem szavakra utal. Az emberek egyáltalán nem láthatják ezt az anyagot.) Az ítélet a szavaimra utal. (Legyenek azok szigorúak vagy gyengédek, mind az ítéletem részét képezik. Így minden, ami a Számból elhangzik, ítélet.) Korábban az emberek sokféle kategóriába sorolták szavaimat, beleértve az ítélet szavait, a gyengédség szavait és azokat a szavakat, amelyek az életet táplálják. Ma világossá fogom tenni számotokra, hogy az ítélet és a kijelentéseim összefüggenek. Ez azt jelenti, hogy az ítélet a szavaim, és a szavaim az ítélet; semmiképpen sem szabad külön-külön beszélgetek róluk. Az emberek azt képzelik, hogy a szigorú szavak az ítélet, de a megértésük nem teljes. Minden, amit mondok, ítélet. Az ítélet kezdete, amiről a múltban beszéltünk, arra vonatkozott, amikor a Lelkem hivatalosan elkezdett dolgozni minden helyen, és elkezdte végrehajtani adminisztratív rendeleteimet. Ebben a mondatban az „ítélet” a tényleges valóságra utal. Most elmagyarázom az ítélőszéket: miért mondom, hogy az ítélőszék örökkévalóságtól örökkévalóságig létezik, és kéz a kézben jár az ítéletemmel? Nyertetek róla némi megértést az ítéletről szóló magyarázatomból? Az ítélőszék arra az emberi lényre utal, aki Én vagyok. Örökkévalóságtól örökkévalóságig folyton hallatom a hangom és beszélek. Örökké élek, így az ítélőszékem és az ítéletem örökké együtt léteznek. Ennek mostanra már világosnak kellene lennie! Az emberek képzeletében tárgyként kezelnek Engem, de ebben a tekintetben Én nem hibáztatlak és nem ítélek el benneteket.

Csak azt remélem, hogy engedelmesek lesztek, és elfogadjátok kinyilatkoztatásomat, és ebből megtudjátok, hogy én vagyok a mindent átfogó Isten Maga.

Szavaim teljesen érthetetlenek az emberek számára, lépteimet képtelenség megtalálniuk, és akaratomat lehetetlenség felfogniuk. Így az az állapot, amelyben ma vagytok (hogy képesek vagytok befogadni kinyilatkoztatásomat, megragadni belőle a benne rejlő akaratomat, és ezen keresztül követni a lépteimet), teljes mértékben az Én csodálatos tetteim, kegyelmem és könyörüлетem eredménye. Egy nap még azt is megengedem nektek, hogy meglássátok bölcsességemet, szemléljétek, mit végeztem kezemmel és megpillantsátok munkám csodáját. Amikor eljön az az idő, teljes irányítási tervem tervrajzai maradéktalanul feltáruľnak majd szemetek előtt. Szerte a világegyetemben és minden nap megnyilvánuľnak csodálatos tetteim részletei, és mindenki szolgálatot végez, hogy irányítási tervem megvalósulhasson. Amikor ez teljesen feltáruľ, látni fogjátok, hogy milyen embereket rendeltem szolgálatra, milyen embereket rendeltem akaratom teljesítésére, mit értem el a Sátán kihasználásával, mit vittem véghez Én magam, milyen emberek sírnak, milyen emberek csikorgatják a fogukat, milyen emberek szenvedik majd el a pusztítást, és milyen emberek fognak elkárhozni. A „pusztítás” alatt azokat értem, akik a tűz és kénkő tavába fognak vettetni és teljesen elégnnek; a „kárhozat” alatt azokat értem, akik a feneketlen mélységbe fognak vettetni, hogy ott sínylődjenek az örökkévalóságig. Ezért ne tévesszük össze a pusztítást és a kárhozatot, mint ugyanazon dolgot; épp ellenkezőleg, a kettő nagyon is különbözik egymástól. Azok a szolgálatot teljesítők, akik ma elhagyják Nevemet, el fognak kárhozni, és azok, akik nem tartoznak a nevemhez, pusztítást fognak elszenvedni. Ez az oka annak, hogy azt mondom, hogy azok, akik elkárhoznak, örökké dicsőíteni fognak Engem az ítéletem után; és mégis, ezek az emberek soha nem szabaduľnak meg fenyítésemtől, és mindig el fogják fogadni uralmamat. Ez az oka annak, hogy azt mondom, hogy a feneketlen mélység az a kéz, amelyet az emberek megfenyítésére használok. Azt is mondom, hogy minden az Én kezemben van. Bár azt mondtam, hogy a „feneketlen mélység” a Sátán befolyására utal, az is az Én kezemben van, amelyet az emberek megfenyítésére használok. Így tehát minden az Én kezemben van és nincs ellentmondás. Szavaim nem felelőtlenek; mind megfelelőek és összhangban vannak. Azok nem koholtak és nem is értelmetlenek és mindenkinek hinnie kell kijelentéseimnek. A jövőben szenvedni fogtok emiatt. Szavaim miatt sokan elhidegűľnek, vagy kétségbeesnek, vagy csalódottá válnak, vagy keservesen sírnak, vagy zokognak. Mindenféle válaszreakciók lesznek. Egy nap, amikor az összes ember, akit gyűlölök, visszavonul, nagyszerű munkám megvalósul. A jövőben sok ember fog elbukni az elsőszűlött fiak miatt, és végűľ mindannyian el fognak vonuľni, lépésről lépésre. Más szóval, a házam fokozatosan szentté válik, és mindenféle démon lassanként visszavonul mellőlem, csendesen, engedelmesen, és egy zokszó nélkül távozik. Ezután minden elsőszűlött fiam fel lesz fedve és megkezdem majd munkám következő lépését. Csak ezután lesznek az elsőszűlött fiak Velem együtt királyok, és uralkodnak majd az

egész világegyetem felett. Ezek munkám lépései, és fontos részét képezik irányítási tervemnek. Ne hagyjátok ezt figyelmen kívül, különben hibát követtek el.

Az idő, amikor szavaimat felfedem nektek, az az idő, amikor elkezdem a munkámat. Egyetlen szavam sem marad beteljesületlenül. Számomra egy nap olyan, mint ezer év, és ezer év olyan, mint egy nap. Ti hogy látjátok ezt? A ti fogalmatok az időről nagyon különbözik az enyémtől, mert Én irányítom a világegyetemet, és Én valósítok meg mindent. Munkámat napról napra, lépésről lépésre, szakaszból szakaszra végzem; sőt, munkám előremenetele egyetlen másodpercre sem áll meg: minden pillanatban folyamatosan történik. Szavaimat soha nem szakították meg, a világ teremtése óta. Mind a mai napig folyamatosan beszélek és hangoztatom kijelentéseimet; ez a jövőben is változatlanul így marad. Időm azonban gondosan elrendezett, szervezett és nagyon rendezett. Azt fogom tenni, amit tennem kell, amikor meg kell tennem (Velem együtt mindenki kiszabadul; mindenki szabad lesz), és a legkevésbé sem zavarnak meg munkám lépéseit illetően. Mindenkit el tudok rendezni a házamban; mindenkit el tudok rendezni a világban – azonban egyáltalán nem vagyok elfoglalt, mert a Lelkem munkálkodik. Lelkem minden helyet betölt, mert Én vagyok az egyedüli Isten Maga, és az egész világegyetem az Én kezemben van. Így láthatjuk, hogy mindenható vagyok, bölcs vagyok, és dicsőségem betölti a világegyetem minden szegletét.

108. fejezet

Bennem mindenki megnyugvásra lelhet és mindenki elérheti a szabadságot. Azok, akik Rajtam kívül állnak, sem a szabadságot, sem a boldogságot nem nyerhetik el, hiszen a Lelkem nincs velük. Az ilyen embereket hívjuk a lélek nélküli holtaknak, míg azokat, akik Bennem vannak, „a lelket birtokló élőlényeknek” nevezem. Ők Hozzám tartoznak, és vissza kell térniük a trónomhoz. Azok, akik szolgálatot teljesítenek, és azok, akik az ördöghöz tartoznak, a lélek nélküli holtak, és ezeket mind el kell törölni és semmivé kell tenni. Ez az Én irányítási tervem egyik misztériuma, és az Én irányítási tervem egy olyan része, amelyet az emberiség nem tud kifürkészni; ugyanakkor azonban ezt mindenki előtt nyilvánosságra hoztam. Azok, akik nem tartoznak Hozzám, Ellenem vannak; azok, akik Hozzám tartoznak, azok, akik Velem összeegyeztethetők. Ez teljességgel kétségbevonhatatlan, és ez az elv áll a Sátán felett hozott ítéletem mögött. Ezt az alapelvet mindenkinek ismernie kell, hogy láthassák igazságosságomat és igaz voltomat. Mindenki, aki a Sátántól származik, megítéltetik, megégettetik és hamuvá lesz. Ez is az Én haragom, és ebből még inkább nyilvánvalóvá válik az Én természetem. Mostantól kezdve az Én természetemet nyíltan hirdetik; fokozatosan feltárul minden nép és nemzet, minden vallás, minden felekezet és minden rendű és rangú ember előtt. Semmi sem marad rejtve; minden feltárul. Azért kell ezt tennem, mert az Én természetem és a cselekedeteim mögötti alapelv a legrejtettebb misztérium az

emberiség számára (hogy az elsőszülött fiak ne sértsék meg adminisztratív rendeleteimet, és azért is, hogy felfedett természetemet minden nép és nemzet megítélésére használjam). Ez az Én irányítási tervem, és ezek az Én munkám lépései. Ezen senki sem változtathat egykönnyen. Én már megéltem isteni mivoltom teljes természetét emberi mivoltomban, úgyhogy senkinek sem engedem, hogy megsértse emberi mivoltomat. (Minden, amit megélek, az isteni természet; ez az oka annak, hogy korábban azt mondtam, Én vagyok Maga az Isten, aki túllépett a normális emberi mivolton.) Biztosan nem bocsátok meg senkinek, aki megsért Engem, hanem hagyom, hogy az örökkévalóságba vesszen! Emlékezz! Ez az, amiről döntöttem; más szóval, ez az Én adminisztratív rendeleteim nélkülözhetetlen része. Ezt mindenkinek látnia kell: a személy, aki Én vagyok, Isten, mi több, Maga az Isten. Ennek mostanra már világosnak kellene lennie! Nem mondok semmit meggondolatlanul. Mindent világosan mondok ki, és mindenre rámutatok, amíg teljes megértést nem nyersz.

A helyzet nagyon feszült; nem csupán az Én otthonomban, hanem még inkább a házamon kívül, azt kívánom, hogy tanúskodjatok az Én nevemről, éljete meg Engem, és minden szempontból tegyetek tanúságot Rólam. Mivel ezek a végső idők, most minden készen áll s minden megtartja eredeti külsőjét, és mindez sosem változik már meg. Akiket el kell vetni, azokat el kell vetni, és akiket meg kell tartani, azokat meg kell tartani. Ne próbáljatok meg erőszakkal ragaszkodni vagy eltaszítani; ne próbáljátok megzavarni az Én irányításomat vagy tönkretenni az Én tervemet. Emberi nézőpontból mindig szerető és könyörületes vagyok az emberiséggel szemben, az én nézőpontomból azonban a természetem a munkám szakaszai szerint különböző, ugyanis Én vagyok Maga a gyakorlati Isten; Én vagyok Maga az egyedülálló Isten! Egyszerre vagyok változhatatlan és szüntelenül változó. Ez olyasmi, amit senki sem tud felfogni. Csak akkor értitek meg világosan és lesztek képesek felfogni, ha beszélek nektek róla, és elmagyarázom nektek. Az Én fiaimhoz szerető, könyörületes, igazságos és fegyelmező vagyok, ám nem ítélező (és ez alatt azt értem, hogy nem pusztítom el az elsőszülött fiakat). A fiaimon kívüli emberek felé bármikor megváltozom, a korszakok változásától függően: lehetek szerető, könyörületes, igazságos, fenséges, ítélező, haragvó, átkozódó, égető, és végül, a testükre pusztulást hozó. Azok, akik pusztulásé lesznek, lelkükkel és szellemükkel együtt enyésznek el. Ugyanakkor azoknak, akik szolgálatot teljesítenek, csak a lelke és a szelleme marad meg (és ami a részleteket illeti, hogy ezt hogyan valósítom meg a gyakorlatban, arról később beszélek nektek, hogy megértsétek). Mindazonáltal, sosem lesz szabadságuk és sosem szabadulnak fel, mert az Én embereim alatt állnak, és az Én embereim irányítják őket. Azért utáltam meg annyira a szolgálattevőket, mert mindannyian a nagy vörös sárkány leszármazottai, és azok, akik nem szolgálattevők, szintén a nagy vörös sárkány leszármazottai. Más szóval, mindenki, aki nem elsőszülött fiú, a nagy vörös sárkány leszármazottja. Amikor azt mondom, hogy az elkárhozottak örök dicséretet ajánlanak Nekem, az alatt azt értem, hogy örökké szolgálatot teljesítenek majd Nekem. Ez kőbe vésett. Azok az emberek

mindig rabszolgák, marhák és lovak lesznek. Bármikor lemészárolhatom őket, és úgy uralkodhatok felettük, ahogyan kívánok, ugyanis ők a nagy vörös sárkány leszármazottai, és nem bírnak az Én természetemmel. S mivel a nagy vörös sárkány leszármazottai, az ő természetével rendelkeznek; azaz fenevadak természetével bírnak. Ez teljességgel igaz, és örökké változatlan! Azért van ez így, mert Én rendeltem el eleve mindezt. Ezt senki sem változtathatja meg (nevezetesen, nem engedem, hogy bárki is e szabály ellenében cselekedjen); ha megpróbálsz, lesújtok rád!

Az Általam feltárt misztériumokra kell tekintenetek, hogy lássátok, mely lépcsőfokot érte el az Én irányítási tervem és az Én munkám. Nézzétek meg, mit teszek a kezemmel, és mely emberekre hullnak az Én ítéleteim és a haragom. Ez az Én igazságosságom. Az általam feltárt misztériumokkal összhangban rendezem munkámat és irányítom a tervemet. Ezen senki sem változtathat; lépésről lépésre kell megtenni, az Én óhajom szerint. A misztériumok az utat jelentik, amely mentén az Én munkám működik, és az Én irányítási tervem lépéseit jelző jelek. Az Én misztériumaimhoz senki sem adhat hozzá, sem nem vehet el belőlük semmit, mert ha a misztérium rossz, akkor az út is rossz. Miért fedem fel előttetek a rejtélyeimet? Mi az oka? Ki tudja közületek világosan megmondani? Ezen kívül azt mondtam, hogy a misztériumok az út, tehát mire utal ez az út? Ez az a folyamat, amely során átmertek a hústestből a testbe, és ez egy fontos szakasz. Miután felfedem a misztériumaimat, az emberek elképzelései fokozatosan eltűnnek, gondolataik pedig fokozatosan gyengülnek. Ez a szellemi birodalomba való belépés folyamata. Ezért mondom, hogy munkám lépésekben valósul meg, és ez nem homályos; ez a valóság, és ez az Én munkamódszerem. Ezen senki sem tud változtatni, és senki más nem tudja ezt elérni, mert Én vagyok Maga az egyedülálló Isten! Az Én munkámat személyesen Én teljesítem. A teljes mindenség-világot egyedül Én irányítom és egyedül Én rendezem. Ki merészel nem hallgatni Rám? (Az „egyedül Én” alatt Magát Istent értem, mert az a személy, aki Én vagyok, Isten Maga – tehát ne ragaszkodjatok olyan szorosan a saját elképzeléseitekhez.) Ki merészel szembeszegülni Velem? Az ő részük szigorú büntetés lesz! Láttátok a nagy vörös sárkány kimenetelét! Az az ő vége, ugyanakkor elkerülhetetlen is. A munkát Nekem Magamnak kell elvégezni, hogy a nagy vörös sárkány megszégyenüljön. Soha többé nem támadhat fel, és az egész örökkévalóságra megsemmisül! Most elkezdem feltárni a rejtélyeket. (Emlékezzetek! A felfedett misztériumok többsége olyasmi, amit gyakran hangoztattok, ám senki sem érti.) Mondtam, hogy mindazok a dolgok, amelyeket az emberek befejezetlennek látnak, az Én szememben már befejeződtek, és azok a dolgok, amelyeket én csak most látok kezdődni, az emberek számára már késznek tűnnek. Ez paradox? Nem. Az emberek azért gondolkodnak úgy, mert megvannak a saját elképzeléseik és gondolataik. Az Általam tervezett dolgok a szavaim által teljeseznek be (létrejönnek, amikor azt mondom, és elkészülnek, amikor azt mondom). Nekem azonban nem úgy tűnik, hogy az Általam elmondottak teljesültek. Azért van ez így, mert az Általam tett dolgoknak időbeli korlátja van. Ezért ezeket a dolgokat befejezetlennek látom, holott az emberek

testi szemében (az időfelfogásuk különbözősége miatt) ezek a dolgok már befejeződtek. Mostanság a legtöbb ember gyanakvó Velem szemben az Általam feltárt misztériumok miatt. A valóság beállta miatt, és mert a szándékaim nem egyeznek az emberek elképzeléseivel, ellenállnak Nekem és megtagadnak Engem. Ez a Sátán, aki saját cselszövéseivel hálózza be magát. (Áldásokat akarnak kapni, ám nem számítottak arra, hogy Isten ilyen mértékben eltérne a saját elképzeléseiktől, így hát meghátrálnak.) Ez is az Én munkám hatása. Minden embernek dicsérnie kellene Engem, éljeneznie Nekem és dicsőséget adnia Nekem. Abszolút minden az Én kezemben van, és abszolút minden az Én ítéletemen belül esik. Amikor minden nép az Én hegyemhez áramlik, és amikor az elsőszülött fiak győzedelmesen térnek vissza, az lesz az Én irányítási tervem végpontja. Az lesz az Én hatezer éves irányítási tervem beteljesedésének pillanata. Mindent személyesen Én rendezek el; ezt már sokszor mondtam. Mivel ti még mindig a ti elképzeléseitekben éltek, ismételten hangsúlyoznom kell ezt, hogy ne kövessetek itt el olyan hibákat, amelyek megzavarnák a tervemet. Az emberek nem segíthetnek Nekem, nem is vehetnek részt az Én irányításomban, ugyanis ti jelenleg még mindig húsból és vérből vagytok (bár Hozzám tartoztok, továbbra is a testben éltek). Ily módon azt mondom, hogy akik húsból és vérből valók, nem kaphatják meg az Én örökségemet. Ez a fő oka annak is, hogy belépjete a szellemi birodalomba.

A világon a földrengések a katasztrófa kezdetét jelentik. Először a világot – vagyis a földet – változtatom meg, ezután jönnek a járványok és az éhínségek. Ez az Én tervem, és ezek az Én lépéseim, és mindent mozgósítani fogok, hogy Engem szolgáljon, hogy bevégezzem irányítási tervemet. Ily módon az egész mindenség-világ pusztulásá lesz, az Én közvetlen beavatkozásom nélkül is. Amikor először öltöttem testet és a keresztre szegeztek, a föld borzasztóan megremegett, és ugyanígy lesz akkor is, amikor eljön a vég. A földrengések abban a pillanatban kezdődnek, amikor a testből a szellemi birodalomba lépek. Így az elsőszülött fiak egyáltalán nem szenvednek majd katasztrófától, miközben azok, akik nem elsőszülött fiak, szenvedni fognak a katasztrófa közepette. Ezért emberi nézőpontból mindenki elsőszülött fiú akar lenni. Az emberek előérzete szerint ez nem az áldások élvezéséért van, hanem azért, hogy elkerüljék a katasztrófa szenvedését. Ez a nagy vörös sárkány mesterkedése. Én azonban soha nem hagyom majd, hogy megszökjön; elérem, hogy elszenvedje súlyos büntetésemet, majd felálljon és szolgálatot teljesítsen Nekem (ez arra utal, hogy fiaim és népem teljessé tétessenek), elérem, hogy örökké saját cselszövései csapják be, örökké fogadja ítéletemet, és örökké égessem őt. Ezt jelenti igazából az, hogy a szolgálattevők dicsérjenek Engem (vagyis arra használok őket, hogy kinyilatkoztassák nagy erőmet). Nem engedem a nagy vörös sárkánynak, hogy a királyságomba lopakodjon, sem annak jogát nem adom meg neki, hogy dicsőítsen Engem! (Ugyanis nem méltó rá; sosem lesz méltó!) Csupán azt érem el, hogy a nagy vörös sárkány az örökkévalóságig szolgáljon Engem! Csak azt engedem meg neki, hogy leboruljon Elöttem. (Azok, akik elpusztulnak, jobban járnak, mint a kárhozatra jutottak; a pusztulás a súlyos büntetés átmeneti formája csupán, míg azok,

akik a kárhozatban vannak, örökké szenvednek majd a súlyos büntetésektől. Ezért használom a „leborul” szót. Mivel ezek az emberek a házamba lopakodnak és a kegyelmem nagy részét élvezik, van is némi tudásuk Rólam, súlyos büntetéseket alkalmazok. Ami a házamon kívülieket illeti, azt mondhatnátok, hogy a tudatlanok nem szenvednek majd.) Az emberek elképzelései szerint azt hiszik, hogy azok, akik elpusztulnak, rosszabbul járnak, mint a kárhozatra jutottak, ám épp ellenkezőleg, az utóbbiaknak örökké tartó súlyos büntetést kell szenvedniük, akik pedig elpusztulnak, örökre visszatérnek a semmibe.

109. fejezet

Minden nap kijelentéseket teszek, beszélek, és felfedem nagy jeleimet és csodáimat. Mindezek a dolgok alkotják Lelkem munkáját. Az emberek szemében Én csak egy ember vagyok, de éppen ebben az emberben fedem fel mindenemet, valamint nagy hatalmamot.

Mivel az emberek figyelmen kívül hagyják az embert, aki vagyok, és figyelmen kívül hagyják tetteimet, azt feltételezik, hogy ezeket a dolgokat egy ember tette. Mégis, miért nem gondolkodsz el egy pillanatra azon, vajon egy ember képes lenne-e megvalósítani azt, amit Én teszek? Az emberek nem ismernek ennyire Engem; nem értik szavaimat és nem értik tetteimet sem. Gonosz, romlott emberek! Mikor foglak elnyelni téged? Mikor temetlek el a tűz és kénkö távában? Oly sokszor űztek el Engem a csoportotokból, oly sokszor megsértettek, gúnyoltak és rágalmaztak Engem az emberek, és oly sokszor nyíltan ítékeztek és dacoltak Velem. Vak emberek! Nem tudjátok-e, hogy ti csupán egy marék sár vagytok a tenyeremben? Nem tudjátok-e, hogy ti csupán teremtésem tárgyai vagytok? Haragom most szabadul el, és senki sem tud ellene védekezni. Az emberek csak újra és újra irgalomért könyöröghetnek. Mivel azonban munkám ilyen mértékben előrehaladt, senki sem tud rajta változtatni. A teremtett lényeknek vissza kell térniük a sárba. Nem arról van szó, hogy Én igazságtalan vagyok, hanem arról, hogy ti túlságosan romlottak és elvetemültek vagytok, és ez azért van, mert a Sátán a hatalmába kerített benneteket, és az eszközeivé váltatok. Én vagyok a szent Isten Maga; engem nem lehet beszennyezni, és tisztátalan templomot sem birtokolhatok. Mostantól kezdve tomboló dühöm (amely súlyosabb, mint a harag) elkezd kiáradni minden nemzetre és népre, és megfenyíti az összes söpredéket, akik Tőlem származnak, de nem ismernek Engem. A végletekig gyűlölöm az embereket, és nem tanúsítok többé irgalmat; inkább minden átkom lezúdítom. Egyáltalán nem lesz többé könyörület és szeretet, minden a semmibe fog hamvadni, és csak az Én királyságom marad meg, hogy népem dicsérjen Engem a házamban, dicsőítsen Engem, és örökké örvendezzen Nekem (ez az Én népem feladata). Kezem hivatalosan is elkezd majd megfenyíteni azokat, akik házamon belül és kívül vannak. Egyetlen gonosztevő sem tudja majd elkerülni szorításomat és

ítéletemet; mindenkinek át kell esnie ezen a megpróbáltatáson, és imádnia kell Engem. Ez az Én fenségem, és ez ráadásul egy adminisztratív rendelet, amelyet a gonosztevőknek hirdetek ki. Senki sem menthet meg senki mást. Az emberek csak maguk gondoskodhatnak magukról, de bármit is tesznek, nem lesznek képesek elkerülni fenyítő kezemet. Itt tárul fel az ok, amiért azt mondják, hogy adminisztratív rendeleteim kemények; ezt a tényt minden ember a saját szemével láthatja.

Amikor dühössé kezdek válni, minden démon, kicsi és nagy, megfutamodik attól való mélységes félelmében, hogy a kezem halálra sújtja őket – de senki sem menekülhet el a kezem elől. A büntetés minden eszközét a kezemben tartom; a kezem ural mindent, minden az Én markomban van, és senki sem tud kiszabadulni. Ez az Én bölcsességem. Amikor az emberi birodalomba jöttem, már mindenféle előkészítő munkát elvégeztem, lerakva az alapot ahhoz, hogy megkezdjem munkámat az emberek között (ez azért van, mert Én vagyok a bölcs Isten, és megfelelően foglalkozom azzal, hogy mit kell tenni, és mit nem kell tenni). Miután mindent megfelelően elrendeztem, hús-vér testté lettem, és eljöttem az emberi birodalomba. Azonban senki sem ismert fel Engem. Azokon kívül, akiket megvilágosítottam, a lázadás összes fia dacol Velem, megaláz, és semmibe vesz engem. A végén azonban elérem, hogy jól neveltek és engedelmesek legyenek. Bár az emberek számára úgy tűnhet, mintha nem sokat tennék, az Én nagy munkám már befejeződött. (Az emberek mindannyian teljes mértékben engedelmeskednek az embernek, aki vagyok, szóban és szívben egyaránt; ez egy jel.) Ma felemelkedem és megfenyíték mindenféle gonosz szellemet, amely szembeszáll Velem. Függetlenül attól, hogy mennyi ideig követtek Engem, el kell hagyniuk Engem. Nem akarok senkit, aki ellenem van (ők azok, akiknek nincs szellemi megértésük, akiket átmenetileg gonosz szellemek szálltak meg, és akik nem ismernek Engem). Egyetlenegy sem akarok közülük! Mindannyian el lesznek távolítva, és a kárhozat fiaivá válnak! Miután ma Értem szolgáltak, mindannyiuknak távoznuk kell! Ne lézengjete házamban; hagyjátok abba az állandó, szégyentelen ingyenélést! Akik a Sátánhoz tartoznak, mind az ördög fiai, és örökre elvesznek. Mindazok, akik szembeszállnak Velem, csendben távoznak majd mellőlem, hogy munkám üteme kevésbé legyen akadályoztatva, és ne legyenek további zavarások. Minden dolog az Én parancsomra fog történni, mindenféle akadályok és fennakadások nélkül. Mindenki el fog bukni a tekintetem előtt, és megsemmisül a hamvasztásomban. Ez mutatja mindenhatóságomat és tökéletes bölcsességemet (azt, amit elsőszülött fiaimban tettem). Ez még nagyobb dicsőséget ad nevemnek, és még nagyobb dicsőséget hoz Rám. Abból, amit teszek, és a hanghordozásomból mindannyian láthatjátok, hogy befejeztem minden munkámat a házamban, és hogy elkezdtem a pogány nemzetek felé fordulni. Ott kezdem meg munkámat, és véghezviszem munkám következő lépését.

A legtöbb szavam nem felel meg a ti elképzeléseiteknek – de ne távozzatok, fiaim. Az, hogy ezek nem illenek az emberi elképzelésekhez, nem jelenti azt, hogy nem az Én kijelentéseim. Éppen ez bizonyítja, hogy valóban Én mondtam őket. Ha szavaim

összhangban lennének az emberi elképzelésekkel, akkor az a gonosz szellemek műve lenne. Ezért nagyobb erőfeszítést kell fektetnetek a szavaimba, azt kell tennetek, amit én teszek, és azt kell szeretnetek, amit én szeretek. Ez a végső korszak egyben az a korszak is, amelyben minden katasztrófa újra felbukkan, és ezenfelül ez az a korszak, amelyben felfedem természetem egészét. Amikor minden szent trombitám megszólal, az emberek valóban félni fognak; akkor senki sem mer majd gonoszságot elkövetni, hanem ehelyett leborulnak előttem, bölcsességemet és mindenhatóságomat méltányolva. Végül is én vagyok a bölcs Isten Maga! Ki tud Engem megcáfolni? És ki merészel fellázadni ellenem? Ki nem merészeli elismerni bölcsességemet? Ki nem merészeli megismerni mindenhatóságomat? Amikor Lelkem mindenütt nagyszerű munkát végez, mindenki ismeri mindenhatóságomat, de célomat még mindig nem értem el. Azt akarom, hogy az emberek haragom eredményeként lássák mindenhatóságomat, bölcsességemet és személyem dicsőségét. (Mindezek az elsőszülött fiakban nyilvánulnak meg; ez teljesen igaz. Rajtuk kívül senki sem lehet személyem része; ezt Én rendeltem el.) Az Én házámban végtelen rejtélyek vannak, amelyeket az emberek nem tudnak kifürkészni. Amikor beszélek, az emberek azt mondják, hogy túl irgalmatlan vagyok. Azt mondják, hogy oly sokan már szeretnek Engem egy bizonyos fokig. Akkor miért mutatok rá arra, hogy azok a nagy vörös sárkány leszármazottai? Sőt, miért hagyom el őket egytől egyig? Nem jobb-e, ha több ember van a házámban? Ennek ellenére továbbra is így cselekszem. Nem lehet sem eggyel több, sem eggyel kevesebb, mint az általam előre meghatározott szám. (Ez az én adminisztratív rendeletem. Ezt nemcsak hogy egyetlen ember sem változtathatja meg, de még Én Magam sem tudom megváltoztatni, mert nem hajolhatok meg a Sátán előtt. Ez elég ahhoz, hogy bölcsességem és fenségem nyilvánvalóvá váljon. Én vagyok az egy Isten Maga. Az emberek meghajolnak Előttem; Én nem hajlok meg az emberek előtt.) Pontosan ez az a pont, amely a leginkább megalázza a Sátánt. Az általam kiválasztott emberek mind alázatosak, szófogadóak, engedelmesek és őszinték és képesek alázattal és szerénnyel szolgálni Engem. (A Sátán ezt a tényt arra akarta felhasználni, hogy megalázzon Engem, de Én visszavertem a Sátánt.) Ezekben az emberekben megmutatkozik az Én természetem. Amikor a győzelmes csatát követően visszatérek, felkenem majd elsőszülött fiaimat, hogy királyok legyenek a királyságomban, és csak ezután kezdek majd el nyugalomra térni, mert ők királyként fognak uralkodni mellettem. Elsőszülött fiaim Engem képviselnek, és ők Engem fejeznek ki. Alázatos és szerény szolgálatukban engedelmeskednek Nekem; őszinteségükben végrehajtják szavaimat; őszinteségükben azt mondják, amit Én mondom; és alázatosságukban dicsőséget szereznek nevemnek (sem szemtelenséggel, sem vadsággal, hanem fenséggel és haraggal). Elsőszülött fiaim! Itt az ideje, hogy megítéljem a világegyetemet! Megáldalak benneteket, hatalmat adok nektek, és megjutalmazlak benneteket az áldásokból való részesedéssel! Már minden megvalósult, és mindent ti irányítotok és alakítotok, mert én vagyok a ti Atyátok; én vagyok az erős bátyátok, én vagyok a menedéketek, és én vagyok a támaszotok.

Sőt, én vagyok a Mindenhatótok; én vagyok a mindenetek! Minden az Én kezemben van, és minden a ti kezetekben is van. Ez nemcsak a mátt foglalja magában, hanem a tegnapot is, sőt még a holnapot is! Hát nem érdemes ezt ünnepelni? Nem éri ez meg az ünnepeléseket? Mindannyian fogadjátok el Tőlem a megérdemelt részeteket! Mindenemet nektek adom, anélkül, hogy akár csak egy kicsit is félretennék Magamnak, mert minden vagyonom a tiétek és gazdagságom a tiétek. Ez az oka annak, hogy azt mondtam, „nagyon jó”, miután megteremtettelek titeket.

Tudjátok-e, hogy ki irányítja azt, amit ma tesztek, gondoltok és mondtok? Mi a tetteitek mögötti cél? Kérdezem tőletek: hogyan vettek részt a Bárány menyegzői lakomáján? Ez ma van? Vagy a jövőben? Mi a Bárány menyegzői lakomája? Ugye nem tudjátok? Nos, akkor elmagyarázom nektek: amikor az emberi birodalomba érkeztem, mindenféle embert, ügyet és dolgot úgy rendeztem el, hogy azt az embert szolgálja, aki ma vagyok. Most, hogy minden befejeződött, félredobom a szolgálatot teljesítőket. Mi köze ennek a menyegzői lakomához? Amikor ezek az emberek szolgálatot teljesítenek Nekem – vagyis amikor a Báránnyá válok –, akkor érzem a menyegzői lakoma ízét. Más szóval, minden fájdalom, amit elszenvedtem, minden, amit tettem, minden, amit mondtam, mindenki, akivel találkoztam, és minden, amit életem során tettem, a menyegzői lakomát foglalja magában. Miután felkenték az embert, aki Én vagyok, elkezdtek követni Engem (és ekkor váltam a Báránnyá); így az Én vezetésem alatt ti mindenféle fájdalmat és katasztrófát megtapasztaltatok, a világ elhagyott és megrágalmazott benneteket, a család elhagyott benneteket, és áldásaim alatt éltetek. Mindezek a dolgok a Bárány menyegzői lakomájának a részei. Azért használom a „menyegzői lakomát”, mert mindannak a cselekedetnek, amire rávezetlek titeket, az a célja, hogy elnyerjelek benneteket. Mindez azonban mind az ünnep része. A jövőben – vagy mondhatnánk, hogy ma – minden, aminek örültök, minden, amit elnyertek, és minden királyi hatalom, amin Velem osztoztok, része az ünnepnek. Szeretetem eljut mindazokhoz, akik szeretnek Engem. Akiiket szeretek, örökké megmaradnak, soha nem lesznek eltávolítva, és örökké szeretetemben lesznek. Ez örökké tart!

110. fejezet

Amikor mindent felfedek, akkor lesz az az idő, amikor megpihenek, és ezen felül, amikor minden rendben lesz. Én személyesen végzem a saját munkámat; mindent Én magam vezényelek le és rendezek el. Amikor kijövök Sionból és visszatérek, és amikor elsőszülött fiaimat már teljessé tettem, akkorra fejezem majd be nagy művemet. Az emberek elképzelése szerint valaminek, ami megtörtént, láthatónak és kézzelfoghatónak kell lennie, de Én ezt úgy látom, hogy minden abban a pillanatban készen van, amikor megtervezem. Sion az én lakhelyem és egyben a rendeltetési helyem is; ott fedem fel mindenhatóságomat, és ott osztozunk majd elsőszülött fiaimmal családként a

boldogságunkban. Ott fogok velük élni az örökkévalóságig. Sion, az a gyönyörű hely, ahová az emberek vágyakoznak. Az idők során számtalan ember vágyott Sionba, de a kezdetektől fogva egyetlen egy sem lépett be oda. (Még az elmúlt korok szentjei és prófétái közül sem lépett be senki Sionba; ez azért van, mert az utolsó napokban kiválasztom elsőszülött fiaimat, és mindannyian ekkor születnek; ezáltal irgalmam és kegyelmem, amelyekről beszéltem, még nyilvánvalóbbá válik.) Minden egyes személy, aki most elsőszülött fiú, be fog lépni Velem Sionba és örülni fog ennek az áldásnak. Elsőszülött fiaimat bizonyos mértékig felemelem, mert ők rendelkeznek a képességgel és dicsőséges képmásommal és mert képesek tanúságot tenni Mellettem, dicsőíteni Engem és megélni Engem. Sőt, képesek legyőzni a Sátánt és megalázni a nagy vörös sárkányt. Ez azért van, mert az én elsőszülött fiaim tiszta szüzek; ők azok, akiket szeretek, és ők azok, akiket kiválasztottam és előnyben részesítettem. Azért emelem fel őket, mert képesek megállni a helyüket és képesek alázatosan, a háttérben szolgálni Engem, és erőteljes tanúságot tenni Mellettem. Minden energiámat elsőszülött fiaimra áldoztam, és mindenféle embert, eseményt és dolgot gondosan előkészítettem az ő szolgálatukra. Végül, elsőszülött fiaimon keresztül fogom elérni, hogy mindenki lássa teljes dicsőségemet, és miattuk mindenkit teljesen meg fogok győzni Magamról. Nem fogok egyetlen démont sem kényszeríteni, és nem félek az ámokfutásuktól vagy a vakmerőségüktől, mert vannak tanúim és hatalom van a kezemben. Hallgassatok rám most, sátánhoz hasonlatos emberek! Minden egyes általam kiejtett szó és minden cselekedetem mögött az a szándék áll, hogy elsőszülött fiaimat tökéletessé tegyem. Ezért neked meg kell fogadnod parancsaimat és engedelmeskedned kell elsőszülött fiaimnak; különben úgy bánok el veled, hogy azonnali kárhozatra juttatlak! Elsőszülött fiaim már megkezdték adminisztratív rendeleteim végrehajtását, mert ők az egyetlenek, akik méltók arra, hogy trónomat fenntartsák; Én már felkentem őket. Azok, akik nem engedelmeskednek elsőszülött fiaimnak, bizonyosan nem jók, és kétségtelenül a nagy vörös sárkány küldte őket, hogy megzavarják irányítási tervemet. Az ilyen gazembereket azonnal ki kell taszítani a házamból. Nem akarom, hogy az ilyenek szolgálatot tegyenek Nekem; örök pusztulással néznek majd szembe – és nagyon hamar, késedelem nélkül fognak szembenézni vele! Azok, akik az Én szolgálatomban állnak, már meg kellett, hogy kapják jóváhagyásomat; engedelmesnek kell lenniük anélkül, hogy aggódnának az ár miatt, amit esetleg fizetniük kell. Ha lázadók, akkor nem méltóak arra, hogy szolgálatot tegyenek Nekem; nincs szükségem ilyen teremtményekre. Sietniük kellene, hogy eltűnjenek innen; egyáltalán nincs szükségem rájuk! Ezzel most már tisztában kell lenned! Azoknak, akik Engem szolgálnak, jól kell végezniük azt, és nem okozhatnak semmilyen problémát. Ha úgy érzed, hogy nincs remény és elkezdesz problémákat okozni, akkor habozás nélkül végzek veled! Vajon tisztában vannak ezzel azok, akik az Én szolgálatomban vannak? Ez az Én adminisztratív rendeletem.

Az elsőszülött fiaim kötelessége, hogy tanúságot tegyenek Mellettem, ezért nem várom el tőletek, hogy bármit is tegyetek Értem; Én mindaddig megelégszem, amíg

megfelelően végzitek a kötelességeiteket és örültök az áldásoknak, amelyeket nektek adományozok. Amikor bejártam az egész világegyetemet és eljutottam a világ végére, kiválasztottam elsőszülött fiaimat és teljessé tettem őket. Ez olyasmi, amit a világ teremtése előtt befejeztem; az emberiség közül senki sem tudja ezt, de munkámat csendben végeztem el. Ez a tény nincs összhangban az emberi elképzelésekkel! A tények azonban tények és senki sem változtathatja meg őket. A démonok, kicsik és nagyok egyaránt, fondorlatukon keresztül felfedték valódi alakjukat és különböző mértékben részesültek fenyítésemben. Munkámnak vannak lépései és szavaimban bölcsesség rejlik. Láttatok-e valamit tetteimből és szavaimból? Vajon egyszerűen csak tesztek és mondok dolgokat? Vajon szavaim pusztán durvák, ítélkezők vagy vigasztalók? Ez túlságosan leegyszerűsítő, de az emberiség számára ezt látni minden, csak nem egyszerű. Szavaimban nemcsak bölcsesség, ítélet, igazságosság, fenség és vigasztalás van, hanem még ennél is több, tartalmazzák azt, amim van és ami vagyok. Minden egyes szavam olyan rejtély, amelyet az emberiség nem tud felfedni; szavaim teljesen kifürkészhetetlenek és bár a rejtélyeket már felfedték, még mindig kívül esnek az emberiség képzeletének és megértésének hatókörén, mely az emberi képességeken alapul. A Számomra legegyszerűbb szó a legnehezebben érthető az emberek számára, így a különbség köztem és közöttük olyan, mint az ég és föld közötti különbség. Ezért akarom teljesen megváltoztatni elsőszülött fiaim alakját és teljesen be akarom őket vinni a testbe. A jövőben nemcsak a testből fognak belépni a hús-vér testbe, hanem különböző mértékben meg fogják változtatni az alakjukat, miközben benne lesznek. Ez az Én tervem. Ez olyasvalami, amit az emberek nem tudnak megtenni; egyáltalán nincs rá módjuk. Ezért, még ha ezt részletesen el is magyaráznám nektek, akkor sem értenétek meg; csupán a természetfeletti érzésébe tudnátok belépni. Ez azért van, mert én vagyok a bölcs Isten Maga.

Amikor látjátok a rejtélyeket, mindannyian reagáltok valahogyan. Még ha mélyen legbelül nem is fogadjátok el vagy ismeritek el ezeket a rejtélyeket, szóban elismeritek őket. Az ilyen emberek a legálnokabbak, és amikor felfedem a rejtélyeket, egytől egyig kivetem és elhagyom őket. Azonban mindent, amit tesztek, lépésekben végzem. Nem csinállok elhamarkodottan dolgokat és nem vonok le vakon következtetéseket; ez azért van, mert isteni természetem van. Az emberek egyáltalán nem képesek tiszta képet nyerni arról, hogy jelenleg mit tesztek, vagy hogy mit fogok tenni a következő lépésben. A munkamódszerem csak akkor halad egy lépést előre Velem, amikor egy lépésnek a szavairól beszélek. Minden az Én szavaimban történik, és minden az Én szavaimban táruul fel, ezért senkinek sem kellene türelmetlenné lennie; elegendő megfelelően végezni Nekem a szolgálatot. A korszakok előtt egy fügefáról szóló próféciaát mondtam, de a korszakok során senki sem látott fügefát, és senki sem tudta megmagyarázni, habár ezek a szavak korábbi dicséretekben is szerepeltek, senki sem ismerte valódi értelmüket. Ezek a szavak összezavarták az embereket, akárcsak a „nagy katasztrófa” kifejezés, és ez olyan rejtélyt teremtett, amelyet soha nem fejtettem ki az

emberiség előtt. Az emberek úgy gondolták, hogy a fügefa valószínűleg egy jófajta gyümölcsfa, vagy talán, ha még egy lépéssel tovább megyünk, akkor a szentekre utal – azonban még mindig nagyon messze voltak e szavak valódi jelentésétől. El fogom mondani nektek, amikor az utolsó napokban kinyitom a tekercsemet. („A tekercs” az összes szavamra utal, amit mondtam – az utolsó napokban mondott szavaimra; ez az összeset tartalmazza.) „A fügefa” az adminisztratív rendeleteimre utal – azok mindegyikére. De ez csak egy része annak, hogy ez mit jelent. A fügefa sarjadása arra utal, hogy elkezdtem munkálkodni és beszélni a hús-vér testben, de adminisztratív rendeleteim még mindig nem váltak ismertté (és ez azért van, mert abban az időben még nem tettek tanúságot Nevem mellett, és senki sem tudott adminisztratív rendeleteimről). Amikor nevem mellett tanúságot tesznek és elterjed, amikor minden ember dicsőíti azt, és amikor adminisztratív rendeleteim eredményeket érnek el, akkor lesz az, amikor a fügefa gyümölcsöt terem. Ez a teljes magyarázat, semmi sem maradt ki belőle; itt mindent felfedtem. (Azért mondom ezt, mert korábbi szavaimban volt egy olyan rész, amelyet még nem fedtem fel teljesen; ezért nektek türelmesen kellett várnotok és keresnetek.)

Amikor teljessé teszem az elsőszülött fiaikat, teljes dicsőségemet és teljes megjelenésemet felfedem a világegyetemi előtt. Ez testben fog megtörténni, és minden ember felett lesz, az Én saját személyemben; ez az Én Sion-hegyemen és az Én dicsőségemben fog megtörténni, és legfőképpen a dicséreték zengése közepette fog megtörténni. Ezenkívül ellenségeim visszavonulnak majd mellőlem, és alászállnak a feneketlen mélységbe és a tűz és kénkö távába. Az, amit az emberek ma el tudnak képzelni korlátozott és nincs összhangban eredeti szándékommal; ez az oka annak, hogy minden nap, amikor beszélek, az emberek elképzeléseit és gondolatait veszem célba. Eljön majd a nap (a testbe való belépés napja), amikor az, amit mondok, teljesen illik majd hozzátok, és semmiféle ellenállást nem fogtok tanúsítani. Ekkor nektek már nem lesznek gondolataitok és ezután abbahagyom a kijelentéseket. Mivel többé már nem lesznek saját gondolataitok, egyszerűen csak közvetlenül foglak megvilágosítani benneteket – ez az az áldás, amelynek az elsőszülött fiak fognak örülni és ez akkor fog megtörténni, amikor királyokként uralkodnak majd mellettem. Az emberi lények nem hisznek olyan dolgokban, amelyeket nem tudnak elképzelni, és még ha vannak is, akik hisznek, csak azért teszik ezt, mert különleges módon megvilágosítottam. Máskülönben senki sem hinne, és ez olyasmi, amit meg kell tapasztalni. (Anélkül, hogy ezen a lépésen keresztül mennénk, nem fedhetném fel az Én nagy hatalmamat, és ez azt jelenti, hogy szavaim pusztán kimondása által megszabadítom az embereket elképzeléseiktől. Senki más nem képes elvégezni ezt a munkát, és senki sem helyettesíthet Engem. Én vagyok az egyetlen, aki ezt képes megvalósítani; ez azonban nem abszolút. Ezt a munkát az emberiségen keresztül kell elvégezni.) Az emberek feltöltődnek energiával szavaim hallatán, de végül mindannyian visszahúzódnak. Nem tehetnek mást, csak ezt. Közben vannak olyan rejtélyek, amelyeket az emberek nem tudnak felfogni. Senki sem tudja

elképzelné, hogy mi fog történni, Én pedig lehetővé teszem számotokra, hogy ezt meglássátok abban, amit felfedek. Ezáltal nyilvánvalóvá válik majd e szavaim valódi értelme: „gyökerestől kiirtom mindazokat, akik nem felelnek meg az Én célomra”. Elsőszülött fiaimnak sokféle megnyilvánulása van, akár csak ellenségeimnek. Ezek mind felfedésre kerülnek előttetek, egytől egyig. Emlékezzetek! Az elsőszülött fiakon kívül bárki másban munkálkodnak a gonosz szellemek; ők mind a Sátán lakásai. („Ezek hamarosan egyesével feltáruulnak majd, de vannak, akiknek a legvégsőig kell szolgálniuk, és vannak, akiknek csak egy ideig kell szolgálniuk.”) Szavaim munkája alatt mindenki meg fogja mutatni valódi alakját.

Minden nemzet, minden hely és minden felekezet élvezi nevem gazdagságát. Mivel a katasztrófa már a küszöbön áll és karnyújtásnyira van Tőlem, és arra készülök, hogy fokozatosan lezúdítsam, mindenki sürgősen keresi az igaz utat, amelyet akkor is keresni kell, ha ennek az az ára, hogy mindent feladunk. Minden dologban megvan a saját időzítése. Amikor azt mondom, hogy meg fog valósulni, akkor az pontosan akkor, percre pontosan, sőt, másodpercre pontosan be is fog következni. Senki sem akadályozhatja vagy állíthatja meg. Elvégre a nagy vörös sárkány az Én leigázott ellenségem; ő szolgálatot teljesít Nekem és a legkisebb ellenállás nélkül megtesz bármit, amit mondok neki. Valójában az Én igavonóm. Amikor munkámat elvégeztem, a feneketlen mélységbe, a tűz és kénkö távába vetem őket (azokra utalok, akik elpusztulnak). Az elpusztítottak nem pusztán a halált fogják megízlelni, hanem szigorú büntetést is kapnak amiért Engem üldöztek. Ez az a munka, amelyet továbbra is a szolgálattelvőkön keresztül fogok végezni. Elérem, hogy a Sátán lemészárolja és elpusztítsa önmagát, teljesen kipusztítva a nagy vörös sárkány leszármazottait. Ez a munkám egyik része; ezután a pogány nemzetek felé fordulok. Ezek az Én munkám lépései.

111. fejezet

Minden nemzet biztosan áldott lesz Miattad, minden nép dicsérni és magasztalni fog Engem Miattad. Királyságom virágozni és fejlődni fog, és örökké fennmarad. Senkinek nem lesz megengedve, hogy eltiporja, és semmi sem létezhet, ami nem felel meg Nekem, mert Én vagyok a fenséges Isten Maga, aki nem tűri a sértést. Nem engedem, hogy bárki megítéljen Engem, és nem engedem, hogy bárki összeférhetetlen legyen Velem. Ez elegendő ahhoz, hogy megmutassam természetemet és fenségemet. Ha bárki ellenáll Nekem, azt megbüntetem a saját időmben. Miért nem látott még Engem senki megbüntetni valakit? Csak azért, mert az Én időm még nem jött el, és kezem még nem cselekedett igazán. Bár nagy katasztrófák záporoztak, ez csak abból állt, hogy szó volt arról, hogy mivel járnak a nagy katasztrófák, míg a nagy katasztrófák valósága egyetlen embert sem ért el. Felfogtatok egyáltalán valamit a szavaimból? Ma elkezdem elszabadítani a nagy katasztrófák valóságát. Ezután, bárki is áll ellen Nekem, arra lesújt

a kezem. A múltban mindössze annyit tettem, hogy lelepleztem néhány embert; semmilyen nagy katasztrófa nem érkezett még el. A mai nap más, mint a múlt. Mivel már mindent elmondtam nektek arról, hogy mivel járnak a nagy katasztrófák, egy kijelölt időpontban be fogom jelenteni a nyilvánosságnak a nagy katasztrófák valóságát. Ezelőtt senkit sem ért el nagy katasztrófa, ezért a legtöbb ember (vagyis a nagy vörös sárkány fiai) továbbra is vakmerően és önkényesen cselekedtek. Amikor a valóság elérkezik, ezek a nyomorult teremtmények teljes meggyőződésre jutnak. Máskülönben mindenki bizonytalan lenne Bennem, és senki sem lenne tisztában Velem. Ez az Én adminisztratív rendeletem. Ebből látható, hogy munkamódszerem (utalva a munkamódszeremre minden emberben) elkezdett megváltozni: megmutatom haragomat, ítéletemet és átkomat a nagy vörös sárkány leszármazottain keresztül, és kezem elkezdte megfenyíteni mindazokat, akik ellenállnak Nekem. Irgalmamat és szeretetteljes kedvességemet az elsőszülött fiúkon keresztül mutatom meg. Sőt, az elsőszülött fiúkon keresztül mutatom meg szent természetemet, amely nem tűr sértést; megmutatom hatalmamot és megmutatom személyemet. A szolgálattevők letelepedtek, hogy szolgálatot végezzenek Nekem, és egyre több és több elsőszülött fiam válik ismertté. Azzal, hogy lesújtok a Nekem ellenállókra, engedem, hogy a szolgálattevők lássák könyörtelen kezemet, hogy félelemmel és reszketéssel végezzenek szolgálatot Nekem. Azt is engedem, hogy elsőszülött fiaim lássák hatalmamot és jobban megértsenek Engem, hogy növekedjenek az életben. A szavak, amelyeket az utolsó korszakban mondtam (beleértve az adminisztratív rendeleteket, a próféciákat és a mindenféle emberek ítéletét), kezdenek rendre beteljesedni; vagyis az emberek látni fogják szavaimat a szemük előtt megvalósulni, látni fogják, hogy egyik szavam sem gyümölcstelen, hanem minden egyes szavam a gyakorlatban is megállja a helyét. Mielőtt szavaim beteljesednének, sokan el fognak menni, mert még nem teljesedtek be. Én így munkálkodom – ez nem csak a vasvesszőm működése, hanem még inkább a szavaim bölcsessége. Ezekből látható mindenhatóságom és a nagy vörös sárkány iránti gyűlöletem. (Ezt csak azután lehet látni, miután elkezdem a munkámat. Most néhány embert felfedek – ez csak egy kis része az Én fenyítésemnek, de ezt nem lehet beleszámolni a nagy katasztrófákba. Ezt nem nehéz megérteni. Így látható, hogy mostantól kezdve munkamódszerem még nehezebben lesz érthető az emberek számára. Ma azért mondom el nektek, hogy ne legyetek emiatt gyengék, amikor eljön az idő. Ezt bízom rátok, mert olyan dolgok fognak történni, amelyeket az emberek ősidők óta nem láttak, és olyan dolgok, amelyek megnehezítik majd az emberek számára, hogy félretegyék érzelmeiket és önelégültségüket.) Azért használok különböző eszközöket a nagy vörös sárkány megbüntetésére, mert ő az ellenségem és az ellenfelem. El kell pusztítanom minden leszármazottját – csak ezután tudom eltávolítani a gyűlöletet a szívemből, és csak ezután tudom megfelelően megalázni a nagy vörös sárkányt. Egyedül ez pusztítja el teljesen a nagy vörös sárkányt és veti a tűz és kénkö távába, a feneketlen mélységbe.

Nem csak tegnap engedtem meg elsőszülött fiaimnak, hogy Velem együtt uralkodjanak és csatlakozzanak Hozzám az összes nemzet kormányzásában és az áldások élvezetében; ma is így teszek, és ami még fontosabb, holnap is így fogok tenni. Sikeresen elvégeztem a munkámat – mindvégig ezt mondtam, és az is elmondható, hogy a teremtés kezdetétől fogva elkezdtem mondani ezt, de az emberek nem értik, hogy mit mondok. A teremtés idejétől kezdve egészen mostanáig nem végeztem személyesen munkát; más szóval, Lelkem soha nem szállt le teljesen az emberre, hogy beszéljen és munkálkodjon. De a mai nap más, mint a múlt: Lelkem személyesen munkálkodik mindenütt az univerzum világában. Mivel az utolsó napokban olyan emberek csoportját akarom elnyerni, akik Velem együtt uralkodnak majd hatalomban, először szerzek egy olyan embert, aki Velem azonos szellemiségű, olyan embert, aki tekintettel lehet az Én terhemre. Ezután Lelkem teljesen le fog szállni rá, hogy kifejezze hangomat, közzé tegye adminisztratív rendeleteimet és felfedje rejtélyeimet az univerzum világának. Lelkem személyesen fogja tökéletesíteni Öt; Lelkem személyesen fogja fegyelmezni Öt. Mivel Ő a normális emberi mivoltban él, senki sem láthat tisztán. Amikor elsőszülött fiaim belépnek a testbe, teljesen világos lesz, hogy amit most teszek, az a valóság. Természetesen az emberek szemében, az emberi elképzelések szerint senki sem hisz, és senki sem tud engedelmeskedni. De ilyen az Én toleranciám az emberekkel szemben. Mivel a valóság még nem jött el, ezért az emberek nem tudnak hinni vagy megérteni. Soha nem volt még senki, aki emberi elképzelései közepette elhitte volna szavaimat. Az emberek mind ilyenek: vagy csak annak hisznek, amit az Én testi énem mond, vagy csak a Lelkem hangjának hisznek. Ez a legnehezebb dolog, amivel az emberekben foglalkozni kell. Ha nem láttak valamit a saját szemükkel megtörténni, senki sem tudja elengedni a saját elképzeléseit, és senki sem tudja elhinni, amit mondok. Ezért használok adminisztratív rendeleteimet arra, hogy megbüntessem az engedetlenség fiait.

Már korábban is mondtam ilyeneket: Én vagyok az Első és az Utolsó, és Én vagyok Az, aki mindenért felelős, a kezdetektől a végéig. Az utolsó napokban 144000 győztes fiúgyermeket fogok szerezni. Nektek van némi, szó szerinti megértésetek ezekről a szavakról – „győztes fiúgyermek” –, de nem vagytok tisztában a számmal: 144000. Az emberi elképzelések szerint egy számnak emberek vagy dolgok számára kell utalnia. Ami a „144000”-et illeti, ami módosítja a „győztes fiúgyermek” – „144000 győztes fiúgyermek”-re, az emberek azt gondolják, hogy 144000 győztes fiúgyermek van. Ráadásul egyesek úgy gondolják, hogy e szám tényében valamilyen szimbolikus jelentés rejlik, és különálló résznek tekintik a 140000-et és a 4000-et. Ez a két értelmezés azonban téves. Ez nem egy tényleges számra utal, és még kevésbé utal valamilyen szimbolikus jelentésre. Az emberek között nincs olyan, aki ezt képes lenne átlátni – az elmúlt nemzedékek emberei mind úgy gondolták, hogy ez valamilyen szimbolikus jelentésre utalhat. A „144000” szám a győztes fiúgyermekkel kapcsolatos. Mint ilyen, a 144000 az emberek azon csoportjára utal az utolsó napokban, akik

uralkodni fognak és akiket Én szeretek. Vagyis a 144000-et úgy kell értelmezni, hogy az emberek azon csoportja, akik Sionból jöttek, és akik visszatérnek Sionba. A 144000 győztes fiúgyermek teljes magyarázata a következő: ők azok az emberek, akik Sionból jöttek a világba, és akiket megrontott a Sátán, és ők azok, akiket végül Én visszanyerek és akik visszatérnek Velem Sionba. Szavaimból láthatóak munkám lépései, ami azt jelenti, hogy nincs már olyan messze az az idő, amikor beléptek majd a testbe. Ezért magyaráztam el nektek többször is ezt az aspektust, és emlékeztettelek benneteket erre. Tisztán fogtok látni, és szavaimból rájöttök majd a gyakorlás útjára; szavaimból megtudjátok majd munkám ütemét. Hogy rájőjtek a Szentlélek munkájának ütemére, azt az Általam felfedett titkokból kell felismernetek (mert senki sem láthatja, és senki sem értheti meg a Szentlélek munkáját). Ezért fedem fel a titkokat az utolsó napokban.

Az otthonomban nem lesz semmi, ami nem felel meg Nekem, és mostantól kezdve apránként elkezdem a megtisztítást és a megtisztulást. Az emberek között senki sem avatkozhat be, és senki sem végezheti el ezt a munkát. Ez felfedi, hogy miért munkálkodom személyesen az utolsó napokban. És ezért mondtam nektek sokszor, hogy csak jól kell éreznetek magatokat és egy ujjatokat sem kell mozdítanotok. Ez az, amin keresztül hatalmam feltárul, igazságosságom és fenségem felfedetik és minden olyan rejtélyem, amit az emberek nem tudnak megfejteni, fel lesz fedve. (Mivel az embereknek soha nem volt semmilyen ismeretük irányítási tervemről vagy munkám lépéseinek megértéséről, ezért nevezik ezeket „rejtélyeknek”). Az, hogy mit fogok nyerni és mit fogok tenni az utolsó napokban, rejtélyek. A világ teremtése előtti időkből soha nem tettem azt, amit ma teszek, és soha nem mutattam meg az embereknek dicsőséges arcomat vagy személyem bármely részét; csak Lelkem munkálkodott egyes embereken. (Mivel a teremtés ideje óta senki sem volt képes Engem kinyilvánítani, és senki sem volt képes kifejezni Engem, soha nem engedtem meg az embereknek, hogy lássák személyemet, és Lelkem néhány emberen munkálkodott.) Csak ma fedtem fel dicsőséges képmásomat és személyemet az emberi lényeknek, és csak most látták ezeket a dolgokat. De amit ma láttok, az még mindig nem teljes, és még mindig nem az, amit Én akarok, hogy lássatok. Amit akarok, hogy lássatok, az csak a testben van, és most még senki sem felel meg ennek a feltételnek. Más szóval, egyikük sem láthatja a személyemet, mielőtt belépnek a testbe. Ezért azt mondom, hogy személyemet a Sion hegyén fogom felfedni az univerzumi világnak. Ebből látható, hogy a Sion hegyére való belépés projektem utolsó része. A Sion-hegyre való belépéskor királyságom már sikeresen fel lesz építve. Más szavakkal, az Én személyem a királyság. Az idő, amikor az elsőszülött fiúk belépnek a testbe, pontosan az az idő, amikor a királyság megvalósul, ezért beszéltem többször is az elsőszülött fiúk Sion hegyére való belépésének kérdéséről. Ez az egész irányítási tervem központi eleme, amelyet eddig még senki sem fogott fel.

Amint megváltoztatom a munkamódszeremet, még több olyan dolog lesz, ami az emberi gondolkodás számára elérhetetlen, ezért legyetek óvatosak e tekintetben.

Vannak dolgok, amelyek túlmutatnak az emberi gondolkodás keretein, de ez nem jelenti azt, hogy amit mondok, az rossz. Csak arról van szó, hogy még inkább szükség van arra, hogy az emberek szenvedjenek, és még inkább szükség van arra, hogy az emberek együttműködjenek Velem. Ne legyetek féktelenül kicsapongóak, és ne csak a saját elképzeléseiteket kövessétek. Mert a legtöbb, Nekem szolgálatot végző ember e tekintetben elbukik. Szavaimat arra használom, hogy leleplezzem az emberi természetet és felfedjem az emberi elképzeléseket. (De azok, akik szolgálatot végeznek Nekem, mivel nem változtatom meg az elképzeléseiket, egyszerűen elesnek, míg azoknak az elképzeléseit, akik az Én elsőszülött fiaim, megváltoztatom, és ezen keresztül eltávolítom a gondolkodásukat.) Így végül az Én elsőszülött fiaim mind tökéletesítve lesznek az Általam felfedett rejtélyek miatt.

112. fejezet

Az, hogy „a szavak és a valóság egymás mellett haladnak előre”, az Én igazságos természetem része. Mindenkinek megengedem, hogy e szavakból biztosan meglássa természetemet annak teljességében. Az emberek úgy vélik, ezt nem lehet megvalósítani, Számomra azonban ez könnyű és kellemes dolog, és nem kerül erőfeszítésbe. Amint szavaim elhagyják a számat, azonnal létrejön egy mindenki által látható tény. Ez az Én természetem. Mivel beszéltem bizonyos dolgokról, azok a dolgok biztosan megvalósulnak. Máskülönben nem szólnék. Az emberi elképzelésekben az „üdvösség” szó minden embernek szól, ez azonban nem egyezik az Én szándékommal. A múltban azt mondtam: „Mindig megmentem azokat, akik tudatlanok és akik buzgón keresnek.” Itt a „megmentem” szó azokról szólt, akik szolgálatot tesznek Nekem, és azt jelentette, hogy az ilyen szolgálattelvőket különleges bánásmódban részesítem. Más szóval, lecsökkentem a nekik járó büntetést. Azok a szolgálattelvők azonban, akik elvetemültek és csalárdok, a pusztítás tárgyai között lesznek majd, vagyis súlyos büntetésnek fogom kitenni őket. (Noha a pusztítás tárgyai közt vannak, nagyban különböznek azoktól, akik el lesznek pusztítva: ők örökkévaló súlyos büntetést kapnak majd, és a büntetés, melyben azok az emberek fognak részesülni, az ördögnek, a Sátánnak a büntetése. Ez a valódi jelentése annak is, amire akkor gondoltam, amikor azt mondtam, hogy azok az emberek a nagy vörös sárkány leszármazottai.) Én azonban nem használok ilyen szavakat elsőszülött fiaimra; róluk azt mondom, hogy vissza fogom szerezni elsőszülött fiaimat, ők pedig még egyszer visszatérnek majd Sionba. Ezért mindig az mondtam, hogy elsőszülött fiaim az Én eleve elrendeltjeim és kiválasztottjaim. Elsőszülött fiaim eredetileg Hozzám tartoztak és Belőlem származtak, ezért vissza kell jönniük ide Hozzám. A fiakat és a népet az elsőszülött fiakhoz hasonlítani – ez valóban a menny és a föld közti különbség: habár a fiak és a nép sokkal jobbak a szolgálattelvőknél, semmiképpen nem ők azok, akik Hozzám tartoznak. Azt is lehet

mondani, hogy a fiak és a nép ráadásként lettek kiválasztva az emberiség közül. Ezért hát energiámat mindig is az elsőszülött fiakra összpontosítottam, és utána megengedem majd, hogy az elsőszülött fiúk tegyék teljessé ezeket a fiakat és népet. Ezek a jövőbeni munkalépéseim. Nincs értelme most elmondani nektek, ezért ritkán említettem meg a fiaknak és a népnek, hanem csak az elsőszülött fiakhoz szóltam újra meg újra, és említettem ismételten e dolgokat. Én ily módon beszélek és dolgozom. Senki sem változtathatja meg ezt – egyedül Enyém az utolsó szó mindenben.

Minden nap visszavágok az elképzeléseitek ellen, és nap mint nap ízekre szedlek mindannyiótokat. Amikor egy bizonyos pontig eljutottam a beszédben, ti visszaestek és újból elválasztjátok emberi mivoltomat isteni mivoltomtól. Ezen a ponton eljött az idő, hogy az emberek felfedessenek: az emberek úgy gondolják, hogy Én még mindig a testben élek, és egyáltalán nem vagyok Isten Maga, hogy még mindig ember vagyok, Isten pedig még mindig Isten, és hogy Istennek semmi köze ahhoz a személyhez, aki Én vagyok. Mennyire romlott ez az emberiség! Korábban oly sok szót szóltam, ti azonban régóta úgy kezelitek azokat, mintha nem léteznének, ez pedig csontomig ható gyűlölettel tölt el irántatok! Emiatt igazán utállak benneteket! Ki merészel könnyelműen megsérteni Engem, Engem, aki Maga a teljes Isten vagyok, Engem, aki mind emberi mivolttal, mind teljes isteni mivolttal rendelkezem? Ki mer gondolataiban ellenállni Nekem? Miután katasztrofális csapásom elkezd alászállni, egyesével fogom megbüntetni őket, senkit el nem engedve, hanem mindegyiküket súlyosan megbüntetve. Az Én Lelkem személyesen munkálkodik. Ez nem azt jelenti, hogy Én nem Maga Isten vagyok; épp ellenkezőleg, annál inkább azt jelenti, hogy Én vagyok a mindenható Isten Maga. Az emberek nem ismernek Engem – mindannyian ellenállnak Nekem és nem mindenhatóságomat látják meg szavaimból, hanem valami olyat próbálnak találni szavaimban, amit felhasználhatnak Ellenem, és amit arra használhatnak, hogy hibát találjanak Bennem. Amikor egy napon megjelenek Sionban az Én elsőszülött fiaimmal, elkezdek majd foglalkozni ezekkel a nyomorult lényekkel. Ebben az időszakban elsősorban Én végzem a munkát. Amikor beszédem elért egy bizonyos pontig, addigra a szolgálattelvők nagy számban visszavonulnak, és az elsőszülött fiak is mindenféle nehézséget elszenvednek. A munka e két lépésének előrehaladásával munkám egy fázisa véget ér majd. Elsőszülött fiaimat ugyanebben az időben visszaviszem majd Sionba. Ezek az Én munkám lépései.

Elsőszülött fiaim királyságom elválaszthatatlan részét képezik, amiből látható, hogy valójában az Én személyem a királyság – királyságom megszületése elsőszülött fiaim megszületését követi. Más szóval, királyságom a világ megteremtése óta létezik, elsőszülött fiaim elnyerése pedig (vagyis elsőszülött fiaim visszaszerzése) királyságom helyreállítását jelenti. Ebből láthatod, hogy az elsőszülött fiak különös jelentőséggel bírnak. Csak amikor elsőszülött fiaim léteznek, akkor jön létre a királyság, akkor jön el a hatalomban való uralkodás valósága, új élet fog születni, a régi kor pedig lezárulhat a maga teljességében. Ez az elkerülhetetlen irány. Mivel az elsőszülött fiak ebben a

helyzetben vannak, ők a világ pusztulását jelképezik, a Sátán romba döntését, a szolgálattelvők valódi arcának felfedését, valamint azt a tényt, hogy a nagy vörös sárkánynak nem lesznek leszármazottai, és alá fog szállni a tűz és kénkö távába – ezért a hatalom gyakorlói és mindazok, akik a nagy vörös sárkány leszármazottai, időről időre akadályozásban, ellenállásban és pusztításban vesznek részt. Eközben Én újra meg újra felemelem elsőszülött fiaimat, tanúságot teszek mellettük és felfedem őket. Mert csak azok jogosultak tanúságot tenni Mellettem, akik Tőlem származnak; egyedül ők alkalmasak rá, hogy megéljenek Engem, és egyedül nekik van meg az alapjuk ahhoz, hogy harcoljanak a csatában és gyönyörű győzelmet arassanak Értem. Azok, akik Tőlem távol vannak, nem többek, mint egy darab agyag a kezemben – teremtet dolgok egytől egyig. Azok, akik a fiak és a nép, nem többek, mint a teremtés lényei közül kiválasztott jobbak, de nem tartoznak Hozzám. Hatalmas különbség van tehát az elsőszülött fiak és a fiak között. A fiak egyáltalán nem alkalmasak arra, hogy összehasonlítsák őket az elsőszülött fiakkal – mindegyiküket az elsőszülött fiak kormányozzák és uralják. Ezt most kristály tisztán kell értenetek! Minden kimondott szavam igaz, és semmiképpen sem hamis. Mindez része személyem kifejeződésének, és ez az Én kijelentésem.

Mondtam már, hogy nem szólok üres szavakat, és nem követek el hibákat; ez elegendő fenségem megmutatásához. Az emberek azonban képtelenek megkülönböztetni a jót a rossztól, és csak akkor jutnak teljes meggyőződésre, amikor fenyítésem utoléri őket; máskülönben lázadók és makacsok maradnak. Ezért használom a fenyítést, hogy visszavágjak az egész emberiség ellen. Az emberi elképzelésekben, mivel egyedül Maga Isten létezik, miért van hát oly sok elsőszülött fiú, aki Tőlem származik? Fogalmazhatnék így: saját ügyeimről úgy beszélek, ahogy akarok. Mit tehet Velem az ember? Így is mondhatnám: habár az elsőszülött fiak és Én nem ugyanúgy nézünk ki, ugyanabból a Lélekből vagyunk, így ők mind gondolkodhatnak úgy, mint Én, miközben együttműködnek Velem. Képmásunk azért nem egyforma, hogy az emberek személyem minden egyes részét rendkívül tisztán láthassák. Ezért engedem, hogy elsőszülött fiaim Velem együtt hatalommal bírjanak minden nemzet és nép felett. Ez az Én adminisztratív rendeleteim utolsó bejegyzése (ez az „utolsó bejegyzés”, amiről beszélek, azt jelenti, hogy a hangnemem szelíd, és elkezdtem a fiakhoz és a néphez szólani). A legtöbb embernek kétségei akadnak ezzel az aspektussal kapcsolatban, de nincs rá szükség, hogy olyan sok kételkedés töltse el őket. Minden ember elképzeléseit le fogom leplezni egyesével, hogy az emberek szégyelljék magukat és ne legyen hová rejtőzniük. Átkelek a világegyetemen és elutazom a föld határaihoz, és az univerzum egész ábrázatát megfigyelem. Megvizsgálom mindenféle embert – senki sem menekülhet meg kezemből. Mindenféle dologban részt veszek, és semmi nincs, amit ne személyesen kezelnék. Ki merészeli tagadni mindenhatóságomat? Ki meri megtenni, hogy ne legyen teljes mértékben meggyőződve Rólam? Ki meri megtenni, hogy nem borul le Előttem teljesen? Az egésze menny megváltozik majd elsőszülött fiaim miatt, és még inkább, az egész föld hevesen megremeg majd Miattam és elsőszülött fiaim miatt. Minden nép letérdel

majd személyem előtt, és minden dolog bizonyosan kezeim irányítása alá kerül – a leghalványabb hiba nélkül. Mindenkinek teljes meggyőződésre kell jutnia és minden egyes tárgynak el kell jönnie otthonomba és szolgálnia kell Engem. Ez adminisztratív rendeleteim utolsó része. Mostantól kezdve adminisztratív rendeleteim különféle paragrafusai, amelyek különböző embereket céloznak meg, elkezdenek eredményeket hozni (mivel adminisztratív rendeleteimet teljesen nyilvánossá tettem, és meghoztam a megfelelő intézkedéseket mindenféle ember és minden egyes dolog számára. Minden ember a maga megfelelő helyére kerül, és az összes embertípus valódi arca lelepleződik adminisztratív rendeleteim miatt). Ez lesz az igazi, tényleges adminisztratív rendeletek eljövetele.

Most pedig, munkám lépéseivel összhangban, azt mondom, amit mondani akarok, és mindenkinek komolyan kell vennie szavaimat. Korszakokon át minden szent az „Új Jeruzsálemről” beszélt, és mindenki ismeri azt, ám senki nem érti e kifejezés valódi értelmét. Ahogy a mai munka ehhez a szakaszhoz ért, fel fogom fedni nektek ennek a fogalomnak az igazi jelentését, hogy megérthessétek. De csak bizonyos mértékig tudom felfedni – mindegy, hogyan magyarázom, és nem számít, milyen világosan mondom, soha nem érthetitek meg teljesen, mert egyetlen ember sem érintheti meg ennek a kifejezésnek a valóságát. A múltban Jeruzsálem a földi tartózkodási helyemre utalt, vagyis arra a helyre, ahol járok és mozgok. Az „új” szó azonban megváltoztatja ezt a kifejezést, és most már egészen mást jelent, mint korábban. Az emberek a legkevésbé sem tudják felfogni ezt. Néhányan azt gondolják, hogy a királyságomra vonatkozik; egyesek úgy vélik, hogy arra a személyre, aki Én vagyok; vannak, akik úgy hiszik, hogy ez egy új ég és föld; mások pedig azt gondolják, hogy ez az az új világ, amely eljön majd, miután elpusztítom a jelenlegi világot. Még ha valakinek az elméje rendkívül összetett és gazdag képzelőerővel bír is, akkor sem érthet meg belőle semmit. A korszakokon át az emberek remélték, hogy megismerik vagy meglátják e a kifejezés a valódi értelmét, de kívánságukat nem tudták beteljesíteni – mindannyian csalódtak és meghaltak, hátrahagyva törekvéseiket; mert az Én időm akkor még nem jött el, és senkinek nem mondhattam el könnyedén. Mivel munkám el lett végezve eddig a szakaszig, mindent elmondok nektek. Az Új Jeruzsálem e négy dolgot öleli fel: haragomat, adminisztratív rendeleteimet, királyságomat, valamint elsőszülött fiaimra árasztott végtelen áldásaimat. Azért használom az „új” kifejezést, mert ez a négy rész rejtve van. Mivel senki sem ismeri haragomat, senki sem ismeri adminisztratív rendeleteimet, senki nem látta királyságomat, és senki nem élvezte áldásaimat, az „új” arra vonatkozik, ami rejtve van. Senki nem értheti meg teljesen, amit mondtam, mert az Új Jeruzsálem leszállt a földre, de senki sem tapasztalta meg személyesen az Új Jeruzsálem valóságát. Bármilyen kimerítően szólok is erről, az emberek nem fogják teljesen megérteni. Még ha meg is érti valaki, e megértés csak a szavaikat, az elméjüket és elképzeléseiket jelenti. Ez az elkerülhetetlen irány; ez az egyetlen előre vezető út, és ez alól senki sem vonhatja ki magát.

113. fejezet

Bölcsességem minden cselekedetemben jelen van, de az ember alapvetően képtelen arra, hogy kifürkésze ezt a bölcsességet; az ember csak tetteimet és szavaimat látja, dicsőséget vagy személyem megjelenését pedig nem, mivel az emberből alapjában véve hiányzik ez a képesség. Tehát, anélkül, hogy Én változtatásokat eszközölnék az emberen, elsőszülött fiaim és Én visszatérünk a Sionra és alakot váltunk, hogy az ember megláthassa bölcsességemet és mindenhatóságomat. Az Én bölcsességem és mindenhatóságom, amelyet most lát az ember, dicsőségemnek csak egy apró – említésre sem méltó – részét alkotják. Ebből látható, hogy az Én bölcsességem és dicsőségem végtelen – mérhetetlenül mély –, az ember elméje pedig alapvetően képtelen megfontolni vagy felfogni azokat. A királyság építése az elsőszülött fiak kötelessége, és egyben az Én feladatom is. Ez azt jelenti, hogy ez irányítási tervem egyik eleme. A királyság építése nem ugyanaz, mint az egyház építése; mivel elsőszülött fiaim és Én vagyunk az Én személyem és a királyság, így amikor elsőszülött fiaim és Én belépünk Sion Hegyére, addigra a királyság felépítése már megvalósul. Másképpen fogalmazva, a királyság építése egy lépés a munkában – a szellemi világba való belépés lépcsőfoka. (Azonban minden, amit a világ megteremtése óta tettem, ennek a lépésnek az érdekében történt. Noha egy lépésnek nevezem, valójában ez egyáltalán nem egy lépés.) Így hát valamennyi szolgálattevőt ennek a lépésnek a szolgálatába állítok, és ebből kifolyólag az utolsó napok során az emberek nagy számban fognak meghátrálni; mindannyian az elsőszülött fiaknak tesznek szolgálatot. Bárki, aki jóindulatot tanúsít e szolgálattevők irányában, átkaim által hal meg. (A szolgálattevők mind a nagy vörös sárkány terveit képviselik és mindannyian a Sátán lakójai, így azok, akik kedvesen bánnak velük, a nagy vörös sárkány cinkosai, és a Sátánhoz tartoznak.) Én szeretem mindazokat, akiket szeretek, átkaim és égetésem összes célpontját pedig megvetem. Képesek vagytok megtenni ezt? Biztosan nem fogok megbocsátani senkinek, aki Ellenem áll, és meg sem fogom kímélni őket! Minden egyes cselekedetem elvégzésével sok szolgálattevőt állítok a szolgálatomba. Ekképpen látható, hogy a történelem során valamennyi próféta és apostol a mai lépés érdekében végzett szolgálatot, és hogy ők nem az Én szívem szerint valók, és nem Tőlem vannak. (Habár többségük hű Hozzám, egyik sem tartozik Hozzám. Vagyis, buzgólkodásuk célja az, hogy megalapozzák Számomra ezt az utolsó lépést, ám ami saját magukat illeti, minden erőfeszítésük hiábavaló.) Ezért az utolsó napok alatt még inkább nagy számban lesznek azok, akik visszavonulnak. (Azért mondom, hogy „nagy számban”, mert irányítási tervem a végéhez ért, királyságom építése sikerrel járt, az elsőszülött fiak pedig leültek a trónra.) Mindez az elsőszülött fiak megjelenésének köszönhető. Mivel megjelentek az elsőszülött fiak, a nagy vörös sárkány minden lehetséges eszközzel megpróbál kárt okozni, és minden lehetőséget kimerít. Mindenféle gonosz lelket küld, akik eljönnek, hogy szolgálatot tegyenek Nekem, akik a jelen időszakban megmutatták valódi arcukat,

és akik megpróbálták félbeszakítani irányításomat. Ezeket pusztá szemmel nem lehet látni; ezek mind a szellemi világ dolgai. Így hát az emberek nem hiszik, hogy nagy számban lesznek azok, akik meghátrálnak, de Én tudom, hogy mit teszek, értem irányításomat; ezért nem engedem, hogy az ember közbeavatkozzon. (El fog jönni a nap, amikor majd mindenféle hitvány gonosz szellem felfedi valódi énjét, és minden ember őszinte meggyőződésre jut.)

Szeretem elsőszülött fiaimat, ám azokat, akik a nagy vörös sárkány leszármazottjai és nagy őszinteséggel szeretnek Engem, egyáltalán nem szeretem; valójában annál inkább megvetem őket. (Ezek az emberek nem Tőlem származnak – noha jó szándékúnak mutatkoznak, és kellemes szavakat szólnak –, ez mind a nagy vörös sárkány cselszövése, és ezért csontomig hatoló gyűlölettel gyűlölöm őket.) Ez az Én természetem, és az Én igazságom annak teljességében. Az ember egyáltalán nem képes kifürkészni ezt. Miért tárul fel itt igazságom teljessége? Ebből meglátható az Én szent természetem, amely nem tűri a sértést. Szerethetem elsőszülött fiaimat, és megvethetem mindazokat, akik nem az elsőszülött fiaim (még akkor is, ha hűséges emberek). Ez az Én természetem. Nem látjátok ezt? Az emberek elképzeléseiben Én mindig egy irgalmas Isten vagyok, és szeretem mindazokat, akik szeretnek Engem; vajon ez az értelmezés nem káromlás Ellenem? Szerethetem-e az állatokat és a szörnyeket? Kezelhetem-e úgy a Sátánt, mint elsőszülött fiamat, és örömet lelhetem-e benne? Nonszensz! Munkám az elsőszülött fiaimon megy végbe, elsőszülött fiaimon kívül pedig semmim nincs, amit szerethetnék. (A fiak és a nép egy kiegészítés, de nem fontosak.) Az emberek azt mondják, hogy korábban olyan sok hasztalan munkát végeztem, de az Én szememben valójában az a munka volt a legértékesebb, és a legjelentőségtebb. (Ez teljes egészében a két megtestesülés során végzett munkára vonatkozik; mivel Én fel akarom fedni hatalmam, testté kell válnom munkám elvégzéséhez.) Azért mondom, hogy Lelkem eljön, hogy személyesen munkálkodjon, mert az Én munkám a testben fejeződik be. Ez azt jelenti, hogy elsőszülött fiaim és Én elkezdünk belépni a nyugalomba. A Sátán elleni háború a testben ádázabb, mint a Sátánnal a szellemi világban vívott háború; ezt minden ember láthatja, így még a Sátán leszármazottai is gyönyörű tanúságot tehetnek Mellettem, és nem hajlandóak elmenni; ez önmagában az Én testben való munkálkodásom értelme. Főként azt a célt szolgálja, hogy az ördög leszármazottai megszégyenítsék magát az ördögöt; ez a leghatalmasabb szégyen, ami az ördög Sátánt érheti, olyan erőteljes, hogy nincs hol elrejtse szégyenét, és ismételten irgalomért könyörög Előttem. Én nyertem, győzedelmeskedtem minden felett, áttörtem a harmadik égen és elértem Sion Hegyét, hogy elsőszülött fiaimmal együtt élvezzük a családi boldogságot, és örökre elmerüljünk a mennyek országának nagy lakomájában!

Minden árat megfizettem és minden erőfeszítést felvállaltam az elsőszülött fiakért. (Az ember egyszerűen nem tudja, hogy mindaz, amit tettem, mindaz, amit mondtam, az a tény, hogy mindenféle gonosz lelken átlátok, valamint az a tény, hogy a szolgálattevők

minden fajtáját száműztem – mindez az elsőszülött fiak érdekében van.) Ám munkám nagy részében az intézkedésemnek megvan a rendje; a munka egész biztosan nem vakon folyik. Mindennapi szavaimban meg kellene látnotok munkám módszerét és annak lépéseit; mindennapi cselekedeteimben meg kellene látnotok bölcsességemet és alapelveimet, amelyek szerint kezelem az ügyeket. Amint mondtam, a Sátán azért küldte a Nekem szolgálatot tevőket, hogy félbeszakítsák irányításomat. Ezek a szolgálattelvők konkolyok, a „búza” szó viszont nem az elsőszülött fiakra vonatkozik, hanem mindazokra a fiakra és népre, akik nem az elsőszülött fiak. „A búza mindig is búza lesz, a konkoly mindig is konkoly lesz”; ez azt jelenti, hogy a Sátántól valók természete soha nem képes megváltozni. Vagyis röviden, ők ezután is a Sátánok lesznek. A „búza” a fiakra és a népre utal, mert ezekbe az emberekbe a világ teremtése előtt belecsepegtettem az Én jellegemet. Mondtam már, hogy az ember természete nem változik, és ezért van, hogy a búza mindig is búza lesz. Akkor tehát mik az elsőszülött fiak? Az elsőszülött fiak Tőlem származnak; nem Én teremtettem őket, ezért nem lehet búzának nevezni őket (mert a búza említése mindig a „vetni” szóhoz kapcsolódik, „vetni” pedig azt jelenti, hogy „teremteni”; minden konkolyt a Sátán ültet el titokban, hogy szolgálattelvőként viselkedjenek). Csak azt lehet mondani, hogy az elsőszülött fiak az Én személyem teljes és bőséges megnyilvánulásai; őket arany, ezüst és drágakövek kell, hogy ábrázoljak. Ez összefügg azzal a ténnyel, hogy eljövetelem olyan, akár a tolvajé, és azért jöttem, hogy aranyat, ezüstöt és drágaköveket lopjak (mivel ez az arany, ez az ezüst és ezek a drágakövek eredetileg Hozzám tartoztak, és vissza akarom vinni őket házamba). Amikor elsőszülött fiaim és Én együtt visszatérünk Sionba, addigra ellopom ezt az aranyat, ezüstöt és e drágaköveket. Ez idő alatt a Sátán gördít majd akadályokat és kelt zavart, ezért veszem az aranyat, az ezüstöt és drágaköveket, és döntő csatát indítok a Sátán ellen. (Itt biztosan nem történetet mesélek; ez egy esemény a szellemi világban, így az emberek számára nem túl világos, és csak úgy hallgatják, mint egy történetet. De nektek meg kell látnotok szavaimból, hogy mi az Én hatezer éves irányítási tervem, és egyáltalán nem szabad viccként kezelnetek azt. Máskülönben az Én Lelkem eltávozik az egész emberiségtől.) Ma ez a csata már teljesen véget ért, Én pedig visszahozom elsőszülött fiaimat (visszahozom az aranyat, ezüstöt és drágaköveket, amelyek Hozzám tartoznak) Velem együtt az Én Hegyemre, a Sionra. Az arany, ezüst és drágakövek ritkasága miatt, valamint értékességük miatt a Sátán minden lehetséges módszerrel megpróbálja elragadni azokat, Én viszont újra és újra elmondom, hogy ami Tőlem származik, annak vissza kell térnie Hozzám, aminek jelentését fent említettem. Amikor azt mondom, hogy az elsőszülött fiak Tőlem vannak és Hozzám tartoznak, az a Sátánhoz szóló kiáltvány. Senki nem érti ezt, és ez teljes mértékben a szellemi világ eseménye. Így az ember nem érti, miért hangsúlyozom ismételten, hogy az elsőszülött fiak Hozzám tartoznak; ma meg kell ezt értenetek! Megmondtam, hogy szavaimnak célja és bölcsessége van, ti azonban csak külsőleg értitek ezt – egyetlen személy sem látja tisztán a lélekben.

Egyre többet és többet beszélek, és minél többet beszélek, szavaim annál szigorúbbá válnak. Amikor ez eljut egy bizonyos szintre, a szavaimat használom majd, hogy megdolgozzam az embereket valamilyen mértékben, hogy ne csak a szívben és szó által legyenek meggyőződve az emberek, hanem még inkább, hogy élet és halál közt lebegjenek; ez munkám módszere és így haladnak előre munkám lépései. Ennek így kell lennie; csak így szégyenítheti meg a Sátánt és teheti teljessé az elsőszülött fiakat (felhasználva szavaimat, hogy végre tökéletessé tegyem az elsőszülött fiakat, hogy kiszabadulhassanak a testből és beléphessenek a szellemi világba). Az ember nem érti szavaim metódusát és hangnemét. Magyarázatomból mindannyian kell, hogy kapjatok némi betekintést, és mind szavaimat kell kövessétek, hogy befejezzétek a munkát, amit el kell végeznetek. Ez az, amivel megbíztalak titeket. Tudatában kell lennetek ennek, és nem csak a külvilágból, hanem ami még fontosabb, a szellemi világból.

114. fejezet

Én teremtettem az univerzum világát; a hegyeket, folyókat, és mindent Én alkottam; Én formáltam a világegyetemet és a föld határait; Én vezettem fiaimait és népemet; Én parancsoltam minden dolognak és anyagnak. Most pedig visszavezetem elsőszülött fiaimat az Én Sion Hegyemre, hogy visszatérjenek oda, ahol Én lakom, és ez lesz munkámban az utolsó lépés. Mindaz, amit tettem (minden, ami a teremtés idejétől mostanáig el lett végezve), a munkám mai szakaszáért volt, és még inkább, a holnapi uralkodásért van, a holnap királyságáért, és azért, hogy Én és elsőszülött fiaim örökkévaló örömet élvezzünk. Ez az Én célom minden dolog megteremtésével, és ez az, amit teremtésem által végül megvalósítok. Célom és tervem van azzal, amit mondok és teszek; semmit sem teszek véletlenszerűen. Habár azt mondom, hogy Velem minden szabadság és felszabadultság, attól még minden cselekedetem elvszerű, és mindaz, amit teszek, bölcsességemen és természetemen alapul. Van-e bármilyen rálátásotok ezzel kapcsolatban? A teremtés idejétől a mai napig, elsőszülött fiaimon kívül senki sem ismert meg Engem, és senki sem látta igazi arcomat. Elsőszülött fiaimmal azért tettem kivételt, mert ők lényegében az Én személyem részét alkotják.

Amikor megteremtettem a világot, az embereket követelményeim szerint négy kategóriába rangsoroltam, melyek a következők: az Én fiaim, az Én népem, azok, akik szolgálatot tesznek, és azok, akik el lesznek pusztítva. Miért nem szerepelnek elsőszülött fiaim ezen a listán? Azért, mert elsőszülött fiaim nem a teremtésből származó lények; ők Tőlem származnak, nem pedig az emberiségből. Elsőszülött fiaimért intézkedéseket hoztam már azelőtt, hogy testté lettem; mely családba fognak beleszületni és ki lesz az, aki szolgálatot végez majd értük – Én mindezeket elterveztem. Azt is megterveztem, hogy melyiküket milyen időpontban fogom visszaszerezni. A végén együtt térünk majd vissza a Sionra. Mindezeket a teremtés előtt elterveztem, ezért egy

ember sem tud róluk, és semmilyen könyvben nincsenek feljegyezve, mert ezek Sion ügyei. Továbbá, amikor Én testté váltam, nem adtam oda az embernek ezt a képességet, ezért senki sem ismerte ezeket a dolgokat. Amikor visszatértek a Sionra, tudni fogjátok, hogy milyenek voltatok a múltban, milyenek vagytok most, és mit tettetek ebben az életben. Most egyszerűen elmondom nektek ezeket a dolgokat tisztán és apránként, máskülönben nem értenétek, bármennyi erőfeszítést is tennétek, és félbeszakítanátok irányításomat. Ma, noha testi vonatkozásban el vagyok választva elsőszülött fiaim többségétől, egy Lélekből vagyunk, és – bár fizikai megjelenésünk különbözhet –, mi kezdettől végig egy Lélek vagyunk. A Sátán leszármazottai azonban nem használhatják ezt fel, mint kiaknázandó lehetőséget. Mindegy, hogyan álcázod magad, az felszínes marad, Én pedig nem fogom jóváhagyni. Ebből látható tehát, hogy azok, akik a felszínes dolgokra összpontosítanak és külsőleg próbálnak utánózni Engem, százszázalékos bizonyossággal Sátánok. Mivel az ő lelkük más, és ők nem az Én szeretteim, bárhogya is imitálnak Engem, egyáltalán nem hasonlítanak Hozzám. Továbbá, mivel elsőszülött fiaim lényegében Velem egy Lélekből vannak, még ha nem is utánóznak Engem, ugyanúgy beszélnek és cselekszenek, mint Én, és ők mind becsületesek, tiszták és nyitottak (belőlük azért hiányzik a bölcsesség, mert világi tapasztalataik korlátozottak, ezért a bölcsesség hiánya nem hiba elsőszülött fiaimban; amikor visszatérnek a testbe, minden rendben lesz). Tehát a fent leírtak miatt van az, hogy a legtöbb ember továbbra sem változtatja meg régi természetét, bárhogya is foglalkozom velük. Elsőszülött fiaim azonban idomulnak akaratomhoz anélkül, hogy foglalkoznom kellene velük. Ez azért van, mert egy Lélekből vagyunk. Ők lelkükben hajlandóságot éreznek arra, hogy teljesen feláldozzák magukat Értem. Elsőszülött fiaimon kívül tehát senki nincs, aki őszintén és komolyan tekintettel van akaratomra; csak azután hajlandóak szolgálatot végezni Értem, miután legyőztem a Sátánt.

Bölcsességem és elsőszülött fiaim mindenek felett állnak és mindenek felett győzedelmeskednek, és egyetlen dolog, személy vagy anyag sem merészel az útjukba állni. Továbbá, nincs olyan személy, anyag, vagy dolog, amely legyőzhetné őket, ehelyett minden engedelmesen behódol az Én személyem előtt. Ez egy olyan tény, ami közvetlenül az ember szeme előtt történik, és olyan tény, amit már megvalósítottam. Bárki, aki kitart az engedetlenségben (azok, akik engedetlenek, még mindig a Sátánra hivatkoznak, azok pedig, akiket a Sátán foglalkoztat, kétségtelenül nem mások, mint a Sátán), azokat Én biztosan gyökerestől és ágastól elpusztítom, hogy a jövőben ne legyen semmi baj; ők azonnal meghalnak fenyítésem által. A Sátánnak ezek a fajtái azok, akik nem hajlandóak szolgálatot tenni Nekem. Ezek a dolgok mindig is makacsul szemben álltak velem a teremtés óta, és ma is kitartanak amellett, hogy ne engedelmeskedjenek Nekem. (Az emberek képtelenek meglátni ezt, mert ez egyszerűen a lélekre vonatkozó dolog. Ez az embertípus a Sátánnak ezt a típusát képviseli.) Először őket fogom elpusztítani, mielőtt minden más elkészül, és hagyom, hogy örökké a súlyos büntetés fegyelmezésében részesüljenek. (Itt az „elpusztít” nem

azt jelenti, hogy „többé ne létezzenek”, hanem inkább a könyörtelenség mértékére vonatkozik, amelynek ki lesznek majd téve. Az „elpusztít” szó itt különbözik attól az „elpusztít” kifejezéstől, amit azokra használunk, akik el lesznek pusztítva.) Sírnak fognak és csikorgatják fogait örökkön örökké, vég nélkül. Az ember képzelete teljességgel képtelen arra, hogy vizualizálja ezt a jelenetet. Halandó gondolkodásával az emberiség képtelen felfogni a szellemi dolgokat, és emiatt több olyan dolog van, amit csak a Sionra való visszatérésetek után fogtok megérteni.

Jövőbeli otthonomban nem lesz más, csak elsőszülött fiaim és Én, és csak akkor fogom elérni célomat, tervem pedig csak akkor fog egészen beteljesedni, mert mindenki visszakerül eredeti állapotába, és minden a saját fajtája szerint lesz szétválogatva. Elsőszülött fiaim Hozzám fognak tartozni, a fiaim és népem a teremtett lények közé fognak tartozni, a szolgálattevők és az elpusztítottak pedig a Sátánhoz tartoznak majd. A világ megítélése után Én és elsőszülött fiaim újból elkezdjük az isteni életet, ők soha nem fognak elhagyni Engem és mindig együtt lesznek Velem. Az emberi elme által megérthető valamennyi titok apránként feltárul majd előttetek. A történelem során számtalan ember halt mártírhálált Miattam, teljesen felajánlva magukat Nekem, de az emberek végtére is teremtett lények, és bármennyire jók is legyenek, nem lehet őket Istennek minősíteni; ez az események elkerülhetetlen folyama, és ezt senki sem változtathatja meg. Végül is Isten az, aki minden dolgot megteremt, míg az emberek teremtett lények, a Sátán pedig elvégre pusztításom célpontja és gyűlölt ellenségem – ez a következő szavak legigazabb jelentése: „bár a hegyek és folyók megváltozhatnak és átalakulhatnak, az ember természete nem fog megváltozni”. Az, hogy ez a jelenlegi állapot, és hogy ennél a szakasznál tartunk, annak előjele, hogy Én és elsőszülött fiaim belépünk a nyugalomba. Ez azért van, mert munkám a világban teljesen elkészült, munkám következő lépése pedig megkívánja, hogy visszatérjek a testbe annak érdekében, hogy befejezzem azt. Ezek az Én munkám lépései, amelyeket már rég elterveztem. Ezt a pontot tisztán kell látni, máskülönben az emberek többsége meg fogja szegni adminisztratív rendeleteimet.

115. fejezet

Szívem felettébb fog örvendezni miattad; kezeim örömtáncot lengnek miattad, és végtelen áldásokat adok neked, mert te Tőlem jöttél a teremtés ideje előtt. Ma vissza kell térned az Én oldalamba, mert te nem a világból vagy a földből való vagy, hanem Tőlem származol. Örökké szeretni foglak, örökké meg foglak áldani, és örökké védelmezni foglak. Csak azok ismerik akaratomat, akik Tőlem jöttek; csak ők lesznek tekintettel az Én terhemre, és csak ők fogják megtenni azokat a dolgokat, amelyeket meg akarok tenni. Ma minden megvalósult. Szívem akár egy tűzgolyó, arra sóvárog, hogy szeretett fiaim hamarosan újra egyesüljenek Velem, és hogy személyem

hamarosan teljesen visszatérjen a Sionra. Van erről némi ismereted. Habár nem gyakran tudjuk követni egymást lélekben, gyakran elkísérhetjük egymást lélekben és találkozhatunk a testben. Az Atya és a fiak mindörökre elválaszthatatlanok; bensőségesen kapcsolódnak egymáshoz. Senki nem vehet el téged Mellőlem a Sion Hegyéhez való visszatérés napjáig. Szeretek minden elsőszülött fiút, aki Tőlem származik, a Velem szembeszegülő valamennyi ellenséget pedig gyűlölöm. Akiket szeretek, visszahozom Sionra, azokat pedig, akiket gyűlölök, az alvilágba, a pokolba vetem. Ez a fő alapelve minden adminisztratív rendeletemnek. Minden, amit elsőszülött fiaim mondanak vagy tesznek, az a Lelkem kifejeződése. Mindenkinek úgy kell bizonyosságot tennie elsőszülött fiaim mellett, hogy ezt világosan érti. Ez munkám következő lépése, és ha bárki ellenáll, akkor majd szeretett fiaimra bízom, hogy foglalkozzanak vele. Most más a helyzet, mint korábban. Ha azok, akiket szeretek, az ítélet szavát szólják, a Sátán azonnal meghal az alvilágban, mivel Én már hatalommal ruháztam fel elsőszülött fiaimat. Ez azt jelenti, hogy mostantól kezdve itt az idő, hogy elsőszülött fiaim és Én együtt uralkodjunk. (Ez a hús-vér test fázisában van, ami kissé különbözik a testben való együtt uralkodástól.) Bárki, aki ellenszegül gondolatban, ugyanolyan sorsot fog elszenvedni, mint azok, akik ellenállnak annak a személynek, aki Én vagyok. Elsőszülött fiaimmal úgy kellene bánni, mint Velem, mert mi egy testből vagyunk, és soha nem lehet minket szétválasztani. Ahogy a múltban bizonyosságot tettek Mellettem, ugyanúgy kellene ma bizonyosságot tenni elsőszülött fiaim mellett. Ez az egyik adminisztratív rendeletem; mindenkinek fel kell állnia, hogy bizonyosságot tegyen.

Királyságom a föld végéig terjed, és elsőszülött fiaim Velem utaznak a föld határáig. A testetek korlátai miatt sok olyan szó van, amit nem értetek, habár Én mondtam azokat, így a munka túlnyomó részét a Sionra való visszatérés után kell elvégezni. Szavaimból látható, hogy ez a visszatérés nincs messze – valójában már majdnem eljött a pillanat. Ezért beszélek folyamatosan Sionról és a Sionban folyó ügyekről. Tudjátok-e, hogy mi szavaim célja? Tudjátok-e, hogy mi van a szívemben? Szívem sóvárog, hogy hamarosan visszatérjen Sionba, hogy a régi kornak teljesen véget vessen, hogy véget vessen földi életünknek (mivel Én irtózom a földi emberektől, anyagoktól és dolgoktól, és még annál is jobban gyűlölöm a testben való életet, a testnek pedig hatalmas korlátai vannak; csak a Sionba való visszatéréskor fog minden felvirágozni), és visszaszerezsem életünket a királyságban. Első megtestesülésem célja az volt, hogy lefektesse az alapot a másodikhoz. Ezt az utat kellett bejárni. Csak úgy válthattalak meg titeket, hogy teljesen átadtam Magam a Sátánnak, hogy ti visszatérhessetek az Én testembe az utolsó szakaszban. (Ha nem lett volna az első megtestesülésem, nem tudtam volna dicsőséget nyerni, és nem tudtam volna visszavenni a vétekáldozatot, ezért ti bűnösként jöttetek volna a világra.) Mivel végtelen bölcsességem van, az a tény, hogy kivezettelek titeket Sionból, azt jelenti, hogy mindenképpen vissza foglak vinni titeket Sionba. A Sátán kíséreltei az út eltorlaszolására nem járnak majd sikerrel, mivel az Én nagy munkám már régen megvalósult. Elsőszülött fiaim ugyanolyanok, mint Én – szentek és makulátlanok,

ezért Én elsőszülött fiaimmal térek majd vissza Sionba, és soha nem fogunk elválni egymástól.

Az egész irányítási tervem fokozatosan tárul fel előttetek. Elkezdtem véghezvinni munkámat minden nemzetben és minden népek között. Ez elegendő annak bizonyításához, hogy Sionba való visszatérésem már nincs túl messze, mert munkám végrehajtása minden nemzetben és minden népek között olyasvalami, amit a Sionba való visszatérés után kell megtenni. Tempóm egyre gyorsul. (Mivel Sionba való visszatérésem napja közeleg, munkámat be akarom fejezni a földön, mielőtt visszatérek.) Egyre jobban lefoglal a munkám, mégis egyre kevesebb és kevesebb munkát kell elvégezni a földön – szinte semennyit. (Elfoglaltságom a Lélekben való munkára irányul, amit szabad szemmel nem láthat az ember, hanem egyedül a szavaimból lehet kiböngészni azt; elfoglaltságom nem olyan, mint a hús-vér testben való elfoglaltság, hanem arra vonatkozik, hogy sok feladatot megtervezek.) Ez azért van, mert – ahogy mondtam – földi munkám már teljesen befejeződött, munkám többi részének pedig várnia kell, amíg vissza nem térek Sionba. (Azért kell visszatérnem Sionba munkálkodni, mert a jövőbeli munkát nem lehet a testben véghez vinni, ha pedig ez a munka a testben történne, az szégyent hozna nevemre.) Amikor legyőzöm ellenségeimet és visszatérek Sionba, az élet szebb és békésebb lesz, mint a korszakok előtti élet. (Ennek oka az, hogy Én teljesen legyőztem a világot, és hála első megtestesülésemnek, valamint második megtestesülésemnek, teljes dicsőséget szereztem. Első megtestesülésemben dicsőségemnek csak egy részét nyertem el, viszont második megtestesülésemben személyem teljes dicsőséget szerzett, így többé Sátánnak már nincsenek kiaknázandó lehetőségei. Ezért a jövőbeli élet Sionban még szebb és még békésebb lesz.) Az Én személyem még dicsőségesebben fog megjelenni a világ és a Sátán előtt, hogy megalázza a nagy vörös sárkányt; ez az Én egész bölcsességem középpontja. Minél többet beszélek külső dolgokról, annál jobban meg tudjátok érteni; minél többet szólok Sion dolgairól, amit ember nem láthat, annál üresebbnek fogjátok gondolni e dolgokat, és annál nehezebben tudjátok majd elképzelni őket; azt fogjátok gondolni, hogy tündérmeséket mondok. Azonban résen kell lennetek. Az Én számban nincsenek üres szavak; a számat elhagyó szavak hitelt érdemlőek. Ez tökéletesen igaz, bár a ti gondolkodásmódotokkal nehéz megérteni. (A test korlátozásai miatt az emberek képtelenek teljesen és alaposan megérteni, amit mondok, és azok közül a dolgok közül, amiket mondtam, sokat nem tártam fel teljesen. Mégis, amikor visszatérünk Sionba, nem lesz szükség rá, hogy elmagyarázzam; ösztönösen meg fogjátok érteni.) Ezt nem szabad könnyelműen kezelni.

Noha az emberi testnek és elképzeléseknek korlátai vannak, akkor is fejleszteni akarom testi gondolkodásotokat, és harcolni az elképzeléseitek ellen a feltárt misztériumokon keresztül, mert – ahogy sokszor elmondtam – ez munkám egy lépése (és ez a munka nem fog megállni a Sionba való belépésig). Minden ember elméjében van egy „Sion Hegye”, és ez mindenki számára különböző. Mivel folyton Sion Hegyét

emlegetem, adok róla nektek némi általános tájékoztatást, hogy tudjatok róla egy keveset. Sion Hegyén lenni annyit jelent, mint visszatérni a szellemi világba. Habár a szellemi világra utal, nem olyan hely, amit az emberek ne láthatnának vagy érinthetnének; ez a testre vonatkozik. Ez nem teljességgel láthatatlan vagy megfoghatatlan, mert amikor a test megjelenik, formája és alakja van, amikor azonban nem tűnik elő a test, akkor nincs formája vagy alakja. A Sion Hegyen nem lesz gond az ételre, ruházatra, mindennapos szükségletekre vagy hajlékra, nem lesz házasság vagy család sem, és nem lesz nemek szerinti felosztás (mindazok, akik Sion Hegyén vannak, az Én személyem, egy testben, így hát nincs házasság, család, vagy nembéli különbség), és minden, amiről az Én személyem beszél, megvalósul. Amikor az emberek nem várják, az Én személyem meg fog jelenni közöttük, és amikor nem figyelnek, személyen el fog tűnni. (Ez olyasmi, amit a hús-vér emberek nem tudnak véghez vinni, ezért most nehezen tudjátok elképzelni.) A jövőben még mindig lesz nap, hold, valamint fizikális menny és föld, de mivel az Én személyem Sionban lesz, nem lesz perzselő nap, nem lesz nappal, és nem lesz természeti csapásoktól való szenvedés. Amikor azt mondtam, hogy nem lesz szükségünk lámpásra vagy napvilágra, mert az Úr Isten fénylik fölöttünk, akkor arról beszéltem, hogy Sionban leszünk. Az emberi elképzelések szerint a világegyetemben mindent meg kell semmisíteni, és minden embernek az Én világosságomban kell élnie. Úgy gondolják, hogy ez a valódi jelentése annak, hogy „nem lesz szükségünk lámpásra vagy napvilágra, mert az Úr Isten fénylik fölöttünk”, ám valójában ez egy téves értelmezés. Amikor azt mondtam, hogy „a fa minden hónapban tizenkét féle gyümölcsöt fog teremni”, akkor a Sionban zajló dolgokra utaltam. Ez a mondat a Sionban való élet feltételeit képviseli a maguk teljességében. Sionban az idő nem lesz korlátozva, és nem lesznek földrajzi vagy térbeli korlátok sem. Ezért mondtam, hogy „minden hónapban”. A „tizenkét féle gyümölcs” nem az általatok ma megélt viselkedést jelképezi, hanem a Sionban élt szabad életre utal. Ezek a szavak a Sionbeli élet általánosításai. Ebből látni lehet, hogy az élet Sionban gazdag és változatos lesz (mert itt a „tizenkettő” a teljességre utal). Bánat és könnyek nélküli élet lesz, és nem lesz kizsákmányolás vagy elnyomás, így mindenki felszabadult és szabad lesz. Ez azért van, mert minden az Én személyemen belül létezik, amit senki el nem választhat, és minden a szépség és örök megújulás színtere lesz. Olyan idő lesz, amikor minden készen áll, és ez lesz a Sionba való visszatérésünk utáni életünk kezdete.

Noha földi munkám már teljesen befejeződött, még mindig szükségem van arra, hogy elsőszülött fiaim munkálkodjanak a földön, ezért még nem térhetek vissza Sionba. Nem térhetek vissza Sionra egyedül. Elsőszülött fiaimmal együtt fogok visszatérni Sionra, miután befejezték munkájukat a földön. Így hát joggal lehet mondani, hogy együtt nyerjük el a dicsőséget; ez az Én személyem teljes megnyilvánulása. (Azért mondom, hogy elsőszülött fiaim munkája még nem teljes a földön, mert elsőszülött fiaim még nem nyilvánultak meg. Ezt a munkát még mindig a hűséges és becsületes szolgálattevőknek kell elvégezniük.)

116. fejezet

Szavaim között sok olyan akad, ami félelmet vált ki az emberekből. Sok szavamtól rettegve remegnek az emberek, sok szavam miatt pedig szenvednek és elveszítik a reményt az emberek, és még több szavam az emberek pusztulását okozza. Senki sem tudja kifürkészni szavaim bőségét vagy világosan felfogni azt. Csak amikor mondatról mondatra elmondom és feltárom nektek az Én szavaimat, akkor ismeritek meg a dolgok általános állapotát, miközben a konkrét tények valódi arculatával továbbra sem vagytok tisztában. Így hát tények segítségével fogom feltárni minden szavamat, ezáltal nagyobb megértést biztosítva nektek. Beszédstílusomat tekintve, nem csupán beszélek a szavaimmal, hanem még inkább, cselekszem a szavaimmal; ez a valódi jelentése annak, hogy „a szavak és az eredmények egyidejűleg történnek”. Mert Velem minden szabad, és minden felszabadult, és ezen az alapon minden, amit teszek, bölcsességgel teljes. Nem szólok óvatlanul, és nem is cselekszem óvatlanul. (Akár emberi, akár isteni mivoltban vagyok, bölcsességgel szólok és cselekszem, mert az Én emberi mivoltom Önmagam elválaszthatatlan része.) Amikor beszélek, mégsem figyel senki beszédem hangnemére; amikor cselekszem, senki nem figyel munkamódszeremre. Ez az ember hiányossága. Minden emberen feltárom hatalmamot, nem csak az Én elsőszülött fiaimon, hanem még inkább fel fogom tárni hatalmamot az összes nemzet és valamennyi nép között; egyedül ez a Sátánt megszégyenítő erőteljes bizonyágtétel. Én nem cselekszem ostobán. A legtöbben azt gondolják, hogy az elsőszülött fiak melletti tanúságtételem hiba; azt mondják, hogy vannak más Istenek Rajtam kívül, hogy Én értelmetlenül cselekszem, hogy lealacsonyítom Önmagamot; ebben pedig még jobban lelepleződik az ember romlottsága. Lehetséges-e, hogy hibát követek el, amikor tanúságot teszek az elsőszülött fiak mellett? Azt mondjátok, hogy tévedek, akkor hát tudjátok bizonyítani? Ha nem lenne az Én felemelésem, és nem lenne az Én bizonyágtételem, ti még most is magatok alá taszítanátok Fiamat, még mindig rideg közönnyel kezelnétek Őt, és még mindig szolgátokként bánnátok Vele. Ti disznónyáj! Mindegyikötöktől meg fogok szabadulni sorjában! Senki nem fog kimaradni! Mondjátok meg, miféle dolgok azok, akik összeférhetetlenek egy normális emberi mivolttal rendelkező személlyel? Kétségtelen, hogy disznók! Egyszerűen ki nem állhatom a látványukat. Ha a ti bizonyágtételeitekre vártam volna, munkám máris késlekedne! Ti disznónyáj! Egyszerűen semmi emberi mivolt nincs bennetek! Nincs szükségem rá, hogy szolgálatot végezz Értem! Tűnj el innen ebben a minutumban! Olyan régóta zaklatod és sanyargatod a Fiamat; péppé taposlak! Lássuk mi fog történni, ha még egyszer vadságra vetemedsz; lássuk, mi történik, ha újból meg mersz szégyeníteni Engem! Én már beteljesítettem nagyszerű munkámat; vissza kell fordulnom és meg kell szabadulnom ettől a vad csordától!

Minden az Én kezeimben valósul meg (ami azokat illeti, akiket szeretek), és mindent az Én kezeimben pusztul el (ami azokat az Általam gyűlölt fenevadakat illeti, és azokat

az embereket, anyagokat és dolgokat, amelyeket megvetek). Megengedem elsőszülött fiaimnak, hogy lássák mindazt, amit tenni fogok, engedem, hogy alaposan megértsék és benne meglássák mindazt, amit azóta tettem, hogy kijöttem Sionból. Ezt követően együtt fogunk belépni a Sion Hegyére, belépünk arra a helyre, ahol a korszakok előtt voltunk, és megújulva éljük életünket. Onnantól kezdve nem lesz több érintkezés a világgal és ezzel a disznónyájjal, hanem teljes szabadság lesz; minden akadálytalan lesz és nem lesz semmi hátráltatás. Ki mer ellenállni elsőszülött fiaim bármelyikének? Ki merészel továbbra is ellenállni elsőszülött fiaimnak? Nem fogom egykönnyen elengedni őket! Ahogyan féltetek Engem a múltban, úgy kell ma elsőszülött fiaimat félnetek. Ne viselkedjetek egyféleképpen Elöttem, a hátam mögött pedig másképpen; kristálytisztán látom, hogy melyik ember milyen. Aki nem hűséges Fiamhoz, az nincs gyermeki viszonyban Velem, ami egy nyilvánvaló tény, mert Mi egy testből vagyunk. Ha valaki jó Hozzám, de máshogy viszonyul elsőszülött fiaimhoz, akkor ő kétségtelenül a nagy vörös sárkány tipikus leszármazottja, mert szétszakítja Krisztus testét; ezt a bűnt soha nem lehet megbocsátani! Ezt mindannyiótoknak látnia kell. Kötelességeitek tanúságot tenni Rólam, és még ennél is inkább kötelesek vagytok tanúságot tenni elsőszülött fiaimról. Egyikőtök sem bújhat ki a felelőssége alól; azonnal megszabadulok attól, aki félbeszakít! Ne gondold magadról, hogy bármennyire is különleges vagy. Megmondom neked: aki a leginkább az, a legszigorúbb büntetésem céltáblája lesz! Aki leginkább az, annak van a legkevesebb reménye, és leginkább ő a veszedelem fia. Örökké fenyíteni foglak téged!

Minden munkámat személyesen az Én Lelkem végzi, és nem hagyom, hogy azt bármelyik sátánfajzat félbeszakítsa. Ez azért van, hogy elkerüljem terveim megzavarását. A végén megengedem majd, hogy felnőttek és gyermekek egyaránt felkeljenek és dicsérjenek Engem és elsőszülött fiaimat, dicsérjék csodálatos tetteimet, és dicsérjék az Én személyen megnyilvánulását. Hagyni fogom, hogy a dicséret hangja visszahangozzon az egész világegyetemben és a föld végső határáig, megrázva a hegyeket, folyókat és minden dolgot, és teljesen megalázom a Sátánt. Bizonyágtételemet felhasználva elpusztítom az egész mocskos és hitvány régi világot, és felépítek egy szent, szeplőtelen új világot. (Amikor azt mondom, hogy a nap, a hold, a csillagok és az égitestek nem fognak megváltozni a jövőben, azt nem úgy értem, hogy a régi világ még mindig létezik, hanem úgy, hogy az egész világ el fog pusztulni és a régi világ helyébe új lép majd. Nem szándékozom lecserélni a világegyetemet.) Csak akkor lesz az Én akaratommal összhangban lévő a világ; nem lesz jelen benne az a fajta elnyomás, mint ma, és az a mostani jelenség sem fog létezni, hogy az emberek kizsákmányolják egymást. Helyette teljes korrektség és ésszerűség lesz a testen belül. (Habár azt mondom, hogy korrektség és ésszerűség lesz, ez a testen belül lesz; ez nagyban különbözik majd az Én királyságomtól – annyira, mint a menny a földtől; egyszerűen nem lehet összehasonlítani a kettőt – elvégre az emberi világ az emberi világ, a szellemi világ pedig a szellemi világ.) Abban az időben elsőszülött fiaim és Én egy ilyen világ felett gyakoroljuk majd az igazságszolgáltatást (ebben a világban nem lesz a Sátán által keltett zavargás, mert

addigra Én teljesen meg fogok szabadulni a Sátántól), de az életünk még mindig a királyság élete lesz, amit senki sem tagadhat. A korokon át soha nem volt egyetlen emberi lény sem (mindegy, hogy milyen hűséges volt), aki megtapasztalta ezt a fajta életet, mert a korszakokon át nem volt senki, aki az Én elsőszülött fiam szerepét betölthette volna, és ők később még mindig szolgálatot fognak végezni Értem. Noha ezek a szolgálattelvők hűségesek, végső soron a Sátán leszármazottai, akiket Én meghódítottam, így a test halála után ők továbbra is az emberi világba születnek, hogy szolgálatot tegyenek Nekem; ez a valódi jelentése annak, hogy „a fiak végső soron a fiak, a szolgálattelvők pedig végső soron a Sátán leszármazottai”. A korszakokon át nem tudni, hányan vannak azok, akiknek szolgálatot kell végezniük a mai elsőszülött fiakért; az összes szolgálattelvő közül egy sem futhat el, és arra késztetem őket, hogy örökké Értem végezzenek szolgálatot. A természetüket tekintve ők mind a Sátán gyermekei, és mindannyian ellenállnak Nekem, és habár szolgálatot tesznek Értem, kényszerből teszik, és egyiküknek sincs más választása. Ez azért van így, mert mindent az Én kezem irányít, és az Általam használt szolgálattelvőknek a végsőig szolgálatot kell teljesíteniük Értem. Tehát még ma is sokan vannak azok, akiknek ugyanaz a természete, mint a korok prófétáinak és apostolainak, mert egy lélekből valók. Így hát még mindig sok hűséges szolgálattelvő van, aki Értem buzgólkodik, ám végül (hatezer éven át folyamatosan szolgálatot végeztek Értem, ezért ezek az emberek a szolgálattelvők közé tartoznak) senki sem érheti el azt, amit a korszakokon át mindig is remélt, mert amit Én elkészítettem, az nem őket illeti.

Minden, ami az Enyém, már megvalósult az emberek szemei előtt; visszahozom elsőszülött fiaimat az Én otthonomba és visszatérnek az Én oldalamba, hogy újra egyesüljünk. Mivel Én diadalmasan és győztesen tértem vissza, és teljességgel elnyertem a dicsőséget, eljövök, hogy visszahozzalak titeket. A múltban néhányan megjósoltak „öt bölcs szüzet és öt bolond szüzet”. Noha ez a jövődőlés nem pontos, nem is teljesen téves – ezért némi magyarázattal szolgálnék nektek. Az „öt bölcs szűz és öt bolond szűz” együtt nem egy bizonyos számú embert, sem egy bizonyos fajta embert képvisel. Az „öt bölcs szűz” egy bizonyos számú emberre utal, az „öt bolond szűz” pedig egy embertípusra, ám egyik sem az elsőszülött fiakra vonatkozik. Ők inkább a teremtetést képviselik. Ezért lettek megkérve arra, hogy készítsenek elő olajat az utolsó napokban. (A teremtetés nem rendelkezik az Én jellegemmel; ha ők akarnak lenni a bölcsök, akkor olajat kell előkészíteniük, és ezért szükséges, hogy fel legyenek szerelve szavaimmal.) Az „öt bölcs szűz” fiaimat és népemet jelképezi az Általam teremtetett emberek között. Azért hívják őket „szüzeknek”, mert Én megnyertem őket annak ellenére, hogy a földön születtek; lehetne őket szenteknek is nevezni, ezért hívják őket „szüzeknek”. A korábban említett „öt” azon fiaim és népem számát képviseli, akiket eleve elrendeltem. Az „öt bolond szűz” a szolgálattelvőkre utal, mert ők anélkül végeznek szolgálatot Értem, hogy az életnek a legcsekélyebb jelentőséget tulajdonítanának, csak a külsőséges dolgokat hajszolva (mivel nincs meg bennük az Én tulajdonságom,

mindegy mit tesznek, az egy külsődleges dolog), és képtelenek arra, hogy alkalmas segítők legyenek, ezért nevezik őket „bolond szüzeknek”. Az előbb említett „öt” a Sátánt képviseli, az a tény pedig, hogy „szüzeknek” hívják őket, azt jelenti, hogy Én meghódítottam őket és képesek szolgálatot végezni Nekem – de az ilyen emberek nem szentek, ezért őket szolgálattelvőknek nevezik.

117. fejezet

Te vagy Az, aki felnyitja a tekercset, és Te vagy Az, aki feltöri a hét pecsétet, mert minden rejtély Tőled származik, és minden áldás Általad tárul fel. Köteles vagyok az örökkévalóságig szeretni Téged, és köteles vagyok minden népet a Te imádatodra sarkallni, mert Te vagy az Én személyem; része vagy bőséges és teljes megnyilvánulásomnak, testem nélkülözhetetlen része. Ezért különleges bizonytságot kell tennem. Ki más Az, aki a szívem szerinti, mit aki a személyemen belül van? Nem Te Magad teszel tanúbizonytságot Önmagadról, hanem a Lelkem tesz tanúbizonytságot Rólad, és biztosan nem bocsátok meg annak, aki szembe mer szállni Veled, mert ez az Én adminisztratív rendeleteimet érinti. Mindazt, amit mondasz, Én biztosan teljesítem, és mindazt, amit gondolsz, biztosan elfogadom. Ha valaki nem hűséges Hozzád, akkor nyíltan ellenáll Nekem, és Én biztosan nem bocsátok meg neki. Szigorúan megfenyítem mindazokat, akik ellenállnak Fiamnak, és megáldom azokat, akik összeegyeztethetők Veled. Ez a hatalom, amelyet Rád ruházok. Abban, ami a múltban elhangzott – az elsőszülött fiakkal szemben támasztott követelmények és szabványok – Te vagy a példakép. Vagyis amilyen Te vagy, azt fogom követelni, hogy olyanok legyenek az elsőszülött fiak. Ez nem olyasvalami, amit az emberek megtehetnek, hanem az, amit a Lelkem Maga tesz. Ha valaki azt hiszi, hogy az emberek azok, akik tanúságot tesznek Rólad, akkor az a teremtmény kétségtelenül a Sátán ivadéka és az Én ellenségem! Ezért a bizonyágtétel meggyőző, örökké állandó, és ez az, amit a Szentlélek megerősít! Senki sem változtathatja meg könnyedén, és aki megteszi, annak nem bocsátok meg! Mivel az emberek nem tehetnek tanúságot Rólam, Én Magam teszek tanúságot személyemről, és az emberek nem avatkozhatnak be a munkámba! Ezek súlyos ítélet szavai, és minden egyes embernek észben kell tartania őket!

Figyelembe kell vennem és meg kell jegyeznetek minden részletet abból, amit mondok. Ne kezeljétek könnyelműen a szavaimat, hanem hallgassatok figyelmesen. Miért mondom azt, hogy az elsőszülött fiak az Én személyem és királyságom nélkülözhetetlen részei? Minden korszak előtt együtt éltünk, és soha nem váltunk el egymástól. A Sátán zavarásai miatt, miután először megtestesültem, visszatértem Sionba. Ebből kiindulva mindannyian világra jöttünk, és miután győzelmet aratok az utolsó napokban – vagyis miután visszanyerlek benneteket a Sátán által megrontott testből – visszavezetlek titeket Sionba, hogy az Én személyem újraegyesüljön és soha

ne váljon el többé. Azután már nem fogok újra testet öltetni, és ti biztosan nem fogtok kilépni az Én testemből. Vagyis azután már nem teremtem újra a világot, hanem örökre elválaszthatatlan maradok elsőszülött fiaimtól Sionban, mert mostanra minden teljesen befejeződött, és hamarosan lezárom a teljes régi kort. Csak Sionban van az új ég és föld élete, mert az Én személyem Sionban létezik. Ezen kívül nem lesz több új ég vagy új föld. Én vagyok az új ég, és Én vagyok az új föld is, mert az Én személyem az egész Siont betölti. Azt is lehet mondani, hogy az elsőszülött fiaim az új ég, az elsőszülött fiaim az új föld. Az elsőszülött fiaim és Én egy test vagyunk, elválaszthatatlanok. Ha Rólam beszélünk, az feltétlenül magában foglalja az elsőszülött fiakat is, és biztosan nem bocsátok meg annak, aki megpróbál minket elválasztani. Amikor minden nemzetet és népet visszatérítek trónusom elé, minden Sátán alaposan megszégyenül, és minden mocskos démon meghátrál Tőlem. Akkor bizonyos, hogy az igazság létezni fog minden nép között (értsd: fiaim és népem között), és bizonyos, hogy a Sátánnak nem lesznek semmilyen zavarásai minden nemzet között, mert Én fogok kormányozni minden nemzetet és népet, Én fogok hatalmat gyakorolni az egész univerzum világa felett, és minden Sátán teljesen el lesz pusztítva, teljesen le lesz győzve, és megkapja adminisztratív rendeleteim büntetését.

Folytatom a munkámat minden nép között, de ők csak a Lelkem megvilágosítását birtokolják, és nincs közöttük senki, aki képes rejtélyeim felfedésére, senki sem alkalmas arra, hogy kifejezzon Engem. Csak Az, aki Tőlem származik, alkalmas arra, hogy az Én munkámat végezze – ami a többit illeti, csak ideiglenesen használom őket. A Lelkem nem száll alá egy személyre önkényesen, mert Bennem minden értékes. Az, hogy Lelkem alászáll valakire, és az, hogy Lelkem munkálkodik valakin, teljesen különböző dolgok. Lelkem azokon az embereken munkálkodik, akik Rajtam kívül vannak, de Lelkem alászáll Arra, aki Tőlem származik. Ez két teljesen független dolog. Mert Az, aki Tőlem származik, szent, de azok, akik Rajtam kívül vannak, nem szentek, bármilyen jók legyenek is. Lelkem nem fog alászállni senkire bármilyen apró okból. Az embereknek nem kell aggódniuk. Nem követek el hibákat, és száz százaléig biztos vagyok abban, amit teszek! Ahogyan tanúskodtam Róla, biztosan meg is védem Őt; Azt, aki biztosan Tőlem származik és nélkülözhetetlen az Én személyem számára. Ezért remélem, hogy az emberek félreteszik saját elképzeléseiket, lemondanak a Sátán által adott ötletekről, elhiszik minden kijelentésemről, hogy igaz, és nem engednek a kétségeknek az elméjükben. Ez az Én megbízatásom az emberiségnek, az Én buzdításom az emberiségnek. Mindenkinek be kell tartania ezeket a dolgokat, mindenkinek őszintén engedelmeskednie kell nekik, és mindenkinek mércének kell tekintenie, amit mondok.

Nemcsak minden nemzet és nép között kezdem meg munkámat, hanem mindenütt a világegyetemben elkezdem munkámat, és ez még inkább megmutatja, hogy nincs messze a Sionba való visszatérésem napja (mert szükséges Számomra hogy visszatérjek Sionba, mielőtt elkezdhetném a munkát minden nép között és az egész világegyetemben). Van-e valaki, aki képes felfogni munkám lépéseit és azt, ahogyan

munkálkodom? Azért mondom, hogy lélekben fogok találkozni külföldiekkel, mert ezt alapvetően nem lehet testben megtenni, és mert nem vagyok hajlandó másodszor is megkockáztatni a veszélyeket. Ezek az okai a lélekben való kommunikációnak a külföldiekkel. Ennek az igazi szellemi világban kell megtörténnie, nem pedig valami homályos spirituális világban, ahogyan azok képzelik, akik^a a testben élnek. Amit akkor mondok, pusztán beszédmódomban fog különbözni, mivel egy másik korban fogok beszélni. Ezért újra és újra emlékeztetem az emberiséget, hogy vegye figyelembe a beszédmódomat, és arra is emlékeztetem az emberiséget, hogy mondandómban rejtélyek vannak, amelyeket az emberek nem tudnak felfedni. Ám senki sem érti, miért mondom ezeket a dolgokat, és csak azért, mert ma ezt elmondom nektek, képesek vagytok egy kissé megérteni, de még mindig nem teljesen. Munkám ezen szakasza után lépésről lépésre tájékoztatni foglak titeket. (Ezen keresztül még mindig ki akarok vetni néhány ember, így egyelőre nem mondok semmit.) Ez az Én munkám következő lépésének módszere. Mindenkinek észre kell vennie és tisztán kell látnia, hogy Én vagyok Maga Isten, aki bölcs.

118. fejezet

Aki felkel, hogy tanúságot tegyen Fiamért, annak kegyelmet adományozok; aki nem kel fel, hogy tanúságot tegyen Fiamért, hanem ellenáll, és az emberi elképzeléseket használja saját értékelésére, azt elpusztítom. Mindenkinek tisztán kell látnia! A Fiamért való tanúságtétel az Irántam érzett félelem kifejezése, és eleget tesz az Én akaratomnak. Ne csak az Atyát tiszteld, miközben zaklatod és elnyomod a Fiút. Akik így tesznek, azok a nagy vörös sárkány leszármazottai. Nincs szükségem az ilyen nyomorultakra, hogy Fiam mellett tanúskodjanak; elpusztítom őket a feneketlen mélységben. Azt akarom, hogy a hűséges és becsületes szolgálattevők végezzenek szolgálatot Fiamnak; ami a többit illeti, nincs szükségem rájuk. Ez az Én igaz természetem, és arra szolgál, hogy megmutassa, hogy Én vagyok Maga a szent és feddhetetlen Isten. Nem bocsátok meg senkinek, aki megsérti adminisztratív rendeleteimet. Aki valaha ellenszegült Neked, vagy üldözött Téged, akár a családban, akár a világban, azokat egyenként megfenyítem, és senki sem marad büntetlenül, hiszen nincs részem, amely testből és vérből lenne. Az, hogy ma tanúságot tesznek Rólad, azt mutatja, hogy ezek a szolgálattevők befejezték a szolgálatvégzést Érted, így nincsenek semmiféle kételyeik vagy aggályaik. Hiszen ők a Te szolgálattevőid, és mikor minden véget ér, Te a mennyből származol, és végül visszatérsz az Én testembe, mert a testem nem lehet Nélküled. Azok, akik szembeszegültek Veled, és akik nem voltak összeférhetők Veled a múltban (ezt mások nem láthatják; ezt csak Te érzed a

---

^a Az eredeti szöveg nem tartalmazza az „ahogyan azok képzelik, akik” kifejezést.

szívedben), most felfedték eredeti formájukat és elbuktak, mert Te vagy Maga Isten, és nem tűrheted, hogy bárki szembeszegüljön Veled vagy megsértsen Téged. Bár kívülről egyáltalán nem látható, Lelkem Benned van; ez megkérdőjelezhetetlen. Minden embernek el kell hinnie ezt, nehogy vaspálcám lesújtson mindazokra, akik szembeszegülnek Velem! Mivel tanúságot teszek Rólad, Te biztosan hatalommal rendelkezel, és minden, amit mondasz, az az Én kifejeződése, és minden, amit teszel, az Én megnyilvánulásom, mert Te vagy az Én kedvesem és egy rész, amely nélkül az Én személyem nem létezhet. Ezért minden cselekedeted, amit viselsz, amit használsz, és ahol élsz – minden bizonnyal az Én tetteim is. Senkinek sem szabad keresnie valamit Ellened, és senkinek sem szabad hibákat keresnie Benned. Ha bárki ezt teszi, nem bocsátom meg neki!

Kivetek minden gonosz szolgát házamból, és házamban minden hűséges szolgának tanúságot kell tennie elsőszülött fiaimról; ez az Én tervem, és ekképpen munkálkodom. Amikor gonosz szolgák tesznek tanúságot Fiamról, halott emberek szagát érzem, és ez utálatos Számomra. Amikor hűséges szolgák tesznek tanúságot Fiamról, az megfontolt és őszinte, és ez elfogadható Számomra. Tehát, aki nem hajlandó tanúságot tenni Fiamról, az azonnal távozzon innen! Nem kényszerítelek erre – ha arra kérlek, hogy távozz, akkor távoznod kell! Nézd meg, hogy melyek a következmények számodra, és mi vár rád; a szolgálatot végzők jobban megértik ezt, mint bárki más. Ítéletem, haragom, átkaim, égető és őrző dühöm bármikor lesújt bárkire, aki szembeszáll Velem. Az Én kezem nem irgalmaz senkinek; bármilyen hűséges is volt a szolgálatot végző korábban, ha ma ellenszegül Fiamnak, akkor azonnal elpusztítom, és nem engedem, hogy Előttem maradjon. Ebből látható az Én irgalmatlan kezem. Mivel az emberek nem ismernek Engem, és mert természetük ellenszegül Nekem, még azok is, akik hűek Hozzám, csak a saját örömük miatt hűségesek. Ha olyasmi történik, ami hátrányosan érinti őket, a szívük azonnal megváltozik, és vissza akarnak vonulni Mellőlem. Ez a Sátán természete. Nem szabad önelégültnek lennetek, és azt hinni magatokról, hogy hűségesek vagytok! Ha nincs belőlük semmi hasznuk, akkor ez a vadállatcsorda egyszerűen képtelen hűségesnek lenni Hozzám. Ha nem hirdetem volna adminisztratív rendeleteimet, már régen visszavonultatok volna. Ti most mindannyian a serpenyő és a tűz közé szorultatok, nem akartok szolgálatot végezni Nekem, de azt sem akarjátok, hogy a kezem lesújtson rátok. Ha nem hirdetném, hogy súlyos katasztrófák érik azokat, akik bármikor szembeszegülnek Velem, már régen visszavonultatok volna. Talán nem tudok a trükkökről, amelyekhez az emberek folyamodhatnak? Most a legtöbb emberben él egy kis remény, de amikor ez a remény csalódássá válik, akkor már nem hajlandóak továbbmenni, és kérik, hogy visszafordulhassanak. Korábban is elmondtam, hogy akarata ellenére nem tartok itt senkit, de alaposan gondold át, milyen következményekkel jár ez számodra. Ez nem arról szól, hogy fenyegetlek téged; ez a tényekről szól. Senki sem tudja felfogni az ember természetét, kivéve Engem; az emberek mind azt hiszik, hogy hűségesek Hozzám, nem tudva, hogy hűségük tisztátalan. Ezek a tisztátalanságok

tönkreteszik az embereket, mert ezek a nagy vörös sárkány ármánykodásai. Ezt Én már régen feltártam; Én vagyok a mindenható Isten, hát hogy ne értenék meg egy ilyen egyszerű dolgot? Képes vagyok behatolni a véredbe és a testedbe, hogy lássam szándékaidat. Nem nehéz számomra felfogni az ember természetét, de az emberek okosnak gondolják magukat, és azt hiszik, hogy rajtuk kívül senki sem ismeri szándékaikat. Talán nem tudják, hogy a mindenható Isten jelen van a mennyben, a földön és minden dologban?

A legvégsőig szeretni fogom Fiamat, és örökkön-örökké gyűlölni fogom a nagy vörös sárkányt és a Sátánt. A fenyítésem utoléri mindazokat, akik szembeszegülnek Velem, és egyetlen ellenség sem marad büntetlenül. Korábban már mondtam: „Elhelyezek egy nagy követ Sionban. A hívők számára ez a kő az építkezésük alapja. Azok számára, akik nem hisznek, ez egy szikla, amelybe elbotlanak. Az ördög fiai számára ez az a kő, amely halálra zúzza őket.” Nemcsak Én mondtam ezeket a szavakat korábban, hanem sokan megjövendölték ezeket, és sokan olvasták ezt az igeszakaszt ebben a korban. Továbbá, néhányan megpróbálták megmagyarázni ezeket a szavakat, de senkinek sem sikerült még megfejteni ezt a rejtélyt, mert ez a munka csak az utolsó napok jelenlegi idejében történik. Tehát, bár néhányan megpróbálták megmagyarázni ezeket a szavakat, magyarázataik mind tévedések. Ma felfedem a teljes jelentést nektek, hogy megérthessétek az elsőszülött fiaimról való tanúságtétel komolyságát, és a célokat ezzel. Egy nagy követ helyezek el Sionban, és ez a kő az elsőszülött fiaim tanúságtételére utal. A „nagy” szó nem azt jelenti, hogy ez a tanúság valamilyen gigantikus mértékben történik, hanem azt, hogy az elsőszülött fiaimról szóló tanúságtételben nagyon sok szolgálattevő vissza fog vonulni. Itt az „azok, akik nem hisznek” azokra utal, akik visszavonulnak, mert Fiamról tesznek tanúságot. Ezért a kő botránkozás sziklája az ilyen emberek számára. Azért mondom, hogy ez egy szikla, mert az ilyen ember az Én kezem által lesz lesújtva, és így a „szikla, amely miatt az ember elbotlik” nem az elesésre vagy a legyengülésre vonatkozik, hanem a kezem általi lesújtásra. A „hívők” szó abban a mondatban, hogy „a hívők számára ez a kő az építkezésük alapja” azokra a szolgálattevőkre utal, akik hűségesek, és az „építkezésük alapja” a kegyelemre és áldásokra utal, amelyeket azután kapnak, hogy hűséges szolgálatot tettek nekem. Az elsőszülött fiakról tett tanúság azt jelzi, hogy ez az egész régi korszak hamarosan elmúlik; vagyis jelképezi a Sátán királyságának pusztulását; ezért a pogányok számára ez az a szikla, amely halálra zúzza őket. Tehát minden nemzet darabokra törése az egész világ teljes megújulására utal; a régi elmúlik, és az új létrejön – ez a „darabokra törés” valódi jelentése. Értitek? Az utolsó szakaszban végzett munkám csak ezzel a néhány szóval összegezhető. Ez az Én csodálatos tettem, és meg kell értenetek az Én akaratomat szavaimból.

119. fejezet

Mindnyájatoknak fel kell fognotok az Én szándékaimat, és mindnyájatoknak meg kell értenetek az Én hangulatomat. Itt az ideje felkészülni a Sionba való visszatérésre. Ezen kívül semmi mást nem akarok tenni. Csak azt remélem, hogy egy napon hamarosan újra találkozhatom veletek, és minden pillanatot együtt tölthetünk Sionban. Gyűlölöm a világot, gyűlölöm a testet, és még inkább gyűlölök minden embert a földön. Nem akarom látni őket, mert mind olyanok, mint a démonok, az emberi természet legcsekélyebb nyoma sincs bennük. Nem akarok a földön élni; gyűlölök minden teremtményt, gyűlölök mindent, ami testből és vérből való. Az egész föld bűzlik a holttestektől; azonnal vissza akarok térni Sionba, hogy eltávolítsam a földről a holttestek bűzét, és az egész földet betöltssem az Én dicsőítésem hangjával. Visszatérek Sionba, elszakadok a testtől és a világtól, és senki sem állhat az utamba. Az Én embert ölő kezemnek nincsenek érzelmei! Mostantól kezdve senki sem beszélhet az egyház építéséről. Ha valaki mégis megtenné, nem bocsátok meg neki. (Azért, mert most van az elsőszülött fiaim melletti tanúságtétel ideje és a királyság felépítésének ideje; aki az egyház építéséről beszél, az rombolja a királyság építését, és félbeszakítja az Én irányításomat.) Minden készen áll, minden elő van készítve; már csak az elsőszülött fiak felmagasztalása és a mellettük való tanúságtétel van hátra. Amikor ez megtörténik, pillanatnyi késedelem és formaságokra való tekintet nélkül azonnal visszatérek Sionba – arra a helyre, amelyet éjjel-nappal az elmétekben őriztek. Ne csak azt figyeljétek, hogy a mai világ hogyan halad tovább simán és folyamatosan. Mindez a munka a Sionba való visszatérés munkája, ezért most ne törődjétek ezekkel a dolgokkal; amikor eljön a Sionba való visszatérés napja, minden teljessé válik. Ki ne szeretne mihamarabb visszatérni Sionba? Ki ne szeretné, hogy az Atya és a fiak mihamarabb újra egyesüljenek? Bármilyen élvezetesek is legyenek a földi örömek, nem tudják fogva tartani a testünket; felülemelkedünk a testünkön, és együtt térünk vissza Sionba. Ki merészezi ezt megakadályozni? Ki merészel akadályokat gördíteni? Én biztosan nem bocsátok meg azoknak! Féltresöprök minden buktatót. (Ezért mondom azt, hogy nem tudok azon nyomban visszatérni Sionba. Elvégzem ezt a tisztító munkát, és ugyanakkor tanúságot teszek az Én elsőszülött fiaim mellett; ez a két munka egyszerre halad. Amikor a tisztító munka befejeződik, eljön az ideje annak, hogy kinyilatkoztassam az elsőszülött fiakat. A „botránykövek” a számos szolgálattevő, ezért mondom, hogy ez a két munka egyszerre zajlik.) Elsőszülött fiaim Velem fognak járni az egész univerzumban, a föld végső határáig, hegyeken, folyókon és mindenén át; ki merészezi ezt meggátolni? Ki merészezi ezt akadályozni? Az Én kezem nem ereszt el egykönnyen senkit sem; elsőszülött fiaim kivételével mindenkire haragszom, és mindenkit megátkozok. Egyetlen halandó sincs az egész földön, aki az Én áldásaimban részesülne; mindannyian megismerik az Én átkomat. A világ teremtése óta senkit sem áldottam meg; még ha adtam is áldást, azok pusztá szavak voltak, soha nem valóság, mert teljes mértékben gyűlölöm a Sátánt; soha nem fogom megáldani, csak megbüntetni.

Csak a végén, miután teljesen legyőztem a Sátánt, és Enyém a teljes győzelem, akkor adok anyagi áldásokat minden hűséges szolgálattevőnek, és hagyom, hogy örömeiket leljék az Én dicsőítésemben, mert minden munkámat megvalósítottam.

Valóban, az Én időm nincs messze. A hatezer éves irányítási terv a szemetek láttára közeledik a befejezéshez. (Valóban a szemetek láttára. Ez nem valamiféle előkép; ezt láthatjátok az Én hangulatomból.) Elsőszülött fiaimat azonnal hazaviszem Sionba. Vannak, akik azt mondják: „Ha ez csak az elsőszülött fiakra vonatkozik, miért tart hatezer évig? És miért teremtett oly sok embert?” Korábban már mondtam, hogy minden, ami az Enyém, értékes. Hogyne lennének az én elsőszülött fiaim még inkább azok? Mindent mozgósítani fogok, hogy Engem szolgáljon, sőt, felfedem hatalmam, hogy minden ember láthassa, hogy az egész mindenség-világban egyetlen tárgy sincs, ami ne lenne a kezünkben, egyetlen ember sincs, aki ne állna a szolgálatunkban, és egyetlen dolog sincs, ami ne szolgálná a mi célunk megvalósulását. Mindent véghez fogok vinni. Számomra nem létezik az idő fogalma; bár hatezer év alatt akarom teljesíteni a tervet és az Én munkámat, Számomra minden független és szabad. Még ha hatezer évnél kevesebb is, amennyiben az Én meglátásom szerint eljön az idő, ki merne egy szót is szólni ellene? Ki merne kiállni és kénye-kedve szerint ítélni? A Saját munkámat Magam végzem, a Saját időmet Magam intézem. Senki, semmi és semmilyen dolog nem mer szándékosan cselekedni; mindent ráveszek, hogy kövessen Engem. Számomra nincs jó vagy rossz; ha Én azt mondom, hogy valami jó, az biztosan jó; ha Én azt mondom, hogy valami rossz, az is így van. Ne mérjétek Engem mindig emberi elképzelésekkel! Azt mondom, hogy az elsőszülött fiak Velem együtt áldottak – ki meri megtagadni az engedelmisséget? Azonnal elpusztítalak téged! Megtagadod, hogy aláveds magad! Lázadó vagy! Egyszerűen irgalmatlan vagyok az emberiséghez, és a gyűlöletem már elérte a határát; egyszerűen nem tudok többé toleráns lenni. Az Én megítélésem szerint az egész mindenség-világot azonnal el kell pusztítani – csak akkor teljesedik be az Én nagyszerű munkám, csak akkor fejeződik be az Én irányítási tervem, és csak akkor oszlik el a szívemben lévő gyűlölet. Most már csak az Én elsőszülött fiaim melletti tanúságtétellel törődöm. Minden más ügyet félreteszek; először a fontos dolgokat teszem meg, majd a másodlagos dolgokat. Ezek az Én munkám lépései, amelyeket senki sem szeghet meg; mindenkinek azt kell tennie, amit Én mondok, nehogy átkom célpontjaivá váljanak.

Most, hogy munkámat befejeztem, megpihenhetek. Mostantól kezdve nem fogok többé dolgozni, hanem megparancsolom elsőszülött fiaimnak, hogy tegyenek meg mindent, amit akarok, mert az Én elsőszülött fiaim Én vagyok; az Én elsőszülött fiaim az Én személyem. Ez egyáltalán nem rossz; ne használjátok elképzeléseket ítéletalkotásra. Az elsőszülött fiakat látni annyi, mint Engem látni, mert mi egy és ugyanaz vagyunk. Így bárki, aki szétválaszt minket, Ellenem szegül, és Én nem bocsátok meg neki. Az Én szavaimban olyan titkok rejlenek, amelyek az ember számára felfoghatatlanok. Csak azok fejezhetnek ki Engem, akiket szeretek, és senki más; ezt

Én határoztam el, és ezen senki sem változtathat. Az Én szavaim gazdagok, átfogóak és kifürkészhetetlenek. Mindenkinek nagy erőfeszítést kell fordítania az Én szavaimra, meg kell próbálnia gyakorta elgondolkodni azokon, és egyetlen szót vagy mondatot sem szabad kihagynia – máskülönben az emberek tévedésben fognak élni, és félre fogják érteni a szavaimat. Azt mondtam, hogy az Én természetem nem tűri el a sérelmet, ami azt jelenti, hogy az Én elsőszülött fiaimmal, akik mellett tanúságot tettem nem lehet szembeszegülni. Elsőszülött fiaim az Én természetem minden aspektusát képviselik, így amikor a szent trombita megszólal, akkor kezdek tanúságot tenni az elsőszülött fiakról, és így a szent trombita ezentúl az Én természetem fokozatos bejelentése lesz a tömeg számára. Más szóval, amikor az elsőszülött fiak nyilvánosságra jönnek, akkor fog nyilvánosságra jönni az Én természetem. Ki tudja ezt kifürkészni? Azt mondom, hogy még az általam feltárt titkok között is maradnak olyan titkok, amelyeket az emberek nem tudnak kibogozni. Ki próbálta közületek valóban megfejteni e szavak igazi jelentését? Vajon az Én természetem egy személynek a személyisége, ahogyan azt ti elképzeltétek? Ezt gondolni súlyos tévedés! Ma bárki, aki látja az Én elsőszülött fiaimat, az áldás tárgya, és az látja az Én természetemet – ez teljes mértékben igaz. Elsőszülött fiaim egészében képviselnek Engem; minden kétséget kizáróan ők az Én személyem. Efelől senkinek sem lehetnek kétségei! Az engedelmesek kegyelemmel áldottak, a lázadók pedig átkozottak. Ezt parancsolom, és ezen senki sem változtathat!

120. fejezet

Sion! Örülj! Sion! Énekelj! Diadalmasan tértem vissza, győztesen tértem vissza! Minden nép! Siessetek rendben sorba állni! A teremtés minden dolga! Most álljatok meg, mert az Én személyem az egész univerzummal néz szembe, és megjelenik a világ keleti részén! Ki mer nem térdre borulni imádatban? Ki mer nem nevezni Engem az igaz Istennek? Ki mer nem felnézni félő szívvel? Ki mer nem dicsérni? Ki mer nem örülni? Népem hallani fogja szavamat, és fiaim életben maradnak az Én királyságomban! A hegyek, a folyók és minden dolog véget nem érően ujjongani fog, és szünet nélkül szökellni fog. Ebben az időben senki sem mer meghátrálni, és senki sem mer ellenállásra kelni. Ez az Én csodálatos tettem, és még ennél is több, ez az Én nagy erőm! Mindent arra késztetek, hogy Engem félő szíve legyen, és mi több, mindent arra késztetek, hogy Engem dicsérjen! Ez a hatezer éves irányítási tervem végső célja, és ezt rendeltem el. Egyetlen személy, tárgy vagy esemény sem mer felkelni, hogy ellenálljon Nekem vagy szembeszálljon Velem. Minden népem az Én hegyemre fog áramlani (más szóval, abba a világba, amelyet később teremteni fogok), és alávetik majd magukat Előttem, mert fenségem és ítéletem van, és tekintélyem van. (Ez arra vonatkozik, amikor testben vagyok. Fizikai testben is van tekintélyem, de mivel az idő és a tér korlátai nem léphetők túl a fizikai testben, nem mondható el, hogy teljes dicsőséget

szereztem. Bár az elsőszülött fiaikat fizikai testben kapom meg, nem lehet azt mondani, hogy dicsőséget szereztem. Csak amikor visszatérek Sionra, és megváltoztatom a megjelenésem, akkor mondható el Rólam, hogy tekintélyem van – azaz, hogy dicsőséget szereztem.) Semmi sem lesz nehéz Számomra. Az Én szám szavai által minden elpusztul, és az Én szám szavai által minden létrejön és teljessé lesz. Ilyen az Én nagy erőm és ilyen az Én tekintélyem. Mivel tele vagyok erővel és bővelkedem tekintélyben, senki sem merészelhet akadályozni Engem. Már minden felett győzedelmeskedtem, és már győzelmet arattam a lázadás összes fia felett. Összehozom Magammal elsőszülött fiaimat, hogy visszatérjünk Sionba. Nem egyedül térek vissza Sionba. Ezért mindenki látni fogja elsőszülött fiaimat, és így Engem féltő szívet fog kialakítani. Ez a célom az elsőszülött fiúk megszerzésével, és ez a tervem a világ teremtése óta.

Amikor minden kész van, az lesz Sionba való visszatérésem napja, és minden nép meg fog emlékezni erről a napról. Amikor visszatérek Sionba, minden elnémul a földön és minden békés lesz a földön. Amikor visszatérek Sionba, minden visszanyeri eredeti kinézetét. Akkor majd elkezdem munkámat Sionban. Megbüntetem a gonoszokat és megjutalmazom a jókat, valamint érvényesítem igazságos mivoltomat és végrehajtom ítéletemet. Szavaimat fogom használni, hogy mindent megvalósítsak, minden emberrel és minden dologgal megtapasztaltatva fenyítő kezemet, és minden embernek megmutatom teljes dicsőségemet, teljes bölcsességemet és teljes bőségemet. Senki sem mer majd ítéletre kelni, mert Bennem minden megvalósult; és itt mindenki lássa teljes méltóságomat, és ízlelje meg teljes győzelmemet, mert Bennem minden dolog megnyilvánul. Ebből látható az Én nagy erőm és tekintélyem. Senki sem mer megsérteni Engem, és senki sem mer akadályozni Engem. Bennem minden nyitva áll. Ki merne eltitkolni bármit is? Biztos vagyok benne, hogy nem irgalmazok ennek a személynek! Az ilyen nyomorultaknak meg kell kapniuk súlyos büntetésemet, és az ilyen söpredéket el kell távolítani a szemem elől. Vasrúddal fogok uralkodni felettük, és hatalmamot használva ítélek felettük, a legcsekélyebb irgalmasság nélkül és egyáltalán nem kímélve az érzéseiket, mert Én Maga Isten vagyok, aki érzelemmentes és fenséges, és akit nem lehet megsérteni. Ezt mindenkinek meg kell értenie és látnia kell, nehogy „ok és indok nélkül” leverjem és megsemmisítsem őket, mert az Én rudam lesújt mindenkire, aki megsért Engem. Nem érdekel, hogy ismerik-e adminisztratív rendeleteimet; ennek semmi jelentősége nem lesz Számomra, mivel az Én személyem nem tűri, hogy bárki megsértse. Emiatt mondják, hogy oroszlán vagyok; akihez hozzányúlok, azt lesújtom. Ezért mondják, hogy ma már istenkáromlás azt állítani, hogy Én vagyok a könyörület és a szerető kedvesség Istene. Lényegében nem bárány vagyok, hanem oroszlán. Senki sem mer megsérteni Engem; aki megsért Engem, azt halállal büntetem, azonnal és irgalom nélkül. Ez elég ahhoz, hogy megmutassa természetemet. Ezért a végső korban egy nagy csoport ember vissza fog vonulni, és ezt nehéz lesz elviselni az embereknek, de a Magam részéről nyugodt és boldog vagyok, és egyáltalán nem látom ezt nehéz feladatnak. Ilyen az Én természetem.

Remélem, hogy minden embernek alázatos lesz a szíve, hogy engedelmeskedjen mindannak, ami Tőlem van; ha megteszik, minden biztonnal nagyon megáldom az emberiséget, mert amint mondtam, azok, akik összeegyeztethetők Velem, azok megmaradnak, míg a Velem ellenségesek átkozottak lesznek. Ezt Én rendeltem el, és senki sem tudja megváltoztatni. A dolgokat, amiket elhatároztam, megvalósítottam, és bárki, aki ellenkezik, azonnal meg lesz fenyítve. Sionban mindenem megvan, amire szükségem van, és minden megvan, amire vágyom. Sionban nyoma sincs a világnak, és a világhoz képest ez egy gazdag és nagyszerű palota; de soha senki nem lépett ide be, és ezért az ember képzeletében egyáltalán nem létezik. Az élet Sionban nem olyan, mint a földi élet; a földön az élet evés, ruhák viselése, játék és örömkeresés, míg Sionban ez egészen más. Ez az Atya és a fiak örömben elmerült élete, amely mindig betölti a világegyetem egész terét, de mindig össze is jön egységben. Most, hogy idáig jutottunk, elmondom nektek, hogy hol található Sion. Sion az, ahol lakom; ez az Én személyem helye. Ezért Sionnak szent helynek kell lennie, és távol kell lennie a földtől. Ezért mondom, hogy megvetem a földi embereket, dolgokat és ügyeket, és utálok a fizikai test evését, ivását, játékát és élvezet-keresését, mert bármennyire is élvezetesek a földi örömek, nem hasonlíthatók össze a Sionban való élettellel; ez a különbség ég és föld között, és a kettőt lehetetlen összehasonlítani. Azért van olyan sok rejtvény a földön, amelyet az ember nem tud megoldani, mert az emberek semmit sem hallottak Sionról. Nos, pontosan hol van Sion? Egy másik bolygón van, ahogy az emberek képzelik? Nem! Ez csupán egy képzelgés az ember fejében. A harmadik eget, amelyet említettem, az ember előre elképzelt jelentésűnek tekinti, de amit az emberek a maguk elképzeléseiben értenek, az pontosan ellentétes az Én jelentésemmel. Az itt említett harmadik ég a legkevésbé sem hamis. Ezért mondom, hogy nem pusztítom el a napot, a holdat, a csillagokat és az égitesteket, és nem fogom eltüntetni az eget és a földet. Elpusztíthatnám a lakóhelyemet? Elpusztíthatnám a Sion-hegyet? Ez nem nevetséges? A harmadik ég az Én lakhelyem; ez a Sion hegye, és ez abszolút. (Miért mondom, hogy abszolút? Ez azért van, mert amit most mondok, azt az ember egyáltalán nem értheti, csak hallja. Az ember gondolkodásának hatóköre ezt egyszerűen nem ölelheti fel, ezért most nem mondok többet Sionról, nehogy az emberek fikciónak tekintsék.)

Miután visszatérek Sionba, a földön élők továbbra is dicsérni fognak Engem, mint a múltban. Azok a hűséges szolgálattevők várni fognak, mint mindig, hogy szolgálatot tegyenek Nekem, de feladatuk véget ér. A legjobb, amit tehetnek, ha elgondolkoznak földi jelenlétem körülményein. Abban az időben elkezdek katasztrófát hozni azokra, akik csapást szenvednek; mégis mindenki azt hiszi, hogy Én igaz Isten vagyok. Biztosan nem fogom megbüntetni azokat a hűséges szolgálattevőket, hanem csak engedem, hogy megkapják kegyelmemet. Mert azt mondtam, hogy megbüntetek minden gonosztevőt, és azok, akik jót cselekednek, megkapják az Általam adományozott anyagi élvezetet, bizonyítva, hogy Én vagyok Maga az igazság és a hűség Istene. Amikor visszatérek Sionba, elkezdek a világ minden nemzete felé fordulni; üdvösségre hozom az izráelitákat

és megfenyítem az egyiptomiakat. Ez munkám következő lépése. Az Én munkám akkor nem lesz ugyanaz, mint a mai napon: nem a testben való munka lesz, hanem teljesen meghaladja a testet – és ahogy mondtam, úgy fog megtörténni; és ahogy parancsoltam, úgy lesz. Bármilyen legyen mondva, mindaddig, amíg az az Én számból van kimondva, azonnal beteljesedik a valóságban; ez az igazi jelentése annak, hogy a szavam kimondása és teljesítése egyszerre megy végbe, mert az Én szavam maga a tekintély. Most néhány általános dologról beszélek, hogy néhány támpontot adjak az embereknek a földön, hogy ne találgassanak vadul. Amikor eljön az az idő, mindent Én fogok elrendezni, és senki se cselekedjen önfejűen, nehogy lesújtson rájuk a kezem. Az emberek képzeletében mindaz, amiről beszélek, homályos, mert végül is az ember gondolkodásmódja korlátozott, és az ember gondolkodása olyan távol van attól, amiről beszéltem, mint a föld az égtől. Ezért ezt senki sem tudja megérteni. Összhangba kerülni azzal, amit mondok, ez egyetlen dolog, amit tenni kell; ez a dolgok elkerülhetetlen menete. Azt mondtam: „Az utolsó napokban felbukkan a fenevad, hogy üldözze népemet, és azok, akik félnek a haláltól, meg lesznek jelölve egy pecséttel, hogy a fenevad elvigye őket. Akik láttak Engem, azokat megöli a fenevad.” A „fenevad” ezekben a szavakban kétségtelenül a Sátánra, az emberiség megtévesztőjére utal. Ez azt jelenti, hogy amikor visszatérek Sionba, a szolgálattevőknek egy nagy csoportja visszavonul; vagyis elviszi őket a fenevad. Ezek a teremtmények mind a feneketlen mélységbe fognak menni, hogy megkapják örök fenyítésemet. Az „akik láttak Engem” azokra a hűséges szolgálattevőkre utal, akiket Én meghódítottam. A „láttak Engem” arra utal, hogy Én meghódítottam őket. A „megölte a fenevad” arra utal, hogy a Sátán, miután meghódítottam, nem mer felkelni, hogy ellenálljon Nekem. Más szavakkal, a Sátán nem mer semmilyen munkát végrehajtani ezeken a szolgálattevőkön, és ezért ezeknek az embereknek a lelke meg lesz mentve; ezt azért mondják, mert képesek hűségesnek lenni Hozzám, és ez azt jelenti, hogy ezek a hűséges szolgálattevők részesülhetnek kegyelmemből és áldásomból. Ezért azt mondom, hogy a lelkük meg lesz mentve. (Ez nem a harmadik égbe való felemelkedésre vonatkozik, ami csak az ember elképzelése.) De azokat a gonosz szolgákat újra megkötözi a Sátán, majd a feneketlen mélységbe lesznek dobva. Ez az Én büntetésem rájuk; ez a megtorlásuk, és ez a jutalom bűneikért.

Ahogy munkám üteme felgyorsul, a földön töltött időm fokozatosan csökken. Közeledik Sionba való visszatérésem dátuma. Amikor földi munkám véget ér, eljön az ideje, hogy visszatérjek Sionba. Egyáltalán nem akarok a földön élni, de irányításom, tervem érdekében minden szenvedést elviseltem. Ma már eljött az idő. Felgyorsítom lépteimet, és senki sem lesz képes lépést tartani Velem. Függetlenül attól, hogy az ember megérti-e vagy sem, részletesen elmondom nektek mindazt, amit az ember nem képes felfogni, de nektek tudnotok kell a földön. Ezért azt mondom, hogy Én Maga Isten vagyok, aki túllép az időn és a téren. Ha nem az lett volna a célom, hogy megszerezze az elsőszülött fiaikat és így legyőzzem Sátánt, már visszatértem volna Sionba; ha más lenne, egyszerűen soha nem teremtettem volna az emberiséget. Megvetem az emberek

világát, és gyűlölöm azokat az embereket, akik távol vannak Tőlem, olyannyira, hogy fontolgatom az egész emberiség egy csapásra történő elpusztítását. Munkámnak azonban van rendje és szerkezete, arányérzéke és mértéktartása, és nem véletlenszerű. Minden, amit teszek, a Sátán legyőzésére szolgál, és még inkább arra szolgál, hogy lehetővé tegye Nekem, hogy a lehető leghamarabb együtt lehessenek elsőszülött fiaimmal. Ez az Én célom.

MÁSODIK RÉSZ
ISTEN SZAVAI
AZ EGÉSZ VILÁGEGYETEMHEZ

(1992. FEBRUÁR 20. – 1992. JÚNIUS 1.)

Bevezetés

Az „Isten szavai az egész világegyetemhez” a Maga Isten identitásában lévő Krisztus által kifejezett kijelentések második része. Az 1992. február 20. és 1992. június 1. közötti időszakot fedi le, és összesen negyvenhét fejezetből áll. Isten szavainak stílusa, tartalma és perspektívája ezekben a kijelentésekben teljesen más, mint a „Krisztus kijelentései a kezdetekkor”. A „Krisztus kijelentései a kezdetekkor” az emberek külső viselkedését és egyszerű szellemi életüket leplezi le, és ebben ad útmutatást. Végül „a szolgálattevők próbájával” fejeződik be. Az „Isten szavai az egész világegyetemhez” azonban azzal nyit, hogy összefoglalja az emberek szolgálattevői identitását és életük kezdetét Isten népeként. Bevezeti az embereket Isten munkájának második csúcspontjába, amely során átesnek a tűz tavának megpróbáltatásán, a halál próbáján, és Isten szeretésének időszakán. Ez a pár lépés teljesen leleplezi az ember rútságát Isten előtt, ahogy az ember igazi arcát is. Végül Isten egy olyan fejezettel zár, amelyben Ő megválnak az embertől, ezzel lezárva az emberek első csoportja Isten eme megtestesülése általi meghódításának valamennyi lépését.

Az „Isten szavai az egész világegyetemhez” c. könyvben Isten a Lélek szempontjából fejezi ki szavait. Beszédstílusa a teremtett emberiség számára elérhetetlen. Sőt, szavainak szókincse és stílusa gyönyörű és megható, és az emberi irodalom semmilyen formája nem léphetne a helyébe. A szavak, amelyek által Ő leleplezi az embert, pontosak, nem cáfolhatja őket semmilyen filozófia, és minden embert alávetettségbe hoznak. Akár egy éles kard, a szavak, amelyekkel Isten megítéli az embert, egyenesen az emberek lelkének mélyére hasítanak, olyan mélyre hasítanak, hogy azok nem tudnak hová elrejtőzni. A szavak, amelyekkel Ő vigasztalja az embereket, irgalmat és szerető kedvességet hordoznak, melegek, akár egy szerető édesanya ölelése, és olyan biztonságérzetet adnak az embernek, amelyet soha azelőtt nem tapasztalt. E kijelentések egyetlen legnagyobb jellemzője, hogy ebben a szakaszban Isten nem Jahve vagy Jézus Krisztus személyazonosságát használva szól, sem az utolsó napok Krisztusáét. Helyette eredendő identitását – a Teremtőt – használva szól mindazokhoz és tanítja mindazokat, akik Őt követik, és mindazokat, akik még nem követik Őt. Jogosan mondhatjuk, hogy a világ teremtése óta ez az első alkalom, amikor Isten a teljes emberiséget szólította meg. Soha azelőtt nem szólt Isten ilyen részletességgel és ilyen szisztematikusan a teremtett emberiséghez. Természetesen ez az első olyan alkalom is, amikor ilyen sokat szólt, és ilyen sokáig, az egész emberiséghez. Ez teljességgel példa nélküli. Sőt mi több, ezek a kijelentések alkotják az első szöveget, amelyet Isten az emberek körében kifejezett, amelyben leleplezi az embereket, vezeti őket, megítéli őket, és bensőségesen szól hozzájuk, és így ezek az első olyan kijelentései is Istennek, amelyekben megismerteti az emberekkel az Ő lépéseit, azt a helyet, ahol Ő lakik, Isten természetét, azt, amije Istennek van és ami Ő, Isten gondolatait, és az emberiség iránti aggodalmát. Elmondható, hogy ezek az első kijelentések, amelyeket Isten a harmadik

égből mondott az emberiségnek a teremtés óta, és ez volt az első alkalom, amikor Isten az Ő eredendő személyazonosságát használva jelent meg és fejezte ki szívének hangját az emberiségnek szavak közepette.

E kijelentések mélyek és kifürkészhetetlenek; nem könnyű megérteni őket, és nem is lehetséges felfogni Isten szavainak eredetét és céljait. Vagyis, Krisztus minden fejezethez magyarázatot fűzött, olyan nyelvezetet használva, amelyet az ember könnyen megért, hogy a kijelentések túlnyomó részét világossá tegye. Ez, magukkal a kijelentésekkel együttesen mindenki számára megkönnyíti Isten szavainak megértését és megismerését. Ezekből a szavakból egy mellékletet készítettünk az „Isten szavai az egész világegyetemhez” c. könyvhöz. Ezekben Krisztus magyarázatokkal szolgál, a legegyszerűbben érthető megfogalmazást használva. E kettő ötvözete az isteni mivolt és Isten emberi mivoltban való létének tökéletes házasítása. Habár Isten a harmadik személy szemszögéből beszél a mellékletben, senki sem tagadhatja, hogy e szavakat személyesen Isten ejtette ki, mert egy ember sem képes világosan elmagyarázni Isten szavait; egyedül Maga Isten képes rávilágítani az Ő kijelentéseinek eredetére és céljaira. Vagyis, bár Isten sok eszköz által szól, munkájának céljai sosem változnak, sem tervének tárgya nem módosul soha.

Habár az „Isten szavai az egész világegyetemhez” egy olyan fejezettel zárul, amelyben Isten megvált az embertől, valójában ekkor hull le hivatalosan a lepel Istennek az emberiség körében végzett hódító és üdvözítő munkájáról, valamint az embereket tökéletesítő munkájáról. Ezért hát illőbb dolog, ha az „Isten szavai az egész világegyetemhez” c. könyvet Isten utolsó napokban végzett munkája prófeciájának tekintjük. Mert a testet öltött Emberfia csak ezt követően kezdett hivatalosan Krisztus identitását használva munkálkodni és beszélni, a gyülekezetek közt járva és életet adva, öntözve és pásztorolva az Ő valamennyi népét, amiből pedig a „Krisztus szavai, amikor a gyülekezetekben járt” című könyv számos kijelentése született.

1. fejezet

Vajon mindazok, akik látták az Én szavaimat, valóban elfogadják azokat? Valóban ismertek Engem? Valóban megtanultatok engedelmeskedni? Őszintén feláldozátok magatokat Érttem? Valóban erős és rendíthetetlen tanúságot tettetek Mellettem a nagy vörös sárkánnyal szemben? Vajon a ti áhítatotok valóban megszegyeníti a nagy vörös sárkányt? Csak szavaim próbatétele által érhetem el célomat, hogy megtisztítsam a gyülekezetet, és kiválasszam azokat, akik őszintén szeretnek Engem. Ha nem így munkálkodnék, képes lenne-e bárki is megismerni Engem? Ki ismerhetné meg az Én fenségemet, haragomat és bölcsességemet szavaim által? Ha elkezdtem a munkámat, bizonyosan be is fejezem azt, mégiscsak Én vagyok az, aki az emberek szívének mélyére lát. Valójában, az emberek között senki sincs, aki teljes mértékben ismerne

Engem, ezért szavakkal vezérek minden embert, hogy mindannyiukat egy új korszakba vezessem. Végül szavakat fogok használni ahhoz, hogy véghezvigyem minden munkámat, hogy mindazok, akik őszintén szeretnek Engem, visszatérjenek királyságom alávetettségébe, hogy az Én trónom előtt éljenek. A helyzet most már nem az, ami valaha volt, és a munkám új kezdethez érkezett. Ennek megfelelően lesz egy új megközelítés: Mindazok, akik látják az Én szavamat, és elfogadják, hogy az az ő valódi életük, az Én királyságomban vannak, és mivel az Én királyságomban vannak, ők az Én királyságom népe. Mivel elfogadják szavaim vezetését, még ha az Én népemként is utalnak rájuk, ez a cím semmiképpen sem másodrendű ahhoz képest, hogy „fiaimnak” hívják őket. Miután Isten népévé váltak, mindenkinek a legnagyobb odaadással kell szolgálnia az Én királyságomban, és teljesítenie kell kötelességeit királyságomban. Meg kell büntetnem bárkit, aki megsérti adminisztratív rendeleteimet. Ez a tanácsom mindenkinek.

Ma egy új szemléletbe léptünk, és a múltat nem kell újra felemlíteni. Azonban, amint már korábban is mondtam: kiállok amellett, amit mondok, és ami mellett kiállok, azt mindig véghezviszem, és ezen senki sem változtathat – ez visszavonhatatlan. Legyen szó azokról a szavakról, amelyeket a múltban mondtam, vagy azokról, amelyeket a jövőben fogok mondani, mindet egyenként valóra fogom váltani, és lehetővé teszem, hogy az egész emberiség lássa azokat valóra válni. Ez az elv áll szavaim és munkám mögött. Mivel az egyház építése már megvalósult, ez már nem az egyházépítés korszaka, hanem az a korszak, amelyben a királyság építése sikeresen megvalósul. Mivel azonban ti még mindig a földön vagytok, az emberek földi gyülekezetei továbbra is „az egyház” néven lesznek ismertek. Mindazonáltal az egyház lényege nem ugyanaz, mint volt egykoron – ez egy sikeresen felépített egyház. Ezért mondom, hogy az Én királyságom már leszállt a földre. Senki sem képes felfogni szavaim gyökerét, és azt sem tudják, milyen céllal mondom azokat. Abból, ahogyan ma beszélek, megvilágosodást fogtok tapasztalni. Egyesek talán hangos és keserves sírásban törnek ki; mások talán félnek attól, hogy így beszélek; egyesek talán ragaszkodnak régimódi nézeteikhez, miközben minden egyes lépésemre figyelik; némelyek talán megbánják, hogy akkoriban hangot adtak sérelmeiknek vagy ellenálltak Nekem; némelyek talán titokban örülnek, hogy mivel soha nem tértek el az Én nevemtől, most újjáélednek. Talán vannak olyanok, akiket szavaim régóta „gyötörtek”, mígnem félholtá váltak, elcsüggedtek és lehangeltek, és már nincs szívük figyelni az Általam kimondott szavakra, habár már megváltoztattam a kifejezőmódomat; vagy mások, akik egy bizonyos fokú odaadással szolgáltak Engem, soha nem panaszkodva, soha nem kételkedve, ma olyan szerencsések, hogy felszabadulnak, és kimondhatatlan hálát érznek Irántam szívükben. A fent leírt körülmények mindegyike különböző mértékben minden emberi lényre érvényes. De mivel a múlt az elmúlt, és a jelen már itt van, nem kell többé nosztalgiával vágyakozni a tegnapi után, vagy a jövőre gondolni. Bármelyik, aki emberként a valósággal szembemegy, és nem az Én útmutatásaim szerint cselekszik, rossz vége lesz, és csak

bajt hoz magára. A világegyetemben mindenhol az Enyém az utolsó szó. Létezik bármi is, ami nem az Én kezemen van? Amit csak mondok, az megtörténik, és az emberi lények közül ki tudja megváltoztatni a véleményem? Lehet, hogy ez az a szövetség, amelyet a földön kötöttem? Semmi sem akadályozhatja meg tervem előrehaladását; mindig jelen vagyok a munkámban, ahogyan az irányítási tervemben is. Az emberi lények közül ki az, aki bele tudna avatkozni? Nem Én vagyok-e az, aki személyesen hoztam meg ezeket az intézkedéseket? Az ebbe a birodalomba való belépés ma nem tér el a tervemtől, vagy attól, amit előre láttam; mindezt már régen elhatároztam. Ki tudja közületek kifürkészni tervemnek ezt a lépését? Az Én népem bizonyosan hallgatni fog szavamra, és mindazok, akik őszintén szeretnek Engem, bizonyosan visszatérnek trónusom elé.

1992. február 20.

2. fejezet

Az új megközelítésbe való belépés mellett új lépések lesznek a munkámban. Ahogyan a királyságban is történik, a dolgokat közvetlenül az isteni mivolton keresztül fogom végezni, vezetve az út minden egyes lépését, a legapróbb részletekig precízen, emberi szándékoktól teljesen mentesen. Ami most következik, az a tényleges gyakorlat módjainak vázlata: Mivel a nehézségek és a finomítás révén érdemelték ki a „nép” címet, és mivel ők az Én királyságom népe, szigorú követelményeket kell támasztanom velük szemben, amelyek színvonala magasabb, mint az előző generációkban végzett munkám módszereinek színvonala. Ez nem csak a szavak valósága; ami még fontosabb, ez a gyakorlat valósága. Ezeket kell először megvalósítani. Minden szavukban és tettükben meg kell felelniük a királyság népétől megkövetelt normáknak, a szabálysértőket pedig azonnal el kell távolítani, nehogy szégyent hozzanak a nevemre. Azok a tudatlanok azonban, akik nem látnak tisztán vagy nem értenek, kivételt képeznek. Királyságom építése során összpontosítsatok arra, hogy egyétek és igyátok szavaimat, hogy felismerjétek bölcsességemet és megerősítést találjatok az Én munkámon keresztül. Ha valaki más könyvekre fordít figyelmet, és nem azokra, amelyek az Én szavaimat tartalmazzák, akkor bizonyosan nem akarom őt; az ilyen emberek paráznák, akik szembeszállnak Velem. Apostolként nem szabad túl sokáig otthon tartózkodni. Ha valaki ezt teszi, nem fogom kényszeríteni, hanem elvetem és nem használok többé az illetőt. Mivel az apostolok nem tartózkodnak sokáig otthon, hosszú időt töltenek a gyülekezetben, hogy épüljenek. Az apostoloknak minden két gyülekezeti gyűlésből legalább az egyiken részt kell venniük. Így a munkatársi gyűléseknek (beleértve az összes apostoli gyűlést, az összes gyülekezetvezetői gyűlést és a világos belátással rendelkező szentek gyűléseit) gyakorivá kell válniuk. Legalább néhányatoknak

részt kell vennie minden egyes gyűlésen, és az apostoloknak csak a gyülekezetek felügyeletére kell összpontosítaniuk. A szentekkel szemben korábban támasztott követelmények most még mélyrehatóbbak. Azokat, akik vétkeztek mielőtt tanúságot tettem nevemről, az Irántam való odaadásuk miatt még mindig használni fogom, miután próbára tettem őket. Ami azonban azokat illeti, akik a bizonyágtétel után további vétkeket követtek el, mégis elszántak arra, hogy igyekeznek megtérni és újrakezdeni – az ilyen embereknek csak az egyházon belül kell maradniuk. Ugyanakkor nem lehetnek hanyagok és könnyelműek, hanem sokkal visszafogottabbnak kell lenniük másoknál. Ami azokat illeti, akik nem térnek jó útra, miután beszéltem, Lelekem azonnal elhagyja őket, az egyháznak pedig joga lesz végrehajtani ítéletemet, és kiutasítani őket. Ez egyértelmű, és nincs helye mérlegelésnek. Ha valaki összeomlik a próbatételek alatt – vagyis, ha valaki távozik –, akkor senki ne törődjön azzal a személlyel, nehogy próbára tegyen Engem, és engedje, hogy a Sátán örülten berontson az egyházba. Ez az Én ítéletem az ilyen személyről. Ha valaki igazságtalanul és érzelmi alapon cselekszik egy olyan személy irányában, aki távozik, akkor nemcsak az veszíti el a helyét, aki távozott, hanem az előbbi is kirekesztik népem közül. Az apostoloknak egy másik feladata, hogy az evangélium terjesztésére összpontosítsanak. Természetesen a szentek is végezhetik ezt a munkát, de bölcsen kell eljárniuk, és tartózkodniuk kell attól, hogy bajt okozzanak. A fent említettek a gyakorlat jelenlegi módozatai. Továbbá, emlékeztetőül, figyelnetek kell arra is, hogy prédikációitokat mélyebbé tegyétek, hogy mindenki beléphessen szavaim valóságába. Figyelmesen kell követnetek szavaimat, hogy minden ember világosan és egyértelműen megértse azokat. Ez a legfontosabb. Népem közül azokat, akik az ámulás gondolatait dédelgetik, ki kell zárni, és nem szabad megengedni, hogy sokáig maradjanak a házamban, nehogy szégyent hozzanak a nevemre.

1992. február 21.

3. fejezet

Mivel az Én népemnek hívnak benneteket, a dolgok nem olyanok, mint korábban voltak; figyelnetek kell az Én Lelekem kijelentéseire és engedelmeskednetek kell nekik, és szorosan követnetek kell munkámat; nem választhatjátok szét az Én Lelkemet és testemet, mert Mi eredendően egyek vagyunk, és természetünkön fogva teljesek. Aki szét akarja választani a Lelket és a személyt, és vagy a személyre vagy a Lélekre összpontosít, az veszteséget szenved, és csak a saját keserű poharából ihat, minden alternatíva nélkül. Csak azok rendelkeznek elegendő ismerettel Rólam, akik képesek a Lelket és a személyt elválaszthatatlan egésként szemlélni; a bennük lévő élet fokozatosan meg fog változni. Annak érdekében, hogy munkám következő lépése zökkenőmentesen és akadálytalanul haladhasson, a szavak általi finomítást alkalmazom,

hogy próbára tegyem mindazokat, akik az Én házámban vannak, és munkamódszereket használok, hogy próbára tegyem azokat, akik követnek Engem. Ilyen körülmények között azt lehet mondani, hogy mindannyian elveszítik a reményt; mint emberek, nincs közöttük olyan, akinek az állapota ne lenne negatív és passzív, mintha az egész tér megváltozott volna. Vannak, akik szidják a Mennyet és a földet; vannak, akik kétségbeesésükben megacélozzák magukat és elfogadják szavaim próbáját; vannak, akik az égre néznek és könnyes szemmel mélyen felsóhajtanak, mintha egy újszülött korai halála zaklatta volna fel őket; némelyek még szégyenletesnek is érzik, hogy így élnek, és imádkoznak Istenhez, hogy mihamarabb vegye el őket; vannak, akik az egész napot kábulatban töltik, mintha csak súlyos betegek lennének, és még nem tértek volna magukhoz; vannak, akik a panaszkodást követően csendesen távoznak; és vannak, akik még mindig dicsőítenek Engem a saját helyükről, bár kissé negatívak maradnak. Ma, amikor minden feltárul, nem kell többé beszélnem a múltból; sokkal fontosabb, hogy még mindig képesek legyetek a legnagyobb hűségre abból a státuszból, amelyet ma adok nektek, hogy minden, amit tesztek, elnyerje az Én jóváhagyásomat, és minden, amit mondotok, megvilágosításom és megvilágításom gyümölcse legyen, hogy amit megéltek, az végül az Én képmásom és teljes mértékben az Én megnyilvánulásom legyen.

Szavaimat bármikor és bárhol közzéteszem és kifejezem, és így nektek is mindig ismertetek kell magatokat Előttem. Mert a mai nap végül is különbözik a korábbiaktól, és már nem valósíthatod meg azt, amit csak akarsz. Ehelyett képesnek kell lenned arra, hogy az Én szavaim irányítása alatt legyőzd a tested; az Én szavaimra kell támaszkodnod, és nem szabad meggondolatlanul cselekedned. Az egyház számára a valódi gyakorláshoz vezető összes út megtalálható az Én szavaimban. Azok, akik nem az Én szavaim szerint cselekszenek, közvetlenül megsértik az Én Lelkemet, és én elpusztítom őket. Mivel a dolgok a jelenlegi helyzetbe kerültek, nem kell túlságosan bánkódnod és sajnálkoznotok a múltbeli tetteitek és cselekedeteitek miatt. Nagylelkűségem olyan határtalan, mint a tenger és az ég – hogyan lehetne, hogy az ember képességei és a Rólam való ismerete ne legyen olyan ismerős Számomra, mint a saját tenyerem? Az emberek közül ki az, aki nem az Én kezemben van? Azt hiszed, hogy nem tudok semmit arról, hogy mekkora az érettséged, hogy egyáltalán nincs tudomásom róla? Ez lehetetlen! Tehát, amikor mindenki a legreménytelenebb, amikor már nem tudnak tovább várni, és újra akarják kezdeni, amikor meg akarják kérdezni Tőlem, hogy mi történik, amikor némelyek a kicsapongásnak hódolnak és némelyek lázadoznak, amikor némelyek még hűségesen szolgálnak, akkor kezdem el az ítélet korszakának második felét: megtisztítom és megítélem az Én népemet. Ez azt is jelenti, hogy hivatalosan elkezdem kiképezni az Én népemet, lehetővé téve számotokra, hogy ne csak nagyszerű bizonyítást tegyetek Rólam, hanem még ennél is többet, nagyszerű győzelmet arassatok Értem a harcban az Én népem helyén.

Népemnek mindenkor résen kell lennie a Sátán ravasz cselszövéseivel szemben, őrizve Értem az Én házam kapuját; képeseknek kell lenniük arra, hogy támogassák

egymást és gondoskodjanak egymásról, hogy elkerüljék azt, hogy a Sátán csapdájába essenek, amikor már túl késő lenne megbánni. Miért képezlek Én ki benneteket ilyen sürgősen? Miért mondom el nektek a szellemi világ igazságait? Miért emlékeztetek és buzdítalak benneteket újra meg újra? Gondolkodtatok már ezen valaha is? Töprengéseitek eredményezett-e valaha is tisztánlátást? Tehát nemcsak a múlt alapjaira építve kell tudnotok érlelni magatokat, hanem ennél is fontosabb, hogy a mai szavak útmutatása alapján kiűzzétek magatokból a tisztátalanságot, lehetővé téve, hogy minden egyes szavam gyökeret eresszen és kivirágozzon a lelkedben, és ami még fontosabb, hogy több gyümölcsöt teremjen. Ugyanis Én nem tündöklő, buja virágokat kérek, hanem bőséges gyümölcsöt, olyan gyümölcsöt, amely nem romlik meg. Megértitek szavaim valódi jelentését? Bár az üvegházban a virágok számtalanok, akárcsak a csillagok, és vonzzák a csodáló tömeget, ha egyszer elhervadnak, olyan rongyossá válnak, mint a Sátán család mesterkedései, és senki sem érdeklődik irántuk. Mégis, mindazok, akiket tépáz a szél és perzsel a nap, akik bizonyosságot tesznek Mellettem, bár nem szép virágúak, gyümölcsöt fognak teremni, amint a virágok elhervadtak, mert én megkövetelem, hogy így legyen. Amikor ezeket a szavakat mondom, mennyire értitek? Amint a virágok elhervadtak és gyümölcsöt hoztak, és amint mindezen gyümölcsök az Én örömömre szolgálnak, befejezem minden földi munkámat, és elkezdem élvezni bölcsességem kikristályosodását!

1992. február 22.

4. fejezet

Népem minden tagjának, aki Engem szolgál, vissza kell gondolnia a múltra: Megfertőzte-e tisztátalanság az Irántam érzett szereteteket? Tiszta és őszinte volt-e a hűségetek Irántam? Igaz volt-e a tudásotok Rólam? Mennyi hely volt Számomra a szívetekben? Teljesen betöltöttem a szíveteket? Mit értek el bennetek a szavaim? Ne nézzetek Engem bolondnak! Ezek a dolgok tökéletesen világosak Számomra! Ma, amikor felhangzik üdvösségem hangja, vajon növekedett valamelyest az Irántam érzett szeretetetek? Tisztává vált az Irántam való hűségetek egy része? Elmélyült a Rólam való tudásotok? A múltban felajánlott dicséret szilárd alapot adott mai tudásotoknak? Mennyit foglal el belőletek az Én Lelkem? Mekkora helyet foglal el bennetek az Én képmásom? Megérintettek-e benneteket a kijelentéseim? Valóban úgy érzitek, hogy nincs hová elrejtetek a szégyeneteket? Valóban azt hiszitek, alkalmatlanok vagytok arra, hogy az Én népem legyetek? Ha teljesen figyelmen kívül hagyjátok a fenti kérdéseket, az azt mutatja, hogy zavaros vizeken halászol, és csak azért vagy jelen, hogy meglegyen a létszám, de az Általam elrendelt időben biztosan kivettetsz majd, és másodszorra is a feneketlen mélységbe leszel taszítva. Ezek az Én figyelmeztető

szavaim, és bárkire, aki félvállról veszi őket, lesújt az ítéletem, és a kijelölt időben szerencsétlenség fogja érni. Nem így van? Kell-e még példákat hoznom ennek szemléltetésére? Kell-e még világosabban beszélnem, hogy példát hozzak nektek? A teremtés idejétől napjainkig sokan nem engedelmeskedtek szavaimnak, így ők le lettek választva és kivettettek helyreállításom áramlatából; végül testük elpusztul, lelkük pedig az alvilágba kerül, és még ma is súlyos büntetésnek vannak kitéve. Sokan követték szavaimat, de szembementek megvilágosításommal és megvilágításommal, így félrerúgtam őket, a Sátán hatalma alá kerültek, és egyike lettek azoknak, akik Ellenem vannak. (Ma mindazok, akik közvetlenül szembeszállnak Velem, csak a szavaim felszínének engedelmeskednek, és nem engedelmeskednek szavaim lényegének.) Sokan voltak olyanok is, akik csak hallgatták tegnapi szavaimat, akik a múlt „hulladékához” ragaszkodtak, és nem becsülték a jelen „termékét”. Ezeket az embereket nemcsak foglyul ejtette a Sátán, hanem örök bűnösökké váltak, az ellenségeim lettek, és közvetlenül szembeszállnak Velem. Az ilyen emberek az Én ítéletem tárgyai haragom csúcspontján, még ma is vakok, és még mindig a sötét börtönökben vannak (ami azt jelenti, hogy az ilyen emberek rothadt, merev hullák, akiket a Sátán irányít; azért mondom, hogy vakok, mert a szemüket Én fátyoloztam el). Jó lenne példát adni nektek, hogy tanulhassatok belőle:

Pál említésekor az ő történetére gondoltok, és néhány róla szóló elbeszélésre, amelyek pontatlanok és nem felelnek meg a valóságnak. Szülei fiatal korától kezdve tanították őt, megkapta az Én életemet, és eleve elrendeléseim eredményeként rendelkezett mindazon képességekkel, amelyeket megkövetelek. Tizenkilenc éves korában különféle könyveket olvasott az életről; így nem kell részleteznem, hogy képességeiből adódóan, valamint az Általam nyert megvilágosodás és megvilágítás miatt nemcsak szellemi dolgokról tudott némi éleslátással beszélni, hanem képes volt felfogni szándékaimat is. Természetesen ez nem zárja ki belső és külső tényezők kombinációját. Mindazonáltal egyetlen hibája az volt, hogy tehetsége miatt gyakran volt felszínes és hencegő. Ennek eredményeként, engedetlensége miatt – amelynek egy része közvetlenül az arkangyalt képviselte –, amikor először testet öltöttem, mindent elkövetett, hogy szembeszálljon Velem. Ő is azok közé tartozott, akik nem ismerik szavaimat, és az Én helyem már eltűnt a szívéből. Az ilyen emberek egyenesen szembeszállnak isteni mivoltommal; lecsapok rájuk, de csak a legvégén hajolnak meg és vallják be bűneiket. Ezért, miután felhasználtam erősségeit – vagyis miután egy ideig Nekem dolgozott –, ismét visszatért a régi szokásaihoz, és bár közvetlenül nem szegte meg a szavaimat, nem engedelmeskedett belső útmutatásomnak és megvilágosításomnak, és így minden, amit a múltban tett, hiábavaló volt; más szóval, a dicsőség koronája, amelyről beszélt, üres szólamná vált, saját képzeletének termékévé, mert még ma is az Én ítéletemnek van alávetve, az Én kötelékeim fogságában.

A fenti példából látható, hogy aki szembeszáll Velem (nemcsak a testet öltött énemmel, hanem – ami még fontosabb – a szavaimmal és Lelkemmel, vagyis isteni

mivoltommal), az testében kapja meg ítéletemet. Amikor a Lelkem elhagy téged, lefelé zuhansz, egyenesen az alvilágba szállva. És bár hús-vér tested a földön van, olyan vagy, mint aki mentális betegségben szenved: elvesztetted az eszedet, és azonnal úgy érzed, mintha hulla lennél, úgyhogy könyörögsz Nekem, hogy haladéktalanul vessek véget testi mivoltodnak. Többségeitek, akik a szellem uralma alatt vagytok, nagyra értékeli ezeket a körülményeket, és nem kell további részletekbe bocsátkoznom. A múltban, amikor normális emberi mivoltomban munkálkodtam, a legtöbb ember már összemérte magát haragommal és fenségemmel, és már tudott egy keveset bölcsességemről és természetemről. Ma közvetlenül isteni mivoltomban beszélek és cselekszem, és még mindig vannak emberek, akik saját szemükkel fogják meglátni haragomat és ítéletemet; sőt, az ítélet korának második részében a fő munka az, hogy minden népem közvetlenül megismerje a testben végzett cselekedeteimet, és mindannyian közvetlenül meglássátok természetemet. Mivel azonban testben vagyok, tekintettel vagyok gyengeségeitekre. Remélem, hogy nem kezelitek játékszerként szellemeteket, lelketeket és testeteket, és nem szentelitek gondolkodás nélkül Sátánnak. Jobb, ha megbecsülitek mindazt, amivel rendelkeztek, és nem játékként kezelitek, mert az ilyen dolgok a sorsotokhoz kötődnek. Tényleg képesek vagytok megérteni szavaim valódi jelentését? Tényleg képesek vagytok arra, hogy figyelembe vegyétek valódi érzéseimet?

Olyan áldásokat akartok élvezni a földön, amelyek a mennyei áldásaimhoz hasonlatosak? Hajlandóak vagytok arra, hogy az Rólam való megértést, szavaim élvezetét és a Rólam való tudást a legértékesebb és legjelentősebb dolgokként becsüljétek az életetekben? Valóban képesek vagytok teljesen alávetni magatokat Nekem, anélkül, hogy a saját kilátásaitokra gondolnátok? Valóban képesek vagytok hagyni, hogy halálba küldjelek benneteket, és vezesselek, mint a juhokat? Van köztetek olyan, aki képes ilyen dolgokat elérni? Lehetséges, hogy azok nyerik el áldásaimat, akiket elfogadok, és akik megkapják ígéreteimet? Megértettetek valamit ezekből a szavakból? Ha próbára teszek benneteket, valóban rá tudjátok bízni magatokat az Én irgalmamra, és e megpróbáltatások közepette tudjátok-e keresni szándékaimat, és megérteni szívemet? Nem azt kívánom, hogy sok megható szót tudj mondani, vagy sok izgalmas történetet mesélni; inkább azt kérem, hogy képes légy szép tanúságot tenni Mellettem, valamint teljesen és mélyen be tudj lépni a valóságba. Ha nem szólnék közvetlenül, akkor is le tudnál mondani mindenről, ami körülöttes van, és megengednéd, hogy használjalak téged? Vajon nem ezt a valóságot kérem? Ki képes felfogni szavaim jelentését? Mégis azt kérem, hogy többé ne nyomasszanak benneteket balsejtelmek, legyetek proaktívak a belépésben, és ragadjátok meg szavaim lényegét. Ez megakadályozza majd, hogy félreértsétek szavaimat, és ködös legyen előttetek a szándékom, és így megszegjétek adminisztratív rendeleteimet. Remélem, hogy szavaimból megértitek a rátok vonatkozó szándékaimat. Ne gondoljatok többé saját kilátásaitokra, és cselekedjétek úgy, ahogyan elhatároztátok Előttem, hogy mindenben

alávetitek magatokat Isten vezénylésének. Mindazoknak, akik az Én házámban vannak, a lehető legtöbbet kell tenniük; neked a legjobbat kell nyújtanod földi munkám utolsó szakaszához. Valóban hajlandó vagy ezeket a dolgokat a gyakorlatba ültetni?

1992. február 23.

5. fejezet

A Lelkem hangja a természetem egészének kifejezése. Értitek-e? Ha ez a dolog nem világos, az egyenlő a Nekem való közvetlen ellenállással. Megláttátok-e valóban az ebben rejlő fontosságot? Tudjátok-e valójában, mennyi erőfeszítést, mennyi energiát fordítok rátok? Fel meritek-e tárni, amit Előttem cselekedtetek, és ahogyan viselkedtetek? És még van merszetek az Én népemnek nevezni magatokat a szemembe – nincs bennetek szégyenérzet, értelem pedig még annyi se! A hozzátok hasonló emberek előbb-utóbb kivettetnek az Én házámból! Ne játsszatok a vén bakát Nekem, azt feltételezve, hogy tanúságot tettetek Mellettem! Hát olyasmi ez, amire képes az emberiség? Ha semmi nem maradt volna a szándékaidból és a céljaidból, már rég más úton indultál volna el. Azt gondolod, hogy Én nem tudom, mennyit bír el az emberi szív? Mostantól kezdve minden dologban a gyakorlat valóságába kell belépned; pusztán szájtépéssel, ahogyan a múltban tetted, nem fogsz többé boldogulni. A múltban legtöbbeteknek sikerült ingyen megélni a tetőm alatt; az, hogy ma képesek vagytok szilárdan állni, kizárólag az Én szavaim szigorúságának köszönhető. Azt gondolod, hogy összevissza és cél nélkül beszélek? Lehetetlen! Letekintek mindenre a magasból, és uralmat gyakorlok minden dolog fölött a magasból. Hasonlóképpen, meghonosítottam az üdvösségemet a földön. Soha nincs olyan pillanat, hogy titkos helyemről ne figyelném az emberek minden mozdulatát és mindent, amit mondanak és tesznek. Számomra az emberek nyitott könyvek: mindegyiket látom és ismerem közülük. A titkos hely a hajlékom, a mennybolt pedig az az ágy, amelyen fekszem. A Sátán erői nem érhetnek el, mivel túlárad Bennem a fenség, az igazságosság és az ítélet. Kimondhatatlan misztérium rejlik a szavaimban. Amikor beszélek, olyanná váltok, mint a madarak, amiket épp most dobtak a vízbe, teljesen összezavarodva, vagy mint a kisbabák, akik épp megrémültek, látszólag semmit sem tudva, mivel a szellemetek kábulatba esett. Miért mondom azt, hogy a titkos helyem a hajlékom? Ismered-e a szavaim mélyebb jelentését? Az emberek közül kik képesek Engem megismerni? Kik képesek úgy ismerni Engem, ahogy a saját apjukat és anyjukat ismerik? A hajlékomban pihenve alaposan megfigyelem: a földön minden ember nyüzsög, „körbeutazza a világot”, és ide-oda szaladgál – mindezt a sorsa és a jövője érdekében. De egyiküknek sincs energiája arra, hogy az Én országomat építse, még annyi sem, mint amennyi a levegővételhez kell. Én teremtettem az embereket, és sokszor megmentettem őket a nyomorúságból, ezek az

emberek azonban mind hálátlanok. Egyetlenegy sem képes közülük arra, hogy felsorolja az üdvösségem összes példáját. Oly sok év, oly sok évszázad telt már el a világ teremtése óta napjainkig; oly sok csodát tettem, és oly sokszor kinyilvánítottam bölcsességemet. Az emberek mégis olyan tébolyultak és zsibbadtak, mint az elmebetegek, sőt néha olyanok, mint az erdőben csapongó vadállatok, a legcsekélyebb szándék nélkül arra, hogy odafigyeljenek az Én ügyeimre. Sokszor mondtam már ki a halálos ítéletet az emberek felett, és halálra ítéltém őket, de az irányítási tervemet senki sem változtathatja meg. Így aztán az emberek az Én kezemben továbbra is felfedik azokat a régi dolgokat, amelyekhez ragaszkodnak. A munkám lépései révén ismét megmentettelek titeket, emberi lényeket, akik egy olyan nagycsaládba születtetek bele, amely degenerált, romlott, mocskos és aljas.

Az eltervezett munkám pillanatnyi szünet nélkül halad előre. Miután beléptünk a Királyság Korába, és népemként bevittelek titeket a királyságomba, más követelésem is lesznek veletek szemben; azaz elkezdem kihirdetni előttetek azt az alkotmányt, amellyel ezt a korszakot kormányozni fogom.

Mivel az Én népemnek neveznek titeket, képesnek kell lennetek arra, hogy dicsőítsétek a nevemet; azaz arra, hogy tanúságot tegyetek a megpróbáltatások közepette. Ha valaki megpróbál Nekem hízelegni, és megpróbálja eltitkolni Előlem az igazságot, vagy tisztességtelen ügyleteket folytat a hátam mögött, az ilyen embereket kivétel nélkül kiűzöm és eltávolítom a házamból, hogy ott várják meg, amíg foglalkozom velük. Azok, akik a múltban hűtlenek voltak Hozzám és tiszteletlenek, és akik ma újra felemelkednek, hogy nyíltan ítélkezzenek Felettem – ők is kiűzetnek majd a házamból. Azoknak, akik az Én népemhez tartoznak, folyamatosan tekintettel kell lenniük terheimre, és igyekezniük kell megismerni a szavaimat. Csak az ilyen embereket fogom megvilágosítani, és ők bizonyosan vezetésem és megvilágosításom alatt fognak élni, és soha nem találkoznak majd büntetéssel. Azokat a koldusszerű teremtményeket, akik nincsenek tekintettel az Én terheimre, hanem a saját jövőjük megtervezésére koncentrálnak – vagyis azokat, akik cselekedeteikkel nem arra törekednek, hogy kielégítsék a szívemet, hanem inkább alamizsnát keresnek –, egyáltalán nem vagyok hajlandó használni, mivel születésüktől fogva semmit sem tudnak arról, hogy mit jelent tekintettel lenni az Én terheimre. Ők olyan emberek, akikből hiányzik a normális értelem; az ilyen emberek agyi „alultápláltságban” szenvednek, és haza kell menniük némi „táplálékért”. Az ilyen embernek semmilyen hasznát nem látom. Az Én népem körében mindenkinek kötelező feladatként kell majd tekintenie az Én megismerésemre, amelyet a végsőig végezni kell, akárcsak az evést, az öltözködést és az alvást, mint olyasmit, amiről az ember egy pillanatra sem feledkezik meg, hogy végül az Én megismerésem olyan megszokottá váljon, mint az evés – olyasvalamivé, amit könnyedén, gyakorlott kézzel csinálsz. Ami az Általam mondott szavakat illeti, minden egyes szavamat a legnagyobb hittel kell elfogadni, és teljesen el kell sajátítani; nem lehetnek felületes félmegoldások. Bárki, aki nem figyel a szavaimra, úgy tekintendő, mint aki egyenesen

ellenáll Nekem; bárki, aki nem eszik a szavaimból, vagy nem törekszik megismerni azokat, úgy tekintendő, mint aki nem figyel Rám, és egyenesen ki lesz tessékelve a házam ajtaján. Ez azért van, mert – ahogyan már régen is mondtam – nem nagyszámú embert akarok, hanem kiválóságot. Ha száz ember közül csak egy képes Engem megismerni a szavaimon keresztül, akkor szívesen eldobom az összes többi, hogy ennek az egyetlen embernek a megvilágosítására és megvilágítására összpontosítsak. Ebből is láthatod, hogy nem feltétlenül igaz, hogy csak a nagyobb számok képesek Engem nyilvánvalóvá tenni és megélni. Én búzát akarok (még ha a magok nem is teltek) és nem konkolyt (még ha a magok csodálatra méltóan teltek is). Ami pedig azokat illeti, akik nem törődnek a kereséssel, hanem ehelyett hanyagul viselkednek, ők távozzanak önszántukból; őket nem akarom többé látni, nehogy továbbra is szégyent hozzanak a nevemre. Arra vonatkozóan, hogy mit követelek meg a népemtől, egyelőre megállok ezeknél az előírásoknál, és várni fogok a további szankciókkal annak függvényében, hogy hogyan változnak a körülmények.

A régi időkben az emberek nagy többsége azt hitte, hogy Én vagyok Maga a bölcsesség Istene, hogy Én vagyok az az Isten, aki mélyen belelát az emberek szívébe; ez azonban csak felszínes beszéd volt. Ha az emberek valóban ismertek volna Engem, nem vontak volna le elhamarkodott következtetéseket, hanem tovább próbálkoztak volna azzal, hogy a szavaimon keresztül megismerjenek Engem. Csak miután eljutottak volna arra a szintre, hogy valóban lássák tetteimet, akkor lettek volna méltók arra, hogy Bölcsnek és Csodálatosnak nevezzenek Engem. A Rólam való ismeretek túlságosan sekélyes. Az idők folyamán oly sok ember szolgált Engem oly sok éven át, és miután látták tetteimet, valóban megismertek valamennyit Belőlem. Emiatt mindig alázatos szívvel viseltettek Irántam, és a legkevésbé sem állt szándékukban szembeszállni Velem, mivel igen nehéz az Én lábnyomaimat keresni. Ha a vezetésem hiányozna ezek között az emberek között, nem mernének meggondolatlanul cselekedni. Ezért, miután sok évnyi tapasztalatot megéltek, végül általánosították a Velem kapcsolatos ismeretek egy részét, Bölcsnek, Csodálatosnak és Tanácsadónak nevezve Engem; azt mondták, hogy szavaim olyanok, mint a kétélű kard, hogy tetteim nagyok, lenyűgözőek és csodálatosak, hogy fenségességbe burkolózom, hogy bölcsességem magasabbra nyúlik, mint az égbolt, és egyéb meglátásokat. Ma azonban a Rólam való tudásotok csupán az általuk lefektetett alapokon nyugszik, így a nagy többségetek – akár a papagájok – csak utánozza az általuk kimondott szavakat. Csak azért kíméltelek meg titeket oly sok büntetéstől, mert figyelembe veszem, hogy milyen sekélyes módon ismertek Engem, és milyen szegényes a „neveltetésetek”. Ennek ellenére a nagy többségetek még mindig nem ismeri önmagát, vagy azt hiszi, hogy tetteiben már törekedett az Én akaratomra, és ezért megmenekült az ítélet alól; vagy hogy miután testté lettem, teljesen elvesztettem a fonalat az emberiség cselekedeteit illetően, és hogy ezért is menekültetek meg a büntetéstől; vagy hogy az Isten, akiben hisztek, nem létezik a világegyetem tágas tereiben, és ezért az Isten megismerését inkább egy

szabadidőben elvégzendő feladatnak tekintettétek, mint olyasvalaminek, amit a szívetekben teljesítendő kötelességgént kell megtartanotok, az Istenbe vetett hiteteket használva annak az időnek a kellemes eltöltésére, amely különben tétlenségben telne. Ha nem könyörülnek meg képzettségetek, értelmetek és belátásotok hiányán, akkor mindannyian elpusztulnátok a fenyítésem közepette, eltöröltetnétek a létezésből. Amíg azonban földi munkám be nem fejeződik, elnéző maradok az emberiséggel szemben. Ezt mindannyiótoknak tudnotok kell, és abba kell hagynotok a jó és a rossz összekeverését.

1992. február 25.

6. fejezet

Légy érzékeny a lélek dolgai iránt, figyelmes a szavam iránt, és valóban képes figyelembe venni az Én Lelkemet és az Én lényemet, valamint az Én szavamat és az Én lényemet, mint szerves egészet, hogy minden ember megelégtethessen Engem az Én jelenlétemben. Minden létezőn megvettem a lábam, végigtekintettem a világegyetem végtelen kiterjedésén, és jártam minden nép között, ízlelve az édességet és a keserűséget az emberek között – az ember mégsem ismert soha igazán Engem, utazásaim során soha ügyet sem vetett rám. Mivel csendben voltam, és sosem vittem végbe természetfeletti tetteket, sohasem látott senki igazán engem. A ma más, mint a múlt: olyan dolgokat teszek, amelyeket a teremtés ideje óta sosem láttak, olyan szavakat szólok, amelyeket évszázadokon át sosem hallottak, ugyanis azt kérem, hogy minden ember megismerjen Engem a testben. Ezek az Én irányításom lépései, ám az embernek erről halvány sejtelve sincs. Bár egyszerűen beszéltem, az emberek értetlenek maradnak; nehéz eljutni hozzájuk. Nem az ember alacsonyrendűsége ez? Nem pontosan ez az, amit orvosolni kívánok? Éveken át, semmit sem tettem az emberben; éveken át, annak ellenére, hogy közvetlen kapcsolatban volt megtestesült testemmel, soha senki sem hallotta a hangot, amely közvetlenül isteni mivoltomból szólt. Így van az, hogy az embereknek szükségszerűen hiányzik a tudása Rólam, bár, ez nem rendítette meg szeretetüket Irántam az évszázadok során. Ma ugyanakkor csodálatos munkát végeztem bennetek, munkát, amely felfoghatatlan és nem mérhető, és sok szót szóltam. És mégis, ilyen körülmények között is, még mindig sokan vannak, akik nyíltan ellenállnak Nekem az Én jelenlétemben. Hadd említsek most neked pár példát.

Naponta imádkoztok egy homályos Istenhez, próbálva megragadni akaratomat és értelmet találni az életnek. Mégis, amikor szembesültök a szavaimmal, máshogyan tekintetek rájuk; a szavaimat és a Lelkemet egy egésznek tekintitek, ugyanakkor félredobjátok az Én lényemet, azt gondolva személyemről, hogy Én alapvetően képtelen vagyok ilyen szavakat szólni, hogy azokat az Én Lelkem irányítja. Mi a helyzet a te

tudásoddal ilyen helyzetben? Hiszel a szavaimban egy pontig, ugyanakkor változó komolyságú elképzeléseid vannak a testről, amelyet Magamra öltök. Minden napot ennek tanulmányozásával töltesz, és azt mondd: „Isten miért úgy tesz dolgokat? Ezek valóban Istentől erednek? Lehetetlen! Ő nem sokban különbözik tőlem – Ő is normális, hétköznapi ember.” Hogyan magyarázhatók az efféle esetek?

Közületek kiben nincsenek meg a fentiek? Kit nem foglalkoztatnak efféle dolgok? Olyan dolgoknak tűnnek, amelyekbe személyes tulajdonodként kapaszkodsz, sosem akarván elengedni őket. Még kevésbé teszel saját erőfeszítéseket; ehelyett azt várod Tőlem, hogy Magam tegyem meg. Az igazat megvallva senki, aki nem keres, nem könnyen ismer meg Engem. Ezek nem semmitmondó szavak, amelyeket tanítok nektek. Egy másik példát is tudok mondani neked, egy másik szempontból, hogy lásd.

Amikor Pétert említik, az emberek ki nem fogynak a jó dolgokból, amiket elmondhatnak róla. Azonnal felidézik a három alkalmat, amikor megtagadta Istent, hogyan tette próbára Istent azzal, hogy a Sátánt szolgálta, és végül hogyan feszítették keresztre fejjel lefelé Istenért, és hasonlók. Most arra helyezem a hangsúlyt, hogy leírom nektek, hogyan ismert Péter Engem és végül milyen véget ért. Péter jó képességű volt, körülményei azonban nem hasonlítottak Pál körülményeihez: a szülei üldöztek Engem, démonok voltak, akiket a Sátán a hatalmába kerített, és ennek eredményeképp semmit sem tanítottak Péternek Istentről. Péter okos és tehetséges volt, és fiatal korától rajongtak érte a szülei. Felnőttként azonban ellenségükké vált, mivel sosem szűnt meg törekedni, hogy tudást szerezzen Rólam, és végezetül hátat fordított nekik. Ez azért volt, mert mindenekfelett úgy hitte, hogy a menny és a föld és minden dolog a Mindenható kezében van, és hogy minden jó dolog Istentől ered és közvetlenül Belőle fakad, anélkül, hogy a Sátán megdolgozná. Szüleinek ellenkezősége nagyobb tudást adott Péternek az Én kegyelmemről és irgalmamról, ezzel szítva vágyát, hogy keressen Engem. Nem csupán arra összpontosított, hogy egye és igya szavaimat, hanem arra is, hogy megértse akaratomat, és szívében örökké éber volt. Következésképp, mindig érzékeny volt lelkében, ezért mindenben, amit tett, a szívem szerinti ember volt. Állandóan szem előtt tartotta az emberek múltbéli hibáit, hogy ösztökélje magát, mélységesen félve attól, hogy kudarcot vall. Hasonlóképp összpontosított arra, hogy magába szívja mindazok hitét és szeretetét, akik évszázadokon át szerették Istent. Ily módon – nem csupán negatív szempontból, hanem ami sokkal fontosabb, pozitív szempontból – gyorsabban fejlődött, olyannyira, hogy tudása a legnagyobb lett mind közül az Én jelenlétemben. Ezután nem nehéz elképzelni, hogyan tette mindenét, amije volt, az Én kezembe, sőt még az élelemről, ruházatról, alvásról és lakóhelyről való döntések meghozataláról is lemondott, és ehelyett az Én kincseimet élvezte, arra alapozva, hogy mindenben megelégtsen Engem. Számptalan próbának vetettem alá – próbáknak, természetesen, amelyek félholtan hagyták – ám e próbák százai között egyetlenegyszer sem veszítette el hitét Bennem, vagy nem érezte, hogy csalódott Bennem. Még amikor azt mondtam, hogy elhagytam őt, akkor sem tántorodott el, és egy gyakorlatias módon továbbra is

szeretett Engem, a gyakorlat múltbéli elvei szerint. Azt mondtam neki, nem fogom méltatni, akkor sem, ha szeret Engem, hogy végül a Sátán kezébe vetem. Ám efféle, nem a testét érő, hanem szavak alkotta próbák közepette, továbbra is imádkozott Hozzám, és azt mondta: „Ó, Isten! A menny és a föld és minden dolog közepette van-e olyan ember, teremtmény vagy bármi, ami nem Neked, a Mindenhatónak a kezében van? Amikor Te irgalmas vagy hozzám, a szívem igen örvendezik a Te kegyelmednek. Amikor megítélsz engem, bár nem vagyok méltó, jobban felfogom a Te tetteid mérhetetlenségét, mivel Te hatalommal és bölcsességgel telve vagy. Bár a testem nehézséget szenved, a lelkem vigaszt talál. Hogyan ne dicsérném a Te bölcsességedet és tetteidet? Még ha meg is kellene halnom, miután megismertelek, hogy ne tenném örömmel és boldogan? Ó, Mindenható! Valóban nem kívánod, hogy láthassalak Téged? Valóban alkalmatlan vagyok, hogy részesüljek ítéletedben? Talán van valami bennem, amit nem kívánsz látni?” Az efféle próbák során, még ha Péter nem is tudta pontosan megragadni akaratomat, nyilvánvalóan büszkeséggel töltötte el, és megtisztelő volt számára, hogy használok őt (még ha meg is kapta ítéletemet, hogy az emberiség láthassa fenségemet és haragomat), és hogy ezek a próbák nem gyötörték meg. Az Előttem tanúsított hűsége és az őt ért áldásom miatt, évezredek át példa és mintakép volt az embernek. Nem pontosan ez az, amit utánoznotok kellene? Gondolkodjatok el hosszan és komolyan, miért tartottam ily hosszas beszámolót Péterről; ezen elvek szerint kellene cselekednetek.

Bár kevesen ismernek Engem, nem zúdítom haragomat az emberre, hiszen az emberek túlságosan tökéletlenek, és nehéz elérniük azt a szintet, amit kérek tőlük. Így hát elnéző voltam az emberrel évezredek át, egészen mindmáig, ugyanakkor remélem, nem lesztek túl kíméletesek magatokkal az Én türelmem következtében. Péteren keresztül, meg kellene ismernetek Engem és keresnetek kellene Engem; az ő összes hőstettéből eredően meg kellene világosodnotok, mint még sosem, és így elérni az ember által eddig soha el nem ért világokat. Az egész világegyetemben és az égbolton, mindenütt a mennyben és a földön, minden dolog a földön és a mennyben minden erőfeszítését az Én munkám végső szakaszának szenteli. Biztosan nem kívántok nézők lenni, a Sátán erői által utasítgatva? A Sátán mindig jelen van, elnyelve a Rólam való tudást az emberek szívében, fogát csikorgatva és karmait nyújtogatva végső haláltusájában. Ez alkalommal áldozatul akartok esni ravasz cselszövésének? Romba akarjátok dönteni életeteket, amikor az Én munkám végre beteljesedik? Azt várjátok Tőlem, hogy még egyszer megmutassam türelmemet? A megismerésemre való törekvés kulcsfontosságú, de a gyakorlatra összpontosítani nélkülözhetetlen. A szavaimat közvetlenül hozzátok intézem, és remélem, tudjátok követni útmutatásomat, és többé nem magatok számára lesznek terveitek és törekvéseitek.

1992. február 27.

7. fejezet

Minden nyugati kirendeltségnek hallgatnia kell a hangomra:

Hűséges voltál-e Hozzám a múltban? Hallgattál-e az Én kiváló tanácsaimra? Vajon reálisak-e a reményeitek, nem pedig homályosak és bizonytalanok? Az emberiség hűsége, az emberiség szeretete, az emberiség hite – nincs semmi más, csak ami Tőlem származik, nincs más, csak amit Én adományozok. Én népem, amikor szavaimat hallgatjátok, megértitek-e akaratomat? Szívembe láttok-e? Annak ellenére, hogy a múltban, miközben a szolgálat útján haladtatok, találkoztatok hullámvölgyekkel, előrelépésekkel és visszaesésekkel, és olyan alkalmakkal, amikor fennállt a veszélye annak, hogy elbuktok, sőt, elárultok Engem, tudtátok-e, hogy Én minden pillanatban folyton megmentelek? Hogy minden pillanatban állandóan hallattam hangomat, hogy hívjalak és megmentselek titeket? Oly sokszor estetek a Sátán hálójába; oly sokszor gabalyodtatok az emberiség csapdáiba; oly sokszor nem tudtátok elengedni magatokat, és végtelen vitába keveredtetek egymással. A testetek már oly sokszor volt az Én házámban, míg a szívetek sehol sem volt. Mindazonáltal oly sokszor nyújtottam ki üdvöztető kezemet, hogy támogassalak benneteket, és oly sokszor szórtam közétek az irgalom magvait. Annyiszor voltam képtelen elviselni a szenvedés utáni nyomorúságotok látványát; de annyszor... Tudjátok-e ezt?

Ma azonban, az Én oltalmamban, végre legyőztetek minden nehézséget, és Én veletek együtt örülök; ez az Én bölcsességem kikristályosodása. Mindazonáltal jól jegyezzétek meg ezt! Ki bukott el, míg ti magatok erősek maradtatok? Ki volt erős, anélkül, hogy valaha is gyenge pillanatai lettek volna? Az emberek közül ki részesült olyan áldásban, amely nem Tőlem származott? Ki tapasztalt olyan szerencsétlenséget, amely nem Tőlem származott? Lehetséges, hogy mindazok, akik Engem szeretnek, csak áldást kapnak? Lehetséges-e, hogy Jóbot azért érte szerencsétlenség, mert nem szeretett Engem, hanem Ellenem fordult? Lehetséges-e, hogy Pál azért tudott Engem hűségesen szolgálni jelenlétemben, mert valóban képes volt Engem szeretni? Habár ragaszkodtok az Én bizonyágtételemhez, lehet-e köztetek olyan, akinek a bizonyágtételét semmi nem szennyezi, mint a tiszta aranyat? Vajon képesek-e az emberek valódi hűségre? Az, hogy a tanúságtételek örömet szerez Nekem, nem áll ellentétben a „hűségetekkel”, mert soha senkitől nem követeltem sokat. A tervem mögött álló eredeti szándék szerint haladva mindannyian „hibás áruk” lennétek – nem felelnétek meg a követelményeknek. Hát ez nem egy példa arra, amit az „irgalom-magvak szórásáról” mondtam nektek? Vajon amit láttok, az az Én üdvösségem?

Mindannyian gondolatok vissza és emlékezzetek: azóta, hogy visszatértetek a házamba, megismertetek-e Engem úgy, mint Péter, úgy, hogy nem törődtök nyereségetekkel vagy veszteségetekkel? Elsajátítottátok a Biblia felszínes részeit, de vajon magatokba szívátok-e a lényegét? Mint ilyen, még mindig ragaszkodsz a „tőkédhez”, és nem vagy hajlandó igazán elengedni magadat. Amikor kijelentést teszek,

amikor szemtől szembe beszélek hozzátok, ki tette le közületek valaha is a lezárt tekercsét, hogy befogadja az élet szavait, amelyeket Én feltárok? Nem tisztelitek szavaimat, és nem is becsületek meg őket. Inkább arra használjátok azokat, hogy géppuskaként tüzeljétek ellenségeitekre, hogy megőrizzétek saját pozíciókat; a legcsekélyebb mértékben sem próbáljátok elfogadni ítéletemet, hogy megismerjétek Engem. Mindegyikőtök valaki másra szegezi a fegyvert; mindannyian „önzetlenek” vagytok, és minden helyzetben „mások érdekeit tartjátok szem előtt”. Hát nem pontosan ezt tettétek tegnap is és ma is? A „hűségetek” néhány fokkal nőtt, és mindannyian egy kicsit tapasztaltabbak és egy kicsit érettebbek vagytok; emiatt a Tőlem való „rettegéseitek” is nőtt valamelyest, és senki sem „cselekszik könnyelműen”. Miért léteztek az örökös passzivitás ezen állapotában? Miért van az, hogy a pozitív aspektusok soha sehol sem találhatók meg bennetek? Ó, Én népem! A múlt már rég letűnt; nem szabad többé ahhoz ragaszkodnotok. Miután tegnap is szilárdan álltál, ma őszinte hűséget kell tanúsítanod Irántam; sőt, holnap jó bizonyosságot kell tenned Mellettem, így a jövőben az Én áldásomat fogod örökölni. Ezt kell megértenetek.

Bár nem vagyok jelen előttetek, az Én Lelkem biztosan kegyelmet ad nektek. Remélem, hogy megbecsületek áldásaimat, és rájuk támaszkodva képesek lesztek megismerni magatokat. Ne tekintsétek ezeket saját tőkéteknek; inkább arra használjátok szavaimat, hogy pótoljátok azt, ami hiányzik belőletek, és ebből merítsetek magatoknak pozitív elemeket. Ezt az üzenetet hagyom rátok!

1992. február 28.

8. fejezet

Amikor kinyilatkoztatásaim elérik tetőpontjukat, és amikor ítéletem véget ér, az lesz az idő, amikor az Én összes népem feltáru és teljessé lesz. A világmindenség összes szegletét bejárom, szüntelen keresve azokat, akik igazodnak az Én szándékomhoz és alkalmasak arra, hogy használjam őket. Ki tud felemelkedni és együttműködni Velem? Az emberek Irántam tanúsított szeretete apró, és a hitük Bennem hasonlóképp száználmasan kicsi. Ha szavaim súlyát nem az emberek gyengeségeire irányítanám, kérkednének és túloznának, nagyképűsködnének és fellengzős elméletekkel állnának elő, mintha mindentudók és mindenhez értők lennének a földi ügyeket illetően. Azok közül, akik „hűségesek” voltak Hozzám a múltban, és azok közül, akik ma „szilárdan állnak” Előttem, ki merészel még mindig kérkedően beszélni? Ki nem örvendezik titokban saját kilátásainak? Amikor nem lepleztem le az embereket közvetlenül, nem volt hová bújniuk és szégyen gyötörte őket. Mennyivel inkább így lenne, ha másként beszélnék? Az emberek még inkább lekötelve éreznék magukat, úgy vélnék, hogy semmi sem gyógyíthatja meg őket, és mindannyiukat szorosan kötné tétlensége. Amikor az emberek

elveszítik a reményt, a királyság köszöntése hivatalosan felharsan, ami, ahogyan az emberek mondták, „az idő, amikor a hétszeresen felerősödött Lélek dolgozni kezd”. Más szóval, ez az, amikor a királysági élet hivatalosan elkezdődik a földön; ez az, amikor az Én isteni mivoltom előlép, hogy közvetlenül cselekedjen (mindenféle szellemi „feldolgozás” nélkül). Minden ember buzgón siet, mintha feléledt volna, vagy álmából riadt volna fel, és az ébredéskor meglepve találja magát efféle körülmények között. A múltban sokat beszéltem a gyülekezet építéséről; számos misztériumot feltártam, amikor azonban az a munka elérte csúcsát, hirtelen véget ért. A királyság építése ugyanakkor más. Csak amikor a szellemi világban zajló háború a végső szakaszába jut, akkor kezdem újra munkámat a földön. Vagyis, hivatalosan csak akkor kezdem és lendítem előre az új munkámat, amikor minden ember a visszavonulás küszöbén áll. A királyság építése és a gyülekezet építése közötti különbség az, hogy a gyülekezet építésében olyan emberi természetén keresztül tevékenykedtem, amelyet az isteni természet vezetett; közvetlenül az emberek régi természetével foglalkoztam, közvetlenül feltárva rút énünket és leleplezve lényegüket. Következésképp, ezen az alapon ismerték meg önmagukat, és erről győződtek meg szívükben és szavaikban. A királyság építésében közvetlenül isteni mivoltomon keresztül cselekszem, és megengedem, hogy mindenki az Én szavaimról való tudása alapján ismerje meg, mim van és mi vagyok, végül lehetővé téve számára, hogy testet öltötként szerezzen tudást Rólam. Ezzel véget ér az egész emberiség homályos Istent keresése, és ezzel megszűnik helyet fenntartani a szívében a mennybéli Istennek; azaz, megismertetem az emberiséget azokkal a tettekkel, amelyeket testet öltött mivoltom alatt végzek, és ezzel fejeződik be az Én időm a földön.

A királyság építése közvetlenül a szellemi világra irányul. Azaz, a szellemi világ harci helyzete közvetlenül világossá válik az egész népem között, és ez elegendő annak tanúsítására, hogy nem csupán a gyülekezeten belül, hanem, és még inkább a Királyság Korában, minden ember szüntelenül háborúban áll. Fizikai testük ellenére a szellemi világ közvetlenül tárul fel, és kapcsolatba kerülnek a szellemi világ életével. Így, amikor elkezdtek hűségesek lenni, megfelelően fel kell készülnötök az Én munkám következő részére. Szívetek teljes egészét át kell adnotok; csak akkor tudjátok megelégtíteni az Én szívemet. Egyáltalán nem érdekel, mi történt korábban a gyülekezetben; ma a királyságban történik. A tervemben a Sátán mindvégig leselkedett minden egyes lépés után, és mint a bölcsességem ellenpontja, mindig megpróbált utakat és eszközöket találni, hogy megzavarja eredeti tervemet. Mégis, engedhettem álnok mesterkedéseinek? A mennyben és a földön minden Engem szolgál; lehetne ez másként a Sátán álnok mesterkedéseivel? Pontosan ez az, ahol az Én bölcsességem közbeszól; pontosan ez az, ami csodálatos az Én tetteimben, és ez az Én teljes irányítási tervem működésének alapelve. A királyság építésének korában, továbbra sem kerülöm a Sátán álnok mesterkedéseit, hanem folytatom a munkát, amelyet el kell végeznem. A világegyetem és minden dolog között, a Sátán tetteit választottam ellenpontomnak. Nem a bölcsességem

megnyilvánulása ez? Nem épp ez az, ami csodálatos az Én munkámban? A Királyság Korába lépés alkalmával a mennyben és a földön minden dolog gyökerestül átalakul, és ünnepel és örvendezik. Ti talán mások vagytok? Kinek a szívében nincs ott a méz édessége? Ki nem repes az örömtől? Ki nem táncol gyönyörűséggel? Ki nem szól dicsérő szavakat?

Értitek mindannak a célját és eredetét, amiről fentebb beszéltem és amit fejtegettem, vagy sem? Ha nem kérdezném ezt, a legtöbb ember azt hinné, csupán fecsegek, és képtelen lenne felfogni szavaim forrását. Ha alaposan fontolóra veszitek őket, felismeritek jelentőségüket. Jobban teszed, ha figyelmesen olvasod őket: szavaim melyike nem szolgálja javadat? Melyek nem arra hivatottak, hogy életed gyarapodjon általuk? Melyek nem a szellemi világ valóságáról szólnak? A legtöbb ember úgy hiszi, szavaimbán nincs logika vagy összefüggés, hogy nélkülözik a magyarázatot és az értelmezést. Valóban oly elvontak és kifürkészhetetlenek az Én szavaim? Valóban fejet hajtotok az Én szavaim előtt? Valóban elfogadjátok az Én szavaimat? Nem játékként kezelitek őket? Nem gúnyaként használod őket, hogy elfedd rút külsődet? Ezen a széles világon, kit vizsgáltam Én személyesen? Ki hallotta személyesen az Én Lelkem szavát? Oly sok ember botorkál és kutat a sötétben; oly sokan imádkoznak nehézségek közepette; oly sokan, éhesen és fázva, néznek reménykedve; és oly sokakat tart gúzsba kötve a Sátán; oly sokan mégsem tudják, hová forduljanak, oly sokan elárulnak Engem boldogságuk közepette, oly sokan hálátlanok, és oly sokan hűségeseek a Sátán álnok mesterkedéseihez. Ki Jób közületek? Ki Péter? Miért emlegetem ismételten Jóbot? Miért utaltam oly sokszor Péterre? Megbizonyosodtatok valaha róla, hogy milyen reményeim vannak titeket illetően? Több időt kellene töltenetek efféle dolgokról elmélkedve.

Péter sok éven át hűséges volt Hozzám, mégsem zúgolódott sosem, sem panasza nem volt; még Jób sem ért fel hozzám, és az idők során, a szentek mindegyike elmaradt Péter mögött. Ő nem csupán törekedett megismerni Engem, hanem olyan időkben ismert meg Engem, amikor a Sátán az álnok mesterkedéseiben dolgozott. Ez vezette Pétert arra, hogy szolgáljon Engem sok éven át, mindenkor az akaratommal egyezően, és ezen okból a Sátán soha nem használta ki őt. Péter tanult Jób hitéből, ugyanakkor világosan érzékelte Jób hiányosságait. Bár Jóbnak nagy hite volt, nélkülözte a szellemi világ dolgairól való tudást, így sok olyasmit mondott, ami nem felelt meg a valóságnak; ez mutatja, hogy Jób ismerete sekélyes volt, és alkalmatlan a tökéletesedésre. Ezért Péter mindig a szellem értelmének megragadására összpontosított, és mindig ügyelt rá, hogy megfigyelje a szellemi világ dinamikáját. Ennek eredményeképp nem csupán arra volt képes, hogy megtudjon valamit az Én akaratomról, hanem a Sátán álnok mesterkedéseiről is volt egy csöppnyi tudása. Emiatt a Rólam való ismerete nagyobbá nőtt, mint bárki másé az idők során.

Péter tapasztalatából nem nehéz meglátni, hogy ha az emberek meg akarnak ismerni Engem, arra kell figyelniük, hogy alaposan fontolóra vegyenek a szellemükben.

Nem kérem, hogy „szentelj” egy bizonyos mennyiséget Nekem külsőleg; ez másodlagos ügy. Ha nem ismeresz Engem, akkor minden hit, szeretet és hűség, amiről beszélsz nem más, mint illúzió; üres fecsegés, és egész bizonyosan olyanná leszel, aki nagyokat mond Előttem, ám nem ismeri önmagát. Ilyenként a Sátán még egyszer kelepcébe csal, és képtelen leszel kiszabadítani magad; a kárhozat fiává és pusztulás tárgyává leszel. Ugyanakkor, ha hűvös és érdektelen maradsz a szavaimmal szemben, kétségkívül szembeszegülsz Velem. Ez tény, és jobban tennéd, ha áttekintenél a szellemi világ kapuján a sok és sokféle lélekre, akiket megfenyítettem. Szavaimmal szembesülve melyikük nem volt tétlen, érdektelen és elutasító? Melyikük nem volt cinikus a szavaimat illetően? Melyikük nem próbált hibát keresni a szavaimban? Melyikük nem használta szavaimat „védőfegyverekként”, hogy azokkal „fedezze” magát? Szavaim tartalmát nem arra használták, hogy megismerjenek Engem, hanem csupán játékszernek, amivel szórakozni lehet. Mindebben nem követlenül szegültek-e szembe Velem? Kik az Én szavaim? Ki az Én Lelkem? Oly sokszor tettem fel nektek ilyen kérdéseket, de nyertetek valaha magasabb és világosabb felismerést róluk? Megtapasztaltátok őket valaha is igazán? Még egyszer emlékeztetlek titeket: Ha nem ismeritek meg a szavaimat, nem fogadjátok el őket, és nem ültetitek gyakorlatba, akkor elkerülhetetlenül a fenyítésem tárgyává váltok! Biztosan a Sátán áldozatai lesztek!

1992. február 29.

9. fejezet

Mivel az Én házam népe közé tartozol, és mivel hűséges vagy az Én királyságomban, mindenben, amit teszel, követned kell az Én követelményeim normáit. Nem azt kérem, hogy ne légy több egy sodródó felhőnél, hanem azt, hogy csillogó hó legyél, és rendelkez annak lényegével, sőt, még inkább az értékével. Mivel a szent földről származom, nem olyan vagyok, mint a lótusz, amelynek csak neve van, de lényege nincs, ugyanis a mocsárból származik, nem pedig a szent földről. Az idő, amikor egy új ég leszáll a földre, és egy új föld terjed szét az égbolton, pontosan az az idő is, amikor hivatalosan munkálkodom az emberek között. Ki ismer Engem az emberiség körében? Ki látta az érkezésem pillanatát? Ki látta, hogy nem csupán nevem van, hanem lényeggel is rendelkezem? Kezemmel lesöpröm a fehér felhőket, és fürkészőn figyelem az égboltot; az űrben nincs semmi, amit ne az Én kezem rendezne el, alatta pedig senki sem járul hozzá a maga apró erőfeszítésével az Én hatalmas vállalkozásom megvalósításához. Nem támasztok megterhelő követelményeket a földi emberekkel szemben, mert mindig is a gyakorlatias Isten voltam, és mert Én vagyok a Mindenható, aki az embereket teremtette, és aki jól ismeri őket. Minden ember a Mindenható szeme előtt van. Hogyan kerülhetnék el akár a föld legtávolabbi szegleteiben élők is a Lelkem

vizsgálódását? Bár az emberek „ismerik” a Lelkemet, mégis megsértik azt. Szavaim minden ember csúnya arcát leleplezik, legbensőbb gondolataikkal együtt, és mindenkit arra készítetnek a földön, hogy nyilvánvalóvá váljon az Én fényemtől, és összeroskadjon a vizsgálódásom közepette. Azonban annak ellenére, hogy összeroskadnak, szívük nem mer messzire kóborolni Tőlem. A teremtés tárgyai között ki nem szeret meg Engem tetteim eredményeképp? Ki nem sóvárog Utánam szavaim folyományaképp? Kiben nem ébred fel a ragaszkodás érzése szeretetem eredményeképp? Csak a Sátán rontása miatt nem tudták az emberek elérni azt az állapotot, amit Én megkövetelek. Még az Általam megkívánt legalacsonyabb normák is aggályokat keltenek az emberekben, nem is beszélve a máról – erről a korszakról, amelyben a Sátán tombol és vadul önkényeskedik – vagy arról az időről, amikor a Sátán olyannyira eltiporja az embereket, hogy testüket teljes egészében mocskok borítja. Mikor nem okozott Nekem bánatot az, hogy az emberek romlottságuk következtében nem törődtek a szívemmel? Lehetséges-e az, hogy sajnáljam a Sátánt? Lehetséges-e, hogy tévedek a szeretetemben? Amikor az emberek nem engedelmeskednek Nekem, a szívem titkon sír; amikor ellenállnak Nekem, megfenyítem őket; amikor megmentem őket és feltámasztom halottaikból, a legnagyobb gondoskodással táplálom őket; amikor alávetik magukat Nekem, a szívem megnyugszik, és azonnal nagy változásokat érzek az égben, a földön és minden dologban. Hogyne élvezném, amikor az emberek dicsérnek Engem? Hogyne szereznék dicsőséget, amikor tanúságot tesznek Mellettem és megnyerem őket? Lehetséges-e az, hogy bárhogyan is cselekednek és viselkednek az emberek, azt nem Én irányítom és táplálom? Amikor nem mutatok irányt, az emberek tétlenek és némák; ráadásul a hátam mögött folytatják azokat a „dicséretes” piszkos ügyleteket. Azt hiszed, hogy a test, amelybe Magamat öltöztetem, semmit sem tud a cselekedeteidről, a viselkedésedről és a szavaidról? Sok éven át viseltem a szelet és az esőt, és hasonlóképp megtapasztaltam az emberi világ keserűségét is; ugyanakkor alaposabban megfontolva, nincs annyi szenvedés, ami miatt a hús-vér emberiség elveszítené a Belém vetett reményt, még kevésbé képes bármely édesség arra készíteni a testben élő embereket, hogy hideggé, csüggedtté vagy elutasítóvá váljanak Velem szemben. Vajon a szeretetük Irántam valóban a szenvedés vagy az édesség hiányára korlátozódik?

Ma a testben lakom, és hivatalosan megkezdtem a munkát, amelyet el kell végeznem. Bár az emberek félnek a Lelkem hangjától, mégis szembeszegülnek Lelkem lényegével. Nem kell részleteznem, milyen nehéz az emberiségnek megismernie az Én szavaimban a testet öltött Énemet. Amint korábban mondtam, nem vagyok szigorú a követelményeimet illetően, és nem kell teljességgel megismernetek Engem (ugyanis az emberek tökéletlenek; ez egy eredendő állapot, és semmilyen szerzett állapot nem tudja pótolni). Csak azok összességét kell tudnod, amit testet öltött formában teszek és mondok. Mivel a követelményeim nem szigorúak, reményem szerint mindannyian megismerhetitek ezeket a tetteket és szavakat, és megvalósulást érhetnek el. Meg kell szabadulnotok a tisztátalanságaitoktól ebben a szennyes világban, törekednetek kell a

fejlődésre ebben az elmaradott „császári családban”, és soha nem szabad elnézőnek lennetek magatokkal szemben. A legkevésbé sem szabad engedékenynek lennetek magatokkal szemben. Rengeteg időt és erőfeszítést kellene áldoznotok arra, hogy megismerjétek azt, amit egyetlen napon kimondok, és egy egész életre lenne szükség ahhoz, hogy akár egyetlen Általam kimondott mondatból tapasztalatot és tudást nyerjétek. A szavak, amelyeket mondok, nem homályosak és nem elvontak; ez nem üres beszéd. Sokan remélik, hogy elnyerik a szavaimat, de Én nem törődöm velük; sokan szomjazzák gazdagságomat, de én nem adok nekik egy cseppet sem; sokan szeretnék látni arcomat, de Én mindig elrejtettem azt; sokan fürkészően hallgatják hangomat, de Én becsukom a szemem és hátra billentem a fejem, nem hat meg a „sóvárgásuk”; sokan félnek a hangom hallatán, de a szavaim mindig támadásba lendülnek; sokan rettegnek meglátni arcomat, de Én szándékosan úgy jelenek meg, hogy lesújsak rájuk. Az emberek sosem látták igazán az arcomat, és sosem hallották igazán a hangomat; ez azért van, mert nem ismernek igazán Engem. Habár lesújtok rájuk, habár elhagynak Engem, és bár megfenyítem őket a kezemmel, még mindig nem tudják, hogy mindaz, amit tesznek, igazán az Én szívem szerint való-e, és még mindig nem tudják, hogy pontosan kinek is tárom fel a szívemet. A világ teremtése óta senki sem ismert Engem igazán és nem látott Engem igazán, és bár ma testté lettem, ti még mindig nem ismertek Engem. Nem igaz? Láttál-e valaha akár egy kicsit is a cselekedeteimből és a természetemből a testben?

A menny az, ahol letelepszem, és a menny alatt találok nyugalmat. Van hol laknom, és megvan az időm, amikor megmutatom hatalmamot. Ha nem lennék a földön, ha nem rejteném Magam a testbe, és ha nem lennék szerény és rejtett, nem változott volna már rég meg a menny és a föld? Nem használtalak volna már titeket, Én népem? Mindazonáltal bölcsesség van a cselekedeteimben, és bár teljesen tudatában vagyok az emberek csalárdságának, nem követem a példájukat, hanem ehelyett adok nekik valamit cserébe. A bölcsességem a szellemi birodalomban kimeríthetetlen, és a bölcsességem a testben örökkévaló. Nem ez-e az a pillanat, amikor a tetteim világossá válnak? Sokszor megbocsátottam és megkegyelmeztem az embereknek, egészen a mai napig, a Királyság Korában. Valóban késleltethetem-e még tovább az időmet? Bár valamelyest irgalmasabb voltam a törékeny emberekkel szemben, ha egyszer befejeződik a munkám, vajon bajt hozhatok-e még mindig Magamra azzal, hogy a régi munkát végzem? Engedném-e készakarva a Sátánnak, hogy vádoljon Engem? Nincs szükségem arra, hogy az emberek bármit is tegyenek, csupán fogadják el szavaim valóságát és eredeti jelentésüket. Bár a szavaim egyszerűek, lényegüket tekintve bonyolultak, ugyanis ti túl kicsik vagytok és túlságosan elfásultatok. Amikor közvetlenül feltárom titkaimat, és világossá teszem akaratomat a testben, ti nem veszitek észre; halljátok a hangokat, de nem értitek a jelentésüket. Szomorúság tölt el. Bár a testben vagyok, képtelen vagyok a test szolgálatának munkáját végezni.

Ki ismerte meg a szavaimból és cselekedeteimből a testben végzett tetteimet? Amikor írásban fedem fel a titkaimat vagy hangosan beszélek róluk, az emberek mind megdöbbennek; csendben lehunyják a szemüket. Miért érthetetlen az emberek számára, amit mondok? Miért oly kifürkészhetetlenek a számukra a szavaim? Miért olyan vakok a tetteimet illetően? Ki képes látni Engem, és soha nem feledni? Ki képes közülük meghallani a hangomat, és nem engedni el a füle mellett? Ki képes érzékelni az akaratomat és kedveskedni a szívemnek? Az emberek között élek és mozgok; eljöttem, hogy megtapasztaljam az életüket – és bár úgy éreztem, hogy minden jó volt, miután megteremtettem őket az emberiség számára, nem lelem örömet az életben az emberek között, és nem örvendeztet semmiféle boldogság közöttük. Nem utálom és nem utasítom el őket, de nem is érzékenyülök el irántuk – az emberek ugyanis nem ismernek Engem, nehezen látják meg arcomat a sötétségben; a nagy láрма közepette nehezen hallják meg a hangomat, és képtelenek tisztán hallani, amit mondok. Így aztán a felszínen minden, amit tesztek, az Nekem való alávetés, a szívetekben azonban továbbra sem engedelmeskedtek Nekem. Azt mondhatni, hogy ilyen az egész emberiség régi természete. Ki képez kivételt? Ki nem tárgya az Én fenyítésemnek? Mégis, ki nem az Én türelmem alatt él? Ha az egész emberiséget elpusztítaná a haragom, mi lenne a jelentősége annak, hogy megteremtettem a mennyet és a földet? Egykor sok embert figyelmeztettem, sok embert intettem és sok embert nyíltan elítéltem – hát nem sokkal jobb ez, mintha egyenesen elpusztítanám az emberiséget? Az Én célom nem az, hogy halálba küldjem az embereket, hanem az, hogy megismertessem velük minden tetteimet az ítéletem közepette. Amikor ti felemelkedtek a feneketlen mélységből – vagyis amikor megszabadultok az ítéletemtől –, a személyes megfontolásaitok és terveitek mind eltűnnek, és mindenki arra törekszik majd, hogy eleget tegyen Nekem. Ezzel nem fogom-e elérni a célomat?

1992. március 1.

10. fejezet

Végül is a Királyság Kora különbözik a korábbi időktől. Nem azzal kapcsolatos, hogy hogyan cselekszik az emberiség; hanem azért szálltam le a földre, hogy személyesen végezzem el a munkámat, amely olyan dolog, amit az emberek sem elképzelni, sem megvalósítani nem tudnak. A világ teremtése óta oly sok éven át a munka csak az egyház építéséről szólt, de a királyság építéséről soha nem lehet hallani. Még ha a saját szájjammal beszélek is erről, van bárki, aki érti ennek a lényegét? Egyszer leszálltam az emberek világába, megtapasztaltam és megfigyeltem a szenvedésüket, de ezt anélkül tettem, hogy teljesítettem volna megtestesülésem célját. Amint a királyság építése megkezdődött, megtestesült testem hivatalosan is elkezdte teljesíteni a szolgálatomat;

vagyis a királyság Királya hivatalosan átvette szuverén hatalmát. Ebből nyilvánvaló, hogy a királyságnak az emberi világba való leszállása nem csupán a szó szoros értelmében vett megnyilvánulás, hanem tényleges valóság; ez a „gyakorlat valósága” jelentésének egyik aspektusa. Az emberek soha nem látták egyetlen cselekedetemet sem, és soha nem hallották egyetlen kijelentésemet sem. Még ha látták volna is cselekedeteimet, mire jöttek volna rá? És ha hallottak volna Engem beszélni, mit értettek volna meg? A világon mindenki az Én irgalmamban és szerető kedvességemben létezik, de ugyanakkor az egész emberiség az Én ítéletem alatt áll, és ki van téve próbatételeimnek is. Irgalmas és szeretetteljes voltam az emberekhez még akkor is, amikor már mindannyian bizonyos fokig romlottakká váltak. Fenyítést róttam ki rájuk még akkor is, amikor már mindannyian behódoltak trónom előtt. Van-e azonban olyan emberi lény, aki nem az Általam küldött szenvedés és finomítás kellős közepén van? Oly sok ember tapogatózik a sötétségben a világosság után, és oly sokan küszködnek keservesen próbatételeik közepette. Jóbnak volt hite, de nem a kiutat kereste-e saját maga számára? Bár az Én népem szilárdan meg tud állni a próbatételekkel szemben, van-e bárki, akinek anélkül, hogy hangosan kimondaná, mélyen legbelül hite is van? Nem inkább arról van-e szó, hogy az emberek hangot adnak hitüknek, miközben szívükben még mindig kételyek lakoznak? Nincs olyan emberi lény, aki megállta volna a helyét a próbatételben, vagy aki valóban aláveti magát, amikor megpróbálják. Ha nem takarnám el az arcomat, hogy ne nézzek erre a világra, akkor az egész emberi faj összeomlana perzselő tekintetem alatt, mert semmit sem kérek az emberiségtől.

Amikor a királyság köszöntése felhangzik – ekkor morajlik fel a hét mennydörgés is –, ez a hang megrázza az eget és a földet, felrázza a mennyet, és rezgésbe hozza minden emberi lény szívének húrjait. A nagy vörös sárkány földjén ünnepélyesen felcsendül a királyság himnusza, bizonyítva, hogy elpusztítottam azt a nemzetet, és megalapítottam királyságomat. Ami még fontosabb, hogy királyságomat a földön alapítottam meg. Ekkor elkezdem angyalaimat szétküldeni a világ minden egyes nemzetéhez, hogy pásztorolják fiaimat, népemet; ez munkám következő lépése követelményeinek betöltését is szolgálja. Én azonban személyesen megyek el arra a helyre, ahol a nagy vörös sárkány összetekeredve fekszik, és megküzdök vele. Amint az egész emberiség megismer Engem a testben, és képes lesz látni cselekedeteimet a testben, a nagy vörös sárkány barlangja hamuvá válik, és nyomtalanul eltűnik. Királyságom népeként, mivel velejéig gyűlölte a nagy vörös sárkányt, cselekedeteikkel ki kell elégítenetek a szívemet, így hozva szégyent a sárkányra. Valóban úgy érzékelitek, hogy a nagy vörös sárkány förtelmes? Igazán úgy érzitek, hogy a királyság Királyának ellensége? Valóban hisztek abban, hogy csodálatos bizonyosságot tudtok tenni mellettem? Tényleg biztosak vagytok abban, hogy le tudjátok győzni a nagy vörös sárkányt? Ez az, amit kérek tőletek; csupán arra van szükségem, hogy képesek legyetek megtenni ezt a lépést. Képesek lesztek erre? Hisztek abban, hogy el tudjátok ezt érni? Pontosan mire képesek az emberek?

Nem inkább Én magam teszem meg? Miért mondom, hogy személyesen szállok le arra a helyszínre, ahol a csatát vívják? Amit Én akarok, az a hitetek, nem pedig a cselekedeteitek. Az emberi lények mindannyian képtelenek nyíltan elfogadni a szavaimat, ehelyett csak egy oldalpillantást vetnek azokra. Segített ez nektek céljaitok elérésében? Megismertetek-e így Engem? Hogy őszinte legyek, a földön élő emberek közül egy sem képes egyenesen szembenézni Velem, és egy sem képes befogadni szavaim tiszta és hamisítatlan értelmét. Ezért egy példátlan projektet indítottam újtára a földön, hogy megvalósítsam céljaimat, és létrehozam az emberek szívében Önmagam igaz képmását. Így véget fogok vetni annak a korszaknak, amelyben az elképzelések uralkodnak az embereken.

Ma nem csak a nagy vörös sárkány nemzetére szállok le, hanem az egész világegyetemmel szembefordulok, ettől az egész mennybolt megremeg. Van-e bárhol is egyetlen olyan hely, amely nem az Én ítéletem alá tartozik? Van-e olyan hely, amely nem azok alatt a csapások alatt létezik, amelyeket Én zúdítok rá? Bármerre is járok, mindenféle „csapás magvait” szórom szét. Ez az egyik módja annak, ahogyan munkálkodom, és ez kétségkívül az emberiség megváltásának cselekedete, és amit Én kiterjesztek rájuk, az még mindig egyfajta szeretet. Szeretném minél több embernek lehetővé tenni, hogy megismerjen Engem, és képes legyen látni Engem, és ily módon félni kezdenek egy olyan Istent, akit oly sok éven át nem láthattak, de aki most valóságos. Mi okból teremtettem a világot? Miután az emberek megromlottak, miért nem pusztítottam el teljesen őket? Miért él az egész emberiség katasztrófák közepette? Mi volt a célom a testet öltéssel? Amikor a munkámat végzem, az emberiség nemcsak a keserű, hanem az édes ízét is megismeri. A világ összes embere közül ki az, aki nem az Én kegyelmemben él? Ha nem láttam volna el az embereket anyagi áldásokkal, ki tudná élvezni a bőséget? Lehetséges, hogy áldás az, ha megengedem nektek, hogy elfoglaljátok helyeteket az Én népemként? Ha nem az Én népem lennétek, hanem inkább szolgálattevők, akkor vajon nem az Én áldásaim között léteznének? Egy sincs közületek, aki képes kifürkészni szavaim eredetét. Az emberiség távol áll attól, hogy megbecsülje az általam rá ruházott címeiket, a „szolgálattevő” cím miatt oly sokan neheztelést, míg „az Én népem” cím miatt szeretetet táplálnak Irántam szívükben. Senki se próbáljon meg becsapni Engem; az Én szemem mindent lát! Ki az közületek, aki szívesen fogad, ki az közületek, aki teljes engedelmességet tanúsít? Ha nem hangzott volna fel a királyság köszöntése, vajon igazán képesek lennétek a végsőig alávetni magatokat? Hogy az emberek mit képesek megtenni és elgondolni, és meddig képesek elmenni – mindezeket Én már régen előre meghatároztam.

Az emberek túlnyomó többsége elfogadja az Én arcom fényében való perzselődést. Az emberek túlnyomó többsége az Én bátorításomtól ihletve arra ösztönzi magát, hogy előre haladjon a keresésben. Amikor a Sátán erői megtámadják népemet, Én ott vagyok, hogy elhárítsam azokat; amikor a Sátán ármánykodása pusztítást végez az életükben, Én elküldöm őt, hogy megsemmisülve elmeneküljön, és soha többé ne térjen vissza.

Örökké pihenőhely után kutat a földön mindenféle gonosz szellem, szüntelenül emberi holttesteket keresnek, amelyeket felfalhatnak. Én népem! Az Én gondoskodásom és oltalmam alatt kell maradnod! Soha ne légy kicsapongó! Soha ne viselkedj meggondolatlanul! Fel kell ajánlanod a hűségedet az Én házamban, és csak a hűséggel tudsz ellentámadást indítani az ördög ármánykodásaival szemben. Semmilyen körülmények között sem viselkedhetsz úgy, ahogyan a múltban tetted, hogy egy dolgot teszel Előttem, és mást a hátam mögött; ha így viselsz, akkor számodra már nem lehetséges a megváltás. Nem szóltam már több mint elég ilyen szót? Éppen azért kellett többször is emlékeztetnem az embereket, mert az emberiség régi természete javíthatatlan. Ne unatkozzatok! Mindent azért mondok, hogy gondoskodjam a sorsotokról! A Sátánnak pontosan egy ocsmány és szennyes helyre van szüksége; minél reménytelenebbül javíthatatlanok és minél kicsapongóbbak vagytok, minél kevésbé vagytok hajlandók önuralmat gyakorolni, annál inkább kihasználnak minden lehetőséget ezek a tisztátalan szellemek, hogy belétek hatoljanak. Ha idáig jutottatok, akkor a hűségetek nem lesz más, mint valóság nélküli üres fecsegés, a tisztátalan szellemek pedig felfalják elhatározásokat, majd engedetlenséggé és sátáni ármánykodássá alakítják át, hogy munkám megszakítására használják. Ettől kezdve bármikor lesújthatok rátok. Senki sem érti a helyzet súlyosságát; egyszerűen süket fülekre talál az embereknél, amit hallanak, és egyáltalán nem elővigyázatosak. Nem emlékszem arra, ami a múltban történt; valójában még mindig arra vársz, hogy elnéző legyek veled szemben azáltal, hogy még egyszer „elfelejtem”? Bár az emberek szembeszegülnek Velem, nem fogom ezt felróni nekik, mert túlságosan csekély az érettségük, ezért is nem támasztottam túl magas követelményeket velük szemben. Mindössze annyit kérek tőlük, hogy ne legyenek kicsapongók, és hogy gyakoroljanak önuralmat. Bizonyára nem haladja meg a képességeiteket, hogy teljesítsétek ezt az egyetlen kikötést, ugye? Az emberek többsége arra vár, hogy még több rejtélyt fedjek fel előttük, hogy gyönyörködhessenek azokban. De még ha meg is értenéd a mennyország összes titkát, pontosan mit tudnál kezdeni azzal a tudással? Növelné-e ez az Irántam érzett szeretetedet? Felébresztené-e az Irántam érzett szeretetedet? Én nem becsülöm alá az embereket, és nem is hozok könnyelműen ítéletet róluk. Ha nem ezek lennének az emberek tényleges körülményei, soha nem koronáznám meg őket oly könnyedén ilyen címkével. Gondoljatok vissza a múltba: hányszor rágalmaztalak meg titeket? Hányszor becsültelek alá titeket? Hányszor tekintettem úgy rátok, hogy nem vettem figyelembe a tényleges körülményeiteket? Hányszor fordult elő, hogy az Én kijelentéseim nem győztek meg titeket teljes mértékben? Hányszor beszéltem úgy, hogy nem mélyen rezonáló hűrt pendítettem meg bennetek? Ki az üzenetek, aki félelem és reszketés nélkül olvasta szavaimat, nem rettegve attól, hogy a feneketlen mélységbe taszítom? Ki nem viseli el szavaim próbatételeit? Kijelentéseimben hatalom lakozik, de ez nem arra szolgál, hogy könnyelmű ítéletet mondjak az emberek felett; hanem inkább a tényleges körülményeiket figyelembe véve folyamatosan kinyilvánítom számukra a szavaimban rejlő értelmet. Tulajdonképpen

van-e valaki, aki képes felismerni a szavaimban mindenható hatalmammat? Van-e bárki, aki be tudja fogadni a legtisztább aranyat, amelyből szavaim készültek? Pontosan hány szót szoltam már? Értékelté őket valaha bárki is?

1992. március 3.

A királyság himnusza

A sokaság Engem éljenez, a sokaság Engem dicsér; minden száj az egy igaz Istent nevezi meg; minden ember feltekint, hogy megnézzé a tetteimet. A királyság leszáll az emberek világára, az Én személyem gazdag és bőkezű. Ki ne örvendezne ezen? Ki ne táncolna örömében? Ó, Sion! Emeld fel diadalmas zászlódat, hogy Engem ünnepelj! Énekeld el diadalmas győzelmi dalodat, hogy terjeszd szent nevemet! Egész teremtettség a föld végéig! Siessetek megtisztítani magatokat, hogy felajánlott áldozatként szolgálhassatok Számomra! Egek csillagképei! Siessetek vissza a helyetekre, hogy megmutassátok hatalmammat az égbolton! Odafordítom a fülem az emberek hangjára a földön, akik Irántam való végtelen szeretetüket és tiszteletüket énekben öntik ki! Ezen a napon, amikor az egész teremtettség visszatér az életbe, lejövök az emberek világába. Ebben a pillanatban, ebben a minutumban, minden virág lázasan virágba borul, minden madár egy hangon énekel, minden dolog örömtől lüktet! A királyság üdvözetének hangjára a Sátán királysága összeomlik, megsemmisül a királyság himnuszának dübörgésében, és soha többé nem emelkedik fel!

A világon kicsoda mer felkelni és ellenállni? Amikor leszálok a földre, perzselést hozok, haragot hozok, mindenféle katasztrófát hozok. A földi királyságok most már az Én királyságom! Fenn az égen a felhők kavarnak és gomolyognak; az ég alatt tavak és folyók áradnak, és vidáman csobognak egy megindító dallamot. A pihenő állatok előbújnak odúikból, és minden népet felébresztenek szendergéséből. Végre eljött a nap, amit számtalan nép várt! A leggyönyörűbb énekeket ajánlják fel Nekem!

Ebben a csodálatos pillanatban, ebben a mámorító időben
dicséret zeng mindenütt, fenn a mennyben és lenn a földön. Ki ne lenne emiatt izgatott?

Kinek a szíve ne derülne fel? Ki ne sírna ezt látván?

Az ég már nem a régi ég, ez most már a királyság ege.

A föld már nem az a föld, ami volt, ez most már a szent föld.

Miután elhaladt a nagy eső, a koszos, régi világ teljesen megújult.

A hegyek változnak... a vizek változnak...

az emberek is változnak... minden dolog változik...

Ah, ti néma hegyek! Emelkedjétek fel, és táncoljatok Nekem!

Ah, ti nyugodt vizek! Folyjatok csak szabadon!

Ti álmokat álmodó emberek! Ébredjetek fel, és kergessétek álmaitokat!
Eljöttem... Király vagyok...
Az egész emberiség a saját szemével látja meg az arcomat, a saját fülével hallja a hangomat,
maga éli meg a királyság életét...
Mily édes... mily gyönyörű...
Felejtethetetlen... lehetetlen elfelejteni...

Haragom lángjában küzd a nagy vörös sárkány;
fenséges ítéletemben az ördögök megmutatják igazi alakjukat;
szigorú szavaimtól az emberek mindnyájan mélyen elszégyellik magukat, és sehová sem tudnak elrejtőzni.
Visszaemlékeznek a múltra, hogyan gúnyoltak és csúfoltak Engem.
Sosem volt olyan, hogy ne kérkedtek volna, sosem volt olyan, hogy ne dacoltak volna Velem.
Ki az, aki nem sír ma? Ki nem érez megbánást?
Az egész világegyetem tele van sírással...
tele van az örvendezés hangjaival... tele van nevető hangokkal...
Összehasonlíthatatlan öröm... semmihez sem fogható öröm...

Kopogó csendes eső... nagy pelyhekben szállingózó hó...
Az emberekben bánat és öröm keveredik... egyesek nevetnek...
egyesek zokognak... és egyesek ujjonganak...
Mintha mindenki elfelejtette volna... hogy ez tavasz-e, tele esővel és felhőkkel,
nyár-e, nyíló virágokkal, ősz-e, gazdag aratással,
vagy tél, amely hideg, mint a fagy és a jég, senki sem tudja...
Az égen felhők suhannak, a földön az óceánok kavarognak.
A fiúk a karjukat lengetik... az emberek lába táncra perdül...
Az angyalok nagy munkában vannak... az angyalok pásztorkodnak...
Az emberek a földön lázasan nyüzsögnek, és a földön minden sokasodik.

11. fejezet

Az emberiségben mindenkinek el kellene fogadnia, hogy a Lelkem górcső alá veszi, minden szavát és cselekedetét alaposan meg kellene vizsgálnia, sőt, az Én csodálatos tetteimet is meg kell tekintenie. Hogy érzitek magatokat a királyság földre érkezésének idején? Amikor a fiaim és a népem a trónomhoz özönlének, hivatalosan megkezdem az ítéletet a nagy fehér trón előtt. Ez azt jelenti, hogy amikor személyesen kezdem meg a munkámat a földön, és amikor az ítélet korszaka a végéhez közeledik, az egész

világegyetemhez kezdem intézni a szavaimat, és Lelkem hangját az egész univerzumba kiengedem. A szavaim által tisztára mosom az összes embert és dolgot mindazok között, amelyek a mennyben és a földön vannak, hogy a föld ne legyen többé mocskos és kicsapongó, hanem szent királyság legyen. Minden dolgot megújítok majd, hogy rendelkezésre álljon az Én használatomra, hogy ne hordozza többé a földi lehetetlenséget, és ne szennyezze be többé a föld íze. A földön az ember tapogatózott a szavaim célja és eredete után és figyelte a tetteimet, mégsem ismerte igazán soha senki a szavaim eredetét, és soha senki nem látta meg igazán a csodát a tetteimben. Csak ma, amikor személyesen jövök el az emberek közé és mondom ki szavaimat, akkor van az embernek egy kevés ismerete Rólam, eltávolítva az „Általam” elfoglalt helyet a gondolataiból, és helyette helyet teremtve tudatában a gyakorlati Istennek. Az embernek vannak elképzelései és kíváncsisággal teli; ki ne akarná látni Istent? Ki ne vágya találkozni Istennel? Mégis, az egyetlen dolog, amely határozott helyet foglal el az ember szívében, az az Isten, amelyet az ember homályosnak és elvontnak érez. Ki ébredne rá erre, ha nem mondanám el világosan neki? Ki hinné igazán, bizonyossággal és szemernyi kétség nélkül, hogy Én valóban létezem? Óriási a különbség az ember szívében létező „Én” és a valós „Én” között és senki sem képes összehasonlítani őket. Ha nem lennék testté, az ember sosem ismerne meg Engem, és még ha meg is ismerne, nem akkor is csak egy elképzelés lenne az effajta tudás? Minden egyes nap az emberek szüntelen áradata között járok és minden egyes nap működöm minden emberben. Amikor az ember valóban meglát Engem, képes lesz megismerni Engem a szavaimban, és a szándékaim mellett felfogja majd ez eszközöket is, amelyek által beszélek.

Amikor a királyság hivatalosan megérkezik a földre, az összes dolog közül mi nem néma? Ki nem fél az összes ember közül? Mindenütt járok a világmindenségben, és mindent személyesen Én rendezek el. Ebben az időben ki ne tudná, hogy a tetteim csodálatosak? Az Én kezeim tartanak fenn mindent, mégis, Én is mindenek felett állok. Nem az Én megtestesülésem és az Én személyes jelenlétem az emberek között az Én alázatosságom és rejtettségem valódi értelme ma? Látszólag sokan tapsolnak Nekem, mint jónak, és dicsérnek Engem, mint szépet, de ki ismer igazán Engem? Miért kérem ma, hogy ismerjete meg Engem? Nem az a célom, hogy megszegyenyítsem a nagy vörös sárkányt? Nem akarom kényszeríteni az embert, hogy dicsérjen Engem, hanem meg akarom ismertetni Magam vele, ami révén megszeret majd Engem és ezért dicsérni fog. Az ilyen dicséret méltó a nevéhez és nem üres beszéd; csak az ilyen dicséret érhet el a trónomig és szárnyalhat az egekbe. Mivel a Sátán megkísértette és megrontotta az embert, mivel az elképzelések és a gondolkodás a hatalmába kerítette, Én testté lettem, hogy személyesen hódítsam meg az egész emberiséget, hogy leleplezzem az ember összes elképzelését, és hogy szétziláljam az ember gondolkodását. Ennek eredményeképp az ember nem parádézik többé Elöttem és nem szolgál többé Engem a saját elképzeléseit használva, és ezáltal az ember elképzelései szerinti „Én” teljesen megszűnik. Amikor eljön a királyság, az első dolog, amit teszek, hogy elkezdem a munka

e szakaszát, és ezt a népem körében teszem. A nagy vörös sárkány országában született népemként bizonyára nem csak egy kevés vagy egy adag van bennetek a nagy vörös sárkány mérgéből. Ezért a munkám e szakasza elsősorban rátok összpontosul, és ez az Én kínai megtestesülésem jelentőségének egyik aspektusa. A legtöbb ember képtelen felfogni az Általam mondott szavaknak akár a töredékét is, és ha mégis, megértésük homályos és zavaros. Ez egy fordulópont abban a módszerben, amellyel beszélek. Ha minden ember képes lenne olvasni a szavaimat és megérteni jelentésüket, akkor az emberek közül kit lehetne megmenteni, és nem levetni az alvilágba? Amikor az ember ismer Engem és engedelmeskedik Nekem, akkor pihenek majd meg, és pontosan az lesz az idő, amikor az ember képes felfogni a szavaim értelmét. Ma túl csekély az érettségetek – szinte szánszalmasan csekély, még felemelni sem érdemes – a Rólam való tudásotokról nem is beszélve.

Bár azt mondom, hogy az angyalokat elkezdtek kiküldeni, hogy pásztorolják fiaimat és népemet, senki sem képes megérteni a szavaim jelentését. Amikor személyesen az emberek közé jövök, az angyalok ezzel egyidejűleg elkezdik a pásztorolás munkáját, és az angyalok pásztorolásának ideje során az összes fiú és nép nem csupán próbatételeket és pásztorolást kap, hanem saját szemükkel is megláthatják mindenféle látomás bekövetkezését. Mivel közvetlenül isteni mivoltban munkálkodom, minden egy új kezdetbe lép, és mivel ez az isteni mivolt közvetlenül munkálkodik, az emberi mivolt a legcsekélyebb mértékben sem korlátozza, és úgy tűnik az ember számára, hogy szabadon működik természetfeletti körülmények között. Számomra azonban ez teljesen normális (az ember úgy hiszi, természetfeletti, ugyanis sosem találkozott közvetlenül az isteni mivolttal); az emberi elképzelések egyikével sem rendelkezik, és nem szennyezik emberi elgondolások. Az emberek csak akkor fogják látni ezt, amikor mindannyian a helyes útra lépnek; mivel most van a kezdet, az embernek sok a hiányossága, amikor a belépésére sor kerül, a hibákat és a homályosságot pedig aligha lehet elkerülni. Ma, mivel elvezettelek titeket idáig, megfelelő intézkedéseket tettem, és megvannak a saját céljaim. Ha ma beszélnék nektek róluk, valóban képesek lennétek megérteni őket? Jól ismerem az emberi elme gondolatait és az emberi szív kívánságait: ki nem keresett valaha kiutat magának? Ki nem gondolt még soha a saját kilátásaira? Annak ellenére, hogy az ember gazdag és káprázatos értelemmel rendelkezik, ki volt képes megjósolni, hogy a korokat követve a jelen úgy alakul, ahogyan alakult? Ez valóban a saját szubjektív erőfeszítéseid gyümölcse? Ez a fizetség a fáradhatatlan szorgalmadért? Ez az elméd által elképzelt gyönyörű jelenet? Ha Én nem vezetném az egész emberiséget, ki lenne képes elszakadni az Én intézkedéseimtől és más kiutat találni? Talán az ember képzelgései és kívánságai azok, amelyek elvezették őt a mai napig? Sok ember úgy éli le az egész életét, hogy a kívánságai nem teljesülnek. Vajon ez tényleg a gondolkodásukban lévő hiba miatt van? Sok ember élete váratlan boldogsággal és elégedettséggel teljes. Valóban azért lenne ez, mert túl keveset várnak? Az egész emberiségben ki az, aki a Mindenható szemében nem részesül törődésben? Ki nem él

a Mindenható eleve elrendelése közepette? Az ember élete és halála saját döntése alapján történik? Az ember maga irányítja a sorsát? Sokan kiáltanak a halálért, de az messze van tőlük; sokan akarnak olyanok lenni, akik erősek az életben és félik a halált, de tudtukon kívül közeledik elmúlásuk napja, amely a halál szakadékába taszítja őket; sokan tekintenek az égre és mélyen sóhajtoznak; sokan nagy zokogással, jajveszékelve sírnak; sokan elbuknak a megpróbáltatások közepette; és sokan válnak a kísértés foglyává. Bár nem jelenek meg személyesen, hogy az ember tisztán láthasson Engem, sokan félnek meglátni arcomat, mélyen rettegve attól, hogy lesújtok rájuk, hogy kioltom életüket. Vajon az ember igazán ismer Engem vagy sem? Senki sem tudja biztosan megmondani. Nem igaz? Félték Tőlem és a fenyítésemtől egyaránt, mégis felálltok és nyíltan szembeszálltok Velem és ítéletet mondotok Felettem. Nem így van? Az, hogy az ember sosem ismert Engem, azért van, mert sosem látta az arcomat, sem a hangomat nem hallotta. Így, bár ott vagyok az ember szívében, van-e bárki, akinek a szívében nem vagyok homályos és ködös? Van-e bárki, akinek a szívében tökéletesen világos vagyok? Nem akarom, hogy azok, akik az Én népem, szintén homályosan és zavarosan lássanak Engem, és ezért vágok bele ebbe a nagy munkába.

Csendesen eljövök az emberek közé, majd tovasodródok. Látott Engem bárki is valaha? Képes a nap látni Engem perzselő lángjai miatt? Képes a hold látni Engem ragyogó tisztasága miatt? Láthatnak Engem a csillagképek az égen elfoglalt helyük miatt? Amikor eljövök, az ember nem tudja, és minden dolog tudatlan marad, amikor pedig távozom, az ember még mindig nincs tudatában. Ki tud bizonyosságot tenni Mellettem? Lehet, hogy az emberek dicsérete a földön? Lehet, hogy a vadon virágzó liliomok? Talán az égen szálló madarak? A hegyekben üvöltő oroszlánok? Senki sem tud teljesen tanúságot tenni Rólam! Senki sem tudja elvégezni azt a munkát, amelyet Én fogok! Még ha el is végeznék ezt a munkát, milyen hatása lenne annak? Minden nap sok ember minden cselekedetét figyelem, és minden nap sok ember szívét és elméjét kutatom; soha senki nem menekült meg az ítéletem elől, és soha senki nem szabadult meg az ítéletem valóságától. Az eget felett állok és a távolba nézek: számtalan emberre sújtottam le, de ugyanúgy számtalan ember is él irgalmam és szerető kedvességem közepette. Nem ilyen körülmények között éltek ti is?

1992. március 5.

12. fejezet

Amikor keletről villámlik, ami egyben pontosan az a pillanat is, amikor elkezdem kimondani a szavaimat – amikor villámlik, az egész világegyetem megvilágosodik, és az összes csillagban átalakulás történik. Az egész emberi faj olyan, mintha osztályozták volna. E keletről érkező fénycsóva ragyogásában az egész emberiség eredeti formájában

tárul fel, a szemük káprázik, nem tudják, mit tegyenek, és még kevésbé tudják, hogyan rejtsek el csúf vonásaikat. Olyanok továbbá, mint az állatok, amelyek menekülnek a világosságom elől, és hegyi barlangokban keresnek menedéket – mégsem tűnhet el egyikük sem a világosságomból. Minden ember megdöbben, mindenki vár, mindenki figyel; a világosságom eljövetelével mindenki örül a napnak, amikor megszületett, és ugyanígy mindenki átkozza a napot, amikor megszületett. Az ellentmondásos érzelmeket lehetetlen megfogalmazni; az önostorozás könnyei folyókká állnak össze, és a mindent elsőprő áradat magával ragadja őket, és egy pillanat alatt nyomtalanul eltűnnek. Az Én napom ismét közeledik az egész emberiséghez, ismét felébreszti az emberi fajt, még egy új kezdetet adva az emberiségnek. Dobog a szívem, és a szívverésem ritmusát követve a hegyek ugrálnak örömben, a vizek táncolnak örömben, és a hullámok a sziklazátonyokat verdesik. Nehéz kifejezni, hogy mi van a szívemben. Azt akarom, hogy minden tisztátalan dolog hamuvá égjen a tekintetem alatt; azt akarom, hogy az engedetlenség minden fia eltűnjön a szemem elől, és soha többé ne maradjon fenn. Nemcsak a nagy vörös sárkány lakhelyén kezdtem újat, hanem új munkába kezdtem a világegyetemben is. A földi királyságok hamarosan az Én királyságommá válnak; a földi királyságok hamarosan örökre megszűnnek létezni az Én királyságom miatt, mert már győzelmet arattam, mert győztesen tértem vissza. A nagy vörös sárkány minden elképzelhető eszközt kimerített, hogy megzavarja a tervemet, remélve, hogy eltörli a földön végzett munkámat, de vajon elkeseredhetek-e álnok fondorlatai miatt? Megijedhetek-e annyira, hogy fenyegetései miatt elveszítsem a bizalmamat? Soha nem volt még egyetlen lény sem a mennyben, sem a földön, akit ne tartottam volna a tenyeremben; mennyivel inkább igaz ez a nagy vörös sárkányra, erre az eszközre, amely ellenpontként szolgál nekem? Vajon nem egy tárgy-e ő is, melyet az Én kezem irányít?

Az emberi világban való megtestesülésem során az emberiség az Én vezetésem alatt, akaratlanul jutott el a mai napig, és akaratlanul ismert meg Engem. De arról, hogy hogyan járjanak az előttük álló ösvényen, sejtelve sincs senkinek, senki sincs tisztában vele – és még kevésbé van bárkinek fogalma arról, hogy ez az út milyen irányba vezet. Csak úgy lesz képes bárki végigjárni az utat, hogy a Mindenható vigyáz rá; csak a keleti villámlás által vezetve lesz képes bárki átlépni a küszöböt, amely az Én országomba vezet. Az emberek között még soha nem volt olyan, aki látta volna az arcomat, aki látta volna a villámlást keleten; mennyivel kevésbé volt olyan, aki hallotta volna a trónomról jövő kijelentéseket? Valójában ősidők óta egyetlen ember sem került közvetlen kapcsolatba személyemmel; csak ma, most, hogy eljöttem a világba, van esélyük az embereknek arra, hogy meglássanak Engem. De az emberek még most sem ismernek Engem, mint ahogyan csak az arcomat nézik, és csak a hangomat hallják, de nem értik a szándékomat. Minden emberi lény ilyen. Mivel az Én népemhez tartoztok, nem éreztek-e mélységes büszkeséget, amikor meglátjátok az arcomat? És nem éreztek-e mélységes szégyent, mert nem ismertek Engem? Én az emberek között járok, és az

emberek között élek, mert testté lettem, és eljöttem az emberi világba. A célom nem pusztán az, hogy lehetővé tegyem az emberiség számára, hogy ránézzen hús-vér testemre; ennél fontosabb, hogy lehetővé tegyem az emberiségnek, hogy megismerjen Engem. Mi több, a testet öltött lényemen keresztül meg fogom győzni az emberiséget a bűneikről; a testet öltött lényemen keresztül le fogom győzni a nagy vörös sárkányt, és megsemmisítem a rejtekhelyét.

Bár a földet benépesítő emberi lények oly sokan vannak, akár a csillagok, Én mindannyiukat olyan pontosan ismerem, mint a saját tenyeremet. És bár az Engem „szerető” emberi lények is olyan megszámlálhatatlanok, mint a homokszemek a tengerben, csak néhányat választottam ki közülük: csak azokat, akik a ragyogó fényt követik, akik elkülönülnek azoktól, akik „szeretnek” Engem. Nem becsülöm túl az embert, és nem is becsülöm alá; inkább természetes tulajdonságai szerint támasztok követelményeket az emberrel szemben, és ezért olyan emberekre van szükségem, akik őszintén keresnek Engem, hogy elérjem a célomat, az emberek kiválasztását. A hegyekben számtalan vadállat él, de Előttem mind olyan szelídek, mint a bárányok; a hullámok alatt kifürkészhetetlen titkok rejlenek, de ezek ugyanolyan tisztán mutatkoznak Előttem, mint minden, ami a föld színén van; fenn az égbolton olyan területek vannak, amelyeket az ember soha nem érhet el, Én mégis szabadon járok azokon a megközelíthetetlen területeken. Az ember soha nem ismert fel Engem a fényben, hanem csak a sötétség világában látott Engem. Nem vagytok-e ma pontosan ugyanebben a helyzetben? A nagy vörös sárkány tombolásainak csúcspontján történt, hogy formálisan testet öltöttem, hogy elvégezzem a munkámat. Amikor a nagy vörös sárkány először mutatta meg valódi alakját, tanúságot tettem a nevemről. Amikor az emberiség útjain jártam, egyetlen lényt és egyetlen embert sem riasztottam, vagy ébresztettem fel, így amikor testet öltöttem az emberi világban, senki sem tudott róla. De amikor a testet öltött létemben elkezdtem végezni a munkámat, az emberiség felébredt, és mennydörgő hangom felriasztotta az álmaiból, és ettől a pillanattól kezdve kezdték el életüket az Én vezetésem alatt. Ismét új munkába kezdtem a népem körében. Az, hogy azt mondtam, hogy a földi munkám még nem fejeződött be, elégséges ahhoz, hogy megmutassam, hogy a népem, amelyről beszéltem, nem azok, akiket a szívemben óhajtok, ennek ellenére mégis kiválasztok közülük néhányat. Ebből nyilvánvaló, hogy nemcsak lehetővé teszem, hogy a népem megismerje a megtestesült Istent, hanem meg is tisztítom őket. Adminisztratív rendeleteim szigorúsága miatt az emberek nagy többségét még mindig az a veszély fenyegeti, hogy kivetem őket. Ha nem teszel meg mindent, hogy foglalkozz önmagaddal, hogy leigázd a saját testedet – hacsak ezt meg nem teszed, bizonyosan olyan tárgy leszel, amelyet megvetek és elutasítok, hogy a pokolba taszítsalak, ahogyan Pál is közvetlenül az Én kezemből kapott fenytést, amely elől nem volt menekvés. Tanultatok-e valamit a szavaimból? Akárcsak korábban, szándékomban áll megtisztítani az egyházat, folytatni azon emberek megtisztítását, akikre szükségem van, mert Én Maga Isten vagyok, aki egészen szent és szeplőtlen. Templomomat nemcsak a

szívárvány színeiben játszóvá fogom tenni, hanem makulátlanul tisztává is, olyan belsővel, amely megfelel a külsejének. Az Én jelenlétemben egytől egyig vissza kell gondolnotok arra, hogy mit tettetek a múltban, és el kell döntenetek, hogy ma elhatározzátok-e, hogy tökéletesen elégedetté tesztek Engem a szívemben.

Az ember nem pusztán hús-vér testemben nem ismer Engem; mi több, nem értette meg a saját énjét, amely hús-vér testben lakozik. Az emberek oly sok éven át becsaptak Engem, kívülről jött vendégként kezelve Engem. Oly sokszor zártak az „otthonuk ajtaján” kívültre; oly sokszor nem figyeltek Rám, amikor Elöttem álltak; oly sokszor tagadtak meg más emberek között; oly sokszor tagadtak meg az ördög előtt; és oly sokszor támadtak meg civakodó szájukkal. Mégsem tartom számon az ember gyengeségeit, és engedetlensége miatt sem kérek fogat fogért. Mindössze annyit tettem, hogy gyógyszert alkalmaztam az ember betegségeire, hogy gyógyíthassam gyógyíthatatlan betegségeit, és ezáltal helyreállítsam az egészségét, hogy megismerhessen Engem. Nem azért tettem-e mindent, hogy az emberiség fennmaradjon, hogy az emberiségnek esélyt adjak az életre? Sokszor eljöttem az emberek világába, de az emberek, mivel Én a saját személyemben jöttem a világba, nem törődtek velem; ehelyett mindenki úgy cselekedett, ahogyan jónak látta, és a saját maga számára kereste a kiutat. Nem is tudják, hogy minden egyes út az ég alatt az Én kezemből származik! Nem is sejtik, hogy minden egyes dolog az ég alatt az Én rendelésemnek van alávetve! Melyikőtök mer haragot táplálni a szívében? Melyikőtök mer könnyelműen következtetéseket levonni? Én csak csendben végzem a munkámat az emberiség között – ez minden. Ha a megtestesülésem idején nem éreztem volna együtt az ember gyengeségével, akkor az egész emberiség halálra rémült volna pusztán a megtestesülésem miatt, és ennek következtében az alvilágba zuhant volna. Az emberiség csupán azért menekült meg a katasztrófától, azért szabadult meg az Általam kiszabott büntetéstől, és jutott el ekképpen a mához, mert megaláztam Magam és elrejtőztem. Annak tudatában, hogy milyen nehéz volt eljutni a mába, nem kellene-e annál inkább megbecsülnötök a holnapot, amely még hátravan?

1992. március 8.

13. fejezet

Szavaimban és kijelentéseimben sok szándékom van elrejtve, ám az emberek semmit sem ismernek és értenek ezekből; folyamatosan kívülről fogadják a szavaimat és kívülről követik őket, és képtelenek megérteni a szívemet vagy ráérezni akaratomra a szavaimból. Bár világossá teszem a szavaimat, ki az, aki megérti őket? Sionból jöttem az emberiség körébe. Mivel normális emberi mivoltba és emberi bőrbe öltöztem, az emberek csak kívülről ismerik meg a megjelenésemet – ám nem tudnak a Bennem rejlő

életről, sem a Lélek Istenét nem ismerik fel, és csak a hús-vér embert ismerik. Lehetséges, hogy a valódi Isten Maga méltatlan arra, hogy megpróbáljátok megismerni Őt? Lehetséges, hogy a valódi Isten Maga méltatlan abbéli erőfeszítésekre, hogy „boncolgassátok” Őt? Gyűlölöm az egész emberi faj romlottságát, de könyörületet érzek a gyengesége iránt. Az egész emberi faj régi természetével is foglalkozom. A népem egyik tagjaként Kínában nem vagytok-e ti is az emberi faj része? Minden népem és minden fiam között, vagyis azok között, akiket az egész emberi fajból kiválasztottam, ti a legalacsonyabb csoportba tartoztok. Emiatt rátok fordítottam a legtöbb energiát, a legnagyobb erőfeszítést. Még mindig nem becsülitek meg azt az áldott életet, amelyet ma élveztek? Még mindig megkeményítitek a szíveteket, hogy lázadjatok Ellenem, és a saját terveiteket kövessétek? Ha nem lenne a folyamatos száncsalásom és szeretetem, az egész emberiség már rég a Sátán fogságába esett volna, és „finom falatokká” lett volna a szájában. Ma, minden ember közül azok, akik valóban feláldozzák magukat Érttem és őszintén szeretnek Engem, még mindig elég ritkák ahhoz, hogy egy kézen meg lehessen számolni őket. Lehet, hogy ma az „Én népem” cím a ti személyes tulajdonotok? A lelkiismeretetek egyszerűen jéggé fagyott? Valóban méltó vagy arra, hogy annak a népnek a tagjává legyél, amelyre Nekem szükségem van? Gondoljátok vissza a múltra és tekintsetek ismét a mára – melyikőtök elégítette meg a szívemet? Melyikőtök mutatott őszinte törődést a szándékaim iránt? Ha nem buzdítottalak volna titeket, még mindig nem ébredtetek volna fel, hanem úgy maradtatok volna, mint aki megfagyott, és újra, mintha hibernálva lennétek.

A háborgó hullámok közepette az ember meglátja haragomat; a sötét felhők zúgó hömpölygésében az ember ámul és retteg, nem tudja, hová meneküljön, mintha attól félne, hogy a mennydörgés és az eső elsodorja. Majd, mikor a kavargó hóvihar elvonult, hangulatuk fesztelenné és könnyeddé válik, amint a természet csodás látványában gyönyörködnek. Ám az ilyen pillanatokban közülük ki tapasztalta meg valaha azt a határtalan szeretetet, amellyel az ember iránt viseltetek? A szívükben csak az alakom van ott, a Lelkem lényege azonban nincs: nem dacol-e Velem nyíltan az ember? Amikor a vihar elült, az egész emberiség mintha megújult volna; mintha a megpróbáltatásokon keresztüli finomítást követően visszanyerték volna a fényt és az életet. Miután elszenvetdtetek az Általam mért csapásokat, nem volt-e nektek is jó szerencsétek, ami elhozott a mai napig? De amikor a ma elmúlik és eljön a holnap, képesek lesztek-e megőrizni azt a tisztaságot, amely a felhőszakadást követte? Képesek lesztek-e megőrizni azt az áhítatot, amely a finomításokat követte? Képesek lesztek-e fenntartani a mai engedelmességet? Rendíthetetlen és változatlan tud-e maradni az áhítatotok? Olyan igény ez, amely meghaladja az ember teljesítőképességét? Mindennap az emberek között élek és együtt cselekszem az emberiséggel, a körükben, mégsem vette ezt észre soha senki. Ha a Lelkem vezetése nem lenne, ki létezne még az egész emberi fajból a jelenkorban? Túlzok, amikor azt mondom, hogy az emberek társaságában élek és cselekszem? A múltban azt mondtam: „Én teremtettem az

emberiséget és vezettem az egész emberiséget és irányítottam az egész emberiséget”; nem így volt ez valójában? Lehetséges, hogy nincs elegendő tapasztalatotok ezekről a dolgokról? Az egész életeteket igénybe venné, hogy kifejtsétek azt a pusztá kifejezést, hogy „szolgálattevő”. Tényleges tapasztalat nélkül emberi lény sosem fog megismerni Engem – sosem lesz képes megismerni Engem a szavaimon keresztül. Ma azonban személyesen jöttem el közétek – nem lesz ez sokkal inkább a megértésetek hasznára? A megtestesülésem nem üdvösség is a számotokra? Ha nem szálltam volna le az emberek közé az Én saját személyemben, a teljes emberi fajt már rég átítták volna olyan elképzelések, amelyek révén aztán a Sátán tulajdonává lettek volna, mivel amiben te hiszel, az csupán a Sátán képmása, és egyáltalán semmi köze nincs Magához Istenhez. Nem az Én üdvösségem ez?

Amikor a Sátán Elém járul, nem hátrálok meg vad kegyetlenségétől, és az ocsmánysága sem rémít meg: egyszerűen nem veszek róla tudomást. Amikor a Sátán megkísért, átlátok a trükkjein, és elérem, hogy szégyenkezve és megalázva elkullogjon. Amikor a Sátán harcol Velem és megpróbálja elragadni választott népemet, háborút vívok vele a testemben; és a testemben fenntartom és pásztorolom a népemet, hogy ne bukjanak el könnyen és ne tévedjenek el, és vezetem őket minden lépésükben az úton. És amikor a Sátán vereséget szenvedve visszavonul, addigra Én dicsőséget nyerek a népemtől, és a népem gyönyörű és zengő tanúságot tesz Rólam. Ezért aztán fogom az ellenpontokat az irányítási tervemben, és egyszer s mindenkorra a feneketlen mélységbe vetem őket. Ez az Én tervem; ez az Én munkám. Az életetekben eljőhet a nap, amikor ilyen helyzettel találkozol: készségesen hagyod, hogy a Sátán fogságába ess, vagy engeded, hogy elnyerjelek téged? Ez a te saját sorsod, és alaposan meg kell fontolnod.

Az élet a királyságban az emberek és Maga Isten élete. Az egész emberiség az Én gondoskodásom és védelmem alatt áll, és mindenki haláig tartó harcot vív a nagy vörös sárkánnyal. E végső csata megnyerése érdekében, azért, hogy végezzünk a nagy vörös sárkánnyal, mindenkinek a teljes lényét fel kell ajánlania Nekem az Én királyságomban. Az itt említett „királyság” egy olyan életre utal, amelyet az isteni mivolt közvetlen vezetése alatt élnek, amelyben Én vagyok az összes ember pásztora, akik közvetlenül elfogadják képzésemet, így életük, bár még mindig a földön zajlik, olyan, mintha a mennyben folyna – igazi megvalósulása a harmadik égbeli életnek. Bár a testemben vagyok, nem szenvedek a test korlátaitól. Oly sokszor jöttem az emberek közé, hogy meghallgassam imáikat, és közöttük járva oly sokszor élveztem az emberek dicséretét; bár az emberi lények sosem voltak tudatában a létezésemnek, Én mégis így végzem a munkámat. Lakóhelyemen, amely az a hely, ahol rejtve vagyok – mindazonáltal a lakóhelyemen az összes ellenséget legyőztem; a lakóhelyemen valós tapasztalatot szereztem a földi életről; a lakóhelyemen figyelem az ember minden szavát és cselekedetét, és felügyelem és vezénylem az emberi faj egészét. Ha az ember képes lenne törődést érezni a szándékaim iránt, ezzel megelégtve a szívemet és örömet

szerezni Nekem, akkor biztosan megáldanám az egész emberiséget. Nem ez az, amit az embernek szánok?

Mivel az emberek kómában fekszenek, csak az Én mennydörgésem zúgása ébreszti fel őket álmukból. És amikor kinyitják szemüket, a hideg sugárzás eme robbanásai sokuk szemét bántják, olyannyira, hogy elveszítik irányérzőküket, és nem tudják, honnan jöttek vagy hová tartanak. A legtöbb embert eltalálják a lézerszerű sugarak, és halomban esnek össze a vihar alatt, testüket hömpölygő áradat sodorja el, nyomot sem hagyva hátra. A fényben a túlélők végre képesek tisztán látni arcomat, és csak ekkor tudnak meg valamit a külső megjelenésemről, úgy, hogy többé nem mernek közvetlenül a szemembe nézni, mélységes félelmükben, nehogy még egyszer testükre küldjem fenyítésemet és átkaimat. Oly sok ember kiált és sír keservesen; oly sokan esnek kétségbe; oly sokak véréből lesznek folyók; oly sokan válnak tetemekké, céltalanul sodródva ide-oda; megtalálva saját helyét a fényben oly sok ember érez hirtelen szívfájdalmat és hullat könnyeket hosszú évekig tartó boldogtalansága miatt. A fénytől kényszerítve oly sok ember vallja meg tisztátalanságát, és határozza el, hogy megjavul. Megvakulva, oly sok ember veszítette már el az élet örömét, és ennek eredményeképp nem törődik azzal, hogy észrevegye a fényt, ezért tovább stagnál, a végét várva. És oly sok ember bontja ki az élet vitorláit, és a fény vezetése alatt buzgón várja a holnapját... Ma az emberek közül ki nem ebben az állapotban létezik? Ki nem az Én fényemben létezik? Még ha erős vagy, vagy ha gyenge vagy is, hogyan tudod elkerülni az Én fényem eljövételét?

1992. március 10.

14. fejezet

A korszakok folyamán egyetlen ember sem lépett be a királyságba, és így senki sem élvezhette a Királyság Korának kegyelmét, és nem láthatta a királyság Királyát sem. Annak ellenére, hogy Lelkem megvilágítása alatt sokan megjövendőlték a királyság szépségét, ők csak a külsejét ismerik, nem pedig a belső jelentését. Ma, amikor a királyság hivatalosan is létrejön a földön, az emberiség többsége még mindig nem tudja, hogy pontosan mi fog megvalósulni, vagy hogy az emberek végül milyen birodalomba kerülnek a Királyság Korában. Attól tartok, hogy ezzel kapcsolatban mindenki össze van zavarodva. Mivel a királyság teljes megvalósulásának napja még nem jött el egészen, minden ember zavarodott és képtelen ezt világosan felfogni. Isteni mivoltomban végzett munkám formálisan a Királyság Korával kezdődik, és a természetem a Királyság Korának e formális megkezdésével kezd az emberiség számára fokozatosan megnyilvánulni. Ezért éppen ez az a pillanat, amikor a szent trombita hivatalosan is megszólal, kihirdetve mindenkinek. Amikor hivatalosan átveszem hatalmamot és Királyként uralkodom a

királyságban, idővel az egész népem teljessé válik majd Általam. Amikor a világ összes nemzete szétszakad, pontosan akkor fog létrejönni és formálódni az Én királyságom, valamint akkor fogok átalakulni és arccal az egész világegyetem felé fordulni. Abban az időben minden ember meglátja majd dicsőséges arcomat, és tanúja lesz igaz ábrázatomnak. A világ teremtése óta, attól kezdve, hogy a Sátán megrontotta az embereket, egészen addig a mértékig, amennyire ma romlottak, az ő romlottságuknak köszönhető, hogy Én az ő szemszögükből nézve, egyre rejtettebbé és egyre kifürkészhetetlenebbé váltam. Az emberiség soha nem látta valódi arcomat, és soha nem került Velem közvetlen kapcsolatba. Csak szóbeszédben és mítoszokban létezett egy „Én” az emberi képzeletben. Ezért összhangba kerülök ezzel az emberi képzelettel – vagyis az emberi elgondolásokkal –, hogy az emberek elméjében lévő „Én”-nel foglalkozzam, hogy megváltoztathassam az „Én” állapotát, amelyet oly sok éven át őriztek. Ez az Én munkám alapelve. Még egyetlen ember sem volt képes ezt keresztül-kasul megismerni. Bár az emberek már leborultak Elöttem, és eljöttek Elém, hogy imádjanak Engem, nem élvezem az efféle emberi cselekedeteket, mert az emberek a szívükben nem az Én képemet, hanem egy, az Enyémtől eltérő képet hordoznak. Ezért, mivel nem értik meg a természetemet, az emberek egyáltalán nem ismerik fel az Én igazi arcomat. Ennek eredményeképpen, amikor azt hiszik, hogy ellenálltak Nekem, vagy megszegték adminisztratív rendeleteimet, Én még akkor is szemet hunyok felette – és ezért, az ő emlékezetükben, vagy olyan Isten vagyok, aki inkább kegyelmet tanúsít az emberek iránt, mintsem hogy megfenyítse őket, vagy Maga az Isten vagyok, aki nem gondolja komolyan, amit mond. Ezek mind az emberi gondolkodás szülte képzelgések, és nem felelnek meg a tényeknek.

Napról napra figyelve állok a világegyetem fölött, és alázatosan elrejtőzöm a lakhelyemen, megtapasztalom az emberi életet, és közről tanulmányozom az emberiség minden cselekedetét. Soha senki nem ajánlotta fel magát igazán Nekem; soha senki nem törekedett az igazságra. Soha senki nem volt még lelkiismeretes Irántam, vagy tett fogadalmakat Elöttem, és aztán tartotta magát a kötelességéhez. Soha senki nem engedte meg Nekem, hogy benne lakozzam, és nem becsült úgy, mint az emberek a saját életüket. Soha senki nem látta a gyakorlati valóságban mindazt, ami az Én isteni mivoltom; soha senki nem volt hajlandó kapcsolatba kerülni Magával a gyakorlati Istennel. Amikor a vizek egészben elnyelik az embereket, Én megmentem őket az állóvizekből, és esélyt adok nekik arra, hogy újból éljenek. Amikor az emberek elveszítik az élethez szükséges önbizalmukat, Én kihúdom őket a halál torkából, bátorságot adva nekik a folytatáshoz, hogy Engem használhassanak létük alapjául. Amikor az emberek engedetlenek Velem szemben, akkor engedetlenségükben ismertetem meg velük Magamat. Az emberiség régi természetének fényében és irgalmasságom fényében, ahelyett, hogy halálba juttatnám az embereket, megengedem nekik, hogy bűnbánatot gyakoroljanak és tiszta lappal induljanak. Amikor éhínségtől szenvednek, még ha egyetlen lehelet maradt is a testükben, elszakítom őket a haláltól,

megakadályozva, hogy a Sátán ármányának áldozatául essenek. Oly sokszor látták már az emberek kezemet, oly sokszor voltak tanúi jóságos ábrázatomnak és mosolygó arcomnak, és oly sokszor látták fenségemet és haragomat. Bár az emberek soha nem ismertek Engem, nem ragadom meg gyengeségeiket lehetőségként arra, hogy szándékosan provokatív legyek. Az emberiség nehézségeinek megtapasztalása lehetővé tette számomra, hogy együtt érezzek az emberi gyengeséggel. Csak az emberek engedetlenségére és hálátlanságára adott válaszként osztom ki a büntetések különböző fokozatait.

Elrejtőzöm, amikor az emberek elfoglaltak, és felfedem magam a szabadidejükben. Az emberek úgy képzelnek el Engem, mint aki mindent tud; úgy tekintenek Engem, mint Magát Istent, aki minden könyörgésnek eleget tesz. A legtöbben ezért csak azért jönnek elélem, hogy Isten segítségét kérjék, nem pedig azért, mert vágnak megismerni Engem. Amikor betegség gyötri őket, az emberek sürgetve könyörögnek segítségemért. A megpróbáltatások idején minden erejükkel Rám bízzák nehézségeiket, hogy így jobban enyhíthessék szenvedéseiket. Azonban egyetlen emberi lény sem volt képes szeretni Engem a kényelem állapotában sem; egyetlen ember sem nyújtotta felém a kezét a béke és a boldogság idején, hogy részesülhessek örömeikben. Amikor kis családjuk boldog és jól van, az emberek már réges-régen félrelöktek Engem, vagy rám csukták az ajtót, megtiltva Nekem, hogy belépjek, hogy élvezhessék családjuk áldott boldogságát. Az emberi elme túl szűk; túl szűk még egy olyan szeretetteljes, irgalmas és megközelíthető Isten befogadására is, mint amilyen Én vagyok. Oly sokszor utasítottak el az emberek az örömteli nevetés idején; oly sokszor támaszkodtak rám mankóként az emberek, amikor megbotlottak; oly sokszor kényszerítettek az orvos szerepére a betegségben szenvedő emberek. Milyen kegyetlenek az emberek! Végtelenül ésszerűtlenek és erkölcstelenek. Még azokat az érzéseket sem lehet érzékelni bennük, amelyekkel az emberek állítólag fel vannak ruházva; szinte teljesen nélkülözik az emberség minden nyomát. Gondolkodjatok el a múlton, és hasonlítsátok össze a jelennel: Történnek-e változások bennetek? Megszabadultatok-e néhány dologtól a múltatokból? Vagy azt a múltat még mindig fel kell váltani?

Hegyvidékeket és folyó völgyeket jártam be, megtapasztalva az emberek világának magasságait és mélységeit. Közöttük barangoltam, és közöttük éltem sok-sok éven át, mégis úgy tűnik, hogy az emberiség beállítottsága alig változott. És mintha az emberek régi természete gyökeret eresztett volna és kicsírázott volna bennük. Soha nem képesek megváltoztatni ezt a régi természetet; csupán némileg javítanak annak eredeti alapján. Ahogy az emberek mondják, az anyag nem változott, de a forma sokat változott. Úgy tűnik, az emberek mind megpróbálnak becsapni és elkápráztatni Engem, hogy blöffölhessenek, és elnyerjék elismerésemet. Én nem csodálom és nem is figyelek az emberi mesterkedésre. Ahelyett, hogy dühbe gurulnék, inkább olyan magatartást veszek fel, hogy nézek, de nem látok. Azt tervezem, hogy bizonyos fokú mozgásteret biztosítok az emberiségnek, és ezután együtt foglalkozom minden emberrel. Mivel az emberek

mind értéktelen nyomorultak, akik nem szeretik magukat, és akik egyáltalán nem becsülik magukat, miért lenne akkor egyáltalán szükségük Rám, hogy még egyszer irgalmat és szeretetet mutassak? Kivétel nélkül, az emberek nem ismerik önmagukat, és azt sem tudják, hogy mennyit érnek. Mérlegre kellene tenniük magukat, hogy megmérettessenek. Az emberek nem figyelnek Rám, ezért Én sem veszem őket komolyan. Nem figyelnek Rám, így Nekem sem kell keményebben dolgoznom rajtuk. Hát nem ez a legjobb mindkét világból? Hát nem ez jellemez titeket, Népem? Ki az közületek, aki tett már elhatározásokat Előttem, és utána nem vetette el azokat? Ki tett Előttem hosszú távú elhatározásokat, ahelyett, hogy gyakran rászánta volna magát a dolgokra? Az emberek mindig könnyű időkben tesznek elhatározásokat Előttem, majd a nehézségek idején mindet visszavonják; majd később újra előveszik a fogadalmaikat, és újra Elém hozzák azokat. Ennyire nem vagyok tiszteletreméltó, hogy lazán el is fogadnám ezt a szemetet, amit az emberiség a szemétdombról szedett össze? Kevés ember tartja magát az elhatározásaihoz, kevés az erkölcsös, és kevesen áldozzák fel Nekem a számukra legértékesebb dolgokat. Nem vagytok mindannyian ugyanilyenek? Ha nem vagytok képesek betartani kötelességeiteket, mint az Én népem tagjai a királyságban, akkor megvetlek és elutasítalak benneteket!

1992. március 12.

15. fejezet

Az emberek mind olyan lények, akikből hiányzik az önismeret, és képtelenek önmaguk megismerésére. Ennek ellenére mindenki mást úgy ismernek, mint a tenyerüket, mintha mindent, amit mások tettek és mondtak, először ők „ellenőriztek” volna, közvetlenül előttük, és megkapták volna a jóváhagyásukat, mielőtt megtették volna. Ennek eredményeként, úgy tűnik, mintha teljes mértékben felmértek volna mindenki mást, egészen a lelkiállapotukig terjedően. Az emberi lények mind ilyenek. Akkor is, ha ma már beléptek a Királyság Korába, természetük változatlan marad. Előttem még mindig azt teszik, amit Én teszek, míg a hátam mögött elkezdik a saját, egyedi „ügyeiket” intézni. Utána azonban, amikor Elém lépnek, olyanok, mintha teljesen más emberek lennének, látszólag nyugodtak és rendíthetetlenek, higgadt ábrázattal és egyenletes pulzussal. Hát nem éppen ez teszi az embereket olyan megvetendőkké? Oly sok ember visel két teljesen különböző arcot – egyet, amikor Előttem van, és egy másikat, amikor a hátam mögött. Nagyon sokan közülük úgy viselkednek, mint az újszülött bárányok, amikor Előttem vannak, de amikor a hátam mögé kerülnek, vad tigrisekké változnak, később pedig úgy viselkednek, mint a hegyek között vidáman röpködő kismadarak. Oly sokan mutatnak céltudatosságot és elszántságot Velem szemben. Oly sokan jönnek Elém, szomjasan és vágyakozva keresve szavaimat, de

amikor a hátam mögé kerülnek, megunják azokat, és lemondanak róluk, mintha kijelentéseim terhet jelentenének. Oly sokszor, amikor láttam, hogy az emberi fajt megrontotta az ellenségem, feladtam az emberekbe vetett reményemet. Oly sokszor, amikor láttam őket Elém járulni, könnyes szemmel bocsánatot kérve, önbecsülésük hiánya és makacs javíthatatlanságuk miatt mégis haraggal hunytam szemet tetteik felett, még akkor is, ha szívük igaz és szándékuk őszinte. Oly sokszor láttam már olyan embereket, akik elég magabiztosak ahhoz, hogy együttműködjenek Velem, akik, amikor Előttem vannak, úgy tűnik, mintha az ölelésemben lennének, tapasztalva annak melegét. Oly sokszor voltam tanúja választott népem ártatlanságának, elevenségének és imádnivalóságának – hogy is ne tudnék gyönyörködni ezekben a dolgokban? Az emberi lények nem tudják, hogyan élvezzék a kezemben levő, eleve elrendelt áldásaikat, mert nem értik, hogy pontosan mit is jelent az „áldás” és a „szervedés”. Emiatt az emberek távol állnak attól, hogy őszintén keressenek Engem. Ha a holnap nem létezne, akkor közületek, akik Előttem álltok, ki lenne olyan tiszta, mint a fehér hó, és olyan makulátlan, mint a jáde? Talán az Irántam érzett szeretetetek csak valami olyasmi, amit el lehet cserélni egy finom ételre, egy előkelő ruhára vagy egy szép javadalmazással járó magas tisztségre? Elcserélhető-e azzal a szeretettel, amit mások éreznek irántad? Lehetséges lenne, hogy a megpróbáltatások átélése arra sarkallja az embereket, hogy feladják az Irántam érzett szeretetüket? Vajon a szenvedés és a megpróbáltatások arra készítetik őket, hogy panaszkodjanak az Én intézkedéseim miatt? Senki sem értékelte még igazán azt az éles kardot, amely az Én számban van: csak a felszínes jelentését ismerik, anélkül, hogy igazán felfognák, mivel is jár. Ha az emberek valóban képesek lennének meglátni kardom élességét, akkor menekülnének, mint a patkányok az odúikba. Érzéketlenségük miatt az emberek semmit sem értenek szavaim valódi jelentéséből, és így fogalmuk sincs arról, hogy mennyire félelmetesek az Én kijelentéseim, vagy hogy mennyi mindent elárulnak az emberi természetről, és hogy saját romlottságukat mennyire megítélik ezek a szavak. Emiatt, az Én szavaimról alkotott félkész elképzelései eredményeként a legtöbb ember lagymatag hozzáállást tanúsít.

A királyságon belül nem csak kijelentések hagyják el az ajkamat, hanem a lábam is mindenhol ünnepélyesen lépked szerte a földeken. Ily módon győzedelmeskedtem minden tisztátalan és mocskos hely felett, így nemcsak az ég változik, hanem a föld is átalakul, és ezt követően megújul. A kozmoszon belül minden újként csillog az Én dicsőségem ragyogásában, olyan szívmengető látványt nyújtva, amely elragadja az érzékeket és felemeli az emberek lelkét, mintha most egy, az emberi képzelet által elgondolt, az egeken túli mennyországban létezne, amelyet a Sátán nem zavar, és amely mentes a külső ellenségek támadásaitól. A világegyetem legfelsőbb régióiban a számtalan csillag parancsomra elfoglalja kijelölt helyét, és a sötétség óráiban az asztrális régiókon keresztül sugározza fényét. Egyetlen lény sem mer ellenszegülő gondolatokat táplálni, és így, adminisztratív rendeleteim lényegének megfelelően, az egész világegyetem jól szabályozott és tökéletes rendben van: Soha semmilyen zavar

nem keletkezett, sem a kozmosz nem volt megosztott soha. Repülő ugrásokat hajtok végre a csillagok felett, és amikor a Nap kilövi sugarait, eltörlöm a melegüket, és hatalmas, libatoll nagyságú hópelyheket küldök, melyek a kezemből sodródni le. Amikor azonban meggondolom magam, az összes hó folyóvá olvad, és egy szempillantás alatt mindenütt tavasz támad az ég alatt, és smaragdzöld színűvé változik az egész táj a földön. Az égbolt felett vándorlok, és a Föld azonnal koromfekete sötétségbe burkolózik alakom miatt: Minden figyelmeztetés nélkül elérkezett az „éjszaka”, és az egész világon olyan sötét lesz, hogy az ember nem látja a kezét az arca előtt. Amint a fény kialszik, az emberek megragadják ezt a pillanatot, hogy a kölcsönös pusztítás ámokfutásába kezdjenek, rabolva és fosztogatva egymást. Ekkor a földi nemzetek kaotikus viszályba zuhannak, és a sáros zűrzavar állapotába kerülnek, míg végül menthetetlenné válnak. Az emberek a szenvedés gyötrelmeiben küzdenek, fájdalmuk közepette nyögnek és sóhajtoznak, és szánszerűen jajgatnak kínjukban, vágyakozva arra, hogy a fény hirtelen újra eljöjjön az emberi világba, így véget vessen a sötétség napjainak, és visszaállítsa az egykor létező vitalitást. Én azonban már régen elhagytam az emberiséget, egy legyintéssel, hogy soha többé ne szánjam meg őket a világ igazságtalanságai miatt. Már régóta megvetem és elutasítom az egész föld népét, szemet hunytam az ottani állapotok felett, elfordítottam arcomat az ember minden mozdulatától és gesztusától, és többé már nem gyönyörködöm éretlenségében és ártatlanságában. Újabb tervbe kezdtem, hogy újjáteremtsem a világot, hogy ez az új világ hamarabb újjászülethessen, és soha többé ne merüljön el. Az emberek körében oly sok furcsa állapot vár arra, hogy rendbe hozzam őket, oly sok hiba van, amit személyesen Nekem kell megakadályoznom, oly sok por van, amit le kell söpörnem, és oly sok rejtély van, amit fel kell tárnom. Az egész emberiség vár Engem, és vágyik az Én eljövetelemre.

A földön Maga a gyakorlati Isten vagyok, aki az emberek szívében lakozik; a mennyben pedig az egész teremtség Ura vagyok. Megmásztam hegyeket és átkeltem folyókön, be- és kisodródtam az emberiség között. Ki merészel nyíltan szembeszállni Magával a gyakorlati Istennel? Ki merészel elszakadni a Mindenható szuverenitásától? Ki meri azt állítani, hogy Én minden kétséget kizáróan a mennyben vagyok? Továbbá, ki meri azt állítani, hogy Én vitathatatlanul a földön vagyok? Az egész emberiség közül senki sincs, aki képes lenne minden részletében leírni azokat a helyeket, ahol tartózkodom. Lehetséges-e, hogy amikor a mennyben vagyok, Maga a természetfeletti Isten vagyok, és amikor a földön vagyok, Maga a gyakorlati Isten vagyok? Azt, hogy én vagyok-e maga a gyakorlati Isten, vagy sem, bizonyára nem határozhatja meg az, hogy én vagyok az egész teremtség Ura, vagy az, hogy megtapasztalom az emberi világ szenvedéseit, ugye? Ha ez lenne a helyzet, akkor vajon az emberek nem lennének-e reménytelenül tudatlanok? A mennyben vagyok, de a földön is vagyok; a teremtség számtalan tárgya között vagyok, és a tömegek között is. Az emberek minden nap megérinthetnek Engem; mi több, minden nap láthatnak Engem. Ami az emberiséget illeti, úgy tűnik, hogy néha rejtve vagyok, néha pedig látható; úgy tűnik, hogy valóban

létezem, ugyanakkor úgy tűnik, hogy nem is létezem. Bennem az emberiség számára felfoghatatlan titkok rejlenek. Ez olyan, mintha minden ember mikroszkópon keresztül nézne Engem, hogy még több titkot fedezzen fel Bennem, remélve, hogy ezáltal eloszlatják azt a kellemetlen érzést a szívükben. Azonban még ha röntgent használnának is, hogy tudná az emberiség felfedni az általam őrzött titkok bármelyikét is?

Abban a pillanatban, amikor népem – munkám eredményeként – dicsőséget nyer Mellettem, a nagy vörös sárkány rejtekhelye felszínre kerül, az összes sár és piszok tisztára lesz söpörve, és a számtalan év alatt felhalmozott szennyezett víz ki fog száradni az Én perzselő tűzemben, hogy többé ne létezzen. Ezután a nagy vörös sárkány a tűz és kénkö tavában fog elpusztulni. Valóban hajlandóak vagytok-e szerető gondoskodásom alatt maradni, hogy ne ragadjon el benneteket a sárkány? Tényleg gyűlölitek csalárd mesterkedéseit? Ki képes arra, hogy erőteljes tanúságot tegyen Mellettem? Az Én nevemért, az Én Lelkemért és az Én egész irányítási tervemért kicsoda képes minden erejével áldozatot hozni? Ma, amikor a királyság az emberi világban van, ez az az idő, amikor személyesen jöttem az emberiség közé. Ha ez nem így lenne, van-e valaki, aki minden remegés nélkül ki tudna merészkedni a csatatérre az Én nevemben? Azért, hogy a királyság formát öltjön, hogy szívem elégedett legyen, továbbá azért, hogy eljöjjön az én napom, hogy eljöjjön az idő, amikor a teremtés számtalan tárgya újjászületik és bőségesen gyarapszik, hogy az emberek megmeneküljenek a szenvedés tengeréből, hogy eljöjjön a holnap, azért, hogy csodálatos legyen, viruljon és virágozzon, sőt, hogy a jövő élvezete megvalósuljon, minden ember minden erejével igyekszik, és semmit sem kímélve áldozza fel magát Értem. Hát ez nem annak a jele, hogy a győzelem már az Enyém? Vajon ez nem az Én tervem megvalósulásának a jele?

Az emberek minél inkább az utolsó napokban élnek, annál inkább érzik majd a világ ürességét, és annál kevesebb bátorságuk lesz az élethez. Emiatt számtalan ember halt meg csalódásban, számtalan ember csalódott a keresésében, és számtalan más ember szenved el, hogy a Sátán keze manipulálja. Oly sok embert kimentettem és oly sokukat támogattam, és oly sokszor, amikor az emberek elvesztették a világosságot, visszavittem őket a fény helyére, hogy a fényben megismerjenek Engem, és boldogsággal körülvéve gyönyörködjenek Bennem. Világosságom eljövetele miatt a királyságomban lakó emberek szívében növekszik az imádat, mert olyan Isten vagyok az emberek számára, akit szerethetnek – egy Isten, akihez az emberiség szeretettel ragaszkodik –, és betölti őket az Én alakom maradandó benyomása. Mindazonáltal, mindent összevetve, senki sem érti, hogy ez a Lélek munkája vagy a test működése. Az embereknek egy egész életre lenne szükségük ahhoz, hogy ezt az egy dolgot részletesen megtapasztalják. Az emberek soha nem vetettek meg Engem a szívük legbelsőbb zugaiban; inkább ragaszkodnak Hozzám a lelkük mélyén. Bölcsességem csodálatot ébreszt bennük, az általam művelt csodák gyönyörködtetik a szemüket, és szavaim pedig felkavarják az elméjüket, mégis nagy becsben tartják őket. Az Én valóságom zavarba hozza az

embereket, elképednek és tanácstalanok, és mégis hajlandóak elfogadni azt. Hát nem pontosan ez az emberek valódi fokmérője?

1992. március 13.

16. fejezet

Annyi mindent szeretnék elmondani az embernek, annyi mindent kell elmondanom neki. De az ember túlságosan is híján van az elfogadás képességének; az ember képtelen teljesen felfogni szavaimat az általam nyújtottak szerint, és csak az egyik aspektust érti meg, míg a másiktól nem vesz tudomást. Én mégsem ölöm meg az embert tehetetlensége miatt és gyengesége sem bánt Engem. Csupán végzem a munkámat, és úgy beszélek, ahogy mindig is tettem, még akkor is, ha az ember nem érti akaratomat; amikor eljön a nap, az emberek meg fognak ismerni Engem a szívük mélyén, és emlékezni fognak Rám a gondolataikban. Amikor eltávozom erről a földről, az pontosan az az időpont lesz, amikor az ember szívében trónra szállok, vagyis ekkor lesz az, amikor minden ember megismer Engem. Hasonlóképpen lesz az is, amikor fiaim és népem uralkodik majd a földön. Azok, akik ismernek Engem, biztosan a Királyságom oszlopai lesznek, és rajtuk kívül más nem lesz alkalmas arra, hogy uralkodjon és hatalmat gyakoroljon a Királyságomban. Mindazok, akik ismernek Engem, birtokában vannak lényemnek, és képesek arra, hogy Engem valamennyi ember között megéljenek. Nem érdekel, hogy az ember milyen mértékben ismer Engem: senki semmilyen módon nem akadályozhatja munkámat, és az ember nem nyújthat Nekem segítséget, és nem tehet Értém semmit. Az ember csakis az Én vezetésemet követheti a Világosságomban, és az Akaratomat keresheti ebben a világosságban. Ma képesítésekkel rendelkeznek az emberek, és azt hiszik, hogy a legkisebb gátlás nélkül parádézhatnak Elöttem, és nevezhetnek és viccelődhetnek Velem, és egyenrangúként szólhatnak Hozzám. Az ember még mindig nem ismer Engem, még mindig hiszi, hogy természetünk hasonló, hogy mindketten húsból és vérből vagyunk, és mindketten az emberi világban lakunk. Túlságosan csekély az Engem félő szíve; fél Engem, amikor Elöttem van, de képtelen arra, hogy a Lélek előtt szolgáljon engem. Olyan, mintha az ember számára a Lélek egyáltalán nem is létezne. Ennek eredményeképpen még egyetlen ember sem ismerte meg a Lelket; megtestesülésében az emberek csak egy húsból és vérből álló testet látnak, és nem érzékelik Isten Lelkét. Valóban megvalósulhat így az akaratom? Az emberek mesterei a megtévesztésemnek; úgy tűnik, hogy a Sátán kifejezetten arra képezte ki őket, hogy becsapjanak Engem. Engem azonban nem zavar a Sátán. Bölcsességemet továbbra is arra fogom használni, hogy meghódítsam az egész emberiséget, és legyőzzem az egész emberiség megrontóját, hogy Királyságom megvalósulhasson a földön.

Az emberek között vannak olyanok, akik megpróbálták megállapítani a csillagok méretét vagy a világűr nagyságát. A kutatásaik azonban soha nem bizonyultak gyümölcsözőnek, és csak annyit tehetnek, hogy csüggedten fejet hajtanak, és beletörődnek a kudarcba. Ha feltekintek az emberek között, és megfigyelem az ember dinamikáját a kudarcaiban, nem látok senkit, aki teljesen meg van győződve Rólam, senkit, aki engedelmeskedik Nekem és aláveti magát Nekem. Milyen vadak az emberi ambíciók! Amikor a mélység teljes felülete homályos volt, az emberek között kezdtem megízlelni a világ keserűségét. Lelkem beutazza a világot, és minden ember szívét szemügyre veszi, de ugyanígy Én is testet öltöttem Testemben hódítom meg az emberiséget. Az ember nem lát Engem, mert vak; az ember nem ismer Engem, mert érzéketlenné vált; az ember szembeszáll Velem, mert engedetlen; az ember eljön, hogy meghajoljon Előttem, mert legyőztem; az ember eljön, hogy szeressen Engem, mert eredendően méltó vagyok az ember szeretetére; az ember megél Engem, és kinyilvánít Engem, mert hatalmam és bölcsességem a szívem szerint alakítja őt. Helyem van az ember szívében, de soha nem kaptam még az embertől olyan szeretetet Irántam, amely a lelkében lakozik. Az ember lelkében valóban vannak dolgok, amelyeket mindenk felett szeret, de Én nem tartozom közéjük, és így az ember szeretete olyan, mint egy szappanbuborék: Amikor a szél fúj, kipukkad, eltűnik, és nem látjuk többé. Mindig is állandó és változatlan voltam az emberhez való hozzáállásomban. Vajon az emberiség közül bárki megtehetette volna ugyanezt? Az ember szemében olyan megfoghatatlan és láthatatlan vagyok, mint a levegő, és ezért az emberek nagy többsége csak a határtalan égbolton, vagy a hullámozó tengeren, vagy a nyugodt tavon, vagy az üres szavak és doktrínák között keres. Nincs egyetlen ember sem, aki ismeri az emberiség lényegét, még kevésbé van olyan, aki bármit is el tudna mondani a Bennem rejlő titokzatosságról, és ezért nem is kérem, hogy az ember érje el azt a legmagasabb színvonalat, amit képzelete szerint megkövetelek tőle.

Szavaim közepette hegyek dőlnek le, a vizek visszafelé áramlanak, az ember alázatossá válik, és a tavak szakadatlanul áradni kezdenek. Bár a háborgó tengerek dühödten törnek az ég felé, szavaim közepette az ilyen tengerek lecsillapodnak, mint a tó felszíne. Kezem legcsekélyebb intésére a heves szélviharok azonnal eloszlanak és távoznak Tőlem, és az emberi világ azonnal újra nyugalomba kerül. De amikor dühömet szabadjára engedem, a hegyek azonnal darabokra szakadnak, a föld azonnal rázkódni kezd, a víz azonnal felszárad, és az embert azonnal katasztrófa sújtja. Dühömben nem veszek tudomást az ember sikolyairól, nem nyújtok segítséget kiáltásaira, mert haragom egyre fokozódik. Amikor a mennyben vagyok, a csillagokat még soha nem ejtette pánikba jelenlétem. Ehelyett szívüket az értem végzett munkájukba fektetik, és így több fényt adok nekik, és ragyogóbbá teszem őket, hogy nagyobb dicsőséget szerezzenek Nekem. Minél fényesebb a menny, annál sötétebb az alant lévő világ; oly sokan panaszkodtak, hogy intézkedéseim nem megfelelőek, oly sokan elhagytak Engem, hogy megteremtsék saját királyságukat, amelyet arra használnak, hogy eláruljanak Engem,

és visszafordítsák a sötétség állapotát. Mégis, kik érték el mindezt az elhatározásuk révén? És kik voltak sikeresek elhatározásukban? Ki tudja visszafordítani azt, amit az Én kezem rendezett el? Amikor a tavasz elterjed a földön, titokban és csendben fényt küldök a világba, hogy a földön az ember hirtelen frissességet érezzen a levegőben. Mégis, éppen abban a pillanatban elhomályosítom az ember szemét, hogy pusztán ködbe burkolózó földet lásson, és minden ember és dolog homályossá válik. Az emberek csak annyit tehetnek, hogy felsóhajtanak magukban, és azt gondolják: „Miért csak egy pillanatra tartott a fény? Miért ad Isten az embernek csak ködöt és homályt?” Az emberek kétségbeesése közepette a köd egy pillanat alatt eltűnik, de amint megpillantanak egy fénysugarat, záporosított zúdítok rájuk, és a dobhártyájukat szétzúzza a mennydörgés, miközben alszanak. A pánik miatt nincs idejük menedéket keresni, és elnyeli őket a felhőszakadás. Egy pillanat alatt minden, ami az ég alatt van, tisztára mosódik haragvó dühöm közepette. Az emberek többé nem panaszkodnak a kezdődő heves esőzések miatt, és mindannyiukban megszületik a félő szív. E hirtelen lezúduló eső miatt az emberek túlnyomó többsége megfullad az égből lezúduló vízben, és tetemekké válnak a vízben. Az egész földre tekintek, és látom, hogy sokan ébrednek, hogy sokan bűnbánatot tartanak, hogy sokan kis csónakokban keresik a vizek forrását, hogy sokan meghajolnak Előttem, hogy bocsánatomat kérjék, hogy sokan meglátták a fényt, hogy sokan meglátták arcomat, hogy sokaknak van bátorságuk élni, és hogy az egész világ átalakult. Ezt a nagy esőáradatot követően minden ismét olyan lett, amilyen a gondolataimban volt, és többé már nem engedetlenek. Nemsokára az egész földet betöltik a nevetés hangjai, a földön mindenütt a magasztalás légköre uralkodik, és nincs már hely dicsőségem nélkül. Bölcsességem mindenütt jelen van a földön, és az egész világegyetemben. Minden dolgok között ott vannak bölcsességem gyümölcsei, valamennyi ember között bölcsességem remekművei hemzsegnek; minden olyan, mint valamennyi dolog a Királyságomban, és minden ember nyugalomban lakik az Én egeim alatt, mint a juhok a legelőimen. Én valamennyi ember fölött mozgok, és mindenütt figyelek. Soha semmi sem látszik öregnek, és egyetlen ember sem olyan, mint régen volt. A trónon pihenek, az egész világegyetem fölött nyugszom, és teljesen elégedett vagyok, mert minden visszanyerte szentségét, és ismét békésen lakhatok Sionban, és a földi emberek nyugodt, elégedett életet élhetnek vezetésem alatt. Minden nép mindent az Én kezem irányítása alatt tart, minden nép visszanyerte korábbi intelligenciáját és eredeti megjelenését; többé nem borítja őket por, hanem a Királyságomban olyan szentek, mint a jáde, mindegyiknek olyan az arca, mint az ember szívében lévő szenté, mert a Királyságom létrejött az emberek között.

1992. március 14.

17. fejezet

Kijelentéseim mennydörgésként csengenek, fényt sugározva minden irányba és az egész földre, és a mennydörgés és villámlás közepette az embert leterítik. Soha egyetlen ember sem állt szilárdan a mennydörgés és villámlás közepette; a legtöbb ember halálra rémül az Én fényem érkezésekor, és nem tudja, mit tegyen. Amikor egy halvány fénysugár kezd megjelenni keleten, sok ember, akit ez a halvány ragyogás megindít, nyomban felébred illúzióiból. Ám még senki sem ismerte fel, hogy a nap akkor jön el, amikor fényem leszáll a földre. Az emberek többsége elnémul a hirtelen megjelenő fénytől, és néhányan kíváncsi, elbűvölt tekintettel szemlélik a fény mozgásait és közeledtének irányát, míg mások készen állnak amint szembenéznek a fénnel, hogy világosabban megérthessék annak forrását. Bárhogya is legyen, felfedezte-e már valaha bárki, mennyire értékes a mai világosság? Ébredt-e már rá valaki a mai világosság egyedülállóságára? Az emberek többsége egyszerűen csak zavarba jön; a fény megsebezte a szemüket, és a sárba taszította őket. E ködös fény alatt, mondhatni, a rendetlenség borítja a földet, egy elviselhetetlenül szomorú látvány, amely közelebről vizsgálva nyomasztó melankóliával árasztja el az embert. Ebből arra lehet következtetni, hogy amikor a fény a legerősebb, a föld állapota kevésbé lesz képes megengedni az emberiségnek, hogy Elém álljon. Az ember a fény ragyogásában leledzik; megint csak, az összes ember a fény üdvösségében, de egyben sebeztségében is él: Van-e valaki, aki nincs a fény gyilkos csapásai közepette? Van-e valaki, aki megmenekülhet a fény hevétől? Végigjártam az egész világegyetemet, kezeimmel szórtam szét Lelkem magvait, hogy az valamennyi embert a földön ez okból Én mozdítsam meg. A menny legnagyobb magasságáról tekintek le az egész földre, és figyelem a földi teremtmények groteszk és bizarr tüneteit. Az óceán felszíne mintha földrengést szenvedne: A tengeri madarak ide-oda röpködnek, elnyelhető halakat keresve. Eközben a tenger feneke tudatlanságban marad, és a felszíni viszonyok teljességgel képtelenek öntudatra ébreszteni, mert az óceán feneke olyan derűs, mint a harmadik ég: Itt az élőlények, nagyok és kicsik, harmóniában élnek egymással, egyszer sem keverednek „a száj és a nyelv konfliktusaiba”. A miriádnyi bizarr és szeszélyes tünet egy között az ember számára a legnehezebb, hogy a kedvemben járjon. Az a pozíció, amelyet az embernek adtam, túl magasra van, ezért túl nagy a becsvágya, és a szemében mindig van egy adag engedetlenség. Az ember fegyelmezésében, az ember feletti ítéletben sok minden volt, ami fáradságos, sok minden, ami jó szándékú, de ezekről a dolgokról az emberiségnek a leghalványabb fogalma sincs. Soha egyetlen emberrel sem bántam durván; csak akkor alkalmaztam megfelelő korrekciókat, amikor az emberiség engedetlen volt, és csak akkor nyújtottam megfelelő segítséget, amikor gyöngé. De amikor az ember távol tartja magát Tőlem, és ráadásul felhasználja a Sátán álnok fondorlatait, hogy fellázadjon Ellenem, akkor azonnal kiirtom az emberiséget, nem hagyva nekik többé esélyt arra, hogy képességeiket

nagyban fitogtassák Előttem, így többé nem lesznek képesek nagyképűen, másokat zaklatva henecegni a föld színén.

Hatalmamat gyakorlom a földön, és munkámat teljes egészében kibontakoztatom. Minden, ami az Én munkámban van, a föld színén tükröződik; az emberiség a földön soha nem volt képes felfogni mennyei mozdulataimat, sem pedig alaposan elgondolkodni Lelkem keringési pályáin és röppályáin. Az emberi lények többsége csak a lelken kívül eső apróságokat ragadja meg, és képtelen felfogni a lélek tényleges állapotát. Az emberrel szemben támasztott követelésem nem a mennyben lévő homályos Énemből, vagy a földön lévő kiszámíthatatlan Énemből fakadnak; a földi ember érettségéhez mérten támasztok megfelelő követelményeket. Soha senkit nem hoztam nehéz helyzetbe, és azt sem kértem soha senkitől, hogy az Én kedvemért „vérét hullajtsa” – korlátozódhatnának-e követelésem csak ilyen feltételekre? A földön élő miriádnyi teremtmény közül melyik az, amelyik nem engedelmeskedik a számban lévő szavaim természetének? Eme elem járuló teremtmények közül, melyiket nem hamvasztják el teljesen szavaim és égő tüzem? E teremtmények melyike merészel büszke ujjongással „parádézni” Előttem? E teremtmények melyike nem borul le Előttem? Az az Isten vagyok, aki csupán csöndre kényszeríti a teremtet. A teremtet miriádnyi dolga közül azokat választom ki, amelyek megfelelnek szándékomnak; az emberiség miriádnyi emberi lényé közül azokat választom ki, akik törődnek a szívemmel. Az összes csillag legjobbjait választom ki, ezzel halvány fénysugárral gazdagítva királyságomat. Járom a földet, mindenütt szétszórom illatomat, és mindenhol hátrahagyom alakomat. Minden hely hangom zengésétől visszhangzik. Az emberek mindenütt elidőznek a tegnap gyönyörű jelenetein, mert valamennyi ember a múltra emlékezik...

Valamennyi ember arra vágyik, hogy lássa arcomat, de amikor személyesen leereszkedem a földre, mindannyian idegenkednek érkezésemtől, és elüldözik a fény érkezését, mintha az ember ellensége lennék a mennyben. Az ember védekező fénnel a szemében fogad Engem, és folyamatosan éber marad, mélyen félve attól, hogy esetleg más terveim vannak számára. Mivel az emberek ismeretlen barátnak tekintenek Engem, úgy érzik, mintha azt a szándékot dédelgetném magamban, hogy válogatás nélkül megöljem őket. Az ember szemében halálos ellenfél vagyok. Miután megízlelte melegségemet a csapások közepette, az ember mindezek ellenére továbbra sincs tudatában szeretetemnek, és még mindig arra hajlik, hogy kitérjen Előlem és dacoljon Velem. Távol állok attól, hogy kihasználva állapotát, fellépjek ellene, ehelyett az ölelés melegébe burkolom az embert, megtöltöm a száját édességgel, és a gyomrába teszem a szükséges táplálékot. De amikor dühödt haragom rázza a hegyeket és a folyókat, az ember gyávasága miatt nem fogom többé a segítség e különböző formáit nyújtani neki. Ebben a pillanatban dühbe gurulok, megtagadva minden élőlénytől a bűnbánat lehetőségét, és az emberhez fűzött minden reményemet feladva, kiosztom a megtorlást, amelyet bőven megérdemel. Ebben az időben mennydörgés és villámlás cikázik és morajlik, mint ahogy az óceán hullámai tombolnak dühödten, mint ahogy hegyek tízezrei

omlanak le. Lázasáért az embert a mennydörgés és a villámlás sújtja, és a többi teremtményt is lesöprik a mennydörgés és a villámlás rohamai, és az egész világegyetem hirtelen káoszba süllyed, és a teremtés képtelen visszanyerni az élet ősi leheletét. Az emberek miriádnyi serege nem menekülhet a mennydörgés moraja elől; a villámok cikázása közepette az emberi lények, hordáról hordára, a gyors áramlatba borulnak, hogy a hegyekből lezúduló áradatok elsodorják őket. Az „emberek” világa egy csapásra az ember „rendeltetési helyén” fut össze. Hullák sodródni az óceán felszínén. Valamennyi ember messze távolodik Tőlem haragom miatt, mert az ember vétkezett Lelkem lényege ellen és lázadása megsértett Engem. De a víztől érintetlen helyeken más emberek még mindig nevetés és ének közepette élvezik azokat az ígéretek, amelyekkel Én kegyeskedtem nekik.

Amikor minden ember elcsendesül, Én egy fénysugarat bocsátok ki a szemük előtt. Erre az embereknek tiszta lesz az elméjük és ragyogó a szemük, nem akarnak többé hallgatni; így a szívükben azonnal felébred a spirituális érzés. Amint ez megtörténik, valamennyi ember feltámad. Félredobva ki nem mondott sérelmeiket, minden ember Elém járul, miután az Általam hirdetett szavak révén újabb esélyt nyert a túlélésre. Ez azért van, mert az emberek mindannyian a föld színén akarnak élni. Mégis, ki az közülük, akinek valaha is az volt a szándéka, hogy az Én kedvemért éljen? Ki fedezett fel közülük valaha is olyan pompás dolgokat önmagában, amelyeket az Én örömömre ajánl fel? Ki érzékelte közülük valaha is csábító illatot? Minden emberi lény durva és finomítatlan dolog: Kívülről úgy tűnik, hogy elkápráztatják a szemet, de a lényegük nem az, hogy őszintén szeressenek Engem, mert az emberi szív mélységes bugyraiban soha nem volt semmilyen darabka Belőlem. Az ember túlságosan is hiányos: Ha összehasonlítjuk őt Velem, olyan nagy szakadék látszik feltárulni, mint a menny és a föld közötti. Mégsem csapok le az ember gyenge és sebezhető pontjaira, és nem is gúnyolom ki őt hiányosságai miatt. Kezeim évezredek óta dolgoznak a földön, és mindeközben szemeim valamennyi embert vigyázták. Mégsem ragadtam meg véletlenül egyetlen emberi életet sem, hogy úgy játsszak vele, mintha játék lenne. Megfigyelem az ember által viselt fájdalmakat, és megértem az árat, amit fizetett. Amikor előttem áll, nem akarom az embert váratlanul elfogni, hogy megfenyítsem, és nem akarok neki nemkívánatos dolgokat adományozni. Ehelyett mindvégig csak gondoskodtam az emberről és adtam neki. Tehát minden, amit az ember élvez, az az Én kegyelmem, ez az összes adomány, ami kezemből származik. Mivel Én a földön vagyok, az embernek soha nem kellett az éhség kínjait elszenvednie. Ehelyett inkább megengedem az embernek, hogy megkapja a kezemben lévő dolgokat, amelyeket élvezhet, és megengedem az emberiségnek, hogy áldásaimban éljen. Vajon nem az Én fenyítésem alatt él az egész emberiség? Ahogyan a hegyek mélyén bőség van, és a vizek bővelkednek az élvezetes dolgokban, úgy a ma az Én szavaimban élő embereknek nincs-e annál inkább táplálékuk, amelyet becsülhetnek és ízlelhetnek? Én a földön vagyok, és az emberiség élvezi áldásaimat a földön. Amikor magam mögött hagyom a

földet, amikor munkám is beteljesedik, az emberiség többé nem részesül majd engedékenységekben a gyengesége miatt.

1992. március 16.

18. fejezet

A villámlás fényénél minden állat a valódi alakjában mutatkozik meg. Ugyanígy, az Én világosságom által megvilágítva, az ember visszanyerte egykori szentségét. Ó, régi korrupt világ! Végre a mocskos vízbe bukott, és a felszín alá süllyedve iszappá oldódott! Ó, az egész emberiség, az Én teremtésem! Végre újra életre keltek a fényben, megtalálták a létezés alapját, és abbahagyták az iszapban való vergődést! Ó, a teremtés számtalan dolga, amelyeket a kezemben tartok! Hogyne tudnának megújulni szavam által? Hogyne tudnának a fényben a működésüknek teret adni? A Föld többé nem halálosan csendes és néma, a menny többé nem sivár és szomorú. A menny és a föld, amelyeket többé nem választ el egy üresség, eggyé válva egyesülnek, és soha többé nem válnak szét. Ezen az örömteli alkalmon, az ujjongás e pillanatában igazságosságom és szentségem kiterjedt az egész világegyetemre, amelyet az egész emberiség szüntelen magasztal. A menny városai vidáman nevetnek, és a föld királysága örömében táncol. Ki ne örülne és ki ne sírna ebben az időben? A föld az ősi formájában a mennyhez tartozik, és a menny egyesült a földdel. Az ember a zsinór, amely összeköti az eget és a földet, és az ember szentsége miatt, az ember megújulása miatt a menny többé nem rejtőzik el a föld elől, és a föld többé nem néma a menny iránt. Az emberiség arcát a megelégedettség mosolya övezi, és mindannyiuk szívében olyan édes érzés rejlik, amely nem ismer határokat. Nem veszekszik az ember az emberrel, és nem kerülnek összetűzésbe egymással. Van-e bárki is, aki az Én világosságomban nem él békében másokkal? Van-e bárki, aki az Én időmben meggyalázza nevemet? Minden ember Felém fordítja félelemmel teli tekintetét, és szívében titokban Hozzám kiáltanak. Átkutattam az emberiség minden cselekedetét: az emberek között, akik megtisztultak, nincs egy sem, aki engedetlen lenne Velem szemben, nincs egy sem, aki ítéletet mondana Felettem. Az egész emberiséget áthatja az Én természetem. Minden ember megismer Engem, közelebb kerül Hozzám és imád Engem. Szilárdan állok az ember lelkében, a legmagasabb csúcsra emelkedtem az ember szemében, és az ő ereikben folyó vérben áramlok. Az ember szívében lévő örömteli ujjongás betölt minden helyet a föld színén, a levegő élénk és friss, sűrű ködök nem borítják többé a földet, és a nap ragyogóan süt.

Most pedig tekintetek az én királyságomra, ahol Király vagyok mindenek felett, és ahol hatalmat gyakorlok mindenek felett. A fiaim a teremtés kezdetétől a mai napig, általam vezetve, annyi nehézségen mentek keresztül, a világ annyi igazságtalanságán,

az emberi birodalom annyi viszontagságán, de most az Én világosságomban lakoznak. Ki ne sírna a tegnapi igazságtalanságok miatt? Ki ne hullatna könnyeket a nehézségek miatt, amelyeket kiállt, hogy elérje a mai napot? És ismét: van-e olyan, aki nem használja ki ezt az alkalmat arra, hogy nekem szentelje magát? Van-e olyan, aki nem használja ki ezt a lehetőséget, hogy kifejezze a szívében áradó szenvedélyt? Van-e olyan, aki ebben a pillanatban nem ad hangot annak, amit átélt? Ebben az időben minden emberi lény nekem szenteli lényének legjavát. Hányan gyötrődnek sajnálkozással a tegnapi ostobaságaik miatt, hányan utálják magukat a tegnapi törekvéseik miatt! Az emberek mindannyian megismerték önmagukat, mindannyian látták a Sátán tetteit és az Én csodálatos voltomat, és a szívükben most már van hely számomra. Többé nem fogok ellenszenvvel vagy elutasítással találkozni az emberek között, mert nagyszerű munkám már beteljesedett, és nincs többé akadályozva. Ma, királyságom fiai között vannak-e olyanok, akik nem törődnek a saját ügyeikkel? Vannak-e olyanok, akik nem gondolkodnak még inkább arra, hogy miként végzem az Én munkámat? Vannak-e olyanok, akik őszintén felajánlották magukat a kedvemért? Csökkent-e a tisztátalanság a szívetekben? Vagy inkább nőtt? Ha a tisztátalan elemek a szívetekben nem csökkentek, és nem is növekedtek, akkor bizonyosan el fogom taszítani az olyan embereket, mint ti. Én a saját szívem szerinti szent embereket akarok, nem pedig tisztátalan démonokat, akik ellenem láznak. Bár az emberiséggel szemben támasztott követelményeim nem magasak, az emberek szívének belső világa olyan bonyolult, hogy az emberiség nem tud könnyen megfelelni akaratomnak, vagy nem tudja azonnal teljesíteni szándékaimat. Az emberi lények nagy többsége titokban erőfeszítéseket tesz abban a reményben, hogy megszerezze a végső győzelmi koszorút. Az emberek nagy többsége minden erejével küzd, nem mernek egy pillanatra sem lazítani, rettegve attól, hogy másodszor is a Sátán fogságába esnek. Nem mernek többé sérelmeket táplálni ellenem, hanem állandóan kimutatják hűségüket Énelőttem. Oly sok embertől hallottam szívből jövő szavakat, oly sok ember beszámolóját a fájdalmas tapasztalatairól a szenvedés közepette; oly sokakat láttam, akik a legszörnyűbb helyzetben rendületlenül hűséget fogadtak Nekem, és sokakat láttam, amint a sziklás ösvényen járva a kiutat keresték. Ilyen körülmények között soha nem panaszkodtak; még akkor sem panaszkodtak, amikor nem találva a világosságot, kissé elcsüggedtek, de egyszer sem panaszkodtak. Ugyanakkor oly sok embert hallottam, akik szívük mélyéről átkozódtak, az eget szidalmazták és a földet vádolták, és láttam oly sok embert is, amint nyomorúságuk közepette a kétségbeesésnek adták át magukat, és úgy eldobták magukat, mint a szemetet a kukába, hogy aztán szenny és mocskok borítsa őket. Oly sok embert hallottam, akik összevesztek egymással, mert megváltozott a pozíciójuk, megváltoztatva a viselkedésüket, ezáltal megváltoztatva kapcsolatukat embertársaikkal, a barátok megszűntek barátok lenni, és ellenségekké váltak, nyelvükkel támadva egymást. Az emberek nagy többsége úgy használja a szavaimat, mint géppisztolyból a golyókat, észrevétlenül tüzet nyitva másokra, mígnem az emberek világát mindenütt zajos lárma tölti be, amely megtöri a nyugodt csendet.

Szerencsére most eljött ez a nap; különben ki tudja, hányan pusztultak volna el ennek a géppuskatúznak a könyörtelen záporában.

Szavaim kiadását követve, és lépést tartva az egész emberiség körülményeivel, királyságom lépésről lépésre leereszkedik a földre. Az ember többé nem táplál aggasztó gondolatokat, nem „foglalkozik” más emberekkel, és nem „gondolkodik” helyettük. Így tehát a versengő viták a földön megszűnnek, és szavaim kiadását követően a modern kor különböző „fegyverei” visszavonásra kerülnek. Ember és ember között újra helyreáll a béke, az emberi szív ismét a harmónia lelkületét sugározza, és többé senki sem védekezik a rejtett támadás ellen. Az egész emberiség visszatért a normális állapotba, és új életet kezdett. Új környezetben lakva az emberek jó része úgy néz körül, mintha egy teljesen új világba lépett volna, és emiatt nem képesek azonnal alkalmazkodni a jelenlegi környezetükhöz, illetve nem képesek azonnal a helyes útra lépni. És így az emberiséget illetően a „lélek ugyan kész, de a test gyenge” esetéről van szó. Bár az emberhez hasonlóan Én magam nem ízleltem meg a viszontagságok keserűségét, mégis mindent tudok, amit az ember alkalmatlanságáról tudni kell. Behatóan ismerem az ember szükségleteit, és teljesen megértem a gyengeségeit, ezért nem gúnyolom ki az embert a hiányosságai miatt. Én csak az igazságtalanságától függően adok megfelelő mértékű „nevelést”, hogy mindenki a helyes útra térhessen, hogy az emberiség megszűnjön kóborló árvának lenni, helyette olyan csecsemővé váljanak, akiknek van egy hely, amit otthonuknak hívhatnak. Mindazonáltal cselekedeteimet alapelvek irányítják. Ha az emberek nem hajlandók élvezni a Bennem lévő boldogságot, akkor csak azzal tudok egyetérteni, amit a szívükbe zártak, és a feneketlen mélységbe küldöm őket. Mostantól senkinek sem szabad többé sérelmeket táplálnia a szívében, hanem mindenkinek képesnek kell lennie arra, hogy lássa igazságosságomat az általam hozott intézkedésekben. Nem kényszerítem az emberiséget, hogy szeressen Engem, és nem is sújtok le senkit azért, mert szeret Engem. Bennem teljes szabadság, teljes felszabadulás van. Bár az ember sorsa az Én kezemben van, szabad akaratot adtam az embernek, amely nincs az Én irányításom alatt. Ily módon az emberi lények nem fognak módot találni arra, hogy adminisztratív rendeleteim miatt „bajba” kerüljenek, hanem nagylelkűségemre támaszkodva inkább „felmentést” kapnak. Így aztán sok ember szabadulásában keresi magának a kiutat, ahelyett, hogy Hozzám kötődne.

Mindig nagyvonalúan bántam az emberiséggel, soha nem terheltem az embereket megoldhatatlan problémákkal, soha nem hoztam egyetlen embert sem nehéz helyzetbe. Nem így van ez? Bár rengeteg ember nem szeret engem, távolról sem bosszant ez a fajta hozzáállás, szabadságot adtam nekik, szabad mozgásteret engedtem nekik olyannyira, hogy szabadon úszkálhatnak a keserűség és a szenvedés tengerében. Mert az ember egy becsstelen edény; bár látja az áldást, amit a kezemben tartok, nem érdekli, hogy élvezze azt, hanem inkább kitépi az ostort a Sátán kezéből, és ezzel arra kárhoztatja magát, hogy a Sátán „táplálékként” elfogyassza. Természetesen vannak olyanok, akik látták szemükkel az Én világosságomat, és így, még ha a jelen kor

homályos ködében élnek is, e köd miatt nem veszítették el a világosságba vetett hitüket, hanem továbbra is tapogatóznak és keresnek ebben a ködben – bár egy akadályokkal teli úton. Amikor az ember ellenem lázad, haragvó indulatomat zúdítom rá, és így az ember elpusztulhat az engedetlensége miatt. Amikor engedelmeskedik Nekem, rejtve maradok előtte, és így szeretetet ébresztenek a szíve mélyén, olyan szeretetet, amely nem arra törekszik, hogy hízelegjen Nekem, hanem hogy örömet szerezzen Nekem. Oly sokszor, amikor az ember Engem keresett, becsuktam a szemem és hallgattam, hogy előcsalogassam a valódi hitét. De amikor nem beszélek, az ember hite azonnal megváltozik, és csak a „hamis javait” látom, mert az ember soha nem szeretett Engem őszintén. Az emberek csak akkor mutatják meg a „hitüket”, amikor kinyilvánítom Magam, de amikor elrejtőzöm a titkos helyemen, akkor a szívük elgyengül és ellankad, mintha félnének attól, hogy megbántanak engem; sőt, vannak olyanok is, akik, mivel nem képesek meglátni az arcomat, „alapos elemzésnek” vetnek alá, és ezzel megtagadják a létezésem igazságát. Oly sokan maradnak ebben az állapotban; oly sokan rendelkeznek ezzel a mentalitással. Ez nem több, mint minden ember hajlama arra, hogy elfedje azt, ami csúnya önmagában. Emiatt nem szívesen hívják fel a figyelmet saját alkalmatlanságukra, és csak fogcsikorgatva és elrejtett arccal ismerik el szavaim igazságát.

1992. március 17.

19. fejezet

Szavaimat a túlélése alapjául venni – ez az ember kötelessége. Az embereknek ki kell venniük a részüket szavaim minden egyes szakaszából; ha nem így tesznek, azzal saját pusztulásukat keresik, és kivívják a megvetést. Az ember nem ismer Engem, és ezért ahelyett, hogy saját életét elhozná Nekem, cserébe felajánlva, csak annyit tesz, hogy szeméttel a kezében parádézik Elöttem, és ezzel próbál Nekem eleget tenni. Én azonban távolról sem vagyok megelégedve a dolgok állásával, hanem továbbra is követeléseket támasztok az emberrel szemben. Szeretem az emberek adományait, de gyűlölöm a követeléseiket. Mindenki szíve tele van kapzsisággal; olyan, mintha az emberi szívet az ördög tartaná a markában, és senki sem tud kiszabadulni és felajánlani a szívét Nekem. Amikor beszélek, az emberek feszült figyelemmel hallgatják a hangomat; amikor azonban elhallgatok, ismét belekezdenek a saját „vállalkozásaikba”, és teljesen megszűnnek figyelni szavaimra, mintha a szavaim csupán a „vállalkozásaik” kiegészítői lennének. Soha nem voltam hanyag az emberrel, mégis türelmes és elnéző voltam az ember iránt. És így, engedelkenységem eredményeként az emberi lények mind túlértékelik magukat, és képtelenek az önismeretre és önvizsgálatra; csupán kihasználják türelmemet, hogy megtévesszenek Engem. Közülük egyetlen egy sem

törődött soha őszintén Velem, és egyetlen egy sem becsült igazán mint a szívének kedves dolgot; csak amikor éppen ráérő pillanataik vannak, akkor tanúsítanak Irántam felszínes tiszteletet. Az erőfeszítés, amit az emberre fordítottam, már most is mérhetetlenül nagy; ráadásul példa nélküli módon dolgoztam az embereken, és ezen kívül még egy plusz terhet is raktam rájuk, hogy abból, amim van és ami vagyok, némi tudásra tehessenek szert, és némi változáson mehessenek keresztül. Nem azt kérem az emberektől, hogy pusztán „fogyasztók” legyenek; azt is kérem tőlük, hogy „termelők” legyenek, akik legyőzik a Sátánt. Jóllehet nem követelem meg az embertől, hogy bármit is tegyen, ennek ellenére vannak elvárásaim az általam támasztott követelmények kapcsán, ugyanis célja van annak, amit teszek, ahogyan a cselekedeteimnek is van alapja: Nem játszadózom véletlenszerűen, ahogyan azt az emberek képzelik, és nem is úgy alakítottam ki az eget és a földet, sem a teremtés miriádnyi tárgyát, ahogyan épp kívántam. Munkámban az embereknek látniuk kellene valamit, és nyerniük is valamit. Nem szabad elpazarolniuk ifjúságuk tavaszát, vagy úgy bánniuk a saját életükkel, mint egy olyan öltözékkal, amelyen gondatlanul hagyják összegyűlni a port; inkább szigorúan őrködniük kell maguk felett, és az Én gazdagságomból kell venniük, hogy saját örömeikről gondoskodjanak, mindaddig, míg már Nekem köszönhetően nem tudnak visszafordulni a Sátán felé, és Nekem köszönhetően támadásokat intéznek a Sátán ellen. Vajon nem ilyen egyszerűek-e az emberiséggel szemben támasztott követeléseim?

Amikor Keleten egy halvány fénysugár kezd megjelenni, a világegyetemben minden ember egy kicsit jobban odafigyel rá. Többé már nem merülnek álomba, az emberek előmerészkednek, hogy megfigyeljék e keleti fény forrását. Korlátozott képességeik miatt, eddig még senkinek sem sikerült meglátnia azt a helyet, ahonnan a fény ered. Amikor a világegyetemben minden teljesen megvilágosodik, az emberek felébrednek az alvásból és az álomból, és csak ekkor veszik észre, hogy az Én napom lassanként rájuk virradt. Minden ember ünnepel a fény eljövele miatt, ezért többé már nem fekszik mély álomban vagy kábulatban. Fényem ragyogása alatt az összes ember elméje és látása kitisztul, és hirtelen ráébred az élet örömére. A ködfátyol leple alatt kitekintek a világra. Az állatok mind nyugalomban vannak; a halvány fénysugár érkezése miatt minden tudatára ébredt az új élet közeledtének. Emiatt az állatok is mind előbújnak az odúikból és élelem után kutatnak. Természetesen a növények sem kivételek, és a fény sugarában zöld leveleik csillogó fényben ragyognak, várva, hogy eljuttassák Nekem a maguk szerepét, amíg a földön vagyok. Minden emberi lény vágyik a fény jöttére, és mégis félnek annak eljövetelétől, mélyen aggódva, hogy saját csúfságuk nem talál többé rejtkehelyet. Ez azért van, mert az emberek anyaszült meztelenek, és nincs semmijük, ami eltakarhatná őket. Ezért a fény eljövele hatására igen sok ember pánikba esett, és sokkos állapotban van annak megjelenése miatt. A fény láttán oly sok embert határtalan bűntudat tölt el és irtózik saját tisztátalanságától, ám mivel erőtlen a tények megváltoztatásához, nem tehet mást, mint várja, hogy Én kimondjam az ítéletet. Oly sok, a sötétségben átélt szenvedés által finomított ember, meglátva a fényt, hirtelen

rácsodálkozik annak legmélyebb értelmére, és ettől kezdve szorosan a keblére öleli a fényt, mélységes félelmében, hogy újra elveszíti azt. Nagyon sok ember, ahelyett, hogy a fény hirtelen megjelenése kizökkentené a pályájáról, egyszerűen csak végzi a napi munkáját, mert hosszú éveken át vak volt, és ezért nemhogy észre sem veszi, hogy a fény megérkezett, de még csak nem is örül neki. Az emberek szívében nem vagyok sem fenséges, sem hétköznapi. Ami őket illeti, számukra teljesen mindegy, hogy létezem-e vagy sem; olyan, mintha az emberek élete semmivel sem lenne magányosabb, ha nem léteznék, és ha léteznék, akkor sem lenne örömtelibb az életük. Mivel az emberek nem becsülnék Engem, az általam nekik nyújtott örömök is kevesek. Amint azonban az emberek akár csak egy kicsivel is több tiszteletet adnak Nekem, én is változtatni fogok az irántuk tanúsított hozzáállásomon. Ezért az emberek csak akkor lesznek elég szerencsések ahhoz, hogy Nekem szenteljék magukat, és kérjék azokat a dolgokat, amelyeket a kezemben tartok, ha megértették ezt a törvényt. Biztos, hogy az Irántam érzett szeretetük nem kizárólag a saját érdekeikhez kötődik? Biztos, hogy a Belém vetett hitük nem kizárólag azokhoz a dolgokhoz kötődik, amelyeket adok? Lehetséges, hogy az emberek, hacsak nem látják a fényemet, képtelenek Engem őszintén szeretni a hitük folytán? Biztos, hogy erejük és lendületük valójában nem a mai viszonyokra korlátozódik? Lehet, hogy az embernek bátorságra van szüksége ahhoz, hogy szeressen Engem?

Létezésem eredményeképpen a teremtés számtalan lénye engedelmesen behódol ott, ahol lakik, és fegyelmezésem hiányában nem bocsátkozik zabolátlan kicsapongásba. Ezért a hegyek a földön élő nemzetek közötti határokká válnak, a vizek akadályokká, amelyek távol tartják egymástól a különböző területeken élő embereket, a levegő pedig olyanná lesz, amely a föld feletti terekben embertől emberig áramlik. Egyedül az ember képtelen arra, hogy valóban engedelmeskedjen akaratom követelményeinek; ezért mondom azt, hogy az egész teremtésből egyedül az emberek tartoznak az engedetlenek kategóriájába. Az ember soha nem vetette igazán alá magát Nekem, és ezért tartottam az embereket mindvégig szigorú fegyelemben. Ha az emberek körében úgy adódna, hogy dicsőségem az egész világegyetemre kiterjed, akkor bizonyosan előveszem teljes dicsőségemet, és kinyilvánítom azt az emberiség előtt. Mivel az emberek tisztátalanságukban alkalmatlanok arra, hogy meglássák dicsőségemet, évezredek óta soha nem léptem a nyilvánosság elé, ehelyett rejtve maradtam; ezért dicsőségem soha nem nyilvánult meg előttük, ők pedig mindig a bűn szakadékába zuhantak. Megbocsátottam az embereknek igazságtalanságukat, azonban ők mind nem tudják, hogyan őrizték meg magukat, ehelyett mindig nyitottak maradnak a bűnre, és hagyják, hogy az kárt okozzon nekik. Vajon ez nem az emberiség önbecsülésének és önszeretetének hiányát mutatja? Az emberek körében tud-e valaki igazán szeretni? Hány unciát nyomhat az ember odaadása? Nem keveredik-e hamisított áru az emberek úgynevezett hitelességébe? Az odaadásuk nem egy teljes zagyvaság? Amire szükségem van, az az osztatlan szeretetük. Az emberek nem ismernek Engem, és bár

talán igyekeznek megismerni, nem adják Nekem igaz és őszinte szívüket. Nem csikarom ki az emberektől, amit ők nem hajlandók megadni. Ha odaadásukat nyújtják Nekem, azt udvarias ellenvetés nélkül elfogadom. Ha azonban nem bíznak Bennem, és nem hajlandók akár egy jottányit is felajánlani magukból Nekem, akkor ahelyett, hogy emiatt még jobban bosszankodnék, egyszerűen más módon rendelkezem velük, és megfelelő rendeltetési helyet intézek számukra. Az égen végigvonuló mennydörgés, lecsap majd az emberekre; a magas hegyek, ahogy leomlanak, maguk alá temetik őket; a vadállatok éhségükben felfalják őket; és az óceánok, ahogy hullámszanak, összezárulnak a fejük felett. Miközben az emberiség testvérgyilkos konfliktusba keveredik, mindenki a saját pusztulását keresi majd a közöttük felmerülő csapásokban.

Az királyság az emberek körében terjeszkedik, az emberek körében formálódik, és az emberek körében emelkedik fel; nincs olyan erő, amely elpusztíthatná az Énkirályságomat. Népem közül, amelynek tagjai a mai királyságban vannak, melyikőtök nem emberi lény az emberi lények között? Melyikőtök helyezkedik kívül az emberi állapoton? Amikor új kiindulási pontomat bejelentem a sokaságnak, hogyan fognak reagálni az emberek? Saját szemetekkel láttátok az emberiség állapotát; csak nem tápláltok még mindig reményt arra, hogy örökké ezen a világon maradhattok? Én most a népem között járok, és közöttük élek. Ma azok, akik valódi szeretetet táplálnak Irántam – az ilyen emberek áldottak. Áldottak azok, akik alávetik magukat Nekem, ők biztosan megmaradnak a királyságomban. Áldottak azok, akik ismernek Engem, ők biztosan hatalmat fognak gyakorolni a királyságomban. Áldottak azok, akik Engem keresnek, ők biztosan megszabadulnak a Sátán kötelékeitől, és élvezni fogják áldásaimat. Áldottak azok, akik képesek feladni magukat, ők biztosan a tulajdonomba kerülnek, és örökölni fogják királyságom bőségét. Azokra, akik Érttem szorgoskodnakértem futnak, emlékezni fogok, azokat, akik költségeket vállalnak Érttem, örömmel ölelem át, és azoknak, akik áldoznak Nekem, örömeiket fogok nyújtani. Mindazokat, akik örömüket lelik szavaimban, megáldom; ők lesznek, akik a vállukon viszik a királyságomat, ők bizonyosan páratlan bőségben részesülnek majd a házamban, és senki sem lesz hozzájuk fogható. Elfogadtátok-e valaha is az áldásokat, amelyeket kaptatok? Kerestétek-e valaha is azokat az ígéreteket, amelyeket nektek tettek? Ti, a fényem vezetésével, biztosan áttörtek majd a sötétség erőinek fojtogató szorítását. Biztosan nem fogjátok elveszíteni a titeket vezető fényt a sötétség közepette. Biztosan ti lesztek majd az egész teremtetés urai. Biztosan győztessé lesztek a Sátán előtt. A nagy vörös sárkány királyságának bukásakor biztosan felemelkedtek majd a miriádnyi tömeg közepette, hogy tanúságot tegyetek az Én győzelmemről. Biztos, hogy szilárdan és megingathatatlanul álltok majd Sinim földjén. A szenvedéseken keresztül, amelyeket kiálltok, megöröklitek áldásaimat, és biztosan az Én dicsőségemet sugározzátok majd szerte a világegyetemben.

1992. március 19.

20. fejezet

Házam gazdagsága megszámlálhatatlan és kifürkészhetetlen, de az ember sosem azért jött Hozzám, hogy élvezze azt. Az ember képtelen arra, hogy csupán jól érezze magát, és arra is, hogy saját erejéből megvédje magát; ehelyett mindig másokban bízott. Mindazok közül, akikre ránézek, soha senki nem keresett Engem szánt szándékkal és közvetlenül. Mindannyian mások ösztönzésére, a többséget követve jönnek Elém, és nem hajlandók megfizetni az árát, vagy időt áldozni arra, hogy gazdagítsák az életüket. Ezért az emberek közül soha senki nem élt még a valóságban, és minden ember értelmetlen életet él. Az emberiség régóta bevált módszerei és szokásai miatt minden ember testét áthatja a földi talaj szaga. Ennek eredményeként az ember eltompult, érzéketlenné vált a világ sivárságával szemben, és inkább azon van, hogy jól érezze magát ebben a fagyos világban. Az ember életéből hiányzik a legcsekélyebb melegség is, és az emberi mivoltnak vagy a fénynek nyoma sincs benne – mégis mindig elnéző volt önmagával szemben, értéktelen életet él, amelyen úgy rohan át, hogy semmit sem ér el. Egy szempillantás alatt közeledik a halál napja, és az ember keserves halált hal. Ebben a világban soha nem ért el semmit, és nem szerzett semmit – sietve érkezik ide, és sietve távozik. Az Én szememben egyikük sem hozott soha semmit, és nem vitt el semmit, így az ember úgy érzi, hogy a világ igazságtalan. Mégsem akar senki sem elsietni. Csupán arra a napra várnak, amikor mennyei ígéretem hirtelen megvalósul az emberek között, és lehetővé teszi számukra, hogy akkor, amikor már eltévedtek, újra megpillantsák az örök élet útját. Így az ember minden tettemet és cselekedetemet figyeli, hogy lássa, valóban betartottam-e a neki tett ígéretemet. Amikor a nyomorúság kellős közepén van, vagy rendkívüli fájdalmakkal küzd, vagy megpróbáltatások szorongatják, és majdnem elesik, akkor az ember megátkozza születése napját, hogy mielőbb megmenekülhessen a bajaitól, és egy másik ideális helyre költözhessen. De, amikor a megpróbáltatások véget érnek, az embert öröm tölti el. Megünnepli földi születésének napját, és kéri, hogy áldjam meg születése napját; ilyenkor már nem emlegeti régi fogadalmait, mert mélységesen fél attól, hogy másodszor is rátör a halál. Amikor kezem felemeli a világot, az emberek örömtáncot járnak, nem szomorkodnak többé, és mindannyian bíznak Bennem. Amikor kezemmel eltakarom az arcomat, és a föld alá nyomom az embereket, azonnal légszomjat éreznek, és alig képesek életben maradni. Mindannyian Hozzám kiáltanak, rettegve attól, hogy elpusztítom őket, mert mindannyian látni akarják azt a napot, amikor dicsőséget szerzek. Az ember az Én napomat tekintti létezése lényegének, és az emberiség csak azért maradt fenn a mai napig, mert az emberek vágyanak arra a napra, amikor eljön az Én dicsőségem. A szám által elrendelt áldás az, hogy azok, akik az utolsó napokban születnek, eléggé szerencsések ahhoz, hogy meglássák teljes dicsőségemet.

Az idők során sokan csalódottan és vonakodva távoztak ebből a világból, sokan pedig reménykedve és hittel jöttek ide. Sokaknak elintéztem, hogy jöjjenek, és sokakat elküldtem. Számtalan ember ment át a kezemen. Sok lélek vettetett az alvilágba, sokan

éltek testben, és sokan haltak meg, és születtek újjá a földön. Mégsem volt soha egyiküknek sem alkalma arra, hogy ma élvezze a királyság áldásait. Annyi mindent adtam az embernek, mégis keveset nyert, mert a Sátán erőinek támadása miatt képtelen volt élvezni minden gazdagságomat. Csak ahhoz volt szerencséje, hogy ránézzen, de soha nem tudta teljes mértékben élvezni azt. Az ember soha nem fedezte fel a testében lévő kincsházat, hogy befogadja a mennyei gazdagságot, és így elvesztette azokat az áldásokat, amelyeket Én ajándékoztam neki. Vajon nem az ember lelke az a képesség, amely összeköti őt az Én Lelkemmel? Miért nem kapcsolódott az ember soha Hozzám a lelkével? Miért közeledik Hozzám testben, de lélekben nem képes erre? Lehetséges, hogy az Én igazi arcom a test arca? Miért nem ismeri az ember az Én lényegemet? Vajon tényleg soha semmi nyomom nem volt az emberi lélekben? Teljesen eltűntem az emberi lélekből? Ha az ember nem lép be a szellemi birodalomba, hogyan tudja felfogni szándékaimat? Az ember szemében van-e olyan, ami közvetlenül behatolhat a szellemi birodalomba? Lelkemmel már oly sokszor kiáltottam az emberhez, de az ember úgy tesz, mintha leszúrtam volna, távolról tekint rám, félve attól, hogy egy másik világba vezetem. Oly sokszor vizsgálódtam már az ember lelkében, ő azonban egyáltalán nem vesz tudomást róla, mélységesen fél attól, hogy belépek az otthonába, és megragadom az alkalmat, hogy megfosszam minden tulajdonától. Ekképpen kirekeszt Engem, és csak egy hideg, szorosan zárt ajtóval találom szemben Magam. Az ember oly sokszor elbukott, és Én megmentettem őt, de miután felébredt, azonnal elhagyott Engem, nem érintette meg az Én szeretetem, tartózkodó pillantást vet Rám; soha nem melegítettem fel az ember szívét. Az ember érzelemmentes, hidegvérű állat. Bár melegíti őt az Én ölelésem, soha nem volt még mélyen meghatódva tőle. Olyan ő, mint egy hegyi vadember. Soha nem értékelte az emberiség iránti gondviselésemet. Nem hajlandó közeledni Hozzám, inkább a hegyekben él, ahol elviseli a vadállatok fenyegetését – de mégsem hajlandó Nálam menedéket keresni. Én nem kényszeríték senkit, csupán a munkámat végzem. Eljön majd a nap, amikor az ember a hatalmas óceán közepéről Mellém úszik, hogy élvezhesse a föld minden gazdagságát, és maga mögött hagyja a veszélyt, hogy elnyeli a tenger.

Amint szavaim beteljesednek, a földön fokozatosan kialakul a királyság, és az ember fokozatosan visszatér a normalitásba, és így megvalósul a földön a szívemben élő királyság. A királyságban Isten minden népe visszanyeri a normális emberi életet. Elmúlt a fagyos tél, helyébe a tavaszi városok világa lépett, ahol a tavasz egész évben tart. A népnek többé nem kell szembenéznie az ember komor, nyomorúságos világával, és többé nem kell elszenvednie az emberi világ rideg hidegét. Az emberek nem harcolnak egymással, az országok nem háborúznak egymás ellen, nincs többé mészárlás és mészárlással kiontott vér; az egész földet boldogság tölti be, és mindenütt melegség árad szét az emberek között. Bejárom az egész világot, trónusomból gyönyörködöm benne, és a csillagok között élek. Az angyalok új énekeket és új táncokat kínálnak Nekem. Többé már nem csordul le könny az arcukon saját törékenységük miatt. Többé már nem hallom Magam előtt az angyalok sírását, és többé már senki sem panaszkodik

Nekem nehézségekről. Ma mindannyian az Én jelenlétemben éltek; holnap mindannyian az én királyságomban fogtok létezni. Nem ez-e a legnagyobb áldás, amelyben az embert részesítem? A ma fizetett árnak köszönhetően örökölni fogjátok a jövő áldásait, és az Én dicsőségemben fogtok élni. Még mindig nem akartok kapcsolatba kerülni az Én Lelkem lényegével? Még mindig meg akarjátok ölni magatokat? Az emberek hajlandóak követni azokat az ígéreteket, amelyeket látnak, még ha azok mulandóak is, de senki sem hajlandó elfogadni a holnap ígéreteit, még ha azok az örökkévalóságig tartanak is. Az ember számára látható dolgokat meg fogom semmisíteni, míg az ember számára megfoghatatlan dolgokat meg fogom valósítani. Ez a különbség Isten és ember között.

Az ember kiszámította, hogy mikor jön el az Én napom, de soha senki nem tudta a pontos dátumot, és így az ember csak kábulat közepette élhet. Mivel az ember vágyai a határtalan égbolton túl visszhangzanak, majd eltűnnek, az ember újra meg újra elveszítette a reményt, így a jelenlegi körülményei közé süllyedt. Kijelentéseimnek célja nem az, hogy dátumok hajszolására vegyem rá az embert, és nem is az, hogy kétségbeesése miatt a saját pusztulásába kergessem. Azt szeretném, hogy elfogadja ígéreteimet, és azt kívánom, hogy a világ összes népe részesüljön ígéretemből. Én olyan élő teremtményeket akarok, amelyek tele vannak élettel, nem pedig halállal átitatott holttesteket. Amint helyet foglalok a királyság asztalánál, a föld minden népének megparancsolom, hogy fogadja el ellenőrzésemet. Nem engedem, hogy bármilyen tisztátalan dolog színem elé kerüljön. Nem tűröm, hogy bárki is beleavatkozzon a munkámba; mindazokat, akik beleavatkoznak a munkámba, tömlöcbe vetem, és szabadulásuk után is katasztrófa sújtja őket, a föld perzselő lángja lesz osztályrészük. Amikor megtestesült testemben vagyok, utálni fogok bárkit, aki vitatja a testemmel végzett munkámat. Oly sokszor emlékeztettem már minden embert arra, hogy nincsenek rokonaim a földön, és aki egyenrangúnak tekint Engem, és magához húz, hogy felidézhesse a Velem töltött időket, az pusztulásnak lesz kitéve. Ezt parancsolom. Ilyen dolgokban egyáltalán nem vagyok elnéző az emberrel szemben. Mindazokat, akik beleavatkoznak a munkámba, és tanácsot adnak Nekem, megfenyítem, és soha nem bocsátok meg nekik. Ha nem beszélek világosan, az ember soha nem fog észhez térni, és akaratlanul is az Én fenyítésem alá kerül – mert az ember nem ismer Engem a testemben.

1992. március 20.

21. fejezet

Az ember elesik világosságom közepette, és szilárdan áll az Én üdvösségem miatt. Amikor üdvösséget hozok az egész univerzumnak, az ember megpróbálja megtalálni a módját, hogy belépjen helyreállításom folyamába, mégis sokan vannak, akiket nyomtalanul elsodor a helyreállításnak ez az áradata; sokan vannak, akik megfulladnak

és akiket elnyel az áradat; és sokan vannak azok is, akik szilárdan állnak az áradat közepette, akik soha nem veszítették el az irányérzéküket, és akik így követték az áradatot a mai napig. Lépésben haladok az emberrel, mégis, az ember még soha nem ismert Engem; csak azt a ruhát ismeri, amit kívül viselek, de nem tud a Bennem rejtőző gazdagságról. Bár Én ellátom az embert és adok neki minden nap, ő képtelen az igaz elfogadásra, nem képes befogadni az Általam adott összes gazdagságot. Az ember romlottságából semmi sem kerül el figyelmemet; Számomra belső világa olyan tiszta, mint a fényes hold a vízen. Nem bánok az emberrel felületes módon, és nem látszatot kelteni szeretnék vele; csak arról van szó, hogy az ember nem tud felelősséget vállalni önmagáért, és így az egész emberiség mindig is romlott volt, és még ma is képtelen kivonni magát az ilyen romlottságból. Szegény, szánalmas emberiség! Miért van az, hogy az ember szeret Engem, de nem képes követni Lelkem szándékait? Tényleg nem fedtem fel Magam az emberiségnek? Az emberiség valóban soha nem látta az arcomat? Lehetséges, hogy túl kevés irgalmat tanúsítottam az emberiség iránt? Ó, az egész emberiség lázadó! Szét kell zúzni őket a lábam alatt; el kell tűnniük fenyítésem közepette, és azon a napon, amelyen nagy vállalkozásom befejeződik, ki kell őket vetni az emberiség közül, hogy az egész emberiség ismerje csúnya arcukat. Az a tény, hogy az ember ritkán látja az arcomat vagy hallja a hangomat, azért van, mert az egész világ túlságosan zavaros, és túl nagy a lármája, és így az ember túl lusta ahhoz, hogy az arcomat keresse, és megpróbálja megérteni szívemet. Nem ez az oka az ember romlottságának? Nem ezért szűkölködik az ember? Az egész emberiség mindig is az Én ellátásom alá tartozott; ha nem így lenne, ha nem lennék irgalmas, ki maradt volna életben a mai napig? A Bennem lévő gazdagság páratlan, mégis minden katasztrófa is az Én kezemben van – és ki tud megmenekülni a katasztrófa elől, amikor csak akar? Vajon az ember imái, vagy a szívében rejlő sírás lehetővé teszi-e ezt számára? Az ember soha nem imádkozott igazán Hozzám, és így az egész emberiség között soha senki sem élte le egész életét az igaz fény közepette; az emberek csak olyan fényben élnek, amely szeszélyesen villózik, el-eltűnve a szem elől. Ez vezetett az emberiség mai hiányosságaihoz.

Mindenki türelmetlenkedik, hajlandó mindent megtenni Értem, hogy kapjon Tőlem valamit, ezért az ember pszichológiájával összhangban ígéreteket adok neki, hogy igaz szeretetet ébresszenek benne. Valóban az ember igazi szeretete az, ami erőt ad neki? Vajon az ember Irántam való hűsége az, ami megmozgatta Lelkemet a mennyben? A Mennyet soha a legcsekélyebb mértékben sem befolyásolták az emberek tettei, és ha az emberrel való bánásmódom minden cselekedetén alapulna, akkor az egész emberiség fenyítésem közepette élne. Sok embert láttam, akinek könnyek csordultak végig az arcán, és sok embert láttam, aki szívét ajánlotta fel gazdagságomért cserébe. Az ilyen „jamborság” ellenére soha nem adtam oda szabadon mindenemet az embernek hirtelen késztetései miatt, mert az ember soha nem volt örömmel hajlandó Nekem szentelni magát. Lerántottam minden ember álarcát, és a tűz tavába dobtam ezeket az

álarcokat, s ennek eredményeként az ember állítólagos hűsége és könyörgései soha nem álltak szilárdan Előttem. Az ember olyan, mint a felhő az égen: Amikor üvölt a szél, fél a hatalmas erejétől, és ezért sietve utána lebeg, mélyen rettegve, hogy engedetlensége miatt lesújtanak rá. Nem ez az ember csúnya arca? Nem ez az ember úgynevezett engedelmissége? Nem ez az ember „igazi érzése” és hamis jóakarata? Sokan nem hagyják meggyőzni magukat mindazon kijelentések által, amelyek az Én számból hangoznak el, és sokan nem fogadják el értékelésemet, és ezért szavaik és tetteik felfedik lázadó szándékaikat. Ellentétes az ember régi természetével, amiről beszélek? Nem adtam-e az embernek megfelelő meghatározást a „természet törvényei” szerint? Az ember nem engedelmeskedik Nekem igazán; ha valóban keresne Engem, nem kellene olyan sokat mondanom. Az ember értéktelen szemét, és fenyítésemet kell használnom, hogy tovább kényszerítsem; ha nem így tennék, hogyan – jóllehet az ígérek, amiket adok neki, elegendőek az élvezetéhez – indulhatna meg a szíve? Az ember sok éven át mindig fájdalmas küzdelem közepette élt; mondhatni, mindig kétségbeesésben élt. Ennek következtében elkeseredetté, és testileg-lelkileg kimerültté vált, ezért nem fogadja örömmel a gazdagságot, amit adok neki. Még ma sem tudja senki elfogadni Tőlem a lélek minden édességét. Az emberek csak szegények maradhatnak, és várhatják az utolsó napot.

Sokan szeretnének igazán szeretni Engem, de mivel a szívük nem az övék, nincs uralmuk önmaguk felett; sokan igazán szeretnek Engem, mivel átélik az Általam adott megpróbáltatásokat, de képtelenek felfogni, hogy valóban létezem, és pusztán az ürességben szeretnek Engem, nem pedig tényleges létezésem miatt; sok ember Elém teszi a szívét, és utána nem figyel a szívére, és így szívüket elragadja a Sátán, amikor csak alkalma adódik rá, majd elhagynak Engem; sokan őszintén szeretnek Engem, amikor szavaimat megadom, mégsem ápolják szavaimat lelkükben, hanem lezseren köztulajdonként használják őket, és visszadobják oda, ahonnan jöttek, amikor csak kedvük tartja. Az ember fájdalmak közepette keres Engem, és Rám néz a megpróbáltatások közepette. Békesség idején élvez Engem, veszélyben megtagad Engem, amikor elfoglalt, elfelejt Engem, és amikor tétlen, eljátssza a szerepet Értem – de soha senki nem szeretett Engem egész életén át. Azt kívánom, hogy az ember komolyan álljon Előttem: nem kérem, hogy bármit is adjon Nekem, hanem csak azt, hogy mindenki vegyen Engem komolyan, hogy ahelyett, hogy hízelegne Nekem, engedje meg, hogy visszahozzam az ember őszinteségét. Megvilágosításom, megvilágításom és erőfeszítéseim ára áthat minden embert, de az ember minden cselekedetének valódi ténye is áthat minden embert, akárcsak az, hogy megtéveszt Engem. Mintha az emberi megtévesztés összetevői az anyaméhtől fogva vele lennének, mintha születése óta birtokolná ezeket a különleges csalási készségeket. Továbbá soha nem fedte fel a csalást; soha senki nem látott rá ezeknek az álnok képességeknek a forrására. Ennek eredményeként az ember megtévesztés közepette él anélkül, hogy észrevenné, és olyan, mintha megbocsátana magának, mintha ez inkább Isten elrendezése lenne,

mintsem hogy Engem szándékosan megtéveszt. Nem ez a valódi forrása annak, hogy az emberek megtévesztenek Engem? Nem ez az ő ravasz terve? Soha nem zavart meg az ember nyájassága és fondorlatossága, mert régen rájöttem a lényegére. Ki tudja, mennyi tisztátalanság van a vérében, és mennyi van a Sátán mérgéből a velőjében? Az ember napról napra egyre jobban hozzászokik ehhez, így nem érzi a Sátán által okozott károkat, és így nem érdekli, hogy megismerje az „egészséges létezés művészetét”.

Amikor az ember távol van Tőlem, és amikor próbára teszt Engem, elrejtőzöm előle a felhők között. Ennek következtében nyomomat sem találja, és csak a gonoszok kezéből él, megtéve mindent, amit kérnek. Amikor az ember közel van Hozzám, megjelenek neki, és nem rejtem el előle az arcomat, és ekkor látja az ember kedves tekintetemet. Hirtelen észhez tér, és bár nem veszi észre, megszületik benne a szeretet Irántam. Szívében hirtelen egyedülálló édességet érez, és azon töpreng, hogyan nem tudott az univerzumban való létezésemről. Így az ember jobban megérzi kedvességemet, és ráadásul értékességemet. Ennek eredményeként soha többé nem akar elhagyni Engem, túlélése fényének tekint Engem, és mélyen félve, hogy elhagyom, szorosan átölel. Nem hat meg az ember buzgósága, hanem a szeretete miatt vagyok irgalmas hozzá. Ebben az időben az ember azonnal az Én próbatételeim közepette él. Eltűnik az arcom a szívéből, és azonnal érzi, hogy üres az élete, és a gondolatai a menekülés felé fordulnak. Ebben a pillanatban az ember szíve feltárul. Nem a természetem miatt ölel át, hanem azt kéri, hogy védjem meg őt szeretetem miatt. Mégis, amikor szeretetem visszaüt az emberre, ő azonnal meggondolja magát; felbontja Velem kötött szövetségét, és elszakad ítéletemtől, soha többé nem akar többé irgalmas arcomra nézni, így megváltoztatja a véleményét Rólam, és azt mondja, hogy soha nem mentettem meg az embert. Az igaz szeretet valóban nem foglal magában mást, csak irgalmat? Csak akkor szeret Engem az ember, ha ragyogó fényem alatt él? Visszatekint a tegnapi, de a mában él – nem ez az emberi állapot? Tényleg ilyenek lesztek még holnap is? Azt akarom, hogy az embernek olyan szíve legyen, amely a legmélyén vágyik Rám, nem pedig olyan, amely felületességekkel tesz eleget Nekem.

1992. március 21.

22. fejezet

Az ember a fény közepette él, de nincs tudatában a fény értékességének. Nem ismeri a fény lényegét, a fény forrását, sőt azt sem tudja, hogy kihez tartozik a fény. Amikor átadom a fényt az embereknek, azonnal megvizsgálom az emberek közötti állapotokat: A fénynek köszönhetően minden ember változik és növekszik, és elhagyja a sötétséget. A világegyetem minden szegletére ránézek, és látom, hogy a hegyek ködbe burkolóznak, a vizek befagytak a hidegben, és hogy, mivel a fény érkezik, az

emberek kelet felé néznek, hogy talán felfedezhetnek valami értékesebbet – az ember azonban továbbra sem képes arra, hogy észrevegyen a ködben egy biztos irányt. Mivel az egész világot köd borítja, amikor a felhők közül tekintek rá, soha nincs egyetlen ember, aki rájönne létezésemre. Az ember a földön keres valamit; mintha élelem után kutatna; úgy tűnik, meg akarja várni eljöveteletem – de nem ismeri az Én napomat, és gyakran csak a keleten pislákoló fényt figyeli. Minden nép között azokat keresem, akik valóban összhangban vannak az Én szívemmel. Én minden nép között járok, és minden nép között élek, de a földi ember biztonságban van, és így nincs senki, aki valóban összhangban van az Én szívemmel. Az emberek nem tudják, hogyan törődjenek az Én akaratommal, nem látják cselekedeteimet, nem tudnak a világosságban járni, és a fény nem világít rájuk. Bár az ember mindig nagyra becsüli a szavaimat, képtelen átlátni a Sátán csalárd tervein; mivel az ember érettsége túl csekély, nem képes azt tenni, amit a szíve kíván. Az ember soha nem szeretett Engem őszintén. Amikor felmagasztalom őt, méltatlannak érzi magát, de ez nem készteti arra, hogy megpróbáljon eleget tenni Nekem. Ő csupán betölti a „státuszt”, amit adtam neki, és átvizsgálja azt; közömbös az Én szeretetreméltósággal szemben, ehelyett kitartóan táplálkozik a státusza nyújtotta előnyökből. Nem az ember hiányossága ez? Amikor a hegyek megmozdulnak, tudnának-e tenni egy kitérőt a te státuszod kedvéért? Amikor a vizek áradnak, meg tudnak-e állni az ember státusza előtt? Vajon az ember státusza által megfordulhat az ég és a föld? Egykor újra meg újra irgalmas voltam az emberhez – ezt azonban senki sem becsüli vagy értékeli. Csak hallgatták, mint egy történetet, vagy olvasták, mint egy regényt. Tényleg nem érintik meg szavaim az ember szívét? Tényleg nincs hatása a kijelentéseimnek? Lehetséges, hogy senki sem hisz a létezésemben? Az ember nem szereti önmagát; hanem szövetkezik a Sátánnal, hogy megtámadjon Engem, és a Sátánt „eszközként” használja, amellyel Engem szolgálhat. Leleplezem a Sátán minden csalárd tervét, és megakadályozom azt, hogy a föld népe magáévá tegye a Sátán megtévesztéseit, hogy ne szegüljenek szembe Velem annak létezése miatt.

A királyságban Én Király vagyok – de az ember ahelyett, hogy Királyaként bánná Velem, úgy bánik velem, mint a „Megváltóval, aki alászállt a mennyből”. Így arra vágyik, hogy alamizsnát adjak neki, és nem igyekszik megismerni Engem. Oly sokan könyörögtek Előttem, mint a koldusok; oly sokan nyitották ki előttem „zsákjukat”, és esedeztek, hogy adjak nekik élelmet a túléléshez; oly sokan szegezték Rám mohó tekintetüket, mint az éhes farkasok, és azt kívánták, bárcsak felfalhatnának, hogy hasukat megtömjék; oly sokan hajtottak fejet csendben, szégyenkezve vétkeik miatt, és kegyelmemért imádkoztak, vagy önként elfogadták fenyítésemet. Amikor kijelentéseimet teszem, az ember különféle ostobaságai nevetségesnek tűnnek, s a fényben feltárul igazi formája; és a ragyogó fényben az ember képtelen megbocsátani önmagának. Ezért Elém siet, hogy leboruljon, és megvallja bűneit. Az embert „őszintesége” miatt ismét felveszem az üdvösség szekerére, ezért hálás Nekem, és szeretetteljes pillantást vet Rám. Mégsem hajlandó továbbra sem valóban menedéket keresni Nálam, és nem adta

át Nekem teljesen a szívét. Csak dicsekszik Velem, de nem szeret Engem igazán, mert nem fordította Felém a lelkét; a teste Előttem van, de a szíve mégis Mögöttem. Mivel az ember túlságosan kevésbé érti a szabályokat, és nem érdekelt abban, hogy Elém járuljon, megfelelő támogatást nyújtok neki, hogy makacs tudatlansága közepette Felém fordulhasson. Pontosan ez az az irgalom, amelyet az embernek adok, és az a módszer, amellyel igyekszem megmenteni őt.

Az emberek szerte a világegyetemben ünneplik az Én napom eljövetelét, és angyalok járnak minden népem között. Amikor a Sátán zavart okoz, az angyalok mennyei szolgálatukkal mindig segítik az Én népemet. Nem az emberi gyengeség miatt téveszti meg őket az ördög, hanem a sötétség erőinek támadása miatt egyre inkább igyekeznek megtapasztalni az emberi létet a ködön keresztül. Minden népem aláveti magát az Én nevemnek, és soha senki nem lázad fel, hogy nyíltan szembeszegüljön Velem. Az angyalok munkálkodásának következtében az ember elfogadja az Én nevemet, és minden az Én munkám áramlatában van. A világ összeomlik! Babilon bénultan áll! Ó, a vallásos világ! Hogyne pusztítaná el az Én földi hatalmam? Ki merészel mégis engedetlenkedni és szembeszegülni Velem? Az írástudók? Minden vallási tisztségviselő? A földi uralkodók és hatóságok? Az angyalok? Ki ne ünnepelné testem tökéletességét és teljességét? Minden nép közül ki az, aki ne énekelné szüntelenül dicséretemet, ki az, aki ne lenne hiánytalanul boldog? A nagy vörös sárkány barlangjának földjén élek, de ez mégsem készítet arra, hogy reszkessek a félelemtől vagy elmeneküljek, mert már minden népe gyűlölni kezdte őt. Soha semmi nem tette „kötelességét” a sárkány előtt, a sárkány kedvéért; hanem mindenkinek a saját belátásuk szerint cselekszenek, és minden a saját útját járja. Hogyan ne pusztulnának el a föld országai? Hogyan ne omolnának össze a föld országai? Hogyan ne ujjonghatna az Én népem? Hogyan ne énekelhetnének örömben? Vajon ez az ember műve? Vajon ez az ember kezének munkája? Én adtam az ember létezésének gyökeret, és anyagi javakkal láttam el őt, mégis elégedetlen jelenlegi körülményeivel, és azt kéri, hogy beléphessen az Én királyságomba. Ám hogyan léphetne be az Én királyságomba ilyen könnyen, anélkül, hogy megfizette volna az árát, és hajlandó lenne felajánlani önzetlen odaadását? Ahelyett, hogy bármit is kicsikarnék az embertől, követelményeket támasztok vele szemben, hogy földi királyságom dicsőséggel teljen meg. Az embert Én vezettem el a jelen korba, ebben az állapotban létezik, és az Én világosságom útmutatása közepette él. Ha nem így lenne, a földi emberek közül ki ismerhetné a kilátásait? Ki értené meg az Én akaratomat? Gondoskodásomat hozzáadom az ember igényeihez; nem áll ez összhangban a természet törvényeivel?

Tegnap még szél és eső közepette éltetek; ma már beléptetek királyságomba, és annak népévé váltatok; holnap pedig élvezni fogjátok áldásaimat. Ki képzelt el valaha is ilyesmit? Tudjátok-e, hogy mennyi viszontagságot és nehézséget fogtok megtapasztalni életetek során? Szél és eső közepette haladok előre, hosszú éveket töltöttem az emberek között, és eljutottam az időben a mai napig. Nem pontosan az Én irányítási

tervem lépései ezek? Ki tett hozzá valaha is a tervemhez? Ki tud elszakadni az Én tervem lépéseitől? Népek százmillióinak szívében élek, népek százmilliói között vagyok Király, és népek százmilliói utasítottak el, és rágalmaztak meg. Az Én képmásom nem igazán van az ember szívében. Az ember csak halványan érzékeli szavaimban az Én dicsőséges arcomat, de gondolatai zavarása miatt nem bízik saját érzéseiben; csak egy homályos Énem van a szívében, de az sem marad ott sokáig. S így az Irántam való szeretete is ilyen: a szeretete Előttem rapszodikusan jelenik meg, mintha minden ember a saját vérmérséklete szerint szeretne Engem, mintha szeretete a ködös holdfényben ki-be kacsintgatna. Ma már csak az Én szeretetemnek köszönhető, hogy az ember megmarad, és hogy volt szerencséje életben maradni. Ha nem így lenne, akkor az emberek közül ki az, akit ne váгна le a lézer girhes teste miatt? Az ember még mindig nem ismeri önmagát. Hivalkodik Előttem, és henceg a hátam mögött, de senki sem merészel szembeszegülni Velem szemtől szembe. Az ember azonban nem ismeri annak az ellenszegülésnek a jelentését, amelyről beszélek; hanem továbbra is megpróbál becsapni Engem, és továbbra is felmagasztalja magát – ezzel nem nyíltan szembeszegül-e Velem? Eltűröm az ember gyengeségét, de a legkevésbé sem vagyok elnéző a saját maga teremtette ellenállással szemben. Bár ismeri jelentését, nem hajlandó ennek a jelentésnek megfelelően cselekedni, és csupán a saját preferenciái szerint cselekszik, becsapva Engem. Szavaimban mindenkor világossá teszem természetemet, az ember mégsem békél meg a vereséggel – és ezzel felfedi beállítottságát. Ítéletem közepette az ember teljesen meggyőződik majd, és fenyítésem közepette végre megéli az Én képmásomat, és az Én megnyilvánulásommá válik a földön!

1992. március 22.

23. fejezet

Amint hangom megszólal, amint szemem tüzet lövell, az egész földet őrizem, az egész világegyetemet figyelem. Az egész emberiség Hozzám imádkozik, Felém fordítja tekintetét, könyörögve Nekem, hogy szüntessem meg haragomat, és esküdjük, hogy többé nem lázad Ellenem. Ez azonban már nem a múlt, hanem a jelen. Ki tudja visszafordítani az Én akaratomat? Biztosan nem az imák az emberek szívében, sem a szavak a szájukban? Ki volt képes életben maradni a mai napig, ha nem Miattam? Ki él túl a szavak nélkül a számban? Kit nem felügyel az Én szemem? Új munkámat az egész földön végzem, és ki tudott valaha is elmenekülni előle? Elkerülhetik-e a hegyek a magasságuknál fogva? Vajon a vizek sokszoros végtelenségükkel el tudják-e hárítani? Tervemben soha nem engedtem el könnyelműen semmit, és így soha nem volt sem olyan személy, sem olyan dolog, amely kikerülhette volna kezem szorítását. Ma szent nevemet dicsőítik az emberek között, másrészt, tiltakozó szavak hangzanak fel Ellenem

az az emberek körében, és legendák keringenek az Én földi lényemről az emberek között. Nem tűröm, hogy az emberek megítéljenek Engem, azt sem tűröm, hogy felosszák testemet, és még kevésbé tűröm a gyalázkodásaikat Velem szemben. Mivel az ember soha nem ismert Engem igazán, mindig ellenállt Nekem, és becsapott Engem, nem tudta becsben tartani a Lelkemet, sem értékelni a szavaimat. Minden tettéért és cselekedetéért, valamint az Irántam tanúsított magatartásáért megadom az embernek az őt megillető „jutalmat”. Így hát minden ember a jutalmát szem előtt tartva cselekszik, és soha senki nem végzett olyan munkát, amely önfeláldozással járt volna. Az emberi lények nem hajlandók önzetlen odaadást tanúsítani, ehelyett inkább az ingyen megkapható jutalmakban lelik örömüket. Bár Péter felszentelte magát Előttem, ezt nem a holnapi jutalomért tette, hanem a mai tudásért. Az emberiség sohasem társalgott Velem őszintén, hanem újra meg újra felületesen foglalkozott Velem, azt gondolva, hogy így könnyedén elnyeri tetszésemet. Mélyen az ember szívébe néztem, így annak legbelső zugaiban „sok gazdagság bányáját” tártam fel, olyasmit, amiről még maga az ember sem tud, Én mégis újból felfedeztem. Így aztán az emberi lények csak akkor hagyják abba az álszent megalázkodást, és ismerik el széttárt kézzel saját tisztátalan állapotukat, amikor „tárgyi bizonyítékot” látnak. Az emberek között sokkal több újdonság van, ami arra vár, hogy „felszínre hozzam” az egész emberiség örömeire. Korántsem állítom le munkámat az ember alkalmatlansága miatt, hanem eredeti tervem szerint megmetszem őt. Az ember olyan, mint egy gyümölcsfa, metszés nélkül a fa nem fog gyümölcsöt teremni, és végül az ember csak elszáradt ágakat és lehullott leveleket lát, gyümölcs pedig nem hullik a földre.

Miközben nap mint nap díszítem királyságom „belső szobáját”, soha senki nem tört be hirtelen a „dolgozószobámba”, hogy megszakítsa munkámat. Mindenki minden tőle telhetőt megtesz, hogy együttműködjön Velem, mélységesen félve attól, hogy „elbocsátják” és „elveszíti a pozícióját”, s így zsákutcába jut az élete, ahol akár a Sátán lakta „sivatagba” is bekerülhet. Félelmei miatt nap mint nap vigasztalom az embert, nap mint nap szeretetre készítem, sőt útmutatást is adok neki mindennapi élete közepette. Olyan, mintha az emberi lények mind csecsemők lennének, akik épp most születtek; hacsak nem kapnak tejet, hamarosan elhagyják ezt a földet, és többé nem látjuk őket. Az emberiség könyörgése közepette eljövök az emberek világába, és az emberiség azon nyomban a fény világában él, nem zárkózik be többé egy „szobába”, hogy onnan kiáltsa a mennybe imáit. Amint meglátnak Engem, az emberek kitartóan panaszkodnak a szívükben tárolt „sérelemről”, kinyitják Előttem szájukat, s könyörögnek, hogy ételt csepegtessenek belé. Ám azután, hogy félelmeik enyhültek, és lelki nyugalmuk helyreállt, nem kérnek Tőlem többé semmit, hanem mély álomba merülnek, vagy pedig, megtagadva létezésemet, elmennek, hogy a saját dolgaikkal törődjenek. Az emberiség „elhagyatottság”-ában világosan megmutatkozik, hogy az „érzelem”-mentes emberi lények hogyan gyakorolják „pártatlan igazságosságukat” Velem szemben. Ezért, látva az embert a maga szeretetlenségében, csendben távozom, és többé nem szállok alá

készségesen az ő buzgó könyörgésére. Az ember gondjai napról napra nőnek anélkül, hogy tudna róla, így aztán gürcölése közepette, amikor hirtelen felfedezi az Én létezőmet, nem hajlandó elfogadni válaszként a „nem”-et, és megragadja hajtókámat, majd vendégként betessékel a házába. Ugyanakkor, bár pompás ételt készít a kedvemért, egyszer sem tekintett Engem a sajátjai közül valónak, hanem vendégként bánik Velem, hogy egy kis segítséget kapjon Tőlem. S így az ember ilyenkor minden teketória nélkül Elém tárja szánalmas állapotát, remélve, hogy megkapja „aláírásomat”, és mint aki kölcsönre szorul a vállalkozásához, minden erejével „megragad” Engem. Minden gesztusában és mozdulatában megpillantom az ember szándékát: olyan ez, mintha szerinte nem tudnám kiolvasni az ember arckifejezése vagy szavai mögé rejtett jelentést, vagy nem tudnék mélyen belelátni egy ember szívébe. Így aztán az ember bizalmasan megosztja Velem az összes, valaha volt találkozása során szerzett minden tapasztalatát, tévedés vagy mulasztás nélkül, majd Elém tárja követeléseit. Gyűlölöm és megvetem az ember minden tettét és cselekedetét. Az emberek között soha nem volt egyetlen egy sem, aki olyan munkát végzett volna, amely tetszik Nekem, mintha az emberiség szándékosan szembeszállna Velem, és készakarva vonná magára haragomat. Ide-oda parádéznak Előttem mindannyian, a saját akaratuknak engedve az Én szemem előtt. Az emberek között egyetlenegy sincs, aki Értem élne, következésképpen az egész emberi faj létezésének nincs sem értéke, sem értelme, ezért az emberiség ürességben él. Ennek ellenére az emberek továbbra sem hajlandók felébredni, és továbbra is láznak Ellenem, kitartva hiábavalóságukban.

Az összes megpróbáltatás során, amin keresztülmentek, az emberi lények egyszer sem szereztek örömet Nekem. Kegyetlen gonoszsága miatt az emberiség nem törekszik arra, hogy tanúságot tegyen az Én nevemről; inkább „a másik irányba futnak” miközben Rám támaszkodnak, hogy fenntartsam őket. Az ember szíve nem fordul teljesen Felém, és így a Sátán pusztítja őt, amíg sebek tömkelegévé nem válik, testét pedig szenny borítja. Az ember azonban még mindig nem veszi észre, mennyire visszataszító az arca. Mindvégig a Sátán előtt hódolt az Én hátam mögött. Ezért az embert haragomban a feneketlen mélységbe taszítom, hogy soha többé ne tudjon kiszabadulni. Mindazonáltal, szánalmas jajveszékelése közepette, az ember még mindig nem hajlandó megújítani a lelkét, szándékában áll a végsőig szembeszegülni Velem, remélve, hogy ezzel készakarva felkelti haragomat. Tettei miatt bűnősként bánok vele, és megtagadom tőle az Én ölelésem melegét. Az angyalok az első pillanattól kezdve következetesen és szünet nélkül szolgáltak Engem, és engedelmeskedtek Nekem, ám az ember mindig pontosan az ellenkezőjét tette, mintha nem Tőlem származna, hanem a Sátántól született volna. Az angyalok a maguk helyén mindannyian a legnagyobb odaadással vannak Irányomban; a Sátán erői nem befolyásolják őket, és csak teljesítik a kötelességüket. Az angyalok által szoptatva és táplálva, fiaim és népem sokasága mind erőssé és egészségessé válik, egyikük sem gyenge vagy erőtlén. Ez az Én művem, az Én csodám. Miközben az ágyúk sortűzzel iktatják be királyságom megalapítását, az angyalok ritmikus kíséretre lépdelve

emelvénységem elé járulnak, hogy alávéssék magukat ellenőrzésemnek, mert szívük mentes a tisztátalanságtól és bálványoktól, és nem riadnak vissza az Én vizsgálatomtól.

A szélvihar üvöltésére az égbolt azon nyomban leszakad, és megfojtja az egész emberiséget, hogy többé ne tudjanak Engem akaratuk szerint segítségül hívni. Anélkül, hogy észrevették volna, az egész emberiség összeomlott. A fák ide-oda himbálózni kezdenek a szélben, időnként ágak recsegése hallatszik, és az összes száraz levelet elfújja a szél. A föld hirtelen sivárnak és kietlennek tűnik, és az emberek szorosan ölelik magukat, felkészülve az őszt követő katasztrófára, amely bármelyik pillanatban lesújthat rájuk. A madarak ide-oda röpködnek a dombokon, mintha csak bánatukat jajonganák valakinek; a hegyi barlangokban oroszlánok üvöltenek, hangjukkal megrémítve az embereket, hogy megfagy csontjaikban a velő, és égnek áll a hajuk, s olyan, mintha valami baljós érzés volna, az emberiség végének előjele. Mivel nem akarják megvárni, hogy tetszésem szerint rendelkezek felettük, mindannyian csendben imádkoznak a mennyei Szuverén Úrhoz. Ám hogyan akadályozhatja meg a szélvihart egy kis patakban folyó víz csobogása? Hogyan állíthatja meg hirtelen az emberek könyörgésének hangja? Hogyan lehet lecsendesíteni a haragot a mennydörgés szívében az ember gyávasága kedvéért? Az ember ide-oda himbálózni kezdi a szélben; ide-oda rohangál, hogy elbújjon az eső elől; és haragom közepette az emberi lények remegnek és reszketnek, mélységesen félve attól, hogy kezemmel megérintem testüket, mintha egy pisztoly torkolata lennék, amely mindig az ember mellkasára szegeződik, másrészt, mintha az ember az ellenségem lenne, de mégis a barátom. Az ember soha nem jött rá a vele kapcsolatos valódi szándékaimra, soha nem értette meg valódi céljaimat, és így, tudtán kívül megsért Engem; tudtán kívül szembeszegül Velem; és mégis, anélkül, hogy akarta volna, meglátta a szeretetemet is. Haragom közepette az ember nehezen látja meg arcomat. Elrejtőzöm haragom fekete felhőiben, mennydörgés közepette állok az egész világegyetem fölött, és küldöm le az embernek irgalmamat. Mivel az ember nem ismer Engem, nem fenýítem meg azért, mert nem érti meg szándékomat. Az emberek szemében időnként kieresztem haragomat, időnként megmutatom mosolyomat, de még ha az ember lát is Engem, soha nem látta igazán az Én természetem teljességét, és még mindig nem képes meghallani a harsona mézédés hangját, mert túlságosan eltompult és érzéketlenné vált. Mintha az Én képmásom az ember emlékezetében élne, a formám pedig a gondolataiban. Mindazonáltal az emberiség fejlődése során egészen napjainkig soha egyetlen ember sem volt, aki valóban látott volna Engem, mert az ember agya túlságosan szegényes. Ennek ellenére az ember „felboncolt” Engem, ám mivel tudománya nem eléggé fejlett, tudományos kutatásai még nem hoztak eredményt. Így az „Én képmásom” témája mindig is teljes üresjárat volt, nem volt senki, aki kitöltse, senki, aki világrekordot döntson, mert már az is felbecsülhetetlen vigasz a nagy szerencsétlenség közepette, hogy az emberiség megállja a helyét a jelenben.

1992. március 23.

24. fejezet

Az Én fenyítésesem minden embert utolér, ugyanakkor távol is marad minden embertől. Minden ember egész élete tele van szeretettel és gyűlölettel Irántam, és senki sem ismert Engem soha – így az ember viszonyulása Hozzám hol forró, hol hideg, nem tud normális lenni. Ennek ellenére mindig is gondoskodtam az emberről és védelmeztem őt, és csak tompasága miatt képtelen meglátni minden cselekedetemet és megérteni buzgó szándékaimat. Én vagyok a legelső minden nemzet között, és Én vagyok a Legmagasztosabb minden ember között; egyszerűen arról van szó, hogy az ember nem ismer Engem. Sok éven át éltem az emberek között, és tapasztaltam az életet az emberek világában, ők mégis mindig figyelmen kívül hagytak Engem, és úgy kezeltek, mint egy úrlényt. Ennek következtében, a beállítottság és a nyelvi különbségek miatt az emberek úgy bánnak Velem, mint egy idegennel az utcán. Úgy tűnik, hogy a ruházatom is túlságosan sajátos, minek következtében az ember nem mer közeledni Hozzám. Csak ekkor érzem az emberek közötti élet sivárságát, és csak ekkor érzékelem az emberi világ igazságtalanságát. A járókelők között sétálok, megfigyelve mindannyiuk arcát. Olyan, mintha valamiféle betegségben élnének, olyan betegségben, amely melankóliával tölti el arcukat; és ez olyan, mintha fenyítés közepette élnének, ami akadályozza felszabadulásukat. Az ember megbilincseli magát és szerénységét fitogtatja. A legtöbb ember hamis benyomást kelt magáról Elöttem, hogy megtapsoljam, és a legtöbb ember szándékosan szálnalmasnak tünteti fel magát Elöttem, hogy elnyerje segítségemet. A hátam mögött az emberek csak hízelegnek és nem engedelmeskednek Nekem. Nincs igazam? Nem ez-e az ember túlélési stratégiája? Ki az, aki valaha is megélt Engem az életében? Ki magasztalt Engem valaha is mások között? Ki volt valaha is lekötelve a Lélek előtt? Ki állt valaha is szilárdan a Sátán előtt a Rólam szóló bizonyágtételében? Ki adott valaha is igazságosságot az Irántam való „hűségéhez”? Kit űzött ki valaha is a nagy vörös sárkány Miattam? Az emberek a sorsukat a Sátánnal kötötték össze, és most együtt vergődnek vele a mocsárban; szakértők abban, hogy szembeszegüljenek Velem, a Nekem való ellenállás feltalálói, és „haladó diákok” a Velem való felületes bánásmódjukban. Saját sorsának érdekében az ember itt-ott keresgél a földön, és amikor Én intek neki, képtelen marad arra, hogy átérezze értékes voltomat, és továbbra is abban „hisz”, hogy önmagára támaszkodik, és nem akar mások „terhére” lenni. Az ember „törekvései” drágák, mégsem érte el soha senki törekvése a legjobb minősítést: mind összeomlanak Elöttem, hangtalanul rognak össze.

Minden egyes nap beszélek, és minden nap új dolgokat teszek. Ha az ember nem veszi igénybe minden erejét, akkor nehezen fogja hallani a hangomat, és nehezen fogja látni az arcomat. A szeretett személy lehet rendkívül kedves és beszéde a legszelídebb, de az ember képtelen könnyen meglátni az Ő dicsőséges arcát és meghallani az Ő hangját. Az idők folyamán senki sem látta meg könnyen az arcomat. Egyszer beszéltem

Péterhez, és „megjelentem” Pálnak, de senki más – az izráeliták kivételével – nem látta igazán az arcomat. Ma személyesen jöttem az emberek közé, hogy együtt éljek velük. Talán ez nem tűnik számotokra ritka és értékes dolognak? Nem szeretnétek-e a lehető legjobban kihasználni az időtöket? Hagyni akarjátok, hogy az így elmenjen mellettetek? Vajon megállhat-e hirtelen az idő órájának mutatója az emberek fejében? Vagy folyhatna-e visszafelé az idő? Vagy az ember újra fiatallá válhatna? Eljöhethetne-e valaha újra a mai áldott élet? Én nem adok az embernek megfelelő „jutalmat” a „pazarlásáért”. Én csupán kitartóan végzem a munkámat, elszakadva minden mástól, és nem állítom meg az idő folyását az ember elfoglaltsága vagy kiáltozásának hangja miatt. Több ezer éve senki sem volt képes megosztani az erőmet, és senki sem volt képes felborítani az eredeti tervemet. Túllépek a világűrön, és átívelek a korszakokon, és belevágok az egész tervem velejébe mind a dolgok felett, mind a dolgok között. Egyetlen ember sem volt képes arra, hogy különleges bánásmódban részesüljön Tőlem, vagy „jutalmat” kapjon a kezemből, még akkor sem, ha kinyitják a szájukat, és imádkoznak ezekért a dolgokért, még akkor sem, ha kinyújtják a kezüket, és minden másról megfeledkezve, ezeket a dolgokat követelik Tőlem. Ezek közül egyetlen egy ember sem hatott meg soha Engem, és mindannyiukat eltaszította „szívtelen” hangom. A legtöbb ember még mindig azt hiszi magáról, hogy „túl fiatal”, és ezért arra vár, hogy nagy irgalmat mutassak, hogy másodszor is könyörületes legyek vele, és azt kéri, hogy engedjem be őt a hátsó ajtón. Mégis, hogyan avatkozhatnék bele hanyagul a tervembe? Megállíthatnám-e a Föld forgását az ember fiatalsága kedvéért, hogy még néhány évet élhessen a földön? Az ember agya olyan összetett, mégis úgy tűnik, hogy vannak dolgok, amelyek hiányoznak belőle. Ennek következtében az emberek elméjében gyakran jelennek meg „csodálatos módszerek”, hogy szándékosan félbeszakítsák munkámat.

Bár sokszor megbocsátottam az embernek a bűneit, és különleges kegyelmet mutattam neki gyengesége miatt, sokszor részesítettem megfelelő bánásmódban is tudatlansága miatt. Egyszerűen arról van szó, hogy az ember soha nem tudta, hogyan értékelje kedvességemet, így süllyedt jelenlegi helyzetébe: porlepte, ruhája rongyokban, haja úgy borítja a fejét, mint a gaz, arca koszos, lábán durva, saját készítésű cipő van, kezei pedig, mint egy döglött sas karmai, erőtlően lógnak az oldalán. Amikor kinyitom a szemem és nézem, olyan, mintha az ember most mászott volna ki a feneketlen mélységből. Nem tudok mást tenni, mint haragudni: mindig is toleráns voltam az emberekkel szemben, mégis hogyan engedhetném meg, hogy az ördög kedvére jöjjön és menjen szent királyságomban? Hogy engedhetném meg, hogy egy koldus ingyen egyen az Én házámban? Hogy tűrhetném el, hogy egy tisztátalan démon vendégeskedjen a házámban? Az ember mindig is „szigorú volt önmagával” és „elnéző mások iránt”, de Velem szemben a legkevésbé sem volt udvarias, mert Én vagyok a mennyei Isten, ezért ő másként bánik Velem, és soha a legcsekélyebb vonzalmat sem érezte Irántam. Mintha az ember szeme különösen éles lenne: amint találkozik Velem, arckifejezése azonnal megváltozik, és hideg, szenvtelen ábrázatát egy kicsivel több

kifejezéssel egészíti ki. Én nem szabok ki megfelelő szankciókat az emberre a Hozzám való viszonyulása miatt, hanem csupán ránézek az égre a világmindenségek magasából, és onnan végzem munkámat a földön. Az emberek emlékezete szerint sohasem mutattam kedvességet egyetlen emberrel szemben sem, de nem is bántam soha senkivel rosszul. Mivel az ember nem hagy számomra „üres helyet” a szívében, amikor félreteszem az óvatosságot, és benne lakozom, akkor az ember habozás nélkül kiszorít Engem, majd mézesmázos szavakkal és hízelgéssel mentegetőzik, mondván, hogy ő elégtelen és képtelen arra, hogy az Én örömökre szolgáljon. Miközben beszél, arcát gyakran „sötét felhők” borítják el, mintha bármikor katasztrófa érhetné az emberiséget. Mégis arra kér Engem, hogy távozzak, anélkül, hogy egyáltalán számításba venné az ezzel járó veszélyeket. Bár szavaimmal és ölelésem melegségével ajándékozom meg az embert, úgy tűnik, hogy neki nincs hallószerve, és így a legcsekélyebb figyelmet sem fordítja hangomra, ehelyett a fejét fogva gyorsan távozik. Én kissé csalódottan, de egy kicsit haragosan is, távozik az embertől. Az ember eközben azonnal eltűnik a nagy szélviharok és hatalmas hullámok támadása között. Nem sokkal később Hozzám kiált, de hogyan tudná ő befolyásolni a szél és a hullámok mozgását? Az embernek fokozatosan teljesen nyoma vész, míg végül sehol sem található.

A korszakok előtt a világmindenségek magasságából néztem le az egész földre. Nagyszerű vállalkozást terveztem a földön: egy olyan emberiség megteremtését, amely a szívem szerint való, és egy olyan királyság felépítését a földön, mint amilyen a mennyben van, lehetővé téve, hogy hatalmam betöltse az eget, és bölcsességem elterjedjen az egész világegyetemben. Így ma, több ezer évvel később, folytatom tervemet. Mégsem ismeri senki a földi tervemet és irányításomat, és még kevésbé látják földi királyságomat. Ezért az ember árnyékokat kerget, és Elém lép, hogy megpróbáljon becsapni Engem, „rejtett árat” akar fizetni mennyei áldásaimért. Ennek következtében kiváltja haragomat, és Én ítéletet hozok rá, de ő még mindig nem ébred fel. Olyan ez, mintha az ember a föld alatt dolgozna, és egyáltalán nem tudna arról, ami a föld felett van, miközben semmi másra nem törekszik, csak a saját kilátásaira. Az összes ember közül még senkit sem láttam, aki az Én ragyogó fényem alatt élne. A sötétség világában élnek, és úgy tűnik, hozzászoktak, hogy homályban éljenek. Amikor megjön a fény, távol maradnak, és mintha a fény megzavarná a munkájukat; emiatt kissé bosszúsnak tűnnek, mintha a fény megtörné minden nyugalmost, és miatta nem tudnának mélyen aludni. Ennek következtében az ember minden erejét összeszedi, hogy elűzze a fényt. A fénynek is úgy tűnik, mintha nem lenne tudatossága, ezért felriasztja az embert álmából, és amikor az ember felébred, haragtól eltelve hunyja le a szemét. Az ember kissé elégedetlen Velem, pedig a szívem mélyén tudom, hogy mi a helyzet. Egyre jobban fokozom a fényt, és mindenkit arra készítem, hogy az Én fényem közepette éljen, úgyhogy nemsokára gyakorlottá válnak a fénnel való társulásban, ráadásul mindannyian nagyra becsülik a fényt. Ekkor az Én királyságom elérkezett az emberek közé, mindenki

táncol és ünnepel örömeiben, a földet hirtelen ujjongás tölti be, és a fény megérkezése több ezer éves csendet tör meg...

1992. március 26.

25. fejezet

Az idő telik, és a mai nap egy szempillantás alatt elérkezett. Lelkem vezetése alatt minden ember az Én világosságom közepette él, és többé senki sem gondol a múltra, és senki sem fordít figyelmet a tegnapi. Ki ne élt és létezett volna már a jelenben? Ki ne töltött volna csodálatos napokat és hónapokat a királyságban? Ki ne élt volna a nap alatt? Bár a királyság leszállt az emberek közé, senki sem tapasztalta meg igazán annak melegségét; az ember csak kívülről szemléli azt, anélkül, hogy felfogná a lényegét. Az alatt az idő alatt, amíg országom kialakul, ki ne örülne annak? Vajon a földi országok valóban megmenekülhetnek? A nagy vörös sárkány valóban képes-e elmenekülni ravaszságával? Az egész világegyetemben kihirdeték adminisztratív rendeleteimet, ezek minden ember között megalapozzák tekintélyemet, és az egész kozmoszban hatályba lépnek; ennek ellenére az ember még soha nem ismerte meg igazán ezt. Amikor adminisztratív rendeleteim nyilvánosságra kerülnek a világegyetemben, akkor lesz az, amikor földi munkám is befejeződik. Amikor minden ember között uralkodom és hatalmat gyakorlok, és amikor elismerik, hogy Én vagyok Maga az egy Isten, akkor az Én királyságom teljes mértékben leszáll a földre. Ma minden ember egy új kezdet és egy új út előtt áll. Új életet kezdtek, de még senki sem tapasztalta meg igazán a mennyországhoz hasonló földi életet. Ti valóban az Én világosságom közepette éltek? Valóban az Én szavaim között éltek? Ki nem gondolkodik a saját kilátásairól? Ki nem szorong a saját sorsa miatt? Ki nem küzd a nyomorúság tengere közepette? Ki nem vágyik arra, hogy megszabaduljon? Vajon a királyság áldásait az ember a nehéz földi munkájáért cserébe kapja? Vajon az ember minden vágya teljesülhet-e úgy, ahogyan ő kívánja? Egyszer már bemutattam az ember előtt a királyság gyönyörű látványát, de ő csak mohó szemmel bámulta, és nem volt senki, aki valóban törekedett volna arra, hogy belépjen oda. Egyszer „beszámoltam” az embereknek a valódi földi helyzetről, de ők nem tettek mást, mint hallgatták, és nem néztek szívből szembe a szavaimmal, amelyek a számból jöttek; egyszer beszéltem az embereknek a mennyei körülményekről, de ők csodálatos meseként kezelték a szavaimat, és nem fogadták el igazán azt, amit a szám leírt. Ma felvillannak a királyság jelenetei az emberek között, de vajon „átkelt-e valaki hegycsúcson és völgyön” valaha is, hogy megkeresse azt? Az Én sürgetésem nélkül az ember még mindig nem ébredt volna fel álmából. Valóban ennyire el van ragadtatva földi életétől? Tényleg nincsenek magas elvárások a szívében?

Azok, akiket eleve elrendeltem, mint népemet, képesek arra, hogy Nekem szenteljék magukat és harmóniában éljenek Velem. Ők drágák a szememben, és ragyognak az Irántam érzett szeretettől az Én királyságomban. A mai emberek közül ki teljesíti ezeket a feltételeket? Ki képes megfelelni az Én követelményeimnek? Vajon a követelményeim valóban nehézségeket okoznak az embernek? Szándékosan idézem-e elő, hogy hibákat kövessen el? Én minden emberrel szemben engedékeny vagyok, és kivételezett bánásmódban részesítem őket. Ez azonban csak a Kínában élő népemmel szemben van így. Nem arról van szó, hogy alábecsülnélek benneteket, és nem is arról, hogy ferde szemmel néznék rátok, hanem arról, hogy gyakorlatias és reális vagyok veletek szemben. Az emberek elkerülhetetlenül találkoznak visszaesésekkel az életükben, akár a családjukat, akár a tágabb világot illetően. Mégis, ki az, aki a saját kezével intézte a nehézségeit? Az ember képtelen megismerni Engem. Van némi megértése a külső megjelenésemről, de a lényegemről nem tud; nem ismeri az étel összetevőit, amit megeszik. Ki képes arra, hogy gondosan érzékelje szívemet? Ki képes igazán megérteni akaratomat a jelenlétemben? Amikor leszálok a földre, az sötétségbe burkolózik, és az ember „mélyen alszik”. Mindenhol szertejárok, és minden, amit látok, szakadt, rongyos, ránézni is elviselhetetlen. Olyan, mintha az ember csakis élvezni akarna, és nem kíváncsi a „külvilág dolgaira”. Az összes ember tudta nélkül az egész földet végigpásztázom, de sehol sem látok olyat, ami telve lenne élettel. Azonnal fényt és hőt lobbantok fel, és a harmadik égből a földre nézek. Bár a fény a földre hull, és a hőség szétterül rajta, úgy tűnik, csak a fény és a hőség örvendezik; semmit sem váltanak ki az emberből, aki a kényelemben lubickol. Ezt látva, azonnal az emberek közé bocsátom a „vesszőt”, amelyet készítettem. Ahogy a bot lehull, a fény és a meleg fokozatosan eloszlik, és a föld azonnal sivárrá és sötétté válik – az ember pedig a sötétség miatt megragadja az alkalmat, hogy tovább élvezze életét. Az embernek van némi, halvány tudatossága vesszőm érkezéséről, de nem reagál, és továbbra is élvezi „földi áldásait”. Ezután az Én szám minden ember fenyítését hirdeti, és az embereket az egész világegyetemben keresztre szegezik fejjel lefelé. Amikor eljön az Én fenyítésem, az embert megrázza a hegyek leomlásának és a föld széthullásának zaja, ami után felriad. Megdöbbenve és rémülten szeretne elmenekülni, de már túl késő. Ahogy fenyítésem lezúdul, királyságom leszáll a földre, és minden ország darabokra törik, nyomtalanul eltűnik, és semmi sem marad utána.

Minden nap rátekintek a világegyetem színterére, és minden nap végzem az új munkámat az emberek között. Mégis, az emberek mind elvesznek a munkájukban, és senki sem figyel munkám dinamikájára, és senki sem veszi észre a dolgok önmagán túli állapotát. Olyan ez, mintha az emberek egy új égben és egy új földön élnének, amelyet ők maguk teremtettek, és nem akarják, hogy ezt bárki más megzavarja. Mindannyian azzal vannak elfoglalva, hogy jól érezzék magukat, és csodálják magukat, miközben a „testedzési gyakorlataikat” végzik. Tényleg egyáltalán nincs hely Számomra az ember szívében? Tényleg képtelen vagyok arra, hogy az ember szívének Uralkodója legyek?

Tényleg elhagyta az embert a lelke? Ki gondolkodott el valaha is alaposan a számból jövő szavakon? Ki érzékelte valaha is szívem vágyát? Tényleg valami más vette át az ember szívét? Sokszor kiáltottam már az emberhez, de érzett-e már valaki valaha is könyörületet? Élt-e valaha valaki emberi mivoltban? Az ember élhet testben, de emberi mivolt nélküli. Vajon az ember az állatvilágban született? Vagy a mennyben született, és isteni mivolttal rendelkezik? Követelményeket támasztok az emberrel szemben, mégis olyan, mintha nem értené szavaimat, mintha egy megközelíthetetlen szörnyeteg lennék, amely idegen számára. Oly sokszor csalódtam már az emberben, oly sokszor dühített fel csapnivaló teljesítménye, és oly sokszor keserített el a gyengesége. Miért nem vagyok képes felkelteni a szellemi érzést az ember szívében? Miért nem vagyok képes szeretetet ébreszteni az ember szívében? Miért nem hajlandó az ember úgy kezelni Engem, mint a szeme fényét? Hát az ember szíve nem a sajátja? Talán valami más dolog foglalt helyet a lelkében? Miért jajgat az ember folyton? Miért olyan nyomorult? Amikor szomorú, miért nem vesz tudomást az Én létezésemről? Lehetséges-e, hogy Én szurkáltam meg őt? Lehetséges-e, hogy szándékosan elhagytam őt?

Az én szememben az ember minden dolgok ura. Nem kevés hatalmat adtam neki, és megengedtem, hogy a földön minden dolgot irányítson – a fűvet a hegyeken, az állatokat az erdőkben és a halakat a vízben. Mégis, ahelyett, hogy emiatt boldog lenne, az embert szorongás kínozza. Egész élete gyötrem és rohanás, ürességgel társuló szórakozás; egész életében nincsenek új találmányok és alkotások. Senki sem képes kiszabadulni ebből az üres életből, senki sem fedezte fel az értelmes életet, és senki sem tapasztalta meg az igazi életet. Bár a mai emberek mind az Én ragyogó világosságom alatt élnek, semmit sem tudnak a mennyei életről. Ha nem vagyok irgalmas az emberekkel szemben, és nem mentem meg az emberiséget, akkor minden ember érkezése hiábavaló, földi életük értelmetlen, és hiába távoznak, nincs mire büszkének lenniük. Minden vallás, minden társadalmi réteg, minden nemzet és minden felekezet népe ismeri a földi ürességet, és mindannyian keresnek Engem, és várják visszatérésemet – de ki képes megismerni Engem, amikor megérkezem? Én teremtettem mindent, Én teremtettem az emberiséget, és ma leszálltam az emberek közé. Az ember azonban visszavág, és bosszút áll Rajtam. Vajon nem használ neki az a munka, amit az emberen végzek? Tényleg képtelen vagyok arra, hogy elégedetté tegyem az embert? Miért utasít el Engem az ember? Miért olyan hideg és közömbös Irántam az ember? Miért van a föld tele holttestekkel? Valóban ez a világ állapota, amelyet az ember számára teremtettem? Miért van az, hogy páratlan gazdagságot adtam az embernek, mégis két üres kezét nyújt Nekem cserébe? Miért nem szeret Engem igazán az ember? Miért nem jön soha Elém? Valóban hiábavaló volt minden szavam? Eltűntek-e szavaim, mint a hó a vízből? Miért nem hajlandó az ember együttműködni Velem? Vajon az Én napom eljövetele valóban az ember halálának pillanata? Valóban elpusztíthatom az embert amikor királyságom megalakul? Miért nem fogta fel soha senki az Én szándékaimat egész irányítási tervem során? Miért utálja és

utasítja el az ember a számból jövő kijelentéseket, ahelyett, hogy megbecsülné azokat? Én senkit sem ítélek el, csupán arra készítek minden embert, hogy visszatérjen a nyugalomhoz és elvégezze az önvizsgálat munkáját.

1992. március 27.

Örvendjétek mindnyájan, ti emberek!

Világosságomnál az emberek újra látják a fényt. Szavamban az emberek megtalálják azokat a dolgokat, amiket élveznek. Keletről jöttem, keletről származom. Amikor felragyog a dicsőségem, minden nemzetet megvilágít, mindenre fény vetül, egyetlen dolog sem marad sötétben. Az az élet, amit Isten népe él Istennel a királyságban, mérhetetlenül boldog élet. A vizek táncolnak örömben az emberek áldott élete fölött, a hegyek az emberekkel együtt élvezik a bőségemet. A királyságomban minden ember törekszik, keményen dolgozik, kimutatja hűségét. A királyságban nincs többé lázadás, nincs többé ellenállás; a menny és a föld egymástól függ, az ember és Én mély érzésben közel kerülünk egymáshoz az élet édes boldogságain keresztül, egymásra támaszkodva... Ekkor hivatalosan megkezdem életemet a mennyben. A Sátán háborgása nincs többé, és az emberek nyugalomra jutnak. Kiválasztott népem szerte a világegyetemben az Én dicsőségemben él, összehasonlíthatatlanul áldottak, nem olyan emberekként, akik emberek között élnek, hanem Istennel élő emberekként. Az egész emberiség átesett a Sátán rontásán, és fenéig kiitta az élet keserű és édes nedűjét. Most, az Én világosságomban élve, hogy is ne örvendezne az ember? Hogyan engedheti el az ember könnyű szívvel ezt a gyönyörű pillanatot, és hagyhatja elillanni? Ti, emberek! Énekeljétek a szívetekben lévő dalt, és táncoljatok Nekem örömtökben! Emeljétek fel őszinte szíveteket, és ajánljátok fel Nekem! Verjétek a dobokat, és játsszatok Nekem örvendezve! Gyönyörűségemet az egész világegyetemre kisugározom! Felfedem dicsőséges arcomat az embereknek! Hangosan kiáltok! Felülemelkedem a világegyetemen! Már uralkodom az emberek között! Az emberek magasztalnak Engem! A kék égben sodródok odafent, és az emberek Velem sétálnak. Az emberek között sétálok, és népem körbevesz Engem! Örvendezik az emberek szíve, énekeik megrengetik a világegyetemet, megrepesztik az Emyreumot! A világegyetemet már nem borítja köd; nincs több sár, nem gyűl több szennyvíz. Világegyetem szent emberei! Az Én vizsgálódó tekintetem alatt megmutatjátok igazi arcotokat. Ti nem szennyel borított emberek vagytok, hanem szentek, akik olyan tiszták, akár a jáde kő, ti mindnyájan az Én szeretteim vagytok, ti vagytok az Én gyönyörűségem! Minden dolog újra életre kel! A szentek mind visszatértek, hogy Engem szolgáljanak a mennyben, belépve meleg ölelésembe, nem sírnak és nem aggodalmaskodnak többé, felajánlják magukat Nekem, visszajönnek az otthonomba, és a hazájukban vég nélkül szeretnek

majd Engem! Sosem változnak meg az egész örökkévalóság során! Hol a bánat?! Hol vannak a könnyek?! Hol van a test?! A föld elmúlik, de a menny örök. Minden népnek megjelenek, és minden nép dicsér Engem. Ez az élet, ez a szépség nem változik az időtlen időktől az idők végezetéig. Ez a királyság élete.

26. fejezet

Ki lakott az otthonomban? Ki állt ki Értem? Ki szenvedett kedvemért? Ki adta a szavát Nekem? Ki követett Engem mindmáig, és mégsem vált közömbössé? Miért hideg és érzéketlen minden emberi lény? Miért hagyott el Engem az emberiség? Miért unt Rám az emberiség? Miért nincs melegség az emberi világban? Amíg Sionban voltam, megízleltem a mennyei meleget, és amíg Sionban voltam, élveztem a mennyei áldást. Másfelől az emberiség körében is éltem, megízleltem az emberi világ keserűségét, és saját szememmel láttam az emberek között fennálló összes különböző állapotot. Az ember észrevétlenül megváltozott, ahogyan Én is „megváltoztam”, és csak így jutott el a mai napig. Nem követelem meg, hogy az ember képes legyen bármit is tenni Értem, és azt sem követelem meg, hogy az Én kedvemért gyarapodjon. Csak azt akarom, hogy képes legyen az Én tervem szerint cselekedni, ne legyen engedetlen Velem szemben, és ne legyen Számomra szégyenfolt, hanem tegyen hangos tanúságot Rólam. Az emberek között voltak olyanok, akik méltó tanúságot tettek Rólam, és dicsőítették nevemet, de hogyan tudnák az ember gyakorlatai vagy viselkedése kielégíteni szívemet? Hogyan igazodhatna az ember az Én szívemhez, és hogyan elégíthetné ki az Én akaratomat? A föld összes hegye és vize, a föld virágai, fűvei és fái mind az Én kezem munkáját mutatják, mind az Én nevemért léteznek. Miért van az, hogy az ember mégsem tudja elérni az Általam elvárt színvonalat? Lehet, hogy az ő megalázó alacsonyrendűsége miatt? Lehet, hogy azért, mert Én felemeltem őt? Lehet, hogy túl kegyetlen vagyok vele? Miért fél az ember mindig az Én követeléseimtől? Ma, a királyság sokasága között miért van az, hogy csak a hangomra hallgattok, de az arcomat nem kívánjátok látni? Miért csak a szavaimat nézitek, anélkül hogy összevetnétek őket Lelkemmel? Miért tartotok Engem számon külön égi és földi mivoltomban? Lehet-e, hogy amikor a földön vagyok, nem ugyanaz vagyok, mint a mennyben? Lehet-e, hogy amikor a mennyben vagyok, nem tudok leszállni a földre? Lehet-e, hogy amikor a földön vagyok, méltatlan vagyok arra, hogy a mennybe vigyenek? Mintha olyankor, amikor a földön vagyok, alantas teremtmény lennék, mintha olyankor, amikor a mennyben vagyok, fennkölt lény lennék, és mintha ég és föld között áthidalhatatlan szakadék tátongana. Mégis úgy tűnik, hogy az emberek világában semmit sem tudnak e dolgok eredetéről, hanem mindig Velem szemben futnak, mintha szavaimnak csak hangjuk lenne, de semmi jelentésük. Az egész emberiség energiát fordít a szavaimra, saját kutatásokra vállalkozik külső megjelenésemmel kapcsolatban, de mindannyian kudarcot

vallanak, erőfeszítéseik nem hoznak gyümölcsöt, ehelyett szavaim lesújtják őket, és nem mernek újra felállni.

Amikor próbára teszem az emberiség hitét, egyetlen ember sem tesz igaz tanúságot, egyetlen ember sem képes felajánlani mindenét; az ember ehelyett továbbra is rejtőzködik, és nem hajlandó megnyílni, mintha el akarnám ragadni a szívét. Még Jób sem állt soha igazán szilárdan a megpróbáltatása során, és nem sugárzott kedvességet a szenvedés közepette. Minden emberen halvány zöld árnyalat jelenik meg a tavaszi melegben; a tél hideg szélrohamaiban sohasem maradnak zöldek. Csontos és sovány természetével az ember nem tudja beteljesíteni szándékomat. Az egész emberiségben nincs senki, aki példaképül szolgálhatna mások számára, mert minden ember alapvetően egyforma, és nem különbözik egymástól, alig különbözteti meg őket egymástól valami. Emiatt az emberek még ma sem képesek teljesen megismerni munkáimat. Csak amikor fenyítésem az egész emberiségre leszáll, akkor fognak – tudtukon kívül – tudomást szerezni munkáimról, és anélkül, hogy bármit tennék vagy bárkit kényszerítenék, az emberek megismernek Engem, és ezáltal tanúi lesznek munkáimnak. Ez az Én tervem, ez a munkáimnak az az aspektusa, amely nyilvánvalóvá válik, és ez az, amit az embernek tudnia kell. A királyságban a teremtés számtalan dolga kezd újraéledni és visszanyerni életerejét. A föld állapotában bekövetkező változások miatt az egyes szárazföldek közötti határok is elkezdenek eltolódni. Megjövendöltem, hogy amikor elválik föld a földtől, és föld a földdel egyesül, az lesz az az idő, amikor minden nemzetet darabokra zúzok. Ekkor megújítom az egész teremtést, és újraosztom az egész világegyetemet, ezáltal rendet teszek a világegyetemben, és a régit újjá alakítom – ez a tervem, és ezek a munkáim. Amikor a nemzetek és a világ népei mind visszatérnek trónom elé, akkor veszem majd a menny minden bőségét, és az emberi világra ruházom, hogy hála Nekem, az a világ páratlan bőségben fürödjön. De mindaddig, amíg a régi világ létezik, haragomat nemzeteire zúdítom, nyíltan kihirdetem adminisztratív rendeleteimet az egész világegyetemben, és fenyítéssel látogatom meg mindazokat, akik megszegik azokat:

Amikor a világegyetem felé fordítom az arcom, hogy beszéljek, az egész emberiség hallja a hangomat, és látja mindazokat a munkákat, amelyeket a világegyetemben véghezvittem. Azok, akik akaratom ellen fordulnak, vagyis akik ellenszegülnek Nekem az ember cselekedeteivel, azokra fenyítésem sújt le. Fogom az égbolt csillagainak sokaságát, és újrateremtem őket, és hála Nekem, a nap és a hold megújul – az égbolt nem lesz többé olyan, mint volt, és számtalan dolog megújul a földön is. Minden teljessé válik szavaim által. A világegyetem sok nemzetét újra felosztják, és a királyságom lép a helyükre, úgy, hogy a föld nemzetei örökre eltűnnek, és minden egy olyan királysággá válik, amely Engem imád; a föld minden nemzete elpusztul és megszűnik létezni. A világegyetem emberi lényei közül mindazok, akik az ördöghöz tartoznak, ki lesznek irtva, és mindazokat, akik a Sátánt imádják, égő tüzem pusztítja el – vagyis, kivéve azokat, akik most az áramlaton belül vannak, mind hamuvá lesznek. Amikor megfenyítem a sok népet, a vallásos világban lévők különböző mértékben visszatérnek királyságomba,

munkáim által meghódítva, mert látták a fehér felhőn lovagló Szent eljövételét. Minden ember a maga fajtája szerint lesz elkülönítve, és tetteinek megfelelő fenyítésben részesül. Mindazok, akik Ellenem fordultak, elpusztulnak; ami pedig azokat illeti, akiknek földi tetteiben Én nem szerepeltem, ők – annak alapján, ahogyan felmentették magukat – továbbra is létezni fognak a földön, fiaim és népem kormányzása alatt. Ki fogom nyilatkoztatni Magamat a számtalan népnek és a számtalan nemzetnek, és saját hangommal fogok zengeni a földön, hirdetve nagy munkám befejezését, hogy az egész emberiség a saját szemével láthassa.

Ahogy hangom egyre mélyebbé és intenzívebbé válik, a világegyetem állapotát is megfigyelem. Szavaim által a teremtés számtalan dolga újjá válik. A menny megváltozik, akárcsak a föld. Az emberiség az eredeti formájában tárul fel, és lassan minden egyes ember fajtája szerint elkülönül, és észrevétlenül visszatalál családjá kebelébe. Ez nagyon fog Nekem tetszeni. Megszabadulok a zavarásoktól, nagyszerű munkám észrevétlenül beteljesedik, és a teremtés számtalan dolga mind átalakul. Amikor megteremtettem a világot, minden dolgot fajtája szerint formáltam, minden formával rendelkező dolgot fajtájával együtt helyeztem el. Ahogy irányítási tervem vége közeledik, visszaállítom a teremtés korábbi állapotát; mindent úgy állítok vissza, ahogyan eredetileg volt, mélyrehatóan megváltoztatva mindent, hogy minden visszatérjen tervem kebelébe. Eljött az idő! Tervem utolsó szakasza hamarosan megvalósul. Ó, tisztátalan, régi világ! Szavaim alatt biztosan el fogsz bukni! Tervemnek köszönhetően biztosan semmivé fogsz válni! Ó, a teremtés számtalan dolga! Mindannyian új életre keltek szavaim által – veletek lesz a ti felséges Uratok! Ah, tiszta és makulátlan új világ! Dicsőségemben biztosan újjá fogsz éledni! Ah, Sion hegye! Ne hallgass többé – diadalmasan tértem vissza! A teremtés közepéből vizsgálom az egész földet. A földön az emberiség új életet kezdett, és új reményt nyert. Ó, népem! Hogyan ne térhetnél vissza az életbe az Én fényemben? Hogyan ne ugrálhatnál örömdben vezetésem alatt? A földek ujjongva kiáltoznak, a vizek vidám nevetéstől harsognak! Ah, feltámadt Izráel! Hogyan ne éreznél büszkeséget az Én eleve elrendelése miatt? Ki sírt? Ki jajgatott? A régi Izráel megszűnt létezni, és a mai Izráel felemelkedett, toronymagasan felegyenesedve a világban és az egész emberiség szívében. A mai Izráel az Én népemen keresztül biztosan eléri a lét forrását! Ó, gyűlölt Egyiptom! Csak nem vagy még mindig ellenem? Hogyan használhatod ki kegyelmemet, és hogyan próbálhatod meg elkerülni fenyitésemet? Hogyhogy nem tudsz létezni a fenyítésemben? Mindazok, akiket szeretek, biztosan élni fognak az örökkévalóságig, és mindazokat, akik Ellenem vannak, biztosan meg fogom fenyíteni örök időkre. Mert Én féltékeny Isten vagyok, és nem kímélem könnyelműen az embereket mindazért, amit tettek. Vigyázni fogok az egész földre, és a világ keleti felén igazsággal, fenséggel, haraggal és fenyítéssel megjelenve nyilatkoztatom magamat az emberiség számtalan seregének!

27. fejezet

Az emberi viselkedés soha nem érintette meg a szívemet, és soha nem tűnt Számomra értékesnek. Az ember szemében mindig szigorú vagyok vele szemben, és mindig hatalmat gyakorlok felette. Az ember összes cselekedetében alig van valami, ami az Én érdekemben történik, alig van valami, ami szilárdan megáll szemeim előtt. Végső soron minden emberi összedől előttem egyetlen suttogás nélkül; csak azután teszem nyilvánvalóvá tetteimet, hogy mindenki megismerjen Engem a saját kudarcán keresztül. Az emberi természet változatlan marad. Ami a szívükben van, az nem egyezik meg az Én akaratommal – az nem az, amire szükségem van. Amit a legjobban gyűlölök, az az ember makacssága és visszaesése, de mi az az erő, ami arra készíti az emberiséget, hogy továbbra se ismerjen Engem, hogy mindig távol tartson Engem, és soha ne cselekedjen akaratom szerint Énelőttem, hanem inkább ellenkezzen Velem a hátam mögött? Ez lenne az ő hűségük? Ez az Irántam érzett szeretetük? Miért nem tudnak megtérni és újjászülni? Miért akarnak az emberek örökké a mocsárban élni a sármentes hely helyett? Lehet, hogy rosszul bántam velük? Lehet, hogy rossz irányba tereltem őket? Lehet, hogy a pokolba vezetem őket? Mindenki hajlandó a „pokolban” élni. Amikor jön a világosság, a szemük azonnal megvakul, mert minden, ami bennük van, a pokolból származik. Az emberek azonban nem tudnak erről, és egyszerűen élvezik ezeket a „pokoli áldásokat”. Még a mellükhöz is szorítják őket, mint kincseket, rettegve attól, hogy elragadom ezeket a kincseket, és elveszem tőlük a „létük gyökerét”. Az emberek mind rettegnek Tőlem, ezért amikor a földre jövök, távol maradnak Tőlem, nem szeretnek közeledni Hozzám, mert nem akarnak „bajt hozni magukra”, hanem inkább a családjukon belüli harmóniát szeretnék fenntartani, hogy élvezhessék a „földi boldogságot”. Én azonban nem engedhetem meg az emberiségnek, hogy azt tegye, amit akar, mivel éppen az ember családjának elpusztítása az, amiért itt vagyok. Attól a pillanattól kezdve, hogy megérkezem, a béke eltűnik az otthonukból. Szándékomban áll darabokra zúzni minden nemzetet, nem is beszélve az emberiség családjáról. Ki menekülhet meg a markomból? Lehet-e, hogy azok, akik áldásokban részesülnek, vonakodásuk miatt megmenekülhetnek? Lehetséges-e, hogy azok, akiket fenyegetés ér, rettegésükkel elnyerhetik szimpátiámat? Az emberek minden szavamban látták akaratomat és cselekedeteimet, de ki tud valaha is kiszabadulni saját gondolatai szövevényéből? Ki tud valaha is kiutat találni akár szavaimmal, akár szavaim nélkül?

Az ember megtapasztalta az Én szívélyességemet, az ember buzgón szolgált Engem, és az ember komolyan meghódolt Előttem, mindent megtett Értem a jelenlétemben. A mai embereknek azonban ez elérhetetlen; nem tesznek mást, mint lélekben sírnak, mintha elragadta volna őket egy éhes farkas, és csak tehetetlenül néznek Rám, szüntelenül Hozzám kiáltozva. Ám végül nem tudnak szabadulni szorult helyzetükből. Visszagondolok arra, hogy a múltban az emberek milyen ígéreteket tettek a jelenlétemben, égre-földre esküdtek a jelenlétemben, hogy szeretetükkel viszonzózzák

kedvességemet. Szomorúan sírtak előttem, és sírásuk hangja szívszorító, nehezen elviselhető volt. Elszántságuk miatt gyakran nyújtottam segítséget az embereknek. Számtalanszor jöttek Elém emberek, hogy behódoljanak Nekem, kedves viselkedésüket nehéz elfelejteni. Számtalanszor szerettek Engem, rendíthetetlen hűséggel, csodálatra méltó buzgósággal. Számtalanszor szerettek Engem olyannyira, hogy akár életüket is feláldozták, jobban szerettek Engem, mint saját magukat – és látva őszinteségüket, elfogadtam szeretetüket. Számtalanszor felajánlották magukat a jelenlétemben, az Én ügyemért, nem törődve a halállal, Én pedig lesimítottam az aggodalmat a homlokukról, és gondosan számba vettem az arcvonásaikat. Számtalanszor volt, hogy úgy szerettem őket, mint egy féltve őrzött kincset, és számtalanszor volt, hogy úgy gyűlöltem őket, mint saját ellenségemet. Mindazonáltal, ami az elmémbe van, az az ember számára felfoghatatlan marad. Amikor az emberek szomorúak, jövök, hogy megvigasztaljam őket, és amikor gyengék, jövök, hogy segítsek rajtuk. Amikor eltévednek, útbaigazítom őket. Amikor sírnak, letörölöm könnyeiket. Ám amikor Én vagyok szomorú, ki tud Engem a szívével megvigasztalni? Amikor rettenetesen aggódok, ki veszi figyelembe az érzéseimet? Amikor bánatos vagyok, ki tudja orvosolni a sebeket a szívemben? Amikor szükségem van valakire, ki jelentkezik arra, hogy együttműködjön Velem? Lehet-e, hogy az emberek korábbi hozzáállása Irántam már elveszett, és soha nem tér vissza? Miért van az, hogy semmi sem marad meg belőle az emlékezetükben? Hogyan lehetséges, hogy az emberek elfelejtették mindezeket a dolgokat? Vajon nem azért van mindez, mert az emberiséget megrontotta az ellensége?

Amikor az angyalok zenélnék, hogy dicsőítsenek Engem, ez mindenképp felkelti az emberek iránti együttérzésemet. Szívemet azonnal szomorúság tölti el, és képtelen vagyok megszabadulni ettől a fájdalmas érzelemtől. Az emberektől való elválás, majd az emberekkel való újraegyesülés örömeiben és bánataiban képtelenek vagyunk érzéseket megosztani egymással. Elválasztva fent a mennyben és lent a földön, ritka az az alkalom, amikor az ember és én találkozhatunk. Ki tud megszabadulni a korábbi érzések iránti nosztalgiától? Ki tud felhagyni a múlton való merengéssel? Ki ne reménykedne a múlt érzéseinek fennmaradásában? Ki ne sóvárogna visszatérésem után? Ki ne vágyakozna az emberekkel való újraegyesülésem után? Szívem nagyon nyugtalan, és az ember lelke mélységesen aggódik. Bár lélekben egyformák vagyunk, mégsem lehetünk gyakran együtt, és nem láthatjuk egymást gyakran. Így az egész emberiség élete tele van bánattal, és hiányzik belőle az életerő, mert az ember mindig is vágyott Utánam. Olyan ez, mintha az emberi lények az égből levert tárgyak lennének; nevemet kiáltják a földön, felemelve tekintetüket Hozzám a földről – de hogyan menekülhetnek meg a ragadozó farkas állkapcsától? Hogyan szabadulhatnak meg fenyegetéseitől és kísértéseitől? Hogyne áldoznák fel magukat az emberek, mivel engedelmeskednek az Én tervem rendjének? Amikor hangosan könnyörognek, elfordítom tőlük az arcomat, nem bírom tovább nézni őket; de hogyne hallanám meg könnyel teljes kiáltásaikat? Helyre fogom hozni az emberi világ igazságtalanságait. Saját

kezemmel végzem majd a munkámat az egész világon, megtiltva a Sátánnak, hogy újra kárt tegyen népemben, megtiltva az ellenségnek, hogy újra azt tegyen, amit akar. Király leszek a földön, és oda helyezem át a trónomat, minden ellenségemet arra kényszerítve, hogy a földre boruljon, és megvallja Előttem bűneit. Szomorúságomba harag vegyül, az egész világegyetemet laposra taposom, senkit sem kímélve, és rémületet ültetek ellenségeim szívébe. Az egész földet romhalmazzá teszem, és ellenségeimet a romokba döntöm, hogy ezután többé ne rontsák meg az emberiséget. Tervem már meg van határozva, és senki – bárki legyen is az – nem változtathatja meg. Miközben fenséges pompával a világegyetem fölött barangolok, az egész emberiség újjá lesz teremtve, és minden újjáéled. Az ember nem fog többé sírni, nem fog többé segítségért kiáltani Hozzám. Akkor a szívem örülni fog, és az emberek ünnepezve térnek vissza Hozzám. Az egész világegyetem, tetejétől az aljáig, ujjongani fog...

Ma a világ népei között azt a munkát végzem, amelynek elvégzésére vállalkoztam. Az emberek körében mozgok, tervem szerint végezve minden munkát, és az egész emberiség az Én akaratom szerint osztja fel a különféle nemzeteket. A földön élő emberek figyelmüket saját rendeltetési helyükre irányítják, mert a nap valóban közeledik, és az angyalok megszólaltatják harsonáikat. Nem lesz több késedelem, és az egész teremtés örvendezve táncolni kezd. Ki hosszabbíthatja meg az Én napomat saját akaratából? Egy földlakó? Vagy a csillagok az égen? Vagy az angyalok? Amikor kijelentem, hogy elkezdem Izráel népének üdvözítését, az Én napom az egész emberiségre rányomja a bélyegét. Minden ember fél Izráel visszatérésétől. Amikor Izráel visszatér, az lesz az Én dicsőségem napja, és az lesz az a nap is, amikor minden megváltozik és megújul. Mivel az igazságos ítélet közvetlenül közeledik az egész világegyetemhez, minden ember félénkké és rémültté válik, mert az emberi világban az igazságosságról sosem hallottak. Amikor az igazságosság Napja megjelenik, a Kelet megvilágosodik, amely azután az egész világegyetemet megvilágítja, és mindenkit elér. Ha az ember valóban képes megvalósítani az Én igazságosságomat, akkor mitől kellene félni? Egész népem várja az Én napom érkezését, mindannyian vágnak az Én napom eljövetelére. Arra várnak, hogy megtorlást hozzak az egész emberiségre, és hogy elrendezzem az emberiség rendeltetési helyét az Én szerepemben az igazságosság Napjaként. Királyságom az egész világegyetem felett formát ölt, és trónom emberek százmillióinak szívében uralkodik. Az angyalok segítségével nagyszerű megvalósításom hamarosan gyümölcsözővé válik. Minden Fiam és az Én népem sóvárogva várja visszatérésemet, arra vágyva, hogy újra egyesüljek velük, és soha többé ne váljunk el egymástól. Hogyne száguldhathna egymás felé örömteli ünneplésben királyságom sokasága, mivel együtt vagyok velük? Lehet ez egy olyan újraegyesülés, amelyért nem kell árat fizetni? Minden ember szemében tiszteletreméltó vagyok, mindenki szavai Engem hirdetnek. Sőt, amikor visszatérek, minden ellenséges sereget legyőzök. Eljött az idő! Elindítom munkámat, Királyként fogok uralkodni az emberek között! Visszatérésem ideje elérkezett! Épp indulni készülök! Ez az, amit mindenki remél, ez az,

amit mindenki kíván. Hagyom, hogy az egész emberiség meglássa az Én napom érkezését, és mindannyian örömmel üdvözljék az Én napom eljövételét!

1992. április 2.

28. fejezet

Sionból jöve minden dolog engem várt, és amikor visszatértem Sionba, minden ember üdvözölt. Jöttöm és mentem során lépteimet soha nem akadályozták meg olyan dolgok, amelyek ellenségesek voltak Velem szemben, és ezért munkám gördülékenyen haladt. Ma, amikor eljövök valamennyi teremtmény közé, valamennyi dolog hallgatással üdvözöl Engem, attól való mélységes félelmében, hogy ismét távozom, és hogy így elveszítik azt, amire támaszul hagyatkoznak. Minden dolog a vezetésemet követi, és mindenki a kezem által mutatott irányt figyeli. A számból jövő szavak sok teremtményt tökéletessé tettek, és az engedetlenség sok fiát megfenyítették. Ezért minden ember árgus szemmel figyeli szavaimat és figyelmesen hallgatja a számból jövő kijelentéseket, és mélységesen fél attól, hogy elszalasztja ezt a jó lehetőséget. Éppen ezért beszéltem tovább, hogy munkámat gyorsabban elvégezhessem, és hogy az örömteli állapotok hamarabb megjelenhessenek a földön, és orvosolhassák a földi pusztulás színtereit. Amikor felnézek az égre, az az idő, amikor ismét az emberiség felé fordítom tekintetemet; minden táj azonnal megtelik élettél, többé nem száll a por a levegőben, és az iszap nem fedi többé a földet. Szemeim egyszerre felragyognak, és valamennyi táj népét arra készítetik, hogy felnézzenek Rám, és menedéket keressenek Bennem. A mai világ emberei között – beleértve mindazokat, akik az Én hajlékomban vannak jelen – ki az, aki valóban menedéket keres Bennem? Ki adja a szívét az Általam fizetett árért cserébe? Ki lakott valaha is békében a hajlékomban? Ki ajánlotta fel magát valaha is igazán a a szíнем előtt? Amikor követelményeket támasztok az emberrel szemben, azonnal bezárja „kis raktárát”. Amikor adok az embernek, gyorsan kinyitja a száját, hogy sunyi módon elvegye kincseimet, és szívében gyakran reszket, mélységes félelemmel, hogy visszavágok neki. Így az ember szája félig nyitva, félig csukva van, és képtelen igazán élvezni a gazdagságokat, amelyeket adományozok. Nem könnyen ítélem el az embert, mégis mindig rángatja a kezemet, és arra kér, hogy irgalmazzak neki; csak akkor leszek az emberhez ismét „irgalmas”, ha könyörög Hozzám, és szájam legdurvább szavait adom neki, úgy, hogy azonnal szégyenkezni kezd, és mivel képtelen közvetlenül elfogadni „irgalmamat”, inkább másokat kényszerít, hogy azt átadják neki. Amikor alaposan felfogta minden szavamat, az ember érettsége arányos lesz kívánságaimmal, és könyörgései gyümölcsözőek lesznek, és nem feleslegesek vagy hiábavalók; megáldom az emberiség azon könyörgéseit, amelyek őszinték, amelyek nem megjátszottak.

Korszakokon át cselekedtem és beszéltem, de az ember még soha nem hallott olyan kijelentéseket, amelyeket ma mondok, és soha nem kapott ízelítőt fenségemből és ítéletemből. Bár a múlt világából néhány ember hallott Rólam legendákat, senki sem fedezte fel igazán gazdagságom mértékét. Bár a mai emberek hallják a szájamból jövő szavakat, mégsem tudják, hogy hány misztérium van a szájamban, és ezért szájamat egy bőségszarunak tartják. Minden ember szeretne megszerezni valamit a szájamból. Legyen szó akár az államtitkokról, akár a menny titkairól, akár a szellemi világ lendületéről, akár az emberiség rendeltetési helyéről, minden ember szeretne ilyen dolgokat kapni. Így, ha összehívnám az embereket, és „történeteket” mesélnék nekik, azonnal felkelnének „betegágyukból”, hogy hallgassák az Én utamat. Túl sok minden hiányzik az emberből: Nemcsak „táplálékkiegészítőkre” van szüksége, hanem ennél többre, „mentális támogatásra” és „lelki táplálékra”. Ez az, ami minden emberből hiányzik; ez minden ember „betegsége”. Én gyógyírt adok az ember betegségére, hogy jobb hatást érthessünk el, hogy valamennyien visszanyerjék egészségüket, és hogy gyógy módjára köszönhetően visszatérhessenek a normális állapotba. Valóban gyűlölte a nagy vörös sárkányt? Igazán, őszintén gyűlölte? Miért kérdeztem ezt töletek annyiszor? Miért teszem fel nektek újra és újra ezt a kérdést? Milyen kép él a szívetekben a nagy vörös sárkányról? Tényleg eltávolították? Tényleg nem tekintitek apátoknak? Minden embernek észre kellene vennie a szándékomat a kérdéseimben. Nem az emberek haragjának kiváltása a célja, sem az, hogy lázadást szítson az emberek között, és nem is az, hogy az ember megtalálja a saját kiútját, hanem az, hogy minden embernek lehetővé tegye, hogy megszabaduljon a nagy vörös sárkány rabságából. Mégsem kellene senkinek sem aggódnia. Minden a szavaim által fog megvalósulni; ember nem vehet részt benne, és egyetlen ember sem képes elvégezni azt a munkát, amelyet Én fogok végrehajtani. Megtisztítom valamennyi táj levegőjét, és eltörölöm a démonok minden nyomát a földön. Már elkezdtem, és a nagy vörös sárkány hajlékában fogom megkezdeni fenyítő munkám első lépését. Így látható, hogy fenyítésem az egész világegyetemet sújtotta, és hogy a nagy vörös sárkány és a tisztátalan szellemek valamennyi fajtája tehetetlen lesz, hogy elkerülje fenyítésemet, mert Én minden területet szemmel tartok. Amikor a földi munkám befejeződik, vagyis amikor az ítélet korszaka véget ér, hivatalosan is megfenyítem a nagy vörös sárkányt. Népem bizonyosan látni fogja a nagy vörös sárkányt ért igazságos fenyítésemet, bizonyosan dicséretet fog zengeni igazságom miatt, és bizonyosan örökké magasztalni fogja szent nevemet igazságom miatt. Ezért hivatalosan teljesítetek majd kötelességeket, és hivatalosan dicsérni fogtok Engem az egész földön, örökkön-örökké!

Amikor az ítélet korszaka eléri a csúcspontját, nem siettetem munkám befejezését, hanem beépítem abba a fenyítés korszakának bizonyítékait, és megengedem, hogy ezt a bizonyítékot minden népem lássa; ez nagyobb gyümölcsöt fog teremni. Ez a bizonyíték az az eszköz, amellyel megfenyítem a nagy vörös sárkányt, és el fogom érni, hogy népem saját szemével lássa azt, hogy jobban megismerje természetemet. Az idő,

amikor népem örömét leli Bennem, az, amikor a nagy vörös sárkányt megfenyítik. Az, hogy a nagy vörös sárkány népét arra készítem, hogy felkeljen és lázadjon ellene, az Én Tervem, és ez az a módszer, amellyel tökéletessé teszem népemet, és ez egy nagyszerű lehetőség egész népem számára, hogy növekedjen az életben. Amikor a fényes hold felkel, a nyugodt éjszaka egy csapásra szertefoszlik. Bár a hold foszladozik, az ember jó hangulatban van, és békésen üldögél a holdfény alatt, és csodálja a holdfényben a gyönyörű tájat. Az ember nem tudja leírni az érzelmeit; mintha vissza szeretné terelni gondolatait a múltba, mintha előre szeretne nézni a jövőbe, mintha élvezné a jelent. Mosoly jelenik meg az arcán, és a kellemes levegő közepette áthatja valami friss illat; ahogy a lágy szellő fújni kezd, az ember megérzi a bódító illatot, és mintha megrészesgülné tőle, képtelen felrázni magát. Éppen ez az az idő, amikor Én személyesen az emberek közé jöttem, és az ember felfokozottan érzékeli a bódító illatot, és így mindenki ezen illat közepette él. Békében vagyok az emberrel, az ember harmóniában él Velem, többé már nem tévelyedik el Irántam való tiszteletében, többé már nem metszem meg az ember hiányosságait, többé már nincs az ember arcán kétségbeesett tekintet, és többé már nem fenyegeti a halál az egész emberiséget. Ma az emberrel együtt haladok előre a fenyítés időszakába, válllvetve haladok előre vele. Végzem a munkámat, ami azt jelenti, hogy lecsapok vesszőmmel az emberek közé, és az arra sújt le, ami lázadó az emberben. Az ember szemében úgy tűnik, hogy vesszőmnek különleges ereje van: Mindazokra lesújt, akik az ellenségeim, és nem kíméli őket egykönnyen; mindazok között, akik Ellenem vannak, a vessző betölti eredendő szerepét; mindazok, akik a kezemben vannak, a szándékom szerint teljesítik kötelességüket, és soha nem szegültek szembe kívánságaimmal, sem nem változtatták meg lényegüket. Ennek eredményeképpen a vizek zúgni fognak, a hegyek leomlanak, a nagy folyók szétválnak, az ember mindig változásra kényszerül, a nap elhomályosul, a hold elsötétül, az embernek nem lesz több békében eltöltött napja, a földön nem lesznek többé nyugodt idők, az égbolt soha többé nem lesz nyugodt és csendes, és nem marad fenn többé. Minden dolog megújul és visszanyeri eredeti megjelenését. A földön minden háztartás szétszakad, és a földön minden nemzet darabokra hullik; elmúlnak a férj és feleség közötti újraegyesülés napjai, anya és fia nem találkozik többé, apa és lánya nem gyűlik össze többé. Mindent, ami valaha volt a földön, szétzúzok majd. Nem adok lehetőséget az embereknek arra, hogy szabadon engedjék érzelmeiket, mivel Nekem nincsenek érzelmeim, és rendkívüli mértékben megvetem az emberek érzelmeit. Éppen az emberek közötti érzelmek miatt taszítottak Engem félre, és így váltam „mássá” a szemükben; az emberek közötti érzelmek miatt felejtettek el Engem; az ember az érzelmei miatt ragadja meg a lehetőséget, hogy „lelkiismeretét” felvegye; az embert érzelmei miatt fárasztja mindig az Én fenyítésem; az ember érzelmei miatt nevez Engem tisztességtelennek és igazságtalannak, és mondja, hogy nem törődöm az ember érzelmeivel, amikor a dolgokat kezelem. Vajon Nekem is vannak rokonaim a földön? Ki dolgozott valaha Hozzám hasonlóan éjjel-nappal, anélkül, hogy élelemre vagy alvásra

gondolt volna, az Én teljes irányítási tervem érdekében? Hogyan lehetne az ember Istenhez hasonlítható? Hogyan lehetne az ember összeegyeztethető Istennel? Hogyan lehetne Isten, aki teremt, ugyanolyan, mint az ember, aki teremtetett? Hogyan tudnék mindig együtt élni és cselekedni az emberrel a földön? Ki képes aggódni a szívemért? Az ember imái? Egyszer beleegyeztem, hogy csatlakozom az emberhez, és együtt haladok vele – és igen, a mai napig az ember az Én gondviselésem és védelmem alatt él, de eljő-e valaha is az a nap, amikor az ember elszakadhat a gondviselésemről? Bár az ember soha nem terhelte magát a szívem iránti aggodalommal, ki tudna tovább élni egy fény nélküli földön? Csak az áldásaimnak köszönhető, hogy az ember mindmáig él.

1992. április 4.

29. fejezet

Azon a napon, amikor minden feltámadt, eljöttem az emberek közé, és csodálatos napokat és éjszakákat töltöttem velük. Az ember csak ilyenkor érzékel egy keveset az Én megközelíthetőségemből, és amint a Velem való érintkezése egyre gyakoribbá válik, meglát valamit abból, amim van és ami vagyok – és ennek eredményeként némi ismeretre tesz szert Rólam. Felemelem a fejem az összes ember között, és figyelek, és mindannyian látnak Engem. Amikor azonban katasztrófa éri a világot, azonnal nyugtalanná válnak, és képmásom eltűnik a szívükből; a katasztrófa érkezése miatt pánikba esnek, és nem veszik figyelembe intéseimet. Sok évet töltöttem az emberek között, de ők sosem vettek észre és soha nem ismertek meg Engem. Ma a saját számmal mondom el ezt nekik, és minden embert Magam elé rendelek, hogy átvegyenek Tőlem valamit, de mégis távol tartják magukat Tőlem, és így nem ismernek meg Engem. Amikor a lépteim végigjárják az univerzumot, és eljutnak a föld határáig, az ember elkezd elmélkedni önmagán, és minden ember eljön majd Hozzám, leborul Előttem, és imádni fog Engem. Ez lesz az a nap, amikor dicsőséget szerzek, az Én visszatérésem napja és az Én távozásom napja is. Megkezdtem most munkámat az egész emberiség körében, hivatalosan is elindítottam irányítási tervem fináléját a teljes világegyetemben. Ettől a pillanattól kezdve, aki nem vigyáz, az ki van téve annak, hogy könyörtelen fenyítés közepébe merüljön, és ez bármelyik pillanatban megtörténhet. Nem azért, mert szívtelen vagyok; inkább azért, mert ez irányítási tervem egy lépése; mindennek az Én tervem lépései szerint kell haladnia, és ezen senki sem változtathat. Amikor hivatalosan megkezdem munkámat, minden ember úgy mozog, ahogyan Én mozgok, úgy, hogy az emberek az egész világegyetemben Velem együtt foglalatossá válnak, „örvendezés” van az egész világegyetemben, és az embereket Én ösztönzőm előre. Következésképpen magát a nagy vörös sárkányt is Én korbácsolom az örület és zavarodottság állapotába, és az Én munkámat szolgálja, és bár nem akarja, képtelen

követni a saját vágyait, így nem marad más választása, mint hogy alávesse magát az Én irányításomnak. A nagy vörös sárkány minden tervemben az Én ellenpontom, az Én ellenségem, és egyben az Én szolgám is; mint ilyen, soha nem engedtem a vele szemben támasztott „követelményeimből”. Ezért az Én megtestesülésem munkájának végső szakasza az ő házában valósul meg. Ily módon a nagy vörös sárkány még inkább képes arra, hogy megfelelően szolgáljon Nekem, amin keresztül meg fogom hódítani, és megvalósítom a tervemet. Minden angyal a döntő csatába indul Velem munkám során, és elhatározza, hogy a végső szakaszban teljesíti kívánságaimat, hogy a földön élő emberek az angyalokhoz hasonlóan behódoljanak Előttem, és ne akarjanak szembeszegülni Velem, és ne tegyenek semmit, ami Ellenem lázad. Ez az Én munkám dinamikája az egész világegyetemben.

Az emberek közé való eljövetelem célja és jelentősége az, hogy megmentsem az egész emberiséget, hogy visszahozzam az egész emberiséget az Én házamba, újraegyesítsem a mennyet a földdel, és arra készítsem az embert, hogy közvetítse a „jeleket” a menny és a föld között, mert ez az ember eredendő rendeltetése. Abban az időben, amikor az emberiséget teremtettem, minden dolgot előkészítettem az emberiség számára, és később megengedtem, hogy az emberiség a követelményeimnek megfelelően megkapja azt a gazdagságot, amit neki adtam. Ezért mondom, hogy az Én irányításom alatt áll mindaz, amit az egész emberiség a mai napig elért. És ez mind az Én tervem. Az egész emberiségben számtalan ember létezik az Én szeretetem oltalma alatt, és számtalan ember él az Én gyűlöletem fenyítése alatt. Bár az emberek mind imádkoznak Hozzám, mégsem képesek megváltoztatni jelenlegi körülményeiket; ha már elvesztették a reményt, akkor csak engedhetik, hogy a természet haladjon a maga útján, és abbahagyhatják az Irántam való engedetlenséget, mert ez minden, amit az ember elérhet. Ami az ember életének állapotát illeti, az embernek még meg kell találnia az igazi életet, még mindig nem látott át a világ igazságtalanságán, sivárságán és nyomorúságos körülményein – és így, ha nem jött volna a katasztrófa, a legtöbb ember még mindig átölelné az anyatermészetet, és még mindig az „élet” zamatával foglalná le magát. Hát nem ez a világ valósága? Nem ez a megváltás hangja, amelyen az emberhez szólok? Miért nem szeretett Engem soha senki igazán az emberiségből? Miért csak akkor szeret Engem az ember, amikor fenyítés és próbatételek veszik körül, de senki sem szeret Engem, amikor az Én oltalmam alatt áll? Sokszor sújtottam fenyítéssel az emberiséget. Vetnek rá egy pillantást, de aztán figyelmen kívül hagyják, és jelenleg nem tanulmányozzák, és nem elmélkednek róla, és így minden, ami az emberre lecsap, az könyörtelen ítélet. Ez csak az egyik módja annak, ahogyan munkálkodom, de még mindig az a célja, hogy megváltoztassam az embert, és megszerettessem vele Magamat.

Én uralkodom a királyságban, sőt, az egész világegyetemen Én uralkodom; Én vagyok a királyság királya és a világegyetem irányítója is. Mostantól kezdve összegyűjtöm majd mindazokat, akik nem a választottak közé tartoznak, és megkezdem

munkámat a pogányok között, és az egész világegyetemnek kihirdetem adminisztratív rendeleteimet, hogy sikeresen elkezdhessem munkám következő lépését. Fenyítést fogok használni, hogy terjesszem munkámat a pogányok között, vagyis erőszakot fogok alkalmazni mindazok ellen, akik pogányok. Természetesen ez a munka a választottak körében végzett munkámmal egyidőben fog zajlani. Amikor az Én népem uralkodik és hatalmat gyakorol a földön, az lesz az a nap is, amikor a földön minden ember meghódított, sőt, ez lesz az az idő, amikor megpihenek – és csak akkor fogok megjelenni mindazoknak, akik meghódítottak. Én megjelenek a szent királyságnak, és elrejtőzöm a mocsok földje elől. Mindazok, akik meghódítottak és engedelmesekké váltak Irántam, a saját szemükkel láthatják az arcomat, és a saját fülükkel hallhatják a hangomat. Ez az áldása azoknak, akik az utolsó napokban születnek, ez az Általam eleve elrendelt áldás, és ezt senki sem változtathatja meg. Ma így dolgozom a jövő munkája érdekében. Minden munkám összefügg egymással, mindegyikben van egy hívás és egy válasz: soha egyetlen lépés sem állt le hirtelen, és soha egyetlen lépés sem történt a többitől függetlenül. Nem így van? Vajon a múlt munkája nem a mai munka alapja? Vajon a múlt szavai nem a mai szavak előfutárai? Vajon a múlt lépései nem a mai lépések eredetét jelentik? Amikor hivatalosan kinyitom a tekercset, akkor az emberek az egész világegyetemben meg vannak fenítve, akkor az emberek szerte a világon próbatételeknek vannak kitéve, és ez az Én munkám csúcspontja; minden ember egy világosság nélküli földön él, és minden ember a környezete által jelentett fenyegetések közepette él. Vagyis ez az az élet, amelyet az ember a teremtéstől kezdve egészen napjainkig soha nem tapasztalt meg, és az idők során soha senki nem „élvezte” ezt a fajta életet, ezért mondom azt, hogy olyan munkát végeztem, amelyet még soha nem végeztek. Ez a dolgok valódi állapota, és ez a belső jelentés. Mivel közeledik az Én napom az egész emberiséghez, mivel ez nem tűnik távolinak, hanem közvetlenül az ember szeme előtt van, ki ne félne tőle? És ki ne örülne neki? Babilon mocskos városa végre megszűnt; az ember ismét egy vadonatúj világgal találkozott, az ég és a föld megváltozott és megújult.

Amikor minden nemzetnek és minden népnek megjelenek, fehér felhők kavarnak az égen, és beborítanak Engem. Így a földi madarak is énekelnek és táncolnak Nekem örömben, kihangsúlyozva a földi hangulatot, és így életre kel minden a földön, hogy többé ne „sodródjon lassan lefelé”, hanem a vitalitás légkörében éljen. Amikor a felhők között vagyok, az ember homályosan látja az arcomat és szememet, és ilyenkor egy kicsit megretten. A múltban legendákban hallott Rólam történeteket, és ennek eredményeként csak félig hisz, félig pedig kételkedik Bennem. Nem tudja, hol vagyok, vagy hogy mekkora az arcom – vajon olyan hatalmas, mint a tenger, vagy olyan határtalan, mint a zöld legelők? Senki sem tudja ezeket a dolgokat. Ma, amikor az ember meglátja az arcomat a felhők között, csak akkor érzi, hogy a legendás Én valóságos, és így egy kicsit kedvezőbben viszonyul Hozzám, és csak az Én cselekedeteim miatt lesz kissé nagyobb az Irántam érzett csodálata. De az ember még mindig nem ismer Engem,

és csak egy részt lát Belőlem a felhőkben. Ezután kinyújtom karomat, és megmutatom az embernek. Az ember megdöbben, és kezét a szája elé kapja attól rettegve, hogy kezem lesújt rá, és ily módon csodálatát egy kis félelemmel egészíti ki. Az ember minden mozdulatomat figyeli, és mélységesen fél attól, hogy lesújtok rá, amikor nem figyel – de Engem nem korlátoz az, hogy az ember figyel, és továbbra is végzem a kezem munkáját. Csupán cselekedeteimnek köszönhető az, hogy az ember valamennyire kedvemben jár, és így fokozatosan Elém kerül, hogy csatlakozzon Hozzám. Amikor teljes egészében felfedem Magam az ember előtt, az ember meglátja majd arcomat, és attól kezdve nem fogom többé elrejteni vagy elfedni Magam az ember előtt. Nyilvánosan fogok megjelenni minden ember előtt az egész világegyetemben, és mindazok, akik húsból és vérből valók, látni fogják minden cselekedetemet. Mindazok, akik a lélekből valók, biztosan békében fognak lakni az Én házamban, és bizonyosan csodálatos áldásokban fognak osztozni Velem. Mindazok, akikről gondoskodom, biztosan megmenekülnek a fenytéstől, és minden bizonnyal elkerülik a lélek fájdalmát és a test gyötrelmeit. Nyilvánosan fogok megjelenni minden nép előtt, uralkodni fogok és hatalmat gyakorolni, hogy többé ne holttestek szaga járja át a világegyetemet, hanem az Én friss illatom terjengjen az egész világon, mert közeledik az Én napom, ébredszik az ember, minden rendben van a földön, és a földi túlélés napjai véget érnek, mert eljöttem!

1992. április 6.

30. fejezet

Az emberek között egyszer összefoglaltam az ember engedetlenségét és gyengeségét, és így megértettem az ember gyengeségét és ismertem az engedetlenségét. Mielőtt az emberek közé érkeztem, már régen megértettem az ember örömeit és bánatait – és emiatt képes vagyok megtenni azt, amit az ember nem tud, és kimondani azt, amit az ember nem tud, és ezt könnyen megteszem. Nem ez a különbség Köztem és az ember között? És ez nem egy egyértelmű különbség? Lehetséges, hogy az Én munkámat hús-vér emberek is elvégezhetik? Lehetséges, hogy ugyanolyan vagyok, mint a teremtettestények? Az emberek Engem „hasznos kifejezésnek” minősítettek – és ez nem azért van, mert nem ismernek Engem? Miért kell megaláznom Magamat ahelyett, hogy magasra emelkednék az emberek között? Miért tagad meg az emberiség folyton Engem, miért nem képes az emberiség az Én nevemet hirdetni? Nagy bánat van a szívemben, de honnan tudhatnák az emberek? Hogyan láthatnák? Az, hogy soha nem kezelik a legfontosabbnak az életükben azt, ami Engem érint, az embereket kábultan és összezavarodottan hagyta, mintha csak altatót vettek volna be; amikor szólítom őket, egyszerűen csak folytatják az álmodozást, és így soha senki nem volt tudatában tetteimnek. Ma a legtöbb ember még mélyen alszik. Csak amikor megszólal a királyság

himnusza, akkor nyitják ki álmos szemüket, és egy kis melankóliát éreznek a szívükben. Amikor botom az emberiség közé csap, még mindig kevéssé figyelnek oda, mintha sorsuk olyan értéktelen lenne, mint a homok a tengerben. Bár legtöbbjüknek van némi tudatossága, még mindig nem tudják, meddig jutottak lépéseim – mert az emberek nem törődnek azzal, hogy megértsék szívemet, és így soha nem tudták kiszabadítani magukat a Sátán rabságából. Minden dolog felett mozgok, és minden dolog között élek, ugyanakkor minden ember szívében központi szerepet töltök be. Emiatt az emberek úgy tekintenek Rám, mint aki más, és azt hiszik, hogy rendkívüli vagyok, vagy pedig azt, hogy kifürkészhetetlen – és ennek eredményeként a Belém vetett bizalmuk napról napra erősebbé válik. Egyszer a harmadik égben hátradőltem, megfigyelve minden embert és dolgot a világegyetemben. Amikor alszom, az emberek elcsendesednek, mélyen félnek attól, hogy megzavarják a pihenésemet. Amikor felébredek, azonnal megelevenednek, mintha azt a munkát végeznék, hogy kifejezetten örömet szerezzenek Nekem. Nem ez a földi emberek hozzáállása Hozzám? A mai emberek közül ki látja, hogy mennyei és földi Énem egy és ugyanaz? Ki nem tiszteli mennyei Énemet? És ki nem nézi le földi Énemet? Miért szakít mindig szét Engem az ember? Miért van az embernek mindig két különböző hozzáállása Hozzám? A megtestesült Isten a földön nem az az Isten, aki a mennyben mindennek parancsol? A mennyei Én nincs most a földön? Miért van az, hogy az emberek látnak Engem, de nem ismernek? Miért van ekkora távolság ég és föld között? Nem érdemesek ezek a dolgok mélyebb emberi vizsgálatra?

Amikor a munkámat végzem, és amikor kijelentéseket teszek, az emberek mindig „ízestítést” szeretnének hozzáadni, mintha a szaglásuk élesebb lenne, mint az Enyém, mintha az erős ízt preferálnák, és mintha Én nem lennék tudatában annak, hogy mire van szüksége az embernek, és ezért az embert kellene „háborgatnom” azért, hogy „kiegészítse” a munkámat. Szándékosan nem csillapítom az emberek pozitivitását, hanem arra kérem őket, hogy tisztítsák meg magukat a Rólam való ismeretük alapján. Mivel túl sok hiányzik belőlük, azt javaslom, hogy tegyenek több erőfeszítést, és így ellensúlyozzák hiányosságait, hogy eleget tegyenek szívemnek. Az emberek egykor ismertek Engem az elképzeléseikben, de ennek egyáltalán nem voltak tudatában, és ezért megbecsülésük olyan volt, mintha a homokot aranyként kezelnék. Amikor emlékeztettem őket, ennek csak egy részét számolták fel, de ahelyett, hogy az eltűnt részt ezüst és arany dolgokkal helyettesítették volna, továbbra is élvezték azt a részt, ami még mindig a kezükben maradt – és ennek eredményeként mindig alázatosak és türelmesek Előttem; képtelenek Velem összeegyeztethetők lenni, mert túl sok elképzelésük van. Ezért elhatároztam, hogy megragadom mindazt, ami az embernek van és ami, és messzire elhajítom, hogy mindenki Velem élhessen, és többé ne legyen távol Tőlem. Az Én munkám miatt van az, hogy az ember nem érti meg akaratomat. Vannak, akik azt hiszik, hogy másodszor is befejezem munkámat, és a pokolba vetem őket. Vannak, akik azt hiszik, hogy új beszédmódot fogok felvenni, és a legtöbbjük reszket a félelemtől: mélyen félnek attól, hogy befejezem a munkámat, és ezután nem

lesz hova menniük, és mélységesen rettegnek attól, hogy megint elhagyom őket. Az emberek mindig régi elképzeléseket használnak az Én új munkám mérésére. Azt mondtam, hogy az emberek soha nem fogták fel a módszert, amellyel dolgozom – most vajon jobb eredményt tudnának felmutatni magukról? Vajon az emberek régi elképzelései nem azok a fegyverek, amelyek megzavarják munkámat? Amikor az emberekhez beszélek, mindig kerülök a tekintetemet, mélyen félnek attól, hogy a tekintetem rájuk szegeződik. Így lehajtják a fejüket, mintha elfogadnák az Általam történő ellenőrzést – és ezt nem az ő elképzeléseik okozzák? Miért van az, hogy a mai napig megaláztam Magamat, de ezt soha senki nem vette észre? Le kell hajolnom az emberért? A mennyből a földre jöttem, leszálltam a magasból egy titkos helyre, eljöttem az emberek közé, és feltártam nekik mindent, amim van és ami vagyok. Szavaim őszinték és komolyak, türelmesek és kedvesek – de ki látta már valaha azt, hogy mi vagyok és mit birtokolok? Még mindig el vagyok rejtve az ember elől? Miért olyan nehéz Számomra az emberrel találkozni? Azért van ez, mert az emberek túl elfoglaltak a munkájukban? Azért van ez, mert elhanyagolom a kötelességeimet, az emberek pedig mind a sikerre törekszenek?

Az emberek tudatában Isten az Isten, és nem könnyű Vele kapcsolatot teremteni, míg az ember az ember, és nem szabadna egykönnyen elzúllenie – az emberek tetteit mégsem lehet Elém hozni. Lehetséges, hogy túl magasak a követelményeim? Lehetséges, hogy az ember túl gyenge? Miért nézik az emberek mindig messziről az Általam követelt normákat? Tényleg elérhetetlenek az ember számára? Igényeim az emberek „alkata” alapján vannak kiszámítva, és így soha nem lépték túl az ember érettségét – de az emberek még így is képtelenek elérni az általam megkövetelt normákat. Számtalanszor el lettem hagyva az emberek között, számtalanszor néztek Rám gúnyos szemekkel az emberek, mintha testemet tövisek borították volna, és utálatos lenne számukra, és ezért az emberek irtóznak Tőlem, és azt hiszik, hogy értéktelen vagyok. Ily módon lökdös Engem ide-oda az ember. Számtalanszor hoztak már haza Engem az emberek alacsony áron, és számtalanszor adtak el drágán, és ennek köszönhető, hogy abban a helyzetben találom Magam, amiben ma vagyok. Mintha az emberek még mindig terveket főznének ki Nekem; legtöbbjük még mindig el akar adni Engem több száz millió dollár haszonért, mert az ember soha nem becsült meg Engem. Ez olyan, mintha közvetítővé váltam volna az emberek között, vagy egy atomfegyverré, amellyel egymással harcolnak, vagy egy közöttük aláírt megállapodássá – és ennek eredményeképpen összességében Én végképp értéktelen vagyok az ember szívében, egy nélkülözhető háztartási cikk vagyok. Mégsem ítélem el emiatt az embert; nem teszek mást, csak megmentem az embert, és mindig is könyörületes voltam az emberek iránt.

Az emberek azt hiszik, hogy nyugodtan fogom érezni Magam, amikor az embereket a pokolba vetem, mintha kifejezetten üzletet kötnék a pokollal, és mintha valamiféle emberkereskedelemre szakosodott osztály lennék, mintha emberek becsapásának

specialistája lennék, és amint a kezemben vannak, drágán fogom eladni őket. Az emberek szája nem mondja ki, de a szívükben ezt hiszik. Bár mindannyian szeretnek Engem, ezt titokban teszik. Ilyen nagy árat fizettem, és ennyit áldoztam cserébe ezért a kis szeretetükért? Az emberek csalók, Én pedig mindig a becsapottak szerepét játszom. Mintha túl jámbor lennék: ha egyszer meglátták ezt a gyenge pontot, folyton becsapnak Engem. A számból származó szavak nem szándékoznak megölni embereket, vagy véletlenszerű címkéket ragasztani rájuk – ezek az ember valósága. Talán néhány szavam „túl messzire megy”, ilyenkor csak „könyöröghetek” az emberek bocsánatáért; mivel nem vagyok az emberi nyelv „szakértője”, a mondanivalómból sok minden nem képes eleget tenni az emberek igényeinek. Talán egyes szavaim áthatolnak az emberek szívére, ezért csak „könyörögni” tudok, hogy legyenek toleránsak; mivel nem vagyok jártas az ember életfilozófiájában, és nem válogatom meg a beszédmódomat, sok szavam zavarba hozhatja az embereket. Lehetséges, hogy egyes szavaim az emberek betegségének gyökerét célozzák meg, és felfedik a betegségüket, ezért azt tanácsolom, hogy vegyél be valamennyit a gyógyszerből, amit neked készítettem, mert nincs szándékomban bántani téged, és ennek a gyógyszernek nincsenek mellékhatásai. Talán néhány szavam nem hangzik „reálisnak”, de „könyörgök” az embereknek, hogy ne essenek pánikba – nem vagyok „fürgé” kezű és lábú, ezért szavaimat még végre kell hajtani. Azt kérem, hogy az emberek legyenek „elnézőek” Velem szemben. Segítenek ezek a szavak az embernek? Remélem, hogy az emberek nyerhetnek valamit ezekből a szavakból, hogy szavaim ne legyenek mindig hiábavalóak!

1992. április 9.

31. fejezet

Soha nem volt hely számomra az emberek szívében. Amikor valóban keresem az embereket, összeszorítják a szemüket, és nem vesznek tudomást tetteimről, mintha minden, amit teszek, csak egy kísérlet lenne arra, hogy a kedvükben járjak, aminek következtében mindig undorodnak tetteimtől. Olyan ez, mintha hiányozna belőlem az öntudat, mintha mindig az emberek előtt fitogtatnám magam, és ezzel felbőszíteném őket, akik „becsületesek és igazak”. Mégis, még ilyen kedvezőtlen körülmények között is kitartok, és folytatom a munkámat. Így azt mondom, hogy megízleltem az emberi tapasztalat édes, savanyú, keserű és csípős ízét, a széllel jövök és az esővel megyek; azt mondom, hogy megtapasztaltam a család üldözését, megtapasztaltam az élet hullámvölgyeit, és megtapasztaltam a testtől való elválás fájdalmát. Amikor azonban a földre jöttem, az emberek ahelyett, hogy befogadtak volna Engem az értük elszenvedett nehézségek miatt, „udvariasan” elutasították jó szándékaimat. Hogy is ne fájt volna ez nekem? Hogyne bántott volna ez engem? Lehetséges-e, hogy csak azért lettem testté,

hogy mindennek ez legyen a vége? Miért nem szeretnek Engem az emberek? Miért viszonozták az emberek szeretetemet gyűlölettel? Lehetséges-e, hogy így kell szenvednem? Az emberek együttérző könnyeket hullatnak földi megpróbáltatásaim miatt, és az emberek dühöngenek szerencsétlenségem igazságtalansága miatt. Mégis, ki ismerte meg valaha is igazán a szívemet? Ki érzékelte valaha is az érzéseimet? Az ember egykor mélységes vonzalmat érzett Irántam, és álmaiban gyakran vágyakozott Utánam – de hogyan is érthetnék meg a földi emberek az Én mennyei akaratomat? Bár az emberek egykor érzékelték szomorúságomat, de ki volt az, aki szenvedőtársként együttértett velem szenvedéseim miatt? Lehetséges-e, hogy a földi emberek lelkiismerete meg tudja mozgatni és meg tudja változtatni szomorú szívemet? Vajon a földi emberek nem képesek elmondani Nekem a szívükben lévő kimondhatatlan nehézséget? A lelkek és a Lélek egymásra vannak utalva, de a hús-vér test korlátai miatt az emberek agya „elvesztette az irányítást”. Egyszer emlékeztettem az embereket, hogy járuljanak Elém, de felhívásom nem készítette az embereket arra, hogy teljesítsék, amit kértem; csupán néztek az égre, könnyes szemekkel, mintha kimondhatatlan nehézséget viselnének, mintha valami az útjukban állna. Így hát összekulcsolták kezüket, és Hozzám könyörögve hajoltak meg az ég alatt. Mivel irgalmas vagyok, áldásaimat osztogatom az emberek között, és személyes megjelenésem pillanata az emberek között egy szempillantás alatt elérkezik – pedig az ember már rég elfelejtette az Égnek tett esküjét. Hát nem éppen ez az ember engedetlensége? Miért szenved az ember mindig „amnéziában”? Talán leszúrtam őt? Lesújtottam a testét? Elmondom az embernek a szívemben lévő érzéseket; miért kerül hát mindig Engem? Az emberek emlékezetében olyan ez, mintha elveszítettek volna valamit, és sehol sem találják, ugyanakkor olyan, mintha az emlékezetük nem lenne pontos. Így az emberek mindig feledékenységűtől szenvednek életükben, és minden ember életének napjai zűrzavarosak. Mégsem tesz senki semmit ez ellen; az emberek nem tesznek mást, csak egymást tapossák és gyilkolják, ami ma már a katasztrofális vereség állapotához vezetett, ami azt eredményezte, hogy az univerzumban minden a mocskos vízbe és a mocsárba zuhant, a megmenekülés esélye nélkül.

Amikor megérkeztem az emberek közé, akkor volt az a pillanat, amikor az emberek hűségesekek lettek Hozzám. Ebben az időben a nagy vörös sárkány is elkezdte gyilkos kezét az emberekre vetni. Én elfogadtam a „meghívást”, és eljöttem, hogy „leüljek a lakomaasztalhoz” az emberek közé, kezemben az emberiség által Nekem adott „meghívólevéllel”. Amikor megláttak Engem, az emberek nem figyeltek rám, mert nem díszítettem fel magam pazar ruhákkal, és csak a „személyi igazolványomat” hoztam magammal, hogy az emberekkel egy asztalhoz üljek. Nem volt drága smink az arcomon, nem volt korona a fejemen, és csak egy pár közönséges házi készítésű cipőt viseltem a lábamon. Ami a legnagyobb csalódást okozta az embereknek, az a rúzs hiánya volt a számon. Továbbá, nem szóltam udvarias szavakat, és a nyelvem nem egy felkészült író tolla volt; ehelyett minden egyes szavam behatolt az ember szívének

mélyébe, ami némileg hozzájárult a számról alkotott „kedvező” benyomáshoz az emberekben. A fent említett megjelenés elegendő volt ahhoz, hogy az emberek „különleges bánásmódban” részesítsenek Engem, és mégis úgy kezeltek, mint egy egyszerű, falusi fajankót, aki nem ismeri a világot, és nincs benne bölcsesség. Még akkor is, amikor mindenki „pénzbeli ajándékokat” nyújtott át, az emberek még mindig nem tekintettek Engem tiszteletre méltónak, hanem minden tisztelet nélkül, csupán vonakodva és ingerülten jöttek Elém. Amikor a kezemet kinyújtottam, azonnal megdöbbentek, letérdeltek és nagy kiáltásokat hallattak. Összegyűjtötték az összes „pénzadományt”, amit kaptam. Mivel az összeg nagy volt, azonnal milliomosnak gondoltak, és a rongyos ruhákat a beleegyezésem nélkül letépték a testemről, és újakkal cserélték le őket – ez azonban nem tett boldoggá. Mivel nem voltam hozzászokva az ilyen könnyű élethez, és megvetettem ezt az „első osztályú” bánásmódot, mivel a szent házból származom, és – mondhatni – mivel „szegénységbe” születtem, nem voltam hozzászokva a fényűző élethez, hogy az emberek mindenben kiszolgáljanak. Csak azt kívánom, hogy az emberek képesek legyenek megérteni a szívemben lévő érzéseket, hogy képesek legyenek elviselni egy kis nehézséget azért, hogy elfogadják a számból jövő kényelmetlen igazságokat. Mivel soha nem tudtam elméletről beszélni, és nem voltam képes az emberiség titkos társadalmi viselkedési módjait használni, hogy kapcsolatba lépjek az emberekkel, és mivel nem vagyok képes szavaimat az emberek arckifejezéséhez vagy pszichológiájához igazítani, az emberek mindig is utáltak Engem, úgy gondolták, hogy nem vagyok méltó az érintkezésre, és azt mondták, hogy éles nyelvem van, és mindig megbántom az embereket. Pedig nincs más választásom: egykor „tanulmányoztam” az emberek pszichológiáját, egykor „utánoztam” az emberek életre vonatkozó filozófiáját, és egykor „nyelvi főiskolára” jártam, hogy megtanuljam az emberek nyelvét, hogy elsajátítsam azokat az eszközöket, amelyekkel az emberek beszélnek, és úgy beszéljek, ahogy az arcukhoz illik – bár sok erőfeszítést tettem, és sok „szakértőt” felkerestem, mindez nem vezetett eredményre. Soha nem volt bennem semmi az emberi mivoltból. Ennyi év alatt erőfeszítéseim a legcsekélyebb eredményt sem hozták, és a legcsekélyebb képességem sem volt soha az emberi nyelvhez. Így az emberek szavai, miszerint „a kemény munka kifizetődik”, „lepattantak” Rólam, és ennek következtében ezek a szavak véget érnek a földön. Anélkül, hogy az emberek észrevették volna, ezt az aforizmat a mennyei Isten megcáfolta, kellőképpen igazolva, hogy ezek a szavak tarthatatlanok. Így hát bocsánatot kérek az emberektől, de nincs mit tenni – ezt kapom azért, mert ilyen „buta” vagyok. Képtelen vagyok megtanulni az emberek nyelvét, elsajátítani az élethez szükséges filozófiát, és szocializálódni az emberekkel. Én csak azt tanácsolom az embereknek, hogy legyenek elnézőek, nyomják el a szívükben lévő haragot, ne okozzanak maguknak problémát Miattam. Ki hozott össze bennünket, hogy egymással érintkezzünk? Ki készítetett arra, hogy ebben a pillanatban találkozzunk, vagy, hogy ugyanazokat az eszméket valljuk?

Az Én természetem áthatja minden szavamat, de az emberek képtelenek felfogni azt az Én szavaimban. Ők csupán szőrszálhasogató módon elemezgetik, amit mondok – mi haszna van ennek? Vajon a Rólam alkotott elképzeléseik tökéletessé tehetik-e őket? Vajon a földi dolgok beteljesíthetik-e akaratomat? Folyamatosan próbáltam megtanítani az embereket arra, hogyan szólják az Én szavaimat, de mintha az embereknek meg lenne kötve a nyelvük, soha nem tudták megtanulni, hogyan szólják az Én szavaimat úgy, ahogy Én szeretném. Szájról szájra tanítottam őket, mégsem voltak képesek soha megtanulni. Csak ezután tettem egy új felfedezést: hogyan is tudnának a földi emberek mennyei szavakat szólni? Nem sérti-e ez a természet törvényeit? De az emberek irántam tanúsított buzgósága és kíváncsisága miatt belekezdtem az embereken végzett munka egy másik részébe. Soha nem szégyenítettem meg az embereket a hiányosságaik miatt, hanem ehelyett aszerint gondoskodom róluk, hogy mi hiányzik nekik. Csak emiatt van az embereknek valamennyire kedvező benyomása Rólam, és ezt az alkalmat arra használom fel, hogy ismét összegyűjtsem az embereket, hogy gazdagságom egy másik részét is élvezhessék. Ebben a pillanatban az emberek ismét elmerülnek a boldogságban, éljenzés és nevetés járja körül a sokszínű felhőket az égen. Megnyitom az emberek szívét, és az emberek azonnal új erőre kapnak, és nem akarnak többé elbújni Előlem, mert megkóstolták a méz édes ízét, és így előveszik minden szemetüket, hogy kicseréljék – mintha szemégyűjtő pont vagy hulladékkezelő állomás lennének. Így, miután meglátják a kifüggesztett „hirdetéseket”, az emberek Elém jönnek és buzgón bekapcsolódnak, mert úgy tűnik, azt gondolják, hogy szerezhetnek néhány „emléktárgyat”, ezért mindannyian „leveleket” küldenek Nekem, hogy részt vehessenek az eseményeken, amiket kitűztem. Ebben a pillanatban nem félnek a veszteségektől, mert az ezekben a tevékenységekben érintett „tőke” nem nagy, és így meg merik kockáztatni a részvételt. Ha nem jutnának emléktárgyakhoz a részvétellel, az emberek elhagynák az arénát, és visszakérnék a pénzüket, és kiszámolnák a „kamatot” is, amivel tartozom nekik. Mivel a mai életszínvonal emelkedett, elérve a „szerény jóléti szintet” és elérve a „modernizációt”, ahol a „vezető tisztviselő” személyesen „megy vidékre”, hogy munkát intézzon, mivel az emberek hite azonnal megsokszorozódott – és mivel az „alkatuk” egyre jobb és jobb lesz, csodálattal tekintenek Rám, és hajlandóak kapcsolatba lépni Velem, hogy elnyerjék a bizalmamat.

1992. április 11.

32. fejezet

Amikor az emberek összegyűlnek Velem együtt, a szívemet öröm tölti el. A kezemben lévő áldásokat azonnal kiosztom az emberek között, hogy az emberek Hozzám gyűljenek, és ne ellenségek legyenek, akik nem engedelmeskednek Nekem, hanem barátok, akik összeegyeztethetők Velem. Így az emberekkel is szívélyesen

bánok. Munkámban az embert egy magas szintű szervezet tagjának tekintem, ezért nagyobb figyelmet fordítok rá, mert mindig is ő volt munkám tárgya. Megalapoztam helyemet az emberek szívében, hogy szívük felnézzen Rám – mégis teljesen tudatlanok abban, hogy miért teszem ezt, és nem tesznek mást, csak várnak. Bár van egy hely, amelyet az emberek szívében létesítettem, ők nem igénylik, hogy ott tartózkodjak. Ehelyett arra várnak, hogy a szívükben lévő „Szent” hirtelen megérkezzen. Mivel az Én identitásom túl „alacsonyrendű”, nem felelek meg az emberek elvárásainak, és ezért kirekesztenek maguk közül. Amit ők akarnak, az az „Én”, aki fenséges és hatalmas, de amikor eljöttem, nem így jelentem meg az embereknek, ezért továbbra is a távolba néztek, és várták azt, aki a szívükben van. Amikor megjelentem az embereknek, ők elutasítottak Engem a tömegek előtt. Csak annyit tehettem, hogy félreálltam, és vártam, hogy az emberek „foglalkozzanak” velem, és figyeltem, hogy az emberek végül mit fognak kezdeni Velem, ezzel a hibás „termékkel”. Nem az emberek sebhelyeit nézem, hanem azt a részüket, amelyik nem sebhelyes, és ez örömömre szolgál. Az emberek szemében én csak egy „kis csillag” vagyok, aki leszállt az égből; én csupán a legkisebb vagyok az égben, és a mai földre érkezésemet Isten rendelte el. Ennek eredményeképpen az emberek több értelmezést találtak ki az „Én” és az „Isten” szavakra, mélységes félelemmel tekintenek Istenre és Rám, mint egy és ugyanazon személyre. Mivel az Én képmásom semmit sem hordoz Isten megjelenéséből, az emberek mind azt hiszik, hogy Én egy szolga vagyok, aki nem tartozik Isten családjába, és azt mondják, hogy ez nem Isten képmása. Talán vannak emberek, akik látták Istent – de a földi belátásom hiánya miatt Isten soha nem „jelent meg” Nekem. Talán túl kevés a „hitem”, és ezért az emberek alantásnak látnak Engem. Az emberek azt képzelik, hogy ha valaki valóban Isten, akkor biztosan jártas az emberi nyelvben, hiszen Isten a Teremtő. Ám a tények pontosan az ellenkezőjét mutatják: nemcsak, hogy nem vagyok jártas az emberek nyelvén, hanem vannak olyan helyzetek, amikor még az emberek „hiányosságait” sem tudom „ellátni”. Emiatt egy kicsit „bűntudatom” van, mert nem úgy cselekszem, ahogy az emberek „megkövetelik”, hanem csupán előkészítem az anyagokat, és annak megfelelően dolgozom, ami „hiányzik” belőlük. Az emberrel szemben támasztott követelményeim egyáltalán nem nagyok, az emberek mégis másként gondolkodnak. Így „alázatuk” minden mozdulatukban megmutatkozik. Mindig hajlamosak arra, hogy Előttem járjanak, utat mutatva Nekem, mélységesen félve attól, hogy eltévedek, rettegve attól, hogy a hegyek mélyén lévő ősi erdőkbe tévedek. Ennek eredményeként az emberek mindig előre vezettek Engem, nagyon félve attól, hogy a tömlöcbe fogok besétálni. Az emberek hitéről némileg „kedvező benyomásom” van, mert „fáradoztak” értem, nem törődve sem az evéssel, sem az alvással, olyannyira, hogy az értem végzett munkájuk miatt éjjel-nappal virrasztottak, sőt beleőszültek – ez elég ahhoz, hogy megmutassa, hogy hitük „meghaladta” a világegyetemet, és „felülmúlta” az apostolokat és prófétákat a korszakok során.

Nem tapsolok ujjongva az emberek nagyszerű képességei miatt, és nem is nézek rájuk hidegen a hiányosságaik miatt. Csupán azt teszem, ami a kezem ügyében van.

Senkivel sem bánok különleges módon, hanem egyszerűen csak a tervem szerint dolgozom. Az emberek azonban nem ismerik akaratomat, és folyton imádkoznak Hozzám dolgokért, mintha a gazdagság, amellyel megajándékoztam őket, képtelen lenne kielégíteni igényeiket, mintha a kereslet meghaladná a kínálatot. De a mai korban az emberek mindannyian érzik, hogy „infláció” van – ennek következtében tele van a kezük azzal, amit Én adtam nekik, hogy élvezzék. Emiatt unnak meg Engem, ezért az életük tele van káosszal, és nem tudják, hogy mit kellene és mit nem kellene enniük. Néhányan még szorongatják is azokat a dolgokat, amelyeket azért adtam nekik, hogy élvezzék, és azokra figyelnek. Mivel az emberek korábban éhínségtől szenvedtek, és számukra nagy dolog, hogy a mai élvezetekhez jutottak, mindannyian „végtelenül hálásak”, és némi változás történt a Velem szembeni hozzáállásukban. Állandóan sírnak Elöttem; mivel oly sokat adtam nekik, állandóan megfogják a kezemet, és „hálájukat hangoztatják”. Én a világegyetemek fölött mozgok, és ahogy sétálok, az egész világegyetem népét figyelem. A földi emberek tömegei között soha nem volt még olyan, aki alkalmas lett volna a munkámra, vagy aki igazán szeretett volna Engem. Ezért ebben a pillanatban megdöbbenve sóhajtok fel, és az emberek azonnal szétszélednek, hogy többé ne gyűljenek össze, mélységesen félve attól, hogy „mindnyájukat egyetlen hálóba fogom”. Ezt az alkalmat arra használom, hogy az emberek közé jöjjek, hogy elvégezzem a munkámat – a megfelelő munkát – ezek között a szétszórt emberek között, kiválasztva azokat, akik alkalmasak arra, hogy munkálkodjak bennük. Nem akarom az embereket „fogva tartani” fenyítésem közepette úgy, hogy soha ne tudjanak elmenekülni. Egyszerűen csak végzem a munkát, amit kell. Azért jöttem, hogy az ember „segítségét” kérjem; mivel irányításomból hiányoznak az emberi tettek, nem lehetséges, hogy munkámat sikeresen befejezzem, ami megakadályozza, hogy munkám eredményesen haladjon. Csak abban reménykedem, hogy az emberekben megvan az elhatározás, hogy együttműködjenek Velem. Nem azt kérem, hogy finom ételt főzzenek Nekem, vagy hogy rendezzenek be számomra egy olyan helyet, ahol le tudom hajtani a fejem, vagy hogy szép ruhákat készítsenek Nekem – a legcsekélyebb figyelmet sem fordítom ezekre a dolgokra. Amikor az emberek képesek lesznek megérteni akaratomat, és karöltve együtt haladni Velem, akkor elégedett leszek a szívemben.

Az égvilágon kicsoda fogadott engem valaha is szívből? Ki szeretett Engem valaha is szívből? Az emberek szeretete mindig felhígított; még Én sem „tudom”, miért nem képes a szeretetük szilárd és elegyítetlen lenni. Így az emberben is sok „titok” rejlik. A teremtetett lények között az embert úgy tekintik, mint aki „csodálatos” és „kifürkészhetetlen”, és ezért „jogosultságai” vannak Elöttem, mintha egyenrangú lenne Velem – de ő semmi különöset nem lát ebben a „státuszában”. Itt nem arról van szó, hogy nem engedem az embereknek, hogy ebben a pozícióban álljanak és élvezzék azt, hanem azt kívánom, hogy legyen bennük illendőségérzet, hogy ne gondoljanak túl sokat magukról; az ég és a föld között távolság van, nem is beszélve arról, ami Isten és az ember között van. Vajon az Isten és az ember közötti távolság nem ennél is nagyobb?

A földön az ember és én „egy hajóban evezünk”, és „együtt vészeliük át a vihart”. Az én identitásom nem ment fel Engem az emberi világ nehézségeinek megtapasztalása alól, és emiatt kerültem abba a helyzetbe, amelyben ma vagyok. Soha nem volt olyan helyem, ahol békésen tartózkodhattam volna a földön, ezért mondják az emberek: „az Emberfiának soha nem volt helye, ahol lehajthatta volna a fejét”. Ennek eredményeképpen az emberek az együttérzés könnyeit is hullatták értem, és félretettek néhány tucat jüant egy „segélyalapra” számomra. Csak ennek köszönhetően van nyugvóhelyem; ha nem lett volna az emberek „segítsége”, ki tudja, hol végeztem volna!

Amikor munkám véget ér, többé nem fogom ezt a „pénzügyi segílyt” igényelni az embertől; ehelyett az én eredendő funkciót fogom betölteni, és a „házam dolgait” mind lehozom az embereknek, hogy élvezhessék. Ma mindenki próbára van téve megpróbáltatásaim közepette. Amikor a kezem hivatalosan az emberre nehezedik, az emberek többé nem fognak csodáló szemmel nézni Rám, hanem gyűlölettel fognak kezelni Engem, és ebben a pillanatban a szívüket azonnal kivájom, hogy mintául szolgáljon. „Mikroszkóp” alatt vizsgálom meg az ember szívét – ott nincs igazi szeretet Irántam. Az emberek évek óta ámítanak és becsapnak Engem – kiderül, hogy mind a bal pitvaruk, mind a jobb kamrájuk az Irántam érzett gyűlölet mérgét tartalmazza. Nem csoda hát, hogy így viszonyulok hozzájuk. Ők mégis teljes tudatlanságban maradnak, és még csak el sem ismerik ezt. Amikor megmutatom nekik a vizsgálatom eredményeit, még mindig nem ébrednek fel; mintha az elméjükben ezek mind a múlt dolgai lennének, és nem kellene ma újra felhozni őket. Így az emberek csak közömbösen nézik a „laboratóriumi eredményeket”. Visszaadják a táblázatot, és elsétálnak. Ráadásul olyanokat mondanak, hogy „ezek nem fontosak, nincsenek semmilyen hatással az egészségemre”. Megvetően mosolyognak egy kicsit, aztán a szemükben enyhe fenyegető tekintet jelenik meg, mintha arra céloznának, hogy ne legyek ennyire leleményes, hogy felületesnek kell lennem. Mintha az, hogy feltártam belső titkaikat, megszegte volna az emberi „törvényeket”, és így még gyűlölködőbbek lesznek Velem szemben. Csak ekkor látom meg az emberek gyűlöletének forrását. Ez azért van, mert amikor figyelem őket, akkor áramlik a vérük, és miután áthalad az ereiken a testükben, bejut a szívükbe, és csak ilyenkor van új „felfedezésem”. Az emberek azonban erre egyáltalán nem gondolnak. Teljesen figyelmetlenek, és nem gondolnak arra, hogy mit nyernek vagy veszítenek, ami elég ahhoz, hogy megmutassák „önzetlen” odaadásuk szellemét. Nem törődnek a saját egészségi állapotukkal, és „rohángálnak” Érttem. Ez az ő „hűségük” is, és ami „dicséretes” bennük, ezért újra „dicsérő” levelet küldök nekik, hogy ez boldoggá tegye őket. Ám amikor elolvassák ezt a „levelet”, rögtön egy kicsit bosszankodnak, mert az Én csendes levelem mindent, amit tesznek, elutasít. Mindig is úgy irányítottam az embereket, ahogyan cselekedtek, mégis úgy tűnik, hogy utálják szavaimat; így amint kinyitom a számat, azonnal összeszorítják a szemüket, és kezüket a fülükre szorítják. Nem tekintenek Rám tisztelettel szeretetem miatt, hanem mindig is gyűlöltek Engem, mert rámutattam hiányosságaikra, felfedve minden birtokukban lévő

javaikat, és így veszteségeket szenvedtek üzletükben, és megélhetésük odalett. Így tehát az Irántam érzett gyűlöletük egyre nő.

1992. április 14.

33. fejezet

Házamban egykoron voltak olyanok, akik dicsőítették szent nevemet, akik fáradhatatlanul dolgoztak, hogy földi dicsőségem betöltse az égboltot. Ennek nagyon örültem, és szívemet boldogság töltötte el – de ki tudna helyettem dolgozni, éjjel és nappal lemondva az alvásról? Az ember elszántsága Előttem örömet szerez Nekem, de lázadása kiváltja haragomat, és így, mivel az ember sosem képes megmaradni a kötelességénél, egyre jobban bánkódom miatta. Miért nem képesek az emberek soha arra, hogy Nekem szenteljék magukat? Miért próbálnak mindig alkudozni Velem? Talán egy kereskedelmi központ vezérigazgatója vagyok? Miért van az, hogy teljes szívemből teljesítem, amit az emberek kérnek Tőlem, de amit Én kérek az embertől, abból nem lesz semmi? Lehetséges volna, hogy Én nem vagyok jártas az üzleti életben, az ember pedig igen? Miért csapnak be Engem az emberek mindig sima beszéddel és hízélgéssel? Miért jönnek az emberek mindig „ajándékokkal”, bebocsátást kérve a hátsó ajtón? Hát erre tanítottam az embereket? Miért tesznek az emberek ilyen dolgokat gyorsan és tisztán? Miért motiváltak az emberek mindig arra, hogy megtévesszenek Engem? Amikor az emberek között vagyok, az emberek teremtettenként tekintenek Engem; amikor a harmadik égben vagyok, a Mindenhatónak tekintenek Engem, aki minden dolgok felett uralkodik; amikor az égboltozaton vagyok, a mindent betöltő Léleknek látnak Engem. Összefoglalva, nincs megfelelő hely számomra az emberek szívében. Olyan ez, mintha hívatlan vendég lennék, az emberek utálnak Engem, és ezért amikor veszek egy jegyet, és elfoglalom a helyemet, elküldenek, azt mondják, hogy nincs hová ülnöm, hogy rossz helyre jöttem, és így nincs más választásom, mint dühösen távozni. Elhatározom, hogy nem állok többé szóba az emberrel, mert az emberek túlságosan szűklátókörűek, a nagylelkűségük túlságosan csekély. Nem fogok többé velük egy asztalnál enni, nem töltök velük több időt a földön. Amikor viszont beszélek, az emberek megdöbbennek; attól félnek, hogy elmegyek, és ezért folyamatosan feltartóztatnak. Látva színlelésüket, azonnal kissé komornak és elhagyatottnak érzem magam a szívemben. Az emberek attól félnek, hogy elhagyom őket, ezért amikor elválnak útjaink, azonnal sírás hangja tölti be a földet, és az emberek arcát könnyek borítják. Én letörölöm a könnyeiket, újra felemelem őket, ők Rám bámulnak, esdeklő szemükkel láthatóan könyörögnek, hogy ne menjek el, és „őszinteségük” miatt velük vagyok. Mégis, ki értheti meg a szívemben lévő fájdalmat? Ki van tekintettel az Én dolgaimra, amelyekről nem lehet beszélni? Az emberek szemében

mintha nem lennének érzelmeim, és ezért mindig is két különböző családból származunk. Hogy is láthatnák a szívemben lévő szomorúságot? Az emberek csak a saját örömeiket áhítják, és nem figyelnek az Én akaratomra, mert az emberek egészen mostanáig nem ismerték irányítási tervem célját, így ma még mindig némán könyörögnek – és mi haszna van ennek?

Amikor az emberek között élek, elfoglalom egy bizonyos helyet az emberek szívében; mivel testben jelentem meg, és az emberek a régi testben élnek, ők mindig testi módon bánnak Velem. Mivel az emberek csak a testet birtokolják, és nincsenek további kiegészítőik, „mindenüket” Nekem adták. Mégsem tudnak semmit; csupán „odaadásukat ajánlják fel” Előttem. Amit Én leíratok, az értéktelen szemét – az emberek mégsem így gondolják. Amikor összehasonlítom az általuk adott „ajándékokat” az Én dolgaimmel, az emberek azonnal felismerik értékemet, és csak ekkor látják meg mérhetetlen voltomat. Nem érzem magam büszkének dicséretük miatt, hanem továbbra is megjelenek az embernek, hogy az emberek mindannyian teljesen megismerjenek Engem. Amikor megmutatom nekik teljességemet, tágra nyílt szemmel néznek Rám, mozdulatlanul állnak Előttem, mint egy sóoszlop. Amikor pedig furcsaságukat látom, alig tudom megállni, hogy ne nevessek. Mivel kinyújtják a kezüket, hogy kérjenek Tőlem dolgokat, odaadom nekik azt, ami a kezemben van, és ők a mellükhöz szorítják, dédelgetik, mint egy újszülött csecsemőt – egy mozdulat, amellyel csak pillanatnyilag foglalkoznak. Amikor megváltoztatom a környezetet, amelyben tartózkodnak, azonnal félredobják a „csecsemőt”, és fejüket a kezükbe hajtva elszaladnak. Az emberek szemében én vagyok az a segítség, aki időtől és helytől függetlenül jelen van; olyan, mintha egy pincér lennék, aki azonnal jön, amint hívják. Így az emberek mindig is „felnéztek” Rám, mintha határtalan erővel rendelkeznék a katasztrófák leküzdésére, ezért mindig is fogták a kezemet, és vezettek Engem a földet átszelő utazásokon, hogy minden dolog lássa, hogy van egy Uralkodójuk, hogy senki ne merje becsapni őket. Én már régen átlátok az embereknek ezen a „tigris fenségét megjátszó róka” trükkjén, mert mindannyian „a saját mesterségüket űzik”, és csalással akarnak hasznot húzni. Én már rég átlátok alattomos, rosszindulatú cselszövésükön, csupán arról van szó, hogy nem akarok ártani a kapcsolatunknak. Nem csinállok bajt a semmiből – annak nincs értéke és jelentősége. Csupán azt a munkát végzem, amit az emberek gyengeségeire való tekintettel tennem kell; ha nem így lenne, hamuvá változtatnám őket, és nem hagynám, hogy tovább létezzenek. Ám a munkámnak, amit végzek, van értelme, és ezért nem fenýítem elhamarkodottan az embert. Ez az oka annak, hogy az emberek mindig is szabad kezet adtak a testüknek. Nem tartják be az Én akaratomat, hanem mindig is az Én ítélőszékem előtt hízelegtek Nekem. Az emberek olyan bátrak, hogy amikor mindenféle „kínzóeszköz” fenyegeti is őket, a legkevésbé sem ingadoznak. A bizonyítékok előtt képtelenek arra, hogy bármilyen ténnyel előálljanak, és nem tesznek mást, csak makacsul Ellenem szegülnek. Amikor arra kérem őket, hogy hozzák elő mindazt, ami mocskos, még mindig két üres kezet mutatnak Nekem – hogy is ne használnák ezt

mások „példaképként”? Ez azért van, mert az emberek „hite” olyan nagy, hogy ők „csodálatra méltóak”.

Elkezdtem a munkámat az egész világegyetemben; a világegyetem népe hirtelen felébredt, és egy központi mag körül mozog, ami az Én munkám, és amikor közöttük „utazom”, mindenki megmenekül a Sátán rabságából, és nem gyötrődik a Sátán nyomorgatása közepette. Az Én napom megérkezése miatt az emberek boldogsággal telnek meg, a szívükben lévő bánat eltűnik, az égen lévő szomorúság felhői oxigénné változnak a levegőben, és ott lebegnek, és ebben a pillanatban élvezem az emberekkel való együttlét boldogságát. Az emberek cselekedetei adnak Nekem valamit, amit élvezhetek, és így többé nem vagyok bosszús. Továbbá, az Én napom eljövetelét kísérve a földi dolgok, amelyek életerővel rendelkeznek, visszanyerik létük gyökerét, minden dolog a földön újra életre kel, és Engem tekintenek létük alapjának, mert Én okozom, hogy minden dolog élettől ragyogjon, és ugyanígy én okozom azt is, hogy csendben eltűnjenek. Így minden dolog várja a számból jövő parancsokat, és örül annak, amit teszek és mondok. Minden dolog között Én vagyok a Legfenségesebb – ugyanakkor minden ember között élek, és az emberek tetteit az ég és a föld teremtésének megnyilvánulásaként használom. Amikor az emberek nagyszerű dicsőítéssel járulnak Elém, mindenek között felmagasztaltatom, és így a földi virágok szebbé lesznek a tűző nap alatt, a fű zöldebbé válik, és az égen a felhők kékebbnek tűnnek. Az Én hangomra az emberek ide-oda futkosnak; ma a királyságomban élő emberek arca örömmel telik meg, és az életük növekszik. Én az egész választott népem között munkálkodom, és nem engedem, hogy munkámat emberi eszmék szennyezzék be, mert én személyesen végzem a saját munkámat. Amikor munkálkodom, az ég és a föld és minden, ami bennük van, megváltozik és megújul, és amikor befejezem munkámat, az emberiség teljesen megújul, többé nem él szorongásban amiatt, amit kérek, mert a boldogság hangja hallható az egész földön, és megragadom ezt az alkalmat, hogy az emberek között osztogassam az áldásokat, amelyeket adok nekik. Amikor Én vagyok az ország Királya, az emberek rettegnek Tőlem, de amikor Én vagyok a Király az emberek között és az emberek között élek, az emberek nem találnak örömet Bennem, mert a Rólam alkotott elképzeléseik túlságosan szomorúak, olyannyira mélyen beágyazódtak, hogy nehéz őket eltávolítani. Az ember megnyilvánulása miatt Én végzem a munkámat, ami helyénvaló, és amikor magasra emelkedem az égbe, és haragomat az emberre zúdítom, az emberek különböző nézetei Velem kapcsolatban azonnal hamuvá válnak. Azt kérem, hogy beszéljenek többször is a Velem kapcsolatos elképzeléseikről, de ők elnémulnak, mintha nem lenne semmijük, és mintha alázatosak lennének. Minél inkább az emberek elképzeléseiben élek, annál inkább megszeretnek Engem, és minél inkább az emberek elképzeléseim kívül élek, annál inkább eltávolodnak Tőlem, és annál több véleményük van Rólam, mert attól kezdve, hogy megteremtettem a világot, egészen máig, mindig az emberek elképzeléseiben éltem. Amikor ma az emberek közé jövök, eloszlatom az emberek minden elképzelését, amit az emberek

egyszerűen visszautasítanak – pedig vannak megfelelő módszereim, amelyekkel kezelhetem az elképzeléseiket. Az embereknek nem kell aggódniuk vagy szoronganiuk; meg fogom menteni az egész emberiséget a saját módszereimmel, elérem, hogy minden ember szeressen Engem, és lehetővé teszem számukra, hogy élvezzék mennyei áldásaimat.

1992. április 17.

34. fejezet

Egyszer meghívtam az embert vendégségbe a házamba, ő azonban ide-oda futkosott a hívásaim miatt – mintha nem is vendégségbe hívtam volna, hanem a kivégzőhelyre vittem volna. Így az Én házam üresen maradt, mert az ember mindig került Engem, és mindig óvakodott Tőlem. Így nem maradtak eszközeim, hogy munkám egy részét véghez vigyem, vagyis úgy történt, hogy visszavontam a lakomát, amelyet neki készítettem, mert az ember nem volt hajlandó élvezni ezt a lakomát, ezért aztán nem is kényszerítettem rá. Az emberre mégis hirtelen rátör az éhség, ezért kopogtat az ajtómon segítségemet kérve – látva, hogy ilyen szörnyű helyzetben van, hogyan szabadítanám meg? Így hát ismét lakomát rendezek az embernek, hogy élvezhesse, és csak ekkor érzi meg, milyen csodálatra méltó vagyok, és így függeni kezd Tőlem. A hozzá való viszonyulásom miatt, fokozatosan szeretni kezd Engem „fenntartások nélkül”, és többé nem gyanakszik arra, hogy a „hamvasztás földjére” küldöm, mert nem ez az Én akaratom. És így az ember csak azután függ igazán Tőlem, miután belelát a szívembe, ami megmutatja, hogy mennyire „óvatos” is. Én azonban nem azért vagyok elővigyázatos az emberrel szemben, mert csalárd, hanem inkább meleg öleléssel indítom meg az emberek szívét. Nem ezt teszem-e jelenleg is? Hát nem ez nyilvánul meg az emberekben a jelenlegi szakaszban? Miért képesek ilyen dolgokra? Miért vannak ilyen érzelmeik? Talán azért, mert valóban ismernek Engem? Vajon azért, mert valóban határtalan szeretettel viseltetnek Irántam? Én senkit sem kényszeríték arra, hogy szeressen Engem, hanem egyszerűen megadom nekik a szabad akaratot, hogy saját maguk dönthessenek; ebbe nem avatkozom bele, és nem is segítek nekik, hogy a sorsukról döntsenek. Az emberek Elém terjesztették elhatározásukat, Elém hozták, hogy megvizsgáljam, és amikor felnyitottam az „ember elhatározását” tartalmazó csomagot, olyan dolgokat láttam benne, amelyek bár kuszák voltak, mégis eléggé „bőségesek”. Az emberek tágra nyílt szemekkel néztek Rám, és nagyon féltek attól, hogy kitépem az elhatározásukat. De az ember gyengesége miatt nem hoztam ítéletet rögtön az elején, hanem becsuktam a csomagot, és folytattam a munkát, amit végezni kell. Az ember azonban nem lép be az Én vezetésembe a munkám nyomán, hanem továbbra is azzal foglalkozik, hogy vajon megdicsérem-e az elhatározását. Oly sok

munkát végeztem, és oly sok szót szóltam, de az ember mindmáig képtelen felfogni akaratomat, és így minden zűrzavaros cselekedete miatt szédül a fejem. Miért nem képes soha felfogni az akaratomat, és miért cselekszik meggondolatlanul, ahogyan neki tetszik? Talán az agya sokkot kapott? Lehetséges, hogy nem érti a szavakat, amelyeket mondok? Miért viselkedik mindig úgy, hogy a szemei ugyan egyenesen előre néznek, de képtelen kitaposni az utat és példát mutatni a jövő népének? Volt-e valaki, aki példát mutasson Péter előtt? Vajon Péter nem az Én vezetésem alatt maradt életben? Miért nem képesek erre a mai emberek? Miért nem képesek még mindig megfelelni akaratomnak, miután van követendő példaképük? Ez azt mutatja, hogy az ember még mindig nem bízik Bennem, ami a mai nyomorúságos körülményekhez vezetett.

Élvezettel figyelem az égen repülő kismadarakat. Bár ők nem hozták Elém elhatározásukat, és nincsenek szavaik, amelyeket Nekem „adhatnának”, mégis örömet lelik abban a világban, amelyet Én adtam nekik. Az ember azonban képtelen erre, és arca tele van melankóliával – lehetséges volna, hogy visszafizethetetlen adóssággal tartozom neki? Miért van az arca mindig könnyekkel csíkozva? Csodálom a dombokon virágzó liliomokat; a virágok és a füvek ellepik a lejtőket, de a liliomok csillogást adnak földi dicsőségemnek a tavasz megérkezése előtt – képes-e az ember ilyesmire? Tudna-e az ember tanúskodni Mellettem a földön, mielőtt visszatérek? Képes lenne-e magát a nagy vörös sárkány országában az Én nevemnek szentelni? Olyan ez, mintha kijelentéseim tele lennének követelményekkel az emberrel szemben – e követelmények miatt gyűlöl Engem; fél a szavaimtól, mert a teste túl gyenge, és alapvetően képtelen elérni azt, amit kérek. Amikor kinyitom a számat, látom, hogy a földi emberek minden irányba menekülnek, mintha az éhínség elől próbálnának megszökni. Amikor eltakarom az arcom, és amikor megfordulok, az embereket azonnal pánik fogja el. Nem tudják, mit tegyenek, mert félnek távozásomtól; elképzeléseik szerint, azon a napon, amikor elmegyek, katasztrófa száll le az égből, az lesz a nap, amikor büntetésük elkezdődik. Mégis, amit teszek, az pontosan az ellentéte az emberek elképzeléseinek; soha nem cselekedtem az ember elképzelései szerint, és soha nem engedtem, hogy az elképzelései összhangban legyenek Velem. Az idő, amikor cselekszem, pontosan az, amikor az ember lelepleződik. Más szóval, tetteimet nem lehet emberi elképzelésekkel mérni. A teremtéstől kezdve egészen napjainkig senki sem fedezett fel „új kontinenst” azokban a dolgokban, amelyeket teszek; senki sem fogta fel azokat a törvényeket, amelyek szerint cselekszem, és senki sem nyitott új kiutat. Így az emberek ma is képtelenek arra, hogy a helyes útra lépjenek – pontosan ez az, ami hiányzik nekik, és ez az, amibe be kellene lépniük. A teremtéstől kezdve a mai napig soha nem kezdtem még ilyen vállalkozásba. Csupán néhány új elemmel egészítettem ki a munkámat az utolsó napokban. Mégis, még ilyen nyilvánvaló körülmények között is képtelenek az emberek felfogni akaratomat – hát nem éppen ez az, ami hiányzik nekik?

Miután belépek az új munkába, új követelményeim lesznek az emberrel szemben. Az ember számára ez olyan, mintha a múltbeli követelmények nem hatottak volna, ezért

felejt el azokat. Mi az az új eszköz, amellyel dolgozom? Mit kérek az embertől? Az emberek maguk is képesek felmérni, hogy amit a múltban tettek, összhangban volt-e akaratommal, és hogy cselekedeteik annak keretein belül voltak-e, amit kértem. Nincs szükség arra, hogy mindent egyenként megvizsgáljak; ők maguk is jól ismerik saját érettségüket, így elméjükben tisztában vannak azzal, hogy meddig mehetnek el, és nincs szükség arra, hogy ezt kifejezetten megmondjam nekik. Amikor beszélek, talán néhányan megütköznek; ezért kerültem, hogy szavaimnak ezt a részét elmondjam, hogy az emberek ne gyengüljenek el emiatt. Hát nem nagyobb hasznára válik ez az ember törekvésének? Nem hasznosabb-e ez az ember fejlődésének? Ki ne szeretné elfelejteni a múltját, és előre haladni? „Meggondolatlanságom” miatt nem tudom, hogy az emberek megértik-e, hogy az eszköz, amellyel beszélek, már egy új birodalomba lépett. Ráadásul, mivel a munkám annyira „lefoglal”, nem volt időm megkérdezni, hogy az emberek megértik-e azt a hangnemet, amellyel beszélek. Ezért csak azt kérem, hogy az emberek legyenek megértőbbek Velem szemben. Mivel a munkám ennyire „lefoglal”, képtelen vagyok személyesen meglátogatni a munkám bázisait, hogy irányítsam az embereket, és így „kevéssé értem” őket. Összefoglalva, minden mástól függetlenül, most kezdtem el vezetni az embert, hogy hivatalosan is belépjen egy új kezdetbe és egy új módszerbe. Az emberek minden kijelentésemben azt látták, hogy abban, amit mondok, van komikum, humor és egy különösen erős gúnyos hangnem. Így a Köztem és az ember között lévő harmónia akaratlanul is megszakad, ami miatt az emberek arcára sűrű felhőtakaró borul. Engem azonban ez nem korlátoz, hanem folytatom munkámat, mert minden, amit mondok és teszek, szükséges része tervemnek; minden, ami a számból elhangzik, segít az embereknek, és semmi, amit teszek, nem jelentéktelen; minden, amit teszek, minden ember számára építő jellegű. Azért hagyom szabadjára és beszélek tovább, mert az ember hiányt szenved. Néhányan talán kétségbeesetten várják, hogy új követelményeket támasszak velük szemben. Ha így van, akkor eleget teszek az igényeiknek. De van egy dolog, amire emlékeztetnem kell benneteket: amikor beszélek, azt remélem, hogy az emberek több belátásra tesznek szert. Remélem, hogy javul az ítélőképességük, hogy többet nyerjenek szavaimból, és így teljesíthessék követelményeimet. Korábban a gyülekezetekben az emberek arra összpontosítottak, hogy foglalkozásban és megtörésben részesüljenek. Szavaim evése és ivása azon az alapon történt, hogy megértették azok célját és forrását – de a mai nap nem hasonlít a múltra, és az emberek teljességgel képtelenek felfogni kijelentéseim forrását, és így nincs esélyük arra, hogy foglalkozzam velük és megtörjem őket, mivel minden energiájukat pusztán arra fordították, hogy szavaimat egyék és igyák. De még ilyen körülmények között is képtelenek maradnak arra, hogy eleget tegyenek követeléseimnek, ezért új követeléseket támasztok velük szemben: azt kérem, hogy Velem együtt lépjenek be a megpróbáltatásokba, hogy lépjenek be a fenyítésbe. Egy dologra azonban hadd emlékeztesselek benneteket: ez nem az ember halálra ítélete, hanem inkább az, amit munkám megkövetel, mert a jelenlegi szakaszban szavaim

túlságosan érthetetlenek az ember számára, és az ember képtelen együttműködni Velem – nincs mit tenni! Én csak arra tudom rávenni az embert, hogy Velem együtt belépjen az új módszerbe. Mi mást lehetne tenni? Az ember hiányosságai miatt Nekem is be kell lépnem abba az áramlatba, amelybe az ember belép – hát nem Én vagyok-e az, aki tökéletessé teszi az embereket? Nem én vagyok-e az, aki ezt a tervet kigondolta? Bár a másik követelmény nem nehéz, nem mellékes az elsőhöz képest. Az utolsó napok embereinek csoportjában végzett munkám egyedülálló vállalkozás, és ezért, hogy dicsőségem betöltse a kozmoszt, minden embernek el kell szenvednie Értem a végső megpróbáltatást. Értitek-e az Én akaratomat? Ez az utolsó követelmény, amit az emberrel szemben támasztok, vagyis azt remélem, hogy minden ember erős, zengő tanúságot tud tenni Mellettem a nagy vörös sárkány előtt, hogy még egyszer utoljára fel tudják ajánlani magukat Értem, és még egyszer utoljára teljesíteni tudják követelményeimet. Képesek vagytok-e erre valóban? A múltban képtelenek voltatok eleget tenni a szívemnek – meg tudjátok-e törni ezt a mintát az utolsó alkalommal? Megadom az embereknek a lehetőséget, hogy elgondolkodjanak; hagyom, hogy alaposan átgondolják, mielőtt végül válaszolnának Nekem – vajon helytelen-e ezt tenni? Várom az ember válaszát, várom a „válaszlevelét” – van-e elég hitetek ahhoz, hogy teljesítsétek követelményeimet?

1992. április 20.

35. fejezet

Elkezdtem véghezvinni munkámat az emberiség körében, lehetővé téve az emberek számára, hogy ugyanabban az áramlatban éljenek, mint Én. Amikor befejezem a munkámat, még mindig az emberiség között leszek, mert ők azok, amit teljes irányítási tervem során irányítok, és arra vágyom, hogy minden dolog mestereivé váljanak. Emiatt továbbra is az emberiség között járok. Ahogy az emberiség és Én belépünk a jelen korszakba, egészen megkönnyebbülök, mivel munkám tempója felgyorsult. Hogy tudnak lépést tartani az emberek? Sok munkát végeztem buta és nehéz felfogású embereken, ők mégsem nyertek szinte semmit, mert nem tartanak becsben Engem. Valamennyi ember között lakoztam, és minden mozdulatukat megfigyeltem, bárhol is legyenek, a föld felett és alatt egyaránt. Mindazok, akik az „emberek” csoportjába tartoznak, ellenállnak Nekem, mintha a „Nekem való ellenállás” lenne az ember feladata, mintha e munka el nem végzése földönfutó árvákká tenné őket, akiket senki nem fogad örökbe. Én azonban nem ítélem el az embereket önkényesen a cselekedeteik és viselkedésük alapján. Inkább támogatom és ellátom őket az érettségükkel összhangban. Mivel az emberek a teljes irányítási tervem központi szereplői, több iránymutatást adok azoknak, akiket beválogattam az „emberi lény” szerepére, hogy ezt a szerepet teljes

szívvel és legjobb képességeik szerint játszassák el, és hogy ez az előadás, amelyet Én rendezek, elsőpró siker legyen. Ez az Én felhívásom az emberiséghez. Ha Én nem imádkoznék az emberiségért, vajon képtelenek lennének eljátszani a szerepüket? Akkor vajon az lenne a helyzet, hogy Én meg tudom valósítani, amit az emberek kérnek Tőlem, ők azonban nem képesek megvalósítani azt, amit Én kérek tőlük? Elmondható, hogy nem használom fel erőmet az emberiség elnyomására. Helyette, ez az Én utolsó kívánságom, amit teljes komolysággal és őszinteséggel kérek tőlük. Tényleg képtelenek megtenni, amit kérek? Sok éve csak adok az embereknek, mégsem kaptam semmit viszonzásul. Ki adott Nekem valaha is bármit? Az Én vérem, verejtékem és könnyeim olyanok legyenek, mint a hegyi pára? Sokszor adtam az embereknek „oltásokat”, és elmondtam nekik, hogy a rájuk vonatkozó elvárásaim nem megerőltetőek. Akkor hát miért kerülnek Engem az emberek folyamatosan? Azért, mert úgy bánok velük, mint a kiscsibékkel, akiket megölnek, amint elkapják őket? Tényleg ennyire erőszakos és embertelen vagyok? Az emberek mindig a saját elképzeléseikkel mérnek Engem. Az ő elképzeléseikben vajon ugyanolyan vagyok, mint a mennyben? Nem úgy tekintek az emberek elképzeléseire, mint az örömem tárgyaira, hanem inkább értékelendő dolgoknak látom a szíveiket. Lelkiismeretük azonban meglehetősen bosszant, mert szerintük Nekem nincs olyanom. Ezért Nekem is van néhány további véleményem az ő lelkiismeretükről. De nem vagyok hajlandó közvetlenül kritizálni a lelkiismeretüket; inkább tovább vezetem őket türelmesen és szisztematikusan. Végül is, az emberek gyengék és képtelenek bármilyen munkát elvégezni.

Ma hivatalosan belépek a korlátlan fenytés birodalmába, amelyet az emberiség mellett élvezek. Kezemmel parancsot is adok, és parancsom alatt az emberiség fegyelmezett; senki sem mer Ellenem szegülni. Mindannyian az Én vezetésem alatt vannak, és véghez viszik az Általam elrendelt munkát, mert ez az ő „feladatuk”. A mennyben és a menny alatt lévő valamennyi dolog közül ki nem veti alá magát az Én terveimnek? Ki nincs az Én markomban? Ki az, aki nem szól dicséretet és magasztalást szavaimért és munkámért? Az emberek csodálják tetteimet és cselekedeteimet, és így minden megmozdulásomra belevetik magukat az Én munkám áramlatába. Ki tudja kiszabadítani magát? Ki menekülhet meg az Általam elrendelt munkától? Adminisztratív rendeletem által az emberek maradásra kényszerülnek; anélkül mind visszalopakodtak volna a „frontvonalról” és „dezertőrökké” váltak volna. Ki az, aki nem fél a haláltól? Képesek az emberek valóban kockáztatni az életüket? Én senkit sem kényszeríték, mert már rég alapos megismerést nyertem az emberi természetről. Így hát mindig is Magamra vállaltam azokat a feladatokat, amelyeket az emberek még soha nem csináltak. Mivel senki nem tudta elvégezni munkámat, személyesen léptem a csatamezőre, hogy élet-halál harcot vívjak a Sátánnal. Manapság a Sátán végtelenül zabolátlan. Miért nem ragadom meg ezt a lehetőséget, hogy megcsillogtassam munkám fókuszát, és felfedjem az erőmet? Ahogy korábban mondtam, a Sátán cselét ellenpontomként használom; nem ez hát a legjobb lehetőség? Csak most fedem fel elégedett mosolyomat, mivel elértem

célomat. Többé nem fogok futkosni és emberek „segítségét” kérni. Felhagytam a nyüzsgéssel és többé élek nem csavargó életet. Mostantól békében fogok élni. Az emberek ugyancsak biztonságban és épségben lesznek, mert eljött az Én napon. A földön egy férfi elfoglalt életét éltem, olyan életet, amelyben látszólag sok igazságtalanság történt. Emberi szemmel nézve, osztoztam örömeikben és bánataikban, ahogy nehézségeikben is. Akárcsak az emberek, Én is éltem a földön és a menny alatt. Ezért ők mindig is teremtettenként láttak Engem. Mivel az emberek nem úgy láttak Engem, amilyen a mennyben vagyok, soha nem tettem túl sok erőfeszítést Értem. A mai helyzet fényében azonban az embereknek nincs más választásuk, mint elismerni, hogy Én vagyok sorsuk Mestere, valamint a felhők közül beszélő szónok. Emiatt az emberek földig hajtották fejüket Előttem imádatban. Ez vajon nem a dicsőséges visszatérésem bizonyítéka? Nem a minden ellenséges erő feletti győzelmem bemutatása? Minden embernek volt már olyan előérzete, hogy a világ a vége felé közeledik, hogy az emberiség nagy tisztogatáson fog átesni. De valójában képtelenek tudatosan megtenni, amit kérek tőlük, így nincs más választásuk, mint sírni fenyítésem alatt. Mit lehet tenni? Ki mondta az embereknek, hogy engedetlenek legyenek? Ki mondta nekik, hogy lépjenek be a végső korba? Miért az utolsó napokban születtek meg az emberi világba? Minden egyes dolgot személyesen Én rendezek el és tervezek meg. Ki az, aki panaszra nyithatja száját?

A világ teremtés óta barangolok az emberiség között, társaságot biztosítva földi létükhöz. A korábbi generációkban azonban soha egyetlen személyt sem választottam ki; az Én néma betűm visszautasította mindannyiukat. Ez azért van így, mert a múltbéli emberek nem kizárólagosan Engem szolgáltak, így viszonzásul Én sem kizárólagosan szerettem őket. Fogták a Sátán „ajándékait”, majd megfordultak és felajánlották azokat Nekem. Nem rágalmazás volt ez Ellenem? És ahogy megtették felajánlásaikat, nem fedtem fel undoromat; hanem saját hasznomra fordítottam cselszövésüket, hozzáadva ezeket az „ajándékokat” irányításom anyagaihoz. Később, miután a gép feldolgozta őket, elégettem a salakot, ami belül volt. A jelen korban az emberek nem sok „ajándékot” ajánlottak fel Nekem, mégsem feddem meg őket emiatt. Ezek az emberek mindig is nyomorogtak és nincstelenek voltak; így – miután megfigyeltem a helyzetük valóságát – soha semmilyen észszerűtlen követelést nem támasztottam velük szemben, amióta eljöttem az emberi világba. Sőt inkább, miután „anyagokat” adtam nekik, megkerestem azt a „végterméket”, amit szeretnék, mert idáig terjed az, amit az emberek el tudnak érni. Oly sok évet töltöttem nehézségek között, megtanulva, mit jelent emberként élni, mielőtt támasztottam volna egy megfelelő követelményt. Ha nem tapasztaltam volna meg az emberi életet, hogyan érthettem volna meg azokat a dolgokat, amelyek megvitatása nehézséget jelent az embereknek? Mindazonáltal az emberek nem így látják ezt; azt mondják, Én vagyok Maga a minden erővel teljes, természetfeletti Isten. Nem pontosan ez az az elképzelés, amelyet minden ember dédelgetett a történelem folyamán, amit még ma is dédelgetnek? Azt mondtam, hogy a földön nincs senki, aki igazán és teljesen

meg tud ismerni Engem. Ennek a megjegyzésnek megvannak a velejárói; ez nem csak üres beszéd. Én Magam tapasztaltam és figyeltem meg ezt, így van megértésem a részletekről. Ha nem jöttem volna le az emberi világba, kinek lett volna esélye megismerni Engem? Ki hallgathatná szavaimat személyesen? Kik láthatnák alakomat maguk között? A korszakokon át mindig elrejtve maradtam a felhőkben. Valamikor az elején előre megmondtam: „Az utolsó napokban le fogok jönni az emberi világba, hogy mintaképpül szolgáljak.” Ezért van az, hogy csak a mai emberek részesülnek abban a jószerencsében, hogy képesek látóterük kiszélesítésére. Ez talán nem egyfajta kedvesség, amit rájuk árasztottam? Tényleg egyáltalán nem tudták megérteni kegyelmemet? Miért oly kábák és lassú felfogásúak az emberek? Idáig eljutottak; miért nem ébredtek fel még mindig? Sok éve vagyok már ebben a világban, de ki ismer Engem? Nem csoda, hogy megfenyítem az embereket. Úgy tűnik, hogy olyan tárgyak ők, amelyeken hatalmamot gyakorolhatom; úgy tűnik, hogy ők a fegyverem lövedékei, amelyek, miután kilövik őket, mind „megszöknek”. Az emberek így képzelik el. Mindig tiszteltem az emberi lényeket; soha nem zsákmányoltam ki őket önkényesen, vagy kereskedtem velük, mint rabszolgákkal. Ez azért van, mert Én nem tudom elhagyni őket, és ők sem hagyhatnak el Engem. Így hát az élet és halál egyfajta köteléke jött létre közöttünk. Mindig is dédelgettem az emberiséget. Noha az emberiség sosem dédelgetett Engem, mindig is Hozzám fordultak, ezért teszek továbbra is erőfeszítéseket értük. Saját kincsemként szeretem az embereket, mert ők földi irányításom „tőkéje”; ezért hát bizonyosan nem fogom kivetni őket. Akaratom az embereket irányában soha nem fog megváltozni. Tényleg képesek bízni eskümben? Hogyan tudnak eleget tenni Nekem az Én kedvemért? Ez a feladat lett kijelölve a teljes emberiség számára; ez az a „házifeladat”, amit kiadtam nekik. Remélem, hogy mindannyian keményen fognak dolgozni, hogy elvégezzék azt.

1992. április 23.

36. fejezet

Mindent az Én kezem rendez el. Ki merészel tetszése szerint cselekedni? Ki tudja ezt könnyen megváltoztatni? Az emberek lebegnek a levegőben, úgy mozognak, akár a por, arcukon grimasszal, amitől tetőtől talpig visszataszítóak lesznek. Nehéz szívvel figyelek a felhők közül: Miért vált ilyenné az ember, aki egykor tele volt életerővel? És miért nincs tudatában ennek, miért érzéketlen erre? Miért „engedi el magát” és hagyja, hogy belepje a piszok? Ennyire nem szereti és nem tiszteli önmagát. Miért tér ki az ember mindig a kérésem elől? Tényleg kegyetlen és embertelen vagyok az irányában? Valóban ellentmondást nem tűrő és észszerűtlen vagyok? Akkor miért néznek mindig csillogó szemekkel Rám az emberek? Miért gyűlölnek folyton Engem? Elhoztam őket az

út végére? Az ember soha nem fedezett fel semmit fenyegetésben, mert mást sem tesz, mint két kézzel kapaszkodik az igába a nyaka körül, mindkét szemével Rám meredve, mintha egy ellenséget figyelne – és Én csak ebben a pillanatban érzékelem, hogy mennyire le van soványodva. Ezért mondom, hogy soha senki nem állt meg szilárdan a megpróbáltatások között. Nem pontosan ilyen az ember érettsége? El kell mondjam neki a „méreteit”? Az ember „magassága” nem nagyobb, mint a földön tekergőző kis féregé, „mellbősege” pedig csak akkora, akár a kígyóé. Ezzel nem kicsinylem le az embert – hát nem ezek az érettségének pontos számadatai? Leminősítettem vajon az embert? Az ember olyan, mint egy csintalankodó gyermek. Az is előfordul, hogy állatokkal játszik, mégis boldog marad; és olyan, mint egy macska, gondtalanul, aggodalom nélkül éli az életét. Talán a Lélek irányítása miatt, vagy a mennyei Isten szerepe miatt, de úgy érzem, hogy mélységesen elegendem van az emberek szertelen földi életstílusából. Az ember élete miatt – amely a parazitáéhoz hasonló – érdeklődésem az „emberi élet” szavak iránt valamelyest megnőtt, így valamivel több „félelemmel” kezdtem viszonyulni az emberi élethez. Mert úgy tűnhet, hogy egyedül az ember képes jelentőséggel bíró életet teremteni, miközben Én képtelen vagyok erre. Így nem tehetek mást, mint visszavonulok a „hegyekbe”, mert képtelen vagyok megtapasztalni és megfigyelni az emberek közti nehézségeket. Az ember mégis sürgősen kényszerít Engem erre – nincs választásom! Nem tehetek mást, mint engedelmeskedem az ember intézkedéseinek, vele együtt összegezve a tapasztalatokat és mellette átélve az emberi életet. A mennyben egykor bejártam az egész várost, az ég alatt pedig egykor bejártam minden országot. Mégsem ismert fel Engem soha senki; mozgásom neszét is alig hallották. Az emberek szemében nyomtalanul és árnytalanul járok-kelek. Olyan, mintha egy láthatatlan bálvánnyá váltam volna szívükben, az emberek mégsem így hiszik. Lehetséges, hogy mindezek nem az ember szája által megvallott tények? Ezen a ponton ki nem ismeri el, hogy meg kellene fenyegetni? Az emberek még mindig emelt fővel járhatnak a konkrét bizonyíték előtt?

„Üzletelek” az emberek között, félresöpröm minden tisztátlanságukat és igazságtalanságukat, és így „feldolgozom” az embert, hogy a szívem szerint való lehessen. Az ember együttműködése azonban nélkülözhetetlen a munka e szakaszához, mert mindig ficánkol és ugrándozik, mint egy hal, amit épp most fogtak ki. Így hát, hogy elkerüljünk bármilyen balesetet, megöltem az összes kifogott „halat”, ami után a halak engedelmesek lettek, és a legkisebb panaszuk sem volt. Amikor szükségem van az emberre, ő mindig rejtőzködik. Olyan, mintha soha nem látott volna megdöbbenő jeleneteket, mintha vidéken született volna és semmit sem tudna a városi ügyekről. Bölcsességemet hozzáadom az ember hiányos részeihez, és megismertetem Magamat vele; mivel az ember túlságosan szegény, Én személyesen jövök el közéjük, és adom nekik a „gazdagsághoz vezető utat”, elérve, hogy felnyissák szemeiket. Hát nem megmentem őket ezzel? Nem az Én könyörületességem ez az ember iránt? A szeretet feltétel nélkül ad? Akkor a gyűlölet fenyegetés lenne? Különböző szempontokból is elmagyaráztam ezt az embernek, de mégis úgy kezeli, mintha csak szavak és doktrínák

lennének. Mintha az Én kijelentéseim hibás árucikkek lennének, amiket „amortizációként” írna le az ember. Így amikor azt mondom az embereknek, hogy egy nagy vihar fogja elborítani a hegyi falut, senki nem veszi komolyan, csak páran költöztetik el otthonukat, kétségekkel teli szívvel. A többiek nem mozdulnak, mintha közönyösek lennének, mintha Én egy fecske lennék az égből – semmit sem értenek abból, amit mondok. Csak amikor a hegyek leomlanak, a föld pedig megnyílik, akkor gondolkodnak az emberek szavaimra, csak akkor ébrednek fel álmukból, de az idő már eljött, elnyelte őket a nagy árvíz, holttesteik a víz felszínén lebegnek. Látva a nyomorúságot a világban, elengedek egy sóhaj az ember balszerencséje miatt. Sok időt feláldoztam, és nagy árat fizettem az ember sorsa érdekében. Az emberek úgy gondolják, hogy nincsenek könnycsatornáim, azonban Én, ez a „szörnyszülött”, akinek nincs könnycsatornája, sok könnyet hullattam az emberért. Az ember azonban mit sem tud erről, csak játszik a kezében lévő játékokkal a földön, mintha Én nem léteznék. Így hát a mai körülmények között az emberek tompák és nehéz felfogásúak maradnak; még mindig meg vannak „fagyva” az alagsorokban, mintha még mindig egy barlangban feküdnének. Látva az ember cselekedeteit, nincs más választásom, mint elmenni...

Az emberek szemében sok mindent tettem, ami jó az embernek, így hát felnéznek Rám, mint jelenkori példaképre. Mégsem tartottak soha az emberi sors Szuverén Urának, és minden dolgok Teremtőjének. Olyan, mintha nem értenének Engem. Bár az emberek egykor így kiáltottak: „Éljen soká a megértés”, senki sem töltött sok időt a „megértés” szó elemzésével, ami azt mutatja, hogy az emberek nem vágnak szeretni Engem. A mai időkben az emberek sosem becsültek meg Engem, nincs helyem a szívükben. Képesek lennének igaz szeretetet mutatni Irányomban a szenvedés eljövendő napjain? Az ember igazsága továbbra is alaktalan, olyasmi, amit nem lehet látni vagy megérinteni. Én az ember szívét akarom, mert az emberi testben a szív a legértékesebb. Cselekedeteim vajon nem méltók rá, hogy az emberi szívvel fizessenek értük? Miért nem adják nekem szívüket az emberek? Miért ölelik szívüket mindig a saját keblükhöz, és nem hajlandóak elengedni azt? Az emberek szíve biztosíthatja életük során a békét és boldogságot? Miért van, hogy amikor követelményeket támasztok az emberekkel szemben, mindig felkapnak egy maroknyi port a földről, és Felém szórják? Ez az ember ravasz terve vajon? Mintha egy járókelőt próbálnának becsapni, akinek nincs hová mennie, az otthonukba csalogatva őt, ahol kegyetlenkedni kezdenek és meggyilkolják őt. Az emberek Velem is akartak ilyen dolgokat művelni. Olyan, mintha hóhérok lennének, akik szemrebbenés nélkül megölnék bárkit, mintha az ördögök királya lennének, aki számára természetes, hogy embert öljön. Most azonban Elém járulnak az emberek, és még mindig ilyen eszközökkel akarnak élni – bár nekik megvannak a terveik, Nekem pedig megvannak az ellenintézkedéseim. Habár az emberek nem szeretnek Engem, hogyan ne tenném nyilvánossá az ember előtt az ellenintézkedéseimet ebben az időben? Végtelenül, mérhetetlenül ügyesen bánok az emberrel; minden részét személyesen Én kezelem, és személyesen Én dolgozom fel.

Végül elérem, hogy az ember kibírja a fájdalmat, hogy megváljon attól, amit szeret, és alávesse magát az Én rendelkezéseimnek, és akkor mi okuk lesz majd az embereknek panaszra? Mindaz, amit teszek, talán nem az ember érdekében van? Az elmúlt időkben sosem beszéltem az embernek munkám lépéseiről – ma azonban, egy olyan időben, ami nem hasonlít a múlthoz, mivel munkám tartalma különböző, előre beszéltem munkámról az embereknek, hogy megakadályozzam, hogy emiatt elbukjanak. Nem ez az az oltás, amit Én fecskendeztem az emberbe? Valamilyen okból kifolyólag az emberek soha nem fontolták meg komolyan szavaimat; mintha éhesek lennének, de nem válogatnák meg, hogy mit esznek, ami legyengítette a gyomrukát. De az emberek tőkének tekintik „egészséges testalkatukat” és nem fogadják meg az „orvos” intelmeit. Érzéketlenségük láttán azon kapom Magam, hogy aggódok az emberért. Mivel az emberek éretlenek, és még meg kell tapasztalniuk az emberi életet, nincs bennük félelem; szívükben az „emberi élet” szavak nem léteznek, nem törődnek velük, és csak unják szavaimat, mintha egy zsémbes öreg hölgygé váltam volna. Összegezve, bármi is a helyzet, remélem, hogy az emberek meg tudják érteni szívemet, mert nem vágyom arra, hogy az embert a halál földjére küldjem. Remélem, hogy az ember képes megérteni jelenlegi hangulatomat, és figyelemmel lenni a teherre, amit pontosan ebben az időben hordozok.

1992. április 26.

37. fejezet

A korszakok során, az összes munkában, amit végeztem, annak minden szakaszában ott voltak az Én megfelelő munkamódszereim. Emiatt szeretett népem egyre tisztábbá és tisztábbá vált, és egyre alkalmasabbá vált arra, hogy felhasználjam. Ugyanezen okból azonban az a „sajnálatos dolog”, hogy ahogyan munkamódszereim növekednek, úgy csökken az emberek száma, és ez azt eredményezi, hogy mély szemlélődésbe süllyednek. Természetesen ez a mai munka még mindig nem kivétel, és a legtöbb embert ismét elragadta elmélkedés; mint ilyen, a módszereim változásai miatt még mindig vannak olyanok, akiknek vissza kell vonulniuk. Ezt így lehet leírni: ez valami olyasmi volt, amit Én eleve elrendeltem, de nem olyasmi, amit Én tettem. A teremtés óta oly sok ember bukott el, és oly sokan tévedtek el, munkám módszerei miatt. Nem érdekel azonban, hogy mit tesznek az emberek – akár úgy érzik, hogy nem vagyok gyöngéd, akár úgy, hogy túl kegyetlen vagyok –, függetlenül attól, hogy helyes-e a felfogásuk vagy sem, kerülöm azt, hogy magyarázatot adjak. Előbb legyünk közösségben a vita fő pontjáról, hogy mindenki alapos megértésre jusson, elkerülendő, hogy ne értsék meg, miért szenvednek. Nem kényszerítem az embereket arra, hogy szótlannul szenvedjenek, mint a némák; inkább mindent világosan leírok, így megakadályozom őket abban, hogy

panaszt emeljenek Ellenem. Egy napon arra fogok készíteni mindenkit, hogy őszinte dicséretet mondjon a fenyítés közepette. Megfelel-e nektek ez a módszer? Megfelel-e ez az emberek igényeinek?

A fenyítés korszakának prológuzában először is elmondom az embereknek a „korszak” mögött rejlő általános jelentést, hogy ne sértsenek meg Engem. Nevezetesen, olyan intézkedéseket fogok tenni a munkámmal kapcsolatban, amelyeket senki sem változtathat meg, és egyáltalán nem fogok könnyen elengedni senkit, aki ezeket megváltoztatja: el fogom ítélni őket. Fogtok-e emlékezni erre? Ezek mind „oltások”. Az új módszerekben minden embernek először is meg kell értenie, hogy az első és legfontosabb elérendő cél a saját tényleges állapotuk megértése. Senkinek sem lesz szabad meggondolatlanul beszélnie a gyülekezetben, mielőtt valamelyest megértette volna önmagát, és én biztosan meg fogok fenyíteni mindenkit, aki ezt a szabályt megszegi. Ettől a naptól kezdve minden apostolt nyilvántartásba kell venni a gyülekezetekben, és meg kell tiltani, hogy kedvükre ide-oda járkáljanak – ez kevés gyümölcsöt fog hozni. Úgy tűnt, hogy mindannyian teljesítik kötelességüket, de valójában becsaptak Engem. Annak ellenére, hogy mi történt, ma már mindez a múlté, és nem szabad újra felhozni. Ezentúl az „apostol” kifejezést el kell törölni, és soha többé nem szabad használni, hogy mindenki lejjön a „pozíciójából”, és megismerje önmagát. Ez természetesen az üdvösségük érdekében történik. A „pozíció” nem korona; csupán egy megszólítás. Értitek-e, mire gondolok? Azok, akik a gyülekezeteket vezetik, továbbra is a saját gyülekezetükben fogják megélni a gyülekezeti életet, bár természetesen ez nem egy merev szabály. Amikor szükséges, más volt apostolokkal egyeztetve látogathatják a gyülekezeteket. A legfontosabb dolog az, hogy a gyülekezetek közösségét növelni kell – kivéve, ha egyik tagjuk sem éli meg ténylegesen a gyülekezeti életet. Mindazonáltal ki kell hangsúlyoznom, hogy mindannyiótoknak egyesülnie kell az önismeretben és a nagy vörös sárkány elleni lázadásban: ez az Én akaratom. Nem fontos, hogy az emberek mennyit mondanak; az a legfontosabb, hogy az egész népem egy emberként tudjon összefogni, mert ez a valódi bizonyosságtétel egyetlen módja. A múltban az emberek mind azt mondták, hogy meg fogják ismerni önmagukat, bár számtalan szót szoltam – és ti mennyire értettétek meg magatokat? Minél magasabb pozícióban van valaki, annál nehezebb neki félretenni önmagát, annál nagyobbak a reményei, és annál jobban fog szenvedni, amikor fenyítésben részesül. Ez az Én üdvösségem az emberiség számára. Megértettétek? Ne tekintsétek ezt egyszerűen a látszatértékek alapján; ez túl sekélyes lenne, és nem lenne értéke. Értitek-e az itt rejlő mögöttes jelentéstartalmakat? Ha az egyház tagjai valóban képesek megérteni önmagukat, akkor ez azt mutatja, hogy az ilyen típusú emberek valóban szeretnek Engem. Ez azt jelenti, hogy ha nem vállalsz asztalközösséget az emberekkel, akkor nem fogod megérteni a nehézségeiket. Hogyan értelmezed ezt a mondást? Végül minden embert rá fogok vezetni arra, hogy megismerje önmagát a fenyítése idején, és ráveszem őket, hogy énekeljenek és nevéssenek, miközben ez történik. Lesz-e

bennetek valóban olyan hit, hogy elégedett legyek Veletek? Mit kell tehát tennetek a gyakorlatotokban? Mostantól kezdve az egyes gyülekezetek ügyeit az adott gyülekezetben a megfelelő személyek fogják intézni, és az apostolok csupán a gyülekezet életét fogják élni. Ezt hívják „az élet megtapasztalásának”. Megértettétek?

Mielőtt a fenyítés hivatalosan is eljönne az emberiségre, előbb elvégzem az embereken az „üdvözlés munkáját”, hogy végül mindannyian megfeleljenek Nekem. Még azoknak is, akik visszavonulnak, szenvedniük kell, és be kell fejezniük a bizonyágtevést, mielőtt távoznak, különben nem fogom őket könnyedén elengedni. Ez mutatja az emberek sértéseit nem tűrő természetemet, valamint azt a természetemet, hogy véghez viszem, amit mondok. Így tehát teljesítem majd ígéretemet, miszerint „komolyan gondolom, amit mondok, amit mondok, azt meg is fogom tenni, és amit teszek, az örökké tart”. Ahogy a szavak elhagyják a számat, úgy kezdi meg Lelkem a munkáját. Ki merne makacsul játszani a kezében tartott „játékokkal”? Mindenkinek tisztelettudóan és engedelmesen kell elfogadnia fenyítésemet. Ki menekülhetne előle? Létezhet-e más út, mint az Enyém? Ma megengedtem neked, hogy a földön légy, és te örülsz; holnap be foglak engedni a mennybe, és te dicsőíteni fogsz. Az ezt követő napon a föld alá helyezlek, ahol meg leszel fenyítve. Vajon mindezek nem az Én munkám követelményei? Ki nem szenved szerencsétlenséget és nem kap áldásokat az Én követelményeimért? Talán ti lennétek a kivételek? Mint az Én népem a földön, mit kellene tennetek az Én követelményeim és az Én akaratom érdekében? Lehetséges lenne, hogy szóban dicséritek szent nevemet, miközben szívetekben gyűlöltök Engem? Munkát végezni Értem és elégedetté tenni szívemet, valamint megérteni magatokat és fellázadni a nagy vörös sárkány ellen – ezek nem könnyű feladatok, és meg kell fizetnetek az árát. Amikor azt mondom, hogy „ár”, mit gondoltok, mit értek ezalatt? Ezt most nem fogom tárgyalni, és nem fogok egyenes válaszokat adni az embereknek. Inkább megengedem nekik, hogy magukban gondolkodjanak el ezen, és utána gyakorlatiasan a tetteik és a viselkedésük révén válaszoljanak a kérdéseimre. Képesek vagytok-e erre?

1992. április 27.

38. fejezet

Soha nem volt semmi nyomom, soha nem volt szavaim útmutatása abban, amit az ember megtapasztal. Ennek eredményeként mindig távol tartottam az embert, és később elhagytam. Megvetem az emberiség engedetlenségét. Nem tudom miért; úgy tűnik, mintha kezdettől fogva utáltam volna az embert, és mégis mély együttérzést érzek iránta. Így az emberek mindig is kétféleképpen viszonyultak Hozzám – mert szeretem az embert, és gyűlölöm is őt. Az emberek közül ki az, aki igazán tudatában van

szeretetemnek? És ki van tudatában gyűlöletemnek? Az Én szememben az ember egy halott dolog, élet nélküli, mint egy agyagszobor mindenek közepette. Engedetlensége miatt az ember időről időre kiváltja haragomat. Amikor az emberek között élek, halványan mosolyognak, amikor hirtelen megérkezem, mert mindig tudatosan „keresnek” Engem, mintha játszanék az emberiséggel a földön. Soha nem vesznek Engem komolyan, és a Hozzám való viszonyulásuk miatt nincs más választásom, mint „nyugdíjba vonulni” az emberiség „munkaegységéből”. Ennek ellenére szeretném leszögezni, hogy bár „nyugdíjba vonulok”, egyetlen fillér sem hiányozhat „nyugdíjamból”. Az emberiség „munkaegységében” betöltött „rangidősségem” miatt továbbra is követelem tőlük a még Nekem járó fizetést. Bár elhagytak Engem, hogyan menekülhetnek a markomból? Egyszer bizonyos mértékig lazítottam a szorításomat az embereken, lehetővé téve számukra, hogy szabadon átadják magukat testi vágyaiknak – és emiatt féktelenül, minden gátlás nélkül mertek viselkedni, amiből látható, hogy nem igazán szeretnek Engem, mert mind hús-vér testben élnek. Lehetséges, hogy az igaz szeretetet a hús-vér testért cserébe adják? Lehetséges, hogy amit az embertől kérek, az csupán a hús-vér test „szeretete”? Ha ez valóban így lenne, akkor milyen értéke lenne az embernek? Az emberi lények mind értéktelen szemetek! Ha nem rendelkeznék a tűrőképesség „különleges erejével”, már rég elhagytam volna az emberiséget – minek fáradjak azzal, hogy velük maradok, csak hogy „megfélemlítsenek”? Mégis kitartok. Szeretnék az ember „dolga” végére járni. Amint földi munkám befejeződik, felemelkedem magasan az égbe, hogy megítéljem minden dolgok „urát”; ez az Én elsődleges munkám, mert az ember iránti gyűlöletem már elért egy bizonyos fokot. Ki ne gyűlölné az ellenségét? Ki ne semmisítené meg az ellenségét? A mennyben a Sátán az ellenségem; a földön az ember az ellenfelem. Az ég és a föld egyesülése miatt mindannyiukat bűnösnek tartom a rokonság kilencedik fokáig, és egyetlen egy sem kap majd kegyelmet. Ki mondta nekik, hogy ellenálljanak Nekem? Ki mondta nekik, hogy ne engedelmeskedjenek Nekem? Miért van az, hogy az emberek képtelenek elszakítani régi természetükhöz fűződő tartós kötelékeiket? Miért van az, hogy a hús-vér testük mindig virul bennük? Mindez bizonyítéka az emberről alkotott ítéletemnek. Ki merésze nem alávetni magát a tényeknek? Ki meri azt mondani, hogy ítéletemet érzelmek befolyásolják? Más vagyok, mint az ember, ezért elhagyom őt, mert egyszerűen nem tartozom az emberi fajhoz.

Mindennek, amit teszek, van alapja, alapzata; amikor az ember a szájával „feltárja” Nekem az „igaz tényeket”, elkísérem a „kivégzőhelyre”, mert az emberiség által elkövetett sértés elegendő ahhoz, hogy kiérdemelje fenyítésemet. Ezért nem vakon osztok ki fenyítést, hanem a sértésük valódi körülményei szerint fenyítem az embereket. Ha nem így lenne, lázadó mivolta miatt az emberiség soha nem hajolna meg, és nem ismerné el bűnösségét Nekem. Az emberek csak azért hajtják meg vonakodva a fejüket, mert a dolgok jelenlegi állásához érkeztek – de a szívük mélyén továbbra sincsenek meggyőződve. Egy „báriumos ételt” adtam az embereknek inni, így a belső szerveik szép tisztán jelennek meg a „fluoroszkóp” alatt. A szenny és a tisztátalanság nem ürült

ki az emberek hasából; mindenféle piszkos dolog folyik az ereikben, és így a testükben lévő méreg egyre jobban nő. Mivel az emberek sok éven át éltek ilyen körülmények között, megszokták, és már nem tartják furcsának őket. Ennek eredményeként a testükben lévő baktériumok megérnek, természetükké válnak, és mindenki ezeknek az uralma alatt él. Ezért rohángálnak az emberek mindenfelé, mint a vadlovak. Mégsem ismerik ezt el teljesen; csak bólintanak, jelezve belenyugvásukat. Az igazság az, hogy az emberiség nem veszi a szívére szavaimat. Ha szavaimat jó orvosságnak tekintenék, akkor „követnék az orvos utasításait”, és engednék, hogy ez az orvosság meggyógyítsa a bennük lévő betegséget. Azonban véleményem szerint az, ahogyan ők viselkednek, nem tudja teljesíteni ezt a kívánságot, ezért nem tudok mást tenni, mint „lenyelni a keserű pirulát”, és továbbra is beszélni hozzájuk, függetlenül attól, hogy odafigyelnek-e vagy sem: Én csak a kötelességemet teljesítem. Az emberiség nem hajlandó élvezni áldásaimat, inkább átvészelné a pokol gyötrelmeit – így csak annyit tehetek, hogy eleget teszek kérésüknek. Azonban, hogy nevemet és Lelkemet ne szégyenítsék meg a pokolban, először fegyelmezni fogom őket, majd „alávetem” Magam kívánságaiknak, hogy „elteljenek örömmel”. Nem vagyok hajlandó megengedni, hogy az ember bármikor és bárhol megszégyenítsen Engem, miközben az Én zászlómat lobogtatja, ezért fegyelmezem őt újra és újra. Szigorú kijelentéseim korlátai nélkül hogyan lett volna képes az ember a mai napig Előttem állni? Vajon az emberek csak azért nem tartózkodnak a bűntől, mert félnek, hogy elmegyek? Nem igaz-e, hogy csak azért nem panaszkodnak, mert félnek a fenyítéstől? Vannak-e olyanok, akik az elhatározásaikat teljes mértékben az Én tervem érdekében hozták? Az emberek mind azt hiszik, hogy az Enyém isteni természet, amelyből hiányzik az „intellektus minősége”, de ki tudja felfogni, hogy képes vagyok mindenben átlátni emberi mivoltomban? Ahogy az emberek mondják: „Miért használjunk pörölyt egy szeg beveréséhez?” Az emberek „szeretnek” Engem, nem azért, mert a szeretetük Irántam veleszületett, hanem azért, mert félnek a fenyítéstől. Ki született az emberek közül úgy, hogy szeret Engem? Van valaki, aki úgy bánik Velem, mint a saját szívével? Így tehát az emberi világra vonatkozó szentenciával összegzem ezt: az emberek között nincs senki, aki szeret Engem.

Csak azért gyorsítottam fel így munkám ütemét, mert véget akarok vetni a földi munkámnak, nehogy az embereket messzire hajítsam, olyan messzire, hogy a határtalan óceánba zuhanjanak. Éppen azért, mert előre elmondtam nekik az igazságot, némiképp résen vannak. Ha nem így lenne, van-e valaki, aki felhúzná a vitorlákat a viharos időjárás küszöbén? Mindenki dolgozik, és óvintézkedéseket tesz. Olyan, mintha a szívükben rablóvá váltam volna. Attól tartanak, hogy mindent elragadok otthonaikból, ezért minden erejüket összeszedve az ajtóiknak támaszkodnak, halálosan félve, hogy hirtelen berontok. Látva, hogy gyáva patkányokként viselkednek, csendben távozom. Az emberek képzeletében úgy tűnik, hogy a világ hamarosan apokalipszisen megy keresztül, ezért mindannyian összevissza menekülnek, halálra rémülten. Csak ilyenkor látom, hogy mindenütt a szellemek bolyonganak a földön. Nem tehetek róla, de

nevetnem kell, és nevetésem hangjai közepette az ember megdöbbszent és rémült. Csak ekkor jövök rá, hogy mi az igazság, ezért visszatartom a mosolyomat, és nem nézem tovább azt, ami a földön történik, hanem visszatérek az eredeti tervem szerinti munkához. Már nem tekintem az emberiséget modellnek, amely mintaként szolgál kutatásaimhoz, mert ők nem többek, mint selejtek. Ha egyszer kidobom őket, már nincs semmi hasznuk – hulladékdarabkák. Ezen a ponton megsemmisítem és tűzbe dobom őket. Az emberiség elméjében irgalmam és szerető kedvességem benne van az Én ítéletemben, fenségemben és haragomban. De nem tudják, hogy régóta figyelmen kívül hagyom gyengeségeiket, és már régen visszavontam irgalmamat és szerető kedvességemet, és ezért vannak olyan állapotban, mint amilyenben most vannak. Senki sem képes megismerni Engem, és senki sem tudja megérteni szavaimat, vagy látni arcomat, illetve értelmezni akaratomat. Nem ezekben az állapotokban találja most magát az ember? Akkor hogyan lehet azt mondani, hogy irgalmas és szeretően kedves vagyok? Nem veszem figyelembe az ember gyengeségét, és nem „törődöm” a hiányosságaival sem. Lehet, hogy ez még mindig az Én irgalmam és szerető kedvességem? Vagy ez még mindig az Én emberiség iránti szeretetem? Az emberek mind azt hiszik, hogy „üres udvariasságokat” mondok, és ezért nem hiszik el az Általam mondott szavakat. De van-e valaki, aki tudja ezt: „Mivel ez egy másik korszak, irgalmam és szerető kedvességem nem létezik a jelenben; mindazonáltal örökké egy olyan Isten vagyok, aki azt teszi, amit mond”? Amikor az emberiség között vagyok, az emberek elméjükben a Magasságosnak látnak Engem, és ezért azt hiszik, hogy szeretek a bölcsességemből beszélni. Ez arra készíti őket, hogy mindig fenntartással fogadják szavamat. De vajon van-e valaki, aki felfogja a beszédem mögött rejlő szabályokat? Vagy szavaim eredetét? Van-e valaki, aki ki tudja fürkészni, hogy valójában mit is szeretnék elérni? Vagy ki tud behatolni az irányítási tervem lezárásának részleteibe? Ki tud a bizalmasommá válni? Mindezek mellett, Rajtam kívül ki tudhatja, hogy pontosan mit csinálok? És ki tudhatja, hogy mi a végső célom?

1992. április 30.

39. fejezet

Mindennap az univerzumok felett járok, és figyelem mindazt, amit az Én kezem alkotott. Fent a mennyekben van az Én nyugvóhelyem, és lent a föld, amelyen járok. Én uralkodom mindenben, ami van, Én parancsolok mindennek mindenek között, arra készítve mindent, ami van, hogy kövesse a természet rendjét, és vesse alá magát a természet parancsának. Mivel megvetem azokat, akik engedetlenek, és gyűlölöm azokat, akik szembeszegülnek Velem, és nem illeszkednek be a saját minősítésükbe, ellenállás nélkül mindent alá fogok vetni az Én intézkedéseimnek, rendezetté teszek

mindent az univerzum felett és az univerzumban. Ki merészel még mindig önkényesen ellenállni Nekem? Ki merészel nem engedelmeskedni az Én kezem intézkedéseinek? Hogyan lehetne az embernek bármilyen „érdeke” abban, hogy fellázadjon Ellenem? Az embereket „őseik” elé viszem, az őseikkel visszavezettem őket a családjukhoz, és nem engedem meg nekik, hogy fellázadjanak őseik ellen, és visszatérjenek az Én oldalamra. Ez az Én tervem. Ma az Én Lelkem végigvonul a földön, mindenféle embert megszámoz, különböző jeleket téve mindenféle emberre, hogy őseik sikeresen visszavezethessék őket a családjukhoz, és ne kelljen többé „aggódnom” értük, ami túlságosan terhes; így a munkát is megosztom, és szétosztom a fáradozást. Ez az Én tervem része, és ezt senki sem szakíthatja meg. Kiválasztom a megfelelő képviselőket minden létező közül, hogy mindent irányítsanak, véghezvívve mindennek a rendezett alávetettségét Előttem. Gyakran bolyongok az eget felett, és sokszor járok alatta. Szemlélve a nagyszerű világot, amelyben az emberek jönnek-mennek, figyelve az emberiséget, amely sűrűn betölti a földet, és látva a madarakat és az állatokat, amelyek a bolygón élnek, önkéntelenül is megtelik a szívem érzelemmel. Mivel a teremtés idején mindent Én alkottam, és mindennek a teljessége a maga helyén az Én intézkedéseim szerint teljesíti kötelességét, nevetek a magasból, és amikor minden dolog az ég alatt meghallja az Én nevetésem, azonnal ihletett lesz, mert ebben a pillanatban nagy vállalkozásom beteljesedik. Az emberbe helyeztem a mennyei bölcsességet, ami arra készíti, hogy képviseljen Engem mindenek között, mert azért teremtettem az embert, hogy az Én képviselőm legyen, aki nem engedetlenkedik, hanem szíve mélyén dicsőít Engem. És ki képes megfelelni ezeknek az egyszerű szavaknak? Miért tartja meg az ember mindig magának a szívét? Nem Énrtem van-e a szíve? Nem arról van szó, hogy feltétel nélkül kérek dolgokat az embertől, hanem arról, hogy ő mindig is Hozzám tartozott. Hogyan adhatnám oda másoknak egykönnyen azt, ami az Enyém? Hogyan adhatnám oda az Általam készített „ruhát” másnak, hogy viselje? Az emberek szemében úgy tűnik, mintha elment volna az eszem, mintha mentális betegségben szenvednék, és semmit sem értenék az emberi dolgokból; mintha ostoba lennék. És így az emberek mindig úgy tekintenek Rám, mintha naiv lennék, de soha nem szeretnek Engem igazán. Mivel az ember mindent azért tesz, hogy szándékosan becsapjon Engem, haragomban kiirtom az egész emberiséget. Az Általam teremtett dolgok közül egyedül az emberiség próbál mindig módot találni arra, hogy becsapjon Engem, és csak emiatt mondom, hogy az ember minden dolgok „ura”.

Ma minden embert a „nagy kemencébe” vetek, hogy finomítsam. A magasban állok, és figyelmesen nézem, amint az emberek égnek a tűzben, és a lángok által kényszerítve előadják a tényeket. Ez az egyik eszköz, amellyel dolgozom. Ha ez nem így lenne, az emberek „alázatosnak” vallanák magukat, és senki sem lenne hajlandó elsőként kinyitni a száját, hogy saját tapasztalatairól beszéljen, hanem csak néznének egymásra. Pontosan ez az Én bölcsességem kikristályosodása, mert a mai nap dolgait már öröktől fogva eleve elrendeltem. Így az emberek akaratlanul is belépnek a kemencébe, mintha

kötéllel húzták volna be őket, mintha elbódultak volna. Senki sem menekülhet a lángok mardosása elől, „megtámadják” egymást, „örvendezve rohangálnak”, még mindig a saját sorsuk miatt aggódnak a kemencében, mélységesen félve attól, hogy halálra égnék. Amikor felszítom a tüzet, az azonnal megnő, az ég felé tör, és sűrűn nyaldossák ruhámat a lángok, mintha megpróbálnák behúzni a kemencébe. Az emberek tágra nyílt szemmel néznek Rám. Azon nyomban követem a tüzet a kemencébe, és ebben a pillanatban felcsapnak a lángok, és az emberek feljajdulnak. Bolyongok a lángok között. A lángok növekednek, de nem akarnak bántani Engem, és a testemen lévő ruhát újból átadom a lángoknak – ők azonban távol maradnak Tőlem. Csak ekkor látják meg az emberek tisztán az Én igazi arcomat a lángok fényében. Mivel a perzselő kemence közepén vannak, minden irányba menekülnek az Én arcom miatt, és a kemence azonnal „forrni” kezd. Mindazok, akik a lobogó tűzben vannak, meglátják az Emberfiát, aki a lángokban finomítódik. Bár a testén lévő ruha közönséges, mégis gyönyörű; bár a lábán lévő cipő nem feltűnő, mégis nagy irigységet vált ki; arcáról tüzes ragyogás sugárzik, szeme csillog, és úgy tűnik, hogy a szemében lévő fény által az emberek tisztán látják az Ő igazi arcát. Az emberek megdöbbennek, és látják, hogy fehér ruha van a testén, a haja olyan fehér, mint a gyapjú, és a válláig ér. Különös, hogy a mellét körülölelő aranyöv vakító fénnel ragyog, míg a lábán lévő cipő még lenyűgözőbb. És mivel az Emberfia által viselt cipő a tűz közepette is megmarad, az emberek csodálatosnak tartják azt. Csak a fájdalomkiáltáskor látják meg az emberek az Emberfia száját. Bár a tűz általi finomítás közepette vannak, mégsem értenek meg egyetlen szót sem, amely az Emberfia szájából elhangzik, és így ebben a pillanatban már nem hallják többé az Emberfia kellemes hangját, csak egy éles kardot látnak az Ő szájában, és Ő nem szólal meg többé, hanem a kardja megsebzí az embert. A lángoktól ostromolva az emberek eltűrik a fájdalmat. Kíváncsiságuk miatt továbbra is szemlélik az Emberfia rendkívüli megjelenését, és csak ebben a pillanatban veszik észre, hogy a kezében lévő hét csillag eltűnt. Mivel az Emberfia a kemencében van, nem pedig a földön, a kezében lévő hét csillag eltűnt, mert az csak egy metafora. Ebben a pillanatban már nem említik őket, hanem szétosztják az Emberfia különböző részei között. A hét csillag létezése az emberek emlékezetében nyugtalanságot okoz. Ma már nem nehezítem meg az ember dolgát, elveszem az Emberfiától a hét csillagot, és az Emberfiának minden részét egy egésszé egyesítem. Csak ebben a pillanatban látja meg az ember az Én teljes megjelenésemet. Az emberek többé nem fogják szétválasztani az Én Lelkemet a testemtől, mert felemelkedtem a földről a magasba. Az emberek meglátták igazi arcomat, többé nem választanak szét részekre Engem, és többé nem viselem az ember rágalmozásait. Mivel az emberrel együtt megyek be a nagy kemencébe, ő még mindig Rám támaszkodik, érzékeli a tudatában az Én létezésemet. Így minden, ami színarany, fokozatosan összegyűl Velem a tűz égése közepette, ami éppen az a pillanat, amikor minden a fajtája szerint osztályozódik. Minden egyes „fém”-típust kategorizálok, így mindannyian visszatérnek a családjukhoz, és csak most kezd minden megfiatalodni...

Azért dobom az embert a kemencébe, hogy elégessem, mert annyira beszennyeződött. Mégsem pusztítják el a lángok, hanem finomítják, hogy gyönyörködhessek benne – mert az, amit Én akarok, színaranyból van, szennyeződések nélküli, nem pedig tisztátalan, szennyezett dolgokból. Az emberek nem értik az Én hangulatomat, ezért mielőtt felmásznak a „műtőasztalra”, szorongás gyötri őket, mintha a vizsgálatot követően azon nyomban megölném őket, amint a műtőasztalon fekszenek. Én megértem az emberek hangulatát, és ezért úgy tűnik, hogy Én is az emberiség tagja vagyok. Mélyen együttérzek az ember „szerencsétlenségével”, és nem tudom, miért „betegedett meg” az ember. Ha egészséges lenne, és nem rokkant, mi szükség lenne arra, hogy megfizesse az árát, és töltsen az idejét a műtőasztalon? De a tényeket nem lehet visszavonni – ki mondta az embernek, hogy ne figyeljen oda az „élelmiszer-higiénára”? Ki mondta neki, hogy ne figyeljen oda az egészségére? Most Én mi mást tehetek? Hogy kimutassam az ember iránti együttérzésemet, bemegyek vele együtt a „műtőbe” – és ki mondta Nekem, hogy szeressem az embert? Így hát Én Magam veszem kézbe a „sebészkést”, és kezdem „műteni” az embert, hogy megelőzzek bármilyen utóhatást. Az ember iránti hűségem miatt ők a fájdalom közepette könnyeket hullatnak, hogy kifejezzék hálájukat Irántam. Az emberek hisznek abban, hogy értékelem a bajtársiasságot, hogy segítek, amikor a „barátaim” bajban vannak, és az emberek még hálásabbak az Én kedvességemért, és azt mondják, hogy „ajándékokat” fognak küldeni Nekem, amikor felépülnek – de én nem törődöm az ilyen szándéknyilatkozatokkal, hanem az ember műtésére összpontosítok. Az ember, fizikai gyengesége miatt a kés érintésére összeszorítja szemét, és sokkos állapotban fekszik a műtőasztalon – én azonban nem veszek tudomást róla, egyszerűen csak folytatom az előttem álló munkát. Amikor a műtét befejeződött, az emberek megszabadultak a „tigris szájából”, Én gazdag táplálékot adok nekik, és bár ők nem tudnak róla, a tápanyagok fokozatosan növekednek bennük. Akkor rájuk mosolygok, és csak azután látják tisztán az Én igazi arcomat, miután visszanyerték az egészségüket, és így jobban szeretnek Engem, apjuknak tekintenek – és nem ez-e a menny és a föld közötti kapcsolat?

1992. május 4.

40. fejezet

Az emberek minden mozdulatomra koncentrálnak, mintha a mennyet készülnék lerombolni, és cselekedeteim mindig meghökkentik őket, mintha tetteim teljesen kifürkészhetetlenek lennének számukra. Így mindenben, amit tesznek, Tőlem veszik a jelzést, mélységesen félve, hogy megsértik a Mennyet, és a „halandók világába” lesznek vetve. Nem próbálok semmi olyat találni, amit fel tudok használni az emberek ellen, és nem próbálok hiányosságait munkám célpontjává tenni. Ebben a pillanatban nagyon

boldogok, és bíznak Bennem. Amikor adok az embernek, az emberek úgy szeretnek Engem, mint a saját életüket, de amikor kérek valamit tőlük, elkerülnek Engem. Miért van ez? Nem tudják a gyakorlatba ültetni az emberi világ „méltányosságát és észszerűségét”? Miért támasztok ilyen követeléseket az emberekkel szemben újra és újra? Tényleg az a helyzet, hogy nincs semmim? Az emberek úgy bánnak Velem, mint egy koldussal. Amikor dolgokat kérek tőlük, felmutatják a „maradékaikat” Előttek, hogy ezeket „élvezzem”, sőt azt mondják, hogy különös gondot fordítanak Rám. Nézem csúnya arcukat és furcsa állapotaikat, és ismét eltávozom az embertől. Ilyen körülmények között az emberek értetlenek maradnak, és még egyszer visszaveszik azokat a dolgokat, amiket megtagadtam tőlük, visszatérésemre várva. Sok időt feláldoztam és nagy árat fizettem az ember kedvéért – de jelenleg ismeretlen okból az emberek lelkiismerete továbbra is képtelen marad ellátni eredeti funkcióját. Ebből kifolyólag ezt a „kitartó kétséget” a „rejtélyszavak” közé sorolom, hogy „referenciaként” szolgáljon a jövő nemzedékei számára, mert ezek az emberek „fáradozásából” született „tudományos kutatási eredmények”; hogyan törölhetném őket véletlenül? Ez nem az emberek jó szándékának „cserbenhagyása” lenne? Végül is Nekem van lelkiismeretem, ezért nem bocsátkozom ravasz, fondorlatos cselekedetekbe az emberrel – vajon nem ilyenek-e az Én tetteim? Nem ez a „tisztesség és észszerűség”, amelyről az ember beszél? A mai napig szüntelenül dolgoztam az emberek között. A maihoz hasonló idők beköszöntével az emberek még mindig nem ismernek Engem, még mindig idegenként kezelnek Engem, sőt, mivel „zsákutcába” vittem őket, még gyűlölködőbbé válnak Irántam. Ekkorra már régen nyomtalanul eltűnt a szívükben lévő szeretet. Nem dicsekszem, és még kevésbé becsmérlem az embert. Az embert örökké szerethetem, és örökké gyűlölhetem is, és ez soha nem fog változni, mert van kitartásom. Ám az ember nem rendelkezik ezzel a kitartással, mindig hideget-meleget fúj Felém; amikor kinyitom a számat, csak kevés figyelmet fordít Rám, és amikor becsukom a számat és nem szólok semmit, hamarosan elveszik a nagyvilág hullámai között. Így ezt egy másik aforizmába sűríttem: az emberekből hiányzik a kitartás, és így képtelenek eleget tenni a szívemnek.

Mialatt az emberek álmodnak, bejárom a világ országait, és a „halál szagát” terjesztem a kezemen az emberek között. Minden ember azonnal maga mögött hagyja az életerőt, és az emberi élet következő szintjére lép. Az emberiség között már nem lehet látni élőlényeket, mindenfelé holttestek vannak szétszóródva, az életerővel teli dolgok azonnal nyomtalanul eltűnnek, és a holttestek fullasztó szaga hatja át a földet. Azonnal eltakarom arcomat és eltávozom az embertől, mert kezdem a munka következő lépését, lakhelyet adva azoknak, akik életre keltek, és elérve, hogy minden ember egy ideális földön éljen. Ez az áldott föld – egy szomorúság és sóhajok nélküli föld –, amelyet az ember számára készítettem. A völgybeli forrásokból feltörő víz fenéig kristálytisza, szüntelenül folyik és soha nem fog ki; az emberek harmóniában élnek Istennel, énekelnek a madarak, a lágy szellő és a meleg napsütés közepette ég és föld egyaránt

nyugszik. Ma itt hever összevissza minden ember holtteste. Anélkül, hogy az emberek tudnák, szabadjára engedem a kezeimben lévő pestist, és az emberek teste elbomlik, nyomot sem hagyva a húsból tetőtől talpig, és messzire eltávolodok az embertől. Soha többé nem gyülekezem az emberekkel, soha többé nem jövök az emberek közé, mert az egész irányításom végső szakasza véget ért, és nem teremtem újra az emberiséget, nem fogok többé figyelni az emberre. Miután elolvasták a szavakat a számból, az emberek elvesztenek minden reményt, mert nem akarnak meghalni – de ki nem „hal meg” az „életre kelés” kedvéért? Amikor azt mondom az embereknek, hogy nincs varázserőm, hogy életre keltsem őket, sírva fakadnak a fájdalomtól; sőt, bár Én vagyok a Teremtő, csak arra van erőm, hogy az embereket meghalásra készítsem, és nincs képességem arra, hogy életre keltsem őket. Ebben elnézést kérek az embertől. Így előre megmondtam az embernek, hogy „visszafizethetetlen adóssággal tartozom neki” – de ő azt hitte, hogy udvariaskodom. Ma, a tények megjelenésével még mindig ezt mondom. Nem megyek szembe a tényekkel, amikor beszélek. Elképzeléseikben az emberek azt hiszik, hogy túl sokféleképpen beszélek, ezért mindig megragadják a szavakat, amelyeket adok nekik, miközben valami másban reménykednek. Nem ezek az ember téves motivációi? Ilyen körülmények között merem „bátran” kijelenteni, hogy az ember nem igazán szeret Engem. Nem fordítanék hátat a lelkiismeretnek és nem ferdíteném el a tényeket, mert nem vinném el az embereket az ideális földjükre; a végén, amikor a munkám befejeződik, a halál földjére vezetem őket. Tehát jobban teszik az emberek, ha nem panaszkodnak Rám. Nem azért van ez, mert az emberek „szeretnek” Engem? Nem azért van, mert túl erős az áldás utáni vágyuk? Ha az emberek nem akartak áldásokat keresni, hogyan történhetett ez a „szerencsétlenség”? Az emberek Irántam érzett „hűsége” miatt, mert sok éven át követtek Engem, keményen dolgozva annak ellenére, hogy soha semmilyen hozzájárulást nem nyújtottak, felfedek nekik egy kicsit a „titkos kamrában” zajló eseményekből: tekintettel arra, hogy munkámnak ma még el kell érnie egy bizonyos pontot, és az embereket még a tüzes mélységbe kell vetni, azt tanácsolom nekik, hogy menjenek el, amilyen hamar csak lehet – mindazok, akik maradnak, valószínűleg szerencsétlenséget fognak elszenvedni és kevés szerencsájuk lesz, s a végén mégsem lesznek képesek elkerülni a halált. Szélesre tárom előttük a „gazdagsághoz vezető kaput”; aki hajlandó elmenni, induljon útnak, amint tud – ha megvárja a fenyítést, már túl késő lesz. Ezek a szavak nem gúnyolódást jelentenek – ezek valódi tények. Szavaimat jó lelkiismerettel mondom az embernek, és ha most nem mész, mikor fogsz? Az emberek valóban képesek bízni a szavaimban?

Soha nem gondolkodtam sokat az ember sorsáról; egyszerűen a saját akaratomat követem, az emberek nem korlátoznak. Hogyan húzhatnám vissza a kezem a félelmeik miatt? Az egész irányítási tervem során soha nem tettem semmilyen felesleges intézkedést az ember tapasztalataiért. Csak eredeti tervem szerint cselekszem. A múltban az emberek „felajánlották” magukat Értem, és nem voltam se meleg, se hideg irántuk. Ma „feláldozták” magukat Értem, és nem maradok se meleg, se hideg irántuk.

Nem vagyok önelégült, mert az emberek az életüket áldozzák Érttem, és nem lett Rajtam úrrá óriási öröm sem, hanem továbbra is a kivégzőhelyre küldöm őket tervem szerint. Nem figyelek a hozzáállásukra a gyónás során – hogyan érinthetné meg fagyos, hideg szívemet az ember szíve? Talán egyike vagyok az érzelmi támogató állatoknak az emberiség körében? Sokszor emlékeztettem az embereket, hogy érzelemmentes vagyok, de ők csak mosolyognak, azt hiszik, hogy csak udvariaskodom. Azt mondtam, hogy „nem ismerem az emberiség életfilozófiáit”, de az emberek soha nem gondolták így, és azt mondták, hogy nagyon sokféle eszközzel beszélek. Ennek az emberi elképzelésnek a korlátai miatt nem tudom, milyen hangon és milyen eszközökkel beszéljek az emberekhez – és így nincs más választásom, csak nyersen beszélhetek. Mi más tehetek? Az emberek oly sokféleképpen beszélnek – azt mondják: „Ne hagyatkozzunk az érzelmekre, hanem az igazságot kell gyakorolnunk” – ez az a fajta szlogen, amit évek óta kiabálnak, de képtelenek szavaikkal összhangban cselekedni, szavaik üresek – ezért azt mondom, hogy az embereknek hiányzik a képességük, hogy elérjék, hogy „szavaik és teljesítményeik egyszerre történjenek”. Szívük mélyén az emberek azt hiszik, hogy az ilyen cselekvés Engem utánoz – Engem azonban nem érdekel az utánzásuk, elegendő van belőle. Miért fordulnak az emberek mindig Az ellen, aki táplálja őket? Túl keveset adtam az embernek? Miért imádják az emberek mindig titokban a Sátánt a hátam mögött? Ez olyan, mintha Nálam dolgoznának, és az Általam adott havi fizetés nem lenne elegendő a megélhetési költségeik fedezésére, ami miatt munkaidőn kívül keresnek másik munkát, hogy megduplázzák a bérüket – mert az emberek kiadásai túl nagyok, és úgy tűnik, nem tudják, hogyan boldoguljanak. Ha valóban így lenne, megkérném őket, hogy hagyják el a „gyáramat”. Réges-régen elmagyaráztam az embernek, hogy a Nálam végzett munka nem jár semmiféle különleges bánásmóddal: kivétel nélkül tisztességesen és észszerűen bánok az emberekkel, azt a rendszert alkalmazva, hogy „dolgozz keményen, többet nyersz, dolgozz kevesebbet, kevesebbet nyersz, és ha nem dolgozol, semmit sem nyersz”. Amikor beszélek, nem tartok vissza semmit; ha valaki úgy gondolja, hogy az Én „gyári szabályaim” túl szigorúak, azonnal lépjen ki, Én kifizetem a „viteldíjat” a városon kívülre. „Kíméletes” vagyok az ilyen emberekkel való bánásmódomban, nem kényszerítem őket, hogy maradjanak. E számtalan ember között nem találhatnék-e egy „munkást”, aki az Én saját szívem szerint való? Az embereknek nem szabad alábecsülniük Engem! Ha az emberek még mindig nem engedelmeskednek Nekem, és máshol akarnak „állást” keresni, nem kényszerítem őket – szívesen venném, nincs más választásom! Nem azért van ez, mert túl sok a „szabályom és előírásom”?

1992. május 8.

41. fejezet

Egyszer nagy vállalkozásba fogtam az emberek között, de ők nem vették észre, így az Én szavammal kellett azt felfednem előttük, lépésről lépésre. Az ember mégsem tudta megérteni szavaimat, és nem szerzett tudomást tervem céljáról. Így hát hiányosságaik és hibáik miatt az emberek olyan dolgokat tettek, amelyek megzavarták irányításomat, és ez mindenféle tisztátalan szellemnek lehetőséget adott a belépésre, így az emberiség az áldozataikká vált, és ezek a tisztátalan szellemek addig kínozták az embereket, amíg teljesen be nem szennyezték őket. Csak akkor láttam tisztán az ember szándékait és céljait. Felsőhajtottam a felhők közül: Miért cselekszenek az emberek mindig magukért? Nem az a célja az Én fenyítésemnek, hogy tökéletessé tegye őket? Szándékosan csapok le a pozitív hozzáállásukra? Az ember nyelve nagyon szép és szelíd, a tettei viszont teljesen összezavarodtak. Miért válnak mindig semmivé az Általam az emberrel szemben támasztott követelmények? Lehetséges, hogy egy kutyt kérek arra, hogy fát másszon? Hogy sok húhót csináljak semmiért? A teljes irányítási tervem során már kivágtam többféle „kísérleti parcellát”; azonban a rossz állapota és hosszú évek óta tartó napfényhiánya miatt a terep folyamatosan változik, ami a talaj „bomlásához” vezet. És így, emlékeim szerint, számtalan ilyen földdarabot hagytam el. A föld nagy része még most is folyamatosan változik. Ha egy nap a föld valóban más típusúra változik, akkor egy kézmozdulattal félredobom – vajon nem pontosan ez a munkám a jelenlegi szakaszban? Az emberiség azonban a legkevésbé sincs tisztában ezzel; egyszerűen csak „fenyítést” kapnak az Én „vezetésem” alatt. Mire jó ez? Lehetnék Én olyan Isten, aki kifejezetten azért jön, hogy megfenyítse az embert? Fent a mennyben egyszer azt terveztem, hogy amikor az emberek közé jövök, egyé válok velük, hogy mindazok, akiket szeretek, közel lehessenek Hozzám. Most azonban, hogy a mai napon megérkeztünk ebbe a szakaszba, az ember nem csak hogy nincs kapcsolatban Velem, hanem távol tart Engem a fenyítésem miatt. Nem sírok amiatt, hogy elkerül. Mit lehet tenni ellene? Az emberek mind olyan előadóművészek, akik arra a dallamra énekelnek, amit épp játszanak. Bízom abban a képességemben, hogy hagyjam „kicsúszni” az embereket a markomból, és még jobban bízom abban a képességemben, hogy vissza tudom őket hozni a „gyáramba” „más részekről”. Ezen a ponton milyen sérelme lehet az embernek? És mit tehet Velem az ember? Az emberek nem a fal tetején növényfűszálak? És mégsem bántom az embereket ezért a hibáért, inkább odaadom nekik tápanyagaimat. Az emberek gyengék, erőtlenekek és tápanyaghiányosak; ők már csak ilyenek. Meleg ölelésemmel alakítom át az emberek hideg szívét: ki más tehet ilyesmit? Miért vállaltam ilyen munkát az emberek között? Meg tudja-e érteni az ember igazán a szívemet?

Mindazok között, akiket választottam, „üzletelni” kezdtem, így mindig jönnek és mennek az emberek az otthonomban, egy végtelen áramlatban. Mindannyian különféle formalitásokat bonyolítanak le Nálam, mintha üzleti ügyeket tárgyalnának Velem, ami

túlságosan hektikussá teszi a munkámat, olykor annyira, hogy esélyem sincs kezelni a köztük lévő viszályokat. Arra sürgetem az embereket, hogy ne növeljék terheimet; jobb, ha a saját útjukat választják, ahelyett, hogy állandóan Rám hagyatkoznának. Nem lehetnek mindig gyerekek az Én házamban; mi lenne a haszna ennek? Amit csinálok, az fontos üzlet; nem valami „környékbeli falatozót” vagy más kis „vegyesboltot” vezetek. Az emberek nem értik az Én lelkiállapotomat, mintha szándékosan tréfálnának Velem, mintha mindannyian csintalan gyerekek lennének, csillapíthatatlan játékvággal, soha nem gondolkodnak komoly dolgokon, ami sokaknál azt eredményezi, hogy elmulasztják elvégezni a „házi feladatot”, amit kijelöltem nekik. Hogy van az ilyen embereknek képük megjelenni a „tanáruk” előtt? Miért nem foglalkoznak soha azzal, amit tenniük kellene? Miféle tárgy az ember szíve? A mai napig nem vagyok tisztában ezzel. Miért változik szüntelenül az ember szíve? Olyan ez, mint egy júniusi nap: most tűz a nap, most sűrű felhők vannak, és most heves szél süvít. Tehát miért nem tud az ember a tapasztalatból tanulni? Talán túlzás, amit mondtam. Az emberek még egy esernyőt sem tudnak magukkal vinni az esős évszakban, ezért tudatlanságuk miatt számtalanszor bőrig áztatták őket a hirtelen lezúduló felhőszakadások, mintha szándékosan ugratnám őket, és mindig megtámadná őket az eső az égből. Vagy talán arról van szó, hogy túl „kegyetlen” vagyok, megzavarom az embereket, és így mindig szétszórtak, soha nem tudják, mit tegyenek. Soha senki sem fogta fel igazán munkám célját vagy jelentőségét. Mivel ez így van, mindannyian ezt a munkát végzik, hogy megzavarják és megfenyítik magukat. Tényleg meg akarom fenyeíteni az embert? Miért okoznak maguknak bajt az emberek? Miért sétálnak mindig csapdákba? Miért nem tárgyalnak Velem, hanem inkább megtalálják a módját, hogy maguknak dolgozzanak? Lehetséges, hogy mindaz, amit az embernek adok, nem elég?

Kiadtam az „első munkámat” az egész emberiség körében, és mivel kiadványom nagy csodálatot ébreszt az emberekben, mindannyian részletes és alapos tanulmányozásnak vetik alá, és ezzel a figyelmes tanulmányozással sokat nyertek. Írott munkám egy csodálatos, rendkívül szövevényes regénynek tűnik; romantikus prózaversnek tűnik; úgy tűnik, hogy egy politikai program megvitatása; a gazdasági bölcsesség kézikönyvének tűnik. Mivel az Én írott munkám olyan gazdag, sok különböző vélemény van róla, és senki sem tudott olyan előszóval szolgálni, amely összefoglalná ezt a munkámat. Lehet, hogy az emberek „kiemelkedő” tudással és tehetséggel rendelkeznek, de ez a munkám elég ahhoz, hogy megdöbbenjen az összes ügyes és tehetséges embertársat. Még ha azt is mondják, hogy „a vér folyhat, könnyek hullhatnak, de nem szabad fejet hajtani”, már öntudatlanul lehajtották a fejüket, hogy kifejezzék megadásukat az Én írásom előtt. Tapasztalatai tanulságaiból az ember úgy foglalta össze írásomat, mint egy mennyei könyvet, amely az égből hullott alá. Mégis arra ösztökélem az embert, hogy ne legyen túl érzékeny. Véleményem szerint, amit mondtam, az mind nagyon hétköznapi; remélem azonban, hogy Az élet enciklopédiájában, amit a munkám tartalmaz, az emberek találhatnak valamit a megélhetés módjáról; Az

ember rendeltetési helye című részben kereshetik az élet értelmét; A Mennysorság titkai című részben megtalálhatják akaratomat; és Az emberiség ösvénye című részben felkutathatják az élet művészetét. Nem lennének jobbak a dolgok így? Nem kényszerítem az embert; ha valakit „nem érdekel” az írott munkám, „visszatérítem” neki a könyvem árát, a „szolgáltatási díjjal” együtt. Nem kényszerítek senkit. E könyv szerzőjeként csak azt remélem, hogy az olvasók szeretni fogják munkámat, de az emberek kedvence mindig más. Ezért arra buzdítom az embereket, hogy ne veszélyeztessék jövőbeli kilátásaikat pusztán azért, mert nem tudják elviselni, hogy félretegyék a külszín szempontjait. Ha így tennének, hogyan tudnék Én, aki ilyen jószívű vagyok, elviselni egy ekkora megaláztatást? Ha olyan olvasók vagytok, akik szeretik munkámat, remélem, hogy továbbíjtátok Nekem saját értékes javaslataitokat, hogy jobban előmozdíthassam írásomat, és így az emberi tévedések révén javítsam írásom tartalmát. Ez a szerzőnek és az olvasónak is előnyös lenne, nem? Nem tudom, hogy helyes-e, hogy ezt mondom, és talán így fejleszthetem írói képességemet, vagy esetleg erősíthetem a köztünk lévő barátságot. Összességében azt remélem, hogy minden ember együtt fog működni a munkámmal anélkül, hogy félbeszakítaná azt, hogy szavam minden családhoz és otthonhoz eljuthasson, és hogy a földön minden ember az Én szavaimban élhessen. Ez az Én célom. Remélem, hogy Az élet a szavaimban című fejezetet olvasva mindenki nyerhet valamit, legyen szó az életelvekről vagy az emberi világot sújtó hibák ismeretéről, illetve arról, hogy mit követelek meg az embertől, valamint a királyság mai népének „titkairól”. Mindazonáltal arra buzdítom az embereket, hogy vessenek egy pillantást A ma embereinek botrányai című részre; ez mindenkinek hasznos lenne. Szintén nem ártana gyakran olvasni a Legfrissebb titkok című részből, ami még előnyösebb lenne az emberek életét illetően. Ismétlem, olvasd gyakran a Forró témák rovatot – nem lenne ez még előnyösebb az emberek életére nézve? Nem árt, ha kikéritek a tanácsomat, megnézik, van-e valami hatása, majd elmondjátok Nekem, hogy mit éreztek, miután elolvastátok, hogy jobban felírhattam a megfelelő gyógyszert, és végül teljesen felszámolhattam az emberiség összes betegségét. Nem tudom, mit gondolsz a javaslataimról, de remélem, hogy úgy tekintesz rájuk, mint számodra referenciaként szolgáló anyagokra. Mit szólna hozzá?

1992. május 12.

42. fejezet

Amint az új munka elkezdődik, minden embernek új belépése van, és kéz a kézben haladnak Velem. Együtt járunk a királyság csodálatos útján, és nagyon szoros bensőséges kapcsolat van Köztem és az ember között. Azért, hogy megmutassam érzéseimet és az emberhez való viszonyulásomat, mindig is beszéltem az emberhez. E

szavak némelyike azonban fájdalmat okozhat az embereknek, míg mások nagy segítséget jelenthetnek számukra, ezért azt tanácsolom az embereknek, hogy gyakrabban hallgassák az Én számból származó szavakat. Lehet, hogy kijelentéseim nem különösebben elegánsak, de ezek mind olyan szavak, amelyek szívem mélyéről jönnek. Mivel barátságban vagyok az emberiséggel, folytattam munkámat az emberek között, és az ember is mindent megtesz, hogy együttműködjön Velem, nagyon félve attól, nehogy félbeszakítsa munkámat. Ebben a pillanatban szívemet nagy öröm tölti el, mert az emberek egy részét megnyertem, és így a „vállalkozásom” többé már nincs recesszióban; nem áll többé üres szavakból, és „speciális termékpiacom” nem teljesít többé akadozva. Az emberek végül is érzékenyek – mindannyian hajlandóak „felajánlani magukat” nevemért és dicsőségemért, és csak így nyer a „speciális termékboltom” néhány új „árut”, és így a szellemi világban sok „vásárló” jön, hogy megvegye „áruimat”. Csak ettől a pillanattól kezdve nyerek dicsőséget; csak ezt követően nem üresek többé a számon kimondott szavak. Győztem és diadalmasan tértem vissza, és minden ember Engem ünnepel. Ebben a pillanatban a nagy vörös sárkány is eljön, hogy „ünnepeljen”, hogy kifejezze csodálatát Irántam, hogy megmutassa, hogy behódol a lábam előtt, amit dicsőségnek tekintek. A teremtés idejétől kezdve a mai napig sok győztes csatát vívtam, és sok csodálatra méltó dolgot tettem. Egykor sok ember ünnepelt Engem, dicsőített Engem, és táncolt Nekem. Bár ezek felkavaró és felejthetetlen jelenetek voltak, soha nem mutattam ki mosolyomat, mert még nem hódítottam meg az embert, és csupán a teremtéshez hasonló munkám egy részét végeztem. A mai nap nem olyan, mint a múlt. Én mosolygok a trónról, meghódítottam az embert, és az emberek mind imádatban hajolnak meg Előttem. A mai emberek nem a múlt emberei. Hogy is lehetne az Én munkám bármi másért, mint a jelenért? Hogy is lehetne másért, mint az Én dicsőségemért? Egy fényesebb holnap kedvéért az emberben végzett minden munkámat sokszorta világosabbá fogom tenni, hogy minden dicsőségem „megnyugodjon” az emberen, akit teremtettem. Ezt fogom munkám alapelvének tekinteni. Ti, akik hajlandóak vagytok együttműködni Velem, keljetek fel és dolgozzatok keményen, hogy dicsőségem még jobban betöltse az égboltot. Most van itt az ideje, hogy nagyszabású terveket valósítsatok meg. Mindazoknak, akik szeretetem gondoskodása és védelme alatt állnak, lehetőségük van arra, hogy képességeiket itt Velem együtt kamatoztassák, és Én mindent úgy manőverezek majd, hogy munkám érdekében „forogjanak”. Az égen röpködő madarak az Én dicsőségem az égen, a tengerek a földön az Én földi cselekedeteim, minden dolgok uralma az Én megnyilvánulásom minden dolog között, és mindazt, ami a földön van, az Én irányításom tőkéjeként használom, ami által minden szaporodik, virágzik és élettől tündököl.

Már a teremtés idején elhatároztam, hogy földi munkám a végső korszakban fog teljesen végbemenni. Az az idő, amikor munkám véget ér, éppen az az idő lesz, amikor minden tettem nyilvánvalóvá válik az égboltozaton. El fogom érni, hogy a földi emberek elismerjék tetteimet, és tetteim bebizonyosodnak az „ítélőszék” előtt, hogy elismerjék

azokat az emberek között az egész földön, akik mindannyian behódolnak. Így ezek után olyan vállalkozásba fogok belevágni, amelyet az elmúlt korokban még soha nem valósítottam meg. A mai naptól kezdve lépésről lépésre világossá teszem cselekedeteimet, hogy bölcsességem, csodálatos voltom és kifürkészhetetlenségem a társadalom minden területén elismert és bizonyított legyen. Különösen a föld minden uralkodó pártja fogja elismerni tetteimet, úgy, hogy tetteimet „bírák” fogják megítélni, és „ügyvédek” fogják „megvédeni”, és így tetteimet el fogják ismerni, ami minden embert arra késztet majd, hogy fejet hajtson és behódoljon. Ettől kezdve tetteimet a társadalom minden rétege el fogja ismerni, és ez lesz az a pillanat, amikor minden dicsőséget elnyerek a földön. Ekkor meg fogok jelenni az embereknek, és nem leszek többé rejtve. Tetteim jelenleg még nem érték el a csúcspontjukat. Munkám halad előre, és amikor eléri a tetőpontját, befejeződik. Minden nemzet népét teljesen meg fogom hódítani, a vadállatokat olyan szelíddé teszem, mint a bárányok Előttem, és a nagy vörös sárkányt is arra kényszerítem, hogy alávesse magát Nekem, mint a földi emberek. Le fogom győzni minden ellenségemet a mennyben, és meg fogom hódítani minden ellenfeletem a földön. Ez az Én tervem, és ez cselekedeteim csodálatos volta. Az ember csak annyit tehet, hogy a természet befolyása által, az Én vezetésem alatt él – nem hozhat saját döntéseket! Ki menekülhet el az Én kezem elől? Az egész természetet különböző kategóriákba soroltam, hogy törvények között létezzen, és csak ennek köszönhető, hogy a földön olyan törvények vannak, mint a tavaszi meleg és az őszi hideg. Az Én kezem csodálatos volta az oka annak, hogy a virágok a földön télen elhervadnak, nyáron pedig kivirágoznak; a ludak télen azért repülnek délre, mert Én szabályozom a hőmérsékletet; és a tengerek azért zúgnak, mert el akarom árasztani a víz felszínén lévő dolgokat. Mi az, amit nem Én rendeztem el? Ettől a pillanattól kezdve az ember „természeti ökonómiáját” teljesen legyőzik az Én szavaim, és az emberek többé nem törlik el jelenlétemet a „természeti törvények” létezése miatt. Ki fogja még egyszer megtagadni minden dolgok Urának létezését? A mennyben Én vagyok a Fő; minden dolog között Én vagyok az Úr; és minden ember között Én vagyok a legelső. Ki meri ezt könnyelműen „festéssel” bemázolni? Vajon a hazugságok megzavarhatják az igazság létezését? Ennél a drága lehetőségnél ismét kezembe veszem a munkát, nem tűrve tovább az emberi zavarást, és folytatom a gépek „forgatását”.

Különböző módon „fűszereztem” szavaimat, ezért így úgy tűnik, mintha Én lennék az emberiség egyik sztárszakácsa. Bár az emberek nem tudják, hogyan kell fűszerezni az ételüket, mégis élvezik az ízt; a „tányért” kezükben tartva mindannyian megízlelik a „fogásokat”, amelyeket készítettem. Nem tudom, miért, de az emberek mindig többet akarnak enni azokból a fogásokból, amelyeket személyesen Én készítek. Olyan ez, mintha túlságosan nagyra tartanának Engem, mintha Engem tekintenének a legfőbb ételízesítőnek, és egyáltalán nem törődnének másokkal. Mivel túlságosan nagy az önbecsülésem, nem kívánom mások „rizses tálját” összetörni saját indokaim miatt. Így megragadom az alkalmat, hogy visszalépjek a „konyhából”, megadva másoknak az

esélyt, hogy kitűnjenek. Csak így rendíthetetlen a szívem; nem akarom, hogy az emberek felnézzenek Rám és lenézzenek másokat; az nem lenne helyes. Mit ér az emberek szívében a státusz? Tényleg ennyire faragatlan és ésszerűtlen vagyok? Valóban hajlandó lennék státuszt követelni? Ha igen, akkor miért vágok bele egy ilyen nagy vállalkozásba? Nem kívánok másokkal szemben a hírnévért és a vagyonért küzdeni, és megvetem a földi hírnevet és vagyont; nem erre törekszem. Nem tekintem az embert példaképnek, nem harcolok és nem rabolok, hanem a „mesterségemre” támaszkodva keresem a kenyerem, és nem követek el lelkiismeretlen cselekedeteket. Így amikor a földön járok, először cselekszem, és később kérek „fizetséget a kezem munkájáért” – csak ez az ember által emlegetett tisztesség és ésszerűség. Ebben nincs semmi túlzás, és a legkevésbé sincs elbagatellizálva; a tények valódi jelentése szerint beszélek. Ide-oda járok az emberek között, keresve azokat, akik igazságosak és ésszerűek, de ez mégsem hozott gyümölcsöt. És mivel az emberek szeretnek alkudozni, az ár vagy túl magas, vagy túl alacsony, és így még mindig azt a munkát végzem, ami a kezemben van, ami „Rám hárult”. Ma még mindig nem tudom, hogy miért nem tartja be az ember a kötelességét, és miért nem tudja, hogy milyen nagy az érettsége. Az emberek még azt sem tudják, hogy a természetük több grammot vagy több liangot^a nyom-e. És így még mindig hízelegnek Nekem. Mintha minden munkám hiábavaló lenne, mintha szavaim csak visszhang lennének a hatalmas hegyekben, és soha senki nem fogná fel szavaim és kijelentéseim mélységét. Úgyhogy ezt használom alapként a harmadik aforizma összefoglalásához: „Az emberek nem ismernek Engem, mert nem látnak Engem.” Olyan ez, mintha az emberek, miután elfogyasztották szavaimat, meginnának valamilyen gyógyszert, hogy segítsék az emésztést, és mivel a gyógyszer mellékhatásai olyan erősek, emlékezetkiesést szenvednek, és így szavaim azzá válnak, amit az emberiség elfelejt, az a hely pedig, ahol vagyok, az elfelejtett sarokká válik. Emiatt sóhajtok. Miért végeztem annyi munkát, ám az emberekben nincs bizonyíték rá? Vajon nem tettem elég erőfeszítést? Vagy azért, mert nem fogtam fel, hogy mire van szüksége az embernek? Már semmit sem tehetek ebben a kérdésben, és egyetlen választásom az, hogy adminisztratív rendeleteimmel minden embert meghódítok. Nem leszek többé szerető anya, hanem szigorú apaként fogom irányítani az egész emberiséget!

1992. május 15.

---

^a A „liang” egy kínai súlymérték; egy liang 50 gramm.

43. fejezet

Talán csak adminisztratív rendeleteim miatt van az, hogy az emberek „nagy érdeklődést” tanúsítanak szavaim iránt. Ha nem az adminisztratív rendeleteim irányítanák őket, akkor mindannyian üvöltenének, mint a tigrisek, akiket éppen most zavartak meg. Nap mint nap a felhők között vándorlok, és figyelem a földet borító emberiséget, amint nyüzsögnek, és adminisztratív rendeleteim által korlátozásaimnak vannak alávetve. Így tartom rendben az emberi fajt, és fenntartom adminisztratív rendeleteimet. Mostantól kezdve a földön élők mindenféle fenytést kapnak adminisztratív rendeleteim miatt, és amint ez a fenytés rájuk zúdul, az egész emberiség hangosan kiabál és minden irányba menekül. Ebben a pillanatban a föld nemzetei azonnal elpusztulnak, a nemzetek közötti határok megszűnnek, egyik hely sem lesz elválasztva a másiktól, és az emberek többé nem idegenednek el egymástól. „Ideológiai munkát” kezdek végezni az emberek között, hogy az emberek békésen élhessenek egymás mellett, többé ne harcoljanak, és ahogy hidakat építek és kapcsolatokat létesítek az emberiség között, ők egyesülni fognak. Tetteim megnyilvánulásaival töltöm meg a birodalmat, és a földön mindent térdre kényszeríték hatalmam alatt, így megvalósítom a „globális egységre” vonatkozó tervemet, és megvalósítom ezt az egyetlen kívánságomat, hogy az emberiség többé ne „bolyongjon” a föld színén, hanem késedelem nélkül megfelelő rendeltetési helyet találjon. Minden tekintetben gondoskodom az emberi fajról, hogy az egész emberiség hamarosan a béke és boldogság földjén élhessen, hogy életük napjai többé ne legyenek szomorúak és sivárak, és hogy tervem ne hiúsuljon meg a földön. Mivel az ember ott él, a földön fogom felépíteni nemzetemet, mert dicsőségem megnyilvánulásának egy része a földön van. Fent a mennyben rendbe fogom hozni városomat, és így mindent újjá teszek fent és lent. Mindent, ami az ég felett és alatt létezik, egyetlen egységgé fogok tenni, hogy minden, ami a földön van, egyesüljön mindazzal, ami a mennyben van. Ez az Én tervem; ezt fogom megvalósítani az utolsó korszakban – senki ne akadályozza munkámnak ezt a részét! Munkám terjesztése a pogány nemzetek között a földi munkám utolsó része. Senki sem képes felfogni azt a munkát, amelyet véghezviszek, és emiatt az emberek eléggé összezavarodtak. Mivel pedig a földi munkámmal vagyok elfoglalva, az emberek megragadják a lehetőséget, hogy „játszodozzanak”. Azért, hogy megelőzzem, hogy túlságosan féktelenek legyenek, előbb fenytésem alá helyeztem őket, hogy elviseljék a tűz tavának fegyelmezését. Ez munkám egyik lépcsőfoka, és a tűz tavának erejét fogom használni, hogy munkámnak ezt a lépését véghezvigyem; máskülönben lehetetlen lenne elvégezni a munkámat. Az egész világegyetemben ráveszem az emberi lényeket, hogy behódoljanak trónom előtt, különböző kategóriákba sorolva őket az ítéletem szerint, e kategóriák szerint osztályozva őket, továbbá családjaikba sorolva őket, hogy az emberiség teljessége felhagyjon a Nekem való engedetlenséggel, és ehelyett az Általam megnevezett kategóriák szerinti rendezett és szabályos elrendezésbe kerüljön – senki ne mozgolódjon véletlenszerűen! Az egész

világegyetemben új munkát végeztem; az egész világegyetemben az egész emberiséget meghökkentette és elképesztette a hirtelen megjelenésem, a látókörük nagymértékben kitért a nyilvános megjelenésem által. Hát nem pont így van ez ma is?

Megtettem első nagy lépésem minden nemzet és minden nép között, és elkezdtem munkám első részét. Nem fogom megszakítani a tervemet, hogy újrakezdem. A pogány nemzetek között végzett munka sorrendje a mennyei munkám procedúráján alapul. Amikor minden emberi lény felnéz, hogy minden gesztusomat és cselekedetemet szemlélje, akkor borítom ködbe a világot. Az emberek szemei egyszerre elhomályosulnak, és képtelenek lesznek bármilyen irányt kivenni, mint juhok a sivatagi pusztaságban, és amikor a szélvihar üvölni kezd, kiáltásaikat elnyomja a süvöltő szél. A szél hullámai között halványan emberi alakok látszanak, de emberi hangot nem lehet hallani, és bár az emberek torkuk szakadtából kiabálnak, erőfeszítésük hiábavaló. Ekkor az emberek hangosan sírnak és jajgatnak, remélve, hogy az égből hirtelen leesik egy szabadító, aki kivezeti őket a végtelen sivatagból. De bármilyen nagy is a hitük, a szabadító mozdulatlan marad, az ember reményei pedig szertefoszlának. A hit meggyújtott tüzét elfújja a sivatag szélvihara, az ember pedig elterül egy kopár és lakatlan helyen, soha többé nem emelhet fel lángoló fáklyát, és érzéketlenül elesik... Megragadva a pillanatot, egy oázist jelenítek meg az ember szeme előtt. Ám miközben a szíve örömmel van tele, az ember teste túlságosan törékeny ahhoz, hogy reagáljon, gyenge és bénya; látja ugyan az oázisban növekvő gyönyörű gyümölcsöket, de nincs ereje leszedni őket, mert az ember „belső erőforrásai” teljesen kimerültek. Fogom a dolgokat, amelyekre az embernek szüksége van, és felajánlom neki, de ő csak egy futó mosolyt villant, az arca egészen kedvetlen. Az emberiség erejének minden cseppje nyomtalanul eltűnt, elenyészve a szálló légben. Emiatt az ember arca teljesen kifejezéstelen, és véreres szeméből csak egyetlen szeretet-sugár ragyog, olyan szelíd jóindulattal, mint egy gyermekére vigyázó anyáé. Az ember kiszáradt, repedezett ajkai időről időre megmozdulnak, mintha beszélni akarna, de nincs hozzá ereje. Adok az embernek egy kis vizet, de csak a fejét rázza. Ezekből a szeszélyes és kiszámíthatatlan cselekedetekből megtudom, hogy az ember már minden reményét elvesztette önmagában, és csak könyörgő tekintetét tartja Rám szegezve, mintha esedezne valamiért. De mivel nem ismerem az emberiség szokásait és erkölcsait, zavarba ejtenek az arckifejezéseik és cselekedeteik. Csak ebben a pillanatban jövök rá hirtelen, hogy az ember létének napjai gyorsan közelednek a végéhez, és együttérző tekintetemet felé fordítom. És csak ebben a pillanatban mutatkozik meg az emberen az öröm mosolya, és bólogat Felém, mintha minden kívánsága teljesült volna. Az emberiség többé nem szomorú; a földön az emberek nem panaszkodnak többé az élet ürességéről, és felhagynak minden „élettel” kapcsolatos foglalkozással. Ettől kezdve nem lesz többé sóhajlás a földön, és az emberi faj életének napjai örömmel telnek meg...

Megfelelően elintézem az emberek ügyeit, mielőtt a saját munkámmal foglalkoznák, nehogy az emberiség állandóan megzavarja a munkámat. Számomra nem az ember

ügyei állnak a középpontban; az emberek ügyei lényegtelenek. Mivel az ember annyira önző lelkületű – úgy tűnik, hogy az emberiség még egy hangyának sem hajlandó irgalmazni, vagy hogy a hangyák az emberek ellenségei –, ezért mindig viszálykodás van az emberek között. Az emberek viszálykodását hallva, ismét távozom, és nem foglalkozom tovább a történeteikkel. Az emberiség szemében Én egy „lakossági bizottság” vagyok, amely a „lakosok” közötti „családi viták” megoldására szakosodott. Amikor az emberek Elém járulnak, kivétel nélkül a saját érveikkel érkeznek, és túláradó buzgalommal mesélik saját „rendkívüli tapasztalataikat”, és közben hozzáteszik a saját magyarázataikat. Figyelem az emberiség rendkívüli viselkedését: arcukat por borítja – por, amely az izzadság „öntözése” alatt elveszíti „önállóságát”, mivel összekeveredik az izzadsággal, és az emberek arca tovább „gazdagodik”, mint a tengerpart homokos felszíne, amelyen időnként lábnyomok láthatók. Hajuk olyan, mint a halottak kísérteteié, fénytelen, egyenesen áll, mint a felgöngyölt szalmabálák szálai. Mivel az ember indulatai annyira fel vannak tüzelve, hogy még a haja is borzolódik a dühtől, az arca szórványosan „gőzt” bocsát ki, mintha „forrna a verejtéke”. Közelebbről megvizsgálva látom, hogy az ember arcát „lángok” borítják, olyan, mint a tűző nap, ezért száll fel belőle a forró gáz, és őszintén aggódom, hogy dühe elégeti az arcát, bár ő maga nem törődik ezzel. Ezen a ponton arra kérem az embert, hogy kissé csillapítsa az indulatait, mert mi haszna van ebből? Miért kínozod így magadat? A harag miatt a szalmaszálakat e „földgömb” felszínén gyakorlatilag elégetik a nap lángjai; ilyen körülmények között még a „hold” is vörössé válik. Arra kérem az embert, hogy mérsékelje indulatait – ez fontos az egészsége megőrzése érdekében. De az ember nem hallgat tanácsomra; inkább továbbra is „panaszokat nyújt be” Nálam. Mi haszna van ennek? Vajon az Én gazdagságom nem elegendő az ember számára, hogy élvezze? Vagy az ember visszautasítja, amit adok neki? Hirtelen haragomban felborítom az asztalt, és az ember nem mer többé izgalmas epizódokat mesélni a történetéből; retteg attól, hogy esetleg „fogdába” viszem, hogy néhány napra lehűtse magát, és kihasználja a dühkitörésem adta lehetőséget, hogy elszökjön. Egyébként az ember soha nem lenne hajlandó ilyesmit elengedni, hanem továbbra is a saját gondjairól zagyválna. Ennek már a pusztá hangja is csikorgatja a fületem. Miért ilyen bonyolult az emberiség a szíve mélyén? Talán túl sok „alkatrészt” telepítettem az emberbe? Miért csinál mindig színjátékot Elöttem? Biztosan nem arról van szó, hogy „tanácsadó” vagyok a „polgári viták” megoldására? Hát kértem-e az embert, hogy Hozzám jöjjön? Bizonyára nem vagyok megyei bíró? Miért hozzák mindig Elém az emberek ügyeit? Remélem, hogy az ember jobbnak látja majd, hogy átvegye az irányítást önmaga felett és ne zavarjon Engem, mert túl sok munkát kell elvégeznem.

1992. május 18.

44. fejezet

Az emberek úgy kezelik a munkámat, mint valami kiegészítést; nem mondanak le az étkezésről vagy az alvásról annak érdekében, így nincs más választásom, mint hogy megfelelő követelményeket támasszak az emberrel szemben, ahogy az a Hozzám való hozzáállásához illik. Emlékszem, egykor sok kegyelmet és sok áldást adtam az embernek, de miután ezeket megragadta, azonnal elment. Olyan volt, mintha öntudatlanul adtam volna neki ezeket. Tehát az ember mindig is szeretett Engem a saját elképzelései által. Azt akarom, hogy az ember igazán szeressen Engem; ma azonban az emberek még mindig vonakodnak, képtelenek igaz szeretetüket Nekem adni. Képzelsükben azt hiszik, hogy ha Nekem adják igaz szeretetüket, akkor semmijük nem marad. Amikor tiltakozom, egész testük megremeg – mégsem hajlandóak igaz szeretetüket Nekem adni. Mintha várnának valamire, ezért előre tekintenek, és soha nem mondják el Nekem az igazságot arról, hogy mi történik. Olyan, mintha a szájukat lezárták volna egy ragasztóval, ezért folyamatosan akadozik a beszédük. Az ember előtt, úgy tűnik, irgalmatlan kapitalista lettem. Az emberek mindig tartanak Tőlem: Engem meglátva azonnal nyomtalanul eltűnnek, rettegve, hogy mit fogok tőlük kérdezni a körülményeikről. Nem tudom, miért képesek az emberek őszinte szeretetre „falusi embertársaik” iránt, mégsem képesek Engem szeretni, aki becsületes lelkű vagyok. Emiatt felsóhajtok: az emberek miért mindig az ember világában engedik szabadjára szeretetüket? Én miért nem ízelhetem meg az emberek szeretetét? Azért van ez, mert nem tartozom az emberiséghez? Az emberek mindig úgy bánnak Velem, mint egy hegyi vademberrel. Mintha hiányozna Belőlem minden olyan rész, amely egy normális embert alkot, és ezért az emberek mindig magas erkölcsi hangnemet ütnek meg Előttem. Gyakran vonszolnak maguk elé, hogy megdorgáljanak Engem, úgy szidva Engem, mint egy óvodás korú gyermeket; az emberek mindig a nevelő szerepét játsszák Előttem, mert emlékeik szerint Én olyasvalaki vagyok, aki irracionális és műveletlen. Nem fenýítem meg az embereket a hibáikért, hanem megfelelő segítséget nyújtok nekik, lehetővé téve számukra, hogy rendszeres „gazdasági segílyt” kapjanak. Mivel az ember mindig is katasztrófa közepette élt, és nehezen tud elmenekülni, és e csapás közepette mindig Hozzám kiáltott, Én pontosan szállítom a „gabonakészletet” a kezébe, lehetővé téve, hogy minden ember az új korszak nagy családjában éljen, és megtapasztalja a nagy család melegét. Amikor megfigyelem az emberek között végzett munkát, felfedezem sok hibáját, és ennek eredményeként segítséget nyújtok neki. Még ebben az időben is rendkívüli szegénység uralkodik az emberek között, és így megfelelő gondoskodást adományoztam az „elszegényedett területeknek”, kiemelve őket a szegénységből. Ez az az eszköz, amellyel dolgozom, lehetővé téve, hogy minden ember élvezze kegyelmemet, amennyire csak tudja.

A földön élő emberek öntudatlanul fenýítést szenvednek, ezért kinyitom hatalmas kezemet, és Magam mellé húzom őket, lehetővé téve számukra azt a szerencsét, hogy

élvezhessék kegyelmemet a földön. Mi az a földön, ami nem üres és értéktelen? Az ember világának minden helyén járok, és bár rengeteg híres műemlék és embernek tetsző természeti táj található, bárhova megyek, már régen meg lett fosztva az életerőtől. Csak ekkor érzem, hogy a föld komor és sivár: a földről már régen eltűnt az élet. Csak a halál szaga van, és ezért mindig felszólítottam az embert, hogy siessen elhagyni ezt a nyomorúság földjét. Minden, amit látok, az ürességtől illatos. Megragadom az alkalmat, hogy a kezemben lévő életet azok felé dobjam, akiket kiválasztottam; azonnal megjelenik egy zöld folt a földön. Az emberek hajlandóak élvezni az életerő dolgait a földön, de Én nem találok ebben örömet; az emberek mindig becsben tartják a földi dolgokat, és soha nem látják az ürességüket, így miután ma elérték ezt a pontot, még mindig nem értik, miért nincs élet a földön. Ma, ahogy az univerzumban járok, minden ember képes élvezni a kegyelmét annak a helynek, ahol Én vagyok, és ezt eszközként használják, soha nem az élet forrását keresik. Mindannyian eszközként használják azt, amit adok, de egyikük sem próbálja betölteni az életerő eredeti funkcióját. Nem tudják, hogyan kell használni vagy fejleszteni a természeti erőforrásokat, ezért nincstelenné válnak. Én az emberek között lakom, emberek között élek, de az ember ma még mindig nem ismer Engem. Noha az emberek sok segítséget adtak Nekem, amiért ilyen távol vagyok otthonomtól, olyan, mintha még meg kellene teremtenem a megfelelő barátságot az emberrel, és így még mindig érzem az ember világának igazságtalanságát; az Én szememben az emberiség végül is üres, és az emberek között nincs semmi olyan kincs, amely bármi értékkel bírna. Nem tudom, mi a véleménye az embereknek az emberi életről, de összefoglalva, az Enyém elválaszthatatlan az „üres” szótól. Remélem, hogy az emberek nem gondolnak rosszat Rólam emiatt, mert elég őszinte vagyok, és nem próbálok udvarias lenni. Azt tanácsolom azonban az embereknek, hogy jobban figyeljenek arra, amit gondolok, mert szavaim végül is segítségükre vannak. Nem tudom, hogy az emberek mennyire értik az „ürességet”. Remélem, hogy egy kis erőfeszítést fektetnek ebbe a munkába. Jól tennék, ha gyakorlatiasan tapasztalnák meg az emberi életet, és megnéznék, hogy találhatnak-e benne értékes „rejtett ércereket”. Nem próbálom elfojtani az emberek pozitivitását; egyszerűen azt akarom, hogy szerezzenek némi tudást szavaimból. Mindig rohangálok az emberi ügyek miatt, de most, a dolgok jelenlegi állása szerint, az emberek még mindig nem mondtak egy köszönő szót sem, mintha túl elfoglaltak lennének, és elfelejtették volna ezt megtenni. Még ma sem értem, milyen hatása volt az ember egész napos rohangálásának. Még ma sem marad Számomra hely az emberek szívében, és így ismét mély gondolatokba merülök. Elkezdtem arra a munkára fogni Magam, hogy kutassam, „miért nincs az embereknek olyan szívük, amely igazán szeret Engem”. Felemelem az embert a „műtőasztalra”, ízekre szedem a „szívét”, és megnézem, mi zárja el az utat a szívében, és mi akadályozza meg abban, hogy igazán szeressen Engem. A „kés” hatására az emberek szorosan becsukják a szemüket, várva, hogy elkezdjem, mert ebben az időben már teljesen megadták magukat; szívükben sok más hamisítványt is találok. Ezek közül a legfontosabbak az

emberek saját dolgai. Bár lehet, hogy a testükön kívül csak kevés dologgal rendelkeznek, a testükön belül számtalan van. Mintha az ember szíve egy nagy tárolódoboz lenne, tele gazdagsággal és mindennel, amire az embereknek valaha is szüksége lehet. Csak ebben a pillanatban értem meg, hogy miért nem figyelnek Rám soha az emberek: ez azért van, mert nagy önállósággal rendelkeznek – mi szükségük van az Én segítségemre? Így hát eltávozom az embertől, mert az embereknek nincs szükségük az Én segítségemre; miért kellene „szégyentelenül viselkednem” és kiváltani az undorukat?

Ki tudja miért, de mindig is hajlandó voltam emberek között beszélni, mintha nem tudnám megállni. Így az emberek értéktelennek tekintenek Engem, és mindig úgy kezelnek, mintha még egy rézpénznél is kevesebbet érnék; nem úgy kezelnek Engem, mint akit tisztelni kell. Nem dédelgetnek Engem, és hazarángatnak, amikor csak akarnak, majd ismét kidobnak, „leleplezve” Engem a nyilvánosságnak. A legnagyobb utálattal vagyok az emberek hitvány viselkedése iránt, és ezért nyíltan kimondom, hogy az embernek nincs lelkiismerete. De az emberek hajthatatlanok; fogják „kardjukat és lándzsáikat”, és harcba szállnak Velem, mondván, hogy szavaim ellentmondanak a valóságnak, mondván, hogy gyalázom őket – de nem töltöm ki bosszúmat rajtuk az erőszakos viselkedésük miatt. Csak arra használom igazságaimat, hogy megnyerjem az embereket és arra készítsem őket, hogy szégyelljék magukat, ami után csendben visszavonulnak. Nem versenyzem az emberrel, mert abból nincs haszon. Tartom Magam a kötelességemhez, és remélem, hogy az ember is tartani tudja magát az övéhez, és nem cselekszik Ellenem. Nem lenne jobb így békésen kijönni? Miért bántjuk a kapcsolatunkat? Jóban voltunk ennyi éven át – mi szükség van arra, hogy gondot okozzunk mindkettőnknek? Nem lenne ez teljesen haszontalan mindkettőnk hírnevére nézve? Évek óta tartó „régibarátság”, „régismeretség” a miénk – mi szükség van arra, hogy keserűen váljunk el. Jó lenne így tenni? Remélem, hogy az emberek odafigyelnek a hatásra, és tudják, mi a jó nekik. Az emberhez való mai hozzáállásom elegendő egy életen át tartó vitájára – miért nem ismerik fel az emberek soha a kedvességemet? Azért van ez, mert hiányzik belőlük a kifejezőképesség? Nincs elegendő szókincsük? Miért nem tudják soha, hogy mit mondjanak? Ki nem tudja, hogyan viselkedem? Az emberek tökéletesen tisztában vannak a tetteimmal – csak arról van szó, hogy mindig szeretnek másokat kihasználni, ezért soha nem hajlandók félretenni saját érdekeiket. Ha egy kifejezés a saját érdekeiket érinti, nem hajlandók addig megnyugodni, amíg fölénybe nem kerülnek – és mi értelme van ennek? Az emberek nem azon versengenek, hogy mivel tudnak hozzájárulni, hanem azon küzdenek, hogy mit szerezhetnek meg. Bár státuszukban nincs semmi élvezet, nagyon dédelgetik azt, még felbecsülhetetlen értékű kincsnek is tekintik – és így inkább elviselnék fenyítésemet, mintsem lemondjanak a státusz előnyeiről. Az emberek túlságosan nagyra tartják magukat, ezért soha nem hajlandók félreállítani magukat. Talán van néhány apró pontatlanság abban, ahogy az embert értékelem, vagy talán olyan címkét ragasztottam rá, amely se nem durva,

se nem engedékeny, de összességében azt remélem, hogy az emberek ezt figyelmeztetésnek veszik.

1992. május 21.

45. fejezet

Egyszer szép javakat választottam, hogy a házamban tartsam őket, hogy benne páratlan gazdagság legyen, és így legyen feldíszítve, és ebből örömet nyertem. De az emberek Hozzám való hozzáállása és az emberek motivációi miatt nem volt más választásom, mint hogy ezt a munkát félretegyem és más munkát végezzek. Felhasználom az emberek motivációit munkám megvalósítására, minden dolgot úgy fogok irányítani, hogy Engem szolgáljon, és ennek következtében a házam ne legyen többé komor és elhagyatott. Egyszer figyeltem az embereket: minden, ami húsból és vérből volt, kábulatban volt, és egyetlen dolog sem tapasztalta meg létezésem áldását. Az emberek áldások közepette élnek, de nem tudják, mennyire áldottak. Ha az Én áldásaim az emberiségre a mai napig nem léteztek volna, ki tudott volna az emberiség közül mind a mai napig kitartani, és nem elpusztulni? Az, hogy az ember él, az Én áldásom, és ez azt jelenti, hogy az Én áldásaim közepette él, mert eredetileg nem volt semmije, és mert eredetileg nem volt tőkéje ahhoz, hogy a földön és az ég alatt éljen; ma továbbra is segítem az embert, és csak emiatt áll Elöttem az ember, aki elég szerencsés ahhoz, hogy megmeneküljön a haláltól. Az emberek összefoglalták az ember létezésének titkait, de soha senki nem vette észre, hogy ez az Én áldásom. Ennek eredményeképpen minden ember átkozza a világ igazságtalanságát, és mindannyian Rólam panaszkodnak az életükben tapasztalható boldogtalanság miatt. Ha nem lennének az Én áldásaim, ki látta volna meg a mai napot? Az emberek mind panaszkodnak Rám, mert nem tudnak kényelemben élni. Ha az ember élete derűs és szellős lenne, ha a meleg „tavaszi szellő” bekerülne az ember szívébe, felülmúlhatatlan kellemes érzést okozva egész testében, és a legcsekélyebb fájdalom nélkül hagyva őt, akkor az emberek közül ki halna meg panaszkodva? Nagy nehézséget okoz az ember abszolút őszinteségének elnyerése, mert az embereknek túl sok ravasz tervük van – oly sok, hogy egész egyszerűen bele lehet szédülni. De amikor kifogást emelek ellenük, elutasítanak, és nem figyelnek Rám, mert ellenvetéseim megérintették lelküket, képtelenné téve őket arra, hogy tetőtől talpig épüljenek, és így az emberek utálják a létezésemet, mert Én mindig szeretem „kínozni” őket. Szavaim miatt az emberek énekelnek és táncolnak; szavaim miatt némán lehajtják fejüket; és a szavaim miatt sírva fakadnak. Szavaimban az emberek kétségbeesnek; szavaimban fényt nyernek a túléléshez. Szavaim miatt hanykolódnak, álmatlanok éjjel-nappal, és szavaim miatt mindenfelé rohangálnak. Szavaim az embereket az alvilágba, majd fenyítésbe taszítják – de anélkül, hogy észrevennék, az emberek élvezik áldásaimat

is. Elérhető ez ember által? Jöhetne-e ez cserébe az emberek fáradhatatlan erőfeszítése miatt? Ki menekülhet szavaim vezénylése elől? Így az ember hibái miatt szavaimat az emberiségre ruházom, aminek folytán az ember hiányosságai táplálékot kapnak szavaim által, páratlan gazdagságot hozva az emberiség életébe.

Gyakran átvizsgálom az emberek szavait és tetteit. Viselkedésükben és arckifejezéseikben sok „rejtélyt” fedeztem fel. Az emberek másokkal való interakciójában a „titkos receptek” gyakorlatilag kiemelt helyet foglalnak el – és így, amikor kapcsolatba kerülök az emberrel, az „emberi interakció titkos receptjeit” nyerek meg, ami azt mutatja, hogy az ember nem szeret Engem. Gyakran megdorgálom az embert a hibái miatt, mégsem vagyok képes elnyerni a bizalmát. Az ember nem hajlandó hagyni, hogy Én megöljem őt, mert az ember „emberi interakció titkos receptjeiben” soha nem derült ki, hogy az embert végzetes katasztrófa érte volna – csupán néhány kudarcot szenvedett el szerencsétlen időkben. Az emberek felkiáltanak szavaim miatt, és könnyörgéseik mindig tartalmazznak szívtelenségem miatti sérelmeket. Mintha mindannyian az Én az ember iránti igaz „szeretetemet” keresnék – de hogyan találhatnák meg szeretetemet szigorú szavaimban? Ennek eredményeként mindig elvesztik a reményt az Én szavaim miatt. Mintha amint elolvassák szavaimat, megpillantanák a „Nagy Kaszást”, és így reszketnek a félelemtől. Ez boldogtalanná tesz Engem: miért félnek mindig a haláltól a testi emberek, akik a halál közepette élnek? Az ember és a halál elkeseredett ellenségek? Miért okoz mindig szorongást a halálfélelem az emberekben? Életük „kivételes” élményei során vajon csak egy keveset tapasztalnak meg a halálból? Miért panaszkodnak mindig Rám az emberek abban, amit mondanak? Így foglalom össze az emberi élet negyedik aforizmáját: az emberek csak a legcsekélyebb mértékben engedelmesek Nekem, és ezért mindig utálnak Engem. Az emberek gyűlölete miatt gyakran elmegyek. Miért kell ennek kitennem Magam? Miért kell mindig utálatot váltanom ki az emberekben? Mivel az emberek nem fogadják szívesen létezőmet, miért kell szégyentelenül az ember házában élnem? Nincs más választásom, mint hogy vegyem a „poggyászomat”, és otthagyjam az embert. De az emberek nem tudják elviselni, hogy elengedjenek Engem, és soha nem akarják engedni, hogy elmenjek. Jajgatnak és zokognak, mélyen félve attól, hogy elmegyek, és így elveszítik azt, amitől életük függ. Könnyörgő tekintetüket látva szívem meglágyul. A világ összes óceánja között ki képes Engem szeretni? Az embert mocskos víz borítja, elnyeli a tenger ereje. Utálom az emberek engedetlenségét, de együttérzést is érzek a teljes emberiség szerencsétlensége miatt – hiszen az ember végül is áldozat. Hogyan vethetném az embert a vízbe, ha gyenge és tehetetlen? Olyan kegyetlen vagyok, hogy belerúgok, amikor a földön van? Ilyen könnyörtelen a szívem? Az emberiséghez való hozzáállásom miatt lép be az ember ebbe a korba Mellettem, és ennek köszönhető, hogy ezeket a kivételes napokat és éjszakákat Velem töltötte. Ma az emberek az öröm gyötrelmében élnek, jobban érzékelik a szeretetemet, és nagy erővel szeretnek Engem, mert életerő van az életükben, és megszűnnek tékozló fiúk lenni, akik a föld végére vándorolnak.

Az emberekkel való együttélésem napjaiban az emberek Rám támaszkodnak, és mivel mindenben figyelmes vagyok az emberrel, és aprólékosan törődöm vele, az emberek mindig meleg ölelésben élnek, nem szenvedve el a fújó szelet, a szakadó esőt vagy tűző napot; az emberek boldogság közepette élnek, és szerető anyaként kezelnek Engem. Az emberek olyanok, mint virágok az üvegházban, teljesen képtelenek ellenállni a „természeti katasztrófák” támadásainak, soha nem képesek helytállni. Így üvöltő tengerek próbatételei közé helyezem őket, és nem tehetnek mást, mint hogy szüntelenül „ingadoznak”. Gyakorlatilag nincs erejük ellenállni – és mivel érettségük túl hiányos, a testük pedig túl gyenge, érzem a terhet. Így anélkül, hogy észrevennék, az emberek ki vannak téve az Én próbatételeimnek, mert túl törékenyek, és nem bírják a sűrítő szelet és a tűző napot. Nem ez az Én munkám a jelenben? Miért fakadnak mindig sírva az emberek, amikor próbatételeimmel szembesülnek? Igazságtalanságot követek el velük szemben? Szándékosan ölöm meg őket? Miért hal meg az ember szerethető állapota, hogy soha ne támadjon fel? Az emberek mindig megragadnak Engem, és nem engednek el; mert soha nem voltak képesek önállóan élni, mindig hagyták, hogy az Én kezem vezesse őket, mélyen félve attól, hogy valaki más elviszi őket. Nem Én irányítom az egész életüket? Viharos életük során, miközben átkelnek csúcsokon és a völgyeken, sok zűrzavart éltek át – ez nem az Én kezemből jött? Miért nem képesek az emberek soha megérteni a szívemet? Miért értik mindig félre az Én jó szándékaimat? Miért nem haladhat a munkám zökkenőmentesen a földön? Az ember gyengesége miatt mindig is kerültem az embert, ami szomorúsággal tölt el: miért nem lehet a munkám következő lépését végrehajtani az emberben? Így elhallgatok, gondosan felmérve őt: miért korlátoznak Engem mindig az ember hibái? Miért vannak mindig akadályok a munkám előtt? Ma még nem találtam teljes választ az emberben, mert az ember mindig hideget-meleget fúj, soha nem normális; vagy minden ízében gyűlöl Engem, vagy a legnagyobb szeretettel van Irántam. Én, Maga a normális Isten, nem bírom elviselni az ilyen gyötrelmet az emberektől. Mivel az emberek mentálisan mindig rendellenesek, látszólag kissé félek az embertől, és így minden mozdulatát figyelve a rendellenessége jut eszembe. Akaratlanul is felfedeztem a rejtélyt az emberben: kiderült, hogy egy lángelme van mögötte; ennek eredményeképpen az emberek mindig merészek és magabiztosak, mintha valami indokolt dolgot tettek volna. Így az emberek mindig úgy tesznek, mintha felnőttek lennének, és hízalgősen beszélnek a „kisgyerekhez”. Nézve az ember színjátékát, nem tehetek róla, de feldühödök: miért olyan szeretet nélküliek és tisztéletlenek az emberek önmagukkal szemben? Miért nem ismerik magukat? Elmúltak az Én szavaim? Az Én szavaim az ember ellenségei? Miért neheztelnek Rám az emberek, amikor szavaimat olvassák? Miért teszik mindig hozzá az emberek a saját gondolataikat szavaimhoz? Túl ésszerűtlen vagyok az emberrel szemben? Minden embernek erősen el kellene gondolkodnia ezen, azon, amit szavaim tartalmaznak.

1992. május 24.

46. fejezet

Nem tudom, hogy az embereknek mennyire sikerül a szavaimat létük alapjává tenniük. Mindig is aggódtam az ember sorsáért, de úgy tűnik, hogy az emberek ezt nem érzékelik – ennek eredményeként soha nem fordítottak figyelmet tetteimre, és egyáltalán nem fejlődött ki bennük az Irántam való csodálat, amely az emberhez való hozzáállásomból fakad. Olyan ez, mintha már réges-régen érzelmekkel árasztottak volna el, hogy elégedetté tegyék szívemet. Ilyen körülményekkel szembesülve ismét elhallgatok. Miért nem érdemlik meg szavaim az emberek figyelmét, a további belépést? Vajon azért, mert nincs realitásom, és próbálok találni valamit, amit felhasználhatok az emberek ellen? Miért részesítenek Engem az emberek mindig „különleges bánásmódban”? Talán egy rokkant vagyok, aki a saját külön körtermében van? Most, amikor a dolgok eljutottak arra a pontra, ahol ma tartanak, miért néznek még mindig másképp az emberek Rám? Talán hiba van az emberekhez való hozzáállásomban? Ma új munkába kezdtem a világegyetemek felett. Új kezdetet biztosítottam a földi embereknek, és arra kértem őket, hogy mindannyian költözzenek ki a házamból. Ám mivel az emberek mindig szeretik magukat kényeztetni, azt tanácsolom nekik, hogy legyenek öntudatosak, és ne mindig zavarják a munkámat. Az Általam nyitott „vendégházban” semmi sem vált ki nagyobb utálatot Belőlem, mint az ember, mert az emberek mindig bajt és csalódást okoznak Nekem. Viselkedésük szégyent hoz Rám, és soha nem tudtam emelt fővel járni. Ezért nyugodtan beszélek velük, arra kérve őket, hogy minél hamarabb hagyják el a házamat, és ne fogyasszák az életemet ingyen. Ha meg akarnak maradni, akkor szenvedniük kell, és el kell viselniük az Én fenytésemet. Az Ő gondolkodásukban egyáltalán nem vagyok tudatában tetteiknek, és nem tudok azokról, így mindig is kihúzták magukat Előttem, a bukás minden jele nélkül, csupán úgy tettek, mintha emberek lennének, hogy a létszámot növeljék. Amikor követeléseket támasztok az emberekkel szemben, megdöbbennek: Soha nem gondolták volna, hogy Isten, aki annyi éven át jó természetű és kedves volt, ilyen szavakat mondhat, olyan szavakat, amelyek szívtelenek és indokolatlanok, és ezért szótlanok. Ilyenkor látom, hogy az emberek szívében újra megnőtt az Irántam érzett gyűlölet, mert újra elkezdték a panaszkodás munkáját. Állandóan háborognak a föld ellen és szidalmazzák a Mennyet. Mégsem találok szavaikban semmi olyat, amivel önmagukat átkoznák, mert annyira szeretik magukat. Így foglalom össze az emberi élet értelmét: Mivel az emberek túlságosan szeretik önmagukat, egész életük gyötrelmes és üres, és romlást hoznak a saját fejükre, mert gyűlölnék Engem.

Bár az emberek szavaiban mérhetetlen „szeretet” van Irántam, amikor ezeket a szavakat „laboratóriumba” viszem tesztelésre, és mikroszkóp alatt vizsgálom meg, minden, ami bennük van, tökéletesen tisztán feltárul. Ekkor még egyszer az emberek közé jövök, hogy megnézhessék az „orvosi kartonjukat”, hogy őszintén meggyőződhessenek róla. Amikor az emberek meglátnak ezeket, arcukat szomorúság tölti el, szívükben

megbánást éreznek, sőt annyira aggódnak, hogy azonnal vágyakoznak elhagyni gonosz útjaikat, és visszatérni a helyes útra, hogy boldoggá tegyenek Engem. Látva elhatározásukat, rendkívül örülök; öröm tölt el. „A földön ki más, mint az ember tudna osztózni Velem örömben, bánatban és nehézségekben? Hát nem egyedül az ember?” Mégis, amikor elmegyek, az emberek széttépik az orvosi kartonjaikat, és a földre dobják azt, mielőtt elvonulnának. Az azóta eltelt napokban kevés olyan dolgot láttam az emberek cselekedeteiben, ami az Én saját szívem szerint való. Az Előttem tett elhatározásaik azonban jelentősen felhalmozódtak, és amikor az elhatározásaikra nézek, undorodom, mert nincs bennük semmi olyan, ami az Én örömömről szolgálhatna; azok túlságosan szennyezettek. Látva, hogy semmibe veszem elhatározásaikat, az emberek elhidegülnek. Azután csak ritkán nyújtanak be „kérelmet”, mert soha nem dicsértem az ember szívét, és mindig csak elutasításommal találkozott – az emberek életében már nincs lelki támasz, és így eltűnik a buzgóságuk, és többé már nem érzem, hogy „perzselően forró” az időjárás. Az emberek sokat szenvednek az életük során, olyannyira, hogy a mai helyzet bekövetkeztével annyira „gyötrődnek” Általam, hogy élet és halál között lebegnek. Ennek eredményeképpen az arcuk fénye elhalványul, és elveszítik „élénkségüket”, mert mindannyian „fel nőttek”. Nem bírom nézni az emberek szánalmas állapotát, amikor a fenyítés során finomításon esnek át – de ki tudná jóvátenni az emberiség nyomorúságos vereségét? Ki mentheti meg az embert a nyomorúságos életből? Miért nem tudtak az emberek soha kimenekülni a nyomorúság tengerének szakadékából? Vajon szándékosan csapdába csalom az embereket? Az emberek soha nem értették meg a hangulatomat, és ezért siránkozom a világegyetemhez, hogy az összes mennyei és földi dolog közül soha semmi nem érzékelte a szívemet, és semmi sem szeret igazán Engem. Még ma sem tudom, hogy az emberek miért képtelenek Engem szeretni. Képesek Nekem adni szívüket, képesek feláldozni sorsukat Érttem, de miért nem képesek Nekem adni szeretetüket? Vajon nincs meg bennük az, amit kérek? Az emberek képesek mindent szeretni Rajtam kívül – miért nem tudnak hát szeretni Engem? Miért van a szeretetük mindig rejtve? Miért nem láttam soha a szeretetüket, ahogyan a mai napig Előttem álltak? Talán ez az, ami hiányzik belőlük? Talán szándékosan nehezítem meg az emberek dolgát? Vajon még mindig lelkiismeret-furdalás van a szívükben? Vajon attól félnek, hogy nem a megfelelő személyt szeretik, és nem tudják magukat helyreigazítani? Az emberekben számtalan kifürkészhetetlen rejtély van, és ezért Én mindig „félénk és rettegő” vagyok az emberek előtt.

Ma, amikor a királyság kapuja felé haladunk, minden ember elindul előre – ám amikor a kapu elé érnek, bezárom a kaput, kirekesztem az embereket, és követelem, hogy mutassák fel a belépőjüket. Egy ilyen furcsa lépés teljesen ellentétes az emberek elvárásaival, és mindannyian megdöbbennek. Miért van az, hogy a kapu – amely mindig is tárva-nyitva volt – ma hirtelen szorosan bezárult? Az emberek toporzékolnak, és fel-alá járkálnak. Azt képzelik, hogy be tudnak férkőzni, de amikor átadják Nekem a hamis

belépőkártyájukat, Én ott helyben a tüzes gödörbe dobom azokat, és amikor látják, hogy a „fáradtságos erőfeszítéseik” lángokban állnak, elveszítik a reményt. Sírva kapkodják a fejüket, nézik a gyönyörű tájakat a királyságon belül, de képtelenek belépni. Mégsem engedem be őket szálnalmas állapotuk miatt – ki zavarhatja meg tervemet tetszése szerint? Vajon a jövő áldásait az emberek buzgóságáért cserébe adják? Vajon az emberi lét értelme abban rejlik, hogy valaki úgy lép be királyságomba, ahogyan akar? Hát ennyire alantas vagyok? Ha nem lettek volna kemény szavaim, vajon nem léptek volna be az emberek már régen a királyságba? Ezért az emberek mindig gyűlölnék Engem, mert a létezésem sok gondot okoz nekik. Ha Én nem léteznék, akkor a jelenben élvezhetnék a királyság áldásait – mi szükség lenne akkor arra, hogy elviseljék ezt a szenvedést? Ezért azt mondom az embereknek, hogy jobban járnának, ha elmennének, hogy ki kellene használniuk, hogy a jelenben milyen jól mennek a dolgok, hogy kiutat találjanak maguknak; ki kellene használniuk a jelent, amíg még fiatalok, hogy megtanuljanak néhány képességet. Ha nem teszik, akkor a jövőben már túl késő lesz. Az Én házamban még soha senki nem kapott áldást. Azt mondom az embereknek, hogy siessenek és menjenek el, ne ragaszkodjanak a „szegényes” élethez; a jövőben már késő lesz bánkódni. Ne légy túl szigorú magaddal; miért nehezítenéd meg magadnak a dolgokat? Ugyanakkor azt is mondom az embereknek, hogy amikor nem sikerül áldásokat szerezniük, senki sem panaszkodhat Rám. Nincs időm arra, hogy szavaimat az emberre pazaroljam. Remélem, hogy ez megmarad az emberek elméjében, hogy nem felejtik el – ezek a szavak jelentik a kényelmetlen igazságot, amelyet közlök. Már régen elvesztettem a hitemet az emberekben, és már régen elvesztettem a reményt az emberekben, mert hiányzik belőlük az ambíció, soha nem voltak Istent szerető szívvel Irántam, ehelyett mindig a motivációikat tárták Elém. Sok mindent mondtam már az embereknek, és mivel az emberek még ma is figyelmen kívül hagyják tanácsaimat, elmondom nekik a meglátásomat, hogy a jövőben ne értsék félre a szívem szándékát. Hogy élnek-e vagy halnak az elkövetkező időkben, az az ő dolguk; ezt nem tudom befolyásolni. Remélem, megtalálják a saját útjukat a túléléshez. Én ebben tehetetlen vagyok. Mivel az ember nem szeret Engem igazán, egyszerűen elválnak útjaink; a jövőben nem lesz többé szavunk egymáshoz, nem lesz többé miről beszélgetnünk, nem fogjuk egymást zavarni, mindketten a saját utunkat járjuk, az emberek nem kereshetnek Engem, és soha többé nem kérem az ember „segítségét”. Ez egy olyan dolog, ami kettőnk között van, és mi egyértelműen beszéltünk, hogy a jövőben ne legyenek problémák. Hát nem könnyíti meg ez a dolgokat? Mindketten a saját utunkat járjuk, és semmi közünk egymáshoz – mi a baj ezzel? Remélem, hogy ezt megfontolják az emberek.

1992. május 28.

47. fejezet

Azért, hogy hozzájáruljak az emberi élet fejlődéséhez, és hogy az ember és Én, közös ambícióinkat osztva, eredményeket érjünk el, mindig is engedményeket tettem az embereknek, lehetővé téve számukra, hogy táplálékot és ellátást nyerjenek szavamból, és hogy megkapják minden gazdagságomat. Soha nem adtam okot az embernek arra, hogy zavarba jöjjön, és mégis, az emberek soha nem veszik figyelembe az érzéseimet. Ez azért van, mert az emberek érzéketlenek, és Rajtam kívül mindent „megvetnek”. Hiányosságaik miatt nagyon is együtt érzek velük; ezért nem kevés erőfeszítést fektettem az emberekbe, hogy a világban töltött idejük alatt szívük szerint élvezhessék a Föld minden gazdagságát. Nem bánok igazságtalanul az emberekkel, és tekintettel arra, hogy sok éven át követtek Engem, a szívem megenyhült irántuk. Olyan ez, mintha nem bírnám elviselni, hogy munkámat elvégezzem ezeken az embereken. Így, látva ezeket a vézna embereket, akik úgy szeretnek Engem, mint önmagukat, szívemben mindig megmagyarázhatatlan fájdalmat érzek. De ki tud emiatt egyezményt szegni? Ki fogja magát emiatt zavartatni? Mindazonáltal, Én minden adományomat az emberiségnek ajándékoztam, hogy a legteljesebb mértékben élvezhessék azt, és Én nem bántam rosszul az emberekkel ebben a kérdésben. Éppen ezért az emberiség még mindig látja könyörületes és jóságos arcomat. Mindig is türelmes voltam, és mindig is vártam. Amikor az embereknek már elég élvezetben volt részük, és már unatkoznak, akkor kezdek el „eleget tenni” a kéréseiknek, és akkor teszem lehetővé, hogy minden ember megszabaduljon az üres életétől, és soha többé ne legyen dolgom az emberiséggel. A Földön tengervizet használtam arra, hogy elnyeljem az emberiséget, éhínséggel irányítottam őket, rovarok csapásával fenyegettem őket, és heves esőzésekkel „öntöztem” őket, mégsem érezték soha az élet ürességét. Az emberek még most sem értik a földi élet jelentőségét. Lehetséges-e, hogy az Én jelenlétemben való élet az emberi élet legmélyebb lényege? Vajon a Bennem való létezés lehetővé teszi, hogy az ember elkerülje a katasztrófa fenyegetését? Hány hús-vér test élt a földön az önélvezet szabadságának állapotában? Ki menekült meg a hús-vér testben való élet ürességétől? Mégis ki képes ezt felismerni? Amióta megteremtettem az emberiséget, senki sem volt képes jelentőségteljes életet élni a földön, és így az emberiség mindig is a teljes jelentéktelenségben tétlenkedett. Senki sem akar azonban kitörni ebből a fajta kényszerhelyzetből, és senki sem akarja elkerülni ezt az üres és fárasztó életet. Az emberiség tapasztalatában a hús-vér testben élők közül senki sem menekült meg az emberi világ szokásaitól, még akkor sem, ha hasznot húznak abból, hogy élveznek Engem. Ehelyett mindig csak hagyták, hogy a természet a maga útján haladjon, és továbbra is becsapták magukat.

Ha egyszer teljesen véget vetek az emberiség létezésének, senki sem marad a földön, hogy elviselje a földi „üldöztetést”; csak akkor lehet majd azt mondani, hogy teljesen elvégeztem a nagy művemet. Az utolsó napokban, a testet öltésem során, a munka, amit el szeretnék végezni az, hogy megértessem az emberekkel a testben való

élet ürességét, és ezt az alkalmat arra fogom felhasználni, hogy kioltsam a testet. Ettől kezdve nem fognak többé emberek létezni a földön, soha többé senki nem fog sírni a föld üressége miatt, soha többé senki nem fog beszélni a hús-vér test nehézségeiről, soha többé senki nem fog panaszkodni, hogy igazságtalan vagyok, és minden ember és dolog nyugalomba tér. Ezután az emberek nem fognak többé rohangálni, nem lesznek állandóan elfoglaltak, és nem fognak keresgélni a földön, mert megtalálták a megfelelő rendeltetési helyet maguknak. Ekkor mosoly fog megjelenni mindenki arcán. Akkor nem fogok semmi többet kérni az emberektől, és nem lesz többé vitám velük; nem lesz többé békeszerződés közöttünk. Én a földön vagyok, és az emberek a földön élnek; én velük élek és velük lakom. Mindannyian érzik jelenlétem örömét, és ezért nem hajlandóak ok nélkül távozni, hanem inkább azt szeretnék, ha még egy kicsit tovább maradnék. Hogyan tudnám végignézni a Föld pusztulását anélkül, hogy egy ujjamat is mozdítanám, hogy segítsék? Én nem a földről származom; türelemmel kényszerítettem Magamat arra, hogy a mai napig itt maradjak. Ha az ember vég nélküli könnyörgései nem lennének, már rég elmentem volna. Manapság az emberek tudnak magukra vigyázni, és nincs szükségük a segítségemre, mert felnőttek, és nincs szükségük arra, hogy tápláljam őket. Ezért azt tervezem, hogy „győzelmi ünnepséget” tartok az emberekkel, ami után elbúcsúzódom tőlük, hogy ne legyenek tudatlanok. Természetesen nem lenne jó, ha rosszul válnánk el, mert nincs köztünk harag. Így a barátság köztünk örökké tart. Remélem, hogy miután elválnak útjaink, az emberek képesek lesznek továbbvinni „örökségemet”, és nem feledkeznek meg azokról a tanításokról, amelyeket életem során nyújtottam. Remélem, hogy nem tesznek semmi olyat, ami szégyent hozna nevemre, és hogy szem előtt fogják tartani szavamat. Remélem, hogy az emberek mindannyian igyekeznek majd mindent megtenni, hogy távozásom után is megfeleljenek Nekem; remélem, hogy az Én szavam lesz az életük alapja, és hogy sikerül megfelelniük reményeimnek, mert szívem mindig is aggódott az emberekért, és mindig is kötődtem hozzájuk. Az emberek és Én egykor együtt gyűltünk össze, és a földön ugyanazokat az áldásokat élveztük, amelyek a mennyben vannak. Együtt éltem az emberekkel és velük laktam; az emberek mindig is szerettek Engem, és Én is mindig szerettem őket. Vonzódtunk egymáshoz. Visszatekintve az emberekkel együtt töltött időmre, emlékszem, hogy a napjaink tele voltak nevetéssel és örömmel, de voltak veszekedések is. Ennek ellenére a köztünk lévő szeretet erre az alapra épült, és az egymással való kapcsolatunk soha nem szakadt meg. Sokéves kapcsolatunk folyamán az ember mély nyomot hagyott Bennem, és nagyon sok mindent is adtam az embereknek, amit élvezhettek, amiért mindig kétszeresen hálásak voltak. Az összejöveteleink most már soha többé nem lesznek ugyanolyanok, mint korábban; ki menekülhet el az elválásunk eme pillanata elől? Az emberek mélyen szeretnek Engem, és Én végtelen szeretettel vagyok irántuk – de mit lehet ez ellen tenni? Ki merné megszegni a mennyei Atya követelményeit? Visszatérek lakóhelyemre, ahol befejezem munkám egy másik részét. Talán lesz alkalmunk újra találkozni. Remélem, hogy az emberek nem lesznek

túlságosan szomorúak, és hogy a földön meg fognak felelni Nekem; az Én mennyei Lelkem gyakran fog kegyelmet árasztani rájuk.

A teremtés idején megpróbáltam, hogy az utolsó napokban az emberek egy olyan csoportját fogom létrehozni, akik egy véleményen vannak Velem. Megjövendöltem, hogy miután az utolsó napokban létrehoztam egy követendő példát a földön, visszatérek lakhelyemre. Miután az egész emberiség eleget tett Nekem, elérik, amit kértem tőlük, és többé nem fogom követelni, hogy bármit is tegyenek. Ehelyett az emberek és én történeteket fogunk megosztani egymással a régi időkről, és azután elválunk egymástól. Elkezdtem ezt a munkát, és megengedtem az embereknek, hogy lelkileg felkészüljenek, és megértsék szándékaimat, különben félreértene, és kegyetlennek vagy szívtelennek tartanak Engem, amit nem akarok. Vajon az emberek szeretnek Engem, és mégis megtagadják, hogy megfelelő nyugvóhelyet biztosítsanak Nekem? Talán nem hajlandók könnyörögni a mennyei Atyához az Én nevemben? Hát nem ontották-e az emberek az irántam érzett együttérzés könnyeit? Vajon nem segítettek-e abban, hogy mielőbb újraegyesüljünk – az Atya és a Fiú? Akkor miért nem hajlandók most? A földi szolgálatom beteljesedett, és miután elválnak útjaim az emberiségtől, továbbra is segíteni fogom őket; hát nem jó ez? Azért, hogy munkám jobb eredményeket érjen el, és hogy kölcsönösen előnyös legyen, el kell válnunk egymástól, bár ez fájdalmas. Könnyeink csendben hulljanak; nem fogok többé szemrehányást tenni az embernek. A múltban sok mindent mondtam az embereknek, amelyek mindegyike szíven szúrta őket, és a bánat könnyeit ontották miattuk. Ezért ezennel elnézést kérek az emberektől, és bocsánatot kérek tőlük. Kérem, hogy ne gyűlöljenek Engem, mert mindez az ő javukra van. Ezért remélem, hogy az emberek megértik majd szívemet. Régebben voltak vitáink, de visszatekintve mindkettőnk hasznára váltak. E viták következtében Isten és az ember megépítette a barátság hídját. Hát nem a közös erőfeszítéseink gyümölcse ez? Ezt mindannyiunknak élveznünk kellene. Arra kérem az embereket, hogy bocsássák meg korábbi „hibáimat”. Az ő vétkeik is feledésbe merülnek. Mindaddig, amíg viszonzásul szeretetet adnak Nekem a jövőben, az megnyugvást nyújt majd a Lelkemnek a mennyben. Nem tudom, mi az ember elhatározása e tekintetben – hogy az emberek hajlandóak-e eleget tenni Nekem végső kérésemben. Semmi mást nem kérek tőlük, csak azt, hogy szeressenek Engem. Ez elég. El lehet-e ezt érni? Minden kellemetlen dolog, ami közöttünk történt, maradjon a múltban; legyen mindig szeretet közöttünk. Annyi szeretetet adtam az embereknek, és ők olyan magas árat fizettek azért, hogy szeressenek Engem. Ezért remélem, hogy az ember megbecsüli a kettőnk közötti hamisítatlan és tiszta szeretetet, hogy szeretetünk az egész emberi világra kiterjedjen, és örökre fennmaradjon. Amikor újra találkozunk, maradjunk továbbra is szeretetben összekötve, hogy szeretetünk az örökkévalóságig folytatódjon, és minden ember dicsérje és terjessze azt. Ez megelégténe Engem, és mosolygó arcom mutatnám az emberiségnek. Remélem, hogy az emberek emlékezni fognak az Én buzdításaimra.

1992. június 1.

FÜGGELÉK

**AZ „ISTEN SZAVAI AZ EGÉSZ
VILÁGEGYETEMHEZ” CÍMŰ RÉSZ
MISZTÉRIUMAINAK ÉRTELMEZÉSEI**

1. fejezet

Ahogy Isten mondta: „Senki sem képes felfogni szavaim gyökerét, és azt sem tudják, milyen céllal mondom azokat” – ha nem lenne Isten Lelkének vezetése, és ha nem jönnének az Ő kijelentései, minden ember elpusztulna az Ő fenyítése alatt. Miért tartott Istennek ilyen sokáig, hogy minden embert próbára tegyen? Akár öt hónapig is? Pontosan ez a mi közösségünk fókuszpontja, valamint Isten bölcsességének központi eleme is. A következőket feltételezhetjük: ha az egyház építése a mai napig folytatódott volna, mi lett volna az eredménye, ha nincs az ember próbatételének ezen időszaka, és Isten nem sújt le hevesen a romlott emberi fajra, nem öli meg és darabolja szét azt? Isten tehát rögtön az első mondatban a lényegre tér, közvetlenül rámutatva e több hónapos munka kívánt hatására – Ő valóban a fején találja a szöveget! Ez elegendő ahhoz, hogy megmutassa Isten cselekedeteinek bölcsességét ebben a több hónapos időszakban. Ezek lehetővé tették mindenkinek, hogy a próbatételeken keresztül megtanulja, hogyan kell alávetnie magát, és hogyan kell őszintén feláldoznia magát, valamint hogyan lehet jobban megismerni Istent a fájdalmas finomításon keresztül. Minél nagyobb a kétségbeesés az emberekben, annál jobban megismerik önmagukat. És az igazat megvallva, minél inkább szembesülnek a szenvedéssel járó finomítással, annál inkább rádöbbennek saját romlottságukra, el egészen addig a pontig, hogy felismerik, hogy még arra is méltatlanok, hogy Isten szolgálattevői legyenek, és hogy szolgálatot tenni azt jelenti, hogy Ő felemeli őket. És így, miután ezt az eredményt elérte, amikor az ember már teljesen kimerült, Isten közvetlenül az irgalom hangján szólal meg, anélkül, hogy bármit is elrejtene. Könnyen belátható, hogy Isten munkamódszerének kiindulópontja e néhány hónap után a mai nap; ezt Ő mindenki számára világossá tette. Mivel a múltban Isten gyakran mondta, hogy „nem könnyű kiérdemelni a jogot, hogy Isten népének nevezzenek”, ezeket a szavakat a szolgálattevőkként emlegetett emberekkel igazolta, ami elegendő annak bizonyítására, hogy Isten minden kétséget kizáróan megbízható. Bármit mond Isten, az különböző mértékben valóra válik, és semmiképpen sem üres beszéd.

Amikor minden embert egészen az örületig elborít a gyász és a szomorúság, Isten ezekhez hasonló szavai az elevenükre tapintanak újjáélesztve őket reménytelenségük közepette. Hogy minden további kétséget eloszlasson az emberek elméjéből, Isten a következőket tette hozzá: „Még ha az Én népemként is utálnak rájuk, ez a cím semmiképpen sem másodrendű ahhoz képest, hogy »fiaimnak« hívják őket.” Ez elegendő annak bizonyítására, hogy egyedül Isten képes megvédeni saját tekintélyét, és ha az emberek ezt elolvassák, még szilárdabban hiszik majd, hogy ez távolról sem egy munkamódszer, hanem tény. Egy lépéssel tovább menve, hogy az emberek víziója felhőtlen maradjon, az Ő új megközelítésében mindenki identitása világossá válik. Ez elegendő ahhoz, hogy megmutassa Isten bölcsességét, és lehetővé tegye az embereknek, hogy jobban megismerjék, hogy Isten belelát az emberek szívébe;

gondolataikban és tetteikben az emberek olyanok, mint a bábuk, akiknél Isten rángatja a szálakat, és ez biztos és megkérdőjelezhetetlen.

Visszatérve a kezdetekhez, Isten elejétől fogva azt tette, hogy közvetlenül rámutatott arra, hogy munkájának első lépése, „a gyülekezet megtisztítása” már befejeződött. „A helyzet most már nem az, ami valaha volt, és a munkám új kezdethez érkezett.” Ebből a kijelentésből láthatjuk, hogy Isten munkája új kezdethez érkezett, amely után azonnal megmutatta nekünk munkája következő lépésének tervét – amint az egyház építése befejeződik, megkezdődik a Királyság Korának élete, „mert ez már nem az egyházépítés korszaka, hanem az a korszak, amelyben a királyság építése sikeresen megvalósul”. Továbbá kijelentette, hogy mivel az emberek még mindig a földön vannak, gyülekezeteikre továbbra is egyházként fognak utalni, így elkerülve egy irreális „királyság” megvalósulását, ahogyan azt mindenki elképzelte. Ezután következik a közösség a víziók témájában.

Miért van az, hogy annak ellenére, hogy most a királyság építésének korszaka van és az egyházépítés korszaka véget ért, még mindig egyháznak neveznek minden gyülekezetet? A múltban azt mondták, hogy az egyház a királyság előfutára, és az egyház nélkül nem lehet a királyságról beszélni. A Királyság Korának kezdete Isten testben végzett szolgálatának kezdete, és a Királyság Korát a megtestesült Isten vezeti be. Amit Ő hoz el, az a Királyság Kora, nem pedig a királyság hivatalos eljövetele. Ezt nem nehéz elképzelni; Isten népe alatt a Királyság Korának népét értem, és nem magának a Királyságnak a népét. Ezért észszerű lenne azt mondani, hogy a földi gyülekezeteket továbbra is egyháznak kell nevezni. A múltban normális emberi mivoltában cselekedett, miközben még nem tett tanúságot arról, hogy Ő Isten Maga, és így a Királyság Kora akkor még nem kezdődött el az emberek között; vagyis, amint mondtam, az Én Lelkem hivatalosan még nem kezdett el munkálkodni megtestesült testemben. Most, hogy Isten Magáról tanúságot tett, a királyság megvalósul az emberek között. Ez azt jelenti, hogy elkezdek munkálkodni isteni mivoltomban, és így azok az emberi lények, akik értékelni tudják isteni mivoltomban mondott szavaimat és cselekedeteimet, az Én Királyság Korabeli népemként válnak ismertté. Innen származik az „Isten népe”. Ebben a szakaszban elsősorban az Én isteni mivoltom cselekszik és beszél. Az ember egyszerűen nem avatkozhat bele, és nem szakíthatja meg az Én tervemet. Amint Isten az Ő beszédében elér egy bizonyos szakaszt, az Ő neve tanúságot nyer, és ettől a ponttól kezdődik az emberiséggel szembeni próbatétele. Ez a bölcsesség tetőpontja Isten munkájában. Szilárd alapot teremtem, és gyökeret ereszt a következő lépés kezdetéhez, valamint az előző lépés végéhez. Ez olyasvalami, amit emberi lényként senki sem láthatott előre; ez az a pont, ahol találkozik az ítélet korszakának első és második része. E nélkül a néhány hónap nélkül, amelyben finomítottam az embert, isteni mivoltom nem tudott volna működni. Ez a néhány hónapos finomítás nyitotta meg az utat az Én munkám következő lépése előtt. E néhány hónapos munka beszüntetése annak a jele, hogy a munka következő szakasza mélyrehatóbb

lesz. Ha valaki igazán megérti Isten szavait, akkor talán fel tudja fogni, hogy Ő ezt a néhány hónapos időszakot arra használja fel, hogy munkájának következő lépését elkezdje, és ezáltal még jobb eredményeket érjen el. Mivel emberi mivoltom gátoltsága akadályozta munkám következő lépését, ezért a szenvedés általi finomítás e néhány hónapján keresztül mindkét fél épült és jelentős haszonra tett szert. Csak most, ennek eredményeképpen kezdi az ember megbecsülni azt, ahogyan róla beszélek. Ezért, amikor Isten egy ecsetvonással áthúzza azt mondta, hogy az embereket többé nem „szolgálattevőknek”, hanem „Isten népének” fogja nevezni, öröm töltötte el mindannyiukat. Ez volt az ember Achilles-sarka. Isten éppen azért beszélt úgy, ahogyan beszélt, hogy megragadja az embernek ezt az alapvetően gyenge pontját.

Annak érdekében, hogy még inkább megnyerjen minden embert, és elnyerje szívből jövő hitüket, valamint rámutasson egyesek tisztátalan hűségére, Isten megtette azt a további lépést, hogy felhívta a figyelmet az emberi rúttság mindenféle fajtájára, így teljesítve be az Ő szavait: „Hányan szeretnek Engem őszintén? Ki az, aki nem a saját jövőjére való tekintettel cselekszik? Ki nem panaszkodott még soha a megpróbáltatásai idején?” Az ilyen szavakból mindenki képes felismerni saját engedetlenségét, hűtlenségét és a gyermeki odaadás hiányát, és ezáltal belátni, hogy Isten irgalma és szerető kedvessége minden egyes lépésnél követi mindazokat, akik keresik Őt. Ez a következő szavakból is kitűnik: „Amikor némelyek már közel állnak a visszavonuláshoz, amikor mindazok, akik abban reménykedve, hogy megváltoztatom beszédmodomat, elveszítették a reményt, akkor Én az üdvösség hangján szólok, és visszahozom az Én királyságomba trónom elé mindazokat, akik őszintén szeretnek Engem.” Itt az „akik őszintén szeretnek Engem” kifejezés és a „Hányan szeretnek Engem őszintén?” költői kérdés nem mond ellent egymásnak. Azt illusztrálják, hogy ebben az összefüggésben az „őszinteség” tisztátalanságokat tartalmaz. Nem arról van szó, hogy Isten nem tud semmit, hanem éppen azért, mert Isten belelát az emberek szívének legmélyére, olyan szavakat használ, mint az „őszinteség”, ami a romlott emberi fajra irányuló szarkazmus, hogy mindannyian még mélyebben érezzék, hogy adósai Istennek, és keményebben vádolják önmagukat, valamint felismerjék, hogy a szívükben lévő sérelmek teljes egészében a Sátántól származnak. Mindenki meglepődik, amikor egy olyan kifejezést lát, mint az „odaadás”, és azt gondolja magában: „Sokszor szidtam a Mennyet és a földet, és sokszor el akartam menni, de mivel félttem Isten adminisztratív rendeleteitől, mindenképpen foglalkoztam a dolgokkal, csak hogy túl legyek rajtuk, és együtt haladtam a tömeggel, várva, hogy Isten foglalkozzon velem, arra gondolván, hogy ha a dolgok valóban reménytelennek bizonyulnak, még mindig lesz elég időm arra, hogy lassan meghátráljak. De most Isten hív bennünket, az Ő odaadó népét. Vajon Isten valóban olyan Isten, aki az emberek szívének legmélyére lát?” Az ilyen jellegű félreértések elkerülése érdekében Isten csak a legvégén hívta fel a figyelmet a különböző típusú emberek pszichológiai állapotára, és mindenkit arra készítetett, hogy abból az állapotból, amikor belül kételkedik, miközben kifelé örömet mutat, áttérjen egy olyan állapotba,

amikor szívvel, szóval és látással is meg van győződve. Ily módon az ember benyomása Isten szaváról elmélyült, aminek természetes következményeként az ember egy kicsit rémültebbé, egy kicsit féltősebbé vált, és még jobban megértette Istent. Végül, hogy enyhítse az ember aggodalmait, Isten azt mondta: „De mivel a múlt az elmúlt, és a jelen már itt van, nem kell többé nosztalgiával vágyakozni a tegnap után, vagy a jövőre gondolni.” Ez a fajta kiélezett, harmonikus és mégis lényegre törő beszédmod még nagyobb hatást fejt ki, következésképp mindazok, akik olvassák az Ő szavait, a múlt kétségbeesése közepette újra meglátják a fényt, amíg aztán meglátják Isten bölcsességét és cselekedeteit, elnyerik az „Isten népe” elnevezést, eltüntetik szívükből a kétségek felhőit, majd megismerik önmagukat pszichológiai állapotuk változó mintáiból. Ezek az állapotok hullámmozgások, szomorúságot és bánatot, boldogságot és örömet szülnek. Ebben a fejezetben Isten olyan élethű és minden részletében eleven vázlatot fest az emberekről, hogy az már-már tökéletes. Ez valóban olyasvalami, amit az ember nem tud elérni, olyasvalami, ami valóban feltárja az emberi szív legmélyebb zugaiban rejlő titkokat. Lehet, hogy az ember képes erre?

Mindjárt ezután következik, és még nagyobb jelentőséggel bír az alábbi szakasz, amely közvetlenül az ember számára tárja fel Isten adminisztratív rendeletét, és amely ráadásul a legfontosabb rész is: „Bármelyiknek, aki emberként a valósággal szembemegy, és nem az Én útmutatásaim szerint cselekszik, rossz vége lesz, és csak bajt hoz magára. A világegyetemben mindenhol az Enyém az utolsó szó.” Nem ez-e Isten adminisztratív rendelete? Ez elegendő annak bizonyítására, hogy tömör ember van, aki megszegi ezt az adminisztratív rendeletet. A fentiek alapján Isten a továbbiakban arra buzdít mindenkit, hogy ne gondoljon a saját sorsára. Ha valaki ki merne törni Isten vezénylese alól, annak minden képzeletet felülmúlóan szörnyű következményei lennének. Ez lehetővé teszi tehát mindazok számára, akik e szavakban megvilágosodást és megvilágítást tapasztaltak, hogy jobban megértsék Isten adminisztratív rendeletét, valamint azt is, hogy megértsék, hogy Őfelségét nem lehet megsérteni, és ezáltal érettebbé és szilárdabbá váljanak, olyan zöldellővé, mint a fenyő, amely szélről és fagytól megviselve dacosan áll a zord hideg fenyegetésével szemben, továbbra is hozzájárulva a természet virágzó zöld vitalitásához. A legtöbb ember, aki találkozik ezzel a szöveggel, olyan zavarodottnak érzi magát, mintha valamiféle útvesztőbe tévedt volna; ez azért van, mert Isten szavainak tartalma viszonylag gyorsan változik, és így tízből kilenc ember labirintusba kerül, amikor megpróbálja megérteni saját romlott beállítottságát. Annak érdekében, hogy a munka a jövőben zökkenőmentesebben menjen, hogy megszűnjenek a kétségek minden ember szívében, és hogy mindenki egy lépéssel előre jusson az Isten hűségességébe vetett hitben, ennek a résznek a végén Ő kihangsúlyozza: „Mindazok, akik őszintén szeretnek Engem, bizonyosan visszatérnek trónusom elé.” Így az Ő több hónapos munkáján átesett emberek elméje egy pillanat alatt megszabadul az aggodalmak egy részétől. Mi több, a szívük, amely a levegőben lebegett, úgy tér vissza az egykori állapotába, mintha nagy kő esett volna le róla. Többé

nem kell gondolkodniuk a sorsukon; és elhiszik azt, hogy Isten nem fog többé üres szavakat mondani. Mivel az emberek önelégültek, nincs egyetlen olyan sem, aki ne hinné azt, hogy a legnagyobb odaadást tanúsítja Isten iránt; ezért Isten szándékosan hangsúlyozza az „őszintén” szót, hogy jobb eredményt érjen el. Ennek célja, hogy előkészítse az utat és megalapozza az Ő munkájának következő lépését.

3. fejezet

Ma már nem a Kegyelem Kora van, sem az irgalom kora, hanem a Királyság Kora, amelyben Isten népe kinyilatkozik, a kor, amelyben Isten közvetlenül az isteni mivolton keresztül cselekszik. Így Isten szavainak ebben a fejezetében Isten a szellemi birodalomba vezeti mindazokat, akik elfogadják az Ő szavait. Az első bekezdésben előre megteszi ezt a felkészítést, és ha valaki ismeri Isten szavait, akkor követni fogja az indát, hogy megkapja a dinnyét, és közvetlenül felfogja, amit Isten véghez akar vinni az Ő népében. Korábban az embereket a „szolgálattelvő” megnevezés használatával tették próbára, és ma, miután alávetették őket a próbának, hivatalosan is megkezdődik a képzésük. Ezen túlmenően az embereknek jobban kell ismerniük Isten munkáját a múlt szavainak alapján, és úgy kell tekinteniük a szavakra és a személyre, valamint a Lélekre és a személyre, mint egy elválaszthatatlan egésze – egy szájra, egy szívre, egy cselekedetre és egy forrásra. Ez a követelmény a legmagasabb követelmény, amelyet Isten a teremtés óta az emberrel szemben támasztott. Ebből látható, hogy Isten erőfeszítéseinek egy részét az Ő népére akarja fordítani, hogy bizonyos jeleket és csodákat akar bennük megmutatni, és ami még fontosabb, hogy minden embert engedelmességre akar készíteni Isten munkájának és szavainak egésze iránt. Egyrészt Isten Maga tartja fenn a bizonyágtételét, másrészt pedig követelményeket támaszt az Ő népével szemben, és közvetlenül kiadja Isten adminisztratív rendeleteit a tömegeknek. Ezért, mivel az Én népemnek hívnak benneteket, a dolgok nem olyanok, mint korábban voltak; figyelnetek kell az Én Lelkem kijelentéseire és engedelmeskednetek kell nekik, és szorosan követnetek kell munkámat; nem választhatjátok szét az Én Lelkemet és testemet, mert Mi eredendően egyek vagyunk, és természetünkönél fogva teljesek. Ebben, hogy az emberek ne hanyagolják el a megtestesült Istent, ismét hangsúlyt kapnak e szavak: „mert Mi eredendően egyek vagyunk, és természetünkönél fogva teljesek”; mivel az ilyen elhanyagolás az ember hibája, ez ismét szerepel Isten adminisztratív rendeleteiben. Ezután Isten tájékoztatja az embereket Isten adminisztratív rendeletei megsértésének következményeiről, anélkül, hogy bármit is eltitkolna, mondván: „veszteséget szenved, és csak a saját keserű poharából ihat”. Mivel az ember gyenge, e szavak hallatán nem tud mást tenni, mint hogy szívében még bizalmatlanabb lesz Istennel szemben, mert a „keserű pohár” elég ahhoz, hogy az embert elgondolkodtassa egy kicsit. Az emberek sokféleképpen

értelmezik ezt a „keserű poharat”, amelyről Isten beszél: szavak általi megítélés vagy kiűzetés a királyságból, elszigetelés egy időre vagy a test Sátán általi megrontása és gonosz szellemek általi megszállása, Isten Lelke általi elhagyatás vagy a test megszüntetése és száműzetése az alvilágba. Ezek azok az értelmezések, amelyeket az emberek gondolkodásával el lehet érni, és így az emberek képzeletükben képtelenek túllépni rajtuk. De Isten gondolatai különböznek az ember gondolataitól; vagyis a „keserű pohár” a fentiek egyikére sem utal, hanem az Istenről való tudásnak arra a fokára, amellyel az emberek rendelkeznek, miután Isten foglalkozott velük. Még világosabban fogalmazva: ha valaki önkényesen szétválasztja Isten Lelkét és az Ő szavait, vagy szétválasztja a szavakat és a személyt, vagy a Lelket és a testet, amit Ő felölt Magára, akkor ez a személy nem csak arra lesz képtelen, hogy megismerje Istent az Ő szavaiban, hanem ha egy kicsit is kételkedni kezd Istenben, akkor minden fordulónál elvakul. Nem úgy van, ahogyan az emberek elképzelik, hogy azonnal kiirtják őket, hanem inkább fokozatosan kerülnek Isten fenyítése alá – vagyis nagy szerencsétlenségek érik őket, és senki sem tud velük összhangban lenni, mintha gonosz szellemek szállták volna meg őket, és mintha fej nélküli légy lennének, amely bármerre jár, nekiütközik a dolgoknak. Ennek ellenére még mindig képtelenek elmenni. A szívükben leírhatatlanul keservesek a dolgok, mintha kimondhatatlan szenvedés lenne a szívükben – mégsem tudják kinyitni a szájukat, és az egész napot révületben töltik, képtelenek érezni Istent. Ilyen körülmények között Isten adminisztratív rendeletei fenyegetik őket, hogy ne merjék elhagyni a gyülekezetet, annak ellenére, hogy nincs gyönyörűségük benne – ezt hívják „belső és külső támadásnak”, és az emberek számára borzasztóan nehéz elviselni. Az itt elmondottak eltérnek az emberek elképzeléseitől – ez azért van, mert ilyen helyzetben is még mindig keresik Istent, és ez akkor történik, amikor Isten hátat fordít nekik, és ami még fontosabb az, hogy, akárcsak a hitetlenek, teljességgel képtelenek érezni Istent. Isten nem közvetlenül menti meg az ilyen embereket; amikor keserű poharukat kiűrtik, akkor érkezik el az utolsó napjuk. De ebben a pillanatban még mindig Isten akaratát keresik, még egy kicsit élvezni szeretnék – de ez az idő más, mint a múlt, hacsak nincs különleges helyzet.

Ezt követően Isten a pozitív aspektusokat is elmagyarázza mindenkinek, és így még egyszer életet nyernek – mert a múltban Isten azt mondta, hogy a szolgálattevőknek nincs életük, de ma Isten hirtelen a „bennük lévő életről” beszél. Csak az életről beszélve tudják az emberek, hogy még mindig bennük lehet Isten élete. Így Isten iránti szeretetük növekszik néhány fokkal, és egyre jobban megismerik Isten szeretetét és irgalmát. Tehát e szavak hallatán minden ember megbánja korábbi vétkeit, és titokban a bűnbánat könnyeit hullatja. A legtöbben csendben elhatározzák, hogy eleget kell tenniük Istennek. Van úgy, hogy Isten szavai az emberek szívének legmélyére hatolnak megnehezítve azok elfogadását, és az emberek nehezen tudnak megbékélni. Van úgy, hogy Isten szavai őszinték és megfontoltak, és úgy felmelegítik az emberek szívét, hogy miután olvasták azokat, olyan, mint amikor a bárány, aki hosszú évek óta elveszett, újra

meglátja a saját anyját. Szemük könnybe lábad, elborítják őket az érzelmek, és égnek a vágytól, hogy zokogva Isten karjaiba vessék magukat, szabadon engedve azt a leírhatatlan fájdalmat, amely hosszú évek óta a szívükben van, hogy kimutassák Isten iránti hűségüket. A több hónapos próbatétel miatt kissé túlérzékennyé váltak, mintha éppen most kaptak volna idegösszeroppanást, mint egy évek óta ágyhoz kötött rokkant. Hogy Isten szavaiba vetett hitükben hajthatatlanok legyenek, Isten gyakran hangsúlyozza a következő szavakat: „Annak érdekében, hogy munkám következő lépése zökkenőmentesen és akadálytalanul haladhasson, a szavak általi finomítást alkalmazom, hogy próbára tegyem mindazokat, akik az Én házámban vannak.” Itt Isten azt mondja: „hogyan próbára tegyem mindazokat, akik az Én házámban vannak”; figyelmes olvasás után azt látjuk, hogy amikor az emberek szolgálattevőkként cselekszenek, akkor is Isten házában lévő emberek. Sőt, ezek a szavak hangsúlyozzák Isten szavahihetőségét az „Isten népe” címmel kapcsolatban, ami megkönnyebbülést hoz az emberek szívébe. És akkor miért mutat rá Isten újra meg újra a sokféle megnyilvánulásra az emberekben, miután olvasták Isten szavait, vagy mielőtt az „Isten népe” cím kinyilatkoztatást nyert volna? Csak azért, hogy megmutassa, hogy Isten az az Isten, aki mélyen belenéz az ember szívébe? Ez csak egy része az oknak – és itt csak másodlagos jelentőségű. Isten azért teszi ezt, hogy végképp meggyőzzön minden embert, hogy Isten szavaiból minden ember megismerhesse saját elégtelenségét, megismerhesse saját, az élettel kapcsolatos korábbi hiányosságait, és ami még fontosabb, hogy megalapozza a munka következő lépését. Az emberek csak önmaguk megismerésének alapján törekedhetnek Isten megismerésére és Isten utánzására. E szavak hatására az emberek negatív és passzív magatartásukból pozitívvá és kezdeményezővé válnak, és ez lehetővé teszi, hogy Isten munkájának második része gyökeret eresszen. Azt mondhatjuk, hogy ha a munkának ez a lépése az alap, akkor Isten munkájának második része pofonegyszerűvé válik, és még a legkisebb erőfeszítést sem igényli. Tehát, amikor az emberek kiűzik szívükből a szomorúságot, és pozitívvá meg kezdeményezővé válnak, Isten megragadja ezt az alkalmat, hogy további követelményeket támasszon az Ő népével szemben. „Szavaimat bármikor és bárhol közzéteszem és kifejezem, és így nektek is mindig ismernetek kell magatokat Előttem. Mert a mai nap végül is különbözik a korábbiaktól, és már nem valósíthatod meg azt, amit csak akarsz. Ehelyett képesnek kell lenned arra, hogy az Én szavaim irányítása alatt legyőzd a tested; az Én szavaimra kell támaszkodnod, és nem szabad meggondolatlanul cselekedned.” Itt Isten elsősorban az „Én szavaimat” hangsúlyozza; a múltban is sokszor hivatkozott az „Én szavaimra”, és így senki sem teheti meg, hogy ne fordítson erre némi figyelmet. Így mutatkozik meg Isten munkája következő lépésének a lényege: Mindenkinek Isten szavaira kell fordítania figyelmét, és nem szerethet mást. Mindenkinek meg kell becsülnie az Isten szájából elhangzott szavakat, és nem szabad félvállról vennie őket; így megszűnik a gyülekezetben az a korábbi helyzet, hogy egy ember olvassa Isten szavait, és sokan mondanak áment és

engedelmeskednek. Abban az időben az emberek nem ismerték Isten szavait, hanem fegyverként használták azokat, hogy önmagukat megvédjék. Hogy ezt visszafordítsa, Isten új, magasabb követelményeket támaszt a földön az emberrel szemben. Annak érdekében, hogy az emberek ne váljanak negatívvá és passzívvá, miután látták Isten magas mércéjét és szigorú követelményeit, Isten sokszor bátorítja az embereket mondván: „Mivel a dolgok a jelenlegi helyzetbe kerültek, nem kell túlságosan bánkódnod és sajnálkoznod a múltbeli tetteitek és cselekedeteitek miatt. Nagylelkűségem olyan határtalan, mint a tenger és az ég – hogyan lehetne, hogy az ember képességei és a Rólam való ismerete ne legyen olyan ismerős Számomra, mint a saját tenyerem?” Ezek a megfontolt és őszinte szavak hirtelen megnyitják az emberek elméjét, és a kétségbeesésből azonnal az Isten iránti szeretethez, a pozitív és kezdeményező hozzáálláshoz vezetik őket, mert Isten úgy beszél, hogy megragadja az emberek szívében lévő gyengeséget. Az emberek anélkül, hogy ennek tudatában lennének, mindig szégyellik magukat Isten előtt a múltbeli tetteik miatt, és újra meg újra bűnbánatot tanúsítanak. Így Isten különösen természetesen és normálisan nyilatkoztatja ki ezeket a szavakat, hogy az emberek ne érezzék úgy, hogy Isten szavai kemények és tompák, hanem hogy egyszerre szigorúak és lágyak, valamint elevenek és életszerűek.

A teremtéstől kezdve egészen napjainkig Isten csendesen mindent elrendezett az ember számára a szellemi világból, és soha nem ismertette az emberrel a szellemi világ igazságát. Ma azonban Isten hirtelen áttekintést nyújt a benne dülő harcról, amitől az emberek természetesen csak zavarba jönnek, elmélyül bennük az az érzés, hogy Isten mélységes és kifürkészhetetlen, és még nehezebben találják meg Isten szavainak forrását. Azt lehet mondani, hogy a szellemi világ harci állapota minden embert a lélekbe visz. Ez az első döntő része a jövő munkájának, és ez a kulcs, amely lehetővé teszi az emberek számára, hogy belépjenek a szellemi birodalomba. Ebből látható, hogy Isten munkájának következő lépése elsősorban a lélekre irányul, amelynek elsődleges célja, hogy minden ember jobban megismerje Isten Lelkének csodálatos tetteit a testben, és ezáltal mindazok, akik hűségesek Istenhez, jobban megismerjék a Sátán ostobaságát és természetét. Bár nem a szellemi birodalomban születtek, mégis úgy érzik, mintha látták volna a Sátánt, és amint ez az érzésük támad, Isten azonnal átvált egy másik beszédmódra – és amint az emberek elérték ezt a gondolkodásmódot, Isten megkérdezi: „Miért képezlek Én ki benneteket ilyen sürgősen? Miért mondom el nektek a szellemi világ igazságait? Miért emlékeztetlek és buzdítalak benneteket újra meg újra?” És így tovább – kérdések egész sora, amely rengeteg kérdést vet fel az emberekben. Miért beszél Isten ilyen hangnemben? Miért a szellemi világ dolgairól beszél, és nem az egyház építésének idején az emberekkel szemben támasztott követelményeiről? Miért nem csap le Isten az emberek elképzeléseire azzal, hogy titkokat tár fel? Pusztán azáltal, hogy az emberek egy kicsit figyelmesebbek, egy kis ismeretre tesznek szert Isten munkájának lépéseiről, és így, amikor a jövőben kísértésekkel találkoznak, valóságos utálat születik bennük a Sátán iránt. És még ha a

jövőben megpróbáltatásokba ütköznek is, akkor is képesek lesznek megismerni Istent és még mélyebben meggyűlölni a Sátánt, és így megátkozni a Sátánt.

Végül Isten akarata teljesen feltárul az ember előtt: „lehetővé téve, hogy minden egyes szavam gyökeret eresszen, kivirágozzon és gyümölcsöt hozzon a lelkedben, és ami még fontosabb, hogy több gyümölcsöt teremjen. Ugyanis Én nem tündöklő, buja virágokat kérek, hanem bőséges gyümölcsöt, olyan gyümölcsöt, amely nem romlik meg”. Isten népéhez intézett ismételt követeléseik közül ez a legátfogóbb, ez a középpont, és lényegre törően van megfogalmazva. Átléptem a normális emberi mivoltban való munkálkodásból a teljes isteni mivoltban való munkálkodásba; így a múltban egyszerű szavaimhoz nem volt szükségem további magyarázatokra, és a legtöbb ember képes volt megérteni szavaim jelentését. Az eredmény az volt, hogy akkoriban csak arra volt szükség, hogy az emberek megismerjék az Én szavaimat, és képesek legyenek a valóságról beszélni. Ez a lépés azonban merőben más. Az Én isteni mivoltom teljesen átvette az uralmat, és nem hagyott teret az emberi mivoltnak, hogy szerepet játsszon. Ezért, ha az Én népem közül valók meg akarják érteni szavaim igazi jelentését, a legnagyobb nehézségekbe ütköznek. Csak az Én kijelentéseimen keresztül nyerhetnek megvilágosodást és megvilágítást, ha pedig nem ezen a csatornán keresztül, akkor csak üres ábrándozás minden arra irányuló gondolat, hogy felfogják az Én szavaim célját. Amikor minden ember jobban megismer Engem, miután elfogadta kijelentéseimet, az az idő, amikor az Én népem megél Engem, az az idő, amikor testben végzett munkám befejeződik, és az idő, amikor isteni mivoltomat teljesen megélem a testben. Ebben a pillanatban minden ember meg fog ismerni Engem a testben, és valóban elmondhatja majd, hogy Isten testben jelenik meg, és ez lesz a gyümölcs. Ez további bizonyítéka annak, hogy Isten belefáradt az egyház építésébe – vagyis „bár az üvegházban a virágok számtalanok, akárcsak a csillagok, és vonzzák a csodáló tömeget, ha egyszer elhervadnak, olyan rongyossá válnak, mint a Sátán csalárd mesterkedései, és senki sem érdeklődik irántuk”. Bár Isten személyesen is munkálkodott az egyház építésének idején, nem nosztalgiazik a múltbeli dolgokon, mivel Ő az az Isten, aki mindig új és soha nem régi. Azért, hogy az emberek ne gondoljanak vissza a múltra, az „olyan rongyos, mint a Sátán csalárd mesterkedései” kifejezést használta, ami azt mutatja, hogy Isten nem ragaszkodik a doktrínához. Némelyek talán félreértik Isten akaratát, és azt kérdezik: Miért mondta azt, hogy „ha egyszer a virágok elhervadnak, senki sem érdeklődik irántuk”, hiszen ezt a munkát Isten Maga végzi? Ezek a szavak kinyilatkoztatást adnak az embereknek. A legfontosabb az, hogy minden embernek új és helyes kiindulópontot adjanak; csak így lesznek képesek eleget tenni Isten akaratának. Végül Isten népe képes lesz arra, hogy igaz, nem erőltetett és szívből jövő dicsőítést zengjen Istennek. Ez az, ami Isten 6000 éves irányítási tervének középpontjában áll. Vagyis ennek a 6000 éves irányítási tervnek a kikristályosodása: hogy minden ember megismerje Isten megtestesülésének jelentőségét – hogy ténylegesen megismerje a testté lett Istent, vagyis Isten cselekedeteit a testben –, hogy

megtagadja a homályos Istent, és megismerje a ma és a tegnap Istenét, sőt mi több, a holnapét is, aki valóban és ténylegesen létezett öröktől fogva mindörökké. Csak ekkor térhet nyugalomra Isten!

4. fejezet

Kijelentésének utolsó fejezetében, miután Isten beszélt a népével szemben támasztott legmagasabb követelményeiről – miután elmondta irányítási tervének erre a szakaszára vonatkozó akaratát –, hogy megakadályozza, hogy minden ember a negativitásból a pozitivitásba való átmenet után elforduljon és elragadtassa magát, lehetőséget ad nekik, hogy elgondolkodjanak az Ő szavain és segítse őket, hogy végül elhatározzák magukat arra, hogy eleget tegyenek Isten akaratának. Amikor az emberek feltételei pozitívak, Isten azonnal elkezd kérdéseket feltenni nekik a dolog másik oldaláról. Kérdések sorát teszi fel, amelyeket az embereknek nehéz megfejtetniük: „Megfertőzte-e tisztátalanság az Irántam érzett szereteteket? Tiszta és őszinte volt-e a hűségetek Irántam? Igaz volt-e a tudásotok Rólam? Mennyi hely volt Számomra a szívetekben?” És így tovább. Ennek a bekezdésnek az első fele, két dorgálás kivételével, kizárólag kérdésekből áll. Különösen az egyik kérdés – „Megérintettek-e benneteket a kijelentéseim?” – nagyon találó. Ez valóban a legtitkosabb dolgokat érinti meg az emberek szíve mélyén, és arra készíti őket, hogy öntudatlanul is megkérdezzék maguktól: „Valóban hűséges vagyok-e az Isten iránti szeretetemben?” Az emberek a szívükben öntudatlanul is felidéznek múltbeli tapasztalataikat a szolgálatban: Felemésztette őket az önmegbocsátás, az önigazság, az elbizakodottság, az önteltség, az önelégültség és a büszkeség. Olyanok voltak, mint egy hálóba akadt nagy hal – miután hálóba kerültek, nem volt könnyű kiszabadulniuk. Ráadásul gyakran féktelenek voltak, gyakran becsapták Isten normális emberi mivoltát, és mindenben, amit tettek, önmagukat helyezték az első helyre. Mielőtt „szolgálattevőknek” nevezték volna őket, olyanok voltak, mint egy újszülött tigriskölyök, tele energiával. Bár figyelmüket bizonyos fokig az életre összpontosították, időnként csak ímmel-ámmal végezték a dolgukat; mint a rabszolgák, felületesen viselkedtek Istennel szemben. Mialatt szolgálattevőkként lelepleződtek, negatívak voltak, visszaestek, tele voltak bánattal, panaszkodtak Istenre, csüggedten lógtatták a fejüket, és így tovább. Saját csodálatos, megható történeteik minden lépése emlékezetükben marad. Még aludni is nehezen tudnak, a napot pedig kábulatban töltik. Úgy tűnik, mintha Isten másodszor is kivetette volna őket, mintha az alvilágba zuhantak volna, ahonnan nem tudnak kiszabadulni. Bár Isten nem tett mást, mint feltett néhány nehéz kérdést az első bekezdésben, ha figyelmesen elolvassuk, kiderül, hogy Isten célja több, mint hogy ezeket a kérdéseket csak a kérdés kedvéért tegye fel; ezekben a kérdésekben egy mélyebb jelentés rejlik, amelyet részletesebben meg kell magyarázni.

Miért mondta egyszer Isten, hogy a ma mégiscsak ma, és mivel a tegnap már elmúlt, nincs szükség nosztalgiázásra, mégis itt, az első mondatban kérdéseket tesz fel az embereknek, és arra készteti őket, hogy visszagondoljanak a múltra? Gondoljatok bele! Miért kéri Isten, hogy az emberek ne nosztalgiázzanak a múlton, ugyanakkor azt, hogy gondoljanak vissza a múltra? Lehetséges-e, hogy Isten szavaiban valami tévedés van? Lehetséges-e, hogy ezeknek a szavaknak a forrása téves? Természetesen azok, akik nem figyelnek Isten szavaira, nem tennének fel ilyen mélyreható kérdéseket. De egyelőre nem szükséges erről beszélni. Először is hadd magyarázzam meg a fenti első kérdést – a „miért”-et. Természetesen mindenki tisztában van azzal, hogy Isten azt mondta, hogy nem szól üres szavakat. Ha a szavak Isten szájából hangzanak el, akkor van céljuk és jelentőségük – ez a kérdés lényegét érinti. Az emberek legnagyobb hibája az, hogy képtelenek megváltoztatni gonosz szokásaikat és régi természetük hajthatatlanságát. Ahhoz, hogy minden ember alaposabban és reálisabban megismerhesse önmagát, Isten előbb rávezeti őket, hogy visszagondoljanak a múltra, hogy mélyebben elgondolkodjanak önmagukon, és így felismerjék, hogy Isten egyetlen szava sem üres, és hogy Isten valamennyi szava különböző emberekben különböző mértékben teljesedik be. A múltban az, ahogyan Isten az emberekkel foglalkozott, egy kicsit megismertette velük Istent, és kissé szívből jövőbbé tette az Isten iránti őszinteségüket. Az „Isten” szó az emberek és szívük mindössze 0,1 százalékát foglalja el. Ennek elérése azt mutatja, hogy Isten óriási mennyiségű üdvözítést hajtott végre. Joggal mondhatjuk, hogy az, hogy Isten ennyit elért ebben az embercsoportban – egy olyan csoportban, amelyet a nagy vörös sárkány kihasznál és a Sátán megszállt –, azt jelenti, hogy nem mernek egyszerűen azt tenni, amit akarnak. Ez azért van, mert lehetetlen, hogy Isten száz százalékban elfoglalja a Sátán által megszállt emberek szívét. Hogy a következő lépés során növelje az emberek Isten-ismeretét, Isten összehasonlítja a múltbeli szolgálattevők állapotát Isten mai népének állapotával, és ezzel világos kontrasztot teremt, amely miatt az emberek még jobban szégyenkeznek. Ahogyan Isten mondta: „nincs hová elrejtetek a szégyeneteket”.

Miért mondtam hát, hogy Isten nem pusztán a kérdés kedvéért tesz fel kérdéseket? Ha alaposan elolvassuk az elejétől a végéig, akkor kiderül, hogy bár az Isten által feltett kérdések nincsenek behatóan kifejtve, mindegyik az emberek Isten iránti hűségének és Istenről való ismeretének mértékére vonatkozik; más szóval az emberek tényleges állapotára utalnak, amely szánalmas, és amelyről nehéz nyilatkozniuk. Ebből látható, hogy az emberek érettsége túlságosan gyenge, hogy az Istenről való tudásuk túlságosan felületes, és a hűségük Iránta túlságosan szennyezett és tisztátalan. Ahogy Isten mondta, szinte minden ember zavaros vizekben halászik, és csak azért van ott, hogy meglegyen a létszám. Amikor Isten azt kérdezi, hogy „valóban azt hiszitek, alkalmatlanok vagytok arra, hogy az Én népem legyetek?” – ezeknek a szavaknak az igazi jelentése az, hogy az összes ember közül senki sem alkalmas arra, hogy Isten népéhez tartozzon. Ám a nagyobb hatás elérése érdekében Isten a kérdezés módszerét

alkalmazza. Ez a módszer sokkal hatékonyabb, mint a múlt szavai, amelyek kíméletlenül támadták, vagdosták és gyilkolták az embereket, egészen a szívükig hatolva. Tegyük fel, hogy Isten közvetlenül valami olyasmit mondott volna, ami unalmas és száraz, mint például: „Nem vagytok hűségesek Hozzám, a hűségetek megromlott, és Én nem foglalkozom el abszolút helyet a szívetekben... Nem hagyok nektek helyet, ahová elrejtőzhetnétek magatok előtt, mert egyikőtök sem alkalmas arra, hogy az Én népemhez tartozzon.” Összehasonlíthatod a kettőt, és bár a tartalmuk ugyanaz, a hangvételük mégis más. Kérdéseket használni sokkal hatékonyabb. A bölcs Isten tehát az első hangnemet alkalmazza, ami mutatja, hogy milyen művészién beszél. Ezt az ember nem tudja elérni, ezért nem csoda, hogy Isten azt mondta: „Az emberek csak eszközök, amelyeket használok. Az egyetlen különbség közöttük az, hogy némelyek alantasak, némelyek pedig értékesek.”

Amint az emberek tovább olvassák, Isten szavai egyre gyorsabban és nagyobb számban érkeznek, alig hagyva esélyt arra, hogy levegőt vegyenek, mert Isten semmiképpen sem kíméli az embert. Amikor az emberek a legnagyobb megbánást érzik, Isten újra figyelmezteti őket: „Ha teljesen figyelmen kívül hagyjátok a fenti kérdéseket, az azt mutatja, hogy zavaros vizeken halászol, és csak azért vagy jelen, hogy meglegyen a létszám, de az Általam elrendelt időben biztosan kivettetsz majd, és másodszorra is a feneketlen mélységbe leszel taszítva. Ezek az Én figyelmeztető szavaim, és bárkire, aki félvállról veszi őket, lesújt az ítéletem, és a kijelölt időben szerencsétlenség fogja érni.” Az ilyen szavakat olvasva az emberek nem tudnak nem arra gondolni, amikor a feneketlen mélységbe vetették őket: katasztrófa fenyegeti őket, Isten adminisztratív rendeletei irányítják, saját végzetük vár rájuk, hosszú ideje aggódnak, levertek, rosszul érzik magukat, és senkinek sem tudnak beszélni a szívükben lakozó melankóliáról – ehhez képest úgy érzik, jobban járnának, ha a testük tisztítótűzben lenne... Ahogy gondolkodásuk eljut erre a pontra, képtelenek ellenállni a csüggedésnek. Ha arra gondolnak, hogy milyenek voltak a múltban, milyenek ma, és milyenek lesznek holnap, akkor a szívükben egyre nő a bánat, öntudatlanul remegni kezdenek, és így egyre jobban félnek Isten adminisztratív rendeleteitől. Ahogy eszükbe jut, hogy az „Isten népe” kifejezés is csak egy szófordulat lehet, a szívükben lévő derű azonnal szorongássá változik. Isten felhasználja végzetes gyengeségüket, hogy lesújtson rájuk, és ezen a ponton kezdi meg munkájának következő lépését, amivel az emberek idegeit állandóan ingerli, és fokozza bennük azt az érzést, hogy Isten tettei kifürkészhetetlenek, hogy Isten elérhetetlen, hogy Isten szent és tiszta, és hogy ők nem alkalmasak arra, hogy Isten népe legyenek. Ennek eredményeképpen megkétszerezik erőfeszítéseiket, hogy fejlődjenek, és nem mernek lemaradni.

Ezután, hogy leckét adjon az embereknek, és azért, hogy elérje, hogy megismerjék önmagukat, féljék Istent és rettegjenek Istentől, Isten elkezdi az Ő új tervét: „A teremtés idejétől napjainkig sokan nem engedelmeskedtek szavaimnak, így ők le lettek választva és kivettettek helyreállításom áramlatából; végül testük elpusztul, lelkük pedig az

alvilágba kerül, és még ma is súlyos büntetésnek vannak kitéve. Sokan követték szavaimat, de szembementek megvilágosításommal és megvilágításommal [...] és néhányan [...]”. Ezek valós példák. Ezekben a szavakban Isten nem csupán tényleges figyelmeztetést ad Isten egész népének, hogy megismertesse velük Isten tetteit az idők folyamán, hanem egyúttal egy burkolt ábrázolást is nyújt a szellemi világban zajló események egy részéről. Ez lehetővé teszi az emberek számára, hogy tudják, hogy semmi jó nem származhat az Istennel szembeni engedetlenségükből. Örök szégyenfolttá válnak, és a Sátán megtestesítői, a Sátán másolatai lesznek. Isten szívében a jelentésnek ez az aspektusa másodlagos fontosságú, mert ezek a szavak máris remegést és tanácstalanságot váltottak ki az emberekből, és nem tudják, hogy mit tegyenek. Ennek a pozitív oldala az, hogy miközben az emberek reszketnek a félelemtől, a szellemi világ néhány részletére is szert tesznek – de csak néhányra, ezért egy kis magyarázattal kell szolgálnom. A szellemi világ kapujából látható, hogy mindenféle lélek létezik. Néhányan ugyan az alvilágban, néhányan a pokolban, néhányan a tűz tavában, néhányan pedig a feneketlen mélységben vannak. Ehhez még valamit hozzá kell tennem. Felületesen szólva, ezeket a lelkeket hely szerint lehet felosztani; konkrét értelemben azonban némelyekkel közvetlenül Isten fenyítése foglalkozik, némelyek pedig a Sátán rabságában vannak, amit Isten kihasznál. Konkrétabban, a fenyítésük a körülményeik súlyossága szerint különbözik. Ezen a ponton hadd magyarázzam el egy kicsit bővebben. Azoknak, akiket közvetlenül Isten keze fenyít, nincs lelkük a földön, ami azt jelenti, hogy nincs esélyük az újjászületésre. A Sátán hatalma alatt álló lelkek – az ellenségek, akikről Isten beszél, amikor azt mondja: „az ellenségeim lettek” – földi dolgokhoz kapcsolódnak. A különböző gonosz lelkek a földön mind Isten ellenségei, a Sátán szolgálói, és létezésük oka az, hogy szolgálatot végezzenek; szolgálatot végezzenek, hogy Isten tetteinek ellenpontjai lehessenek. Így Isten azt mondja: „Ezeket az embereket nemcsak foglyul ejtette a Sátán, hanem örök bűnösökké váltak, az ellenségeim lettek, és közvetlenül szembeszállnak Velem.” Ezután Isten elmondja az embereknek, hogy milyen vég vár az ilyen lélekre: „ők az Én ítéletem tárgyai haragom csúcspontján”. Isten tisztázza a jelenlegi állapotukat is: „még ma is vakok, és még mindig a sötét börtönökben vannak”.

Hogy megmutassa az embereknek Isten szavainak igazságtartalmát, Isten egy valós példát használ bizonyítékként (Pál esetét, amelyről beszél), hogy figyelmeztetése mélyebb benyomást tegyen az emberekre. Azért, hogy az emberek ne tekintsék elbeszélésnek a Pálról mondottakat, és hogy ne gondolják magukat nézőknek – sőt, hogy ne dicsekedjenek az évezredekkel ezelőtt történt dolgokkal, amelyeket Istentől hallottak –, Isten nem Pál élete során szerzett tapasztalataira koncentrál. Ehelyett Isten arra összpontosít, hogy milyen következményekkel járt ez Pál számára, milyen véget ért, hogy miért szegült szembe Pál Istennel, és miért végezte úgy, ahogyan végezte. Amire Isten összpontosít, az annak hangsúlyozása, hogy végül hogyan tagadta meg Pál vágyálmait, és közvetlenül leplezi le Pál állapotát a szellemi birodalomban: „Isten

közvetlenül megfenyíti Pált”. Mivel az emberek érzéketlenek és képtelenek bármit is felfogni Isten szavaiból, Isten magyarázatot fűz hozzá (a kijelentés következő része), és egy másik szempontra vonatkozó kérdésről kezd beszélni: „Aki szembeszáll Velem (nemcsak a testet öltött énemmel, hanem – ami még fontosabb – a szavaimmal és Lelkemmel, vagyis isteni mivoltommal), az testében kapja meg ítéletemet.” Bár felületesen nézve ezek a szavak látszólag nem kapcsolódnak a fentiekhez, és úgy tűnik, hogy a kettő között nincs összefüggés, ne essünk pánikba: Istennek megvannak a maga céljai; a „fenti példa azt bizonyítja, hogy” egyszerű szavai szervesen összekapcsolnak két látszólag össze nem függő kérdést – ez Isten szavainak zsenialitása. Így az emberek megvilágosodnak Pál története által, és így, az előző és a következő szöveg közötti kapcsolat miatt, a Pál által adott leckén keresztül még jobban törekszenek Isten megismerésére, ami pontosan az a hatás, amit Isten el akart érni, amikor ezeket a szavakat mondta. Ezután Isten szól néhány szót, amelyek segítséget és megvilágosítást nyújtanak az emberek életbe való belépéséhez. Nincs szükség arra, hogy erről beszéljek; érezni fogod, hogy ezek a dolgok könnyen érthetőek. Amit azonban el kell magyaráznom, az az, amikor Isten azt mondja, hogy: „Amikor normális emberi mivoltomban munkálkodtam, a legtöbb ember már összemérte magát haragommal és fenségemmel, és már tudott egy keveset bölcsességemről és természetemről. Ma közvetlenül isteni mivoltomban beszélek és cselekszem, és még mindig vannak emberek, akik saját szemükkel fogják meglátni haragomat és ítéletemet; sőt, az ítélet korának második részében a fő munka az, hogy minden népem közvetlenül megismerje a testben végzett cselekedeteimet, és mindannyian közvetlenül meglássátok természetemet.” Ez a néhány szó lezárja Isten munkáját a normális emberi mivoltban, és hivatalosan megkezdí Isten munkájának második részét, az ítélet korszakát, amely az isteni mivoltban valósul meg, és előre jelzi egy embercsoport végét. Ezen a ponton érdemes elmagyarázni, hogy Isten nem mondta az embereknek, hogy ez az ítélet korszakának második része, amikor Isten népévé váltak. Ehelyett csak azt magyarázza meg, hogy ez az ítélet korszakának második része, miután beszélt az embereknek Isten akaratáról és azokról a célokról, amelyeket Isten ebben az időszakban kíván elérni, valamint Isten földi munkájának utolsó lépéséről. Mondanom sem kell, hogy ebben is Isten bölcsessége rejlik. Amikor az emberek éppen csak felkelnek a betegágyukból, az egyetlen dolog, ami érdekli őket, hogy meg fognak-e halni vagy sem, vagy hogy a betegségüket ki lehet-e űzni a testükből. Nem törődnek azzal, hogy vajon meghízhatnak-e, vagy hogy a megfelelő ruhába öltöznek-e. Így csak amikor az emberek teljesen elhiszik, hogy Isten népéhez tartoznak, akkor beszél Isten lépésről lépésre az Ő követelményeiről, és közli az emberekkel, hogy mi a mai korszak. Ez azért van így, mert az embereknek csak néhány nappal azután van energiájuk arra, hogy Isten irányításának lépéseire koncentráljanak, miután felépültek, és ezért ez a legalkalmasabb idő arra, hogy elmondja nekik. Csak miután az emberek megértették, kezdik el elemezni: mivel ez az ítélet korának második része, Isten követelményei szigorúbbá váltak, és én is Isten

népének tagja lettem. Helyes így elemezni, és az elemzésnek ez a módja elérhető az ember számára; ezért alkalmazza Isten ezt a beszédmodot.

Amint az emberek megértenek egy keveset, Isten ismét belép a szellemi birodalomba, hogy beszéljen, és így ismét csapdába esnek. A kérdések sorozata alatt mindenki a fejét vakarja, zavarodottan, nem tudva, hogy hol rejlik Isten akarata, nem tudva, hogy Isten kérdései közül melyikre válaszoljon, ráadásul azt sem tudja, hogy milyen nyelven válaszoljon Isten kérdéseire. Az ember azon tűnődik, hogy nevésszen vagy sírjon. Az emberek számára ezek a szavak úgy tűnnek, mintha nagyon mélységes titkokat tartalmaznának – de a tények éppen az ellenkezőjét mutatják. Akár egy kis magyarázatot is fűzhetek ide számodra – ez pihentetni fogja az agyadat, és úgy fogod érezni, hogy ez egy egyszerű dolog, és nem kell gondolkodni rajta. Voltaképpen, bár sok szó van, csak egyetlen célt tartalmaznak, amelyet Isten szem előtt tart: megnyerni az emberek hűségét ezeken a kérdéseken keresztül. Ezt viszont nem célszerű egyenesen kimondani, ezért Isten ismét kérdéseket alkalmaz. A hangnem, amellyel beszél, azonban különösen lágy, nem úgy, mint az elején. Bár Isten kérdőre vonja őket, ez a fajta kontraszt egyfajta megkönnyebbülést hoz az embereknek. Akár egyesével is elolvashatod az egyes kérdéseket; vajon nem volt-e ezekre a dolgokra gyakran utalás a múltban? Ebben a néhány egyszerű kérdésben gazdag tartalom rejlik. Némelyik az emberek mentalitásának leírása: „Olyan életet akartok élvezni a földön, amely a mennyei élethez hasonlatos?” Némelyik az emberek „harcos esküje”, amelyet Isten előtt tesznek: „Valóban képesek vagytok hagyni, hogy halálba küldjelek benneteket, és vezesselek, mint a juhokat?” Némelyik pedig Isten követelménye az emberrel szemben: „Ha nem szólnék közvetlenül, akkor is le tudnál mondani mindenről, ami körülöttes van, és megengednéd, hogy használjalak téged? Vajon nem ezt a valóságot kérem? [...]” Emellett tartalmazzák Isten intéseit és bátorításait is az ember számára: „Mégis azt kérem, hogy többé ne nyomasszanak benneteket balsejtelmek, legyetek proaktívak a belépésben, és ragadjátok meg szavaim legnagyobb mélységeit. Ez megakadályozza majd, hogy félreértsétek szavaimat, és ködös legyen előttetek a szándékom, és így megszegjétek adminisztratív rendeleteimet.” Végül Isten az emberhez fűzött reményeiről beszél: „Remélem, hogy szavaimból megértitek a rátok vonatkozó szándékaimat. Ne gondoljatok többé saját kilátásaitokra, és cselekedjétek úgy, ahogyan elhatároztátok Előttem, hogy mindenben alávetitek magatokat Isten vezénylésének.” Az utolsó kérdésnek mély értelme van. Elgondolkodtató, belevésődik az emberek szívébe, és nehéz elfelejteni, állandóan visszacseng, mint egy csengő a fülükhöz közel...

A fent leírtak rövid magyarázatot tartalmaznak, amelyet referenciaként használhatsz.

5. fejezet

Amikor Isten olyan követelményeket támaszt az emberekkel szemben, amelyeket nehezen tudnak megmagyarázni, amikor az Ő szavai közvetlenül az emberi szívbe hatolnak, és az emberek felajánlják Neki őszinte szívüket az Ő örömeire, akkor Isten lehetőséget ad nekik, hogy elgondolkodjanak, elhatározásra jussanak és megkeressék a gyakorlás útját. Ily módon mindazok, akik az Ő népét alkotják, ismét elszántan, összekulcsolt kézzel ajánlják fel egész lényüket Istennek. Néhányan talán tervet készítenek és napi ütemtervet állítanak fel, miközben készülnek arra, hogy mozgósítsák magukat a kemény munkára, és kevéske erejüket Isten irányítási tervének szenteljék, hogy dicsőséget szerezzenek annak, és siettessék megvalósulását. Éppen, amikor az emberek ezt a mentalitást táplálják, ezeket a dolgokat jól észben tartják, miközben a házimunkájukat végzik, miközben beszélgetnek és miközben dolgoznak, Isten ismét beszélni kezd: „A Lelkem hangja a természetem egészének kifejezése. Értitek-e?” Minél elszántabbak az emberek, annál kétségbeesettebben vágnak Isten akaratának megragadására, és annál komolyabban vágnak arra, hogy Isten követeléseket támasszon velük szemben. Ezért Isten megadja az embereknek, amit akarnak, kihasználva az alkalmat, hogy a régóta készenlétben tartott szavait lényük legbelsőbb zugaiba juttassa. Bár ezek a szavak kissé keménynek vagy nyersnek tűnhetnek, az emberek számára összehasonlíthatatlanul édesen hangzanak. A szívük hirtelen kivirul az örömtől, mintha a mennyben lennének, vagy mintha egy másik birodalomba – a képzelet valóságos paradicsomába – kerültek volna, ahol a külvilág ügyei többé nem hatnak az emberiségre. Annak az eshetőségnek a megkerülése érdekében, hogy az emberek, ahogyan azt a múltban szokás volt, külsőleg beszélnek és külsőleg cselekesznek, és így nem tudnak megfelelő gyökereket eresztetni, amint az emberek elérik azt, amire a szívükben vágnak, és ezenfelül, amikor szenvedélyes lelkesedéssel készülnek munkához látni, Isten még mindig a mentalitásukhoz igazítja a beszédmódját, és összefoglalva és tartózkodás nélkül megcáfolja mindazt a buzgalmat és vallásos szertartást, amit a szívükben hordoznak. Ahogy Isten mondta: „Megláttátok-e valóban az ebben rejlő fontosságot?” Az emberek, akár azelőtt, akár azután, hogy valamire elszánják magukat, nem tulajdonítanak nagy jelentőséget annak, hogy Istent az Ő tetteiben vagy szavaiban megismerjék, hanem inkább tovább töprengenek a kérdésen: „Mit tehetek Istenért? Ez a kulcskérdés!” Ezért mondja Isten: „És még van merszetek az Én népemnek nevezni magatokat a szemembe – nincs bennetek szégyenérzet, értelem pedig még annyi se!” Amint Isten kimondja ezeket a szavakat, az emberek azonnal rádöbbennek, és mintha áramütés érte volna őket, sietve visszahúzzák kezüket keblük biztonságába, nagyon félve attól, hogy másodszor is kiváltják Isten haragját. Ezen kívül Isten azt is mondta: „A hozzátok hasonló emberek előbb-utóbb kivettetnek az Én házamból! Ne játsszátok a vén bakát Nekem, azt feltételezve, hogy tanúságot tettetek Mellettem!” Az ilyen szavak hallatán az emberek még jobban félnek, mintha oroszliant

láttak volna. A szívük mélyén jól tudják, hogy nem szeretnék, ha felfalná őket az oroszlan, másrészt viszont fogalmuk sincs, hogyan menekülhetnének el. Ebben a pillanatban az emberi szívben lévő terv nyomtalanul, egészen és teljesen eltűnik. Isten szavain keresztül úgy érzem, mintha az emberiség szégyenének minden egyes aspektusát láthatnám: lehorgasztott fej és csüggedt viselkedés, mint egy vizsgázó, aki megbukott a főiskolai felvételi vizsgán, magasztos eszmék, boldog család, fényes jövő, és így tovább, a 2000 évre tervezett négy modernizációval együtt, melyek mindgyike pusztán üres beszéddé változott, egy képzeletbeli forgatókönyvet teremtve egy sci-fi filmben. Ez azt jelenti, hogy a passzív elemeket aktív elemekre cseréljük, arra készítetve az embereket, hogy passzivitásuk közepette kiálljanak abban a pozícióban, amelyet Isten kijelölt számukra. Kivételesen fontos az a tény, hogy az emberek nagyon félnek attól, hogy elveszítik ezt a kinevezést; mint ilyenek, az életükért kapaszkodnak a saját hivatali jelvényeikbe, mélységesen félve attól, hogy valaki megpróbálja elragadni azokat. Amikor az emberiség ilyen lelkiállapotban van, Isten nem aggódik amiatt, hogy az emberek passzívvá válnak, ezért ennek megfelelően az ítéző szavait vallató szavakra változtatja. Nemcsak lehetőséget ad az embereknek arra, hogy kifűjják magukat, hanem arra is, hogy a korábbi törekvéseikből kiindulva rendezzék azokat a jövőre nézve: minden, ami nem megfelelő, módosítható. Ez azért van, mert Isten még nem kezdte el a munkáját – ez egy darab szerencse a nagy szerencsétlenség közepette –, és ráadásul nem ítéli el őket. Hadd szenteljem hát továbbra is Neki minden odaadásomat!

Továbbá, nem szabad a félelmed miatt félretenned Isten szavait. Vess egy pillantást arra, hogy meglásd, van-e Istennek bármilyen új követelése. Biztos, hogy felfedezel egy ilyet, mint ez: „Mostantól kezdve minden dologban a gyakorlat valóságába kell belépned; pusztán szájtépéssel, ahogyan a múltban tetted, nem fogsz többé boldogulni.” Ebben még mindig megnyilvánul Isten bölcsessége. Isten mindig is megőrizte saját tanúit, és amikor a múlt szavainak valósága a végére ér, akkor senki sem tudja kifürkészni „a gyakorlat valóságának” ismeretét. Ez elégséges bizonyíték arra, hogy bizonyítsa annak igazságát, amit Isten mondott: „Én Magam vállalom, hogy elvégzem a munkát.” Ennek köze van az isteni mivoltban végzett munka valódi értelméhez, és ahhoz is, hogy az emberiség, miután elérte a kezdet új pontját, még mindig képtelen megfejtetni Isten szavainak valódi értelmét. Ennek az az oka, hogy a múltban az emberek nagy többsége ragaszkodott a valósághoz Isten szavaiban, míg ma fogalmuk sincs a gyakorlat valóságáról, és csak a szavak felszínes aspektusait értik meg, de a lényegüket nem. Még fontosabb, hogy ez azért van így, mert ma a királyság építésébe senkinek sem szabad beleavatkoznia, hanem csak engedelmeskednie kell Isten parancsainak, mint egy robotnak. Jól jegyezzétek meg ezt! Minden alkalommal, amikor Isten felhossa a múltat, a mai aktuális helyzetről kezd el beszélni; ez a beszédnek egy olyan formája, amely szembevető kontrasztot teremt az előtte és az utána következők között, és emiatt még jobb eredményeket képes elérni, lehetővé téve az emberek számára, hogy egymás mellé állítsák a jelent és a múltat, és így módon elkerüljék a kettő összetévesztését. Ez

Isten bölcsességének egyik oldala, amelynek célja a munka eredményeinek elérése. Ezután Isten ismét feltárja az emberiség rútságát, hogy az emberek soha ne felejtssenek el minden nap enni és inni az Ő szavaiból, és ami még fontosabb, hogy megismerjék önmagukat, és ezt leckének tekintsék, amelyből minden nap tanulniuk kell.

Miután kimondta ezeket a szavakat, Isten elérte azt a hatást, ami az Ő eredeti célja volt. Így, anélkül, hogy tovább törődne azzal, hogy az emberiség megértette-e Őt, vagy sem, néhány mondatban elsöpri ezt, mivel a Sátán munkájának semmi köze az emberiséghez – erről az emberiségnek fogalma sincs. Most pedig, a szellem világát hátrahagyva, nézzünk bele abba, hogy Isten miként támaszt igényeket az emberiséggel szemben: „A hajlékban pihenve alaposan megfigyelem: a földön minden ember nyüzsg, »körbeutazza a világot«, és ide-oda szaladgál – mindezt a sorsa és a jövője érdekében. De egyiküknek sincs energiája arra, hogy az Én országomat építse, még annyi sem, mint amennyi a levegővételhez kell.” Miután ezeket a tréfás megjegyzéseket megosztotta az emberekkel, Isten még mindig nem törődik velük, hanem továbbra is a Lélek szemszögéből beszél, és e szavak által feltárja az emberi faj életének általános körülményeit a maga teljességében. A „körbeutazza a világot” és az „ide-oda szaladgál” kifejezésekből világosan látszik, hogy az emberi élet teljesen tartalmatlan. Ha nem lenne Isten mindenható szabadítása – különösen azok számára, akik a kínai császári vonal fogyatkozó, nagy családjába születtek –, az emberek még inkább hajlamosak lennének arra, hogy egész életüket hiába éljék le, és jobb volna számukra, ha inkább az alvilágba vagy a pokolba esnének, minthogy a világra jöjjenek. A nagy vörös sárkány uralma alatt, tudtukon kívül megsértették Istent, és ezért természetesen és tudtukon kívül Isten fenyegetése alá estek. Isten ezért veszi a „megmentettem” és a „hálátlanok” fogalmakat, és szembeállítja őket egymással, hogy az emberek világosabban megismerjék önmagukat, ellenpontot alkotva ebből az Ő üdvözítő kegyelmének. Nem hoz-e ez még hatékonyabb eredményt? Persze, anélkül, hogy ezt kifejezetten ki kellene mondanom, az emberek Isten kijelentéseinek tartalmából következtethetnek a szemrehányás, az üdvösség és a felhívás elemeire, valamint a szomorúság enyhe célzására. Ezeket a szavakat olvasva az emberek öntudatlanul is szorongani kezdenek, és nem tudják könnyeiket visszatartani... Isten azonban nem fogja magát visszafogni néhány szomorú érzés miatt, sem pedig az egész emberi faj romlottsága miatt nem fogja feladni a munkáját, hogy fegyelmezze a népét, és követeléseket támasszon vele szemben. Emiatt az Ő témái egyenesen a maihoz hasonló körülményeket érintenek, sőt, hirdeti az emberiségnek az Ő adminisztratív rendeleteinek fenségét, hogy terve tovább haladjon. Éppen ezért, a kellő gyorsasággal követve ezt, és addig ütvé a vasat, amíg forró, Isten ebben a kritikus helyzetben kihirdet egy időszerű alkotmányt – egy olyan alkotmányt, amelyet az embereknek el kell olvasniuk, gondosan odafigyelve minden egyes tételre, mielőtt megérthetnék Isten akaratát. Nincs szükség arra, hogy ezt most tovább részletezzük; az embereknek egyszerűen csak figyelmesebben kell olvasniuk.

Ma ti – ez az embercsoport itt – vagytok az egyedüliek, akik valóban láthatjátok Isten szavait. Még így is, a mai emberek messze elmaradnak Isten megismerésében a múlt korok bármelyik emberétől. Ez kellőképpen világossá teszi, hogy a Sátán mennyi erőfeszítést fektetett az emberekbe ez alatt a több ezer év alatt, valamint azt is, hogy mennyire megrontotta az emberiséget – olyannyira, hogy Isten sok szava ellenére az emberiség még mindig nem érti és nem ismeri Őt, hanem fel mer lépni és nyilvánosan szembeszállni Vele. Ezért Isten gyakran az elmúlt korok embereit állítja összehasonlítási alapként a mai emberek elé, hogy ez utóbbiaknak, akik oly érzéketlenek és tompák, reális viszonyítási pontokat adjon. Mivel az emberek nem ismerik Istent, és mivel nincs valódi hitük Őbenne, Isten úgy ítélte meg, hogy az emberiség nem rendelkezik kellő képzettséggel és értelemmel; ezért újra és újra toleranciát tanúsított az emberek iránt, és üdvösséget adott nekik. A szellemi világban ilyen irányú harc folyik: A Sátán hiú reménye az, hogy az emberiséget bizonyos fokig megrontja, a világot mocskossá és gonosszá teszi, így az embereket magával rántja a mocsárba, és lerombolja Isten tervét. Isten terve azonban nem az, hogy az egész emberiséget egy olyan közösséggé tegye, akik ismerik Őt, hanem inkább kiválaszt egy részt, hogy az egészet képviselje, a többit pedig hulladékként, hibás áruként hagyja meg, hogy a szemétdombra kerüljön. Így, bár a Sátán szemszögéből nézve néhány ember birtokba vétele kiváló lehetőségnek tűnhet Isten tervének tönkretételére, mit tudhat egy olyan együgyű, mint a Sátán, Isten szándékáról? Ez az oka annak, hogy Isten régen ezt mondta: „elfedtem az arcomat, hogy ne kelljen ránéznom erre a világra”. Egy keveset tudunk erről, és Isten nem azt kéri, hogy az emberek képesek legyenek bármit is tenni; inkább azt akarja, hogy felismerjék, hogy amit Ő tesz, az csodálatos és kifürkészhetetlen, és legyen Őt féltő szívük. Ha – ahogy az emberek képzelik – Isten a körülményekre való tekintet nélkül fenyítené őket, akkor az egész világ már rég elpusztult volna. Vajon ez nem egyenlő lett volna azzal, hogy egyenesen a Sátán csapdájába esünk? Így hát Isten csupán a szavait használja arra, hogy elérje azokat az eredményeket, amelyek a szándékában vannak, de ritkán van szó a tények megjelenéséről. Vajon a következő szakasz nem egy példa az Ő szavaira? „Ha nem könyörölnék meg képzettségetek, értelmek és belátásotok hiányán, akkor mindannyian elpusztulnátok a fenyítésem közepette, eltöröltetnétek a létezésből. Amíg azonban földi munkám be nem fejeződik, elnéző maradok az emberiséggel szemben.”

6. fejezet

Az emberek le vannak nyűgözve, amikor Isten kijelentéseit olvassák, és úgy gondolják, hogy Isten valami nagy tettet vitt véghez a szellemi birodalomban, olyasmit, amire az ember képtelen, és amit Magának Istennek kell személyesen megvalósítania. Isten tehát ismét a tolerancia szavaival szól az emberekhez. Az ő szívükben

ellentmondás merül fel: „Isten nem az irgalmasság és a szerető kedvesség Istene, Ő olyan Isten, aki csak lesújtja az embert. Miért toleráns irántunk? Lehetséges-e, hogy Isten ismét más módszert választott?” Amikor ezek az elképzelések, ezek a gondolatok befurakodnak a szívükbe, mindent megtesznek, hogy harcoljanak ellenük. Ám amikor Isten munkálkodása egy ideig folytatódik, a Szentlélek nagy munkát végez a gyülekezetben, és mindenki elkezdni teljesíteni a feladatát, mindenki belép Isten módszerébe, ugyanis senki sem láthat semmilyen hiányosságot abban, amit Isten mond és tesz. Hogy mi is lesz pontosan Isten következő lépése, arról halvány sejtelve sincs senkinek. Ahogyan Isten mondta: „Mindazok közül, akik az ég alatt vannak, ki nincs az Én kezemben? Ki nem az Én vezetésem szerint cselekszik?” Adok azonban nektek egy tanácsot: azokban az ügyekben, amelyek nem világosak számotokra, egyikőtöknek sem szabad semmit mondania vagy tennie. Ezt nem azért mondom, hogy letörjem a lelkesedéseteket, hanem hogy lehetővé tegyem számotokra, hogy Isten útmutatását kövesd a cselekedeteidben. Semmiképp se veszítsd el a bátorságodat vagy válj kételkedővé amiatt, mert a „hiányosságokat” említettem; az Én célom főként az, hogy emlékeztesselek, hogy figyelj Isten szavaira. Az emberek ismét megdöbbennek, amikor Isten szavait olvassák, melyek szerint: „Légy érzékeny a lélek dolgai iránt, figyelmes a szavam iránt, és valóban képes figyelembe venni az Én Lelkemet és az Én lényemet, valamint az Én szavamat és az Én lényemet, mint szerves egészet, hogy minden ember megelégtethessen Engem az Én jelenlétemben.” Tegnap még figyelmeztető szavakat olvastak, Isten toleranciájáról szóló szavakat – ma azonban Isten hirtelen spirituális dolgokról beszél. Mi folyik itt? Miért változtatja Isten folyton a módszert, amellyel beszél? Miért kell mindezt szerves egésznek tekinteni? Lehetséges-e, hogy Isten szavai nem gyakorlatiasak? Isten szavainak figyelmesebb olvasását követően kiderül, hogy amikor Isten testét és az Ő Lelkét elválasztjuk, a test egy fizikai testté lesz, hús-vér attribútumokkal – amit az emberek két lábon járó holttestnek neveznek. A megtestesült test a Lélektől származik: Ő a Lélek megtestesülése, a testté vált Ige. Más szóval, Maga Isten él a testben. Ilyen súlyos Isten Lelkének az Ő lényétől való elválasztása. Ennek következtében, bár embernek nevezik Őt, nem az emberiségből való. Emberi tulajdonságok nélküli, az a lény, amelybe Isten öltözködik, a lény, akit Isten jóváhagy. Isten szava Isten Lelkét testesíti meg, és Isten szava közvetlenül tárul fel a testben – ami ráadásul azt mutatja, hogy Isten a testben él és igen gyakorlatias Isten, ezzel bizonyítva Isten létezését és véget vetve az ember Istennel szembeni lázadása korának. Miután beszélt az embereknek az Isten megismeréséhez vezető útról, Isten ismét témát vált, és a dolog másik oldalához fordul.

„Minden létezőn megvettem a lábam, végigtekintettem a világegyetem végtelen kiterjedésén, és jártam minden nép között, ízlelve az édességet és a keserűséget az emberek között.” Bár egyszerűek, az ember mégsem könnyen érti meg ezeket a szavakat. A téma megváltozott, de lényegében ugyanaz marad: továbbra is lehetővé teszi, hogy az emberek megismerjék a megtestesült Istent. Miért mondja Isten, hogy

ízlelte az édességet és a keserűséget az emberek között? Miért mondja, hogy minden nép között járt? Isten a Lélek és a megtestesült lény is. A Lélek, amelyet nem kötnek a megtestesült lény korlátai, minden létezőn megvetheti a lábát, a Lélek végigtekinthet a világegyetem végtelen kiterjedésén, megmutatva, hogy Isten Lelke betölti az egész világegyetemet, hogy pólustól pólusig beborítja a földet, hogy nincs semmi, amit ne Isten keze rendezne el, és nincs olyan hely, ahol Isten lábnyoma ne lenne megtalálható. Bár a Lélek testté lett és emberré született, a Lélek létezése nem tagad minden emberi szükségletet; Isten lénye normálisan eszik, öltözködik, alszik és lakozik, és azt teszi, amit az embereknek normálisan tennie kell. Mégis, mivel a belső lényege más, Ő nem azonos az „emberrel”, akiről beszélünk. És bár szenved az emberek között, nem hagyja el a Lelket e szenvedés miatt. Bár áldott, nem feledkezik meg a Lélekről eme áldások miatt. A Lélek és a lény néma egyetértésben munkálkodik. A Lélek és a lény nem választható szét, soha nem is váltak szét, mivel a lény a Lélek megtestesülése, a Lélektől származik, a Lélektől, amelynek van egy formája. Így a Lélek számára a transzcendencia lehetetlen a testben; vagyis a Lélek képtelen természetfeletti dolgokra, azaz a Lélek nem tud elszakadni a fizikai testtől. Ha elszakadna a hús-vér testtől, Isten megtestesülése teljesen értelmét vesztené. Az ember csak akkor ismerheti meg a gyakorlati Istent Magát, amikor a Lélek teljességgel kifejeződik a fizikai testben, és csak akkor teljesülhet Isten akarata. Isten csak azután mutat rá az ember vakságára és engedetlenségére, miután külön-külön bemutatta a hústestet és a Lelket az embernek: „Az ember mégsem ismert soha igazán Engem, utazásaim során soha ügyet sem vetett rám.” Egyrészt Isten azt mondja, hogy Ő titokban rejtőzik a testben, és sosem tesz semmi természetfelettit, amit az emberek láthatnak; másrészt panaszkodik, hogy az ember nem ismeri Őt. Ebben nincs ellentmondás. Valójában, részletesen szemlélve nem nehéz meglátni, hogy Isten erről a két oldalról éri el a céljait. Ha Isten természetfeletti jeleket és csodákat mutatna, akkor nem kellene nagy munkát vállalnia. Saját szájával egyszerűen halálbaátkozná az embereket, akik azonnal elmúlnának, és így minden ember meggyőződne – ez azonban nem érné el Isten célját a testté válással. Ha Isten valóban így cselekedne, az emberek sosem lennének képesek tudatosan hinni az Ő létezésében. Képtelenek lennének az igaz hitre, és ráadásul összetévesztenék az ördögöt Istennel. Ami ennél is fontosabb, az emberek sosem lennének képesek megismerni Isten természetét – és vajon nem ez-e az egyik aspektusa Isten testben való létezésének? Ha az emberek képtelenek lennének megismerni Istent, akkor ez a homályos Isten, ez a természetfeletti Isten uralkodna örökké az emberek között. Ebben pedig nem lennének-e az emberek a saját elképzeléseik megszállottjai? Egyszerűbben fogalmazva, nem a Sátán, az ördög lenne-e az, aki uralkodik? „Miért mondom, hogy visszavettem a hatalmat? Miért mondom, hogy a megtestesülésnek olyan nagy jelentősége van?” A pillanat, amikor Isten testet ölt, az a pillanat, amikor visszaveszi a hatalmat, és ez az idő az is, amikor isteni mivolta közvetlenül feltűnik, hogy cselekedjen. Minden ember fokozatosan megismeri a gyakorlati Istent, és így

teljességgel kitörli a Sátán helyét a szívében, mélyebben helyet adva Istennek a szívében. A múltban az emberek az elméjükben létező Istent a Sátán képében látták, láthatatlan és megfoghatatlan Istenként; ugyanakkor azt hitték, hogy ez az Isten nem csupán létezik, hanem képes mindenféle jeleket és csodákat tenni, és sok rejtélyt felfedni, mint például a démonoktól megszállottak rút arcát. Ez kellőképpen bizonyítja, hogy az emberek fejében lévő Isten nem Isten képmása, hanem valami másé, ami nem Isten. Isten azt mondta, hogy az emberek szívének 0,1 százalékát szeretné elfoglalni. Ez a legmagasabb mérce, amit az embertől kér. Azon túl, ami a felszínen van, ezeknek a szavaknak van egy gyakorlati oldala is. Ha nem így magyaráznák, az emberek azt gondolnák, hogy Isten velük szemben támasztott követelményei túl alacsonyok, mintha Isten túl keveset értene belőlük. Hát nem ez az ember mentalitása?

Ha a fentieket és Péter alábbi példáját összekapcsoljuk, azt találjuk, hogy Péter valóban mindenki másnál jobban ismerte Istent, mert képes volt hátat fordítani a homályos Istennek és a gyakorlati Isten megismerésére törekedni. Miért történik külön említés arról, hogy a szülei démonok voltak, akik ellenálltak Istennek? Ez azt bizonyítja, hogy Péter nem a szívében lévő Istent követte. Szülei a homályos Istent képviselték; ez a lényege annak, hogy Isten megemlíti őket. A legtöbb ember nem szentel sok figyelmet ennek a ténynek. Ehelyett Péter imáira koncentrálnak. Egyeseknek mindig az ajkukon vannak Péter imái, folyamatosan a fejükben járnak, mégsem hasonlítják soha össze a homályos Istent Péter tudásával. Miért fordult szembe Péter a szüleivel, és kereste Isten megismerését? Miért azoknak a leckéi ösztöklítették Pétert, akik elbuktak? Miért szívta magába mindazok hitét és szeretetét, akik évszázadokon át szerették Istent? Péter megtudta, hogy minden jó dolog Istentől ered és közvetlenül Belőle fakad, anélkül, hogy a Sátán megdolgozna. Ez azt mutatja, hogy az Isten, akit ő ismert, a gyakorlati Isten volt, nem pedig a természetfeletti Isten. Miért mondjuk, hogy Péter arra összpontosított, hogy magába szívja mindazok hitét és szeretetét, akik évszázadokon át szerették Istent? Ebből az látható, hogy az emberek kudarcra az évszázadok során főként abból fakad, hogy csak hitük és szeretetük volt, de képtelenek voltak megismerni a gyakorlati Istent. Emiatt a hitük homályos maradt. Miért emlegeti Isten több ízben Jób hitét, anélkül, hogy azt mondaná, ő ismerte Istent, és miért mondja Isten, hogy Jób nem volt egyenlő Péterrel? Jób szavai – „Eddig még csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak” – azt mutatják, hogy ő csak a hit birtokában volt, és nem rendelkezett tudással. A szavak, miszerint „Péter szüleinek ellenkezősége nagyobb tudást adott Péternek az Én kegyelmemről és irgalmamról” gyakran kérdések sorát váltják ki a legtöbb emberből: Miért volt Péternek szüksége ellenkezőségre Isten megismeréséhez? Miért volt képtelen közvetlenül megismerni Istent? Miért volt az, hogy csak Isten irgalmát és szerető kedvességét ismerte, és Isten semmi másról nem beszélt? A gyakorlati Isten megismerését csak a homályos Isten valótlanágának felismerését követően lehet keresni; e szavak célja, hogy rávegyék az embereket: zárják ki a homályos Istent a szívékből. Ha a teremtés ideje óta egészen máig az emberek mindig ismerték volna

Isten valódi arcát, nem lennének képesek felismerni a Sátán tetteit, ugyanis az emberek e szólásmondása – „az ember nem veszi észre a sík terepet, amíg át nem kelt egy hegyen” – szemlélteti, hogy Isten miért is mondja ezeket a szavakat. Mivel mélyebb megértést kíván adni az embereknek az Átala mondott példa helytállóságáról, Isten szándékosan hangsúlyozza az irgalmasságot és a szerető kedvességet, bizonyítván, hogy a kor, amelyben Péter élt, a Kegyelem Kora volt. Egy másik nézőpontból ez még inkább felfedi az ördög ocsmány ábrázatát, aki nem tesz mást, csak árt és megrontja az embert, még élesebb kontrasztba állítva ezzel Isten irgalmát és szerető kedvességét.

Isten Péter megpróbáltatásainak tényeit is felvázolja, és jellemzi azok tényleges körülményeit, tovább jelezve az embereknek, hogy Isten nem csupán irgalommal és szerető kedvességgel bír, hanem fenséggel és haraggal is, és azok, akik békében élnek, nem feltétlenül élnek Isten áldásai közepette. Az, hogy Péter megpróbáltatásai után az ő tapasztalatairól mesél az embereknek, még inkább bizonyítja Jób szavainak helytállóságát: „Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk.” Ezzel bizonyítást nyer, hogy Péter tudása Istenről valóban soha nem látott szférába jutott, az elmúlt korok emberei által soha el nem ért szférákba, ami szintén annak gyümölcse volt, hogy magába szívta mindazok hitét és szeretetét, akik évszázadokon át szerették Istent, és annak, hogy a múltban kudarcot vallott emberektől tanult leckék hasznosítására ösztökelte magát. Ezért nevezzük „gyümölcsöknek” mindazokat, akik igaz ismeretre jutnak Istenről, és ebbe Péter is beletartozik. Péter Istenhez intézett imái megmutatják igaz ismeretét Istenről a próbatételei során. A bökkenő azonban az, hogy képtelen volt teljességgel felfogni Isten akaratát, ezért kérte Isten csupán azt, hogy „az emberi szív 0,1 százalékát foglalhassa el” – Péter Róla való tudása alapján. Az, hogy még Péter is, aki a legjobban ismerte Istent, képtelen volt Isten akaratát pontosan megragadni, azt mutatja, hogy az embereknek nincs meg az Isten megismerésére való képességük, mivel a Sátán már annyira megrontotta őket; ez teszi lehetővé minden ember számára, hogy megismerje az ember lényegét. Ez a két előfeltétel – az emberek Isten megismerésére való képtelensége, valamint a Sátán általi teljes átitatottságuk – Isten nagy erejének ellenpontja, mivel Isten csak szavakkal dolgozik, nem kezd semmiféle vállalkozásba, így foglal el egy bizonyos helyet az emberek szívében. De miért csak azt a 0,1 százalékot kell az embereknek elérniük, hogy eleget tegyenek Isten akaratának? Ez azzal magyarázható, hogy Isten nem teremtette meg ezt a képességet az emberben. Ha e képesség hiányában az ember eljutna Isten 100 százalékos ismeretére, akkor Isten minden mozdulata a napnál is világosabb lenne számára; és az ember eredendő természetéből kiindulva, az emberek azonnal fellázadnának Isten ellen, felkelnének és nyíltan szembeszállnának Vele – így bukott el a Sátán. Isten tehát sosem becsüli alá az embereket, éppen azért, mert már alaposan ízekre szedte őket és mindent kristálytisztán tud róluk, egészen odáig menően, hogy pontosan mennyi víz van a vérükben. Mennyivel nyilvánvalóbb hát Számára az ember természete? Isten sosem hibázik, és a legnagyobb pontossággal választja meg a szavakat, amelyeket kimond. Így nincs ellentmondás

aközött, hogy Péter nem ismeri pontosan Isten akaratát és aközött, hogy a legnagyobb tudással rendelkezik Istenről; a kettő ráadásul teljesen független egymástól. Isten nem azért említette őt példaként, hogy az emberek figyelmét Péterre irányítsa. Miért nem tudta egy olyan ember, mint Jób, megismerni Istent, miközben Péter igen? Miért mondaná Isten, hogy az ember képes elérni ezt, ugyanakkor azt mondja, hogy ez az Ő nagy hatalmának köszönhető? Valóban jók-e az emberek természetüknél fogva? Ezt nem könnyű az embereknek megismerni; senki sem ismerné fel ennek a belső jelentőségét, ha Én nem beszélnék róla. E szavak célja, hogy éleslátást adjanak az embereknek, hogy legyen hitük együttműködni Istennel. Isten csak ezután tud az emberrel együttműködésben munkálkodni. Ez az aktuális helyzet a szellemi birodalomban, és az ember számára ez teljesen kifürkészhetetlen. Kitörölni a Sátán helyét az emberek szívében és helyette Istennek adni azt – ezt jelenti a Sátán támadásának visszaverése, és csak így mondhatjuk el, hogy Krisztus leszállt a földre, csak így mondhatjuk el, hogy a földi királyságok Krisztus királyságává lettek.

Ezen a ponton, ha megemlíjtük, hogy Péter több ezer éven át modell és példa volt, azzal nem csupán azt mondjuk, hogy modell és példa volt; ezek a szavak a szellemi birodalomban vívott csatát tükrözik. A Sátán mindeközben végig munkálkodott az emberben, abban a hiú reményben, hogy felemészti őt, és ezzel arra készíti Istent, hogy elpusztítsa a világot, és elveszítse az Ő tanúit. Isten azonban ezt mondta: „Először is megteremték egy modellt, hogy elfoglalhassam a legkisebb helyet az emberi szívben. Ebben a szakaszban az emberiség nem szerez örömet Nekem és nem is ismer teljesen; mindazonáltal nagy hatalmam miatt az emberek képessé válnak arra, hogy egészen alávéssék magukat Nekem és ne lázadjanak többé Ellenem, és ezt a példát fogom használni a Sátán legyőzésére. Vagyis, az emberi szívnek azt az Általam elfoglalt 0,1 százalékát fogom arra használni, hogy visszaszorítsam mindazokat az erőket, amelyeket a Sátán az emberiség felett gyakorol.” Isten tehát ma példaként említi Pétert, hogy mintául szolgáljon az egész emberiség számára, akit utánozhat és aki szerint gyakorolhat. A nyitó passzussal együttesen ez szemlélteti annak helytállóságát, amit Isten mondott a szellemi birodalomban fennálló helyzetről: „A ma más, mint a múlt: olyan dolgokat teszek, amelyeket a teremtés ideje óta sosem láttak, olyan szavakat szólok, amelyeket évszázadokon át sosem hallottak, ugyanis azt kérem, hogy minden ember megismerjen Engem a testben.” Ebből nyilvánvaló, hogy Isten ma elkezdett a szavai szerint cselekedni. Az emberek csak azt látják, ami kívül történik, azt nem látják, mi történik valójában a szellemi birodalomban, ezért Isten egyenesen ezt mondja: „Ezek az Én irányításom lépései, ám az embernek erről halvány sejtelve sincs. Bár egyszerűen beszéltem, az emberek értetlenek maradnak; nehéz eljutni hozzájuk. Nem az ember alacsonyrendűsége ez?” E szavakban szavak rejlenek: azt magyarázzák, hogy a szellemi birodalomban csata folyik, ahogyan fentebb leírtuk.

Isten akaratát Péter történetének rövid leírását követően sem teljesül teljes mértékben, ezért Isten az alábbi követelést támasztja az emberrel szemben Péter ügyeit

tekintve: „Az egész világegyetemben és az égbolton, mindenütt a mennyben és a földön, minden dolog a földön és a mennyben minden erőfeszítését az Én munkám végső szakaszának szenteli. Biztosan nem kívántok nézők lenni, a Sátán erői által utasítgatva?” Miután Péter ismereteiről olvasnak, az emberek mélyen megvilágosodnak, és hogy még hatásosabb legyen, Isten megmutatja az embereknek, hogy mi a következménye a kicsapongásuknak, a féktelenségüknek és annak, hogy nem ismerik Istent; sőt, elmondja az emberiségnek – még egyszer és még nagyobb részletességgel –, hogy mi is történik valójában a szellemi birodalomban folyó csatában. Csak így lesznek az emberek éberebbek, nehogy a Sátán elragadja őket. Továbbá világossá teszi, hogy ha az emberek ezúttal elbuknak, Isten most nem menti meg őket úgy, mint korábban. Ezek a figyelmeztetések együttevén elmélyítik az emberek benyomását Isten szavairól, arra készítik az embereket, hogy jobban becsüljék Isten irgalmát és becsben tartsák Isten figyelmeztető szavait, hogy Isten valóban elérje az emberiség megmentésére irányuló célját.

Péter életéről

Péter Istentől való példakép volt az emberiség számára, egy ragyogó személyiség, akit mindenki ismert. Miért emelt Isten példaképpé egy ilyen jelentéktelen embert, és miért dicsérték őt a következő nemzedékek? Magától értetődik, hogy ez elválaszthatatlan az Isten iránti szeretetének kifejeződésétől és eltökéltségétől, hogy szeresse Istent. Ami azt illeti, hogy hogyan nyilvánult meg Péter istenszerető szíve, és milyenek voltak valójában az élettapasztalatai, vissza kell térnünk a Kegyelem Korába, hogy újra megnézzük az akkori szokásokat, és megfigyeljük az akkori Pétert.

Péter egy átlagos zsidó földműves háztartásba született. Szülei az egész családot a földművelésből tartották el, és ő volt a legidősebb gyermek, négy testvér mellett. Történetünknek természetesen nem ez a lényege; Péter a központi szereplőnk. Ötéves korában Péter szülei elkezdtek őt olvasni tanítani. Abban az időben a zsidó nép meglehetősen művelt volt, az olyan területeken pedig, mint a mezőgazdaság, az ipar és a kereskedelem, kimondottan fejlett volt. Társadalmi környezetükből adódóan Péter mindkét szülője felsőfokú végzettségben részesült. Annak ellenére, hogy vidékről származtak, jól képzettek voltak, és a mai átlagos egyetemi hallgatókhoz hasonlítottak. Péter nyilvánvalóan áldott helyzetben volt, hogy ilyen kedvező társadalmi körülmények közé született. Okos és gyors felfogású volt, könnyen elsajátította az új ötleteket. Tanulmányai megkezdése után nagyon könnyen rájött a dolgokra a leckék során. Szülei büszkék voltak arra, hogy ilyen okos fiuk van, és mindent megtettek azért, hogy iskolába jár hasson, remélve, hogy képes lesz érvényesülni és valamilyen hivatalos állást szerezni a társadalomban. Anélkül, hogy észrevette volna, Péter érdeklődni kezdett Isten iránt, ami azt jelentette, hogy tizennégy évesen, amikor középiskolába járt, elege lett az általa

tanult ókori görög kultúra tananyagából, különösen, ami az ókori görög történelem képzeletbeli személyeit és kitalált eseményeit illeti. Ettől kezdve Péter – aki éppen ifjúsága tavaszába lépett – megpróbált többet megtudni az emberi életről és a tágabb világról. A lelkiismerete nem kényszerítette arra, hogy visszafizesse a szülei fáradozását, mert világosan látta, hogy az emberek mind az önbecsapás állapotában élnek, mind értelmetlen életet éltek, és a gazdagságért és elismerésért folytatott harcukban tönkretették a saját életüket. Meglátásai nagyrészt a szociális környezettel függtek össze, amelyben élt. Minél több tudással rendelkeznek az emberek, annál összetettebbek az interperszonális kapcsolataik és a belső világuk, és ezért annál inkább légüres térben léteznek. Ilyen körülmények között Péter a szabadidejét széleskörű látogatásokkal töltötte, amelyek többnyire vallási személyiségeknél történtek. Szívében az a homályos érzés támadt, hogy a vallás talán képes lehet megmagyarázni mindazt, ami az emberi világban megmagyarázhatatlan, ezért gyakran elment a közeli zsinagógába, hogy részt vegyen az istentiszteleteken. A szülei nem tudtak erről, és Peter, aki mindig is jó természetű és kitűnő tanuló volt, nemsokára kezdte megutálni az iskolába járást. Szülei felügyelete alatt épphogy befejezte a középiskolát. A tudás óceánjából partra úszva vett egy mély lélegzetet; ettől kezdve senki sem oktatta vagy korlátozta többé.

Az iskola befejezése után mindenféle könyveket kezdett olvasni, de tizenhét évesen még mindig nem sok tapasztalata volt a nagyvilágról. Az iskola elvégzése után földművelésből tartotta fenn magát, miközben annyi időt szakított arra, hogy könyveket olvasson és vallási szertartásokra járjon, amennyit csak tudott. Szülei, akik nagy reményeket fűztek hozzá, gyakran átkozták az eget „lázkodó fiuk” miatt, de még ez sem állhatott útjába az igazság iránti éhségének és szomjúságának. Péter nem kevés kudarcot élt át a tapasztalatai során, de a szíve mohó volt, ő pedig növekedett, mint eső után a fű. Nemsokára elég „szerencsés” volt ahhoz, hogy találkozzon a vallásos világ néhány magas rangú személyiségével, és mivel a vágyakozása olyan erős volt, egyre gyakrabban kezdett velük érintkezni, míg végül szinte minden idejét közöttük töltötte. Elmerülve az elégedett boldogságban, hirtelen rájött, hogy ezeknek az embereknek a többsége csak az ajkukkal hitt, a szívüket nem adták bele a hitükbe. Hogyan tudott Péter, akinek a lelke egyenes és tiszta volt, elviselni egy ilyen csapást? Rájött, hogy majdnem minden ember, akivel kapcsolatban állt, emberi ruhába öltözött vadállat volt – állatok voltak emberi ábrázattal. Akkoriban Péter nagyon naiv volt, ezért többször is szívből kérlelte őket. De hogyan is hallgattak volna ezek a ravasz, fortélyos vallási vezetők e szenvedélyes fiatalember könyörgésére? Péter ekkor érezte meg az emberi élet igazi ürességét: Az élet színpadán tett első lépésénél kudarcot vallott... Egy évvel később elhatárolódott a zsinagógától, és önálló életet kezdett élni.

A visszaesés sokkal érettebbé és kifinomultabbá tette a 18 éves Pétert. Ifjúkori naivitásának már nyoma sem volt; a fiatalos ártatlanságot és mesterkéletlenséget érzéketlenül elfojtotta az elszenvedett kudarc, és halászként kezdett el élni. Ezután

embereket lehetett látni, amint a hajóján hallgatták a prédikációját. Mivel a halászatból élt, bármerre járt, mindenütt terjesztette az üzenetet, és mindazokat, akiknek prédikált, elbűvölték a prédikációi, mert az, amiről beszélt, megpendítette a hűrt az egyszerű emberek szívében, és mindannyiukat mélyen megérintette az őszintesége. Gyakran tanította az embereket arra, hogy őszintén törődjenek másokkal, hívják segítségül a menny és a föld és minden dolgok Szuverén Urát, hogy ne hagyják figyelmen kívül a lelkiismeretüket, és ne tegyenek szégyenletes dolgokat, mindenben eleget tegyenek annak az Istennek, akit szívből szeretnek... Az emberek gyakran mélyen meghatódtak, miután prédikációit hallgatták; mindannyian úgy érezték, hogy ihletet kaptak Pétertől, és gyakran könnyekig meghatódtak. Abban az időben minden követője nagyon csodálta őt, akik mind nincstelenek voltak, és természetesen, tekintve a társadalom akkori állapotát, nagyon kevesen voltak. Pétert az akkori társadalom vallásos képviselői is üldözték. Mindez azt jelentette, hogy két éven át egyik helyről a másikra vándorolt, és magányosan élt. E két év alatt rendkívüli tapasztalatokkal gazdagodott, sok felismerésre tett szert, és sok mindent megtanult olyan dolgokról, amelyekről korábban nem volt tudomása, olyannyira, hogy a 14 éves önmagára nem lehetett ráismerni, amelyhez úgy tűnt, hogy most már semmi köze sincs. Ez alatt a két év alatt mindenféle emberrel találkozott, és mindenféle igazságot meglátott a társadalomról, aminek következtében fokozatosan elkezdett megszabadulni a vallásos világ mindenféle rituáléjától. A Szentlélek munkájának akkori fejleményei is nagy hatással voltak rá; Jézus ekkor már sok éve munkálkodott, így Péter munkájára is hatással volt a Szentlélek akkori munkája, noha még nem találkozott Jézussal. Ezért, amikor Péter prédikált, sok olyan dologra tett szert, amelyekkel a szentek korábbi nemzedékei nem rendelkeztek. Természetesen abban az időben csak érintőlegesen volt tudomása Jézusról, de még nem volt alkalma személyesen találkozni vele. Csak remélte és vágyott arra, hogy láthassa azt a Szentlélektől született mennyei személyt.

Egy este, alkonyatkor Péter éppen halászott a hajójával (az akkoriban Galileai-tenger néven ismert tó partjának közelében). Egy horgászbót volt a kezében, de más dolgok jártak a fejében. A lenyugvó nap megvilágította a víz felszínét, mintha egy hatalmas vértenger lenne. A fény visszatükröződött Péter fiatal, mégis nyugodt és higgadt arcán; úgy tűnt, mintha mélyen elgondolkozott volna. Abban a pillanatban megmozdult egy szellő, és hirtelen rádöbrent az életének magányosságára, amitől azonnal a sivárság érzése töltötte el. Ahogy az óceán hullámai megcsillantak a fényben, egyértelmű volt, hogy nincs kedve halászni. Miközben gondolataiba merült, hirtelen meghallotta, hogy valaki a háta mögött ezt mondja: „Simon a zsidó Barjona, magányosak az életed napjai. Követsz-e Engem?” Péter ijedtében nyomban elejtette a kezében tartott horgászbótot, amely azonnal a tenger fenekére süllyedt. Sietve megfordult, és meglátott egy férfit a csónakjában állni. Péter végigmérte Őt: a férfi vállig érő haja enyhén aranysárga volt a napfényben, szürke ruhát viselt, középmagas volt, és tetőtől talpig úgy volt öltözve, mint egy zsidó férfi. A halványuló fényben a férfi szürke

ruhája kissé feketének tűnt, és az arca mintha enyhén ragyogott volna. Péter már sokszor próbált találkozni Jézussal, de soha nem sikerült neki. Ebben a pillanatban Péter a lelke mélyén hitte, hogy ez a férfi csakis az ő szívének szentje lehet, ezért leborult a halászcsonakban, és így szólt: „Lehetséges volna, hogy Te vagy az Úr, aki azért jött, hogy hirdesse a mennyek országának evangéliumát? Hallottam a tapasztalataidról, de még soha nem láttalak. Szerettelek volna követni Téged, de nem találtalak meg.” Ekkor Jézus már átment a hajó kabinjába, ahol nyugodtan ült. „Kelj fel, és ülj le mellém!” – mondta. „Azért vagyok itt, hogy megkeressem azokat, akik igazán szeretnek Engem. Kifejezetten azért jöttem, hogy a mennyek országának evangéliumát terjesszem, és bejárom a vidékeket, hogy megkeressem azokat, akik egy véleményen vannak Velem. Hajlandó vagy rá?” Péter így válaszolt: „Azt kell követnem, akit a mennyei Atya küldött. Azt kell elismernem, akit a Szentlélek választott ki. Mivel szeretem a mennyei Atyát, hogyne lennék hajlandó követni Téged?” Bár Péter szavai tele voltak vallásos elképzelésekkel, Jézus mosolygott és elégedetten bólintott. Abban a pillanatban az atyai szeretet érzése támadt fel benne Péter iránt.

Péter több éven át követte Jézust, és sok mindent látott Benne, ami másokban nem volt meg. Miután egy évig követte Őt, Jézus kiválasztotta Pétert a tizenkét tanítvány közül. (Természetesen Jézus ezt nem mondta ki hangosan, és a többiek egyáltalán nem is tudtak róla.) Az életben Péter mindahhoz viszonyította önmagát, amit Jézus tett. Legfőképpen azok az üzenetek vésődtek a szívébe, amelyeket Jézus hirdetett. Teljesen elkötelezett és hűséges volt Jézushoz, és soha nem emelt kifogást Ellene. Ennek eredményeként hűséges társa lett, bárhová is ment Jézus. Péter megfigyelte Jézus tanításait, szelíd szavait, azt, hogy mit evett, öltözködését, szállását és azt, hogy hogyan utazott. Minden tekintetben Jézust utánozta. Soha nem volt önigaz, hanem elvetett mindent, ami idejétmúlt volt, követte Jézus példáját szóban és tettben egyaránt. Ekkor érezte Péter, hogy a menny és a föld és minden dolog a Mindenható kezében van, és hogy emiatt nincs személyes választása. Továbbá Péter magáévá tette mindazt, ami Jézus volt, és példaként használta azt. Jézus élete azt mutatja, hogy Ő nem volt önelégült abban, amit tett; ahelyett, hogy hengegett volna Magával, szeretettel mozgatta meg az embereket. Különböző dolgok mutatták meg, hogy mi is volt Jézus, és ezért Péter mindent utánzott, ami Őt jellemezte. A saját tapasztalatai egyre jobban megéreztték Péterrel Jézus szeretetreméltóságát, és olyan dolgokat mondott, mint: „Az egész világegyetemben kerestem a Mindenhatót, láttam a menny és a föld és minden dolog csodáit, és így mélyen megéreztem a Mindenható szeretetreméltóságát. A saját szívemben azonban soha nem volt valódi szeretet, és soha nem láttam a Mindenható szeretetreméltóságát a saját szememmel. Ma a Mindenható szemében kedvességet találtam, és végre megéreztem Isten szeretetreméltóságát. Végre felfedeztem, hogy az emberiséget nem csak az készleti szeretetre Isten iránt, hogy Ő teremtett mindent; a mindennapi életemben rátaláltam az Ő határtalan szeretetreméltóságára. Hogyan is korlátozódhatna ez arra, ami most látható?” Ahogy telt az idő, Péterben is sok minden

felbukkant, ami gyönyörű volt. Nagyon engedelmes lett Jézus iránt, és persze jó néhány kudarcot is elszenvedett. Amikor Jézus elvitte őt különböző helyekre prédikálni, Péter mindig megalázkodva hallgatta Jézus prédikációit. Soha nem vált arrogánssá, mert évekig követte Jézust. Miután Jézus elmondta neki, hogy azért jött, hogy keresztre feszítsék, hogy befejezhesse a munkáját, Péter gyakran gyötrődött a szívében, és titokban, egyedül sírt. Mindamellett végül mégis elérkezett az a „szerencsétlen” nap. Miután Jézust letartóztatták, Péter egyedül sírt a haláshajójában, és sok imát mondott ezért. De szíve mélyén tudta, hogy ez az Atya Isten akarata, és ezt senki sem tudja megváltoztatni. Csak a szeretete miatt gyötrődött tovább és maradt könnyes a szeme. Ez persze emberi gyengeség. Ezért, amikor megtudta, hogy Jézust a keresztre fogják szegezni, megkérdezte Jézust: „Miután elmész, visszatérsz-e majd, hogy közöttünk légy és vigyázz ránk? Láthatunk-e még Téged?” Bár ezek a szavak nagyon naivak voltak és emberi elképzelésekkel teljesek, Jézus ismerte Péter szenvedésének keserűségét, ezért szeretetéből fakadóan tekintettel volt Péter gyengeségére: „Péter, Én mindig is szerettelek téged. Tudod te ezt? Noha nincs okod arra, hogy ezt mondd, mert az Atya megígérte, hogy feltámadásom után 40 napig meg fogok jelenni az embereknek. Nem hiszed-e, hogy az Én Lelkem gyakran fog kegyelmet árasztani mindnyájatokra?” Bár ez némi vigaszt nyújtott Péternek, mégis úgy érezte, hogy egy dolog hiányzik, ezért feltámadása után Jézus először neki jelent meg nyíltan. Annak érdekében azonban, hogy Péter ne ragaszkodjon tovább az elképzeléseihez, Jézus visszautasította a bőséges étkezést, amelyet Péter készített neki, és egy szempillantás alatt eltűnt. Ettől a pillanattól kezdve Péter végre mélyebben megértette az Úr Jézust, és még jobban szerette Őt. Feltámadása után Jézus gyakran megjelent Péternek. Még háromszor jelent meg Péternek, miután letelt a negyven nap, és felment a mennybe. Mindegyik megjelenés közvetlenül azelőtt történt, hogy a Szentlélek munkája befejeződött volna, és új munka kezdődött volna el.

Péter egész életében halászott a megélhetésért, de ennél is inkább azért élt, hogy prédikáljon. Későbbi éveiben írta meg Péter első és második levelét, valamint több levelet az akkori filadelfiai gyülekezetnek. Nagy hatással volt az akkori emberekre. Ahelyett, hogy a saját tekintélyét felhasználva kioktatta volna az embereket, az élet megfelelő ellátásával gondoskodott róluk. Soha nem felejtette el Jézus elmenetele előtti tanításait, és egész életében ezekből merített ihletet. Miközben Jézust követte, elhatározta, hogy halálával viszonozza az Úr szeretetét, és mindenben követi az Ő példáját. Jézus beleegyezett ebbe, így amikor Péter 53 éves volt (több mint 20 évvel Jézus távozása után), Jézus megjelent neki, hogy segítsen beteljesíteni törekvését. Az ezt követő hét évben Péter azzal töltötte az életét, hogy megismerje önmagát. Egy napon, e hét év leteltével fejjel lefelé keresztre feszítették, és ezzel véget vetettek rendkívüli életének.

8. fejezet

Amikor Isten a Lélek perspektívájából beszél, akkor a hangja az egész emberiségnek szól. Amikor Isten emberi perspektívából beszél, akkor a hangja mindazoknak szól, akik az Ő Lelkének vezetését követik. Amikor Isten harmadik személyben beszél (amit az emberek megfigyelői nézőpontnak neveznek), akkor közvetlenül az embereknek mutatja meg szavait, hogy azok kommentátorként tekintsenek Rá, és úgy tűnik számukra, hogy az Ő szájából határtalan dolgok jönnek ki, amelyekről az embereknek nincs tudomásuk, és amelyeket nem tudnak felfogni. Nem így van ez? Amikor Isten a Lélek szemszögéből beszél, akkor az egész emberiség megdöbben. „Az emberek Irántam tanúsított szeretete apró, és a hitük Bennem hasonlóképp szánalmasan kicsi. Ha szavaim súlyát nem az emberek gyengeségeire irányítanám, kérkednének és túloznának, nagyképűsködnének és fellengzős elméletekkel állnának elő, mintha mindentudók és mindenhez értők lennének a földi ügyeket illetően.” Ezek a szavak nemcsak az emberiséget mutatják be olyannak, amilyen valójában, és azt, hogy Isten milyen helyet foglal el az emberek szívében, hanem az emberiség egész életét is leleplezik. Minden ember azt hiszi magáról, hogy rendkívüli, de még azt sem tudja, hogy létezik olyan szó, hogy „Isten”. Ezért mernek fellengzős elméletekkel előállni. Ám ez a „fellengzős elméletekkel való előállítás” nem „beszéd” abban az értelemben, ahogyan az emberek értik. Inkább azt jelenti, hogy az embereket megrontotta a Sátán. Minden, amit tesznek, minden cselekedetük istenellenes, közvetlenül szembefordul Vele, továbbá cselekedeteik lényege a Sától származik, ellenkezik Istennel, és célja a függetlenség elérése, szemben Isten akaratával. Ezért mondja Isten, hogy az emberek mind fellengzős elméletekkel állnak elő. Miért mondja Isten, hogy az Ő szavainak súlya az emberi gyengeségekre irányul? Azért, mert Isten szándéka értelmében, ha nem tárná fel az emberek szívében mélyen elrejtett dolgokat, akkor senki sem engedelmeskedne; mint ilyen, az emberek nem értenék meg önmagukat, és nem lenne Istent félő szívük. Más szóval, ha az emberek szándékai nem kerülnek napvilágra, akkor bármit meg mernek tenni – talán még a Mennyet vagy Istent is káromolják. Ezek az emberiség gyengeségei. Ezért Isten így szól: „A világmindenség összes szegletét bejárom, szüntelen keresve azokat, akik igazodnak az Én szándékomhoz és alkalmasak arra, hogy használjam őket.” Ez a kijelentés, azzal együtt, amit később megemlít, hogy a királyság köszöntése hivatalosan felharsan, világossá teszi, hogy Isten Lelke új munkát végez a földön; csak hogy az emberek ezt fizikai szemükkel nem láthatják. Mivel azt mondják, hogy a Lélek a földön van, és új munkát végez, az egész világegyetem szintén jelentős változáson megy át: Isten fiai és Isten népe kezdik elfogadni Isten megtestesülésének tanúságát, de ami ennél is több, minden vallás és felekezet, minden társadalmi réteg és hely különböző mértékben szintén elfogadja azt. Ez a világegyetem egy nagy mozgalma a szellemi világban. Alapjaiban rengeti meg az egész vallásos világot, és részben erre utal az előbb említett

„földrengés”. Ezután az angyalok hivatalosan is megkezdik a munkájukat, és Izráel népe visszatér a hazájába, hogy soha többé ne vándoroljon, és mindazok, akik benne foglaltatnak, elfogadják a pásztorlást. Ezzel szemben az egyiptomiak kezdenek elszakadni az én szabadításom hatókörétől; vagyis megkapják az én fenyítésemet (de ez még hivatalosan nem kezdődött el). Amikor tehát a világ egyszerre több ilyen nagy változáson megy át, akkor fog a királyság köszöntése hivatalosan felharsanni, egy olyan időszakban, amelyet az emberek úgy hívnak, hogy „az idő, amikor a hétszeresen felerősödött Lélek dolgozni kezd”. Minden alkalommal, amikor Isten a helyreállítás munkáját végzi, ezekben a fázisokban (vagy ezekben az átmeneti időszakokban) senki sem képes érzékelni a Szentlélek munkáját. Ezért Isten szavai, „amikor az emberek elveszítik a reményt”, igaznak hangzanak. Továbbá, minden ilyen átmeneti fázisban, amikor az emberek elveszítik a reményt, vagy amikor úgy érzik, hogy ez a rossz áramlat, Isten újat kezd, és megkezdí munkájának következő lépését. A teremtestől kezdve egészen mostanáig Isten ily módon állította helyre munkáját és változtatta munkájának módszereit. Bár a legtöbb ember, különböző mértékben, képes felfogni ennek a munkának valamelyik aspektusát, végül mégis elsodorja őket a vízözön, mert túlságosan éretlenek; képtelenek felfogni Isten munkájának lépéseit, és ezért kivettetnek. Ugyanakkor Isten így tisztítja meg az embereket, és ez Isten ítélete az emberiség idejétmúlt elképzelései felett. Az emberek annál megalapozottabbak, minél nagyobbak az Istenről alkotott vallásos elképzeléseik, amelyeket nehezen tudnak félretenni; mindig a régi dolgokhoz ragaszkodnak, és nehezen fogadják el az új világosságot. Másrészt, ha valaki áll, akkor kell, hogy legyen valami alapja, amin megállhat, mégis a legtöbb embernek nehézséget okoz, hogy elengedje az elképzeléseit. Ez különösen igaz a mai megtestesült Istenről alkotott elképzelésekre, ami világosan látszik.

A mai szavaiban Isten sokat beszél a víziókról, ezt nem kell részleteznünk. Isten elsősorban arról beszél, hogy a gyülekezet építése hogyan alapozza meg a királyság építését. Pontosabban, a gyülekezet építése során a fő cél az volt, hogy meggyőzzék az embereket mind szívükben, mind szavaikban, bár saját szemükkel nem ismerték meg a megtestesült Istent. Noha a szívükben hitet hordoztak, mégsem ismerték a megtestesült Istent, mert abban a szakaszban Őt nem lehetett megkülönböztetni egy személytől. A Királyság Korában mindenkinek meggyőződést kell tanúsítania a szívében, a beszédében és a szemében. Ez elégséges ahhoz, hogy megmutassuk, hogy ahhoz, hogy mindenki meggyőződést tanúsítson a szívében, a beszédében és a szemében, meg kell engedni, hogy fizikai szemükkel megismerjék a húsvér testben élő Istent – nem kényszerből, nem pusztán felületes hittel, hanem olyan tudással, amely a szívükben és a szájukban lévő meggyőződésből fakad. Ezért az építkezésnek ebben a szakaszában nincs harc és nincs gyilkolás. Ehelyett az embereket Isten szavai vezetik el a megvilágosodáshoz, és ezáltal kereshetnek és kutathatnak, hogy tudat alatt megismerhessék a megtestesült Istent. Ezért Isten számára a munkának ez a szakasza sokkal könnyebb, mivel hagyja, hogy a természet a maga útján haladjon, és nem megy

szembe az emberiséggel. Ez végül is természetes módon fogja elvezetni az embereket Isten megismeréséhez, tehát ne aggódjatok és ne izguljatok. Amikor Isten azt mondta, hogy „a szellemi világ harci helyzete közvetlenül világossá válik az egész népem között”, ezt úgy értette, hogy amikor az emberek elindulnak a helyes úton, és elkezdik megismerni Istent, akkor nemcsak belülről kísért meg mindenkit a Sátán, hanem épp a gyülekezetben is megkísértheti őket. Ezt az utat azonban mindenkinek végig kell járnia, úgyhogy senkinek sem kell megijednie. A Sátán kísértése többféle formában is megjelenhet. Valaki elhanyagolhatja vagy elvetheti azt, amit Isten mond, és mondhat negatív dolgokat, hogy mások pozitivitását tompítsa; az ilyen ember azonban általában nem fog másokat megnyerni a maga oldalára. Ezt nehéz felismerni. Ennek fő oka a következő: Az ilyen személy lehet, hogy még mindig proaktívan jár az összejövetelekre, de nincs tisztában a víziókkal. Ha a gyülekezet nem óvakodik tőlük, akkor az egész gyülekezetet megingathatja a negativitásuk, odáig, hogy lanyhán válaszoljanak Istennek, és így ne figyeljenek oda Isten szavaira – ez pedig azt jelentené, hogy egyenesen a Sátán kísértésébe esnek. Az ilyen ember talán nem lázad közvetlenül Isten ellen, de mivel nem tudja felfogni Isten szavait, és nem ismeri Istent, elmehet odáig, hogy panaszkodik, vagy a szíve tele lesz nehezteléssel. Azt mondhatják, hogy Isten elhagyta őket, és ezért képtelenek arra, hogy megvilágosodást és megvilágítást kapjanak. Lehet, hogy szeretnének elmenni, de kissé félnek, és azt mondhatják, hogy Isten munkája nem Istentől származik, hanem a gonosz szellemek műve.

Miért említi Isten olyan gyakran Pétert? És miért mondja, hogy még Jób sem volt hozzá fogható? Azzal, hogy ezt mondja, nemcsak arra készíti az embereket, hogy Péter tetteire figyeljenek, hanem arra is, hogy félretegyenek minden példát, ami a szívükben van, hiszen még Jób példája – akinek a legnagyobb hite volt – sem elegendő. Csak így lehet jobb eredményt elérni, amelyben az emberek mindent félretéve igyekeznek Pétert utánózni, és ezáltal egy lépéssel előbbre jutnak Isten megismerésében. Isten megmutatja az embereknek azt a gyakorlati utat, amelyet Péter járt be Isten megismerése érdekében, és ennek célja az, hogy az embereknek viszonyítási pontot adjon. Isten ezután előre jelzi az egyik módját annak, ahogyan a Sátán megkísérli az embereket, amikor azt mondja: „Ugyanakkor, ha hűvös és érdektelen maradsz a szavaimmal szemben, kétségkívül szembeszegülsz Velem. Ez tény.” Ezekben a szavakban Isten előre jelzi, hogy a Sátán milyen ravasz tervekkel próbálkozik majd; ezek a szavak figyelmeztetésként szolgálnak. Nem lehetséges, hogy mindenki közömbös legyen Isten szavai iránt, ennek ellenére néhány embert mégis foglyul ejt ez a kísértés. Ezért a végén Isten nyomatékosan megismétli: „Ha nem ismeritek meg a szavaimat, nem fogadjátok el őket, és nem ültetitek gyakorlatba, akkor elkerülhetetlenül a fenyítésem tárgyává váltok! Biztosan a Sátán áldozatai lesztek!” Ez Isten tanácsa az emberiségnek – a végén azonban, ahogy Isten előre megmondta, az emberek egy része elkerülhetetlenül a Sátán áldozatává válik.

9. fejezet

Az emberek képzeletében Isten Isten, az emberek pedig emberek. Isten nem beszél az emberek nyelvét, és ők sem beszélik Isten nyelvét. Az, hogy eleget tegyen az emberek Vele szemben támasztott igényeinek, Isten számára gyerekjáték, míg Istennek az emberrel szemben támasztott követelményei elérhetetlenek és elképzelhetetlenek az emberek számára. Az igazság azonban épp ennek ellenkezője: Isten mindössze „0,1” százalékot kér az emberből. Ez nem csupán megdöbbeníti az embereket, hanem rendkívül meg is zavarja őket, mintha teljesen irányt tévesztettek volna. Csakis Isten megvilágosításának és kegyelmének köszönhető, hogy az emberek némi tudást szereztek Isten akaratáról. Március 1-jén azonban ismét mindenki összezavarodott és a fejét vakarta; Isten azt kérte, hogy népe olyan legyen, mint a csillogó hó, ne pedig olyan, mint a sodródó felhők. Mire utal tehát ez a „hó”? És mit jelentenek a „sodródó felhők”? Ezen a ponton Isten szándékosan nem árul el semmit e szavak mélyebb jelentéséről. Ez zavarba ejti az embereket és így növeli hitüket, miközben a tudást keresik – ugyanis ez nem más, mint egy Isten népével szemben támasztott különleges követelmény; ezért az emberek azon kapják magukat, hogy akaratlanul is több időt töltenek e kifürkészhetetlen szavak fontolgatásával. Következésképpen különféle ötletek sarjadnak az eszükben, szemük előtt kósza hópelyhek villódnak, és elméjükben azonnal az égen sodródó felhők tűnnek fel. Miért kéri Isten azt, hogy népe olyan legyen, mint a hó, ne pedig olyan, mint a sodródó felhők? Mi ennek a valódi értelme? Konkrétan mire utalnak ezek a szavak? A „hótól” nem csupán szép lesz a természet, hanem a termőföldnek is jó; alkalmas a baktériumok elpusztítására. Egy sűrű hóesést követően a tündöklő hó az összes baktériumot belepí, és az egész terület azonnal megtelik élettel. Hasonlóképpen, Isten népének nem csak ismernie kell a megtestesült Istent, hanem fegyelmeznie is kell magát Isten megtestesülésének ténye alapján; ezáltal fogják megélni a normális emberi mivoltot. Így szépíti meg a hó a természetet; végül Isten népének érettsége véget vet a nagy vörös sárkánynak, megalapítja Isten országát a földön, valamint terjeszti és dicsőíti Isten szent nevét, hogy az egész földi királyság megteljen Isten igazságával, csillogjon az Ő fényességétől és ragyogjon az Ő dicsfénytől. Mindenütt a béke és az elégedettség, a boldogság és a megelégedettség, valamint a folyamatosan megújuló szépség jelenei lesznek. A jelenleg létező különféle ragályok – a romlott sátáni hajlamok, mint például az igazságtalanság, a gazság és az álnokság, a gonosz vágyak és hasonlóak – mind megsemmisülnek, és így az ég és a föld egyaránt megújul. Ezt jelenti valójában a „sűrű hóesés után”. Azok, akik olyanok, mint a sodródó felhők, az afféle emberekhez hasonlóak, akik az Isten által említett csordát követik; ha a Sátán kísértései vagy Isten próbatételei érik őket, azonnal tovasodródhatnak, nem léteznek többé. Anyagukból sem marad meg semmi, hiszen már rég eltűntek. Ha az emberek olyanok, mint a sodródó felhők, akkor nemcsak arra képtelenek, hogy megéljék Isten képmását, hanem a nevére is szégyent hoznak, ugyanis az ilyen embereket az a veszély fenyegeti,

hogy bármikor és bárhol elragadja őket a Sátán, aki táplálékként fogyasztja őket – és amikor a Sátán foglyul ejti őket, elárulják majd Istent és a Sátánt szolgálják. Ez egyértelműen szégyent hoz Isten nevére, és ez az, amit Isten a legjobban nehezményez; az ilyen emberek Isten ellenségei. Így tehát hiányzik belőlük a normális emberi lényeg, és nincs semmilyen gyakorlati értékük. Emiatt van az, hogy Isten efféle követelményeket támaszt a népével szemben. Miután azonban valamit megértettek ezekből a szavakból, az emberek tanácstalanok a következő lépést illetően, ugyanis Isten szavainak témája Magára Istenre fordult, ami nehéz helyzetbe hozza őket: „Mivel a szent földről származom, nem olyan vagyok, mint a lótosz, amelynek csak neve van, de lényege nincs, ugyanis a mocsárból származik, nem pedig a szent földről.” Miért írja le Isten a Saját születését, miután a népével szemben támasztott követelményeiről beszélt? Lehetséges-e, hogy van összefüggés a kettő között? Bizony, egy eredendő kapcsolat van közöttük; ha nem lenne, Isten nem mondaná ezt az embereknek. A zöld levelek között a lótosz ide-oda ringatózik a lágy szellőben. Tetszetős a szemnek és nagy becsben tartják. Az emberek egyszerűen nem tudnak betelni vele, és alig várják, hogy ússzanak a vízben, hogy leszedhessenek egy lótoszvirágot, és közelebből is megnézhessék. Isten azonban azt mondja, hogy a lótosz a mocsárból származik, és csak neve van, de lényege nincs; úgy tűnik, Isten nem tulajdonít jelentőséget a lótoszoknak, és szavaiból nyilvánvalóvá válik, hogy bizonyos utálattal viseltetik irántuk. Az idők során sokan dicsérték áradozva a lótoszokat, mert azok tisztán emelkednek ki a mocsokból, sőt, úgy tűnik, még azt is sugallják, hogy a lótoszok páratlanok és leírhatatlanul csodálatosak. Isten szemében azonban a lótoszok értéktelenek – és pontosan ez a különbség Isten és az emberek között. Látható tehát, hogy Isten és az emberek közötti különbség oly hatalmas, mint az égbolt és a föld alapja közötti távolság. Mivel a lótosz a mocsárból származik, a tápanyagok, amelyekre szüksége van, szintén mind onnan származnak. Egyszerűen arról van szó, hogy a lótosz képes álcázni magát és így szemet gyönyörködtető látványt nyújtani. Sokan csak a lótosz gyönyörű külsejét látják, azt azonban senki sem veszi észre, hogy a benne rejlő élet mocskos és tisztátalan. Így aztán Isten azt mondja, hogy csak neve van, de lényege nincs – ami teljesen helytálló és igaz. Vajon nem pontosan ilyen-e ma Isten népe? Alávetettségük Istennek és a Belé vetett hitük felszínes csupán. Isten előtt hízelegnek és parádéznak, hogy Ő elégedett legyen velük; belül azonban tömve vannak romlott, sátáni természettel, és hasuk tisztátalanságoktól duzzad. Ezért tesz fel Isten kérdéseket az embereknek, érdeklődve, hogy Isten iránti hűségük tisztátalanságokkal szennyezett-e vagy pedig makulátlan és őszinte. Szolgálattevőként sok ember dicsérte Istent fennhangon, de szívében átkozta Őt. Szavaikkal alávetették magukat Istennek, ám a szívükben nem engedelmeskedtek Neki. Szájuk negatív szavakat szólt, szívükben pedig ellenállást tápláltak Istennel szemben. Még olyanok is voltak, akiknek a cselekedeteit összehangoltság jellemezte: szájukat trágárságok hagyták el és kezükkel mutogattak, teljesen kicsapongva, a nagy vörös sárkány valódi arcát élénken és élethűen kifejezve.

Az ilyen emberek tényleg megérdemlik, hogy a nagy vörös sárkány ivadékának nevezzék őket. Ma azonban a hűséges szolgálattelvők helyén állnak, és úgy tesznek, mintha Isten hűséges emberei lennének – milyen szégyentelenség! Ez azonban nem csoda; a mocsárból származnak, így nem tehetnek mást, mint hogy megmutatják valódi arcukat. Mivel Isten szent és tiszta, valódi és valóságos, teste a Lélektől származik. Ez határozott és kétségbevonhatatlan. Nemcsak a Maga Isten melletti tanúságtételre való képesség, hanem az a képesség, hogy teljesen Isten akarata teljesítésének szentelje Magát: ezek képviselik Isten lényegének egyik oldalát. Az, hogy a test egy képmással bíró Lélektől származik, azt jelenti, hogy a test, amelybe a Lélek öltözködik, lényegileg különbözik az emberek testétől, és ez a különbség elsősorban a lelkükben rejlik. Amire a „képmással bíró Lélek” utal, az az, hogy a normális emberi mivoltba burkolózás eredményeképp hogyan tud az isteni mivolt normálisan munkálkodni belülről. Ez a legkevésbé sem természetfeletti, és nem korlátozza az emberi mivolt. A „Lélek képmása” a teljes isteni mivoltra utal, és nem korlátozza az emberi mivolt. Ily módon Isten eredendő természete és valódi képmása teljességgel megélhető a megtestesült testben, ami nem csupán normális és stabil, hanem fenséggel és haraggal is bír. Az első megtestesült test csak azt az Istent mutathatta meg, akit az emberek el tudtak képzelni; vagyis Ő csak jeleket és csodákat tudott tenni és próféciákat mondani. Így aztán nem élte meg teljességében Isten valóságát, és nem volt a képmással bíró Lélek megtestesülése; Ő csak az isteni mivolt közvetlen megjelenése volt. Sőt, mivel túllépett a normális emberi mivolton, nem nevezték Magának a teljes gyakorlati Istennek, de volt Benne valamennyi a homályos mennyei Istenből; Ő az emberek elképzeléseinek Istene volt. Ez a lényegi különbség a két megtestesülés között.

Isten a világegyetem legmagasabb pontjáról figyeli az emberiség minden mozdulatát és mindazt, amit az emberek mondanak és tesznek. Még a legbensőbb gondolataikat is kirstálytisztán figyeli, sosem tévesztve szem elől őket; ily módon szavai közvetlenül az emberek szívébe hasítanak, minden gondolatukra lecsapnak, Isten szavai pedig okosak és tévedéstől mentesek. „Bár az emberek »ismerik« a Lelkemet, mégis megsértik azt. Szavaim minden ember csúnya arcát leleplezik, legbensőbb gondolataikkal együtt, és mindenkit arra készítetnek a földön, hogy összeroskadjon a vizsgálódásom közepette.” Ebből nyilvánvaló, hogy bár Isten követelményei az emberiséggel szemben nem túl szigorúak, az emberek mégsem képesek elviselni Isten Lelkének vizsgálódását. „Azonban annak ellenére, hogy összeroskadnak, szívük nem mer messzire kóborolni Tőlem. A teremtés tárgyai között ki nem szeret meg Engem tetteim eredményeképp?” Ez még inkább jelzi Isten teljes bölcsességét és mindenhatóságát, és így feltárja mindazt, amit Isten népe gondolt, amikor a szolgálattelvők helyzetében volt: a kudarccal végződött „ügyletet” követően a fejükben lévő „százazrek” vagy „milliók” semmivé lettek. Isten adminisztratív rendeletei és Isten fensége, valamint haragja miatt azonban – bár szomorúan lógatták fejüket – továbbra is negatív gondolkodásmóddal szolgálták Istent, és minden múltbéli gyakorlatuk üres beszéddé vált, és teljesen feledésbe merült. Hogy

szórakoztassák magukat, hogy elüssék vagy tétlenül múlassák az időt, inkább tetszés szerint csináltak olyan dolgokat, amelyek boldoggá tették őket és mindenki mást... Ez folyt valójában az emberek között. Így aztán Isten megnyílik az emberiség előtt, és azt mondja: „Ki nem sóvárog Utánam szavaim folyományaképp? Kiben nem ébred fel a ragaszkodás érzése szeretetem eredményeképp?” Őszintén szólva, az emberek mind hajlandóak elfogadni Isten szavait, és nincs köztük egyetlen sem, aki ne szeretné olvasni Isten szavait; csak éppen képtelenek Isten szavait a gyakorlatba ültetni, mivel a természetük akadályozza őket. Miután elolvasták Isten szavait, sokan nem bírják elviselni, hogy elszakadjanak tőlük, és felszínre tör bennük az Isten iránti szeretetük. Így Isten ismét megátkozza a Sátánt, újra leleplezve annak csúf arcát. „Ez a korszak, amelyben a Sátán tombol és vadul önkényeskedik” egyben az a korszak is, amikor Isten megkezdí hivatalos nagy munkáját a földön. Ezután kezd a világ megsemmisítésének munkájához. Más szóval, minél nagyobb a Sátán ámokfutása, annál korábban érkezik el Isten napja. Tehát minél többet beszél Isten a Sátán féktelenségéről, annál közelebb kerül a nap, amelyen Isten megsemmisíti a világot. Ez Isten kiáltványa a Sátánnak.

Miért mondta Isten ismételten: „[...] ráadásul a hátam mögött folytatják azokat a »dicséretes« piszkos ügyleteket. Azt hiszed, hogy a test, amelybe Magamat öltöztetem, semmit sem tud a cselekedeteidről, a viselkedésedről és a szavaidról?” Nem csupán egyszer-kétszer szólt ilyen szavakat. Vajon miért? Ha Isten egyszer már megvigasztalta az embereket, és azok tudatában vannak annak, hogy Isten bánkódik az emberiségért, akkor könnyedén megfeledeznek a múltból, amint tovább küzdenek. Mindazonáltal Isten a legkevésbé sem elnéző az emberekkel szemben, továbbra is célba veszi a gondolataikat. Így újra és újra felszólítja az embereket, hogy ismerjék meg önmagukat, hogy hagyjanak fel a kicsapongással, ne vegyenek részt többé efféle dicséretes piszkos ügyletekben, és soha többé ne csapják be a megtestesült Istent. Bár az emberek természete nem változik, mégis hasznos néhányszor emlékeztetni őket. Ezután Isten emberi nézőpontból beszél, hogy feltárja a szívükben lévő rejtélyeket: „Sok éven át viseltem a szelet és az esőt, és hasonlóképp megtapasztaltam az emberi világ keserűségét is; ugyanakkor alaposabban megfontolva, nincs annyi szenvedés, ami miatt a hús-vér emberiség elveszítené a Belém vetett reményt, még kevésbé képes bármely édesség arra készíteni a testben élő embereket, hogy hideggé, csüggedtté vagy elutasítóvá váljanak Velem szemben. Vajon a szeretetük Irántam valóban a szenvedés vagy az édesség hiányára korlátozódik?” „A nap alatt minden üres” – ezeknek a szavaknak valóban van egy belső jelentése. Isten tehát azt mondja, hogy semmi sem készítheti arra az embereket, hogy elveszítsék a Belé vetett reményt vagy hogy elhidegüljenek Iránta. Ha az emberek nem szeretik Istent, akkor akár halottak is lehetnek; ha nem szeretik Istent, akkor a szenvedésük hiábavaló, az általuk élvezett boldogság pedig üres és a bűneikhez adódik hozzá. Mivel egyetlen ember sem szereti igazán Istent, Ő azt mondja: „Vajon a szeretetük Irántam valóban a szenvedés vagy az édesség hiányára korlátozódik?” Az emberiség világában hogyan létezhetne bárki is

szenvedés vagy édesség nélkül? Isten újra és újra mondja: „Egyetlen ember sem látta még igazán az arcomat és nem hallotta igazán a hangomat, mert az emberek nem ismernek Engem igazán.” Isten azt mondja, hogy az emberek nem ismerik Őt igazán, de miért kéri arra az embereket, hogy ismerjék meg Őt? Nem ellentmondás ez? Isten minden egyes szavának van egy bizonyos célja. Mivel az emberek tompává váltak, Isten azt az alapelvet alkalmazza, hogy munkájának 100%-át az embereken keresztül végzi, hogy végül mindegyikük szívének 0,1 százalékát birtokolja. Ilyen módszerrel munkálkodik Isten, és Istennek így kell cselekednie, hogy elérje a céljait. Pontosan ez az Isten szavaiban rejlő bölcsesség is. Felfogtátok ezt?

Isten így szól: „Amikor közvetlenül feltárom titkaimat, és világossá teszem akaratomat a testben, ti nem veszitek észre; halljátok a hangokat, de nem értitek a jelentésüket. Szomorúság tölt el. Bár a testben vagyok, képtelen vagyok a test szolgálatának munkáját végezni.” Egyrészt ezek a szavak arra készítetik az embereket, hogy tompaságuk miatt kezdeményezzék az együttműködést Istennel; másrészt Isten a megtestesült testben nyilatkoztatja ki isteni mivoltának valódi arcát. Mivel az emberek érettsége igen csekély, az isteni mivolt kinyilatkoztatása abban az időszakban, amíg Isten a testben van, csak az emberek befogadó képességének megfelelően történik. A munka e lépése során a legtöbb ember továbbra is képtelen azt teljesen befogadni, ami kellőképpen mutatja, hogy mennyire nem fogékonyak. Így hát e munka során az isteni mivolt nem teljesíti eredeti funkciójának teljességét, hanem annak csak egy kis részét látja el. Ez rámutat, hogy a jövőbeli munkában az isteni mivolt fokozatosan nyilatkozik majd meg az emberiség felépülésének állapotától függően. Az isteni mivolt azonban nem növekszik fokozatosan; hanem az az, amit a megtestesült Isten lényegében birtokol, ami nem hasonlít az emberek érettségéhez.

Annak, hogy Isten megteremtette az embert, célja és értelme volt; ezért mondta: „Ha az egész emberiséget elpusztítaná a haragom, mi lenne a jelentősége annak, hogy megteremtettem a mennyet és a földet?” Miután az emberek megromlottak, Isten azt tervezte, hogy megnyer belőlük egy részt az Ő örömére; nem az volt a szándéka, hogy minden ember elpusztuljon, és az sem, hogy Isten adminisztratív rendeleteinek legenyhébb megsértése esetén kiirtja őket. Ez nem Isten akarata; amint Isten mondta, ez értelmetlen lenne. Pontosan emiatt az „értelmetlenség” miatt válik világossá Isten bölcsessége. Nincs-e még nagyobb jelentősége annak, hogy Isten sokféle eszközzel beszél és munkálkodik, hogy minden embert megfenyítsen, megítéljen és lesújtson, és végül csak azokat válassza ki, akik igazán szeretik Őt? Pontosan ilyen módon tárulnak fel Isten tettei, és ezáltal az emberek megteremtése még nagyobb jelentőséget kap. Következésképp azt mondják, hogy Isten szavainak többsége egyszerűen elúszik mellettük; ez egy cél elérése érdekében történik, és pontosan ez az Ő szavai egy részének a valósága.

Kiegészítés

1. fejezet

Amit kérek tőletek, az nem az a homályos és üres elmélet, amiről beszélek, és az nem is elképzelhetetlen az emberi agy számára, vagy megvalósíthatatlan az emberi test számára. Ki képes teljes hűségre az Én házamban? És ki képes felajánlani mindenét az Én királyságomban? Ha nem lenne az Én akaratom kinyilatkoztatása, valóban elvárnátok magatoktól, hogy megfeleljetek az Én szívemnek? Soha senki nem értette meg szívemet, és soha senki nem érzékelte akaratomat. Ki látta valaha is arcomat, vagy hallotta hangomat? Vajon Péter hallotta? Vagy Pál? Vagy János? Vagy Jakab? Kit öltöztettem Én, kit vettem birtokba, kit használtam fel? Bár az első alkalommal, amikor testté lettem, az isteni mivoltban történt, a test, amelybe öltöztem, nem ismerte az emberi szenvedéseket, mert nem egy formában testesültem meg, és így nem lehetett azt mondani, hogy a test teljes mértékben teljesítette akaratomat. Csak akkor lehet azt mondani, hogy akaratom a testben teljesül, ha isteni mivoltom képes úgy cselekedni és úgy beszélni, ahogyan egy normális emberi mivoltban cselekednék és beszélnék, akadályok vagy gátak nélkül. Mivel normális emberi mivoltom képes leplezni isteni mivoltomat, így valósul meg az a célom, hogy alázatos és rejtett legyek. A testben végzett munka szakaszában, bár az isteni mivolt közvetlenül cselekszik, az emberek számára nem könnyű észrevenni ezeket a cselekedeteket, ami pusztán a normális emberi mivolt életének és cselekedeteinek köszönhető. Ez a megtestesült lény nem böjtölhet 40 napig, mint az első megtestesült lény, hanem normálisan munkálkodik és beszél; bár titkokat tár fel, mégis igencsak normális; nem úgy van, ahogy az emberek képzelik – A hangja nem olyan, mint a mennydörgés, az arca nem fényesen ragyog, és az ég nem remeg, amikor Ő jár. Ha ez így lenne, akkor ebben nem lenne semmi az Én bölcsességemből, és lehetetlen lenne megszégyeníteni és legyőzni a Sátánt.

Amikor megmutatom isteni mivoltomat a normális emberi mivoltom pajzsa mögül, teljes dicsőséget szerzek, nagyszerű munkám beteljesedik, és semmi sem okoz nehézséget. Ez azért van így, mert megtestesülésem célja elsősorban az, hogy mindazok, akik hisznek Bennem, testben láthassák isteni mivoltom tetteit, és láthassák Magát a gyakorlati Istent, így kiszorítva az emberek szívében azt a helyet, amelyet a láthatatlan és megfoghatatlan Isten foglal el. Mivel úgy eszem, öltözöm, alszom, lakom és cselekszem, mint egy normális ember, mivel úgy beszélek és nevetek, mint egy normális ember, és megvannak a normális emberi szükségleteim, miközben a teljes isteni mivolt lényegével is rendelkezem, „a gyakorlati Istennek” neveznek. Ez nem elvont, és könnyen érthető; ebben látható, hogy hol van munkám lényege, és a munka mely szakaszára összpontosítok. Megtestesülésem alapvető célja, hogy isteni mivoltomat a normális emberi mivolton keresztül kinyilatkoztassam. Nem nehéz belátni, hogy munkám középpontja az ítélet korszakának második részében van.

Bennem soha nem volt emberi élet, sem az emberi létnek semmilyen nyoma. Az emberi élet soha nem kapott helyet Bennem, és soha nem nyomta el isteni mivoltom kinyilatkoztatását. Ezért minél inkább kifejeződik mennyei hangom és Lelkem akarata, annál jobban meg lehet szégyeníteni a Sátánt, és így annál könnyebbé válik akaratom teljesítése a normális emberi mivolton belül. Ez egyedül legyőzte a Sátánt; a Sátán már teljesen megszégyenült. Bár el vagyok rejtve, ez nem akadályozza isteni mivoltom megnyilvánulásait és cselekedeteit – ez elég ahhoz, hogy megmutassam, hogy győztem és teljes dicsőséget nyertem. Mivel a testben végzett munkám akadálytalan, és mivel a gyakorlati Istennek most már helye van az emberek szívében, és gyökeret vert a szívükben, teljesen bebizonyosodott, hogy Én győztem le a Sátánt. És mivel a Sátán képtelen tovább működni az emberek között, és mivel nehéz a Sátán jellegét az ember testébe oltani, akaratom akadálytalanul halad előre. Munkám tartalma elsősorban abból áll, hogy minden embert rávezessek arra, hogy lássa csodálatos tetteimet és meglássa igazi arcomat: Nem vagyok elérhetetlen, nem tornyosulok az égbe, és nem vagyok alakatlan és formátlan. Nem vagyok láthatatlan, mint a levegő, és nem vagyok olyan sem, mint egy lebegő felhő, amelyet könnyen elfúj a szél; ehelyett, bár az emberek között élek és tapasztalom az emberek között az édességet, savanyúságot, keserűséget és csípősséget, testem mégis lényegesen különbözik az emberektől. A legtöbb embernek nehéz kapcsolatba kerülni Velem, ugyanakkor a legtöbben vágynak arra, hogy kapcsolatba kerüljenek Velem. Mintha hatalmas, kifürkészhetetlen titkok lennének a megtestesült Istenben. Az isteni mivolt közvetlen kinyilatkoztatása miatt, valamint az emberi megjelenés pajzsa miatt az emberek tiszteletteljes távolságot tartanak Tőlem, és úgy hiszik, hogy irgalmas és szerető Isten vagyok, ugyanakkor félnek is fenségemtől és haragomtól. Szívük mélyén tehát komolyan szeretnének beszélni Velem, mégsem tudják megtenni, amit szeretnének – amire vágyik a szívük, ahhoz hiányzik az erejük. Ilyen állapotban van mindenki ilyen körülmények között – minél inkább ilyenek az emberek, az annál inkább bizonyítja az Én természetem különböző aspektusainak kinyilatkoztatását, és így megvalósul a cél, hogy az emberek megismerjék Istent. De ez másodlagos; a lényeg az, hogy az emberek megismerjék csodálatos tetteimet a testem cselekedeteiből, elérve, hogy megismerjék Isten lényegét; Én nem vagyok – ahogy az emberek képzelik – abnormális és természetfeletti. Sokkal inkább a gyakorlati Isten vagyok, aki mindenben normális. Az Én helyem az emberek elképzeléseiben eloszlik, és eljutnak oda, hogy megismerjenek Engem a valóságban. Csak ekkor foglalom el valódi helyemet az emberek elméjében.

Minden ember előtt nemcsak, hogy soha nem tettem semmi természetfelettit, amit az emberek nagyra tartottak volna, hanem nagyon is hétköznapi és normális vagyok; szándékosan nem engedem, hogy az emberek bármilyen olyat lássanak megtestesült testemben, ami Istenre utalna. De szavaim miatt az emberek teljesen meghódíttatnak, és alávetik magukat tanúságtételnek. Csak így jutnak el az emberek ahhoz, hogy megismerjenek Engem a testben, aggályok nélkül, azon az alapon, hogy teljes

mértékben hisznek abban, hogy Isten valóban létezik. Ily módon az emberek ismerete Rólam valóságosabbá és tisztábbá válik, és jó viselkedésük által teljesen romlatlan lesz; mindez annak az eredménye, hogy isteni mivoltom közvetlenül hat, és az embereknek nagyobb ismeretet ad isteni mivoltomról, mert csak az isteni mivolt Isten igazi arca és Isten eredendő tulajdonsága. Az embereknek ezt látniuk kellene. Amit én akarok, azok szavak, tettek és cselekedetek, amelyek az isteni mivoltban vannak – nem érdekelnek a szavak és cselekedetek az emberi mivoltban. Céлом az, hogy az isteni mivoltomban éljek és cselekedjek – nem kívánok az emberi mivoltban meggyökerezni és kihajtani, és nem kívánok az emberi mivoltban lakni. Értitek-e, amit mondok? Még ha vendég vagyok is az emberi mivoltban, ezt nem akarom; Én teljes isteni mivoltban cselekszem, és csak így érthetik meg jobban az emberek az Én igazi arcomat.

10. fejezet

Az egyházépítés idején Isten alig tett említést a királyság építéséről. Még ha fel is hozta ezt a témát, azt a kor nyelvén tette. Miután elérkezett a Királyság Kora, Isten egy csapásra érvénytelenítette az egyházépítés korának bizonyos módszereit és ügyeit, és soha többé nem szólt egyetlen szót sem azokról. Pontosan ez az „Isten Maga” alapvető jelentése, aki mindig új és soha nem régi. Bármilyen jól is történtek a dolgok a múltban, azok végül is egy letűnt korszak részei, ezért Isten az ilyen múltbeli eseményeket a Krisztus előtti időben történtek közé sorolja, míg a jelenkort Krisztus utáni időnek nevezi. Ebből látható, hogy az egyház építése előfeltétele volt a királyság építésének; megalapozta, hogy Isten gyakorolhassa szuverén hatalmát a királyságban. Az egyház építése egy pillanatkép a mai napról; Isten földi munkája elsősorban erre a részre összpontosul, amely a királyság építése. Mielőtt befejezte volna az egyház építését, már megtette az előkészületeket az összes elvégzendő munkára, és amikor eljött az idő, hivatalosan is megkezdte munkáját. Ezért mondta Isten: „Végül is a Királyság Kora különbözik a korábbi időktől. Nem azzal kapcsolatos, hogy hogyan cselekszik az emberiség; hanem azért szálltam le a földre, hogy személyesen végezzem el a munkámat, amely olyan dolog, amit az emberek sem elképzelni, sem megvalósítani nem tudnak.” Ezt a munkát valóban személyesen Istennek kell elvégeznie – egyetlen ember sem képes ilyen munkára, egyszerűen nem alkalmas rá. Istenen kívül ki tudna ilyen nagyszerű munkát végezni az emberiség körében? Ki más képes az egész emberiséget félholtra „gyötörni”? Vajon az emberek el tudnának-e intézni egy ilyen munkát? Miért mondja Ő azt, hogy „azért szálltam le a földre, hogy személyesen végezzem el a munkámat”? Vajon Isten Lelke valóban eltűnt az egész térből? Az „azért szálltam le a földre, hogy személyesen végezzem el a munkámat” mondat arra a tényre utal, hogy Isten Lelke megtestesült a testben, hogy elvégezze a munkát, valamint arra is, hogy Isten Lelke egyértelműen az emberiségen keresztül munkálkodik. Azáltal, hogy

személyesen végzi el az Ő munkáját, sok ember számára lehetővé teszi, hogy szabad szemmel lássa Istent Magát; nem szükséges, hogy gondosan keresse Őt saját lelkében. Továbbá minden embernek megengedi, hogy saját szemével lássa a Lélek működését, megmutatva nekik, hogy lényeges különbség van az ember és Isten teste között. Ugyanakkor az egész térben, a mindenség-világban világában Isten Lelke munkálkodik. Isten minden megvilágosodott embere, aki elfogadta Isten nevét, látja, hogyan munkálkodik Isten Lelke, és ezáltal még jobban megismeri a megtestesült Istent. Mint ilyen, az emberiség csak akkor ismerkedhet meg a gyakorlati Istennel Magával, ha Isten isteni mivolta közvetlenül munkálkodik – vagyis csak akkor, ha Isten Lelke a legkisebb beavatkozás nélkül is képes munkálkodni. Ez a királyság építésének lényege.

Hányszor testesült meg Isten a testben? Lehet, hogy többször is? Miért van az, hogy Isten többször is megjegyezte, hogy „Egyszer leszálltam az emberek világába, megtapasztaltam és megfigyeltem a szenvedésüket, de ezt anélkül tettem, hogy teljesítettem volna megtestesülésem célját”? Lehet, hogy Isten többször is megtestesült, de az emberiség még egyszer sem ismerte meg? Ez a kijelentés nem erre vonatkozik. Amikor Isten először megtestesült, valójában nem az volt a célja, hogy az emberek megismerjék Őt; hanem elvégezte a munkáját, majd eltűnt anélkül, hogy bárki észrevette volna, vagy akár csak lehetősége lett volna megismerni Őt. Nem engedte, hogy az emberek teljesen megismerjék Őt, és nem is birtokolta teljesen a megtestesülés jelentőségét; így nem mondhatjuk, hogy teljesen megtestesült volna. Az első megtestesülésben Isten csupán egy bűnös természettől mentes fizikai testet használt fel e munka elvégzésére; miután az befejeződött, nem volt szükség további említésre. Ami azokat az embereket illeti, akiket Isten az idők folyamán felhasznált, az ilyen esetek még kevésbé méltóak arra, hogy „megtestesülésnek” nevezzük őket. Csak a gyakorlati Istent Magát lehet ma teljes mértékben „megtestesülésnek” nevezni, aki egy normális emberi mivoltban rejlik, s aki belső, teljes isteni mivolttal rendelkezik, és akinek az a célja, hogy az emberiség megismerhesse Őt. Isten e világba tett első látogatásának értelme az egyik aspektusa annak az értelemnek, amit ma megtestesülésnek nevezünk – de ez a látogatás korántsem foglalja magába annak teljes jelentését, amit ma megtestesülésnek nevezünk. Ezért mondta Isten, hogy „anélkül tettem, hogy teljesítettem volna megtestesülésem értelmét”. Az emberek szenvedésének megtapasztalása és megfigyelése, amint Isten szavai mondják, Isten Lelkére és a két megtestesülésre utal. Ezért mondta Isten: „Amint a királyság építése megkezdődött, megtestesült testem hivatalosan is elkezdte teljesíteni a szolgálatomat; vagyis a királyság Királya hivatalosan átvette szuverén hatalmát.” Bár az egyház építése Isten nevének bizonyágtétele volt, a munka hivatalosan még nem kezdődött el; csak ma lehet azt mondani, hogy ez a királyság építése. Mindaz, ami korábban történt, csak ízelítő volt; nem volt valóság. Bár azt mondták, hogy a királyság elkezdődött, még nem folyt benne munka. Csak ma, most, hogy a munka Isten isteni mivoltán belül folyik, és Isten hivatalosan is megkezdte munkáját, lépett végre be az emberiség a királyságba. Tehát „a királyságnak az emberi

világba való leszállása nem csupán a szó szoros értelmében vett megnyilvánulás, hanem tényleges valóság; ez a »gyakorlat valósága« jelentésének egyik aspektusa”. Ez a részlet találó összefoglalása a fenti magyarázatnak. Ez után a leírás után, Isten rátér az emberiség általános állapotának jellemzésére, és az embereket állandó elfoglaltságban tartja. „A világon mindenki az Én irgalmamban és szerető kedvességemben létezik, de ugyanakkor az egész emberiség az Én ítéletem alatt áll, és ki van téve próbatételeimnek is.” Az emberi életet bizonyos elvek és szabályok irányítják, amelyeket Isten rendezett el, és ezek a következők. Lesznek boldog időszakok, lesznek csalódással teli pillanatok, sőt, lesznek olyan nehézségek általi finomítási időszakok is, amelyeket el kell viselni. Így senki sem fog csak boldogsággal vagy csak szenvedéssel teli életet élni; minden életnek meglesznek a maga jó és rossz oldalai. Nemcsak Isten irgalma és szerető kedvessége látható az egész emberiségben, hanem az Ő ítélete és az Ő természetének egésze is. Azt lehet mondani, hogy minden ember Isten próbatételei közepette létezik, nem igaz? Ebben a hatalmas világban az emberek mindannyian azzal vannak elfoglalva, hogy kiutat találjanak maguknak. Nem biztosak abban, hogy milyen szerepet töltenek be, és néhányan még az életüket is tönkreteszik vagy elveszítik a végzet kedvéért. Még Jób sem volt kivétel a szabály alól. Bár ő is elszenvedte Isten próbatételeit, mégis kiutat keresett magának. Soha senki nem volt képes Isten próbatételei közepette helytállni. Az emberi kapzsiság és természet miatt senki sem teljesen elégedett a jelenlegi állapotával, és senki sem áll helyt a próbatételek közepette; mindenki összeomlik Isten ítélete alatt. Ha Isten szigorú lenne az emberiséghez, és ha továbbra is ilyen magas követelményeket támasztana az emberekkel szemben, akkor pontosan úgy lenne, ahogy Ő mondta. „Az egész emberi faj összeomlana perzselő tekintetem alatt.”

Annak ellenére, hogy a királyság építése hivatalosan is megkezdődött, a királyság köszöntése még nem hangzott el hivatalosan; most ez csak egy prófécia arról, ami jönni fog. Amikor az emberek mind teljessé válnak, és a föld minden nemzete Krisztus királyságává válik, akkor lesz az az idő, amikor a hét mennydörgés felmorajlik. A mai nap egy lépés e szakasz felé; a támadás már elindult ama nap felé. Ez Isten terve, és a közeljövőben meg fog valósulni. Isten azonban már mindent megvalósított, amit kimondott. Nyilvánvaló tehát, hogy a föld nemzetei nem mások, mint homokvárak, amelyek meginognak a dagály közeledtekor. Közeleg az utolsó nap, és a nagy vörös sárkány elesik Isten szava alatt. Hogy az Ő terve sikeresen megvalósuljon, a mennyei angyalok leszálltak a földre, és mindent megtesznek, hogy Istennek eleget tegyenek. Maga a megtestesült Isten vonult ki a csatátérre, hogy hadat viseljen az ellenség ellen. Ahol a megtestesülés megjelenik, onnan az ellenséget kiirtják. Kína lesz az első, amely megsemmisül; Isten keze által fog elpusztulni. Isten ott egyáltalán nem fog kegyelmezni. A nagy vörös sárkány fokozatos bukásának bizonyítéka az emberek folyamatos érése; ez mindenki számára nyilvánvaló és látható. Az emberek érése az ellenség pusztulásának jele. Ez egy kis magyarázata annak, hogy mit jelent a „megküzdeni”. Tehát Isten számtalanszor emlékeztette az embereket arra, hogy tegyenek nagyszerű

bizonyosságokat Mellette, hogy megdöntse az emberek szívében az elképzelések által elfoglalt státuszt, ami a nagy vörös sárkány rútsága. Isten az ilyen emlékeztetőket arra használja, hogy újjáélessze az emberek hitét, és ezáltal eredményeket érjen el az Ő munkájában. Ez azért van, mert Isten azt mondta: „Pontosan mire képesek az emberek? Nem inkább Én Magam teszem meg?” Minden ember ilyen; nem csak tehetetlenek, de könnyen elcsüggednek és ki is ábrándulnak. Ezért nem ismerhetik meg Istent. Isten nemcsak újjáéleszti az emberiség hitét, hanem titokban és folyamatosan erőt is ad az embereknek.

Ezután Isten elkezdett beszélni az egész világegyetemhez. Isten nemcsak Kínában kezdte meg új munkáját, hanem az egész világegyetemben, Ő elkezdte a mai nap új munkáját. A munkának ebben a szakaszában Isten ítéletében még mindig jelen van az Ő irgalma és szerető kedvessége, mivel Isten minden cselekedetét fel akarja tárni az egész világon, hogy minden ember, aki elárulta Őt, újra eljöjjön, hogy alávesse magát az Ő trónja előtt. Isten a világban zajló aktuális eseményeket lehetőségként használja fel arra, hogy az emberekben pánikot keltsen, ami arra sarkallja őket, hogy keressék Istent, hogy visszaáramolhassanak Őeléje. Ezért Isten azt mondja: „Ez az egyik módja annak, ahogyan munkálkodom, és ez kétségkívül az emberiség megváltásának cselekedete, és amit Én kiterjesztek rájuk, az még mindig egyfajta szeretet.” Itt Isten az emberiség valódi természetét olyan pontossággal tárja fel, amely metsző, példátlan és erőfeszítés nélküli. Ettől az emberek szégyenkezve, teljesen megalázva rejtik el az arcukat. Valahányszor Isten megszólal, valahogyan mindig sikerül rávilágítania az emberiség szégyenletes működésének valamelyik aspektusára, hogy az emberek jólétükben ne feledkezzenek meg önmaguk megismeréséről, és ne gondolják azt, hogy önmaguk megismerése régi téma. Az emberi természetből fakadóan, ha Isten akár csak egy pillanatra is abbahagyná a hibáikra való rámutatást, akkor hajlamosak lennének arra, hogy kicsapongóvá és arrogánssá váljanak. Ezért mondja Isten ma újból: „Az emberiség távol áll attól, hogy megbecsülje az általam rá ruházott címeket, a »szolgálattevő« cím miatt oly sokan neheztelést, míg »az Én népem« cím miatt szeretetet táplálnak Irántam szívükben. Senki se próbáljon meg becsapni Engem; az Én szemem mindent lát!” Mihelyt az emberek elolvassák ezt a kijelentést, azonnal kényelmetlenül érzik magukat. Úgy érzik, hogy a múltbeli cselekedeteik túlságosan gyerekesek voltak – éppen az a fajta piszkos viselkedés, amely sérti Istent. Újabban eleget akartak tenni Istennek, de bár több mint készek arra, nincs hozzá erejük, és nem tudják, mit kellene tenniük. Akarva-akaratlanul is megújult elszántság tölti el őket. Ilyen hatást ér el ezeknek a szavaknak az olvasása miután az ember megnyugodott.

Egyrészt Isten azt mondja, hogy a Sátán a végletekig örült, másrészt rámutat arra, hogy a legtöbb ember régi természete nem változott. Ebből világosan kitűnik, hogy a Sátán tettei az emberiségen keresztül nyilvánulnak meg. Ezért Isten gyakran emlékezteti az embereket, hogy ne legyenek kicsapongóak, nehogy a Sátán felfalja őket. Ez nem csak megjövendőli azt, hogy egyes emberek lázadni fognak; mi több, ez egy

vészharang, amely minden embert arra figyelmeztet, hogy tegye félre sietve a múltat, és keresse a jelent. Senki sem kívánja, hogy démonok szállják meg, vagy gonosz szellemek győzzék le, ezért Isten szavai még inkább figyelmeztetés és intés számukra. Mégis amikor a legtöbb ember az ellenkező véglet felé mozdul el, és nagy jelentőséget tulajdonít Isten minden egyes szavának, erre viszont Isten azt mondja: „Az emberek többsége arra vár, hogy még több rejtélyt fedjek fel előttük, hogy gyönyörködhessenek azokban. De még ha meg is értenéd a mennyország összes titkát, pontosan mit tudnál kezdeni azzal a tudással? Növelné-e ez az Irántam érzett szeretetedet? Felébresztené-e az Irántam érzett szeretetedet?” Ebből nyilvánvaló, hogy az emberek nem arra használják Isten szavát, hogy megismerjék Istent és szeressék Istent, hanem inkább arra, hogy gyarapítsák „kis raktáruk” készleteit. Ezért Isten az emberiség szélsőségességét azzal a kifejezéssel írja le, „hogy gyönyörködhessenek azokban”, ami azt tükrözi, hogy az emberek Isten iránti szeretete még mindig nem teljesen tiszta. Ha Isten nem tárná fel a rejtélyeket, az emberek nem tulajdonítanak nagy jelentőséget a szavainak, hanem csak futó pillantást vetnének rájuk, röviden odapillantva, mintha csak virágokat csodálnának, miközben lóháton elvágtatnak mellettük. Nem szánnának időt arra, hogy valóban elgondolkodjanak vagy töprengjenek Isten kijelentésein. A legtöbb ember nem becsüli igazán az Ő szavát. Nem tesznek nagy erőfeszítéseket, hogy egyék és igyák az Ő szavait; hanem csak felületesen átsiklanak felettük. Miért beszél Isten most másképp, mint a korábbi időkben? Miért olyan kifürkészhetetlen minden szava? Néhány példa erre a „koronáz” szó a „soha nem koronáznám meg őket oly könnyedén ilyen címkéssel” kifejezésből, a „legtisztább arany” a „Van-e bárki, aki be tudja fogadni a legtisztább aranyat, amelyből szavaim készültek” kifejezésből, a „megmunkálás” korábbi említése a „Sátán általi megmunkálás nélkül” kifejezésben és más hasonló szókapcsolat. Az emberek nem értik meg, miért beszél így Isten; nem tudják felfogni, miért beszél ilyen tréfás, humoros és provokatív módon. Pontosan ezek azok, amelyek megmutatják Isten beszédének célját. A kezdetektől fogva az emberek mindig is képtelenek voltak megérteni Isten szavát, és úgy tűnt, hogy az Ő kijelentései valóban elég súlyosak és szigorúak. Azzal, hogy a humor legcsekélyebb árnyalatát is hozzáteszi – néhány poént itt-ott –, szavával képes feloldani a hangulatot, és lehetővé teszi az embereknek, hogy egy kissé ellazítsák izmaikat. Ezáltal még nagyobb hatást tud elérni, minden embert arra készítve, hogy elgondolkodjon Isten szaván.

11. fejezet

Az ember szabad szemmel úgy látja, hogy Isten kijelentései nem változtak ebben az időszakban, ami azért van, mert az emberek képtelenek felfogni azokat a törvényeket, amelyek szerint Isten beszél, és nem értik szavainak kontextusát. Miután olvassák Isten szavait, az emberek nem hiszik, hogy bármilyen új rejtély lenne e szavakban; így aztán

képtelenek arra, hogy rendkívül friss életet éljenek, és ehelyett stagnáló és erőtlenséget élnek. Ám Isten kijelentéseiben azt látjuk, hogy van egy mélyebb jelentésszint, amely egyaránt kifürkészhetetlen és elérhetetlen az ember számára. Ma az a legnagyobb áldás az embernek, ha elég szerencsés ahhoz, hogy Isten ilyen szavait olvassa. Ha senki sem olvashatná ezeket a szavakat, az ember örökre arrogáns, önelégült, önmagát nem ismerő maradna, és nem lenne tudatában, hogy mennyi hibája is van. Isten mélyreható, kifürkészhetetlen szavainak olvasását követően az emberek titokban csodálják azokat, és mély meggyőződés van a szívükben, amelyet nem szennyez hamisság; szívük eredeti darabbá lesz, nem pedig hamis árucikk. Ez történik valójában az emberek szívében. Mindenkinek megvan a saját története a szívében. Olyan, mintha ezt mondanák maguknak: „Ezt nagy valószínűséggel Maga Isten mondta – ha nem Isten, ki más szólhatna ilyen szavakat? Én miért nem tudom kimondani őket? Miért vagyok képtelen ilyen munkát végezni? Úgy tűnik, a megtestesült Isten, amelyikről Isten beszél, tényleg valóságos, és Maga Isten az! Nem kételkedem többé. Különben meglehet, hogy amikor Isten keze megérkezik, már túl késő lesz a megbánáshoz!...” A legtöbb ember ezt gondolja a szívében. Joggal mondhatjuk, hogy attól kezdve, hogy Isten beszélni kezdett, egészen máig, az összes ember elbukott volna Isten szavainak támogatása nélkül. Miért mondjuk, hogy mindezt a munkát Maga Isten végzi és nem az ember? Ha Isten nem használna szavakat, hogy támogassa az egyház életét, mindenki nyom nélkül eltűnne. Nem Isten ereje ez? Valóban az ember ékesszólása ez? Az ember egyedülálló tehetsége? Egyáltalán nem! Boncolás nélkül senki sem tudná, milyen vércsoport fut az ereiben, nem tudná, hány szíve vagy hány agya van, és mindenki azt hinné, ismeri Istent. Nem tudják, hogy tudásukban még mindig ellenkezés rejlik? Nem csoda hát, hogy Isten ezt mondja: „Az emberiségben mindenkinek el kellene fogadnia, hogy a Lelkem górcső alá veszi, minden szavát és cselekedetét alaposan meg kellene vizsgálnia, sőt, az Én csodálatos tetteimet is meg kell tekintenie.” Ebből látható, hogy Isten szavai nem céltalanok és alaptalanok. Isten soha senkivel nem bánt igazságtalanul; még Jóbot sem engedte el, minden hite mellett – őt is ízekre szedte, és nem hagyta hová rejtőzni szégyene előtt. És akkor a mai emberekről még nem is beszéltünk. Így aztán Isten rögtön megkérdezi: „Hogy érzitek magatokat a királyság földre érkezésének idején?” Isten kérdése nem sokat számít, ám az embereket megdöbbeníti: „Mit érzünk? Még mindig nem tudjuk, mikor érkezik el a királyság, hogyan beszélhetnénk hát érzésekről? Mi több, fogalmunk sincs. Ha éreznem kellene valamit, az a »döbbenet« lenne, semmi más.” Valójában nem ez a kérdés a célja Isten szavainak. Leginkább ez az egyetlen mondat – „Amikor a fiaim és a népem a trónomhoz özönlenek, hivatalosan megkezdem az ítéletet a nagy fehér trón előtt” – foglalja össze a teljes szellemi birodalom előrehaladását. Senki sem tudja, mit akar tenni Isten a szellemi birodalomban ez idő alatt, és csak miután Isten kimondja ezeket a szavakat, akkor van egy halvány ébredés az emberekben. Mivel Isten munkájában különböző lépések vannak, Isten munkája is változó az egész világegyetemben. Ebben az időszakban Isten főként Isten fiait és népét menti meg,

vagyis az angyalok által pásztorolva Isten fiai és népe kezdik elfogadni, hogy foglalkoznak velük és megtörik őket, hivatalosan megkezdik eloszlatni gondolataikat és elképzeléseiket, valamint búcsút mondani e világ minden nyomának; más szóval, az Isten által említett „ítélet a nagy fehér trón előtt” hivatalosan megkezdődik. Mivel ez Isten ítélete, Istennek hallatnia kell a hangját – és bár a tartalom változik, a cél mindig ugyanaz. Ma, abból a hangnemből ítélve, amellyel Isten beszél, úgy tűnik, hogy a szavai egy bizonyos embercsoportnak szólnak. Valójában azonban ezek a szavak legfőképp az egész emberiség természetét szólítják meg. Közvetlenül az ember gerincvelőjébe metszenek, nem kímélik az ember érzéseit és a teljes lényegét feltárják, semmit sem hagyva ki és semmit sem engedve át. Mától kezdve Isten hivatalosan felfedi az ember valódi arcát, és ezáltal „Lelke hangját az egész univerzumba kiengedi”. A végül elért eredmény a következő: „A szavaim által tisztára mosom az összes embert és dolgot mindazok között, amelyek a mennyben és a földön vannak, hogy a föld ne legyen többé mocskos és kicsapongó, hanem szent királyság legyen.” Ezek a szavak bemutatják a királyság jövőjét, amely teljes egészében Krisztus királysága, épp ahogyan Isten mondta: „mind jó gyümölcs, mind szorgalmas gazda”. Természetesen ez az egész világegyetemben meg fog történni, nem korlátozódik csupán Kínára.

Az embereknek csak akkor van egy kis tudása az elképzeléseiben Istenről, amikor Ő beszélni és cselekedni kezd. Kezdetben ez a tudás csak az elképzeléseikben létezik, ám ahogyan az idő telik, az emberek gondolatai egyre inkább hiábavalóvá és emberi használatra alkalmatlanná válnak; így aztán eljutnak oda, hogy elhisznek mindent, amit Isten mond, egészen odáig, hogy „helyet teremtenek tudatukban a gyakorlati Istennek”. Az embereknek csak a tudatában van helye a gyakorlati Istennek. A valóságban azonban nem ismerik Istent és csak üres szavakat beszélnek. A múlthoz képest mégis óriási haladást értek el, bár még mindig nagy a különbség Magától a gyakorlati Istentől. Miért mondja Isten mindig, hogy „Minden egyes nap az emberek szüntelen áradata között járok és minden egyes nap működöm minden emberben”? Minél többször mond Isten ilyen dolgokat, annál inkább össze tudják azokat vetni az emberek Magának a mai gyakorlati Istennek a cselekedeteivel, és ezáltal jobban megismerhetik a gyakorlati Istent a valóságban. Mivel Isten szavai a test szemszögéből szólalnak meg és az emberiség nyelvét használva hangoznak el, az emberek anyagi dolgokhoz mérve tudják értékelni Isten szavait, így azok nagyobb hatást érnek el. Ezenkívül Isten újra és újra beszél az emberek szívében lévő „Én” és a valós „Én” képéről, ami hajlandóbbá teszi az embereket arra, hogy megtisztítsák a szívükben lévő Isten-képet, és így hajlandóvá lesznek megismerni Magát a gyakorlati Istent és kapcsolatba lépni Vele. Ez Isten szavainak bölcsessége. Minél többször mond Isten ilyen dolgokat, annál nagyobb hasznára válik az emberek Istenről szóló ismeretének; ezért mondja Isten: „Ha nem lennék testté, az ember sosem ismerne meg Engem, és még ha meg is ismerne, nem akkor is csak egy elképzelés lenne az effajta tudás?” Csakugyan, ha az embereknek saját elképzeléseik szerint kellene megismerniük Istent, könnyű dolguk lenne;

nyugodtak és boldogok lennének, és így Isten örökre homályos, nem pedig gyakorlati maradna az emberek szívében, ami azt bizonyítaná, hogy a Sátán, nem pedig Isten uralja az egész világegyetemet; tehát Isten szavai, melyek szerint „visszavettem hatalmamát”, örökre üresek maradnának.

Amikor az isteni mivolt közvetlenül kezd cselekedni, akkor száll le hivatalosan a királyság is az ember világába. Itt azonban arról van szó, hogy a királyság leszáll az emberek közé, nem pedig arról, hogy a királyság formát ölt az emberek között – ezért, amiről ma beszélünk, az a királyság építése, nem pedig az, hogy hogyan ölt formát. Miért mondja Isten mindig, hogy „minden elnémul”? Lehetséges az, hogy minden leáll és megáll? Lehetséges az, hogy a nagy hegyek valóban elnémulnak? Akkor miért nem érzékelik ezt egyáltalán az emberek? Lehetséges az, hogy Isten szava téved? Vagy Isten túloz? Mivel minden, amit Isten tesz, egy bizonyos környezetben valósul meg, senki sem tud róla és nem is képes a saját szemével érzékelni, s az emberek csak annyit tehetnek, hogy hallgatják, amint Isten beszél. A fenség miatt, amellyel Isten cselekszik, amikor Isten megérkezik, olyan, mintha óriási változás történt volna a mennyben és a földön; Isten számára pedig úgy tűnik, hogy mindenki ezt a pillanatot figyeli. A tények ma még nem érkeztek meg. Az emberek csupán Isten szavainak szó szerinti jelentéséből tanultak egy keveset. A valódi jelentés arra az időre vár, amikor megtisztítják magukat elképzeléseiktől; csak akkor tudatosul majd bennük, hogy mit tesz ma a megtestesült Isten a földön és a mennyben. Kínában nem csupán a nagy vörös sárkány mérge van Isten népében. A nagy vörös sárkány természete is bőségesebben és világosabban nyilatkozik meg bennük. Isten azonban nem beszél egyenesen erről, csupán a nagy vörös sárkány mérgéről tesz némi említést. Ily módon nem leplezi le közvetlenül az ember sebeit, ami hasznosabb az ember fejlődése szempontjából. A nagy vörös sárkány ivadéakai nem szeretik, ha mások előtt a nagy vörös sárkány leszármazottainak nevezik őket. Olyan, mintha a „nagy vörös sárkány” szavak szégyent hoznának rájuk; egyikük sem hajlandó beszélni ezekről a szavakról, így tehát Isten csak annyit mond: „A munkám e szakasza elsősorban rátok összpontosul, és ez az Én kínai megtestesülésem jelentőségének egyik aspektusa.” Pontosabban, Isten elsősorban azért jött, hogy a nagy vörös sárkány ivadékainak archetipikus képviselőit meghódítsa, és ez Isten kínai megtestesülésének jelentősége.

„Amikor személyesen az emberek közé jövök, az angyalok ezzel egyidejűleg elkezdik a pásztorolás munkáját.” Valójában nem szó szerint értendő, hogy Isten Lelke csak akkor érkezik az emberek világába, amikor az angyalok megkezdik munkájukat az összes nép között. Ehelyett, a munka e két része – az isteni mivolt munkája és az angyalok pásztorkodása – egyszerre történik. Ezután Isten az angyalok pásztorkodásáról beszél egy keveset. Amikor azt mondja, hogy „az összes fiú és nép nem csupán próbatételeket és pásztorolást kap, hanem saját szemükkel is megláthatják mindenféle látomás bekövetkezését”, akkor a legtöbb embernek megannyi elképzelése van a „látomások” szóról. A látomások az emberek képzeletében zajló természetfeletti

történetekre utalnak. A munka tartalma azonban Magának a gyakorlati Istennek a megismerése marad. A látomások az angyalok munkájának eszközei. Érzéseket vagy álmokat adhatnak az embereknek, megengedve nekik, hogy érzékeljék az angyalok létezését. Az angyalok azonban láthatatlanok maradnak az ember számára. A módszer, amellyel Isten fiai és népe körében munkálkodnak, az, hogy közvetlenül megvilágosítják és megvilágítják őket, amihez a velük való foglalkozás és a megtörésük társul. Prédikációkat ritkán tartanak. Az emberek közötti bizalmas társalgás természetesen kivétel; ez történik a Kínán kívüli országokban. Isten szavai az egész emberiség életkörülményeinek kinyilatkoztatását magukban foglalják – természetesen ez elsősorban a nagy vörös sárkány ivadékaiknak szól. A teljes emberiség különböző állapotai közül Isten kiválasztja a jellegzeteseket, hogy példaként szolgáljanak. Így Isten szavai meztelenre vetkőztetik az embereket, ők pedig nem ismernek szégyent, vagy pedig nincs idejük elrejtőzni a ragyogó fény előtt, és a saját fegyverükkel győzik le őket. Az emberek sokféle magatartása képek sokasága, amelyeket Isten az ősidőktől mindmáig festett, és amelyeket máig holnapig festeni fog. Minden, amit fest, az ember csúfsága: egyesek sírnak a sötétben, látszólag a szemükből kiveszett látás miatt bánkodva, néhányan nevetnek, néhányukat nagy hullámok csapkodják, vannak, akik hepehupás hegyi utakon járnak, néhányan a hatalmas vadonban kutatnak, félelemtől reszketve, mint egy madár, amelyet az íjhúr pusztáig pendülése is megriaszt, és mélységesen retteg attól, hogy vadállatok falják fel a hegyekben. Ez a sok rút viselkedés megindító, élethű életképekké válik Isten kezében, amelyek többsége túlságosan szörnyű ahhoz, hogy ránézzünk, vagy épp elég ahhoz, hogy az ember haja égnek álljon vagy az ember zavarba jöjjön és összezavarodjon tőle. Isten szemében minden, ami az emberben megnyilvánul, nem más, mint csúfság, és még ha szánalmat vált is ki, akkor is csúfság. Az ember abban különbözik Istentől, hogy az ember gyengesége az arra való hajlamában rejlik, hogy kedvességet mutasson mások iránt. Isten azonban mindig ugyanolyan volt az ember számára, ami azt jelenti, hogy mindig ugyanaz volt a hozzáállása. Ő nem mindig oly kedves, ahogyan az emberek képzelik, mint egy tapasztalt anya, akinek a gondolataiban a gyermekei mindig előtérben vannak. Az az igazság, hogy ha Isten nem akarná módszereit tárházát alkalmazni a nagy vörös sárkány meghódítására, semmiképp sem vetné alá Magát ilyen megaláztatásnak, engedve, hogy ki legyen szolgáltatva az ember korlátainak. Isten természete szerint minden, amit az emberek tesznek és mondanak, kivívja Isten haragját, és meg kell fenyíteni őket. Isten szemében egyikük sem felel meg a mércének, és Istennek mindannyiukra le kell sújtania. Isten Kínában végzett munkájának alapelvei miatt, és még inkább a nagy vörös sárkány természete miatt, amihez hozzáadódik a tény, miszerint Kína a nagy vörös sárkány országa és a föld, ahol a megtestesült Isten lakik, Istennek le kell nyelnie a haragját és a nagy vörös sárkány összes ivadékát meg kell hódítania; mindazonáltal mindig is utálni fogja a nagy vörös sárkány ivadékait – vagyis mindig is utálni fog mindent, ami a nagy vörös sárkánytól származik – és ez soha nem változik meg.

Soha senki nem volt tudatában Isten egyik cselekedetének sem, és soha nem is fontolta meg semmi az Ő cselekedeteit. Amikor például Isten visszatért Sionra, ki tudott erről? Így hát az ezekhez hasonló szavak, hogy – „Csendesen eljövök az emberek közé, majd tovasodródom. Látott Engem bárki is valaha?” – azt mutatják, hogy az embernek tulajdonképpen hiányzik a képessége ahhoz, hogy elfogadja a szellemi birodalom történéseit. Isten a múltban azt mondta, hogy amikor visszatér Sionra, „a nap tüzes, a hold ragyogó lesz”. Mivel az embereket még mindig foglalkoztatja Isten visszatérése Sionra – mivel még nem engedték el – Isten egyenesen kimondja „a nap tüzes és a hold ragyogó” szavakat, hogy megfeleljen az emberek elképzeléseinek. Következésképp, amikor Isten szavai lesújtanak az emberek elképzeléseire, meglátják, hogy milyen csodálatosak Isten cselekedetei, és azt is látják, hogy az Ő szavai mélyrehatóak, kifürkészhetetlenek és megfejthetetlenek mindenki számára; ezért teljesen félreteszik ezt a dolgot és egy kis világosságot éreznek a lelkükben, mintha Isten máris visszatért volna Sionra, így aztán az emberek nem fordítanak nagy figyelmet erre a kérdésre. Ettől kezdve egy szívvel-lélekkel fogadják el Isten szavait, és nem nyugtalankodnak többé, hogy katasztrófa sújt le Isten Sionra való visszatérését követően. Csak ezután fogadják el az emberek könnyen Isten szavait, teljes figyelmüket Isten szavaira összpontosítva, és nem vágnak többé arra, hogy bármi mással foglalkozzanak.

Kiegészítés

2. fejezet

Amikor az emberek megpillantják a gyakorlati Istent, amikor személyesen Vele élik az életüket, az Ő oldalán haladnak, és Magával Istennel laknak, akkor félreteszik a kíváncsiságot, amely oly sok éven át a szívükben volt. A korábban említett Istenismeret csak az első lépés; bár az emberek ismerik Istent, szívükben még mindig sok tartós kétely marad: Honnan származik Isten? Vajon Isten eszik? Vajon Isten nagyon különbözik a hétköznapi emberektől? Vajon könnyű Istennek minden emberrel foglalkozni, pusztá gyerekszereplés? Vajon mindaz, ami Isten szájából elhangzik, a menny titka? Vajon mindaz, amit Ő mond, magasabb rendű, mint az összes teremtetett lény által mondott dolgok? Ragyog-e fény Isten szeméből? És így tovább – az emberek elképzelései csak erre képesek. Ezeket a dolgokat kell megértenetek és mindenekelőtt ezekbe kell belépnetek. Az emberek elképzeléseiben a megtestesült Isten még mindig egy homályos Isten. Ha nem lenne gyakorlati tudás, az emberek soha nem lennének képesek megérteni Engem, és soha nem látnák meg tetteimet a tapasztalataikban. Az emberek csak azért „képtelenek felfogni” akaratomat, mert testté lettem. Ha nem öltöttem volna testet, és még mindig a mennyben lennék, még mindig a szellemi birodalomban, akkor az emberek „ismernének” Engem; leborulnának és imádnának Engem, és arról beszélnének, hogy tapasztalataik révén „megismertek” Engem – de mi

haszna lenne egy ilyen tudásnak? Mi lenne az értéke viszonyítási pontként? Lehetne-e valós az emberek elképzeléseiből származó tudás? Én nem az emberek elméjének tudását akarom – én gyakorlati tudást akarok.

Akaratom mindenkor megnyilatkozik közöttetek, és mindenkor ott van megvilágításom és megvilágosításom. Amikor közvetlenül az istenségben cselekszem, az nem szűrődik át az elmén, és nincs szükség „fűszerezésre” – ez az isteni mivolt közvetlen cselekedete. Mire képesek az emberek? Vajon a teremtés idejétől napjainkig nem személyesen Én hajtottam-e végre mindent? A múltban a hétszeresen felerősödött Lélekről beszéltem, de senki sem volt képes megérteni az Ő lényegét – még ha tudatában is voltak annak, képtelenek voltak a teljes megértésre. Amikor az isteni mivolt által irányított emberi mivoltban munkálkodom, mivel ez a munka olyan körülmények között valósul meg, amelyekről az emberek azt hiszik, hogy nem természetfeletti, hanem normálisak, azt a Szentlélek munkájaként emlegetik. Amikor közvetlenül az isteni mivoltban munkálkodom, mivel az emberek elképzelései nem korlátoznak, és mivel nem vagyok alávetve a „természetfeletti” határainak, ahogy az az ő elképzeléseikben létezik, akkor ennek a munkának azonnali hatása van; a dolgok lényegébe hatol, és egyenesen a lényegre tör. Ennek eredményeképpen a munka ezen lépcsőfoka tisztább; kétszer olyan gyors, az emberek megértése felgyorsul, és az Én szavaim szaporodnak, ami arra késztet minden embert, hogy siessen felzárkózni. Mivel a hatás más, mert a munkám eszközei, jellege és tartalma nem ugyanaz – és ráadásul, mivel hivatalosan is elkezdtem a testben munkálkodni, a fentiekre való tekintettel a munkának ezt a szakaszát „a hétszeresen felerősödött Lélek munkájának” nevezzük. Ez nem valami elvont dolog. Azon eszközök fejlődését követően, amelyekkel bennetek munkálkodom, és a királyság megérkezését követően a hétszeresen felerősödött Lélek munkálkodni kezd, és ez a munka folyamatosan mélyül és intenzívebbé válik. Amikor minden ember meglátja Istent, és mindannyian látják, hogy Isten Lelke az emberek között van, akkor válik világossá megtestesülésem teljes jelentősége. Nincs szükség összegzésre – az emberek ezt természetesen tudják.

Sok tekintetben – a módszerek, amelyekkel dolgozom, munkám lépései, szavaim mai hangvétele, és így tovább – csak az, ami most az Én számból származik, az „a hét Lélek kijelentése” valódi értelemben. Bár a múltban is beszéltem, az az egyház építésének szakaszában történt. Az olyan volt, mint egy regény előszava és tartalomjegyzéke – lényeg nélküli volt; csak a mai kijelentéseket lehet a hét Lélek kijelentéseinek nevezni a lényegük alapján. „A hét Lélek kijelentései” a trónról jövő kijelentésekre utalnak, vagyis közvetlenül az isteni mivoltban hangzanak el. Az a pillanat, amikor kijelentéseim a menny titkainak feltárása felé fordultak, volt az a pillanat, amikor közvetlenül isteni mivoltban szólaltam meg. Más szóval, az emberi mivolt által nem korlátozva, közvetlenül kinyilatkoztattam a szellemi világ minden titkát és körülményét. Miért mondom, hogy korábban az emberi mivolt korlátainak voltam alávetve? Ez magyarázatot igényel. Az emberek szemében senki sem képes feltárni a menny titkait; ha Isten Maga nem tenné, a földön senki sem

tudhatna ezekről a titkokról. Ezért az emberek elképzeléseire reagálok, és azt mondom, hogy a múltban azért nem fedtem fel semmilyen titkot, mert alá voltam vetve az emberi mivolt korlátainak. Pontosabban azonban nem ez a helyzet. Szavaim tartalma különbözik, ahogyan munkám is különbözik, és így, amikor elkezdtem szolgálatomat az isteni mivoltban végezni, titkokat tártam fel; a múltban olyan körülmények között kellett dolgoznom, amelyeket minden ember normálisnak tekintett, és a szavak, amelyeket mondtam, az emberek elképzeléseiben megvalósulhattak. Amikor elkezdtem titkokat kinyilatkoztatni, ezek közül egy sem volt elérhető az emberek elképzelései szerint – ezek az emberi gondolkodásmódtól eltérőek voltak. Ezért hivatalosan is elkezdtem az isteni mivoltban beszélni, és ezek voltak a hét Lélek valódi értelemben vett kijelentései. Bár a múlt szavai a trónról jövő kijelentések voltak, azok annak alapján hangzottak el, amit az emberek elérhettek, és így nem közvetlenül az isteni mivoltban hangzottak el – következésképpen nem a hét Lélek valódi értelemben vett kijelentései voltak.

12. fejezet

Amikor minden ember odafigyel, amikor minden dolog megújul és újjáéled, amikor minden ember aggályok nélkül aláveti magát Istennek, és hajlandó viselni Isten terhének súlyos felelősségét – akkor tör elő a keleti villámlás, megvilágítva mindent keletől nyugatig, megrémítve az egész földet e fény megérkezésével; és ebben a helyzetben Isten ismét új életet kezd. Ez azt jelenti, hogy ebben a pillanatban Isten megkezd az új munkát a földön, hirdetve az egész világegyetem népének, hogy: „amikor keletről villámlik, ami egyben pontosan az a pillanat is, amikor elkezdem kimondani a szavaimat – amikor villámlik, az egész világegyetem megvilágosodik, és az összes csillagban átalakulás történik”. Mikor van tehát az az idő, amikor a villám keletről jön? Amikor az ég elsötétül, és a föld elhomályosul, akkor Isten elrejti arcát a világ elől, és ez az a pillanat, amikor az ég alatt mindent hatalmas vihar készül elborítani. Ugyanakkor éppen ekkor minden ember pánikba esik, fél a mennydörgéstől, retteg a villámok ragyogásától, és még inkább retteg az árvíz közeledtétől, olyannyira, hogy a legtöbben behunyják a szemüket, és várják, hogy Isten elszabadítsa haragját, és lesújtsa rájuk. És ahogy a különböző állapotok bekövetkeznek, a keleti villámlás azonnal megjelenik. Ez azt jelenti, hogy a világ keleti részén, attól kezdve, amikor elkezdődik a tanúságtétel Magáról Istenről, egészen addig, amikor munkálkodni kezd, amikor az isteni mivolt elkezdi uralkodni a földön – ez a keleti villámlás izzó fénycsóvája, amely mindig is beragyogta az egész világegyetemet. Amikor a föld országai Krisztus királyságává válnak, akkor az egész világegyetem megvilágosodik. Most van a keleti villámlás megjelenésének ideje. A megtestesült Isten munkálkodni kezd, és ráadásul közvetlenül isteni mivoltban beszél. Azt lehet mondani, hogy Isten akkor kezd el beszélni a földön, amikor a keleti villámlás megjelenik. Pontosabban, amikor a tróntól élő víz árad – amikor a trónról érkező

kijelentések megkezdődnek –, pontosan akkor kezdődnek meg hivatalosan a hét Lélek kijelentései. Ebben az időben a keleti villámlás is elkezdődik, az időtartama miatt pedig a megvilágítás mértéke is változik, és az általa beragyogott körnek is határa van. Azonban Isten munkájának mozgásával, a tervében bekövetkező változásokkal – az Isten fiain és népén végzett munka változásaival – a villám egyre inkább betölti eredendő funkcióját, úgy, hogy az egész világegyetemet megvilágítja, és nem marad utána hordalék vagy salak. Ez Isten 6000 éves irányítási tervének kikristályosodása, és maga a gyümölcs, amelyet Isten élvez. A „csillagok” nem az égen lévő csillagokra utal, hanem Isten minden fiára és népére, akik Neki dolgoznak. Mivel bizonyóságot tesznek Istenről Isten országában, és képviselik Őt az Ő királyságában, és mivel ők teremtmények, ezért „csillagoknak” nevezik őket. Az „átalakulni” az identitás és a státusz átalakulására utal: Az emberek földi emberekből a királyság embereivé válnak, és ezen túlmenően Isten velük van, és Isten dicsősége bennük van. Ennek eredményeképpen szuverén hatalmat gyakorolnak Isten helyett, és Isten munkája megtisztítja a bennük lévő mérget és szennyeződések, végső soron alkalmassá téve őket Isten használatára, Isten szívének megfelelően – ez e szavak jelentésének egyik aspektusa. Amikor az Istentől származó fénysugár megvilágítja az egész földet, az égen és a földön minden dolog különböző mértékben megváltozik, és az égen lévő csillagok is megváltoznak, a Nap és a Hold megújul, és a földi emberek ezt követően megújulnak – ez Isten munkája az ég és a föld között, és ez nem meglepő.

Amikor Isten megmenti az embereket – ez nem azokra vonatkozik, akik nem természetes módon kiválasztottak, hanem arra, amikor Isten megtisztítja és megítéli az embereket, és mindenki keservesen sír, vagy lesújtva esik ágynak, vagy lesújtják és a halál poklába taszítják Isten szavai miatt. Az emberek csak Isten kijelentéseinek köszönhetően kezdik megismerni önmagukat. Ha a dolgok nem így lennének, akkor az ő szemük egy varangyos béka szeme lenne – néznének felfelé, senki sem lenne meggyőződve, egyikük sem ismerné önmagát, nem tudnák, hogy mennyit nyomnak a latban. Az embereket valóban nagymértékben megrontotta a Sátán. Éppen Isten mindenhatósága miatt van az, hogy az ember rút arcát olyan élénk részletességgel ábrázolja, ami arra készíti az embert, hogy miután elolvasta, összehasonlítsa azt a saját igazi arcával. Az emberek mindannyian tudják, hogy úgy tűnik, Isten tökéletesen tisztában van vele, hány agysejtjük van a fejükben, nem is beszélve arról, hogy ismeri csúnya arcukat vagy legbensőbb gondolataikat. „Az egész emberi faj olyan, mintha osztályozták volna. E keletről érkező fénycsóva ragyogásában az egész emberiség eredeti formájában tárul fel, a szemük káprázik, nem tudják, mit tegyenek.” Ezekben a szavakban látható, hogy egy napon, amikor Isten munkája véget ér, Isten az egész emberiséget meg fogja ítélni. Senki sem fog tudni elmenekülni; Isten az egész emberiség népét egyenként fogja kezelni, anélkül, hogy egyetlenegyét is figyelmen kívül hagyna közülük, Isten szíve csak így lesz elégedett. Így hát Isten ezt mondja: „Olyanok továbbá, mint az állatok, amelyek menekülnek a világosságom elől, és hegyi barlangokban

keresnek menedéket – mégsem tűnhet el egyikük sem a világosságomból.” Az emberek alantas és alsóbbrendű állatok. A Sátán kezében élve olyan ez, mintha az ősi erdők mélyén, a hegyek között keresnének menedéket – de mivel semmi sem menekülhet meg attól, hogy Isten lángjaiban hamvadjon el, még akkor sem, ha a Sátán erőinek „védelme” alatt áll, hogyan is felejtethné el őket Isten? Amikor az emberek elfogadják Isten szavainak érkezését, Isten tolla lefesti az emberek különféle bizarr alakjait és groteszk állapotait; Isten úgy beszél, ahogyan az ember szükségleteihez és mentalitásához illik. Így az emberek számára Isten a pszichológiában jártasnak tűnik. Olyan ez, mintha Isten pszichológus lenne, de olyan is, mintha Isten a belgyógyász szakorvos lenne – nem csoda, hogy ennyire ismeri az embert, aki „bonyolult”. Minél inkább így gondolkodnak az emberek, annál inkább érzik Isten értékes voltát, és annál inkább érzik, hogy Isten alapos és kifürkészhetetlen. Olyan ez, mintha az ember és Isten között egy átléphetetlen égi határ húzódna, vagy mintha két ember a Chu folyó^a szemközti partjáról szemlélné egymást, és egyikük sem tudna mást tenni, mint figyelni a másikat. Ez azt jelenti, hogy a földi emberek csak a szemükkel nézik Istent; soha nem volt lehetőségük arra, hogy közről vizsgálják Őt, és csupán a ragaszkodás érzése van bennük Iránta. A szívükben mindig ott van az az érzés, hogy Isten szeretetre méltó, de mivel Isten olyan „szívtelen és érzéketlen”, soha nem volt lehetőségük arra, hogy a szívükben lévő gyötrelmről beszéljenek Előtte. Olyanok, mint egy gyönyörű fiatal feleség a férje előtt, akinek sosem volt alkalma, hogy felfedje valódi érzéseit a férje feddhetetlensége miatt. Az emberek önmagukat megvető szerencsétlenek, és így, törékenyséjük, önbecsülésük hiánya miatt, az emberek iránti gyűlöletem öntudatlanul is kissé fokozódik, és a szívemben lévő düh kitör. A gondolataimban ez olyan, mintha traumát éltem volna át. Már rég elvesztettem az emberbe vetett reményt, de mivel „az Én napom ismét közeledik az egész emberiséghez, ismét felébreszti az emberi fajt, még egy új kezdetet adva az emberiségnek”, újra összeszedem a bátorságot, hogy meghódítsam az egész emberiséget, hogy foglyul ejtsem és legyőzzem a nagy vörös sárkányt. Isten eredeti szándéka a következő volt: semmi mást nem tenni, mint meghódítani a nagy vörös sárkány ivadékát Kínában; csak ez tekinthető a nagy vörös sárkány legyőzésének, a nagy vörös sárkány leigázásának. Csak ez volna elegendő annak bizonyítására, hogy Isten Királyként uralkodik a földön, hogy bizonyítsa Isten nagy vállalkozásának megvalósulását, hogy Istennek új kezdete van a földön, és dicsőséget szerzett a földön. A végső, gyönyörű jelenet miatt Isten nem tehet mást, mint hogy kifejezi a szívében rejlő szenvedélyt: „Dobog a szívem, és a szívverésem ritmusát követve a hegyek ugrálnak örömben, a vizek táncolnak örömben, és a hullámok a sziklazátonyokat verdesik. Nehéz kifejezni, hogy mi van a szívemben.” Ebből látható, hogy amit Isten eltervezett, azt már megvalósította; ezt Isten előre elhatározta, és pontosan ez az, amit Isten lehetővé tesz az emberek számára, hogy megtapasztalják és

---

^a A „Chu folyó” a szemben álló hatalmak közötti határra utal átvitt értelemben.

lássák. A királyság kilátása gyönyörű; a királyság Királya a győztes, anélkül, hogy a fejétől a lábáig valaha is nyoma lett volna húsnak vagy vérnek, teljesen isteni elemekből áll. Egész teste szent dicsőségtől ragyog, amelyet emberi eszmék egyáltalán nem szennyeznek be; egész teste tetőtől talpig igazságosságtól és mennyei aurától ragyog, és magával ragadó illatot áraszt. Mint az Énekek énekében a szerelmes, Ő mégis szebb minden szentnél, magasztosabb az ősi szenteknél; Ő a példakép minden ember között, és emberhez nem hasonlítható; az emberek nem méltóak arra, hogy közvetlenül ránézzenek. Senki sem érheti el Istennek dicsőséges arcát, Isten megjelenését vagy Isten képmását; senki sem versenyezhet velük, és senki sem dicsérheti őket könnyen a szájával.

Isten szavainak nincs vége – olyan, mint a forrásból csordogáló víz –, soha nem apad el, és így senki sem tudja megfejtani Isten irányítási tervének titkait. Isten számára azonban ezek a titkok végtelenek. Isten különböző eszközöket és nyelvezetet használva sokszor beszélt már az egész világegyetem megújításáról és teljes átalakulásáról, minden alkalommal mélyrehatóbban, mint az előző alkalommal: „Azt akarom, hogy minden tisztátalan dolog hamuvá égjen a tekintetem alatt; azt akarom, hogy az engedetlenség minden fia eltűnjön a szemem elől, és soha többé ne maradjon fenn.” Miért mond Isten ismételten ilyeneket? Hát nem fél attól, hogy az emberek belefáradnak? Az emberek csak tapogatóznak Isten szavai között, és így akarják megismerni Istent, de soha nem jut eszükbe, hogy megvizsgálják magukat. Ezért Isten ezt a módszert alkalmazza, hogy emlékeztesse őket, hogy mindannyian megismerjék önmagukat, hogy önmagukból megismerjék az ember engedetlenségét, és így felszámolják engedetlenségüket Isten előtt. Olvasva, hogy Isten „rendet akar tenni”, az emberek hangulata egyszerre nyugtalanná válik, és az izmaik is mintha mozdulatlaná válnának. Azonnal visszatérnek Isten elé, hogy bírálják magukat, és így megismerjék Istent. Ezután – miután elhatározták magukat – Isten kihasználja az alkalmat, hogy megmutassa nekik a nagy vörös sárkány lényegét; így az emberek közvetlenül kapcsolatba kerülnek a szellemi birodalommal, és az elhatározásuk játszott szerep miatt az elméjük is szerepet kezd játszani, ami fokozza az ember és Isten közötti érzelmeket – ami nagyobb hasznára válik Isten testben végzett munkájának. Ily módon az embereken öntudatlanul is eluralkodik az a hangulat, hogy visszatekintsenek az elmúlt időkre. A múltban az emberek évekig egy homályos Istenben hittek; éveken át soha nem szabadult fel a szívük, képtelenek voltak nagy örvendezésre, és bár hittek Istenben, nem volt rend az életükben. Ugyanolyan volt, mint a hitre jutás előtt – az életüket még mindig üresnek és reménytelennek érezték, és a hitük akkoriban egyfajta összefonódásnak tűnt, ami nem volt jobb, mint a hitetlenség. Mióta megpillantották Magát a mai gyakorlati Istent, mintha az ég és a föld megújult volna; életük ragyogóvá vált, többé nem reménytelenek, és a gyakorlati Isten megérkezése miatt szívükben szilárdnak és lelkükben békésnek érzik magukat. Nem kergetik többé a szelet és nem kapaszkodnak árnyékba minden tettükben; nem céltalan többé a törekvésük, és nem

hadonásznak többé. A mai élet még csodálatosabb, és az emberek váratlanul beléptek a királyságba, Isten népévé váltak, és azután... Minél többet gondolnak erre az emberek a szívükben, ez annál édesebb; minél többet gondolnak erre, annál boldogabbak, és annál inkább ösztönzést kapnak arra, hogy szeressék Istent. Így, anélkül, hogy észrevennék, az Isten és az ember közötti barátság megerősödik. Az emberek jobban szeretik Istent, jobban megismerik Őt, és Isten munkája az emberben egyre könnyebbé válik, és már nem kényszeríti vagy készíti az embereket, hanem a természet menetét követi, és az ember a saját, egyedi funkcióját tölti be – csak így lesznek az emberek fokozatosan képesek megismerni Istent. Csak ez Isten bölcsessége – ez nem jár a legcsekélyebb erőfeszítéssel sem, és úgy fejt ki hatását, ahogyan az ember természetéhez illik. Így hát Isten ezen a ponton ezt mondja: „Az emberi világban való megtestesülésem során az emberiség az Én vezetésem alatt, akaratlanul jutott el a mai napig, és akaratlanul ismert meg Engem. De arról, hogy hogyan járjanak az előttük álló ösvényen, sejtelve sincs senkinek, senki sincs tisztában vele – és még kevésbé van bárkinek fogalma arról, hogy ez az út milyen irányba vezet. Csak úgy lesz képes bárki végigjárni az utat, hogy a Mindenható vigyáz rá; csak a keleti villámlás által vezetve lesz képes bárki átlépni a küszöböt, amely az Én országomba vezet.” Hát nem pontosan ez az összefoglalása annak, amit fentebb leírtam az ember szívében? Ebben rejlik Isten szavainak titka. Amit az ember a szívében gondol, az pontosan az, amit Isten a szájával szól, és amit Ő a szájával szól, az pontosan az, amire az ember vágyik. Pontosan itt leplezi le Isten a legügyesebben az ember szívét; ha nem így lenne, hogyan lehetne mindenkit őszintén meggyőzni? Nem ezt a hatást akarja-e elérni Isten a nagy vörös sárkány legyőzésével?

Valójában sok olyan szó van, amelyek esetében Isten szándéka nem a felszínes jelentésük feltűntetése. Sok szavában Isten egyszerűen csak szándékosan meg akarja változtatni az emberek elképzeléseit, és el akarja terelni a figyelmüket. Isten nem tulajdonít jelentőséget ezeknek a szavaknak, és ezért sok szó nem érdemel magyarázatot. Amikor az embereket Isten szavai olyan mértékben meghódították, ahogyan ez ma van, az emberek ereje elér egy bizonyos pontot, ezért Isten ezt követően újabb figyelmeztető szavakat mond – az alkotmányt, amelyet Ő ad ki Isten népének: „Bár a földet benépesítő emberi lények oly sokan vannak, akár a csillagok, Én mindannyiukat olyan pontosan ismerem, mint a saját tenyeremet. És bár az Engem »szerető« emberi lények is olyan megszámlálhatatlanok, mint a homokszemek a tengerben, csak néhányat választottam ki közülük: csak azokat, akik a ragyogó fényt követik, akik elkülönülnek azoktól, akik »szeretnek« Engem.” Valóban, sokan vannak, akik azt mondják, hogy szeretik Istent, de kevesen vannak, akik szívből szeretik Őt. Úgy tűnik, hogy ezt még csukott szemmel is világosan meg lehetne állapítani. Valójában ilyen az Istenben hívők egész világa. Ebből látjuk, hogy Isten most az emberek „osztályozásának” munkájához fordult, ami azt mutatja, hogy amit Isten akar, és ami Istent megelégyíti, az nem a mai egyház, hanem a kiválogatás utáni királyság. Ebben a

pillanatban újabb figyelmeztetést ad minden „veszélyes terméknek”: Hacsak Isten nem cselekszik, amint Isten elkezd cselekedni, ezeket az embereket kisöprik a királyságból. Isten soha nem tesz dolgokat felületesen. Ő mindig az „egy az egy és kettő az kettő” elve szerint cselekszik, és ha vannak olyanok, akiket nem kíván látni, akkor mindent megtesz, hogy kisöpörje őket, hogy megakadályozza, hogy a jövőben bajt okozzanak. Ezt hívják „a szemét kivitelének és alapos takarításnak”. Abban a pillanatban, amikor Isten közli az adminisztratív rendeleteket az emberekkel, bemutatja csodatetteit és mindazt, ami Benne van, azután pedig így szól: „A hegyekben számtalan vadállat él, de Előttem mind olyan szelídek, mint a bárányok; a hullámok alatt kifürkészhetetlen titkok rejlenek, de ezek ugyanolyan tisztán mutatkoznak Előttem, mint minden, ami a föld színén van; fenn az égbolton olyan területek vannak, amelyeket az ember soha nem érhet el, Én mégis szabadon járok azokon a megközelíthetetlen területeken.” Isten így érti ezt: Bár az ember szíve mindennél csalárdabb, és olyan végtelenül titokzatosnak tűnik, mint az emberek elképzeléseinek pokla, Isten úgy ismeri az ember tényleges állapotát, mint a tenyerét. Minden dolog között az ember vadabb és brutálisabb állat, mint a vadállat, Isten mégis annyira meghódította az embert, hogy senki sem mer felkelni és ellenállni. Valójában, ahogyan Isten akarja, az, amit az emberek a szívükben gondolnak, minden dolgok között a legbonyolultabb; kifürkészhetetlen, de Isten nem veszi figyelembe az ember szívét. Ő csupán úgy kezeli azt, mint egy kis férget a szeme előtt. Egyetlen szavával meghódítja; amikor csak akarja, lesújt rá; kezének legkisebb mozdulatával megfenyíti; tetszése szerint elítéli.

Ma minden ember a sötétségben él, de Isten érkezésének köszönhetően végre megismerik a világosság lényegét azáltal, hogy látták Őt. Szerte a világon olyan, mintha egy nagy fekete fazék lenne felfordítva a föld fölött, és senki sem tud levegőt venni; mindannyian meg akarják fordítani a helyzetet, de még soha senki nem emelte fel a fazekat. Csak Isten megtestesülése miatt nyílt meg hirtelen az emberek szeme, és meglátták a gyakorlati Istent. Ezért Isten kérdő hangon kérdezi őket: „Az ember soha nem ismert fel Engem a fényben, hanem csak a sötétség világában látott Engem. Nem vagytok-e ma pontosan ugyanebben a helyzetben? A nagy vörös sárkány tombolásainak csúcspontján történt, hogy formálisan testet öltöttem, hogy elvégezzem a munkámat.” Isten nem rejti el a szellemi világ valós körülményeit, és nem rejti el az ember szívének valós állapotát sem, ezért ismételten emlékezteti az embereket: „Nemcsak lehetővé teszem, hogy a népem megismerje a megtestesült Istent, hanem meg is tisztítom őket. Adminisztratív rendeleteim szigorúsága miatt az emberek nagy többségét még mindig az a veszély fenyegeti, hogy kivetem őket. Ha nem teszel meg mindent, hogy foglalkozz önmagaddal, hogy leigázd a saját testedet – hacsak ezt meg nem teszed, bizonyosan olyan tárgy leszel, amelyet megvetek és elutasítok, hogy a pokolba taszítsalak, ahogyan Pál is az Én kezemből kapott fenytést, amely elől nem volt menekvés.” Csak amint Isten egyre többet mond, akkor fognak az emberek jobban vigyázni lépéseikre és jobban félni Isten adminisztratív rendeleteitől; csak akkor lehet

Isten tekintélyét érvényre juttatni és az Ő fenségét világossá tenni. Itt ismét említésre kerül Pál, hogy az emberek megértsék Isten akaratát: Ne legyenek olyanok, akiket Isten megfenyít, hanem olyanok, akik figyelnek Isten akaratára. Csak ez készítheti az embereket arra, hogy félelmük közepette visszatekintsenek arra, hogy korábbi elhatározásuk Isten előtt nem volt képes teljesen eleget tenni Neki, ami még nagyobb megbánást és még több ismeretet ad nekik a gyakorlati Istenről. Tehát csak ezt követően nem kételkedhetnek Isten szavaiban.

„Az ember nem pusztán hús-vér testemben nem ismer Engem; mi több, nem értette meg a saját énjét, amely hús-vér testben lakozik. Az emberek oly sok éven át becsaptak Engem, kívülről jött vendégként kezelve Engem. Oly sokszor [...]”. Ez az „oly sokszor” felsorolja az ember Istennel való szembenállásának valóságát, és az embereknek valódi példákat mutat a fenyítésre; ez a bűn bizonyítéka, és ezt senki sem tudja újra megcáfolni. Mindenki úgy használja Istent, mint valami hétköznapi tárgyat, mintha Ő valami háztartási kellék lenne, amit úgy használhat, ahogy akar. Senki sem becsüli Istent; senki sem próbálta megismerni Isten szépségét, sem az Ő dicsőséges arcát, és még kevésbé szándékozik bárki is alávetni magát Istennek. Senki sem tekintett még soha úgy Istenre, mint valami szeretett dologra a szívében; mindannyian előrángatják Őt, amikor szükségük van Rá, és félredobják, figyelmen kívül hagyják, amikor nincs Rá szükségük. Olyan ez, mintha az ember számára Isten egy báb lenne, akit az ember tetszése szerint manipulálhat, és akitől azt követelhet, amit csak akar vagy amire vágyik. Isten azonban ezt mondja: „Ha a megtestesülésem idején nem éreztem volna együtt az ember gyengeségével, akkor az egész emberiség halálra rémült volna pusztán a megtestesülésem miatt, és ennek következtében az alvilágba zuhant volna.” Ez azt mutatja, hogy Isten megtestesülésének milyen nagy a jelentősége. Ő azért jött, hogy testben hódítsa meg az emberiséget, ahelyett, hogy az egész emberiséget elpusztította volna a szellemi birodalomból. Így amikor az Ige testté lett, senki sem tudta. Ha Isten nem törődött volna az ember gyarlóságával, ha az ég és a föld a feje tetejére állt volna, amikor Ő testté lett, akkor minden ember megsemmisült volna. Mivel az emberek természetében benne van, hogy szeretik az újat és gyűlölik a régit, s gyakran elfelejtik a rossz időket, amikor jól mennek a dolgok, és egyikük sem tudja, hogy milyen áldottak, Isten ismételten emlékezteti őket, hogy meg kell becsülniük, a nehezen kivívott márt, a holnap kedvéért még jobban meg kell becsülniük a márt, és nem szabad, mint az állat, a magasba kapaszkodniuk anélkül, hogy észrevennék a mestert, és nem lehetnek tudatlanságban az áldások felől, amelyek között élnek. Így az emberek jól neveltekké válnak, nem lesznek többé hencegőek és arrogánsak, és rájönnek, hogy nem az a helyzet, hogy az ember természete jó, hanem hogy Isten irgalma és szeretete szállt az emberre; mindannyian félnek a fenyítéstől, és ezért nem mernek többet tenni.

13. fejezet

Isten a nagy vörös sárkány összes leszármazottját utálja, és még jobban gyűlöli magát a nagy vörös sárkányt: ez a harag forrása Isten szívében. Úgy tűnik, hogy Isten mindent, ami a nagy vörös sárkányhoz tartozik, a tűz és kénkö távába kíván vetni, hogy porrá hamvassza. Olyan idők is vannak, amikor úgy tűnik, Isten legszívesebben kinyújtaná a kezét, hogy Maga pusztítsa el a nagy vörös sárkányt – csak ez törölhetné ki a szívében lakozó undort. A nagy vörös sárkány házában minden egyes személy emberi mivoltot nélkülöző vadállat, és ez az oka annak, hogy Isten mélyen elnyomta haragját, hogy a következőt mondja: „Minden népem és minden fiam között, vagyis azok között, akiket az egész emberi fajból kiválasztottam, ti a legalacsonyabb csoportba tartoztok.” Isten döntő csatát kezdett a nagy vörös sárkánnyal annak saját országában, és amikor terve beérik, el fogja pusztítani azt, és nem engedi tovább neki, hogy megrontsa az emberiséget vagy tönkretegy a lelküket. Isten mindennap szólítja szunnyadó népét, hogy megmentse őket, ám ők mindannyian kábult állapotban vannak, mintha altatót szedtek volna. Ha Isten akár csak egy pillanatra is abbahagyja az ébresztgetésüket, visszatérnek alvó állapotukba, teljesen feledékenyen. Úgy tűnik, mintha egész népe kétharmad részben megbénult volna. Nem ismerik saját szükségleteiket, sem saját hiányosságaikat, sőt még azt sem, hogy mit kellene viselniük vagy enniük. Ez kellőképpen mutatja, hogy a nagy vörös sárkány jókora erőfeszítést tett az emberek megrontására. Csúfsága Kína minden vidékére kiterjed, és oly mértékben megzavarta az embereket, hogy azok nem hajlandóak tovább ebben a dekadens, vulgáris országban maradni. Amit Isten a legjobban gyűlöl, az a nagy vörös sárkány lényege, és ezért emlékezteti az embereket mindennap haragjában, és ezért élnek azok mindennap az Ő haragos szeme előtt. Ennek ellenére a legtöbb ember még mindig nem tudja, hogyan keresse Istent; ehelyett csak ül, néz és várja, hogy kézből etessék. Ha éhen halnának sem lennének hajlandóak maguknak élelmet keresni. A Sátán rég megrontotta az ember lelkiismeretét, és az lényegében köszívűvé változott. Nem csoda, hogy Isten ezt mondta: „Ha nem buzdítottalak volna titeket, még mindig nem ébredtetek volna fel, hanem úgy maradtatok volna, mint aki megfagyott, és újra, mintha hibernálva lennétek.” Olyan, mintha az emberek téli álmod alvó állatok lennének, akik anélkül töltik el a telet, hogy enniük vagy inniuk kellene; pontosan ez Isten népének jelenlegi állapota. Éppen ezért Isten csak azt követeli, hogy az emberek ismerjék meg Magát a megtestesült Istent a fényben; nem igényli az emberektől, hogy nagyon megváltozzanak, és azt sem, hogy nagy fejlődés legyen az életükben. Ez elegendő lenne a piszkos, mocskos nagy vörös sárkány legyőzéséhez, és ezáltal ahhoz, hogy Isten nagy ereje még inkább megnyilvánuljon.

Amikor az emberek Isten szavait olvassák, csak azok szó szerinti jelentését értik, és képtelenek felfogni szellemi jelentőségüket. A pusztá szavak – „háborgó hullámok” – meghökkentettek minden hőst és bajnokot. Amikor Isten haragja megmutatkozik, szavai,

cselekedetei és természete nem a háborgó hullámok? Amikor Isten az egész emberiséget megítéli, az nem az Ő haragjának kinyilatkoztatása? Nem az az idő, amikor azok a háborgó hullámok erőre kapnak? A romlottságuk miatt az emberek közül ki nem él efféle háborgó hullámok közepette? Más szóval, ki nem él Isten haragja közepette? Amikor Isten katasztrófát kíván az emberiségre zúdítani, nem akkor látják-e meg az emberek a „sötét felhők zúgó hömpölygését”? Melyik ember nem menekül a katasztrófa elől? Isten haragja heves felhőszakadásként zúdul le és viharos szélként fújja ide-oda az embereket. Az emberek mind megtisztulnak Isten szavai által, mintha örvénylő hóviharral találkoznának. Az emberiség számára Isten szavait kifürkészni a legnehezebb. Isten a szavaival teremtette a világot, és szavaival vezeti és tisztítja meg az egész emberiséget. Végül pedig Isten az egész világegyetemet tisztaságát helyreállítja majd a szavaival. Mindabból, amit mond, látható, hogy Isten Lelkének létezése nem üres, és az emberek csak az Ő szavaiból kaphatnak egy kis betekintést a túlélés módját illetően. Minden ember becsben tartja az Ő szavait, ugyanis azok magukba foglalják az életről való gondoskodást. Minél inkább összpontosítanak az emberek Isten szavaira, annál több kérdést tesz fel nekik Isten – kérdéseket, amelyek zavarba hozzák őket, és esélyük sem lesz megválaszolni őket. Isten egymásutáni kérdései önmagukban elegendőek ahhoz, hogy az emberek jó darabig eltöprengjenek rajtuk, a szavainak többi részéről nem is beszélve. Istenben minden valóban teljes és bőséges, és semmi sem hiányzik. Az emberek mégsem élvezhetnek sokat belőle; ők csupán szavainak felszínét ismerik, mint az, aki látja a csirke bőrét, ám a húsát nem eheti meg. Ez azt jelenti, hogy az emberek szűkölködnek a szerencsében, olyannyira, hogy nem élvezhetik Istent. Elképzelései között minden embernek megvan a saját képe Istenről, ezért nem tudja senki, mi a homályos Isten vagy mi a Sátán képmása. Ezért, amikor Isten azt mondta, hogy „mivel amiben te hiszel, az csupán a Sátán képmása, és egyáltalán semmi köze nincs Magához Istenhez”, mindenki elnémult: oly sok éve hittek, mégsem tudták, hogy akiben hittek, az a Sátán, nem pedig Maga Isten. Hirtelen űrt éreztek odabenn, ám nem tudták, mit mondjanak. Aztán ismét kezdtek összezavarodni. Az emberek csak ilyen munkamód mellett tudják jobban elfogadni az új fényt, és ezáltal megtagadni a régi dolgokat. Bármilyen jónak is tűnnek azok a dolgok, nem lesznek elegendőek. Hasznosabb az emberek számára, ha megértik Magát a gyakorlati Istent; ez képessé teszi őket arra, hogy megszabadítsák szívüket az elképzeléseik által fenntartott állapottól, és engedjék, hogy csak Maga Isten foglalja el azt. Csak így érhető el a megtestesülés jelentősége, ami lehetővé teszi az emberek számára, hogy fizikai szemükkel megismerjék Magát a gyakorlati Istent.

Isten sokszor beszélt az embereknek a szellemi világ helyzetéről: „Amikor a Sátán Elém járul, nem hátrálok meg vad kegyetlenségétől, és az ocsmánysága sem rémít meg: egyszerűen nem veszek róla tudomást.” Amit az emberek ebből megértettek, az csak a valóság egy állapota; a szellemi világ igazságát nem ismerik. Mivel Isten testet öltött, a Sátán mindenféle vádaskodást bevetett, remélve, hogy így támadhatja Istent. Isten

azonban nem hátrál; egyszerűen csak beszél és munkálkodik az emberiség körében, lehetővé téve az emberek számára, hogy megtestesült testén keresztül megismerjék Őt. A Sátán dühtől vöröslő szemmel nézi ezt, és sok erőfeszítést tett annak érdekében, hogy Isten népét negatívvá tegye, hátrálásra készítse, sőt, tévútra vezesse. Isten szavainak hatása következtében azonban a Sátán teljesen elbukott, ami tovább fokozza vadságát. Isten ezért mindenkit emlékeztet: „Az életetekben eljőhet a nap, amikor ilyen helyzettel találkozol: készségesen hagyod, hogy a Sátán fogságába ess, vagy engeded, hogy elnyerjelek téged?” Bár az emberek nincsenek tudatában annak, hogy mi történik a szellemi világban, amint ilyen szavakat hallanak Istentől, óvatossá és félénkké válnak. Ez visszaveri a Sátán támadásait, ami elegendő ahhoz, hogy megmutassa Isten dicsőségét. Annak ellenére, hogy rég beléptek egy új munkamódszerbe, az emberek továbbra sincsenek tisztában a királyságban folyó élettel, és még ha meg is értik, hiányzik belőlük a tisztánlátás. Ezért, miután figyelmeztette az embereket, Isten bemutatta nekik a királyságbeli élet lényegét: „Az élet a királyságban az emberek és Maga Isten élete.” Mivel Maga Isten testet öltött, a harmadik égbeli élet megvalósult a földön. Ez nem pusztán Isten terve – Ő meg is valósította. Az idő múlásával az emberek jobban megismerik Magát Istent, és így egyre inkább képesek megízlelni a mennyei életet, mert valóban érzik, hogy Isten a földön van, nem pedig csak egy homályos mennyei Isten. Így a földi élet olyan, mint az égi. A valóság az, hogy a megtestesült Isten belekóstol az emberi világ keserűségébe, és minél inkább megteheti ezt, az annál inkább bizonyítja, hogy Ő Maga a gyakorlati Isten. Ezért a szavak: „Lakóhelyemen, amely az a hely, ahol rejtve vagyok – mindazonáltal a lakóhelyemen az összes ellenségemet legyőztem; a lakóhelyemen valós tapasztalatot szereztem a földi életről; a lakóhelyemen figyelem az ember minden szavát és cselekedetét, és felügyelem és vezénylem az emberi faj egészét” – elegendő bizonyítékot szolgáltatnak arról a tényről, hogy a mai Isten gyakorlati. Ténylegesen a testben él, ténylegesen megtapasztalja az emberi életet a testben, ténylegesen megérti az egész emberi mivoltot a testben, ténylegesen meghódítja az emberiséget a testben, ténylegesen döntő csatát vív a nagy vörös sárkány ellen a testben és Isten összes munkáját elvégzi a testben – nem Magának a gyakorlati Istennek a létezése ez? Mégis, nagyon ritkán vannak olyan emberek, akik meglátják a mondanivalót ezekben az Isten által közölt hétköznapi sorokban; pusztán átfutják azokat, és nem érzik Isten szavainak értékességét vagy ritkaságát.

Isten szavai különösen jól változnak át. A kifejezés, miszerint „mivel az emberek kómában fekszenek”, veszi Magának Istennek egy leírását, majd az egész emberiség állapotának leírásává módosítja. Itt a „hideg sugárzás eme robbanásai” nem a keleti villámot jelentik; hanem Isten szavait, vagyis az Ő munkavégzésének új módszerét. Tehát mindenféle emberi dinamikát láthatunk ebben: az új módszerbe való belépést követően mindenki elveszíti irányérzékét, és nem tudja, honnan jött, ahogy azt sem, hová tart. Az, hogy „a legtöbb embert eltalálják a lézerszerű sugarak” azokra utal, akiket az új módszerben kivetnek; ők azok, akik nem tudják állni a próbatételeket és nem bírják

elviselni a szenvedés finomítását, és ezért ismét a feneketlen mélységbe vetik őket. Isten szavai oly mértékben leplezik le az emberiséget, hogy az embereken félelem látszik amikor Isten szavait látják, és nem mernek megszólalni, mintha a szívükre célzó gépfegyvert láttak volna. Ugyanakkor azt is érzik, hogy Isten szavaiban jó dolgok rejlenek. Nagy az ellentmondás a szívükben, és nem tudják, mit tegyenek. Hitük miatt azonban csak megacélozzák magukat és jobban elmélyülnek az Ő szavaiban, attól félve, hogy Isten esetleg elhagyja őket. Épp, ahogyan Isten mondta: „Az emberek közül ki nem ebben az állapotban létezik? Ki nem az Én fényemben létezik? Még ha erős vagy, vagy ha gyenge vagy is, hogyan tudod elkerülni az Én fényem eljövételét?” Ha Isten használ valakit, akkor még ha gyenge is, Isten akkor is megvilágítja és megvilágosítja őt a fenyítése közepette; tehát minél többet olvassák az emberek Isten szavait, annál jobban megértik Őt, annál jobban félik Őt, és annál kevésbé merészelnek meggondolatlanok lenni. Az, hogy az emberek eljutottak oda, ahol ma vannak, csakis Isten nagy erejének köszönhető. Az Ő szavainak hatalma miatt – vagyis a szavaiban rejlő Lélek eredményeképp – rettegnek az emberek Istentől. Minél inkább feltárja Isten az emberiség valódi arcát, annál inkább nő a félelmük Iránta, és így egyre biztosabbá válnak létezésének valóságában. Ez egy jelzőfény az emberiség Isten megértéséhez vezető útján, egy ösvény, amelyet Ő adott nekik. Gondoljátok át alaposan: nem így van ez?

Vajon nem a fent elmondottak az a jelzőfény az emberiség előtt, amely megvilágítja az útját?

14. fejezet

Az emberek soha semmit sem fürkésztek ki Isten szavaiból. Ehelyett csupán felszínesen „értékelik” őket anélkül, hogy megértenék valódi jelentésüket. Ezért, bár a legtöbb ember szereti az Ő kijelentéseit, Isten rámutat arra, hogy valójában nem tartják becsben azokat. Ennek az az oka, hogy Isten meglátása szerint, bár az Ő szavai kincsek, az emberek nem ízlelték meg valódi édességüket. Mint ilyenek, ők csak „illúziókkal vigasztalják magukat”, ezáltal csillapítva mohó szívüket. Nemcsak Isten Lelke munkálkodik minden emberben, hanem ők természetesen megvilágosodást is kapnak Isten ígéből; csak egyszerűen túlságosan gondatlanok ahhoz, hogy valóban képesek legyenek értékelni annak lényegét. Az emberek fejében most van az a korszak, amelyben a királyság teljes mértékben megvalósul, de a lényegét tekintve, ez nem így van. Bár amit Isten megígért, azt meg is valósította, a tényleges királyság még nem érkezett meg teljesen a földre. Ehelyett, ahogy az emberiség változik, ahogy a munka előrehalad, és ahogy kelet felől villámlás jön – vagyis ahogy Isten ígéje elmélyül –, a királyság lassan létre fog jönni a földön, fokozatosan, de teljesen leereszkedve erre a világra. A királyság eljövételének folyamata egyben az isteni munka folyamata is a

földön. Eközben Isten az egész világegyetemben olyan munkához kezdett, amelyet a történelem során még egyetlen korszakban sem végzett: hogy a földet a maga teljességében újjászervezze. Például óriási változások mennek végbe az egész világegyetemben, ideértve a változásokat Izráel Államban, az államcsínyt az Amerikai Egyesült Államokban, a változásokat Egyiptomban, a változásokat a Szovjetunióban és Kína megdöntését. Amint az egész világegyetem megnyugodott és visszakerült a normális kerékvágásba, Isten földi munkája befejeződik; ekkor fog eljönni a királyság a földre. Ez a valódi jelentése a következő szavaknak: „Amikor a világ összes nemzete szétszakad, pontosan akkor fog létrejönni és formálódni az Én királyságom, valamint akkor fogok átalakulni és arccal az egész világegyetem felé fordulni.” Isten semmit sem rejt el az emberiség elől; folyamatosan beszélt az embereknek az Ő minden bőségéről – mégsem tudják kitalálni, hogy mire gondol, és egyszerűen csak elfogadják a szavát, mint a bolondok. A munka ezen szakaszában az emberek megtanulták Isten kifürkészhetetlenségét, ráadásul most már képesek értékelni az Ő megértésének nehéz feladatát; ezért úgy érezték, hogy manapság Istenben hinni a legnehezebb dolog, olyasmi, mint egy disznót megtanítani énekelni. Teljesen tehetetlenek, olyanok, mint a csapdába esett egerek. Valóban, nem számít, hogy egy embernek mennyi ereje van, vagy milyen mesteri a képessége, vagy hogy az illető határtalan lehetőségeket rejt magában, amikor Isten ígéjéről van szó, ezek a dolgok semmit sem jelentenek. Olyan, mintha az emberiség Isten szemében csak egy halom elégett papírhamu lenne – teljesen értéktelen, nemhogy bármiféle haszna lenne. Ez tökéletesen illusztrálja a következő szavak valódi jelentését: „Én az ő szemszögükből nézve, egyre rejtettebbé és egyre kifürkészhetetlenebbé váltam.” Ebből nyilvánvaló, hogy Isten munkája egy természetes fejlődést követ, és aszerint történik, amit az emberi érzékszervek képesek befogadni. Amikor az emberiség természete szilárd és rendíthetetlen, akkor az Isten által kimondott szavak teljesen megfelelnek az ő elképzeléseiknek, és ezek az elképzelések szinte olyanoknak tűnnek, mintha Istenhez hasonló kifejezések lennének, a legcsekélyebb különbség nélkül. Ez némileg tudatosítja az emberekben „Isten valóságát”, de nem ez az Ő elsődleges célja. Isten megengedi az embereknek, hogy megállapodjanak, mielőtt hivatalosan is elkezdené az Ő valódi munkáját a földön. Ezért e kezdetek során, amelyek annyira összezavarják az embereket, rájönnek, hogy korábbi elképzeléseik helytelenek voltak, és hogy Isten és az emberiség annyira különbözik egymástól, mint a menny és a föld, és egyáltalán nem hasonlítanak egymásra. Mivel Isten szavai többé nem értékelhetők az emberi elképzelések alapján, az emberek azonnal új megvilágításban kezdtek Istenre tekinteni; ennek következtében csodálkozva bámulják Istent, mintha a gyakorlati Isten ugyanolyan megközelíthetetlen lenne, mint egy láthatatlan és érinthetetlen Isten, és mintha a megtestesült Isten teste csupán egy külső héj lenne, amely nélkülözi az Ő lényegét. Bár Ő a Lélek megtestesülése, bármikor átváltozhat Lélekformába és tovaszállhat; az emberek ezért egy valamelyest óvatos gondolkodásmódot alakítottak ki. Isten említésére felruházzák Őt a saját

elképzeléseikkel, azt állítva, hogy Ő képes felhőkön és ködön lovagolni, vízen járni, és hirtelen megjelenni és eltűnni az emberek között. Másoknak még ennél is szemléletesebb magyarázataik vannak. Az emberek tudatlansága és belátásuk hiánya miatt Isten azt mondta: „Amikor azt hiszik, hogy ellenálltak Nekem, vagy megszegték adminisztratív rendeleteimet, Én még akkor is szemet hunyok felette.”

Isten csalhatatlan pontossággal tárja fel az emberiség rút ábrázatát és belső világát, soha a legcsekélyebb mértékben sem tévesztve el a célját. Még azt is mondhatjuk, hogy soha nem követ el semmiféle hibát. Ez olyan bizonyíték, amely teljesen meggyőzi az embereket. Isten munkája mögött álló alapelv miatt sok szava és tette olyan benyomást hagy maga után, amelyet lehetetlen kitörölni, és úgy tűnik, hogy az emberek ezért még mélyebben megértik Őt, mintha olyan dolgokat fedeztek volna fel Benne, amelyek még értékesebbek. „Az ő emlékezetükben, vagy olyan Isten vagyok, aki inkább kegyelmet tanúsít az emberek iránt, mintsem hogy megfenyítse őket, vagy Maga az Isten vagyok, aki nem gondolja komolyan, amit mond. Ezek mind az emberi gondolkodás szülte képzelgések, és nem felelnek meg a tényeknek.” Bár az emberiség soha nem tulajdonított jelentőséget Isten valódi arcának, „az Ő természetének külső oldalát” úgy ismerik, mint a tenyerüket; minduntalan hibákat keresnek Isten szavaiban és cselekedeteiben. Ez azért van, mert az emberek mindig olyan szívesen figyelnek a negatív dolgokra, és figyelmen kívül hagyják a pozitívakat, és pusztán lenézik Isten tetteit. Minél inkább azt mondja Isten, hogy alázatosan elrejtí Magát a lakhelyén, annál nagyobb követelményeket támaszt Vele szemben az emberiség. Azt mondják: „Ha a megtestesült Isten figyeli az emberiség minden cselekedetét és megtapasztalja az emberi életet, akkor miért van az, hogy Isten az esetek többségében nem ismeri a mi tényleges helyzetünket? Ez azt jelenti, hogy Isten valóban rejtve van?” Bár Isten mélyen belelát az emberi szívbe, mégis az emberiség tényleges körülményei szerint cselekszik, nem homályos és nem is természetfeletti. Annak érdekében, hogy az emberiséget teljesen megszabadítsa régi természetétől, Isten nem sajnálta az erőfeszítést, hogy különböző szempontok szerint beszéljen, feltárva az emberek valódi beállítottságát és ítéletet nyilvánítva az engedetlenségükről, az egyik pillanatban azt mondva, hogy mindenkivel foglalkozni fog, a másokban pedig azt hirdetve, hogy az emberek egy csoportját meg fogja menteni; vagy követelményeket támaszt az emberekkel szemben, vagy figyelmezteti őket; és fölváltva boncolja fel a bensőjüket, és biztosít kezelést. Így Isten szavainak vezetése alatt olyan, mintha az emberek a föld minden szegletébe elutaztak volna, és egy bőséges kertbe léptek volna be, amelyben minden virág azért verseng, hogy a legszebb legyen. Bármit is mond Isten, az emberiség belép az Ő szavába, mintha Isten egy mágnes lenne, amely magához vonz mindent, ami vasat tartalmaz. A szavakat olvasva: „Az emberek nem figyelnek Rám, ezért Én sem veszem őket komolyan. Nem figyelnek Rám, így Nekem sem kell keményebben dolgoznom rajtuk. Hát nem ez a legjobb mindkét világból?” úgy tűnik, Isten valamennyi embere ismét a feneketlen mélységbe taszítottatik, vagy ismét a létfontosságú pontjukon találják

el őket, teljes döbbenetben hagyva őket. Ezáltal újra belépnek a metódusba. Különösen összezavarodnak a következő szavakkal kapcsolatban: „Ha nem vagytok képesek betartani kötelességeiteket, mint az Én népem tagjai a királyságban, akkor megvetlek és elutasítalak benneteket!” A legtöbb ember annyira megbántva érzi magát, hogy könnyekre fakad, és azt gondolja: „Nehéz volt kimásznom a feneketlen mélységből, így semmi reményem nem lenne, ha újra beleesnék. Semmit sem nyertem az emberi világban, és mindenféle nehézségen és megpróbáltatáson mentem keresztül az életemben. Különösen azóta, hogy a hitre tértem, megtapasztaltam a szeretteim általi elhagyatottságot, a családom általi üldöztetést és a társadalom egyes tagjainak rágalmait, és nem élveztem a világ boldogságainak egyikét sem. Ha ismét a feneketlen mélységbe esem, nem még hiábavalóbban éltem-e az életemet?” (Minél többet rágódik ezen az ember, annál szomorúbbnak érzi magát.) „Minden reményemet Isten kezeire bízam. Ha Ő elhagy engem, akár most azonnal meg is halhatok... Nos, Isten mindent eleve elrendelt, így most csak arra törekedhetek, hogy szeressem Istent; minden egyéb másodlagos. Miért ez a sorsom?” Minél többen gondolkodnak így, annál közelebb kerülnek Isten mércéjéhez és szavainak céljához. Ily módon az Ő szavainak célja megvalósul. Miután az emberek meglátják Isten szavait, mindannyian belső ideológiai küzdelmet tapasztalnak meg. Egyetlen választásuk, hogy alávetik magukat annak, amit a sors diktál, és így Isten célja megvalósul. Minél nyersebbek Isten szavai, ennek következtében az emberek belső világa annál összetettebbé válik. Ez olyan, mint egy seb megérintése; minél erősebben érintik, annál jobban fáj, olyannyira, hogy az emberek élet és halál között lebegnek, és akár a túléléshez szükséges bizalmukat is elveszíthetik. Mint ilyen, az emberek csak akkor adhatják át igazi szívüket Istennek, amikor a legjobban szenvednek és a reménytelenség mélységeiben vannak. Az emberi természet olyan, hogy ha még egy halvány remény is megmarad, akkor nem Istenhez fordulnak segítségért, ehelyett önellátó módszereket alkalmaznak a természetes túléléshez. Ez azért van, mert az emberiség természete önelégült, és az emberek hajlamosak lenézni mindenki mást. Ezért mondta Isten: „Egyetlen emberi lény sem volt képes szeretni Engem a kényelem állapotában sem; egyetlen ember sem nyújtotta felém a kezét a béke és a boldogság idején, hogy részesülhessek örömükben.” Ez valóban kiábrándító; Isten megteremtette az emberiséget, de amikor az emberek világába jön, az emberek igyekeznek ellenállni Neki, és elűzni Őt a területükről, mintha csak valami árva lenne, aki a világban sodródik, vagy mint egy hazátlan világfi. Senki sem érez kötődést Isten iránt, senki sem szereti Őt igazán, és senki sem üdvözölte az Ő eljövetelét. Ehelyett Isten eljövetelét látva a felhők egy szempillantás alatt árnyékba borítják az örömteli arcokat, mintha hirtelen vihar közeledne, vagy mintha Isten elvehetné a családjuk boldogságát, és mintha Isten soha nem áldotta volna meg az embereket, hanem ehelyett mindig csak szerencsétlenséget hozott volna nekik. Ezért az emberek gondolkodásában Isten nem áldás, hanem inkább Valaki, aki mindig átkozza őket. Emiatt az emberek nem figyelnek Rá, nem üdvözlik Őt, mindig hidegek

Vele szemben, és mindig is ez volt a helyzet. Mivel az emberek ezeket a dolgokat őrzik Ma szívükben, Isten azt mondja, hogy az emberiség ésszerűtlen és erkölcstelen, és hogy még azokat az érzéseket sem lehet érzékelni bennük, amelyekkel az emberek állítólag fel vannak ruházva. Az emberek nem tanúsítanak semmiféle figyelmet Isten érzelmei iránt, hanem az úgynevezett „igazságosságot” használják fel, hogy Istennel foglalkozzanak. Sok éven át így voltak, és ezért Isten azt mondta, hogy a beállítottságuk nem változott. Ez arra utal, hogy nincs több lényegük, mint egy maréknyi tollnak. Azt lehetne mondani, hogy az emberek értéktelen nyomorultak, mert nem értékelik magukat. Ha még önmagukat sem szeretik, helyette önmagukat tapossák, akkor ez nem az értéktelenségüket mutatja? Az emberiség olyan, mint egy erkölcstelen nő, aki játszadozik önmagával, és önként odaadja magát másoknak, hogy meggyalázzák. Az emberek még így sem ismerik fel, hogy mennyire alantasak. Örömeiket lelik abban, hogy másoknak dolgoznak vagy másokkal beszélgetnek, mások irányítása alá helyezik magukat; nem éppen ez az emberiség hitványsága? Jóllehet nem tapasztaltam meg az életet az emberiség között, és nem tapasztaltam meg igazán az emberi életet, mégis nagyon világos képet kaptam minden mozdulatról, minden cselekedetről, minden szóról és minden tetről, amit az emberek tesznek. Képes vagyok még arra is, hogy leleplezzem az emberek legmélyebb szégyenét, olyannyira, hogy többé nem merik felfedni saját cinkosságukat, vagy nem mernek utat engedni a vágyuknak. Mint a csigák, akik visszahúzódnak a házukba, nem merik többé felfedni saját csúf állapotukat. Mivel az emberek nem ismerik önmagukat, legnagyobb hibájuk az, hogy hajlandóak mások előtt mutogatni bájaikat, megmutatva csúnya ábrázatukat; ez az a dolog, amit Isten a legjobban megvet. Ez azért van, mert az emberek közötti kapcsolatok abnormálisak, és hiányoznak az emberek közötti normális személyes kapcsolatok, még kevésbé léteznek az emberek és Isten közötti normális kapcsolatok. Isten ilyen sokat mondott, és mindezzel az volt a fő célja, hogy elfoglaljon egy helyet az emberek szívében, hogy megszabadulhassanak az oda beköltözött bálványoktól. Ezután Isten hatalmat gyakorolhat az egész emberiség felett, és elérheti a földi létezésének célját.

15. fejezet

A legnagyobb különbség Isten és az ember között az, hogy Isten szavai mindig egyenesen a lényegre tapintanak, és semmit sem titkolnak el. Így Isten természetének ez az aspektusa a mai első mondatban is megmutatkozik. Ez egyből leleplezi az ember valódi arcát, és nyíltan feltárja Isten természetét. Ez a forrása annak, hogy Isten szavai több szempontból is képesek eredményeket elérni. Az emberek azonban ezt nem értik meg; Isten szavain keresztül mindig csupán önmaguk megismerésére jutnak el, anélkül, hogy „elemezték” volna Istent. Mintha félnének attól, hogy megsértik Őt, vagy attól, hogy megöli őket a „komolyságuk” miatt. Valójában, a legtöbb ember, amikor Isten igéjéből

eszik és iszik, azt nem pozitív, hanem negatív szemszögből teszi. Azt lehet mondani, hogy most az emberek az Ő szavainak vezetése alatt elkezdtek „az alázatra és az alávetettségre összpontosítani”. Ebből nyilvánvaló, hogy az emberek egy másik végletbe kezdtek esni – abból, hogy egyáltalán nem figyelnek az Ő szavaira, a túlzott figyelem irányába. Azonban egyetlen ember sem lépett be pozitív szemszögből, és senki sem értette meg igazán Isten célját abban, hogy az emberek figyeljenek az Ő szavaira. Isten szavaiból tudjuk, hogy Neki nem kell személyesen megtapasztalnia a gyülekezeti életet ahhoz, hogy pontosan és tévedés nélkül megértse minden ember tényleges állapotát a gyülekezetben. Mivel az emberek még csak most jutottak el az új módszerbe való belépéshez, még nem szabadultak meg teljesen a negatív elemeiktől; az egyházban még mindig a holttestek szaga terjeng. Olyan ez, mintha az ember épp most vett volna be gyógyszert, és még mindig kábult, az öntudata még nem állt helyre teljesen. Olyan ez, mintha az embereket még mindig fenyegetné a halál, így a rettegés közepette még mindig nem tudnak túllépni önmagukon. „Az emberek mind olyan lények, akikből hiányzik az önismeret.” Az a mód, ahogyan ez a kijelentés elhangzik, még mindig az egyház építésén alapul. Annak ellenére, hogy az egyházban az emberek mindannyian odafigyelnek Isten szavaira, természetük mélyen megrögzött, kibogozhatatlan marad. Ezért beszélt Isten úgy, ahogyan az előző szakaszban tette, hogy megítélje az embereket, hogy büszkeségük közepette elfogadják, hogy szavai lesújtják őket. Bár az emberek öt hónapos finomításon mentek keresztül a feneketlen mélységben, a tényleges állapotuk még mindig az, hogy nem ismerik Istent. Még mindig züllöttek; egyszerűen csak valamivel óvatosabbá váltak Istennel szemben. Ez az első megfelelő lépés, amit az emberek megtesznek Isten szavainak megismerése útján; így, Isten szavainak lényegéhez kapcsolódva, nem nehéz belátni, hogy a munka előző része a mának egyengette az utat, és hogy csak most normalizálódott minden. Az emberek végzetes gyengesége az, hogy hajlamosak elválasztani Isten Lelkét az Ő testi énjétől, hogy személyes szabadságot nyerjenek, és elkerüljék az állandó kényszert. Ez az oka annak, hogy Isten az embereket „vidáman röpködő” kismadaraknak írja le. Ez az egész emberiség tényleges állapota. Ez az, ami minden embert a legkönnyebben megingat, és ez az a hely, ahol leginkább hajlamosak eltévedni. Ebben nyilvánvaló, hogy a Sátán munkája az emberiség körében nem más, mint ez a munka. Minél többet végez belőle a Sátán az emberekben, annál szigorúbbak Isten követelményei velük szemben. Ő megköveteli az emberektől, hogy figyelmüket az Ő szavainak szenteljék, míg a Sátán keményen dolgozik azon, hogy ezt megtörje. Isten azonban mindig is emlékeztette az embereket, hogy nagyobb figyelmet fordítsanak az Ő szavaira; ez a szellemi világban dúló háború csúcspontja. Ezt így lehet megfogalmazni: amit Isten az emberben akar tenni, az pontosan az, amit a Sátán el akar pusztítani, és amit a Sátán el akar pusztítani, az az emberen keresztül fejeződik ki, teljesen leplezetlenül. Vannak világos példák arra, hogy Isten mit tesz az emberekben: az állapotuk egyre jobb és jobb lesz. A Sátán emberiségben végzett rombolásának is megvannak az egyértelmű példái: az emberek

egyre romlottabbá válnak, és állapotuk egyre mélyebbre süllyed. Amint a helyzetük eléggé elkésérítővé válik, hajlamosak arra, hogy a Sátán fogságába kerüljenek. Ez az egyház tényleges állapota, amint azt Isten szavai bemutatják, és ez a szellemi világ tényleges helyzete is. A szellemi világ dinamikájának tükörképe ez. Ha az embereknek nincs önbizalmuk együttműködni Istennel, akkor fennáll a veszélye, hogy a Sátán foglyul ejti őket. Ez tény. Ha az emberek valóban képesek arra, hogy szívüket teljesen felajánlják Istennek, hogy elfoglalja, akkor az éppen úgy van, ahogy Isten mondta: „Amikor Előttem vannak, úgy tűnik, mintha az ölelésben lennének, tapasztalva annak melegét.” Ez azt mutatja, hogy Isten követelményei az emberiséggel szemben nem magasak; csupán arra van szüksége, hogy felkeljenek és együttműködjenek Vele. Hát nem könnyű és vidám dolog ez? Vajon ez az egyetlen dolog, ami minden hőst és nagy embert zavarba hozott? Olyan ez, mintha a tábornokokat egy csatatérről kiragadnák, és odatennék, hogy kötőtűvel kössenek – ezek a „hősök” a nehézségek miatt mozdulatlanok válnának, és nem tudnák, mit tegyenek.

Amelyik aspektusban Isten emberiséggel szemben támasztott követelményei a legnagyobbak, abban az aspektusban lesznek a leghevesebbek a Sátán támadásai az emberiség ellen, és így minden ember állapota ennek megfelelően tárul fel. „Közületek, akik Előttem álltok, ki lenne olyan tiszta, mint a fehér hó, és olyan makulátlan, mint a jáde?” Még mindig minden ember hízeleg Istennek és eltitkol Előle dolgokat; még mindig a saját különös mesterkedéseiket hajtják végre. Nem helyezték a szívüket teljesen Isten kezébe, hogy elégedetté tegyék Őt, mégis el szeretnék nyerni az Ő jutalmát a lelkesedésükkel. Amikor az emberek finom ételt esznek, Istent félreteszik, hagyják, hogy ott álljon, és várja, hogy „foglalkozzanak vele”; amikor az embereknek szép ruhájuk van, ott állnak a tükör előtt, élvezik saját szépségüket, és a szívük mélyén nem elégítik meg Istent. Amikor tekintélyük van, amikor fényűző élvezeteik vannak, akkor ott ülnek a státuszuk tetején, és elkezdik élvezni azt, de nem alázkodnak meg annak következtében, hogy Isten felemelte őket. Ehelyett a fenséges helyükön állnak, hangzatos szavaikat mondják, és nem figyelnek Isten jelenlétére, és nem is igyekeznek megismerni az Ő értékes voltát. Amikor az embereknek bálvány van a szívében, vagy amikor a szívüket valaki más foglalja el, az azt jelenti, hogy már megtagadták Isten jelenlétét, mintha Ő csak egy betolakodó lenne a szívükben. Rettegnek attól, hogy Isten elveszi mások irántuk érzett szeretetét, és hogy ezután magányosnak fogják érezni magukat. Isten eredeti szándéka az, hogy a földön semmi ne készítse az embereket arra, hogy figyelmen kívül hagyják Őt, és bár az emberek között lehet szeretet, de Istent nem lehet elűzni ebből a „szeretetből”. Minden földi dolog üres – még az emberek közötti érzések is, amelyeket nem lehet látni vagy megérinteni. Isten létezése nélkül minden teremtmény a semmibe térne vissza. A földön minden embernek vannak dolgai, amelyeket szeret, de senki sem tekintette még Isten szavait annak a dolognak, amit szeret. Ez határozza meg, hogy az emberek mennyire értik meg az Ő szavait. Bár az Ő szavai kemények, senkit sem sebeznek meg, mert az emberek nem igazán figyelnek rájuk; inkább csak

úgy figyelik őket, mint egy virágot. Nem úgy kezelik az Ő szavait, mint a gyümölcsöt, amit maguk is megízlelhetnek, ezért nem ismerik Isten szavainak lényegét. „Ha az emberek valóban képesek lennének meglátni kardom élességét, akkor menekülnének, mint a patkányok az odúikba.” Egy normális állapotban lévő ember, miután elolvasta Isten szavait, megdöbbenne, szégyenkezne, és képtelen lenne mások szemébe nézni. Manapság azonban az emberek pontosan az ellenkezőjét teszik – Isten szavait fegyverként használják, hogy csapást mérjenek másokra. Valóban nem ismernek szégyent!

Isten kijelentései által ebbe az állapotba kerültünk: „A királyságon belül nem csak kijelentések hagyják el az ajkamat, hanem a lábam is mindenhol ünnepélyesen lépked szerte a földeken.” Az Isten és a Sátán közötti háborúban Isten minden lépésnél győz. Munkáját nagyszabásúan terjeszti ki az egész világegyetemre, és mondhatnánk, hogy mindenütt ott vannak a lábnyomai és győzelmének jelei. A Sátán azt reméli, hogy mesterkedései során az országok szétszakításával megsemmisítheti Isten irányítását, de Isten kihasználta ezt a bomlasztást, hogy újjászervezze az egész világegyetemet – ám nem semmisíti meg azt. Isten minden nap tesz valami újat, de az emberek nem veszik észre. Nem figyelnek a szellemi világ dinamikájára, ezért képtelenek észrevenni Isten új munkáját. „A kozmoszon belül minden újként csillog az Én dicsőségem ragyogásában, olyan szívmengető látványt nyújtva, amely elragadja az érzékeket és felemeli az emberek lelkét, mintha most egy, az emberi képzelet által elgondolt, az egeken túli mennyországban létezne, amelyet a Sátán nem zavar, és amely mentes a külső ellenségek támadásaitól.” Ez előrevetíti Krisztus királyságának örömteli jelenetét a földön, és a harmadik ég helyzetét is bemutatja az emberiségnek: ott csak az Istenhez tartozó szent dolgok léteznek, a Sátán erőinek támadásai nélkül. A legfontosabb azonban az, hogy az emberek láthassák Maga Isten földi munkájának körülményeit: az ég egy új ég, és azt követően a föld is megújul. Mivel ez az élet Isten saját vezetése alatt zajlik, az emberek mind mérhetetlenül boldogok. Tudatukban a Sátán az emberiség „foglya”, és egyáltalán nem bátortalanok és nem félnek a létezése miatt. A közvetlen isteni útmutatás és vezetés miatt a Sátán minden mesterkedése kudarcba fulladt, és ez még arra is elegendő, hogy bizonyítsa, a Sátán többé nem létezik, mivel Isten munkája eltörölte. Ezért mondjuk, hogy „az egeken túli mennyországban létezik”. Amikor Isten azt mondta: „soha semmilyen zavar nem keletkezett, sem a kozmosz nem volt megosztott soha”, akkor a szellemi világ állapotára utalt. Ez a bizonyíték arra, hogy Isten győzelmet hirdet a Sátánnak, és ez Isten végső győzelmének a jele. Senki sem változtathatja meg Isten döntését, és senki sem ismerheti meg azt. Bár az emberek olvasták Isten szavait, és komolyan tanulmányozták azokat, mégsem képesek kifejezni azok lényegét. Például Isten azt mondta: „Repülő ugrásokat hajtok végre a csillagok felett, és amikor a Nap kilövi sugarait, eltörlöm a melegüket, és hatalmas, libatoll nagyságú hópelyheket küldök, melyek a kezemből sodródhatnak le. Amikor azonban meggondolom magam, az összes hó folyóvá olvad, és egy szempillantás alatt mindenütt

tavasza támad az ég alatt, és smaragd-zöld színűvé változik az egész táj a földön.” Bár az emberek talán el tudják képzelni ezeket a szavakat a gondolataikban, Isten szándéka nem ilyen egyszerű. Amikor az ég alatt mindenki kábult állapotban van, Isten kimondja az üdvösség hangját, és ezzel felébreszti az emberek szívét. Mivel azonban mindenféle katasztrófa éri őket, a világ sivárságát érzik, ezért mindannyian a halált keresik, és fagyos, jeges barlangokban tengődnek. A hatalmas hóviharak hidege úgy megfagyasztja őket, hogy nem tudnak életben maradni, mert nincs meleg a földön. Az emberek romlottsága miatt van, hogy egyre kegyetlenebbül gyilkolják egymást. Az egyházban pedig az emberek többségét egyszerre fogja elnyelni a nagy vörös sárkány. Miután az összes próbatétel elmúlt, a Sátán zavarásai megszűnnek. Így az átalakulás közepette az egész világot átjárja majd a tavasz, melegség borítja be a földet, és a világ tele lesz energiával. Ezek mind a teljes irányítási terv lépései. Az „éjszaka”, amelyről Isten beszélt, arra utal, amikor a Sátán örülete eléri a csúcspontját, ami az éjszaka folyamán fog bekövetkezni. Vajon nem ez történik épp most? Habár az emberek mindannyian Isten világosságának vezetése alatt maradnak életben, mégis az éjszaka sötétségének nyomorúságán mennek keresztül. Ha nem tudnak kiszabadulni a Sátán kötelékeiből, akkor örökké a sötét éjszaka közepette fognak élni. Nézd meg a Föld országait: Isten munkájának lépései miatt a földi országok „rohangálnak”, és mindegyik „keresi a saját megfelelő rendeltetési helyét”. Mivel Isten napja még nem jött el, a földön minden a sáros örvénylés állapotában marad. Amikor Ő nyíltan megjelenik az egész világegyetemnek, dicsősége betölti majd a Sion hegyét, és minden rendezett és tiszta lesz, ahogyan azt az Ő keze elrendezi. Isten szavai nemcsak a mához szólnak, hanem a holnapot is előre jelzik. A ma a holnap alapja, ezért a mai állapot szerint senki sem értheti meg teljesen Isten kijelentéseit. Csak az Ő szavainak teljes beteljesedése után lesznek képesek az emberek megérteni azokat a maguk teljességében.

Isten Lelke betölti a világegyetem minden terét, ugyanakkor minden emberben is munkálkodik. Ily módon az emberek szívében ez olyan, mintha Isten alakja mindenütt ott lenne, és minden helyen megtalálható lenne az Ő Lelkének munkája. Valóban, Isten testi megjelenésének célja az, hogy meghódítsa a Sátán e képviselőit, és végül megszerezze őket. A Lélek azonban, miközben a testben munkálkodik, a testtel is együttműködik, hogy átalakítsa ezeket az embereket. Mondhatjuk, hogy Isten tettei az egész világra kiterjednek, és hogy az Ő Lelke betölti az egész világegyetemet, de az Ő munkájának lépései miatt azok, akik rosszat cselekednek, nem kaptak büntetést, míg azok, akik jót cselekednek, nem kaptak jutalmat. Így nem méltatta mindenki a Földön az Ő tetteit. Ő egyszerre van minden dolog felett és minden dologban; sőt, Ő minden nép között van. Ez elegendő annak bizonyítására, hogy Isten valóban létezik. Mivel nem jelent meg nyíltan minden emberi lénynek, ezért az emberek olyan illúziókat alakítottak ki, mint például: „Ami az emberiséget illeti, úgy tűnik, hogy valóban létezem, ugyanakkor úgy tűnik, hogy nem is létezem.” Mindazok közül, akik most hisznek Istenben, egyikük sem teljesen, száz százalékig biztos abban, hogy Isten valóban létezik; mindannyian

három részben kételkednek és két részben hisznek. Ilyen az emberiség, ahogyan most áll. Az emberek manapság mind a következő helyzetben vannak: Hiszik, hogy van Isten, de nem látták Őt; vagy, nem hiszik, hogy van Isten, de sok nehézségük van, amit az emberek nem tudnak megoldani. Úgy tűnik, mindig van valami, ami behálózza őket, amiből nem tudnak szabadulni. Még ha hisznek is Istenben, úgy tűnik, hogy mindig éreznek egy kis bizonytalanságot. Ha azonban nem hisznek, akkor félnek, hogy veszteség éri őket, ha Ő mégis létezik. Ez az ő ambivalenciájuk.

„Az Én nevemért, az Én Lelkemért és az Én egész irányítási tervemért kicsoda képes minden erejével áldozatot hozni?” Isten azt is mondta: „Ma, amikor a királyság az emberi világban van, ez az az idő, amikor személyesen jöttem az emberiség közé. Van-e valaki, aki minden remegés nélkül ki tudna merészkedni a csatatérre az Én nevemben?” Isten szavainak célja ez: Ha Isten nem testben, közvetlenül végezné isteni munkáját, vagy ha nem öltött volna testet, hanem lekipásztorokon keresztül munkálkodna, akkor Isten soha nem lenne képes meghódítani a nagy vörös sárkányt, és nem tudna királyként uralkodni az emberek között. Az emberiség nem lenne képes megismerni Magát Istent a valóságban, így itt még mindig a Sátán uralkodna. Ezért a munkának ezt a szakaszát Istennek személyesen kell elvégeznie, a megtestesülés által. Ha a testet megváltoztatnák, akkor a tervnek ezt a szakaszát soha nem lehetne befejezni, mert az eltérő test jelentősége és lényege nem lenne ugyanaz. Az emberek csak úgy tudják felfogni ezeket a mondatokat, mint szavakat és doktrínákat, mert a lényegét Isten fogja fel. Isten mondta: „Mindazonáltal, mindent összevetve, senki sem érti, hogy ez a Lélek munkája vagy a test működése. Az embereknek egy egész életre lenne szükségük ahhoz, hogy ezt az egy dolgot részletesen megtapasztalják.” A Sátán oly sok éven át megrontotta az embereket, és már régen elvesztették a spirituális dolgok iránti tudatosságukat. Ebből kifolyólag Isten szavainak már egy egyetlen mondata is olyan, ami gyönyörködteti az emberek szemét. A Lélek és a lelkek közötti távolság miatt mindazok, akik hisznek Istenben, vágyakozást éreznek Iránta, mindannyian hajlandóak közelebb kerülni Hozzá, és kiönteni szívüket. Nem mernek azonban kapcsolatba kerülni Vele, ehelyett csak csodálattal maradnak. Ez a Lélek által birtokolt vonzóerő. Mivel Isten olyan Isten, akit az emberek szerethetnek, és Őbenne végtelen sok elem van, amit szerethetnek, mindenki szereti Őt, és mindenki meg akar bízni Benne. Valójában mindenki Istent szerető szívet hordoz magában – csak a Sátán zavarásai akadályozták meg, hogy az érzéketlen, nehéz felfogású, szálnalmas emberek megismerjék Istent. Ezért beszélt Isten az emberek valódi érzéseiről Iránta: „Az emberek soha nem vetettek meg Engem a szívük legbelsőbb zugaiban; inkább ragaszkodnak Hozzá a lelkük mélyén. [...] Az Én valóságom zavarba hozza az embereket, elképednek és tanácstalanok, és mégis hajlandóak elfogadni azt.” Az Istenben hívők szívének mélyén ez a tényleges állapot. Amikor az emberek valóban megismerik Istent, a Hozzá való viszonyulásuk természetesen megváltozik, és a lelkük működésének köszönhetően képesek szívük mélyéről dicséretet mondani. Isten ott van minden ember lelkének mélyén, de a Sátán

rontása miatt az emberek összetévesztették Istent a Sátánnal. Isten munkája ma éppen ezzel a problémával kezdődik, és a szellemi világban kezdettől végig ez állt a harc fókuszában.

16. fejezet

Emberi nézőpontból Isten oly nagyszerű, oly bőséges, oly csodálatos, oly kifürkészhetetlen; az emberek szemében Isten szavai magas röptűek, és a világ nagyszerű mesterműveként jelennek meg. De mivel az embereknek túl sok hibájuk van, és az elméjük túlságosan egyszerű, és ráadásul a befogadóképességük is túlságosan silány, attól függetlenül, hogy Isten milyen tisztán mondja ki szavait, ülve és mozdulatlanul maradnak, mintha mentális betegségben szenvednének. Amikor éhesek, nem értik meg hogy enniük kell; amikor szomjasak, nem értik meg, hogy inniuk kell; csak kiabálnak és sikoltoznak, mintha a lelkük mélyén leírhatatlan nehézségeket élnének át, mégis képtelenek beszélni róla. Amikor Isten megteremtette az emberiséget, az volt a szándéka, hogy az ember normális emberi mivoltában éljen, és Isten szavait ösztönének megfelelően fogadja el. De mivel az ember már a kezdet kezdetén engedett a Sátán kísértésének, ma is képtelen arra, hogy kiszabadítsa magát, és még mindig képtelen felismerni a Sátán által évezredekken keresztül végrehajtott csalárd terveket. Ráadásul az embernek hiányzik azon képessége, hogy teljes mértékben megismerje Isten szavait – s ez együttesen vezetett a jelenlegi helyzethez. A dolgok mai állása szerint az emberek még mindig a Sátán kísértésének veszélyében élnek, és így továbbra is képtelenek Isten szavait helyesen értékelni. A normális emberek beállítottságában nincs elvetemültség vagy csalárdság, az emberek normális kapcsolatban vannak egymással, nincsenek egyedül, és az életük nem középszerű és nem is dekadens. Így Isten is felmagasztaltatik mindenek között; az Ő szavai áthatják az embereket, az emberek békében élnek egymással és Isten gondviselése és védelme alatt, a földet harmónia tölti be, a Sátán zavarása nélkül, és Isten dicsősége a legnagyobb jelentőséggel bír az emberek között. Az ilyen emberek angyalokhoz hasonlatosak: tiszták, élénkek, soha nem panaszkodnak Istenre, és minden erőfeszítésüket kizárólag Isten földi dicsőségének szentelik. Most a fekete éjszaka ideje van – mindenki tapogatózik és keresgél, a koromfekete éjszakától égnek áll a hajuk, és nem tehetnek mást, mint hogy reszketnek; figyelmesen hallgatva az üvöltő északnyugati szelet, amely szellőkésről szellőkésre fúj, mintha az ember gyászos zokogása kísérné. Az emberek bánkódnak és siratják a sorsukat. Miért van az, hogy olvassák Isten szavait, de képtelenek megérteni azokat? Olyan, mintha életük a reménytelenség határán állna, mintha a halál leselkedne rájuk, mintha a végnapjuk lenne a szemük előtt. Éppen az ilyen nyomorúságos körülmények azok a pillanatok, amikor a törékeny angyalok Istenhez kiáltanak, és egyik gyászos kiáltásban a másik után mondják el saját megpróbáltatásukat. Éppen ez az oka annak, hogy az angyalok,

akik Isten fiai és népe között dolgoznak, soha többé nem szállnak alá az emberre; így akadályozva meg, hogy miközben hús-vér testben vannak, a Sátán manipulációjának fogságába kerüljenek, és képtelenek legyenek kiszabadítani magukat, és így csak a szellemi világban munkálkodnak, amely az ember számára láthatatlan. Így amikor Isten azt mondja: „Amikor felemelkedem a trónra az ember szívében, az lesz az a pillanat, amikor fiaim és népem uralkodni fognak a földön”, akkor arra az időre utal, amikor a földi angyalok élvezni fogják Isten mennybéli szolgálatának áldását. Mivel az ember az angyalok lelkének kifejeződése, Isten azt mondja, hogy az ember számára a földi lét olyan, mint a mennyben lenni; az ember számára Istent szolgálni a földön olyan, mint az angyaloknak közvetlenül Istent szolgálni a mennyben – és így az ember a földi napjai alatt a harmadik mennyország áldásait élvezi. Valójában ez az, amit ezek a szavak kifejeznek.

Isten szavaiban oly sok jelentés rejtőzik. „Amikor eljön a nap, az emberek meg fognak ismerni Engem a szívük mélyén, és emlékezni fognak Rám a gondolataikban.” Ezek a szavak az ember lelkéhez szólnak. Az angyalok gyarlóságuk miatt mindig mindenben Istentől függenek, és mindig is kötődtek Istenhez és imádták Istent. De a Sátán zavarása miatt nem tudnak segíteni magukon, és nem tudnak uralkodni magukon; Istent kívánják szeretni, de képtelenek arra, hogy teljes szívükből szeressék Őt, és ezért fájdalmat szenvednek. Csak amikor Isten munkája elér egy bizonyos pontot, akkor válhat valóra ezeknek a szegény angyaloknak a vágya, hogy őszintén szeressék Istent, ezért mondta Isten ezeket a szavakat. Az angyalok természete az, hogy szeressék, dédelgessék Istent és engedelmeskedjenek Neki, de a földön képtelenek voltak ezt megvalósítani, és nem volt más választásuk, mint türelmet gyakorolni egészen a jelen pillanatig. Megnézhetitek a mai világot: Minden ember szívében van egy Isten, de az emberek képtelenek megkülönböztetni, hogy a szívükben lévő Isten az igaz Isten vagy egy hamis isten, és bár szeretik ezt az Istenüket, képtelenek őszintén szeretni Istent, ami alatt azt értjük, hogy nem tudnak uralkodni önmagukon. Az ember Isten által felfedett csúnya arca a szellemi birodalomban a Sátán valódi arca. Az ember eredetileg ártatlan és bűn nélküli volt, és így az ember minden romlott, csúnya viselkedése a Sátán cselekedete a szellemi birodalomban, és hűen tükrözi a szellemi birodalom fejleményeit. „Ma képesítésekkel rendelkeznek az emberek, és azt hiszik, hogy a legkisebb gátlás nélkül parádézhatnak Előttem, és nevethetnek és viccelődhetnek Velem, és egyenrangúként szólhatnak Hozzám. Az ember még mindig nem ismer Engem, még mindig hiszi, hogy természetünk hasonló, hogy mindketten húsból és vérből vagyunk, és mindketten az emberi világban lakunk.” Ezt tette a Sátán az ember szívében. Sátán az ember elképzeléseit és pusztá szemét használja fel arra, hogy szembeszálljon Istennel, Isten azonban kétértelműség nélkül elmondja az embernek ezeket a történeteket, hogy az ember elkerülhesse az itteni katasztrófát. Minden ember halálos gyengesége az, hogy csak „egy húsból és vérből álló testet látnak, és nem érzékelik Isten Lelkét”. Ez az alapja az ember Sátán általi elcsábítása egyik aspektusának. Minden

ember azt hiszi, hogy csak az ebben a testben lévő Lélek nevezhető Istennek. Senki sem hiszi, hogy ma a Lélek testté lett és ténylegesen megjelent a szemük előtt; az emberek Istent két résznek látják – „a ruhának és a testnek” –, és senki sem úgy tekint Istenre, mint a Lélek megtestesülésére, senki sem látja, hogy a test lényege Isten természete. Az emberek képzeletében Isten különösen normális, de nem tudják, hogy ebben a normalitásban rejtőzik Isten mélységes jelentőségének egyik aspektusa?

Amikor Isten elkezdte befedni az egész világot, koromsötét lett, és miközben az emberek aludtak, Isten megragadta ezt az alkalmat, hogy leszálljon az emberek közé, és hivatalosan elkezdte a Lélek kibocsátását a föld minden sarkába, megkezdve az emberiség megmentésének munkáját. Elmondható, hogy amikor Isten elkezdte felvenni a test képét, Isten személyesen dolgozott a földön. Ezután kezdődött meg a Lélek munkája, és ott hivatalosan elkezdődött minden munka a földön. Kétezer éven keresztül Isten Lelke mindig is munkálkodott az egész világegyetemben. Az emberek ezt nem tudják és nem is érzékelik, de az utolsó napokban, amikor ez a korszak hamarosan lezárul, Isten leszállt a földre, hogy személyesen munkálkodjon. Ez azoknak az áldása, akik az utolsó napokban születtek, akik személyesen szemlélhetik a testben élő Isten képmását. „Amikor a mélység teljes felülete homályos volt, az emberek között kezdtem megízlelni a világ keserűségét. Lelkem beutazza a világot, és minden ember szívét szemügyre veszi, de ugyanígy Én is testet öltöttem Testemben hódítom meg az emberiséget.” Ilyen a harmonikus együttműködés a mennyei Isten és a földi Isten között. Végző soron az emberek azt fogják gondolatban hinni, hogy a földi Isten a mennyei Isten, hogy az eget és a földet és mindent, ami bennük van, a földi Isten teremtette, hogy az embert a földi Isten irányítja, hogy a földi Isten végzi a mennyei munkát a földön, és hogy a mennyei Isten testben jelent meg. Ez a végző célja Isten földi munkájának, és így ez a szakasz a legmagasabb szintű munka a test időszakában; isteni mivoltában valósul meg, és minden embert őszinte meggyőződésre készítet. Minél inkább keresik az emberek Istent az elképzeléseikben, annál inkább érzik úgy, hogy a földi Isten nem valódi. Isten tehát azt mondja, hogy az emberek üres szavak és doktrínák között keresik Istent. Minél inkább ismerik az emberek Istent az elképzeléseikben, annál ügyesebben beszélnek ezeket a szavakat és doktrínákat, és annál csodálatra méltóbbá válnak; minél inkább beszélnek az emberek a szavakat és doktrínákat, annál távolabb kerülnek Istentől, annál inkább képtelenek lesznek megismerni az ember lényegét, annál inkább engedetlenek Istennek, és annál inkább eltávolodnak Isten elvárásaitól. Isten elvárásai az emberrel szemben nem olyan természetfeletti, mint ahogyan azt az emberek képzelik, mégsem értette meg soha senki igazán Isten akaratát, és ezért mondja Isten: „Az emberek nagy többsége csak a határtalan égbolton, vagy a hullámozó tengeren, vagy a nyugodt tavon, vagy az üres szavak és doktrínák között keres.” Minél több követelményt támaszt Isten az emberrel szemben, annál inkább érzik az emberek, hogy Isten elérhetetlen, és annál inkább hiszik, hogy Isten hatalmas. Így az ő tudatukban az Isten szájából elhangzott minden szó elérhetetlen az ember számára, így Istennek nem

marad más választása, mint személyesen cselekedni; az embernek eközben a legcsekélyebb hajlama sincs arra, hogy együttműködjön Istennel, és csupán kitart amellett, hogy lehajtott fejjel, bűnei megvallásával próbál alázatos és engedelmes lenni. Így az emberek anélkül, hogy észrevennék, egy új vallásba, egy olyan vallási szertartásba kezdenek, amely még a felekezeti egyházak ceremóniáinál is szélsőségesebb. Ehhez az kell, hogy az emberek negatív állapotuk pozitívvá alakítása révén visszatérjenek a normális állapotba; ha nem, akkor az ember egyre mélyebb rabságba kerül.

Miért összpontosít Isten a hegyek és vizek leírására oly sok kijelentésében? Van szimbolikus jelentése ezeknek a szavaknak? Isten nemcsak azt engedi meg az embernek, hogy meglássa tetteit az Ő testi mivoltában, hanem azt is, hogy az ember megértse a hatalmát az égben. Ily módon, miközben az emberek kétséget kizáróan elhiszik, hogy ez a testet öltött Isten, a gyakorlati Isten tetteit is megismerik, és így a földi Isten a mennybe kerül, a mennyei Isten pedig a földre száll, csak ezután válnak az emberek képessé arra, hogy teljesebben szemléljék mindazt, ami Isten, és hogy nagyobb ismeretekre tegyenek szert Isten mindenhatóságáról. Minél inkább képes Isten meghódítani az emberiséget a testben, és minél inkább képes túllépni a test határain, hogy mind az egész világegyetem felett, mind azon keresztül utazzon, annál inkább képesek az emberek a gyakorlati Isten szemlélése alapján látni Isten tetteit, és így megismerni Isten munkájának igazságát az egész világegyetemben – hogy az nem hamis, hanem valódi –, és így megismerik, hogy a mai gyakorlati Isten a Lélek megtestesülése, és nem ugyanolyan húsvér testből való, mint az ember. Így mondja Isten: „De amikor dühömet szabadjára engedem, a hegyek azonnal darabokra szakadnak, a föld azonnal rázkódni kezd, a víz azonnal felszárad, és az embert azonnal katasztrófa sújtja.” Amikor az emberek Isten szavait olvassák, Isten testével azonosítják azokat, és így a szellemi birodalomban végzett munka és a szavak közvetlenül a testet öltött Istenre mutatnak, ami hatékonyabb eredményre vezet. Amikor Isten beszél, az gyakran a mennyből a földre, majd még egyszer a földről a mennybe szól, így valamennyi ember képtelen felfogni Isten szavainak motivációit és eredetét. „Amikor a mennyben vagyok, a csillagokat még soha nem ejtette pánikba jelenlétem. Ehelyett szívüket az Érttem végzett munkájukba fektetik.” Ilyen a mennyország állapota. Isten módszeresen elrendez mindent a harmadik mennyországban, ahol az Isten szolgálatában álló összes szolga a saját munkáját végzi Istennek. Soha semmit nem tettek Istennek engedetlenül, ezért nem vettetnek az Isten által elmondott pánikba, hanem ehelyett a szívüket a munkájukba fektetik; soha nincs rendetlenség, és így minden angyal Isten fényében él. Eközben a földi emberek engedetlenségük miatt, és mivel nem ismerik Istent, mind sötétségben élnek, és minél inkább ellenkeznek Istennel, annál inkább sötétségben élnek. Amikor Isten azt mondja: „Minél fényesebb a menny, annál sötétebb az alant lévő világ”, akkor arra utal, hogy Isten napja egyre közelebb kerül az egész emberiséghez. Így Isten 6000 éves elfoglaltsága a harmadik mennyországban hamarosan véget ér. Minden földi dolog belépett az utolsó fejezetbe,

és hamarosan mindegyik el lesz vágva Isten kezétől. Minél tovább mennek az emberek az utolsó napok időszakában, annál jobban megízlelhetik az emberi világban lévő romlottságot; minél tovább mennek az utolsó napok időszakában, annál jobban elnézőek a saját testüket illetően. Sok olyan ember is van, aki szeretné megfordítani a világ nyomorúságos állapotát, de reményük elvesz sóhajtozásaik közepette, Isten tettei miatt. Így, amikor az emberek megérik a tavasz melegét, Isten eltakarja a szemüket, és így sodródnak a gördülő hullámokon, és egyikük sem képes elérni a távoli mentőcsónakot. Mivel az emberek eredendően gyengék, Isten azt mondja, hogy nincs senki, aki megfordíthatná a dolgokat. Amikor az emberek elveszítik a reményt, Isten beszélni kezd az egész világegyetemhez. Elkezd az egész emberiség megmentését, és csak ezután élvezhetik majd az emberek az új életet, amely akkor jön el, mihelyt a dolgok megfordultak. A mai emberek az önbecsapás szakaszában vannak. Mivel az előttük álló út olyan kietlen és homályos, és mivel a jövőjük „korlátlan” és „határok nélküli”, e kor embereinek nincs kedvük harcolni, és csak úgy mulatják napjaikat, mint a Hanhao madár^a. Soha senki sem volt, aki komolyan kutatta volna az életet és az ember létének megismerését; ehelyett azt a napot várják, amikor a mennyei Megváltó hirtelen leszáll, hogy megfordítsa a világ nyomorúságos állapotát, és csak azután próbálnak majd meg igazán élni. Ilyen az egész emberiség valódi állapota és valamennyi ember mentalitása.

Ma Isten az ember jelenlegi mentalitásának fényében megjövendöli az ember jövőbeli új életét. Ez az a felbukkanó fénysugár, amelyről Isten beszél. Isten azt jövendöli meg, amit Isten végül el fog érni, illetve Isten Sátán feletti győzelmének gyümölcseit. „Én valamennyi ember fölött mozgok, és mindenütt figyelek. Soha semmi sem látszik öregnek, és egyetlen ember sem olyan, mint régen volt. A trónon pihenek, az egész világegyetem fölött nyugszom [...]”. Ez Isten jelenlegi munkájának eredménye. Isten minden kiválasztottja visszatér eredeti formájába, ami miatt az angyalok, akik annyi éven át szenvedtek, felszabadulnak, ahogyan Isten mondja: „az arcuk olyan, mint az ember szívében lévő szenté”. Mivel az angyalok a földön dolgoznak és Istent szolgálják a földön, és mivel Isten dicsősége szétterjed a világon, a menny a földre kerül, és a föld a mennybe emelkedik. Ezért az ember az a kapocs, amely összeköti a mennyet és a földet; a menny és a föld többé nincsenek külön, többé nincsenek elválasztva, hanem eggyé kapcsolódnak. Az egész világon csak Isten és az ember létezik. Nincs por vagy piszok, és minden megújul, mint egy kis bárány, aki az ég alatti zöld legelőn fekszik, és élvezi Isten minden kegyelmét. És a zöldellés megérkezése miatt felragyog az élet lehelete, mert Isten eljön a világba, hogy az ember mellett éljen az örökkévalóságig, ahogyan az Isten szájából elhangzott: „Ismét békésen lakhatok Sionban.” Ez a Sátán

---

^a A Hanhao madár története nagyon hasonlít Aesopus meséjéhez a hangyáról és a szöcskéről. A Hanhao madár inkább alszik, minthogy fészket építsen, amíg meleg az idő, annak ellenére, hogy szomszédja, egy szarka többször is figyelmezteti. Amikor beköszönt a tél, a madár halálra fagy.

legyőzésének jelképe, ez Isten megnyugvásának napja, és ezt a napot minden ember dicsérni és hirdetni fogja, és minden ember meg fog emlékezni róla. Amikor Isten megpihen a trónon, akkor fejezi be Isten a földi munkáját is, és ez az a pillanat, amikor Isten minden misztériuma megmutatkozik az embernek; Isten és az ember örökké harmóniában lesznek, soha nem válnak el egymástól – ezek a királyság gyönyörű jelenetei!

A misztériumokban rejtett misztériumok vannak; Isten szavai valóban mélyek és kifürkészhetetlenek.

17. fejezet

Valójában minden kijelentés, amely Isten szájából származik, ismeretlen az emberek számára; csupa olyan nyelv, amelyet az emberek még nem hallottak. Ezért mondhatjuk, hogy Isten szavai önmagukban misztériumok. A legtöbb ember tévesen azt hiszi, hogy a misztériumok közé csak olyan dolgok tartoznak, amelyekhez az emberek nem juthatnak el fogalmilag, olyan mennyei dolgok, amelyeket Isten most megismerni enged az embereknek, vagy annak igazsága, amit Isten a szellemi világban tesz. Ebből nyilvánvaló, hogy az emberek nem kezelik egyenlően Isten minden szavát, és nem is tartják sokra azokat; inkább arra összpontosítanak, amit ők maguk „misztériumnak” tartanak. Ez azt bizonyítja, hogy az emberek nem tudják, hogy mik Isten szavai, vagy mik a misztériumok; csupán a saját elképzeléseik keretein belül olvassák az Ő szavait. A valóság az, hogy nincs egyetlen olyan ember sem, aki igazán szereti Isten szavait, és pontosan ez a gyökere az Ő mondásának, miszerint „az emberek mesterei a megtévesztésemnek”. Nem arról van szó, hogy Isten azt mondja, hogy az emberek minden érdemet nélkülöznek, vagy hogy teljesen zavarodottak; ez az emberiség tényleges helyzetét jellemzi. Az emberek maguk sem nagyon tudják, hogy Isten valójában mennyi helyet foglal el a szívükben; ezt csak Maga Isten tudja teljes mértékben. Ezért jelenleg az emberek olyanok, mint a szopós csecsemők. Egyáltalán nincsenek tudatában, hogy miért isszák a tejet és miért kellene túlélniük. Csak az anya érti a csecsemő szükségleteit; nem hagyja, hogy éhen haljon, ahogyan azt sem, hogy a csecsemő halálra egye magát. Isten ismeri legjobban az emberek szükségleteit, ezért szavaiban olykor a szeretete testesül meg, olykor az ítélete nyilatkozik meg bennük, olykor a szívük mélyéig megsebzik az embereket, olykor pedig őszinték és komolyak. Ez teszi lehetővé, hogy az emberek érezzék Isten jóságát és megközelíthetőségét, és azt, hogy Ő nem valami elképzelt, tekintélyes alak, akit nem lehet megérinteni. Nem is a Mennyek Fia az emberek fejében, akinek nem lehet egyenesen a szemébe nézni, és még kevésbé hóhér, aki lemészárolja az ártatlanokat, ahogyan azt az emberek képzelik. Isten egész természete feltárul a munkájában; a megtestesült Isten természete ma is az Ő munkája révén jut kifejezésre. Így az Ő szolgálata a szavakból áll, nem pedig abból,

amit tesz, vagy ahogyan külsőleg megjelenik. Végző soron mindenki épülést nyer majd Isten szavaiból, és teljessé válik általuk. Isten szavai által vezetett tapasztalatainkban az emberek megszerzik a gyakorláshoz vezető utat, és Isten szájának szavai által megismerik az Ő teljes természetét. Az Ő szavai miatt Isten egész munkája beteljesedik, az emberek életre kelnek, és minden ellenség legyőzetik. Ez az elsődleges munka, amelyet senki sem hagyhat figyelmen kívül. Lássuk az Ő szavait: „Kijelentéseim mennydörgésként csengenek, fényt sugározva minden irányba és az egész földre, és a mennydörgés és villámlás közepette az embert leterítik. Soha egyetlen ember sem állt szilárdan a mennydörgés és villámlás közepette; a legtöbb ember halálra rémül az Én fényem érkezésekor, és nem tudja, mit tegyen.” Amint Isten kinyitja a száját, szavak jönnek elő. Mindent a szavakon keresztül valósít meg, minden átalakul általuk, és mindenki megújul általuk. Mire utal a „mennydörgés és villámlás”? És mire utal a „fény”? Isten szavai előtt egyetlen dolog sem menekülhet. Arra használja őket, hogy felfedje az emberek elméjét és megmutassa rútságukat; arra használja a szavakat, hogy elbánjon a régi természetükkel, és teljes népét teljessé tegye. Nem éppen ez-e Isten szavainak fontossága? Isten szavainak támogatása és megerősítése nélkül a teljes emberiség az egész világegyetemben már régen a nem létezés szintjére pusztított volna. Ez az alapelve annak, amit Isten tesz, és a módszere, ahogyan hatezer éves irányítási terve során munkálkodik. Ez mutatja Isten szavainak fontosságát, amelyek egyenesen az emberek lelkének mélyére hatolnak. Amint az emberek meglátják az Ő szavait, megdöbbennek, megrettennek, és sietve menekülnek. El akarnak szökni az Ő szavainak valóságától: ez az oka annak, hogy mindenhol láthatók ezek a „menekültek”. Amint Isten szavai elhangzanak, az emberek menekülőre fogják a dolgot. Ez az egyik aspektusa az emberiség rút képének, amelyet Isten ábrázol. Jelenleg minden ember fokozatosan ébred fel bódulatából; olyan, mintha korábban mindannyian demenciában szenvedtek volna – és most, hogy látják Isten szavait, úgy tűnik, hogy ennek a betegségnek a maradvány-hatásaitól szenvednek, és képtelenek visszanyerni korábbi állapotaikat. Valójában minden ember ilyen, és ez egyben e szavak hű ábrázolása is: „Sok ember, akit ez a halvány ragyogás megindít, nyomban felébred illúzióiból. Ám még senki sem ismerte fel, hogy a nap akkor jön el, amikor fényem leszáll a földre.” Ezért mondta Isten: „Az emberek többsége elnémul a hirtelen megjelenő fénytől.” Tökéletesen helyénvaló, ha így fogalmazunk. Isten emberiségről szóló leírásában nincs olyan rés, amely akár egy tűhegynek is helyet hagyna, és ezt valóban pontosan és tévedés nélkül fogalmazta meg – ezért van minden ember teljesen meggyőzve. Sőt, anélkül, hogy tudnának róla, az Isten iránti szeretetük a szívük mélyéről kezd felépülni. Csak így válik egyre valódibbá Isten ottani helyzete, és ez is egy módja annak, ahogyan Isten munkálkodik.

„Az emberek többsége egyszerűen csak zavarba jön; a fény megsebezte a szemüket, és a sárba taszította őket.” Mivel az ilyen emberek szembeszegülnek Isten akaratával (vagyis ellenállnak Istennek), amikor az Ő szavai eljönnek, lázadásuk miatt fenyítést szenvednek el; ezért mondják, hogy a fény megsebzte a szemüket. Az ilyen

embereket már átadták a Sátánnak; így az új munkába való belépéskor nem rendelkeznek sem megvilágosodással, sem megvilágítással. Mindazokat, akik nem rendelkeznek a Szentlélek munkájával, megszállta a Sátán, és a szívük mélyén nincs helye Istennek. Ezért mondják, hogy ezek az emberek „a sárba taszítottak”. Mindazok, akik ebben az állapotban vannak, a zűrzavar állapotában vannak. Nem tudnak a helyes útra lépni, és nem tudják visszaállítani a normalitást sem; minden gondolatuk ezzel ellentétes. A földön mindenkit a végtelenségig megrontott a Sátán. Az embereknek nincs életerejük, és a holttestek szagától bűzlenek. A föld valamennyi embere a baktériumok ragálya közepette él, amitől senki sem menekülhet. Nem akarnak túlélni a földön, de mindig érzik, hogy valami nagyobb dolog fog történni, amit az emberek a saját szemükkel láthatnak; ezért az emberek mind rákényszerítik magukat, hogy tovább éljenek. A szívükben már nagyon régóta nincs erő; csak láthatatlan reményeiket használják szellemi támaszként, és így tartják fenn a fejüket, hogy embernek tetsessék magukat, és vergődnek át földi napjaikon. Mintha minden ember a megtestesült ördög fia lenne. Ezért mondta Isten: „A rendetlenség borítja a földet, egy elviselhetetlenül szomorú látvány, amely közelről vizsgálva nyomasztó melankóliával árasztja el az embert.” Mivel ez a helyzet alakult ki, Isten elkezdte „szétszórni Lelke magvait” az egész világegyetemben, és elkezdte véghezvinni a megváltás munkáját az egész földön. E munka előmozdítása miatt kezdte Isten mindenféle katasztrófák záporát zúdítani, így mentve meg a keményszívű embereket. Isten munkájának szakaszaiban az üdvösség még mindig különböző katasztrófák formájában jelenik meg, és senki, aki elkárhozott, nem menekülhet meg tőlük. Csak a végén lehet majd olyan helyzetet elérni a földön, amely „olyan derűs, mint a harmadik ég: Itt az élőlények, nagyok és kicsik, harmóniában élnek egymással, egyszer sem keverednek »a száj és a nyelv konfliktusaiba«”. Isten munkájának egyik aspektusa az, hogy az egész emberiséget meghódítsa és a kiválasztott népet elnyerje az Ő szavai által; a másik pedig az, hogy a lázadás minden fiát meghódítsa a különféle katasztrófák révén. Ez Isten nagyszabású munkájának egyik része. Csak így valósulhat meg teljes mértékben az Isten által kívánt földi királyság, és ez az Ő munkájának azon része, amely tiszta arany.

Isten folyamatosan megköveteli, hogy az emberek felfogják a mennyi dinamikáját. Vajon valóban elérhetik ezt? A valóság az, hogy az emberek jelenlegi, tényleges, a Sátán több mint 5900 éve tartó rontása melletti állapota alapján ők nem hasonlíthatók Péterhez; ilyeneként, egyszerűen nem tudják ezt elérni. Ez Isten munkájának egyik módszere. Nem azt szeretné, hogy az emberek passzívan várakozzanak, azt szeretné, hogy ehelyett aktívan keressenek. Csak így lesz Istennek lehetősége arra, hogy munkálkodjon az emberekben. Jó lenne, ha egy kicsit több magyarázatot adnék neked; máskülönben az embereknek csak felületes megértésük lesz. Miután Isten megteremtette az emberiséget és lelkeket adományozott nekik, megparancsolta, hogy ha nem szólítják Őt, akkor nem tudnak majd kapcsolatba lépni a Lelkével, és így lehetetlen lesz a mennyei „műholdas televíziót” a földön fogni. Amikor Isten már nincs

az emberek lelkében, akkor üres hely marad más dolgok számára, és így a Sátán megragadja a lehetőséget, hogy bejusson. Amikor az emberek a szívükkel érintkeznek Istennel, a Sátán azonnal pánikba esik, és sietve menekül. Az emberiség kiáltásai révén Isten megadja nekik, amire szükségük van, de először nem „lakozik” bennük. Egyszerűen csak állandó segítséget nyújt nekik a kiáltásaik miatt, és ebből a belső erőből az emberek keménységre tesznek szert, hogy a Sátán ne merjen bejönni, hogy kedvére „játszadozhasson”. Tehát ha az emberek folyamatosan kapcsolódnak Isten Lelkéhez, a Sátán nem mer eljönni és zavarokat okozni. A Sátán zavarásai nélkül minden ember élete normális, és akkor Istennek lehetősége van arra, hogy akadálytalanul munkálkodjon bennük. Így amit Isten tenni akar, az az embereken keresztül érhető el. Ebből lehet tudni, hogy Isten miért követelte meg mindig az emberektől, hogy növeljék a hitüket, és mondta, hogy: „a földi ember érettségéhez mérten támasztok megfelelő követelményeket. Soha senkit nem hoztam nehéz helyzetbe, és azt sem kértem soha senkitől, hogy az Én kedvemért »vérét hullajtsa«”. A legtöbb ember értetlenül áll Isten követelményei előtt. Azon tűnődnek, hogy mivel az emberek nem rendelkeznek ezzel a képességgel, és a Sátán menthetetlenül megrontotta őket, Isten miért támaszt továbbra is követelményeket velük szemben. Vajon Isten ezzel nem hozza nehéz helyzetbe az embereket? Ünnepeles arcukat, majd félszeg tekintetüket látva nem tudod megállni nevetés nélkül. Az emberek különféle csúf megjelenései a legnevetésesebbek: néha olyanok, mint a gyerekek, akik szeretnek játszani, míg máskor olyanok, mint egy kislány, aki „anyukát” játszik. Néha olyanok, mint egy kutya, aki egeret eszik. Az ember nem tudja, hogy nevéssen vagy sírjon-e mindezekben a csúf állapotaikon, és gyakran minél kevésbé tudják az emberek felfogni Isten akaratát, annál inkább hajlamosak bajba kerülni. Ezért Isten következő szavai – „Az az Isten vagyok, aki csupán csöndre kényszeríti a teremtetést?” – elégségesek ahhoz, hogy megmutassák, mennyire ostobák az emberek, és azt is megmutatják, hogy ember nem értheti meg Isten akaratát. Még ha hangoztatja is, hogy mi az Ő akarat, képtelenek arra, hogy figyelmesek legyenek rá. Ők csak emberi akarat szerint végzik Isten munkáját. Ilyeneként hogyan tudják felfogni az Ő akaratát? „Járom a földet, mindenütt szétszórom illatomat, és mindenhol hátrahagyom alakomat. Minden hely hangom zengésétől visszhangzik. Az emberek mindenütt elidőznek a tegnap gyönyörű jelenein, mert valamennyi ember a múltra emlékezik...” Ez lesz a helyzet, amikor a királyság megalakul. Valójában Isten már több helyen megjövendölte a királyság megvalósulásának szépségét, és mindezek együttesen egy teljes képet alkotnak a királyságról. Az emberek azonban nem figyelnek rá; egyszerűen csak nézik, mintha rajzfilm lenne.

A Sátán évezredes rontása miatt az emberek mindig is sötétségben éltek, ezért az nem zavarja őket, és nem is vágnak a világosságra. Ez vezetett tehát a következőkhöz; ezért amikor ma megérkezik a fény, „mindannyian idegenkednek érkezésemtől, és elüldözik a fény érkezését, mintha az ember ellensége lennék a mennyben. Az ember védekező fénnel a szemében fogad Engem”. Bár a legtöbb ember megpróbálja

őszintén szeretni Istent, Ő mégsem elégedett, és még mindig elítéli az emberiséget. Ez zavarba ejtő az emberek számára. Mivel sötétségben élnek, még mindig úgy szolgálják Istent, mint ahogyan a fény hiányában teszik. Vagyis minden ember a saját elképzelései szerint szolgálja Istent, és amikor Ő eljön, ilyen az állapotuk, és képtelenek az új világosság elfogadásával szolgálni Őt; inkább a maguk által szerzett tapasztalataikkal szolgálják. Isten nem nyer örömet az emberiség „áhítatából”, ezért az emberek nem dicsérhetik a fényt a sötétségben. Ezért mondta Isten a fenti szavakat; ez egyáltalán nem ellentétes a valósággal, és nem Isten rossz bánásmódja az emberiséggel, és nem is az, hogy rosszat tesz nekik. A világ teremtése óta egyetlen ember sem ízlelte meg igazán Isten melegségét; az emberek mind védekező magatartást tanúsítottak Istennel szemben, mélységesen féltek attól, hogy lesújt rájuk és megsemmisíti őket. Így e 6000 év alatt Isten mindig is elcserélte a melegséget az emberek őszinteségéért, és továbbra is türelmesen vezette őket minden alkalommal. Ez azért van, mert az emberek annyira gyengék, és képtelenek teljesen megismerni Isten akaratát, vagy teljes szívből szeretni Őt, mert nem tehetnek mást, mint hogy alávetik magukat a Sátán manipulációjának. Mindazonáltal Isten toleráns marad, és egy napon, miután ilyen türelmes volt – vagyis amikor megújítja a világot –, már nem fog anyáskodni az emberek felett. Ehelyett nekik megfelelő megtorlást ad majd az embereknek. Ezért aztán ez fog történni: „Hullák sodródnak az óceán felszínén”, miközben „a víztől érintetlen helyeken más emberek még mindig nevetés és ének közepette élvezik azokat az ígéretek, amelyekkel Én kegyeskedtem nekik”. Ez egy összehasonlítás a büntetésben részesülők és a jutalmazottak rendeltetési helyei között. „Az óceán felszíne” az emberiség fenyítésének feneketlen mélységére utal, amelyről Isten beszélt. Ez a Sátán rendeltetési helye, és ez az a „nyughely”, amelyet Isten készített mindazoknak, akik ellenállnak Neki. Isten mindig is az emberiség őszinte szeretetét akarta, de az emberek ezt még nem tudják, és érzéketlenek iránta, és továbbra is a saját dolgukat végzik. Emiatt Isten minden szavában mindig dolgokat kér az emberektől, rámutat a hiányosságaikra és megmutatja számukra a gyakorlás útját, hogy e szavak szerint gyakorolhassanak. Megmutatta az emberekhez való hozzáállását: „Mégsem ragadtam meg véletlenül egyetlen emberi életet sem, hogy úgy játsszak vele, mintha játék lenne. Megfigyelem az ember által viselt fájdalmakat, és megértem az árat, amit fizetett. Amikor előttem áll, nem akarom az embert váratlanul elfogni, hogy megfenyítsem, és nem akarok neki nemkívánatos dolgokat adományozni. Ehelyett mindvégig csak gondoskodtam az emberről és adtam neki.” Amikor az emberek olvassák Isten e szavait, azonnal érzik az Ő melegségét, és azt gondolják: valóban, a múltban megfizettem az árat Istenért, ugyanakkor felszínesen is bántam Vele, és időnként panaszkodtam Neki. Isten mindig vezetett engem az Ő szavaival, és oly sok figyelmet fordít az életemre, mégis időnként úgy játszom vele, mintha játék lenne. Igazán nem kellene ezt tennem. Isten annyira szeret engem – akkor miért nem tudok eléggé igyekezni? Amikor ilyen gondolatok jutnak eszükbe, az emberek valósággal fel akarják pofozni magukat, és van, akinek még az orra is megrándul, és

hangosan felkiált. Isten megérti, hogy mit gondolnak, és ennek megfelelően szól, s ez a néhány szó – amelyek sem nem kemények, sem nem finomak – inspirálja az embereket a szeretetre Iránta. Végül Isten megjövendölte az Ő munkájában bekövetkező változást, amikor a királyság megalakul a földön: amikor Isten a földön van, az emberek meg tudnak szabadulni a katasztrófáktól és csapásoktól, és a kegyelemben sütkérezhetnek; amikor azonban megkezdődik a nagy nap ítéletét, akkor megjelenik minden ember között, és akkor fejeződik be minden munkája a földön. Ekkor, mivel eljön a nap, minden úgy lesz, ahogy a Bibliában meg van írva: „Aki gonosz, legyen gonosz ezután is [...], és aki szent, legyen szent ezután is!” A hamislelkűek a fenyítésre jönnek, a szentek pedig a trón elé járulnak. Egyetlen ember sem lesz képes elnyerni Isten elnézését; még a királyság fiai és népe sem. Ez mind Isten igazságossága, és ez mind az Ő természetének kinyilatkoztatása. Ő nem fog másodszor is törődést tanúsítani az emberiség gyengeségei iránt.

18. fejezet

Isten minden szava tartalmazza az Ő természetének egy részét. Isten természetét nem lehet szavakkal teljesen kifejezni, ami elég ahhoz, hogy megmutassa, mennyi gazdagság van benne. Amit az emberek láthatnak és megérintheynek, az végül is korlátozott, ahogyan az emberek képessége is. Bár Isten szavai világosak, az emberek képtelenek teljesen megérteni azokat. Vegyük például ezeket a szavakat: „A villámlás fényénél minden állat a valódi alakjában mutatkozik meg. Ugyanígy, az Én világosságom által megvilágítva, az ember visszanyerte egykori szentségét. Ó, régi korrupt világ! Végre a mocskos vízbe bukott, és a felszín alá süllyedve iszappá oldódott!” Isten minden szava tartalmazza az Ő lényét, és bár minden ember ismeri ezeket a szavakat, soha senki sem tudta a jelentésüket. Isten szemében mindazok, akik ellenállnak Neki, az Ő ellenségei, vagyis akik a gonosz szellemekhez tartoznak, azok állatok. Ebből megfigyelhetjük az egyház valódi állapotát. Isten szavai minden embert megvilágosítanak, és ebben a fényben megvizsgálják magukat anélkül, hogy mások kioktatásának, fenyítésének vagy közvetlen elutasításának lennének kitéve, anélkül, hogy más emberi módszerek alá vették volna, és anélkül, hogy mások mutatnának rá dolgokra. „Mikroszkopikus perspektívából” nagyon világosan látják, hogy valójában mennyi betegség van bennük. Isten szavaiban a szellem minden fajtája osztályozódik és eredeti formájában tárul fel; az angyalok szellemével rendelkezők egyre jobban megvilágíttatnak és megvilágosodnak, ezért Isten szavai szerint „visszanyerik egykori szentségüket”. Ezek a szavak az Isten által elért végeredményen alapulnak. Egyelőre persze ez az eredmény még nem érhető el teljesen – ez csak egy ízelítő, amelyen keresztül Isten akarata majd láthatóvá válik. Ezek a szavak elégségesek ahhoz, hogy megmutassák, hogy az emberek nagy része össze fog omlani Isten szavai alatt, és

vereséget k szenved majd minden nép fokozatos megszentelődésének folyamatában. Itt az „iszappá oldódott” nem mond ellent annak, hogy Isten tűzzel pusztítja el a világot, a „villámlás” pedig Isten haragjára utal. Amikor Isten szabadjára engedi az Ő nagy haragját, ennek következtében az egész világ mindenféle katasztrófát fog átélni, mint például egy vulkán kitörés. A magasban állva az égben látható, hogy a földön mindenféle csapás közeledik az egész emberiséghez, amely napról napra közeledik. A magasból lenézve a föld sokféle olyan jelenetet mutat, mint amilyenek egy földrengést megelőznek. Folyékony tűz száguld ellenőrizetlenül, a láva szabadon áramlik, a hegyek elmozdulnak, és hideg fény csillog mindenütt. Az egész világ tűzbe borult. Ez a jelenet Isten haragjának elszabadulása, és ez az Ő ítéletének ideje. Mindazok, akik testből és vérből valók, képtelenek lesznek elmenekülni. Így nem lesz szükség országok közötti háborúkra és emberek közötti konfliktusokra az egész világ elpusztításához; ehelyett a világ majd „tudatosan elszórakozik” Isten büntetésének bölcsőjében. Senki sem fog tudni elmenekülni; minden egyes embernek egyenként kell átmennie ezen a megpróbáltatáson. Ezután az egész világegyetem ismét szent ragyogásban fog tündökölni, és az egész emberiség ismét új életet kezd. Isten pedig megpihen majd a világegyetem felett, és minden nap megáldja az egész emberiséget. A menny nem lesz elviselhetetlenül sivár, hanem visszanyeri azt az életerőt, amellyel a világ teremtése óta nem rendelkezett, és a „hatodik nap” eljövetele lesz az, amikor Isten új életet kezd. Isten és az emberiség egyaránt nyugalomra tér, és a világegyetem többé nem lesz zavaros és szennyes, hanem megújul. Ezért mondta Isten: „A Föld többé nem halálosan csendes és néma, a menny többé nem sivár és szomorú.” A mennyek országában soha nem volt igazságtalanság vagy emberi érzelmek, vagy az emberiség bármely romlott beállítottsága, mert ott nincs jelen a Sátán háborgatása. Az „emberek” mind képesek megérteni Isten szavait, a mennyei élet pedig örömteli élet. A mennyben mindenki bölcsességgel és Isten méltóságával rendelkezik. A menny és a föld közötti különbségek miatt a menny polgárait Isten nem nevezi „embereknek”, hanem „lelkeknek” hívja őket. E két szó között lényeges különbségek vannak – azokat, akiket most „embereknek” neveznek, megrontotta a Sátán, míg a „lelkeket” nem. A végén Isten a földi embereket a mennyei lelkek tulajdonságaival rendelkező lényekké változtatja, és akkor már nem lesznek kitéve a Sátán zavarásának. Ez az igazi jelentése a következő szavaknak: „Szentségem kiterjedt az egész világegyetemre.” „A föld az ősi formájában a mennyhez tartozik, és a menny egyesült a földdel. Az ember a zsinór, amely összeköti az eget és a földet, és az ember szentsége miatt, az ember megújulása miatt a menny többé nem rejtőzik el a föld elől, és a föld többé nem néma a menny iránt.” Ezt az angyalok lelkével rendelkező emberekre utalva mondja, és ezen a ponton az „angyalok” ismét képesek lesznek békésen együtt élni, és visszanyerni eredeti állapotukat, többé nem választja el őket a test a menny és a föld birodalma között. A földi „angyalok” képesek lesznek kommunikálni a mennyei angyalokkal, a földi emberek megismerik a menny titkait, a mennyei angyalok pedig az emberi világ titkait. A menny és a föld egyesülni fog, nem

lesz köztük távolság. Ez a királyság megvalósulásának szépsége. Ez az, amit Isten beteljesít, és ez az, amire minden ember és lélek vágyik. A vallásos világban élők azonban semmit sem tudnak erről. Ők csak arra várnak, hogy Jézus, a Megváltó eljöjjön egy fehér felhőn, és elvigye a lelküket, és a „szemetet” szétszórva hátrahagyja a földön („szemét” itt a holttestekre utal). Vajon ez nem egy olyan gondolat, ami minden emberben közös? Ezért mondta Isten: „Ó, a vallásos világ! Hogyne pusztítaná el az Én földi hatalmam?” Isten népének földi kiteljesedése miatt a vallásos világ meg fog dőlni. Ez az igazi jelentése a „hatalomnak”, amelyről Isten beszélt. Isten azt mondta: „Van-e bárki, aki az Én időmben meggyalázza nevemet? Minden ember Felém fordítja félelemmel teli tekintetét, és szívükben titokban Hozzám kiáltanak.” Ezt mondta Ő a vallásos világ megsemmisülésének következményeiről. Az Ő szavai miatt teljes egészében behódol majd Isten trónja előtt, és nem várja többé, hogy fehér felhő szálljon alá, vagy az égre nézzen, hanem ehelyett legyőzetik Isten trónja előtt. Erre utalnak a következő szavak: „szívükben titokban hozzám kiáltanak” – ez lesz a vallásos világ kimenetele, amelyet Isten teljesen le fog győzni. Ez az, amire Isten mindenhatósága utal – az összes vallásos ember, az emberiség leglázasabbjainak ledöntése, hogy soha többé ne ragaszkodjanak saját elképzeléseikhez, hogy megismerhessék Istent.

Bár Isten szavai többször is megjósolták a királyság szépségét, beszéltek annak különböző aspektusairól és különböző nézőpontokból írták le, mégsem tudják teljesen kifejezni a Királyság korának minden körülményét, mert az emberek befogadóképessége túlságosan hiányos. Az Ő kijelentéseinek minden szava elhangzott, de az emberek nem néztek bele egy fluoroszkópon keresztül, úgymond röntgensugarakkal, és így megfosztattak a tisztánlátástól és a megértéstől, sőt, össze vannak zavarodva. Ez a test legnagyobb hibája. Bár szívükben az emberek szeretni akarják Istent, a Sátán zavarása miatt ellenállnak Neki, ezért Isten újra és újra megérinti az emberek érzéketlen és tompa szívét, hogy megelevenedjenek. Mindaz, amit Isten leleplez, az a Sátán rútsága, ezért minél durvábbak az Ő szavai, annál jobban megszégyenül a Sátán, annál kevésbé kötődik az emberek szíve, és annál inkább fel lehet ébreszteni az emberek szeretetét. Isten így működik. Mivel a Sátán lelepleződött, és átláttak rajta, többé nem meri elfoglalni az emberek szívét, és így az angyalokat nem zavarja többé. Így módon teljes szívükből és elméjükből szeretik Istent. Csak ekkor válik világossá, hogy az angyalok valódi énjükben Istenhez tartoznak és Istent szeretik. Isten akaratát csak ezen az úton lehet megvalósítani. „Minden emberi lény szívében most már van hely számomra. Többé nem fogok ellenszenvvel vagy elutasítással találkozni az emberek között, mert nagyszerű munkám már beteljesedett, és nincs többé akadályozva.” Ez az értelme a fent leírtaknak. A Sátán zavarása miatt az emberek nem találnak időt arra, hogy szeressék Istent, aztán állandóan a világ dolgaiba bonyolódnak, és a Sátán félrevezeti őket, úgyhogy zavarodottságból cselekszenek. Ezért mondta Isten az emberiségről, hogy „annyi nehézségen mentek keresztül, a világ annyi igazságtalanságán, az emberi birodalom

annyi viszontagságán, de most az Én világosságomban lakoznak. Ki ne sírna a tegnapi igazságtalanságok miatt?” Amikor az emberek ezeket a szavakat hallják, úgy érzik, hogy Isten társuk a nyomorúságban, együtt érez velük, és ilyenkor osztozik panaszaikban. Hirtelen átérzik az emberi világ fájdalmát, és azt gondolják: „Ez annyira igaz – soha semmit nem élveztem a világon. Amióta kijöttem anyám méhéből, egészen mostanáig, megtapasztaltam az emberi életet, és nem nyertem semmit, de nagyon sokat szenvedtem. Ez az egész olyan üres! És most annyira megrontott a Sátán! Ó! Ha nem Isten üdvössége érdekében, akkor – ha majd eljön a halálom ideje – nem a semmiért éltem-e az egész életemet? Van-e értelme az emberi életnek? Nem csoda, hogy Isten azt mondta, hogy minden, ami a nap alatt van, üres. Ha Isten ma nem világosított volna meg, még mindig a sötétségben lennék. Milyen szerencsétlen!” Ezen a ponton a szívükben felmerül a kétely: „Ha nem nyerhetem el Isten ígését, hogyan tudnám továbbra is megtapasztalni az életet?” Mindenki, aki ezeket a szavakat olvassa, könnyezni kezd, miközben imádkozik. Ilyen az emberi lélek. Lehetetlen lenne, hogy valaki úgy olvassa ezt, hogy ne legyen semmilyen reakciója, hacsak nem mentálisan labilis. Isten minden nap feltárja mindenfajta ember állapotát. Ő a nevükben ad hangot sérelmeinek. Néha segít az embereknek győzni és sikeresen átjutni egy bizonyos körülményen. Néha megmutatja az embereknek az „átalakulásukat”. Máskülönben az emberek nem tudnák, hogy mennyit fejlődtek az életben. Néha Isten rámutat az emberek valóságos tapasztalataira, néha pedig rámutat a hiányosságaikra és hibáikra. Néha új követelményeket támaszt velük szemben, és néha rámutat arra, hogy mennyire értik Őt. Azonban Isten azt is mondta: „Oly sok embertől hallottam szívből jövő szavakat, oly sok ember beszámolóját a fájdalmas tapasztalatairól a szenvedés közepette; oly sokakat láttam, akik a legszörnyűbb helyzetben rendületlenül hűséget fogadtak Nekem, és sokakat láttam, amint a sziklás ösvényen járva a kiutat keresték.” Ez a pozitív szereplők leírása. Az „emberi történelem drámájának” minden egyes epizódjában nemcsak pozitív, hanem negatív szereplők is voltak. Ezért Isten a továbbiakban feltárja ezeknek a negatív szereplőknek a rútságát. Így csak az „árulókkal” való szembeállításuk révén tárul fel az „igaz emberek” rendíthetetlen hűsége és rettenthetetlen bátorsága. Minden ember életében vannak negatív tényezők és kivétel nélkül vannak pozitív tényezők is. Isten mindkettőt arra használja, hogy feltárja az igazságot minden emberre vonatkozóan, hogy az árulók lehajtsák a fejüket és beismerjék bűneiket, és hogy az igaz emberek bátorítással továbbra is hűségesek maradjanak. Isten szavainak mélyreható következményei vannak. Néha az emberek elolvassák őket, és hasukat fogják a nevetéstől, míg máskor csak csendben lehajtják a fejüket. Néha visszaemlékeznek, néha keservesen sírnak és elismerik bűneiket, néha ügyetlenkednek, néha pedig keresnek. Összességében az emberek reakciói azért változnak, mert Isten különböző körülmények között szólal meg. Amikor egy személy Isten szavait olvassa, a körülötte állók néha tévesen azt is hihetik, hogy az illető személy elmebeteg. Figyeld meg ezeket a szavakat: „Így tehát a versengő viták a földön megszűnnek, és szavaim kiadását

követően a modern kor különböző »fegyverei« visszavonásra kerülnek.” A „fegyverek” szó önmagában egy egész napra elegendő nevetésre adhatna okot, és amikor valakinek véletlenül eszébe jut a „fegyverek” szó, harsányan fog nevetni magában. Nem így van ez? Hogy lehetne ezen nem nevetni?

Amikor nevetsz, ne felejtsd el megérteni, hogy mit követel Isten az emberiségtől, és ne felejtsd el meglátni az egyház valódi állapotát: „Az egész emberiség visszatért a normális állapotba, és új életet kezdett. Új környezetben lakva az emberek jó része úgy néz körül, mintha egy teljesen új világba lépett volna, és emiatt nem képesek azonnal alkalmazkodni a jelenlegi környezetükhöz, illetve nem képesek azonnal a helyes útra lépni.” Jelenleg ez az egyház valódi állapota. Ne legyetek túlságosan türelmetlenek, hogy minden embert azonnal a helyes útra tereljete. Amint a Szentlélek munkája egy bizonyos pontig előrehaladt, az emberek mindannyian be fognak lépni oda anélkül, hogy észrevennének. Amikor felfogod Isten szavainak lényegét, tudni fogod, hogy az Ő Lelkének munkája meddig jutott el. Isten akarata ez: „Én csak az ember igazságtalanságától függően adok megfelelő mértékű »nevelést«, hogy mindenki a helyes útra térhessen.” Ez Isten beszéd- és munkamódszere, és ez az emberiség sajátos gyakorlási útja is. Ezt követően Ő felhívta az emberek figyelmét az emberiség egy másik állapotára: „Ha az emberek nem hajlandók élvezni a Bennem lévő boldogságot, akkor csak azzal tudok egyetérteni, amit a szívükbe zártak, és a feneketlen mélységbe küldöm őket.” Isten teljeskörűen beszélt, és a legcsekélyebb lehetőséget sem hagyta meg az embereknek, hogy panaszkodjanak. Pontosan ez a különbség Isten és az ember között. Isten mindig nyíltan és szabadon beszél az emberhez. Mindenben, amit Isten mond, látható az Ő őszinte szíve, ami arra készíti az embereket, hogy saját szívüket az Övéhez mérjék, és lehetővé teszi számukra, hogy megnyissák Neki a szívüket, hogy Ő lássa, hol helyezkednek el a szívárvány spektrumában. Isten soha nem tapsolta meg egyetlen ember hitét vagy szeretetét sem, de mindig is követelményeket támasztott az emberekkel szemben, és leleplezte csúf oldalukat. Ez megmutatja, hogy az emberek milyen „éretlenek” és mennyire hiányos az „alkatuk”. Több „gyakorlásra” van szükségük, hogy ezeket a hiányosságokat pótolják, ezért Isten állandóan „rázúdítja haragját” az emberekre. Majd egy napon, amikor Isten feltárja a teljes igazságot az emberiségről, az emberek teljessé válnak, és Isten megnyugszik. Az emberek nem fognak többé hízlelni Istennek, és Ő nem fogja többé „oktatni” őket. Attól kezdve az emberek képesek lesznek „önállóan élni”, de most még nincs itt az ideje. Az emberekben még mindig sok minden van, ami „hamisnak” nevezhető, és még több vizsgálatra van szükség, még több „ellenőrző pontra”, ahol „adójukat” rendesen leróhatják. Ha még mindig vannak hamisított termékek, akkor azokat elkobozzák, hogy ne lehessen eladni, azután pedig azt a rakás csempészárut megsemmisítik. Hát nem ez a dolgok intézésének jó módja?

19. fejezet

Úgy tűnik, az emberek képzeletében Isten nagyon fennkölt és kifürkészhetetlen. Olyan, mintha Isten nem az emberi lények között lakna, és mintha megvetné az embereket, mert olyan fennkölt. Isten azonban szétzúzza az emberek elképzeléseit, és eltörli mindannyiukat, „sírokba” temeti őket, ahol hamuvá válnak. Isten hozzáállása az ember elképzeléseihez hasonló, mint a halottakhoz való hozzáállása, tetszés szerint határozza meg őket. Úgy tűnik, hogy az „elképzeléseknek” nincsenek válaszai; ezért Isten a világ teremtésétől kezdve mindmáig végzi ezt a munkát, és soha nem hagyta abba. A test miatt az embereket megrontotta a Sátán, és a Sátán földi tettei miatt az emberek mindenféle elképzeléseket alakítanak ki a tapasztalatszerzéseik során. Ezt nevezik „természetes alakulásnak”. Ez Isten földi munkájának utolsó szakasza, ezért munkamódszere elérte a csúcspontját, és egyre fokozza az emberek képzését, hogy végső munkájában teljessé válhassanak, és végül eleget tegyenek Isten akaratának. Korábban csak a Szentlélek megvilágosítása és megvilágítása volt jelen az emberek körében, de nem voltak jelen Isten személyesen kimondott szavai. Amikor Isten a saját hangján szólt, mindenki megdöbbsent, a mai szavak pedig még inkább talányosak. Jelentésüket még nehezebb felfogni, és úgy tűnik, hogy az emberek összezavarodtak, mert az Ő szavainak fele idézőjelek között található. „Amikor beszélek, az emberek feszült figyelemmel hallgatják a hangomat; amikor azonban elhallgatok, ismét belekezdenek a saját »vállalkozásaikba«.” Ez a szakasz tartalmaz egy idézőjelbe tett szót. Minél humorosabban beszél Isten, ahogyan itt is teszi, annál inkább vonzza az embereket, hogy olvassák a szavait. Az emberek képesek elfogadni, hogy foglalkoznak velük, amikor nyugodtak. Ez azonban elsősorban azért szükséges, nehogy még több ember elbátortalanodjon vagy csalódjon, ha nem értette meg Isten szavait. Ez egy taktika Isten Sátán elleni háborújában. Csak így fognak továbbra is érdeklődni az emberek Isten szavai iránt, és továbbra is odafigyelnek rájuk, még akkor is, ha nem tudják követni a fonalat. Ugyanakkor nagy varázsa van minden olyan szavának is, amelyet nem vesznek körül idézetek, így jobban észrevehetőek, és általuk az emberek még jobban megszeretik Isten szavait, és saját szívükben érzik szavainak édességét. Mivel Isten szavai nagyon sokféle formában jelennek meg, gazdagok és változatosak, és mivel Isten megannyi szava között nem ismétlődnek a főnevek, a harmadik értelmezésükben az emberek azt hiszik, hogy Isten mindig új és soha nem régi. Például: „Nem azt kérem az emberektől, hogy pusztán »fogyasztók« legyenek; azt is kérem tőlük, hogy »termelők« legyenek, akik legyőzik a Sátánt.” A „fogyasztók” és „termelők” szavak ebben a mondatban hasonló jelentéssel bírnak, mint néhány korábbi időkben elhangzott szó, de Isten nem hajthatatlan; inkább tudatosítja az emberekben az Ő frissességét, és ezáltal kincsként őrzi Isten szeretetét. Isten beszédének humorossága tartalmazza ítéletét és az emberrel szemben támasztott követelményeit. Mivel Isten valamennyi szavának célja van, mivel mindegyiknek van értelme, az Ő humora nem egyszerűen

arra szolgál, hogy felvidítsa a hangulatot, vagy hogy az emberek harsányan nevéssenek, és nem is egyszerűen arra való, hogy ellazítsa az izmaikat. Ehelyett Isten humorának az a célja, hogy az embereket kiszabadítsa ötezer évnyi rabságból, hogy soha többé ne legyenek megkötözve, hogy jobban el tudják fogadni Isten szavait. Isten módszere az, hogy egy kanál cukorral segít lenyelni az orvosságot; Ő nem nyomja le a keserű pirulát az emberek torkán. Az édesben van keserűség, és a keserűben is van édesség.

„Amikor Keleten egy halvány fénysugár kezd megjelenni, a világegyetemben minden ember egy kicsit jobban odafigyel rá. Többé már nem merülnek álomba, az emberek előmerészkednek, hogy megfigyeljék e keleti fény forrását. Korlátozott képességeik miatt, eddig még senkinek sem sikerült meglátnia azt a helyet, ahonnan a fény ered.” Ez mindenütt megtörténik a világegyetemben, nem csak Isten fiai és az Ő népe között. A vallásos körökhöz tartozó emberek és a hitetlenek is mind ezt a magatartást tanúsítják. Abban a pillanatban, amikor Isten fénye felragyog, mindannyiuk szíve fokozatosan megváltozik, és akaratlanul is kezdik felfedezni, hogy az életük értelmetlen, hogy az emberi lét értéktelen. Az emberek nem törekszenek a jövőre, nem foglalkoznak a holnappal, és nem is aggódnak a holnap miatt; inkább abba a gondolatba kapaszkodnak, hogy többet kellene enniük és inniük, amíg még „fiatalok”, és hogy mindez megérte majd, ha egyszer eljön az utolsó nap. Az emberek egyáltalán nem vágnak arra, hogy kormányozzák a világot. Az emberiség világ iránti szeretetének erejét teljesen ellopta az „ördög”, de senki sem tudja, mi a gyökere. Mindössze annyit tehetnek, hogy ide-oda rohangálnak, egymást tájékoztatva, mivel Isten napja még nem jött el. Egy napon mindenki meglátja majd a választ a kifürkészhetetlen rejtélyekre. Isten pontosan erre gondolt, amikor azt mondta: „az emberek felébrednek az alvásból és az álomból, és csak ekkor veszik észre, hogy az Én napom lassanként rájuk virradt”. Amikor eljön az az idő, minden Istenhez tartozó ember olyan lesz, mint a zöld levelek „várva, hogy eljátsszák Nekem a maguk szerepét, amíg a földön vagyok”. Isten népe között Kínában még mindig oly sokan visszaesnek, miután Isten megszólaltatja hangját, ezért Isten azt mondja: „ám mivel erőtlének a tények megváltoztatásához, nem tehetnek mást, mint várják, hogy Én kimondjam az ítéletet”. Még mindig lesznek közöttük olyanok, akiket ki kell vetni – nem mindenki marad változatlan. Az emberek inkább csak akkor felelhetnek meg a mércének, ha próbára teszik őket, minek révén „minőségi tanúsítványt” kapnak; ellenkező esetben hulladékká válnak a szemétdombon. Isten folyamatosan rámutat az emberek valódi állapotára, így az emberek egyre inkább érzik Isten titokzatosságát. „Ha Ő nem lenne Isten, hogyan lenne képes ilyen jól ismerni a mi valódi állapotunkat?” Mindazonáltal az emberek gyengesége miatt, „az emberek szívében nem vagyok sem fenséges, sem hétköznapi. Ami őket illeti, számukra teljesen mindegy, hogy létezem-e vagy sem”. Nem éppen ez az az állapota mindenkinek, amely a legjobban megfelel a valóságnak? Ami az embereket illeti, Isten létezik, amikor keresik Őt, és nem létezik, amikor nem keresik Őt. Más szóval, Isten abban a pillanatban létezik

az emberek szívében, amikor szükségük van a segítségére, ám amikor már nincs szükségük Rá, nem is létezik többé. Ez az, ami az emberek szívében van. A valóságban mindenki így gondolkodik a földön, beleértve az összes „ateistát” is, és az ő „benyomásuk” Istenről szintén homályos és átláthatatlan.

„Ezért a hegyek a földön élő nemzetek közötti határokká válnak, a vizek akadályokká, amelyek távol tartják egymástól a különböző területeken élő embereket, a levegő pedig olyanná lesz, amely a föld feletti terekben embertől emberig áramlik.” Ez volt az a munka, amelyet Isten végzett, amikor a világot teremtette. Ezt itt emlegetni zavarba ejtő az emberek számára: lehet, hogy Isten egy másik világot akar teremteni? Ezt jogosan mondhatjuk: minden alkalommal, amikor Isten beszél, a szavai magukban foglalják a világ teremtését, irányítását és elpusztítását; csak éppen néha egyértelműek, néha pedig homályosak. Isten minden irányítása az Ő szavaiban testesül meg; csak épp az emberek nem tudják megkülönböztetni őket. Az áldások, amelyeket Isten ad az embereknek, százszorosára növelik a hitüket. Kívülről úgy tűnik, mintha Isten ígéretet tenne nekik, de lényegében ez az Ő követeléseinek a mértéke királyságának népével szemben. Akik alkalmasak a használatra, azok megmaradnak, akik pedig nem, azokat elnyeli a mennyből lezúduló csapás. „Az égen végigvonuló mennydörgés, lecsap majd az emberekre; a magas hegyek, ahogy leomlanak, maguk alá temetik őket; a vadállatok éhségükben felfalják őket; és az óceánok, ahogy hullámszanak, összezárulnak a fejük felett. Miközben az emberiség testvérgyilkos konfliktusba keveredik, mindenki a saját pusztulását keresi majd a közöttük felmerülő csapásokban.” Ez az a „különleges bánásmód”, amely azok osztályrésze lesz, akik nem felelnek meg a mércének, és akik később nem részesülnek üdvösségben Isten országában. Minél többször mond Isten olyan dolgokat, mint például – „Ti, a fényem vezetésével, biztosan áttöritek majd a sötétség erőinek fojtogató szorítását. Biztosan nem fogjátok elveszíteni a titeket vezető fényt a sötétség közepette” – annál inkább tudatosul az emberekben a saját tisztességük; így több hitük van az új élet kereséséhez. Isten úgy gondoskodik az emberekről, ahogyan kéri Tőle. Miután Isten bizonyos mértékig leleplezte őket, megváltoztatja beszédmódját, az áldás hangnemt használva, hogy a legjobb eredményt érje el. Az emberekkel szembeni követelés ily módja gyakorlatiasabb eredményeket hoz. Mivel az emberek mindannyian hajlandóak üzletről beszélni a másik féllel – mindannyian szakértői az üzletnek – Isten pontosan erre céloz, amikor ezt mondja. Mi tehát a „Szinim”? Isten itt nem a földi királyságra utal, amelyet a Sátán megrontott, hanem az Istentől jött összes angyal gyülekezetére. A „szilárdan és megingathatatlanul” szavak arra utalnak, hogy az angyalok át fognak törni a Sátán minden seregén, és ezáltal az egész világegyetemben létrehozzák a Szinimet. Így a Szinim valódi jelentése a földön lévő összes angyal gyülekezete, és itt a földi angyalokra utal. Ezért a királyságot, amely ezután a földön létezik majd, „Szinimnek” fogják nevezni, nem pedig „királyságnak”. A „királyságnak” a földön nincs valódi jelentése; lényegében az a Szinim. Így csak a Szinim definíciójával való összekapcsolásuk után ismerhetjük

meg a következő szavak valódi jelentését: „Ti biztosan az Én dicsőségemet sugározzátok majd szerte a világegyetemben.” Ez mutatja a földön élő összes ember jövőbeni besorolását. Szinim népe mind király lesz, akik a földön élő összes népet igazgatják majd, miután elszenvették a fenyítést. A földön minden normálisan fog működni Szinim népének irányítása révén. Ez nem több, mint a helyzet nyers felvázolása. Minden ember Isten királyságán belül marad, ami azt jelenti, hogy Szinimben marad. A földi emberek képesek lesznek kommunikálni az angyalokkal. Így a menny és a föld összekapcsolódik; vagy más szóval, a földön minden ember aláveti magát Istennek, és úgy szereti majd, ahogyan a mennyei angyalok teszik. Abban az időben Isten nyilvánosan megjelenik majd minden földi embernek, és lehetővé teszi számukra, hogy szabad szemmel lássák az Ő valódi arcát, és bármikor kinyilatkoztatja Magát nekik.

20. fejezet

Isten teremtette az egész emberiséget, és elvezette az egész emberiséget a mai napig. Így Isten mindent tud, ami az emberek körében történik. Ismeri az emberi világ keserűségét, megérti az emberi világ édességét, és így Ő mindennap leírja az egész emberiség életkörülményeit, sőt, foglalja az egész emberiség gyengeségével és romlottságával. Isten szíve vágya nem az, hogy az egész emberiséget a feneketlen mélységbe taszítsa, vagy hogy az emberiség egészét megmentse. Isten cselekedeteiben mindig van egy elv, de senki sem képes felfogni mindannak a törvényszerűségét, amit Ő tesz. Amikor az emberek tudomást szereznek Isten fenségéről és haragjáról, Isten azonnal irgalomra és szeretetre változtatja a hangnemet, de amikor az emberek megismerik Isten irgalmát és szeretetét, ismét azonnal megváltoztatja a hangnemet, és szavait olyan nehezen ehetővé teszi, mintha élő csirkék lennének. Isten összes szavában soha nem ismétlődött meg a kezdet, és soha egyetlen szava sem hangzott el a tegnapi kijelentések elve szerint; még a hangnem sem ugyanaz, és a tartalomban sincs összefüggés – mindezekről még inkább összezavarodnak az emberek. Ez Isten bölcsessége és az Ő természetének kinyilatkoztatása. Beszédének hangnemt és módját arra használja, hogy eloszlassa az emberek elképzeléseit azért, hogy összezavarja a Sátánt, megfosztva a Sátánt attól a lehetőségtől, hogy megmérgezze Isten cselekedeteit. Isten cselekedeteinek csodálatos volta miatt Isten szavai elkábítják az emberek elméjét. Alig találják meg a saját bejáratú ajtójukat, és még azt sem tudják, hogy mikor kellene enniük vagy pihenniük, így valóban eléri azt, hogy „lemondjanak az alvásról és az ételről, hogy feláldozzák magukat Istenért”. Isten azonban még ezen a ponton is elégedetlen a jelenlegi helyzettel, és folyton haragszik az emberre, arra kényszerítve őt, hogy felmutassa igazi lényét. Máskülönben, amint Isten a legcsekélyebb engedékenységet is tanúsítaná, az emberek azonnal „engedelmeskednének” és

hanyagokká válnának. Ez az ember alávalósága; nem lehet rábeszélni, hanem verni vagy vonszolni kell, hogy megmozduljon. „Mindazok közül, akikre ránézek, soha senki nem keresett Engem szánt szándékkal és közvetlenül. Mindannyian mások ösztönzésére, a többséget követve jönnek Elém, és nem hajlandók megfizetni az árát, vagy időt áldozni arra, hogy gazdagítsák az életüket.” Ilyen körülmények között él mindenki a földön. Így az apostolok vagy a vezetők munkája nélkül mindenki már régen szétszóródott volna, ezért apostolokból és prófétákból nem volt hiány az idők folyamán.

Ezekben a kijelentésekben Isten különös figyelmet fordít arra, hogy összefoglalja az egész emberiség életkörülményeit. Az alábbi szavak mindegyike ebbe a típusba tartozik: „Az ember életéből hiányzik a legcsekélyebb melegség is, és az emberi mivoltnak vagy a fénynek nyoma sincs benne – mégis mindig elnéző volt önmagával szemben, értéktelen életet él, amelyen úgy rohan át, hogy semmit sem ér el. Egy szempillantás alatt közeledik a halál napja, és az ember keserves halált hal.” Miért van az, hogy Isten a mai napig vezette az emberiség létét, és mégis feltárja az élet ürességét is az emberi világban? És miért írja le úgy minden embernek az egész életét, hogy „sietve érkezik és sietve távozik”? Azt mondhatjuk, mindez Isten terve, mindezt Isten rendelte el, és mint ilyen, más szempontból azt tükrözi, hogy Isten mindent megvet, kivéve az isteni mivoltban való életet. Bár Isten teremtette az egész emberiséget, soha nem lelte igazán örömét az egész emberiség életében, és így csupán hagyja, hogy az emberiség a Sátán megrontása alatt létezzen. Miután az emberiség keresztülment ezen a folyamaton, Ő elpusztítja vagy megmenti az emberiséget, és így az ember olyan földi életet fog elérni, amely nem üres. Ez mind Isten tervének része. Az ember tudatában tehát mindig ott van egy vágy, amely ahhoz vezetett, hogy senki sem hal meg szívesen ártatlanul – viszont az egyedüliek, akik ezt a vágyat megvalósítják, az utolsó napok emberei. Ma az emberek még mindig visszafordíthatatlan üresség közepette élnek, és még mindig várják ezt a láthatatlan vágyat. „Amikor kezemmel eltakarom az arcomat, és a föld alá nyomom az embereket, azonnal légszomjat éreznek, és alig képesek életben maradni. Mindannyian Hozzám kiáltanak, rettegve attól, hogy elpusztítom őket, mert mindannyian látni akarják azt a napot, amikor dicsőséget szerzek.” Ilyen körülmények között él ma minden ember. Mindannyian „légüres térben” élnek, „oxigén” nélkül, ami megnehezíti számukra a légzést. Isten az ember tudatában lévő vágyat arra használja, hogy segítse az egész emberiség fennmaradását; ha nem így lenne, mindenki „elhagyná otthonát, hogy szerzetessé váljon”, aminek következtében az emberiség kihalna, és véget érne. Az ember tehát az Istentől kapott ígéretnek köszönheti, hogy a mai napig fennmaradt. Ez az igazság, de az ember soha nem fedezte fel ezt a törvényt, és így nem tudja, miért van az, hogy „mélységesen fél attól, hogy másodszor is rátör a halál”. Emberi lényként senkinek sincs bátorsága tovább élni, de még soha senkinek nem volt bátorsága meghalni sem, ezért Isten azt mondja, hogy az ember „keserves halált hal”. Ez a valódi helyzet az emberek körében. Lehet, hogy némelyek kilátásaikban kudarcokkal szembesültek, és a halálra gondoltak, de ezek a gondolatok soha nem váltak valóra;

lehet, hogy némelyek családi konfliktusok miatt gondoltak a halálra, de szeretteik iránti aggodalomból továbbra sem képesek megvalósítani kívánságukat; némelyek talán a házasságukat ért csapások miatt gondoltak a halálra, de nem hajlandók végigcsinálni azt. Így az emberek sérelmekkel vagy örökös megbánással a szívükben halnak meg. Ilyen minden embernek a különféle állapota. Ha körülnézünk az emberek széles világában, az emberek végtelen folyamban jönnek és mennek, és bár úgy érzik, hogy több öröm lenne a halálban, mint az életben, mégis csak szájhősködnek, és soha senki nem mutatott példát azzal, hogy meghal, majd visszatér, és elmondja az élőknek, hogyan élvezzék a halál örömét. Az emberek megvetendő nyomorultak. Nincs bennük szégyenérzet vagy önbecsülés, és mindig megszegik a szavukat. Isten az Ő tervében eleve elrendelte az emberek egy csoportját, akik élvezni fogják az Ő ígérését, és így Isten ezt mondja: „Sok lélek élt testben, és sok halt meg, és született újjá a földön. Mégsem volt soha egyiküknek sem alkalma arra, hogy ma élvezze a királyság áldásait.” Isten a világ teremtése óta eleve elrendelte mindazokat, akik ma a királyság áldásait élvezik. Isten elrendezte, hogy ezek a lelkek testben éljenek az utolsó napokban, és végül Isten megnyeri ezt az embercsoportot, és elrendezi, hogy Szinimben legyenek. Mivel ezeknek az embereknek a lelkei lényegében angyalok, Isten azt mondja: „Vajon tényleg soha semmi nyomom nem volt az emberi lélekben?” Valójában, amikor az emberek testben élnek, tudatlanságban maradnak a szellemi birodalom dolgairól. Ezekből az egyszerű szavakból – az ember „tartózkodó pillantást vet Rám” – látható Isten hangulata. Ezekben az egyszerű szavakban kifejeződik Isten összetett pszichológiája. A teremtéstől kezdve egészen napjainkig Isten szívében mindig is ott volt a haraggal és ítélettel kísért bánat, mert a földi emberek képtelenek Isten akaratát tekintetbe venni, ahogyan Isten mondja: „Olyan ő, mint egy hegyi vadember.” Isten azonban azt is mondja: „Eljön majd a nap, amikor az ember a hatalmas óceán közepéről Mellém úszik, hogy élvezhesse a föld minden gazdagságát, és maga mögött hagyja a veszélyt, hogy elnyeli a tenger.” Ez Isten akaratának megvalósulása, ami elkerülhetetlen tendenciaként is leírható, és Isten munkájának megvalósulását jelképezi.

Amikor a királyság teljes egészében leszáll a földre, minden ember visszanyeri eredeti hasonlatosságát. Ezért mondja Isten: „Trónusomból gyönyörködöm benne, és a csillagok között élek. Az angyalok új énekeket és új táncokat kínálnak Nekem. Többé már nem csordul le könny az arcukon saját törékenységük miatt. Többé már nem hallom Magam előtt az angyalok sírását, és többé már senki sem panaszkodik Nekem nehézségekről.” Ez arra utal, hogy az a nap, amelyen Isten teljes dicsőséget nyer, az a nap, amikor az ember élvezi a nyugalomát; az emberek többé nem rohangálnak a Sátán háborgatása miatt, a világ már nem halad tovább, és az emberek nyugalomban élnek – mert megújul az ég a számtalan csillag, a nap, a hold, a csillagok és így tovább, s az összes hegy és folyó égen és földön mind megváltozik. És mivel az ember megváltozott és Isten is megváltozott, így minden meg fog változni. Ez Isten irányítási tervének végső célja, és ez az, ami végül megvalósul. Mindezen szavak kimondásával Isten célja

elsősorban az, hogy az ember megismerje Őt. Az emberek nem értik Isten adminisztratív rendeleteit. Mindent, amit Isten tesz, Isten Maga irányít és rendez, és Isten nem engedi, hogy bárki is beleavatkozzon; ehelyett hagyja, hogy az emberek észrevegyék, hogy mindent Ő rendezett el, és mindez az ember számára elérhetetlen. Még ha az ember látja is, vagy nehezen tudja elképzelni, mindent egyedül Isten irányít, és Isten nem akarja, hogy ezt a legkisebb emberi gondolat is beszennyezze. Isten biztosan nem fog megbocsátani senkinek, aki akár csak egy kicsit is részt vesz benne; Isten az az Isten, aki féltékeny az emberre, és úgy tűnik, Isten Lelke különösen érzékeny e tekintetben. Így bárkire, akinek a legcsekélyebb szándéka is van a beavatkozásra, azonnal rátörnek Isten emésztő lángjai, és hamuvá égetik a tűzben. Isten nem engedi, hogy az emberek tetszésük szerint mutassák ki tehetségüket, mert mindenki, aki tehetséges, élet nélküli; ezek a feltételezett tehetségek csak Istent szolgálják, és a Sátántól származnak, ezért Isten különösen megveti ezeket, ebben nem tesz engedményt. Mégis gyakran éppen az élet nélküli emberek azok, akik valószínűleg részt vesznek Isten munkájában, ráadásul a részvételük észrevétlen marad, mert a tehetségük elfedi azt. Az idők folyamán a tehetségesek soha nem álltak szilárdan, mert élet nélküliek, és így nincs semmi ellenállóképességük. Ezért mondja Isten: „Ha nem beszélek világosan, az ember soha nem fog észhez térni, és akaratlanul is az Én fenyítésem alá kerül – mert az ember nem ismer Engem a testemben.” Isten vezeti mindazokat, akik testből és vérből valók, de a Sátán rabságában is élnek, és így az embereknek soha nem volt normális kapcsolatuk egymással, akár a testi vágyak, akár az imádat, akár környezetük intézkedései miatt. Isten az ilyen abnormális kapcsolatokat gyűlöli a legjobban, ezért az ilyen kapcsolatok miatt hangzanak el Isten szájából a következő szavak: „Én olyan élő teremtményeket akarok, amelyek tele vannak élettel, nem pedig halállal átitatott holttesteket. Amint helyet foglalok a királyság asztalánál, a föld minden népének megparancsolom, hogy fogadja el ellenőrzésemet.” Amikor Isten az egész világegyetem felett áll, minden nap megfigyeli a testből és vérből valók minden egyes tettét, és soha egyetlenegy sem hagy figyelmen kívül. Ezek Isten cselekedetei. Ezért arra buzdítok mindenkit, hogy vizsgálja meg a saját gondolatait, elképzeléseit és tetteit. Nem azt kérem, hogy Isten szégyenének jele legyél, hanem Isten dicsőségének megnyilvánulása, hogy minden tetteiben, szavadban és az életedben ne váljál a Sátán tréfáinak célpontjává. Ez Isten követelménye minden embertől.

21. fejezet

Isten szemében az emberek olyanok, mint az állatok az állatvilágban. Küzdenek egymással, lemészárolják egymást, és rendkívüli kölcsönhatásban vannak egymással. Isten szemében ők is olyanok, mint a majmok, kortól és nemtől függetlenül ármánykodnak egymás ellen. Mint ilyen, mindaz, amit az egész emberiség tesz és

megnyilvánít, soha nem volt Isten szíve szerinti. Az az idő, amikor Isten eltakarja az arcát, pontosan akkor van, amikor az embereket szerte a világon próbára teszik. Minden ember nyög a fájdalomtól, mindannyian a katasztrófa fenyegetése alatt élnek, és közülük még egyetlen egy sem menekült el Isten ítélete elől. Valójában Isten elsődleges célja a testté válással az, hogy megítélje az embert, és elítélje őt az Ő testében. Isten lelkében már régen eldőlt, hogy lényegének megfelelően ki lesz megmentve vagy elpusztítva, és ez fokozatosan válik világossá az utolsó szakaszban. Ahogy telnek a napok és hónapok, az emberek megváltoznak, és feltárul eredeti formájuk. Hogy a tojásban csirke vagy kacs van-e, az akkor válik nyilvánvalóvá, amikor felreped a tojás. Amikor a tojás feltörik, az pontosan az az idő, amikor a földi katasztrófák véget érnek majd. Ebből látható, hogy ahhoz, hogy megtudjuk, „csirke” vagy „kacs” van-e benne, a „tojást” fel kell törni. Ez a terv Isten szívében, és ezt meg kell valósítani.

„Szegény, szálnalmas emberiség! Miért van az, hogy az ember szeret Engem, de nem képes követni Lelkem szándékait?” Efféle állapota miatt foglalkozni kell az emberrel, hogy teljesüljön Isten akarata. És Isten emberiség iránti gyűlölete miatt sokszor hangoztatta: „Ó, az egész emberiség lázadó! Szét kell zúzni őket a lábam alatt; el kell tűnniük fenyítésem közepette, és azon a napon, amelyen nagy vállalkozásom befejeződik, ki kell őket vetni az emberiség közül, hogy az egész emberiség ismerje csúnya arcukat.” Isten az egész emberiséghez szól a testben, és a Sátánhoz is szól a szellemi birodalomban, amely az egész világegyetem felett van. Ez Isten akarata, és ezt kell elérnie Isten 6000 éves tervének.

Valójában Isten különösen normális, és vannak dolgok, amelyeket csak akkor lehet elérni, ha személyesen viszi véghez és a saját szemével látja azokat. Nem úgy van, ahogy az emberek képzelik, hogy Isten ott fekszik, miközben minden úgy megy, ahogy Ő akarja; ez annak a következménye, hogy a Sátán megzavarta az embereket, ami miatt az emberek nincsenek tisztában Isten valódi arcával. Ilyenformán a végső korszakban Isten testté lett, hogy nyíltan feltárja valóságát az ember előtt, anélkül, hogy bármit is elrejtene. Isten természetének néhány leírása merő túlzás, például amikor azt mondják, hogy Isten egyetlen szóval vagy a legkisebb gondolattal is megsemmisítheti a világot. Ennek eredményeként a legtöbb ember ilyeneket mond: Miért van az, hogy Isten mindenható, mégsem tudja lenyelni a Sátánt egyetlen falatban? Ezek a szavak abszurdak, és azt mutatják, hogy az emberek még mindig nem ismerik Istent. Ahhoz, hogy Isten megsemmisítse ellenségeit, egy folyamatra van szükség, ugyanakkor valóban azt mondhatjuk, hogy Isten mindenben győzedelmes: Isten végül legyőzi ellenségeit. Mint amikor egy erős ország legyőzi a gyengét, magának kell győzelmet aratnia, lépésről lépésre, hol erőt, hol stratégiát alkalmazva. Van egy folyamat, de azt nem lehet mondani, hogy mivel az erős országnak új generációs nukleáris fegyverei vannak, a gyenge pedig jóval alábbvaló, a gyenge ország harc nélkül fel fogja adni. Ez abszurd érv. Joggal mondható, hogy az erős ország biztosan győzni, a gyenge ország pedig biztosan veszíteni fog, de az erős országról csak akkor mondható el, hogy

nagyobb ereje van, ha személyesen támadja meg a gyenge országot. Így aztán Isten mindig azt mondta, hogy az ember nem ismeri Őt. Tehát vajon a fenti szavak az egyik oldalát jelentik annak, hogy az ember miért nem ismeri Istent? Ezek az ember elképzelései? Miért csak azt kéri Isten, hogy az ember ismerje meg a valóságát, és ezért személyesen lett testté? Tehát a legtöbb ember áhítattal imádta a Mennyet, de „A Mennyet soha a legcsekélyebb mértékben sem befolyásolták az emberek tettei, és ha az emberrel való bánásmódom minden cselekedetén alapulna, akkor az egész emberiség fenyítésem közepette élne.”

Isten átlát az ember lényegén. Isten kijelentéseiben úgy tűnik, hogy az ember annyira „kínozza” Istent, hogy nem érdekli, hogy több figyelmet szenteljen az embernek, és a legcsekélyebb reménye sincs benne; úgy tűnik, hogy az ember már nem üdvözülhet. „Sok embert láttam, akinek könnyek csordultak végig az arcán, és sok embert láttam, aki szívét ajánlotta fel gazdagságomért cserébe. Az ilyen »jámorság« ellenére soha nem adtam oda szabadon mindenemet az embernek hirtelen késztetései miatt, mert az ember soha nem volt örömmel hajlandó Nekem szentelni magát.” Amikor Isten kinyilatkoztatja az ember természetét, az ember szégyelli magát, de ez csak felületes tudás, és nem képes igazán megismerni természetét Isten szavaiban; így a legtöbb ember nem érti Isten akaratát, nem talál magának életutat Isten szavaiban, és így minél tompább az agyuk, Isten annál szigorúbban gúnyolja őket. Így öntudatlanul belépnek a förtelmesség szerepébe – és ennek eredményeként úgy ismerik meg magukat, ahogyan a „puha kard” megszúrja őket. Úgy tűnik, hogy Isten szavai tapsolnak az ember tetteinek és bátorítják az ember tetteit – az emberek mégis mindig úgy érzik, hogy Isten kigúnyolja őket. És így, amikor Isten szavait olvassák, időnként megrándulnak az arcukon az izmok, mintha görcsöt kapnának. Ez a lelkiismeretük tisztátalansága, és emiatt rángatóznak akaratlanul is. Fájdalmuk az a fajta, amiben nevetni akarnak, de nem tudnak – és sírni sem tudnak, mert az emberek bohózatba illő modorát játssza a távirányítós „videomagnó”, de azt nem tudják kikapcsolni, csak elviselni. Bár az „Isten szavaira összpontosítást” prédikálják minden munkatársi összejövetelen, ki ne ismerné a nagy vörös sárkány ivadékának természetét? Szemtől szembe olyan engedelmesek, mint a bárányok, de ha hátat fordítanak nekik, olyan vadak, mint a farkasok, ami Isten szavaiból is látszik, hogy „sokan őszintén szeretnek Engem, amikor szavaimat megadom, mégsem ápolják szavaimat lelkükben, hanem lezseren köztulajdonként használják őket, és visszadobják oda, ahonnan jöttek, amikor csak kedvük tartja”. Miért leplezte le Isten mindig az embert? Ez azt mutatja, hogy az ember régi természete jottányit sem változott. A Tai-hegyhez hasonlóan ez is magasan áll az emberek százmillióinak szívében, de eljön a nap, amikor Yu Gong^a megmozdítja azt a hegyet; ez Isten terve. Kijelentéseiben nincs olyan pillanat, amikor Isten ne

---

^a Yu Gong, más néven „Yu, az öregember” a kínai folklór egy legendás alakja. A hegyeket elhordó Yu története a látszólag lehetetlen feladat előtt álló ember állhatatosságát jeleníti meg.

támasztana követelményeket az emberrel szemben, nem figyelmeztetné az embert, vagy ne mutatna rá az ember természetére, amely feltárul az életében: „Amikor az ember távol van Tőlem, és amikor próbára tesz Engem, elrejtőzöm előle a felhők között. Ennek következtében nyomomat sem találja, és csak a gonoszok kezéből él, megtéve mindent, amit kérnek.” Valójában az embereknek ritkán van lehetőségük Isten jelenlétében élni, mert túl kicsi a vágyuk a keresésre; ennek eredményeként, bár a legtöbb ember szereti Istent, a gonosz keze alatt él, és mindent, amit tesz, a gonosz irányít. Ha az emberek valóban Isten fényében élnének, és minden nap minden pillanatában keresnék Istent, akkor Istennek nem kellene így beszélnie, igaz? Amikor az emberek félreteszik a szövegeket, a könyvvvel együtt azonnal félreteszik Istent, és így a saját dolgukkal foglalkoznak, ami után Isten eltűnik a szívükből. Ám amikor újra kezükbe veszik a könyvet, hirtelen eszükbe jut, hogy Istent elméjük egy hátsó zugába tették. Ilyen az ember élete „emlékezet nélkül”. Minél többet beszél Isten, annál hangosabbak a szavai. Amikor eléri csúcspontjukat, minden munka befejeződik, és ennek eredményeként Isten abbahagyja kijelentéseit. Isten azon alapelv szerint munkálkodik, hogy befejezze munkáját, amikor az eléri a csúcst; nem folytatja a munkát, ha az elérte a csúcst, hanem hirtelen abbahagyja. Soha nem végez olyan munkát, ami felesleges.

22. és 23. fejezet

Ma mindenki fel akarja fogni Isten akaratát és megismerni Isten természetét, de senki sem tudja az okát annak, hogy miért nem képes végrehajtani azt, amit tenni akar, miért árulja el mindig a szíve, és miért nem tudja elérni, amit akar. Ennek eredményeképpen ismét nyomasztó kétségbeesés gyötri őket, ugyanakkor félnek is. Mivel képtelenek kifejezni ezeket az ellentmondásos érzelmeket, csak szomorúan lehajtják a fejüket, és folyton azt kérdezik maguktól: „Lehetséges-e az, hogy Isten nem világosított meg? Lehetséges-e az, hogy Isten titokban elhagyott engem? Talán mindenki más jól van, és Isten mindenkit megvilágosított, csak engem nem. Miért érzem magam mindig zavartnak, amikor Isten ígését olvasom – miért nem fogok fel soha semmit?” Bár ilyen gondolatok vannak az emberek elméjében, senki sem meri kimondani azokat; csak folytatják a belső küzdelmet. Valójában Istenen kívül senki sem képes megérteni az Ő szavait, vagy felfogni az Ő valódi akaratát. Isten mégis mindig azt kéri, hogy az emberek fogják fel az Ő akaratát – nem olyan ez, mintha fából vaskarikát próbálnánk csinálni? Vajon Istennek nincs tudomása az ember hibáiról? Ez egy olyan összefüggés Isten munkájában, amelyet az emberek nem értenek meg, és ezért Isten azt mondja: „Az ember a fény közepette él, de nincs tudatában a fény értékességének. Nem ismeri a fény lényegét, a fény forrását, sőt azt sem tudja, hogy kihez tartozik a fény.” Aszerint, amit Isten szavai mondanak az embernek, és amit kérnek tőle, senki sem marad életben, mert az ember testében nincs semmi, ami elfogadná Isten szavait.

Tehát képesnek lenni engedelmeskedni Isten szavainak, becsülni és vágyakozni Isten szavai után, Isten azon szavait, amelyek az ember állapotára mutatnak, a saját helyzetére alkalmazni, és ezáltal megismerni önmagát – ez a legmagasabb mérce. Amikor a királyság végül megvalósul, a testben élő ember még mindig nem lesz képes felfogni Isten akaratát, és még mindig szüksége lesz az Ő személyes vezetésére – ugyanakkor az emberek egyszerűen a Sátán zavarása nélkül maradnak, és normális emberi életük lesz; ez Isten célja a Sátán legyőzésével, amit elsősorban azért tesz, hogy helyreállítsa az Isten által teremtetett ember eredeti lényegét. Isten értelmezésében a „test” a következőkre utal: Isten lényegének megismerésére való képtelenség; a szellemi birodalom dolgainak meglátására való képtelenség; továbbá az a képesség, hogy a Sátán megronthatja ugyan, ám Isten Lelke is irányítja. Ez az Isten által teremtetett test lényege. Természetesen célja az is, hogy elkerülje az emberiség életében azt a káoszt, amelyet a rend hiánya okozna. Minél többet beszél Isten, és minél világosabban beszél, annál jobban megértik az emberek. Az emberek öntudatlanul változnak, és öntudatlanul a fényben élnek, s így „a fénynek köszönhetően növekednek, és elhagyják a sötétséget”. Ez a királyság gyönyörű jelene, és a „fényben élés, a haláltól való megszabadulás”, amiről gyakran beszélnek. Amikor Színím megvalósul a földön – amikor a királyság megvalósul – nem lesz többé háború a földön; soha többé nem lesznek éhínségek, járványok és földrengések; az emberek abbahagyják a fegyvergyártást; mindenki békében és stabilitásban fog élni; normális kapcsolat lesz az emberek között, és normális kapcsolat lesz az országok között is. A jelen azonban nem hasonlít ehhez. Az ég alatt mindenütt káosz uralkodik, és fokozatosan minden országban puccsok támadnak. Isten kijelentései nyomán az emberek fokozatosan megváltoznak, és belülről lassan minden ország szétszakad. Babilon szilárd alapjai kezdenek meginogni, mint egy homokvár, és amint Isten akarata változik, a világban észrevétlenül óriási változások történnek, és mindenféle jelek tűnnek fel bármikor, amelyek megmutatják az embereknek, hogy elérkezett a világ utolsó napja! Ez Isten terve; ezek azok a lépések, amelyekkel Ő munkálkodik, és biztosan minden ország darabokra fog szakadni. A régi Szodoma másodszor is elpusztul, és így azt mondja Isten: „A világ összeomlik! Babilon bénultan áll!” Istene kívül senki sem képes ezt teljesen megérteni; végül is az emberek tudatosságának van egy határa. A belügyminiszterek például tudhatják, hogy a jelenlegi körülmények instabilak és kaotikusak, de nem képesek foglalkozni velük. Csak sodródnak az árral, és szívük mélyén reménykednek abban, hogy eljön a nap, amikor emelt fővel járhatnak, hogy eljön a nap, amikor újra felkel keleten a nap, beragyogja a földet, és visszafordítja ezt a nyomorúságos helyzetet. Azt azonban kevesen tudják, hogy amikor a nap másodszor is felkel, a felkelése nem a régi rend helyreállítását jelenti – hanem újjáéledést, mélyreható változást. Ez Isten terve az egész világegyetemmel. Új világot hoz létre, de mindenekelőtt megújítja az embert. Ma az a leglényegesebb, hogy bevonjuk az emberiséget Isten igéjébe, ne csak egyszerűen hagyjuk, hogy élvezzék a státusz áldásait. Sőt, ahogy Isten mondja: „A királyságban Én Király vagyok – de az

ember ahelyett, hogy Királyaként bánná Velem, úgy bánik velem, mint a »Meváltóval, aki alászállt a mennyből«. Így arra vágyik, hogy alamizsnát adjak neki, és nem igyekszik megismerni Engem.” Ilyen az összes ember valódi állapota. Ma az a szükségszerű, hogy teljesen eloszlassuk az ember telhetetlen mohóságát, ezáltal lehetővé válik, hogy az emberek megismerjék Istent anélkül, hogy bármit is kérnének. Nem csoda tehát, hogy Isten ezt mondja: „Oly sokan könyörögtek Előttem, mint a koldusok; oly sokan nyitották ki előttem »zsákjukat«, és esedeztek, hogy adjak nekik élelmet a túléléshez.” Az ilyen állapotok az emberek mohóságát jelzik, és azt mutatják, hogy az emberek nem szeretik Istent, hanem követelésekkel fordulnak Hozzá, vagy megpróbálják megszerezni azt, amire vágnak. Az embereknek olyan a természetük, mint az éhes farkasnak; mindannyian ravaszok és mohók, ezért Isten újra meg újra követelményeket támaszt velük szemben, arra kényszerítve őket, hogy adják át mohó szívüket, és őszinte szívvel szeressék Istent. Valójában az emberek még a mai napig sem adták át teljes szívüket Istennek; két hajóban eveznek, hol önmagukra, hol Istenre támaszkodnak, anélkül, hogy teljesen rábíznák magukat. Amikor Isten munkája elér egy bizonyos pontot, minden ember igaz szeretet és hit közepette fog élni, és Isten akarata teljesülni fog; így hát Isten követelményei nem magasak.

Az angyalok folyamatosan Isten fiai és népe között mozognak, sürgölődnek a menny és a föld között, és a szellemi birodalomba való visszatérés után minden nap leszállnak az emberi világba. Ez az ő kötelességük, és így minden nap pásztorolják Isten fiait és népét, s azok élete fokozatosan megváltozik. Azon a napon, amikor Isten megváltoztatja formáját, az angyalok földi munkája hivatalosan véget ér, és visszatérnek a menny birodalmába. Ma ugyanebben az állapotban van Isten minden fia és népe. Amint telnek a másodpercek, minden ember változik, és Isten fiai és népe fokozatosan érik. Ezzel szemben az összes lázadó is változik a nagy vörös sárkány előtt. Az emberek többé már nem hűségesek a nagy vörös sárkányhoz, és a démonok sem követik többé az ő rendelkezéseit. Hanem „saját belátásuk szerint cselekszenek, és minden a saját útját járja”. Így, amikor Isten azt mondja: „Hogyan ne pusztulnának el a föld országai? Hogyan ne omolnának össze a föld országai?”, az égbolt azon nyomban leszakad... Mintha egy baljós érzés az emberiség végét vetítené előre. Az itt megjövendőlt különféle baljós jelek pontosan azok a dolgok, amelyek a nagy vörös sárkány országában történnek, és a földön senki sem menekülhet meg. Ilyen a prófécia Isten igéjében. Manapság mindenkinek van egy olyan előérzete, hogy az idő rövid, és mintha éreznék, hogy katasztrófa leselkedik rájuk – ám nincs lehetőségük a menekülésre, ezért mindannyian reménytelenek. Isten azt mondja: „Miközben nap mint nap díszítem királyságom »belső szobáját«, soha senki nem tört be hirtelen a »dolgozószobámba«, hogy megszakítsa munkámat.” Valójában Isten szavainak jelentése nem csupán az, hogy az emberek megismerhetik Istent az Ő igéjéből. Mindenekelőtt azt jelzik, hogy Isten nap mint nap mindenféle fejlesztést végez a világegyetemben, hogy azok az Ő munkájának következő részét szolgálják. Azért mondja, hogy „soha senki nem tört be hirtelen a

»dolgozószobámba«, hogy megszakítsa munkámat”, mert Isten isteni mivoltában dolgozik, és az emberek nem képesek részt venni az Ő munkájában, habár talán szeretnének. Hadd kérdezzem meg: Valóban el tudnál végezni minden fejlesztést az egész világegyetemben? Rá tudnád venni a földi embereket, hogy szembeszálljanak az őseikkel? Tudnád-e úgy irányítani az embereket az egész világegyetemben, hogy Isten akaratát szolgálják? Fel tudnád bűszíteni a Sátánt? Rá tudnád venni az embereket arra, hogy átérezzék a világ sivárságát és ürességét? Az emberek nem képesek az ilyesmire. A múltban, amikor a Sátán „ügyeskedéseit” még teljességgel eltűrték, folyton megzavarta Isten munkájának minden egyes szakaszát; ebben a szakaszban a Sátán kifogyott az ármánykodásokból, s így Isten megengedi neki, hogy kimutassa a foga fehérjét, hogy minden ember megismerje. Ez a következő szavak igazsága: „Soha senki nem szakította meg munkámat.”

Az egyház népe naponta olvassa Isten ígét, és azok a „műtőasztalon” naponta átesnek a boncoláson. Például „elveszíti a pozícióját”, „elbocsátják”, „félelmeik enyhültek, és lelki nyugalomuk helyreállt”, „elhagyatottság” és „»érzelem«-mentes” – ilyen gúnyszavak „gyötrik” az embereket, és megszégyenítéssel némítják el őket. Mintha egész testük egyetlen porcikája – tetőtől talpig, kívül-belül – sem nyerné el Isten tetszését. Miért teszi ilyen mezítelenné Isten az emberek életét az Ő szavaival? Vajon Isten szándékosan nehezíti meg az emberek dolgát? Olyan, mintha minden ember arcát lemoshatatlan sárral kenték volna be. Minden nap lehajtott fejjel adnak számot bűneikről, mint a szélhámusok. Az embereket annyira megrontotta a Sátán, hogy nincsenek teljesen tisztában saját valódi állapotukkal. Isten szemében azonban minden porcikájuk, még a csontvelőjük is tele van a Sátán mérgével; így minél mélyebbre ható Isten kinyilatkoztatása, annál rémségesebbé válnak az emberek, s így minden ember megismeri a Sátánt, és meglátja a Sátánt az emberben, mivelhogy képtelenek voltak szabad szemmel látni a Sátánt. S miután minden valósággá vált, Isten leleplezi az ember természetét – vagyis leleplezi a Sátán képmását – s így lehetővé teszi az embernek, hogy meglássa a valódi, kézzelfogható Sátánt, hogy jobban megismerje a gyakorlati Istent. Isten megengedi az embernek, hogy megismerje Őt testben, és formát ad a Sátánnak, lehetővé téve, hogy az ember felismerje minden ember testében a valódi, kézzelfogható Sátánt. A különféle állapotok, amelyekről szó van, mind a Sátán tetteinek kifejeződései. S így azt mondhatjuk, hogy mindenki, aki testből való, a Sátán képmásának megtestesülése. Isten összeegyeztethetetlen az ellenségeivel – ellenségesek egymással, és két különböző erő; így a démonok örökké démonok maradnak, Isten pedig örökké Isten; olyan összeegyeztethetetlenek, mint a tűz és a víz, és mindig olyan különállóak, mint a menny és a föld. Amikor Isten megteremtette az embert, az emberek egyik fajtája az angyalok lelkével rendelkezett, míg a másik fajtának nem volt lelke, és így az utóbbiakat megszállta a démonok lelke, ezért nevezik őket démonoknak. Végző soron az angyalok angyalok, a démonok démonok, Isten pedig Isten. Ezt jelenti az, hogy mindenki az ő neve szerint, s így, amikor az angyalok

uralkodnak a földön, és élvezik az áldásokat, Isten visszatér a lakóhelyére, a többiek pedig – Isten ellenségei – hamuvá válnak. Valójában kívülről úgy tűnik, hogy minden ember szereti Istent, de a gyökér a lényegükben rejlik – hogyan tudnak az angyali természettel rendelkezők kikerülni Isten kezéből, és a feneketlen mélységbe zuhanni? S hogyan szerethetik valaha is igazán Istent azok, akik démoni természetűek? Az ilyen emberek lényege nem az Isten iránti igaz szeretet, így hogyan lehetne valaha is esélyük arra, hogy belépjenek a királyságba? Isten mindent elrendezett, amikor megteremtette a világot, ahogyan Isten mondja: „Szél és eső közepette haladok előre, hosszú éveket töltöttem az emberek között, és eljutottam az időben a mai napig. Nem pontosan az Én irányítási tervem lépései ezek? Ki tett hozzá valaha is a tervemhez? Ki tud elszakadni az Én tervem lépéseitől?” Miután testté lett, Istennek meg kell tapasztalnia az emberi életet – nem ez-e a gyakorlati Isten gyakorlati oldala? Isten semmit sem rejt el az ember elől az ember gyengesége miatt; hanem feltárja a póre igazságot az ember előtt, ahogyan Isten mondja: „Hosszú éveket töltöttem az emberek között.” Éppen azért, mert Isten maga a testté lett Isten, hosszú éveket töltött a földön, így csak azután tekinthető megtestesült Istennek, miután mindenféle folyamaton keresztülment, és csak azután munkálkodhat a testben isteni mivoltában. Aztán, miután minden rejtélyt feltárt, szabadon megváltoztathatja formáját. Ez egy másik aspektusa a nem természetfeletti magyarázatának, amelyet Isten közvetlenül jelzett.

Át kell esnie a mustrán Isten minden egyes szavának, anélkül, hogy felületesek lennénk – ez Isten megbízatása!

24. és 25. fejezet

Alapos olvasás nélkül lehetetlen bármit is felfedezni e két nap kijelentéseiben; valójában egy napon is elhangozhattak volna, Isten mégis két napra osztotta el őket. Vagyis e két nap kijelentései egyetlen egészet alkotnak, de hogy az emberek könnyebben elfogadják őket, Isten két napra osztotta őket, hogy az emberek lélegzethez jussanak. Isten ennyire tekintettel van az emberre. Isten minden munkájában minden ember a maga helyén végzi a feladatát és a kötelességét. Nemcsak az angyali lelkülettel rendelkező emberek működnek együtt; a démoni lelkülettel rendelkezők is „együtműködnek”, ahogyan a Sátán összes szelleme is. Isten kijelentéseiben Isten akarata és az emberrel szemben támasztott követelményei jelennek meg. A következő szavak: „Az Én fenyítésem minden embert utolér, ugyanakkor távol is marad minden embertől. Minden ember egész élete tele van szeretettel és gyűlölettel Irántam”, azt mutatják, hogy Isten a fenyítést arra használja, hogy minden embert megfenyegessen, és arra készítse őket, hogy megismerjék Őt. A Sátán romlottsága és az angyalok esendősége miatt Isten csak szavakat, és nem adminisztratív rendeleteket alkalmaz az emberek megfenyítésére. A teremtéstől kezdve egészen napjainkig ez volt Isten

munkájának elve az angyalokkal és minden emberrel kapcsolatban. Mivel az angyalok Istentől származnak, egy napon biztosan Isten királyságának népévé válnak, és Isten gondoskodni fog róluk, védelmezni fogja őket. Mindenki más eközben szintén a fajtája szerint lesz osztályozva. A Sátán különböző gonosz szellemei mind meg lesznek fenyítve, és mindazokon, akiknek nincs szellemük, Isten fiai és népe fognak uralkodni. Ez Isten terve. Így szólt egyszer Isten: „Vajon az Én napom eljövetele valóban az ember halálának pillanata? Valóban elpusztíthatom az embert amikor királyságom megalakul?” Bár ez két egyszerű kérdés, mégis Isten az egész emberiség rendeltetési helyére vonatkozó intézkedései. Amikor Isten megérkezik, ez az az idő, amikor „az embereket az egész világegyetemben keresztre szegezik fejjel lefelé”. Ez a célja annak, hogy Isten minden embernek megjelenik, és fenyítést alkalmaz, hogy megismertesse velük Isten létezését. Mivel az idő, amikor Isten leszáll a földre, az utolsó korszak, az az idő, amikor a földi országok a legzűrzavarosabbak, ezért Isten ezt mondja: „Amikor leszálok a földre, az sötétségbe burkolózik, és az ember »mélyen alszik«.” Így ma már csak egy maroknyi ember van, aki képes megismerni a megtestesült Istent, vagyis majdnem senki. Mivel most van a végső korszak, senki sem ismerte meg igazán a gyakorlati Istent, és az embereknek csak felszínes ismereteik vannak Istenről. Ezért van az, hogy az emberek fájdalmas finomítás közepette élnek. Amikor az emberek kijutnak a finomításból, akkor a fenyítés is elkezdődik számukra, és ez az az idő, amikor Isten megjelenik minden embernek, hogy személyesen láthassák Őt. A megtestesült Isten miatt az emberek katasztrófába sodródnak, és képtelenek kiszabadulni – ez Isten büntetése a nagy vörös sárkányon, és ez az Ő adminisztratív rendelete. Amikor eljön a tavasz melege, és a virágok kinyílnak, amikor az ég alatt minden zöldbe borul, és a földön minden a helyén van, akkor minden ember és dolog fokozatosan Isten fenyítése alá kerül, és akkor véget ér Isten minden földi munkája. Isten nem fog többé a földön munkálkodni vagy a földön élni, mert Isten nagy műve beteljesedik. Képtelenek-e az emberek erre a rövid időre félretenni a testüket? Milyen dolgok képesek szétszakítani a szeretetet az ember és Isten között? Ki képes szétválasztani az ember és Isten közötti szeretetet? Vajon a szülők, a férjek, a nőtestvérek, a feleségek, vagy a fájdalmas finomítás? Képesek-e a lelkiismeret érzései eltörölni Isten képmását az emberben? Vajon az emberek egymás iránti eladósodottsága és cselekedetei saját maguknak köszönhetők? Ember orvosolhatja ezeket? Ki képes megvédeni magát? Képesek-e az emberek önmagukról gondoskodni? Kik az erősek az életben? Ki képes elhagyni Engem és egyedül élni? Miért kéri Isten újra és újra, hogy minden ember végezze el az önvizsgálat munkáját? Miért mondja Isten, hogy „aki a saját kezével intézte a nehézségeit?”

Jelenleg sötét éjszaka van az egész világegyetemben, az emberek érzéketlenek és tompák, de az óra mutatói mindig tovább ketyegnek, a percek és másodpercek nem állnak meg, a Föld, a Nap és a Hold forgása pedig egyre gyorsul. Az emberek érzéseik alapján azt hiszik, hogy az a nap már nincs messze; olyan, mintha az utolsó napjuk a

szemük előtt lenne. Az emberek folyton mindent előkészítenek a saját haláluk idejére, hogy ezek a halálukkor valamilyen célt szolgáljanak; ha nem, akkor hiába éltek volna. Hát nem lenne ez sajnálatos? Amikor Isten megsemmisíti a világot, az országok belügyeinek változásaival kezdi, amelyekből puccsok következnek; így Isten mozgósítja az emberek szolgálatát az egész világegyetemben. Az a föld, ahol a nagy vörös sárkány összetekeredve fekszik, egy demonstrációs zóna. Mivel belsőleg darabokra tört, belügyei káoszba kerültek, mindenki az önvédelem munkájába fog, és arra készül, hogy a Holdra meneküljön – de hogyan menekülhetnének Isten kezének uralma elől? Éppen úgy, ahogy Isten mondta, hogy az emberek „a saját keserű poharából ihat”. A belső viszályok ideje pontosan az, amikor Isten elhagyja a földet; Isten nem marad tovább a nagy vörös sárkány országában, és azonnal véget vet a földi munkájának. Elmondható, hogy az idő repül, és már nem sok van belőle hátra. Isten szavainak hangvételéből látható, hogy Isten már beszélt mindenki rendeltetési helyéről az egész világegyetemben, és hogy a többről már nincs más mondanivalója. Ez az, amit Isten kinyilatkoztat az embernek. Isten az ember megteremtésének célja miatt mondja, hogy: „Az én szememben az ember minden dolgok ura. Nem kevés hatalmat adtam neki, és megengedtem, hogy a földön minden dolgot irányítson – a fűvet a hegyeken, az állatokat az erdőkben és a halakat a vízben.” Amikor Isten megteremtette az embert, eleve elrendelte, hogy az ember mindenneknek ura legyen – az embert azonban megrontotta a Sátán, ezért nem tud úgy élni, ahogyan szeretne. Ez eredményezte a mai világot, amelyben az emberek nem különböznek a vadállatoktól, és a hegyek összekeveredtek a folyókkal, aminek következtében „az ember egész élete gyötrelmek és rohanás, ürességgel társuló szórakozás”. Mivel az ember életének nincs értelme, és mivel Isten nem ezzel a céllal teremtette az embert, az egész világ zavarossá vált. Amikor Isten rendet tesz az egész világegyetemben, és minden ember hivatalosan elkezd megtapasztalni az emberi életet, csak attól kezdve lesz értelme az életüknek. Az emberek elkezdenek majd élni az Istentől kapott hatalommal, és hivatalosan is úgy jelennek meg minden dolog előtt, mint gazdák; elfogadják Isten vezetését a földön, és nem lesznek többé engedetlenek Istennel szemben, hanem engedelmeskednek Neki. A mai emberek azonban ettől még messze vannak. Mindig csak azt teszik, hogy „hamis nyereségre tesznek szert” Istenen keresztül, és ezért Isten egy egész sor olyan kérdést tesz fel, mint pl.: „vajon nem használ neki az a munka, amit az emberen végzek?” Ha Isten nem tenné fel ezeket a kérdéseket, semmi sem történne; de amikor ilyeneket kérdez, egyesek képtelenek helytállni, mert az emberek lelkiismeretében tartozások vannak, nem kizárólag Istennek, hanem önmaguknak. Minden üres; így ezek az emberek, valamint „minden vallás, minden társadalmi réteg, minden nemzet és minden felekezet népe ismeri a földi ürességet, és mindannyian keresnek Engem, és várják visszatérésemet”. Minden ember vágyik Isten visszatérésére, hogy véget vessen az üres régi korszaknak, ugyanakkor attól is félnek, hogy szerencsétlenség éri őket. Az egész vallásos világ azonnal pusztává lesz, és mindenki elhanyagolja azt; hiányzik belőlük a

valóság, és rájönnek, hogy az Istenbe vetett hitük homályos és elvont. A társadalom minden területén élő emberek is szétszóródnak, és minden nemzet és felekezet kezd zűrzavarba sodródni. Összefoglalva, minden dolog szabályszerűsége széttörik, minden elveszíti a normalitását, és így az emberek is felfedik valódi arcukat. Isten tehát azt mondja: „Sokszor kiáltottam már az emberhez, de érzett-e már valaki valaha is könyörületet? Élt-e valaha valaki emberi mivoltban? Az ember élhet testben, de emberi mivolt nélküli. Vajon az ember az állatvilágban született?” Az emberek között is változás megy végbe, és e változás miatt mindannyian a fajtájuk szerint kerülnek osztályozásra. Ez Isten munkája az utolsó napokban, és ez az a hatás, amelyet az utolsó napok munkájának el kell érnie. Isten világosabban beszél az ember lényegéről, így bebizonyosodik, hogy az Ő munkájának vége egyre közelebb van, továbbá, hogy Isten még inkább el van rejtve az emberek elől, ami miatt még nagyobb nyugtalanságot éreznek. Minél kevésbé tartják be az emberek Isten akaratát, annál kevesebb figyelmet fordítanak Isten utolsó napokbeli munkájára; ez megakadályozza őket abban, hogy félbeszakítsák, és így Isten akkor végzi el azt a munkát, amit szándékában áll, amikor senki sem figyel rá. Ez Isten munkájának egyik alapelve az idők folyamán. Minél kevésbé törődik Isten az emberek gyengeségeivel, annál inkább megmutatkozik az Ő isteni mivolta, és így Isten napja egyre közelebb jön.

26. fejezet

Isten minden szavából látható, hogy Isten napja minden egyes múltó nappal egyre közelebb kerül. Mintha ez a nap közvetlenül az emberek szeme előtt lenne, mintha holnap érkezne el. Így Isten szavainak olvasása után minden embert rémület fog el, és a világ pusztulásának egy részét is megérzik, mint a szellőben lehulló levelek, amelyeket enyhe eső kísér. Az emberek nyomtalanul eltűnnek, mintha mindannyian teljesen semmivé váltak volna. Mindenkinél baljós érzése van, és bár valamennyi ember nagyon igyekszik és szeretne megfelelni Isten akaratának, és minden ember minden erejével azon van, hogy Isten szándékának megfeleljen, hogy Isten akarata zökkenőmentesen és akadálytalanul haladjon. Az ilyen érzés mindig összekeveredik egy baljós előérzettel. Vegyük a mai kijelentéseket: Ha ezeket a tömegeknek sugároznák, az egész világegyetemnek hirdetnék, akkor minden ember meghajolna és sírva fakadna, hiszen a következő szavakban: „Vigyázni fogok az egész földre, és a világ keleti felén igazsággal, fenséggel, haraggal és fenytéssel megjelenve kinyilatkoztatom magamat az emberiség számtalan seregének!” mindenki, aki érti a szellemi dolgokat, látja, hogy Isten fenytése elől senki sem menekülhet, és hogy a fenytés szenvedésének meg tapasztalása után mindenki a fajtája szerint lesz elkülönítve. Valóban, ez Isten munkájának egy lépcsőfoka, és ezt senki sem változtathatja meg. Amikor Isten megteremtette a világot, amikor az emberiséget vezette, megmutatta bölcsességét és

csodálatos voltát, és csak amikor véget vet ennek a korszaknak, akkor fogják az emberek meglátni az Ő valódi igazságosságát, fenségét, haragját és büntetését. Sőt, csak a fenyítésen keresztül láthatják meg az Ő igazságosságát, fenségét és haragját; ez egy olyan út, amelyet meg kell járni, ahogyan az utolsó napokban Isten megtestesülése is szükséges és nélkülözhetetlen. Az egész emberiség végének meghirdetése után Isten megmutatja az embereknek azt a munkát, amelyet ma végez. Például Isten azt mondja: „A régi Izráel megszűnt létezni, és a mai Izráel felemelkedett, toronymagasan felegyenesedve a világban és az egész emberiség szívében. A mai Izráel az Én népemen keresztül biztosan eléri a lét forrását!” „Ó, gyűlölte Egyiptom! [...] Hogyhogy nem tudsz létezni a fenyítésemben?” Isten szándékosan mutatja meg az embereknek, hogy milyen következményekkel jár, ha két ellentétes ország találkozik az Ő kezében: az egyik értelemben Izráelre utal, ami anyagi, a másik értelemben pedig Isten összes választottjára – vagyis arra, hogy hogyan változnak Isten választottjai, ahogy Izráel változik. Amikor Izráel teljes egészében visszatér eredeti formájához, az összes kiválasztott teljessé válik – ez azt jelenti, hogy Izráel jelentőségteljes szimbóluma azoknak, akiket Isten szeret. Egyiptom eközben azoknak a reprezentatív konvergenciája, akiket Isten gyűlöl. Minél jobban elkorcsosul, annál romlottabbá válnak azok, akiket Isten gyűlöl – Babilon pedig ezt követően elbukik. Ez világos kontrasztot képez. Azzal, hogy Isten Izráel és Egyiptom végét hirdeti, minden ember rendeltetését feltárja; így amikor Isten Izráelt említi, Egyiptomról is beszél. Ebből látható, hogy Egyiptom pusztulásának napja a világ megsemmisülésének napja, az a nap, amikor Isten minden embert megfenyít. Ez hamarosan megtörténik; Isten azon van, hogy befejezze, ami az ember számára szabad szemmel teljesen láthatatlan, mégis nélkülözhetetlen és megváltoztathatatlan. Isten azt mondja: „Mindazokat, akik Ellenem vannak, biztosan meg fogom fenyíteni örök időkre. Mert Én féltékeny Isten vagyok, és nem kímélem könnyelműen az embereket mindazért, amit tettek.” Miért beszél Isten ilyen abszolút értelemben? És miért öltött személyesen testet a nagy vörös sárkány nemzetében? Isten szavaiból kitűnik a célja: nem azért jött, hogy megmentse az embereket, vagy hogy könnyőreltet mutasson irántuk, vagy gondoskodjon róluk, vagy megvédje őket – azért jött, hogy megfenyítse mindazokat, akik ellene szegülnek. Isten ugyanis azt mondja: „Senki sem menekülhet meg az én fenyitésem elől.” Isten testben él, ráadásul Ő egy normális ember, mégsem bocsát meg az embereknek azon gyengeségükért, hogy képtelenek Őt személyesen megismerni; ehelyett egy „normális ember” segítségével ítéli el az embereket a bűneikért, mindazokat, akik az Ő testét látják, fenyítésnek veti alá, és így ők áldozatokká válnak mindazokért, akik nem a nagy vörös sárkány népéhez tartoznak. De Isten megtestesülésének ez mégsem az egyik elsődleges célja. Isten elsősorban azért lett testté, hogy testben harcoljon a nagy vörös sárkánnyal, és a harc által megszégyenítse. Mivel Isten nagy hatalmát jobban bizonyítja a nagy vörös sárkánnyal való harc a testben, mint a Lélekben, Isten azért harcol a testben, hogy megmutassa tetteit és mindenhatóságát. Számptalan ember lett „ártatlanul” kárhoztatva

Isten megtestesülése miatt, és számtalan ember jutott ezáltal a pokolba, került fenyítésre és szenved a testben. Ez Isten igazságos természetének a bizonyítéka, és függetlenül attól, hogy az Istennel szemben állók ma hogyan változnak, Isten igazságos természete soha nem fog megváltozni. Az emberek, ha egyszer elítéltettek, örökre elítéltettek, és soha többé nem tudnak felemelkedni. Az ember beállítottsága nem lehet olyan, mint Istené. Az Istennel szemben állók iránt az emberek felváltva hevesek és ridegek; jobbra-balra ingadoznak, hol felfelé, hol lefelé; képtelenek változatlanok maradni, néha ízig-vérig gyűlölik azokat, akik Istennel szemben állnak, néha pedig magukhoz ölelik őket. A mai körülmények azért alakultak ki, mert az emberek nem ismerik Isten munkáját. Miért mond Isten ilyen szavakat: „Az angyalok végül is angyalok; Isten végül is Isten; a démonok végül is démonok; az igazságtalanok még mindig igazságtalanok; a szentek pedig még mindig szentek?” Nem tudjátok ezt felfogni? Lehet, hogy Isten rosszul emlékezett? Így szól Isten: „Minden egyes ember fajtája szerint elkülönül, és észrevétlenül visszatál családjába kebelébe.” Ebből látható, hogy ma már Isten mindent besorolt a maga családjába, így ez már nem egy „végtelen világ”, és az emberek már nem ugyanabból a nagy fazékból esznek, hanem a saját házukban, a saját szerepüket játszva végzik a saját kötelességüket. Ez volt Isten eredeti terve a világ teremtésekor; miután az emberek fajtánként elkülönültek, „mindenki a maga étvét eszi”, vagyis Isten megkezdte az ítéletet. Ennek eredményeként Isten szájából ezek a szavak hangzottak el: „Visszaállítom a teremtés korábbi állapotát; mindent úgy állítok vissza, ahogyan eredetileg volt, mélyrehatóan megváltoztatva mindent, hogy minden visszatérjen tervem kebelébe.” Pontosan ez a célja Isten minden munkájának, és ezt nem nehéz megérteni. Isten be fogja fejezni a munkáját – útjába állhatna-e az ember az Ő munkájának? És Isten felrúghatja-e a közte és az ember között létrejött szövetséget? Ki tudná megváltoztatni azt, amit Isten Lelke tesz? Megtehetné ezt egyáltalán bármelyik ember?

A múltban az emberek Isten szavaiban egy törvényt ragadtak meg: Amikor Isten szavai kimondásra kerülnek, hamarosan valósággá válnak. Ebben nincs semmi hamisság. Mivel Isten azt mondta, hogy minden népet meg fog büntetni, és ráadásul, mivel kiadta adminisztratív rendeleteit, látható, hogy Isten munkája egy bizonyos szakaszig megvalósult. Az alkotmány, amely minden embernek ki volt adva, az életükre és az Istenhez való hozzáállásukra vonatkozott. Nem nyúlt a gyökerekhez; nem azt mondta, hogy ez Isten általi elrendeltetésen alapul, hanem az ember akkori viselkedésén. A mai adminisztratív rendeletek rendkívüliek, és arról beszélnek, hogy „minden ember a maga fajtája szerint lesz elkülönítve, és tetteinek megfelelő fenyítésben részesül”. Alapos olvasás nélkül ebben nem lehet problémát találni. Mivel Isten csak az utolsó korszakban választ el mindent fajtája szerint, ezért ennek elolvasása után a legtöbb ember tanácstalan és zavarodott marad; még mindig lagymatagon viselkedik, nem látva az idők sürgősségét, és így nem veszi ezt figyelmeztetésnek. Miért mutatja meg ezen a ponton az embernek Isten az adminisztratív rendeleteit, amelyeket az egész világegyetemnek hirdetett meg?

Vajon ezek az emberek képviselik az egész világegyetemben élők összességét? Lehet, hogy Isten ezek után jobban megkegyelmezne ezen embereknek? Két fejet növesztettek ezek az emberek? Amikor Isten megfenyíti az egész világegyetem népét, amikor mindenféle katasztrófák sújtanak, e katasztrófák nyomán változások következnek be a Napban és a Holdban, és amikor e katasztrófák véget érnek, a Nap és a Hold megváltozik – és ezt nevezik „átmenetnek”. Elég, ha azt mondjuk, hogy a jövő katasztrófái szörnyűek lesznek. Lehet, hogy az éjszaka veszi át a nappal helyét, lehet, hogy a Nap egy évig nem jelenik meg, lehet, hogy több hónapig perzselő hőség lesz, lehet, hogy az emberiség mindig fogyó Holddal néz szembe, lehet, hogy megjelenik az a bizarr állapot, hogy a Nap és a Hold együtt kel fel, és így tovább. Több ciklikus változást követően, végül az idő múlásával ezek megújulnak. Isten különös figyelmet fordít az ördöghöz tartozókra vonatkozó intézkedéseire. Így szándékosan mondja: „A világegyetem emberi lényei közül mindazok, akik az ördöghöz tartoznak, ki lesznek irtva.” Mielőtt ezek az „emberek” megmutatták volna valódi arcukat, Isten mindig is szolgálatra használta őket; ennek következtében nem törődik a tetteikkel, nem ad nekik „jutalmat”, ha jól teljesítenek, és nem vonja meg a „bérüket”, ha rosszul teljesítenek. Mint ilyeneket, figyelmen kívül hagyja és elutasítja őket. Nem változik meg hirtelen a „jóságuk” miatt, mert az ember lényege, függetlenül az időtől és a helytől, nem változik, ahogyan az Isten és az ember között létrejött szövetség sem, és mint ahogyan az ember mondja: „akkor sem lesz változás, ha a tengerek kiszáradnak és a sziklák összedőlnek”. Így Isten egyszerűen fajtájuk szerint válogatja ezeket az embereket, és nem szívesen figyel rájuk. A teremtetéstől kezdve egészen napjainkig az ördög soha nem viselkedett jól. Mindig is félbeszakításokat, zavarokat és nézeteltéréseket okozott. Amikor Isten cselekszik vagy beszél, az ördög mindig megpróbál részt venni abban, de Isten nem vesz róla tudomást. Az ördög említésére Isten dűhe elfojthatatlanul kitör; mivel nem egy lélekből valók, ezért nincs köztük kapcsolat, csak távolság és elkülönülés. A hét pecsét kinyilatkoztatását követően a föld állapota mindig rosszabbodik, és minden dolog „vállvetve halad előre a hét pecsét nyomán”, a legkevésbé sem marad le. Isten Igéiben az embereket Isten kábultnak látja, de ők egyáltalán nem ébrednek fel. Azért, hogy magasabb pontra jusson, hogy minden ember erejét előhozza, sőt, hogy Isten munkáját a csúcson fejezze be, Isten kérdések sorát teszi fel az embereknek, mintha felfújná a gyomrukat, és így minden embert feltölt. Mivel ezeknek az embereknek nincs igazi alkatuk, a tényleges körülmények alapján, akiket felfújnak, azok a színvonalnak megfelelő termékek, míg akiket nem, azok haszontalan szemét. Ez Isten követelménye az emberrel szemben, és ez a célja annak a módszernek, amellyel Ő beszél. Különösen, amikor Isten azt mondja: „Lehet-e, hogy amikor a földön vagyok, nem ugyanaz vagyok, mint a mennyben? Lehet-e, hogy amikor a mennyben vagyok, nem tudok leszállni a földre? Lehet-e, hogy amikor a földön vagyok, méltatlan vagyok arra, hogy a mennybe vigyenek?” Ezek a kérdések világosabb utat mutatnak, amelyen az ember megismerheti Istent. Isten szavaiból látható Isten sürgető akarata; az emberek képtelenek elérni azt,

és Isten többször is feltételeket szab, így emlékeztetve minden embert, hogy ismerje meg a mennyei Istent a földön, és ismerje meg az Istent, aki a mennyben van, de a földön él.

Isten szavaiból kitűnik az ember állapota: „Az egész emberiség energiát fordít a szavaimra, saját kutatásokra vállalkozik külső megjelenéssel kapcsolatban, de mindannyian kudarcot vallanak, erőfeszítéseik nem hoznak gyümölcsöt, ehelyett szavaim lesújtják őket, és nem mernek újra felállni.” Ki értheti meg Isten szomorúságát? Ki tudja megvigasztalni Isten szívét? Ki ért egyet Isten szívével abban, amit kér? Amikor az emberek nem teremnek gyümölcsöt, megtagadják magukat, és valóban alávetik magukat Isten vezényletésének. Fokozatosan, ahogy megmutatják az igazi szívüket, mindegyikük a fajtája szerint válik szét, és így látható, hogy az angyalok lényege az Istennek való tiszta engedelmesség. Isten Tehát azt mondja: „Az emberiség az eredeti formájában tárul fel.” Amikor Isten munkája eléri ezt a lépcsőfokot, akkor minden befejeződik. Úgy tűnik, Isten nem mond semmit arról, hogy Ő példaképe a Fiainak és az embereknek, ehelyett arra összpontosít, hogy minden ember eredeti formájában mutakozzon. Érted-e e szavak valódi jelentését?

27. fejezet

Ma Isten szavai elérték a csúcspontot, ami azt jelenti, hogy az ítélet korszakának második része elérte a csúcspontját. De ez nem a legmagasabb csúcs. Ezúttal Isten hangneme megváltozott – nem gúnyos és nem humoros, nem fenyítő és nem dorgáló; Isten enyhített szavainak hangnemén. Most Isten elkezd „érzéseket megosztani” az emberrel. Isten egyszerre folytatja az ítélet korszakának munkáját, és ugyanakkor megnyitja a munka következő szakaszának útját, így munkájának minden szakasza összefonódik egymással. Egyfelől az ember „makacsságáról és visszaeséséről” beszél, másfelől pedig „az emberektől való elválás, majd az emberekkel való újraegyesülés örömeiről és bánatairól” – amelyek mind olyan reakciót váltanak ki az emberek szívében, amely még a legtompább emberi szívet is megmozgatja. Isten elsősorban azt a célt tűzte ki e szavak elmondásával, hogy a legvégén minden ember zokszó nélkül boruljon le Isten előtt, aki így szól: „csak azután teszem nyilvánvalóvá tetteimet, hogy mindenki megismerjen Engem a saját kudarcán keresztül”. Az emberek istenismerete ebben az időszakban teljesen felszínes marad; ez nem igazi ismeret. Bár minden igyekezetükkel próbálkoznak, képtelenek Isten akaratát megvalósítani. Ma Isten szavai elérték a csúcspontjukat, de az emberek még mindig a korai szakaszban vannak, és így képtelenek belépni az itt és most kijelentéseibe – ez azt mutatja, hogy Isten és az ember a lehető legnagyobb mértékben különbözik egymástól. Ezen összehasonlítás alapján, amikor Isten szavai véget érnek, az emberek csak Isten legalacsonyabb mércéjének elérésére lesznek képesek. Ez az az eszköz, amellyel Isten munkálkodik ezekben az

emberekben, akiket a nagy vörös sárkány teljesen megrontott, és Istennek így kell munkálkodnia, hogy elérje az optimális hatást. A gyülekezetek népe egy kicsit jobban odafigyel Isten szavaira, de Isten szándéka az, hogy Istent az Ő szavaiban ismerjék meg – hát nincs különbség? A dolgok jelenlegi állása szerint azonban Isten már nem törődik az ember gyengeségével, és folytatja beszédét, függetlenül attól, hogy az emberek képesek-e elfogadni szavait vagy sem. Az Ő akaratának megfelelően, amikor szavai véget érnek, az lesz az az idő, amikor földi munkája befejeződik. De a mostani munka nem hasonlít a korábbiakhoz. Amikor Isten kijelentései véget érnek, senki sem fogja tudni; amikor Isten munkája véget ér, senki sem fogja tudni; és amikor Isten formája megváltozik, senki sem fogja tudni. Ilyen Isten bölcsessége. Hogy elkerülje a Sátán vádjait és az ellenséges erők zavarását, Isten úgy dolgozik, hogy senki sem tud róla, és jelenleg sincs reakció a földi emberek között. Bár Isten átváltozásának jeleiről beszéltek egykor, senki sem képes érzékelni azt, mert az ember elfelejtette, és nem fordít rá figyelmet. A kívülről és belülről érkező támadások – a külvilág katasztrófái és Isten szavainak perzselése és tisztítása miatt – az emberek már nem hajlandóak Istenért fáradozni, mert túlságosan lefoglalják őket a saját ügyeik. Amikor minden ember eljut arra a pontra, hogy megtagadja a múlt ismeretét és hajszolását, amikor minden ember tisztán látja önmagát, akkor fognak kudarcot vallani, és a saját énjük számára már nem lesz hely a szívükben. Csak ekkor fognak az emberek őszintén vágyakozni Isten szavai után, csak ekkor lesz Isten szavainak valóban helye a szívükben, és Isten szavai csak ekkor válnak létezésük forrásává – ebben a pillanatban teljesül be Isten akarata. A mai emberek azonban még messze vannak attól, hogy elérjék ezt a pontot. Némelyikük alig mozdult egy centit, ezért Isten azt mondja, hogy ez „visszaesés”.

Isten összes szava sok kérdést tartalmaz. Miért tesz fel Isten folyton ilyen kérdéseket? „Miért nem tudnak az emberek megtérni és újjászületni? Miért akarnak örökké a mocsárban élni a sármentes hely helyett? [...]” A múltban Isten úgy működött, hogy közvetlenül rámutatott a dolgokra, vagy közvetlenül felfedte azokat. Ám miután az emberek hatalmas fájdalmakat szenvedtek, Isten nem beszélt többé közvetlenül ilyen módon. Ezekben a kérdésekben az emberek egyszerre meglátják saját hiányosságait és megragadják a gyakorláshoz vezető utat. Mivel az emberek mindannyian azt szeretik enni, ami könnyen elérhető, Isten az igényeiknek megfelelően beszél, és témákat ad nekik, hogy elgondolkodhassanak rajtuk. Ez az egyik aspektusa Isten kérdései fontosságának. Néhány más kérdésének természetesen nem ez a jelentősége, például: „Lehet, hogy rosszul bántam velük? Lehet, hogy rossz irányba tereltem őket? Lehet, hogy a pokolba vezetem őket?” Az ilyen kérdések megmutatják, hogy milyen elképzelések lakoznak az emberek szíve mélyén. Bár szájukkal nem adnak hangot ezeknek az elképzeléseknek, a legtöbbjük szívében kétségek vannak, és azt hiszik, hogy Isten szavai teljesen érdemtelennek állítják be őket. Természetesen az ilyen emberek nem ismerik magukat, de végül be fogják ismerni vereségüket Isten szavaival szemben – ez elkerülhetetlen. E kérdések után Isten azt is mondja: „Szándékomban áll

darabokra zúzni minden nemzetet, nem is beszélve az emberiség családjáról.” Amikor az emberek elfogadják Isten nevét, ennek következtében minden nemzet megremeget, az emberek fokozatosan megváltoztatják mentalitásukat, és a családokban megszűnik az apa és fia, anya és lánya, férj és feleség közötti kapcsolat. Sőt, a családokban az emberek közötti kapcsolatok egyre jobban elhidegülnek; csatlakozni fognak a nagy családhoz, és szinte minden család életének szabályos konvenciói szétszakadnak. Emiatt az emberek szívében a „család” fogalma egyre homályosabbá válik.

Isten az Ő mai szavaiban miért szentelt oly sokat az „érzelmeik megosztásának” az emberekkel? Természetesen ez is egy bizonyos hatás elérése érdekében történik, amiből látható, hogy Isten szíve tele van aggodalommal. Isten azt mondja: „amikor Én vagyok szomorú, ki tud Engem a szívével megvigasztalni”? Isten azért mondja ezeket a szavakat, mert szívét előnti a bánat. Az emberek képtelenek arra, hogy minden törődésüket Isten akaratára fordítsák, mindig kicsapongóak, nem tudják magukat kordában tartani, és azt teszik, amit akarnak; túlságosan alantasak, mindig megbocsátanak maguknak, és nem törődnek Isten akaratával. De mivel az embereket mind a mai napig megrontja a Sátán, és képtelenek megszabadulni, Isten azt mondja: „hogyan menekülhetnek meg a ragadozó farkas állkapcsától? Hogyan szabadulhatnak meg fenyegetéseitől és kísértéseitől?” Az emberek testben élnek, ami azt jelenti, hogy a ragadozó farkas szájában élnek. Emiatt, és mivel az embereknek nincs öntudatuk, és folyton kényeztetik magukat és engednek a kicsapongásnak, Isten nem tehet mást, mint hogy aggódik. Minél többször emlékezteti Isten az embereket erre, annál jobb érzés lesz a szívükben, és annál inkább hajlandóak lesznek elköteleződni Isten mellett. Csak ekkor fog az ember és Isten harmonikusan viszonyulni egymáshoz, anélkül, hogy bármilyen elkülönülés vagy távolságtartás lenne közöttük. Ma az egész emberiség Isten napjának eljövetelére vár, így az emberiség eddig nem lépett előre. Isten mégis azt mondja: „Amikor az igazságosság Napja megjelenik, a Kelet megvilágosodik, amely azután az egész világegyetemet megvilágítja, és mindenkit elér.” Más szóval, amikor Isten megváltoztatja az Ő formáját, a Keletet fogja először megvilágítani, és a keleti nemzet fog elsőként megváltozni, majd a többi ország is megújul délről északra. Ez tehát a sorrend, és minden Isten szavai szerint fog történni. Amint ez a szakasz befejeződik, minden ember látni fogja. Isten e sorrend szerint cselekszik. Amikor meglátják ezt a napot, az emberek örülni fognak. Isten sürgető szándékából látható, hogy ez a nap nincs már messze.

A ma itt elhangzó szavak második és harmadik része a fájdalom könnyeit váltja ki mindazokból, akik szeretik Istent. Szívük azonnal árnyékba borul, és ettől kezdve minden embert óriási bánat tölt el Isten szíve miatt. Nem érznek vigaszt mindaddig, amíg Isten be nem fejezi földi munkáját. Ez az általános tendencia. „Harag támad a szívemben, amelyet a szomorúság feltörő érzése kísért. Amikor szemeim szennyesnek látják az emberek cselekedeteit és minden szavukat és tettüket, dühöm felszökik, és szívemben egyre jobban érzem az emberi világ igazságtalanságait, ami még inkább szomorúvá tesz Engem; arra vágyom, hogy azonnal véget vessek az ember testének.

Nem tudom, miért képtelen az ember megtisztulni a testben, miért nem képes az ember szeretni magát a testben. Talán azért, mert a test »működése« olyan erős?” A mai szavaiban Isten nyilvánosan feltárta az ember előtt a szívében lévő összes aggodalmat, anélkül, hogy bármit is visszatartott volna. Amikor a harmadik ég angyalai zenélnek Neki, Isten még mindig vágyakozik a földi emberek után, és ezért mondja azt, hogy: „Amikor az angyalok zenélnek, hogy dicsőítsenek Engem, ez mindenképp felkelti az emberek iránti együttérzésemet. Szívemet azonnal szomorúság tölti el, és képtelen vagyok megszabadulni ettől a fájdalmas érzelemtől.” Ez az oka annak, hogy Isten így szól: „Helyre fogom hozni az emberi világ igazságtalanságait. Saját kezemmel végzem majd a munkámat az egész világon, megtiltva a Sátánnak, hogy újra kárt tegyen népemben, megtiltva az ellenségnek, hogy újra azt tegyen, amit akar. Király leszek a földön, és oda helyezem át a trónomat, minden ellenségemet arra kényszerítve, hogy a földre boruljon, és megvallja Előttem bűneit.” Isten szomorúsága növeli az ördögök iránti gyűlöletét, és így előre feltárja a tömegek előtt, hogy milyen végük lesz az ördögöknek. Ez Isten munkája. Isten mindig is azt kívánta, hogy újra egyesüljön minden emberrel, és hogy lezárja a régi korszakot. Az egész világegyetemben minden ember kezd megmozdulni – vagyis a kozmoszban minden ember belép Isten vezetésébe. Ennek következtében gondolataik az uralkodók elleni lázadás felé fordulnak. A világ népei nemsokára káoszban törnek ki, az országok vezetői pedig minden irányba menekülnek, és végül a guillotine-ra hurcolja őket a saját népük. Ez az ördögök királyainak végső sorsa; végül egyikük sem fog tudni elmenekülni, mindannyiuknak át kell esniük rajta. Ma azok, akik „okosak”, elkezdtek visszavonulni. Látna, hogy a helyzet nem ígéretes, kihasználják ezt a lehetőséget, hogy meghátráljanak és meneküljenek a katasztrófa viszontagságai elől. De világosan megmondom, hogy a munka, amit Isten az utolsó napokban végez, az elsősorban az ember megfenyítése, tehát hogyan is menekülhetnének meg ezek az emberek? A mai nap az első lépés. Egy napon a világegyetemben minden a háború zűrzavarába süllyed majd; a földön élő embereknek soha többé nem lesznek vezetőik, az egész világ olyan lesz, mint egy halom laza homok, amelyet senki sem irányít, és az emberek csak a saját életükkel fognak törődni, nem figyelve senki másra, mert mindent Isten keze irányít – ezért mondja Isten, hogy: „az egész emberiség az Én akaratom szerint osztja fel a különféle nemzeteket”. Az angyalok trombitáinak megszólalása, amelyről Isten most beszél, egy jel – vészharangot kongatnak az emberek számára, és amikor a trombiták ismét megszólalnak, elérkezett a világ utolsó napja. Ekkor Isten összes fenyítése teljes egészében sújtja majd a földet; ez szívtelen ítélet lesz, és a fenyítés korszakának hivatalos kezdete. Az izráeliták között gyakran lesz jelen Isten hangja, hogy vezesse őket a különböző környezetekben, és így az angyalok is megjelennek majd nekik. Az izráeliták néhány hónap alatt teljessé tételnek, és mivel nem kell átmenniük a nagy vörös sárkány mérgétől való megszabadulás szakaszán, könnyű lesz számukra a helyes útra lépni a különféle vezetés alatt. Az Izráelben végbemenő fejleményekből látható az egész világegyetem állapota, és ez mutatja, hogy

mennyire gyorsak Isten munkájának lépései. „Eljött az idő! Elindítom munkámat, Királyként fogok uralkodni az emberek között!” A múltban Isten csak a mennyben uralkodott. Ma a földön uralkodik; Isten visszaszerezte minden hatalmát, és így előre meg van jósolva, hogy az egész emberiség soha többé nem fog normális emberi életet élni, mert Isten újrendezi a mennyet és a földet, és senki sem avatkozhat bele. Ezért Isten gyakran emlékezteti az embert, hogy „eljött az idő”. Amikor az izráeliták mind visszatérnek hazájukba – azon a napon, amikor Izráel országa teljesen helyreállt –, Isten nagy műve befejeződik. Anélkül, hogy bárki észrevenné, az emberek szerte a világegyetemben fellázadnak, és a nemzetek szerte a világegyetemben úgy fognak hullani, mint az égen a csillagok; egy pillanat alatt romba dőlnek. Miután elbánik velük, Isten felépíti szíve szeretett királyságát.

28. fejezet

Az emberek úgy vannak vele, hogy minél kevesebbet értenek Isten szavaiból, annál szkeptikusabbak Isten jelenlegi munkamódszereivel szemben. Ez azonban nincs hatással Isten munkájára; amikor az Ő szavai elérnek egy bizonyos pontot, az emberek szíve természetes módon megváltozik. Az életében mindenki Isten szavain csüng, és is el is kezd vágyakozni az Ő szavai után, továbbá az Isten általi folyamatos lelepleződés miatt kezdi megvetni magát. Pedig Isten sok efféle szót is kimondott: „Amikor alaposan felfogta minden szavamat, az ember érettsége arányos lesz kívánságaimmal, és könnyörgései gyümölcsözőek lesznek, és nem feleslegesek vagy hiábavalók; megáldom az emberiség azon könnyörgéseit, amelyek őszinték, amelyek nem megjátszottak.” Valójában az emberek képtelenek teljesen felfogni Isten szavait, csupán a felszínt tudják megragadni. Isten csupán arra használja ezeket a szavakat, hogy egy követendő célt adjon nekik, hogy éreztesse velük, hogy Isten nem könnyelműen cselekszik, hanem komolyan veszi a munkáját; csak ekkor lesz meg bennük a törekvéshez szükséges hit. És mivel minden ember csak a saját érdekében esedezik, nem pedig Isten akaratáért, ám Isten nem olyan változékony, mint az időjárás, az Ő szavai mindig is az ember természetére irányultak. Ugyan ma a legtöbben könnyörögnek, de nem őszinték – ez csak színlelés. Az összes ember állapota az, hogy: „ők a szájamat bőségszarunak tekintik. Minden ember szeretne megszerezni valamit a szájamból. Legyen szó akár az államtitkokról, akár a menny titkairól, akár a szellemi világ dinamikájáról, akár az emberiség rendeltetési helyéről”. Kíváncsiságuk miatt az emberek készek mindezen dolgokat keresni, és semmit sem akarnak nyerni az Isten szavaiból jövő élet ajándékából. Ezért mondja Isten: „Túl sok minden hiányzik az emberből: Nemcsak »táplálékkiegészítőkre« van szüksége, hanem ennél többre, »mentális támogatásra« és »lelki táplálékra«.” Az emberekben lévő elképzelések vezettek a mai negativitáshoz, és mivel a fizikai látásmódjuk túlságosan „feudális”, nincs erély abban, amit mondanak és

tesznek, továbbá mindenben felületesek és hanyagok. Vajon nem effélék az emberek állapotai? Nem kellene-e az embereknek sietniük és orvosolniuk ezt, helyett, hogy változatlanul folytatják? Mi haszna van az embernek abból, ha ismeri a jövőt? Miért reagálnak az emberek Isten néhány szavának elolvasása után, miközben a fennmaradó szavainak nincs hatása? Amikor Isten például azt mondja: „Én gyógyírt adok az ember betegségére, hogy jobb hatást érhessünk el, hogy valamennyien visszanyerjék egészségüket, és hogy gyógy módjára köszönhetően visszatérhessenek a normális állapotba” – hogy lehet, hogy e szavaknak nincs hatásuk az emberekre? Hát nem minden Isten által véghezvitt dolog az, amit az embernek el kellene érnie? Istennek van elvégzendő munkája – az embereknek miért nincs útjuk, amelyen járhatnak? Nem ellenkezik ez Istennel? Valójában sok munka van, amit az embereknek tenniük kellene – például mennyit tudnak a „nagy vörös sárkányról” a következő szavak alapján: „Valóban gyűlölte a nagy vörös sárkányt?” Isten mondása, miszerint: „miért kérdeztem ezt tőletek annyiszor?” azt mutatja, hogy az emberek még mindig nem ismerik a nagy vörös sárkány természetét, és továbbra is képtelenek mélyebbre jutni. Nem éppen ez az a munka, amit az embernek el kellene végeznie? Hogyan lehet azt mondani, hogy az embernek nincs munkája? Ha ez lenne a helyzet, akkor mi lenne Isten megtestesülésének a jelentősége? Isten azért cselekszik hanyag és felületes módon, hogy ímmel-ámmal tegyen meg valamit? Legyőzhető-e így a nagy vörös sárkány?

Isten azt mondja: „Már elkezdtem, és a nagy vörös sárkány hajlékában fogom megkezdeni fenyítő munkám első lépését.” Ezek a szavak az isteni mivoltban végzett munkára irányulnak; a mai emberek már előre beléptek a fenyítésbe, ezért Isten azt mondja, hogy ez az Ő munkájának első lépése. Nem a katasztrófák, hanem a szavak általi fenyítés elviselésére kényszeríti az embereket. Mert amikor Isten szavainak hangneme megváltozik, az emberek teljesen tudatlanná válnak, és azután mindannyian belépnek a fenyítésbe. Átélve a fenyítést, „hivatalosan teljesítitek majd kötelességeket, és hivatalosan dicsérni fogtok Engem az egész földön, örökkön-örökké!” Ezek Isten munkájának lépései, ezek az Ő tervei. Mindemellett Isten e népének személyesen kell majd látnia azokat a módszereket, amelyekkel a nagy vörös sárkányt megfenyítik, így a katasztrófa hivatalosan rajtuk kívül, a körülöttük lévő világban kezdődik. Ez az egyik eszköz, amellyel Isten megmenti az embereket. Belül meg lesznek fenyítve, és kívülről lezúdul a katasztrófa – vagyis beteljesednek Isten szavai. Így az emberek inkább a fenyítést választják a katasztrófa helyett, és éppen ezért maradnak meg. Egyrészt ez az a pont, ahová Isten munkája eljutott; másrészt azért történik ez, hogy az emberek mindannyian megismerjék Isten természetét. Így tehát azt mondja Isten: „Az idő, amikor népem örömét leli Bennem, az, amikor a nagy vörös sárkányt megfenyítik. Az, hogy a nagy vörös sárkány népét arra készítetem, hogy felkeljen és lázadjon ellene, az Én Tervem, és ez az a módszer, amellyel tökéletessé teszem népemet, és ez egy nagyszerű lehetőség egész népem számára, hogy növekedjen az életben.” Miért van az, hogy Isten ezeket a szavakat mondja, és azok mégsem keltik fel az emberek figyelmét?

Az országok nagy káoszban vannak, mert Isten vesszeje elkezdte a szerepét játszani a földön. Isten munkája látható a föld állapotán. Amikor Isten azt mondja: „A vizek zúgni fognak, a hegyek leomlanak, a nagy folyók szétválnak” – ez a vessző kezdeti munkája a földön, melynek eredményeképpen „a földön minden háztartás szétszakad, és a földön minden nemzet darabokra hullik; elmúlnak a férj és feleség közötti újraegyesülés napjai, anya és fia nem találkozik többé, apa és lánya nem gyűlik össze többé. Mindent, ami valaha volt a földön, szétzúzóak majd”. Ilyen lesz a családok általános állapota a földön. Természetesen ez nem lehet az összes család állapota, de a legtöbbjüké igen. Másrészt ez azokra a körülményekre utal, amelyeket ezen áramlat emberei a jövőben megtapasztalnak. Azt jövendőli, hogy miután átmentek a szavak általi fenyítésen, és a hitetlenek katasztrófa áldozatául estek, a földi emberek között nem lesznek többé családi kapcsolatok; mindannyian Szinim népe lesznek, és mindannyian hűségesek lesznek Isten királyságában. Így elmúlnak a férj és feleség közötti újraegyesülés napjai, anya és fia nem találkozik többé, apa és lánya nem gyűlik össze többé. És így a földi emberek családjai szétszakadnak, darabokra hasadnak, és ez lesz az utolsó munka, amit Isten az emberben végez. És mivel Isten ezt a munkát az egész világegyetemre kiterjeszti, megragadja az alkalmat, hogy tisztázza az emberek számára az „érzelem” szót, így megláttatva velük, hogy Isten akarata az, hogy szétszakítsa az összes ember családját, megmutatva, hogy Isten a fenyítést használja az összes „családi vita” megoldására az emberiség körében. Ha nem így lenne, akkor nem lenne mód arra, hogy Isten földi munkájának utolsó része lezáruljon. Isten szavainak utolsó része az emberiség legnagyobb gyengeségét tárja fel – mindannyian érzelmekben élnek –, és így Isten nem kerüli meg egyiket sem, és feltárja az egész emberiség szívében elrejtett titkokat. Miért olyan nehéz az embereknek elhatárolni magukat az érzelmektől? Túlmutat-e ez a lelkiismereti normákon? Megvalósíthatja-e a lelkiismeret Isten akaratát? Átsegítheti-e az érzelem az embereket a megpróbáltatásokon? Isten szemében az érzelmek az Ő ellenségei – vajon nem ezt mondták-e ki világosan Isten szavai?

29. fejezet

Az emberek az általuk végzett munka egy részét Isten közvetlen útmutatásával hajtják végre, de van olyan része is, amelyre Isten nem ad konkrét útmutatást, ez pedig kellőképpen mutatja, hogy amit Isten tesz, az ma még nincs teljesen kinyilatkoztatva – vagyis sok minden rejtve marad, és még nem került nyilvánosságra. Vannak azonban olyan dolgok, amelyeket nyilvánosságra kell hozni, míg másoknak tanácsalanságban és zavarban kell hagyniuk az embereket; ez az, amit Isten munkája megkövetel. Például Isten eljövetele a mennyből az emberek közé – hogyan jött el, melyik pillanatban jött el, vagy, hogy megváltozott-e vagy sem a menny és a föld és minden dolog – ezekkel kapcsolatban az embereknek bizonytalanságban kell lenniük. Ez a tényleges

körülményeken is alapszik, hiszen az emberi test maga képtelen közvetlenül belépni a szellemi birodalomba. Így még akkor is, ha Isten világosan elmondja, hogyan jött el a mennyből a földre, vagy amikor azt mondja: „Azon a napon, amikor minden feltámadt, eljöttem az emberek közé, és csodálatos napokat és éjszakákat töltöttem velük”, olyanok ezek a szavak, mintha valaki a falnak beszélne – a legcsekélyebb reakciót sem váltják ki, mivel az emberek nem ismerik Isten munkájának lépéseit. Még ha valóban tudatában vannak is, azt hiszik, hogy Isten tündérként repült le a mennyből a földre, és újjászületett az emberek között. Ez az, ami emberi gondolkodással elérhető. Azért van így, mert az ember lényege olyan, hogy képtelen megérteni Isten lényegét, és képtelen megérteni a szellemi birodalom valóságát. Az emberek pusztán a lényegüknél fogva képtelenek lennének példaként szolgálni mások számára, mert az emberek eredendően egyformák, és nem különbözőek. Így az a kérés, hogy az emberek követendő példát mutassanak másoknak, vagy példaképpül szolgáljanak, szappanbuborékká, a vízből felszálló gőzzé válik. Míg amikor Isten azt mondja, hogy „némi ismeretre tesz szert arról, amim van és ami vagyok”, akkor ezek a szavak csupán Isten testben végzett munkájának megnyilvánulására vonatkoznak; más szóval Isten valódi arcára – isteni mivoltára irányulnak, ami elsősorban az Ő isteni természetére utal. Vagyis az embereknek meg kell érteniük például azt, hogy miért így munkálkodik Isten, milyen dolgok valósulnak meg Isten szavai által, mit akar Isten elérni a földön, mit akar megnyerni az emberek között, milyen módszerekkel beszél Isten, és milyen Isten hozzáállása az emberhez. Azt lehet mondani, hogy az emberben nincs semmi, amivel érdemes lenne dicsekedni – vagyis nincs benne semmi, ami példát mutathatna másoknak.

Ez pontosan a testet öltött Isten normalitása, valamint a mennyei Isten és a testté lett Isten közötti különbözőség miatt van, aki, úgy tűnik, nem a mennyei Istentől született, amint Isten mondja: „Sok évet töltöttem az emberek között, de ők sosem vettek észre és soha nem ismertek meg Engem.” Isten ezt is mondja: „Amikor a lépteim végigjárják az univerzumot, és eljutnak a föld határáig, az ember elkezd elmélkedni önmagán, és minden ember eljön majd Hozzám, leborul Előttem, és imádni fog Engem. Ez lesz az a nap, amikor dicsőséget szerzek, az Én visszatérésem napja és az Én távozásom napja is.” Csakis ez az a nap, amikor Isten igazi arca megmutatkozik az embernek. Isten azonban emiatt nem késlelteti az Ő munkáját, hanem egyszerűen elvégzi azt a munkát, amelyet el kell végeznie. Amikor megítél, akkor a testté lett Istenhez való hozzáállásuk alapján ítéli el az embereket. Ez Isten kijelentéseinek egyik fő témája ebben az időszakban. Például Isten ezt mondja: „Hivatalosan is elindítottam irányítási tervem fináléját a teljes világegyetemben. Ettől a pillanattól kezdve, aki nem vigyáz, az ki van téve annak, hogy könyörtelen fenytetés közepébe merüljön, és ez bármelyik pillanatban megtörténhet.” Ez Isten tervének a tartalma, és ez sem nem furcsa, sem nem különös, hanem mind az Ő munkájának lépéseéhez tartozik. Isten népét és Isten fiait, akik külföldön élnek, Isten eközben aszerint ítéli meg, amit a gyülekezetekben tesznek, ezért ezt mondja Isten: „Minden angyal a döntő csatába indul Velem munkám során,

és elhatározza, hogy a végső szakaszban teljesíti kívánságaimat, hogy a földön élő emberek az angyalokhoz hasonlóan behódoljanak Előttem, és ne akarjanak szembeszegülni Velem, és ne tegyenek semmit, ami Ellenem lázad. Ez az Én munkám dinamikája az egész világegyetemben.” Ez a különbség abban a munkában, amelyet Isten az egész földön végez; különböző intézkedéseket alkalmaz aszerint, hogy azok kire irányulnak. Ma a gyülekezetek népe mind vágyakozó szívű, és elkezdtek enni és inni Isten szavait – ebből eléggé kitűnik, hogy Isten munkája a végéhez közeledik. Az égből lenézve olyan, mintha ismét az elszáradt ágak és lehullott levelek, az őszi szél fújta por sivár jelenetét látnánk. Úgy tűnik, mintha hamarosan bekövetkezne a világvége az emberek között, mintha minden pusztasággá válna. Talán a Lélek érzékenysége miatt a szívben mindig ott van a boldogtalanság érzése, mégis magában hordoz egy darabka szomorúsággal vegyes csendes vigaszt is. Isten szavaival élve: „ébredezik az ember, minden rendben van a földön, és a földi túlélés napjai véget érnek, mert eljöttem!” Ezeket a szavakat hallva az emberek kissé negatívvá válhatnak, egy kissé csalódhatnak Isten munkájában, vagy túlságosan a lelkükben lévő érzésre összpontosíthatnak. De földi munkájának elvégzése előtt Isten nem lehetett annyira esztelen, hogy ezt az illúziót keltse az emberekben. Ha valóban ilyen érzéseid vannak, akkor ez azt mutatja, hogy túlzottan az érzéseidre figyelsz, olyasvalaki vagy, aki kénye-kedve szerint cselekszik, és nem szereti Istent; azaz az ilyen emberek túlságosan a természetfelettire összpontosítanak, és egyáltalán nem figyelnek Istenre. Isten keze miatt bárhogyan is próbálnak az emberek elmenekülni, képtelenek szabadulni ebből a helyzetből. Ki menekülhet el Isten keze elől? Volt-e valaha olyan, amikor nem Isten rendezte el a helyzetedet és a körülményeidet? Akár szenvedsz, akár áldott vagy, hogyan szökhethnél meg Isten kezéből? Ez nem emberi dolog, hanem teljes mértékben Isten szükséglete – ki lenne képes arra, hogy ennek következtében ne engedelmeskedjen?

„Fenyítést fogok használni, hogy terjesszem munkámat a pogányok között, vagyis erőszakot fogok alkalmazni mindazok ellen, akik pogányok. Természetesen ez a munka a választottak körében végzett munkámmal egyidőben fog zajlani.” E szavakat kimondva Isten az egész világegyetemben hozzákezd ehhez a munkához. Ez Isten munkájának egy lépése, amely már eljutott idáig; senki sem tudja visszafordítani a dolgokat. Az emberiség egy részét a katasztrófa fogja elintézni, elpusztítja őket a világgal együtt. Amikor a világegyetem hivatalos fenyítése megtörténik, Isten hivatalosan megjelenik minden nép előtt. És az Ő megjelenésével az embereket megfenyíti. Továbbá Isten ezt is mondta: „Amikor hivatalosan kinyitom a tekercset, akkor az emberek az egész világegyetemben meg vannak fenyítve, akkor az emberek szerte a világon próbatételeknek vannak kitéve.” Ebből világosan látható, hogy a hét pecsét tartalma a fenyítés tartalma, vagyis a hét pecséten belül katasztrófa van. Ma tehát a hét pecsét még nincs felnyitva; az itt említett „megpróbáltatások” az ember által elszenvedett fenyítést jelentik, és e fenyítés közepette az embereknek egy olyan csoportja lesz

megnyerve, akik hivatalosan elfogadják az Isten által kiállított „bizonyítványt”, és így ők Isten királyságának népévé válnak. Ez Isten fiainak és népének eredete, és ma még nincs róluk döntés, csupán a jövőbeli tapasztalatok alapjait fektetik le. Ha valakinek igazi élete van, akkor képes lesz szilárdan megállni a próbatételek közepette, ha pedig nincs benne élet, akkor ez kellően bizonyítja, hogy Isten munkája nem hatott rá, hogy zavaros vízben halászik, és nem összpontosít Isten szavaira. Mivel ez az utolsó napok munkája, amely ennek a kornak a lezárását jelenti, nem pedig a munka folytatását, ezt mondja Isten: „Vagyis ez az az élet, amelyet az ember a teremtéstől kezdve egészen napjainkig soha nem tapasztalt meg, ezért mondom azt, hogy olyan munkát végeztem, amelyet még soha nem végeztek”, valamint ezt is mondja: „Mivel közeledik az Én napom az egész emberiséghez, mivel ez nem tűnik távolinak, hanem közvetlenül az ember szeme előtt van.” A múltban Isten több várost is személyesen elpusztított, de egyiket sem rombolta le úgy, mint ahogyan az utolsó esetben történni fog. Bár a múltban Isten elpusztította Sodomát, a mai Sodomával nem úgy kell bánni, mint a múltban – nem kell közvetlenül elpusztítani, hanem először meg kell hódítani, majd meg kell ítélni, és végül örökké tartó büntetésnek alávetni. Ezek a munka lépései, és végül a mai Sodoma ugyanolyan sorrendben fog megsemmisülni, mint ahogyan a világ múltbeli elpusztítása történt – ez Isten terve. Az a nap, amikor Isten megjelenik, a mai Sodoma hivatalos elítélésének napja, és Önmaga kinyilatkoztatása nem annak megmentéséért történik. Isten tehát azt mondja: „Én megjelenek a szent királyságnak, és elrejtőzöm a mocsok földje előtt.” Mivel a mai Sodoma tisztátalan, Isten nem jelenik meg neki igazából, hanem ezt az eszközt használja, hogy megfenyítse – nem láttad ezt világosan? Azt mondhatjuk, hogy a földön senki sem képes meglátni Isten igazi arcát. Isten soha nem jelent meg az embernek, és senki sem tudja, hogy Isten a menny melyik szintjén van. Ez járult hozzá ahhoz, hogy a mai emberek ebbe a helyzetbe kerüljenek. Ha meglátnák Isten arcát, akkor bizonyára ez lenne az az idő, amikor a végük feltárulna, az az idő, amikor mindegyikük fajta szerint osztályozódik. Ma az isteni mivoltból származó szavak közvetlenül megmutatkoznak az embereknek, ami előre jelzi, hogy az emberiség utolsó napjai eljöttek, és már nem tartanak sokáig. Ez az egyik jele annak, hogy az emberek megpróbáltatásoknak lesznek alávetve akkor, amikor Isten minden embernek megjelenik. Így, bár az emberek élvezik Isten szavait, mindig van egy baljós érzésük, mintha nagy csapás közeledne feléjük. A mai emberek olyanok, mint a verebek a fagyos földeken, akiket a halál mintha egy adósság törlesztésére kényszerítene, és esélyt sem ad nekik az életben maradásra. Az ember halálos adóssága miatt az emberek mindannyian úgy érzik, hogy elérkeztek utolsó napjaik. Ez történik az emberek szívében szerte a világegyetemben, és bár ez nem mutatkozik meg az arcukon, ami a szívében van, azt képtelenek elrejtani az Én szemem előtt – ez az ember valósága. Lehet, hogy sok szó nem teljesen megfelelően van használva, de éppen ezek a szavak elegendőek ahhoz, hogy rámutassanak a problémára. Az Isten szájából elhangzott szavak mindegyike beteljesedik, akár a múltból, akár a jelenről legyen szó; feltárlják a tényeket

az emberek előtt, hogy gyönyörködhesse nek, elkápráztatják és összezavarják őket. Még mindig nem látod világosan, hogy milyen kor van ma?

30. fejezet

Néhány embernek lehet egy kis rálátása Isten szavaira, de egyikük sem bízik az érzéseiben; mélyen félnek attól, hogy negativitásba zuhannak. Így mindig is az öröm és a bánat váltakozott bennük. Joggal mondhatjuk, hogy minden ember élete tele van szomorúsággal; hogy ezt egy lépéssel tovább vigyük, minden ember mindennapi életében van finomítás, mégis elmondhatom, hogy senki sem nyer feloldozást mindennap a lelkében, és olyan ez, mintha három nagy hegy nehezedne a fejére. Egyikük élete sem boldog és örömteli egész nap – és még amikor egy kicsit boldogok is, egyszerűen csak a látszatot próbálják fenntartani. A szívükben az emberek mindig érzik, hogy valami befejezetlen. Így nem állhatatosak a szívükben; így élve a dolgok üresnek és igazságtalannak tűnnek, és ha az Istenbe vetett hitről van szó, elfoglaltak és kevés az idejük, vagy pedig nincs idejük Isten szavait enni és inni, vagy nem tudják, hogy hogyan kell Isten szavait megfelelően enni és inni. Egyikük sem nyugodt, világos és állhatatos a szívében. Mintha mindig is borús égbolt alatt éltek volna, mintha oxigén nélküli térben élnének, és ez vezetett a zűrzavarhoz az életükben. Isten mindig egyenesen beszél az emberek gyengeségeiről, mindig az Achilles-sarkuknál csap le rájuk – nem láttad tisztán, hogy milyen hangnemben beszélt mindvégig? Isten soha nem adott lehetőséget az embereknek a bűnbánatra, és minden embert arra kényszerít, hogy a „holdon” éljen oxigén nélkül. A kezdetektől napjainkig Isten szavai látszólag feltárták az ember természetét, de mégsem látja senki tisztán ezeknek a szavaknak a lényegét. Úgy tűnik, hogy az ember lényegének leleplezésével az emberek megismerik önmagukat, és ezáltal megismerik Istent is, de lényegében nem ez az út. Isten szavainak hangvétele és nagyobb mélysége egyértelmű különbséget mutat Isten és az ember között. Érzéseikben ez öntudatlanul elhiteti az emberekkel, hogy Isten elérhetetlen és megközelíthetetlen; Isten mindent nyilvánosságra hoz, és úgy tűnik, hogy senki sem képes visszaállítani Isten és ember kapcsolatát a régi állapotba. Nem nehéz belátni, hogy Isten minden kijelentésének az a célja, hogy szavakat használjon minden ember „megdöntésére”, és ezzel befejezze az Ő munkáját. Ezek Isten munkájának lépései. Mégsem ezt hiszik az emberek az elméjükben. Azt hiszik, hogy Isten munkája közeledik a csúcspontjához, hogy közeledik legszembetűnőbb hatásához, hogy legyőzze a nagy vörös sárkányt, vagyis felvirágoztassa a gyülekezeteket úgy, hogy senkinek ne legyenek elképzelései a megtestesült Istenről, illetve mindenki ismerje Istent. Olvassuk el azonban, mit mond Isten: „Az emberek tudatában Isten az Isten, és nem könnyű Vele kapcsolatot teremteni, míg az ember az ember, és nem szabadna egykönnyen elzúllenie. [...] Ennek eredményeként mindig alázatosak és türelmesek Előttem;

képtelenek Velem összeegyeztethetők lenni, mert túl sok elképzelésük van.” Ebből látható, hogy függetlenül attól, hogy mit mond Isten vagy mit tesz az ember, az emberek teljesen képtelenek Isten megismerésére; a lényegük által betöltött szerep miatt, bármi legyen is, végső soron képtelenek ismerni Istent. Így Isten munkája véget ér, amikor az emberek a pokol fiainak tekintik magukat. Ahhoz, hogy lezárja az Ő teljes irányítását, nincs szükség arra, hogy Isten rászabadítsa haragját az emberekre, vagy közvetlenül elítélje őket, vagy végső soron halálra ítélje őket. Csupán a Maga ütemében csevegésbe bocsátkozik, mintha művének befejezése mellékes lenne, olyasmi, amit szabadidejében, a legkisebb erőfeszítés nélkül valósít meg. Kívülről úgy tűnik, hogy Isten munkája valamennyire sürgős – Isten azonban nem tett és nem is tesz mást, csak beszél. A gyülekezetek között végzett munka nem olyan nagyszabású, mint a régi időkben: Isten nem ad hozzá embereket, nem üzi el őket, és nem fedi fel őket – az ilyen munka túlságosan triviális. Úgy tűnik, mintha Istennek nem lenne kedve ilyen munkát végezni. Csak egy keveset mond abból, amit kellene, aztán megfordul, és nyomtalanul eltűnik – ami természetesen az Ő kijelentései befejezésének jelene. És amikor elérkezik ez a pillanat, minden ember felébred szendergéséből. Az emberiség évezredek óta letargikus szendergésben van, végig bódulatban volt. És sok éven át az emberek ide-oda rohangáltak álmaikban, és még fel is kiáltanak álmukban, képtelenek beszélni a szívükben rejlő igazságtalanságról. Így „egy kis melankóliát éreznek a szívükben” – de amikor felébrednek, felfedezik a valódi tényeket, és felkiáltanak: „Szóval ez történik!” Ezért hangzpttal el ezek a szavak: „Ma a legtöbb ember még mélyen alszik. Csak amikor megszólal a királyság himnusza, akkor nyitják ki álmos szemüket, és egy kis melankóliát éreznek a szívükben.”

Soha senkinek a lelke nem volt felszabadult, soha senkinek a lelke nem volt gondtalan és boldog. Amikor Isten munkája teljesen befejeződik, az emberek lelke felszabadul, mert mindenki fajtája szerint lesz osztályozva, és így mindnyájan szilárdak lesznek a szívükben. Ez olyan, mint amikor az emberek valamilyen távoli utazásra mennek, és a szívük rendíthetetlenné válik, amikor hazatérnek. Hazaérve az emberek többé nem érzik üresnek és igazságtalannak a világot, hanem békében élnek otthonukban. Ilyenek lesznek a körülmények az egész emberiség körében. Így Isten azt mondja, hogy „az emberek soha nem tudták kiszabadítani magukat a Sátán rabságából”. Senki sem képes kiszabadítani magát ebből az állapotból, amíg hús-vér testben van. Pillanatnyilag tegyük félre, amit Isten mond az ember különféle aktuális állapotairól, és beszéljünk csak azokról a rejtélyekről, amelyeket Istennek még fel kell fednie az ember számára. „Számталanszor néztek Rám gúnyos szemekkel az emberek, mintha testemet tövisek borították volna, és utálatos lenne számukra, és ezért az emberek irtóznak Tőlem, és azt hiszik, hogy értéktelen vagyok.” Ezzel szemben lényegében az ember valódi énje Isten szavaiban tárul fel: az embert tollak borítják, nincs benne semmi tetszetős, és így Isten ember iránti gyűlölete növekszik, mert az ember nem más, mint egy tüskével borított sündisznó, akiben semmi csodálatra méltó sincs. Felületesen úgy

tűnik, hogy ezek a szavak az ember Istennel kapcsolatos elképzeléseit írják le – de a valóságban Isten az ő képe alapján fest az emberről egy képet. Ezek a szavak Isten leírása az emberről, és olyan, mintha Isten fixálót fújt volna az ember képére; így az ember képe magasan áll a világegyetemben, és még az embereket is megdöbbeníti. Attól fogva, hogy elkezdett beszélni, Isten felsorakoztatta erőit az emberrel vívott nagy csatára. Olyan Ő, mint egy egyetemi algebraprofesszor, aki elmagyarázza a tényeket az ember számára, és amit az Általa felsorolt tények bizonyítanak – a bizonyítékok és az ellenbizonyítékok –, az minden embert teljesen meggyőz. Isten minden szavának ez a célja, és ezért veti Isten ezeket a rejtélyes szavakat lezseren az ember elé: „összességében Én végképp értéktelen vagyok az ember szívében, egy nélkülözhető háztartási cikk vagyok”. E szavak elolvasása után az emberek kénytelenek elmondani egy imát a szívében, és megismerik Isten iránti adósságukat, ami miatt elítélik önmagukat, elhiszik, hogy az embernek meg kell halnia, és nincs semmi értéke. Isten azt mondja: „és ennek köszönhető, hogy abban a helyzetben találom Magam, amiben ma vagyok”, ami, ha a mai aktuális körülményekhez kapcsolják, arra készíti az embereket, hogy elítéljék magukat. Ez nem tény? Ha arra készítenének, hogy megismerd önmagad, akkor jöhetnének-e olyan szavak a szádból, mint ezek: „Valóban meg kellene halnom!”? Ilyenek az ember valódi körülményei, és nem érdemes túl sokat gondolkodni ezen – ez csak egy találó példa.

Bizonyos értelemben, amikor Isten az ember bocsánatáért és hosszútűréséért könyörög, az emberek látják, hogy Isten gúnyolódik velük, másrészt pedig saját lázadó mivoltukat is nézik – csak arra várnak, hogy Isten a lehető legtöbbet tegye az emberért. Emellett, ha már az emberek elképzeléseiről beszélünk, Isten azt mondja, hogy nem jártas az ember életfilozófiájában vagy az ember nyelvében. Így ez egyrészt arra készíti az embereket, hogy ezeket a szavakat a gyakorlati Istenhez hasonlítsák, másrészt pedig Isten szándékát látják szavaiban – Isten kigúnyolja őket, mert értik, hogy Isten felfedi az ember valódi arcát, és valójában nem Isten valódi körülményeiről beszél az embereknek. Isten szavainak eredendő jelentése tele van gúnnal, szarkazmussal, csúfolódással és az ember iránti gyűlölettel. Mintha az ember mindazzal, amit tesz, kiforgatná a törvényt és vesztegetést fogadna el; az emberek szajhák, és amikor Isten szóra nyitja a száját, remegnek a rémülettől, mélységesen félve attól, hogy a róluk szóló igazság alaposan fel lesz fedve, és így túlságosan szégyellik magukat, hogy bárkivel is szembenézzenek. De a tények tények. Isten nem hagyja abba kijelentéseit az ember „bűnbánata” miatt; minél kimondhatatlanabbul szégyenkeznek és szavakkal kifejezhetetlenül zavarban vannak az emberek, Isten annál inkább az arcukra szegezi égő tekintetét. A szájából elhangzó szavak kiterítik az asztalra az ember minden csúnya tettét – ez igazságos és elfogulatlan, ezt hívják Qingtiannak^a, ez a nép legfelsőbb bíróságának ítélete. Így, amikor az emberek olvassák Isten szavait, hirtelen szívroham

---

^a Qingtian: Ezt a kifejezést a kínai császárkorban egy igazságos bíróra használták.

éri őket, megemelkedik a vérnyomásuk, olyan, mintha szívkoszorúér-betegségben szenvednének, mintha egy agyvérzés visszaküldené őket a nyugati paradicsomba, hogy találkozzanak az őseikkel – ez a reakció, amikor Isten szavait olvassák. Az embert az évekig tartó kemény munka teszi beteggé, kívül-belül beteg, mindene beteg, a szívétől az erekig, a vastagbél, a vékonybél, a gyomorig, a tüdőig, a veséig stb. Semmi sem egészséges az egész testében. Így Isten munkája nem az ember számára elérhetetlen szintre jut el, hanem önmaguk megismerésére készíti az embereket. Mivel az ember testét vírusok sújtják, és mivel megöregedett, közeledik halálának napja, és nincs visszaút. De ez csak egy része a történetnek; a belső jelentést még fel kell fedni, mert az ember betegségének forrását keressük. Valójában az az idő, amikor Isten munkájának összessége befejeződik, nem az az idő, amikor az Ő földi munkája befejeződik, mert amikor ez a munkalépés befejeződik, nem lesz mód a jövő munkájának végrehajtására a hús-vér testben, és Isten Lelkére lesz szükség a teljesítéséhez. Így tehát Isten azt mondja: „Amikor hivatalosan kinyitom a tekercset, akkor az emberek az egész világegyetemben meg vannak fenítve, amikor az Én munkám eléri csúcspontját, akkor az emberek szerte a világon próbatételeknek vannak kitéve.” Az az idő, amikor a hús-vér testben végzett munka befejeződik, nem az, amikor Isten munkája eléri a csúcspontját – ennek az időnek a csúcspontja csupán az ebben a szakaszban végzett munkára utal, és nem a teljes irányítási terv csúcspontja. Tehát Isten követelményei az emberrel szemben nem magasak. Csupán azt kéri, hogy az emberek ismerjék meg önmagukat, ezzel szolgálva a munka következő lépcsőfokát, amelyben Isten akaratát megvalósul. Ahogy Isten munkája változik, az emberek „munkaegysége” is változik. A mai nap Isten földi munkájának a szakasza, ezért az alsó szinten kell dolgozniuk. A jövőben szükség lesz a nemzet igazgatására, így át lesznek helyezve a „Központi Bizottságba”. Ha külföldre látogatnak, akkor a tengerentúli utazással kapcsolatos eljárásokkal kell foglalkozniuk. Ilyenkor a tengerentúlon lesznek, távol hazájuktól – de ez is Isten munkájának követelményei miatt lesz. Ahogy az emberek mondták: „Életünket adjuk Istenért, ha szükséges” – vajon nem ez az az út, amelyen a jövőben járni kell? Ki élvezett már ilyen életet? Az ember mindenfelé utazhat, ellátogathat a tengerentúlra, útmutatást nyújthat vidéken, beolvadhat az egyszerű emberek közé, és magas szintű szervezetek tagjaival is beszélhet a nemzet fontos dolgairól; és ha szükséges, személyesen is megízlelheti a pokolbeli életet, ami után visszatérhet, és még mindig élvezheti a mennyi áldásokat – vajon nem az ember áldásai ezek? Ki hasonlított valaha Istenhez? Ki utazott már be minden nemzetet? Valójában az emberek képesek lennének megérteni egy keveset Isten bizonyos szavaiból mindenféle útmutatás vagy magyarázat nélkül is – csak hogy nincs hitük önmagukban, és ez az, ami miatt Isten munkája a mai napig elhúzódott. Mivel az emberek túl sok mindenben szenvednek hiányt – ahogy Isten mondta, „nincs semmijük” –, a mai munka óriási nehézségek elé állítja őket; mi több, gyengeségük természetesen korlátozta Isten száját – és nem éppen ezek a dolgok akadályozzák Isten munkáját? Ezt még mindig nem

látod? Mindennek, amit Isten mond, rejtett értelme van. Amikor Isten beszél, megragadja a szóban forgó kérdést, és mint egy tanmese, minden szava, amit kimond, mély üzenetet tartalmaz. Ezek az egyszerű szavak mély jelentéssel bírnak, és így fontos kérdéseket magyaráznak meg – vajon nem ebben a legjobbak Isten szavai? Tudod ezt?

31. fejezet

Isten minden kijelentésén végigvonul Isten természete, de szavainak fő vonala az egész emberiség lázadásának feltárása és olyan dolgok leleplezése, mint az engedetlenségük, ellenszegülésük, hamisságuk, igazságtalanságuk és képtelenségük Isten valódi szeretetére, olyannyira, hogy Isten szavai odáig jutottak, hogy azt mondja, hogy az emberek testének minden pórusa ellenállást tartalmaz Istennel szemben, még a hajszálereikben is dac van Istennel szemben. Ha az emberek nem próbálják megvizsgálni ezeket a dolgokat, akkor mindig is képtelenek lesznek megismerni ezeket, és soha nem lesznek képesek elvetni őket. Ez azt jelenti, hogy az Istennel szembeni ellenállás vírusa el fog terjedni bennük, és végül olyan lesz, mintha a fehérvérsejtjeik felfalták volna a vörösvérsejtjeiket, így az egész testükből hiányozni fognak a vörösvérsejtek; végül leukémiában fognak meghalni. Ez az ember valódi állapota, és ezt senki sem tagadhatja. Mivel azon a földön születünk, ahol a nagy vörös sárkány fekszik feltekeredve, minden emberben van legalább egy olyan dolog, ami ábrázolja és példázza a nagy vörös sárkány mérgét. Így a munka e szakaszában Isten szavainak fő vezérfonala az önismeret, az önmegtagadás, az önelhagyás és az önmegölés volt. Elmondható, hogy ez Isten elsődleges munkája az utolsó napokban, és hogy a munkának ez a fordulója a legátfogóbb és legalaposabb az összes közül – ez azt mutatja, hogy Isten a korszak befejezését tervezi. Erre senki sem számított, de ugyanakkor ez olyasmi, amit az emberek előre megéreztek. Bár Isten nem mondta ezt kifejezetten, az emberek érzékei rendkívül élesek – mindig úgy érzik, hogy az idő rövid. Azt mondhatom, hogy minél inkább érzi ezt az ember, annál inkább tisztában van a korszakkal. Ez nem azt jelenti, hogy a világot normálisnak látjuk, és így tagadjuk Isten szavait, hanem azt, hogy megismerjük Isten munkájának tartalmát azokon az eszközökön keresztül, amelyekkel Isten munkálkodik. Ezt Isten szavainak hangvétele határozza meg. Isten kijelentéseinek hangnemében van egy titok, amelyet még senki sem fedezett fel, és egyszersmind ez az, amibe az embereknek a legnehezebb belépni. Annak lényege, hogy az emberek miért nem tudják megérteni Isten szavait, az, hogy továbbra sem ismerik azt a hangnemet, amelyben Isten beszél – ha elsajátítják ezt a titkot, akkor képesek lesznek valamennyire megismerni Isten szavait. Isten szavai mindig is egyetlen elvet követtek: az embereket arra készíteni, hogy megtudják, hogy Isten szavai a minden, és minden emberi nehézséget Isten szavain keresztül oldjanak meg. A Lélek szemszögéből nézve Isten világossá teszi az Ő cselekedeteit; az ember

szemszögéből nézve leleplezi az elképzeléseiket; a Lélek szemszögéből nézve azt mondja, hogy az ember nem törődik az Ő akaratával; az ember szemszögéből nézve pedig azt mondja, hogy Ő megízlelte az emberi tapasztalat édes, savanyú, keserű és csípős ízét, és hogy Ő a széllel jön és az esővel megy, hogy Ő megtapasztalta a család üldözését, és megtapasztalta az élet hullámvölgyeit. Ezek a szavak különböző nézőpontokból hangzottak el. Amikor Ő Isten népéhez beszél, az olyan, mintha egy házvezetőnő szidná a rabszolgákat, vagy mint egy vígjátékjelenet; az Ő szavai miatt az emberek arca elvörösödik, nem tudnak hová bújni szégyenükben, mintha egy letűnt rendszer feudális urai tartóztatták volna le őket, hogy kemény kínzások közepette vallomást tegyenek. Amikor Ő Isten népéhez beszél, Isten olyan fesztelen, mint a tüntető egyetemi hallgatók, akik a központi kormányzat botrányait leplezik le. Ha Isten minden szava gúnyos lenne, az emberek nehezebben fogadnák el; ezért Isten szavai egyenesek; nem tartalmaznak titkos kódokat az ember számára, hanem közvetlenül rámutatnak az ember tényleges állapotára – ez mutatja, hogy Isten szeretete az ember iránt nem csak szavakból áll, hanem valóságos. Bár az emberek értékelik a valódiságot, az Isten iránti szeretetükben nincs semmi valóságos. Ez az, ami hiányzik az emberből. Ha az emberek Isten iránti szeretete nem valóságos, akkor összességében minden üres és illuzórikus lesz, mintha emiatt minden eltűnne. Ha az Isten iránti szeretetük túlszárnyalja az univerzumokat, akkor a státuszuk és az identitásuk is valódi lesz, nem pedig üres, sőt, még ezek a szavak is valódiak lesznek, nem pedig üresek – látjátok ezt? Láttátok-e Isten követelményeit az emberrel szemben? Az embernek nem pusztán élveznie kell a státusz előnyeit, hanem meg kell élnie a státusz valóságát. Ezt kéri Isten az Isten népétől és minden embertől, ez pedig nem valami nagyszerű, üres elmélet.

Miért mond Isten ilyen szavakat, hogy: „mintha minden, amit teszek, csak egy kísérlet lenne arra, hogy a kedvükben járjak, aminek következtében mindig undorodnak tetteimtől”? Képes vagy-e beszélni az ember Isten iránti utálatának valódi megnyilvánulásairól? Az emberek elképzelése szerint az ember és Isten „szenvédélyesen szeretik egymást”, és ma az emberek vágyakozása Isten szavai után odáig jutott, hogy mohón szeretnék egy falatban lenyelni Istent – Isten azonban efféle szavakat mond: „Az ember megvet engem. Miért viszonozták az emberek szeretetemet gyűlölettel?” Vajon ez nem egy ásványi lerakódás az emberekben? Vajon nem olyasmi, amit ki kellene ásni? Ez a baj az emberek törekvésével; ez egy nagy probléma, amit meg kellene oldani, ez az az oroszlán, amely útját állja az embernek Isten megismerésében, és amelyet el kell űzni az ember útjából – hát nem ez az, amit meg kellene tenni? Mivel az embernek, mint a disznónak, nincs emlékezete, és mindig az élvezetek után sóvárog, Isten gyógyszert ad az embernek az amnéziára – többet beszél, többet mond, az embereket a fülüknél fogva megragadja, és ráveszi őket, hogy jobban figyeljenek, valamint hallókészülékkel látja el őket. Ami az Ő egyes szavait illeti, ha csak egyszer hangzanak el, az nem oldja meg a problémát; újra és újra el kell mondani azokat, mert „az emberek mindig feledékenységtől szenvednek életükben, és minden ember életének napjai

zűrzavarosak”. Így az embereket ki lehet menteni abból az állapotból, amelyben „olvassák, ha van idejük, hallgatják, ha ráérnek, és elhagyják, amikor nincs idejük; ha ma elhangzanak a szavak, figyelnek rájuk, de ha nem hangzanak el holnap is, háttérbe szorítják őket”. Ami az emberek természetét illeti, ha ma Isten beszélne a valódi állapotukról, és alaposan megismernék azt, akkor az megbánással töltené el őket – de utána visszatérnének a régi szokásaikhoz, szélnek eresztenék Isten szavait, és csak akkor játszanák le újra a fent leírt jelenetet, ha emlékeztetnék őket rá. Ezért, amikor dolgozol vagy beszélsz, ne feledkezz meg az embernek erről a lényegéről; hiba lenne, ha munka közben félredobnád ezt a lényegét. Minden munka végzése során különösen fontos, hogy amikor beszélsz, az emberek elképzeléseit célozd meg. Különösen, hogy Isten szavaihoz hozzá kell adnod a saját meglátásaidat, és közölnöd kell azokat. Ez az az út, amely gondoskodik az emberekről, és lehetővé teszi, hogy megismerjék önmagukat. Ha Isten szavainak tartalma alapján gondoskods az emberekről, akkor elkerülhetetlenül lehetővé válik, hogy megértsd a valódi állapotukat. Isten szavaiban elég az emberek valódi állapotát megérteni és így gondoskodni róluk – így tehát nem mondok többet Isten szavairól, csupán rámutatok arra, hogy „Isten elfogadta a meghívást, hogy a földi lakomaasztalhoz üljön”.

32. fejezet

Isten szavain az emberek csak vakargatják a fejüket; olyan ez, mintha Isten, amikor beszél, kerülné az embert, és a levegőbe beszélne, mintha egyáltalán nem gondolna arra, hogy az ember tetteire több figyelmet fordítson, és egyáltalán nem törődne az ember érettségével, mintha a szavai nem az emberek elképzeléseire irányulnának, hanem kerülné az embert, Isten eredeti szándékának megfelelően. Isten szavai számtalan okból kifolyólag felfoghatatlanok és áthatolhatatlanok az ember számára. Ez nem meglepő. Isten szavainak eredeti célja nem az, hogy az emberek szaktudást szerezzenek belőlük, vagy trükköket tanuljanak azokból; hanem az egy eszköz, amellyel Isten a kezdetektől napjainkig munkálkodik. Természetesen az emberek valóban szereznek valamit Isten szavaiból: misztériumokkal kapcsolatos dolgokat, vagy a Péterrel, Pállal és Jóbbal kapcsolatos dolgokat – de ez az, amit el kellene érniük, és amit képesek elérni, továbbá, az érettségüknek megfelelően, ezeknek a dolgoknak az elérésében már el is jutottak, ameddig csak tudtak. Miért van az, hogy az a hatás, amit Isten kér, hogy elérjenek, nem magas, mégis olyan sok szót szól? Ez összefügg a fenyítéssel, amelyről Ő beszél, és természetesen mindez úgy valósul meg, hogy az emberek észre sem veszik. Ma az emberek nagyobb szenvedést viselnek el Isten szavainak támadásai alatt. Felszínesen úgy tűnik, hogy egyikkel sem foglalkoztak, az emberek elkezdtek szabaddá válni a munkájuk elvégzésében, és a szolgálattevők Isten népévé emelkedtek – ez úgy tűnik az emberek számára, hogy beléptek az élvezetekbe.

Valójában az igazság az, hogy a finomításból mindannyian még szigorúbb fenyítésbe kerültek. Ahogyan Isten mondja: „munkám lépcsőfokai szorosan kapcsolódnak egymáshoz, mindegyik egyre magasabbra visz”. Isten kiemelte a szolgálattevőket a feneketlen mélységből, és a tűz és kénkö távába vetette őket, ahol a fenyítés még súlyosabb. Így még nagyobb nehézséget szenvednek el, amelyből alig tudnak megszabadulni. Nem súlyosabb-e az ilyen fenyítés? Miután egy magasabb birodalomba léptek, miért van az, hogy az emberek inkább szomorúságot éreznek, mint boldogságot? Miért mondják, hogy miután megszabadultak a Sátán kezéből, a nagy vörös sárkány kezébe kerülnek? Emlékeztek-e arra, amikor Isten azt mondta, hogy „a munka utolsó része a nagy vörös sárkány otthonában fejeződik be”? Emlékeztek-e arra, amikor Isten azt mondta, hogy „az utolsó nehézség az, hogy szilárd, harsogó bizonyosságot teszünk Isten mellett a nagy vörös sárkány előtt”? Ha az emberek nem kerülnek a nagy vörös sárkány kezébe, hogyan tudnának bizonyosságot tenni előtte? Ki mondott valaha olyan szavakat, mint „legyőztem az ördögöt”, miután végzett magával? A saját testüket ellenségüknek látni, majd megölni magukat – hol van ennek a gyakorlati jelentősége? Miért beszélt Isten így? „Nem az emberek sebhelyeit nézem, hanem azt a részüket, amelyik nem sebhelyes, és ez örömömre szolgál.” Ha igaz lenne, hogy Isten azt szeretné, hogy azok, akiknek nincsenek sebhelyeik, az Ő kifejeződései legyenek, akkor miért mondott volna türelmesen és komolyan annyi mindent az ember szemszögéből, hogy visszavágjon az emberek elképzeléseinek? Miért törődne ezzel? Miért fáradozna feleslegesen egy ilyen dologgal? Így látható, hogy Isten megtestesülésének valódi jelentősége van, hogy nem „írná le” a testet, miután testté lett és befejezte az Ő munkáját. Miért mondják, hogy „az arany nem lehet tiszta és az ember nem lehet tökéletes”? Hogyan magyarázhatók ezek a szavak? Amikor Isten az ember lényegéről beszél, mit jelentenek a szavai? Pusztán emberi szemmel nézve a test képtelennek tűnik bármire is, vagy pedig túlságosan is hiányosnak. Isten szemében ez egyáltalán nem fontos – az emberek számára viszont óriási jelentőségű kérdés. Mintha teljesen képtelenek lennének ezt megoldani, mintha ezt személyesen egy mennyei testnek kellene kezelnie – hát nem emberi elképzelés ez? „Az emberek szemében én csak egy »kis csillag« vagyok, aki leszállt az égből; egy kis csillag az égben, és a mai földre érkezésemet Isten rendelte el. Ennek eredményeképpen az emberek több értelmezést találtak ki az »Én« és az »Isten« szavakra.” Mivel az emberek semmit sem érnek, miért tárja fel Isten az ő elképzeléseiket különböző perspektívákból? Talán ez is Isten bölcsessége? Nem nevetségesek-e az ilyen szavak? Ahogy Isten mondja: „Bár van egy hely, amelyet az emberek szívében létesítettem, ők nem igénylik, hogy ott tartózkodjak. Ehelyett arra várnak, hogy a szívükben lévő »Szent« hirtelen megérkezzen. Mivel az Én identitásom túl »alacsonyrendű«, nem felelek meg az emberek elvárásainak, és ezért kirekesztenek maguk közül.” Mivel az emberek „túl nagyra” becsülik Istent, sok minden „elérhetetlen” Isten számára, ami „nehéz helyzetbe” hozza Őt. Az emberek nem igazán tudják, hogy az, amire Istent kérik, hogy képes legyen, az az ő elképzelésük. Vajon nem

ez a jelentése annak, hogy „az okos ember a saját találékonyságának áldozatává válhat”? Ez valóban az „általában okos, de ezúttal bolond” esete! A prédikációitokban azt kérték, hogy az emberek szabaduljanak meg az elképzeléseik Istenétől, de vajon az elképzeléseitek Istene eltűnt-e? Hogyan lehet értelmezni Isten azon szavait, hogy „az emberrel szemben támasztott követelményeim egyáltalán nem nagyok”? Ennek nem az a célja, hogy az embereket negatívvá és szétszórttá tegye, hanem az, hogy Isten szavainak tiszta megértését adja nekik – értitek? Vajon a megtestesült Isten valóban az az „»Én«, aki fenséges és hatalmas”, ahogyan azt az emberek képzelik?

Bár vannak olyanok, akik olvasták Isten minden szavát, és tudnak egy általános képet nyújtani azokról, de ki tud arról beszélni, hogy mi Isten végső célja? Ez az, ami hiányzik az emberiségből. Függetlenül attól, hogy Isten milyen nézőpontból beszél, az Ő átfogó célja az, hogy az emberek megismerjék a testet öltött Istent. Ha semmi emberi mivolt nem volna Benne – ha csak a mennyei Isten tulajdonságai lennének Benne –, akkor nem lenne szükség arra, hogy Isten ilyen sokat beszéljen. Azt lehet mondani, hogy ami az emberekből hiányzik, az első kézből származó anyagként szolgál, amely korrelál Isten szavaival. Ez azt jelenti, hogy ami az emberben megnyilvánul, az a háttere annak, amit Isten mond az emberek elképzeléseiről, és így az emberek Isten kijelentéseit szolgálják. Természetesen ennek alapja az, amit Isten mond az emberek elképzeléseiről – csak így mondhatjuk, hogy ez az elmélet és a valóság kombinációja; csak így lehet az embereket hatékonyabban rávenni arra, hogy komolyan vegyék önmaguk megismerését. Mi értelme lenne, ha a testet öltött Isten összeegyeztethető lenne az emberek elképzeléseivel, és ha Isten is tanúságot tenne Róla? Isten pontosan ezért dolgozik a negatív oldalról, és az emberek elképzeléseit használja fel arra, hogy rávilágítson az Ő nagy hatalmára. Hát nem ez Isten bölcsessége? Minden, amit Isten tesz mindenkiért, az jó – miért ne dicsérnénk hát ilyenkor? Ha a dolgok eljutnának egy bizonyos pontra, vagy ha eljönne a nap, vajon Péterhez hasonlóan te is képes lennél-e mélyről jövő imákat mondani a megpróbáltatások közepette? Csak ha Péterhez hasonlóan képes vagy Istent dicsérni akkor is, amikor a Sátán kezében vagy, akkor válik valóságossá, hogy igazán mit jelent „a Sátán rabságából való kiszabadulás, a test legyőzése és a Sátán legyőzése”. Hát ez nem egy sokkal realisabb bizonyágtétel Istentről? Csakis ez az a hatás, amelyet „a cselekvésre megjelenő isteni mivolt és az emberben működő hétszeresen felerősödött Lélek” ér el, és ugyanígy szintén ez az a hatás, amelyet „a testből kiáramló Lélek” ér el. Vajon az ilyen cselekedetek nem valódiak? Korábban figyeltél a valóságra, de van-e ma valódi ismereted a valóságról? „Az emberrel szemben támasztott követelményeim egyáltalán nem nagyok, az emberek mégis másként gondolkodnak. Így »alázatuk« minden mozdulatukban megmutatkozik. Mindig hajlamosak arra, hogy Előttem járjanak, utat mutatva Nekem, mélységesen félve attól, hogy eltévedek, rettegve attól, hogy a hegyek mélyén lévő ősi erdőkbe tévedek. Ennek eredményeként az emberek mindig előre vezettek Engem, nagyon félve attól, hogy a tömlöcbe fogok besétálni.” Milyen ismeretekkel rendelkeztek ezekről az egyszerű

szavakról – valóban képesek vagytok felfogni Isten szavainak gyökereit bennük? Figyeltetek-e arra, hogy Isten mely elképzeléseitekről szólt ilyen szavakat? Naponta ráirányítod-e a figyelmedet erre a kulcsfontosságú pontra? A következő rész egyik mondatában, amely szorosan ezután következik, Isten ezt mondja: „Az emberek azonban nem ismerik akaratomat, és folyton imádkoznak Hozzám dolgokért, mintha az, amivel megajándékoztam őket, képtelen lenne kielégíteni igényeiket, mintha a kereslet meghaladná a kínálatot.” Ebben a mondatban látható, hogy milyen elképzelések vannak bennetek. Isten nem emlékszik arra, és nem kutatja, hogy mit tettetek az elmúlt időkben, ezért ne gondoljatok többé a múlt dolgaira. Sokkal fontosabb az, hogy képesek vagytok-e megteremteni „Péter szellemét a végső időkben” a jövő útján – megvan-e bennetek a hit, hogy ezt elérjétek? Amit Isten kér az embertől, az nem más, mint Péter utánzása, hogy az emberek végül olyan utat kovácsoljanak, amely szégyent hoz a nagy vörös sárkányra. Ezért mondja Isten: „Csak abban reménykedem, hogy az emberekben megvan az elhatározás, hogy együttműködjenek Velem. Nem azt kérem, hogy finom ételt főzzenek Nekem, vagy hogy rendezzenek be számomra egy olyan helyet, ahol le tudom hajtani a fejem [...]”. A világban arra kéri az embereket, hogy hozzák be a kilencvenes évekbe „Lei Feng szellemét”, de Isten házában Isten azt kéri, hogy teremtsétek meg „Péter egyedi stílusát”. Értitek-e Isten akaratát? Képesek vagytok-e valóban erre törekedni?

„Én a világegyetemek fölött mozgok, és ahogy sétálok, az egész világegyetem népét figyelem. A földi emberek tömegei között soha nem volt még olyan, aki alkalmas lett volna a munkámra, vagy aki igazán szeretett volna Engem. Ezért ebben a pillanatban megdöbbenve sóhajtok fel, és az emberek azonnal szétszélednek, hogy többé ne gyűljenek össze, mélységesen félve attól, hogy »mindnyájukat egyetlen hálóba fogom«.” A legtöbb ember számára talán nagyon nehezen érthetőek ezek a szavak. Azt kérdezik, hogy Isten miért nem kér sokat az embertől, mégis megdöbbenve sóhajtoznak, mert senki sincs, aki alkalmas lenne az Ő munkájára. Van-e itt valami ellentmondás? Szó szerint véve igen, de a valóságban nincs ellentmondás. Talán még emlékszel arra, amikor Isten azt mondta: „Minden szavam olyan hatást vált ki, amelyet akarok.” Amikor Isten testben cselekszik, az emberek odafigyelnek minden cselekedetére, hogy lássák, pontosan mit fog tenni. Amikor Isten a szellemi birodalomban végzi a Sátán ellen irányuló új munkáját, akkor, úgymond, mindenféle elképzelések keletkeznek a földi emberek között a testben lévő Isten miatt. Amikor Isten megdöbbenve felsóhajt – vagyis amikor az ember minden elképzeléséről beszél –, az emberek mindent megtesznek, hogy foglalkozzanak ezekkel, még olyanok is vannak, akik reménytelennek hiszik magukat, mert Isten azt mondja, hogy mindazok, akiknek elképzeléseik vannak Róla, azok az Ő ellenségei – így hát hogy is ne „szélednének szét” emiatt az emberek? Különösen ma, amikor megérkezett a fenyítés, az emberek még jobban félnek attól, hogy Isten eltörli őket. Azt hiszik, hogy a fenyítés után Isten „mindnyájukat egyetlen hálóba fogja”. Pedig a tények nem így állnak. Ahogy Isten mondja: „Nem akarom az

embereket »fogva tartani« fenytéseem közepette úgy, hogy soha ne tudjanak elmenekülni. Mivel irányításomból hiányoznak az emberi tettek, nem lehetséges, hogy munkámat sikeresen befejezzem, ami megakadályozza, hogy munkám eredményesen haladjon.” Isten akarata nem az, hogy munkája véget érjen, amint minden ember a halálba lesz küldve – ennek mi értelme lenne? Azáltal hogy Isten az emberekben munkálkodik és megfenyíti őket, nyilvánvalóvá fogja tenni az Ő cselekedeteit rajtuk keresztül. Mivel az emberek soha nem fogták fel, hogy Isten szavainak hangnemében már ott van a fenytés, ezért ez soha nem jutott el a tudatukig. Az emberek képtelenek kifejezni elhatározásukat, így Isten semmit sem tud mondani a Sátán előtt, ez pedig akadályozza Isten munkájának előrehaladását. Így Isten azt mondja: „Egyszer meghívtam az embert vendégségbe a házamba, ő azonban ide-oda futkosott a hívásaim miatt – mintha nem is vendégségbe hívtam volna, hanem a kivégzőhelyre vittem volna. Így az Én házam üresen maradt, mert az ember mindig került Engem, és mindig óvakodott Tőlem. Így nem maradtak eszközeim, hogy munkám egy részét véghez vigyem.” Isten az emberek munkájában elkövetett hibák miatt fogalmazza meg egyértelműen az emberrel szemben támasztott követelményeit. Továbbá azért tesz hozzá Isten további kijelentéseket, mert az emberek nem teljesítik a munkának ezt a lépcsőfokát – pontosan ez a „munkának egy másik része az emberen”, amiről Isten beszél. Nem fogok azonban hosszasan beszélni arról, hogy „mindnyájukat egyetlen hálóba fogom”, amiről Isten beszél, mert ennek kevés köze van a mai munkához. Természetesen az „Isten szavai az egész világegyetemhez” című könyvben Isten sok szava foglalkozik az emberrel – de az embereknek meg kell érteniük Isten akaratát; függetlenül attól, hogy mit mond, az Ő szándékai mindig jók. Elmondható, hogy mivel Isten szavainak eszközei oly sokfélék, az emberek nem száz százalékgig biztosak Isten szavaiban, ezért úgy vélik, hogy Isten szavainak nagy része az Ő munkájának szükségszerűségei miatt hangzik el, és nem sok valóságos dolgot tartalmaz. Ez összezavarja őket, és a saját gondolataik nyomasztják őket – mert az ő elképzeléseik szerint Isten annyira bölcs és teljesen elérhetetlen számukra, hogy olyan, mintha semmit sem tudnának, és fogalmuk sem lenne arról, hogyan kell Isten szavait enni. Az emberek Isten szavait elvonttá és bonyolulttá teszik – ahogy Isten mondja: „az emberek mindig fűszerezni akarják szavaimat”. Mivel az elképzeléseik túl bonyolultak, és Isten számára „alig megközelíthetőek”, Isten szavainak egy részét az emberek korlátozzák, így nem hagynak neki más választást, minthogy egyenesen beszéljen. Mivel az emberek igényei „túl magasak”, és mivel a képzeletük túl gazdag – mintha képesek lennének átlépni a szellemi birodalomba, hogy lássák a Sátán tetteit –, ez csökkentette Isten szavait, mert minél többet mond Isten, az emberek arca annál melankolikusabbá válik. Miért nem tudnak egyszerűen engedelmeskedni, ahelyett, hogy a saját végükön töprengenének? Hol van ennek a haszna?

33. fejezet

Igazság szerint, annak alapján, amit Isten tett az emberekben, és amit adott nekik, valamint annak alapján, amivel az emberek rendelkeznek, elmondható, hogy az Ő követelményei az emberekkel szemben nem túlzóak, hogy nem kér tőlük sokat. Hogyan ne próbálhatnának tehát eleget tenni Istennek? Isten száz százalékot ad az embernek, de Ő csak egy százalék töredékét követeli meg az emberektől – vajon ez túl nagy kérdés? Vajon Isten a semmiből csinál gondot? Sokszor az emberek nem ismerik magukat; nem vizsgálják meg magukat Isten előtt, és így gyakran előfordul, hogy csapdába esnek – hogyan lehetne ezt Istennel való együttműködésnek tekinteni? Ha valaha is lenne olyan időszak, amikor Isten nem rakna súlyos terheket az emberekre, akkor az emberek szétmorzsolódnának, mint a sár, és nem vennék a fáradságot, hogy tennivalót találjanak. Ilyenek az emberek – vagy passzívak vagy negatívak, mindig képtelenek aktívan együttműködni Istennel, mindig keresnek egy negatív okot, hogy feladják. Valóban olyasvalaki vagy, aki nem magadért teszel mindent, hanem azért, hogy Istennek eleget tegyél? Valóban olyasvalaki vagy, aki nem az érzelmekre támaszkodik, akinek nincsenek saját személyes preferenciái, és aki Isten munkájának szükségleteit teljesíti? „Miért próbálnak az emberek mindig alkudozni Velem? Talán egy kereskedelmi központ vezérigazgatója vagyok? Miért van az, hogy teljes szívemből teljesítem, amit az emberek kérnek Tőlem, de amit Én kérek az embertől, abból nem lesz semmi?” Miért kérdez Isten ilyen dolgokat többször egymás után? Miért kiált fel így megdöbbenve? Isten semmit sem nyert az emberekben; Ő csak azt a munkát látja, amit ők kiválasztanak. Miért mondja Isten, hogy „de amit Én kérek az embertől, abból nem lesz semmi”? Tegyétek fel magatoknak a kérdést: ki képes elejétől a végéig elvégezni azt a munkát, ami a kötelessége, azt a munkát, ami felett egyáltalán nincs választási lehetősége? Ki az, aki nem a szívében lévő érzések alapján cselekszik? Az emberek szabad kezet adnak a személyiségüknek, soha nem kitartóak abban, amit tesznek, mintha három napig halásznának, majd elhagynák a hálójukat, és a következő két napot tétlenül töltenék. Váltakozó a hangulatuk: amikor forróak, képesek elhamvasztani mindent a földön, amikor pedig hidegek, képesek megfagyasztani minden vizet a földön. Ez nem az ember funkciója, mégis ez a legmegfelelőbb hasonlat az ember állapotáról. Hát ez nem tény? Lehet, hogy „elképzeléseim” vannak az emberekről, lehet, hogy becsmérlem őket – de ettől függetlenül „az igazsággal az egész földet bejárjátok; az igazság nélkül sehová sem fogtok eljutni”. Bár ez egy emberi aforizma, úgy gondolom, hogy itt is helyénvaló. Nem szándékosan tompítom az emberek lelkesedését és cáfolom a tetteiket. Hadd konzultáljak veletek néhány kérdésben: Ki tekinti Isten munkáját saját kötelességének? Ki mondhatja: „amíg képes vagyok Istennek eleget tenni, addig mindent beleadok”? Ki képes azt mondani: „Másoktól függetlenül mindent megteszek, amire Istennek szüksége van, és nem számít, hogy Isten munkájának időtartama hosszú vagy rövid, teljesíteni fogom a kötelességemet; az Ő munkájának befejezése Isten

dolga, és nem olyasmi, amiről én gondolkodom”? Ki képes ilyen tudásra? Nem számít, mit gondoltok – talán neked magasabb rendű meglátásaid vannak, ebben az esetben belenyugszom, elismerem a vereséget –, de azt el kell mondanom nektek, hogy Isten hűséges szívet akar, olyan szívet, amely őszinte és szenvedélyes, nem pedig farkasszívet, amely hálátlan. Mit tudsz te erről az „alkudozásról”? Az elejétől a végéig „beutaztátok a világot”. Az egyik pillanatban még „Kunming” városában vagytok, az örök tavaszával, majd egy szempillantás alatt megérkeztetek a nyomasztóan hideg, hófödte „Déli-sarkra”. Ki nem fordult még vissza önmagától? Amit Isten kér, az „a halálig nincs nyugalom” szelleme; amit Ő akar, az olyan szellemiség, amelyben az emberek „nem fordulnak vissza, amíg a déli falba nem ütköznek”. Isten szándéka természetesen nem az, hogy az emberek rossz útra térjenek, hanem az, hogy ilyen lelkületet sajátítsanak el. Ahogy Isten mondja: „Amikor összehasonlítom az általuk adott »ajándékokat« az Én dolgaimmal, az emberek azonnal felismerik értékemet, és csak ekkor látják meg mérhetetlen voltomat.” Hogyan magyarázhatók ezek a szavak? Talán a fenti szavak olvasása némi ismeretet nyújt számodra, mert Isten kiveszi az ember egész szívét boncolásra, és ekkor az emberek megismerik ezeket a szavakat. De Isten szavainak mély belső értelme miatt az emberek továbbra is értetlenül állnak a régi test előtt, mert nem tanultak orvosi egyetemen, és nem is régészek, ezért úgy érzik, hogy ez az új kifejezés érthetetlen – és csak akkor engednek valamelyest. Az emberek ugyanis tehetetlenek a régi test előtt; bár ez nem olyan, mint egy vadállat, és nem is képes elpusztítani az emberiséget, mint egy atombomba, mégsem tudják, mit kezdjenek vele, olyanok, mintha tehetetlenek lennének. De Nekem megvannak a módjaim ahhoz, hogy elbánjak a régi testtel. Az, hogy az ember soha nem tett erőfeszítést arra, hogy ellenintézkedésre gondoljon, oda vezetett, hogy az ember különböző sajátosságai állandóan felvillannak a szemem előtt; ahogy Isten mondta: „Amikor megmutatom nekik teljességemet, tágra nyílt szemmel néznek Rám, mozdulatlanul állnak Elöttem, mint egy sóoszlop. Amikor pedig furcsaságukat látom, alig tudom megállni, hogy ne nevessek. Mivel kinyújtják a kezüket, hogy kérjenek Tőlem dolgokat, odaadom nekik azt, ami a kezemben van, és ők a mellükhöz szorítják, dédelgetik, mint egy újszülött csecsemőt – egy mozdulat, amellyel csak pillanatnyilag foglalkoznak.” Nem a régi test cselekedetei ezek? Tekintettel arra, hogy az emberek ma már megértik ezt, miért nem mondanak le erről, és miért folytatják tovább? Valójában Isten követelményeinek egy része nem elérhetetlen az ember számára, az emberek mégsem törődnek vele, mert „nem fenýítem elhamarkodottan az embert. Ez az oka annak, hogy az emberek mindig is szabad kezet adtak a testüknek. Nem tartják be az Én akaratomat, hanem mindig is az Én ítélőszékem előtt hízelegtek Nekem”. Hát nem ez az ember érettsége? Nem arról van szó, hogy Isten szándékosan akadékoskodik, hanem arról, hogy ez a valóság – meg kell-e ezt magyaráznia Istennek? Ahogy Isten mondja: „Ez azért van, mert az emberek »hite« olyan nagy, hogy ők »csodálatra méltóak«.” Emiatt engedelmeskedem Isten intézkedéseinek, és ezért nem sokat beszélek erről; az emberek „hite” miatt ragaszkodom

ehhez, kihasználva a hitüket, hogy rávegyem őket, hogy elvégezzék a feladatukat anélkül, hogy Én emlékeztetném őket. Vajon helytelen ezt tenni? Vajon nem pontosan ez az, amire Istennek szüksége van? Lehet, hogy az ilyen szavak hallatán néhány ember úgy érzi, hogy elege van – ezért valami másról fogok beszélni, hogy egy kicsit lazábban vegyem őket. Amikor Isten valamennyi választott népe az egész világegyetemben átmegy a fenyítésen, és amikor az emberben lévő állapot helyreáll, az emberek a szívükben titokban örülni fognak, mintha megmenekültek volna a nyomorúságtól. Ebben a pillanatban az emberek nem maguknak fognak többé választani, mert pontosan ez az a hatás, amit Isten elért a végső munkája során. Azzal, hogy az Ő lépései a mai napig eljutottak, Isten fiai és népe mind beléptek a fenyítésbe, és az izráeliták sem menekülhetnek meg ettől a fázistól, mert az embereket belülről megfertőzte a tisztátalanság, ezért Isten minden embert a nagy olvasztókemencébe vezet a finomítás érdekében, ami egy szükséges út. Miután ez elmúlt, az emberek feltámadnak a halálból, ami pontosan az, amit Isten „a hét Lélek kijelentéseiben” megjövendölt. Erről nem beszélek többet, hogy ne keltsek ellentétet az emberekben. Mivel Isten munkája csodálatos, az Isten szájából elhangzott prófeciáknak végső soron meg kell valósulniuk. Amikor Isten azt kéri, hogy az emberek még egyszer beszéljenek az elképzeléseikről, elnémulnak, és ezért senkinek sem kell aggódnia vagy szorongania. Amint mondtam: „minden munkám közül volt-e valaha is olyan lépés, amelyet az ember keze hajtott végre?” Érted-e e szavak lényegét?

35. fejezet

Jelenleg már minden ember – különböző mértékben – belépett a fenyítésbe. Pont, ahogy Isten mondta: „Az emberrel együtt megyek előre.” Ez tökéletesen igaz, az emberek mégsem képesek teljesen megérteni ezt a lényegét. Ennek eredményeként az általuk elvégzett munka egy része felesleges volt. Isten mondta: „Támogatom és ellátom őket az érettségükkel összhangban. Mivel az emberek a teljes irányítási tervem központi szereplői, több iránymutatást adok azoknak, akiket beválogattam az »emberi lény« szerepére, hogy ezt a szerepet teljes szívvel és legjobb képességeik szerint játszassák el”, ahogy azt is: „De nem vagyok hajlandó közvetlenül kritizálni a lelkiismeretüket; inkább tovább vezetem őket türelmesen és szisztematikusan. Végül is, az emberek gyengék és képtelenek bármilyen munkát elvégezni.” Isten így gondolkodik: még ha végül ki is irtaná mindezeket az embereket, munkája a földön akkor is eredeti terve szerint haladna tovább. Isten nem végez hasztalan munkát; mindaz, amit Isten tesz, jó. Ahogy Péter mondta: „Még, ha Isten játékszerekként játszana is az emberekkel, milyen panasza lenne az embereknek? Milyen joguk lenne?” Nem ez az, amit Isten napjainkban megvalósít az emberiséggel? Az embereknek tényleg lehet ilyen álláspontja? Péter, aki többezer évvel ezelőtt élt, miért tudott ilyesmit mondani, miközben a ma „Péterei”, akik

ebben a csúcstechnológiájú, modernizált korban élnek, nem tudnak? Nem tudom biztosra megmondani, hogy a történelem fejlődik-e vagy visszafejlődik, és most még senki sem képes megválaszolni azt a kérdést, hogy a tudomány vajon előre vagy hátrafelé halad-e. Mindaz, amit Isten elvégzett az emberiségben, arra volt hivatott, hogy pozitív irányba változtassa őket és lehetővé tegye, hogy az életük érlelődjön. Nem képesek felfogni ezt az emberek? Minden, ami negatívvá tesz téged, az a saját gyengeséged, egy létfontosságú sebezhető pont, amit a Sátán megtámad. Tisztán látod ezt? Isten miért beszélt így? „Teljes komolysággal és őszinteséggel kérek az emberiségtől. Tényleg képtelenek megtenni, amit kérek?” Mit jelentenek e szavak? Miért tette fel Isten ezt a kérdést? Ez megmutatja, hogy az emberiségnek túl sok negatív aspektusa van, és egyetlen negatív tényező elég ahhoz, hogy az ember megbotoljon. Akár oda is pillanthatnál, hogy meglásd, mit eredményez, ha negatív maradsz. Minden, amit Isten tesz, azt az emberiség tökéletesítése érdekében teszi. Szükséges tovább magyarázni e szavakat? Nem – ahogy Én látom, nincs rá szükség! Lehet azt mondani, hogy az embereket megszállta a Sátán, de sokkal jobb lenne úgy mondani, hogy az embereket a negativitás szállta meg. Ez az emberiség egyik megnyilvánulása, az emberi test toldaléka. Ezért öntudatlanul minden ember negativitásba zuhan, majd következésképpen fenyítésbe. Ez egy csapda, amit Isten állított az emberiségnek, és ebben az időben szenvednek legjobban az emberek. Mivel az emberek negativitásban élnek, nehezen tudnak elszökni a fenyítés elől. Napjainkban nem pont így vannak a dolgok? De hogy tudják az emberek figyelmen kívül hagyni Isten szavait: „Manapság a Sátán végtelenül zabolátlan. Miért nem ragadom meg ezt a lehetőséget, hogy megcsillogtassam munkám fókuszát, és felfedjem az erőmet?” Szólok néhány emlékeztető szót, a gyülekezetekhez tartozó emberek pedig tüstént belépnek a fenyítésbe. Ez azért van, mert Isten két havi munkája után az embereknek még mindig lényegi belső átalakulásra van szükségük. Egyszerűen csak kielemezik Isten szavait az elméjükkel, állapotuk azonban valójában semmit sem változott. Negatívak maradnak. Mivel ez így van, amikor Isten megemlíti, hogy a fenyítés ideje közel van, az emberek azonnal nyugtalanná válnak, ezt gondolva: „Nem tudom, hogy Isten eleve elrendelt-e engem, azt sem tudom, hogy képes vagyok-e szilárdan megállni ez alatt a fenyítés alatt. Még nehezebben tudható az, hogy Isten milyen módszerekkel fogja megfenyíteni az embereket.” Az emberek mind félnek a fenyítéstől, mégis képtelenek változni. Egyszerűen csak szenvednek csöndben, de közben félnek is attól, hogy nem tudnak majd szilárdan megállni. Ilyen körülmények között az emberek öntudatlanul beléptek a fenyítésbe a rájuk nehezedő fenyítés és a szavak gyötrelme nélkül. Így hát mindannyian idegesek és nyugtalanok. Ezt úgy hívjuk, hogy „learatják, amit elvetettek”, mivel az emberek egyáltalán nem értik Isten munkáját. Isten tulajdonképpen nem hajlik arra, hogy egyetlen további szót is fecséréljen ezekre az emberekre; úgy tűnik, Isten a velük való foglalkozás egy másik módját választotta, egy olyan utat, ami nem igazi fenyítés. Olyan ez, mint amikor valaki elkap egy kiscsirkét és felemeli, hogy megnézze, tyúk vagy

kakas-e; ez talán nem tűnik fontos dolognak, mindazonáltal a kiscsibe úgy megijed, hogy küszködve próbálja kiszabadítani magát, mint attól félne, hogy a gazdája megöli és megeszi majd. Ez azért van, mert a csibének nincs önismerete. Miért ölné és enne meg bárki egy alig pár dekás csibét? Nem lenne ez értelmetlenség? Pontosan úgy van, ahogy Isten mondta: „Akkor hát miért kerülnek Engem az emberek folyamatosan? Azért, mert úgy bánt velük, mint a kiscsibékkel, akiket megölnék, amint elkapják őket?” Ezért az emberi szenvedés mind csak „önzetlen” odaadás, és hasztalanul megfizetett árnak is nevezhető. Azért félnek az emberek, mert nem ismerik önmagukat; ennek eredményeként nem kockáztathatják az életüket. Ez az emberiség gyengesége. Isten szavai, miszerint: „A végén hadd ismerjék meg az emberek önmagukat. Ez az Én végső célom”, elavultak vajon? Ki ismeri igazán önmagát? Ha valaki nem ismeri önmagát, akkor mi jogosítja fel arra, hogy fenyítést kapjon? Vegyük például a bárányokat. Hogyan lehetne lemészárolni őket, ha még nem nőttek fel és nem lett belőlük juh? Hogyan élvezhetnek az emberek egy olyan fát, amely még nem hozott gyümölcsöt? Mindenki túl nagy jelentőséget tulajdonít az „oltásnak”. Ezért hát az emberek a böjtölés munkáját végzik, és éheznek. Ez annak egy példája, hogy learatják, amit vetettek, hogy kárt tesznek önmagukban, nem pedig Isten brutalitása vagy embertelensége. Ha egy nap az emberek hirtelen megismerik önmagukat és remegnek a félelemtől Isten előtt, akkor Isten elkezd majd fenyíteni őket. Az emberek egyedül így fogják önként magukhoz ölelni a nehézséget, szívükben és beszédben engedelmesen. De mi a helyzet a mával? Az emberek mind akaratuk ellenére részesülnek fenyítésben, mint amikor gyerekekkel főzött meg valaki az ételt. Ennek fényében hogyhogy nem érzik kényelmetlenül magukat? Mindenki azt gondolja: „Na és akkor? Mindaddig, amíg fenyítést kapok, akár fejet is hajthatok és beismerhetem a bűnösségemet! Mit tehetek? Még ha sírok is, akkor is eleget kell tennem Istennek, mit tehetek hát? Így vagy úgy, de most ezen az úton vagyok. Ám legyen! Egyszerűen a balszerencsém számlájára írom!” Nem így gondolkodnak az emberek?

Ahogy Isten mondta: „Az emberiség fegyelmezett; senki sem mer Ellenem szegülni. Mindannyian az Én vezetésem alatt vannak, és véghez viszik az Általam elrendelt »munkát«.” Ez elég annak megmutatásához, hogy egyetlen ember sem önként vállalja a fenyítést, és még inkább, hogy ez a fenyítés Istentől jön, mivel az emberek mind kényelemben akarnak élni, nem pedig zűrzavarban és káoszban. Isten azt mondta: „Ki az, aki nem fél a haláltól? Képesek az emberek valóban kockáztatni az életüket?” Ez teljes mértékben igaz; mindenki fél meghalni, kivéve természetesen akkor, amikor harag vagy kétségbeesés emészt. Ez az emberiség lényege, és ezt rendkívül nehéz megoldani. Isten ma kimondottan azért jött el, hogy ezt a kínos helyzetet megoldja. Az emberek mind erőtlenek, ezért Isten kifejezetten létrehozott közöttük egy szakkórházat, ahol kigyógyulhatnak ebből a betegségből. Az emberek nem tudják kiszabadítani önmagukat e betegség kelepceiből, ezért olyan nyugtalanok mindannyian, hogy a szájuk be van gyulladva, hasuk pedig felpuffadt. Idővel a hasukban lévő gáz mennyisége nő,

ami nyomásnövekedéshez vezet, végül pedig kilyukad a gyomruk, és mind meghalnak. Ezért ekkor megvalósul, hogy Isten meggyógyítja ezt a súlyos emberi betegséget, mert addigra mindenki meghal majd. Ez vajon nem gyógymód az ember állapotára? Isten azzal a szándékkal jött el, hogy ezt a munkát végezze. Mivel az emberek nagyon félnek a haláltól, Maga Isten jött el, hogy az emberekkel együtt elvégezze ezt a munkát; mivel nekik igen csekély a bátorságuk, Ő először is egy bemutatót tartott nekik, hogy megnézzék. Az emberek csak azután hajlandók engedelmeskedni, ha látták az Isten által bemutatott példát. Ez okból, Isten így szólt: „Mivel senki nem tudta elvégezni munkámat, személyesen léptem a csatamezőre, hogy élet-halál harcot vívjak a Sátánnal.” Ez egy döntő csata, tehát vagy a hal pusztul el, vagy a háló szakad szét. Ennyi biztos. Mivel a végén a lélek diadalmaskodik, a testet óhatatlanul el kell ragadja a halál. Érted, hogy ez mi mindent von maga után? Ennek ellenére ne légy túl érzékeny. Talán egyszerű a fenti mondat, vagy talán összetett. Bárhogy is legyen, az emberek képtelenek kifürkészni azt – ez egészen biztos. Amikor szenvednek, az emberek képesek elfogadni Isten szavának finomítását, amit valaki talán a jószerencsájének nevez, vagy talán a balszerencsájének. Mégis emlékeztetnék arra, hogy Isten szándéka végül is helyes – az emberek szándékaitól eltérően, amelyek mindig abból állnak, hogy saját érdekükben tervezgessenek és intézkedjenek. Ennek egész világosnak kellene lennie; ne essetek végtelen tűnődésbe. Nem pontosan ez az emberek gyengesége? Mind ilyenek; ahelyett, hogy nagy szeretettel lennének Isten iránt, önmagukat szeretik nagyon. Ő olyan Isten, aki féltékeny az emberre, ezért mindig követelményeket támaszt vele szemben. Minél jobban szeretik önmagukat az emberek, Isten annál jobban elvárja tőlük, hogy Őt szeressék, és annál szigorúbbak a velük szemben támasztott követelményei. Olyan, mintha Isten szándékosan ugratná az embereket. Ha az emberek igazán szeretik Őt, Ő látszólag nem ismeri el őket. Emiatt az emberek vakarják a fejüket és mély gondolatokba süppednek. Ez Isten természetének egy narratívája, csupán egy rövid említés egy-két dologról. Ez Isten akarata. Ennek ismeretét követeli Isten az embertől, és ez egy felszólítás. Ez egy új feladat, és az embereknek keményen kell dolgozniuk rajta, hogy áttörjenek és új előrehaladást érjenek el. Érted ezt? Szükséged van rá, hogy többet mondjak erről a témáról?

Isten ezt mondta az előző korokról: „soha egyetlen személyt sem választottam ki; az Én néma betűm visszautasította mindannyiukat. Ez azért van így, mert a múltbéli emberek nem kizárólagosan Engem szolgáltak, így viszonzásul Én sem kizárólagosan szerettem őket. Fogták a Sátán »ajándékait«, majd megfordultak és felajánlották azokat Nekem. Nem rágalmazás volt ez Ellenem?” Hogyan lehet megmagyarázni e szavakat? Úgy van, ahogy Isten mondta: „Minden tehetség a Sátántól ered.” Az apostolok és próféták elmúlt generációi teljes mértékben a tehetségekre támaszkodtak munkájuk elvégzéséhez, és Isten az ő tehetségük segítségével végezte munkáját korszakokon át. Ezért mondják, hogy minden tehetséges ember szolgálata a Sátánól ered. Isten bölcsessége miatt azonban: „a Sátán cselét ellenpontomként használom”. Így Isten a

tehetséges emberek szolgálatát „a Sától jövő ajándékoknak” nevezte, és csak azért hívja Isten ezt a cselekedetet „rágalmazásnak”, mert ők a Sátánhoz tartoznak. Ez nem egy alaptalan vád az emberekkel szemben; ellenkezőleg: ez egy jól megalapozott és megfelelő magyarázat. Így hát „Nem fedtem fel undoromat; hanem saját hasznomra fordítottam cselszövésüket, hozzáadva ezeket az »ajándékokat« irányításom anyagaihoz. Később, miután a gép feldolgozta őket, elégettem a salakot, ami belül volt.” Ez az, ami olyan csodálatos Isten munkájával kapcsolatban. Ez a pont van legkevésbé összhangban az emberek elképzeléseivel, mert senki nem gondolná, hogy azok, akik királyokként uralkodnak, nem tehetséges emberek, vagy hogy ők azok a tehetségtelen emberek, akiket Isten szeret. Amint látható, Witness Lee és Watchman Nee eszméi és eredményei mind hamuvá lettek, és ugyanez vonatkozik a mai nap tehetséges embereire is. Most Isten elkezdte ezt a munkát, és fokozatosan visszavonja a Szentlélek minden munkáját azokban, akik az Ő munkája ellenpontjaként szolgálnak. Amikor Isten munkája teljesen befejeződik, ezek az emberek mind visszatérnek majd eredeti helyükre. Azonban arra biztatom az embereket, hogy szavaim miatt ne viselkedjenek vakmerően. Követned kell a dolgok természetes folyását Isten munkája lépéseivel összhangban, hogy ne szakítsd azt félbe. Érted ezt a lényegét? Mert ezek Isten munkájának lépései és metódusai. Amikor Isten „végtermékké” „dolgozza fel” ezeket az „ajándékokat”, valamennyi szándéka nyilvánvalóvá lesz majd, és az ajándékok, amelyek az Ő szolgálatában állnak, mind megsemmisülnek; Istennek azonban ott lesznek a kész termékei, amiket élvezhet. Érted ezt? Isten kész termékeket akar, nem pedig az emberek által Neki felajánlott bőséges ajándékokat. Csak akkor, amikor mindenki elfoglalta az őt megillető helyét, vagyis amikor Isten visszatért az eredeti helyére és az ördög szintén beült a saját székébe, ahogyan az angyalok is, kivétel nélkül – csak akkor jelenik majd meg elégedett mosoly Isten arcán, mert akkor az Ő szándékai beteljesedtek, célja pedig megvalósult. Isten többé nem keres majd „segítséget” az „ördögtől”, mert Isten szándékai nyíltan feltáruulnak az emberek előtt, az embereknek pedig soha többé nem kell közvetíteniük azokat. Ekkor az emberek hús-vér teste egygyé válik majd szellemükkel. Ezt fedi fel Isten az embereknek; ez a szellem, lélek és test végső rendeltetési helye. Ez az „emberi mivolt” eredeti jelentésének összefoglalása. Nem szükséges részleteiben kutatni ezt; elegendő egy-két dolgot tudni erről. Érted ezt?

36. fejezet

Azt mondják, hogy Isten most elkezdte fenyíteni az embert, de senki nem állíthatja biztosra, senki nem tud egyértelmű választ adni arra, hogy vajon ennek a fenyítésnek az eredeti szándéka utolérte-e az embert. Isten azt mondja: „Az ember soha nem fedezett fel semmit fenyítésemben, mert mást sem tesz, mint két kézzel kapaszkodik az igába a nyaka körül, mindkét szemével Rám meredve, mintha egy ellenséget figyelne –

és Én csak ebben a pillanatban látom meg, hogy mennyire le van soványodva. Ezért mondom, hogy soha senki nem állt meg szilárdan a megpróbáltatások között.” Isten beszél az embernek annak a fenyítésnek a tényeiről, amely még ezután éri őt, és nagy részletességgel teszi ezt, anélkül, hogy bármit kihagyna. Olyan, mintha az emberek beléptek volna a fenyítésbe és valóban képtelenek lennének szilárdan megállni. Isten eleven, életszerű leírást ad az ember csúf tulajdonságairól. Ezért érzi úgy az ember, hogy nyomás helyezedik rá: mivel Isten azt mondja, hogy az ember sosem állt meg szilárdan a megpróbáltatások között, hogy lehetnék én az, aki megdönti a világrekordot, és a szokások ellenére elfogadást nyer? Ebben a pillanatban elkezd töprengeni. Valójában pontosan úgy van, ahogy Isten mondja: „Elhoztam őket az út végére?” Isten valóban elhozott minden embert az út végéhez, és így tudatukban az emberek mindig úgy hiszik, hogy Isten kegyetlen és embertelen. Isten minden embert kihalászott a világi gyötrelmek tengeréből, ami után „hogyan kerülünk bármilyen balesetbe, megöltem az összes kifogott »halat«, ami után a halak engedelmesek lettek, és a legkisebb panaszuk sem volt”. Ez talán nem tény? Isten minden embert kihúzott a halál keserű tengeréből a halál egy másik mélységébe, mindannyiukat odavonszolta a „hóhér elé”, az út végére kényszerítette őket – miért nem teszi meg ezt Isten többi fiával és népével? Mi a szándéka azzal, hogy ilyen munkát visz végbe a nagy vörös sárkány földjén? Miért olyan „gonosz” Isten keze? Nem csoda, hogy „amikor szükségem van az emberre, ő mindig rejtőzködik. Olyan, mintha soha nem látott volna megdöbbentő jeleneteket, mintha vidéken született volna és semmit sem tudna a városi ügyekről”. Valójában az emberek magukban ezt kérdezik: „Mi Isten terve azzal, hogy ezt teszi? Vajon nem öl meg minket? És mi a lényeg? Munkájának léptei miért olyan sűrűek és gyorsak, és miért nem engedékeny irányunkban egy cseppet sem?” Az emberek mégsem merik ezt mondani, és mivel Isten szavai arra készítik őket, hogy elvesse az ilyen gondolatokat, megfosztva őket annak lehetőségétől, hogy tovább gondolják, nincs más választásuk, mint félretenni bármely további ehhez hasonló gondolatot. Csak arról van szó, hogy Isten felfedi az ember valamennyi elképzelését, így az emberek visszaszorítják elképzeléseiket, nem engedik meg, hogy azok előjöhessenek. Korábban azt mondták, hogy ezek az emberek a nagy vörös sárkány ivadécai. Igazából, hogy világos legyen, ők a nagy vörös sárkány megtestesülései. Amikor Isten az út végére kényszeríti és lemészárolja őket, akkor kétségtelen, hogy a nagy vörös sárkány szellemének nincs további lehetősége munkálkodni bennük. Így módon amikor az emberek az út végéhez érnek, akkor hal meg a nagy vörös sárkány is. Elmondható, hogy halállal fizeti vissza Isten „nagy jószágát” – ami Isten munkájának célja a nagy vörös sárkány nemzetében. Amikor az emberek készek feláldozni életüket, minden jelentékelenné válik, és senki sem tud felülkerekedni rajtuk. Mi lehetne fontosabb az életnél? Így a Sátán képtelen lesz arra, hogy tovább munkálkodjon az emberekben, semmit sem tehet az emberrel. Habár a „test” definíciójában az hangzik el, hogy a testet megrontotta a Sátán, ha az emberek igazán átadják önmagukat, és nem a Sátán hajtja őket, akkor senki sem kerekedhet

fölénk – és ebben a pillanatban a test betölti egy másik szerepét, és elkezd hivatalosan fogadni Isten Lelkének útmutatását. Ez egy szükséges folyamat, lépésről lépésre kell történnie; ha nem, akkor Istennek nem lenne eszköze a makacs testben munkálkodni. Ilyen Isten bölcsessége. Ekképpen, minden ember tudat alatt belépett a ma körülményeibe. És nem Isten az, aki elvezette az embert az „út végére”? Lehetséges, hogy ez egy új út, amit az ember nyitott meg? A tapasztalataitokat elnézve úgy tűnik, hogy Isten a legkegyetlenebb módszereket alkalmazza bennetek, amiből meglátható Isten igazsága. Hogy tehetnétek, hogy nem zengtek dicséretet? Amit Isten bennetek végez, az lehetővé teszi, hogy az emberek meglássák Isten igaz természetét; ez nem vívja ki Isten iránti csodálatotokat? Ma a kereszteződésnél, amikor a régi kor még létezik, az új kor pedig még nem valósult meg, hogyan tesztek bizonyosságot Isten mellett? Egy ilyen komoly kérdés vajon nem érdemel mély megfontolást? Még mindig egyéb, a tárgyhoz nem kapcsolódó dolgokon elmélkedtek? Miért mondja Isten: „Bár az emberek egykor így kiáltottak: »Éljen soká a megértés«, senki sem töltött sok időt a »megértés« szó elemzésével, ami azt mutatja, hogy az emberek nem vágnak szeretni Engem?” Ha Isten nem mondana ilyen dolgokat, nem próbálnátok meg magatoktól megérteni Isten szívét?

Habár a közelmúltban néhányan talán megismertek egy keveset Isten megtestesülésének céljaiból és lényegéből, biztosra állíthatom, hogy ha Isten nem szólna világosan az emberhez, akkor senki sem tudná kitalálni Isten megtestesülésének céljait és lényegét. Ez abszolút igazság. Még mindig nem világos ez a számokra? Minden, amit Isten tesz az emberekben, az az Ő irányítási tervének része – ők mégis képtelenek pontosan felfogni Isten akaratát. Ez az ember hiányossága, ám Isten nem kívánja meg, hogy az emberek bármit is képesek legyenek tenni, Ő csak annyit kér, hogy hallgassanak az „orvos intelmeire”. Ez Isten követelménye. Minden embertől azt kéri, hogy ismerje meg az igazi emberi életet, mert „szívükben az »emberi élet« szavak nem léteznek, nem törődnek velük, és csak unják szavaimat, mintha egy zsémbes öreg hölgygé váltam volna”. Az emberek szemében Isten szavai olyanok, mint egy mindennapos használati eszköz, egyáltalán nem úgy bánnak velük, mintha fontosak lennének. Így az emberek nem tudják Isten szavait gyakorlatba ültetni – szerencsétlen nyomorultak lettek, akik ugyan tisztában vannak az igazsággal, de nem ültetik azt a gyakorlatba. Az embernek ez a hibája önmagában is elég tehát ahhoz, hogy kiváltsa Isten undorát egy időre, ezért Ő ismételten elmondja, hogy az emberek nem hallgatnak az Ő szavaira. Elképzeléseikben azonban az emberek így gondolkodnak: „Mindennap tanulmányozzuk és elemezzük Isten szavait, hogy lehetne akkor azt mondani, hogy nem figyelünk rájuk? Nem igazságtalanság ez velünk szemben?” De hadd boncolgassam ezt egy kicsit nektek – az emberek el fognak vörösödni. Amikor Isten szavait olvassák, bólogatnak, meghajolnak és kaparásznak, mint a gazdája szavaira hízelgő mopsz. Így ebben a pillanatban az emberek méltatlannak érzik magukat, patakokban folyik arcukról a könny, mintha meg akarnának térni és újrakezdeni – ám amint ez az idő elmúlt, többé már nem juhokhoz hasonlítnak, hanem olyanok lesznek, mint a farkasok; Isten szavait félreteszik

és mindig úgy hiszik, hogy saját ügyeik elsőbbséget élveznek, hogy Isten dolgai a legutolsó helyen állnak, és e cselekedeteik miatt sosem képesek Isten szavait tettekre váltani. Amikor eljönnek a tények, kifelé nyújtják a könyököket^a – ez azt jelenti, hogy kijátsszák saját népüket – nem csoda, hogy Isten azt mondja, hogy ők „a másik irányba futnak» miközben Rám támaszkodnak, hogy fenntartsam őket”. Csak ebből lehet meglátni, hogy Isten szavaiban a legcsekélyebb hamisság sincs, hogy azok teljesen igazak, és a legkisebb túlzást sem tartalmazzák, mégis úgy tűnik, hogy valemelyest alábecsülték őket, mert az ember érettsége túl csekély, képtelen elviselni azokat. Isten szavai már kristálytisztá leírást adtak az ember belső és külső dolgairól egyaránt; teljesen világosan körvonalazták azokat, megjelenítve egy élénk hasonlatosságot, ami pontosan a Sátán eredeti arca. Csak arról van szó, hogy a jelen szakaszban az emberek még nem látnak mindent világosan, ezért mondjuk, hogy még nem ismerték meg önmagukat. Emiatt mondom, hogy ennek a leckének folytatódnia kell; nem állhat meg. Amikor az emberek megismerték önmagukat, Isten akkor nyer dicsőséget. Ezt könnyű megérteni – nincs szükség rá, hogy részletekbe bocsátkozzam. Van azonban egy dolog, amire emlékeztetlek titeket, de először Istennek e szavait kell elolvasni: „A mai időkben az emberek sosem becsülték meg Engem, nincs helyem a szívükben. Képesek lennének igaz szeretetet mutatni Irányomban a szenvedés eljövendő napjain?” Mit jelentenek ezek a szavak? Isten azt mondja, hogy a fenyítés még nem szállt az emberre, ami azt mutatja, hogy még mindig van egy belső jelentése a „megismerni önmagad” szavaknak – láttad ezt? Anélkül, hogy nehézségen és finomításon mennének át az emberek, hogyan ismerhetnék meg önmagukat? Nem üres szavak ezek? Tényleg bízol mindabban, amit Isten szól? Képes vagy felismerni Isten szavait? Miért ismételt Isten folyton ilyen dolgokat: „Látva az ember cselekedeteit, nincs más választásom, mint elmenni”, és azt is mondja: „Csak amikor a hegyek leomlanak, a föld pedig megnyílik, akkor gondolkodnak az emberek szavaimra, csak akkor ébrednek fel álmukból, de az idő már eljött, elnyelte őket a nagy árvíz, holttesteik a víz felszínén lebegnek”? Miért azt mondja Isten, hogy „gondolkodnak az emberek”, nem pedig azt, hogy „az emberek engedelmeskednek szavaimnak”? Igaz, hogy a hegyek leomlanak, a föld pedig megnyílik? Az emberek nem figyelnek az ilyen szavakra, hagyják őket elsikkadni, így sok „nehézséget” szenvednek el Isten szavaiban. Azért van így, mert túlságosan meggondolatlanok. Az ember e kudarca miatt Isten azt mondja: „Én, ez a »szörnyszülött«, akinek nincs könnyecsatornája, sok könnyet hullattam az emberért. Az ember azonban mit sem tud erről.” Mivel az emberek nem figyelnek Isten szavaira, Isten ezt az eszközt használja, hogy emlékeztesse őket, és „segítséget” kapjon tőlük.

Egyelőre nem prófétálok a világ fejleményeiről, hanem az ember sorsáról jövődőlök meg valamit. Nem kértem az embereket, hogy ismerjék meg önmagukat? Hogy lehet

---

^a A „kifelé nyújtani a könyökét” egy kínai szólás, ami azt jelenti, hogy az ember a hozzá közel álló személyek, például szülők, gyermekek, rokonok vagy testvérek kárán segít másoknak.

ezt elmagyarázni? Hogyan kellene az embereknek megismerniük magukat? Amikor Isten annyira „gyötri” az embereket, hogy élet és halál között lebegnek, elkezdnek megérteni egy keveset az emberi élet értelméből, és belefáradnak az emberi életbe, azt hiszik, hogy az ember egész élete nem több, mint álom. Úgy hiszik, hogy az ember élete egy gyötrelmes élet, hogy anélkül fognak meghalni, hogy valaha bármit is elértek volna, hogy az életük céltalan és értéktelen. Az ember élete nem más, mint egy álom, egy álom, amelyben a bánat és boldogság jön és megy. Ma az emberek Istenért élnek, de mivel az ember világában élnek, mindennapi életük üres és értéktelen marad, ezáltal minden ember megtudja, hogy Isten élvezete nem más, mint múló vigasz – azonban, ha Istenbe vetett hitük ellenére még mindig a testben élnek, amikor nem élvezik Istent, akkor mi az értelme? A testben az ember számára minden üres. Az emberi lét viszontagságait megtapasztalva, az öregkor beköszöntével az ember haja kifehéredik, arca csupa ránc, kezeit bőrkeményedések borítják. Habár nagy árat fizetett, gyakorlatilag semmit sem nyert. Így hát szavaim egy lépéssel tovább mennek: minden üres azoknak, akik a testben élnek. Ehhez kétség sem fér, és nincs rá szükség, hogy részletesen megvizsgálj ezt. Ez az emberi lét eredeti arca, amiről Isten újra és újra beszélt. Isten nem az ember gyengesége miatt kerüli e szavakat, hanem egyszerűen eredeti terve szerint cselekszik. Néhány szó talán támogatást és megértést nyújt az embereknek, mások pedig talán pontosan az ellenkezőjét teszik, szándékosan azt okozva, hogy az emberek a halál légkörében éljenek – és pontosan emiatt van az, hogy szenvednek. Így Isten talán működésbe hozza az „üres város stratégiát”^b, hogy szándékosan félrevezesse az embereket, de ők egyáltalán nem látják ezt, a sötétben maradnak. Mégis minden Isten kezében van, és noha az emberek tudják ezt, hogyan védekezhetnének ellene? Ezért hát senki sem kerülheti el a fenyegetés fenyegetését – mit tehetnének? Nem tehetnek mást, mint alávetik magukat Isten intézkedéseinek – és ez vajon nem azért van, mert Isten megragadta őket, és nem engedi el? Az emberek csak Isten fenyegetései alatt képesek követni a természet folyását – nem ez a helyzet talán? Ha nem lennének Isten rendelkezései, hogyan tudnák az emberek önként beismerni a vereséget? Nem egy vicc lenne az? Habár az emberi élet üres, kicsoda hajlandó csendesen hátrahagyni az ember világát és megpróbálni eleget tenni Istennek, amikor kényelemben él? Az emberek tehetetlenül halnak meg – ki halt meg valaha is bőségben, amikor mindene megvan, amit csak kívánhat? Csak egy égből alászállt „csillag” lenne kivétel ez alól. Összehasonlítva a harmadik égben élvezett életével, a földi élet olyan lenne, mint az alvilágban élni – csak ilyen körülmények között lenne esetleg hajlandó meghalni. De ma kicsoda mennyei csillag? Én sem vagyok „egyértelmű” ezzel kapcsolatban. Keresgéljünk és lássuk, hogy találunk-e egyet. Ha megtaláltuk,

---

^b Az „üres város stratégia” az ősi Kína harminchat hadicsele közül a 32. Ez a stratégia magában foglalja, hogy a felkészültség hiányát palástolva egy megtévesztően bátor frontot jelenítünk meg az ellenség megtévesztése érdekében.

megkérem az embereket, hogy segítsenek megtudni, hajlandó-e fenti szavaim szerint cselekedni. De van egy figyelmeztetésem mindannyiótok számára: egyikőtöknek sem kell a „hőst” játszania és önként meghalnia, értitek?

38. fejezet

Figyelembe véve az emberiség veleszületett vonásait, vagyis az emberiség igazi arcát, valóban nem volt könnyű mindeddig folytatni, és csak ezen keresztül vált igazán nyilvánvalóvá Isten nagy ereje. Figyelembe véve a hús-vér test lényegét, valamint azt a tényt, hogy az embert mindeddig megrontotta a nagy vörös sárkány, hogyan tudott volna a mai napig talpon maradni, ha Isten Lelke nem vezette volna? Az ember méltatlan arra, hogy Isten elé járuljon, de az Ő irányítása érdekében, és azért, hogy az Ő nagy munkája hamarosan megvalósuljon, Isten szereti az emberiséget. Az igazat megvallva, Istennek az emberiség iránti szeretete olyasvalami, amit senki sem tud visszafizetni élete során. Talán vannak, akik életük feláldozásával akarják viszonzni Isten kegyelmét, de azt mondom neked: az ember méltatlan arra, hogy meghaljon Isten előtt, így a halála hiábavaló lenne. Ez azért van így, mert Isten előtt az ember halála említésre sem méltó, egy fillért sem ér, mint egy hangya halála a földön. Azt tanácsolom az embereknek, hogy ne helyezzenek túl nagy értéket önmagukra, és ne gondolják, hogy az Istenért való meghalásnak nagy súlya van, mint a Tai-hegyé. Valójában az ember halála pehelykönnyű, nem érdemel említést. De az ember hús-vér testét a természet halálra ítélte, és így végül a fizikai testnek véget kell érnie a földön. Ez igaz tény, amit senki sem tagadhat. Ez egy „természeti törvény”, amelyet az emberi élettapasztalatok összességéből vezetek le, és Isten így határozta meg az ember végét anélkül, hogy az ember észrevenné. Érted? Nem csoda, hogy Isten azt mondja: „Megvetem az emberiség engedetlenségét. Nem tudom miért; úgy tűnik, mintha kezdettől fogva utáltam volna az embert, és mégis mély együttérzést érzek iránta. Így az emberek mindig is kétféleképpen viszonyultak Hozzám – mert szeretem az embert, és gyűlölöm is őt.”

Ki ne dicsérné Istent jelenlétéért vagy megjelenéséért? Ilyenkor mintha teljesen megfeledkeztem volna az emberben rejlő tisztátalanságról és igazságtalanságról. Fogom az emberiség önelégültségét, elbizakodottságát, engedetlenségét, ellenszegülését és az egész lázadó mivoltát, és mindezt az elmém hátulsó zugába tolom, és elfelejtem. Istent nem korlátozzák ezek a példái annak, hogy milyen az emberiség. Mivel Én „ugyanabban a szenvedésben osztozom”, mint Isten, ezért Én is megszabadítom Magam ettől a bajtól, nehogy az ember tovább korlátozzon Engem. Minek ez a sok fáradozás? Mivel az ember nem hajlandó csatlakozni Velem Isten családjához, hogyan használhatnám az erőmet arra, hogy kényszerítsem őt? Nem csinállok olyan dolgokat, amelyek elnyomják az embert, és nem is csoda, mert Isten családjába születtem, és így természetesen az ember és Én mindig mások vagyunk. Ez vezetett a szálnalmas

vereség állapotához, amelyben ma találja magát. De továbbra is nagy ívben elkerülöm az ember gyengeségeit; mi mást tehetek? Nem azért van ez, mert erőtlen vagyok? Nem csoda, hogy Isten igyekszik „nyugdíjba vonulni” az emberiség „munkaegységéből”, ráadásul „nyugdíjat” követel. Amikor egy ember szemszögéből beszélek, az ember nem figyel oda, de felhagyott-e valaha is az ember az engedetlenséggel, még ha Isten szemszögéből beszélek is? Talán eljön a nap, amikor Isten hirtelen „nyugdíjba vonul” az emberiség „munkaegységéből”, és amikor eljön ez az idő, Isten szava még hevesebbé válik. Ma lehet, hogy Miattam beszél így Isten, és ha eljön az a nap, Isten nem lesz olyan, mint Én, nem fog gyengéden és türelmesen „mesélni az óvodásoknak”. Talán nem egészen helyénvaló, amit mondok, de Isten csak a megtestesült Isten miatt hajlandó egy kicsit lazítani a szorításán az emberen; különben a kilátás túl borzalmas lenne ahhoz, hogy belegondoljunk. Ahogy Isten mondta: „Egyszer bizonyos mértékig lazítottam a szorításomat az embereken, lehetővé téve számukra, hogy szabadon átadják magukat testi vágyaiknak – és emiatt féktelenül, minden gátlás nélkül mertek viselkedni, amiből látható, hogy nem igazán szeretnek Engem, mert mind hús-vér testben élnek.” Miért mondja itt Isten, hogy „átadják magukat vágyaiknak” és „hús-vér testben élnek”? Az igazat megvallva, az ember természetesen meg fogja érteni az ilyen szavakat az Én értelmezésem nélkül. Talán néhányan azt mondják majd, hogy nem értik, és Én azt mondom, hogy ez egy olyan esete a kérdésnek, amikor az ember már tudja a választ, és megjátssza magát. Néhány szó emlékeztetőül. Miért mondja Isten: „Csak annyit kérek az embertől, hogy működjön együtt Velem”? Miért mondja azt is Isten, hogy az emberi természetet nehéz megváltoztatni? Miért veti meg Isten az emberi természetet? És pontosan mik is az emberi természet dolgai? Mik az emberi természetén kívüli dolgok? Van valaki, aki elgondolkodott ezeken a kérdéseken? Lehet, hogy ez egy új téma az ember számára, mégis könyörgöm az embernek, hogy adja meg ennek a kellő figyelmet, különben az ember mindig meg fogja sérteni Istent olyan kifejezésekkel, mint hogy „az emberi természetet nehéz megváltoztatni”. Mire jó így szembeszállni Vele? Végül is ez nem egyszerűen bajkeresés? Vajon nem ugyanaz lesz a vége, mint egy kőre dobott tojáshoz?

Valójában minden megpróbáltatás és kísértés, aminek az ember ki van téve, olyan lecke, amelyet Isten megkövetel az embertől. Isten szándéka szerint az ember elérheti ezeket a dolgokat, még akkor is, ha fel kell áldoznia azt, amit szeret, de mivel az ember mindig önmagát szereti, nem tud igazán együttműködni Istennel. Isten nem kér sokat az embertől. Mindaz, amit az embertől kér, könnyen és boldogan elérhető; csak az ember nem hajlandó nehézségeket szenvedni. Mint ahogy valaki gyermekeként az ember teljesítheti kötelességét azzal, hogy takarékosan él és spórol, hogy gondoskodni tudjon a szüleiről. Mégis attól fél, hogy nem ehhez rendesen, vagy a saját ruhája túl egyszerű lesz, így ilyen vagy olyan okból teljesen feledésbe merül az adósság, amellyel szüleinek tartozik a szerető gondoskodásukért, mintha a gondozásuk munkája várhatna addig, amíg a gyerek vagyont szerez. Ebben azt látom, hogy az emberek szívében nincs

gyermeki szeretet a szüleik iránt – mindannyian hálátlan fiak. Lehet, hogy a kijelentésem túl szélsőséges, de a tényekkel szemben nem beszélhetek ostobaságot. Nem tudok „másokat utánozni”, az Istennel szembeni ellenállásban, hogy eleget tegyek Önmagamnak. Pontosan azért mondta Isten ezt, mert a földön senkinek sincs gyermeki szíve: „A mennyben a Sátán az ellenségem; a földön az ember az ellenfelem. Az ég és a föld egyesülése miatt mindannyiukat bűnösnek tartom a rokonság kilencedik fokáig.” A Sátán Isten ellensége; Isten azért mondja ezt, mert az nem viszonzja Istennek az Ő nagy kegyét és jóságát, hanem „az árral szemben úszik”, és ezzel nem teljesíti kötelességét, hogy gyermeki odaadást mutasson Isten iránt. Nem ilyenek az emberek is? Nem mutatnak gyermeki tiszteletet „szüleik” iránt, és soha nem fizetik vissza azt az adósságot, amellyel „szüleiknek” tartoznak szerető gondoskodásukért. Ez elegendő annak bizonyítására, hogy a földi emberek a mennyei Sátán rokonai. Az ember és a Sátán egy szívvel és egy lélekkel száll szembe Istennel, így nem csoda, hogy Isten a rokonság kilencedik fokáig felelősnek tartja őket, és nem bocsát meg senkinek. A múltban Isten a mennyben földre borult szolgáját bízta meg az emberiség irányításával, de az nem engedelmeskedett, hanem saját indulatainak engedett és lázadozott. A lázadó emberek nem ugyanezen az úton haladnak előre? Bármennyire is megfeszíti Isten a „gyeplőt”, az emberek egyszerűen nem fognak megrendülni, és nem tudnak letérni az útjukról. Meglátásom szerint, ha az emberiség így folytatja, saját maga vesztét fogja okozni. Talán most már megérted Isten e szavainak valódi jelentését: „az emberek képtelenek elszakítani régi természetükhöz fűződő tartós kötelékeiket”. Isten több alkalommal emlékeztette az embert: „az ember engedetlensége miatt elhagyom őt”. Miért mondja ezt Isten újra és újra? Isten tényleg ilyen szívtelen lehet? Miért mondja Isten azt is, hogy „nem tartozom az emberi fajhoz”? Van-e valaki, aki ennyi tétlen nap alatt alaposan átgondolta ezeket a részletes kérdéseket? Arra buzdítom az emberiséget, hogy nagyobb erővel alkalmazkodjon Isten szavaihoz, és ne kezelje őket felületesen; ha ezt tennéd, az sem neked, sem másoknak nem használna. A legjobb, ha nem mondjuk azt, amit nem szükséges mondani, és nem gondolunk arra, amit nem szükséges fontolgatni. Ez nem lenne egyszerűbb? Mi rossz származhat egy ilyen gyakorlatból? Mielőtt Isten kihirdeti munkája végét a földön, senki se hagyja abba a „mozgást”; senki ne mossa kezeit kötelessége alól. Most nincs itt az ideje; ne képzeld magad Isten vezetőjének vagy élenjárójának szerepébe. Azt hiszem, túl korai lenne most megállni és abbahagyni a továbbhaladást – mit gondolsz?

Isten az emberiséget a fenyítés közepébe hozza, és a halál légkörébe hozza őket, ennek ellenére mit akar Isten, mit tegyen az ember a földön? Az embernek bizonyára nem az a célja, hogy szekrényként szolgáljon Isten házában – olyasvalami, amit nem lehet megenni vagy fölvenni, csak nézni. Ha ez így lenne, miért alkalmazunk olyan sok összetett folyamatot azért, hogy az emberek oly sokat szenvedjenek hús-vér testben? Isten azt mondja: „elkísérem az embert a »kivégzőhelyre«, mert az ember által elkövetett sértés elegendő ahhoz, hogy kiérdemelje fenyítésemet”. Vajon Isten hagyja-e, hogy az

emberek ilyenkor egyedül menjenek a kivégzőhelyre? Miért nem „könyörög senki irgalomért”? Szóval, hogyan működjön együtt az ember? Tud-e az ember valóban úgy cselekedni, mint Isten, amikor Ő az ítéleteit hozza, érzelmi befolyás nélkül? E szavak hatékonysága főként attól függ, hogyan cselekszik az ember. Amikor egy apa hazahozza a megkeresett pénzt, ha az anya nem tudja, hogyan működjön együtt vele, vagy hogyan irányítsa a háztartást, akkor milyen állapotban lenne az otthon? Nézd meg most a gyülekezet állapotát: vezetőkként mit éreztek ezzel kapcsolatban? Akár egy találkozót is tarthattok, hogy megvitassátok egyéni gondolataitokat. Ha az anya elrontotta az otthoni dolgokat, milyenek lesznek a gyerekek egy ilyen családban? Mint az árvák? Vagy koldusok? Nem csoda, hogy Isten azt mondta: „Az emberek mind azt hiszik, hogy az Enyém isteni természet, amelyből hiányzik az »intellektus minősége«, de ki tudja felfogni, hogy képes vagyok mindenben átlátni emberi mivoltomban?” Egy ilyen nyilvánvaló helyzethez nincs szükség arra, hogy Isten az Ő isteni mivoltából beszéljen. Ahogy Isten mondta: „nincs szükség pörölyre egy szeg beveréséhez”. Talán jelenleg vannak olyanok, akiknek van némi gyakorlati tapasztalata Isten szentenciájával kapcsolatban: „az emberek között nincs olyan, aki szeret Engem”. Ezen a ponton pontosan úgy van, ahogyan Isten megmondta: „Az emberek csak azért hajtják meg vonakodva a fejüket, mert a dolgok jelenlegi állásához érkeztek – de a szívük mélyén továbbra sincsenek meggyőződve.” Ezek a szavak olyanok, mint egy távcső. A nem túl távoli jövőben az ember más helyzetbe fog kerülni. Ezt nevezik javíthatatlanságnak. Érted? Ez a válasz Isten e két kérdésére: „Vajon az emberek csak azért nem tartózkodnak a bűntől, mert félnek, hogy elmegyek? Nem igaz-e, hogy csak azért nem panaszkodnak, mert félnek a fenyítéstől?” Valójában az emberek a jelenlegi szakaszban valamelyest mind erőtlenekek, mintha eluralkodott volna rajtuk a fáradtság. Egyáltalán nincsenek abban a hangulatban, hogy figyeljenek Isten munkájára, hanem kizárólag azzal foglalkoznak, hogy saját testük érdekében intézkedjenek és róla gondoskodjanak. Nem így van?

39. fejezet

Lépjünk tovább Isten szavaitól, és beszéljünk egy kicsit az életünket érintő dolgokról, hogy életünk jobban kiviruljon, és beválsuk Isten hozzánk fűzött reményeit. Különösen a mai nap beköszöntével – amikor minden a fajtája szerint osztályozódik, és amely a fenyítés ideje – még fontosabb, hogy az összképre fókuszáljunk, és a „közös érdekre” összpontosítsunk. Ez Isten akarata, és ez az, amit minden embernek teljesítenie kell. Hogy ne tudnánk feláldozni magunkat Isten mennyei akarataért? Isten „mindenféle embert megszámoz, különböző jeleket tesz mindenféle emberre, hogy őseik visszavezethessék őket a családjukhoz”, ami azt mutatja, hogy az embereket fajta szerint osztályozta, és ennek következtében mindenféle ember felfedi valódi arcát. Ezért joggal mondhatjuk, hogy az emberek az őseikhez hűségesek, nem pedig Istenhez.

Azonban ősei irányításával minden ember Istennek is szolgálatot végez, ez Isten munkájának csodálatossága. Minden Istenért szolgál, és bár a Sátán megzavarja az embereket, Isten megragadja ezt a lehetőséget, hogy „helyi erőforrásokat” vonjon be az Ő szolgálatára. Az emberek azonban ezt nem képesek felismerni. Amint Isten mondja: „Így a munkát is megosztom, és szétosztom a fáradozást. Ez az Én tervem része, és ezt senki sem szakíthatja meg.” Az emberek nem láthatják mindazt, amit Isten elhatározott, és mindazt, amit Isten meg akar valósítani, amíg Ő meg nem tette azt. Csak akkor láthatják, amikor Isten munkája beteljesedett; ha nem, akkor vakok, és semmit sem látnak.

Ma Istennek új munkája van a gyülekezetekben. Arra készítet mindent, hogy a természet rendjét kövesse, és valóban betöltse emberi feladatát. Amint Isten mondja: „Én uralkodom mindenben mindenek között, Én parancsolok mindennek mindenek között, arra készítetve mindent, ami van, hogy kövesse a természet rendjét, és vesse alá magát a természet parancsának.” Nem tudom, milyen okos felismeréseitek vannak „a természet rendjének követéséről”, úgyhogy beszéljünk róla. Én a következőképpen látom. Mivel az őseik hazavezetik őket, mindenféle embernek elő kell állnia és „fellépnie”. És mivel a természet rendjét követik, azt, ami bennük eredendő, arra használják, hogy eredeti feladatukat betöltsék, és kövessék a Szentlélek vezetését e szokásos minta szerint. A Szentlélek munkája az egyes emberek belső állapotának megfelelően valósul meg; erre pontosabban azt mondják, hogy „Isten mindent úgy irányít, hogy az Őt szolgálja”, ez pedig a természet rendjének követésével függ össze. Még ha az emberben van is ördögi elem, Isten felhasználja ezt, hozzáadva a Szentlélek munkáját ahhoz az alaphoz, ami eredendően benne van, és így megfelelővé teszi arra, hogy Istennek szolgálatot végezzen. Ez minden, amit a „természet rendjének követéséről” mondok – talán nektek van néhány jobb javaslatotok. Remélem, hogy értékes észrevételekkel tudtok szolgálni. Mit szölk hozzá? Hajlandóak vagytok együttműködni a természet rendjének követésében? Hajlandóak vagytok megosztani a munkát Istennel? Gondolkodtatok már azon, hogy hogyan érhetnétek el ezt? Remélem, hogy az emberek képesek megérteni Isten akaratát, hogy a közös eszmék érdekében egy lélekkel tudnak eleget tenni Istennek, és együtt tudnak haladni a királyság felé vezető úton. Mi szükség van arra, hogy felesleges elképzelésekkel álljunk elő? Ki az, aki nem Istenért élt volna mind a mai napig? És ha ez így van, mi szükség van szomorúságra, bánatra és sóhajtozásra? Ez senkinek sem használ. Az emberek egész élete Isten kezében van, és ha nem lenne Isten előtti elhatározásuk, ki akarna hiába élni ebben az üres emberi világban? Miért fáradoznának? Sietve jönnek és sietve távoznak a világból, ha nem tesznek semmit Istenért, nem vezett-e kárba az egész életük? Még ha Isten nem is tartja említésre méltónak a tetteidet, nem fogsz-e megelégedetten mosolyogni haláloz pillanatában? Pozitív előrehaladásra kell törekedned, nem pedig negatív visszahúzódnásra – nem ez a jobb gyakorlat? Ha tetteid kizárólag arra irányulnak, hogy eleget tegyél Istennek, akkor nem leszel negatív, és nem is húzódsz vissza. Mivel az emberek szívében mindig vannak kifürkészhetetlen dolgok, anélkül, hogy észrevennék,

az arcuk olyan, mint a felhős égbolt, ennek következtében számos „árok” jelenik meg az arcukon, anélkül, hogy tudnának róla, amelyek mintha a talaj szétnyílásával alakultak volna ki. Olyan ez, mintha mozogna a talaj, amitől a „dombocskák” vagy „mélyedések” elmozdulnak anélkül, hogy az emberek észrevennék. Ezzel nem az embereket gúnyolom, hanem „földrajzi ismeretekről” beszélek.

Bár Isten minden embert fenyítésbe vitt, Ő erről nem mond semmit, hanem szándékosan kerüli ezt a témát, és egy újat kezd, egyrészt Isten munkája miatt, másrészt pedig azért, hogy a munkának ezt a lépését azonnal befejezze. Mivel Isten céljai a munka e lépésének végrehajtásával már régen megvalósultak, nem kell többet mondania. Most nem tudom, mennyit láttatok Isten munkájának módszereiből; tudatomban mindig is úgy érzem, hogy Isten munkája nincs olyan egyértelműen szakaszokra és időszakokra bontva, mint egykor, hanem minden nap a maga munkaeszközeit hozza, szinte három-öt naponta történik változás, és még öt nap leforgása alatt is kétféle összetevője lehet Isten munkájának. Ez azt mutatja, hogy Isten milyen gyorsan munkálkodik; mielőtt az embereknek lett volna idejük reagálni és közelebbről szemügyre venni, Isten máris nyomtalanul eltűnt. Így Isten mindig felfoghatatlan az emberek számára, ami a Szentlélek munkájának észrevehetetlenségéhez vezetett. Miért mond Isten mindig olyan szavakat, hogy „és így elhagytam az embert”? Talán egy kicsit odafigyelnek az emberek ezekre a szavakra, de nem értik meg a jelentésüket. Na, és most megérted? Nem csoda, hogy az emberek nem fogják fel a Szentlélek jelenlétét. Istent mindig homályos holdfényben keresik – ez teljesen igaz –, és mintha Isten szándékosan megréfálná az embert, megduzzasztja minden embernek az agyát, hogy kábultnak és zavarodottnak érezze magát. Azt sem tudják, mit csinálnak; olyan, mintha álmodnának, és amikor felébrednek, nem tudják, mi történt. Elegendő Istennek néhány szokásos szava ahhoz, hogy az emberek összezavarodjanak. Nem csoda tehát, hogy Isten azt mondja: „Ma minden embert a »nagy kemencébe« vetek, hogy finomítsam. A magasban állok, és figyelmesen nézem, amint az emberek égnek a tűzben, és a lángok által kényszerítve előadják a tényeket.” Isten folyton változó szavai közepette az embereknek fogalmuk sincs arról, hogy mit tegyenek; valójában, ahogy Isten mondja, a fenyítés már régen elkezdődött, és mivel az emberek ezt nem vették észre, csak akkor tudják meg, amikor Isten ezt egyértelműen kimondja, csak akkor figyelnek oda, miután Isten már elmondta nekik. Azt lehet mondani, hogy az emberek csak most kezdik el tanulmányozni a fenyítést, hogy Isten munkája ezidáig megvalósult. Olyan ez, mint amikor az emberek tudomást szereztek az atombombáról – de, mivel még nem volt itt az ideje, az emberek nem törődnek vele; csak akkor kezdenek el odafigyelni, amikor valaki elkezd építeni egyet. Csak, amikor az atombomba megjelenik, akkor értik meg jobban azt az emberek. Amikor Isten azt mondja, hogy az embert a kemencébe veti, csak akkor tudatosul ez egy kissé az emberekben. Ha Isten nem szólt volna, senki sem tudná – nem így van? Isten tehát azt mondja: „Így az emberek akaratlanul is belépnek a kemencébe, mintha kötéllel húzták volna be őket, mintha elbódultak volna.” Hadd elemezzük ezt. Mikor közlik az

emberek a tényeket: akkor, amikor Isten azt mondja, hogy a fenyítés elkezdődött, vagy mielőtt Isten azt mondja, hogy a fenyítés elkezdődött? Ebből látható, hogy mielőtt Isten beszélt volna a fenyítésről, az emberek elkezdtek vallani, ami azt mutatja, hogy a fenyítés már azelőtt elkezdődött, mielőtt Isten beszélt volna róla – nem tény ez?

40. fejezet

Isten számára az ember olyan, mint egy játékszer a markában, mint egy kézzel nyújtott tészta a kezében – olyan vékonyra vagy vastagra alakítható, ahogy Isten kívánja, hogy azt tegyen vele, amit akar. Joggal mondhatjuk, hogy az ember valóban játékszer Isten kezében, mint egy perzsa macska, amelyet a piacon vásárolt egy hölgy. Kétségtelenül játékszer Isten kezében – és így Péter tudásában nem volt semmi hamis. Ebből látható, hogy Isten szavai és tettei az emberben könnyedén és örömmel valósulnak meg. Nem töri a fejét és nem tervez, ahogy az emberek képzelik; az a munka, amit az emberben végez, nagyon normális, akárcsak a szavak, amelyeket az embernek mond. Amikor Isten megszólal, úgy tűnik, hogy szabadjára engedi a nyelvét, gátlástalanul azt mondja, ami eszébe jut. Isten szavainak olvasása után azonban az emberek teljesen meg vannak győződve, nem találják a szavakat, tágra nyílt a szemük és el vannak képedve. Mi történik itt? Ez jól mutatja, milyen nagy is Isten bölcsessége. Ha – ahogy az emberek képzelik – Isten munkáját az emberben aprólékosan meg kellene tervezni, hogy pontos és helyes legyen, akkor – hogy ezeket a képzelgéseket egy lépéssel tovább vigyük – Isten bölcsessége, csodálatossága és kifürkészhetetlensége számszerűsíthető lenne, ami azt mutatja, hogy az emberek túlságosan alacsonyra értékelik Őt. Mivel az emberek tetteiben mindig van ostobaság, Istent ugyanígy mérik. Isten nem készít tervekkel vagy intézkedésekkel a munkájához; ehelyett közvetlenül Isten Lelke hajtja azt végre – és az alapelvek, amelyek szerint Isten Lelke működik, szabadok és korlátlanok. Mintha Isten nem törődne az ember állapotával, és úgy beszélne, ahogy akar – az ember mégis alig tud elszakadni Isten szavaitól, ami Isten bölcsessége miatt van. A tények végül is tények. Mivel Isten Lelkének munkája minden emberben annyira nyilvánvaló, ez elegendő ahhoz, hogy megmutassa Isten munkájának alapelveit. Ha Istennek ilyen nagy árat kellene fizetnie a teremtetett lényekben végzett munkájáért, akkor nem lenne ez egy szép faanyag kisstílusú hasznosításának az esete? Istennek személyesen kell cselekednie? Megérné? Mivel Isten Lelke oly régóta munkálkodik, és mégis, az idők során Isten Lelke soha nem működött így, soha senki nem ismerte azokat az eszközöket és elveket, amelyek szerint Isten munkálkodik, ezek soha nem voltak világosak. Ma már világosak, mert Isten Lelke személyesen felfedte őket – és ez nem kétséges, ezt közvetlenül Isten Lelke mutatja meg, nem pedig az ember foglalja össze. Miért nem utazol el a harmadik égbbe, és nézed meg, hogy valóban ez történik-e; nézd meg, hogy mindezen munka elvégzése után Isten fáradozása kimerítette-e Őt, fáj-e a

háta és a lába, vagy esetleg nem tud enni vagy aludni; és hogy át kellett-e olvasnia nagyon sok referenciaanyagot, hogy elmondja ezeket a szavakat; vajon Isten kijelentéseinek vázlatai szétterülnek-e az asztalon, és vajon kiszáradt-e a szája, miután ennyit beszélt. A tények éppen az ellenkezőjét mutatják: a fenti szavaknak semmi közük ahhoz a helyhez, ahol Isten lakik. Isten azt mondja: „Sok időt feláldoztam és nagy árat fizettem az ember kedvéért – de jelenleg ismeretlen okból az emberek lelkiismerete továbbra is képtelen marad ellátni eredeti funkcióját.” Függetlenül attól, hogy az emberek érzékelik-e Isten bánatát, ha úgy tudnának közeledni Isten szeretetéhez, hogy nem sértik meg a lelkiismeretüket, ez racionálisnak és észszerűnek lenne tekinthető. Az egyetlen félelem az, hogy nem hajlandók a lelkiismeret eredeti funkcióját érvényre juttatni. Mit gondolsz, ez így helyes? Segítenek neked ezek a szavak? Remélem, hogy ti afféle dolgokhoz tartoztok, amelyek lelkiismeret birtokában vannak, nem pedig lelkiismeret nélküli szeméthez. Mi a véleményed ezekről a szavakról? Van valakinek valami elképzelése erről? Nem fáj, ha a tű a szívedbe szúr? Beleszúrja Isten a tűt egy érzéketlen holttestbe? Téved talán Isten, az öregség eltompította a látását? Azt mondom, hogy ez lehetetlen! Egyébként ez biztos az ember hibája. Miért nem mész el a kórházba, hogy megnézd? Kétségtelenül probléma van az ember szívével; új „alkatrészekkel” kell felszerelni – mit gondolsz? Megtennéd ezt?

Isten azt mondja: „Nézem csúnya arcukat és furcsa állapotaikat, és ismét eltávozom az embertől. Ilyen körülmények között az emberek értetlenek maradnak, és még egyszer visszaveszik azokat a dolgokat, amiket megtagadtam tőlük, visszatérésemre várva.” Ebben az „új technológiai korban”, miért beszél Isten még mindig ökrös szekerekről? Miért van ez? Azért, mert Isten szeret akadékoskodni? Múlatja talán Isten az időt, mert nincs jobb dolga? Olyan-e Isten, mint az ember, aki semmittevással tölti az idejét, miután teletömte magát étellel? Van értelme újra és újra elismételni ezeket a szavakat? Azt mondtam, hogy az emberek nyomorultak, mindig meg kell ragadni őket a fülüknél, hogy megértessem Magam velük. Miután ma kimondták nekik a szavakat, holnap azonnal elfelejtik őket – olyan, mintha amnéziában szenvednének. Így nem arról van szó, hogy egyes szavak nem hangzottak el, hanem arról, hogy az emberek nem igazodtak hozzájuk. Ha valamit csak egy-két alkalommal mondanak el, az nem hatol el az emberek tudatáig – háromszor kell elmondani, ez a minimális szám. Ráadásul van néhány „öreg” is, akinek tízszer-hússzor el kell mondani. Ily módon újra és újra elmondják ugyanazt a dolgot különböző módon, hogy kiderüljön, vajon megváltoztak-e az emberek vagy sem. Valóban így dolgoztatok? Nem akarom szekálni az embereket, de mind a bolondját járatták Istennel; mindannyian tudják, hogy több táplálék-kiegészítőt kell szedniük, de Isten miatt nem aggódnak – ez Isten szolgálata? Ez Isten szeretete? Nem csoda, hogy az egész napot gondtalanul töltik, tétlenül és nyugalomban. De még így is vannak, akik még mindig nem elégedettek, és megteremtik a saját bánatukat. Lehet, hogy egy kicsit kemény vagyok, de ez az, amit úgy hívnak, hogy túl szentimentális vagy önmagaddal kapcsolatban! Isten az, aki szomorúvá tesz téged? Nem arról van szó, hogy magadra

hozol szenvedést? Vajon Isten egyik kegyelme sem alkalmas arra, hogy boldogságod forrása legyen? Mindvégig nem voltál tekintettel Isten akaratára, és negatív, beteges és lehangolt voltál – miért van ez így? Vajon Isten akarata, hogy hús-vér testben éljél? Nem ismered Isten akaratát, nyugtalan vagy a saját szívedben, morogsz és panaszkodsz, és egész nap búslakodsz, tested pedig fájdalmat és kínt szenved – ezt érdemled! Azt kéred, hogy mások dicsérjék Istent a fenyítés közepette, hogy ők emelkedjenek ki a fenyítésből, és ne legyenek korlátozva általa – te mégis beleestél, és nem tudsz elmenekülni. Évekbe telik, mire valaki utánozni tudja ezt a Dong Cunruit idéző „önfeláldozás szellemét”. Amikor szavakat és doktrínákat prédikálsz, nem szégyelled magad? Ismered magad? Félretetted magad? Tényleg szereted Istent? Félretetted a kilátásaidat és a sorsodat? Nem csoda, hogy Isten azt mondja, hogy az emberek azok, akik csodások és kifürkészhetetlenek. Ki gondolta volna, hogy az emberben annyi „kincs” van, amit még ki kell ásni? Ma a látványa elég ahhoz, hogy „kinyíljon az ember szeme” – az emberek olyan „fantasztikusak”! Ez olyan, mintha gyerek lennék, aki nem tud számolni. Még ma sem jöttem rá, hogy hány ember szereti igazán Istent. Soha nem tudom felidézni a számot – és így „hűtlenségem” miatt, amikor eljön az idő, hogy számot adjak Isten előtt, mindig üres kézzel állok, képtelen vagyok azt tenni, amit szeretnék, mindig adósa vagyok Istennek. Ebből kifolyólag, amikor számot adok, Isten mindig „megdorgál”. Nem tudom, miért olyan kegyetlenek az emberek, akik mindig szenvedni kényszerítenek Engem emiatt. Az emberek kihasználják ezt a lehetőséget, hogy a hasukat fogják a nevetéstől, ők valóban nem a barátaim. Amikor bajban vagyok, nem nyújtanak Nekem segítséget, hanem szándékosan kigúnyolnak – valóban nincs lelkiismeretük!

41. fejezet

Hogyan hat Isten az emberre? Rájöttél erre? Világos ez neked? És hogyan munkálkodik Ő a gyülekezetben? Mi a véleményed ezekről a dolgokról? Gondolkoztál már ezeken a kérdéseken? Mit szeretne Ő elérni a gyülekezetben végzett munkájával? Ezek a dolgok világosak számodra? Ha nem, akkor minden, amit csinálsz, hiábavaló és üres! Megérintették a szívedet ezek a szavak? Pusztán aktív előrehaladás passzív visszavonulás nélkül – vajon ez megfelel-e Isten akaratának? Elég a vak együttműködés? Mi a teendő, ha nem vagy tisztában a látomásokkal? Nem érdemes tovább keresni? Isten azt mondja: „Egyszer nagy vállalkozásba fogtam az emberek között, de ők nem vették észre, így az Én szavammal kellett azt felfednem előttük, lépésről lépésre. Az ember mégsem tudta megérteni szavaimat, és nem szerzett tudomást tervem céljáról.” Mit jelentenek ezek a szavak? Gondoltál már erre a célra? Tényleg meggondolatlanul és céltalanul csináltam? Ha igen, mi értelme lett volna? Ha ez a cél nem világos és érthetetlen a számodra, akkor hogyan valósítható meg a valódi együttműködés? Isten azt mondja, hogy az emberiség minden keresése a határtalan

tengereken zajlik, üres szavak és doktrínák közepette. Ami a ti törekvéseiteket illeti, még te sem tudod megmagyarázni, hogy melyik kategóriába tartoznak. Mit akar Isten megvalósítani az emberben? Tisztában kell lenned mindezekkel a dolgokkal. Csak a nagy vörös sárkány negatív módon történő megszegyenítését? Ha megszegyenítette a nagy vörös sárkányt, Isten egyszerűen üres kézzel menne a hegyek közé, és ott élne visszavonultan? Akkor mit akar Isten? Valóban az emberek szívét akarja? Vagy az életüket akarja? Vagy a vagyonukat és tulajdonaikat? Mi hasznuk van ezeknek? Istennek nem használnak. Csak azért végzett Isten annyi munkát az emberen, hogy a Sátán felett aratott győzelmének bizonyítékeként használja fel, hogy kinyilvánítsa „képességeit”? Nem tűnne Isten akkor egészen „kicsinyesnek”? Isten ilyen Isten? Olyan, mint egy gyerek, aki a felnőtteket veszekedésbe vonja másokkal? Mi értelme lenne ennek? Az ember folyamatosan a saját elképzeléseit használja Isten mérésére. Isten egyszer azt mondta: „Négy évszak van egy évben, és három hónap minden évszakban.” Az ember meghallgatta ezeket a szavakat, emlékezetébe véste őket, és mindig azt mondta, hogy három hónap van egy évszakban és négy évszak egy évben. Amikor Isten megkérdezte: „Hány évszak van egy évben? És hány hónap egy évszakban?” Az ember egyhangúan válaszolt: „Négy évszak, három hónap.” Az ember mindig megpróbálja meghatározni Istent szabályok által, és most, amikor belépett a „három évszak egy évben, négy hónap egy évszakban” korszakába, az ember nem tud róla, mintha megvakult volna, és mindenben szabályokat keres. És ma az emberiség megpróbálja alkalmazni a „szabályait” Istenre! Valóban vakok! Nem látják, hogy most nincs „tél”, csak „tavasz, nyár és ősz”? Az ember tényleg ostoba! Eljutott idáig, és még mindig nem tudja, hogyan ismerje meg Istent, mint az 1920-as évek embere, aki úgy gondolja, hogy a közlekedés kényelmetlen, és az embereknek gyalogolniuk kell, vagy kis szamarat kell vezetniük, illetve aki úgy gondolja, hogy az embereknek olajlámpákat kellene használniuk, vagy aki azt hiszi, hogy még mindig egy primitív életmód uralkodik. Vajon nem az emberek agyában létező elképzelések ezek? Miért beszélnek még ma is irgalomról és szerető kedvességről? Mi haszna ennek? Olyan ez, mint egy idős asszony kósza tépelődése a múltjáról – mire jók ezek a szavak? Hiszen a jelen a jelen; vissza lehet forgatni az időt 20 vagy 30 évvel? Minden ember az áradatot követi; miért nem hajlandók ezt elfogadni? A fenyítés mai korában mi értelme van irgalomról és szerető kedvességről beszélni? Irgalom és szerető kedvesség – összesen ebből áll Isten? Miért van az, hogy a „liszt és rizs” e korszakában az emberek továbbra is „köleshéjat és vadzöldségeket” szolgálnak fel? Amit Isten nem hajlandó megtenni, arra az ember rákényszeríti. Ha ellenáll, „ellenforradalmárnak” bélyegzik, és bár újra és újra elhangzik, hogy Isten eredendően nem irgalmas és szerető Isten, ki figyel oda? Az ember túl abszurd. Mintha Isten szavának semmi hatása nem lenne. Az emberek mindig más megvilágításban látják szavaimat. Istent mindvégig megfélemlítette az emberiség, mintha a bűnöket alaptalanul ártatlan embereknek tulajdonították volna – hát ki lehet egy véleményen Istennel? Ti mindig készek vagytok Isten irgalmában és szerető

kedvességében élni, tehát mi mást tehetne Isten, mint hogy elviseli az emberek sértéseit? Azonban remélem, hogy alaposan megvizsgáljátok, hogyan működik a Szentlélek, mielőtt vitába szállnátok Istennel. Mégis arra kérlek téged, hogy alaposan tanulmányozd Isten szavának eredeti jelentését – ne gondold magad okosnak abban a hitben, hogy Isten szavai „felhígultak”. Arra semmi szükség! Ki tudná megmondani, mennyire „felhígult” Isten szava? Hacsak Isten nem mondja ezt közvetlenül, vagy nem jelzi egyértelműen. Ne tarts olyan sokat magadról. Ha látod a gyakorlat útját az Ő szavaiból, akkor teljesítetted a követelményeit. Mit szeretnél még látni? Isten azt mondta: „Nem fogok többé irgalmat tanúsítani az ember gyöngesége iránt.” Ha még ennek a nyilvánvaló és egyszerű kijelentésnek a jelentését sem tudod felfogni, mi értelme lenne a további tanulmányozásnak és vizsgálatnak? A legalapvetőbb mechanikai ismeret nélkül alkalmas lenné-e rakéta építésére? Az ilyen ember nem az, aki üres dicsekvést folytat? Az embernek nincsenek meg az eszközei ahhoz, hogy Isten munkáját végezze; Isten az, aki felmagasztalja őt. Egyszerűen szolgálni Őt anélkül, hogy tudnánk, mit szeret vagy mit gyűlöl – nem a katasztrófa receptje ez? Az emberek nem ismerik önmagukat, de rendkívülinek gondolják magukat. Mit gondolnak, kik ők! Fogalmuk sincs, hogy mi a jó vagy mi a rossz. Gondolj vissza a múltba, és nézz előre a jövőbe – hogy hangzik ez? Ezek után ismerd meg önmagad.

Isten nagyon sokat felfedett az ember szándékairól és céljairól. Azt mondta: „Csak akkor láttam tisztán az ember szándékait és céljait. Felsóhajtottam a felhők közül: Miért cselekszenek az emberek mindig magukért? Nem az a célja az Én fenyítésemnek, hogy tökéletessé tegye őket? Szándékosan csapok le a pozitív hozzáállásukra?” Mennyit tudtatok meg magatokról ezekből a szavakból? Valóban eltűntek az ember szándékai és céljai? Magatok is utánanéztetek már ennek? Akár Isten elé is jöhettek, és megpróbálhatjátok megérteni ezt: milyen eredményt ért el a fenyítés munkája, amelyet Isten végzett bennetek? Összefoglaltátok ezt? Talán az eredmény elenyésző; különben már nagy szavakkal beszéltetek volna róla. Isten mit akar, hogy ti mit érjete el? A sok hozzátok intézett szó közül hány valósult meg, és hány veszett semmibe? Isten szemében csak néhány szava valósult meg; ennek az az oka, hogy az ember soha nem tudja megfejtani az Ő szavainak az eredeti jelentését, és amiket elfogad, azok csupán a szavak visszhangjai, amelyek a falról visszaverődnek. Így kell megismerni Isten akaratát? A közeljövőben Istennek több munkája lesz az ember számára; képes-e az ember elvégezni ezt a munkát a mostani alacsony érettségével? Ha nem eltér, akkor téved vagy arrogáns – úgy tűnik, ilyen az emberi természet. Ezt nehezen értem: bár Isten oly sokat mondott, miért nem szívlel meg ebből semmit az ember? Lehetséges, hogy Isten tréfából beszél az emberrel, és nem akar semmiféle eredményt elérni? Vagy az emberrel az „Öröm, harag, bánat és boldogság” című színdarabot adhatja elő? Egy pillanatra boldoggá tenni az embert, a következőben sírva fakasztani – aztán amikor az ember lemegy a színpadról, magára marad? Mi lenne ennek az eredménye? „Miért válnak mindig semmivé az Általam az emberrel szemben támasztott követelmények?

Lehetséges, hogy egy kutyát kérek arra, hogy fát másszon? Hogy sok hűhót csinállok semmiért?” Isten minden szava az ember aktuális állapotára irányul. Nem ártana belenézni minden emberbe, hogy lássuk, ki él Isten szava szerint. „A föld nagy része még most is folyamatosan változik. Ha egy nap a föld valóban más típusúra változik, akkor egy kézmozdulattal félredobom – vajon nem pontosan ez a munkám a jelenlegi szakaszban?” Valójában Isten még most is végzi ezt a munkát; ugyanakkor, amit a „félredobásról egy kézmozdulattal” mondott, az a jövőre vonatkozik, mert mindennek kell, hogy legyen egy folyamata. Isten jelenlegi munkája erre irányul – világos ez számodra? Vannak hibák az ember szándékaiban, és a tisztátalan szellemek megragadták ezt a lehetőséget, hogy belépjenek. Ebben az időben „a föld más típusúra változik”. Az emberek ekkor minőségi változáson mennek keresztül, bár lényegükben nem változnak, mert más dolgok lesznek a megjavult földön. Más szóval, az eredeti föld alábbvaló volt, de a jobbítása után használható. Miután azonban egy bizonyos ideig használták, és már nem használják, fokozatosan visszanyeri régi megjelenését. Ez Isten munkája következő lépésének az összefoglalása. A jövőbeni munka összetettebb lesz, mert ideje lesz minden dolgot szétválasztani a fajtája szerint. A találkozóhelyen, amikor a dolgok véget érnek, elkerülhetetlenül káosz lesz, és az ember erős meggyőződés nélkül marad. Pontosan úgy, ahogy Isten mondta: „Az emberek mind olyan előadóművészek, akik arra a dallamra énekelnek, amit épp játszanak.” Az embereknek megvan a képességük, hogy arra a dallamra énekelnek, amit épp játszanak, ezért Isten éppen ezt a hibájukat használja ki, hogy megtegye a következő lépést a munkájában, és ezáltal képessé tegyen minden embert, hogy orvosolja ezt a hibát. Azért, mert nincs igazi érettségük, az emberek a fal tetején növvő fűszálakká válnak. Ha szereznének érettséget, magas fákká lennének, amelyek az eget érintik. Isten a gonosz szellemek munkájának egy részét az emberiség egy részének tökéletesítésére kívánja felhasználni, lehetővé téve ezeknek az embereknek, hogy teljesen átlássanak az ördögök gonoszságain, hogy az egész emberiség valóban megismerhesse „őseit”. Csak így tudnak az emberek teljesen felszabadulni, elhagyva nemcsak az ördögök utódait, hanem még az ördögök őseit is. Ez Isten igazi célja a nagy vörös sárkány teljes legyőzésével, hogy az egész emberiség megismerje a nagy vörös sárkány igazi alakját, hogy teljesen letépje álarcát, és megnézze igazi formáját. Ezt akarja Isten elérni, ez a végső célja minden munkájának, amit a földön végzett, és ez az, amit az egész emberiségben meg kíván valósítani. Ezt úgy hívják, hogy mindent mozgósítunk Isten céljának szolgálatában.

Ami a jövőbeli munkát illeti, tisztában vagy azzal, hogyan fog ez megvalósulni? Ezeket a dolgokat meg kell érteni. Például: Miért mondja Isten, hogy az emberek nem foglalkoznak soha azzal, amit tenniük kellene? Miért mondja azt, hogy sok ember elmulasztja elvégezni a házi feladatot, amit Ő kijelölt nekik? Hogyan lehet ezeket a dolgokat elérni? Gondolkodtál már ezeken a kérdéseken? Ezek a közösség témáivá váltak számodra? A munkának ebben a szakaszában az embert készíteni kell arra, hogy megértse Isten jelenlegi szándékait. Ha ezt elérte, akkor más dolgokat is meg lehet

beszélni – nem egy nagyszerű módja ez a dolgok kezelésének? Hogy Isten mit akar elérni az emberben, azt világosan meg kell magyarázni, különben minden hiábavaló lenne, és az ember képtelen lenne belépni, nemhogy elérni, és minden üres beszéd lenne. Ami azt illeti, amit Isten ma mondott – megtaláltad-e a módját, hogy ezt a gyakorlatba ültessed? Az emberek mindannyian zaklatottak Isten szavai miatt. Nem tudják teljesen felfogni őket, de attól is félnek, hogy megsértik Istent. Eddig hányféle módját sikerült megtalálni annak, hogy hogyan együk és igyuk Isten szavait? A legtöbb ember nem tudja, hogyan kell enni és inni Isten szavait; hogy lehet ezt megoldani? Megtaláltad a mai szavakban az evésnek és ivásnak a módját? Hogyan próbálsz most együttműködni ebben? És ha már mindannyian megettétek és megittátok a szavakat, milyen eszközökkel fogjátok megvitatni a velük kapcsolatos gondolataitokat? Nem ezt kellene tennie az embernek? Hogyan kell felírni a megfelelő gyógyszert egy adott betegségre? Még mindig szükséged van Istenre, hogy közvetlenül adjon ki egy kijelentést? Szükséges ez? Hogyan lehet teljesen felszámolni a fent említett problémákat? Ez attól függ, hogy képesek vagytok-e együttműködni a Szentlélekkel a gyakorlati cselekedeteitek során. Megfelelő együttműködéssel a Szentlélek nagyszerű munkát fog végezni. Megfelelő együttműködés híján, ha helyette csak zűrzavar van, a Szentlélek nem lesz abban a helyzetben, hogy szabadjára engedje erejét. „Ha ismered önmagad és ismered az ellenségedet, akkor mindig a tiéd lesz a győzelem.” Bárki is mondta ki először ezeket a szavakat, rátok vonatkoztathatók a legmegfelelőbbben. Röviden: meg kell ismernetek önmagatokat, mielőtt megismerhetnétek ellenségeiteket, és csak ha mindkettőt megtettétek, akkor fogtok minden csatát megnyerni. Ezek mind olyan dolgok, amelyekre képesnek kell lennetek. Nem számít, mit kér tőled Isten, csak minden erőddel dolgoznod kell érte, és remélem, képes leszel Isten elé járulni, és a végén megadni Neki a legnagyobb áhítatodat. Amíg látod Isten elégedett mosolyát, amint trónján ül, még ha ez a pillanat a halálod kijelölt időpontja is, képesnek kell lenned nevetni és mosolyogni, miközben lehunyod a szemed. A földön töltött idő alatt meg kell tenned végső kötelességedet Istennek. A múltban Pétert fejjel lefelé feszítették keresztre Istenért; de neked végül eleget kell tenned Istennek, és fel kell használnod minden energiádat az Ő kedvéért. Mit tehet egy teremtetten lény Isten nevében? Ezért át kell adnod magadat Istennek, inkább előbb, mint utóbb, hogy Ő úgy rendelkezzen veled, ahogyan akar. Mindaddig, amíg ez boldoggá és elégedetté teszi Istent, engedd, hogy azt tegyen veled, amit akar. Milyen joguk van az embereknek panaszkodni?

42. fejezet

Nem tudom, hogy az emberek észrevették-e, hogy a mai kijelentésekben történt-e bármilyen változás. Néhányan talán észrevettek egy keveset, de ezt nem merik biztosan állítani. Lehet, hogy mások semmit sem érzékeltek. Miért történt ilyen nagy változás

Isten kijelentéseiben a hónap tizenkettedik és tizenötödik napja között? Elgondolkodtatok ezen? Mi a véleményetek? Felfogtatok bármit Isten összes kijelentéséből? Mi volt a fő munka, ami április második és május tizenötödik napja között zajlott? Miért olyan tudatlanok és zavarodottak manapság az emberek, mintha egy bunkósbottal fejbe verték volna őket? Manapság miért nincsenek „A Királyság népének botrányai” című rovatok? Április másodikán és negyedikén Isten nem mutatott rá az ember állapotára; ugyanígy az azt követő néhány napon sem mutatott rá az ember állapotára – miért van ez így? Bizonyára van itt valami megoldatlan rejtély – miért történt 180 fokos fordulat? Először is beszéljünk egy kicsit arról, hogy Isten miért beszélt így. Nézzük meg Isten első szavait, amelyekben nem vesztegetve az időt azt mondta: „Amint az új munka elkezdődik”. Ez a mondat adja meg az első jelzést neked arról, hogy Isten munkája egy új kezdetbe lépett, hogy Ő ismét új munkába kezdett. Ez azt mutatja, hogy a fenyítés a végéhez közeledik; azt lehet mondani, hogy már megtörtént a belépés a fenyítés csúcspontjába, és ezért nektek a lehető legjobban ki kell használnotok az időtöket, hogy kellőképpen megtapasztaljátok a fenyítés korszakának munkáját, hogy ne maradjatok le, és ne legyetek elhagyatva. Ez mind az ember munkája, és ez megköveteli, hogy az ember mindent megtegyen az együttműködés érdekében. Amikor a fenyítés teljesen elmúlt, Isten megkezdte munkájának következő részét, mert Isten azt mondja: „[...] tehát folytattam munkámat az emberek között [...]. Ebben a pillanatban szívemet nagy öröm tölti el, mert az emberek egy részét megnyertem, és így a »vállalkozásom« többé már nincs recesszióban; nem áll többé üres szavakból”. Az elmúlt időkben az emberek Isten szavaiban az Ő sürgető akaratát látták – ebben nincs hamisság –, és ma Isten gyorsabban végzi a munkáját. Az ember számára ez látszólag nem teljesen egyezik Isten követelményeivel – de Isten számára az Ő munkája már befejeződött. Mivel az emberek gondolatai túlságosan kuszák, ezért nézőpontjuk gyakran túlságosan bonyolult. Az emberek túl nagy követelményeket támasztanak az emberekkel szemben, Isten azonban nem támaszt ilyen magas követelményeket az emberrel szemben, és emiatt látható, hogy milyen nagy az eltérés Isten és az ember között. Mindaz, amit Isten tesz, leleplezi az emberek elképzeléseit. Nem arról van szó, hogy Isten magas követelményeket támaszt az emberekkel szemben, és az emberek képtelenek azokat teljesíteni, hanem arról, hogy az emberek magas követelményeket támasztanak Istennel szemben, és Isten képtelen azokat teljesíteni. Mivel a kezelést követően utóhatások jelentkeznek az emberiségben, amelyet a Sátán több ezer éve megrontott, ezért az emberek mindig is ilyen magas követelményeket támasztottak Istennel szemben, és a legkevésbé sem engedékenyek, igencsak félve attól, hogy Isten nem elégedett. Így azáltal, hogy az emberek sok mindenben nem felelnek meg a feladatnak, egyfajta önostorozásnak vetik alá magukat; viselik saját tetteik következményeit – ez pusztán szenvedés. Az emberek által elszenvedett megpróbáltatások több mint 99%-át Isten megveti. Hogy egyenesen fogalmazzak, senki sem szenvedett igazán Istenért. Az emberek mindannyian a saját tetteik következményeit viselik – és ez alól természetesen

a fenyítésnek ez a lépcsőfoka sem kivétel; ez egy keserű pohár, amelyet az ember főzött, amelyet ő maga emel a szájához, hogy megigya. Mivel Isten nem tárta fel fenyítésének valódi célját, habár az emberek egy része átkozott, ez nem jelent fenyítést. Az emberek egy része áldott, de ez nem jelenti azt, hogy a jövőben áldottak lesznek. Az ember számára úgy tűnik, hogy Isten olyan Isten, aki nem tartja meg a szavát. Ne aggódjatok! Ezek a szavak talán egy kicsit túlzóak, de ne legyetek negatívak. Amiről beszélek, az némileg kapcsolódik az ember szenvedéséhez, mégis úgy gondolom, hogy jó kapcsolatot kell kiépítenetek Istennel. Több „ajándékot” kellene adnotok Neki – ez biztosan boldoggá teszi Őt. Bízom benne, hogy Isten szereti azokat, akik „ajándékokat” adnak Neki. Mit szóltok hozzá? Helyesek ezek a szavak?

Mostanáig mennyit tettetek félre a kilátásaitokból? Isten munkája hamarosan befejeződik, tehát többé-kevésbé minden kilátásotokat félre kellett már tennetek, igaz? Akár meg is vizsgálhatjátok magatokat: mindig szeretitek magatokat magasra emelni, felmagasztalni és fitogtatni – mi ez? Ma még mindig nem tudom, hogy mik az emberek kilátásai. Ha az emberek valóban a nyomorúság tengerébe merülve élnek, amikor a nehézségek finomítása közepette vagy éppen a kínzás különféle eszközeinek fenyegetése alatt élnek, vagy amikor a minden ember által való elutasítás idején élnek, az égre felnézve és mélyen sóhajtozva, ilyenkor talán gondolatban félreteszik a kilátásaikat. Az emberek ugyanis a reménytelenség közepette keresik a túlvilági utópiát, kényelmes körülmények között soha senki nem mondott még le arról, hogy a saját gyönyörű álmait kergesse. Lehet, hogy ez irreális, de bárcsak ne ez volna az emberek szívében. Még mindig arra vágytok, hogy életetekben elragadtassatok? Még mindig szeretnétek megváltoztatni testi formátokat? Nem tudom, hogy ti is ezen a véleményen vagytok-e, de Én mindig is úgy éreztem, hogy ez irreális – az ilyen gondolatok túlságosan extravagánsnak tűnnek. Az emberek ilyeneket mondanak: „tedd félre a kilátásaidat, légy realisabb”. Azt kéred, hogy az emberek hagyjanak fel azzal a gondolattal, hogy áldottak legyenek – de mi a helyzet veled? Ellenzed, hogy az emberek az áldásra gondoljanak, miközben te magad áldásokat keresel? Nem engeded, hogy mások áldásokban részesüljenek, miközben titokban te magad azokra gondolsz – mivé tesz ez téged? Csalóvá! Amikor így cselekszel, nem vádol-e a lelkiismereted? A szívedben nem érzed-e adósnak magad? Nem vagy-e csaló? Kiásod a mások szívében lévő szavakat, de a sajátodban lévő szavakról nem mondasz semmit – micsoda értéktelen szemét vagy! Vajon mit gondolhattok a szívetekben, amikor beszéltek – vajon a Szentlélek nem tudna-e szemrehányást tenni nektek? Nem zavarja-e ez meg a méltóságotokat? Ti tényleg nem tudjátok, hogy mi a jó nektek! Mindannyian mindig is olyanok voltatok, mint Nanguo úr – szélhámosok. Nem csoda, hogy Isten idézőjelbe tette a „felajánlani magukat” kifejezést abban a mondatban, hogy „az emberek mindannyian hajlandóak »felajánlani magukat«”. Isten úgy ismeri az embert, mint a tenyerét, és nem számít, hogy milyen művészi az ember megtévesztése – még ha nem is árul el semmit, és az arca nem vörösödik el, sem a szíve nem kalapál –, Isten szeme éles, ezért az

embernek mindig is nehéz volt elmenekülnie Isten tekintete elől. Mintha Istennek röntgenlátása lenne, és látná az ember belső szerveit, mintha átlátna az embereken, és teszt nélkül is meg tudná állapítani a vércsoportjukat. Ilyen Isten bölcsessége, és ezt az ember nem tudja utánozni. Ahogy Isten mondja: „Miért végeztem annyi munkát, ám az emberekben nincs bizonyíték rá? Vajon nem tettem elég erőfeszítést?” Az ember együttműködése Istennel túlfutott hiányos, és azt lehet mondani, hogy túl sok a negatívum az emberben, és ritkán van benne bármi pozitívum. Csak néha van bennük némi pozitivitás, de az túlságosan szennyezett. Ez mutatja, hogy az embereknek mennyire van istenszerető szívük; olyan ez, mintha a szívükben százmillióból csak egy rész lenne az Isten iránti szeretet, aminek 50%-a még mindig szennyezett. Ezért mondja Isten, hogy nem nyer bizonyítékot az emberben. Éppen az ember engedetlensége miatt olyan szívtelen és érzéketlen Isten kijelentéseinek hangneme. Bár Isten nem beszél az elmúlt időkről az emberrel, az emberek mindig vissza akarnak emlékezni, hogy megmutassák magukat Isten előtt, és mindig az elmúlt időkről akarnak beszélni – Isten azonban soha nem kezelte az ember tegnapját úgy, mint a márt; ehelyett a ma emberét a ma szempontjából közelíti meg. Ez Isten hozzáállása, és ebben Isten világosan kimondta ezeket a szavakat, hogy az emberek a jövőben ne mondassák, hogy Isten túlságosan észszerűtlen. Isten ugyanis nem tesz lelkiismeretlen dolgokat, hanem elmondja az embereknek a valós tényeket, nehogy az emberek képtelenek legyenek kitartani – mert az ember végül is gyenge. Miután hallottátok ezeket a szavakat, mit szóltok ehhez: Hajlandóak vagytok-e szót fogadni és alávetni magatokat, és többé nem gondolkodni rajta?

A fentiek nem tartoznak a tárgyhoz; nem számít, hogy beszélnek-e róla vagy sem. Remélem, nem veszitek rossz néven, mert Isten azért jön, hogy a szavak munkáját végezze, és Ő szeret mindenről beszélgetni, ami a nap alatt van. De remélem, hogy ennek ellenére elolvassátok, és nem hagyjátok figyelmen kívül ezeket a szavakat. Mit szóltok? Megtennétek ezt? Épp most hangzott el, hogy a mai szavakban Isten új információkat tárt fel. Isten munkamódszere hamarosan megváltozik. Mint ilyen, jobb lenne erre a nagyon is aktuális kérdésre összpontosítani. Elmondható, hogy a mai kijelentések mindegyike jövőbeli dolgokat jövendől meg; Isten ezekkel a kijelentésekkel intézkedik munkájának következő lépéséről. Isten már majdnem befejezte munkáját az egyház népében, azután pedig haraggal fog megjelenni minden ember előtt. Ahogy Isten mondja: „El fogom érni, hogy a földi emberek elismerjék tetteimet, és tetteim bebizonyosodnak az »ítélőszék« előtt, hogy elismerjék azokat az emberek között az egész földön, akik mindannyian behódolnak.” Láttál valamit ezekben a szavakban? Ebben van Isten munkája következő részének összefoglalása. Először is, Isten minden őrkutyát, aki politikai hatalmat gyakorol, őszintén meg fog győzni, és ráveszi őket, hogy önszántukból lépjenek vissza a történelem színpadáról, hogy soha többé ne harcoljanak a státuszért, és soha többé ne vegyenek részt cselszövésekben és intrikákban. Istennek kell ezt a munkát elvégeznie, különböző katasztrófák előidézésével a földön. De ez

egyáltalán nem jelenti azt, hogy Isten megjelenik. Ebben az időben a nagy vörös sárkány népe továbbra is a mocsok földje lesz, és ezért Isten nem fog megjelenni, hanem csupán a fenyítésen keresztül fog felbukkanni. Ilyen Isten igazságos természete, amely elől senki sem menekülhet. Ez idő alatt a nagy vörös sárkány nemzetének minden lakója szerencsétlenségeket fog elszenvedni, ami természetesen a földi királyságot (az egyházat) is magában foglalja. Pontosan ez az az idő, amikor a tények napvilágra kerülnek, és így ezt minden ember megtapasztalja, és senki sem menekülhet előle. Ezt Isten eleve elrendelte. Éppen a munkának e lépése miatt mondja Isten: „Most van itt az ideje, hogy nagyszabású terveket valósítsatok meg.” Mivel a jövőben nem lesz egyház a földön, és a katasztrófa bekövetkezése miatt, az emberek csak arra lesznek képesek gondolni, ami előttük van, minden mást elhanyagolnak, és nehéz lesz nekik Istenben gyönyörködni a katasztrófa közepette. Ezért az a kérés az emberek felé, hogy ebben a csodálatos időszakban teljes szívükből szeressék Istent, hogy ne szalasszák el a lehetőséget. Mire ez a tény bekövetkezik, Isten teljesen le fogja győzni a nagy vörös sárkányt, és ezzel Isten népének bizonyágtevő munkája véget ér; ezután Isten megkezdi a munka következő lépését, a nagy vörös sárkány országának lerombolását, és végül szerte a világon az embereket fejjel lefelé a keresztre szegezi, ami után az egész emberiséget megsemmisíti – ezek Isten munkájának jövőbeli lépései. Ezért teljes igyekezettel törekedjete arra, hogy szeressétek Istent ebben a békés környezetben. A jövőben nem lesz több lehetőségek Istent szeretni, mert az embereknek csak a testben van lehetőségük szeretni Istent; amikor egy másik világban élnek, senki sem fog Istent szeretetéről beszélni. Hát nem ez a teremtetett lény felelőssége? És akkor hogyan kell szeretnetek Istent életetek napjaiban? Gondoltál már valaha erre? Talán a halálot utánig vársz, hogy szeresd Istent? Nem üres beszéd ez? Ma miért nem törekszel arra, hogy szeresd Istent? Lehet-e az Isten iránti szeretet igaz szeretet, miközben elfoglalt vagy? Azért mondjuk, hogy Isten munkájának ez a lépése hamarosan véget ér, mert Istennek már van bizonyágtétele a Sátán előtt. Így az embernek nem kell semmit sem tennie; az embert csupán arra kéri, hogy törekedjen Isten szeretetére azokban az években, amíg él – ez a legfontosabb. Mivel Isten követelményei nem magasak, és ráadásul, mivel égető aggodalom van a szívében, a munka következő lépésének összefoglalóját még azelőtt kinyilatkoztatta, mielőtt a munka ezen lépése befejeződött volna, ami világosan mutatja, hogy mennyi idő van még hátra; ha Isten nem aggódna a szívében, vajon mondaná-e ilyen korán ezeket a szavakat? Isten azért munkálkodik így, mert az idő rövid. Remélem, hogy teljes szívedből, teljes elmédből és teljes erődből tudod szeretni Istent, ahogyan a saját életedet is ápolod. Hát nem egy ilyen életnek van a legnagyobb értelme? Hol máshol találhatnád meg az élet értelmét? Talán nem vagy annyira vak? Hajlandó vagy-e szeretni Istent? Vajon Isten méltóaz ember szeretetére? Méltók-e az emberek az ember imádatára? Mit kell tehát tenned? Szeresd bátran Istent, fenntartások nélkül, és meglátod, mit tesz veled Isten. Lássuk, hogy meg fog-e ölni téged? Összefoglalva, a feladat, hogy Istent szeresd, fontosabb, mint lemásolni és leírni

a dolgokat Istennek. Első helyre kell helyezned azt, ami a legfontosabb, hogy az életed értékesebb és boldogabb legyen, és utána meg kell várnod Isten rád vonatkozó „ítéletét”. Kíváncsi vagyok, hogy a tervedben benne lesz-e az Isten iránti szeretet. Kívánom, hogy mindenkinek a terve váljanak azzá, amit Isten beteljesít, és hogy mindegyik terv valósággá váljon.

44. és 45. fejezet

Azóta, hogy Isten az embernek az „Isten iránti szeretetről” beszélt – a lehető legmélyebb lecke –, arra összpontosít, hogy beszéljen erről a témáról „a hét Szellem kijelentéseiben”, ami minden embert arra készítet, hogy megpróbálja megismerni az emberi élet ürességét, és így előássa a benne levő igaz szeretetet. Mennyire szeretik Istent azok, akik a jelen lépésben léteznek? Tudjátok? Az „Isten szeretete” leckének nincsenek korlátai. Mennyire érti meg minden ember az emberi életet? Hogyan viszonyulnak ahhoz, hogy szeressék Istent? Hajlandók vagy nem hajlandók? Követik a nagy tömegeket, vagy gyűlölik a testet? Ezek mind olyan dolgok, amelyekkel tisztában kell lennetek és meg kell értenetek. Tényleg nincs semmi az emberekben? „Azt akarom, hogy az ember igazán szeressen Engem; ma azonban az emberek még mindig vonakodnak, képtelenek igaz szeretetüket Nekem adni. Képzeltetésükben azt hiszik, hogy ha Nekem adják igaz szeretetüket, akkor semmijük nem marad.” Mit is jelent az „igaz szeretet” ezekben a szavakban? Miért kéri Isten még mindig az emberek igaz szeretetét ebben a korszakban, amikor „minden ember szereti Istent”? Isten szándéka tehát az, hogy megkérje az embert, hogy írja fel az igaz szeretet jelentését egy válaszlapra, és így pontosan ez az a házi feladat, amelyet Isten az ember számára előírt. Ami a mai lépést illeti, bár Isten nem támaszt nagy igényeket az emberrel szemben, az embereknek még el kell érniük Isten eredeti követelményeit az emberrel szemben; más szóval, még nem fektették be minden erejüket Isten szeretetébe. Így az ő nem akarásuk közepette Isten továbbra is támaszt követeléseket az emberekkel szemben, egészen addig, amíg ez a munka nem fejt ki hatását, és Ő dicsőséget nem nyer ebben a munkában. A földi munkát valóban az Isten iránti szeretet fejezi be. Így Isten csak akkor jelzi az embernek a legfontosabb munkát, amikor befejezi munkáját. Ha abban az időben, amikor munkája véget ér, halált ad az embernek, mi lesz az emberrel, mi lesz Istennel és mi lesz a Sátánnal? Csak akkor mondható el, hogy „Isten meghódította az embert”, ha előcsalogatta az ember szeretetét a földön. Ha nem így történik, akkor az emberek azt mondanák, hogy Isten megfélemlíti az embert, és így Isten megszégyenülne. Isten nem lenne olyan ostoba, hogy befejezze a munkáját anélkül, hogy meghallanák. Így, amikor a munka hamarosan befejeződik, feltámad az Isten iránti szeretet szenvedélyének hulláma, és Isten szeretete aktuális kérdéssé válik. Természetesen ezt az istenszeretetet az ember nem szennyezi be; ez egy hamisítatlan

szeretet, mint egy hűséges feleség férje iránti szeretete, vagy Péter szeretete. Isten nem Jób és Pál szeretetét akarja, hanem Jézus Jahve iránti szeretetét, az Atya és a Fiú közötti szeretetet: „csak az Atyára gondolva, személyes veszteségre vagy haszonra való tekintet nélkül, csak az Atyát szeretve, és senki mást, és semmi mást nem kérve”. Képes erre az ember?

Ha összehasonlítottunk titeket azzal, amit Jézus tett, aki nem volt teljesen emberi mivoltú, mit gondolunk? Meddig jutottatok teljes emberi mivoltotokban? Képesek vagytok-e elérni a tizedét annak, amit Jézus tett? Alkalmasak vagytok-e arra, hogy Istenért keresztre menjete? Szégyent hozhat-e a Sátánra istenszerető szívetek? És mennyit üztetek ki emberszerető szívetekből? Felváltotta ezt az Isten iránti szeretet? Valóban mindent elviseltek az Isten iránti szeretetért? Gondoljatok egy pillanatra Péterre, aki a múltban élt, majd vessetek egy pillantást magatokra, akik maiak – valóban nagy az eltérés; alkalmatlanok vagytok arra, hogy Isten előtt álljatok. Több az Isten iránti szeretet, vagy több az ördög iránti szeretet bennetek? Felváltva a skála bal és jobb oldalára kell helyezni ezt, hogy lássuk, melyik a magasabb – mennyire van bennetek Isten iránti szeretet? Alkalmasak vagytok-e arra, hogy meghaljatok Isten előtt? Jézus azért tudott a keresztre állni, mert a földön szerzett tapasztalatai elegendőek voltak ahhoz, hogy szégyent hozzon a Sátánra, és az Atya Isten csak ezért engedte meg Neki bátran, hogy befejezze a munka ezen szakaszát; ez az elszenvedett nehézségek és Istent szerető szíve miatt volt. De ti nem vagytok ilyen képzetek. Így tovább kell tapasztalnotok, el kell érnetek, hogy Isten legyen a szívetekben, és semmi más – meg tudjátok ezt valósítani? Ebből látható, hogy mennyire utálsz Istent és mennyire szereted Istent. Nem arról van szó, hogy Isten túl igényes az emberrel szemben, hanem arról, hogy az ember nem dolgozik keményen. Nem ez a helyzet valósága? Ha nem, mennyi szeretetreméltót fedeznél fel Istenben és mennyi gyűlöletes dolgot találnál magadban? Ezeket a dolgokat alaposan meg kell fontolnod. Joggal mondhatjuk, hogy az ég alatt csak kevesen szeretik Istent – de lehetsz-e te úttörő, aki megdönti a világrekordot és szereti Istent? Isten semmit sem kér az embertől. Az ember nem adhat Neki ebben némi tiszteletet? Még ezt sem vagy képes elérni? Mit mást lehet még mondani?

46. fejezet

Mindezen szavak közül nincs felejthetetlenebb, mint a mai szavak. Korábban Isten szavai feltárták az ember állapotát vagy a menny titkait, ez a mostani kijelentés mégsem olyan, mint a múltban elhangzottak. Ezek nem gúnyolódó vagy tréfálkozó szavak, hanem valami teljesen váratlan: Isten leül és nyugodtan beszélget az emberekkel. Mi a szándéka? Mit látsz, amikor Isten azt mondja: „Ma új munkába kezdtem a világegyetemek felett. Új kezdetet biztosítottam a földi embereknek, és arra kértem őket,

hogy mindannyian költözzenek ki a házamból. Ám mivel az emberek mindig szeretik magukat kényeztetni, azt tanácsolom nekik, hogy legyenek öntudatosak, és ne mindig zavarják a munkámat.” És mi ez az „új kezdet”, amiről Isten beszél? Isten már korábban is tanácsolta az embereknek, hogy menjenek el, de Isten szándéka akkor az volt, hogy próbára tegye a hitüket. Tehát ma, amikor más hangnemben beszél, vajon Ő őszinte vagy hamis? Korábban az emberek nem ismerték a megpróbáltatásokat, amelyekről Isten beszélt. Csak a szolgálattevők munkájának lépésén keresztül láttak és tapasztalták meg személyesen Isten megpróbáltatásait. Így attól kezdve, Péter több száz próbatételének példájának köszönhetően az emberek gyakran elkövették azt a hibát, hogy azt hitték, hogy „ez Isten próbatétele”. Ráadásul Isten szavaiban a tények csak ritkán jelentek meg. Így az emberek egyre mélyebbre süllyedtek az Istentől való próbatételekkel kapcsolatos vakhitbe, és így soha nem hitték el, hogy az Isten által szolt valamennyi szóban ez a tények munkája, amit Isten végez; ehelyett azt hitték, hogy Isten, mivel nincs más dolga, kifejezetten a szavakkal teszi próbára az embereket. Ilyen próbatételek között – amelyek reménytelennek tűntek, mégis úgy tűnt, hogy reményt adnak – történt az emberek követése, és így miután Isten azt mondta, hogy „mindazok, akik maradnak, valószínűleg szerencsétlenséget fognak elszenvedni és kevés szerencsájuk lesz”, az emberek továbbra is a követésnek szentelték figyelmüket, és így nem állt szándékukban elmenni. Az emberek ilyen illúziók közepette követtek, és egyikük sem merte biztosra venni, hogy nincs remény – ez része Isten győzelme bizonyítékának. Isten nézőpontja azt mutatja, hogy Ő mindent úgy manőverez, hogy azok az Ő szolgálatában álljanak. Az emberek illúziói arra ösztönzik őket, hogy ne hagyják el Istent, függetlenül az időtől és a helytől, és így e lépés során Isten felhasználja az emberek tökéletlen motivációit arra, hogy tanúságot tegyenek Mellette. Ez a mélységes jelentősége annak, amikor Isten azt mondja: „az emberek egy részét megnyertem”. A Sátán arra használja az ember motivációit, hogy félbeszakításokat okozzon, míg Isten arra használja az ember motivációit, hogy szolgálatra készítse őt – ez az igazi jelentése Isten szavainak, miszerint „az emberek azt képzelik, hogy be tudnak férkőzni, de amikor átadják Nekem a hamis belépőkártyájukat, Én ott helyben a tüzes gödörbe dobom azokat, és amikor látják, hogy a »fáradtságos erőfeszítéseik« lángokban állnak, elveszítik a reményt”. Isten minden dolgot úgy manőverez, hogy szolgálatra bírja azokat, és ezért nem kerülgeti az emberek különböző véleményeit, hanem bátran megmondja az embereknek, hogy távozzanak; ez Isten munkájának a bölcsessége és csodálatos volta – az őszinte szavak és a módszer kombinálása, ami az embereket megszedíti és összezavarja. Ebből látható, hogy Isten valóban arra kéri az embereket, hogy költözzenek el az Ő otthonából, hogy ez nem valamiféle próbatétel, és Isten megragadja ezt az alkalmat, hogy azt mondja: „ugyanakkor azt is mondom az embereknek, hogy amikor nem sikerül áldásokat szerezniük, senki sem panaszkodhat Rám”. Senki sem tudja felfogni, hogy Isten szavai valódiak-e vagy hamisak, Isten mégis kihasználja ezt a lehetőséget, hogy megszilárdítsa az embereket, hogy megfossza

őket a távozás vágyától. Így, ha egy napon átok sújtja őket, Isten szavai már előre figyelmeztették őket, ahogyan az emberek mondják, hogy „a kellemetlen szavak a jó szavak”. Ma az emberek szeretete Isten iránt komoly és őszinte, és így a szavakban, amelyekről nem tudták eldönteni, hogy valódiak vagy hamisak, meg lettek hódítva és eljutottak Isten szeretetére, ezért mondta Isten, hogy „már elvégeztem nagyszerű munkámat”. Amikor Isten azt mondja: „remélem, megtalálják a saját útjukat a túléléshez. Én ebben tehetetlen vagyok”, ez a realitása annak, hogy Isten kijelentette mindezeket a szavakat – az emberek mégsem így gondolják, hanem mindig is anélkül követtek, hogy a legcsekélyebb figyelmet fordították volna Isten szavaira. Így amikor Isten azt mondja, hogy „a jövőben nem lesz többé szavunk egymáshoz, nem lesz többé miről beszélgetnünk, nem fogjuk egymást zavarni, mindketten a saját utunkat járjuk”, ezek a szavak a valóságot jelentik, és a legkevésbé sem szennyezettek. Bármit is gondolnak az emberek, ilyen Isten „irracionalitása”. Isten már megtette a bizonyosságot a Sátán előtt, és Isten azt mondta, hogy minden embert rá fog venni, hogy ne hagyja el Őt, függetlenül az időtől és a helytől – és így a munkának ez a lépése már befejeződött, és Isten nem törődik az emberek panaszaival. Ugyanakkor Isten ezt már kezdettől fogva világossá tette, így az emberek tehetetlenek maradnak, és kénytelenek lenyelni a haragjukat és visszafogni a nyelvüket. Az Isten és a Sátán közötti harc teljes egészében az emberen alapul. Az embereknek nincs hatalmuk önmaguk felett; ők valójában bábok, míg Isten és a Sátán mozgatja a szálakat a színpalak mögül. Amikor Isten arra használja az embereket, hogy bizonyosságot tegyenek Mellette, mindent megtesz, amit csak el tud képzelni, minden lehető, hogy az embereket arra használja, hogy szolgálatot végezzenek Neki, ami azt eredményezi, hogy az embereket manipulálja a Sátán, és ráadásul Isten irányítja őket. És amikor az Isten által kívánt bizonyoságtétel befejeződött, félretolja az embereket az egyik oldalra, és hagyja őket szenvedni, miközben úgy tesz, mintha semmi köze nem lenne hozzájuk. Amikor ismét használni akarja az embereket, ismét felveszi és, használatba állítja őket, az emberek pedig a legcsekélyebb mértékben sem veszik ezt észre. Csupán olyanok, mint az ökör vagy a ló, akit a gazdája kénye-kedve szerint használ, egyiküknek sincs uralma saját maga felett. Ez talán egy kicsit szomorúan hangzik, de függetlenül attól, hogy az embereknek van-e bármilyen hatalmuk önmaguk felett, szolgálatot végezni Istennek megtiszteltetés, nem pedig olyasmi, ami miatt fel kellene háborodni. Ez olyan, mintha Istennek így kellene cselekednie. Vajon a Mindenható igényeinek eleget tenni nem olyan dolog, amire büszkének kell lenni? Szóval, mit gondolsz? Elhatároztad már valaha, hogy szolgálatot teszel Istennek? Vagy talán még mindig ragaszkodni kívánsz ahhoz a jogodhoz, hogy a saját szabadságodat keresd?

Ettől függetlenül minden, amit Isten tesz, az jó és követésre méltó, végül is az ember és Isten különböznek egymástól. Ezen az alapon emberi szívvel kell szeretned Istent, függetlenül attól, hogy Isten tekintettel van-e a szeretetedre. Isten szavai azt mutatják, hogy Isten szívében nagy szomorúság is van. Az emberek csakis Isten szavai miatt

vannak finomítás alatt. Azonban ez a munka mégiscsak tegnap történt – tehát pontosan mit fog Isten tenni legközelebb? Ez mind a mai napig titok marad, ezért az emberek képtelenek megérteni vagy megfejtetni, és nem tehetnek mást, mint hogy Isten zenéjének ütemére énekelnek. Ennek ellenére mindaz, amit Isten mond, valóságos, és mindez valóra válik – ehhez kétség nem fér!

HARMADIK RÉSZ
KRISZTUS SZAVAI, AMIKOR
A GYÜLEKEZETEBEN JÁRT

(1992. JÚNIUS – 2010. MÁRCIUS 23.)

Bevezetés

Isten szavainak ez a része összesen négy szakaszt tartalmaz, amelyeket Krisztus 1992 júniusa és 2010. március 23-a között fejezett ki. Többségük azokon a felvételeken alapul, amelyek Krisztus prédikációiról és közléseiről készültek, ahogy a gyülekezeteket járta Ezeket egyáltalán nem módosították, és Krisztus sem változtatta meg őket utólag. A fennmaradó részeket személyesen Krisztus írta (amikor Krisztus ír, azt egyúttal teszi, anélkül, hogy megállna gondolkodni vagy bármilyen szerkesztést végezne, és szavai teljes egészében a Szentlélek kifejezései – ez minden kétségen felül áll). Ahelyett, hogy különválasztottuk volna e kétféle kijelentést, inkább együtt mutattuk be őket, abban az eredeti sorrendben, amelyben kifejezést nyertek; ez lehetővé teszi számunkra, hogy az Ő kijelentéseinek összességéből megláthassuk Isten munkájának lépéseit, és megértsük, hogyan munkálkodik Ő az egyes fázisok során, ami hasznos az emberek számára Isten munkája lépéseinek és Isten bölcsességének megismerése szempontjából.

A „Krisztus szavai, amikor a gyülekezetekben járt I.” első nyolc fejezete – amelyet gyűjtőnéven „Az út”-nak nevezünk – egy kis részét képezi azoknak a szavaknak, amelyeket Krisztus mondott, amikor az emberekkel egyenlő szinten állt. Látszólagos unalmasságuk ellenére csordultig vannak Isten emberiség iránti szeretetével és törődésével. Ezt megelőzően Isten a harmadik ég perspektívájából beszélt, ami nagy távolságot teremtett Közte és az ember között, emiatt az emberek féltek Istenhez közeledni, nemhogy arra kérni Őt, hogy gondoskodjon az életükről. „Az út”-ban tehát Isten egyenrangú félként szólt az emberhez, és megmutatta az útírányt, így az ember és Isten kapcsolata visszaállt az eredeti állapotába; az emberek már nem kételkedtek abban, hogy Isten még mindig alkalmazza-e a beszéd módszerét, és nem kísértette őket többé a halál próbatétele miatti rettegés. Isten leszállt a harmadik égből a földre, az emberek a tűz és kénkö távából Isten trónja elé jöttek, elűzték maguktól a „szolgálattevők” kísértetét, és mint az újszülött borjak, hivatalosan is elfogadták Isten szavainak keresztségét. Isten csak ekkor tudott bensőségesen beszélgetni velük, és csak ezután végezhetett el többet a nekik életet adó munkájából. Azzal, hogy Isten emberként megalázta Magát, az volt a célja, hogy közelebb kerüljön az emberekhez, csökkentve a távolságot köztük és Közte, lehetővé téve, hogy elnyerje az emberek elismerését és bizalmát, és ösztönözve az emberekben a meggyőződést, hogy az életre törekedjenek és kövessék Istent. „Az út” nyolc fejezete úgy foglalható össze, mint azok a kulcsok, amelyekkel Isten ajtót nyit az emberek szívéhez, és együttesen egy cukormázos tablettát alkotnak, amelyet Ő az embernek ad. Az emberek csakis azáltal, hogy Isten ezt teszi, képesek igazán odafigyelni Isten ismételt tanításaira és dorgálásaira. Azt lehet mondani, hogy Isten csak ezután kezdte el hivatalosan az életet adó és az igazságot kifejező munkáját ebben a jelenlegi munkaszakaszban, amint folytatta a beszédét: „Milyen nézőpontja legyen a hívőknek” és „Isten munkájának

lépéseiről”... Vajon egy ilyen módszer nem mutatja-e Isten bölcsességét és komoly szándékait? Ez Krisztus életet nyújtó gondviselésének a kezdete, ezért az igazságok egy kicsit sekélyesebbek, mint a későbbi szakaszokban. Az e mögött álló alapelv nagyon egyszerű: Isten az emberiség szükségletei szerint munkálkodik. Nem vakon cselekszik vagy beszél; egyedül Isten érti meg teljesen az emberiség szükségleteit, és senki más nincs nagyobb szeretettel és megértéssel az ember iránt.

A „Munka és belépés” egytől tízig terjedő kijelentéseiben Isten szavai új szakaszba lépnek. Ennek következtében ezek a kijelentések az elejére kerülnek. Ezt követően jött létre a „Krisztus szavai, amikor a gyülekezetekben járt II.” című rész. Ebben a fázisban Isten részletesebb követelményeket támasztott követőivel szemben, olyan követelményeket, amelyek magukban foglalták az emberek életmódjára vonatkozó ismereteket, a képességükkel kapcsolatos elvárásokat és így tovább. Mivel ezek az emberek eltökéltek voltak Isten követésében, és már nem voltak kétségeik Isten azonosságát és lényegét illetően, Isten is elkezdte hivatalosan úgy kezelni őket, mint saját családjának tagjait, közölte velük Isten munkájának belső igazságát a teremtés idejétől napjainkig, feltárta a Biblia mögötti igazságot, és tanította őket Isten megtestesülésének valódi jelentőségére. Isten kijelentései ebben a szakaszban jobb megértést nyújtottak az embereknek Isten lényegéről és az Ő munkájának lényegéről, és lehetővé tették számukra, hogy értékeljék, hogy amit Isten szabadításából nyertek, az felülmúlta azt, amit a próféták és apostolok az elmúlt korok során nyertek. Isten szavainak minden egyes sorából érzékelheted bölcsességének minden jótátját, valamint az ember iránti lelkiismeretes szeretetét és törődését. E szavak kifejezése mellett Isten nyilvánosan, egytől egyig feltárta az ember korábbi elképzeléseit és téveszméit, valamint olyan dolgokat, amelyeket az emberek korábban soha nem képzeltek, továbbá azt az utat, amelyen az embereknek a jövőben járniuk kell. Talán éppen ez az a szűkös „szeretet”, amit az ember képes megtapasztalni! Végül is Isten mindent megadott az embereknek, amire szükségük volt, és megadta nekik, amit kértek, anélkül, hogy bármit is visszatartott volna, vagy bármit is kért volna cserébe.

Ebben a részben több kiemelt fejezet foglalkozik a Bibliával. A Biblia több ezer éve része az emberi történelemnek. Az emberek ráadásul úgy kezelik, mint Istent, olyannyira, hogy az utolsó napokban már Isten helyére lépett, amitől Isten undorodik. Ezért, amikor az idő engedte, Isten kötelességének érezte, hogy tisztázza a Biblia belső történetét és eredetét; ha ezt nem tenné, a Biblia továbbra is Isten helyét foglalná el az emberek szívében, és az emberek a Biblia szavaival mérnék és ítélnék meg Isten tetteit. A Biblia lényegének, felépítésének és hibáinak elmagyarázásával Isten semmiképpen sem tagadta a Biblia létezését, és nem is ítélte el azt; inkább egy megfelelő, találó leírást adott, amely helyreállította a Biblia eredeti arculatát, foglalkozott az emberek Bibliával kapcsolatos félreértéseivel, és helyes képet adott nekik a Bibliáról, hogy többé ne imádják a Bibliát, és ne legyenek elveszve; vagyis, hogy többé ne tévesszék össze a Bibliába vetett vak hitüket az Istenbe vetett hittal és Isten imádatával, miközben a Biblia

valódi háttérével és hibáival is félnek szembenézni. Ha az emberek egyszer hamisítatlanul megértik a Bibliát, akkor képesek lelkiismeretfurdalás nélkül félredobni azt, és bátran elfogadni Isten új szavait. Ez Isten célja ebben a néhány fejezetben. Az igazság, amit Isten itt el akar mondani az embereknek, az, hogy semmilyen elmélet vagy tény nem veheti át Isten mai munkájának és szavainak helyét, és semmi sem állhat Isten helyébe. Ha az emberek nem tudnak kikerülni a Biblia csapdájából, akkor soha nem lesznek képesek Isten elé járulni. Ha Isten elé akarnak járulni, először meg kell tisztítaniuk a szívüket mindentől, ami Őt helyettesítheti; akkor megfelelőek lesznek Isten számára. Bár Isten itt csak a Bibliát magyarázza, ne feledd, hogy a Biblián kívül sok más téves dolog van, amit az emberek őszintén imádnak; csak éppen azokat a dolgokat nem imádják, amik valóban Istentől származnak. Isten csupán példaként használja a Bibliát, hogy emlékeztesse az embereket arra, hogy ne térjenek rossz útra, ne essenek ismét szélsőségekbe és ne váljanak a zűrzavar áldozataivá, miközben hisznek Istenben és elfogadják az Ő szavait.

A szavak, amelyekkel Isten ellátja az embert, a felszínestől a mélyrehatóig terjednek. Az Ő kijelentéseinek témái folyamatosan haladnak az emberek külső viselkedésétől és cselekedeteitől a romlott beállítottságukig, ahonnan Isten nyelvi lándzsájának hegyét az emberek lelkének legmélyebb részére, a lényegükre irányítja. Abban az időszakban, amikor a „Krisztus szavai, amikor a gyülekezetekben járt III.” elhangzott, Isten kijelentései azt hangsúlyozták, hogy mi az ember lényege és identitása, és mit jelent igazi embernek lenni – ezeket a legmélyebb igazságokat és alapvető kérdéseket az emberek életbe való belépésével kapcsolatban. Természetesen, visszagondolva azokra az igazságokra, amelyeket Isten a „Krisztus szavai, amikor a gyülekezetekben járt I.” című részben közöl az emberrel, a „Krisztus szavai, amikor a gyülekezetekben járt III.” tartalma ehhez képest hihetetlenül mély. Az ebben a részben található szavak érintik az emberek jövőbeli útját, és azt, hogy miként tehetők tökéletessé; érintik az emberiség jövőbeli rendeltetési helyét is, és azt, hogy Isten és az ember hogyan fog együtt belépni a nyugalomba. (Azt is mondhatnánk, hogy mindeddig ezek a legkönnyebben érthető szavak, amelyeket Isten az emberekhez intézett a lényegükkel, a küldetésükkel és a rendeltetési helyükkel kapcsolatban.) Isten azt reméli, hogy azok az emberek, akik ezeket a szavakat olvassák, elszakadtak az emberi elképzelésektől és képzelgésektől, és szívük mélyén képesek Isten minden szavát tisztán megérteni. Továbbá reméli, hogy mindazok, akik ezeket a szavakat olvassák, úgy fogják fel az Ő szavait, mint az igazságot, az utat és az életet, és hogy nem viszonyulnak könnyelműen Istenhez, és nem hízelegnek Neki. Ha az emberek Istent elemző vagy vizsgáló hozzáállással olvasnák ezeket a szavakat, akkor ezek a kijelentések olyanok lennének számukra, mint egy bezárt könyv. Csak azok, akik az igazságra törekszenek, akik eltökélten követik Istent, és akikben nincs egy szemernyi kétség sem Iránta, alkalmasak arra, hogy elfogadják ezeket a szavakat.

A „Krisztus szavai, amikor a gyülekezetekben járt IV” az isteni kijelentések egy másik kategóriája, amely az „Isten szavai az egész világegyetemhez” című fejezet folytatása.

Ez a rész tartalmazza Isten buzdításait, tanításait és kinyilatkoztatásait a keresztény felekezetekhez tartozó emberek számára, mint pl: „Mire meglátod Jézus szellemi testét, Isten újjáteremti a mennyet és a földet”, „A Krisztussal összeférhetetlenek minden bizonnyal Isten ellenfelei.” Tartalmazza továbbá Isten legspecifikusabb követelményeit az emberiséggel szemben, mint például: „Készíts elegendő jócselekedetet rendeltetési helyedhez”, „Három intelem”, „A vétkek a pokolba vezetik az embert.” Számos szempontot lefed, mint például kinyilatkoztatásokat és ítéleteket mindenféle ember számára, valamint Isten megismerésére vonatkozó szavakat. Azt mondhatnánk, hogy ez a rész a központi része Isten emberiségre vonatkozó ítéletének. Isten kijelentéseinek e szakaszában a legfeledhetetlenebb rész az, hogy amikor Isten éppen be akarta húzni a függőnyt a munkája előtt, leleplezte azt, ami az emberek velejében van: az árulást. Az Ő célja az, hogy az emberek a legvégén megismerjék a következő tény, és beéuessék azt a szívük legmélyére: nem számít, milyen régóta vagy Isten követője – a természetted attól még az, hogy elárulod Istent. Más szóval, benne van az ember természetében, hogy elárulja Istent, mert az emberek képtelenek abszolút érettséget elérni az életükben, és csak relatív változások lehetnek a beállítottságukban. Bár ez a két fejezet, „Az árulás (1)” és „Az árulás (2)” csapást mér az emberekre, valójában Isten leghűségesebb és legjóindulatúbb figyelmeztetései az emberek számára. Legalábbis, amikor az emberek önelégültek és önteltek, e két fejezet elolvasása után saját gonoszságukat féken fogják tartani, és lecsendesednek. E két fejezeten keresztül Isten minden embert emlékeztet arra, hogy függetlenül attól, hogy milyen érett az életed, milyen mélyek a tapasztalataid, milyen nagy az önbizalmad, függetlenül attól, hogy hol születted és hová tartasz, az Istent eláruló természetted bármikor és bárhol megnyilvánulhat. Amit Isten minden egyes embernek el akar mondani, az a következő: minden egyes ember veleszületett természete, hogy elárulja Istent. Természetesen Isten szándéka e két fejezet kifejtésével nem az, hogy kifogásokat találjon az emberiség kivetésére vagy elítélésére, hanem az, hogy jobban tudatosítsa az emberekben az az emberi természetet, hogy mindig megfontoltan élhessenek Isten előtt, hogy részesüljenek az Ő útmutatásában, ami megakadályozza, hogy elveszítsék Isten jelenlétét és rálépjenek arra az útra, ahonnan nincs visszatérés. Ez a két fejezet vészharang mindazoknak, akik Istent követik. Remélhetőleg az emberek megértik Isten komoly szándékait; elvégre ezek a szavak mind vitathatatlan tények – mi szüksége van tehát az embernek arra, hogy azon alkudozzon, hogy mikor és hogyan fejezte ki őket Isten? Ha Isten mindezeket a dolgokat megtartotta volna Magának, és megvárta volna, amíg az emberek szerint az idő alkalmas arra, hogy kimondja őket, nem lenne már túl késő? Mikor lenne ez a legmegfelelőbb idő?

Isten többféle módszert és perspektívát alkalmaz ebben a négy részben. Például néha szatírárt használ, néha pedig a közvetlen ellátás és tanítás módszerét; néha példákat, néha pedig kemény dorgálást használ. Összességében mindenféle módszert találunk, amelyek célja, hogy az emberek különböző állapotához és ízléséhez

igazodjanak. Beszédének nézőpontja az Ő kijelentéseinek különböző módszerei és tartalma szerint változik. Például néha azt mondja, hogy „Én” vagy „Engem”; vagyis az emberekhez Magának Istennek a perspektívájából beszél. Néha harmadik személyből beszél, mondván, hogy „Isten” ez vagy az, és vannak olyan esetek, amikor az emberi lény perspektívájából beszél. Nem számít, hogy milyen perspektívából beszél, az Ő lényege nem változik, mert nem számít, hogyan beszél, minden, amit kifejez, Magának Istennek a lényege – ez a teljes igazság, és ez az, amire az emberiségnek szüksége van.

KRISZTUS SZAVAI, AMIKOR A GYÜLEKEZETEK BEN JÁRT

I.

(1992. JÚNIUS – 1992. OKTÓBER)

Az út... (1.)

Senki sem tudja, hogy élete során milyen kudarcokkal szembesül, és milyen finomításnak lesz kitéve. Egyesek a munkájukban, mások a jövőbeli kilátásaikban, a családban, ahová születtek, vagy a házasságukban. De a különbség köztük és köztünk az, hogy ma mi, az emberek e csoportja, Isten ígéje közepette szenvedünk. Vagyis Istent szolgáló emberekként kudarcokat szenvedtünk az Őbenne való hit útján, azon az úton, amelyen minden hívő jár, és amely út ott van mindannyiunk lába alatt. Innentől kezdve hivatalosan is elindulunk az Istenbe vetett hit útján, hivatalosan is felhúzzuk az emberi élet függönyét, és rálépünk az élet helyes útjára. Más szóval, ekkor lépünk rá az ember mellett élő Isten helyes útjára, arra az útra, amelyen a normális emberek járnak. Mint olyan ember, aki Isten előtt áll és Neki szolgál – aki papi ruhát visel a templomban, és Isten méltóságát, hatalmát és fenségét hordozza –, a következőt jelentem ki minden embernek: Isten dicsőséges arca az én dicsőségem, az Ő irányítási terve az én középpontom. Nem arra törekszem, hogy százszorosát nyerjem az eljövendő világban, hanem csak arra, hogy Isten akaratát cselekedjem ebben a világban, hogy testben kifejtett csekély erőfeszitésemnek köszönhetően Ő élvezhesse földi dicsőségének egy kis töredékét. Ez az egyetlen kívánságom. Véleményem szerint ez az egyetlen lelki támaszom. Úgy hiszem, hogy ezek kell, hogy legyenek a „végső szavai” olyasvalakinek, aki testben él, és érzelmekkel teli. Ez az az út, amelyen ma járok. Úgy hiszem, hogy ez az Én szemléletmódom az Én utolsó szavaim a testben, és remélem, hogy az embereknek nincsenek elképzeléseik vagy más gondolataik Rólam. Bár mindent beleadtam, mégsem tudtam eleget tenni Isten mennyei akaratának. Mérhetetlenül szomorú vagyok. Vajon miért ez a test lényege? Így csak a múltbeli cselekedeteim és az Isten által Bennem végzett hódítás munkája eredményeként jutottam mélyebb megértéshez az emberiség lényegét illetően. Csak ezután állítottam fel Magamnak a legalapvetőbb mércét: arra törekedjek, hogy csak Isten akaratát cselekedjem, hogy mindent beadjak, és semmi se terhelje a lelkiismeretemet. Nem törődöm azzal, hogy mások, akik Istent szolgálják, mit követelnek maguknak. Egyszóval arra vágyom, hogy az Ő akaratát teljesítsem. Ez az én vallomásom, mint az Ő teremtményeinek egyike, aki Előtte szolgál – valaki, akit Isten megmentett és szeretett, és aki elszenvedte az Ő csapásait. Ez annak a vallomása, akire Isten vigyázott, akit oltalmazott, szeretett és nagymértékben használt. Mostantól kezdve ezen az úton fogok haladni, amíg nem teljesítem az Isten által Rám bízott fontos feladatot. De véleményem szerint közeleg az út vége, mert az Ő munkája befejeződött, és mára az emberek mindent megtettek, amire képesek voltak.

Azzal, hogy a szárazföldi Kína bekapcsolódott a felépülésnek ebbe az áramlatába, fokozatosan olyan helyi gyülekezetek jöttek létre, amelyek középpontjában a Szentlélek munkája áll. Isten szüntelenül munkálkodott ezekben a helyi gyülekezetekben, mert az ebben az időben született gyülekezetek Isten alapjává váltak a hanyatló uralkodói

csalásban. Magától értetődik, hogy Isten nagyon örült, hogy a helyi gyülekezeteket egy ilyen családban alapíthatta – leírhatatlan volt az Ő boldogsága. Miután helyi gyülekezeteket alapított a szárazföldi Kínában, és ezt a jó hírt terjesztette a világ más helyi gyülekezeteiben élő testvéreknek, Isten nagyon izgatott volt – ez volt az első lépése annak a munkának, amelyet a szárazföldi Kínában szándékozott elvégezni. Úgy is mondhatnánk, hogy ez volt az első felvonás. És vajon nem Isten hatalmas ereje az, hogy képes megtenni munkájának első lépését egy ilyen démoni fellegvárban? Egy olyan fellegvárban, amelyet senki és semmi nem támadhat meg. Nyilvánvaló, hogy e munka helyreállításáért számtalan testvér vált vértanúvá az ördögök által lemészárolva. Fáj és dühít, hogy ezt most felidézem, de a szenvedés napjai nagyrészt elmúltak. Az, hogy ma képes vagyok Istenért munkálkodni, és hogy eljutottam oda, ahol ma vagyok, teljes mértékben Isten hatalmas erejének köszönhető. Mély csodálatot érzek azok iránt, akiket Isten kiválasztott a vértanúságra; ők képesek voltak Isten akaratát cselekedni és feláldozni magukat Istenért. Hogy őszinte legyek, ha nem lett volna Isten kegyelme és irgalma, már régen leroskadtam volna a sárba. Istennek legyen hála! Szeretnék minden dicsőséget Istennek adni, hogy Ő megpihenhessen. Vannak, akik azt kérdezik Tőlem: „A pozíciónak köszönhetően nem kellene meghalnod. Miért örülsz, amikor Isten a halált emlegeti?” Ahelyett, hogy azonnal válaszolnék, csak finoman elmosolyodok, és azt mondom: „Ez az az út, amelyet követnem kell, amelyet feltétlenül követnem kell.” Az emberek értetlenül állnak a válaszom előtt. Csak megdöbbenve néznek Rám, és kissé kételkednek Bennem. Én azonban úgy gondolom, hogy mivel ez az az út, amelyet választottam, és ez az elhatározásom is Isten előtt, bármilyen nagyok is a nehézségek, tovább kell törekednem előre. Azt hiszem, ez az az ígéret, amelyet be kell tartaniuk azoknak, akik Istent szolgálják – és semmiképpen sem szeghetik meg a szavukat. Ez is egy olyan szabály, egy olyan előírás, amelyet régen, a Törvény Korában fogalmaztak meg, és amelyet meg kell értenie annak, aki hisz Istenben. Tapasztalatom szerint, bár nem sokat tudok Istenről, és amit ténylegesen megtapasztaltam, az csekély, még csak említésre sem méltó – így nincsenek olyan okos felismeréseim, amelyekről beszélhetnék –, Isten ígését el kell fogadni, és annak nem lehet ellenszegülni. Őszintén szólva, a saját gyakorlati tapasztalataim csekélyek, de mivel Isten tanúságot tesz Mellettem, és az emberek mindig vakon hisznek az Én személyemben, mit tehetnék? Mégis remélem, hogy az emberek helyesbítik az Isten szeretetéről alkotott nézeteiket. Az Én személyem semmit sem számít, mert én is az Istenbe vetett hit útját járom, és az út, amelyen járok, sem más, mint az Istenbe vetett hit útja. Lehet egy ember jó, de nem szabad, hogy imádat tárgya legyen – csak követendő példaként szolgálhat. Nem érdekel, mit tesznek mások, de kijelentem az embereknek, hogy Én is Istennek adom a dicsőséget; nem adom a testnek a Lélek dicsőségét. Remélem, hogy mindenki megérti ezzel kapcsolatos érzéseimet. Ez nem azt jelenti, hogy Én kibújok a felelősség alól, ez csak az igazság. Ennek kristálytisztának kell lennie, úgyhogy nem is beszélünk róla többet.

Ma megvilágosodtam Isten jelenlétében. Isten földi munkája az üdvösség munkája. Semmi más nem szennyezi be. Lehet, hogy egyesek másként gondolják, de én mindig is úgy éreztem, hogy a Szentlélek a munkának csak egyik szakaszát végzi – az üdvösség munkáját – és semmi mást. Ennek nyilvánvalónak kell lennie. Csak most vált nyilvánvalóvá a Szentlélek munkája a szárazföldi Kínában. És vajon miért akarna Isten minden utat megnyitni és munkálkodni egy olyan helyen, mint ez, ahol démonok tombolnak? Ez azt mutatja, hogy Isten mindenekelőtt az üdvösség munkáját végzi. Hogy pontosabban fogalmazzunk, ez elsősorban a hódítás munkája. Jézus nevét kezdettől fogva harsogták. (Lehet, hogy néhányan még nem tapasztalták, de én azt mondom, hogy ez a Szentlélek munkájának egy lépése volt.) Ez azért történt, hogy a Kegyelem Korának Jézusától induljanak, így az emberek egy része előre ki volt választva, majd később ez a kiválasztás leszűkült. Ezt követően Witness Lee nevét hangoztatták a szárazföldi Kínában, ami a Szentlélek helyreállítási munkájának második része volt a szárazföldi Kínában. Ez volt a munka első lépése, amelyben a Szentlélek elkezdte kiválasztani az embereket, ami azt jelenti, hogy először össze kellett gyűjteni az embereket, és megvárni, hogy a pásztor gondoskodjon róluk; a „Witness Lee” nevet használta e szolgálat teljesítésére. Isten személyesen végezte munkáját a „Hatalmas” név tanúságtételénél, ezt megelőzően pedig egy előkészítő szakaszban volt. Ezért nem számít, hogy ez helyes volt-e vagy helytelen, Isten tervében nem ez a fő kérdés. A „Hatalmas” név tanúságtétele után Isten hivatalosan is elkezdte személyesen végezni a saját munkáját, majd ezután hivatalosan is elkezdődtek a testet öltött Istenként végzett cselekedetei. A „Hatalmas Úr” néven vette át az irányítást mindazok felett, akik lázadók és engedetlenek voltak. Kezdték az emberi lényekhez hasonlatossá válni, ahogyan az emberek is kezdenek felnőttnek látszani, amint betöltik a huszonharmadik vagy huszonnegyedik életévüket; vagyis az emberek épp csak elkezdték élni a normális emberi lények életét. A szolgálattevők próbatétele révén Isten munkája természetesen átváltott az isteni munka teljesítésének szakaszába. Azt mondhatnánk, hogy a munkának csak ez a lépése képezi munkája magját, és hogy ez az elsődleges lépés az Ő munkájában. Az emberek ismerik önmagukat, és gyűlölik önmagukat. Eljutottak arra a pontra, hogy képesek megátkozni önmagukat, örömmel lemondanak saját életükről, és halványan érzékelik Isten szeretetreméltóságát, amely alapján megismerik az emberi lét igazi értelmét – így viszik véghez Isten akaratát. Isten munkája a szárazföldi Kínában a végéhez közeledik. Isten már több éve végzi előkészületeit ezen a szennyes földön, de még soha nem jutottak el az emberek arra a pontra, ahová most eljutottak, ami azt jelenti, hogy Isten csak ma kezdi meg hivatalosan a munkáját. Nincs szükség arra, hogy ezt részletesebben vagy világosabban kifejtsük. Teljességgel helyes, ha azt mondjuk, hogy ez a munka közvetlenül Isten isteni mivoltán keresztül történik, de az emberen keresztül valósul meg. Ezt senki sem tagadhatja. Bizonyára Isten hatalmas földi erejének köszönhető, hogy munkája elérhette azt a mértéket, amit a kicsapongás földjén élő emberekben jelenleg elért. Ennek a munkának a gyümölcse bárhová elvihető, hogy

meggyőzze az embereket. Senki sem merne erről könnyelműen ítéletet mondani és tagadni azt.

Az út... (2.)

Lehet, hogy testvéreinknek és nővéreinknek van némi fogalmuk Isten munkájának sorrendjéről, lépéseiről és módszereiről a szárazföldi Kínában, de mégis úgy gondolom, hogy érdemes visszatekinteni ezekre a dolgokra vagy egy gyors összegzést nyújtani számodra. Csak arra használok majd e lehetőséget, hogy elmondjam, ami a szívemben van, és nem fogok beszélni az e munkán túli dolgokról. Remélem, hogy a testvérek és nővérek meg tudják érteni a hangulatomat és egyben alázatosan kérem, hogy mindazok, akik olvassák a szavaimat, értsék meg és bocsássák meg csekély érettségemet, élettapasztalatom elégtelenségét és hogy képtelen vagyok Isten előtt emelt fővel állni. Mégis, az az érzésem, hogy ezek csupán objektív okok. Röviden, nem számít, mi történik, semmilyen személy, esemény vagy dolog nem akadályozhat meg minket abban, hogy közösséget vállaljunk Isten előtt, és remélem, hogy testvéreink és nővéreink csatlakozhatnak Hozzám, hogy még keményebben dolgozzunk Isten előtt. Szeretném elmondani a következő imát: „Ó, Istenem! Kérlek, könyörülj rajtunk, hogy Én, valamint a testvéreim és nővéreim együtt küzdhessünk közös eszméink uralma alatt, halálunkig hűségesek legyünk Hozzád, és soha ne bánjunk meg semmit!” Ezek a szavak képezik az Isten előtti elhatározásomat, de azt is mondhatnánk, hogy ez a saját mottóm, mint olyan hús-vér emberé, akit Isten használ. Sokszor megosztottam ezeket a szavakat közösségben a Mellettem lévő testvérekkel és nővérekkel, és üzenetként átadtam őket azoknak, akik mellettem vannak. Nem tudom, mit gondolnak róluk az emberek, de bármi is legyen, úgy vélem, hogy e szavak nemcsak a szubjektív erőfeszítés aspektusát tartalmazzák, hanem ezen felül tartalmazzák az objektív elmélet aspektusát is. Emiatt lehetséges, hogy néhány ember valamilyen véleményt alkot, és jó lenne, ha mottódnak tekintenéd e szavakat és meglátnád, hogy milyen nagy indíttatásod lesz az Isten iránti szeretetre. Néhány ember kialakít egy bizonyos elképzelést, amikor ezeket a szavakat olvassa és azt gondolja: „Hogyan nyújthat egy ilyen hétköznapi, átlagos dolog kimondása olyan nagy indíttatást az embereknek, hogy mindhalálig szeressék Istent? Aztán ennek semmi köze sincs ahhoz a témához, amiről beszélünk, az »Úthoz«.” Elismerem, hogy e szavak talán nem különösebben elragadóak, de mindig is úgy gondoltam, hogy ezek elvezethetik az embereket a helyes útra, és lehetővé teszik számukra, hogy mindenféle megpróbáltatáson keresztülmenjenek az Istenbe vetett hit útján anélkül, hogy elcsüggednének vagy visszafordulnának. Ezért tekintem ezeket mindig a mottómnak. Remélem, hogy az emberek is alaposan átgondolják őket. Ugyanakkor nem az a szándékom, hogy mindenkit a saját nézeteim elfogadására kényszerítsek – ez csak egy javaslat. Nem számít, hogy mások mit gondolnak Rólam,

úgy gondolom, hogy Isten mindannyiunkban megérti a belső dinamikát. Isten folyamatosan dolgozik mindannyiunkban, és munkája fáradhatatlan. Mivel mindannyian a nagy vörös sárkány országában születünk, Ő így működik bennünk. Azok, akik a nagy vörös sárkány országában születtek, szerencsések, hogy a Szentlélek e munkáját elnyerik. Mint egy közölük való, erőteljesen érzem Isten kedvességét, tiszteletre méltó voltát és szeretetreméltóságát. Ez Isten gondviselése irántunk. Az, hogy egy ilyen elmaradott, konzervatív, feudalista, babonás és romlott proletárbirodalom ilyen munkát nyerhet Istentől, azt mutatja, hogy mi, a végső korban élő emberek e csoportja mennyire áldottak vagyunk. Hiszem, hogy mindazok a testvérek és nővérek, akiknek a lelki szemei nyitottak arra, hogy e munkát lássák, örömkönnyeket hullatnak majd ennek köszönhetően. És vajon akkor nem úgy fejezed-e ki magad Isten felé, hogy örömtáncot jársz? Nem fogod-e felajánlani a szívedben lévő dalt Istennek? Vajon akkor nem fogsz-e elköteleződni Istennek és nem készítesz-e egy másik tervet Őelőtte? Azt hiszem, hogy mindez olyasmi, amit a normális embereknek, akik hisznek Istenben, tenniük kellene. Emberi lényekként, úgy gondolom, hogy mindannyiunknak kell, hogy legyen valamiféle megnyilvánulási módunk Isten előtt. Ezt kellene tennie egy érző embernek. Ha egy pillantást vetünk arra, hogy közöttünk ki milyen képességű, és hogy hol születünk, az megmutatja, hogy Isten mennyi megaláztatást állt ki azért, hogy közénk jöjjön. Lehet, hogy van bennünk némi tudás Istenről, de amit tudunk – hogy Isten olyan hatalmas, olyan fenséges és olyan tiszteletreméltó –, elegendő ahhoz, hogy rávilágítson, milyen nagy volt az Ő szenvedése az emberiség között. Mégis, e szavaim még mindig homályosak, és az emberek csak szavakként és doktrínaként kezelhetik őket, mert a köztünk élő emberek túlságosan érzéketlenek és ostobák. Ezért egyetlen választásom az, hogy több energiát fordítsak e kérdés elmagyarázására mindazon testvéreimnek és nővéreimnek, akik ezt elfogadnák, hogy Isten Lelke megindíthassa a lelkünket. Isten nyissa fel lelki szemeinket, hogy láthassuk, az Isten által fizetett árat, az erőfeszítéseket, amelyeket tett, és az energiát, amelyet ránk fordított.

Mint egyike azoknak a szárazföldi Kínában, akik elfogadták Isten Lelkét, mélyen átérzem, hogy milyen hiányos a képességünk. (Remélem, hogy testvéreink és nővéreink nem éreznek negatívan emiatt – ez a valós helyzet.) Gyakorlati életemben világosan láttam, hogy amink van és amik vagyunk, az mind nagyon elmaradott. A főbb szempontokat illetően, ahogyan az életünkben és az Istennel való kapcsolatunkban viselkedünk, a kevésbé fontos szempontokat illetően pedig minden egyes ötletünk és gondolatunk elmaradott. Ezek mind olyan dolgok, amelyek objektíven léteznek, és ezeket nehéz szavakkal vagy hamissággal leplezni. Ezért, amikor ezt mondom, a legtöbb ember rábólint és tudomásul veszi ezt, és meggyőződik róla, hacsak nincs híján a normális értelemnek: az ilyen emberek képtelenek elfogadni e nézeteimet. Talán túlságosan udvariatlan vagyok, pimasz módon valóságos fenevadakként emlegetem ezeket az embereket. Ez azért van, mert a nagy vörös sárkány országában ők az aljanép között is a legalantasabbak, mint a disznók vagy a kutyák. Senkinek sem hiányoznak

jobban a képességei; nem méltóak arra, hogy Isten elé járuljanak. Meglehet, hogy az Én szavaim túlságosan „arcátlanok”. A bennem munkálkodó Isten Lelkét képviselve átkozom ezt a fajta fenevadszerű, szennyes teremtményt, és remélem, hogy testvéreim és nővéreim nem gyengülnek el ettől. Lehetséges, hogy nincsenek közöttünk ilyen emberek, de függetlenül attól, hogy mi az igazság, hiszem, hogy így kell bánni az effajta emberekkel. Te mit gondolsz?

A nagy vörös sárkány birodalma már több ezer éve fennáll, és mindenütt le lett züllesztve – és mivel mindvégig ellenállt Istennek, ezért Isten átkaival és haragjával találkozott, amely után jött Isten fenyítése. Isten által megátkozva, ez az ország folyamatosan faji megkülönböztetést szenvedett el, és továbbra is az elmaradottság állapotában marad. Az ország, amelyben születünk, telis-tele van mindenféle szennyes démonokkal, amelyek ennek eredményeképpen fékevesztetten törekszenek az uralomra – ami azt jelenti, hogy beszennyezik azokat, akik itt születnek. Az emberek viselkedése, szokásai, ötletei és koncepciói elmaradottak és régimódiak, ezért mindenféle elképzeléseket alakítanak ki Istenről, amelyektől ezidáig képtelenek voltak megszabadulni. Különösen, hogy Isten előtt egyféle módon viselkednek, a háta mögött pedig másképpen, és a Sátán tiszteletét összetévesztik Isten szolgálatával, ami azt mutatja, hogy ők a legelmaradottabbak mind közül. Isten oly sok munkát végzett a szárazföldi Kínában és oly sok szavát elmondta, de az emberek még mindig teljesen érzéketlenek és közömbösek. Még mindig azt a munkát végzik, amit korábban és egyáltalán nem értik Isten szavait. Amikor Isten kihirdette, hogy nincs jövő és nincs remény, egy gyülekezet, amely a nyár forróságában élt, azonnal hideg télbe zuhant. Az emberek valódi énje napfényre került, és korábbi bizodalmuk, szeretetük és erejük nyomtalanul eltűnt. Mindmáig egyikük sem nyerte vissza életerejét. Szavaikkal azt mondják, hogy szeretik Istent, és bár szívükben nem mernek panaszkodni, bárhogyan is van, egyszerűen nincs meg bennük ez a szeretet. Miről is szól ez? Azt hiszem, hogy testvéreink és nővéreink elismerik majd ezt a tényt. Isten világosítson meg minket, hogy mindannyian ismerhessük az Ő szeretetreméltóságát, hogy szívünk mélyéből szerethessük Istenünket, és hogy a különböző helyzetünkben kifejezhessük azt a szeretetet, amelyet mindannyian érzünk Isten iránt; Isten ajándékozzon meg bennünket őszinte szeretettel Őiránta, és rendíthetetlen szívvel – ebben reménykedem. Miután ezt elmondtam, némi együttérzéssel viseltetek testvéreim és nővéreim iránt, akik szintén a mocsok e földjén születtek, és ezért nőtt bennem a gyűlölet a nagy vörös sárkány iránt. Ez akadályozza istenszerető szívünket, és kecssegteti mohóságunkat a jövőbeli kilátásaink iránt. Arra csábít, hogy negatívak legyünk, hogy ellenálljunk Istennek. A nagy vörös sárkány volt az, aki megtévesztett minket, megrontott és tönkretett bennünket egészen mostanáig, egészen addig a pontig, hogy nem vagyunk képesek szívünkkel visszafizetni Isten szeretetét. A tettvágy megvan a szívünkben, de akaratunk dacára, erőtlene vagyunk. Mindannyian ennek áldozatai vagyunk. Ezért gyűlölöm ezt a lelkem mélyéből, és alig várom, hogy elpusztítsam. Ugyanakkor, ha újból belegondolok, ez nem

vezetne eredményre, és csak bajt hozna Istenre, ezért visszatérek ezekhez a szavakhoz – szívemet az Ő akaratának teljesítésére – az Isten iránti szeretetre – fordítom. Ez az az út, amelyen járok – ez az az út, amelyen nekem, az Ő egyik teremtményének járnom kell. Így kell eltöltenem az életemet. Ezek a szavak az Én szívemből szólnak, és remélem, hogy testvéreim és nővéreim némi bátorítást kapnak majd e szavak elolvasása után, hogy a szívem is békére leljen. Mert az Én célom az, hogy Isten akaratát teljesítsem, és így éljek egy fényes és ragyogó értelmes életet. Ezáltal képes leszek majd megbánás nélkül, meglelégedéssel és vigasszal teli szívvel meghalni. Te szeretnéd ezt megtenni? Olyasvalaki vagy, akiben megvan ez a fajta elszántság?

Isten nagy hatalma abban rejlik, hogy képes munkálkodni az úgynevezett „Kelet-Ázsia beteg emberében”. Ez az Ő alázata és elrejtettsége. Függetlenül a hozzánk intézett kemény szavaitól vagy fenyegetéstől, szívünk mélyéről dicsérnünk kell Őt alázatosságáért, és a legvégsőig szeretnünk kell Őt ezért. Azok az emberek, akiket a Sátán több ezer éve gúzsba kötött, továbbra is a befolyása alatt élnek és ezt nem vetkőzték le. Továbbra is keservesen tapogatóztak és küzdöttek. A múltban tömjéneztek, és meghajoltak a Sátán előtt, és a Sátánnak hódoltak, és szorosan kötődtek a családi és világi kötelekhez, valamint a társas kapcsolatokhoz. Képtelenek voltak ezeket levetkőzni. Egy ilyen társadalomban, ahol ember embernek farkasa, hol találhat bárki is értelmes életet? Amiről az emberek beszámolnak, az egy szenvedéssel teli élet, és szerencsére Isten megmentette ezeket az ártatlan embereket, az Ő gondja és védelme alá helyezve az életünket, hogy az életünk örömteli legyen, és többé ne legyen tele aggodalmakkal. Mostanáig is az Ő kegyelme alatt éltük az életünket. Vajon ez nem Isten áldása? Hogy van valakinek képe extravagáns követeléseket támasztani Istennel szemben? Hát ennyire keveset adott nekünk? Még mindig nem vagy elégedett? Azt hiszem, eljött az idő, hogy visszafizessük Isten szeretetét. Lehet, hogy nem kevés gúnyt, rágalmat és üldöztetést kell elszenvednünk azért, mert az Istenbe vetett hit útját követjük, de úgy gondolom, hogy ez egy értelmes dolog. Ez dicsőség, nem pedig szegény, és történjék bármi, sok áldást élvezhetünk. A számtalan csalódás idején Isten szavai vigaszt hoztak, és mielőtt észrevesszük, a bánat máris örömmé változott. A számtalan ínség idején Isten áldást hozott, és az Ő szavai által gondoskodott rólunk. A számtalan betegség idején Isten szavai életet hoztak – megszabadultunk a veszedelemtől, és a veszedelemtől a biztonság felé fordultunk. Megannyi ilyen dolognak örültél már, anélkül, hogy észrevetted volna. Semmire sem emlékszel ebből?

Az út... (3.)

Életemben mindig örömmel adom át elmémet és testemet teljesen Istennek. A lelkiismeretem csak ekkor szemrehányás nélküli és némiképp nyugodt. Azoknak, akik az életre törekzenek, előbb egész szívüket Istennek kell adniuk; ez egy előfeltétel.

Szeretném, ha testvéreim Velem együtt imádkoznának Istenhez: „Ó, Istenem! A Te mennyei Lelked adjon kegyelmet az embereknek a földön, hogy szívem teljesen Hozzád forduljon, hogy Lelkemet Te indítsd meg, hogy szívemben és Lelkemben láthassam a Te szeretetreméltóságodat, és hogy a földön élők részesüljenek abban az áldásban, hogy láthassák gyönyörűségedet. Istenem! A Te Lelked indítsa meg ismét a lelkünket, hogy szeretetünk örökkévaló és megingathatatlan legyen!” Isten mindannyiunkban először a szívünket teszi próbára – és ha már Neki szenteltük a szívünket, elkezd megindítani a lelkünket. Csak a lelkünkben tudjuk meglátni Isten szeretetreméltóságát, felsőbbrendűségét és nagyságát. Ez a Szentlélek útja az emberekben. Ilyen-e a te életed? Megtapasztaltad-e már a Szentlélek életét? Megindította-e Isten a lelkedet? Láttad-e már, hogyan munkálkodik a Szentlélek az emberekben? Átadtad-e az egész szívedet Istennek? Ha teljes szívedet átadtad Istennek, akkor közvetlenül megtapasztalhatod a Szentlélek életét, és az Ő munkája folyamatosan nyilvánvalóvá válik számodra. Ekkor olyan emberré válsz, akit a Szentlélek használ. Szeretnél-e ilyen emberré válni? Emlékszem, hogy amikor a Szentlélek megérintett, amikor először adtam át a szívemet Istennek, leborultam Előtte, és felkiáltottam: „Ó, Istenem! Megnyitottad a szememet, és megengedted, hogy megismerjem a Te üdvösségedet. Szeretném a szívemet teljesen Neked adni, és csak azt kérem, hogy legyen meg a Te akaratod, csak azt kívánom, hogy szívem elnyerje a jóváhagyásodat a Te jelenlétében, és csak azt kérem, hogy a Te akaratodat kövessem.” Soha nem fogom elfelejteni azt az imát; mélyen meghatódtam, és a fájdalomtól könnyekre fakadtam Isten előtt. Ez volt az első sikeres imám Isten jelenlétében, mint megváltott embernek, és ez volt a szívem első óhaja. Ezután gyakran megérintett a Szentlélek. Volt-e már neked is ilyen tapasztalatod? Hogyan munkálkodott benned a Szentlélek? Úgy gondolom, hogy ebben a megtapasztalásban kisebb-nagyobb mértékben mindenki osztozik, aki igyekszik szeretni Istent – csak éppen elfelejtik. Ha valaki azt mondja, hogy nem volt ilyen élménye, az azt bizonyítja, hogy még nem üdvözült, és továbbra is a Sátán hatalma alatt áll. A Szentlélek munkája – amely mindannyiunk számára közös – a Szentlélek útja, és ez azoknak az útja is, akik hisznek Istenben és keresik Őt. A munka első lépése, amelyet a Szentlélek elvégez az emberekben, a lelkük megindítása, ami után elkezdik szeretni Istent, törekszenek az életre, és mindazok, akik ezen az úton járnak, a Szentlélek áramlatában vannak. Ez Isten munkájának dinamikája, nemcsak a szárazföldi Kínában, hanem az egész világegyetemben. Ő mindenkin így munkálkodik. Ha valaki soha nem indult meg, az azt bizonyítja, hogy kívül áll a gyógyulás áramlatán. Szívemben szüntelenül imádkozom Istenhez, kérve, hogy Ő érintsen meg minden embert, hogy a nap alatt mindenkit Ő indítson meg, és mindenki ezen az úton járjon. Lehet, hogy ez csak egy jelentéktelen kérés Tőlem Isten felé, de hiszem, hogy Ő ezt meg fogja tenni. Remélem, hogy minden testvérem imádkozni fog ezért, hogy Isten akarata teljesüljön, és hogy munkája hamarosan befejeződjön, hogy az Ő Lelke a mennyben pihenhessen. Ez az Én saját csekély reménységem.

Hiszem, hogy mivel Isten képes volt elindítani az Ő munkáját a démonok egyik fellegvárában, bizonyára meg tudja tenni ezt a világegyetem számtalan többi fellegvárában is. Mi, az utolsó korszakban élők biztosan meglátjuk Isten dicsőségének napját, úgy, ahogy az meg van mondva, hogy „aki mindvégig kitart, az üdvözüli”. Senki sem helyettesítheti Istent munkájának ebben a szakaszában – csakis Isten Maga végezheti ezt a munkát, mert a munkának ez a szakasza rendkívüli, ez a hódítás munkájának a szakasza, és az emberek nem tudnak másokat meghódítani. Az emberek csak akkor hódíthatók meg, ha Isten a Saját szájával szól, és a Saját kezével cselekszik. Az egész világegyetem közül Isten a nagy vörös sárkány országát használja kísérleti terepnek, amely után az egész világegyetemben megkezdődik ez a munka. Így még nagyobb munkát fog végezni az egész világegyetemben, és a világegyetem minden népe részesül Isten hódító munkájában. Minden vallás és minden felekezet népének el kell fogadnia ezt a munkaszakaszt. Ez egy olyan út, amelyre rá kell lépni – senki sem menekülhet meg előle. Hajlandó vagy-e elfogadni ezt, amit Isten rád bízott? Mindig is úgy éreztem, hogy a Szentlélek megbízatásának elfogadása valami dicsőséges dolog. Ahogy én látom, ez a legnagyobb megbízás, amit Isten az emberiségnek ad. Remélem, hogy a testvéreim keményen dolgoznak Mellettem, és elfogadják ezt az Istentől kapott megbízatást, hogy Isten dicsőséget nyerjen az egész világegyetemben és a fenti birodalomban, az életünk pedig ne legyen hiábavaló. Tehetünk valamit Istenért, vagy fogadalmat tehetünk. Ha az emberek nem követnek semmilyen célt, amikor hisznek Istenben, akkor az életük hiábavaló, és amikor eljön az idő, hogy meghaljanak, csak a kék eget és a poros földet fogják látni. Ez lenne az értelmes élet? Ha életed során képes vagy teljesíteni Isten követelményeit, vajon ez nem gyönyörű dolog? Miért hozol mindig ilyen bajt magadra, és miért vagy mindig olyan csüggedt? Nyertél-e valamit Istentől azzal, hogy így viselkedsz? És nyerhet-e Isten bármit is tőled? Az Istennek tett eskümben csak a szívem ígérete volt; nem akartam Őt szavakkal becsapni. Soha nem tennék ilyesmit – csak azt kívánom, hogy megvigasztaljam Istent, akit szívemből szeretek, hogy az Ő mennyei Lelke vigasztaláshoz jusson. A szív lehet értékes, de a szeretet sokkal értékeesebb. A szívemben lévő legértékeesebb szeretetet adnám Istennek, hogy élvezhesse a legszebb dolgot, amivel rendelkezem, és hogy beteljesedhessen a szeretet által, amit felajánlok Neki. Hajlandó vagy-e odaadni a szeretetedet Istennek, hogy Ő élvezhesse? Kész vagy-e arra, hogy ezt tedd létezésed tőkéjévé? Tapasztalataim során láttam, hogy minél több szeretetet adok Istennek, annál több örömet találok az életben; továbbá, nincs határa az erőmnek, szívesen felajánlom egész testemet és elmémet, és állandóan az az érzésem, hogy nem tudom eléggé szeretni Istent. A te szereteted tehát vajon elhanyagolható vagy végtelen, mérhetetlen szeretet? Ha valóban szeretni akarod Istent, akkor mindig több szereteted lesz, amit visszaadhatsz Neki – és ha ez így van, akkor milyen személy vagy dolog állhatna az Isten iránti szereteted útjába?

Isten minden ember szeretetét megbecsüli. Az Ő áldásai megduplázódnak mindazok felé, akik szeretik Őt, mert az ember szeretetét olyan nehéz megszerezni, és

olyan kevés van belőle, hogy szinte észrevehetetlen. Isten az egész világegyetemben megpróbálta megkérni az embereket, hogy viszonszeressék Őt, de a korszakok során egészen mostanáig csak néhányan – egy maroknyi ember – viszonozta valaha is az igazi szeretetet Iránta. Ha jól emlékszem, Péter volt az egyik, de őt személyesen Jézus vezette, és csak halálakor adta át teljes szeretetét Istennek, és azután véget ért az élete. Így tehát e szörnyű körülmények között Isten leszűkítette munkájának hatókörét a világegyetemben, és a nagy vörös sárkány országát használta demonstrációs zónának, minden energiáját és erőfeszítését egy helyre összpontosítva, hogy munkája hatékonyabb legyen, és tanúságtételének nagyobb hasznára váljon. E két rendelkezés alapján Isten az egész világegyetemre vonatkozó munkáját áthelyezte ezekre az emberekre a szárazföldi Kínában, akik a legalacsonyabb képességgel rendelkeztek, és megkezdte az Ő szeretetteljes hódító munkáját. És miután mindannyiukban elérte, hogy szeressék Őt, el fogja végezni munkájának következő lépését, ami Isten terve. Az Ő munkája így éri el a legnagyobb hatást. Az Ő munkájának van egy központi része és vannak korlátai is. Nyilvánvaló, hogy Isten mekkora árat fizetett, és mennyi erőfeszítést tett, amikor munkáját véghezvitte bennünk, hogy eljöjjön a mi napunk. Ez a mi áldásunk. Ami tehát megzavarja az emberek felfogását, az az, hogy a nyugatiak irigyelnek minket, amiért szép helyre születtünk, de mi mindannyian egyszerűnek és alacsonyrendűnek látjuk magunkat. Hát nem azt jelenti ez, hogy Isten felemel bennünket? A nagy vörös sárkány utódaira, akiket mindig is eltapostak, felnéznek a nyugatiak – ez valóban a mi áldásunk. Amikor erre gondolok, eláraszt Isten jósága, szeretete és közelsége. Ez mutatja, hogy minden, amit Isten tesz, összeegyeztethetetlen az emberi elképzelésekkel. Bár ezek az emberek mind átkozottak, Őt nem korlátozza a törvény szigora, és szándékosan tette át munkájának központját erre a földrészre. Ezért örülök, ezért érzem magam mérhetetlenül boldognak. Mint valaki, aki vezető szerepet vállal a munkában, akárcsak a főpapok az izráeliták között, képes vagyok közvetlenül elvégezni a Lélek munkáját, és közvetlenül szolgálhatom Isten Lelkét; ez az Én áldásom. Ki merne ilyesmit elképzelni? De ma ez váratlanul ránk köszöntött. Ez valóban óriási öröm, amely megérdemli, hogy ünnepeljük. Remélem, hogy Isten továbbra is megáld minket, és felemel minket, hogy közülünk azok, akik ezen a trágyadombon élnek, nagy hasznára lehessenek Istennek, és így viszonzózzák szeretetét.

Az út, amelyen most járok, az Isten szeretetének viszonzása, mégis állandóan az az érzésem, hogy ez nem Isten akarata, és nem is az az út, amelyen járnom kellene. Hogy nagy hasznára legyek Istennek – ez Isten akarata, és ez a Szentlélek útja. Lehet, hogy tévedek, de úgy gondolom, hogy ez az Én utam, mert már régen megfogadtam Istennek, hogy azt kívánom, hogy Ő vezessen Engem, hogy mielőbb rálépjek arra az útra, amelyen járnom kellene, és minél hamarabb eleget tegyek Isten akaratának. Nem számít, hogy mások mit gondolnak, Én hiszem, hogy Isten akaratának követése a legfontosabb. Semmi sem fontosabb az életemben, és senki sem foszthat meg Engem ettől a jogomtól. Ez az Én személyes nézetem, és talán vannak olyanok, akik nem értik

meg, de nem hiszem, hogy ezt bárkinek is igazolnom kellene. Azt az utat választom, amelyen járnom kell – amint felismerem, hogy melyik úton kell járnom, azt választom, és nem hátrálok meg. Ezért visszatérek ezekhez a szavakhoz: eltökéltem, hogy Isten akaratát teljesítem. Biztos vagyok benne, hogy testvéreim nem lesznek kritikusak Velem szemben! Összességében, ahogy Én személy szerint látom, mások mondhatnak, amit akarnak, de Én úgy érzem, hogy Isten akaratának követése az, ami leginkább számít, és ebben semmi sem tarthat vissza Engem. Isten akaratának követése soha nem lehet rossz! Továbbá nem azt jelenti, hogy a saját érdekeink szerint cselekszünk! Hiszem, hogy Isten belenézett a szívembe! Hogyan kell tehát ezt értened? Hajlandó vagy-e felajánlani magad Istenért? Hajlandó vagy-e arra, hogy Isten felhasználjon téged? Megfogadod-e, hogy Isten akaratát követed? Remélem, hogy szavaim némi segítséget nyújthatnak testvéreimnek. Bár meglátásaimban nincs semmi mélyreható, mégis elmondom nektek őket, hogy megoszthassuk legbensőbb érzéseinket, anélkül, hogy bármilyen akadály lenne közöttünk, és hogy Isten örökké közöttünk legyen. Ezek a szavak a szívemből származnak. Rendben van! Ez minden, amit ma szívemből el kell mondanom. Remélem, hogy az Én testvéreim továbbra is keményen fognak dolgozni, és remélem, hogy Isten Lelke mindig vigyázni fog ránk!

Az út... (4.)

Az, hogy az emberek képesek felfedezni Isten szeretetreméltóságát, keresni az Isten szeretésének útját a mai korban, és hogy hajlandóak elfogadni a mai királyság képzését – mindez Isten kegyelme, sőt, az emberiség felemelése. Valahányszor erre gondolok, erőteljesen átérzem Isten szeretetreméltóságát. Isten valóban szeret minket; ha nem így lenne, ki lenne képes felfedezni az Ő szeretetreméltóságát? Csakis így látom, hogy mindezt a munkát személyesen Maga Isten végzi, és hogy az embereket Isten vezeti és irányítja. Hálát adok Istennek ezért, és szeretném, ha a testvéreim csatlakoznának hozzám Isten dicsőítésében: „Minden dicsőség a Tiéd, Magáé a legfelsőbb Istené! Dicsőséged sokasodjék és nyilvánuljon meg bennünk, akiket kiválasztottál és megnyertél magadnak.” Isten megvilágosított Engem: megmutatta Nekem, hogy már sok évszázaddal ezelőtt előre el voltunk rendelve, és hogy Ő az utolsó napokban kívánt megnyerni minket, lehetővé téve ezzel, hogy a világegyetem és minden dolog rajtunk keresztül láthassa Isten dicsőségét a maga teljességében. Mi vagyunk tehát Isten hatezer éves irányítási tervének kikristályosodása; mi vagyunk Isten munkájának modelljei és mintái az egész világegyetemben. Csak most jövök rá, hogy Isten mennyire szeret minket, és hogy az a munka, amit bennünk végez, és amit mond, milliószor több, mint az elmúlt korokban. Még Izráelben vagy Péterben sem végzett Isten személyesen ennyi munkát, és nem szólt ennyit – ami azt mutatja, hogy mi, az emberek ezen csoportja valóban hihetetlenül áldottak vagyunk, összehasonlíthatatlanul áldottabbak,

mint a múlt idők szentjei. Ezért mondta mindig is Isten, hogy az utolsó korszak népe áldott. Nem számít, hogy mások mit mondanak, én hiszem, hogy Isten leginkább minket áldott meg. El kell fogadnunk az Istentől kapott áldásokat; lehet, hogy vannak, akik panaszkodnak Istennek, de Én hiszem, hogy ha ezek az áldások Istentől jönnek, akkor ez azt bizonyítja, hogy megérdemeljük őket. Még ha mások panaszkodnak is, vagy elégedetlenek velünk, akkor is hiszem, hogy senki más nem örökölheti vagy veheti el tőlünk az Istentől kapott áldásokat. Mivel Isten munkája bennünk valósul meg, és szemtől-szembe beszél hozzánk – hozzánk és nem másokhoz –, Isten úgy cselekszik, ahogyan Ő szeretne. És ha az emberek nincsenek meggyőződve, vajon nem csak saját maguknak okoznak-e bajt? Nem hoznak-e ezzel megvetést magukra? Miért mondok ilyeneket? Mert nagyra értékelem ezt. Vegyük például azt a munkát, amit Isten Bennem végez: csak Én tudom vállalni ezt a munkát – megtehetné ezt bárki más? Elég szerencsés voltam ahhoz, hogy megkapjam ezt a megbízást Istentől – megtehetné ezt bárki más csak úgy, szeszélyből? Remélem azonban, hogy a testvérek megértik a szándékomat. Nem a képességeimmel dicsekszem, hanem elmagyarázok egy dolgot. Azt szeretném, hogy minden dicsőség Istené legyen, és hogy Isten rátekintszen mindannyiunk szívére, hogy szívünk megtisztuljon Előtte. Szívemben azt kívánom, hogy Isten teljesen megnyerjen, hogy tiszta szűz legyek, akit feláldoznak az oltáron, sőt, hogy egy bárány engedelmisségével rendelkezem, és szent szellemi testként jelenjek meg az egész emberiség között. Ez az Én ígéretem, az eskü, amelyet Isten előtt tettem. Szeretném teljesíteni ezt, és ezzel meghálálni Isten szeretetét. Hajlandó vagy ezt megtenni? Hiszem, hogy ez az ígéretem több fiatalabb testvért fog megerősíteni, és több fiatalnak fog reményt adni. Számomra úgy tűnik, hogy Isten különösen fontosnak tartja a fiatalokat. Lehet, hogy ez az Én előítéletem, de mindig úgy érzem, hogy a fiataloknak van perspektívájuk és reményük; úgy tűnik, hogy Isten a fiatalokban különleges munkát végez. Lehet, hogy hiányzik belőlük a belátás és a bölcsesség, és lehet, hogy olyan elevenek és izgágák, mint egy újszülött borjú, mégis hiszem, hogy megvannak a maguk érdemei. Látszik rajtuk a fiatalság ártatlansága, és gyorsan elfogadják az új dolgokat. Bár a fiatalok hajlamosak az arroganciára, a hevedésre és az impulzivitásra, ez nem befolyásolja az új világosság befogadásának képességét, mert a fiatalok ritkán ragaszkodnak a régi, elavult dolgokhoz. Ezért látom a fiatalokban a határtalan ígéretet és a vitalitásukat; ezért érzek irántuk gyengéden. Az idősebb testvérekkel szemben nem érzek ellenszenvet, de nem is érdekelnek Engem, amiért őszinte bocsánatot kérek tőlük. Lehet, hogy amit mondtam, az nem helyénvaló vagy tapintatlan, de remélem, hogy mindannyian megbocsátjátok meggondolatlanságomat, mert túl fiatal vagyok ahhoz, hogy nagyon odafigyeljek arra, hogyan beszélek. De az igazat megvallva, az idősebb testvérek végül is betöltenek egy szerepet – nem teljesen haszontalanok. Hiszen tapasztaltak a dolgok kezelésében, stabilan kezelik a dolgokat, és nem követnek el annyi hibát. Hát ezek nem az ő erősségeik? Mondjuk mindannyian Isten előtt: „Ó, Istenem! Hadd töltsük be mindannyian a saját feladatainkat a különböző pozícióinkban, és hadd

tegyünk meg mindannyian minden tőlünk telhetőt a Te akaratodért!” Hiszem, hogy ez Isten akarata kell, hogy legyen!

Tapasztalatom szerint sokan azok közül, akik nyíltan ellenzik ezt az áramlatot – akik közvetlenül szembeszállnak Isten Lelkével –, idősebbek. Ezeknek az embereknek nagyon erős vallási elképzeléseik vannak; Isten szavait minden alkalommal elavult dolgokkal hasonlítják össze, és megpróbálják a múltban elfogadott dolgokat Isten szavainak megfeleltetni. Hát nem abszurdak ők? Vajon az ilyen emberek el tudnák-e végezni az Isten által rájuk bízott munkát? Tudná-e Isten használni az ilyen embereket az Ő munkájában? A Szentléleknek megvan a módszere az Ő munkájának minden egyes napjára; ha az emberek ragaszkodnak a régimódi dolgokhoz, eljön a nap, amikor letaszítják őket a történelem színpadáról. Isten az Ő munkájának minden szakaszában új embereket használ. Vajon azok, akik elavult dolgokkal próbálnak másokat kioktatni, nem hoznak-e pusztulást az emberekre? Aztán nem késleltetik-e Isten munkáját? És ha ez a helyzet, vajon mikor fog Isten munkája befejeződni? Lehet, hogy vannak emberek, akiknek van némi elképzelésük arról, amit az imént mondtam. Talán nincsenek meggyőződve. De nem akarom, hogy aggódj: nemsokára sok ilyen dolog fog történni, és ezeket csak a tényekkel lehet megmagyarázni. Látogassunk meg néhány fontos embert, néhány tekintélyes lelkészt vagy bibliamagyarázót, és hirdessük nekik ezt az áramlatot. Először nem fognak nyíltan ellenállni, az biztos – de előveszik majd a Bibliát, hogy próbára tegyenek. Meg fognak kérni, hogy mesélj Ézsaiás könyvéről és Dániel könyvéről, sőt, még a Jelenések könyvét is megmagyaráztatják veled. Ha pedig nem tudsz hozzászólni, akkor elutasítanak, és hamis Krisztusnak neveznek, és azt mondják, hogy abszurd utat terjesztasz. Egy óra múlva olyan hamis vádakot fognak felhozni ellened, hogy eláll a lélegzeted. Hát nem nyílt ellenállás ez? De ez még csak a kezdet. Nem akadályozhatják Isten munkájának következő lépését, és nemsokára a Szentlélek rákényszeríti őket, hogy elfogadják azt. Ez egy megállíthatatlan tendencia; ez olyasmi, amit az emberek nem tudnak megtenni, és amit az emberek még csak el sem tudnak képzelni. Hiszem, hogy Isten munkája akadálytalanul fog terjedni az egész világegyetemben. Ez Isten akarata, és senki sem állíthatja meg. Isten világosítson meg minket, és engedje meg, hogy több új világosságot fogadjunk el, és ne szakítsuk félbe Isten irányítását ebben a kérdésben. Isten legyen irgalmas hozzánk, hogy mindannyian képesek legyünk meglátni az Ő dicsősége napjának eljövetelét. Az az idő, amikor Isten dicsőségben sütkérezhet az egész világegyetemben, egyúttal az az idő lesz, amikor mi is dicsőséget nyerünk Mellette. Úgy tűnik, ez lesz az az idő is, amikor elválok azoktól, akik Velem járnak. Remélem, hogy testvéreim felemelik hangjukat az Én hangommal együtt egy Istenhez intézett könyörgésben: hadd fejeződjön be hamarosan Isten nagy műve, hogy még életünkben meglássuk az Ő dicsőségének napját. Még mindig remélem, hogy még életemben megvalósíthatom Isten akaratát, és remélem, hogy Isten továbbra is végezheti bennünk az Ő munkáját, és hogy soha nem lesznek akadályok. Ez az Én örökkévaló törekvésem. Isten legyen mindig közöttünk, és az Ő szeretete

építsen hidakat közöttünk, hogy a köztünk lévő barátság még értékesebbé váljon. Remélem, hogy a szeretet további megértést teremt közöttünk, és hogy a szeretet mélyebb közelségbe hozhat minket, megszüntethet minden távolságot közöttünk, és hogy a szeretet közöttünk mélyebb, szélesebb és édesebb lesz. Hiszem, hogy ez kell, hogy legyen az Én Istenem akarata. Remélem, hogy testvéreim közelebb kerülhetnek Hozzá, és hogy mindannyian megbecsüljük az együtt töltött rövid napokat, hogy azok szép emlékként szolgáljanak számunkra.

Lehet, hogy Isten munkájának több lépése is volt a szárazföldi Kínában, de ezek nem bonyolultak. Ha jobban belegondolunk, az Ő munkája minden egyes lépésének van értelme; minden egyes lépést Isten személyesen hajtott végre, és mindenki szerepet játszott ebben a munkában. Minden egyes „jelenet” valóban nevetséges, és ki gondolta volna, hogy ezek az emberek ilyen drámát játszanak el, alakításaik olyan élethűek minden megpróbáltatás közepette, mindenféle személy ennyire szemléletesen és tökéletesen van ábrázolva Isten tollából, és mindegyikük sokat hoz a napfényre? De ezzel nem azt akarom mondani, hogy Isten az Ő művén keresztül játszik az emberekkel. Ennek semmi értelme nem lenne; Isten munkájának célja van, és Ő soha nem tenne semmi értelmetlen vagy értéktelen dolgot. Minden, amit tesz, azért történik, hogy az embereket tökéletessé tegye, hogy megnyerje őket. Ebből látom igazán, hogy Isten szíve teljes mértékben az ember javát szolgálja. Lehet, hogy ezt drámának neveztem, de azt is lehet mondani, hogy ez a dráma a való életből származik. Csakhogy Isten – e dráma főrendezője – számára az emberek azért vannak, hogy együttműködjenek vele e mű befejezésében. Egy másik értelemben azonban Isten ezt arra használja, hogy megnyerje az embereket, hogy elérje, hogy jobban szeressék Őt. Hát nem ez Isten akarata? Remélem tehát, hogy senkinek sincsenek aggályai. Teljesen tudatlan vagy-e Isten akaratával kapcsolatban? Sok mindent mondtam – remélem, hogy a testvérek mindent megértettek, és nem értették félre a szándékomat. Nincs kétségem afelől, hogy Isten mindannyiótokat meg fog nyerni. Mindenki más utat jár. Kívánom, hogy Isten nyissa meg azt, ami előttetek van, és így imádkozzatok Hozzá: Ó, Istenem! Azt kívánom, hogy Te nyerj meg engem, hogy az én lelkem visszatérhessen Hozzá. Készen állsz-e arra, hogy Isten vezetését keresd a lelked mélyén?

Az út... (5.)

A múltban senki sem ismerte a Szentlelket, még kevésbé voltak tisztában az úttal, amelyen a Szentlélek járt. Ezért az emberek mindig bolondot csináltak magukból Isten előtt. Joggal mondhatjuk, hogy szinte mindenki, aki hisz Istenben, nem ismeri a Szentlelket, és a hitük kusza és zavaros. Nyilvánvalóan az emberek nem értik Istent; és bár a szájuk azt mondja, hogy hisznek Őbenne, a viselkedésük alapján lényegében önmagukban hisznek, nem pedig Istenben. Saját valós tapasztalataimban láttam, hogy

Isten a megtestesült Istenről tesz bizonyosságot, és kívülről úgy tűnik, hogy az emberek kénytelenek elismerni Isten bizonyágtételét, csak aligha mondható el, hogy hisznek abban, hogy Isten Lelke teljesen tévedhetetlen. Én azonban azt mondom, hogy amiben az emberek hisznek, az nem ez a személy, még kevésbé Isten Lelke, hanem a saját érzéseik. Nem csupán önmagukban hisznek ezzel? Amit mondok, az igaz. Nem bélyegzem meg az embereket, de egy dolgot tisztáznom kell: az, hogy az emberek eljutottak a mai napig, akár tisztán látnak, akár összezavarodtak, a Szentléleknek köszönhető. Ez nem olyasmi, ami felett az embereknek bármiféle irányításuk van. Ez egy példa arra, amit korábban említettem arról, hogy a Szentlélek kényszeríti az emberek hitét; ilyen módon működik a Szentlélek, és ez a Szentlélek által választott út. Függetlenül attól, hogy az emberek lényegében kinek hisznek, a Szentlélek erőszakkal ad az embereknek egyfajta érzést, és ráveszi őket, hogy higgyenek a szívükben lévő Istenben. Vajon nem így hiszel-e te is? Nem érzed-e, hogy az Istenbe vetett hited egy furcsa dolog? Nem tartod-e furcsának, hogy képtelen vagy kiszabadulni ebből az áramlatból? Nem tettél-e erőfeszítést arra, hogy elgondolkodj ezen? Hát nem ez a legnagyobb minden jel és csoda közül? Még ha sokszor érezted is a késztetést, hogy elmenekülsz, mindig van egy hatalmas életerő, amely vonz téged, és ami miatt vonakodsz elmenni. És minden alkalommal, amikor ilyen körülmények között találod magad, óhatatlanul sírni és zokogni kezdesz – tanácstalanul, hogy mi legyen a következő lépés. Néhányan közületek megpróbálnak távozni, de amikor megpróbálsz elmenni, az olyan érzés, mintha kést döfnének a szívedbe, olyan érzés, mintha a lelkedet egy földi szellem vette volna el tőled, és a szíved nyugtalan és békétlen marad. Ezek után nem tehetsz mást, mint hogy összeszeded magad, és visszatérsz Istenhez... Neked nem volt ilyen tapasztalatod? Nincs kétségem afelől, hogy a fiatalabb testvérek, akik képesek megnyitni a szívüket, azt fogják mondani: „Igen! Annyiszor tapasztaltam már ezt, hogy szégyellem magam, ha csak rágondolok!” Saját mindennapi életemben fiatal testvéreimet mindig örömmel kezelem bizalmasaimként, mert annyi ártatlanság van bennük – olyan tiszták és szeretetre méltóak. Olyanok, mintha a saját társaim lennének. Ezért keresem mindig az alkalmat, hogy összehozzam minden bizalmasomat, hogy beszélgessünk eszméinkről és terveinkről. Isten akarata valósuljon meg bennünk, hogy mindannyian olyanok legyünk, mint hús és vér, anélkül, hogy bármilyen akadály vagy távolság lenne köztünk. Hadd imádkozzunk mindannyian Istenhez: „Istenem! Ha ez a Te akaratod, könyörgünk, hogy add meg nekünk a megfelelő környezetet, hogy teljesíthessük a szívünkben lévő kívánságokat. Könyörülj rajtunk, akik fiatalok vagyunk, és kevés az értelmünk, és engeddd meg, hogy a szívünkben rejlő erőt gyakoroljuk!” Bízom benne, hogy ez Isten akarata, mert már rég imádkoztam Istenhez, és ezt mondtam: „Atyám! Itt a földön szüntelenül kiáltunk Hozzád, azt kívánva, hogy a Te akaratod hamarosan teljesüljön a földön. Szeretném a Te akaratodat keresni. Tedd meg, amit tenni akarsz, és teljesítsd be bennem megbízatásodat teljes igyekezettel. Még arra is hajlandó vagyok, hogy új utat nyiss közöttünk, ha ez azt jelenti, hogy akaratod

hamarosan beteljesedik! Csak azt kérem, hogy a Te munkád hamarosan befejeződhessen, és bízom benne, hogy semmilyen szabály nem tarthatja azt vissza!" Ilyen ma Isten munkája; hát nem látod az utat, amelyen a Szentlélek jár? Minden alkalommal, amikor idősebb testvérekkel találkozom, leírhatatlanul nyomasztó érzésem van. Amikor találkozom velük, látom, hogy a társadalomtól bűzlenek; a vallási elképzeléseik, a dolgok kezelésében szerzett tapasztalataik, a beszédmódjuk, a szavak, amelyeket használnak, és így tovább – mind-mind bosszantóak. Állítólag tele vannak „bölcsséggel”. Én mindig olyan távol tartom magam tőlük, amennyire csak tudom, mert személy szerint nem vagyok felvértezve filozófiákkal a világban való élethez. Valahányszor találkozom ezekkel az emberekkel, kifárasztanak, a fejemet verejték borítja; néha olyan nyomottnak érzem magam, hogy alig kapok levegőt. Ezért ebben a veszélyes pillanatban Isten egy nagyszerű kiutat ad Nekem. Talán ez csak az Én téves felfogásom. Csak az érdekel, ami Istennek hasznára van; Isten akaratának teljesítése a legfontosabb. Távol tartom magam ezektől az emberektől, de ha Isten azt kívánja, hogy találkozzam velük, akkor mégis engedelmeskedem. Nem arról van szó, hogy ellenszenvesek, hanem arról, hogy a világban való életre vonatkozó „bölcsségük”, elképzeléseik és filozófiáik annyira visszataszítóak. Azért vagyok ott, hogy Isten megbízatását teljesítsem, nem pedig azért, hogy megtanuljam, hogyan csinálják ők a dolgokat. Emlékszem, hogy Isten egyszer azt mondta Nekem: „A földön csak arra törekedj, hogy Atyád akaratát cselekedd, és teljesítsd az Ő megbízatását. Semmi más nem tartozik Rád.” Ha erre gondolok, ez egy kis békességet ad Nekem. Ez azért van, mert az emberi ügyek mindig olyan bonyolultnak tűnnek számomra; nem tudom felfogni őket, és soha nem tudom, mit tegyek. Úgyhogy számtalanszor elkeseredtem emiatt, és gyűlöltem az emberiséget; miért kell az embereknek ilyen bonyolultaknak lenniük? Miért nem tudnak egyszerűek lenni? Miért próbálnak olyan okosak lenni? Amikor emberekkel találkozom, azt többnyire Isten hozzám intézett megbízatása alapján teszem. Lehet, hogy volt néhány alkalom, amikor ez nem így volt, de ki tudja, mi rejtőzik a szívem mélyén?

Sokszor tanácsoltam a velem lévő testvéreknek, hogy szívből higgyenek Istenben, hogy ne a saját érdekeiket nézzék, hanem Isten akaratát tartsák szem előtt. Sokszor sírtam gyötrelmemben Isten előtt: miért nem figyelnek az emberek Isten akaratára? Isten munkája bizonyára nem tűnhet el nyomtalanul, minden ok nélkül? Azt sem tudom, hogy miért – ez már szinte talány lett a fejemben – hogy az emberek miért nem ismerik fel soha a Szentlélek által járt utat, ugyanakkor továbbra is ragaszkodnak a másokkal való abnormális kapcsolataikhoz? Az ilyen emberek látványa undorít. Ahelyett, hogy a Szentlélek ösvényére néznének, az emberi tettekre összpontosítanak. Vajon elégedett lehet-e ezzel Isten? Gyakran elszomorít ez. Szinte már a terhemmé vált – és ez zavarja a Szentlelket is. Nem érzel semmi szemrehányást a szívedben? Nyissa meg Isten lelkünk szemeit. Én, aki embereket vezetek, hogy belépjenek Isten munkájába, sokszor imádkoztam már Isten előtt: „Ó, Atyám! Szeretném, ha a Te akaratod lenne a legfontosabb, szeretném a Te akaratodat keresni, szeretném, ha hűséges lennék a

megbízásodhoz, hogy megnyerhesd ezt az embercsoportot. Vigyél el minket a szabadság földjére, hogy lelkünkkel megérinthessünk Téged, és ébreszd fel szívünkben a lelki érzéseket!” Szeretném, ha Isten akarata teljesülne, ezért szüntelenül imádkozom, hogy az Ő Lelke folyamatosan megvilágosítson minket, hogy a Szentlélek által vezetett úton járassunk – mert az út, amelyen én járok, a Szentlélek útja. És ki más járhatna ezen az úton én helyettem? Ez az, ami még nehezebbé teszi terhemet. Úgy érzem, el fogok esni, de hiszek abban, hogy Isten soha nem késleltetné munkáját. Talán csak akkor válnak el útajaink, amikor az Ő megbízása már beteljesedett. Így talán Isten Lelkének hatása miatt éreztem mindig is másnak magam. Ez olyan, mintha lenne egy munka, amit Isten el akar végezni, de még mindig nem tudom felfogni, hogy mi az. Mégis bízom abban, hogy senki sem jobb a földön, mint a bizalmasaim, és bízom abban, hogy imádkozni fognak értem Isten előtt, amiért mérhetetlenül hálás vagyok. Azt kívánom, hogy a testvérek Velem együtt mondják: „Ó, Istenem! Legyen a Te akaratod teljesen nyilvánvalóvá bennünk, a végső kor népében, hogy a szellem életének áldásaiban részesüljünk, lássuk Isten Lelkének tetteit, és tekintsünk az Ő igaz arcára!” Ha egyszer elérjük ezt a lépcsőfokot, akkor fogunk valóban a Lélek vezetése alatt élni, és csak akkor leszünk képesek Isten igazi arcára tekinteni. Ez azt jelenti, hogy az emberek képesek lesznek megérteni minden igazság igaz jelentését, nem emberi elképzelések szerint érteni vagy felfogni, hanem Isten Lelke akaratának megvilágosodása szerint. Ez teljes egészében magának Istennek a műve, nincs benne semmi emberi elgondolás; ez az Ő munkaterve azokra a tettekre, amelyeket nyilvánvalóvá akar tenni a földön, és ez az Ő földi munkájának utolsó része. Szeretnél-e csatlakozni ehhez a munkához? Akarsz-e részese lenni ennek? Törekszel-e arra, hogy a Szentlélek tökéletessé tegyen és részesülj a lélek életében?

Ma az a legfontosabb, hogy mélyebbre jussunk az eredeti alapjainkból. Mélyebbre kell jutnunk az igazságban, a víziókban és az életben – de először emlékeztetnem kell a testvéreket, hogy a munka ezen lépcsőfokára való belépéshez el kell vetned a korábbi elképzeléseidet. Vagyis meg kell változtatnod az életmódodat, új tervekkel kell készítened, új lapot kell kezdened. Ha még mindig ragaszkodsz ahhoz, ami a múltban értékes volt számodra, akkor a Szentlélek nem lesz képes munkálkodni benned, és alig fogja tudni fenntartani az életedet. Akik nem törekszenek, nem lépnek be, vagy nem terveznek, azokat a Szentlélek teljesen elhagyja – és ezért mondják róluk, hogy a kor elhagyta őket. Remélem, hogy minden testvér képes megérteni a szándékomat, és remélem, hogy több „újonc” fog odaállni, hogy együttműködjön Istennel, és együtt fejezzük be ezt a munkát. Bízom abban, hogy Isten megáld minket. Ugyanígy bízom abban is, hogy Isten még több bizalmastad Nekem, hogy a föld minden szegletét bejárhassam, és még nagyobb szeretet legyen közöttünk. Továbbá bízom abban, hogy Isten az erőfeszítéseinknek köszönhetően kiterjeszti az Ő országát; szeretném, ha ezek az erőfeszítéseink soha nem látott szinteket érnének el, lehetővé téve Istennek, hogy még több fiatalat nyerjen meg. Azt akarom, hogy több időt töltsünk imádkozással ezért,

azt akarom, hogy szüntelenül imádkozzunk, hogy egész életünket Isten színe előtt töltsük, és a lehető legközelebb legyünk Istenhez. Soha többé ne legyen köztünk semmi, és mindannyian tegyük le ezt az esküt Isten előtt: Hogy keményen dolgozunk együtt! Hogy hűségesek leszünk a végsőig! Hogy soha nem válunk el, és mindig együtt leszünk! Remélem, hogy a testvérek mindannyian megfogadják ezt Isten előtt, hogy a szívünk soha ne változzon, és az elszántságunk soha ne ingadozzon! Isten akarataért ismét mondom: Dolgozzunk keményen! Törekedjünk minden erőnkből! Isten biztosan meg fog áldani minket!

Az út... (6.)

Isten munkájának köszönhetően jutottunk el a mai napig, és így mi vagyunk a túlélők Isten irányítási tervében. Az, hogy ma megmaradtunk, nagy felemeltetés Isten részéről, mert Isten terve szerint a nagy vörös sárkány országának el kellett volna pusztulnia. Azonban úgy gondolom, hogy talán Ő egy másik tervet hozott létre, vagy munkájának egy másik részét kívánja végrehajtani, úgyszólván még ma sem tudom ezt világosan megmagyarázni – ez olyan, mint egy megfejtethetlen rejtély. Összességében viszont a mi csoportunkat Isten eleve elrendelte, és továbbra is hiszem, hogy Istennek más munkája is van bennünk. Hadd könyörögjünk mindannyian így a Mennyhez: „Teljesüljön be a Te akaratod, jelenj meg nekünk ismét, és ne rejtsd el Magad, hogy tisztábban lássuk dicsőségedet és arcodat.” Az az állandó érzésem, hogy az út, amelyen Isten vezet bennünket, nem egyenesen vezet felfelé, hanem kanyargós, kátyúkkal teli út; Isten azt mondja továbbá, hogy minél rögzesebb az út, annál inkább felfedheti szerető szívünket. Mégsem tud egyikünk sem ilyen utat nyitni. Tapasztalatom szerint sok rögzős, veszélyes ösvényen jártam, és nagy szenvedéseket kellett elviselnem; néha még olyan mélységes bánatom is volt, hogy legszívesebben felkiáltottam volna, de ezt az utat a mai napig járom. Hiszem, hogy ez az az út, amelyet Isten vezet, ezért elviselem a sok szenvedés gyötrelmét, és megyek tovább. Hiszen ez az, amit Isten elrendelt, úgyszólván ki menekülhetne előle? Nem kérem, hogy áldásokat kapjak; csak azt kérem, hogy képes legyek járni azt az utat, amelyen Isten akarata szerint járnom kell. Nem arra törekszem, hogy másokat utánozzak, és azt az utat járjam, amit ők járnak; csak arra törekszem, hogy teljesíthessem az elkötelezettségemet, hogy mindvégig a kijelölt utamat járhassam. Nem kérem mások segítségét; hogy őszinte legyek, én sem tudok segíteni senki másnak. Úgy tűnik, hogy rettenetesen érzékeny vagyok ebben a kérdésben. Nem tudom, hogy mások mit gondolnak. Ez azért van, mert mindig is úgy hittem, hogy azt, hogy valakinek mennyit kell szenvednie, és mekkora utat kell megtennie az ösvényén, Isten rendelte el, és hogy senki sem tud igazán segíteni senki másnak. Néhány buzgó testvérünk azt mondhatja, hogy nincs bennem szeretet, de én csak ebben hiszek. Az emberek Isten vezetésére hagyatkozva járók az útjukat, és bízom abban, hogy a

testvéreim többsége megérti a véleményemet. Azt is remélem, hogy Isten sokkal nagyobb megvilágosodást ad nekünk ebben a tekintetben, hogy szeretetünk tisztábbá, barátságunk pedig értékesebbé váljon. Ne zavarodjunk össze ebben a témában, hanem csak nagyobb tisztánlátásra tegyünk szert, hogy a személyközi kapcsolatok Isten vezetésének alapjára épülhessenek.

Isten több éven át munkálkodott a szárazföldi Kínában, és nagy árat fizetett minden emberért, hogy végül oda jussunk, ahol ma vagyunk. Úgy gondolom, hogy ahhoz, hogy mindenkit a helyes útra vezessen, ezt a munkát ott kell kezdeni, ahol mindenki a leggyengébb; csak azután lehet áttörni az első akadályt és továbbhaladni. Nem jobb ez így? Az évezredek óta romlott kínai nemzet a mai napig fennmaradt, mindenféle „vírus” szüntelenül terjed, mindenfelé terjed, mint a pestis; elég csak az emberek kapcsolataira nézni, hogy lássuk, mennyi „baktérium” lappang az emberekben. Istennek rendkívül nehéz egy ilyen szorosan zárt és vírusfertőzött területen kifejtetni a munkáját. Az emberek személyisége, szokásai, az a mód, ahogyan cselekszenek, mindaz, amit az életükben és a személyközi kapcsolataikban kifejeznek – mind-mind olyannyira romokban hever, hogy az emberi tudás és kultúra egészen halálra van ítéelve Isten által. Nem is beszélve a különböző tapasztalatokról, amelyeket a családjuktól és a társadalomtól tanultak – Isten szemében ezek mind el vannak ítéelve. Ez azért van, mert azok, akik ezen a földön élnek, túl sok vírust fogyasztottak. Ez számukra amolyan szokványos ügy, nem is gondolkodnak rajta. Ezért minél romlottabbak az emberek egy helyen, annál abnormálisabbak a személyközi kapcsolataik. Az emberek kapcsolatai tele vannak intrikákkal, összeesküvést szőnek egymás ellen és lemészárolják egymást, mintha valami démonok kannibalista fellegvárában lennének. Egy ilyen rettegéssel teli helyen, ahol szellemek garázdálkodnak, rendkívül nehéz Isten munkáját végezni. Szüntelen imádkozom Istenhez, amikor emberekkel kell találkoznom, mert rettegek a találkozástól, és nagyon félek attól, hogy a természetemmel megsértem a „méltóságukat”. Szívem mélyén mindig attól félek, hogy ezek a tisztátalan szellemek meggondolatlanul fognak cselekedni, ezért mindig Istenhez imádkozom, hogy védjen meg Engem. Mindenféle abnormális kapcsolat nyilvánvaló közöttünk, és mindezt látva gyűlölet van a szívemben, mert az emberek egymás között mindig az emberek „ügyeivel” vannak elfoglalva, és soha nem törődnek Istennel. Teljes szívemből megvetem a viselkedésüket. Ami a szárazföldi Kínában élő emberekben látható, az nem más, mint romlott sátáni beállítottságok, így Isten munkájában ezekben az emberekben szinte lehetetlen bármi érdemlegeset találni; az összes munkát a Szentlélek végzi, és csak a Szentlélek mozgatja meg jobban az embereket és munkálkodik bennük. Szinte lehetetlen hasznosítani ezeket az embereket; vagyis a Szentlélek embereket mozgató munkáját az emberek együttműködésével párosítva nem lehet elvégezni. A Szentlélek csak vesződik, hogy megmozgassa az embereket, de az emberek még így is tompák és érzéketlenek maradnak, és fogalmuk sincs, hogy mit is tesz Isten. Tehát Isten munkája a szárazföldi Kínában az ég és a föld teremtésének munkájához hasonlítható. Ő minden

embert újjászületésre indít, és mindent megváltoztat rajtuk, mert semmi érdemleges nincs bennük. Ez annyira szívszorító. Gyakran imádkozom bánatomban ezekért az emberekért: „Istenem, nyilatkoztasd ki a Te nagy hatalmatod ezekben az emberekben, hogy a Te Lelked nagyon megindítsa őket, és hogy ezek az érzéketlen és tompa szenvedők felébredjenek, ne legyenek többé letargikus álomban, és meglássák a Te dicsőséged napját.” Imádkozzunk mindannyian Isten előtt, és mondjuk: Istenem! Könyörülj rajtunk még egyszer és gondoskodj rólunk, hogy szívünk teljesen Hozzá fordulhasson, és hogy képesek legyünk megszabadulni erről a mocskos földről, felállni, és elvégezni azt, amit ránk bízta. Remélem, hogy Isten ismét megmozgat minket, hogy elnyerjük az Ő megvilágosítását, és remélem, hogy megkönyörül rajtunk, hogy a szívünk fokozatosan képes legyen Hozzá fordulni, és Ő megnyerjen minket. Ez mindannyiunk közös vágya.

Az utat, amelyen járunk, teljes egészében Isten rendelte el. Röviden, hiszem, hogy biztosan végig fogok menni ezen az úton, mert Isten mindig rám mosolyog, és ez olyan, mintha mindig az Ő keze vezetne. Így szívemet semmi más nem szennyezi be, és így mindig Isten munkájára figyelek. Teljes erőmmel és odaadással végzem mindazt, amit Isten rám bíz, és soha nem avatkozom bele olyan feladatokba, amelyeket nem Nekem osztottak ki, és soha nem szólok bele abba, hogy ki végzi – mert hiszem, hogy mindenkinek a saját útját kell járnia, és nem avatkozhat bele mások ügyeibe. Én így látom ezt. Talán ez az Én személyiségem terméke, de remélem, hogy testvéreim megértik és megbocsátanak Nekem, mert soha nem merek Atyám rendelkezéseivel szembe menni. Nem merek szembeszállni a Menny akaratával. Talán elfelejtetted, hogy „a Menny akaratával nem lehet szembeszállni”? Egyesek talán önzőnek tartanak, de én úgy gondolom, hogy főként azért jöttem, hogy Isten irányítási munkájának egy részét végrehajtsam. Nem azért jöttem, hogy személyközi kapcsolatokba bonyolódjak; soha nem fogom megtanulni, hogyan lehet jól kijönni másokkal. Isten megbízásából azonban Isten vezetésével rendelkezem, és megvan bennem a hit és a kitartás, hogy végigvigyem ezt a munkát. Lehet, hogy túlságosan „énközpontú” vagyok, de remélem, hogy mindenki magára veszi, hogy megpróbálja megérezni Isten igazságos és önzetlen szeretetét, és megpróbál együttműködni Istennel. Ne várjatok Isten fenségének második eljövételére; az senkinek sem jó. Mindig úgy gondolom, hogy amit figyelembe kell vennünk, az a következő: „Mindent meg kell tennünk azért, hogy azt tegyük, amit kell, és megelégszünk Istent. Isten megbízása mindannyiunk számára más és más; hogyan kellene ezt teljesítenünk?” Észre kell venned, hogy pontosan melyik az az út, amelyen jársz – ezt feltétlenül tisztázni kell. Mivel mindannyian Isten kedvére akartok tenni, miért nem adjátok át magatokat Neki? Amikor először imádkoztam Istenhez, egész szívemet átadtam Neki. A körülöttem lévő embereket – szülőket, leány- és fiútestvéreket, kollégákat – az elhatározásom mind egészen háttérbe szorította az elmémbe, olyan volt, mintha egyáltalán nem is léteztek volna Számomra. Mert a gondolataim mindig Istenen jártak, vagy Isten szavain, vagy az Ő bölcsességén; ezek a dolgok mindig a

szívemben voltak, és ezek foglalták el a legértékesebb helyet a szívemben. Így azok számára, akik tele vannak az életre vonatkozó filozófiákkal, Én olyasvalaki vagyok, aki hidegvérű és érzelemmentes. Az ő szívüket fájdalmasan érinti az, ahogyan viselkedem, ahogyan teszem a dolgokat, és minden mozdulatom. Furcsa pillantásokat vetnek Rám, mintha az a személy, aki vagyok, valami megfajthetetlen rejtély lenne. A gondolataikban titokban méricskélnek, hogy milyen ember vagyok, nem tudván, hogy mit fogok tenni legközelebb. Hogyan állhatna bármi, amit tesznek, az Én utamba? Talán irigykednek, vagy megdöbbennek, vagy gúnyolódnak; ettől függetlenül Én mintegy nagy éhséggel és szomjúsággal imádkozom Isten előtt mindvégig, mintha csak Én és Ő lennénk egy világban, és senki más nem lenne. Mindig szorosan Körülöttem tolonganak a külvilág erői – de ugyanígy hullámszik Bennem az az érzés is, hogy Isten mozgat. Ebbe a dilemmába ragadva leborultam Isten előtt: „Ó, Istenem! Hogy lehetnék közömbös a Te akaratod iránt? A Te szemeid Engem becsületesnek, megmunkált aranynak tekintenek, mégis képtelen vagyok megmenekülni a sötétség erőitől. Egész életemben szenvednék érted, munkádat életem hivatásává tenném, kérlek, adj nekem egy megfelelő pihenőhelyet, hogy Neked szentelhessem Magam. Ó, Istenem! Szeretném felajánlani Magamat Neked. Te jól ismered az ember gyengeségét, miért rejtőzöl hát el Előlem?” Pontosan ezután olyan volt, mintha egy hegyi lilium lennék, amelynek illatát a szellő kavarja, de senki nem tud róla. Az Ég azonban sírt, és a szívem tovább sírt; úgy éreztem, mintha még nagyobb fájdalom lenne a szívemben. Minden erő és az emberek ostroma – olyan volt, mint egy mennydörgés tiszta időben. Ki tudná megérteni a szívem gondolatait? Így hát még egyszer Isten elé álltam, és azt mondtam: „Ó, Istenem! Hát nincs mód arra, hogy a Te munkádat véghezvigyem ezen a mocskos földön? Miért van az, hogy mások nem tudnak a Te lényedre figyelni olyan helyen, ahol kényelmes, támogató, üldöztetéstől mentes környezet van? Szeretném kitárni a szárnyaimat, mégis miért olyan nehéz elrepülni? Te nem helyesled ezt?” Napokig sírtam emiatt, mégis mindig bíztam abban, hogy Isten vigaszt hoz bánatos szívemre. Soha senki nem értette meg szorongásomat. Talán ez Istentől való közvetlen érzékelés – mindig is tűz lobogott Bennem az Ő munkájáért, és alig volt időm levegőt venni. A mai napig imádkozom és azt mondom: „Ó, Istenem! Ha ez a Te akaratod, vezess Engem, hogy még többet végezzek a Te munkádból, hogy az elterjedhessen az egész világegyetemben, hogy az minden nemzet és felekezet felé megnyílhasson, hogy egy kis béke költözzön a szívembe, és így a nyugalom helyén élhessek Érted, és zavartalanul dolgozhassak Neked, és szolgálhassalak Téged, békés szívvel, egész életemben.” Ez az Én szívem vágya. Lehet, hogy a testvérek azt fogják mondani, hogy arrogáns és beképzelt vagyok; ezt Én is elismerem, mert ez tény – a fiatalok mi egyebek, mint arrogánsak? Én tehát úgy mondom el, ahogyan valójában van, anélkül, hogy a tényekkel ellenkeznék. Bennem megláthatod egy fiatal összes személyiségjegyét, de azt is láthatod, hogy miben különbözöm a többi fiattól: a nyugalomban és a csendességemben. Nem csinállok ebből témát; hiszem, hogy Isten jobban ismer Engem, mint Én Magamat. Ezek

szívemből jövő szavak, és remélem, hogy a testvérek nem veszik zokon. Hadd beszéljünk a szívünkben lévő szavakról, nézzük meg, hogy mi az, amit mindegyikünk követ, hasonlítsuk össze istenszerető szívünket, hallgassuk meg a szavakat, amelyeket Istennek suttogunk, fejezzük ki szívünk legszebb dalait, és adjunk hangot a szívünkben lévő büszkeségnek, hogy életünk szebbé váljon. Felejtsük el a múltat, és tekintsünk a jövő felé. Isten utat fog nyitni számunkra!

Az út... (7.)

Gyakorlati tapasztalatainkban látjuk, hogy sokszor előfordul, hogy Isten személyesen nyit meg számunkra egy utat, hogy az ösvény a lábunk alatt szilárdabb és valóságosabb legyen. Ez ugyanis az az út, amelyet Isten ősidők óta megnyitott számunkra, és amely több tízezer év után a mi nemzedékünkre szállt. Így léptünk rá elődeink útjára, akik nem járták végig azt. Isten minket választott ki, hogy végigjárjuk annak utolsó szakaszát. Ezt az utat tehát Isten kifejezetten nekünk készítette elő, és akár áldás, akár szerencsétlenség ér bennünket, senki más nem járhat ezen az úton. Hadd tegyem hozzá ehhez a saját meglátásomat: ne gondolatok arra, hogy megpróbáltok máshová menekülni, vagy megpróbáltok egy másik utat találni, és ne áhítozzatok státuszra, vagy ne próbáljátok meg felállítani a saját királyságotokat – ezek mind fantáziák. Lehetnek bizonyos előítéleteid a szavaimmal kapcsolatban, ebben az esetben azt javaslom, hogy ne legyél ilyen zavarodott. Inkább gondold át ezt jobban; ne próbálj okoskodni, és ne keverd össze a jót és a rosszat. Ezt meg fogod bánni, ha egyszer Isten terve megvalósul. Azt mondom, hogy amikor Isten országa eljön, a föld nemzetei mind darabokra lesznek zúzva. Ekkor látni fogod, hogy a saját terveid is semmivé lettek, és azok, akik fenyítés alatt vannak, szét lesznek zúzva, és ebben Isten teljesen nyilvánvalóvá fogja tenni a természetét. Úgy gondolom, hogy mivel ezek a dolgok Számomra annyira világosak, el kell mondanom neked, hogy utólag ne hibáztass Engem. Azt, hogy a mai napig képesek voltunk ezen az úton járni, Isten rendelte el, ezért ne gondold, hogy te olyan különleges vagy, sem azt, hogy szerencsétlen vagy – senki sem tehet kijelentéseket Isten jelenlegi munkájával kapcsolatban, különben darabokra zúzódasz. Isten munkája megvilágosított engem: bármi történjék is, Isten teljessé teszi ezt az embercsoportot, munkája soha többé nem változik, Ő elvezeti ezt az embercsoportot az út végéig, és befejezi földi munkáját. Ezt mindannyiunknak meg kell értenünk. A legtöbb ember szeret „előre nézni”, és az étvágya végtelen. Egyikük sem érti meg Isten mai, sürgető akaratát, és ezért mindannyian a menekülésre gondolnak. Olyanok, mint az elszabadult lovak, amelyek csak a pusztában akarnak kóborolni; kevesen akarnak letelepedni Kánaán jó földjén, hogy az emberi élet útját keressék. Ha az emberek már beléptek a tejfel-mézzel folyó földre, de nem élvezik azt, akkor mit akarnak még? Az igazat megvallva, Kánaán jó földjén túl csak a pusztaság van. Még ha az emberek be is léptek a nyugalom helyére,

képtelenek helytállni a kötelességükben; nem csupán paráznák-e ők? Ha itt elveszíted a lehetőséget, hogy Isten tökéletessé tegyen, azt egész hátralévő életedben bánni fogod, a büntudatod végtelen lesz. Olyan leszel, mint Mózes, aki Kánaán földjét csak nézte, de nem élvezhette, keze ökölbe szorult, halála tele volt sajnálkozással – nem tartod-e ezt szégyenletesnek? Nem tartod kínosnak, hogy mások gúnyolódnak rajtad? Akarod-e, hogy mások megalázzanak téged? Nem akarsz-e te magadnak jót tenni? Nem akarsz becsületes és derék ember lenni, akit Isten tökéletesít? Tényleg semmire sem törekszel? Nem vagy hajlandó más utakat választani; hát azt az utat sem akarod választani, amelyet Isten rendelt el számodra? Szembe mersz-e menni a Menny akaratával? Nem számít, hogy milyen kiváló a „képességed”, valóban képes vagy-e megsérteni a Mennysországot? Úgy gondolom, hogy jobban járunk, ha megpróbáljuk magunkat megfelelően megismerni. Isten egyetlen szava megváltoztathatja az eget és a földet, tehát mit ér egy vézna kis ember Isten szemében?

Saját tapasztalataim alapján azt láttam, hogy minél jobban szembefordulsz Istennel, Ő annál inkább megmutatja fenséges természetét, és annál szigorúbb lesz a fenyítés, amit „kiszolgáltat” neked; minél inkább engedelmeskedsz Neki, annál jobban fog szeretni és védelmezni téged. Isten természete olyan, mint a büntetés eszköze: ha engedelmeskedsz, akkor biztonságban leszel; ha nem engedelmeskedsz – ha mindig megpróbálsz felválni, és mindig trükközöl –, akkor Isten természete azonnal megváltozik. Ő olyan, mint a nap felhős időben, Ő elrejtőzik előled, és megmutatja neked a haragját. Ugyanígy az Ő természete is olyan, mint a júniusi időjárás, amikor mérföldekre tiszta az ég és a hullámok csak fodrozódnak a víz felszínén, egészen addig, amíg az áramlat hirtelen fel nem gyorsul, és a víz háborgó hullámmá válik. Mersz-e ennyire vakmerő lenni Isten ilyen természetével szemben? Ti, testvérek, tapasztalataitok során a legtöbben láttátok, hogy amikor a Szentlélek a nappali világosságban munkálkodik, tele vagytok hittel – de aztán Isten Lelke egyszer csak hirtelen elhagy, és annyira gyötrődés, hogy éjszaka nem alszol, és keresed azt az irányt, amerre az Ő Lelke eltűnt. Bármilyen tesztet, nem találod, hová tűnt a Lelke – de aztán a semmiből hirtelen újra megjelenik neked, és olyan extázisban vagy, mint amikor Péter hirtelen újra meglátta az ő Urát, Jézust, olyan extázisban, hogy szinte felkiáltasz. Valóban elfelejtetted ezt, miután annyiszor átélted? Az Úr Jézus Krisztus, aki testté lett, akit keresztre szegeztek, majd feltámadt és felment a mennybe, mindig rejtve van számodra egy ideig, majd egy időre megjelenik neked. Kinyilatkoztatja Magát neked az igazságosságod miatt, megharagszik és eltávozik tőled a bűneid miatt, akkor miért nem imádkozol Hozzá többet? Hát nem tudtad, hogy pünkösd után az Úr Jézus Krisztusnak újabb megbízatása van a földön? Csak azt tudod, hogy az Úr Jézus Krisztus testté lett, eljött a földre, és keresztre szegezték. Soha nem vetted észre, hogy az a Jézus, akiben korábban hittel, már régen másra bízta a munkáját, és hogy az már régen befejeződött, ezért az Úr Jézus Krisztus Lelke ismét eljött a földre testi formában, hogy elvégezze munkájának egy másik részét. Szeretnék itt valamit megjegyezni – annak ellenére, hogy

jelenleg ebben az áramlatban vagytok, merem állítani, hogy közületek kevesen hisznek abban, hogy ez a személy az, akit az Úr Jézus Krisztus ajándékozott nektek. Ti csak élvezni tudjátok Őt; nem ismeritek el, hogy Isten Lelke ismét eljött a földre, és nem ismeritek el, hogy a mai Isten a több ezer évvel ezelőtti Jézus Krisztus. Ezért azt mondom, hogy mindannyian csukott szemmel jártok – egyszerűen elfogadjátok, bárhová juttok, és egyáltalán nem veszitek ezt komolyan. Így szóban hisztek Jézusban, de durván ellene mertek állni annak, akiről Isten ma tanúságot tesz. Hát nem vagy bolond? A mai Istent nem érdeklik a hibáid, Ő nem ítél el téged. Azt mondd, hogy hiszel Jézusban, vajon az Úr Jézus Krisztusod elengedhetne téged? Hát azt hiszed, hogy Isten egy olyan hely számodra, ahol kiengedheted a gőzt, hazudhatsz és csalhatsz? Amikor a te Úr Jézus Krisztusod ismét kinyilatkoztatja Magát, Ő az alapján fogja eldönteni, hogy igaz vagy-e vagy gonosz, ahogyan most viselkedsz. A legtöbb ember csak elképzelésekkel marad arról, amit én „testvéreimnek” nevezek, és azt hiszi, hogy Isten munkaeszközei meg fognak változni. Vajon az ilyen emberek nem a halálnak udvarolnak? Tanúskodhat-e Isten a Sátánról úgy, mint Maga Isten? Ezzel vajon nem ítéled-e el Istent? Azt hiszed, hogy bárki csak úgy Magává Istenné válhat? Ha valóban tudnád, akkor nem lennének elképzeléseid. A Bibliában található a következő szakasz: Minden Érte van, és minden Tőle van. Ő sok fiat fog dicsőségre juttatni, és Ő a mi kapitányunk... Így nem szégyelli, hogy testvéreinek nevez minket. Lehet, hogy ezeket a szavakat könnyedén el tudod mondani kívülről, de nem érted, hogy mit is jelentenek valójában. Hát nem csukott szemmel hiszel Istenben?

Hiszem, hogy a mi nemzedékünk áldott helyzetben van, hogy képes folytatni azt az utat, amelyet az előző nemzedékek nem fejeztek be, és hogy láthatjuk a több ezer évvel ezelőtti Isten újbóli megjelenését – egy olyan Istenét, aki közöttünk van, és mindenben bővelkedik. Soha nem képzelted volna, hogy ezt az utat járhatod – vajon képes vagy-e erre? Ezt az utat közvetlenül a Szentlélek vezeti, az Úr Jézus Krisztus hétszeresen felerősödött Lelke vezeti, és ez az az út, amelyet a mai Isten nyitott meg számodra. Még legmerészebb álmaidban sem képzelted volna, hogy a több ezer évvel ezelőtti Jézus ismét megjelenik előtted. Nem érzed-e magad elégedettnek? Ki az, aki képes szemtől szemben Isten elé állni? Gyakran imádkozom azért, hogy csoportunk nagyobb áldásokat kapjon Istentől, hogy Isten kegyében részesüljünk, és megnyerjen minket, de számtalanszor előfordult már az is, hogy keserű könnyeket ontottam értünk, kérve Istent, hogy világosítson meg minket, hogy nagyobb kinyilatkoztatásokat láthassunk. Amikor olyan embereket látok, akik állandóan megpróbálják becsapni Istent, és soha nem törekszenek semmire, vagy akik a hús-vér testtel törődnek, vagy érdekekre és hírnévre törekednek, hogy önmagukat állítsák a középpontba, hogyan éreznék nagy fájdalmat a szívében? Hogy lehetnek az emberek ilyen érzéketlenek? Tényleg nem volt semmi hatása a munkámnak? Ha a gyerekeid lázadóak és hálátlanok lennének veled szemben, ha lelkiismeretlenek lennének, ha csak magukkal törődnének, és soha nem vennék figyelembe az érzéseidet, és miután felnőnek, téged kirúgnának a házból, akkor hogy

érezned magad? Nem folynának-e könnyek az arcodon, amikor eszedbe jutna a vér, a verejték és az áldozat, amit a nevelésükbe fektettél? Számtalanszor imádkoztam így Istenhez, és mondtam: „Drága Istenem! Csak Te tudod, hogy hordozok-e terhet a Te munkádért. Ha cselekedeteim nincsenek összhangban a Te akaratoddal, Te fegyelmezz, tökéletesíts Engem, és hozd tudomásomra. Egyetlen kérésem Hozzád, hogy indítsd meg jobban ezeket az embereket, hogy hamarosan dicsőséget szerezhess, és megnyerhesd őket, hogy munkád megvalósíthassa akaratodat, és hogy terved hamarabb beteljesedhessen.” Isten nem fenytéssel akarja meghódítani az embereket, nem akarja mindig az orruknál fogva vezetni az embereket. Azt akarja, hogy az emberek engedelmeskedjenek az Ő szavainak, fegyelmezetten dolgozzanak, és ezáltal teljesítsék az Ő akaratát. De az emberek nem szégyellik magukat, és állandóan lázadnak Ellene. Hiszem, hogy számunkra az a legjobb, ha megtaláljuk a legegyszerűbb módját annak, hogy megfeleljünk Neki, azaz, hogy engedelmeskedjünk minden intézkedésének. Ha ezt valóban el tudod érni, akkor tökéletes leszel. Hát nem egy könnyű, örömteli dolog ez? Járjatok azon az úton, amelyen járnotok kell; ne törődjete azzal, hogy mások mit mondanak, és ne gondolkodjatok túl sokat. A saját kezében van-e a jövőd és a sorsod? Mindig menekülni próbálsz, a világi ösvényt kívánod választani – de miért nem tudsz kijutni? Miért van az, hogy évekig ingadozol egy keresztútnál, és végül ismét ezt az utat választod? Sokéves vándorlás után miért van az, hogy most önmagad ellenére visszatértél ebbe a házba? Vajon ez rajtad múlik? Azok számára, akik ebben az áramlatban vannak, ha nem hiszel Nekem, akkor hallgasd meg ezt: Ha azt tervezed, hogy elmész, nézd meg, hogy Isten enged-e, nézd meg, hogy a Szentlélek hogyan mozgat téged – tapasztald meg magad. Őszintén szólva, még ha balszerencse ér is, azt ebben az áramlatban kell elszenvedned, és ha van szenvedés, akkor itt kell szenvedned, ma; nem mehetsz máshová. Érthető-e ez számodra? Hová mennél? Ez Isten adminisztratív rendelete. Azt gondolod, nincs jelentősége annak, hogy Isten kiválasztotta ezt a csoportot? A mai munkájában Isten nem gerjed könnyen haragra – de ha az emberek megpróbálják megzavarni a tervét, az Ő arca azonnal megváltozik, derűsből borússá válik. Azt tanácsolom tehát, hogy nyugodj meg, vedd alá magad Isten terveinek, és engedd, hogy teljessé tegyen téged. Csak azok az emberek okosak, akik ezt teszik.

Az út... (8.)

Nem egy-két nap telt el azóta, hogy Isten eljött a földre, hogy kapcsolatba lépjen az emberiséggel és együtt éljen az emberekkel. Talán ez idő alatt az emberek alapos ismeretre tesznek szert Istenről, és meglehet, hogy nem is kevés betekintést nyernek Isten szolgálatába, és Istenbe vetett hitükben tapasztalttá válnak. Bárhogy is legyen, az emberek többé-kevésbé megértik Isten természetét, és a saját beállítottságukat is

számtalan módon fejezik ki. Ahogy én látom, az emberek különböző megnyilvánulásai megfelelőek ahhoz, hogy Isten mintaként használhassa őket, és a szellemi tevékenységeik elegendőek Számára, hogy referenciaként használja őket. Ez az ember és Isten közötti együttműködésnek egy olyan aspektusa lehet, amelyről az ember nem is tud, ezáltal téve nagyon elevenné és életszerűvé ezt az Isten által irányított előadást. Ezeket a dolgokat e dráma általános rendezőjeként mondom testvéreimnek és nővéreimnek – minden egyes ember közülünk beszélhet a gondolatainkhoz és érzéseinkhez, miután ezt eljátszottuk, és beszélgethetünk arról, hogy ki-ki hogyan éli meg az életét e drámán belül. Akár egy teljesen újfajta szimpóziumot is tarthatunk, hogy megnyissuk a szívünket, és beszélgezzünk előadó-művészetünkről, és meglássuk, hogyan vezet Isten mindannyiunkat, hogy a következő előadáson a művészetünknek egy magasabb szintjét tudjuk kifejezni, és mindannyian a lehető legteljesebben játsszuk el a saját szerepünket, és ne okozunk csalódást Istennek. Remélem, hogy testvéreim és nővéreim mindezt komolyan fogják venni. Senkinek sem szabadna ezt félvállról vennie, mert egy szerepet jól eljátszani nem olyasmi, amit egy vagy két nap alatt el lehet érni; ez megköveteli, hogy hosszú távon megtapasztaljuk az életet, és jobban elmélyüljünk a valódi életünkben, és gyakorlati tapasztalatokat szerezzünk a különböző életformákról. Csak ezután léphetünk ki a színpadra. Tele vagyok reménnyel testvéreim és nővéreim iránt. Bízom abban, hogy ti nem bátortalanodtok vagy csüggedtek majd el, hogy bármit is tesz Isten, ti olyanok lesztek, mint egy tűzfazék: sohasem langyosak, és a legvégsőig kitartotok, amíg Isten munkája teljesen fel nem tárul, amíg az Isten által irányított dráma el nem jut a végkifejletig. Semmi mást nem kérek tőletek, csak azt remélem, hogy kitartotok, hogy nem türelmetlenkedtek az eredményekért, hogy együttműködtök Velem, hogy a munka, amelyet el kell végeznem, jól végződjön, és hogy senki ne okozzon félbeszakításokat vagy zavarokat. Amikor a munkának ez a része befejeződik, Isten mindent feltár majd nektek. Miután munkám befejeződött, bemutatom a hiteleteket Isten előtt, hogy számot adjatok Neki. Nem jobb ez így? Segíteni egymást a saját céljaink elérésében – nem ez a tökéletes megoldás mindenki számára? A mostani egy nehéz időszak, amely megkívánja tőletek, hogy megfizessétek az árat. Mivel most Én vagyok a rendező, remélem, hogy ez egyikőtöket sem bosszantja. Ilyen a munka, amit végzek. Talán egy nap majd átváltok egy megfelelőbb „munkaegységre”, és többé nem nehezítem meg számotokra a dolgokat. Megmutatom nektek, amit csak látni akartok, és megadom nektek, amit csak hallani akartok. De nem most. A mai nap munkája ez a munka, és nem adhatok nektek szabad kezet, és nem engedhetem meg, hogy azt tegyetek, amit csak akartok. Ez megnehezítené a munkámat; hogy őszinte legyek, nem hozna gyümölcsöt, és nem lenne hasznos belőle. Ezért ma „igazságtalanságot” kell elszenvednetek. Amikor eljön a nap, és munkámnak e szakasza befejeződik, szabad leszek, nem fogok ilyen nehéz terhet viselni, és engedni fogok mindenben, amit csak kértek Tőlem; mindaddig, amíg az hasznos az életetek számára, teljesíteni fogom, amit kértek. Ma súlyos felelősséget vettem magamra. Nem mehetek

szembe az Atya Isten parancsaival, és nem zavarhatom meg munkám terveit. Nem intézhetem személyes ügyeimet üzleti ügyeimen keresztül – és remélem, hogy mindannyian meg tudtok érteni és megbocsátotok Nekem, mert minden, amit teszek, az Atya Isten kívánságai szerint történik; azt teszem, amit Ő parancsol Nekem, függetlenül attól, hogy mit akar, és nem szeretném kiváltani a dühét vagy haragját. Csak azt teszem, amit tennem kell. Ezért az Atya Isten nevében azt tanácsolom nektek, hogy még egy kicsit tartsatok ki. Senkinek sem kell aggódnia. Miután befejeztem, amit tennem kell, azt tehettek, amit csak akartok, és azt láthattok, amit csak akartok – de Nekem be kell fejeznem a munkát, amit el kell végeznem.

A legnagyobb hitet és szeretetet kívánja meg tőlünk a munka ezen szakasza. Előfordulhat, hogy a legkisebb figyelmetlenségtől is megbotlunk, mert a munkának e szakasza különbözik az összes előzőtől: Amit Isten tökéletesít, az az emberiség hite, amely egyszerre láthatatlan és megfoghatatlan. Isten azt teszi, hogy a szavakat hitté, szeretetté és életté alakítja át. Az embereknek el kell jutniuk arra a pontra, ahol már több száz finomítást elszenvedtek, és nagyobb hittel bírnak, mint Jóbé. Hihetetlen szenvedést és mindenféle kínzást kell elviselniük anélkül, hogy valaha is elhagynák Istent. Ha mindhaláláig engedelmeskednek, és nagy hitük van Istenben, akkor Isten munkájának ez a szakasza befejeződött. Ezt a munkát vállaltam, ezért remélem, hogy a testvéreim és nővéreim képesek megérteni a szorult helyzetemet, és nem kérnek semmi mást Tőlem. Ez az Atya Isten követelménye Velem szemben, és én nem menekülhetek e valóság elől; el kell végeznem a munkát, amelyet véghez kell vinnem. Csak azt remélem, hogy nem folyamodtok erőltetett érvekhez és elferdített logikához, hogy belátóbbak vagytok, és nem tekintitek túlságosan egyszerűen a dolgokat. A ti gondolkodásotok túlságosan gyerekes, túlságosan naiv. Isten munkája nem olyan egyszerű, mint ahogyan talán elképzelitek, Ő nem tesz csak úgy bármit, amit akar; ha így tenne, a terve romba dőlne. Nem így mondanátok? Én Isten munkáját végzem. Nem csak alkalmi munkákat végzek az embereknek, nemcsak azt teszem, amihez kedvem van, személyesen intézkedve arról, hogy megteszek-e valamit vagy sem. A dolgok ma nem ilyen egyszerűek. Engem az Atya küldött, hogy rendezőként működjek – azt hiszitek, hogy ezt Én magam intéztem és választottam? Az emberek elképzelései gyakran hajlamosak félbeszakítani Isten munkáját, ezért van az, hogy miután egy ideig dolgoztam, sok olyan kérdés érkezik az emberektől, amelyet nem tudok teljesíteni, és az emberek megváltoztatják a véleményüket Rólam. Mindannyiőtoknak tisztában kell lennetek ezekkel az elképzeléseitekkel; nem fogom egyenként felhozni őket, csak az Általam végzett munkát tudom elmagyarázni. Az Én érzéseimet ez egyáltalán nem sérti. Amint ezt megértettétek, úgy tekinthettek rá, ahogyan csak akartok. Nem fogok semmilyen kifogást emelni, mert Isten így működik; nem vagyok köteles mindent elmagyarázni. Én csak azért jöttem, hogy a szavak munkáját végezzem, hogy dolgozzam és hagyjam, hogy ez a dráma a szavak irányításán keresztül lejátszódjon. Semmi másról nem kell beszélnem, és nem is tehetnék semmi mást. Mindent

elmagyaráztam, amit mondanom kell, nem érdekel, hogy mit gondoltok, és ez nem is számít Nekem. De mégis szeretném emlékeztetni benneteket, hogy Isten munkája nem olyan egyszerű, mint amilyennek azt ti elképzelitek. Minél kevésbé van összhangban az emberek elképzeléseivel, annál mélyebb a jelentősége; és minél inkább összhangban van az emberek elképzeléseivel, annál kevésbé értékes, annál inkább nélkülözi a valódi jelentőséget. Gondoljátok át alaposan ezeket a szavakat – ez minden, amit erről mondani fogok. A többit ti magatok is elemezhetitek önállóan. Én e nem fogom elmagyarázni.

Az emberek azt képzelik, hogy Isten bizonyos módon teszi a dolgokat, de vajon az elmúlt egy vagy több évben, amit Isten munkájáról láttunk és tapasztaltunk, valóban összhangban volt-e az emberi elképzelésekkel? A világ teremtésétől kezdve egészen mostanáig egyetlen ember sem volt képes felfogni Isten munkájának szakaszait vagy szabályait. Ha tudták volna, akkor miért van az, hogy azok a vallási vezetők nem értik meg, hogy Isten ma így működik? Miért van az, hogy olyan kevesen értik meg a mai valóságot? Ebből láthatjuk, hogy senki sem érti Isten munkáját. Az embereknek csak az Ő Lelkének útmutatása szerint kell cselekedniük; nem alkalmazhatnak csak úgy mereven szabályokat az Ő munkájára. Ha veszed Jézus képét és munkáját, és összehasonlítod Isten mai munkájával, az pont olyan, mint amikor a zsidók Jézust próbálják Jahvéval egyenlővé tenni. Nem veszítesz-e ezzel? Még Jézus sem tudta, hogy mi lesz Isten munkája az utolsó napokban; Ő csak annyit tudott, hogy amit be kell fejeznie, az a keresztre feszítettetés munkája. Akkor honnan tudhatták volna mások? Honnan tudhatták volna, hogy Isten milyen munkát fog végezni a jövőben? Hogyan tárhatta volna fel Isten a tervét az emberi lényeknek, akiket a Sátán megszállt? Hát nem ostobaság ez? Isten azt kéri, hogy ismerd és értsd meg az Ő akaratát. Nem azt kéri, hogy figyelembe vedd az Ő jövőbeli munkáját. Nekünk csak az Istenbe vetett hittel kell foglalkoznunk, az Ő útmutatásai szerint kell cselekednünk, pragmatikusnak kell lennünk a valós nehézségek kezelésében, és nem szabad megnehezítenünk Isten dolgát, vagy bajt okozni Neki. Azt kellene tennünk, amit tennünk kell; amíg Isten jelenlegi munkáján belül tudunk lenni, addig ez elég! Ilyen az az út, amelyen Én vezetek benneteket. Ha csak arra koncentrálnunk, hogy tovább haladjunk előre, Isten nem fog rosszul bánni egyikünkkel sem. Az elmúlt évben szerzett rendkívüli tapasztalataitok során rengeteg dologra tettetek szert; bízom benne, hogy ez nem fog olyan rosszul érinteni titeket. Az út, amelyen vezetek benneteket, az Én munkám és az Én küldetésem, és ezt Isten már régen elrendelte, úgy, hogy előre elrendeltetett, hogy ilyen messzire jussunk, egészen a mai napig. Hogy ezt megtehettük, az a mi nagy áldásunk, és bár nem volt sima az út, a barátságunk örökkévaló, és ez tovább lesz adva a korokon át. Legyen az ujjongás és nevetés, vagy szomorúság és könnyek, váljon mindez szép emlékké! Tisztában lehetek azzal, hogy a Munkám napjai meg vannak számlálva. Sok munkafeladatom van, és nem tudlak gyakran elkísérni titeket. Remélem, hogy meg tudtok érteni – mert eredeti barátságunk nem változott. Talán egy nap még egyszer megjelenek majd előttetek, és remélem, hogy nem nehezítitek meg a dolgomat. Elvégre Én más vagyok, mint ti. A

munkám miatt mindenfelé utazom, és nem csak hotelekben tétlenkedve élem az életemet. Függetlenül attól, hogy milyenek vagytok, Én csak teszem, amit tennem kell. Remélem, hogy a múltban megosztott dolgaink a barátságunk virágaivá válnak.

Elmondható, hogy ezt az utat Én nyitottam meg, és akár keserű, akár édes, Én mutattam az utat. Hogy eljutottunk idáig, az mind Isten kegyelmének köszönhető. Lehetnek néhányan, akik hálát adnak Nekem, és lehetnek olyanok, akik panaszkodnak Rám – de egyik sem számít. Én csak azt akarom látni, hogy amit ebben az embercsoportban el kell érni, az megvalósult. Ez olyasvalami, amit ünnepelni kellene. Ezért nem neheztelek azokra, akik panaszkodnak Rám; csak azt akarom, hogy a lehető leggyorsabban befejezzem a munkámat, hogy Isten szíve hamarosan nyugalomra leljen. Abban az időben nem fogok semmilyen nehéz terhet viselni, és Isten szívében nem lesznek aggodalmak. Hajlandóak vagytok javítani az együttműködéseinken? Nem lenne jobb, ha célunk az lenne, hogy jól végezzük Isten munkáját? Ebben az időszakban, méltán mondhatjuk, hogy számtalan nehézséget viseltünk el, és mindenféle örömet és bánatot megtapasztaltunk. Összességében mindegyikötök teljesítménye alapvetően megfelelt a követelménynek. Lehet, hogy a jövőben jobb munkát várnak majd el tőletek, de ne időzzetek el a Rólam szóló gondolatokon; csak tegyétek azt, amit tennetek kell. Amit tennem kell, az már majdnem megvan; remélem, hogy mindig hűségesekek maradtok, és nem fogtok nosztalgiázni a Munkámról. Tudnotok kell, hogy Én csak azért jöttem, hogy a munka egy szakaszát befejezzem, és semmiképpen sem azért, hogy Isten egész munkáját elvégezzem. Tisztában kell lennetek ezzel, és nem szabad, hogy más elképzelésitek legyenek ezzel kapcsolatban. Isten munkájának befejezéséhez még sok más eszközre van szükség; nem támaszkodhattok mindig Rám. Talán már rájöttetek, hogy Én csak azért jöttem, hogy a munkának egy részét elvégezzem, azt, amely nem Jahvét vagy Jézust képviseli; Isten munkája sok szakaszra oszlik, ezért nem szabad túl merevnek lennetek. Míg Én dolgozom, hallgatnotok kell Rám. Minden korszakban változik Isten munkája; nem mind ugyanabból a sablonból van kivágva, és nem minden alkalommal ugyanaz a régi nóta. És az Ő munkája minden szakaszban a korszaknak megfelelő, és azért változik, mert a korszak nem ugyanaz. És így, mivel te ebben a korban születted, neked Isten szavait kell enned és innod, és ezeket a szavakat kell olvasnod. Eljöhet a nap, amikor az Én munkám megváltozik, ebben az esetben tovább kell haladnotok, ahogyan azt tennetek kell; Isten munkája nem lehet rossz. Ne törődjete azzal, hogyan változik a külvilág; Isten nem tévedhet, és az Ő munkája nem lehet téves. Csupán arról van szó, hogy néha a régi munkája elmúlik, új munkája pedig elkezdődik. Ez azonban nem jelenti azt, hogy mivel az új munka eljött, a régi munka rossz. Ez egy tévhit! Isten munkájáról nem lehet azt mondani, hogy helyes vagy helytelen, csak azt, hogy korábbi vagy későbbi. Ez az emberek Istenbe vetett hitének útmutatója, és ezt nem szabad félvállról venni.

Milyen nézőpontja legyen a hívőknek?

Mit nyert az ember, amióta először hinni kezdett Istenben? Mit tudtál meg idáig Istenről? Mennyit változtál az Istenbe vetett hitednek köszönhetően? Ma már mindannyian tudjátok, hogy az ember Istenbe vetett hitének célja nem kizárólag a lélek üdvössége és a test jóléte, és nem is az, hogy gazdagabbá tegye az életét azáltal, hogy Istent szereti, és így tovább. Úgy áll a dolog, hogy ha a test jólétéért vagy pillanatnyi örömekért szereted Istent, akkor – még ha végül az Isten iránti szereteted a csúcsára is ért, és már semmi mást nem kérsz – ez a szeretet, amelyre törekszel, még mindig egy felhígított szeretet, és nincs Isten tetszésére. Akik arra használják az Isten iránti szeretetet, hogy egyhangú létüket gazdagítsák, és betöltsék szívük ürességét, azok olyan emberek, akik mohón vágnak egy könnyű életre, és nem olyanok, akik valóban arra törekszenek, hogy szeressék Istent. Ez a fajta szeretet erőltetett, nem más, mint a mentális beteljesülés hajszolása, és Istennek nincs rá szüksége. Milyen szeretet tehát a tiéd? Mi az, amiért szereted Istent? Mennyi igazi szeretet van most benned Isten iránt? A legtöbbetek szeretete olyan, mint a fent említett. Az efféle szeretet csak a status quo fenntartására elég, nem érhetünk el vele állandóságot, és gyökeret sem tud verni az emberben. Az efféle szeretet csak olyan, mint egy virág, amely kivirágzik és elszárad anélkül, hogy gyümölcsöt teremne. Más szóval, miután már szeretted Istent ilyen módon, ha nincs senki, aki vezessen az előtted álló úton, akkor össze fogsz omlani. Ha csak arra az időre tudod szeretni Istent, amíg éppen szereted, de azután az életed természete változatlan marad, akkor továbbra is képtelen leszel megszabadulni a sötétség befolyásának szemfedőjétől, továbbra is képtelen leszel kitörni a Sátán kötelékeiből és trükkjeiből. Isten nem nyerhet meg magának teljességgel senkit, aki ilyen; végül az ő szellemük, lelkük és testük még mindig a Sátánhoz fog tartozni. Ehhez nem férhet semmi kétség. Mindazok, akiket Isten nem nyerhet meg teljességgel, vissza fognak térni az eredeti helyükre, vagyis vissza a Sátánhoz, és le fognak kerülni a tűzzel és kénkövel égő tóba, hogy az Istentől jövő büntetésük következő lépését fogadják. Akiket Isten megnyert magának, azok azok, akik elhagyják a Sátánt, és kimenekednek a hatalma alól. Ők hivatalosan Isten országának népe közé vannak sorolva. Így válik valaki Isten országának tagjává. Hajlandó vagy ilyen emberré válni? Hajlandó vagy arra, hogy Isten megnyerjen magának? Hajlandó vagy kiszabadulni a Sátán hatalma alól és visszatérni Istenhez? Most a Sátánhoz tartozol, vagy Isten országának népe közé számláltatsz? Mindennek most már világosnak kellene lennie, és nem lehet szükség további magyarázatra.

A múltban sokan vad ambíciókkal és elképzelésekkel kutattak, saját reményeik miatt kerestek. Egy pillanatra tegyük most félre ezeket; ami most kulcsfontosságú, az az, hogy találjunk egy olyan gyakorlatot, amely által mindannyian képesek lesztek megfelelő állapotot fenntartani Isten előtt, és fokozatosan szabaddá válni a Sátán befolyásának béklyóitól, hogy Isten megnyerhessen titeket, és véghez vihessétek a földön mindazt,

amit Isten kér tőletek. Csakis így tudjátok beteljesíteni Isten szándékait. Sokan hisznek Istenben, mégsem tudják sem azt, hogy mit akar Isten, sem azt, hogy mit akar a Sátán. Zavart fejjel hisznek, egyszerűen csak sodródnak az árral; sosem volt rendes keresztény életük. Sőt mi több, sosem voltak rendes személyes kapcsolataik, még kevésbé rendes kapcsolatuk Istennel. Ebből láthatjuk, hogy az embernek rengeteg nehézsége és hiányossága van, továbbá sok más tényező van, amely megghiúsíthatja Isten akaratát. Ez elegendő annak bizonyítására, hogy az ember még nem jutott el az Istenben való hit helyes ösvényére, és nem lépett be az emberi élet valós megtapasztalásába. Mit jelent tehát az Istenben való hit helyes ösvényére lépni? A helyes ösvényre lépés azt jelenti, hogy mindenkor képes vagy elcsendesíteni szívedet Isten előtt, és valódi közösséget élvezni Istennel, fokozatosan megértve, hogy mi hiányzik az emberből, és lassanként mélyebben megismerni Istent. Ezáltal a szellemed minden nap új betekintést és új megvilágosodást nyer; egyre nő a sóvárgásod, törekszel belépni az igazságba, és minden nap új világosságot és új megértést hoz. Ezen az úton járva fokozatosan kitörsz a Sátán befolyása alól, és növekedés jön az életedbe. Az ilyen emberek ráléptek a helyes ösvényre. Értékelj ki a saját valós tapasztalataidat, és vizsgáld meg az utat, amelyet követtél a hitedben. Amikor ezeket összehasonlítod a fent leírtakkal, a helyes ösvényen találod-e magad? Mely dolgokban szabadultál ki a Sátán béklyóiból és a Sátán befolyása alól? Ha még nem léptél a helyes ösvényre, akkor a Sátánnal való kötelékeid még nem lettek elvágva. Ez esetben az Isten szeretésére irányuló törekvésed valódi, elkötelezett, tiszta szeretethez fog-e vezetni téged? Azt mondod, hogy az Isten iránti szereteted megingathatatlan és szívből jövő, mégsem váltál szabaddá a Sátán béklyóitól. Vajon nem bolonddó akarod-e tenni Istent? Ha olyan állapotba szeretnél eljutni, ahol az Isten iránti szereteted hamisítatlan, és szeretnéd, hogy Isten teljesen megnyerjen magának, és az Ő országának népe közé számláljanak, akkor először az Istenbe vetett hit helyes útjára kell lépned.

Isten munkájának lépéseiről

Kívülről úgy tűnik, hogy Isten jelenlegi munkájának lépései már befejeződtek, az ember pedig már megtapasztalta Isten szavainak ítéletét, fenyítését, csapását és finomítását, és a szolgálattevők próbatételeként keresztülment ilyen lépéseken, a fenyítés idejének finomításán, a halál próbatételén, az ellenpontok próbatételén, és Isten szeretésének idején. Annak ellenére, hogy az emberek minden egyes lépés során nagy nehézséget szenvednek el, mégis tudatlanok maradnak Isten akaratát illetően. Tekintsd például a szolgálattevők próbatételét: még mindig nem világos számukra, hogy mit nyertek, mit ismertek meg, és mi az a hatás, amelyet Isten kívánt elérni. Isten munkájának sebességét nézve úgy tűnik, hogy az ember teljesen képtelen lépést tartani a mai sebességgel. Látható, hogy Isten először munkájának e lépéseit fedi fel az

embernek, és hogy ahelyett, hogy bármely lépés során mindenáron elérjen egy, az ember számára elképzelhető szintet, inkább fényt vet egy dologra. Ahhoz, hogy Isten tökéletesíthesse valakit, hogy igazán meg tudja nyerni az illetőt, a fenti lépések mindegyikét végre kell hajtania. E munka elvégzésének célja az, hogy megmutassa, Istennek milyen lépéseket kell teljesítenie ahhoz, hogy egy embercsoportot tökéletesítsen. Tehát, kívülről nézve, Isten munkájának lépései befejeződtek – ám lényegében hivatalosan Ő csak most kezdte el az emberiség tökéletesítését. Az embereknek tisztán kell ezt látniuk: az Ő munkájának lépései azok, amik befejeződtek, de maga a munka még nem ért véget. Elképzeléseikben az emberek mégis úgy hiszik, hogy Isten munkájának lépései már mind fel lettek fedve az ember számára, és így nem lehet kétség afelől, hogy Isten munkája véget ért. Teljesen téves dolog így tekinteni a dolgokra. Isten munkája az ember elképzeléseivel ellentétesen folyik, és minden tekintetben visszavág az ilyen elképzeléseknek; Isten munkájának lépései különösen hadilábon állnak az ember elképzeléseivel. Mindez Isten bölcsességét szemlélteti. Látható, hogy az ember elképzelései minden alkalommal zavart keltenek, Isten pedig visszavág mindarra, amit az ember elképzel, ami a tényleges megtapasztalások során válik nyilvánvalóvá. Mindenki úgy véli, hogy Isten túl gyorsan dolgozik, és hogy Isten munkája véget ér mielőtt tudomást szereznének róla, mielőtt bármi megértést nyernek és miközben még mindig a zavartság állapotában vannak. Így van ez az Ő munkájának minden lépésénél. A legtöbben azt hiszik, hogy Isten játszadozik az emberekkel – de nem ez a munkájának célja. Az Ő munkamódszere egy elmélkedő módszer: először olyan, mint lóháton galoppozva egy gyors pillantást vetni a virágokra, majd belemenni a részletekbe, azután pedig teljesen kifinomítani e részleteket – ami váratlanul éri az embereket. Az emberek megpróbálják becsapni Istent, úgy gondolkodva, hogy ha csak addig megússzák, amíg elérnek egy bizonyos pontra, Isten elégedett lesz. A valóságban hogyan lehetne Isten elégedett azzal, hogy az ember a megúszással kísérletezik? Az optimális hatás eléréséhez Isten úgy dolgozik, hogy meglepi az embereket, lesújt, amíg még nem tudnak róla; ez nagyobb tudást ad nekik az Ő bölcsességéről, és nagyobb megértést az igazságosságáról, fenségéről és megsérthetetlen természetéről.

Isten ma hivatalosan elkezdte az ember tökéletesítését. Ahhoz, hogy tökéletessé váljon, az embernek át kell esnie az Ő szavainak kinyilatkoztatásán, ítéletén és fenyítésén, meg kell tapasztalnia az Ő szavainak próbatételeit és finomítását (ilyen a szolgálattevők próbatétele), és a halál próbatételét is ki kell állniuk. Ez azt jelenti, hogy Isten ítélete, fenyítése és próbatételei közepette azok képesek a szívük mélyéről dicsőíteni Istent és teljes mértékben engedelmeskedni Istennek és lemondani önmagukról, ily módon őszinte, osztatlan és tiszta szívvel szeretve Istent, akik igazán tartják magukat Isten akaratához; ilyen a tökéletes ember, és pontosan ezt a munkát szándékozik végezni Isten, és ezt a munkát fogja beteljesíteni. Az embereknek nem szabadna elhamarkodott következtetéseket levonniuk arról a módszerről, amellyel Isten munkálkodik. Csakis az életbe való belépésre kellene törekedniük. Ez sarkalatos. Ne

boncolgasd folyamatosan Isten munkamódszerét; ez csak akadályozni fogja a jövőbeni kilátásaidat. Mennyit láttál már Isten munkamódszeréből? Mennyire voltál engedelmes? Mennyit nyertél az Ő munkájának egyes módszereiből? Kész vagy rá, hogy Isten tökéletessé tegyen? Vágysz arra, hogy tökéletessé válj? Ezek mind olyan dolgok, amelyeket világosan meg kell értenetek, és amelyekbe be kell lépnetek.

A romlott ember képtelen Istent képviselni

Az ember mindig is a sötétség befolyásának leple alatt élt, a Sátán befolyásának rabságában, ahonnan képtelen kiszabadulni, a beállítottsága pedig, amit a Sátán átdolgozott, egyre romlottabbá válik. Elmondható, hogy az ember mindig is romlott sátáni természete szerint élt, és képtelen arra, hogy valóban szeresse Istent. Mivel ez így van, ha az ember szeretni akarja Istent, meg kell szabadulnia önelégültségétől, önhiúságától, gőgjétől, önteltségétől és hasonlóktól – mindattól, ami sátáni természetű. Mert ha nem, akkor szeretete tisztátalan szeretet, sátáni szeretet, amely egyáltalán nem kaphatja meg Isten jóváhagyását. Anélkül, hogy a Szentlélek közvetlenül tökéletesítené, kezelné, megtörné, megnyirbálná, fegyelmezné, megzabolázná és finomítaná, senki sem képes igazán szeretni Istent. Ha azt mondod, hogy a beállítottságod egy része Istent képviseli, és ezért vagy képes igazán szeretni Istent, akkor olyasvalaki vagy, akinek a szavai gőgösek, és oktalan is vagy. Az ilyen emberek az arkangyalok! Az ember veleszületett természete képtelen arra, hogy közvetlenül képviselje Istent; ösztönös természetét Isten tökéletesítése által le kell vetnie, és csak ezután – feltéve, hogy az ember törődik Isten akaratával, és teljesíti Isten szándékait, ráadásul aláveti magát a Szentlélek munkájának – hagyhatja jóvá Isten azt, amit az ember megél. Senki, aki testben él, nem képviselheti közvetlenül Istent, hacsak nem olyan ember, akit a Szentlélek felhasznál. Azonban még egy ilyen emberről sem lehet azt mondani, hogy beállítottsága, és az, amit megél, teljes mértékben Istent képviseli; csak azt lehet mondani, hogy amit megél, azt a Szentlélek irányítja. Az ilyen ember beállítottsága nem képviselheti Istent.

Bár az ember beállítottságát Isten határozta meg – ez megkérdőjelezhetetlen és pozitív dolognak tekinthető –, azt a Sátán megmunkálta, így az ember beállítottságának egésze a Sátán természete. Vannak, akik azt mondják, hogy Isten természete az, hogy egyenes legyen a cselekedeteiben, és hogy ez bennük is megnyilvánul, hogy az ő jellemük is ilyen, ezért azt mondják, hogy a beállítottságuk Istent képviseli. Miféle emberek ezek? A romlott sátáni természet képes Istent képviselni? Aki azt állítja, hogy az ő beállítottsága képviseli Istent, az káromolja Istent, és sérti a Szentlelket! A módszer, amely szerint a Szentlélek munkálkodik, azt mutatja, hogy Isten földi munkája kizárólag a hódítás munkája. Ekként az ember sok romlott sátáni hajlamát még meg kell tisztítani; amit az ember megél, az még mindig a Sátán képmása, az, amit az ember jónak hisz,

és ami az emberi test cselekedeteit képviseli; pontosabban a Sátánt képviseli, és egyáltalán nem képviselheti Istent. Még ha valaki már annyira szereti Istent, hogy mennyei életet élvezhet a Földön, képes olyan kijelentéseket tenni, mint: „Ó, Istenem! Nem tudlak eléggé szeretni Téged”, és eljutott a legfelsőbb szintre, akkor sem mondható, hogy megéli vagy képviseli Istent, mert az ember lényege nem hasonlít Istenéhez, és az ember soha nem tudja megélni Istent, még kevésbé képes Istenné válni. Csak az van összhangban azzal, amit Isten az embertől kér, amit a Szentlélek rendelt el az ember számára, hogy megéljen.

A Sátán minden tette és cselekedete az emberben nyilvánul meg. Ma az ember minden tette és cselekedete a Sátán kifejeződése, így hát nem képviselheti Istent. Az ember a Sátán megtestesülése, és az ember beállítottsága képtelen Isten természetét képviselni. Vannak jó jellemű emberek; meglehet, hogy Isten az ilyen emberek jellemén keresztül végez valamilyen munkát, és az általuk végzett munkát a Szentlélek irányítja. Mégis, a beállítottságuk képtelen Istent képviselni. Az a munka, amelyet Isten végez rajtuk, nem más, mint a bennük már létezővel végzett munka és annak kiterjesztése. Legyenek akár a múlt korok prófétái, akár azok, akiket Isten használ, senki sem tudja Őt közvetlenül képviselni. Az emberek csak a körülmények kényszere alatt jutnak el Isten szeretetéhez, és senki sem törekszik együttműködésre saját akaratából. Melyek a pozitív dolgok? Minden, ami közvetlenül Istentől származik, pozitív; az ember beállítottságát azonban a Sátán átdolgozta, és nem képviselheti Istent. Csak a megtestesült Isten szeretete, szenvedni akarása, igazságossága, engedelmissége, alázatossága és rejtőzködése képviseli közvetlenül Istent. Ez azért van, mert amikor Ő eljött, bűnös természet nélkül jött, és közvetlenül Istentől jött, anélkül, hogy a Sátán átdolgozta volna. Jézus csak a bűnös test hasonlatosságában létezik, és nem képviseli a bűnt; ezért az Ő cselekedetei, tettei és szavai egészen addig, amíg Ő a munkát a keresztre feszítéssel be nem végezte (beleértve keresztre feszítésének pillanatát is), mind közvetlenül Istent képviselik. Jézus példája elegendő annak bizonyítására, hogy akinek bűnös természete van, nem képviselheti Istent, és hogy az ember bűne a Sátánt képviseli. Ez azt jelenti, hogy a bűn nem képviseli Istent, és Isten büntelen. Még a Szentlélek által az emberben végzett munka is csak a Szentlélek által irányítottnak tekinthető, és nem mondható, hogy azt az ember Isten nevében teszi. Ami azonban az embert illeti, sem a bűne, sem a beállítottsága nem képviseli Istent. Ha megnézzük a Szentléleknek az emberen végzett munkáját a múlttól napjainkig, azt látjuk, hogy az ember csak azért rendelkezik azzal, amit megél, mert a Szentlélek munkálkodott rajta. Nagyon kevesen képesek megélni az igazságot, miután a Szentlélek foglalkozott velük és fegyelmezte őket. Ami azt jelenti, hogy csak a Szentlélek munkája van jelen; az ember részéről hiányzik az együttműködés. Most már világosan látod? Ha ez így van, hogyan fogsz mindent megtenni, hogy együttműködj Vele, és teljesítsd a kötelességed, amikor a Szentlélek munkálkodik?

A vallásos szolgálatot meg kell tisztítani

Mióta megkezdte munkáját szerte a világegyetemben, Isten sok embert eleve elrendelt, hogy Őt szolgálják, köztük mindenféle társadalmi helyzetből valókat. Az Ő célja az, hogy teljesítse akaratát, és munkáját a földön zavartalanul bevégezze; ez Isten célja az Ő szolgálók kiválasztásával. Mindenkinek, aki Istent szolgálja, meg kell értenie az Ő akaratát. Isten ezen munkája teszi az Ő bölcsességét és mindenhatóságát, valamint az Ő földi munkájának alapelveit egyértelműbbé az emberek számára. Isten valójában azért jött a földre, hogy a munkáját végezze, hogy kapcsolatba kerüljön az emberekkel, hogy azok világosabban érthessék az Ő tetteit. Ti, az emberek ezen csoportja ma szerencsések vagytok, hogy a cselekvő Istent szolgálhatjátok. Ez felbecsülhetetlen áldás számotokra – valójában Isten nevel titeket. Az Őt szolgálók kiválasztásakor Istennek mindig megvannak a saját alapelvei. Isten szolgálata semmi esetre sem azt jelenti – ahogyan az emberek képzelik –, hogy ez egyszerűen lelkesedés kérdése. Ma látjátok, hogy mindenki, aki Isten előtt szolgál, azért teszi, mert rendelkezik Isten útmutatásával és a Szentlélek munkájával, és mert olyan emberek, akik az igazságot követik. Ezek a minimumfeltételek mindazok számára, akik Istent szolgálják.

Istent szolgálni nem egyszerű feladat. Azok, akiknek romlott beállítottsága változatlan marad, soha nem szolgálhatják Istent. Ha a beállítottságodat Isten szavai még nem ítélték és fenýítették meg, a beállítottságod továbbra is a Sátánt képviseli, ami azt bizonyítja, hogy csak saját jószántadból szolgálod Istent, hogy a szolgálata alapja a sátáni természeted. A természetes jellemeddel és egyéni preferenciáid szerint szolgálod Istent. Mi több, mindig azt gondolod, hogy a dolgok, amiket tenni akarsz, azok, amelyek kedvesek Istennek, és amiket nem kívánsz megtenni, azok, amelyeket Isten megvet; teljes egészében saját preferenciáid szerint mýködsz. Lehet-e ezt Isten szolgálataának nevezni? Végül is a legkisebb változás sem történik az élettermészetedben; ehelyett a szolgálata még inkább makacssá tesz, ezáltal mélyre gyökereztetve romlott beállítottságodat, így olyan szabályok alakulnak ki benned Isten szolgálataát illetően, amelyek alapja elsősorban a saját jellemed és a saját beállítottságod szerinti szolgálataból származtatott tapasztalat. Ezek az ember tapasztalatai és leckéi. Ez az ember felfogása a világon való életről. Az efféle emberek a farizeusok és vallási tisztviselők közé sorolhatók. Ha sohasem ébrednek fel és térnek meg, biztosan hamis Krisztusokká és antikrisztusokká válnak, akik megtévesztik az embereket az utolsó napokban. A hamis Krisztusok és antikrisztusok, akikről szó volt, az ilyen emberek közül kerülnek majd ki. Ha azok, akik Istent szolgálják, saját jellemüket követik és saját akaratuk szerint cselekednek, a bármikori kiűzetést kockáztatják. Azok, akik Isten szolgálata során szerzett sokéves tapasztalatukat arra használják, hogy mások szívét megnyerjék, hogy tanítsák és irányítsák őket, és hogy felsőbbiséget élvezzenek – és akik sosem térnek meg, sosem vallják meg bűneiket, soha nem mondanak le a tisztség nyújtotta előnyökről – ezek az emberek szükségképp elbuknak Isten előtt. Ugyanolyanok,

mint Pál, kérkednek kiemelkedő rangjukkal, és fitogtatják képzettségüket. Az ilyen embereket Isten nem vezeti tökéletességre. Az ilyen szolgálat félbeszakítja Isten munkáját. Az emberek mindig a régihez ragaszkodnak. A múlt elképzeléseihez ragaszkodnak, mindenhez, ami a múltból való. Ez nagyban akadályozza szolgálatukat. Ha nem tudod levetni ezeket, egész életedet gátolni fogják. Isten nem fog dicsérni a legkevésbé sem, még akkor sem, ha lábadat töröd futás közben, vagy megszakadsz a munkában, még akkor sem, ha mártírhálalt halsz Isten szolgálatában. Épp ellenkezőleg: Azt fogja mondani, hogy gonosztevő vagy.

Mától kezdve Isten hivatalosan azokat fogja tökéletesíteni, akiknek nincsenek vallásos elképzeléseik, akik készséggel félreteszik régi énjüket, és akik őszintén engedelmeskednek neki. Ő azokat fogja tökéletesíteni, akik Isten szavait vágyják. Ezeknek az embereknek kellene kiállniuk és Istent szolgálniuk. Istenben végtelen bőség és határtalan bölcsesség lakozik. Csodálatos munkáját és becses szavait egyre nagyobb számú ember fogadja örömmel. Az a helyzet, hogy a vallási elképzelésekkel rendelkezők, a rangjukkal kérkedők és azok, akik képtelenek önmagukat félretenni, nehéznek találják ezeknek az új dolgoknak az elfogadását. A Szentléleknek nincs lehetősége ezeket az embereket tökéletesíteni. Ha valaki nem szánta el magát az engedelmességre és nem szomjazza Isten szavait, nincs módja elfogadni ezeket az új dolgokat; egyszerűen egyre lázadóbbá válik, egyre ravaszabbá, és végül tévúton találja magát. Ahogyan most végzi munkáját, Isten több olyan embert nevel ki, aki igazán szereti Őt, és el tudja fogadni az új világosságot, és teljességgel kiirtja a vallási tisztviselőket, akik rangjukkal kérkednek; egyetlenegy sem akar a változásnak makacsul ellenállók közül. Te is ezek közül való akarsz lenni? Saját preferenciáid szerint végzed szolgálatodat, vagy aszerint, amit Isten kíván? Olyasmi ez, amit magadnak kell tudnod. Vallási tisztviselő vagy, vagy Isten által tökéletessé tett újszülött kisdéd? Szolgálatod mekkora részét helyesli a Szentlélek? Mennyi az, amire Isten a fáradságot sem veszi, hogy emlékezzen? Mekkora változás történt az életedben a szolgálattal eltöltött éveid eredményeképp? Tisztában vagy mindezzel? Ha valóban hívő vagy, félresöpröd korábbi, régi vallási elképzeléseidet, és jobban, új módon fogod szolgálni Istent. Még nincs túl késő most felállni. A régi vallási elképzelésekkel az ember az egész életét eljátszhatja. A megszerzett tapasztalatok miatt az ember eltévelyedhet Istentől, és a maga módján teszi dolgait. Ha nem teszed félre az efféle dolgokat, botlaskővé válnak életed fejlődése előtt. Isten mindig tökéletesíti azokat, akik Őt szolgálják, és nem űzi el őket könnyelműen. Ha valóban elfogadod Isten szavainak ítéletét és fenyítését, ha félre tudod tenni régi vallási gyakorlataidat és szabályaidat, és nem használsz többé a régi vallási elképzeléseket Isten mai szavainak mérlegelésére, csak akkor van jövő számodra. Ha azonban továbbra is a régi dolgokhoz ragaszkodsz, ha továbbra is kincsként őröd őket, nincs rá mód, hogy megmenekülj. Isten nem veszi figyelembe az ilyen embereket. Ha valóban vágyod, hogy tökéletessé válj, el kell szánnod magad, hogy teljesen lemondasz mindenről, ami korábban volt. Még ha a korábban tett dolog helyes

volt is, még ha Isten munkája volt is, akkor is képesnek kell lenned félretenni és nem ragaszkodni hozzá. Még ha egyértelműen a Szentlélek munkája volt is, és közvetlenül a Szentlélek tette is, ma félre kell tenned. Nem szabad belé kapaszkodnod. Ez az, amit Isten kér. Mindennek meg kell újulnia. Isten az Ő munkájában és az Ő szavaiban nem hivatkozik a régi dolgokra, amelyek már elmúltak, nem kutakodik a régi évkönyvekben; Isten egy olyan Isten, aki mindig új és sohasem régi, és saját múltbéli szavaihoz sem ragaszkodik – ami azt mutatja, hogy Isten semmiféle szabályt nem követ. Tehát, ha te emberi lényként folyton a múlt dolgaihoz ragaszkodsz, ha nem vagy hajlandó elengedni azokat, és mereven, sablonosan alkalmazod őket, miközben Isten már nem a korábban használt eszközökkel dolgozik, akkor a te szavaid és tetteid talán nem bomlasztóak? Nem lettél-e Isten ellenségévé? Azt akarod, hogy az egész életed tönkremenjen és összeomoljon eme régi dolgok miatt? Ezek a régi dolgok olyasvalakivé tesznek, aki félbeszakítja Isten munkáját – ilyen ember akarsz lenni? Ha tényleg nem akarod ezt, gyorsan hagyd abba, amit csinálsz, és fordulj meg; kezd elölről. Isten nem fog emlékezni múltbéli szolgálatodra.

Istenben való hitedben engedelmeskedned kell Istennek

Miért hiszel Istenben? A legtöbb embert zavarba hozza ez a kérdés. Mindig két teljességgel különböző nézőpontból tekintenek a gyakorlati Istenre és a mennyei Istenre, ez pedig azt mutatja, hogy nem azért hisznek Istenben, hogy engedelmeskedjenek Neki, hanem hogy bizonyos előnyökre tegyenek szert, vagy hogy megmeneküljenek a szerencsétlenségek okozta szenvedéstől; csak ez esetben fognak valamelyest engedelmeskedni. Engedelmességük feltételes; saját személyes boldogulásukat szolgálja, és rájuk van kényszerítve. Tehát pontosan miért is hiszel Istenben? Ha pusztán személyes boldogulásod és sorsod érdekében, akkor jobb lenne, ha egyáltalán nem is hinnél. Az ilyesféle hit nem más, mint önbecsapás, önbátorítás és önimádat. Ha a hited alapjául nem az Istennek való engedelmesség szolgál, akkor végül büntetés lesz a részed, amiért szembefordulsz Vele. Mindazok, akik hitükben nem az Istennek való engedelmességet keresik, szembefordulnak Vele. Isten azt kéri az emberektől, hogy az igazságot keressék, hogy szomjazzák az Ő szavait, egyék és igyák az Ő szavait, és ültessék át azokat a gyakorlatba, hogy ily módon elérhessék az Istennek való engedelmességet. Ha ezek a valódi szándékaid, Isten biztosan felemel téged, és biztosan kegyes lesz irányodban. Ez kétségtelen és megváltoztathatatlan. Ha a szándékid nem az, hogy engedelmeskedj Istennek, és más céljaid vannak, akkor mindaz, amit mondasz és teszel – Isten előtti imáid, sőt, minden cselekedeted – ellentétes lesz az Ő akaratával. Lehet, hogy halk szavú és nyájas vagy, talán minden cselekedeted és megnyilvánulásod helyesnek látszik, és engedelmesnek tűnhetsz, de amikor az Istenben való hittel kapcsolatos szándékaid és nézeteid kerülnek elő, minden, amit teszel, Isten ellen való;

minden, amit teszel, gonosz. Az olyan emberek, akik engedelmesnek tűnnek, mint a juhok, de a szívük gonosz szándékokat rejteget, valójában báránybőrbe bújt farkasok. Ezek az emberek közvetlenül Istent sértik meg, és Isten egyikőjüket sem fogja megkímélni. A Szentlélek mindegyiküket le fogja leplezni, és mindenkinek megmutatja, hogy mindazokat, akik képmutatók, a Szentlélek minden bizonnyal megveti és elutasítja. Ne aggódj, Isten egytől egyig elszámol velük, és sorra elintézi mindegyiket.

Ha képtelen vagy elfogadni Istentől az új világosságot, és nem érted meg mindazt, amit Isten ma tesz, és nem keresed azt, vagy kételkedsz benne, ítélsz fölötte, vagy vizsgálgatod és elemezgeted, akkor eszed ágában sincs engedelmeskedni Istennek. Ha te még mindig a tegnapi fényét őrizgeted, amikor megjelenik az itt és most fénye, és szembefordulsz Isten új munkájával, akkor nem vagy egyéb, mint egy abszurd valaki – egy azok közül, akik szándékosan szembefordulnak Istennel. Az Istennek való engedelmisség kulcsa az új világosság megbecsülése, valamint az, hogy képesek legyünk azt elfogadni és gyakorolni. Csak ez a valódi engedelmisség. Akiből hiányzik az akarat, hogy vágyódjanak Isten után, azok képtelenek szándékosan alávetni magukat Neki, és a jelenlegi helyzetükkel való elégedettségük eredményeként csak szembefordulni tudnak Istennel. Ha az ember nem tud engedelmeskedni Istennek, az amiatt van, mert az tartja őt hatalmában, ami korábban történt. A korábban történt dolgok mindenféle eszméket és elképzeléseket adtak az embereknek Istentről, és az elméjükben ezekből alakult ki Isten képe. Tehát amiben hisznek, azok a saját eszméik, valamint a saját elképzeléseik mércéi. Ha a ma ténylegesen munkálkodó Istent a saját elképzelésed Istenségéhez méred, akkor a hited a Sátántól származik, és beszennyezik a saját érdekeid – Istennek nem kell ilyesfajta hit. Nem számít, milyen kiemelkedő képesítéssel rendelkeznek, nem számít, milyen elhivatottak – még hogyha erejüket egész életükben az Ő munkájának szentelték is, és feláldozták magukat, Isten akkor sem ismeri el az efféle hittal rendelkező embereket. Mindössze némi kegyet gyakorol feléjük, és megengedi, hogy élvezzék egy ideig. Az effajta emberek képtelenek az igazságot a gyakorlatba átültetni. A Szentlélek nem munkálkodik bennük, Isten pedig rendre kiveti majd őket. Legyenek fiatalok vagy idősek, az ellenállók és félbeszakítók azok, akik nem engedelmeskednek Istennek a hitükben, és helytelenek a szándékaik, és Isten mindannyiukat kétségtelenül ki fogja rekeszteni. Akikben nincs meg a legcsekélyebb engedelmisség sem Isten iránt, akik pusztán csak elismerik a nevét, és van némi fogalmuk Isten jóságáról és szeretetreméltóságáról, ugyanakkor nem tartanak lépést a Szentlélekkel, és nem engedelmeskednek a Szentlélek jelen munkájának és szavainak – az ilyen emberek Isten kegyelmében élnek, de Isten nem fogja megnyerni és tökéletessé tenni őket. Isten az engedelmisségük által teszi tökéletessé az embereket, azáltal, hogy eszik, isszák és élvezik Isten szavait, továbbá az életükben tapasztalt szenvedés és finomítás révén. Az emberek beállítottsága csak az ilyen hit révén tud megváltozni, és csak ekkor tehetnek szert Isten igaz ismeretére. Nem megelégedve azzal, hogy Isten kegyelmében élnek, tevékenyen kívánva és keresve az

igazságot, arra törekedve, hogy Isten megnyerje őket magának – ezt jelenti az Istennek való tudatos engedelmesség, és pontosan ez az a fajta hit, amelyet Ő akar. Azok az emberek, akik nem tesznek semmi egyebet, csak élvezik Isten kegyelmét, nem válhatnak tökéletessé és nem változhatnak meg; és engedelmességük, jámborságuk, szeretetük és türelmük csak felszínes. Akik csak élvezik Isten kegyelmét, nem ismerhetik Őt igazán, és még ha ismerik is Istent, a tudásuk felszínes, és olyanokat mondanak, hogy „Isten szereti az embert”, vagy „Isten könyörületes az emberrel”. Ez nem tükrözi az ember életét, és nem azt mutatja, hogy az emberek valóban ismernék Istent. Ha akkor, amikor Isten szavai finomítják az embereket, vagy amikor megpróbáltatásoknak teszi ki őket, az emberek képtelenek engedelmeskedni Istennek – és ha ehelyett kétkedni kezdenek és elbuknak –, akkor a legkevésbé sem engedelmesek. Számos szabály és korlátozás él bennük az Istenben való hittel kapcsolatban, régi tapasztalatok, amelyek a sokéves hit eredményei, vagy a Biblián alapuló különféle szabályok. Tudnak-e az ilyen emberek engedelmeskedni Istennek? Ezek az emberek tele vannak emberi dolgokkal – hogyan is tudnának engedelmeskedni Istennek? „Engedelmességük” tetszés szerinti – akar-e vajon Isten efféle engedelmességet? Ez nem Istennek való engedelmesség, hanem a szabályok betartása; önmaguk kielégítése és megnyugtatása. Ha azt mondod, hogy ez Isten iránti engedelmesség, nem követsz-e el istenkáromlást? Te egy egyiptomi fáraó vagy. Gonoszságot művelsz, és kifejezetten részt veszel az Istennel való szembefordulás munkájában – vajon ilyen szolgálatot vár tőled Isten? Legjobban teszed, ha igyekszel megtérni, és megpróbálsz némi öntudatosságra szert tenni. Ha ez nem sikerül, jobban teszed, ha hazamész; az inkább hasznodra válna, mint az Isten iránti állítólagos szolgálatod. Nem szakítanál félbe semmit, és nem okoznál zavart; tudnád a helyed, és jól élnél – nem lenne ez jobb? És nem lennél megbüntetve azért, mert szembeszegülsz Istennel.

Nagyon fontos, hogy normális kapcsolatot alakítsunk ki Istennel

Amikor az emberek hisznek Istenben, szeretik Őt és eleget tesznek neki, szívükkel megérintik Isten Lelkét, és ezáltal elnyerik elégedettségét, szívüket arra használják, hogy kapcsolatba kerüljenek Isten szavaival, és így az Ő Lelke megindítja őket. Ha egy normális lelki életet akarsz élni, és normális kapcsolatot kívánsz teremteni Istennel, akkor először át kell adnod Neki a szívedet. Csak miután elcsendesítetted a szívedet Előtte, és a teljes szívedet Belé töltötted, akkor válsz képessé arra, hogy fokozatosan egy normális lelki életet teremts. Ha az emberek Istenbe vetett hitükben nem adják Neki a szívüket, ha a szívük nincs Vele, és nem kezelik az Ő terhét sajátjukként, akkor nem tesznek mást, mint megcsalják Istent – a vallásos emberekre jellemző cselekedet, és ez nem fogja elnyerni Isten dicséretét. Isten semmit sem nyerhet az ilyen embertől; ők csak

Isten munkájának ellenpontjaként szolgálhatnak. Ezek az emberek olyanok, mint díszlet Isten házában – foglalják a helyet, és szemetek, s Isten nem veszi hasznukat. Nem csak arra nincs lehetőség, hogy a Szentlélek munkálkodjon bennük, a tökéletesítésükben sem rejlik semmi érték. Ez a fajta ember valóságos két lábon járó hulla. Semmi sincs bennük, amit a Szentlélek használhatna – a Sátán teljesen uralja és mélyen megrontotta őket. Isten ki fogja űzni ezeket az embereket. Amikor a Szentlélek ma használja az embereket, Ő nem csupán a kíváncsok részeikkel dolgozik a dolgok véghezviteléért – a nemkíváncsok részeit is tökéletesíti és átalakítja. Ha képes vagy a szívedet Istenbe tölteni és elcsendesíteni Előtte, akkor meglesz a lehetőséged és az alkalmasságod, hogy a Szentlélek használjon, és hogy megkapd az Ő megvilágosítását és megvilágítását. Sőt mi több, arra is lehetőséged nyílik, hogy a Szentlélek orvosolja a hiányosságaidat. Amikor a szívedet átadod Istennek, pozitívum, hogy mélyebb belépést tudsz nyerni, és az éleslátás magasabb szintjét érheted el. Ami a negatívumokat illeti, nagyobb tudásod lesz a hiányosságaidról és a hibáidról, és jobban sóvárogsz és jobban törekszel majd, hogy eleget tegyél Isten akaratának. Továbbá, nem leszel passzív, képes leszel aktívan belépni. Ez azt mutatja, hogy megfelelő személy vagy. Feltéve, hogy a szíved csendes tud maradni Isten előtt, az, hogy dicséretet kapsz-e a Szentlélektől vagy sem, és hogy Isten kedvére teszel-e vagy sem, döntően attól függ, hogy tevékenyen be tudsz-e lépni. Amikor a Szentlélek megvilágosítja az embereket és hasznukat veszi, sosem teszi negatívvá, hanem mindig tevékeny fejlődésre készíti őket. Amikor pedig így tesz, az embereknek továbbra is megvannak a gyengeségeik, ám nem szerintük élnek. Nem halogatják a fejlődést az életükben, és folyamatosan törekednek Isten akaratának megelégtetésére. Ez egy mérce. Ha ezt el tudod érni, az azt bizonyítja, hogy elnyerted a Szentlélek jelenlétét. Ha valaki állandóan negatív, és még a megvilágosodás elnyerését és önmaga megismerését követően is negatív és tétlen marad, s nem képes felállni, és Istennel munkálkodni, akkor csak Isten kegyelmét kapta meg, és a Szentlélek nincs vele. Negativitása azt jelenti, hogy a szíve nem fordult Isten felé, lelkét pedig nem indította meg Isten Lelke. Ezt mindenkinek meg kellene értenie.

Tapasztalatból látható, hogy elsődleges fontosságú, hogy az ember elcsendesítse a szívét Isten előtt. Ez az emberek lelki életét és az életükben elért haladást illető kérdésekhez kapcsolódik. Az igazságra és a beállítottságodban bekövetkező változásra való törekvésed csak akkor hozza meg gyümölcsét, ha a szíved csendes Isten előtt. Ez azért van, mert terhet hordozva járultál Eléje, mert mindig úgy érzed, hogy oly sok mindenben van hiányosságod, hogy sok igazság van, amit meg kell ismerned, hogy sok a valóság, amit meg kell tapasztalnod, és hogy figyelmet kellene tanúsítanod Isten akarata iránt. Ezek a dolgok folyamatosan a fejedben járnak, olyan érzés, mintha akkora erővel nyomnának lefelé, ami nem hagy lélegezni, ezért aztán nehéznek érzed a szíved (bár nem vagy negatív állapotban). Csak az ilyen ember alkalmas arra, hogy elfogadja Isten szavainak megvilágosítását, és hogy Isten Lelke megindítsa őt. A terhük miatt, mert nehéz a szívük, és mondhatni, az ár miatt, amit megfizettek, valamint az Isten előtt

elviselt szenvedés miatt kapják meg az Ő megvilágosítását és megvilágítását. Isten ugyanis senkit sem részesít különleges bánásmódban. Mindig igazságosan bánik az emberekkel, ám nem is ad az embereknek önkényesen vagy feltétel nélkül. Ez az Ő igazságos természetének egyik aspektusa. A való életben a legtöbb ember még nem érte el ezt a síkot. Legalábbis a szívük még nem fordult teljesen Isten felé, így még nem történt semmilyen nagy változás az életfelfogásukban. Ez azért van, mert csupán Isten kegyelmében élnek, és még nem nyerték el a Szentlélek munkáját. Ahhoz, hogy Isten hasznukat vegye, az embereknek az alábbi kritériumoknak kell megfelelniük: szívüknek Isten felé kell fordulnia, hordozniuk kell az Ő szavainak terhét, sóvárgó szívvel kell rendelkezniük, és meg kell legyen bennük az elszántság az igazság keresésére. Csak ezek az emberek kaphatják meg a Szentlélek munkáját, és nyerhetik el gyakran az Ő megvilágosítását és megvilágítását. Azok az emberek, akiket Isten használ, kívülről úgy tűnnek, mintha nélkülöznék az értelmet és a normális kapcsolatokat másokkal, ám megfontoltan beszélnek, illendő módon, és mindig képesek megőrizni szívük csendességét Isten előtt. Pontosan ez a fajta ember az, aki méltó arra, hogy a Szentlélek használja őt. Ezeknek az „értelem nélküli” embereknek, akikről Isten beszél, látszólag nincs normális kapcsolatuk másokkal, és nem törődnek a külső szeretettel vagy a kifelé irányuló gyakorlatokkal, amikor azonban szellemi dolgokról beszélgetnek, képesek megnyitni a szívüket, és önzetlenül ellátni másokat a megvilágosítással és a megvilágosodással, amelyet Isten előtti tényleges tapasztalataikból szereztek. Így fejezik ki szeretetüket Isten iránt, és tesznek eleget az Ő akaratának. Amikor mások rágalmazzák és gúnyolják őket, kitérnek a külső emberek, ügyek vagy dolgok befolyása elől, és csendesek maradnak Isten előtt. Úgy tűnik, hogy megvannak a saját egyedi meglátásaik. Függetlenül attól, hogy mások mit tesznek, az ő szívük sosem hagyja el Istent. Amikor mások csevegnek és nevetgélnek, szívük Isten előtt marad, az Ő szaván elmélkednek vagy csendesen imádkoznak a szívükben lakozó Istenhez, az Ő szándékait kutatva. Ezek az emberek nem tulajdonítanak jelentőséget annak, hogy normális emberi kapcsolatokat tartsanak fenn másokkal, és úgy tűnik, nincs az életre vonatkozó filozófiájuk. Élénknek, szeretetre méltónak és ártatlannak mutatkoznak, ugyanakkor egyfajta higgadtsággal is rendelkeznek. Ehhez hasonlatos az a fajta személy, akit Isten felhasznál. Az afféle dolgok, mint az életfilozófia vagy a „normális értelem” egyszerűen nem működnek az ilyen emberben. Ők teljes szívüket Isten ígéjébe töltötték, és úgy tűnik, hogy csak Isten van a szívükben. Ez az a „racionális gondolkodás nélküli” embertípus, akire Isten utal, és pontosan az ilyen embert használja Isten. Annak az ismertetőjele, akit Isten használ: mindegy mikor vagy hol, szíve mindig Isten előtt van, és nem számít, hogy mások mennyire züllöttek, vagy hogy más emberek mennyire engednek a vágynak és a testnek, ennek az embernek a szíve sosem hagyja el Istent, és ő nem követi a tömeget. Csak az efféle ember alkalmas Isten használatára, és csak az efféle embert tökéletesíti a Szentlélek. Ha képtelen vagy elérni ezt, akkor nem vagy alkalmas arra, hogy Isten megnyerjen vagy a Szentlélek tökéletesítsen.

Ha normális kapcsolatot akarsz kialakítani Istennel, a szívednek Felé kell fordulnia; ezt véve alapul másokkal is normális kapcsolatod lesz. Ha nincs normális kapcsolatod Istennel, tehetsz bármit, hogy a másokkal való kapcsolataidat fenntartsd, bármilyen szorgalmasan dolgozhatsz vagy bármennyi energiát beletehetsz, mindez csak egy emberi életfilozófiához tartozik majd. Emberi szemléleteken és emberi filozófiákon keresztül fogod óvni a pozíciódat az emberek között, és elérni dicséretüket, ahelyett, hogy normális emberi kapcsolatokat alakítanál ki Isten igéjének megfelelően. Ha nem az emberekkel való kapcsolataidra összpontosítasz, és ehelyett normális kapcsolatot tartasz fenn Istennel, ha hajlandó vagy a szívedet Istennek adni, és megtanulsz engedelmeskedni Neki, akkor az emberi kapcsolataid természetesen normálissá válnak. Ezután ezek a kapcsolatok nem a testre épülnek majd, hanem Isten szeretetének alapjára. Szinte nem is kerülsz testi kölcsönhatásba más emberekkel, hanem egy szellemi szinten lesz közösség és kölcsönös szeretet, vigasz és gondoskodás közöttetek. Mindez az Isten megelégtetését célzó vágy alapján történik – ezek a kapcsolatok nem emberi életfilozófiák révén maradnak fenn; természetesen formálódnak, amikor az ember terhet visel Istenért. Semmilyen mesterséges, emberi erőfeszítést nem igényelnek tőled, csupán Isten szavainak alapelvei szerint kell gyakorolnod. Hajlandó vagy figyelembe venni Isten akaratát? Hajlandó vagy olyan ember lenni, aki „racionális gondolkodás nélkül” áll Előtte? Hajlandó vagy teljességgel átadni a szívedet Istennek, és figyelmen kívül hagyni az emberek között elfoglalt helyedet? Mindazok közül, akikkel kapcsolatba kerülsz, kivel vagy a legjobb viszonyban? Kivel van a legrosszabb kapcsolatod? Normálisak a kapcsolataid az emberekkel? Mindenkit egyenlően kezelsz? A másokkal való kapcsolataidat az életfilozófiád szerint tartod fenn, vagy Isten szeretetének alapjára épülnek? Amikor az emberek nem adják át a szívüket Istennek, a lelkük lomhává, érzéketlenné és öntudatlanná válik. Az ilyen emberek sosem fogják megérteni Isten szavait, sosem lesz normális kapcsolatuk Istennel, és sosem fognak változást elérni a beállítottságukban. Az ember beállítottságának megváltoztatása az a folyamat, mely során a szívet teljességgel átadja Istennek, és megvilágosodást, illetve megvilágítást kap az Ő szavaiból. Isten munkája lehetővé teszi az emberek számára, hogy tevékenyen belépjenek, ahogyan arra is képessé teszi őket, hogy levessék negatív részeiket, miután tudomást szereztek róluk. Amikor a szívedet átadtad Istennek, minden alkalommal képes leszel érzékelni, hogy a lelked megindult egy kicsit, és Isten megvilágosításának és megvilágításának minden részét ismerni fogod. Ha kitartasz, fokozatosan rálépsz majd a Szentlélek általi tökéletesítés ösvényére. Minél csendesebb a szíved Isten előtt, annál érzékenyebbé és finomabbá lesz majd a lelked, annál inkább képes lesz érzékelni, ahogyan a Szentlélek mozgatja, és annál normálisabbá válik a kapcsolatod Istennel. A normális emberi kapcsolatok annak alapjára épülnek, hogy az ember Isten felé fordítja a szívet, nem pedig emberi igyekezetre. Ha valaki szívéből hiányzik Isten, akkor az ő kapcsolataik más emberekkel csupán testi viszonyok. Nem normálisak, kéjes élvezetek, és Isten utálja és megveti őket. Ha azt mondod, a lelked megindult, ám csak olyan

emberekkel vagy hajlandó közösséget vállalni, akiket kedvelsz és tisztelsz, és elfogult vagy azokkal szemben, illetve nem állsz szóba olyanokkal, akiket nem kedvelsz, amikor kérni jönnek tőled, az még inkább azt bizonyítja, hogy az érzelmek urálnak, és hogy egyáltalán nincs normális kapcsolatod Istennel. Azt mutatja, hogy megpróbálsz becsapni Istent, és elfedni a saját csúfságodat. Lehet, képes vagy megosztani valamennyit a tudásodból, ám ha a szándékaid helytelenek, akkor minden, amit teszel, csak emberi mérce szerint jó, és Isten nem fog dicsérni téged. Tetteidet a tested vezérli majd, nem pedig Isten terhe. Csak akkor vagy alkalmas Isten használatára, ha képes vagy elcsendesíteni a szívedet Előtte, és normális kölcsönhatásban vagy mindazokkal, akik szeretik Őt. Ha ezt meg tudod tenni, akkor függetlenül attól, hogy milyen kapcsolataid vannak másokkal, nem egy életfilozófiát játszol majd el, figyelmezni fogsz Isten terhére, és Előtte élsz majd. Hány ilyen ember van közöttetek? A másokkal való kapcsolataid tényleg normálisak? Milyen alapra épülnek? Hány életre vonatkozó filozófia lakozik benned? Elvetetted már őket? Ha a szíved nem tud teljességgel Isten felé fordulni, akkor nem Istentől való vagy – a Sátántól eredsz, végül a Sátánhoz térsz majd vissza, és nem érdekled meg, hogy Isten népének tagja légy. Ezeket a dolgokat alaposan meg kell vizsgálnod.

Egy normális lelki élet a helyes útra vezeti az embereket

Egy istenhívő ösvényének egyelőre csak nagyon csekély részét jártátok be, és még nem léptetek a helyes útra, így továbbra is messze vagytok attól, hogy megfeleljetek Isten mércéjének. Az érettségetek jelenleg nem elegendő ahhoz, hogy megfeleljetek az Ő igényeinek. Képességetek és romlott természetetek miatt mindig hanyagul bántok Isten munkájával; nem veszitek komolyan. Ez a legsúlyosabb hiányosságotok. Bizonyára senki sincs, aki meg tudná határozni az ösvényt, amelyen a Szentlélek jár; a többségetek nem érti és nem látja tisztán. Ráadásul a legtöbben közületek nem is törődnek ezzel a dologgal, még kevésbé veszitek komolyan. Ha így folytatjátok, tudatlanságban élve a Szentlélek munkáját illetően, akkor hiábavaló lesz az ösvény, amelyre istenhívőként tértek. Ez azért van, mert nem tesztek meg minden tőletek telhetőt, törekedvén, hogy megfeleljetek Isten akaratának, és mert nem működtek jól együtt Istennel. Nem arról van szó, hogy Isten nem munkálkodott rajtad, vagy hogy a Szentlélek nem indított meg. Arról van szó, hogy oly hanyag vagy, hogy nem veszed komolyan a Szentlélek munkáját. Azonnal fordítanod kell ezen a helyzeten, és azon az ösvényen járnod, amelyen a Szentlélek vezeti az embereket. Ez a mai nap fő témája. „Az ösvény, amelyen a Szentlélek vezet” a szellemi megvilágosodásra utal; Isten igéjének ismeretére; tisztánlátásra az előtted álló útról; arra, hogy képes legyél lépésről lépésre belépni az igazságba, és nagyobb tudást szerezz Istentről. Az ösvény, amelyen a Szentlélek vezeti az embereket, elsősorban az Isten szavának világosabb megértése

felé vezető út, amely eltérésektől és tévhitektől mentes, és azok, akik ezen járnak, egyenesen haladnak rajta. Ennek eléréséért Istennel összhangban kell munkálkodnotok, találnotok kell egy helyes utat a gyakorláshoz, és a Szentlélek vezette ösvényen kell járnotok. Ez együttműködéssel jár az ember részéről: nevezetesen, hogy mit kell tennetek ahhoz, hogy megfeleljetek Isten veletek szemben támasztott elvárásainak, és hogyan kell viselkednetek, hogy az istenhit helyes útjára lépjete.

A Szentlélek vezette ösvényre lépni bonyolultnak tűnhet, de sokkal egyszerűbbnek fogod találni, amikor a gyakorlás útja világos előtted. Az igazság az, hogy az emberek képesek mindarra, amit Isten kíván tőlük – nem arról van szó, hogy szamarat próbál ábécére tanítani. Isten minden helyzetben arra törekszik, hogy megoldja az emberek gondjait és eloszlassa aggályaikat. Mindannyiőtoknak meg kell értenie ezt: ne értsétek félre Istent. Az emberek Isten ígéje szerint vezettetnek azon az ösvényen, amelyen a Szentlélek jár. Mint már említettem, át kell adnotok a szíveteket Istennek. Ez előfeltétele annak, hogy azon az ösvényen járjatok, amelyen a Szentlélek vezet. Ezt kell tennetek ahhoz, hogy a helyes útra lépjete. Hogyan végzi valaki tudatosan azt a munkát, hogy Istennek adja a szívét? A mindennapi életetekben, amikor megtapasztaljátok Isten munkáját és imádkoztok Hozzá, hanyagul teszitek – munka közben imádkoztok Istenhez. Nevezhető ez annak, hogy Istennek adjátok a szíveteket? A háztartás ügyein vagy a testi dolgokon gondolkodtok; mindig bizonytalankodtok. Lehet ezt úgy tekinteni, hogy elcsendesítet a szíved Isten jelenlétében? Azért van ez, mert a szíved mindig külső ügyekre figyelmeztet, és képtelen visszatérni Isten elé. Ha azt szeretnéd, hogy a szíved igazán békében legyen Isten előtt, akkor el kell végezned a tudatos együttműködés munkáját. Nevezetesen, mindannyiőtoknak időt kell szakítania az áhítatra, egy olyan időt, amikor félreteszitek az embereket, eseményeket és dolgokat; lecsillapítjátok a szíveteket és elcsendesedtek Isten előtt. Mindenkinek személyes jegyzeteket kell vezetnie az áhítatról, feljegyeznie ismereteit Isten szaváról, és arról, hogyan indult meg a lelke, függetlenül attól, hogy ezek mélyek vagy felszínesek; mindenkinek tudatosan le kell csendesítenie a szívét Isten előtt. Ha naponta tudsz egy-két órát szentelni az igazi lelki életnek, az életed aznap gazdagabbnak fogod érezni, szíved pedig ragyogó és tiszta lesz. Ha mindennap megéled ezt a fajta lelki életet, a szíved egyre inkább képes lesz visszatérni Isten birtokába, a lelked egyre erősebbé válik, az állapotod folyamatosan javul, egyre inkább képes leszel a Szentlélek vezette ösvényen járni, és Isten egyre több áldást áraszt majd rád. A lelki életetek célja, hogy tudatosan elnyerjétek a Szentlélek jelenlétét. Nem arról van szó, hogy szabályokat kövessetek vagy vallásos szertartásokat végezzetek, hanem hogy valóban Istennel összhangban cselekedjete, valóban fegyelmezzétek a testeteket – ez az, amit az embernek tennie kellene, úgyhogy minden erőfeszítésetekkel ezen kell lennetek. Minél jobban együttműködsz és minél több erőfeszítést teszel, a szíved annál inkább képes lesz visszatérni Istenhez, és annál jobban el tudod majd csendesíteni a szívedet Előtte. Egy bizonyos ponton Isten teljes egészében megnyeri majd a szívedet. Senki sem tudja

majd megingatni vagy rabul ejteni a szívedet, és teljességgel Istenhez fogsz tartozni. Ha ezen az ösvényen jársz, Isten ígéje mindenkor kinyilatkoztatja majd magát neked, és mindenről megvilágosít, amit nem értesz – ezt mind elérheted az együttműködésed által. Ezért mondja mindig Isten, hogy „mindazokat, akik velem egyetértésben cselekednek, kétszeresen megjutalmazom”. Világosan kell látnotok ezt az ösvényt. Ha a helyes úton kívántok járni, minden tőletek telhetőt meg kell tennetek, hogy megelégtítsétek Istent. Minden tőletek telhetőt meg kell tennetek, hogy elérjete egy lelki életet. Lehet, hogy kezdetben nem érsz el nagy eredményeket ebben a törekvésben, ám nem szabad megengedned magadnak, hogy visszafejlődj vagy a negativitásba süllyedj – továbbra is szorgalmasan kell dolgoznod! Minél inkább lelki életet élsz, annál jobban lefoglalják majd a szívedet Isten szavai, mindig ezekkel a dolgokkal foglalkozik majd, mindig hordozva ezt a terhet. Ezt követően fedd fel legbensőbb igazságodat Istennek a lelki életeden keresztül; mondd el Neki, mit vagy hajlandó megtenni, miről gondolkodsz, hogyan érted és látod az Ő ígését. Ne tarts vissza semmit, egy kicsit sem! Gyakorold, hogy kimondd a szívedben rejlő szavakat, és felfedd valódi érzéseidet Istennek; ha a szívedben van, mindenképp mondd ki. Minél többet beszélsz így, annál inkább érezni fogod Isten szeretetreméltóságát, és Isten még erősebben vonzza majd Magához a szívedet. Amikor ez megtörténik, érezni fogod, hogy Isten mindenkinél kedvesebb neked. Soha nem pártolsz el Istentől, bármi történjék is. Ha napi rendszerességgel gyakorlod ezt a fajta lelki áhítatot, és nem feledkezel el róla, hanem nagy jelentőségű dologként kezeled az életedben, akkor Isten szava elfoglalja majd a szívedet. Ez jelenti azt, hogy megérint a Szentlélek. Olyan lesz, mintha a szíved mindig is Istené lett volna, mintha az, amit szeretsz, mindig a szívedben lenne. Ezt senki sem veheti el tőled. Amikor ez megtörténik, Isten valóban benned él majd, és helye lesz a szívedben.

Ígérek azoknak, akik tökéletessé váltak

Milyen úton teszi Isten tökéletessé az embert? Milyen területeket tartalmaz ez a folyamat? Hajlandó vagy arra, hogy Isten tökéletesítsen téged? Kész vagy-e elfogadni az ítéletét és a fenyítését? Mit tudsz ezekről a kérdésekről? Ha nincs említésre méltó ismereted, akkor ez annak a bizonyítéka, hogy még mindig nem ismered Isten munkáját, hogy a Szentlélek még egyáltalán nem világosított meg téged. Az ilyen embereket lehetetlen tökéletessé tenni. Csak egy kevés kegyelmet kapnak, amelyet rövid ideig élvezhetnek, és ez nem tart sokáig. Az embereket Isten nem teheti tökéletessé, ha csak az Ő kegyelmét élvezik. Vannak, akik megelégednek azzal, ha testükben békességet és élvezetet tapasztalnak, ha könnyű az életük, nem éri őket viszontagság vagy csapás, amikor az egész családjuk harmóniában él, viszály és veszekedés nélkül – talán még azt is hiszik, hogy ez Isten áldása. Valójában ez csupán Isten kegyelme. Nem elégedhettek meg pusztán azzal, hogy Isten kegyelmét élvezték. Az ilyen gondolkodás

teljesen lealacsonyodott. Még ha mindennap olvasod is Isten szavait, és mindennap imádkozol, a szellemed pedig nagy élvezetet érez, és kifejezetten békességben van, de ha végső soron semmit sem tudsz mondani az Istenről és az Ő munkájáról való ismeretetről, és semmit sem tapasztaltál meg, függetlenül attól, hogy mennyit ettél és ittál Isten szavából, ha csupán szellemi békességet és örömet érzel, és azt, hogy Isten szavának édessége semmihez sem fogható, mintha be sem tudnál telni vele, de közben nincs semmiféle gyakorlati tapasztalatod Isten szavairól, és teljesen hiányzik belőled szavainak valósága, akkor mi hasznod lehet abból, hogy ilyen hited van Istenben? Ha nem vagy képes megélni Isten ígéinek lényegét, akkor ezeknek a szavaknak az evése és ivása és az imáid nem több, mint vallásos hiedelem. Az ilyen embereket Isten nem tudja tökéletesíteni, és nem tudja megnyerni Magának. Azok az Isten által megnyert emberek, akik keresik az igazságot. Isten nem az ember testét nyeri meg, nem az emberhez tartozó dolgokat, hanem azt a benne lévő részt, amely Istenhez tartozik. Tehát, amikor Isten tökéletesíti az embereket, nem a testüket tökéletesíti, hanem a szívüket, így lehetővé téve, hogy Isten megnyerje a szívüket. Úgy is mondhatjuk, hogy amikor Isten tökéletesíti az embert, akkor lényegében Isten az ember szívét tökéletesíti, hogy ez a szív Istenhez fordulhasson, és szerethesse Őt.

Az ember teste halandó. Nincs értelme annak, hogy Isten megnyerje az ember testét, mert az ember teste elkerülhetetlenül romlandó, és nem képes befogadni az Ő örökségét vagy áldásait. Ha az ember testét nyerné meg, és csak az ember teste kerülne be ebbe az áramlatba, akkor, bár az ember névlegesen bele is kerülne ebbe az áramlatba, szíve akkor is a Sátáné lenne. Ebben a helyzetben az emberek nem csupán képtelenek lennének Isten megnyilvánulásaivá válni, hanem teherré is válnának Számára, és ezáltal értelmetlenné válna Isten kiválasztása az embereket illetően. Azok, akiket Isten tökéletesíteni akar, mind megkapják az Ő áldásait és örökségét. Azaz befogadják azt, ami Isten, és amivel Isten rendelkezik, és ez a benső tulajdonukká válik; Isten minden szava beléjük vésődik. Mindazt, ami Isten, képesek vagytok befogadni pontosan úgy, ahogy van, és ezáltal megélhetitek az igazságot. Ilyen az Isten által tökéletesített, az Isten által megnyert ember. Csak egy ilyen személy alkalmas arra, hogy átvegye az Istentől jövő áldásokat:

1. Megnyerni Isten teljes szeretetét.
2. Mindenben Isten akarata szerint cselekedni.
3. Elnyerni Isten vezetését, Isten világosságában élni, és megnyerni Isten megvilágosítását.
4. Megélni a földön azt a mintát, amit Isten szeret; igazán szeretni Istent, ahogyan Péter szerette, akit megfeszítettek Istenért, és aki méltó volt arra, hogy meghaljon Isten szeretetét viszonzva; rendelkezni ugyanazzal a dicsőséggel, mint Péter.
5. A földön mindenki szeretetét, tiszteletét és csodálatát élvezni.
6. Legyőzni a halál és az alvilág kötelékeinek minden formáját, nem adva lehetőséget a Sátánnak, hogy munkáját végezze, Isten birtokában lenni, friss és eleven szellemben élni, meg nem lankadva.

7. Mindig kimondhatatlan lelkesedést és izgalmat érezni az élet során, mintha láttad volna Isten dicsősége napjának az eljövételét.
8. Dicsőséget nyerni Istennel együtt, és olyan ábrázatot hordozni, amely Isten szeretett szentjeire hasonlít.
9. Azzá válni, amit Isten szeret a földön, vagyis Isten szeretett fiává.
10. Átváltozni és felemelkedni Istennel a harmadik égbe, túllépve a testen.

Isten csak azokat az embereket tökéletesíti és nyeri meg Magának, akik képesek örökölni Isten áldásait. Nyertél idáig bármit is? Milyen mértékben tett tökéletessé Isten? Isten nem véletlenszerűen tökéletesíti az embert; az Ő embert tökéletesítő munkája feltételekhez van kötve, és világos, látható eredményekkel jár. Nem úgy van, ahogy az ember képzelet, hogy amíg van hite Istben, addig Isten tökéletesítheti és megnyerheti őt, valamint megkaphatja a földön Isten áldásait és örökségét. Az ilyen dolgok rendkívül nehezek – nem beszélve az emberek formájának megváltoztatásáról. Jelenleg leginkább arra kellene törekednetek, hogy Isten mindenben tökéletesítsen benneteket; arra, hogy Isten tökéletesítsen benneteket minden ember, ügy és dolog által, amellyel szembesültök, hogy így még több vésődjön belétek abból, ami Isten. Először a földön kell megkapnotok Isten örökségét; csak akkor váltok jogosulttá arra, hogy több és nagyobb áldást örököljete Istentől. Mindezek olyan dolgok, amelyekre törekednetek kell, és amelyeket mindenekelőtt meg kell értenetek. Minél inkább törekedtek arra, hogy Isten mindenben tökéletesítsen benneteket, annál inkább képesek lesztek meglátni Isten kezét mindenben. Ennek következtében különböző nézőpontokból és különböző dolgokban aktívan igyekeztek majd bejutni Isten igéjének a lényegébe és belépni az Ő szavának valóságába. Nem elégedhettek meg pusztán azzal a passzív állapottal, hogy nem követtek el bűnt, vagy hogy nincsenek elképzeléseitek, nincs életfilozófiátok, sem pedig emberi akaratotok. Isten rengeteg módon tökéletesíti az embert; mindenben benne rejlik a tökéletesedés lehetősége, és Ő nemcsak pozitív, hanem negatív szempontból is képes tökéletesíteni téged, hogy nyereségedet bőségesebbé tegye. Minden egyes nap vannak lehetőségek arra, hogy tökéletesedjünk, és számos alkalom nyílik arra, hogy Isten megnyerjen minket. Miután ezt egy ideig így tapasztalod, nagy változáson mész keresztül, és magadtól megértesz sok mindent, amiről korábban nem volt tudomásod. Nem lesz szükséged arra, hogy mások tanítsanak, tudtodon kívül Isten fog megvilágosítani, hogy mindenben megvilágosodást nyerj, és részletesen megtapasztald mindezt. Isten bizonyos útba igazít majd, hogy ne téj el se balra, se jobbra, és így rálépsz az Isten által való tökéletesedés útjára.

Az Isten által való tökéletesedés nem korlátozódhat csupán az Isten szavának evése és ivása általi tökéletesedésre. Az ilyen tapasztalat túlságosan egyoldalú lenne, túl keveset tartalmazna, és egy nagyon szűk sávra korlátozná az embereket. Ezáltal az emberek nélkülöznék a számukra szükséges szellemi táplálék nagy részét. Ha szeretnétek, hogy Isten tökéletessé tegyen benneteket, akkor meg kell tanulnotok, hogyan szerezzetek tapasztalatot mindenben, és hogyan nyerjete megvilágosodást

mindenből, ami veletek történik. Akár jó, akár rossz legyen, a te hasznodra kell váljon, és nem válhatsz tőle negatívvá. Ettől függetlenül képesnek kell lenned arra, hogy a dolgokat Isten oldalán állva vedd fontolóra, és ne emberi nézőpontból elemezd vagy tanulmányozd azokat (ez elhajlást jelentene a tapasztalatodban). Ha így éled meg, akkor a szíved megtelik az életed terheivel. Folyamatosan Isten ábrázatának a fényében fogsz élni, nem fogsz könnyen elhajlani a gyakorlataidban. Az ilyen emberek előtt fényes jövő áll. Olyan sok lehetőség van arra, hogy Isten tökéletesítsen. Minden attól függ, hogy olyanok vagytok-e, akik valóban szeretik Istent, és elszántak vagytok-e arra, hogy Isten tökéletesítsen benneteket, hogy Isten megnyerjen benneteket, és hogy elfogadjátok áldásait és örökségét. Pusztán a szándék nem elegendő, sok tudással is rendelkeznetek kell, különben mindig el fogtok hajlani a gyakorlati életben. Isten hajlandó mindannyiótokat tökéletesíteni. Ma az a helyzet, hogy bár a legtöbb ember rég elfogadta Isten munkáját, arra szorítkoznak, hogy csupán sütkérezzenek Isten kegyelmében, és csak annyit hajlandók megengedni Istennek, hogy egy kis testi vigasztalásban részesítse őket, miközben nem hajlandóak több és magasabb kijelentést elfogadni. Ez azt mutatja, hogy az ember szíve még mindig folyamatosan kívül van. Bár az ember munkája, a szolgálata és Istent szerető szíve kevesebb tisztátalanságot hordoz, ami a benső lényegét és visszamaradott gondolkodását illeti, az ember továbbra is a test békességét és örömét keresi, nem törődve azzal, hogy milyen céljai és feltételei lehetnek annak, hogy Isten tökéletesíti az embert. Így a legtöbb ember élete még mindig közönséges és hanyatló. A legkisebb mértékben sem változott meg az életük; egyszerűen nem fontos számukra az Istenben való hit, olyan, mintha csak mások kedvéért hinnének, közömbösen végzik a dolgukat, csak boldoguljanak valahogy, sodródva egy céltalan létezésben. Kevesen vannak, akik mindenben képesek arra törekedni, hogy belemerüljenek Isten igéjébe, több és gazdagabb dolgokat nyerjenek, gazdagabbá válva már ma Isten házában, és Isten több áldását kapják meg. Ha arra törekszel, hogy Isten minden dologban tökéletesítsen téged, és képes vagy elfogadni azt, amit Isten megígért itt a földön, ha arra törekszel, hogy Isten minden dologban megvilágosítson, és nem hagyod, hogy veszendőbe menjenek az éveid, akkor ez az ideális út, amelyen aktívan elindulhatsz. Csak így válsz méltóvá és jogosulttá arra, hogy Isten tökéletesítsen. Valóban olyan személy vagy, aki arra törekszik, hogy tökéletesedjen Isten által? Valóban olyan személy vagy, aki mindenben őszinte? A szeretetnek ugyanaz a szelleme van benned Isten iránt, mint ami Péterben volt? Megvan benned az akarat, hogy úgy szeresd Istent, ahogy Jézus szerette? Már sok éve hiszel Jézusban; látod-e, hogy Jézus hogyan szerette Istent? Valóban Jézus az, akiben hiszel? Hiszel a ma gyakorlati Istenében; láttad-e, hogy a gyakorlati Isten a testben hogyan szereti Istent, aki a mennyben van? Hiszel az Úr Jézus Krisztusban; ez azért van, mert Jézus megfeszítése az emberiség megváltásáért és az Általa véghezvitt csodák általánosan elfogadott tények. Az ember hite nem Jézus Krisztus ismeretéből és igazi megértéséből fakad. Te csak Jézus nevében hiszel, de nem hiszel az Ő Lelkében, mert egyáltalán nem figyelsz arra, hogy

Jézus hogyan szerette Istent. Túlságosan naiv a hited Istenben. Annak ellenére, hogy sok éve hiszel már Jézusban, nem tudod, hogyan kell szeretni Istent. Nem vagy ezért a világ legnagyobb bolondja? Ez annak bizonyítéka, hogy évek óta hiába eszed az Úr Jézus Krisztus táplálékát. Nemcsak én viszolygok az ilyen emberektől, hanem úgy hiszem, hogy az Úr Jézus Krisztus – akit te imádsz – szintén viszolyog tőlük. Hogyan lehet tökéletesíteni az ilyen embereket? Nem pirulsz el zavarodban? Nem szégyenkezel? Még mindig van merszed szembenézni az Uraddal, Jézus Krisztussal? Mindannyian értitek a jelentését annak, amit mondtam?

A gonosz biztosan elnyeri büntetését

Nézzetek magatokba, hogy meglássátok, hogy mindenben, amit tesztek, az igazlelkűséget gyakoroljátok-e, és minden cselekedetetek figyel-e Isten: Ez az az alapelv, amely szerint az Istenben hívők az ügyeiket intézik. Igaznak fognak benneteket nevezni, mert képesek vagytok megelégtetni Istent, és mert elfogadjátok Isten gondoskodását és védelmét. Isten szemében mindazok, akik elfogadják Isten gondoskodását, védelmét és tökéletességét, és akiket Ő megnyer magának, igazak, Ő pedig mindannyiukat értékesnek tekinti. Minél inkább elfogadjátok Isten jelenlegi szavait, annál inkább képesek lesztek befogadni és megérteni Isten akaratát, és ezért annál inkább képesek lesztek Isten szavait megélni és az Ő elvárásainak megfelelni. Ez Isten megbízatása számotokra, és ez az, amire mindannyiőtoknak képesnek kell lennetek. Ha a saját fogalmaitokat használjátok Isten megmérésére és körülhatárolására, mintha Isten egy változatlan agyagszobor lenne, és Istent teljesen beszorítjátok a Biblia paraméterei közé, és tevékenységi körét lekorlátozzátok, akkor ez azt bizonyítja, hogy megbélyegeztétek Istent. Mivel a zsidók az Ószövetség korában Istent egy változatlan formájú bálványként tekintették, amelyet a szívükben tartottak, mintha Istent csak Messiásnak lehetne nevezni, és csak az lehetne Isten, akit Messiásnak hívnak, és mivel az ember úgy szolgálta és imádta Istent, mintha Ő egy (élettelen) agyagszobor lenne, ezért az akkori Jézust keresztre szegezték, halálbüntetést szabva ki Rá – a büntetlen Jézust így halálra ítélték. Isten ártatlan volt minden bűntettben, az ember mégsem könyörült meg rajta, és ragaszkodott ahhoz, hogy halálra ítélje Őt, így Jézust keresztre feszítették. Az ember mindig azt hiszi, hogy Isten változatlan, és egyetlen könyv, a Biblia alapján határozza meg Őt, mintha az ember tökéletesen értené Isten irányítását, mintha az ember a kezében tartaná mindazt, amit Isten tesz. Az emberek a végletekig abszurdak, a végletekig arrogánsak, és hajlanak a túlzásokra. Bármilyen nagy is az Istenről való tudásod, én akkor is azt mondom, hogy nem ismered Istent, hogy te vagy az, aki a legjobban szembeszállsz Istennel, és elítélted Istent, mert teljesen képtelen vagy arra, hogy engedelmeskedj Isten művének, és az Isten általi tökéletessé válás útján járj. Miért nem elégedett soha Isten az ember tetteivel? Mert az ember nem ismeri Istent,

mert túl sok képze van, és az Istenről alkotott ismeretei semmilyen szempontból nem egyeznek a valósággal, helyette monoton módon, változatlanul ugyanazt a témát ismétlik, és minden helyzetben ugyanazt a megközelítést alkalmazzák. És így, miután ma eljött a földre, Istent az ember újra keresztre szegezi. Kegyetlen emberiség! Az összejátszás és az intrika, az egymástól való elragadás és megkaparintás, a hajsza a hírnévért és vagyonért, a kölcsönös mészárlás – mikor lesz ennek valaha is vége? Annak ellenére, hogy Isten több százezer szót szőtt, senki sem tért még észhez. Az emberek a családjuk, fiaik és lányaik, karrierjük, jövőbeli kilátásaik, pozíciójuk, hiúságuk és pénzük, ételük, ruházatuk és testük kedvéért cselekszenek. De vajon van-e valaki, akinek a cselekedetei valóban Istent szolgálják? Még azok között is, akik Istent cselekszenek, csak kevesen vannak, akik ismerik Istent. Hányan vannak, akik nem a saját érdekükből cselekszenek? Hányan vannak, akik nem nyomnak el vagy közösítenek ki másokat azért, hogy megvédjék saját pozíciójukat? Így hát Istent számtalanszor erővel halálra ítélték, és számtalan barbár bíró elítélte Istent, és újra keresztre szegezték Őt. Hányan nevezhetők igaznak, mert valóban Isten kedvére cselekszenek?

Vajon olyan könnyű tökéletessé válni Isten előtt szent vagy igaz emberként? Igaz a kijelentés, miszerint „nincsenek igazak ezen a földön, az igazak nem ezen a világon vannak”. Amikor Isten elé járultok, fontoljátok meg, hogy mit viseltek, gondoljátok meg minden szavakat és cselekedeteket, minden gondolatokat és elképzeléseket, sőt még az álmaitokat is, amelyeket minden nap megálmodtok – ezek mind a saját érdeketeket szolgálják. Hát nem ez a dolgok valódi állása? Az „igazlelkűség” nem azt jelenti, hogy alamizsnát adsz másoknak, nem azt jelenti, hogy szereted felebarátodat, mint önmagadat, és nem azt jelenti, hogy tartózkodsz a veszekedéstől és a vitáktól, a rablástól és a lopástól. Az igazlelkűség azt jelenti, hogy Isten megbízatását kötelelességednek tekinted, az Isten elrendeléseinek és intézkedéseinek való engedelmisséget pedig mennyei hivatásodnak, függetlenül időtől és helytől, ahogyan mindezt az Úr Jézus is tette. Erről az igazlelkűségről beszélt Isten. Azért lehet Lót igaznak nevezni, mert megmentette az Isten által küldött két angyalt, nem tekintve saját hasznát és veszteségét; csak azt lehet mondani, hogy amit akkor tett, az igaznak nevezhető, de őt nem lehet igaz embernek nevezni. Csak azért adta oda két lányát az angyalokért cserébe, mert Lót meglátta Istent, de nem minden múltbeli viselkedése képviselte az igazlelkűséget. Ezért mondom, hogy „nincsenek igazak ezen a földön”. Még azok közül sem nevezhető igaznak senki, akik a gyógyulás folyamatában vannak. Bármilyen jók is a tetteid, bármennyire is úgy tűnik, hogy dicsőíted Isten nevét, nem ütsz és nem átkozol másokat, nem rabolsz és nem fosztasz ki másokat, mégsem vagy igaznak nevezhető, mert minderre bármely normális ember képes. Most az a kulcsfontosságú, hogy nem ismered Istent. Csak azt lehet elmondani, hogy jelenleg rendelkezél némi normális emberi mivolttal, de nem rendelkezél az Isten által említett igazlelkűség semmilyen elemével, és így semmi, amit teszel, nem képes bizonyítani, hogy ismered Istent.

Korábban, amikor Isten a mennyben volt, az ember Istennel szemben csalárd módon viselkedett. Ma Isten már az emberek között van – senki sem tudja, hány éve –, de az ember még mindig csak úgy tesz, mintha, és megpróbálja becsapni Őt. Vajon nem túlságosan elmaradott az ember gondolkodása? Júdással is így volt ez: mielőtt Jézus eljött, Júdás hazugságokat mondott, hogy megtévessze fivéreit és nővéreit, és még Jézus eljövetele után sem változott meg; a legkevésbé sem ismerte Jézust, és végül elárulta Jézust. Nem azért volt ez, mert nem ismerte Istent? Ha ma még mindig nem ismeritek Istent, akkor lehetséges, hogy újabb Júdásokká váltok, és ennek nyomán újra lejátszódna Jézus keresztre feszítésének tragédiája, mint a Kegyelem Korában, kétezer évvel ezelőtt. Nem hiszitek ezt el? Ez tény! Jelenleg az emberek többsége hasonló helyzetben van – lehet, hogy ezt egy kicsit túl korán mondom –, és ezek az emberek mind Júdás szerepét játsszák. Nem ostobaságokat beszélek, hanem tények alapján szólok – és nincs más lehetőség, mint az, hogy erről meggyőződj. Bár sokan az alázatosság látszatát keltik, a szívükben nincs más, mint egy holt vízzel teli pocsolya, egy bűzölgő vizesárok. Jelenleg túl sok ilyen van az egyházban, és ti azt hiszitek, hogy én erről egyáltalán nem tudok. Ma az Én Szellemem dönt helyettem, és tanúságot tesz Rólam. Azt hiszed, hogy Én nem tudok semmit? Azt hiszitek, hogy semmit sem értek a ti szívetekben lévő fondorlatos gondolatokból, azokból a dolgokból, amelyeket a szívetekben őriztek? Ilyen könnyű lenne Istenen felülkerekedni? Azt hiszed, hogy úgy bánhatsz Vele, ahogy akarsz? A múltban aggódtam, nehogy korlátozva legyetek, ezért folyamatosan szabadságot adtam nektek, de az ember nem jött rá, hogy jó vagyok hozzá, és amikor egy centit adtam, egy métert vett el. Kérdezzetek körbe magatok között: szinte soha senkivel nem foglalkoztam, és szinte soha senkit nem dorgáltam meg könnyedén – mégis nagyon is tisztában vagyok az ember indítékaival és elképzeléseivel. Szerinted maga Isten, akiről Isten bizonyágot tesz, bolond? Ez esetben azt mondom, hogy te túl vak vagy! Nem foglak leleplezni téged, de lássuk, mennyire romlottá tudsz válni! Lássuk, hogy a te okos kis fortélyaid meg tudnak-e menteni téged, vagy az, hogy a legjobb tudásod szerint próbálsz Istent szeretni, meg tud-e menteni téged. Ma nem foglak elítélni téged; várjuk meg Isten idejét, hogy lássuk, hogyan áll bosszút rajtad. Most nincs időm üres fecsegesre veled, és nem vagyok hajlandó késleltetni nagyobb művemet kizárólag a te kedvedért. Egy ilyen féreg, mint te, nem méltó rá, hogy Isten időt szánjon arra, hogy foglalkozzon vele – ezért hadd lássuk, mennyire tudsz lezúllni. A hozzád hasonló emberek legkevésbé sem törekszenek Isten megismerésére, és a legkevésbé sincs bennük istenszerető szív, mégis azt kívánják, hogy Isten igaznak nevezze őket – nem mókás ez? Mivel az emberek kis része valóban őszinte, én csak arra fogok összpontosítani, hogy továbbra is életet adjak az embernek. Csak azt fogom elvégezni, amit ma el kell végeznem, de a jövőben minden egyes emberre megtorlást fogok hozni aszerint, amit tettek. Mindent elmondtam, amit el kell mondanom, mert pontosan ez az a munka, amit én végzek. Csak azt teszem, amit meg kell tennem, és nem teszem meg azt, amit nem kell. Mindazonáltal remélem, hogy több

időt szántok elmélkedésre: pontosan mennyi igaz abból, amit Istenről tudsz? Olyan vagy, aki ismét keresztre szegezte Istent? Az utolsó szavaim ezek: Jaj azoknak, akik Istent keresztre feszítik.

Hogyan lépünk be egy normális állapotba?

Minél inkább elfogadják az emberek Isten szavait, annál jobban megvilágosodnak, és annál jobban éheznek és szomjaznak az Isten megismerésére való törekvésükben. Csak azok, akik elfogadják Isten szavait, képesek gazdagabb és mélyebb élményekre, és ők az egyetlenek, akiknek az élete tovább növekedhet, mint a szezámvirág. Mindenkinek, aki az életre törekszik, ezt főállású munkaként kell kezelnie; éreznie kell, hogy „Isten nélkül nem tudok élni; Isten nélkül semmit sem tudok megvalósítani; Isten nélkül minden üres”. Így arra az elhatározásra is el kell jutniuk, hogy „a Szentlélek jelenléte nélkül semmit sem teszek, és ha Isten ígéinek olvasása nem hat, akkor közömbös vagyok, hogy bármit is tegyek”. Ne legyetek elnézőek magatokkal. Az élettapasztalatok az Isten általi megvilágosodásból és útmutatásból származnak, és ezek a szubjektív erőfeszítéseitek kikristályosodásai. A következőt kell megkövetelnetek magatoktól: „Amikor az élettapasztalatról van szó, nem adhatok magamnak szabad utat.”

Néha, amikor rendkívüli körülmények között vagy, elveszíted Isten jelenlétét, és képtelen leszel érezni Istent, amikor imádkozol. Normális, ha ilyenkor félelmet érzünk. Azonnal el kell kezdened a keresést. Ha nem teszed, akkor Isten távol lesz tőled, és nélkülözni fogod a Szentlélek jelenlétét – sőt, a Szentlélek munkáját is – egy napra, két napra, akár egy vagy két hónapra is. Ezekben a helyzetekben hihetetlenül érzéketlenné válsz, és ismét a Sátán fogságába kerülsz, olyannyira, hogy képes vagy mindenféle cselekedet elkövetésére. A vagyon után sóvárogsz, becsapod a testvéreidre, filmeket és videókat nézel, mahjongozol, sőt dohányzol és iszol fegyelmetlenül. A szíved messze elkóborolt Istentől, titokban a saját utadat jártad, és önkényesen ítélkeztél Isten munkája felett. Egyes esetekben az emberek olyan mélyre süllyednek, hogy nem érznek szégyent vagy zavart a szexuális jellegű bűnök elkövetése miatt. Az ilyen embert elhagyta a Szentlélek; valójában a Szentlélek munkája már régóta hiányzik az ilyen emberből. Az ember csak azt látja, hogy egyre mélyebbre süllyednek a romlásba, ahogy a gonosz kezei egyre messzebbre nyúlnak. Végül megtagadják ennek az útnak a létezését, és a Sátán fogságába esnek, amint vétkeznek. Ha felfedezed, hogy csak a Szentlélek jelenléte van meg benned, de hiányzik a Szentlélek munkája, akkor már veszélyes helyzetben vagy. Amikor még a Szentlélek jelenlétét sem érzed, akkor a halál küszöbén állsz. Ha nem térsz meg, akkor teljesen visszatérsz a Sátánhoz, és azok között leszel, akiket kiűznek. Tehát, amikor felfedezed, hogy olyan állapotban vagy, ahol csak a Szentlélek jelenléte van (nem vétkezel, kordában tartod magad, és nem teszel semmit, amivel nyíltan ellenállsz Istennek), de hiányzik belőled a Szentlélek munkája

(nem indít meg, amikor imádkozol, nem nyersz nyilvánvaló megvilágosodást vagy megvilágítást, amikor Isten szavait eszed és iszod, közömbös vagy Isten szavainak evése és ivása iránt, soha nincs növekedés az életedben, és már régóta nélkülözöd a nagy megvilágítást) – ilyenkor óvatosabbnak kell lenned. Nem szabad elnézőnek lenned magaddal, nem szabad tovább szabadjára engedned a saját jelleted. A Szentlélek jelenléte bármikor eltűnhet. Ezért olyan veszélyes egy ilyen helyzet. Ha ilyen állapotban találsz magad, próbáld mielőbb megfordítani a dolgokat. Először is, mondj egy bűnbánati imát, és kérd Istent, hogy terjessze ki még egyszer kegyelmét rád. Imádkozz komolyabban, és csendesítsd el a szívedet, hogy többet ehess és ihass Isten szavaiból. Ezen alapokra építve több időt kell imádsággal töltened; meg kell dupláznod erőfeszítéseidet az éneklésben, imádkozásban, Isten szavainak evésében és ivásában, valamint a kötelességed teljesítésében. Amikor a leggyengébb formában vagy, a szívedet a legkönnyebben szállja meg a Sátán. Amikor ez megtörténik, a szíved elszakad Istentől, és visszatér a Sátánhoz, aminek következtében a Szentlélek jelenléte nélkül maradsz. Ilyenkor kétszeresen nehéz visszanyerni a Szentlélek munkáját. Jobb, ha addig keresed a Szentlélek munkáját, amíg Ő még veled van, ami lehetővé teszi, hogy Isten még több megvilágosodást adjon neked, és ne kelljen elhagynia téged. Imádkozni, himnuszokat énekelni, ellátni a feladatodat, enni és inni Isten szavait – mindez azért történik, hogy a Sátánnak ne legyen lehetősége a munkáját végezni, és hogy a Szentlélek munkálkodhasson benned. Ha nem nyered így vissza a Szentlélek munkáját, ha egyszerűen csak vársz, akkor nem lesz könnyű visszanyerni a Szentlélek munkáját, ha már elvesztetted a Szentlélek jelenlétét, kivéve, ha a Szentlélek különösen megmozdított, vagy különösen megvilágított és megvilágosított téged. Még így sem elég egy-két nap, hogy az állapotod helyreálljon; néha akár hat hónap is eltelhet mindenféle felépülés nélkül. Mindez azért van, mert az emberek túlságosan elnézőek önmagukkal szemben, képtelenek a dolgokat normális módon megtapasztalni, és így a Szentlélek elhagyja őket. Még ha vissza is nyered a Szentlélek munkáját, még akkor sem biztos, hogy Isten jelenlegi munkája teljesen világos számodra, mert messze lemaradtál az élettapasztalatodban, mintha tízezer mérfölddel maradtál volna le. Nem egy szörnyű dolog ez? Az ilyen embereknek azonban azt mondom, hogy most még nem késő megtérni, de van egy feltétel: Keményebben kell dolgoznod, és nem szabad belemerülnöd a lustaságba. Ha mások egy nap ötször imádkoznak, neked tízszer kell imádkoznod; ha mások naponta két órán át eszik és isszák Isten szavait, neked négy vagy hat órán át kell ezt tenned; és ha mások két órán át hallgatnak énekeket, neked legalább egy fél napon át kell hallgatnod. Légy gyakran békében Isten előtt, és gondold Isten szeretetére, amíg meg nem hatódsz, a szíved vissza nem tér Istenhez, és többé nem merészsél eltávolodni Istentől – csak akkor fog gyümölcsöt hozni a gyakorlásod; csak akkor leszel képes visszanyerni korábbi, normális állapotodat.

Vannak, akik nagy lelkesedéssel vágnak bele a törekvéseikbe, mégsem sikerül a helyes útra lépniük. Ez azért van, mert túlságosan figyelmetlenek és nem fordítanak

figyelmet a szellemi dolgokra. Fogalmuk sincs arról, hogyan tapasztalják meg Isten szavait, és nem tudják, mi a Szentlélek munkája és jelenléte. Az ilyen emberek lelkesek, de ostobák; nem törekszenek az életre. Ez azért van, mert a legcsekélyebb ismeretted sincs a Lélekről, semmit sem tudsz a Szentlélek folyamatos munkájában való fejlődésről, és nem ismered a saját lelkedben lévő állapotot. Vajon az ilyen emberek hite nem ostoba hit-e? Az ilyen emberek törekvése végső soron nem vezet semmire. Az életben való növekedés elérésének kulcsa az Istenbe vetett hitben az, hogy tudod, milyen munkát végez Isten a tapasztalatodban, megpillantod Isten szeretetreméltóságát, és megérted Isten akaratát, úgy, hogy engedsz Isten minden intézkedésének, hagyod, hogy Isten szavai átjárjanak, hogy azok a te életeddé váljanak, és ezáltal kielégítsd Istent. Ha a hited ostoba hit, ha nem figyelsz a lelki dolgokra és az élettermészetedben bekövetkező változásokra, ha nem teszel erőfeszítéseket az igazság felé, képes leszel-e megragadni Isten akaratát? Ha nem érted, hogy mit kér Isten, akkor képtelen leszel megtapasztalni, és így nem lesz utad a gyakorláshoz. Isten szavainak megtapasztalása során arra kell figyelned, hogy milyen hatást váltanak ki benned, hogy megismerhesd Istent az Ő szavaiból. Ha csak olvasni tudod Isten szavait, de nem tudod, hogyan kell megtapasztalni őket, akkor ez nem azt mutatja-e, hogy tudatlan vagy a szellemi dolgokban? Jelenleg a legtöbb ember képtelen megtapasztalni Isten szavait, és így nem ismeri Isten munkáját. Ez vajon nem hiányosság a gyakorlatukban? Ha így folytatják, mikor lesznek képesek a dolgokat gazdag teljességükben megtapasztalni és növekedést elérni az életükben? Nem csupán üres beszéd ez? Sokan vannak köztetek, akik az elméletre összpontosítanak, akik semmit sem tudnak a szellemi dolgokról, és mégis azt szeretnék, hogy Isten hatalmasan használni tudja őket, és hogy Isten megáldja őket. Ez teljesen valóságos! Ezért véget kell vetnetek ennek a mulasztásnak, hogy mindannyian a helyes útra léphessetek szellemi életetekben, valódi tapasztalatokra tegyetek szert, és valóban beléphessetek Isten szavainak valóságába.

Hogyan kell Isten akaratával összhangban szolgálni?

Pontosan hogyan kell szolgálnia Istent annak, aki hisz Őbenne? Milyen feltételeknek kell megfelelniük, és milyen igazságokat kell megérteniük azoknak, akik Istent szolgálják? És hol térhettek el esetleg a szolgálatotokban? Tudnotok kell a választ mindezekre a kérdésekre. Ezek a kérdések arról szólnak, hogy hogyan hisztek Istenben, és hogyan jártok a Szentlélek által vezetett úton, és hogyan vetitek alá magatokat mindenben Isten vezényleésének, ami lehetővé teszi számotokra, hogy megértsétek Isten bennetek végzett munkájának minden lépését. Amikor eljuttok erre a pontra, akkor tisztán fogjátok látni, hogy mi az Istenbe vetett hit, hogyan kell helyesen hinni Istenben, és mit kell tenni ahhoz, hogy Isten akaratával összhangban cselekedjete. Ennélfogva teljesen és tökéletesen engedelmesek lesztek Isten munkájának, nem fogtok panaszkodni,

és nem fogjátok megítélni vagy elemezni, még kevésbé kutatni Isten munkáját. Ily módon mindannyian képesek lesztek engedelmeskedni Istennek mindhalálig, megengedve Istennek, hogy terelgessen és levágjon benneteket, mint egy juhot, hogy mindannyian az 1990-es évek Péterei lehessetek, és a végsőig, akár a keresztfán is szeretni tudjátok Istent, a legcsekélyebb panasz nélkül. Csak akkor lesztek képesek úgy élni, mint az 1990-es évek Péterei.

Mindenki szolgálhatja Istent, aki úgy dönt, de csak azok lehetnek alkalmasak és jogosultak Isten szolgálatára, akik minden figyelmüket Isten akaratának szentelik, és megértik Isten akaratát. Azt tapasztaltam köztetek, hogy sokan azt hiszik, hogy amíg buzgón hirdetik az evangéliumot Istenért, útra kelnek Istenért, feláldozzák magukat és lemondanak dolgokról Istenért, és így tovább, addig ez azt jelenti, hogy Istent szolgálják. Még több vallásos ember hiszi azt, hogy Istent szolgálni azt jelenti, hogy Bibliával a kezükben rohangálnak, hirdetik a mennyek országának evangéliumát, és megtérésre és bűnvallásra biztatva megmentik az embereket. Sok olyan vallási tisztségviselő is van, aki úgy gondolja, hogy Isten szolgálata abból áll, hogy a szemináriumban folytatott felsőfokú tanulmányok és képzés után kápolnában prédikál, és a bibliai igeversek felolvasásával tanítja az embereket. Sőt, vannak olyan emberek az elszegényedett régiókban, akik azt hiszik, hogy Isten szolgálata azt jelenti, hogy betegeket gyógyítanak és démonokat űznek ki a nővéreik és fivéreik közül, vagy imádkoznak értük, vagy szolgálnak nekik. Sokan vannak köztetek, akik úgy hiszik, hogy Istennek szolgálni annyit jelent, mint enni és inni Isten szavait, mindennap imádkozni Istenhez, valamint mindenütt gyülekezeteket látogatni és azokban dolgozni. Vannak más testvérek, akik úgy gondolják, hogy Istent szolgálni azt jelenti, hogy soha nem házasodnak meg, nem alapítanak családot, és teljes lényüket Istennek szentelik. Mégis kevesen tudják, valójában mit jelent Istent szolgálni. Bár olyan sokan szolgálnak Istennek, mint ahány csillag van az égen, azoknak a száma, akik közvetlenül szolgálhatnak, és akik képesek Isten akaratával összhangban szolgálni, csekély, elenyészően kicsi. Miért mondom ezt? Azért mondom ezt, mert nem értitek az „Istennek való szolgálat” kifejezés lényegét, és oly kevésbé értitek, hogyan kell Isten akaratával összhangban szolgálni. Az embereknek sürgősen meg kell érteniük, hogy pontosan milyen az az Istennek való szolgálat, amely összhangban lehet az Ő akaratával.

Ha Isten akarata szerint akartok szolgálni, először is meg kell értenetek, hogy milyen emberek kedvesek Isten előtt, milyen embereket gyűlöl Isten, milyen embereket tesz tökéletessé Isten, és milyen emberek alkalmasak arra, hogy Istent szolgálják. Legalább ezzel a tudással rendelkeznetek kell. Ezenkívül ismernetek kell Isten munkájának céljait, és azt a munkát, amelyet Isten itt és most végez. Ennek megértése és Isten ígéinek vezetése nyomán először is be kell lépnetek, és először is meg kell kapnotok Isten megbízatását. Miután tényleges tapasztalatot szereztek Isten ígéről, és amikor valóban ismeritek Isten munkáját, akkor lesztek alkalmasak arra, hogy Istent szolgáljátok. És Isten akkor nyitja meg szellemi szemeiteket és engedi meg nektek, hogy

jobban megértésük és tisztábban lássátok az Ő munkáját, amikor Neki szolgáltok. Amikor belépsz ebbe a valóságba, a megtapasztalásaid mélyebbek és valóságosabbak lesznek, és közületek mindazok, akiknek ilyen megtapasztalásaik voltak, képesek lesznek a gyülekezetek között járni és gondoskodni testvéreik ellátásáról, hogy egymás erősségeire támaszkodva ellensúlyozhassátok a saját hiányosságaitokat, és gazdagabb tudásra tegyetek szert a szellemetekben. Csak ezek megvalósulása után lesztek képesek Isten akaratának megfelelően szolgálni, és tökéletessé válni Isten által a szolgálatotok során.

Akik Istennek szolgálnak, azoknak Isten közeli barátainak kell lenniük, kedvesnek kell lenniük Isten előtt, és képesnek kell lenniük a lehető legnagyobb hűségre Isten iránt. Akár egyedül vagy, akár nyilvánosan cselekszel, el tudod nyerni Isten örömét Isten előtt, képes vagy szilárdan megállni Isten előtt, és függetlenül attól, hogy mások hogyan bánnak veled, mindig azon az úton jársz, amelyen járnod kell, és minden figyelmedet Isten terhének szenteled. Csak az ilyen emberek Isten közeli barátai. Azért képesek Isten közeli barátai közvetlenül Neki szolgálni, mert megkapták Isten nagy megbízatását és Isten terhét, képesek Isten szívét magukévá tenni, és Isten terhét sajátjuknak tekinteni, és nem törődnek a jövőbeli kilátásaikkal: mindig Istent szerető szívvel hisznek Istenben még akkor is, amikor nincsenek kilátásaik, és semmit sem fognak nyerni. Tehát az ilyen ember Isten közeli barátja. Isten közeli barátai egyben az Ő bizalmasai is; csak Isten bizalmasai tudnak osztozni az Ő nyughatatlanságában és az Ő gondolataiban, és bár a testük fáj és gyenge, képesek elviselni a fájdalmat és lemondani arról, amit szeretnek, hogy Isten elégedett legyen velük. Isten az ilyen emberekre több terhet rak, és az ilyen emberek bizonyágtétele támasztja alá azt, amit Isten tenni akar. Tehát ezek az emberek kedvesek Isten előtt, ők Isten szolgálói, akik az Ő szíve szerint valók, és csak az ilyen emberek uralkodhatnak együtt Istennel. Amikor valóban Isten közeli barátjává váltál, pontosan akkor fogsz Istennel együtt uralkodni.

Jézus azért volt képes teljesíteni Isten megbízatását – az egész emberiség megváltásának művét –, mert minden figyelmét Isten akaratának szentelte, anélkül, hogy bármit is tervezett vagy intézett volna magának. Így volt Ő Isten közeli barátja is – maga Isten –, amit ti mindnyájan nagyon jól megértetek. (Valójában Ő maga volt az Isten, akiről Isten tett tanúbizonyságot. Ezt azért említem meg itt, hogy a Jézussal kapcsolatos ténnyel illusztráljam a kérdést.) Ő képes volt Isten irányítási tervét a középpontba helyezni, és mindig a mennyei Atyához imádkozott, és a mennyei Atya akaratát kereste. Ezekkel a szavakkal imádkozott: „Atyaisten! Teljesítsd be azt, ami a Te akaratod, és ne az én kívánságaim szerint cselekedj, hanem a Te terved szerint. Lehet, hogy az ember gyenge, de miért kellene törődnöd vele? Hogyan lehetne az ember méltó a Te törődésedre, az ember, aki olyan, mint egy hangya a Te kezében? Csak azt kívánom a szívemben, hogy teljesítsem a Te akaratodat, és szeretném, ha el tudnád végezni bennem azt, amit szeretnél, a Te kívánságaid szerint.” A Jeruzsálemben vezető úton Jézus gyötrődött, mintha kést forgattak volna a szívében, de a legcsekélyebb

szándéka sem volt visszavonni a szavát; mindig volt egy hatalmas erő, amely arra kényszerítette, hogy folytassa útját oda, ahol keresztre fogják feszíteni. Végül a keresztre szegezték, és a bűnös testhez hasonló formát vett fel, beteljesítve az emberiség megváltásának művét. Kiszabadult a halál és az alvilág bilincseiből. A halandóság, a pokol és a Hadész elvesztette hatalmát előtte, Ő legyőzte azokat. Harminchárom évig élt, amely idő alatt mindig mindent megtett, hogy teljesítse Isten akaratát, Isten mindenkori munkájának megfelelően, soha nem tekintve saját személyes nyereségére vagy veszteségére, és mindig az Atyaisten akaratára gondolva. Így, miután megkeresztelkedett, Isten azt mondta: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.” Az Isten előtti szolgálata miatt, amely összhangban volt Isten akaratával, Isten az egész emberiség megváltásának súlyos terhét az Ő vállára helyezte, és rábízta annak beteljesítését, és Ő alkalmas és jogosult volt e fontos feladat elvégzésére. Egész életében mérhetetlen szenvedést viselt el Istenért, és a Sátán számtalanszor megkísértette, de sohasem csüggedt el. Isten azért adott Neki ilyen hatalmas feladatot, mert bízott benne, és szerette Őt, és ezért Isten személyesen jelentette ki: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.” Abban az időben csak Jézus tudta teljesíteni ezt a megbízatást, és ez volt a gyakorlati vonatkozása Istennek az egész emberiség megváltására irányuló művének a megvalósításának a Kegyelem Korában.

Ha Jézushoz hasonlóan ti is képesek vagytok minden figyelmetek Isten terhének szentelni, és hátat fordítotok a testeteknek, akkor Isten rátok bízta az Ő fontos feladatait, hogy megfeleljetek az Isten szolgálatához szükséges feltételeknek. Csak ilyen körülmények között meritek majd azt mondani, hogy Isten akaratát teszitek és az Ő megbízatását teljesítitek, és csak akkor meritek majd azt mondani, hogy valóban Istent szolgáljátok. Jézus példáját alapul véve ki mered-e jelteni, hogy Isten közeli barátja vagy? Mered-e azt állítani, hogy Isten akaratát cselekszed? Mered-e azt állítani, hogy valóban Istent szolgálod? Mered-e azt állítani, hogy Isten közeli barátja vagy, amikor nem érted, hogyan kell ma Istent szolgálni? Ha azt mondod, hogy Istent szolgálod, nem káromolod Őt? Gondolj bele: Istent szolgálod vagy magadat? Sátánt szolgálod, mégis makacsul azt állítod, hogy Istent szolgálod – ezzel nem káromlod Istent? Sokan a háтам mögött sóvárognak a státusszal járó előnyök után, falják az ételt, szeretnek aludni, és minden figyelmüket a testnek szentelik, mindig attól félve, hogy a test számára nincs kiút. Nem töltik be megfelelő szerepüket a gyülekezetben, hanem a gyülekezeten élösködnek, vagy pedig az Én szavaimmal intik testvéreiket, és hatalmi pozícióból uralkodnak mások felett. Ezek az emberek folyton azt mondják, hogy Isten akaratát cselekszik, és mindig azt állítják, hogy ők Isten közeli barátai – nem abszurd ez? Ha a szándékaid jók, de nem vagy képes Isten akaratának megfelelően szolgálni, akkor ostoba vagy; de ha a szándékaid nem jók, és mégis azt mondod, hogy Istent szolgálod, akkor olyasvalaki vagy, aki szembeszáll Istennel, és meg kellene, hogy büntessen téged Isten! Az ilyen embereket nem sajnálom! Isten házában élösködnek, mindig a test kényelmét kívánják, és nem veszik figyelembe Isten érdekeit. Mindig azt keresik, ami

nekik jó, és nem törődnek Isten akaratával. Nem fogadják el Isten Szellemének vizsgálatát semmiben, amit tesznek. Mindig trükköznek és becsapják testvéreiket, és kétszínűek, mint a róka a szőlőben, amely mindig szőlőt lop és letapossa a szőlőskertet. Lehetnek-e az ilyen emberek Isten közeli barátai? Alkalmas vagy arra, hogy részesülj Isten áldásaiban? Nem vállalsz terhet az életedért és a gyülekezetért, alkalmas vagy arra, hogy megkapd Isten megbízatását? Ki merne bízni egy ilyen emberben, mint te? Amikor így szolgálsz, bízhatna-e rád Isten nagyobb feladatot? Nem okozna ez késedelmet a munkában?

Azért mondom ezt, hogy tudjátok, milyen feltételeknek kell teljesülniük ahhoz, hogy Isten akaratával összhangban szolgálhassatok. Ha nem adjátok át a szíveteket Istennek, ha nem szentelitek minden figyelmeteket Isten akaratának, mint Jézus, akkor Isten nem tud megbízni bennetek, és a végén Isten megítél benneteket. Talán ma az Istennek végzett szolgálatod során folyamatosan azt a szándékot dédelgeted magadban, hogy becsapod Istent, és mindig felületes módon bánsz Vele. Röviden, minden egyébtől függetlenül, ha becsapod Istent, kegyetlen ítélet vár rád. Ki kell használnotok, hogy épp most léptetek az Isten szolgálatának helyes útjára, hogy először átadjátok a szíveteket Istennek, megosztott hűség nélkül. Függetlenül attól, hogy Isten előtt vagy más emberek előtt állsz-e, a szívednek mindig Isten felé kell fordulnia, és el kell határoznod, hogy úgy szereted Istent, ahogy Jézus szerette. Ezáltal Isten tökéletessé tesz téged, hogy olyan szolgája legyél Istennek, aki az Ő szíve szerint való. Ha igazán szeretnéd, hogy Isten tökéletessé tegyen, és hogy a szolgálatod összhangban legyen az Ő akaratával, akkor meg kell változtatnod az Istenben való hitről alkotott korábbi nézeteidet, és meg kell változtatnod az Istennek való szolgálatod régi módját, hogy Isten minél többet tegyen tökéletessé belőled. Így Isten nem fog elhagyni téged, és Péterhez hasonlóan te is az Istent szeretők élcsapatába kerülsz. Ha továbbra sem térsz meg, akkor ugyanaz lesz a véged, mint Júdásnak. Ezt mindenkinek meg kell értenie, aki hisz Istenben.

Hogyan ismerjük meg a valóságot?

Isten egy gyakorlati Isten: minden munkája gyakorlati, minden szava, amit mond, gyakorlati, és minden igazság, amit kifejez, gyakorlati. Minden, ami nem az Ő szava, üres, nem létező és megalapozatlan. Ma a Szentlélek feladata, hogy bevezesse az embereket Isten szavaiba. Ha az emberek a valóságba való belépésre törekszenek, akkor keresniük kell a valóságot, és ismerniük kell a valóságot, azután pedig meg kell tapasztalniuk a valóságot, és meg kell élniük a valóságot. Minél jobban ismerik az emberek a valóságot, annál jobban meg tudják különböztetni, hogy mások szavai valóságosak-e; minél jobban ismerik az emberek a valóságot, annál kevesebb elképzelésük van; minél jobban megtapasztalják az emberek a valóságot, annál jobban

ismerik a valóság Istenének tetteit, és annál könnyebben szabadulnak meg romlott, sátáni természetüktől; minél több valósággal rendelkeznek az emberek, annál jobban ismerik Istent, és annál jobban megvetik a testet és szeretik az igazságot; és minél több valósággal rendelkeznek az emberek, annál közelebb kerülnek Isten követelményeinek színvonalához. Azok az emberek, akiket Isten megnyert, azok, akik a valóság birtokában vannak, akik ismerik a valóságot, és akik a valóság megtapasztalásán keresztül megismerték Isten valódi tetteit. Minél inkább együttműködsz Istennel gyakorlati módon, és fegyelmezed a testedet, annál inkább elsajátítod a Szentlélek munkáját, annál inkább elnyered a valóságot, és annál inkább megvilágosodsz Isten által, és így annál nagyobb lesz a tudásod Isten valódi tetteiről. Ha képes vagy a Szentlélek jelenlegi fényében élni, akkor a gyakorlás jelenlegi útja világosabbá válik számodra, és jobban el tudsz majd szakadni a múlt vallási elképzeléseitől és régi gyakorlataitól. Ma a valóság áll a középpontban: minél több valósággal rendelkeznek az emberek, annál világosabban ismerik az igazságot, és annál jobban megértik Isten akaratát. A valóság legyőz minden szót és doktrínát, legyőz minden elméletet és szakértelmet, és minél több valóságra összpontosítanak az emberek, annál inkább szeretik igazán Istent, és annál jobban éheznek és szomjazzák az Ő szavait. Ha mindig a valóságra összpontosítasz, akkor az életre vonatkozó filozófiád, a vallásos elképzeléseid és a természetes jellemed természetes módon ki fog törlni Isten munkája nyomán. Azok, akik nem a valóságra törekednek, és nem ismerik a valóságot, valószínűleg a természetfeletti dolgokra törekednek, és könnyen becsaphatók lesznek. A Szentléleknek nincs eszköze arra, hogy az ilyen emberekben munkálkodjon, ezért üresnek érzik magukat, és úgy érzik, hogy az életüknek nincs értelme.

A Szentlélek csak akkor tud benned munkálkodni, ha valóban gyakorolsz, valóban kutatsz, valóban imádkozol, és hajlandó vagy szenvedni az igazság keresése érdekében. Akik nem keresik az igazságot, azoknak csak szavaik és doktrínáik és üres elméletük van, és akiknek nincs igazságuk, azoknak természetesen sokféle elképzelésük van Istentről. Az ilyen emberek csak arra vágynak, hogy Isten a hús-vér testüket szellemi testté változtassa, hogy felemelkedhessenek a harmadik égbe. Milyen ostobák ezek az emberek! Mindazok, akik ilyeneket mondanak, nem ismerik sem Istent, sem a valóságot; az ilyen emberek valószínűleg nem tudnak együttműködni Istennel, és csak a passzív várakozásra képesek. Ha az emberek meg akarják érteni az igazságot, és tisztán akarják látni az igazságot, és ha ezen túlmenően be akarnak lépni az igazságba, és azt a gyakorlatba ültetni, akkor valóban gyakorolniuk kell, valóban keresniük kell, és valóban éhezniük és szomjazniuk kell. Amikor éhezelsz és szomjazol, és amikor valóban együttműködsz Istennel, Isten Lelke biztosan megérint és munkálkodik benned, ami több megvilágosodást hoz neked, és több tudást ad a valóságról, és nagyobb segítségére lesz az életedben.

Ha az emberek meg akarják ismerni Istent, akkor először is tudniuk kell, hogy Isten gyakorlati Isten, és ismerniük kell Isten szavait, Isten gyakorlati megjelenését a testben

és Isten gyakorlati munkáját. Csak miután tudod, hogy Isten minden munkája gyakorlati, akkor leszel képes ténylegesen együttműködni Istennel, és csak ezen az úton keresztül leszel képes növekedést elérni az életedben. Mindazok, akik nem ismerik a valóságot, nem tudják megtapasztalni Isten szavait, elképzeléseik fogságába estek, képzeletükben élnek, és így nem ismerik Isten szavait. Minél jobban ismered a valóságot, annál közelebb vagy Istenhez, és annál bensőségesebb a kapcsolatod Vele; minél inkább a homályosságot, az elvont dolgokat és a doktrínákat keresed, annál távolabb kerülsz Istentől, és így annál inkább úgy érzed, hogy Isten szavainak megtapasztalása megerősítő és bonyolult, és hogy képtelen vagy a belépésre. Ha be kívánsz lépni Isten szavainak valóságába, és rá akarsz lépni lelki életed helyes útjára, akkor először meg kell ismerned a valóságot, és el kell határolnod magad a homályos és természetfeletti dolgoktól, ami azt jelenti, hogy először meg kell értened, hogy valójában hogyan világosít meg és vezet téged belülről a Szentlélek. Ily módon, ha te igazán meg tudod érteni a Szentlélek valódi munkáját az emberben, akkor már ráléptél a helyes útra, hogy Isten által tökéletessé válj.

Ma minden a valóságból indul ki. Isten munkája a legvalóságosabb, és az emberek által megérintható; ez az, amit az emberek megtapasztalhatnak és elérhetnek. Az emberekben sok homályos és természetfeletti van, ami megakadályozza őket abban, hogy megismerjék Isten jelen munkáját. Így tapasztalataikban mindig eltévelyednek, és mindig úgy érzik, hogy a dolgok nehezek, és mindezt az elképzeléseik okozzák. Az emberek képtelenek felfogni a Szentlélek munkájának elveit, nem ismerik a valóságot, és ezért mindig elutasítók a belépéshez vezető útjukon. Isten követelményeit távolról nézik, és képtelenek azok megvalósítására; csupán azt látják, hogy Isten szavai valóban jók, de nem találják a belépéshez vezető utat. A Szentlélek ezen elv szerint működik: az emberek együttműködése, aktív imádkozása, keresése és Istenhez való közeledése révén eredményeket lehet elérni, és a Szentlélek megvilágosítja és beragyogja őket. Nem arról van szó, hogy a Szentlélek egyoldalúan cselekszik, vagy hogy az ember cselekszik egyoldalúan. Mindkettő nélkülözhetetlen, és minél inkább együttműködnek az emberek, és minél inkább törekszenek az Isten követelményei szerinti színvonal elérésére, annál nagyobb a Szentlélek munkája. Csak az emberek valódi együttműködése, amely a Szentlélek munkájához járul, képes valódi tapasztalatokat és Isten szavainak alapvető ismeretét előidézni. Fokozatosan, az ilyen módon történő megtapasztalás révén végül egy tökéletes személy jön létre. Isten nem tesz természetfeletti dolgokat; az emberek elképzelése szerint Isten mindenható, és mindent Isten tesz – aminek következtében az emberek passzívan várakoznak, nem olvassák Isten szavait, nem imádkoznak, és csupán a Szentlélek érintését várják. Azok viszont, akik helyesen értik, ezt hiszik: Isten cselekedetei csak addig mehetnek el, ameddig az én együttműködésem, és az, hogy Isten munkája milyen hatást kelt bennem, attól függ, hogy én hogyan működöm együtt. Amikor Isten szól, mindent meg kell tennem, amit csak tudok, hogy Isten szavait keressem és azok követésére törekedjek; ezt kell elérnem.

Péter és Pál példáján világosan láthatjátok, hogy Péter volt az, aki a legnagyobb figyelmet fordította a valóságra. Abból, amin Péter keresztülment, látható, hogy tapasztalatai a múltban kudarcot vallók tanulságainak összegzése, és hogy magába szívta a múlt szentjeinek erősségeit. Ebből látható, hogy Péter tapasztalatai mennyire valóságosak voltak, hogy az emberek képesek hozzáfért és megérinteni ezeket a tapasztalatokat, és elérni őket. Pál azonban más volt: mindaz, amiről beszélt, homályos és láthatatlan volt, olyan dolgok, mint a harmadik égbe való feljutás, a trónra való felemelkedés és az igazság koronája. Ő a külsőségekre összpontosított: a státuszra és az emberek kioktatására, a rangjának fitogtatására, arra, hogy megérintette a Szentlélek, és így tovább. Semmi sem volt valóságos, amit hajszolt, és ebből sok minden csak fantázia volt, és így látható, hogy mindaz, ami természetfeletti, mint például az, hogy mennyire érinti meg az embereket a Szentlélek, a nagy öröm, amit az emberek élveznek, a harmadik égbe jutás, vagy az, hogy mennyire élvezik a rendszeres képzést, mennyire élvezik Isten szavainak olvasását – mindezek közül semmi sem valóságos. A Szentlélek minden munkája normális és valóságos. Amikor Isten szavait olvasod és imádkozol, belül ragyogó és szilárd vagy, a külső világ nem tud megzavarni; belül hajlandó vagy szeretni Istent, hajlandó vagy pozitív dolgokkal foglalkozni, és megveted a gonosz világot. Ez az Istenben való élet. Ez nem a nagy élvezet megtapasztalása, ahogy az emberek mondják – az ilyen beszéd nem gyakorlati. Ma mindennek a valóságból kell kiindulnia. Minden, amit Isten tesz, valóságos, és a tapasztalataitokban arra kell figyelnetek, hogy valóban megismerjétek Istent, és keressétek Isten munkájának nyomait és azokat az eszközöket, amelyekkel a Szentlélek megérinti és megvilágosítja az embereket. Ha eszel és iszol Isten szavaiból, imádkozol, és minél valóságosabban működsz együtt, elsajátítva a jót az elmúlt időkből, és elutasítva a rosszat, mint Péter, ha a füleddel hallgatsz és a szemeddel figyelsz, ha gyakran imádkozol és szívedben elmélkedsz, és mindent megteszel, hogy együttműködj Isten munkájával, akkor Isten biztosan vezetni fog téged.

A normális lelki életéről

Az Istenbe vetett hit szükségessé teszi a normális lelki életet, amely az alapját képezi Isten szavai megtapasztalásának és a valóságba való belépésnek. Vajon az összes jelenlegi gyakorlatotok: az imádkozás, az Istenhez való közeledés, az egyházi dalok éneklése, a dicsőítés, az elmélkedés és az Isten szavain való tűnődés „normális lelki életnek” minősül-e? Úgy tűnik, egyikőtök sem tudja. A normális lelki élet nem korlátozódik az olyan gyakorlatokra, mint az imádkozás, az éneklés, a gyülekezeti életben való részvétel, valamint Isten szavainak evése és ivása. Sokkal inkább magában foglalja egy új és eleven lelki élet megélését. Nem az számít, hogyan gyakorolsz, hanem az, hogy milyen gyümölcsöt terem a gyakorlatod. A legtöbb ember azt hiszi, hogy a

normális lelki élethez szükségszerűen hozzátartozik az imádkozás, az egyházi énekek éneklése, Isten szavainak evése és ivása, vagy az Ő szavain való elmélkedés, függetlenül attól, hogy ezeknek a gyakorlatoknak valóban van-e bármilyen hatásuk vagy vezetnek-e valódi megértéshez. Ezek az emberek a felszínes procedúrák követésére összpontosítanak, anélkül, hogy azok eredményeire gondolnának; ők olyan emberek, akik vallási rituálékban élnek, nem pedig olyanok, akik az egyházban élnek, és még kevésbé a királyság emberei. Az, hogy imádkoznak, gyülekezeti dalokat énekelnek, eszik és isszák Isten szavait, mind csak szabálykövetés, amit kényszerből és az irányzatokkal való lépéstartás érdekében tesznek, nem pedig örömmel és szívből. Bármennyit imádkoznak vagy énekelnek is ezek az emberek, erőfeszítéseik nem hoznak gyümölcsöt, mert amit gyakorolnak, az csak a vallás szabályai és szertartásai; valójában nem Isten szavait gyakorolják. Csak arra összpontosítanak, hogy felhajtást csináljanak abból, ahogyan gyakorolnak, és követendő szabályként kezelik Isten szavait. Az ilyen emberek nem ültetik gyakorlatba Isten szavait; csak a testüket elégítik ki, és csak szerepelnek, hogy mások lássák. Ezek a vallási szabályok és szertartások mind emberi eredetűek, nem Istentől származnak. Isten nem követi a szabályokat, és Őt nem köti semmilyen törvény. Ő inkább új dolgokat tesz minden nap, gyakorlati munkát végezve. Nem úgy, mint a Hármason (önirányítás, önfenntartás és önterjesztés – ford). Egyház tagjai, akik olyan gyakorlatokra szorítkoznak, mint a mindennapos reggeli istentiszteleten való részvétel, az esti imádkozás és az étkezés előtti hálaadó ima, valamint a mindenben való hálaadás – bármennyit és bármeddig teszik is ezeket, a Szentlélek munkája nem lesz meg bennük. Amikor az emberek szabályok között élnek, és szívük a gyakorlási módszerekhez ragaszkodik, a Szentlélek nem tud munkálkodni, mivel szívüket szabályok és emberi elképzelések foglalják el. Így Isten képtelen beavatkozni és munkálkodni bennük, és csakis a törvények irányítása alatt élhetnek tovább. Az ilyen emberek örökre képtelenek arra, hogy Isten dicséretét elnyerjék.

A normális lelki élet az Isten előtt megélt élet. Imádkozás közben az ember elcsendesítheti a szívét Isten előtt, és az ima által keresheti a Szentlélek megvilágosítását, megismerheti Isten szavait és megértheti Isten akaratát. Az Ő szavainak evése és ivása által az emberek világosabb és alaposabb megértést nyerhetnek Isten jelenlegi munkájáról. A gyakorlás új útjára is szert tehetnek, és nem fognak ragaszkodni a régihez; amit gyakorolnak, az mind az életben való növekedés elérésére szolgál majd. Ami az imádságot illeti, az nem arról szól, hogy néhány hangzatos szót mondunk, vagy könnyekre fakadunk Isten előtt, hogy megmutassuk, mennyire lekötöttek vagyunk; inkább az a célja, hogy képezzük magunkat a lélek használatában, lehetővé téve, hogy az ember elcsendesítse a szívét Isten előtt, hogy képezzük magunkat arra, hogy minden kérdésben Isten szavaiból keressünk útmutatást, hogy minden nap új, friss világosság vonzhassa magához a szívünket, és hogy ne legyünk passzívak vagy lusták, hanem ráléphessünk Isten szavai gyakorlatba ültetésének helyes útjára. Manapság a legtöbb ember a gyakorlás módszereire összpontosít, de nem azért teszi ezt, hogy az igazságra

törekedjen és növekedést érjen el az életben. Ez az a pont, ahol tévútra tévedtek. Vannak olyanok is, akik képesek új világosságot befogadni, de a gyakorlási módszereik nem változnak. Magukkal hozzák régi vallási elképzeléseiket, amikor Isten mai szavait akarják befogadni, így amit kapnak, az még mindig vallási elképzelésekkel színezett doktrína; nem egyszerűen a mai világosságot fogadják be. Ennek eredményeképpen a gyakorlatuk szennyezett; ezek ugyanazok a régi gyakorlatok új csomagolásban. Bármilyen jól is gyakorolják, képmutatók. Isten úgy vezeti az embereket, hogy minden nap új dolgokat tegyenek, megköveteli, hogy minden nap új felismerésre és megértésre tegyenek szert, és megköveteli, hogy ne legyenek régimódiak és ismételtetőek. Ha már sok éve hiszel Istenben, de a gyakorlási módszereid egyáltalán nem változtak, és ha még mindig a külső dolgokért rajongsz és azokkal vagy elfoglalva, de nincs csend a szívedben, amivel Isten elé járulhatnál, hogy élvezd az Ő szavait, akkor semmit sem fogsz elérni. Amikor Isten új munkájának elfogadásáról van szó, ha nem tervezel másképp, nem folytatod a gyakorlatodat új módon, és nem törekszel új megértésre, hanem ragaszkodsz a régihez, és csak némi korlátozott új világosságot kapsz, anélkül, hogy megváltoztatnád a gyakorlatodat, akkor az ilyen emberek, mint te, csak névlegesen vannak ebben az áramlatban; valójában vallásos farizeusok, akik kívül vannak a Szentlélek áramlatán.

Ahhoz, hogy normális lelki életet éljünk, képesnek kell lennünk arra, hogy naponta új világosságot kapjunk, és Isten szavainak valódi megértésére törekedjünk. Világosan kell látnunk az igazságot, meg kell találnunk a gyakorlás útját minden kérdésben, minden nap új kérdéseket kell felfedeznünk Isten szavainak olvasása által, és fel kell ismernünk saját elégtelenségünket, hogy vágyakozó és kereső szívünk legyen, amely egész lényünket mozgatja, és hogy mindig csendben legyünk Isten előtt, mélyen félve attól, hogy lemaradunk. Az ilyen vágyakozó, kereső szívű ember, aki hajlandó folyamatosan belépést nyerni, a lelki élet helyes útján jár. Azok, akiket a Szentlélek mozgat, akik többre vágnak, akik készek arra törekedni, hogy Isten tökéletessé tegye őket, akik Isten szavainak mélyebb megértésére vágnak, akik nem a természetfelettit hajszoják, hanem inkább valódi árat fizetnek, akik valóban törődnek Isten akaratával, akik valóban eljutnak a belépésig, hogy tapasztalataik hitelesebbek és valóságosabbak legyenek, akik nem üres szavakat és doktrínákat hajszoznak, vagy nem a természetfeletti érzésére törekszenek, akik nem imádnak semmilyen kiemelkedő személyiséget – ők azok, akik beléptek a normális lelki életbe. Minden, amit tesznek, arra irányul, hogy további növekedést érjenek el az életben, és hogy frissek és élénkek legyenek lélekben, és mindig képesek aktívan elérni a belépést. Anélkül, hogy észrevennék, megértik az igazságot és belépnek a valóságba. A normális lelki életet élők minden nap megtalálják a lélek felszabadulását és szabadságát, és szabadon gyakorolhatják Isten szavait az Ő megelégedésére. Ezeknek az embereknek az imádkozás nem formalitás vagy procedura; ők minden nap képesek lépést tartani az új világossággal. Az emberek például arra nevelik magukat, hogy elcsendesítsék szívüket Isten előtt, és a szívük

valóban csendben lehet Isten előtt, és senki sem zavarhatja meg őket. Egyetlen személy, esemény vagy dolog sem akadályozhatja normális lelki életüket. Az ilyen képzésnek az a célja, hogy eredményeket hozzon; nem az a célja, hogy az emberek szabályokat kövessenek. Ez a gyakorlat nem a szabálykövetésről szól, hanem a növekedés elősegítéséről az emberek életében. Ha ezt a gyakorlatot csak követendő szabályként fogod fel, az életed soha nem fog megváltozni. Lehet, hogy ugyanazt a gyakorlatot folytatod, mint mások, de míg ők valójában képesek lépést tartani a Szentlélek munkájával, te ki vagy rekesztve a Szentlélek áramlatából. Nem csapod-e be magadat? Ezeknek a szavaknak az a célja, hogy lehetővé tegye az emberek számára, hogy elcsendesítsék szívüket Isten előtt, hogy szívüket Isten felé fordítsák, hogy Isten munkája akadálytalan legyen bennük, és gyümölcsöt teremjen. Csak ekkor lehetnek az emberek összhangban Isten akaratával.

A gyülekezeti élet és a valós élet megbeszélése

Az emberek úgy érzik, hogy csak a gyülekezeti életen belül képesek átalakulni. Ha nem a gyülekezeti élet keretein belül vannak, akkor úgy érzik, hogy képtelenek átalakulni, mintha az átalakulás a valós életben nem lenne elérhető. Látjátok ebben a problémát? Korábban már beszéltem arról, hogy Istent be kell vinni a valós életbe; azok számára, akik hisznek Istenben, ez az az út, amelyen beléphetnek Isten szavainak valóságába. Valójában a gyülekezeti élet csak egy korlátozott módja az emberek tökéletesítésének. Az emberek tökéletesítésének elsődleges környezete még mindig a valós élet. Ez az a tényleges gyakorlat és tényleges képzés, amelyről beszéltem, és amely lehetővé teszi az emberek számára, hogy elérjék a normális emberi mivolt szerinti életet, és hogy a mindennapi életben megélik az igazi ember hasonlatosságát. Egyrészt tanulni kell, hogy az ember emelje saját műveltségi szintjét, megértse Isten szavait, és elérje a felfogóképességet. Másrészt, az embernek rendelkeznie kell az alapvető ismeretekkel, amelyek szükségesek ahhoz, hogy emberi lényként éljen, hogy elérje a normális emberi mivolt éleslátását és értelmét, mert az emberek szinte teljes hiányt szenvednek ezeken a területeken. Továbbá az embernek a gyülekezeti életen keresztül is meg kell ízlelnie Isten szavait, és fokozatosan el kell jutnia az igazság világos megértéséhez.

Miért mondják azt, hogy ha valaki hisz Istenben, akkor Istent be kell vinnie a valós életbe? Nem csak a gyülekezeti élet alakítja át az embereket; ennél fontosabb, hogy az embereknek be kell lépniük a valóságba a valós életben. Mindig a szellemi állapotokról és szellemi dolgokról beszéltek, miközben a valós életben sok mindennek a gyakorlását elhanyagolták, és elhanyagolták az azokba való belépéseket. Minden nap írtatok, minden nap hallgattatok és minden nap olvastatok. Még főzés közben is imádkoztatok: „Ó, Istenem! Válg Te bennem az életemmé. Bárhogy is alakuljon a mai

nap, kérlek, áldj meg és világosíts meg engem. Bármilyen, amire ma rávilágítasz, kérlek engedd, hogy ebben a pillanatban megértsem, hogy a Te szavaid életem részeként működjenek.” Imádkoztál akkor is, miközben vacsoráztál: „Ó Istenem! Megajándékoztál minket ezzel az étellel. Kérünk áldj meg minket. Ámen. Hadd éljünk Általad. Légy velünk. Ámen.” Miután befejezted a vacsorát, és mosogattál, elkezdted mondogatni: „Ó, Istenem, én vagyok ez a tál. A Sátán megrontott minket, és épp olyanok vagyunk, mint a használt tálak, amelyeket vízzel kell megtisztítani. Te vagy a víz, és a Te beszéded az élő víz, amely ellátja az életemet.” Mielőtt észbe kaptál volna, már ideje volt lefeküdni, és te megint elkezdted fecsegni: „Ó, Istenem! Megáldottál és végigkísértél a mai napon. Igazán hálás vagyok Neked...” Így töltötted a napodat, majd álomba merültél. A legtöbb ember így él nap mint nap, és még most is elhanyagolják a tényleges belépést, és imájuk csak a szájukkal történő tiszteletadásra összpontosul. Ez az előző életük – a régi életük. És a legtöbben ilyenek; híján vannak minden tényleges képzésnek, és nagyon kevés valódi átalakuláson mennek keresztül. Csak a szájukkal imádkoznak, és csak a szavaikkal közelednek Istenhez, de a megértésükből hiányzik a mélység. Vegyük a legegyszerűbb példát – az otthonod rendbetételét. Látod, hogy az otthonod rendetlen, ezért leülsz és imádkozol: „Ó, Istenem! Nézd meg a romlottságot, amit a Sátán okozott nekem. Épp olyan mocskos vagyok, mint ez a ház. Ó, Istenem! Igazán dicsérlek és köszönöm Neked. A Te üdvösséged és megvilágosodásod nélkül nem jöttem volna rá erre a tényre.” Csak ülsz ott, és hosszan összefüggéstelenül imádkozol, és utána úgy teszel, mintha semmi sem történt volna, mintha egy fecsegő vénasszony volnál. Így telik el a lelki életed a valóságba való igazi belépés nélkül, rengeteg felszínes gyakorlattal. A tényleges képzésbe való belépés az emberek valós életét és gyakorlati nehézségeit érinti – ez a változás egyetlen módja. A valós élet nélkül az emberek nem tudnak átalakulni. Mi értelme a csupán szájjal történő imádkozásnak? Az emberi természet megértése nélkül minden csak időpazarlás, és a gyakorláshoz vezető út nélkül minden csak elpazarolt erőfeszítés! A normális imádság segíthet az embereknek megőrizni a normális belső állapotukat, de alaposan átformálódni nem tudnak általa. Az emberi önelégültség felismerése, az arrogancia, az önhittség, a gőg és az ember romlott természetének ismerete – ezeknek a dolgoknak a megismerése nem az ima által történik – Isten szavainak ízelgetésével fedezhetők fel, és a Szentlélek megvilágosítása által ismerhetők meg a valós életben. Manapság az emberek mindannyian elég jól tudnak beszélni, és a legmagasztosabb prédikációkat hallgatták – minden korábbinál magasztosabbakat –, mégis nagyon keveset valósítanak meg belőlük a valós életükben. Vagyis nincs ott Isten a valós életükben; nem rendelkeznek az átalakulás utáni új ember életével. Nem élik meg az igazságot a valós életben, és nem viszik be Istent a valós életbe. Úgy élnek, mint a pokol gyermekei. Hát nem égbekiáltó elhajlás ez?

Ahhoz, hogy az emberek helyreállítsák a normális ember képmását, azaz elérjék a normális emberi mivoltot, nem tehetnek Isten kedvére pusztán szavaikkal. Ezzel csak

saját maguknak ártanak, és ez nem segíti a belépésüket vagy az átalakulásukat. Ezért az átalakulás eléréséhez az embereknek apránként kell gyakorolniuk. Lassan kell belépniük, apránként kell keresniük és kutatniuk, a pozitívumok felől kell belépniük, és az igazság gyakorlati életét kell élniük; a szentek életét. Ezután a valós dolgok, a valós események és a valós környezet lehetővé teszik, hogy az emberek gyakorlati képzésben részesüljenek. Az embereknek egyáltalán nem kell üres szavakat ismételgetniük; ehelyett valós környezetben kell képezniük magukat. Az emberek először rájönnek, hogy gyenge képességűek, majd normálisan eszik és isszák Isten szavait, és szintén normálisan lépnek be és gyakorolnak; csak így juthatnak hozzá a valósághoz, és így még gyorsabban történhet meg a belépés. Ahhoz, hogy az emberek átalakuljanak, szükség van némi gyakorlatiasságra; valós dolgokon, valós eseményeken és valós környezetben kell gyakorolniuk. Lehet-e valódi képzést elérni pusztán a gyülekezeti életre támaszkodva? Be tudnak-e lépni az emberek így a valóságba? Nem! Ha az emberek nem tudnak belépni a valós életbe, akkor képtelenek átalakítani régi életmódjukat és cselekvésmódjukat. Ez nem kizárólag az emberek lustaságának és nagyfokú függőségének köszönhető, hanem inkább annak, hogy az embereknek egyszerűen nincs meg a képességük az élethez, és ráadásul nem értik meg Isten mércéjét a normális emberi képmásról. A múltban az emberek mindig is beszélgettek, beszéltek, kommunikáltak – sőt, „szónokokká” váltak –, mégsem kereste egyikük sem az átalakulást az élettermészetében; ehelyett vakon mély elméleteket kerestek. Ezért a mai embereknek meg kell változtatniuk ezt a vallásos stílusú istenhitet az életükben. Úgy kell a gyakorlatba belépniük, hogy egy eseményre, egy dologra, egy személyre koncentrálnak. Ezt összpontosítva kell tenniük – csak így érhetnek el eredményeket. Az emberek átalakulása a lényegük megváltozásával kezdődik. A munkának az emberek lényegére, az életükre kell irányulnia, továbbá lustaságukra, függőségükre és szolgálékúságukra – csak így tudnak átalakulni.

Bár a gyülekezeti élet bizonyos területeken eredményeket hozhat, a lényeg mégis az, hogy a valós élet képes átalakítani az embereket. Az ember régi természete nem tud átalakulni a valós élet nélkül. Vegyük például Jézus munkáját a Kegyelem Korában. Amikor Jézus eltörölte a korábbi törvényeket, és bevezette az új korszak parancsolatait, beszédében a valós életből vett konkrét példákat használt. Amikor Jézus egy szombatnapon tanítványait a búzamezőn vezette keresztül, a tanítványai megéheztek, és kalászatokat téptek le, hogy egyenek. A farizeusok látták ezt, és azt mondták róluk, hogy nem tartják meg a szombatot. Azt is mondták, hogy az embereknek nem szabad szombaton kimenteniük a gödörbe esett borjakat, mondván, hogy szombaton nem szabad munkát végezni. Jézus ezeket az eseteket idézte, hogy fokozatosan meghirdesse az új korszak parancsolatait. Abban az időben sok gyakorlati kérdést használt, hogy segítsen az embereknek a megértésben és az átalakulásban. Ez az az alapelv, amely szerint a Szentlélek végzi munkáját, és ez az egyetlen mód, amely képes átalakítani az embereket. Gyakorlati dolgok nélkül az emberek csak elméleti és

intellektuális megértésre tehetnek szert – ez pedig nem egy hatékony módja az átalakulásnak. Hogyan lehet tehát bölcsességre és belátásra szert tenni gyakorlás révén? Képesek-e az emberek bölcsességre és belátásra szert tenni pusztán hallgatással, olvasással és tudásuk bővítésével? Hogyan lenne lehetséges ez? Az embereknek a valós életben kell megértést és tapasztalatot szerezniük! Ezért gyakorolni kell, és nem szabad eltávolodni a valós élettől. Az embereknek különböző szempontokra kell figyelniük, és különböző szempontok szerint kell belépniük: az oktatás szintje, a kifejezőképesség, a dolgok meglátásának képessége, ítélőképesség, Isten szavai megértésének képessége, a józan ész és az emberi mivolt szabályai, és más, az emberi mivolttal kapcsolatos dolgok, amelyekkel az embereknek rendelkezniük kell. A megértés elérése után az embereknek a belépésre kell összpontosítaniuk, és csak azután érhető el az átalakulás. Ha valaki elérte a megértést, de elhanyagolja a gyakorlást, hogyan történhet meg nála az átalakulás? Jelenleg az emberek sok mindent értenek, de nem élik meg a valóságot; így kevés lényeges ismerettel rendelkeznek Isten szavairól. Csak kis mértékben világosodtál meg; kaptál egy kis megvilágosítást a Szentlélektől, de nincs belépésed a valós életbe – vagy talán nem is érdekel a belépés –, így az átalakulásod csekélyebb mértékű. Ilyen hosszú idő után az emberek sok mindent értenek. Sokat tudnak beszélni az elméletekről alkotott ismereteikről, de a külső természetük változatlan marad, és az eredeti képességük is megmarad a régi, a legkisebb mértékben sem fejlődnek. Ha ez a helyzet, mikor fogsz végre belépni?

A gyülekezeti élet csak egyfajta élet, ahol az emberek összegyűlnek, hogy ízelegessék Isten szavait, és ez csak egy kis szeletét teszi ki az ember életének. Ha az emberek valós élete is olyan lehetne, mint a gyülekezeti életük – beleértve a normális lelki életet, az Isten szavainak normális ízelegését, az imádkozást és az Istenhez való normális közelséget, egy olyan valós életet, ahol minden Isten akaratával összhangban történik, egy olyan valós életet, ahol minden az igazsággal összhangban történik, egy olyan valós életet, amelyben gyakorolják az imádságot és gyakorolják az Isten előtti csendességet, gyakorolják az egyházi dalok éneklését és a táncot –, akkor ez az egyetlen olyan élet, amely az Isten szavai szerinti életbe juttatná őket. A legtöbb ember csak a gyülekezeti élete néhány órájára összpontosít, anélkül, hogy „törődne” az ezeken az órákon kívüli életével, mintha az nem is érdekelné őket. Sokan vannak olyanok is, akik csak akkor lépnek be a szentek éltmódjába, amikor Isten szavait eszik és isszák, gyülekezeti énekeket énekelnek vagy imádkoznak, azután pedig ezeken az alkalmakon kívül visszatérnek régi önmagukhoz. Az ilyen élet nem képes átformálni az embereket, még kevésbé segít megismerniük Istent. Ha az emberek az Istenben való hitükben vágnak a természetük átalakulására, akkor nem szabad elszakadniuk a valós élettől. A valós életben meg kell ismerned önmagad, le kell mondanod magadról, gyakorolnod kell az igazságot, valamint meg kell tanulnod az alapelveket, a józan gondolkodást és a viselkedési szabályokat minden dologban, mielőtt képes lennél fokozatos átalakulást elérni. Ha csak az elméleti tudásra összpontosítasz, és csak vallási szertartások között

élsz, anélkül, hogy elmélyednél a valóságban, anélkül, hogy belépnél a valós életbe, akkor soha nem fogsz belépni a valóságba, soha nem fogod megismerni önmagadat, az igazságot vagy Istent, és örökre vak és tudatlan maradsz. Isten üdvözítő munkája nem arról szól, hogy lehetővé teszi az emberek számára, hogy rövid idő után normális emberi életet éljenek, és nem is arról, hogy átformálja téves elképzeléseiket és doktrínáikat. Istennek sokkal inkább az a célja, hogy megváltoztassa az emberek régi természetét, egészen megváltoztassa régi életmódjukat, és megváltoztassa elavult gondolkodásmódjukat és mentalitásukat. Csupán a gyülekezeti életre való összpontosítás nem fogja megváltoztatni az emberek régi életmódját vagy azokat a régi szokásokat, amelyek szerint hosszú időn át éltek. Bármilyen is történjék, az embereknek nem szabad elszakadniuk a valós élettől. Isten azt kéri, hogy az emberek a valós életben éljék meg normális emberi mivoltukat, ne csak a gyülekezeti életben; hogy a valós életben éljék meg az igazságot, ne csak a gyülekezeti életben; és hogy a valós életben töltsék be feladataikat, ne csak a gyülekezeti életben. A valóságba való belépéshez mindent a valós élet felé kell fordítani. Ha az emberek az Istenben való hitben nem tudják megismerni önmagukat a valós életbe való belépésen keresztül, és ha nem tudják megélni a normális emberi mivoltukat a valós életben, akkor kudarcot vallanak. Azok, akik nem engedelmeskednek Istennek, mind olyan emberek, akik nem tudnak belépni a valós életbe. Ők mind olyan emberek, akik az emberi mivotról beszélnek, de a démonok természetét élik meg. Ők mind olyan emberek, akik az igazságról beszélnek, de ehelyett doktrínákat élnek meg. Akik nem tudják megélni az igazságot a való életben, azok hisznek ugyan Istenben, de Ő megveti és elutasítja őket. Gyakorolnod kell a belépésedet a valós életben, ismerned kell saját hiányosságaidat, engedetlenségedet és tudatlanságodat, valamint ismerned kell abnormális emberi mivoltodat és gyengeségeidet. Így a tudásod beépül a jelenlegi helyzetedbe és nehézségeidbe. Csak ez a fajta tudás valódi, és csak ez teszi lehetővé számodra, hogy valóban felfogd saját helyzetedet, és változást érh el természeteden.

Most, hogy az emberek tökéletesítése formálisan elkezdődött, be kell lépned a valós életbe. Ezért az átalakulás elérése érdekében a valós életbe való belépéssel kell kezdened, és apránként kell átalakulnod. Ha kerülöd a normális emberi életet, és csak lelki dolgokról beszélsz, akkor a dolgok szárazzá és lapossá válnak; valószerűtlenné válnak, és akkor hogyan tudnának az emberek átalakulni? Azt mondtuk tehát, hogy be kell lépned a valós életbe, hogy gyakorolj, hogy megalapozd a valódi tapasztalatba való belépést. Ez az egyik aspektusa annak, amit az embereknek meg kell tenniük. A Szentlélek munkája elsősorban a vezetés, a többi pedig az emberek gyakorlásától és belépésétől függ. Mindenki elérheti a valós életbe való belépést különböző úton úgy, hogy képes bevinni Istent a valós életbe, és megélni a valódi normális emberi mivoltot. Ez az egyetlen olyan élet, amelynek értelme van!

Arról, hogy mindenki végrehajtja a saját feladatát

A jelenlegi áramlatban mindazoknak, akik Istent igazán szeretik, lehetőségük van arra, hogy tökéletességre jussanak Őáltala. Akár fiatalok, akár idősek, mindaddig, amíg olyan szívük van, amely aláveti magát Istennek és féli Őt, tökéletességre juthatnak Őáltala. Isten az embereket különböző feladataiknak megfelelően tökéletesíti. Amennyiben mindent megteszel, és aláveted magad Isten munkájának, tökéletességre juthatsz Őáltala. Jelenleg egyikőtök sem tökéletes. Van, amikor egyfajta feladatot vagytok képesek végrehajtani, máskor pedig kettőt. Amennyiben minden töletek telhetőt megtesztek, hogy feláldozzatok magatokat Istenért, akkor végül tökéletességre fogtok jutni Őáltala.

A fiatalok kevés életre vonatkozó filozófiával rendelkeznek, és hiányzik belőlük a bölcsesség meg az éleslátás. Isten azért jön el, hogy tökéletesítse az ember bölcsességét és éleslátását. Az Ő szava ellensúlyozza a hiányosságait. A fiatalok beállítottsága azonban ingatag, és Istennek kell átalakítania azt. A fiataloknak kevesebb vallásos elképzelésük és életre vonatkozó filozófiájuk van; mindenről egyszerűen gondolkodnak, és elmélkedéseik nem összetettek. Emberi mivoltuknak ez a része még nem alakult ki, és ez egy figyelemre méltó rész; a fiatalok azonban tudatlanok és bölcsesség híján vannak. Ez olyasvalami, amit Istennek kell tökéletesítenie. Az Isten által való tökéletességre jutás lehetővé teszi számotokra az ítélőképesség kifejlesztését. Képesek lesztek világosan megérteni sok szellemi dolgot, és fokozatosan olyan emberré váltok, akit Isten használni tud. Az idősebb testvéreknek is megvan a maguk feladata, és Isten nem hagyja el őket. Az idősebb testvéreknek is vannak kíváncsok és nem kíváncsok aspektusai egyaránt. Több életre vonatkozó filozófiával és több vallásos elképzeléssel rendelkeznek. Cselekedeteikben számos merev konvencióhoz ragaszkodnak, és szeretik a szabályokat, amelyeket gépiesen és rugalmatlanul alkalmaznak. Ez egy nemkíváncsok aspektus. Ezek az idősebb testvérek azonban nyugodtak és állhatatosak maradnak, bármi történjék is; a beállítottságuk stabil, és nincsenek viharos hangulataik. Lehet, hogy lassabban fogadják el a dolgokat, de ez nem egy jelentős hiányosság. Mindaddig, amíg alá tudjátok vetni magatokat; amíg el tudjátok fogadni Isten aktuális szavait, és nem vizsgáljátok át Isten szavait; amíg csak az alávetettséggel és a követéssel foglalkoztok, és soha nem ítéltetek Isten szavai felett, és nem tápláltok azokkal kapcsolatban más rossz gondolatokat; amíg elfogadjátok az Ő szavait, és gyakorlatba ültetitek azokat – akkor, miután teljesítettétek ezeket a feltételeket, tökéletességre juthattok.

Akár fiatalabb, akár idősebb testvérek vagytok, tudjátok, hogy milyen feladatot kellene ellátnotok. A fiatalok nem arrogánsak; az idősebbek nem passzívak, és nem is hátrálnak meg. Sőt, képesek egymás erősségeit felhasználni a gyengeségeik ellensúlyozására, és előítéletek nélkül tudják egymást szolgálni. A barátság hídjá épül a fiatalabb és idősebb testvérek között, és Isten szeretetének köszönhetően képesek

vagytok jobban megérteni egymást. A fiatalabb testvérek nem nézik le az idősebb testvéreket, az idősebb testvérek pedig nem önelégültek. Nem egy harmonikus partnerség ez? Ha mindannyian ilyen elszántak vagytok, akkor bizonyosan megvalósul Isten akarata a ti nemzedéetekben.

A mai tetteitek és viselkedésetek alapján fog eldőlni, hogy áldottak vagy átkozottak lesztek-e a jövőben. Ha azt akarjátok, hogy Isten tökéletesítsen benneteket, akkor annak most, ebben a korszakban kell megtörténnie; a jövőben nem lesz más lehetőség. Isten valóban tökéletesíteni akar benneteket most, és ez nem csak üres beszéd. A jövőben, függetlenül attól, hogy milyen próbatételek érnek benneteket, milyen események történnek, vagy milyen katasztrófák sújtanak, Isten tökéletesíteni akar benneteket; ez egy bizonyos és vitathatatlan tény. Honnan látható ez? Ez abból a tényből látható, hogy Isten szava a korok és nemzedékek során soha nem ért el olyan nagy magasságot, mint napjainkban. Belépett a legmagasabb birodalomba, és példátlan a Szentlélek munkája az egész mai emberiségen. Az elmúlt nemzedékekből aligha volt valakinek ilyen tapasztalata; még Jézus korában sem léteztek a mai kinyilatkoztatások. A hozzátok intézett szavak, az, amit megértetek, és tapasztalataitok mind-mind egy új csúcsot értek el. Ti a próbatételek és fenyítések közepette is megmaradtok, és ez elegendő bizonyíték arra, hogy Isten munkája példátlan nagyszerűsége jutott. Ez nem olyasmi, amit ember képes megtenni, és nem is olyasmi, amit ember tart fenn, hanem ez magának Istennek a munkája. Így Isten munkájának számos valóságából látható, hogy Isten tökéletesíteni akarja az embert, és bizonyára képes is arra, hogy teljessé tegyen titeket. Ha rendelkeztek ezzel betekintéssel, és megteszitek ezt az új felfedezést, akkor nem fogtok várni Jézus második eljövetelére, hanem engeditek Istennek, hogy a jelen korban tegyen teljessé titeket. Ezért mindannyian tegyetek meg minden töletek telhetőt, fáradságot nem kímélve, hogy Isten által tökéletességre juthassatok.

Most nem szabad foglalkoznod a negatív dolgokkal. Először is, tegyél félre és hagyjál figyelmen kívül mindent, ami negatív érzést kelt benned. Amikor ügyeket intézel, tedd ezt olyan szívvel, amely keresi és érzi az előre vezető utat, Istennek engedelmes szívvel. Valahányszor felfedeztek magatokban egy gyengeséget, de nem hagyjátok, hogy az irányítson benneteket, és annak ellenére elvégzitek azokat a feladatokat, amelyeket el kell végeznetek, pozitív lépést tettetek előre. Például az idősebb testvéreknek vallásos elképzeléseik vannak, te azonban képes vagy imádkozni, alávetni magadat, enni és inni Isten szavából, és himnuszokat énekelni... Egyszerűen minden erőddel szenteld magadat annak, amire képes vagy, azoknak a feladatoknak, amelyeket képes vagy ellátni. Ne várj passzívan! Az első lépés az, hogy kötelességed teljesítése során képes vagy eleget tenni Istennek. Majd, amint képes vagy megérteni az igazságot és belépést nyerni Isten szavainak valóságába, tökéletességre jutottál Őáltala.

Arról, hogy Isten hogyan használja az embert

Senki sem képes önállóan élni, kivéve azokat, akik a Szentlélek által különleges irányítást és vezetést kapnak, hiszen szükségük van azoknak a szolgálatára és pásztorlására, akiket Isten használ. Így Isten minden korban különböző embereket emel fel, akik szorgosan pásztorolják a gyülekezeteket az Ő munkája érdekében. Ami azt jelenti, hogy Isten munkáját azokon keresztül kell elvégezni, akikre kedvezően tekint és akiket megfelelőnek tart; a Szentléleknek a bennük lévő, használatra méltó részt kell használnia, hogy munkálkodhasson, és ők azáltal válnak alkalmassá az Isten általi használatra, hogy a Szentlélek tökéletessé teszi őket. Mivel az ember felfogóképessége igen hiányos, ezért olyanoknak kell őt pásztorolniuk, akiket Isten használ; így volt ez akkor is, amikor Isten Mózeszt használta, akiben sok olyat talált, ami akkor alkalmas volt a használatra, és amit abban a szakaszban Isten munkájának elvégzésére használt. Ebben a szakaszban Isten használja az embert, miközben kihasználja azt a részét is, amelyet a Szentlélek felhasználhat a munkálkodáshoz, és a Szentlélek irányítja őt, és egyúttal tökéletessé teszi a megmaradt, használhatatlan részét.

Az olyan ember által végzett munka, akit Isten használ, arra szolgál, hogy együttműködjön Krisztus vagy a Szentlélek munkájával. Ezt az embert Isten emeli fel az emberek közül, azért van ott, hogy Isten valamennyi kiválasztottját vezesse, és azért is emeli fel Isten, hogy az emberi együttműködés munkáját végezze. Egy ilyen valaki által, aki képes az emberi együttműködés munkáját elvégezni, több valósulhat meg Isten emberrel szemben támasztott követelményeiből és a Szentléleknek az emberek között elvégzendő munkájából. Másképpen fogalmazva ez így hangzik: Isten célja ennek az embernek a felhasználásával az, hogy mindazok, akik Istent követik, jobban megértsék Isten akaratát, és többet érjenek el Isten követelményeiből. Mivel az emberek képtelenek közvetlenül megérteni Isten szavait vagy Isten akaratát, Isten felemelt valakit, akit arra használ, hogy ilyen munkát végezzen. Ezt az Isten által használt személyt úgy is le lehet írni, mint médiumot, amelyen keresztül Isten vezeti az embereket, mint a „fordítót”, aki Isten és az ember között kommunikál. Az ilyen ember tehát nem hasonlít azokhoz, akik Isten házában dolgoznak, vagy akik az Ő apostolai. Hozzájuk hasonlóan ő is olyasvalakinek mondható, aki Istent szolgálja, de munkájának lényegét és Isten általi felhasználásának hátterét tekintve nagyban különbözik a többi munkástól és apostoltól. Munkájának lényegét és felhasználásának hátterét tekintve az Isten által használt embert Ő emeli fel, Isten készíti fel Isten munkájára, és együttműködik magának Istennek a munkájában. Soha senki nem végezheti el a munkáját helyette – ez az az emberi együttműködés, amely elengedhetetlen az isteni munka mellett. A más munkások vagy apostolok által végzett munka eközben nem több, mint az egyes időszakokban a gyülekezetekre vonatkozó intézkedések sokféle vonatkozásának közvetítése és végrehajtása, vagy pedig valamilyen egyszerű életellátási munka a gyülekezeti élet fenntartása érdekében. Ezeket a munkásokat és apostolokat nem Isten

nevezi ki, még kevésbé nevezhetjük őket olyanoknak, akiket a Szentlélek használ. Őket a gyülekezetekből választják ki, és miután egy bizonyos ideig képezték és nevelték őket, azokat, akik alkalmasak, megtartják, míg azokat, akik alkalmatlanok, visszaküldik oda, ahonnan jöttek. Mivel ezeket az embereket a gyülekezetekből választják ki, néhányan, miután vezetővé válnak, megmutatják igazi arcukat, és néhányan még sok rossz dolgot is tesznek, és végül kirekesztik őket. Az az ember viszont, akit Isten használ, olyan, akit Isten készített fel, rendelkezik bizonyos képességekkel, és emberi mivolttal. Őt a Szentlélek előre felkészítette és tökéletessé tette, teljesen a Szentlélek vezeti, és különösen, amikor a munkájáról van szó, a Szentlélek irányítja és utasítja – ennek eredményeképpen nincs eltérés Isten kiválasztottjai vezetésének útján, mert Isten bizonyosan felelősséget vállal a saját munkájáért, és Isten mindig elvégzi a saját munkáját.

Ha egyszer megértetted az igazságot, a gyakorlatba kell ültetned azt

Isten munkája és ígéje arra szolgál, hogy változást idézzon elő a beállítottságokban; az Ő célja nem csupán az, hogy megértesse vagy megismertesse veletek az Ő munkáját és ígését. Ez nem elegendő. Te olyan ember vagy, akiben van felfogóképesség, így nem lehet nehéz megértened Isten szavát, mert Isten ígésének nagy része emberi nyelven íródott, és Ő nagyon egyszerűen beszél. Például tökéletesen képes vagy megtanulni, hogy Isten mit akar, hogy megérts és gyakorolj; ez olyasvalami, amit egy normális embernek, aki rendelkezik felfogóképességgel, meg kell tudnia tenni. Különösen azok az ígék, amelyeket Isten a jelen szakaszban mond, kiváltképp világosak és átláthatóak, és Isten sok olyan dologra mutat rá, amire az emberek nem gondoltak, csakúgy, mint mindenféle emberi állapotra. Szavai mindent áthatnak, és olyan tiszták, mint a telihold fénye. Tehát most már az emberek sok mindent megértenek, de még mindig hiányzik valami – az, hogy az emberek az Ő szavát a gyakorlatba ültessék. Az embereknek az igazság minden aspektusát részletesen meg kell tapasztalniuk, és egyre részletesebben fel kell fedezniük és keresniük kell azt, ahelyett, hogy egyszerűen csak arra várnának, hogy magukba szívják mindazt, ami elérhetővé válik számukra; különben nem lesznek mások, mint paraziták. Ismerik Isten ígését, de nem ültetik gyakorlatba. Az ilyen ember nem szereti az igazságot, és végül ki lesz űzve. Ahhoz, hogy olyanok legyetek, mint az 1990-es évek Pétere, ez azt jelenti, hogy mindegyikőtöknek gyakorolnia kell Isten szavát, igazi belépéseket kell, hogy legyen a tapasztalataitokban, és még több és még nagyobb megvilágosodást kell nyernetek az Istennel való együttműködésben, ami egyre nagyobb segítséget jelent majd a saját életeitekben. Ha sokat olvastátok Isten Igéjét, de csak a szavak jelentését értitek, és nem ismeritek közvetlenül Isten Igéjét a gyakorlati tapasztalataitokon keresztül, akkor nem fogod megismerni Isten Igéjét. Ami téged illet,

Isten ígéje nem élet, csupán élettelen szavak. Ha pedig csak az élettelen szavak betartatásában élsz, akkor nem fogod fel Isten szavának lényegét, és nem fogod megérteni az Ő akaratát sem. Csak akkor tárul fel előtted Isten ígéjének spirituális jelentése, ha tényleges tapasztalataidban éled át az Ő szavát, és csakis a tapasztalaton keresztül ragadhatod meg sok igazság spirituális jelentését, és fejtheted meg Isten szavának titkait. Ha nem ülteted gyakorlatba, akkor bármennyire is világos az Ő ígéje, mindaz, amit megragadtál, csupán üres szavak és doktrínák, amelyek vallási előírásokká váltak számodra. Nem ezt tették-e a farizeusok? Ha gyakoroljátok és megtapasztaljátok Isten szavát, akkor az számotokra gyakorlatiassá válik; ha nem igyekszel gyakorolni, akkor Isten ígéje számodra alig több, mint a harmadik ég legendája. Valójában az Istenben való hit folyamata az a folyamat, amikor megtapasztaljátok az Ő szavát, valamint azt, hogy Ő megnyert benneteket, vagy világosabban fogalmazva, hinni Istenben azt jelenti, hogy ismeritek és megértitek az Ő szavát, valamint megtapasztaljátok és megélik az Ő szavát; ez a valóság az Istenbe vetett hitetek mögött. Ha hisztek Istenben és reménykedtek az örök életben anélkül, hogy törekednétek Isten ígéjének gyakorlására és az igazságvalóságba való belépésekre, akkor bolondok vagytok. Ez olyan lenne, mintha elmennél egy lakomára, és csak nézegetnéd az ételeket, és kívülről tanulmányoznád a finomságokat, anélkül, hogy ténylegesen megkóstolnál belőlük bármit is, olyan lenne, mintha ott semmit sem ennél vagy innál. Nem lenne bolond az ilyen ember?

Az igazság, amelyet az embernek birtokolnia kell, Isten ígéjében található, és ez az igazság az, amely a leghasznosabb és leginkább segíti az emberiséget. Ez az a frissítő és éltető szer, amire a testeteknek szüksége van, valami, ami segít az embernek helyreállítani normális emberi mivoltát. Ez egy olyan igazság, amellyel az embernek rendelkeznie kellene. Minél többet gyakoroljátok Isten ígését, annál gyorsabban fog kivirágozni az életetek, és annál világosabbá válik az igazság. Ahogy növekszik az érettségetek, egyre tisztábban fogjátok látni a szellemi világ dolgait, és annál több erőtök lesz a Sátán feletti győzelemhez. Sok olyan igazság, amit nem értetek, világossá fog válni, ha gyakoroljátok Isten ígését. A legtöbb ember megelégszik azzal, hogy pusztán megérti Isten ígéjének szövegét, és inkább összpontosít arra, hogy felvértesse magát doktrínákkal, mintsem arra, hogy elmélyítse tapasztalatait a gyakorlatban, de vajon nem a farizeusok útja ez? Akkor hogyan lehet számukra valóságos az a mondat, hogy „Isten ígéje élet”? Az ember élete nem növekedhet pusztán Isten ígéjének olvasása által, hanem csak akkor, ha Isten ígését a gyakorlatba ülteti. Ha az a meggyőződésed, hogy Isten ígéjének megértése minden, ami az élethez és az érettséghez szükséges, akkor a megértésed torz. Isten ígéjének valódi megértése akkor következik be, amikor gyakorolod az igazságot, és meg kell értened, hogy „csak az igazság gyakorlása által lehet azt valaha is megérteni”. Ma, miután olvastad Isten ígését, csupán azt mondhatod, hogy ismered Isten ígését, de azt nem mondhatod, hogy megérted azt. Egyesek azt mondják, hogy az igazság gyakorlásának egyetlen módja az, ha előbb megértjük azt, de

ez csak részben helyes, és biztosan nem teljesen pontos. Mielőtt ismersz egy igazságot, még nem tapasztaltad meg azt az igazságot. Az érzés, hogy megértesz valamit, amit egy prédikációban hallasz, nem valódi megértés – ez csak az igazság szó szerinti szavainak birtokbavétele, és nem ugyanaz, mint az abban foglalt valódi jelentés megértése. Az igazság felületes ismerete még nem jelenti azt, hogy valóban érted vagy tudod azt; az igazság valódi jelentése annak megtapasztalásából fakad. Ezért csak akkor értheted meg az igazságot, ha megtapasztalod, és csak akkor foghatod fel annak rejtett részeit. A tapasztalatod elmélyítése az egyetlen módja annak, hogy megragadd az összefüggéseket, és megértsd az igazság lényegét. Ezért bárhová mehetsz az igazsággal, de ha nincs benned igazság, akkor ne is gondold arra, hogy megpróbáld meggyőzni akár csak a családod tagjait, még kevésbé a vallásos embereket. Az igazság nélkül olyan vagy, mint a szállingózó hópelyhek, ám az igazsággal boldog és szabad lehetsz, és senki sem támadhat meg téged. Bármilyen erős is egy elmélet, nem tudja legyőzni az igazságot. Az igazsággal maga a világ is megingatható, hegyek és tengerek mozgathatók, míg az igazság hiánya oda vezethet, hogy erős városfalakat a férgek zúznak rommá. Ez nyilvánvaló tény.

A jelenlegi szakaszban létfontosságú, hogy először megismerd az igazságot, majd aztán a gyakorlatba ültessed, és még jobban felvétezd magad az igazság valódi jelentésével. Törekednetek kell arra, hogy ezt elérjétek. Ahelyett, hogy pusztán arra törekednél, hogy mások kövessék a szavaidat, inkább arra kellene készítened őket, hogy kövessék a gyakorlatodat. Csak így találhatsz valami értelmeset. Nem számít, mi történik veled, nem számít, kivel találkozol, amíg nálad van az igazság, addig képes leszel szilárdan állni. Isten ígéje az, ami életet hoz az embernek, nem pedig halált. Ha Isten ígéjének olvasása után nem kelsz életre, hanem még mindig halott vagy, akkor valami baj van veled. Ha egy idő után sokat olvastál Isten ígéből, és sok gyakorlati prédikációt hallgattál, de még mindig a halál állapotában vagy, akkor ez annak bizonyítéka, hogy te nem olyan ember vagy, aki értékeli az igazságot, sem nem olyan, aki az igazságra törekszik. Ha valóban Isten elnyerésére törekednétek, akkor nem arra összpontosítanátok, hogy doktrínákkal vétezzétek fel magatokat és magasztos tanokat használjatok mások tanítására, hanem inkább arra összpontosítanátok, hogy megtapasztaljátok Isten ígét és az igazságot a gyakorlatba ültessétek. Hát nem ez az, amibe most törekednetek kell, hogy belépjétek?

Isten számára korlátozott idő áll rendelkezésre, hogy elvégezze munkáját az emberben, így mi lehet az eredmény, ha nem működsz együtt Vele? Miért van az, hogy Isten mindig azt akarja, hogy gyakoroljátok az Ő ígét, ha egyszer már értitek azt? Ez azért van, mert Isten kinyilatkoztatta nektek az Ő ígét, és a következő lépések az, hogy ténylegesen gyakoroljátok őket. Ahogy gyakoroljátok ezeket az ígéket, Isten elvégzi a megvilágosítás és az útmutatás munkáját. Így kell ezt tenni. Isten ígéje lehetővé teszi az ember számára, hogy kivirágozzon az életben, és ne rendelkezzen olyan elemekkel, amelyek az ember elhajlását vagy passzivitását okoznák. Azt mondom,

hogy olvastad Isten ígését és gyakoroltad, de még mindig nem kaptál semmilyen munkát a Szentlélektől. A szavaid csak egy gyermeket tudnának becsapni. Más emberek talán nem tudják, hogy a szándékaid helyesek-e, de lehetségesnek tartod, hogy Isten ne tudná? Hogy lehet az, hogy mások gyakorolják Isten ígését, és megkapják a Szentlélek általi megvilágosodást, te viszont gyakorolod az Ő ígését, és nem kapod meg a Szentlélek megvilágosítását? Vannak Istennek érzelmei? Ha a szándékaid valóban helyesek és együttműködő vagy, akkor Isten Lelke veled lesz. Vannak, akik mindig a saját zászlójukat akarják kitűzni, de miért nem engedi Isten, hogy felemelkedjenek és vezessék a gyülekezetet? Vannak, akik csupán betöltik funkciójukat és teljesítik kötelességüket, és mielőtt észrevennék, máris elnyerték Isten jóváhagyását. Hogyan lehetséges ez? Isten megvizsgálja az ember szívének legmélyét, és azoknak az embereknek, akik az igazságot keresik, ezt helyes szándékkal kell tenniük. Azok az emberek, akiknek nincsenek helyes szándékaik, nem tudnak szilárdan állni. Alapjában véve a ti célotok az, hogy Isten ígéje kifejtse bennetek hatását. Más szóval, hogy Isten ígéjének valódi megértése legyen annak általatok történő gyakorlásában. Lehet, hogy szegényes a képességetek Isten ígéjének megértésére, de ha gyakoroljátok Isten ígését, Ő orvosolni tudja ezt a hiányosságot, ezért nem csak ismernetek kell sok igazságot, hanem gyakorolnotok is kell azokat. Ez a legfőbb hangsúly, amit nem lehet figyelmen kívül hagyni. Jézus sok megaláztatást és sok szenvedést állt ki harminchárom és fél éve alatt. Egyszerűen azért szenvedett ilyen sokat, mert gyakorolta az igazságot, mindenben Isten akaratát tette, és csak Isten akaratával törődött. Ez olyan szenvedés volt, amelyen nem ment volna keresztül, ha anélkül ismerte volna az igazságot, hogy gyakorolta volna. Ha Jézus a zsidók tanításait és a farizeusokat követte volna, akkor nem szenvedett volna. Jézus cselekedeteiből megtanulhatod, hogy Isten emberen végzett munkájának hatékonysága az ember együttműködéséből fakad, és ez az, amit fel kell ismernetek. Vajon Jézus szenvedett volna úgy, mint ahogyan szenvedett a kereszten, ha nem gyakorolta volna az igazságot? Vajon imádkozhatott volna ilyen fájdalmas imát, ha nem Isten akarata szerint cselekedett volna? Ezért szenvednetek kell az igazság gyakorlásáért; ez az a fajta szenvedés, amin egy embernek át kell esnie.

Az üdvösséget elérő személy az, aki hajlandó gyakorolni az igazságot

A megfelelő egyházi élet szükségességét gyakran említik a prédikációkban. Akkor miért van az, hogy az egyház élete még mindig nem fejlődött, és még mindig csak a rég megszokott dolog? Miért nincs egy teljesen új és más életvitel? Lehet-e normális, hogy a kilencvenes évek embere úgy él, mint egy letűnt kor császára? Bár amit most esznek és isznak az emberek, azok olyan finomságok, amelyeket a korábbi korszakokban ritkán kóstoltak, az egyházi életben nem történtek jelentős fordulatok. Olyan ez, mint régi bort

új üvegekbe tölteni. Mi haszna van akkor, hogy Isten ilyen sokat mond? A gyülekezetek a legtöbb helyen egyáltalán nem változtak. A saját szememmel láttam, és a szívemben is világos; bár én magam nem tapasztaltam meg az egyházi életet, úgy ismerem a gyülekezeti összejövetelek körülményeit, mint a tenyeremet. Nem sokat haladtak előre. Visszatérve arra a mondásra – ez olyan, mint régi bort új üvegekbe tölteni. Semmi sem változott! Amikor valaki pásztoralja őket, akkor úgy égnék, mint a tűz, de amikor nincs ott senki, aki támogatná őket, akkor olyanok, mint egy jégtömb. Nem sokan tudnak gyakorlati dolgokról beszélni, és nagyon ritkán képes valaki a kormányrudat átvenni. Bár a prédikációk magasztosak, ritkán érte el valaki a belépést. Kevés ember becsüli Isten igéjét. Könnybe lábadnak, amikor felveszik Isten igéjét, vidámak, amikor félreteszik, és ízetlenek és fényüket veszítettek, amikor eltávolodnak tőle. Őszintén szólva, egyszerűen nem becsületek meg Isten igéjét, és soha nem tekintitek kincsnek az Ő szájából ma elhangzó igéket. Egyszerűen csak szorongani kezdtek, amikor az Ő igéjét olvassátok, és megerőltetőnek érzitek a megtanulását, és amikor Isten igéjének gyakorlatba ültetéséről van szó, olyan, mintha egy kút kerekének a fogantyúját úgy próbálnátok megforgatni, hogy egy ló farkából vett szőrszállal rángatjátok – bármennyire is igyekeztetek, egyszerűen nem tudtok elég erőt kifejtteni. Isten igéjének olvasása mindig erővel tölt el, a gyakorlásakor azonban feledékeny vagy. Valójában ezeket a szavakat nem kell olyan fáradságosan kimondani és olyan türelmesen ismételgetni; de az, hogy az emberek csak hallgatják anélkül, hogy Isten igéjét a gyakorlatba ültetnék, akadályá lett az Ő munkájának. Nem tudom nem felhozni, nem tudok nem beszélni róla. Kénytelen vagyok ezt tenni; nem arról van szó, hogy élvezem mások gyengeségeinek leleplezését. Ti úgy gondoljátok, hogy a gyakorlásotok többé-kevésbé megfelelő – hogy amikor a kinyilatkoztatások a csúcson vannak, akkor a ti belépésetek is csúcson van? Ennyire egyszerű ez? Soha nem vizsgáljátok meg az alapot, amelyre a tapasztalataitok végső soron épülnek! Ettől a pillanattól kezdve a ti összejöveteleitek egyáltalán nem nevezhetők megfelelő gyülekezeti életnek, és a legkevésbé sem jelentenek megfelelő lelki életet. Ez csak egy csomó ember összejövetele, akik élvezik a csevegést és az éneklést. Szigorúan véve nincs benne sok valóság. Hogy még világosabbá tegyem: ha nem az igazságot gyakorlod, akkor hol van a valóság? Nem dicsekvés azt állítani, hogy neked van valóságod? Azok, akik mindig munkát végeznek, felfuvalkodottak és gőgösek, míg azok, akik mindig engedelmeskednek, csendben maradnak, és lehajtott fejjel járnak, minden lehetőség nélkül a gyakorlásra. Azok, akik munkát végeznek, nem tesznek mást, csak beszélnek, szüntelenül folytatják nagyhangú beszédeiket, a követők pedig csak figyelnek. Nincs szó semmiféle átalakulásról; ezek mind csak a múlt útjai! Az, hogy ma képes vagy engedelmeskedni, és nem mersz beleszólni, vagy úgy cselekedni, ahogy akarsz, az Isten adminisztratív rendeletei megérkezésének köszönhető; ez nem olyan változás, amin a tapasztalatok révén keresztülmentél. Az a tény, hogy ma már nem mersz olyan dolgokat tenni, amelyek sértik az adminisztratív rendeleteket, annak köszönhető, hogy Isten igéinek munkája egyértelmű hatást fejtett

ki, és meghódította az embereket. Hadd kérdezzek meg valakit: mennyit érdemeltél ki a mai teljesítményedből a saját kemény munkád verejtékével? Mennyit mondott belőle neked közvetlenül Isten? Hogyan válaszolnál? Döbbenet és szótlanul állnál? Miért van az, hogy mások sok tényleges tapasztalatukról képesek beszélni, hogy neked táplálékot nyújtsanak, míg te egyszerűen csak élvezed a mások által főzött ételeket? Nem szégyelled magad? Elvégezhetesz egy tényfeltáró vizsgálatot, megvizsgálva azokat, akik hozzád képest jók: mennyi igazságot értesz meg? Végül mennyit ültetsz át a gyakorlatba? Kit szeretsz jobban, Istent vagy önmagadat? Gyakrabban adsz, vagy gyakrabban kapsz? Amikor a szándékod rossz volt, hányszor hagytad el régi énedet, és tettél eleget Isten akaratának? Már ez a néhány kérdés is sok embert zavarba hoz. A legtöbb ember, még ha fel is ismeri, hogy a szándéka rossz, akkor is tudatosan rosszul cselekszik, és közel sem hagyja el a saját testét. A legtöbb ember hagyja, hogy a bűn féktelenül tomboljon benne, engedi, hogy a bűn irányítsa minden cselekedetét. Képtelenek legyőzni a bűneiket, és továbbra is bűnben élnek. Elérve ezt a jelenlegi szakaszt, ki ne tudná, hogy mennyi gonosz tettet követtek el? Ha azt mondom, hogy nem tudod, akkor hazudsz, mint a vízfolyás. Őszintén szólva, ez az egész abból fakad, hogy nem vagy hajlandó elhagyni a régi énedet. Mi értelme van annyi bűnbánó „szívből jövő” szót mondani, ami semmit sem ér? Segít ez neked fejlődni az életedben? Kimondhatjuk, hogy önmagad megismerése a teljes munkaidős állásod. Én az embereket az alázatosságuk és Isten ígéinek gyakorlása által tökéletesítem. Ha csak úgy viseled Isten ígét, mint a ruhádat, csak azért, hogy okosnak és elegánsnak tűnj, nem csapod-e be magadat és másokat? Ha csak beszélsz, és soha nem ülteted át a gyakorlatba, mit fogsz elérni?

Sokan tudnak beszélni egy kicsit a gyakorlásról, és beszélhetnek a személyes benyomásaikról, de a legtöbbet a mások szavaiból nyert megvilágítás teszi ki. Egyáltalán nem tartalmaz semmit a saját személyes gyakorlatukból, és azt sem, amit a tapasztalataikból látnak. Ezt a kérdést már korábban boncolgattam; ne gondold, hogy nem tudok semmit. Te csupán egy papírtigris vagy, mégis a Sátán legyőzéséről, győzedelmes tanúságtételről és Isten képmásának megéléséről beszélsz? Ez mind badarság! Azt hiszed, hogy Isten minden ígéje, amit ma kimondott, azért van, hogy csodáld? A szád arról beszél, hogy elhagyod a régi énedet, és az igazságot a gyakorlatba ülteted, de a kezed más tetteket hajt végre, és a szíved más terveket szövöget – miféle ember vagy te? Miért nem egy és ugyanaz a szíved és a kezed? Oly sok prédikáció vált üres szavakká; hát nem szívszorító ez? Ha képtelen vagy Isten szavát a gyakorlatba átültetni, az azt bizonyítja, hogy még nem léptél arra az útra, amelyen a Szentlélek munkálkodik, még nem munkálkodott benned a Szentlélek, és még nem kaptad meg az Ő útmutatását. Ha azt mondom, hogy csak megérteni tudod Isten szavát, de képtelen vagy azt a gyakorlatba átültetni, akkor olyan ember vagy, aki nem szereti az igazságot. Isten nem azért jön, hogy az ilyen embereket megmentse. Jézus hatalmas kínokat szenvedett, amikor keresztre feszítették, hogy megmentse a

bűnösöket, hogy megmentse a szegényeket, és hogy megmentse azokat az alázatos embereket. Keresztre feszítése vétekáldozatként szolgált. Ha nem tudod gyakorolni Isten ígését, akkor mihamarabb el kell menned; ne időzz ingyenélőként Isten házában. Sokan még azt is nehezen tudják megállni, hogy ne tegyenek olyan dolgokat, amelyek egyértelműen ellenállnak Istennek. Nem a halált kérik? Hogyan beszélhetnek Isten királyságába való belépésről? Lenne-e merszük Isten arcát meglátni? Megenni azt az ételt, amit Isten ad neked, elvetemült dolgokat tenni, amelyek ellenkeznek Istennel, rosszindulatúnak, alattomosnak és cselszövőnek lenni, még akkor is, amikor Isten megengedi, hogy élvezd az áldásokat, amelyeket Ő adományozott neked – nem érzed, hogy égeti a kezedet, amikor megkapod őket? Nem érzed, hogy az arcod elpirul? Miután tettél valamit Istennel szemben, miután cselszövéseket hajtottál végre, hogy „szélhámoskodj”, nem érzed-e, hogy megijedtél? Ha semmit sem érzel, hogyan beszélhetnél bármilyen jövőről? Már régen nem volt számodra jövő, akkor milyen nagyobb elvárásaid lehetnek még? Ha valami szégyenletet mondasz, mégsem érzel semmi szégyent, és a szívedben nincs tudatosság, akkor ez nem azt jelenti, hogy Isten már elhagyott téged? Természeteddé vált, hogy könnyelműen és féktelenül beszélsz és cselekszel; hogyan tudna Isten így valaha is tökéletessé tenni téged? Képes lennél-e járni a világot? Kit győzhetnél meg te? Azok, akik ismerik az igazi természetedet, távol tartanak magukat. Ez vajon nem Isten büntetése? Mindent egybevetve, ha csak beszéd van, és nincs gyakorlat, akkor nincs fejlődés. Bár a Szentlélek munkálkodhat benned, miközben beszélsz, de ha nem gyakorolsz, a Szentlélek abbahagyja a munkát. Ha továbbra is így folytatod, hogyan lehet szó a jövőről, vagy arról, hogy egész lényedet Isten munkájának add? Csak arról beszélhetsz, hogy egész lényedet felajánlod, mégsem adod oda Neki az igazi istenszerető szívedet. Ő csak szóbeli odaadást kap tőled; nem kapja meg az igazság gyakorlására irányuló szándékodat. Lehet, hogy ez a te tényleges érettséged? Ha így folytatnád, mikor válnál tökéletessé Isten által? Nem érzel aggodalmat a sötét és borús jövőd miatt? Nem érzed, hogy Isten elvesztette a hozzád fűzött reményt? Nem tudod, hogy Isten egyre több embert és újabb embereket kíván tökéletesíteni? A régi dolgok megállnák a helyüket? Ma nem figyelsz Isten szavaira: a holnapra vársz?

Amivel egy megfelelő pásztornak rendelkeznie kell

Értened kell a sokféle állapotot, amelyekben az emberek lesznek, amikor a Szentlélek munkát végez rajtuk. Különösen azoknak kell még komolyabban megérteniük ezeket az állapotokat, akik Isten szolgálatában vezetnek. Ha csupán tapasztalatok sokaságáról vagy a belépés elérésének módjairól beszélsz, az azt mutatja, hogy a tapasztalatod igencsak egyoldalú. A valódi állapotod ismerete és az igazságalapelvek felfogása nélkül nem lehet változást elérni a beállítottságodban. A Szentlélek munkája

alapelveinek ismerete, illetve az általa hozott gyümölcs megértése nélkül nehezen fogod felismerni a gonosz szellemek munkáját. Le kell leplezned a gonosz szellemek munkáját, ahogyan az emberi elképzeléseket is, és egyenesen a probléma lényegéig kell hatolnod; rá kell mutatnod sokféle eltérésre is az emberek gyakorlatában, és az Istenbe vetett hitükben esetleg felmerülő problémákra, hogy felismerhessék azokat. Legalábbis ne kelts bennük negatív vagy passzív érzéseket. Ugyanakkor meg kell értened a legtöbb ember számára objektíven létező nehézségeket, nem szabad oktalannak lenned, vagy „szamarat próbálni ábécére tanítani”; ez ostoba viselkedés. Az emberek által tapasztalt számos nehézséget megoldandó, elsőként meg kell értened a Szentlélek munkájának dinamikáját; meg kell értened, hogyan végez munkát a Szentlélek a különböző embereken, értened kell a nehézségeket, amelyekkel az emberek szembenéznek, ahogyan a hiányosságaikat is, és át kell látnod a probléma kulcskérdéseit, majd eljutnod a forrásához, eltérés vagy hibázás nélkül. Csak az efféle ember alkalmas arra, hogy Isten szolgálatában koordináljon.

Az, hogy képes vagy-e felfogni a legfőbb kérdéseket és világosan látni sok mindent, vagy sem, egyéni tapasztalataid függvénye. A mód, ahogyan te tapasztalsz, annak módja is, ahogyan másokat vezetsz. Ha érted a szavakat és a doktrínákat, akkor a szavak és doktrínák megértésére vezetsz majd másokat. A mód, ahogyan te megtapasztalod Isten szavainak valóságát, annak módja, ahogyan másokat arra vezetsz, hogy elérjék a belépést Isten kijelentéseinek valóságába. Ha képes vagy sok igazságot megérteni, és világosan betekintést nyersz sok dologba Isten szavaiból, akkor vagy képes másokat is sok igazság megértésére vezetni, és azok, akiket vezetsz, világos megértését szereznek a látomásokról. Ha a természetfeletti érzések felfogására összpontosítasz, akkor azok, akiket vezetsz, ugyanezt teszik majd. Ha te hanyagolod a gyakorlást, és helyette a megbeszélésre helyezed a hangsúlyt, akkor azok, akiket vezetsz, szintén a megbeszélésre koncentrálnak majd, anélkül, hogy egyáltalán gyakorolnának vagy bármi átalakulást érnének el a természetükben; csupán felszínesen lesznek lelkesek, anélkül, hogy bármely igazságot a gyakorlatba ültetnék. Mindenki azzal táplál másokat, aminek ő maga a birtokában van. Az, hogy valaki miféle ember, meghatározza az utat, amelyre másokat terel, ahogyan azokat az embertípusokat is, akiket vezet. Ahhoz, hogy valóban alkalmas legyél Isten használatára, nem csupán törekvéssednek kell lennie, hanem szükséged van jókora megvilágosításra is Istentől, szavai útmutatására, arra, hogy megtapasztald, ahogy Ő foglalkozik veled, valamint az Ő szavainak finomítására. Ezt alapul véve, a hétköznapiakban legyetek figyelemmel a megfigyeléseidre, gondolataidra, elmélkedéseidre és következtetéseidre, és ennek megfelelően mélyedjtek el dolgokban, vagy számoljatok fel dolgokat. Ezek mind a valóságba történő belépések útjai, és mindegyikük nélkülözhetetlen. Isten így munkálkodik. Ha belépsz ebbe a módszerbe, amellyel Isten dolgozik, mindennap alkalmad lehet rá, hogy Ő tökéletesítsen. És bármikor, függetlenül attól, hogy a környezeted zord vagy kedvező, hogy próbának vagy kísértésnek vagy-e kitéve, hogy dolgozol-e vagy sem, és hogy

egyénként vagy egy közösség tagjaként éled-e az életet, mindig találsz majd alkalmat arra, hogy Isten tökéletesítsen, anélkül, hogy valaha is kihagynál egyetlenegyét. Képes leszel mindet felfedezni – és ily módon rá fogsz találni Isten szavai megtapasztalásának titkára.

A tapasztalatról

Péter tapasztalatai során sok száz próbatétellel találkozott. Bár a mai emberek ismerik a „próbatétel” kifejezést, valódi jelentését és körülményeit illetően zavarodottak. Isten megedd az emberek elszántságát, finomítja bizonyosságukat és minden részüket tökéletesíti, s mindezt elsősorban próbatételeken keresztül éri el, amelyek egyben a Szentlélek rejtett munkáját is jelentik. Úgy tűnik, mintha Isten elhagyta volna az embereket, úgyhogy, ha nem vigyáznak, ezeket a próbatételeket a Sátán kísértéseinek fogják tekinteni. Valójában sok próbatétel tekinthető kísértésnek, és ez az az alapelv és a szabály, amelyek szerint Isten munkálkodik. Ha az emberek igazán Isten jelenlétében élnek, akkor az efféle dolgokat Istentől származó próbatételeknek fogják tekinteni, és nem hagyják elillanni. Ha valaki azt mondja, hogy mivel Isten vele van, a Sátán biztosan nem fogja megkörményékezni őt, az nem teljesen helyes; ha így lenne, hogyan magyarázható, hogy Jézus azután szembesült kísértésekkel, miután negyven napig böjtölt a pusztában? Ha tehát az emberek valóban helyreigazítják az Istenbe vetett hitről alkotott nézeteiket, sok mindent sokkal tisztábban látnak majd, megértésük pedig nem lesz torz és csalóka. Ha valaki tényleg elszánt arra, hogy Isten által tökéletessé legyen, akkor sokféle szögből kell megközelítenie minden dolgot, amivel szembesül, sem balra, sem jobbra nem szabad elhajolnia. Ha nincs ismereted Isten munkájáról, nem fogod tudni, hogyan működj együtt Istennel. Ha nem ismered Isten munkájának alapelveit, és nem vagy tisztában azzal, hogyan munkálkodik a Sátán az emberben, nem lesz utad a gyakorláshoz. A buzgó törekvés önmagában nem teszi lehetővé, hogy elérd az Isten által megkövetelt eredményeket. A tapasztalás ily módja Lőrincéhez hasonló: semmiféle különbséget nem téve, csak a tapasztalatra összpontosítva, mit sem tudva arról, hogy mi a Sátán munkája, mi a Szentlélek munkája, hogy milyen állapotban van az ember Isten jelenléte nélkül, és miféle embereket akar Isten tökéletesíteni. Milyen alapelveket kell alkalmazni, amikor különféle emberekkel foglalkozunk, hogyan kell felfogni Isten akaratát a jelenben, hogyan kell megismerni Isten természetét, és mely emberekre, körülményekre és korra irányul Isten irgalma, fensége és igazságossága – ezek egyikében sincs tisztánlátása. Ha az emberek nem rendelkeznek többféle látomással tapasztalataik alapjaként, akkor az élet szóba sem jön, a tapasztalat pedig még kevésbé; ostobán továbbra is alávetik magukat és elviselhetnek mindent. Az ilyen embereket igen nehéz tökéletesíteni. Elmondható, hogy ha a fent említett látomásokból semmivel sem rendelkezel, az bőséges bizonyítéka annak, hogy egy kretén vagy, olyan, mint egy

sóbálvány, amely mindig Izráelben áll. Az ilyen emberek haszontalanok, semmirekellők! Vannak, akik mindig csak vakon alávetik magukat, mindig ismerik magukat és mindig a saját viselkedésmódjaikat veszik elő, amikor új dolgokkal foglalkoznak, vagy „bölcsséggel” intézik az említésre sem méltó triviális ügyeket. Az ilyen emberek nélkülözik az ítélőképességet, és mintha az lenne a természetük, hogy beletörődnek abba, hogy packáznak velük, és mindig ugyanolyanok; sosem változnak. Az ilyen emberek bolondok, akikből az ítélőképesség szikrája is hiányzik. Sosem próbálnak a körülményekhez vagy a különböző emberekhez illő intézkedéseket tenni. Az ilyen embereknek nincs tapasztalata. Láttam néhányakat, akik annyira el vannak foglalva önmaguk megismerésével, hogy amikor a gonosz szellemek munkája által megszállt emberekkel találkoznak, leszegik a fejüket és megvallják bűneiket, nem merészelvén felállni és elítélni őket. Amikor pedig a Szentlélek nyilvánvaló munkájával szembesülnek, nem mernek engedelmeskedni. Úgy hiszik, hogy a gonosz szellemek is Isten kezében vannak, és a legcsekélyebb bátorságuk sincs felállni, és ellenállni nekik. Az ilyen emberek szégyent hoznak Istenre, és teljesen alkalmatlanok arra, hogy súlyos terhet viseljenek Érte. Ezek a bolondok semmiféle különbséget nem tesznek. A tapasztalás efféle módját ezért meg kell tisztítani, ugyanis ez Isten szemében tarthatatlan.

Isten csakugyan sok munkát végez az emberekben, időnként próbára teszi őket, olykor olyan környezetet teremt, amely megedzi őket, alkalmanként pedig olyan szavakat szól, amelyek vezetik őket és kiegészítik a hiányosságaikat. Néha a Szentlélek az Isten által számukra előkészített környezetbe vezeti az embereket, hogy tudtukon kívül felfedezzenek sok olyan dolgot, ami hiányzik belőlük. Azon keresztül, amit az emberek mondanak és tesznek, s ahogyan másokkal bánnak és a dolgokat kezelik, a Szentlélek tudtukon kívül sok olyasmit megvilágosít nekik, amit korábban nem értettek, lehetővé téve számukra, hogy sok dolgot és embert világosabban lássanak, megengedve, hogy betekintést nyerjenek sok olyasmibe, amiről korábban nem tudtak. Amikor a világgal foglalkozol, fokozatosan elkezded felismerni a világ dolgait, s mielőtt elér a vég, erre a következtetésre juthatsz: „Valóban nehéz embernek lenni.” Ha eltöltesz egy kis időt Isten előtt tapasztalva és eljutsz oda, hogy megérted Isten munkáját és természetét, öntudatlanul sok betekintést nyersz, az érettséged pedig fokozatosan növekszik majd. Sok szellemi dolgot jobban megértesz, és különösen Isten munkáját fogod tisztábban látni. Elfogadod majd Isten szavait, Isten munkáját, Isten minden cselekedetét, Isten természetét, valamint azt, ami Isten, és amit Ő birtokol, a saját életedként. Ha csupán a világban bolyongsz, a szárnyaid egyre jobban megkeményednek, az Istennel szembeni ellenállásod pedig egyre nagyobb lesz; hogyan tud akkor Isten használni téged? Mivel túl sok benned a „véleményem szerint”, Isten nem használ téged. Minél többet vagy Isten jelenlétében, annál több tapasztalatod lesz. Ha még mindig vadállatként élsz a világban – a szád Istenhitet vall, a szíved azonban valahol máshol jár – és ha továbbra is a világi életfilozófiákat tanulmányozod, akkor vajon nem lesz-e minden eddigi fáradozásod hiábavaló? Ezért, minél többet vannak az emberek Isten

jelenlétében, annál könnyebben tökéletesítheti őket Isten. Ez az az út, amelyen keresztül a Szentlélek a munkáját végzi. Ha nem érted meg ezt, lehetetlen lesz számodra, hogy a helyes útra lépj, az pedig, hogy Isten által tökéletesedj, szóba sem jöhet majd. Nem leszel képes normális lelki életet élni; olyan lesz, mintha fogyatékos lennél, és csak a saját kemény munkád lesz, Isten munkájából pedig semmi. Vajon nem hiba ez a tapasztalásodban? Nem feltétlenül kell imádkoznod ahhoz, hogy Isten jelenlétében legyél; néha Istenről elmélkedve vagy az Ő munkáján tűnődve, alkalmanként valamilyen dologgal foglalkozva, néha pedig azáltal kerülsz Isten jelenlétébe, hogy egy esemény során lelepleződsz. A legtöbben azt mondják: „Nem vagyok-e Isten jelenlétében, hiszen gyakran imádkozom?” Sok ember vég nélkül imádkozik „Isten jelenlétében”. Bár az ima mindig az ajkukon van, valójában nem élnek Isten jelenlétében. Ez az egyetlen eszköz, amivel az ilyen emberek fenn tudják tartani állapotukat Isten jelenlétében; teljesen alkalmatlanok arra, hogy szívüket arra használják, hogy mindenkor Istennel foglalkozzanak, s arra sem képesek, hogy Isten elé jöjjenek a tapasztalás által, akár elmélkedés, csendes szemlélődés útján, vagy elméjüket arra használva, hogy kapcsolatba lépjenek a szívükben lakozó Istennel, azáltal, hogy figyelmeznak Isten terhére. Csupán a szájukkal ajánlanak fel imákat a mennyei Istennek. A legtöbb ember szíve nélkülözi Istent, és Isten csak akkor van ott, amikor közelednek Hozzá; a legtöbbször Isten egyáltalán nincs ott. Vajon ez nem annak a megnyilvánulása, hogy Isten nincs az ember szívében? Ha Isten valóban a szívükben lenne, tudnának afféle dolgokat tenni, amiket a rablók és a vadállatok tesznek? Ha valaki valóban féli Istent, az igaz szívét kapcsolatba hozza Istennel, gondolatait és elképzeléseit pedig mindig Isten szavai foglalkoztatják. Sem beszédben, sem cselekedetben nem fog hibázni, és semmi olyat nem tesz, ami nyilvánvalóan szemben áll Istennel. Ez a hívő lét mércéje.

Az új kor parancsolatai

Amikor Isten munkáját tapasztaljátok, Isten szavait gondosan kell olvasnotok, és fel kell szerelkeznetek az igazsággal. Ám azzal kapcsolatban, hogy mit és hogyan akartok tenni, nincs szükség buzgó imáatokra vagy könyörgésekre, és ezek tényleg hiábavalók. A problémák, amellyel jelenleg szembenéztek azok, hogy nem tudjátok, hogyan tapasztaljátok meg Isten munkáját, és hogy sok passzivitás lakik bennetek. Sok doktrínát ismertek, ám nincs bennetek sok valóság. Vajon ez nem a tévedés jele? Sok tévedés látható bennetek, e csoportban. Ma képtelenek vagytok kiállni ilyen próbákat „szolgálattevőkként”, és képtelenek vagytok elképzelni vagy kiállni az Isten szavaival kapcsolatos más próbatételeket és megtisztítást. Ragaszkodnotok kell ahhoz a sok dologhoz, amit a gyakorlatba kell ültetnetek. Ez azt jelenti, hogy az embereknek be kell tartaniuk azt a sok kötelezettséget, amelyeket el kell végezniük. Ezeket kell betartaniuk, és ezeket kell elvégezniük. A Szentlélek hadd végezze a Szentlélek dolgát – az ember

ebben nem vehet részt. Az ember ahhoz ragaszkodjon, ami az ember feladata; ami nem kapcsolódik a Szentlélekhez. Ezek kizárólag olyan feladatok, amelyeket az embernek kell megtennie, és parancsolatként kell betartania, hasonlóan a törvény betartásához az Ószövetségben. Habár most nem a Törvény Kora van, mégis számos szót be kell tartani, amelyek olyanok, mint a Törvény Korában elhangzott szavak. E szavak végrehajtásához nem elég pusztán a Szentlélek érintésére hagyatkozni, hanem az embernek kell betartania őket. Például:

Ne ítélkezz a gyakorlati Isten munkája felett.

Ne szállj szembe az emberrel, aki mellett Isten bizonytságot tesz.

Őrizd meg helyedet Isten előtt, és ne légy züllött.

Szavaidban légy mértékletes, szavaid és tetteid pedig kövessék az embernek az intézkedéseit, aki mellett Isten bizonytságot tett.

Féld Isten bizonytságtételét. Ne vedd semmibe Isten munkáját és az Ő szájából származó szavakat.

Ne utánozd Isten kijelentéseinek hangnemét és céljait.

Külsőleg ne tégy olyat, amely szemmel láthatóan ellenkezik az emberrel, aki mellett Isten bizonytságot tett.

Ezeket minden embernek be kell tartania. Isten minden korszakban sok szabályt határoz meg, amelyek a törvényekhez hasonlóak, és amelyeket az embernek be kell tartania. Ezeken keresztül korlátozza az ember beállítottságát, és így méri fel az ember őszinteségét. Gondoljatok például az Ószövetség korának szavaira: „Tiszteld apádat és anyádat.” E szavak ma nem érvényesek; abban a korban pusztán az ember egyes külső beállítottságának szabtak gátat, ezek által az ember megmutathatta, hogy őszintén hisz Istenben, és azokat jellemezték, akik hittek Istenben. Noha most a Királyság Korát éljük, az embernek még mindig számos szabályt be kell tartania. A múlt szabályai nem érvényesek, és ma az embernek jóval több megfelelő gyakorlatot kell végrehajtania, amelyek szükségesek. Ezek nem foglalják magukba a Szentlélek munkáját, és az embernek kell elvégeznie őket.

A Kegyelem Korában a Törvény Korának számos gyakorlatát elvetették, hiszen e törvények már nem voltak kifejezetten hatékonyak az akkori munka számára. Miután e gyakorlatokat elvetették, a helyükre számos újabb került, amelyek megfeleltek az adott kornak, és ezekből lett a sok mai szabály. Amikor a mai Isten eljött, ezekkel a szabályokkal is szakítottak, és többé nem kellett betartani őket. Továbbá sok új gyakorlat született, amelyek megfelelnek a mai munkának. E gyakorlatok ma nem szabályok, hanem helyette hatást hivatottak elérni; megfelelőek a mai napra – holnap pedig talán szabályokká válnak. Összességében tehát azt kell betartanod, amely a mai munka szempontjából gyümölcsöző. Ne törődj a holnappal: amit ma teszünk, azt a máért tesszük. Mire a holnap eljön, talán lesznek jobb gyakorlatok, amelyeket követned kell majd – de ezzel ne foglalkozz túlzottan. Inkább tartsd be, amit ma be kell tartani, nehogy szembeszegülj Istennel. Ma az embernek semmi sem fontosabb, minthogy az alábbiakat betartsa:

Ne próbálj hízelegni az Istennek, aki a szemed előtt van, vagy bármit elrejtene Előle. Ne szólj tisztátalanságot és ne beszélj arrogánsan az előtted álló Isten előtt.

A szemed előtt álló Istennek ne akarj a bizalmába férkőzni úgy, hogy mézesmázos szavakkal és ékes beszédekkel megtéveszted.

Isten előtt ne viselkedj tiszteletlenül. Engedelmeskedj mindennek, ami Isten szájából elhangzik, és az Ő szavainak ne állj ellen, ne szegülj szembe velük, és ne vitasd őket. Az Isten szájából elhangzott szavakat ne kedved szerint értelmezd. Vigyázz a nyelvedre, nehogy áldozatul ess miatta a gonoszok álnok cselszövéseinek.

Vigyázz lépteidre, nehogy áthágd az Isten által számodra kijelölt határokat. Ha átléped a határt, ez azt fogja eredményezni, hogy Isten helyébe állsz, szavaidból pedig önhittség és fellengzés árad, amiért Isten megutál majd.

Az Isten szájából elhangzott szavakat ne terjeszd meggondolatlanul, nehogy mások kigúnyoljanak, és az ördögök bolondot csináljanak belőled.

Engedelmeskedj a mai Isten minden munkájának. Még ha nem is érted, ne ítélkezz felette; csupán annyit tehetsz, hogy keresed és közösségben vagy vele.

Senki sem sértheti meg Isten eredeti helyét. Mindössze annyit tehetsz, hogy az ember helyzetéből szolgálod a mai Istent. Az ember pozíciójából nem taníthatod a mai Istent – elhibázott dolog így tenni.

Senki nem állhat annak az embernek a helyére, aki mellett Isten bizonyosságot tett; szavaiddal, tetteiddel és legbelsőbb gondolataiddal az ember helyén állsz. Mindezt be kell tartani, ez az ember felelőssége, és ezen senki sem változtathat. Aki megkísérli megváltoztatni, az megsérti az adminisztratív rendeleteket. Erre mindenkinek emlékeznie kell.

Isten olyan sok időt töltött beszéddel és kijelentésekkel, hogy az ember azt gondolja, legfőbb feladata Isten szavainak olvasása és memorizálása. Senki sem figyel a gyakorlatra, és még azt sem tartja be, amit be kellene. Ez számtalan gondot és nehézséget okozott a szolgálatokban. Ha mielőtt Isten szavait gyakorolnád, nem tartottad be, amit be kellene tartanod, akkor azok egyike vagy, akiket Isten megvet és elutasít. E gyakorlatok betartása során komolynak és őszintének kell lenned. Ezekre ne béklyóként tekints, hanem parancsolatként kövesd őket. Ma nem azon kellene aggódnod, hogy milyen hatásokat kell elérni; egyszerűen így működik a Szentlélek, és aki bűnt követ el, annak büntetés jár. A Szentlélek érzelemmentes, és nem törődik azzal, hogy mennyit értesz jelenleg. Ha ma megsérted Istent, akkor Ő meg fog büntetni. Ha illetékességének hatáskörén belül megsérted Őt, nem fog kímélni téged. Őt nem érdekli, mennyire veszed komolyan Jézus szavainak betartását. Ha megsérted Isten mai parancsolatait, Ő megbüntet és halálra ítél téged. Hogyan is tekinthetnéd elfogadhatónak, hogy nem tartod be a parancsolatokat? Be kell tartanod őket, még akkor is, ha ez némi fájdalommal jár! Legyen szó bármelyik vallásról, ágazatról, nemzetről vagy felekezetről, a jövőben mindannyiuknak be kell tartaniuk ezeket a gyakorlatokat. Ez alól senki sem kivétel, és senkinek nem kegyelmeznek majd! Mert ezeket fogja tenni

ma a Szentlélek, és senki sem szegheti meg őket. Bár nem nagy dolgokról van szó, mindenkinek meg kell tennie ezeket, és ezek az ember számára Jézus által előírt parancsolatok, aki feltámadt és felment a mennybe. „Az út... (7)” nem azt mondja-e, hogy Jézus meghatározása szerint valaki attól lesz igaz vagy bűnös, hogy hogyan viszonyul ma Istenhez? Ezt senki ne hagyja figyelmen kívül. A Törvény Korában a farizeusok generációkon át hittek Istenben, ám a Kegyelem Korának eljöttekor nem ismerték fel Jézust, és szembeszálltak Vele. Így minden, amit tettek, eredménytelen és hiábavaló volt, és Isten nem fogadta el a tetteiket. Ha ezt képes vagy átlátni, nem esel könnyen bűnbe. Sokan talán Istenhez mérték önmagukat. Milyen ízű az Istennel való ellenkezés? Keserű vagy édes? Ezt bizonyára érted; ne tégy úgy, mint aki nem tudja. A szíve mélyén néhány embert talán ez sem győz meg. Én mégis azt javaslom, hogy próbáld ki – figyelj meg, milyen az íze. Így sokakban megszűnik az állandó gyanakvás ezzel kapcsolatban. Sokan olvassák Isten szavait, ám titokban, a szívük mélyén szembefordulnak Vele. Miután így szembeszállsz Vele, nem érzed úgy, mintha kést forgatnának a szívedben? Ha ez nem családi ellentét, akkor a fizikai kellemetlenség vagy a gyermekek szenvedése. Noha a testedet megkíméli a haláltól, Isten keze sosem hagy el. Gondolod, hogy ez ilyen egyszerű lehet? Annak a sok embernek, akik közel állnak Istenhez, különösen szükséges szem előtt tartani mindezt. Az idő múlásával elfeledkezel erről, és észre sem veszed, de magával ránt a kísértés, már nem törődsz semmivel – és ekkor vétkezni kezdesz. Mindez magától értetődőnek tűnik számodra? Ha ezt jól csinálod, esélyed nyílik rá, hogy tökéletessé válj – hogy Isten elé járulj, és az Ő saját szájából halld az útmutatását. Az óvatlanság bajt hoz a fejedre – dacolni fogsz Istennel, a szavaidban és tetteidben megjelenik a romlottság, és előbb-utóbb elsodornak a nagy viharok és a hatalmas hullámok. Mindannyian jól jegyezzétek meg ezeket a parancsolatokat. Ha megszeged őket, akkor bár az ember, aki mellett Isten bizonyosságot tett, talán nem ítél el érte, de Isten Lelkének elintéznivalója lesz veled, és nem fog kímélni téged. El tudod viselni a kihágásod következményeit? Éppen ezért bármit mond is Isten, a szavait a gyakorlatba kell ültetned, és minden lehetséges módon be kell tartanod őket. Ez nem egyszerű ügy!

Az Ezeréves Királyság elérkezett

Láttátok, hogy Isten milyen munkát fog beteljesíteni az emberek eme csoportjában? Egyszer azt mondta Isten, hogy az embereknek még az Ezeréves Királyságban is tovább kell követniük az Ő kijelentéseit, és a jövőben Isten kijelentései közvetlenül fogják vezérelni az ember életét Kánaán jó földjén. Amikor Mózes a pusztában volt, Isten közvetlenül utasította őt és szólt hozzá. Isten élelmet, vizet és mannákat küldött a mennyből az emberek örömére, és ez a mai napon is így van: Isten személyesen küldött le enni- és innivalókat, hogy az ember élvezhesse azokat, és Ő maga küldött átkokat,

hogy a népet megfenyítse. Tehát, Isten személyesen viszi véghez az Ő munkájának minden lépését. Manapság az emberek ténszerű történeteket keresnek, jeleket és csodákat keresnek, és lehetséges, hogy az ilyen emberek mind száműzetnek majd, mert Isten munkája egyre gyakorlatiasabbá válik. Senki sem tudja, hogy Isten alászállt a mennyből; azt sem tudják az emberek, hogy Isten élelmet és hűsítő italokat küldött a mennyből – Isten tehát valóban létezik, és az Ezeréves Királyság izgalmas jelenetei, amelyeket az emberek elképzelnek, szintén Isten személyes megnyilatkozásai. Ez tény, és egyedül ezt lehet a földön Istennel való együtturalkodásnak nevezni. Az, hogy Istennel együtt uralkodunk a földön, a testre vonatkozik. Ami nem a testből való, az nem létezik a földön, ezért mindazok, akik a harmadik égbe jutásra összpontosítanak, hiába teszik azt. Egy napon, amikor az egész világmindenség megtér Istenhez, az Ő munkájának középpontja az egész kozmoszban követni fogja az Ő kijelentéseit; másutt lesznek majd, akik a telefont használják, lesznek, akik repülőre szállnak, mások hajóval kelnek át a tengeren, és lesznek, akik lézerek segítségével fogadják Isten kijelentéseit. Mindenki hódolni fog, és sóvárogva mind közel fognak jönni Istenhez, és Isten felé gyülekeznek majd, és mindannyian Istent fogják dicsőíteni – és mindezek Isten cselekedetei lesznek. Emlékezzetek erre! Bizonyos, hogy Isten soha nem fogja valahol máshol újrakezdeni. Isten be fogja teljesíteni ezt a tényt: tesz róla, hogy az univerzum minden népe Ő elé járuljon és imádja Istent a földön, és az Ő munkája a többi helyen meg fog szűnni, és az emberek rákényszerülnek, hogy az igaz utat keressék. Úgy lesz, mint József esetében: mindenki hozzá jött élelemért, és meghajoltak előtte, mert nála volt az ennivaló. Ha el akarják kerülni az éhínséget, az emberek kénytelenek lesznek az igaz utat keresni. Az egész vallásos közösség súlyos éhínségtől fog szenvedni, és egyedül a ma Istene az élő víznek kútfeje, akinél van az örökké buzgó víznek kútfeje, amelyet az ember örömeire biztosít, és az emberek eljönnek majd, és Tőle fognak függeni. Az lesz az az idő, amikor Isten tettei nyilvánvalóvá válnak, és amikor Isten dicsőséget nyer; a világegyetem minden népe dicsőíteni fogja ezt a rendkívüli „emberi lényt”. Nem ez lesz-e Isten dicsőségének napja? Egy napon, idős lekipásztörök táviratokat küldenek majd, vizet keresve az élő víznek kútfejéből. Idősek lesznek, mégis eljönnek majd, hogy imádják ezt a személyt, akit megvetettek. Elismerően szólnak majd Róla szájukkal, és bízni fognak Őbenne a szívükkel – ez vajon nem egy jel és egy csoda? Amikor az egész királyság örvendezni fog, az lesz Isten dicsőségének napja, és aki csak hozzátok jön majd, és befogadja Isten örömeit, áldott lesz Istentől, és Isten megáldja azokat az országokat és népeket, akik így tesznek, gondot visel róluk. Ez lesz a jövő iránya: akik befogadják Isten kijelentéseit, azok számára lesz út, amelyen járhatnak a földön; és legyenek akár üzletemberek, akár tudósok, oktatók vagy iparosok, akik Isten szavai nélkül valók, azoknak egyetlen lépést is nehéz lesz megtenniük, és rákényszerülnek, hogy az igaz utat keressék. Ezt jelenti az, hogy: „Az igazsággal az egész földet bejárjátok; az igazság nélkül sehová sem fogtok eljutni.” A tények a következők: Isten az Utat (vagyis az Ő valamennyi szavát) fogja használni, hogy a teljes

világegyetemnek parancsoljon, és kormányozza és meghódítsa az emberiséget. Az emberek mindig reménykednek abban, hogy Isten majd elkezd teljesen más eszközökkel munkálkodni. Egyszerűen fogalmazva, Isten szavak által irányítja az embereket, és azt kell tenned, amit Ő mond, akár szeretnéd, akár nem; ez egy objektív tény, amelynek mindenkinek engedelmeskednie kell, és ugyanígy rendíthetetlen, és mindenki előtt ismert.

A Szentlélekegy érzést ad az embereknek. Isten szavainak olvasása után a szívükben erősnek érzik magukat az emberek és békességük van, míg azok, akik nem nyerik el Isten szavait, üresnek érzik magukat. Ilyen ereje van Isten szavainak. Az embereknek olvasniuk kell azokat, olvasásuk táplálja őket, és nem tudnak meglenni nélkülük. Olyan ez, mint amikor az emberek ópiumot szednek: erőt ad nekik, nélküle pedig csak az erőteljes vonzását érzik, és erőtlenné válnak. Ez az irány ma az emberek között. Isten szavainak olvasása erőt ad az embernek. Ha nem olvassák azokat, kedvetlennek érzik magukat, de miután olvassák, azonnal felkelnek a „betegágyukból”. Ez Isten szavának működésben lévő ereje a földön, és Isten uralkodása a földön. Vannak, akik el akarnak menni, vagy belefáradtak Isten munkájába. Ettől függetlenül nem tudják elválasztani magukat Isten szavaitól; mindegy, hogy mennyire gyengék, akkor is Isten szavai által kell élniük, és nem számít, milyen ellenszegülők, akkor sem merészelik elhagyni Isten szavait. Isten szavai akkor mutatják meg valós erejüket, amikor Isten uralkodik és hatalmat gyakorol; így munkálkodik Isten. Végző soron Isten ezzel az eszközzel dolgozik, és senki nem hagyhatja el azt. Isten szavai számtalan otthonba eljutnak, mindenki előtt ismeretessé válnak, és csak akkor fog az Ő munkája elterjedni az egész világegyetemben. Vagyis ahhoz, hogy Isten munkája az egész univerzumban elterjedjen, az Ő szavait terjeszteni kell. Isten dicsőségének napján Isten szavai megmutatják majd erejüket és hatalmukat. Minden egyes szava az idők kezdetétől a mai napig be fog teljesedni és valóra fog válni. Így dicsőség lesz a földön Istennek – ami azt jelenti, hogy az Ő szavai fognak uralkodni a földön. Az Isten száján kiejtett szavak által minden gonosz elnyeri büntetését, és az Ő száján kiejtett szavak megáldanak majd minden igazat, és mindenkinek megalapozódnak és teljessé válnak a szavak által, amelyeket az Ő szája szólt. Nem fog csodákat vagy jeleket tenni; minden az Ő szavai által fog megvalósulni, és az ő szavai tényeket teremtenek. A földön mindenki Isten ígéit fogja ünnepelni, felnőttek és gyermekek, férfiak és nők, idősek és fiatalok egyaránt, minden ember alá fogja vetni magát Isten szavainak. Isten szavai a testben jelennek meg, így az emberek láthatják azokat a földön, elevenen és életszerűen. Ezt jelenti az, hogy az Ige testté válik. Isten elsősorban azért jött a földre, hogy beteljesítse az „Ige testté válásának” tényét, azaz, eljött, hogy az Ő szavai a testből tudjanak előjönni (nem úgy, mint Mózes idején az Ószövetségben, amikor Isten hangja közvetlenül az égből érkezett). Ezt követően, az Ezeréves Királyság Idején valamennyi szava beteljesedik majd, emberi szemmel látható tényekké válnak, és az emberek a saját szemükkel fogják látni azokat a legcsekélyebb eltérés nélkül. Ez Isten

megtestesülésének legfőbb jelentése. Elmondható tehát, hogy a Lélek munkája a testen keresztül, és szavak által teljesebbé válik. Ez a valós jelentése annak, hogy „az Ige testté lett”, és „az Ige megjelent a testben”. Egyedül Isten képes a Lélek akaratát szólni, és egyedül a testben megjelent Isten képes a Lélek nevében szólni; Isten szavai a testet öltött Istenben érthetővé válnak, és vezetnek mindenki mást. Senki sem kivétel, mindenki ebben a körben él. Az emberek csak ezekből a kijelentésekből ismerhetik meg; akik nem így nyelik el az ígéretet, azok csak álmodoznak, ha azt hiszik, hogy a mennyből elnyerhetik azokat. Ilyen a megtestesült Isten testében megmutatkozó hatalom, amely által mindenki teljes meggyőződéssel hitre jut. Még a legnagyobb köztisztelőnek örvendő szakértők és lelkipásztorok sem szólhatják ezeket a szavakat. Mindannyiuknak alá kell vetniük magukat e szavaknak, és senki nem lesz képes újrakezdeni. Isten szavakkal hódítja meg a világmindenséget. Nem az Ő testet öltött hús-vér valóját fogja használni, hanem a testté lett Isten szájából származó igékkel győzi le az egész univerzum népeit; egyedül ez a testté lett Ige, és egyedül ez az Ige megjelenése a testben. Az embereknek talán úgy tűnik, mintha Isten nem végzett volna sok munkát, de Istennek csak ki kell ejtenie a szavait, és ez mindenkit teljességgel meggyőz és ámulatba ejt majd. Tények nélkül az emberek csak kiabálnak és sikoltoznak; Isten szavaival elcsendesülnek. Isten bizonyosan beteljesíti ezt a tényt, mert ez Isten régóta kidolgozott terve: beteljesíteni az Ige földre érkezésének tényét. Valójában nem szükséges elmagyaráznom: az Ezeréves Királyság elérése a földre Isten szavainak elérése a földre. Az Új Jeruzsálem alászállása a mennyből Isten szavainak elérése, hogy az emberek között lakozzanak, hogy kísérjék az ember minden cselekedetét és legbensőbb gondolatait. Ez is egy olyan tény, amelyet Isten véghez fog vinni; ez az Ezeréves Királyság szépsége. Isten így tervezte el: az Ő szavai megjelennek a földön ezer éven át, és nyilvánvalóvá teszik minden cselekedetét, és beteljesítik minden munkáját a földön, ezt követően az emberiségnek ez a korszaka véget fog érni.

Milyen a kapcsolatod Istennel?

Az Istenben való hitben legalább azt a kérdést meg kell oldanod, hogy normális kapcsolatod legyen Istennel. Ha nincs normális kapcsolatod Istennel, akkor az Istenbe vetett hited értelmét veszti. Az Istennel való normális kapcsolat kialakítása teljes mértékben elérhető egy olyan szívvel, amely csendes Isten jelenlétében. Az Istennel való normális kapcsolat azt jelenti, hogy képes vagy nem kételkedni és nem tagadni semmilyen munkáját, és képes vagy alávetni magad az Ő munkájának. Ez azt jelenti, hogy helyes szándékaid vannak Isten jelenlétében, nem saját magadnak készítesz terveket, és mindenben Isten családjának érdekeit tartod elsődlegesnek; ez azt jelenti, hogy elfogadod Isten vizsgálódását, és engedelmeskedsz Isten intézkedéseinek. Képesnek kell lenned arra, hogy lecsendesítsd a szívedet Isten jelenlétében mindenben,

amit teszel. Még ha nem is érted Isten akaratát, akkor is a legjobb képességed szerint kell teljesítened kötelességeidet és felelősségeidet. Ha Isten akarata egyszer már feltárult előtted, cselekedj aszerint, és még nem lesz túl késő. Amikor az Istennel való kapcsolatotod normálissá válik, akkor az emberekkel is normális kapcsolatotod lesz. Ahhoz, hogy normális kapcsolatot építs ki Istennel, mindent Isten szavainak alapjára kell építened, képesnek kell lenned arra, hogy Isten szavai és Isten kérése szerint végezd a kötelességedet, egyenesbe kell hoznod a nézeteidet, és mindenben az igazságot kell keresned. Gyakorolnod kell az igazságot, amikor megérted azt, és függetlenül attól, hogy mi történik veled, imádkoznod kell Istenhez, és Istennek engedelmes szívvel kell keresned. Így gyakorolva képes leszel fenntartani egy normális kapcsolatot Istennel. A kötelességed megfelelő teljesítésével egyidejűleg arra is ügyelned kell, hogy semmi olyat ne tégy, ami nem segíti elő Isten kiválasztottjainak az életbe való belépését, és ne mondj semmi olyat, ami nem hasznos a fivérek és nővérek számára. Legalábbis nem szabad semmi olyat tenned, ami ellenkezik a lelkiismeretteddel, és semmiképpen sem tehetsz semmi szégyenleteset. Különösen olyat, ami Isten ellen lázad vagy ellenáll Neki, semmiképpen sem szabad tenned, és semmi olyat nem szabad tenned, ami megzavarja az egyház munkáját vagy életét. Légy igazságos és tiszteletreméltó mindenben, amit teszel, és ügyelj arra, hogy minden cselekedeted vállalható legyen Isten előtt. Bár a test néha gyenge lehet, képesnek kell lenned arra, hogy Isten családjának érdekeit helyezd előtérbe, a személyes haszon iránti mohóság nélkül, anélkül, hogy bármi önző vagy megvetendő dolgot tennél, gyakran reflektálva önmagadra. Ily módon gyakran leszel képes Isten előtt élni, és az Istennel való kapcsolatotod teljesen normálissá válik.

Mindenben, amit teszel, meg kell vizsgálnod, hogy a szándékaid helyesek-e. Ha Isten követelményei szerint tudsz cselekedni, akkor az Istennel való kapcsolatotod normális. Ez a minimális mérce. Vizsgáld meg a szándékaidat, és ha úgy találsz, hogy helytelen szándékok merültek fel benned, akkor légy képes hátat fordítani nekik, és cselekedj Isten szavai szerint; így fogsz olyan emberré válni, aki igaz Isten előtt, ami viszont azt mutatja, hogy az Istennel való kapcsolatotod normális, és hogy minden, amit teszel, Istenért van, nem a saját érdekedben. Mindenben, amit teszel és mindenben, amit mondasz, légy képes a szívedet helyes irányba állítani, és légy igaz a cselekedeteidben, és ne az érzelmeid vezessenek, és ne cselekedj a saját akaratod szerint. Ezek azok az alapelvek, amelyek szerint az Istenben hívőknek viselkedniük kell. Az apró dolgok felfedhetik az ember szándékait és érettségét, ezért ahhoz, hogy valaki az Isten általi tökéletessé tétel útjára léphessen, előbb ki kell javítania szándékait és Istennel való kapcsolatát. Csak akkor válhatsz tökéletessé Általa, ha az Istennel való kapcsolatotod normális; csak akkor érheti el Isten foglalkozása, metszése, fegyelmezése és finomítása a kívánt hatást benned. Vagyis, ha az emberi lények képesek arra, hogy Istent a szívükben tartsák, és nem törekszenek személyes haszonra, vagy nem a saját (testi értelemben vett) kilátásaikkal törődnek, hanem ehelyett viselik az életbe való belépés terhét, minden tőlük telhetőt megtesznek az igazság követéséért, és alávetik

magukat Isten munkájának – ha erre képes vagy, akkor az általad követett célok helyesek lesznek, és az Istennel való kapcsolatod normális lesz. Az Istennel való kapcsolat rendbetétele nevezhető a lelki utazásunkba való belépés első lépésének. Bár az ember sorsa Isten kezében van, és Isten által eleve elrendelt, és az ember nem változtathatja meg, az, hogy Isten által tökéletessé válhatsz-e, vagy hogy Ő megnyerhet-e, attól függ, hogy normális-e a kapcsolatod Istennel. Lehetnek olyan részeid, amelyek gyengék vagy engedetlenek – de amíg a nézeteid és a szándékaid helyesek, és amíg az Istennel való kapcsolatod helyes és normális, addig alkalmas vagy arra, hogy Isten által tökéletessé válj. Ha nincs megfelelő kapcsolatod Istennel, és a test vagy a családot érdekében cselekszel, akkor bármennyire is keményen dolgozol, hiábavaló lesz. Ha az Istennel való kapcsolatod normális, akkor minden más a helyére kerül. Isten semmi mászt nem néz, csak azt, hogy az Istenbe vetett hitedben a nézeteid helyesek-e: kiben hiszel, kinek a kedvéért hiszel, és miért hiszel. Ha képes vagy ezeket a dolgokat tisztán látni, és helyesen felállított nézeteid szerint gyakorolni, akkor előrelépsz az életedben, és helyes útra való belépésed is garantálva lesz. Ha az Istennel való kapcsolatod nem normális, és az Istenben való hited nézetei deviánsak, akkor minden más hiábavaló, és bármennyire is hiszel, semmit sem kapsz. Csak azt követően fogsz dicséretet nyerni Tőle, hogy az Istennel való kapcsolatod normális lesz, amikor elhagyod a testet, imádkozol, szenvedsz, elviselsz, aláveted magad, segíted a fivéreidet és nővéreidet, többet áldozol magadból Istenért, és így tovább. Az, hogy amit teszel, annak van-e értéke és jelentősége, attól függ, hogy a szándékaid helyesek és a nézeteid megfelelőek-e. Manapság sokan úgy hisznek Istenben, mintha a fejüket félrebillentve néznék az órát – a perspektívájuk eltorzult, és ezt egy áttöréssel kell helyrehozni. Ha ez a probléma megoldódik, akkor minden rendben lesz, ha nem, akkor minden semmivé válik. Néhányan jól viselkednek a jelenlétemben, de a hátam mögött csak ellenállnak Nekem. Ez az elvetemültség és csalárdság megnyilvánulása, és az ilyen típusú emberek a Sátán szolgálói; ők a Sátán tipikus megtestesülései, akik azért jöttek, hogy próbára tegyék Istent. Csak akkor vagy megfelelő ember, ha képes vagy alávetni magad munkámnak és szavaimnak. Mindaddig, amíg képes vagy enni és inni Isten szavait; amíg minden, amit teszel, felvállalható Isten előtt, és igazságosan és tiszteletreméltón viselkedsz mindenben, amit teszel; amíg nem teszel szégyenletes dolgokat, vagy olyan dolgokat, amelyek ártanak mások életének; és mindaddig, amíg a világosságban élsz, és nem hagyod, hogy a Sátán kihasználjon, addig az Istennel való kapcsolatod a megfelelő rendben van.

Az Istenben való hit megköveteli, hogy szándékaidat és nézeteidet megfelelő rendbe tedd; helyesen kell értened és helyesen kell kezelned Isten szavait és Isten munkáját, az összes környezetet, amelyet Isten elrendez, az embert, akiről Isten tanúskodik, és a gyakorlati Istent. Nem szabad a saját elképzeléseid szerint gyakorolnod, vagy a saját kicsinyes terveidet kieszelned. Bármit is teszel, képesnek kell lenned arra, hogy az igazságot keresd, és teremtetett lényként elfoglalt pozíciódban alá kell vetned magad Isten

minden munkájának. Ha arra akarsz törekedni, hogy Isten által tökéletessé válj, és az élet helyes útjára lépj, akkor a szívednek mindig Isten jelenlétében kell élnie. Ne légy kicsapongó, ne kövesd a Sátánt, ne engedj a Sátánnak semmilyen lehetőséget, hogy elvégezze a munkáját, és ne hagyd, hogy a Sátán felhasználjon téged. Teljesen át kell adnod magad Istennek, és hagynod kell, hogy Isten uralkodjon rajtad.

Hajlandó vagy a Sátán szolgája lenni? Hajlandó vagy arra, hogy a Sátán kihasználjon téged? Azért hiszel Istenben, és azért hajszolod Őt, hogy Általa tökéletessé válj, vagy inkább azért, hogy Isten munkájának ellenpontjává válj? Jobban szeretnél-e értelmes életet élni, amelyben Isten elnyer téged, vagy egy értéktelen és üres életet? Azt szeretnéd inkább, hogy Isten használjon téged, vagy azt, hogy a Sátán kihasználjon? Jobban szeretnéd, ha Isten szavai és az igazság töltenének be téged, vagy ha a bűn és a Sátán töltene be téged? Gondold át alaposan ezeket a dolgokat. A mindennapi életedben meg kell értened, hogy mely szavaid és cselekedeteid okozhatnak rendellenességet az Istennel való kapcsolatodban, és aztán javítsd ki magad, hogy belépj a helyes mederbe. Mindig vizsgáld meg a szavaidat, a tetteidet, minden egyes mozdulatodat, és minden gondolatodat és ötletedet. Szerezz megfelelő megértést a valódi állapotodról, és lépj be a Szentlélek munkájának útjába. Ez az egyetlen módja annak, hogy normális kapcsolatod legyen Istennel. Annak felmérése révén, hogy az Istennel való kapcsolatod normális-e, képes leszel kijavítani szándékaidat, megérteni az ember természetlénységét, és valóban megérteni önmagadat, és ezáltal képes leszel valódi tapasztalatokba belépni, valódi módon lemondani önmagadról, és szándékosan alávetni magad. Ahogy megtapasztalod ezeket a dolgokat arra vonatkozóan, hogy az Istennel való kapcsolatod normális-e vagy sem, lehetőségeket fogsz találni arra, hogy Isten által tökéletesedj, és képessé válsz arra, hogy megragadd a Szentlélek munkájának számos állapotát. Képes leszel arra is, hogy átláss a Sátán sok trükkjén, és áttörj az összeesküvésein. Csak ez az út vezet az Isten általi tökéletességhez. Helyrehozod az Istennel való kapcsolatodat, hogy alávehesd magad az Ő intézkedéseinek a maguk teljességében, és hogy még mélyebben beléphess a valódi tapasztalatba, és még többet kaphass a Szentlélek munkájából. Amikor gyakorlod az Istennel való normális kapcsolatot, a legtöbb esetben a siker a test elhagyásával és az Istennel való igazi együttműködéssel érhető el. Meg kell értened, hogy „együttműködő szív nélkül nehéz befogadni Isten munkáját; ha a test nem szenved, nem lesznek áldások Istentől; ha a lélek nem küzd, a Sátán nem lesz megszégyenítve”. Ha ezeket az alapelveket gyakorlod és alaposan megérted, akkor az Istenbe vetett hited nézetei helyükre kerülnek. A jelenlegi gyakorlatokban el kell vetnetek a „kenyér utáni keresés csillapítja az éhséget” gondolkodásmódját; el kell vetnetek a „mindent a Szentlélek tesz, és az emberek képtelenek beavatkozni” gondolkodásmódot. Mindenki, aki ezt mondja, azt gondolja: „Az emberek azt tesznek, amit akarnak, és amikor eljön az idő, a Szentlélek elvégzi a munkáját. Az embereknek nincs szükségük arra, hogy visszafogják a testet vagy együttműködjenek; csak az számít, hogy a Szentlélek mozgassa őket.” Ezek a

vélemények mind abszurdak. Ilyen körülmények között a Szentlélek nem tud munkálkodni. Ez a fajta szemlélet az, ami nagy mértékben akadályozza a Szentlélek munkáját. A Szentlélek munkáját gyakran emberi együttműködéssel lehet elérni. Azok, akik nem működnek együtt, és nem elszántak, mégis szeretnék elérni, hogy megváltozzon a természetük, és elnyerjék a Szentlélek munkáját, valamint a megvilágosodást és a világosságot Istentől, valóban extravagáns gondolatokkal rendelkeznek. Ezt nevezik „önmagunk kényeztetésének és a Sátánnak való megbocsátásnak”. Az ilyen embereknek nincs normális kapcsolatuk Istennel. A sátáni természet sok kinyilatkoztatását és megnyilvánulását kell megtalálnod magadban, és meg kell találnod minden olyan gyakorlatodat, amely ellentétes azzal, amit Isten most megkövetel. Képes leszel most elhagyni a Sátánt? El kell érned egy normális kapcsolatot Istennel, Isten szándékainak megfelelően kell cselekedned, és új emberré kell válnod egy új élettel. Ne merengj a múltbeli vétkeiden; ne legyen indokolatlanul büntudatod; légy képes felállni és együttműködni Istennel, és teljesítsd a kötelességeidet, amelyeknek eleget kell tenned. Így az Istennel való kapcsolatod normális lesz.

Ha ennek elolvasása után csupán azt állítod, hogy elfogadod ezeket a szavakat, de a szíved mozdulatlan marad, és nem törekszel arra, hogy az Istennel való kapcsolatodat normalizáld, az azt bizonyítja, hogy nem tulajdonítasz jelentőséget az Istennel való kapcsolatodnak. Ez azt bizonyítja, hogy a nézeteid még nem kerültek helyre, hogy a szándékaid még nem arra irányulnak, hogy Isten megnyerjen, és dicsőséget hozzon Neki, hanem ehelyett arra törekszel, hogy a Sátán összeesküvéseit hagyd érvényesülni, és elérd a saját céljaidat. Az ilyen emberek rossz szándékokat és helytelen nézeteket táplálnak. Nem számít, hogy Isten mit mond, vagy hogyan mondja, az ilyen emberek teljesen közömbösek maradnak, és a legkevésbé sem alakulnak át. A szívük nem érez félelmet, és szégyentelenek. Az ilyen ember egy lelketlen tökfilkó. Olvasd el Isten minden kijelentését, és ültessd át a gyakorlatba, amint megérted. Talán voltak alkalmak, amikor a tested gyenge volt, vagy lázadó voltál, vagy ellenálltál; függetlenül attól, hogyan viselkedtél a múltban, ennek csekély következménye van, és nem akadályozhatja meg életed mai éretté válását. Mindaddig, amíg ma képes vagy normális kapcsolatban lenni Istennel, van remény. Ha minden alkalommal, amikor Isten szavait olvasod, változás áll be benned, és mások is látják, hogy az életed jobbra fordult, az azt mutatja, hogy az Istennel való kapcsolatod most normális, hogy rendbe jött. Isten nem a vétkeik szerint bánik az emberekkel. Ha egyszer megértetted és tudatosá váltál, mindaddig, amíg fel tudsz hagyni a lázadással vagy az ellenállással, addig Isten továbbra is kegyelmes lesz hozzád. Ha megvan benned a megértés és az elhatározás, hogy az Isteni általi tökéletesítésre törekedj, akkor Isten jelenlétében normális lesz az állapotod. Bármit is teszel, a következőket vedd figyelembe, amikor teszed: Mit fog Isten gondolni, ha ezt teszem? Hasznára válik ez a fivéremnek és nővéremnek? Használni fog az Isten házában folyó munkának? Akár imádságban, akár közösségben, akár beszédben, akár munkában, akár másokkal való kapcsolatban, vizsgál meg a szándékaidat, és

ellenőrizd, hogy normális-e a kapcsolatod Istennel. Ha te nem tudod megkülönböztetni a saját szándékaidat és gondolataidat, ez azt jelenti, hogy hiányzik belőled a megkülönböztetésre való képesség, ami azt bizonyítja, hogy túl keveset értesz az igazságból. Ha képes vagy világosan megérteni mindent, amit Isten tesz, és az Ő szavainak lencséjén keresztül, az Ő oldalán állva tudod érzékelni a dolgokat, akkor az azt jelenti, hogy nézeteid helyessé váltak. Ezért az Istennel való jó kapcsolat kialakításának rendkívül nagy jelentősége van mindenki számára, aki hisz Istben; ezt mindenkinek kiemelkedően fontos feladatnak és élete legnagyobb eseményének kell tekintenie. Minden, amit teszel, azzal mérhető, hogy normális kapcsolatod van-e Istennel. Ha normális a kapcsolatod Istennel, a szándékaid pedig helyesek, akkor cselekedj. Az Istennel való normális kapcsolat fenntartásához nem szabad félned attól, hogy személyes érdekeidet érintő veszteségeket szenvedsz el; nem engedheted, hogy a Sátán győzedelmeskedjen, nem engedheted, hogy a Sátán megvásároljon téged, és nem engedheted, hogy a Sátán nevetség tárgyává tegyen. Az ilyen szándékok megléte annak a jele, hogy az Istennel való kapcsolatod normális – nem a test érdekében, hanem a lélek békéje, a Szentlélek munkájának elnyerése és Isten akaratának kielégítése érdekében. A helyes állapotba való belépéshez jó kapcsolatot kell kialakítanod Istennel, és helyre kell tenned az Istben vetett hited nézeteit. Ez azért van, hogy Isten megnyerhessen téged, és hogy szavainak gyümölcseit kinyilváníthassa benned, és még jobban megvilágosítson és megvilágítsa téged. Ily módon megvalósul, hogy beléptél a helyes útra. Folytasd Isten mai szavainak evését és ivását, lépj be a Szentlélek mai munkamódszerébe, cselekedj Isten mai követelményei szerint, ne figyelj a gyakorlás ódivatú módszereire, ne ragaszkodj ahhoz, ahogy régen tették a dolgokat, és lépj be minél hamarabb a mai munkamódszerbe. Így az Istennel való kapcsolatod teljesen normálissá válik, és megvalósul, hogy az Istben vetett hit helyes útjára tértél.

Összpontosíts jobban a valóságra

Minden embernek megvan a lehetősége arra, hogy Isten által tökéletesedjen, ezért mindenkinek meg kell értenie, hogy az Istennek való szolgálat milyen formája felel meg leginkább az Ő szándékainak. A legtöbb ember nem tudja, mit jelent hinni Istben, és azt sem érti, miért kellene hinnie Benne – vagyis a legtöbb ember fel sem fogja Isten munkáját vagy irányítási tervének célját. Ma az emberek többsége még mindig úgy gondolja, hogy az Istben való hit a mennybe jutásról és a lelkük megmentéséről szól. Fogalmuk sincs arról, hogy pontosan mi is a jelentősége az Istben való hitnek, és ráadásul egyáltalán nem értik Isten irányítási tervének legfontosabb munkáját. Különböféle saját okokból az emberek egyszerűen nem érdeklődnek Isten munkája iránt, és nem törődnek az Ő szándékaival vagy irányítási tervével. Mint egyén ebben az áramlatban mindenkinek tudnia kell, hogy mi Isten egész irányítási tervének célja, milyen tényeket

valósított meg már régóta, miért választotta ki ezt az embercsoportot, mi a célja és értelme annak, hogy Ő kiválasztotta őket, és mit akar elérni ebben a csoportban. Az, hogy Isten képes volt a nagy vörös sárkány országában egy ilyen jelentéktelen emberekből álló csoportot létrehozni, és mindmáig folytatta munkáját, próbára téve és tökéletesítve őket mindenféle módon, számtalan szót szólva, sok munkát végezve és annyi szolgáló eszközt kiküldve – az, hogy egyedül Isten vitt véghez ilyen nagyszerű munkát, mutatja, hogy milyen jelentős az Ő munkája. Jelenleg képtelenek vagytok ezt teljes mértékben értékelni. Ezért nem szabad jelentéktelennek tekintenetek azt a munkát, amelyet Isten végzett bennetek; ez nem kis dolog. Már az is elég, ha megpróbáljátok azt felmérni és megérteni, amit Isten ma kinyilatkoztatott nektek. Csak ha igazán és alaposan megértitek ezt, akkor mélyülhetnek el a tapasztalataitok és növekedhet az életetek. Ma az emberek túlságosan keveset értenek és tesznek; képtelenek Isten szándékait maradéktalanul teljesíteni. Ez az emberek hiányossága kötelességeik teljesítésének elmulasztása, és így képtelenek elérni a kívánt eredményt. A Szentléleknek sok emberben azért nincs eszköze arra, hogy munkálkodjon, mert olyan sekélyes a felfogásuk Isten munkájáról, és nem hajlandók értékes dologként kezelni Isten házának munkáját, amikor azt végzik. Változatlanul végigcsinálják a dolgokat, csak hogy letudják, esetleg követik a többséget, vagy csak a látszat kedvéért dolgoznak. Ma mindenkinek ebben az áramlatban fel kell idéznie, hogy tetteiben és cselekedeteiben megtett-e mindent, amit csak tudott, és beleadta-e minden erejét. Az emberek teljesen elmulasztották a kötelességük végrehajtását, de nem azért, mert a Szentlélek nem végzi a munkáját, hanem azért, mert az emberek nem teszik a magukét, és ezzel lehetetlenné teszik, hogy a Szentlélek végezze a munkáját. Istennek nincs több szava, de az emberek egyáltalán nem tartanak lépést, túlságosan lemaradtak, képtelenek minden lépésnél közel maradni, és képtelenek szorosan követni a Bárány nyomdokait. Amit be kellett volna tartaniuk, azt nem tartották be; amit gyakorolniuk kellett volna, azt nem gyakorolták; amiért imádkozniuk kellett volna, azért nem imádkoztak; amit félre kellett volna tenniük, azt nem tették félre. Ezek közül egyiket sem tették meg. Ezért ez a lakomán való részvételtől szóló beszéd üres; nincs valódi értelme, és csak a képzeletükben létezik. Mai szemmel nézve azt lehet mondani, hogy az emberek egyáltalán nem teljesítették a kötelességüket. Minden attól függött, amit Isten Maga tett és mondott. Az ember szerepe túlságosan kicsi volt; az emberek haszontalan szemetek, akik képtelenek együttműködni Istennel. Isten több száz és ezer szót mondott, de az emberek egyiket sem ültették gyakorlatba – legyen az a test elhagyása, az elképzelések elvetése, az Istennek való engedelmisség gyakorlása mindenben, miközben ítélőképességük fejlődik és belátásra tesznek szert, nem adni helyet az embereknek a szívükben, eltávolítani a bálványokat a szívükből, fellázadni a helytelen szándékaik ellen, nem érzelmi alapon cselekedni, tisztességesen és elfogultság nélkül cselekedni, nagyobb figyelmet fordítani Isten érdekeire és a másokra gyakorolt hatásukra, amikor beszélnek, több olyan dolgot tenni, ami Isten munkáját segíti, szem előtt tartani Isten házának javát mindenben, amit

tesznek, nem hagyni, hogy az érzelmeik irányítsák a viselkedésüket, elvetni azt, ami a saját testüknek tetszik, megszüntetni az önző régi elképzeléseket, és így tovább. Valójában megértik mindezen követelmények némelyikét, amelyeket Isten támaszt az emberrel szemben, de egyszerűen nem hajlandók azokat gyakorlatba ültetni. Mi más tehetne Isten, és hogyan tudná még megmozgatni őket? Az Isten szemében lázadó fiaknak hogyan lehet még mindig bátorságuk megragadni az Ő szavait, és csodálni azokat? Hogy van merszük Isten ételét enni? Hol van az emberek lelkiismerete? Még a minimális kötelességüknek sem tettek eleget, amelyet teljesíteniük kellett volna, nem is beszélve arról, hogy a lehető legtöbbet megtették volna. Egy vágyálomban élnek, nem igaz? Gyakorlat nélkül nem lehet a valóságról beszélni. Ez egy tény, amely olyan világos, mint a nap!

Olyan leckéket kellene tanulnotok, amelyek realisabbak. Nincs szükség arra a hangzatos, üres beszédre, amit az emberek csodálnak. Amikor tudásról van szó, mindegyik ember tudása nagyobb, mint az előzőé, de még mindig nincs útjuk a gyakorlathoz. Hány ember értette meg a gyakorlás alapelveit? Hányan tanultak tényleges leckéket? Ki tud kommunikálni a valóságról? Az, hogy képes vagy Isten szavainak ismeretéről beszélni, nem jelenti azt, hogy valódi érettséggel rendelkezel; ez csak azt mutatja, hogy okosnak születted, hogy tehetséges vagy. Ha nem tudod megmutatni az utat, akkor az eredmény nulla lesz, és haszontalan szemét leszel! Nem tetteted-e magad, ha nem tudsz semmit sem mondani a gyakorlás egy tényleges útjáról? Nem színlelsz-e, ha nem tudod felajánlani a saját aktuális tapasztalataidat másoknak, ezáltal olyan leckéket adva nekik, amelyekből tanulhatnak, vagy olyan ösvényt, amelyet követhetnek? Nem szélhámos vagy-e? Milyen értéket képviselsz? Az ilyen ember csak a „szocializmus elméletének feltalálója” szerepét játszhatná, nem pedig a „szocializmus megvalósításához hozzájáruló” szerepét. Valóság nélkülinek lenni annyit jelent, mint igazság nélkülinek lenni. Valóság nélkülinek lenni annyi, mint semmirekellőnek lenni. Valóság nélkülinek lenni annyi, mint járkáló hullának lenni. Valóság nélkülinek lenni annyi, mint „marxista-leninista gondolkodónak” lenni, viszonyítási érték nélkül. Arra buzdítok mindenkit, hogy hallgasson el az elméletről, és beszéljen valami valóságosról, valami hiteles és lényegi dologról; tanulmányozzon egy kis „modern művészetet”, mondjon valami valószerűt, járuljon hozzá valami aktuálissal, és legyen benne némi elkötelezettség. Nézz szembe a valósággal, amikor beszélsz; ne bocsátkozz irreális és eltúlzott beszédbe, hogy az emberek boldognak érezzék magukat, vagy hogy felfigyeljenek rád. Hol van ebben az érték? Mi értelme van annak, hogy elérd, hogy az emberek kedvesen bánjanak veled? Légy kissé „művészi” a beszédedben, légy egy kicsit tisztességesebb a viselkedésedben, légy egy kicsit ésszerűbb abban, ahogyan a dolgokat kezeled, légy egy kicsit gyakorlatiasabb abban, amit mondasz, gondold arra, hogy minden cselekedetteddel hasznot hozz Isten házában, hallgass a lelkiismeretedre, amikor elérzékenyülsz, ne viszonzod a kedvességet gyűlölettel, vagy ne légy hálátlan a kedvességért, és ne légy képmutató, különben rossz hatással leszel másokra. Amikor

Isten szavait eszed és iszod, kösd azokat szorosabban a valósághoz, és amikor közösséget vállalsz, beszélj többet reális dolgokról. Ne légy leereszkedő; ez nem fogja kielégíteni Istent. A másokkal való interakcióidban légy egy kicsit toleránsabb, egy kicsit engedékenyebb, egy kicsit nagylelkűbb, és tanulj a „miniszterelnök szelleméből”^a. Amikor rossz gondolataid vannak, gyakorold többet a test elhagyását. Amikor dolgozol, beszélj inkább reális utakról, és ne légy túlságosan fennkölt, különben amit mondasz, elérhetetlen lesz az emberek számára. Kevesebb élvezet, több hozzájárulás – mutasd meg önzetlen odaadó lelkiletedet. Figyelj jobban Isten szándékaira, hallgass jobban a lelkiismeretedre, légy figyelmesebb, és ne felejtsd el, hogy Isten türelmesen és komolyan beszél hozzátok minden nap. Olvasd gyakrabban a „régí kalendáriumot”. Imádkozz többet és légy gyakrabban közösségben. Ne légy többé ilyen zavaros; tanúsíts némi értelmet és szerezz némi belátást. Amikor bűnös kezed kinyúl, húzd vissza; ne engedd, hogy olyan messzire nyúljon. Nincs semmi haszna, és Istentől nem fogsz mást kapni, mint átkokat, ezért légy óvatos. A szíved könnyörüljön meg másokon, és ne csapkodj mindig fegyverrel a kezedben. Kommunikálj többet az igazság ismeretéről, és beszélj többet az életről, fenntartva a másokon való segítség szellemét. Tégy többet és mondj kevesebbet. Fordíts többet a gyakorlatra és kevesebbet a kutatásra és elemzésre. Engedd, hogy a Szentlélek jobban megmozgasson, és adj Istennek több lehetőséget, hogy tökéletesítsen. Távolíts el még több emberi elemet; még mindig túl sok emberi cselekvési módod van, és a felszínes cselekvési és viselkedési módod még mindig visszataszító mások számára: Számolj fel többet ezekből. A pszichológiai állapotod még mindig túlságosan visszataszító: fordíts több időt a javítására. Még mindig túl nagy tekintélyt tulajdonítasz az embereknek; adj nagyobb tekintélyt Istennek, és ne légy annyira esztelen. A „templom” mindig is Istené volt, és nem szabad, hogy az emberek átvegyék. Röviden, koncentrálj többet az igazságosságra és kevesebbet az érzelmekre. A testet legjobb kiküszöbölni. Beszélj többet a valóságról és kevesebbet a tudásról; a legjobb hallgatni és semmit sem mondani. Beszélj többet a gyakorlás útjáról, és legyen kevesebb az értéktelen dicsekvés. A legjobb már most elkezdni a gyakorlást.

Isten követelményei az emberekkel szemben nem olyan magasak. Amíg az emberek szorgalmasan és komolyan gyakorolnak, addig „átmenő osztályzatot” kapnak. Az igazat megvallva, az igazság megértésének, ismeretének és felfogásának megvalósítása sokkal összetettebb, mint az igazság gyakorlása. Először gyakorolj annyit, amennyit megértettél, és gyakorold azt, amit felfogtál. Így fokozatosan képes leszel elérni az igazság valódi megismerését és megértését. Ezek azok a lépések és eszközök, amelyekkel a Szentlélek munkálkodik. Ha nem így gyakorlod az engedelmisséget, nem fogsz elérni semmit. Ha mindig a saját akaratod szerint cselekszel, és nem

---

^a A miniszterelnök szelleme: Klasszikus kínai mondás, amely egy olyan személyt jellemez, aki széles látókörű és nagylelkű.

gyakorlod az engedelmességet, akkor fog-e munkálkodni benned a Szentlélek? Vajon a Szentlélek úgy munkálkodik, ahogyan te szeretnéd? Vagy pedig aszerint dolgozik, ami neked hiányzik, és Isten szavai alapján? Ha ez nem világos számodra, akkor nem leszel képes belépni az igazságvalóságba. Miért van az, hogy a legtöbb ember sok energiát fordít Isten szavainak olvasására, de csupán ismeretekkel rendelkeznek, és utána semmit sem tudnak mondani egy igazi útról? Úgy gondolod, hogy a tudás birtoklása egyenlő az igazság birtoklásával? Vajon ez nem egy zavaros nézőpont? Annyi ismeret-részletet tudsz elmondani, ahány homokszem van a tengerparton, de egyik sem tartalmaz semmilyen valódi utat. Nem próbálsz-e ezzel becsapni az embereket? Nem üres színjátékot űzöl-e, amelynek nincs lényege, ami alátámasztaná azt? Minden ilyen viselkedés ártalmas az emberekre! Minél magasabb szintű az elmélet, és minél inkább nélkülözi a valóságot, annál képtelenebb arra, hogy az embereket eljuttassa a valóságba. Minél magasabb rendű az elmélet, annál inkább arra készíttet, hogy dacolj és ellenkezz Istennel. Ne dédelgess spirituális elméletet – semmi haszna! Vannak, akik évtizedek óta beszélnek a spirituális elméletről, és a spiritualizmus óriásaivá váltak, de végül mégsem sikerül belépniük az igazságvalóságba. Mivel nem gyakorolták vagy tapasztalták Isten szavait, nincsenek alapelveik vagy útjuk a gyakorláshoz. Az ilyen emberek maguk is nélkülözik az igazságvalóságot, hogyan tudnának tehát másokat az Istenbe vetett hit helyes útjára terelni? Csak félrevezetni tudják az embereket. Nem ártanak-e ezzel másoknak és önmaguknak? Legalábbis a közvetlenül előtted lévő valós problémákat meg kell tudnod oldani. Vagyis képesnek kell lenned arra, hogy gyakorold és tapasztald Isten szavait, és az igazságot gyakorlatba ültesd. Csak ez az Istennek való engedelmesség. Csak ha megvan az életbe való belépésed, akkor vagy alkalmas arra, hogy Istennek dolgozz, és csak ha őszintén áldozatot vállalsz Istenért, akkor lehetsz Isten által elismert. Ne tegyetek mindig nagy kijelentéseket és ne beszéljetez bombasztikus elméletről; ez nem reális. A spirituális elméletről való papolás, hogy az emberek csodáljanak téged, nem Istenről való tanúságtétel, hanem inkább önmagad fitogtatása. Ez egyáltalán nem hasznos az embereknek, és nem építi őket, és könnyen oda vezethet, hogy a spirituális elméletet imádják, és nem az igazság gyakorlására összpontosítanak – és ez nem vezeti-e félre az embereket? Ennek folytatása számos üres elméletet és szabályt fog szülni, amelyek korlátozzák és csapdába ejtik az embereket; ez valóban megalázó. Tehát mondj több olyat, ami valós, beszélj többet a valóban létező problémákról, tölts több időt az igazság keresésével a valós problémák megoldása érdekében; ez a legfontosabb. Ne késlekedj az igazság gyakorlásának megtanulásával: ez a valóságba való belépés útja. Ne tekintsd mások tapasztalatait és tudását saját magántulajdonodnak, és ne mutogasd másoknak, hogy megcsodálják. Saját belépéssel kell rendelkezned az életbe. Csak az igazság gyakorlása és az Istennek való engedelmesség által lesz belépésed az életbe. Ez kell legyen az, amit minden ember gyakorol és amire összpontosít.

Ha az, amivel közösséget vállalsz, utat tud mutatni az embereknek, akkor ez azt jelenti, hogy birtokában vagy a valóságnak. Nem számít, hogy mit mondasz, el kell

juttatnod az embereket a gyakorlatba, és mindannyiuknak olyan utat kell kínálnod, amelyet követhetnek. Ne csak azt tedd lehetővé nekik, hogy tudásuk legyen; sokkal fontosabb, hogy legyen egy út, amelyen elindulhatnak. Ahhoz, hogy az emberek higgyenek Istenben, az Isten által vezetett úton kell járniuk az Ő munkájában. Vagyis az Istenben való hit folyamata a Szentlélek által vezetett úton való járás folyamata. Ennek megfelelően kell, hogy legyen egy út, amelyen járhat sz bármi is legyen, és rá kell lépned az Isten általi tökéletesítés útjára. Ne maradj le túlságosan, és ne foglalkozz túl sok mindennel. Csak ha az Isten által vezetett úton jársz, anélkül, hogy félbeszakításokat okoznál, akkor kaphatod meg a Szentlélek munkáját, és birtokolhatod a belépés útját. Csak ez számít annak, hogy Isten szándékaival összhangban vagyunk, és teljesítjük az emberiség kötelességét. Mint egyén ebben az áramlatban, mindenkinek megfelelően kell teljesítenie a kötelességét, többet kell tennie abból, amit az embereknek tenniük kell, és nem szabad makacsul cselekednie. A munkát végző embereknek világossá kell tenniük a szavaikat, a követőknek jobban kell összpontosítaniuk a nehézségek elviselésére és az engedelmességre, és mindenkinek a helyén kell maradnia, és nem szabad helytelenül viselkednie. Minden ember szívében világosnak kell lennie, hogyan kell gyakorolnia, és milyen szerepet kell betöltenie. Járjatok a Szentlélek által vezetett úton; ne tévelyegjete és ne térjete el. Világosan kell látnote a mai munkát. A mai munkaeszközöbbe való belépés az, amit gyakorolnotok kell. Ez az első dolog, amibe be kell lépnetek. Ne pazaroljate több szót egyéb dolgokra. Az Isten háza munkájának végzése ma a ti felelősségeetek, a mai munkamódszerbe való belépés a ti kötelességeetek, és a ma igazságának gyakorlása titeket terhel.

A parancsolatok megtartása és az igazság gyakorlása

A gyakorlatban a parancsolatok megtartásának kapcsolódnia kell az igazság gyakorlatba ültetéséhez. A parancsolatok megtartása mellett az igazságot is gyakorolnia kell. Az igazság gyakorlása során nem szabad megszegni a parancsolatok alapelveit, és nem szabad a parancsolatok ellen cselekedni; azt kell tenned, amit Isten megkövetel tőled. A parancsolatok megtartása és az igazság gyakorlása összekapcsolódnak, nem állnak ellentétben egymással. Minél többet gyakorlod az igazságot, annál inkább képes leszel a parancsolatok lényegét megtartani. Minél inkább gyakorlod az igazságot, annál jobban megérted Isten szavát, ahogyan az a parancsolatokban kifejeződik. Az igazság gyakorlása és a parancsolatok megtartása nem egymásnak ellentmondó cselekedetek – ezek összekapcsolódnak. Kezdetben az ember csak a parancsolatok megtartása után gyakorolhatta az igazságot és nyerhetett megvilágosodást a Szentlélektől, de ez nem Isten eredeti szándéka. Isten azt követeli, hogy szívből imádd Őt, ne csupán jól viselkedj. A parancsolatokat azonban legalább felszínesen be kell tartanod. Fokozatosan, a tapasztalat révén, miután az emberek tisztább megértést nyernek Istentől, felhagynak

azzal, hogy lázadnak Ellene és ellenállnak Neki, és nem lesznek többé kétségeik az Ő munkájával kapcsolatban. Ez az egyetlen módja annak, hogy az emberek meg tudjanak maradni a parancsolatok lényegénél. Ezért a parancsolatok pusztá megtartása az igazság gyakorlása nélkül hatástalan, és nem jelenti Isten igazi imádatát, mert még nem érted el a valódi érettséget. A parancsolatok betartása az igazság nélkül csak a szabályok merev betartását jelenti. Ezzel a parancsolatok a te törvényeddé válnának, ami nem segítene az életben való növekedésben. Ellenkezőleg, teherré válnának számodra, és szorosan megkötnének, mint az ószövetségi törvények, aminek következtében elveszítenéd a Szentlélek jelenlétét. Ezért csak az igazság gyakorlása által tarthatod meg hatékonyan a parancsolatokat, a parancsolatokat pedig azért tartod meg, hogy gyakorolhasd az igazságot. A parancsolatok megtartása során még több igazságot fogsz a gyakorlatba ültetni, és az igazság gyakorlása során még mélyebb megértést nyersz arról, hogy mit is jelentenek valójában a parancsolatok. Isten követelményének, hogy az ember tartsa meg a parancsolatokat, nem csupán az a célja és értelme, hogy rávegye az embert a szabályok betartására, ahogyan azt az ember képzelheti; sokkal inkább az életbe való belépéséhez van köze. Az életben való fejlődésed mértéke határozza meg, hogy milyen mértékben leszel képes megtartani a parancsolatokat. Bár a parancsolatok azért vannak, hogy az ember betartsa őket, a parancsolatok lényege csak az ember élettapasztalatán keresztül válik nyilvánvalóvá. A legtöbb ember azt feltételezi, hogy jól betartani a parancsolatokat azt jelenti, hogy „teljesen felkészültek, és már csak fel kell zárkózni”. Ez egyfajta túlzott elképzelés, és nincs összhangban Isten akaratával. Akik ilyeneket mondanak, nem akarnak előrehaladni, és a test után sóvárognak. Ez badarság! Ez nem felel meg a valóságnak! Nem Isten akarata az, hogy csupán gyakoroljuk az igazságot anélkül, hogy ténylegesen betartanánk a parancsolatokat. Akik ezt teszik, nyomorékok; olyanok, mint azok, akiknek hiányzik egyik lábuk. Pusztán a parancsolatok betartása, mintha szabályokhoz ragaszkodnánk, de az igazságot nem birtokoljuk – ez sem képes kielégíteni Isten akaratát; mint azok, akiknek hiányzik az egyik szemük, azok az emberek, akik ezt teszik, szintén egyfajta fogyatékossgban szenvednek. Elmondható, hogy ha jól megtartod a parancsolatokat, és tisztán megérted a gyakorlati Istent, akkor birtokában leszel az igazságnak; viszonylagos értelemben, ekkor már igazi érettségre tettél szert. Ha gyakorlod az igazságot, amit gyakorolnod kell, akkor a parancsolatokat is meg fogod tartani, és ez a két dolog nem mond ellent egymásnak. Az igazság gyakorlása és a parancsolatok megtartása két rendszer, mindkettő az ember élettapasztalatának szerves része. Az egyén tapasztalata a parancsolatok megtartásának és az igazság gyakorlásának integrációjából, nem pedig megosztottságából kell, hogy álljon. E két dolog között azonban vannak különbségek és kapcsolódási pontok is.

A parancsolatok kihirdetése az új korszakban annak a ténynek a bizonyossága, hogy ebben az áramlatban minden ember, mindazok, akik ma meghallják Isten hangját, egy új korszakba léptek. Ez egy új kezdet Isten munkája számára, valamint az utolsó

szakasz kezdete Isten hatezer éves irányítási tervének munkájában. Az új korszak parancsai azt jelképezik, hogy Isten és az ember belépett egy új ég és egy új föld birodalmába, és hogy Isten – épp úgy, ahogyan Jahve az izráeliták között, Jézus pedig a zsidók között munkálkodott – még több gyakorlati munkát fog végezni, és még több és még nagyobb munkát fog végezni a földön. Azt is jelképezik, hogy az emberek e csoportja még több és nagyobb megbízatást kap Istentől, és Ő fogja ellátni, táplálni, támogatni, ápolni, gondozni és védelmezni őket gyakorlati módon, még több gyakorlati oktatást kapnak Tőle, és Isten szava fog foglalkozni velük, megtöri és finomítja őket. Az új korszak parancsolatainak jelentősége igen mélyreható. Arra utalnak, hogy Isten valóban meg fog jelenni a földön, ahonnan meghódítja az egész világegyetemet, és kinyilatkoztatja teljes dicsőségét a testben. Arra is utalnak, hogy a gyakorlati Isten még több gyakorlati munkát fog végezni a földön, hogy tökéletesítse minden kiválasztottját. Továbbá, Isten mindent szavakkal fog véghezvinni a földön, és kinyilvánítja azt a rendelkezést, hogy „a megtestesült Isten a legmagasabbra emelkedik és felmagasztaltatik, és minden nép és minden nemzet térdre borul, hogy imádja Istent, aki hatalmas”. Bár az új korszak parancsolatai azért vannak, hogy az ember betartsa azokat, és bár betartásuk az ember feladata és kötelessége, az értelmük meglehetősen mély ahhoz, hogy egy vagy két szóban teljesen ki lehessen fejezni. Az új korszak parancsolatai az ószövetségi törvények és az újszövetségi rendeletek helyébe lépnek, ahogyan azokat Jahve és Jézus kihirdette. Ez egy mélyebb lecke, nem olyan egyszerű kérdés, mint ahogyan azt az emberek képelnék. Az új korszak parancsolatainak van egy gyakorlati jelentőségű aspektusa: a Kegyelem Kora és a Királyság Kora közötti kapcsolódási pontként szolgálnak. Az új korszak parancsolatai véget vetnek a régi korszak minden gyakorlatának és rendelkezésének, valamint a Jézus korából és az azt megelőző korszakokból származó minden gyakorlatnak is. A gyakorlatiasabb Isten jelenlétébe vezetik az embert, lehetővé téve, hogy elkezdjen személyesen Ő általa tökéletesedni; ezek a parancsolatok a tökéletesség útjának kezdetét jelentik. Ezért helyesen kell viszonyulnotok az új korszak parancsolataihoz, és nem szabad azokat rendszertelenül követnetek, sem pedig megvetnetek. Az új kor parancsolatai nagy hangsúlyt fektetnek egy bizonyos pontra: arra, hogy az embernek Magát a mai gyakorlati Istent kell imádnia, ami azt is jelenti, hogy gyakorlatiasabban kell alávetnie magát a Lélek lényegének. A parancsolatok azt az alapelvet is hangsúlyozzák, amely szerint Isten bűnösnek vagy igaznak fogja ítélni az embert, miután Ő az igazság Napjaként megjelent. A parancsolatokat könnyebb megérteni, mint gyakorlatba ültetni. Ebből látható, hogy ha Isten tökéletesíteni akarja az embert, akkor ezt a saját szavai és útmutatásai által kell tennie, az ember pedig nem érheti el a tökéletességet csupán a saját veleszületett intelligenciája révén. Az, hogy az ember meg tudja-e tartani az új korszak parancsolatait vagy sem, a gyakorlati Istentről való tudásával függ össze. Ezért az, hogy meg tudod-e tartani a parancsolatokat vagy sem, nem olyan kérdés, amely néhány nap alatt megoldódik. Ez egy nagyon mélyreható lecke, amit meg kell tanulnunk.

Az igazság gyakorlása olyan út, amely által az ember élete növekedhet. Ha nem gyakoroljátok az igazságot, akkor nem marad számotokra más, mint az elmélet, és nem lesz tényleges életetek. Az igazság az ember érettségének szimbóluma, és az, hogy gyakorlod-e az igazságot, vagy sem, összefügg azzal, hogy van-e valódi érettséged vagy nincs. Ha nem gyakorlod az igazságot, nem cselekszel igazságosan, vagy az érzelmek befolyásolnak, és a testeddel törődsz, akkor messze vagy a parancsolatok megtartásától. Ez a legmélyebb lecke. Minden korban sok olyan igazság van, amelybe az embereknek be kell lépniük és amelyeket meg kell érteniük, de minden korban vannak olyan parancsolatok is, amelyek ezeket az igazságokat kísérik. Az igazságok, amelyeket az emberek gyakorolnak, az adott korszakhoz kapcsolódnak, és ugyanígy a parancsolatok is, amelyeket megtartanak. Minden kornak megvannak a maga igazságai, amelyeket gyakorolni kell, és parancsolatai, amelyeket be kell tartani. Mindazonáltal az Isten által kihirdetett különböző parancsolatoktól függően – vagyis a különböző koroktól függően – az ember igazsággyakorlásának célja és hatása ezzel arányosan változik. Azt lehet mondani, hogy a parancsolatok az igazságot szolgálják, az igazság pedig azért létezik, hogy a parancsolatokat fenntartsa. Ha csak igazság van, akkor nem beszélhetünk változásokról Isten munkájában. A parancsolatokra való hivatkozással azonban az ember azonosíthatja a Szentlélek munkájában lévő tendenciák mértékét, és az ember megismerheti a kort, amelyben Isten munkálkodik. A vallás terén sokan vannak, akik gyakorolhatják azokat az igazságokat, amelyeket a Törvény Korában gyakoroltak az emberek. Az új korszak parancsolatait azonban nem birtokolják, és nem is tudják betartani. Ők még mindig a régi módszereket tartják be, és ősemberek maradnak. Nem kísérik őket az új munkamódszerek, és nem látják az új kor parancsolatait. Mint ilyenek, nem rendelkeznek Isten munkájával. Olyan ez, mintha csak üres tojáshéjuk lenne; ha nincs benne csibe, akkor nincs lélek sem. Pontosabban fogalmazva ez azt jelenti, hogy nincs életük. Az ilyen emberek még nem léptek be az új korba, és sok lépéssel lemaradtak. Ezért semmi haszna annak, ha a régebbi korok igazságai megvannak, de az új kor parancsolatai hiányoznak. Sokan közületek gyakorolják a mai igazságot, de nem tartják be annak parancsolatait. Semmit sem fogtok nyerni, az általatok gyakorolt igazság pedig értéktelen és értelmetlen lesz, és Isten nem fog dicsérni benneteket. Az igazság gyakorlását a Szentlélek jelenlegi munkája módszereinek keretein belül kell végezni; a gyakorlati Isten mai hangjára válaszolva kell végezni. Enélkül minden semmis, olyan, mintha bambuszkosárral próbálnánk vizet meríteni. Ez a gyakorlati értelme az új korszak parancsolatai kihirdetésének is. Ha az emberek be akarják tartani a parancsolatokat, akkor legalább a gyakorlati Istent, aki testben jelenik meg, félreérthetetlenül meg kell ismerniük. Más szóval, az embereknek meg kell érteniük a parancsolatok betartásának elveit. A parancsolatok betartása nem azt jelenti, hogy véletlenszerűen vagy önkényesen követjük őket, hanem azt, hogy azok betartásának megvan az alapja, van célja és vannak alapelvei. Az első dolog, amit el kell érned az, hogy a vízióid világosak legyenek. Ha alaposan megérted a Szentlélek

munkáját a jelen korban, és ha belépsz a mai munkamódszerekbe, akkor ösztönösen világos megértést fogsz nyerni a parancsolatok megtartásáról. Ha eljön a nap, amikor átlátod az új korszak parancsolatainak lényegét, és meg tudod tartani a parancsolatokat, akkor az azt jelenti, hogy tökéletessé váltál. Ez az igazság gyakorlásának és a parancsolatok megtartásának gyakorlati jelentősége. Az, hogy képes vagy-e gyakorolni az igazságot vagy sem, attól függ, hogy hogyan látod át az új kor parancsolatainak lényegét. A Szentlélek munkája folyamatosan meg fog jelenni az ember számára, Isten pedig egyre többet és többet fog elvárni az embertől. Ezért az ember egyre több és egyre nagyobb igazságokat fog ténylegesen a gyakorlatba ültetni, a parancsolatok megtartásának hatásai pedig elmélyülnek. Ezért egyszerre kell gyakorolnotok az igazságot és megtartanotok a parancsolatokat. Senki ne hanyagolja el ezt a dolgot; az új igazság és az új parancsolatok hadd kezdődjenek egyszerre ebben az új korszakban.

Tudnod kell, hogy a gyakorlati Isten Maga Isten

Mit kell tudnod a gyakorlati Istenről? A Lélek, a Személy és az Ige alkotja magát a gyakorlati Istent, és ez a gyakorlati Isten igazi jelentése. Ha csak a Személyt ismered – ha ismered a szokásait és a személyiségét –, de nem ismered a Lélek munkáját, vagy azt, hogy mit cselekszik a Lélek testben, és ha csak a Lélekre és az Igére figyelsz, és csak a Lélek előtt imádkozol, de nem ismered Isten Lelkének munkáját a gyakorlati Istenben, akkor ez még mindig azt bizonyítja, hogy nem ismered a gyakorlati Istent. A gyakorlati Isten ismerete magában foglalja az Ő igéinek ismeretét és megtapasztalását, valamint a Szentlélek munkájának megértését, annak szabályait és elveit, és hogy Isten Lelke hogyan munkálkodik a testben. Ez annak tudását is magában foglalja, hogy Isten minden testben végrehajtott cselekedetét a Lélek irányítja, és az általa kimondott ígék a Lélek közvetlen megnyilvánulásai. Ennélfogva a gyakorlati Isten megismeréséhez kiemelkedően fontos tudni, hogy hogyan munkálkodik Isten emberi mivoltában és isteni mivoltában; ez viszont a Lélek megnyilvánulásaira vonatkozik, amellyel minden ember kapcsolatba kerül.

Melyek a Lélek megnyilvánulásainak aspektusai? Néha Isten emberi mivoltában, néha pedig isteni mivoltában munkálkodik, de mindkét esetben a Lélek parancsol. Amilyen a lélek az emberekben, olyan a külső megnyilvánulásuk. A Lélek normálisan munkálkodik, de az Ő Lélek általi irányításának két része van: az egyik rész az Ő emberi mivoltában végzett munkája, a másik pedig az Ő isteni mivoltán keresztül végzett munkája. Ezt világosan kell tudnod. A Lélek munkája a körülményektől függően változik: amikor az Ő emberi munkájára van szükség, a Lélek irányítja ezt az emberi munkát, és amikor az Ő isteni munkájára van szükség, isteni mivolta közvetlenül jelenik meg, hogy elvégezze azt. Mivel Isten testben munkálkodik és testben jelenik meg, emberi mivoltában és isteni mivoltában egyaránt munkálkodik. Az emberi mivoltában végzett

munkáját a Lélek irányítja, és célja, hogy kielégítse az emberek testi szükségleteit, hogy előmozdítsa a Vele való kapcsolatukat, hogy lehetővé tegye számukra, hogy meglássák Isten valóságát és normalitását, és hogy lehetővé tegye számukra, hogy megértsék, hogy Isten Lelke testben jött el, az emberek között van, együtt él az emberekkel, és foglalkozik az emberekkel. Az isteni mivoltában végzett munkájának célja, hogy gondoskodjon az emberek életéről, és hogy az embereket mindenben pozitív módon vezesse, megváltoztatva az emberek beállítottságát, és lehetővé téve számukra, hogy valóban meglássák a Lélek testben való megjelenését. Mindent összevetve, az ember életében a növekedés közvetlenül Isten isteni mivoltában végzett munkáján és ígéin keresztül valósul meg. Az emberek csak akkor érhetnek el változást a beállítottságukban, ha elfogadják Isten isteni mivoltában végzett munkáját, és csak akkor lehetnek kielégítve szellemükben. Isten munkájának eredménye csak akkor érhető el teljes mértékben, ha ezeken felül még ott van az emberi mivoltában végzett munka – Isten emberi mivoltában való pásztorkodása, támogatása és gondoskodása. Maga a gyakorlati Isten, akiről ma szó van, emberi mivoltában és isteni mivoltában egyaránt munkálkodik. A gyakorlati Isten megjelenésével az Ő normális emberi munkája és élete, valamint az Ő teljesen isteni munkája valósul meg. Emberi mivolta és isteni mivolta eggyé válik, és mindkettő munkája szavakon keresztül valósul meg; legyen akár emberi, akár isteni mivoltában, Ő szavakat szól. Amikor Isten emberi mivoltában munkálkodik, akkor emberi nyelven beszél, hogy az emberek bekapcsolódhassanak és megérthessék. Az Ő beszédei világosak és könnyen érthetőek, így minden emberhez eljuthatnak; nem számít, hogy az emberek rendelkeznek-e tudással vagy alacsonyan képzettek, mindannyian képesek befogadni Isten ígéit. Isten isteni mivoltában végzett munkája szintén szavakon keresztül valósul meg, de tele van gondoskodással, tele van élettél, nem szennyezik be emberi eszmék, nem tartalmaz emberi preferenciákat, és mentes az emberi korlátoktól, kívül esik a normális emberi mivolt határain; testben valósul meg, de a Lélek közvetlen megnyilvánulása. Ha az emberek csak Isten emberi mivoltában végzett munkáját fogadják el, akkor bizonyos határok közé szorítkoznak, és így állandó foglalkozást, metszést és fegyelmezést igényelnek ahhoz, hogy akár csak egy kis változás is bekövetkezzen bennük. A Szentlélek munkája vagy jelenléte nélkül azonban mindig visszatérnek régi útjaikhoz; csak az isteni mivoltban végzett munka révén lehet ezeket a betegségeket és hiányosságokat orvosolni, és csak így válhatnak az emberek teljessé. A folytonos foglalkozás és metszés helyett pozitív gondoskodásra van szükség, olyan ígék használatára, amelyek pótolnak minden hiányosságot, olyan ígék használatára, amelyek nyilvánosságra hozzák az emberek állapotát, olyan ígék használatára, amelyek irányítják az életüket, minden beszédüket, minden cselekedetüket, amelyek feltárják szándékaikat és motivációikat. Ez a gyakorlati Isten igazi munkája. Tehát a gyakorlati Istennel szembeni magatartás során azonnal meg kell hódolnod az Ő emberi mivolta előtt, felismerve és elismerve Őt, és ezen felül el kell fogadnod és engedelmeskedned kell az Ő isteni munkájának és ígéinek. Isten testben való megjelenése azt jelenti, hogy

Lelkének minden munkája és beszéde az Ő normális emberi mivoltán és az Ő megtestesült testén keresztül valósul meg. Más szóval, Isten Lelke egyszerre irányítja az Ő emberi munkáját és végzi az isteni munkát testben, továbbá a megtestesült Istenben egyaránt láthatod Isten emberi mivoltában végzett munkáját és az Ő teljesen isteni munkáját. Ez a gyakorlati Isten testben való megjelenésének valódi jelentősége. Ha ezt tisztán látod, akkor képes leszel Isten összes különböző részét összekapcsolni; nem fogsz többé túlzott fontosságot tulajdonítani az isteni mivoltában végzett munkájának, és nem fogod az emberi mivoltában végzett munkáját indokolatlanul elutasítóan szemlélni, és nem fogsz szélsőségekbe esni, sem kitérőket tenni. Mindent összevetve, a gyakorlati Isten jelentése az, hogy az Ő emberi mivoltának és isteni mivoltának a Lélek által irányított munkája az Ő testén keresztül fejeződik ki, hogy az emberek láthassák, hogy Ő eleven és élethű, valóságos és igaz.

Isten Lelkének emberi mivoltában végzett munkájának átmeneti szakaszai vannak. Az emberi mivolt tökéletesítése által lehetővé teszi az Ő emberi mivolta számára a Lélek irányításának fogadását, ami után az Ő emberi mivolta képes ellátni és pásztornálni a gyülekezeteket. Ez Isten szokásos munkájának egyik megnyilvánulása. Így, ha világosan látod Isten emberi mivoltában végzett munkájának elveit, akkor nem valószínű, hogy elképzeléseket fogsz táplálni Isten emberi mivoltában végzett munkájáról. Minden mástól függetlenül, Isten Lelke nem tévedhet. Neki igaza van, és Ő tévedhetetlen; semmit sem tesz helytelenül. Az isteni munka Isten akaratának közvetlen megnyilvánulása, az emberi mivolt zavarása nélkül. Nem megy át tökéletesítésen, hanem közvetlenül a Lélektől származik. Ugyanakkor az, hogy isteni mivoltában tud munkálkodni, az Ő normális emberi mivoltának köszönhető; ez a legkevésbé sem természetfeletti, és úgy tűnik, hogy egy normális ember végzi. Isten elsősorban azért jött a mennyből a földre, hogy Isten ígéit a testen keresztül nyilvánítsa ki, hogy Isten Lelkének munkáját a test segítségével végezze el.

Napjainkban még mindig túlságosan egyoldalú az emberek ismerete a gyakorlati Istenről, és még mindig túlságosan kevésbé értik a megtestesülés jelentőségét. Isten testével az emberek az Ő munkáján és ígéin keresztül látják, hogy Isten Lelke oly sok mindent magában foglal, hogy Ő oly gazdag. De bárhogyan is legyen, Isten bizonyágtétele végső soron Isten Lelkétől származik: mit tesz Isten testben, milyen elvek szerint munkálkodik, mit cselekszik emberi mivoltában, és mit cselekszik isteni mivoltában. Az embereknek tudniuk kell erről. Ma képes vagy imádni ezt a személyt, miközben lényegében a Lelket imádod, és ez a legkevesebb, amit az embereknek a megtestesült Isten megismerésében el kell érniük: megismerni a Lélek lényegét a testen keresztül, megismerni a Lélek isteni munkáját a testben és emberi munkáját a testben, elfogadni a Lélek minden szavát és beszédét a testben, és látni, hogy Isten Lelke hogyan irányítja a testet, és hogyan mutatja meg hatalmát a testben. Ez azt jelenti, hogy az ember a test által ismeri meg a mennyei Lelket; magának a gyakorlati Istennek az emberek között való megjelenése eloszlatta a homályos Istent az emberek

elképzeléseiben. Magának a gyakorlati Istennek az emberek általi imádata növelte az Isten iránti engedelmességüket, és Isten Lelkének a testben végzett isteni munkája és az Ő testben végzett emberi munkája révén az ember kinyilatkoztatásban és pásztorlásban részesül, és változások következnek be az élettermészetében. Ez a valódi értelme a Lélek testben való eljövételének, amelynek elsődleges célja, hogy az emberek kapcsolatba kerüljenek Istennel, támaszkodjanak Istenre, és eljussanak Isten megismerésére.

Mindent összevetve, milyen hozzáállással kell az embereknek a gyakorlati Istenhez viszonyulniuk? Mit tudsz a megtestesülésről, az Ige testben való megjelenéséről, Isten testben való megjelenéséről, a gyakorlati Isten tetteiről? Melyek a fő beszédtemák manapság? A megtestesülés, az Ige testben való eljövetele és Isten testben való megjelenése mind olyan témák, amelyeket meg kell érteni. Az élettapasztalatotok során, fejlettségetek szerint és a korszaknak megfelelően fokozatosan el kell jutnotok oda, hogy megértsétek ezeket a kérdéseket, és hogy világos ismeretekkel rendelkeznetek róluk. A folyamat, amelynek során az emberek megtapasztalják Isten ígéit, ugyanaz, mint az a folyamat, amelynek során megismerik Isten ígéinek testben való megjelenését. Minél inkább megtapasztalják az emberek Isten ígéit, annál jobban megismerik Isten Lelkét; az emberek Isten ígéinek megtapasztalásán keresztül megragadják a Lélek munkájának elveit, és megismerik magát a gyakorlati Istent. Valójában, amikor Isten tökéletessé teszi az embereket és megnyeri őket, akkor megismerteti velük a gyakorlati Isten tetteit; a gyakorlati Isten munkájának segítségével megmutatja az embereknek a megtestesülés valódi jelentőségét, megmutatja nekik, hogy Isten Lelke valóban megjelent az ember előtt. Amikor Isten megnyerte és tökéletessé tette az embereket, a gyakorlati Isten megnyilvánulásai meghódították őket; a gyakorlati Isten ígéi megváltoztatták őket, és kimunkálták bennük az Ő saját életét, betöltve őket azzal, ami Ő maga (akár az, ami az emberi mivoltában, akár az, ami az isteni mivoltában), betöltve őket az Ő ígéinek lényegével, arra készítve az embereket, hogy megéljék az Ő ígéit. Amikor Isten megnyeri az embereket, akkor ezt elsősorban úgy teszi, hogy a gyakorlati Isten ígéit és beszédeit használja arra, hogy az emberek hiányosságaival foglalkozzon, és hogy megítélje és nyilvánvalóvá tegye lázadó beállítottságukat, ami által elnyerik azt, amire szükségük van, megmutatva nekik, hogy Isten eljött az emberek közé. Ami a legfontosabb, a gyakorlati Isten által végzett munka az, hogy minden embert megszabadítson a Sátán befolyásától, kivezetve őket a szenny földjéről, elosztatva a romlott beállítottságukat. A gyakorlati Isten által való megnyerés legmélyebb jelentősége abban rejlik, hogy képesek vagyunk a normális emberi mivoltot a gyakorlati Istennel mint példaképpel és modellel megélni, képesek vagyunk a gyakorlati Isten ígéi és követelményei szerint cselekedni a legkisebb eltérés vagy elhajlás nélkül, élni bárhogyan is mondja, és képesek vagyunk elérni, bármit is kér. Ily módon fog Isten megnyerni téged. Amikor Isten megnyer téged, akkor nem csak tiéd a Szentlélek munkája, hanem elsősorban képes vagy a gyakorlati Isten követelményeinek megélésére. Pusztán az, hogy tiéd a Szentlélek munkája, nem

jelenti azt, hogy életed van. A lényeg az, hogy képes vagy-e a gyakorlati Isten veled szemben támasztott követelményei szerint cselekedni, ami összefügg azzal, hogy meg tud-e nyerni téged Isten. A gyakorlati Isten testben végzett munkájának legfőbb értelmét ezek adják. Ez azt jelenti, hogy Isten azáltal nyer meg egy embercsoportot, hogy valóban és ténylegesen megjelenik testben, elevenen és élethűen, az emberek pedig látják, hogy ténylegesen a Lélek munkáját végzi testben, és példaként szolgál az emberek számára a testben. Isten testben való eljövételének elsődleges célja, hogy lehetővé tegye az emberek számára Isten valódi tetteinek meglátását, hogy testi formát adjon a formátlan Léleknek, és hogy az emberek láthassák és megérinthesék Őt. Így azok, akiket Ő teljessé tesz, Ő általa fognak élni, Ő megnyeri őket, és az Ő szíve szerint valók lesznek. Ha Isten csak a mennyben szólt volna, és nem jött volna el ténylegesen a földre, akkor az emberek még mindig képtelenek lennének megismerni Istent; Isten cselekedeteiről csak üres elmélet alapján tudnának prédikálni, és nem rendelkeznének Isten igéivel mint valósággal. Isten elsősorban azért jött a földre, hogy példaként és modellként szolgáljon azok számára, akiket meg akar nyerni; csak így tudják az emberek ténylegesen megismerni Istent, megérinteni Istent és meglátni Őt, és csak így tudja őket Isten valóban megnyerni.

Csupán az igazság gyakorlatba ültetése jelenti a valóság birtoklását

Az, hogy felmutatod Isten szavait, és képes vagy szégyentelenül magyarázni őket, nem jelenti azt, hogy birtokában vagy a valóságnak; a dolgok nem oly egyszerűek, ahogyan képzeled. Az, hogy a valóság birtokában vagy-e, nem azon alapul, amit mondasz, sokkal inkább azon, amit megélsz. Csak akkor mondhatjuk, hogy valósággal rendelkezzel, ha Isten szavai az életeddé és természetes kifejeződéseddé válnak, és csak akkor lehet úgy tekinteni rád, mint aki igazi megértésre és tényleges érettségre tett szert. Képesnek kell lenned hosszú időn át állni a vizsgálatot, és képesnek kell lenned megélni az Isten által megkövetelt hasonlatosságot. Ez nem lehet pusztán pózolás; természetesen kell áradnia belőled. Csak ekkor leszel valóban a valóság birtokában, és csak ekkor nyered majd el az életet. Hadd használjam a szolgálattevők próbájának példáját, amely mindenki számára ismerős: Bárki a legmagasztosabb elméletekkel szolgálhat a szolgálattevőket illetően, és mindenki megfelelően érti a témát; beszélnek róla, és minden beszéd felülmúlja az előzőt, mintha verseny lenne. Ugyanakkor, ha az ember nem esett át egy nagyobb próbatételen, igen nehéz azt mondani, hogy jó tanúságot tud tenni. Röviden, az, amit az ember megél még mindig igen hiányos, teljesen ellentétes a megértésével. Ezért ez még nem vált az ember tényleges érettségévé, és ez még nem az ember élete. Mivel az ember megértése még nem vált valósággá, érettsége egyelőre homokra épült váréhoz hasonló, inog és az összeomlás

szélén áll. Az ember túl keveset birtokol a valóságból; szinte lehetetlen bármi valóságot találni az emberben. Túl kevés valóság árad természetesen az emberből, és az általa megélt összes valóság kényszerített. Ezért mondom, hogy az ember nincs a valóság birtokában. Bár az emberek azt állítják, hogy istenszerető szívük sosem változik, ezt csupán azelőtt mondják, mielőtt bármilyen próbatétellel szembesültek volna. Amikor egy napon hirtelen próbatételekkel szembesülnek, a dolgok, amelyekről beszélnek, ismét nem fognak megfelelni a valóságnak, s ez ismét azt bizonyítja majd, hogy az ember nem rendelkezik valósággal. Azt mondhatjuk, hogy valahányszor olyan dolgokkal találkozol, amelyek nem illeszkednek az elképzeléseidhez, és amelyek azt igénylik, hogy tedd félre magad, ezek a dolgok a te próbatételeid. Mielőtt Isten akarata feltárul, mindenki szigorú vizsgálaton és hatalmas próbatételen megy keresztül. Fel tudod ezt fogni? Amikor Isten próbára akarja tenni az embereket, mindig megengedi nekik, hogy meghozzák döntéseiket, mielőtt a tényleges igazság napvilágra kerül. Ez azt jelenti, hogy amikor Isten próbatételnek veti alá az embert, sosem mondja el neki az igazságot; az embereket ily módon leplezi le. Ez az egyik módja annak, ahogyan Isten a munkáját végzi, hogy lássa, ismered-e a ma Istenét, valamint, hogy birtokolsz-e valamennyi valóságot. Valóban nincsenek kétségeid Isten munkáját illetően? Valóban képes leszel szilárdan állni, amikor egy nagyobb próbatétel ér? Ki meri azt mondani: „garantálom, hogy nem lesznek problémák”? Ki meri azt állítani, hogy „másoknak lehetnek kétségeik, nekem azonban sosem lesznek”? Épp úgy, mint amikor Pétert próbára tették: Mindig kérkedett, mielőtt az igazság feltárult volna. Ez nem csak egy Péterre jellemző jellemhiba; ez a legnagyobb nehézség, amellyel jelenleg mindenkinek szembe kell néznie. Ha ellátogatnék néhány helyre, vagy meglátogatnék pár testvért, hogy lássam, mit értetek Isten mai munkájából, bizonyára sokat tudnátok beszélni a tudásotokról, és úgy tünne, egyáltalán nincsenek kétségeitek. Ha megkérdezném tőled: „Valóban meg tudod állapítani, hogy a jelen munkáját Maga Isten végzi? Minden kétség nélkül?”, bizonyára így felelnél: „Minden kétséget kizáróan, ez az Isten Lelke által végzett munka.” Ha egyszer így válaszoltál, bizonyára szemernyi kételyt sem éreznél, sőt egészen elégedettnek éreznéd magad, azt gondolván, hogy elnyertél egy kevés valóságot. Azok, akik hajlamosak így értelmezni a dolgokat, azok az emberek, akik kevesebb valósággal bírnak; minél inkább azt gondolja valaki, hogy elnyerte, annál kevésbé lesz képes szilárdan állni, amikor próbatételekkel szembesül. Jaj azoknak, akik arrogánsak és gőgösek, és jaj azoknak, akik nem ismerik önmagukat; az ilyen emberek ügyesek a beszédben, ám a legrosszabbul állnak, amikor szavaikat tettekre kell váltaniuk. A baj legkisebb jelére ezeknek az embereknek kétségei támadnak, és a kilépés gondolata lopakodik az elméjükbe. Semmiféle valósággal nem rendelkeznek; csupán a vallás felett álló elméleteik vannak, az Isten által most megkövetelt valóság szikrája nélkül. A legjobban azoktól undorodom, akik csak elméletekről beszélnek, anélkül, hogy bármilyen valósággal rendelkeznének. Ők kiabálnak a lehangosabban, amikor a munkájukat végzik, amint azonban szembesülnek a valósággal, szétesnek. Nem azt

mutatja-e ez, hogy ezek az emberek nem bírják a valóságot? Lehet bármily vad a szél és a hullámok, ha állva tudsz maradni, anélkül, hogy a kétség egy szikráját is beengednéd az elmédbe, s szilárdan tudsz állni, mentes maradván a tagadástól, akkor is, ha senki más nem marad, akkor úgy tekintenek majd téged, mint aki valódi megértéssel rendelkezik, és valóban a valóság birtokában van. Ha arra fordulsz, amerre épp a szél fúj – ha a többséget követed, és megtanulod mások beszédét papagájként ismételni – lehetsz bármily ékesszóló, nem lesz bizonyítéka annak, hogy a valóság birtokosa vagy. Ezért azt javaslom, ne légy elhamarkodott az üres szavak kikiáltásában. Tudod, mit fog tenni Isten? Ne viselkedj másik Péterként, nehogy szégyent hozz magadra, és elveszítsd arra való képességed, hogy emelt fővel járh; ez senkinek sem fog jót tenni. A legtöbb embernek nincs valódi érettsége. Bár Isten rengeteg munkát végzett, nem szabadította a valóságot az emberekre; pontosabban, sosem fenyegette meg senkit személyesen. Egyeseket lelepleztek az efféle próbatételek, bűnös kezeikkel egyre messzebbre nyúlva, azt gondolván, hogy egyszerű felülkerekedni Istenen, hogy azt tehetnek, amit csak akarnak. Mivel az efféle próbatételt sem tudják kiállni, a nagyobb kihívást jelentő próbatételek számukra szóba sem jönnek, ahogyan a valóság birtoklása sem. Nem csupán Istent próbálják becsapni? A valóság birtoklása nem olyasmi, amit meg lehet hamisítani, és a valóság sem olyasmi, amit annak megismerésével elérhetsz. A tényleges érettségedtől függ, valamint attól, hogy állod-e az összes próbát. Érted?

Isten nem azt a pusztá képpességet követeli meg az emberektől, hogy a valóságról beszéljenek; ez túl könnyű lenne, nemde? Miért beszél akkor Isten az életbe való belépésről? Miért beszél átalakulásról? Ha az emberek csupán üres beszédre képesek a valóságról, akkor elérhetnek-e átalakulást a természetükben? A királyság jó katonáit nem arra képezték, hogy a valóságról csak beszélni tudó vagy kérkedő emberek csoportja legyenek, hanem arra, hogy mindenkor megéljék Isten ígét, hogy rendíthetetlenek maradjanak, bármiféle akadállyal is néznek szembe, és hogy állandóan Isten szavaival összhangban éljenek, és ne térjenek vissza a világba. Ez az a valóság, amelyről Isten beszél; ez Isten követelménye az emberrel szemben. Ezért ne tekintsd az Isten által említett valóságot túlságosan egyszerűnek. A Szentlélektől kapott pusztá megvilágosodás nem egyenlő a valóság birtoklásával. Ez nem az ember érettsége – ez Isten kegyelme, amihez az ember semmivel sem járul hozzá. Mindenkinek el kell viselnie Péter szenvedéseit, és még inkább, bírnia kell Péter dicsőségét, amelyet azután él meg, hogy elnyerte Isten munkáját. Csak ez nevezhető valóságnak. Ne gondoljátok, hogy birtokában vagytok a valóságnak, csak mert tudtok beszélni róla; ez tévedés. Az efféle gondolatok nem egyeznek Isten akaratával, és nincs tényleges jelentőségük. Ne mondjátok ilyesmit a jövőben – oltsátok ki az efféle mondásokat! Mindazok, akik Isten szavait tévesen értelmezik, hitetlenek. Nincs valós tudásuk, még kevésbé valódi érettségük; tudatlan emberek, akik híján vannak a valóságnak. Más szóval, mindazok, akik Isten szavainak lényegén kívül élnek, hitetlenek. Azok, akiket az emberek

hitetleneknek tartanak, Isten szemében fenevadak, és akiket Isten hitetleneknek tart, azok olyan emberek, akiknek nem Isten szavai az életük. Ezért azt mondhatjuk, hogy azok, akik nem birtokolják Isten szavainak valóságát, és akik nem élik meg az Ő szavait, hitetlenek. Isten szándéka az, hogy mindenkit arra készítessen, hogy megélje az Ő szavainak valóságát, nem pusztán az, hogy mindenkit beszéltesse a valóságról, hanem sokkal inkább, hogy lehetővé tegye mindenki számára, hogy megélje az Ő szavai valóságát. Az ember által érzékelt valóság túlságosan felszínes; nincs értéke és nem tudja teljesíteni Isten akaratát. Túlságosan alacsony szintű, és még csak említésre sem méltó. Túl sok minden hiányzik belőle, és túlságosan elmarad Isten követelményeinek mércéjétől. Mindegyikőtök komoly vizsgálatnak lesz alávetve, hogy kiderüljön, ki az, aki közületek csak azt tudja, hogyan beszéljen a megértésekről, anélkül, hogy képes lenne megmutatni az utat, valamint, hogy kiderüljön, ki az, aki haszontalan szemét közöttetek. Ezt mostantól jegyezd meg! Ne beszélj üres tudásról; csak a gyakorlás útjáról és a valóságról beszélj. Térj át a valódi tudásról a valódi gyakorlásra, majd térj át a gyakorlásról a valódi megélésre. Ne oktass ki másokat, és ne beszélj valódi tudásról. Ha a megértésed egy út, akkor engedd a szavaidat szabadon szárnyalni rajta; ha nem, akkor kérlek, fogd be a szádat, és ne beszélj! Amit mondasz, haszontalan. Azért beszélsz megértésről, hogy megtéveszd Istent, és hogy mások irigyeljenek téged. Nem ez a törekvésed? Nem szándékosan játszol másokkal? Van ebben bármi érték? Ha azután beszélsz a megértésről, miután megtapasztaltad, nem tekintenek majd dicsekvőnek. Ellenkező esetben olyasvalaki vagy, aki arrogáns szavakkal dobálózik. A tényleges tapasztalatodban sok olyan dolog van, amin nem tudsz felülkerekedni, és a saját tested ellen sem lázadhatsz; mindig azt teszed, amit épp akarsz, sosem téve eleget Isten akaratának – mégis van képed elméleti megértésről beszélni. Szégyentelen vagy! Még mindig olyan merész vagy, hogy Isten szavainak megértéséről beszélsz. Micsoda arcátlanság! A szónoklás és a kérkedés a természeteddé vált, és megszoktad, hogy ezt csinálod. Amikor csak beszélni kívánsz, könnyedén megteszed, ám amikor a gyakorlásra kerül a sor, elmerülsz a cifrázásban. Hát nem mások megtévesztésének módja ez? Lehet, hogy az embereket rá tudod szedni, Istent azonban nem lehet átverni. Az emberek tudatlanok, és nincs ítélőképességük, Isten azonban komolyan veszi az efféle dolgokat, és nem fog téged kímélni. A testvéreid pártfogolhatnak téged, dicsérhetik a megértésedet és csodálhatnak téged, ám ha nem rendelkezel valósággal, a Szentlélek nem kímél majd. Talán a gyakorlati Isten nem fogja a hibáidat kutatni, ám Isten Lelke mellőz majd téged, és azt elég nehéz lesz elviselned. Elhiszed ezt? Beszélj többet a gyakorlás valóságáról; már elfelejtetted? Beszélj többet a gyakorlati utakról; már elfelejtetted? „Kínálj kevesebb magasztos elméletet és értéktelen, felfuvalkodott beszédet; a legjobb, ha mostantól elkezded a gyakorlást.” Elfelejtetted ezeket a szavakat? Egyáltalán nem érted? Nem fogod fel Isten akaratát?

Isten ma végzett munkájának megismerése

Isten munkájának megismerése ezekben az időkben nagyrészt azt jelenti, hogy megtudjuk, mi a testet öltött Isten fő szolgálata az utolsó időkben, és hogy mit jött elvégezni a földön. Korábban már említettem, hogy Isten azért érkezett a földre (az utolsó napokban), hogy példát mutasson, mielőtt távozik. Miként mutat példát Isten? Szavak kimondásával, munkával és beszéddel, szerte a földön. Ez Isten munkája az utolsó napokban; csak azért beszél, hogy a földet a szavak világává tegye, hogy minden ember az Ő szavai által nyerjen gondoskodást és megvilágosodást, továbbá hogy az ember szelleme felébredjen, és magyarázatot nyerjen a látomásokra. Az utolsó napokban a testet öltött Isten elsősorban azért jött a földre, hogy szavakat szóljon. Amikor Jézus eljött, a mennyek országának evangéliumát terjesztette, és beteljesítette a megváltás munkáját a keresztre feszítés által. Véget vetett a Törvény Korának, és eltörölt mindent, ami elévült. Jézus eljövetele véget vetett a Törvény Korának és elhozta a Kegyelem Korát; az utolsó napok testet öltött Istenének eljövetele véget vetett a Kegyelem Korának. Elsősorban azért jött, hogy az Ő szavait szólja, és szavakkal tökéletesítse, megvilágítsa és megvilágosítsa az embert, valamint eltüntesse az elhomályosodott Isten helyét az ember szívében. Ez nem az a munkafázis, amelyet Jézus végzett, amikor eljött. Amikor Jézus eljött, sok csodát tett, meggyógyította a betegeket és kiűzte a démonokat, majd elvégezte a keresztre feszített megváltó művét. Ennek következtében az emberek elképzelései szerint Istennek ilyennek kell lennie. Mert amikor Jézus eljött, nem azt a munkát végezte el, hogy eltüntesse az elhomályosodott Isten képét az ember szívéből; amikor eljött, keresztre feszítették, meggyógyította a betegeket, kiűzte a démonokat, és terjesztette a mennyek országának evangéliumát. Egyik szempontból Isten megtestesülése az utolsó napokban megszünteti az elhomályosodott Isten helyét az ember elképzeléseiben, így az ember szívében már nem létezik a homályos Isten képe. Az Ő tényleges szavai és tényleges munkája, az Ő mozgása valamennyi földön, valamint a kivételesen valóságos és hétköznapi munkája révén, amelyet az emberek között végez, megismerteti Isten valóságát az emberrel, és eltünteti az elhomályosodott Isten helyét az ember szívében. Más szempontból Isten a teste által kimondott szavakat arra használja, hogy az embert teljessé tegye, és mindent véghez vigyen. Ezt a munkát fogja Isten az utolsó napokban elvégezni.

Amit tudnotok kell:

1. Isten munkája nem természetfeletti, és nem kellene ezzel kapcsolatos elképzeléseket táplálnotok.
2. Meg kell értenetek a fő munkát, amiért a testet öltött Isten ezúttal eljött.

Nem azért jött, hogy betegeket gyógyítson, vagy démonokat űzzön ki, vagy csodákat tegyen, és nem is azért jött, hogy a bűnbánat evangéliumát terjessze, vagy megváltsa az embereket. Ennek az az oka, hogy Jézus már elvégezte ezt, és Isten nem ismétli meg ugyanazt a munkát. Isten ma azért jött el, hogy véget vessen a Kegyelem Korának,

és kiűzze a Kegyelem Korának minden szokását. A gyakorlatias Isten elsősorban azért jött el, hogy megmutassa, hogy Ő valóságos. Amikor Jézus eljött, keveset beszélt; elsősorban csodákat mutatott be, jeleket és csodákat tett, betegeket gyógyított és démonokat űzött ki, vagy pedig prófeciákat mondott, hogy meggyőzze az embereket, és rávegye őket arra, hogy Ő valóban Isten, és pártatlan Isten. Végül beteljesítette a keresztre feszítés művét. A mai Isten nem tesz jeleket és csodákat, nem gyógyít betegeket és nem űzi ki a démonokat. Amikor Jézus eljött, az általa végzett munka Isten egy részét képviselte, de ezúttal Isten azért jött, hogy elvégezze a munka esedékes részét, mert Isten nem ismétli meg ugyanazt a munkát; Ő az az Isten, aki mindig új és sohasem régi, így mindaz, amit ma látsz, a gyakorlatias Isten szavai és munkája.

Az utolsó napok testet öltött Istene elsősorban azért jött, hogy elmondja szavait, elmagyarázza mindazt, ami az ember életéhez szükséges, rámutasson arra, amibe az embernek be kell lépnie, megmutassa az embernek Isten cselekedeteit, és megmutassa az embernek Isten bölcsességét, mindenhatóságát és csodálatos mivoltát. Isten sokféle beszédmódján keresztül az ember meglátja Isten felsőbbrendűségét, Isten hatalmasságát, sőt, Isten alázatát és rejtettségét is. Az ember látja, hogy Isten a legfelsőbb, de azt is, hogy alázatos és rejtett, és képes a legcsekélyebbé is válni. Néhány szava közvetlenül a Lélek szemszögéből, néhány közvetlenül az ember szemszögéből, néhány pedig egy harmadik személy szemszögéből hangzik el. Ebből látható, hogy Isten munkamódszere nagyon váltakozó, és ezt a szavakon keresztül láttatja az emberrel. Isten munkája az utolsó napokban egyszerre hétköznapi és valóságos, ezért az emberek csoportja az utolsó napokban a legnagyobb megpróbáltatásoknak van kitéve. Isten normalitása és valóságossága miatt minden ember ilyen megpróbáltatások közé került; az ember Isten normalitása és valóságossága miatt szállt alá Isten megpróbáltatásaiba. Jézus korában nem voltak elképzelések vagy próbatételek. Mivel a Jézus által végzett munka nagy része megfelelt az emberek elképzeléseinek, az emberek követték Őt, és nem voltak elképzeléseik Róla. A mai megpróbáltatások a legnagyobbak, amelyekkel az ember valaha is szembenézett, és amikor azt mondják, hogy ezek az emberek a nagy nyomorúságból jöttek ki, akkor az erre a nyomorúságra utal. Ma Isten azért beszél, hogy hitet, szeretetet, a szenvedés elfogadását és engedelmességet ébresszen ezekben az emberekben. A testet öltött Isten által az utolsó napokban mondott szavak az ember természetlénységével és az ember viselkedésével összhangban szólalnak meg, valamint azzal, amiben az embernek ma részt kell vennie. Szavai egyszerre valóságosak és szokványosak: nem beszél a holnapról, és nem tekint vissza a tegnapi; csak arról beszél, amiben ma részt kell venni, amit ma át kell ültetni a gyakorlatba, és amit meg kell érteni. Ha napjainkban megjelenik egy olyan személy, aki képes jeleket és csodákat tenni, démonokat kiűzni, betegeket gyógyítani és sok csodát bemutatni, és ha ez a személy azt állítja, hogy ő Jézus, aki eljött, akkor ő a Jézust utánzó gonosz szellemek által készült hamisítvány lenne. Ne feledjétek ezt! Isten nem ismétli meg ugyanazt a munkát. Jézus munkafázisa már befejeződött, és Isten soha többé nem végzi el azt a

munkafázist. Isten munkája összeegyeztethetetlen az emberek elképzeléseivel; például az Ószövetség megjövendölte a Messiás eljövetelét, és e prófécia eredménye Jézus eljövedele volt. Mivel ez már megtörtént, helytelen lenne, ha újra eljönne egy másik Messiás. Jézus egyszer már eljött, és helytelen lenne, ha Jézus ezúttal is eljönne. Minden korszaknak van egy neve, és minden név tartalmazza az adott korszak jellemzését. Az emberek elképzelései szerint Istennek mindig jeleket és csodákat kell felmutatnia, mindig meg kell gyógyítania a betegeket, ki kell űznie a démonokat, és mindig olyannak kell lennie, mint Jézus. Ebben a korban azonban Isten egyáltalán nem ilyen. Ha az utolsó napokban Isten még mindig jeleket és csodákat mutatna be, még mindig démonokat űzne ki és betegeket gyógyítana – ha pontosan ugyanazt tenné, mint Jézus –, akkor Isten ugyanazt a munkát ismételné meg, és Jézus munkájának nem lenne jelentősége vagy értéke. Így Isten minden korban a munka egy-egy szakaszát végzi el. Amikor munkájának egy szakasza befejeződött, a gonosz szellemek hamarosan utánózni kezdik azt, és miután a Sátán elkezdi Istent másolni, Isten más módszerre vált. Miután Isten befejezte munkájának egy szakaszát, a gonosz szellemek leutánozzák azt. Tisztában kell lennetek ezzel. Miért különbözik ma Isten munkája Jézus munkájától? Miért nem mutat ma Isten jeleket és csodákat, miért nem űzi ki a démonokat, és miért nem gyógyítja meg a betegeket? Ha Jézus munkája ugyanaz lenne, mint a Törvény Korában végzett munka, akkor képviselhette volna a Kegyelem Korának Istenét? Véghez vihette volna a keresztre feszítés művét? Ha úgy, mint a Törvény Korában, Jézus bement volna a templomba, és megtartotta volna a sabbatot, akkor senki sem üldözte volna, és mindenki befogadta volna. Ha így lett volna, megfeszíthették volna Őt? Véghez vihette volna a megváltás művét? Mi értelme lenne, ha az utolsó napok testet öltött Istene jeleket és csodákat mutatna be, mint ahogy Jézus tette? Ha Isten az utolsó napokban munkájának egy másik részét végzi, amely irányítási tervének egy részét képviseli, csak akkor szerezhethet az ember mélyebb ismeretet Istenről, és csak akkor teljesebbé válhat Isten irányítási terve.

Az utolsó napokban Isten elsősorban azért jött, hogy elmondja szavait. A Lélek szemszögéből, az ember szemszögéből és egy harmadik személy szemszögéből beszél; különböző módokon beszél, egy ideig az egyik módot alkalmazza, és beszédmódját arra használja, hogy megváltoztassa az ember elképzeléseit, és eltüntesse az elhomályosodott Isten képét az ember szívéből. Ez az Isten által végzett fő munka. Mivel az ember azt hiszi, hogy Isten azért jött, hogy meggyógyítsa a betegeket, kiűzze a démonokat, csodákat tegyen, és anyagi áldásokat adjon az embernek, Isten elvégzi a munkának ezt a szakaszát – a fenyítés és az ítélet munkáját –, hogy eltüntesse ezeket a dolgokat az ember elképzeléseiből, hogy az ember megismerje Isten valóságát és normalitását, és eltávolítsa Jézus képét a szívéből, és helyébe egy új istenkép lépjen. Amint az emberben lévő istenkép előregszik, bálvánnyá válik. Amikor Jézus eljött, és elvégezte a munka e szakaszát, nem képviselte Isten teljességét. Tett néhány jelet és csodát, mondott néhány szót, majd végül keresztre feszítették. Ő Istennek csak egy

részét képviselte. Nem képviselhette mindazt, ami Istentől való, hanem inkább úgy képviselte Istent, hogy Isten munkájának egy részét végezte el. Azért van így, mert Isten oly nagy, oly csodálatos és kifürkészhetetlen, és mert Isten minden korban csak a munkájának egy részét végzi el. Az Isten által ebben a korban végzett munka elsősorban az, hogy szavakat ad az ember életéhez, leleplezi az ember természetlénységét és romlott beállítottságát, valamint felszámolja a vallásos elképzeléseket, a feudális gondolkodást és az elavult gondolkodásmódot; az emberi tudást és kultúrát meg kell tisztítani azáltal, hogy Isten szavai leleplezik azokat. Az utolsó napokban Isten szavakat használ, nem pedig jeleket és csodákat, hogy tökéletessé tegye az embert. Arra használja a szavait, hogy leleplezze, megítélje, megfenyítse és tökéletessé tegye az embert, és így Isten szavaiban meglássa az ember Isten bölcsességét és szeretetreméltóságát, valamint megértse Isten természetét, és Isten szavain keresztül megpillantsa Isten cselekedeteit. A Törvény Korában Jahve az Ő szavaival kivezette Mózeszt Egyiptomból, és szólt néhány szót az izráelitákhoz; akkoriban Isten cselekedeteinek egy része világossá vált, de mivel az ember képességei korlátozottak voltak, és semmi sem tehetett teljessé a tudását, Isten továbbra is beszélt és munkálkodott. A Kegyelem Korában az ember még egyszer meglátta Isten tetteinek egy részét. Jézus képes volt jeleket és csodákat tenni, betegeket gyógyítani és démonokat űzni, aztán keresztre feszíttetni, majd három nappal később feltámadt, és testben megjelent az emberek előtt. Istentől az ember nem tudott ennél többet. Az ember annyit tud, amennyit Isten megmutat neki, és ha Isten nem mutatna neki többet, akkor az ember ilyen mértékben határolná be Istent. Isten tehát tovább munkálkodik, hogy az ember egyre mélyebb tudást szerezzen Róla, és így fokozatosan megismerje Isten lényegét. Az utolsó napokban Isten arra használja a szavait, hogy az embert tökéletessé tegye. Romlott beállítottságodat Isten szavai leplezik le, és vallásos elképzeléseidet Isten valósága váltja fel. Az utolsó napok testet öltött Istene elsősorban azért jött, hogy beteljesítse a szavakat: „az Ige testté válik, az Ige testté lesz, és az Ige megjelenik a testben”, és ha erről nincs alapos tudásotok, akkor nem fogtok tudni helytállni. Az utolsó napokban Isten elsősorban olyan munkafázist kíván beteljesíteni, ahol az Ige megjelenik a testben, és ez Isten irányítási tervének egyik része. Ezért a tudásotoknak egyértelműnek kell lennie; függetlenül attól, hogy Isten hogyan tevékenykedik, Isten nem engedi, hogy az ember behatárolja Őt. Ha Isten nem végezné ezt a munkát az utolsó napokban, akkor nem bővíthetne az ember tudása Róla. Csak azt tudnád, hogy Istent keresztre lehet feszíteni, le tudja rombolni Szodomát, valamint hogy Jézus feltámadhat halottaiból, és megjelenhet Péternek... De soha nem mondanád, hogy Isten szavai mindent beteljesíthetnek, és meghódíthatják az embert. Csak Isten szavainak megtapasztalásán keresztül beszélhetsz ilyen tudásról, és minél többet tapasztalsz meg Isten munkájából, annál alaposabb lesz a Róla való tudásod. Csak akkor fogsz felhagyni azzal, hogy a saját elképzeléseiden belülre korlátozod Istent. Az ember úgy ismeri meg Istent, hogy megtapasztalja az Ő munkáját; nincs más helyes út Isten megismeréséhez.

Ma sokan vannak, akik nem tesznek mást, mint várják a jeleket és a csodákat, továbbá a nagy katasztrófák idejét. Te Istenben hiszel, vagy a nagy katasztrófákban hiszel? Amikor a nagy katasztrófák elérkeznek, már túl késő lesz, és ha Isten nem küldi le a nagy katasztrófákat, akkor Ő nem is Isten? A jelekben és a csodákban hiszel, vagy magában Istenben? Jézus nem tett jeleket és csodákat, amikor mások kigúnyolták, de vajon Ő nem Isten? Te a jelekben és a csodákban hiszel, vagy Isten lényegében hiszel? Az ember nézetei az istenhitről tévesek! Jahve sok szót szolt a Törvény Korában, de ezek közül néhány még ma sem teljesült be. Kimondhatod azt, hogy Jahve nem volt Isten?

Ma már mindannyiótok számára világosnak kell lennie, hogy az utolsó napokban Isten elsősorban azt a tényt valósítja meg, hogy „az Ige testté lesz”. A földön végzett tényleges munkája által éri el, hogy az ember megismerje Őt, és kapcsolatba kerüljön Vele, valamint lássa az Ő tényleges cselekedeteit. Világosan láthatóvá teszi az ember számára, hogy Ő képes jeleket és csodákat tenni, de vannak olyan időszakok is, amikor nem képes erre; ez a kortól függ. Ebből láthatod, hogy Isten nem képtelen arra, hogy jeleket és csodákat tegyen, hanem az elvégzendő munkának és a kornak megfelelően változtatja munkamódszerét. A munka jelenlegi szakaszában nem tesz jeleket és csodákat; az, hogy Jézus korában tett jeleket és csodákat, az azért volt, mert abban a korban más volt a munkája. Isten ma nem ezt a munkát végzi, és egyesek úgy gondolják, hogy képtelen jeleket és csodákat tenni, vagy pedig azt gondolják, hogy ha nem tesz jeleket és csodákat, akkor Ő nem is Isten. Nem tévedés ez? Isten képes jeleket és csodákat tenni, de Ő egy másik korban munkálkodik, ezért nem végez ilyen munkát. Mivel ez egy másik korszak, és ez Isten munkájának egy másik szakasza, az Isten által nyilvánvalóvá tett cselekedetek is mások. Az ember Istenbe vetett hite nem a jelekbe és a csodákba vetett hit, hanem az új korszakban végzett, valódi munkájába vetett hit. Az ember azáltal ismeri meg Istent, ahogyan Isten munkálkodik, és ez a megismerés az emberben az Istenbe vetett hitet, vagyis az Isten munkájába és tetteibe vetett hitet idézi elő. A munkának ebben a szakaszában Isten elsősorban beszél. Ne várjatok jeleket és csodákat; nem fogtok látni egyet sem! Ez azért van, mert nem a Kegyelem Korában születél. Ha úgy lett volna, láthattál volna jeleket és csodákat, de te az utolsó napokban születél, így csak Isten valóságát és normalitását láthatod. Ne várd, hogy az utolsó napokban láthatod a természetfeletti Jézust. Te csak a gyakorlati, testet öltött Istent látod, aki semmiben sem különbözik bármelyik normális emberi lénytől. Isten minden korban különféle cselekedeteket tesz nyilvánvalóvá. Minden korban Isten tetteinek egy részét mutatja meg, és minden kor munkája Isten természetének és Isten tetteinek egy részét képviseli. A cselekedetek, amelyeket nyilvánvalóvá tesz, attól függően változnak, hogy milyen korban munkálkodik, de mindegyik Isten mélyebb ismeretét és igazabb és józanabb istenhitet ad az embernek. Az ember Isten cselekedetei miatt hisz Istenben, mert Isten oly csodálatos, oly hatalmas, és mert mindenható és kifürkészhetetlen. Ha te azért hiszel Istenben, mert Ő képes jeleket és csodákat tenni, képes meggyógyítani a betegeket és kiűzni a démonokat, akkor a te nézeted téves, és lesznek, akik azt fogják

mondani neked: „Vajon nem képesek a gonosz szellemek is ilyen dolgokra?” Nem jelenti ez Isten képmásának összekeverését a Sátán képmásával? Ma az ember a sok cselekedete miatt hisz Istenben, és mert rengeteg munkát végez, és sokféleképpen beszél. Isten a kijelentéseit használja arra, hogy meghódítsa az embert és tökéletessé tegye. Az ember a sok cselekedete miatt hisz Istenben, nem pedig azért, mert képes jeleket és csodákat tenni; az emberek csak úgy ismerik meg Istent, ha tanúi a cselekedeteinek. Csak ezen aspektusok ismeretében értheted meg Isten valóságát, és az Ő természetét, azt, hogy mit szeret, mit utál, és hogyan munkálkodik az emberen: ha megismered Isten tényleges cselekedeteit, azt, hogy miként munkálkodik, milyen bölcs módszereket alkalmaz, hogyan beszél, és miként teszi tökéletessé az embert. Annak megértése által, hogy Istennek mi tetsző és mi nem, tudsz különbséget tenni a pozitív és negatív dolgok között, és Isten megismerésén keresztül előrelépés történik az életedben. Röviden, meg kell ismerned Isten munkáját, és egyenesbe kell hoznod az Istenbe vetett hitről alkotott nézeteidet.

Isten munkája olyan egyszerű lenne, ahogyan azt az ember képzele?

Mint Istenben hívők, mindannyiőtoknak értékelnetek kell, hogy valóban a legnagyobb felmagasztalást és üdvösséget nyertétek azáltal, hogy befogadtátok Isten munkáját az utolsó napokban, és az Ő tervének munkáját, amit ma bennetek végez. Isten ezt az embercsoportot tette az egész világegyetemben az Ő munkájának kizárólagos középpontjává. Szíve vérének utolsó cseppjét is feláldozta értetek. Visszaszerezte és nektek adta a Lélek minden munkáját az egész világegyetemben, ezért ti vagytok a szerencsések. Ezenkívül, dicsőségét Izráelről, az Ő választott népéről, rátok helyezte át, és tervének célját ezen a csoporton keresztül fogja teljesen kinyilvánítani. Ezért ti vagytok azok, akik megkapjátok Isten örökségét, és ami még ennél is több, ti vagytok Isten dicsőségének örökösei. Talán mindannyian emlékeztek ezekre a szavakra: „Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk.” Mindannyian hallottátok már ezeket a szavakat, de egyikőtök sem értette meg valódi értelmét. Ma már mélyen tudatában vagytok ezek valódi jelentőségének. Ezeket a szavakat Isten az utolsó napokban fogja beteljesíteni, és azokon fognak beteljesedni, akiket a nagy vörös sárkány kegyetlenül üldözött azon a földön, ahol föltekeredve fekszik. A nagy vörös sárkány üldözi Istent, és Isten ellensége, ezért ezen a földön az Istenben hívők megaláztatásnak és elnyomásnak vannak kitéve, és ennek következtében ezek a szavak beteljesednek rajtatok, az emberek eme csoportján. Mivel ez egy olyan földön kezdődött el, amely ellenáll Istennek, Isten minden munkája óriási akadályokba ütközik, és sok szavának beteljesítése időbe telik; így az emberek Isten szavainak eredményeképpen megtisztulnak, ami szintén a szenvedés

része. Istennek rendkívül nehéz véghez vinnie munkáját a nagy vörös sárkány földjén – de Isten ezen a nehézségen keresztül végzi munkájának egy szakaszát, kinyilvánítva bölcsességét és csodálatos tetteit, felhasználva ezt a lehetőséget arra, hogy tökéletessé tegye ezt az embercsoportot. Isten az emberek szenvedésén, képességén és e szennyes föld népének minden sátáni hajlamán keresztül végzi a megtisztító és hódító munkáját, hogy ebből dicsőséget nyerjen, és megnyerje azokat, akik tanúságot tesznek tetteiről. Ez a teljes jelentősége mindannak az áldozatnak, amelyet Isten az emberek e csoportjáért hozott. Vagyis Isten azokon keresztül végzi el a hódítás munkáját, akik ellenállnak Neki, és csak így nyilvánulhat meg Isten nagy hatalma. Más szóval, csak a tisztátalan földön élők méltóak arra, hogy Isten dicsőségét örököljék, és csak ez emelheti ki Isten hatalmas erejét. Ezért, Isten az Ő dicsőségét a tisztátalan földről és a tisztátalan földön élőktől nyeri. Ilyen az Isten akarata. Jézus munkájának színtere ugyanilyen volt. Csak azok között a farizeusok között szerezhette dicsőséget, akik üldözték Őt; ha nem lett volna a farizeusok üldözése és Júdás árulása, Jézust nem gúnyolták volna ki és nem rágalmazták volna, még kevésbé valószínű, hogy keresztre feszítették volna, és így nem szerezhette volna dicsőséget. Minden korszakban, ahol Isten munkálkodik, és ahol végzi az Ő munkáját a testben, ott szerez dicsőséget, és ott nyeri meg azokat, akiket meg akar nyerni Önmagának. Ez Isten munkájának terve, és ez az Ő irányítása.

Isten több ezer éves tervében a munka két része a testben történik. Az első a keresztre feszítés munkája, amelyért dicsőséget nyer; a másik a hódítás és tökéletesítés munkája az utolsó napokban, amelyért dicsőséget nyer. Ez Isten irányítása. Ne tekintsétek tehát Isten munkáját, vagy Isten nektek adott megbízatását egyszerű dolognak. Ti mindannyian Isten túláradó és örökkévaló dicsőségének örökösei vagytok, és ezt Isten kifejezetten elrendelte. Az Ő dicsőségének két részéből az egyik bennetek nyilvánul meg; Isten az Ő dicsőségének egyik részét teljességgel nektek adta, hogy az a ti örökségetek legyen. Ez az, ahogy Isten felmagasztal titeket, valamint ez az a terv, amelyet Ő már rég előre elhatározott. Tekintettel annak a munkának a nagyságára, amelyet Isten elvégzett azon a földön, ahol a nagy vörös sárkány lakik, ha ez a munka máshová került volna, akkor már rég sok gyümölcsöt termett volna, és az emberek szívesen fogadták volna. Ráadásul ez a munka túlságosan is könnyen elfogadható lenne a nyugati papság számára, akik hisznek Istenben, hiszen a Jézus által elvégzett munka szakasza precedensként szolgál. Éppen ezért Isten nem tudja elérni a dicsőség elnyerésére irányuló munkának ezt a szakaszát máshol; amikor az emberek támogatják és a nemzetek elismerik ezt a munkát, Isten dicsősége nem tud érvényesülni. Pontosan ez a rendkívüli jelentősége ennek a munkaszakasznak ezen a földön. Egyetlen ember sincs köztetek, akit a törvény véd – ehelyett, a törvény büntet titeket. Még problémásabb az, hogy az emberek nem értenek meg titeket. Legyen szó a rokonaitokról, a szüleitekről, a barátaitokról vagy a kollégáitokról, egyikük sem ért meg titeket. Amikor Isten magatokra hagy, lehetetlen tovább élnetek a földön, de az emberek még így sem

bírnák elviselni, hogy távol legyenek Istentől. Ez a jelentősége annak, hogy Isten meghódítja az embert, és ez Isten dicsősége. Amit ma örököltetek, felülmúlja az apostolok és próféták örökségét az idők során, sőt még Mózes és Péter örökségénél is nagyobb. Az áldásokat nem lehet egy-két nap alatt megszerezni; azokat nagy áldozatokkal kell kiérdemelni. Ez azt jelenti, hogy olyan szeretettel kell rendelkeznetek, amely megtisztításon ment keresztül, nagy hitetek kell, hogy legyen, és rendelkeznetek kell azzal a sok igazsággal, amelyek megszerzését Isten megköveteli tőletek; mi több, az igazságosság felé kell fordulnotok gyávaság vagy bizonytalanság nélkül, és istenszerető szívvel kell rendelkeznetek, amely mindhalálig változatlan marad. Elszántaknak kell lennetek, változásnak kell történnie az életfelfogásokban, ki kell gyógyulnotok a romlottságból, panasz nélkül kell fogadnotok Isten minden vezényletét, és engedelmeseknek kell lennetek, akár a halál is. Ezt kellene elérnetek, ez Isten munkájának végső célja, és ezt kéri ettől az embercsoporttól. Mivel Ő ad nektek, ezért cserébe bizonyára kérni is fog tőletek, és biztosan méltó követelményeket támaszt veletek szemben. Tehát oka van minden munkának, amit Isten végez, ami megmutatja, hogy miért végez Isten újra és újra olyan munkát, amely magas követelményeket és szigorú elvárásokat támaszt. Emiatt kell nektek Istenbe vetett hittel telve lennetek. Röviden, Isten minden munkája értetek történik, hogy méltóvá váljatok örökségének elnyerésére. Ez nem annyira Isten saját dicsősége érdekében történik, hanem a ti üdvösségetekért és az emberek e csoportjának tökéletesítéséért, akik annyit szenvedtek a tisztátalan földön. Meg kell értenetek Isten akaratát. Ezért buzdítom a sok tudatlan embert, akiknek nincs semmi belátásuk vagy értelmük: ne tegyétek próbára Istent, és ne álljatok ellen többé. Isten már átment olyan szenvedésen, amelyet soha ember nem viselt el, és még annál is nagyobb megaláztatást is elszenvedett az ember helyett már régen. Mi egyebet nem tudsz elengedni? Mi lehet fontosabb Isten akaratánál? Mi lehet nagyobb Isten szereteténél? Épp elég nehéz Istennek elvégeznie a munkáját ezen a tisztátalan földön; ha ráadásul az ember tudatosan és szándékosan vétkezik, akkor Isten munkája elhúzódik. Röviden, ez senkinek nem érdeke, senkinek sem válik hasznára. Istent nem köti az idő; az Ő munkája és dicsősége az első. Tehát Ő bármilyen árat meg fog fizetni a munkájáért, nem számít, mennyi ideig tart. Ez Isten természete. Nem nyugszik addig, amíg el nem végezte a munkáját. Munkája csak akkor ér véget, amikor Ő elnyeri dicsőségének második részét. Ha Isten nem fejezi be a dicsőségszerzésre irányuló munkájának második részét az egész világegyetemben, akkor az Ő napja soha nem jön el, keze soha nem hagyja el választott népét, dicsősége soha nem száll le Izráelre, és terve soha nem fejeződik be. Képesnek kell lennetek meglátni Isten akaratát, és látnotok kell, hogy Isten munkája nem olyan egyszerű, mint az ég és a föld és minden dolog megteremtése. Ez azért van, mert a mai munka azoknak az átformálása, akik meg lettek rontva, akik a végsőig eltompultak; azoknak a teremtetett lényeknek a megtisztítása, akiket a Sátán eltorzított. Ez nem Ádám vagy Éva teremtetése, még kevésbé a világosság teremtetése, vagy a növények és állatok teremtetése. Isten

tisztává teszi azokat a dolgokat, amelyeket a Sátán megrontott, majd újra megszerzi őket; Hozzá fognak tartozni, és az Ő dicsőségévé válnak. Ez nem úgy van, ahogy az ember elképzei, nem olyan egyszerű, mint az ég és a föld és minden rajtuk levő megteremtése, vagy a Sátán elátkozása a feneketlen mélységbe; ez sokkal inkább az ember átformálásának munkája, a nem Hozzá tartozó és negatív dolgok átváltoztatása pozitív, Hozzá tartozó dolgokká. Ez az igazság Isten munkájának ezen szakasza mögött. Ezt meg kell értenetek, és kerülnötök kell azt, hogy túlságosan leegyszerűsítsétek a dolgokat. Isten munkája nem hasonlít semmilyen hétköznapi munkához. Annak csodálatos volta és bölcsessége meghaladja az emberi elmét. Isten nem teremt meg mindent a munkának ebben a szakaszában, de nem is pusztítja el azokat. Ehelyett átalakítja mindazt, amit Ő teremtett, és megtisztítja mindazt, amit a Sátán beszennyezett. Így Isten egy nagy vállalkozásba kezd, amely az Ő munkájának teljes jelentősége. Azt látod ezekben a szavakban, hogy Isten munkája valóban olyan egyszerű?

Az igazságért kell élned, hiszen hiszel Istenben

Közös probléma minden emberben, hogy ugyan értik az igazságot, de nem ültetik át a gyakorlatba. Ez azért van, mert egyrészt nem hajlandók megfizetni az árát, másrészt pedig az ítélőképességük nem megfelelő. Képtelenek a maga valójában látni mindennapi életük számos nehézségét, és nem tudják, hogyan gyakorolják helyesen az igazságot. Mivel az emberek megtapasztalásai túl sekélyesek, a képességeik szerények, és csak korlátozott mértékben értik meg az igazságot, nincs módjuk arra, hogy megoldják azokat a nehézségeket, amelyekkel mindennapi életük során találkoznak. Csak a szavak szintjén hisznek Istenben, és nem képesek behozni Istent a mindennapi életükbe. Vagyis Isten Isten, az élet pedig az élet, és az embereknek mintha nem is lenne kapcsolatuk Istennel az életük során. Mindenki így gondolkodik. Az emberek ugyan hisznek Istenben, valójában azonban Isten nem nyeri meg és nem tökéletesíti őket. Nem arról van szó tehát, hogy Isten ígéje ne fejeződött volna ki tökéletesen, hanem arról, hogy az emberek felfogóképessége egyszerűen nem megfelelő. Mondhatni, szinte senki nem cselekszik Isten eredeti szándékai szerint: az Istenbe vetett hitük a saját szándékaik, múltbéli vallásos elképzeléseik és saját cselekvési módjaik szerint való. Kevesen vannak, akik Isten ígéjének elfogadása után valóban átalakuláson mennek keresztül, és elkezdenek az Ő akaratának megfelelően cselekedni. Ehelyett megmaradnak téves hiedelmeikben. Amikor az emberek elkezdenek hinni Istenben, a vallás konvencionális szabályai alapján teszik azt, és teljes mértékben a saját életfilozófiájuk alapján élnek és viselkednek másokkal. Tíz emberből, mondhatni, ez kilencre igaz. Igen kevesen vannak, akik új tervet készítenek, és új fejezetet nyitnak, miután hinni kezdtek Istenben. Az emberiségnek nem sikerült Isten ígéjére igazságként tekinteni, sem pedig igazságként elfogadva átültetni azt a gyakorlatba.

Vegyük például a Jézusba vetett hitet! Akár nemrég jutott valaki hitre, akár már régóta hitt, mindenki egyszerűen csak elkezdte használni azokat a talentumokat, amelyekkel eleve rendelkezett, és megmutatta a birtokában lévő képességeket. Az emberek egyszerűen csak hozzátették az „Istenbe vetett hitüket” – ezt a három szócskát – a hétköznapi életükhöz, de nem változtattak a beállítottságukon; az Istenbe vetett hitük kicsit sem növekedett. Törekvésük nem volt sem forró, sem hideg. Nem mondták, hogy feladják a hitüket, de nem is szenteltek mindent Istennek. Sosem szerették igazán Istent, és nem is engedelmeskedtek Neki. Az Istenbe vetett hitük a valódi és a hamis keveréke volt, félig nyitott és félig csukott szemmel közelítették meg a hitüket, és nem őszintén gyakorolták azt. Ebben a zavarodott állapotban éltek tovább, végül pedig zavaros halált haltak. Mi értelme van mindennek? Ahhoz, hogy a gyakorlatias Istenben higgy, ma a helyes úton kell elindulnod. Ha hiszel Istenben, nemcsak az áldásokat kell keresned, hanem szeretned és ismerned kell Istent. Az Ő megvilágosításán és egyéni kereséseden keresztül eheted és ihatod az Ő szavát, fokozatosan valóban megértheted Istent, és valódi szereteted lehet Isten iránt, amely a szíved legbenső zugából fakad. Más szóval, amikor az Isten iránti szereteted igazán őszinte, és senki sem tudja lerombolni az iránta való szereteted, vagy útjába állni annak, akkor jó úton jársz az Istenbe vetett hitedben. Ez azt bizonyítja, hogy te Istenhez tartozol, mivel a szíved már Istené, és semmi más nem tud birtokolni téged. A megtapasztalásod, az általad fizetett ár és Isten munkája révén képes vagy magadtól is szeretni Istent – és mikor így teszel, megszabadulsz a Sátán befolyása alól, és Isten ígéjének fényességében fogsz élni. Csak akkor mondhatjuk, hogy megnyerted Istent, ha megszabadultál a sötétség befolyása alól. Az Istenbe vetett hitedben meg kell próbálnod ezt a célt kitűzni. Ez mindannyiótok kötelessége. Egyikőtök sem elégedhet meg a dolgok jelen állásával. Nem lehettek kételkedők az Isten munkáját illetően, és nem vehetitek azt félvállról. Minden tekintetben és minden időben Istenre kell gondolnotok, és az Ő kedvére kell mindenben cselekednetek. És valahányszor megszólaltok vagy cselekedtek, az Isten házának érdekeit kell az első helyre tennetek. Csakis így lehettek Isten szíve szerint.

Az Istenbe vetett hitükben az az emberek legnagyobb hibája, hogy csak szavakban hisznek, miközben Isten teljes mértékben hiányzik a mindennapi életükből. Valójában minden ember hisz Isten létezésében, Isten mégsem része a mindennapi életüknek. Az emberek szája sok imát elmond Istenhez, de Istennek csak kicsiny hely jut a szívükben, így Isten újra és újra próbára teszi őket. Mivel az emberek tisztátalanok, Istennek nincs más választása, mint hogy próbára tegye őket, hogy elszégyelljék magukat, és önismeretre tegyenek szert a megpróbáltatások közepette. Ha nem így lenne, az emberiség az arkangyal leszármazottjaivá lenne, és egyre romlottabbá válna. Az Istenbe vetett hite során minden ember számos személyes szándékát és célját leveti az Isten általi szüntelen tisztogatás közben. Ha nem így lenne, Istennek nem lenne módja arra, hogy bárkit is felhasználjon, és nem tudná elvégezni az emberekben azt a munkát, amit el kell végeznie. Isten először megtisztítja az embereket, és e folyamat révén az

emberek önismeretre tehetnek szert, és Isten megváltoztathatja őket. Csak ekkor helyezi Isten életét beléjük, és csak ekkor tud a szívük teljesen Istenhez fordulni. Így hát azt mondom, hogy Istenben hinni nem olyan egyszerű, mint mondják. Ha csak ismereted van, de nincs benned életként az Ő szava, és ha csak a saját ismeretedre vagy korlátozva, de képtelen vagy gyakorolni az igazságot és megélni Isten ígését, akkor Isten szemében ez is annak bizonyítéka, hogy nincs Istent szerető szíved, és azt mutatja, hogy a szíved nem Istenhez tartozik. Az ember csak a Benne való hit által ismerheti meg Istent: ez a végső cél, az ember keresésének célja. Erőfeszítést kell tenned, hogy megéld Isten ígét, hogy gyümölcsöt hozhassanak a gyakorlati életedben. Ha csupán a tanokat ismered, az Istenbe vetett hited semmivé lesz. A hited csak akkor tekinthető teljesnek és Isten akaratával megegyezőnek, ha gyakorlod és meg is éled az Ő ígését. Ezen az úton sokan tudnak számos ismeretről beszélni, de a haláluk óráján a szemük megtelik könnyel, és gyűlölik magukat, amiért egy egész életet elvesztegettek, és a semmiért éltek meg tisztos öregkort. Ők csak a tanokat értik, de nem tudják az igazságot a gyakorlatba átültetni, sem pedig Istenről tanúskodni. Ehelyett egyszerűen ide-oda futkosnak, szorgoskodnak, mint a méhek, és csak a halál küszöbén veszik végre észre, hogy hiányzik belőlük az igazi bizonyosságtétel, s hogy egyáltalán nem ismerik Istent. Vajon nem késő ez már? Miért nem ragadod meg a napot, és keresed azt az igazságot, amit szeretsz? Miért várnál holnapig? Ha nem szenvedsz az igazságért, és nem igyekszel még életedben megszerezni azt, lehetséges, hogy a halálod óráján kívánsz majd sajnálkozni? Ha ez így van, akkor miért hiszel Istenben? Valójában sok olyan terület van, ahol az emberek – ha csak egy kicsit is megerőltetik magukat – átültethetik az igazságot a gyakorlatba, és ezáltal kielégíthetik Istent. Az emberek csak azért nem tudnak Isten kedve szerint cselekedni, és azért futkosnak folyton a testük szerint, mert a szívüket démonok tartják hatalmukban, és végül semmit sem tudnak felmutatni. Ezért az embereket állandóan bajok és nehézségek sújtják. Vajon ezek nem a Sátán gyötrelmei-e? Vajon nem a test romlottsága? Ne próbálj meg üres szólamokkal bolondot csinálni Istenből! Lépj inkább a tettek mezejére! Ne csapd be önmagad – mi értelme lenne? Mit nyerhetsz azáltal, hogy a tested kedve szerint élsz, és a hasznat és a hírnevet hajszolod?

Zeng a hét mennydörgés – azt jövendöli, hogy a királyság evangéliuma elterjed majd az egész világegyetemben

Munkámat a pogány nemzetek között terjesztem. Dicsőségem beragyogja az egész világegyetemet; minden csillag-csillag-pont-pont nép az Én akaratomat hordozza magában, mindannyiukat az Én kezem vezeti, és az Általam kijelölt feladatokat végzik. Ettől a ponttól kezdve új korszakba léptem, és minden embert egy másik világba

viszek. Amikor visszatértem „házamba”, megkezdtem eredeti tervemnek egy újabb munkarészét, hogy az ember mélyebben megismerjen Engem. A világegyetemet a maga teljességében szemlélem, és látom, hogy^a ez a megfelelő idő a munkámra, ezért sietek mindenhol ott lenni, hogy új munkámat végezzem az embereken. Végül is ez egy új korszak, és új munkát hoztam, hogy több új embert vigyek át az új korszakba, és még több embert elutasítsak azok közül, akiket ki fogok rekeszteni. A nagy vörös sárkány nemzetében a munkának olyan szakaszát végeztem el, amely az emberek számára felfoghatatlan, és emiatt a szélben ringatóznak, s ezután majd sokan csendben elsodródni a szél fújásával. Valóban, ez az a „szérű”, amelyet meg fogok tisztítani; ez az, amire vágyom, és ez az Én tervem is. Mert sok gonosz osont már be a munkám során, de nem sietek elűzni őket. Inkább szétzilálom majd őket, amikor eljön az ideje. Csak ezután leszek az élet forrása, és lehetővé teszem azoknak, akik igazán szeretnek Engem, hogy megkapják Tőlem a fügefa gyümölcsét és a liliom illatát. Azon a földön, ahol a Sátán tartózkodik, a por földjén, nem marad tiszta arany, csak homok, és így, látva ezeket a körülményeket, a munka egy ilyen szakaszát végzem. Tudnotok kell, hogy amit Én megszerzek, az tiszta, finomított arany, nem homok. Hogyan maradhatnak a gonoszok az Én házámban? Hogyan engedhetem meg, hogy a rókák élösködjenek az Én paradicsomomban? Minden elképzelhető módszert bevetek, hogy elűzzem ezeket a dolgokat. Mielőtt kinyilatkoztatom akaratomat, senki sincs tisztában azzal, hogy mit szándékozom tenni. Megragadva ezt a lehetőséget, elűzöm a gonoszokat, és ők kénytelenek elhagyni jelenlétemet. Ezt teszem a gonoszokkal, de még lesz egy nap számukra, amikor Engem szolgálhatnak. Az emberek túl erősen vágnak az áldásra; ezért megfordulok, és megmutatom dicsőséges arcomat a pogányoknak, így az emberek mind a maguk világában élhetnek és ítélezhetnek maguk felett, miközben továbbra is azokat a szavakat mondom, melyeket mondanom kell, és ellátom az embereket azzal, amire szükségük van. Mire az emberek észhez térnek, Én már hosszú ideje terjesztem majd a munkámat. Akkor kinyilvánítom akaratomat az embereknek, és megkezdem a rajtuk végzett munkám második részét, és hagyom, hogy minden ember szorosan kövessen Engem, hogy ráhangolódjon a munkámra, és hagyom, hogy az emberek mindent megtegyenek, ami tőlük telik, hogy Velem együtt végezzék el azt a munkát, amit Nekem kell elvégezniem.

Egyikük sem hisz abban, hogy látni fogja a dicsőségemet, és Én nem kényszerítem őket, hanem inkább kivonom dicsőségemet az emberek köréből, és egy másik világba viszem. Amikor az emberek ismét megtérnek, akkor előveszem a dicsőségemet, és még több hívőnek megmutatom. Ez az alapelv, amely szerint munkálkodom. Mert van olyan idő, amikor dicsőségem elhagyja Kánaánt, és van olyan idő, amikor dicsőségem elhagyja a kiválasztottakat. Sőt, eljön az idő, amikor dicsőségem elhagyja az egész földet, elhomályosítva és sötétségbe borítva azt. Még Kánaán földje sem fogja látni a

---

^a Az eredeti szöveg nem tartalmazza a „látom, hogy” kifejezést.

napfényt; minden ember elveszíti a hitét, de senki sem bírja majd elhagyni Kánaán földjének illatát. Csak amikor belépek az új mennybe és földre, akkor veszem elő dicsőségem másik részét, és először Kánaán földjén tárom fel, hogy az egész földön, amely az éjszaka koromsötétjébe süllyedt, felragyogjon egy fénysugár, és az egész földön fényesség legyen; hogy az emberek az egész földön erőt meríthessenek a fény hatalmából, lehetővé téve, hogy dicsőségem növekedjen és újból megjelenjen minden nemzet számára; és hogy az egész emberiség felismerje, hogy már régen eljöttem az emberi világba, és már régen elhoztam dicsőségemet Izráelből Keletre; mert az Én dicsőségem Keletről ragyog, és a Kegyelem Korából hoztam át a mába. De Izráelből indultam el, és onnan érkeztem Keletre. Csak amikor a Kelet fénye fokozatosan kifehéredik, akkor kezd a sötétség a Földön fénybe fordulni, és csak akkor fog az ember rájönni, hogy már régen elhagytam Izráelt, és Keleten újból felemelkedem. Miután egyszer leszálltam Izráelben, majd később távoztam onnan, nem születhetek meg újra Izráelben, mert munkám az egész világegyetemet irányítja, sőt mi több, a villámok egyenesen Keletről Nyugatra villannak. Ezért szálltam le Keleten, és hoztam el Kánaánt a Kelet népének. Az egész földről hozok embereket Kánaán földjére, és így továbbra is Kánaán földjén teszek kinyilatkoztatásokat, hogy az egész világegyetemet irányítsam. Ekkor Kánaánon kívül nincs fény az egész földön, és minden embert éhínség és hideg fenyeget. Dicsőségemet Izráelnek adtam, majd elvettem, és ezzel az izráelitákat Keletre vittem, és az egész emberiséget is Keletre vittem. Mindannyiukat a világossághoz vezettem, hogy újra egyesüljenek vele, és társuljanak vele, s ne kelljen többé keresniük. Megengedem, hogy mindazok, akik keresik, újra meglássák a fényt és a dicsőségemet, ami Izráelben volt; megengedem, hogy lássák, hogy már régen leszálltam egy fehér felhőn az emberek közé, megengedem, hogy lássák a számtalan fehér felhőt és gyümölcsöket bőséges fürtökben, és ami még ennél is több, megengedem, hogy lássák Jahvét, Izráel Istenét. Megengedem, hogy meglássák a zsidók Mesterét, a vágyott Messiást, és Engem, a Magam teljes valójában, akit királyok üldöztek az idők folyamán. Az egész világegyetemben fogok munkálkodni, és nagyszerű munkát fogok végezni, kinyilatkoztatva minden dicsőségemet és minden tetteimet az embereknek az utolsó napokban. Megmutatom dicsőséges arcomat a maga teljességében azoknak, akik sok éven át vártak Rám, azoknak, akik vágytak rá, hogy fehér felhőn eljöjjek, Izráelnek, mely vágyott rá, hogy ismét megjelenjek, és az egész emberiségnek, mely üldöz Engem, hogy mindenki megtudja, hogy dicsőségemet már régen elvittem Keletre, és már nem Júdeában van. Mert az utolsó napok már eljöttek!

Az egész világegyetemben végzem a munkámat, és Keleten végtelenül dübörgő robajok hallatszanak, megrázva minden nemzetet és felekezetet. Az Én hangom az, amely minden embert a jelenbe vezetett. Minden embert meghódítok a hangom által, hogy belezuhanjon ebbe az áramlatba, és alávesse magát Nekem, mert már régen visszavettem dicsőségemet az egész földről, és újból kibocsátottam azt Keleten. Ki ne vágya arra, hogy láthassa dicsőségemet? Ki ne várná türelmetlenül visszatérésemet?

Ki ne szomjazna újbóli megjelenésemre? Ki ne sóvárogna kedvességem után? Ki ne jönne a fényre? Ki ne tekintené meg Kánaán gazdagságát? Ki ne vágyakozna a Megváltó visszatérésére? Ki ne imádná Őt, aki nagy hatalommal bír? A szavam elterjed majd az egész földön; szembenézek majd választott népemmel, és több szót szólok majd nekik. Mint a hatalmas mennydörgések, amelyek megrázzák a hegyeket és a folyókat, úgy mondom majd szavaimat az egész világegyetemnek és az emberiségnek. Ezért a számban lévő szavak az emberek kincsévé váltak, és minden ember dédelgeti szavaimat. A villámok Kelettől egészen Nyugatig villámlanak. Szavaim olyanok, hogy az ember nem szívesen mond le róluk, ugyanakkor kifürkészhetetlennek találja őket, de annál inkább örvendezik nekik. Minden ember örül és boldog, ünnepli az Én eljövetelemet, mintha épp egy csecsemő született volna. Hangom által minden embert Magam elé hozok. Ezentúl nyilvánosan belépek az emberi fajba, hogy eljöjjenek Engem imádni. Az Általam sugárzott dicsőséggel és a számban lévő szavakkal elérem, hogy minden ember Elém járuljon, és lássa, hogy a villámok Keletről villámlanak, és hogy Én is leszálltam a Keleti „Olajfák hegyére”. Látni fogják, hogy már régóta a földön vagyok, de már nem a zsidók Fiaként, hanem a Kelet Villámaként. Mert Én már régen feltámadtam, és eltávoztam az emberek közül, majd dicsőséggel újra megjelentem közöttük. Én vagyok az, akit megannyi korszakkal ezelőtt imádtak, és Én vagyok az izráeliták által számtalan korszakkal ezelőtt elhagyott csecsemő is. Mi több, Én vagyok a jelenkor dicsőséges Mindenható Istene! Járuljon mindenki trónom elé, és lássa dicsőséges arcomat, hallja a hangomat, és tekintse meg tetteimet. Ez az Én akaratom teljessége; ez a tervem vége és csúcspontja, valamint irányításom célja: hogy minden nemzet imádjon Engem, minden nyelv ismerjen el Engem, minden ember vesse Belém hitét, és minden nép engedelmeskedjék Nekem!

A megtestesült Isten és az Isten által használt emberek közötti alapvető különbség

Hosszú évek óta kutat Isten Lelke, ahogy a földön munkálkodik, és sokan vannak azok, akiket Isten az idők folyamán arra használt, hogy végrehajtsa a munkáját. Ám mindezen idő alatt Isten Lelkének nem volt megfelelő pihenőhelye, és ez az oka annak, hogy Isten váltogatja a különböző embereket, hogy elvégezze a munkáját. Mindent egybevetve, az Ő munkája embereken keresztül valósul meg. Ez azt jelenti, hogy mindezen évek alatt Isten munkája soha nem állt meg, hanem tovább folytatódott az emberekben, egészen napjainkig. Bár Isten oly sok szót szólt és oly sok munkát végzett, az ember még mindig nem ismeri Istent, csak azért, mert Isten soha nem jelent meg az embernek, és azért is, mert nincs kézzelfogható formája. És így Istennek be kell fejeznie ezt a munkát – a gyakorlati Isten gyakorlati jelentőségének minden emberrel való megismertetésének munkáját. E cél elérése érdekében Istennek kézzelfogható módon

fel kell tárnia Lelkét az emberiség előtt, és véghez kell vinnie munkáját közöttük. Vagyis csak akkor képesek az emberek eljutni az Ő mélyebb megértéséhez, amikor Isten Lelke fizikai formát vesz fel, testet és csontot ölt, és látható módon jár az emberek között, elkísérve őket az életük során, néha megmutatkozva, néha pedig elrejtőzve. Ha Isten csak testben maradna, nem tudná teljes egészében elvégezni a munkáját. Miután pedig egy ideig testben munkálkodott, teljesítve a testben végzendő szolgálatot, Isten el fogja hagyni a testet, és a szellemi világban fog munkálkodni a test képében, ahogyan Jézus is tette, miután egy ideig normál emberi mivoltában munkálkodott, és elvégezte mindazt a munkát, amit el kellett végeznie. Talán emlékeztek erre a részletre „Az út... (5)”-ból: „Emlékszem, hogy Atyám azt mondta Nekem: »A földön csak arra törekedj, hogy Atyád akaratát cselekedd, és teljesítsd az Ő megbízatását. Semmi más nem tartozik Rád.«” Mit látsz ebben a részletben? Amikor Isten eljön a földre, csak isteni mivoltában végzi munkáját, ami az, amit a mennyei Lélek a megtestesült Istenre bízott. Amikor eljön, akkor csak beszél az egész földön, hogy kijelentéseinek különböző eszközökkel és különböző nézőpontokból adjon hangot. Elsősorban az ember ellátását és az ember tanítását tekinti céljának és működési elvének, és nem foglalkozik olyan dolgokkal, mint a személyek közötti kapcsolatok vagy az emberek életének részletei. Az Ő fő szolgálata az, hogy a Lélek nevében beszéljen. Vagyis amikor Isten Lelke kézzelfoghatóan megjelenik a testben, akkor csak az ember életéről gondoskodik és közzéteszi az igazságot. Nem keveredik bele az ember munkájába, vagyis nem vesz részt az emberiség munkájában. Az emberek nem végezhetnek isteni munkát, és Isten nem vesz részt az emberi munkában. Mindazon évek alatt, amióta Isten eljött erre a földre, hogy elvégezze a munkáját, mindig embereken keresztül tette. Ezek az emberek azonban nem tekinthetők megtestesült Istennek – csak olyanoknak, akiket Isten használ. A mai Isten viszont közvetlenül az isteni mivolt perspektívájából beszélhet, kibocsátva a Lélek hangját és a Lélek nevében munkálkodva. Mindazok, akiket Isten az idők folyamán használt, ugyancsak Isten Lelkének a hús-vér testben való munkálkodásának példái, akkor miért nem nevezhetjük őket Istennek? Hiszen a mai Isten is Isten Lelke, aki közvetlenül a testben munkálkodik, és Jézus is Isten testben munkálkodó Lelke volt ott; mindkettőjüket Istennek nevezzük. Mi tehát a különbség? Azok az emberek, akiket Isten az idők folyamán használt, mind normális gondolkodásmóddal és értelemmel rendelkeztek. Mindannyian megértették az emberi viselkedés alapelveit. Normális emberi eszméik voltak, és birtokában voltak mindannak, aminek a normális embereknek birtokában kell lenniük. Legtöbbjük kivételes tehetséggel és veleszületett intelligenciával rendelkezett. Amikor Isten Lelke ezeken az embereken munkálkodik, tehetségüket, azaz Isten adta ajándékaikat hasznosítja. Isten Lelke működésbe hozza tehetségüket, felhasználva erősségeiket Isten szolgálatában. Isten lényege azonban eszmék és gondolatok nélkül való, emberi szándékok által nem szennyezett, és még azt is nélkülözi, amivel a normális emberek rendelkeznek. Ami azt jelenti, hogy még az emberi viselkedés alapelveivel sincs tisztában. Így van ez, amikor a mai Isten eljön a földre. Az

Ő munkája és az Ő szavai nincsenek emberi szándékokkal vagy emberi gondolatokkal beszennyezve, hanem azok a Lélek szándékainak közvetlen megnyilvánulásai, és Ő közvetlenül Isten nevében munkálkodik. Ez azt jelenti, hogy a Lélek közvetlenül beszél, vagyis az isteni mivolt közvetlenül végzi a munkát, anélkül, hogy az ember szándékainak akár csak egy kis részét is belekeverné. Más szóval, a megtestesült Isten közvetlenül testesíti meg az isteni mivoltot, emberi gondolatok és eszmék nélkül való, és nem érti az emberi viselkedés alapelveit. Ha csak az isteni mivolt munkálkodna (vagyis, ha csak Maga Isten munkálkodna), akkor nem lenne mód arra, hogy Isten munkája a földön megvalósuljon. Tehát amikor Isten eljön a földre, kell, hogy legyen néhány embere, akiket felhasznál az emberi mivoltában végzett munkájához, azzal a munkával együtt, amelyet Isten isteni mivoltában végez. Más szóval, emberi munkát használ arra, hogy fenntartsa isteni munkáját. Ha nem így lenne, akkor az ember nem tudna közvetlenül bekapcsolódni az isteni munkába. Így volt ez Jézus és az Ő tanítványai esetében is. A világban töltött ideje alatt Jézus eltörölte a régi törvényeket, és új parancsolatokat állított fel. Sok szót is szólt. Mindezt a munkát isteni mivoltában végezte. A többiek, mint Péter, Pál és János, mind Jézus szavainak alapjára támaszkodtak későbbi munkájukban. Ami azt jelenti, hogy Isten megkezdte munkáját abban a korban, bevezetve a Kegyelem Korának kezdetét; vagyis egy új korszakot vezetett be, eltörölve a régit, és egyben beteljesítve a szavakat: „Isten a kezdet és a vég.” Más szóval, az embernek az isteni munka fundamentumán kell emberi munkát végeznie. Miután Jézus elmondta mindazt, amit el kellett mondania, és befejezte földi munkáját, elhagyta az embert. Ezt követően minden ember a munkája során az Ő szavaiban kifejezett alapelveknek megfelelően munkálkodott, és az Általa elmondott igazságok szerint cselekedett. Mindezek az emberek Jézusért munkálkodtak. Ha Jézus egyedül végezte volna a munkát, akkor bármennyi szót is szólt volna, az emberek nem tudtak volna kapcsolódni az Ő szavaihoz, mert isteni mivoltában munkálkodott, és csak az isteni mivolt szavait tudta szólni, és nem tudta volna úgy elmagyarázni a dolgokat, hogy az átlagemberek megértsék a szavait. Ezért az Utána következő apostolokon és prófétákon keresztül kellett, hogy kiegészítse az Ő munkáját. Ez az az elv, ahogyan a megtestesült Isten a munkáját végzi – a megtestesült létét használva arra, hogy beszéljen és munkálkodjon, hogy véghez vigye isteni mivoltában végzett munkáját, majd néhány, vagy talán több, Isten saját szíve szerint való embert használva arra, hogy kiegészítse az Ő munkáját. Azaz Isten az Ő szíve szerint való embereket használja arra, hogy emberi mivoltában elvégezze a pásztorlás és az öntözés munkáját, hogy Isten választott népe beléphessen az igazságvalóságba.

Ha Isten, miután eljött a testbe, csak isteni mivoltában végezte volna munkáját, és nem lettek volna az Ő szíve szerint való emberek, akik Vele együtt munkálkodnak, akkor az ember képtelen lenne megérteni Isten akaratát vagy kapcsolatba lépni Istennel. Istennek az Ő szíve szerint való normális embereket kell használnia, hogy ezt a munkát elvégezze, hogy őrizték és pásztorolják a gyülekezeteket, hogy elérhető legyen az a

szint, amit az ember kognitív folyamatai, az agya el tud képzelni. Más szóval, Isten egy kisszámú, az Ő szíve szerint való embert használ arra, hogy „lefordítsák” azt a munkát, amelyet Ő isteni mivoltában végez, hogy az megnyílhasson – hogy emberi nyelvvé alakítsa az isteni nyelvet, hogy az emberek fel tudják fogni és meg tudják érteni azt. Ha Isten nem tenné ezt, akkor senki sem értené meg Isten isteni nyelvét, mert az Isten szíve szerint való emberek végül is csak egy csekély kisebbség, és az ember felfogóképessége gyenge. Ezért választja Isten ezt a módszert csak akkor, amikor megtestesült formában munkálkodik. Ha csak isteni munka lenne, akkor az embernek nem lenne módja arra, hogy megismerje Istent vagy kapcsolatba lépjen Istennel, mert az ember nem érti Isten nyelvét. Az ember csak az Isten szíve szerint való emberek közvetítésével képes megérteni ezt a nyelvet, akik tisztázzák az Ő szavait. Ha azonban csak ilyen, az emberi mivolton belül munkálkodó emberek lennének, az csak az ember normális életét tudná fenntartani; az ember beállítottságát nem tudná átalakítani. Isten munkájának nem lehetne új kiindulópontja; csak ugyanazok a régi dalok, ugyanazok a régi közhelyek lennének. Csak a megtestesült Isten közvetítése révén, aki mindent elmond, amit el kell mondani, és mindent megtesz, amit meg kell tenni megtestesülése időszakában, ami után az emberek az Ő szavai szerint munkálkodnak és tapasztalnak, csak így fog tudni megváltozni az ő életfelfogásuk, és csak így lesznek képesek együtt haladni a korrallal. Aki isteni mivoltában munkálkodik, az Istent képviseli, míg akik emberi mivoltukban munkálkodnak, azok az Isten által használt emberek. Ez azt jelenti, hogy a megtestesült Isten alapvetően különbözik az Isten által használt emberektől. A megtestesült Isten képes elvégezni az isteni mivolt munkáját, míg az Isten által használt emberek nem. Minden korszak kezdetén Isten Lelke személyesen szólal meg, és elindítja az új korszakot, hogy az embert egy új kezdetre vezesse. Amikor befejezte beszédét, ez azt jelzi, hogy Isten isteni mivoltában végzett munkája befejeződött. Ezután az emberek mindannyian követik az Isten által használt emberek vezetését, hogy belépjenek az élettapasztalatukba. Ugyanakkor ez az a szakasz is, amelyben Isten az embert beviszi az új korszakba, és új kiindulópontot ad az embereknek – ekkor Isten testben végzett munkája véget ér.

Isten nem azért jön a földre, hogy az Ő normális emberi mivoltát tökéletesítse, és nem is azért, hogy végrehajtsa a normális emberi mivolt munkáját. Csak azért jön, hogy normális emberi mivoltában elvégezze az isteni mivolt munkáját. Amit Isten a normális emberi mivoltról mond, az nem olyan, amilyennek az emberek elképzelik. Az ember úgy definiálja a „normális emberi mivoltot”, hogy van felesége vagy férje, fiai és lányai, ami azt bizonyítja, hogy valaki normális ember; Isten azonban nem így látja ezt. Ő úgy látja a normális emberi mivoltot, hogy valakinek normális emberi gondolatai vannak, normális emberi életet él, és normális emberektől született. De az Ő normalitásához nem tartozik hozzá, hogy valakinek van felesége vagy férje és gyermekei, úgy, ahogy az ember beszél a normalitásról. Vagyis az ember számára a normális emberi mivolt, amelyről Isten beszél, azt jelenti, amit az ember az emberi mivolt hiányának tartana, szinte

érzelemmentes és látszólag testi szükségletek nélküli, akárcsak Jézus, aki csak egy normális ember külsejével rendelkezett, és egy normális ember megjelenését öltötte magára, de lényegében nem rendelkezett teljesen mindazzal, amivel egy normális embernek rendelkeznie kellene. Ebből látható, hogy a megtestesült Isten lényege nem foglalja magában a normális emberi mivolt egészét, hanem csak egy részét azoknak a dolgoknak, amelyekkel az embereknek rendelkezniük kellene, hogy támogassa a normális emberi élet rutinjait és fenntartsa a normális emberi értelem erejét. De ezeknek a dolgoknak semmi közük ahhoz, amit az ember normális emberi mivoltnak tart. Ezek azok, amelyekkel a megtestesült Istennek kell rendelkeznie. Vannak azonban olyanok, akik azt tartják, hogy a megtestesült Istenről csak akkor lehet azt mondani, hogy normális emberi mivolttal rendelkezik, ha van felesége, fiai és lányai, családja; ezek nélkül – azt mondják – nem normális személy. Akkor megkérdezem tőled: „Van-e Istennek felesége? Lehet-e Istennek férje? Lehetnek-e Istennek gyermekei?” Vajon ezek nem tévhitek? A megtestesült Isten mégsem fakadhat egy sziklák közötti repedésből vagy hullhat alá az égből. Ő csak egy normális emberi családba született. Ezért vannak szülei és nővérei. Ezek azok a dolgok, amelyekkel a megtestesült Isten normális emberi mivoltjának rendelkeznie kell. Ez volt a helyzet Jézus esetében; Jézusnak volt apja és anyja, voltak testvérei, és mindez normális volt. De ha lett volna felesége, fiai és lányai, akkor az Övé nem az a normális emberi mivolt lett volna, amellyel Isten azt akarta, hogy a megtestesült Isten rendelkezzen. Ha így lett volna, akkor nem lett volna képes az isteni mivolt nevében munkálkodni. Éppen azért volt képes elvégezni az isteni mivolt munkáját, mert nem volt felesége, nem voltak gyermekei, és mégis normális emberektől született egy normális családba. A további pontosítás érdekében: amit Isten normális embernek tekint, az egy normális családba született ember. Csak egy ilyen személy alkalmas arra, hogy isteni munkát végezzen. Ha viszont az illetőnek lenne felesége, gyermekei vagy férje, akkor az a személy nem lenne képes isteni munkát végezni, mert csak az emberek által megkövetelt normális emberi mivolttal rendelkezne, nem pedig az Isten által megkövetelt normális emberi mivolttal. Az, amit Isten gondol, és az, amit az emberek értenek, gyakran nagyon különböző, mérföldekre van egymástól. Isten munkájának ebben a szakaszában sok minden ellentétben áll az emberek elképzeléseivel, és óriási mértékben eltér azoktól. Azt lehetne mondani, hogy Isten munkájának ez a szakasza teljes egészében az isteni mivolt gyakorlati munkálkodásából áll, ahol az emberi mivolt támogató szerepet játszik. Mivel Isten azért jön a földre, hogy Maga végezze el a munkáját, ahelyett, hogy hagyná, hogy az ember rátegye a kezét, testben jelenik meg (egy tökéletlen, normális emberben), hogy elvégezze az Ő munkáját. Ezt a megtestesülést arra használja, hogy egy új kort mutasson be az emberiségnek, hogy a munkája következő lépéséről beszéljen az emberiségnek, és hogy arra kérje az embereket, hogy a szavaiban leírt ösvénynek megfelelően cselekedjenek. Ezzel Isten testben végzett munkája befejeződött; hamarosan elhagyja az emberiséget, nem lakozik többé a normális emberi mivolt szerinti

testben, hanem inkább eltávolodik az embertől, hogy rátérjen munkájának egy másik részére. Ezután a saját szíve szerint való embereket használva folytatja munkáját a földön ezen embercsoport körében, de az ő emberi mivoltukban.

A megtestesült Isten nem maradhat örökké az emberrel, mert Istennek még sok más munkája van. Nem lehet a testhez kötve; le kell vetnie a testet, hogy elvégezze azt a munkát, amit el kell végeznie, még akkor is, ha ezt a munkát a test képmásában végzi. Amikor Isten a földre jön, nem várja meg, amíg eléri azt a formát, amelyet egy normális embernek el kellene érnie, mielőtt meghal és elhagyja az emberiséget. Mindegy, hogy milyen idős a teste, amikor a munkája befejeződik, elmegy és elhagyja az embert. Számára nincs olyan, hogy kor, Ő nem az emberi élettartam szerint számolja a napjait; ehelyett a testben való életét a munkájának lépéseivel összhangban fejezi be. Lehetnek olyanok, akik úgy érzik, hogy Istennek azzal, hogy eljön a testbe, egy bizonyos mértékig előre kell haladnia a korban, felnőtté kell válnia, el kell érnie az öregkort, és csak akkor távozhat, amikor az adott test leromlik. Ez az emberi képzelet; Isten nem így működik. Ő csak azért jön el a testbe, hogy elvégezze azt a munkát, amit Neki kell elvégeznie, és nem azért, hogy egy normális ember életét élje: szülőktől szülessen, felnőjön, családot alapítson és karrierbe kezdjen, gyermekeket vállaljon és neveljen vagy megtapasztalja az élet hullámvölgyeit – egy normális ember összes tevékenységét. Amikor Isten eljön a földre, akkor Isten Lelke testet ölt, eljön a testbe, de Isten nem egy normális ember életét éli. Csak azért jön, hogy megvalósítsa az Ő irányítási tervének egy részét. Azután elhagyja az emberiséget. Amikor eljön a testbe, Isten Lelke nem tökéletesíti a test normális emberi mivoltát. Inkább az Isten által előre meghatározott időpontban az isteni mivolt közvetlenül munkához lát. Majd miután mindent megtett, amit meg kellett tennie, és teljesen elvégezte a szolgálatát, Isten Lelkének munkája ebben a szakaszban lezárul, és ekkor a megtestesült Isten élete is véget ér, függetlenül attól, hogy a hús-vér teste hosszú életet élt-e meg. Vagyis bármilyen életszakaszt is ér el a hús-vér test, bármilyen hosszú ideig él is a földön, mindent a Lélek munkája dönt el. Semmi köze ahhoz, amit az ember normális emberi mivoltnak tart. Vegyük példának Jézust. Ő harminchárom és fél évig élt testben. Az emberi test élettartamát tekintve nem lett volna szabad meghalnia ebben a korban, és nem lett volna szabad elmennie. De ez Isten Lelkét nem zavarta. Mivel az Ő munkája befejeződött, azon a ponton a test elvétetett, és eltűnt a Lélekkel együtt. Ez az az elv, amely szerint Isten a testben munkálkodik. És így, szigorúan véve, a megtestesült Isten emberi mivolta nem elsődleges fontosságú. Ismétlem, nem azért jön a földre, hogy egy normális emberi lény életét élje. Először nem normális emberi életet hoz létre, és utána kezd el munkálkodni, hanem amíg egy normális emberi családba születik, addig képes isteni munkát végezni, olyan munkát, amelyet nem szennyeznek be az emberi szándékok, amely nem testi, amely biztosan nem veszi át a társadalom módszereit, és amely nem foglal magában emberi gondolatokat vagy elképzeléseket, sőt, nem foglalja magában az ember életre vonatkozó filozófiáit. Ez az a munka, amelyet a megtestesült Isten elvégezni szándékozik, és ez az Ő

megtestesülésének gyakorlati jelentősége is. Isten elsősorban azért jön a testbe, hogy elvégezze a testben elvégzendő munka egy szakaszát, anélkül, hogy más triviális folyamatokon keresztülmenne, és ami a normális ember tapasztalatait illeti, azokkal nem rendelkezik. A munka, amelyet Isten megtestesült lényének el kell végeznie, nem foglalja magában a normális emberi tapasztalatokat. Isten tehát azért jön el a testbe, hogy végrehajtsa azt a munkát, amelyet testben kell végrehajtania. A többinek semmi köze Hozzá; Ő nem megy keresztül ilyen sok triviális folyamaton. Amint véget ér a munkája, megtestesülésének jelentősége is megszűnik. Ennek a szakasznak a befejezése azt jelenti, hogy az a munka, amelyet a testben kell elvégeznie, befejeződött, és az Ő testének szolgálata befejeződött. De nem munkálkodhat a végtelenségig a testben. Tovább kell mennie egy másik helyre, ahol munkálkodhat, egy helyre a testen kívül. Csak így lehet az Ő munkáját teljes mértékben végrehajtani és nagyobb hatást elérni. Isten az Ő eredeti terve szerint munkálkodik. Hogy milyen munkát kell elvégeznie, és milyen munkát fejezett be, számára olyan világos, mint a nap. Isten minden egyes embert arra az ösvényre vezet, amelyet Ő már előre kijelölt. Ezt senki sem kerülheti el. Csak azok lesznek képesek bemenni a nyugalomba, akik követik Isten Lelkének vezetését. Lehet, hogy a későbbi munka során nem a testben megszólaló Isten fogja vezetni az embert, hanem egy kézzelfogható formával rendelkező Lélek fogja vezetni az ember életét. Csak akkor lesz képes az ember konkrétan megérinteni Istent, ránézni Istenre, és jobban belépni az Isten által megkövetelt valóságba, hogy a gyakorlati Isten által tökéletessé váljon. Ez az a munka, amelyet Isten el akar végezni, és amelyet már régen eltervezett. Ebből mindannyiúnak látnotok kell azt az ösvényt, amelyen járnotok kell!

Menekülj meg a sötétség befolyásától, és Isten majd megnyer téged

Mi a sötétség befolyása? Ez az úgynevezett „sötétség befolyása” a Sátán általi megtévesztés, megrontás, megkötözés és az emberek irányításának hatása; a Sátán befolyása egy olyan befolyás, amelyet a halál leng körül. Mindazok, akik a Sátán hatalma alatt élnek, arra vannak kárhoztatva, hogy elvesszenek. Hogyan menekülhetsz meg a sötétség befolyásától, miután elnyerted az Istenben való hitet? Miután őszintén imádkoztál Istenhez, teljes mértékben Hozzá fordítod a szívedet, amikor is Isten Lelke megindítja a szívedet. Hajlandóvá válsz teljesen Neki adni magad, és ekkor megmenekültél a sötétség befolyásától. Ha mindaz, amit az ember tesz, Isten tetszésére van és összhangban az Ő követelményeivel, akkor az illető olyasvalaki, aki Isten szavaiban és az Ő gondviselése és védelme alatt él. Ha az emberek nem tudják gyakorolni Isten szavait, ha mindig a bolondját akarják járatni Vele, felületesen viselkedve Vele, és nem hisznek az Ő létezésében – akkor ezek az emberek mind a sötétség befolyása alatt élnek. Azok, akik nem fogadták el Isten üdvösségét, a Sátán

hatalma alatt élnek; vagyis ők mind a sötétség befolyása alatt élnek. Azok, akik nem hisznek Istenben, a Sátán hatalma alatt élnek. Még azok sem feltétlenül élnek az Ő fényében, akik hisznek Isten létezésében, mert azok, akik hisznek Őbenne, nem biztos, hogy valójában az Ő igéiben élnek, vagy képesek alávetni magukat Istennek. Az ember arra van korlátozva, hogy higgyen Istenben, és mivel nincs ismerete Istentről, még mindig a régi szabályok között él, holt szavak között, olyan életet, amely sötét és bizonytalan, Isten nem tisztította őt meg teljesen, sem nem nyerte meg őt teljesen. Ezért, bár magától értetődő, hogy akik nem hisznek Istenben, a sötétség befolyása alatt élnek, még azok is annak hatása alatt lehetnek, akik hisznek Istenben, mivel nélkülözik a Szentlélek munkáját. Akik nem fogadták el Isten kegyelmét vagy irgalmát és azok, akik nem látják a Szentlélek munkáját, mind a sötétség befolyása alatt élnek; és legtöbbször ez a helyzet azokkal is, akik pusztán Isten kegyelmét élvezik, de nem ismerik Őt. Ha valaki hisz Istenben, és mégis a sötétség befolyása alatt éli élete nagy részét, akkor ennek az embernek a léte elvesztette értelmét – és mi szükség említést tenni azokról az emberekről, akik nem hisznek Isten létezésében?

Mindazok, akik nem tudják elfogadni Isten munkáját, vagy elfogadják Isten munkáját, de képtelenek megfelelni az Ő elvárásainak, olyan emberek, akik a sötétség befolyása alatt élnek. Csak azok fognak áldásokat nyerni Tőle, akik az igazságra törekszenek és képesek megfelelni Isten követelményeinek, és csak ők fognak megmenekülni a sötétség befolyásától. Azok, akik nem váltak szabaddá, akiket mindig bizonyos dolgok irányítanak, és akik képtelenek Istennek adni a szívüket, a Sátán rabságában lévő emberek, akik a halál légkörében élnek. Akik hűtlenek saját kötelességeikhez, akik hűtlenek Isten megbízásához, és akik kudarcot vallanak feladataik elvégzésében a gyülekezetben, a sötétség befolyása alatt élő emberek. Azok, akik szánt szándékkal megzavarják a gyülekezeti életet, akik szándékosan viszályt szítanak a testvéreik között, vagy akik klikkesednek, olyan emberek, akik még mélyebben a sötétség befolyása alatt, a Sátán rabságában élnek. Akiknek az Istennel való kapcsolata nem normális, akiknek mindig extravagáns vágyaik vannak, akik mindig előnyhöz akarnak jutni, és soha nem törekednek arra, hogy megváltozzon a beállítottságuk, olyan emberek, akik a sötétség befolyása alatt élnek. Akik mindig hanyagok és sosem veszik komolyan az igazság gyakorlását, és akik nem igyekeznek Isten akaratát teljesíteni, hanem helyette csak a saját testük kielégítésére törekszenek, szintén olyan emberek, akik a sötétség befolyása alatt élnek, és a halál burkolja be őket. Akik csalárdságba és megtévesztésbe bonyolódnak, miközben Istennek munkálkodnak, akik felületesen bánnak Istennel, akik becsapják Istent, és akik mindig saját maguknak terveznek, olyan emberek, akik a sötétség befolyása alatt élnek. Mindazok, akik képtelenek őszintén szeretni Istent, akik nem keresik az igazságot, és akik nem a beállítottságuk megváltoztatására összpontosítanak, a sötétség befolyása alatt élő emberek.

Ha szeretnéd, hogy Isten dicsérjen téged, akkor először meg kell menekülnöd a Sátán sötét befolyásától, megnyitva szívedet Istennek, és teljesen Felé fordítva azt.

Vajon Isten dicsérné azokat a dolgokat, amelyeket most teszel? Isten felé fordítottad már a szívedet? Azokat a dolgokat tetted meg, amelyeket Isten követel tőled? Összhangban vannak azok az igazsággal? Mindenkor vizsgálj meg önmagad, és Isten szavainak evésére és ivására koncentrálj; tárd ki a szívedet Előtte, szeresd Őt őszinteséggel, és odaadón áldozd fel magad Istenért. Azok az emberek, akik így tesznek, bizonyosan elnyerik Isten dicséretét. Mindazoknak, akik hisznek Istenben, mégsem törekszenek az igazságra, nincs módjuk megmenekülni a Sátán befolyásától. Mindazok, akik nem tisztességgel élik az életüket, akik mások előtt egyféleképpen viselkednek, míg a hátuk mögött máshogyan, akik az alázatosság, türelem, és szeretet látszatát keltik, bár a lényegük alattomos, ravaszkodó, és hűtlen Istenhez – az ilyen emberek tipikusan azokat képviselik, akik a sötétség befolyása alatt élnek; a kígyó fajtájához tartoznak. Azok, akik mindig csak a saját hasznuk érdekében hisznek Istenben, akik önelégültek és gőgösek, akik hencegnek, és akik a saját státuszukat védik, olyan emberek, akik a Sátánt szeretik, az igazsággal pedig ellenkeznek. Ezek az emberek ellenállnak Istennek, és teljes mértékben a Sátánhoz tartoznak. Azok, akik nem figyelmeztetnek Isten terheire, akik nem szolgálják Istent teljes szívükből, akiket mindig csak a saját érdekeik és a családjuk érdekei foglalkoztatnak, akik képtelenek mindent elhagyni, hogy feláldozzák magukat Istenért, és akik sosem élnek az Ő szavai szerint, azok az Ő igéin kívül lévő emberek. Az ilyen emberek nem nyerhetik el Isten dicséretét.

Amikor Isten megteremtette az embert, azért tette, hogy az ember élvezhesse az Ő bőségét és őszintén szerethesse Őt; ily módon az ember az Ő fényében élne. Ma, ami mindazokat illeti, akik nem tudják Istent szeretni, nem figyelmeztetnek az Ő terheire, képtelenek a szívüket teljesen Neki adni, nem képesek úgy venni az Ő szívét, mint a sajátjukat, és nem tudják vállukra venni az Ő terheit sajátjukként – Isten fénye nem ragyog egyetlen ilyen emberre sem, és így ők mindannyian a sötétség befolyása alatt élnek. Olyan úton vannak, amely homlokegyenest szemben áll Isten akaratával, és az igazságnak töredéke sincs meg semmiben, amit tesznek. A Sátánnal dagonyáznak a pocsolyában; ők olyan emberek, akik a sötétség befolyása alatt élnek. Ha képes vagy gyakran enni és inni Isten szavait és figyelmeztetni az Ő akaratára, és az Ő szavait gyakorlatba helyezni, akkor Istenhez tartozol, és olyan személy vagy, akik az Ő szavaiban él. Hajlandó vagy megmenekülni a Sátán hatalmától és Isten fényében élni? Ha Isten igéiben élsz, akkor a Szentléleknek lehetősége lesz véghezvinni az Ő munkáját; ha a Sátán befolyása alatt élsz, akkor nem adsz ilyen lehetőséget a Szentléleknek. A munka, amelyet a Szentlélek végez az embereken, a fény, amelyet rájuk ragyogtat, és a bizodalom, amit ad nekik, csak egy pillanatig tartanak; ha az emberek nem óvatosak és nem figyelnek, akkor a Szentlélek munkája el fogja kerülni őket. Ha az emberek Isten szavaiban élnek, akkor a Szentlélek velük lesz és munkát fog végezni rajtuk. Ha az emberek nem élnek Isten szavaiban, akkor a Sátán kötelekeiben élnek. Ha az emberek romlott beállítottsággal élnek, akkor a Szentlélek jelenléte vagy

munkája nem az övék. Ha Isten ígéinek határain belül élsz, és ha abban az állapotban élsz, amelyet Isten elvár, akkor olyasvalaki vagy, aki Őhöz tartozik, és az Ő munkája elvégeztetik majd rajtad; ha nem Isten követelményeinek határain belül élsz, hanem helyette a Sátán hatalma alatt élsz, akkor bizonyosan a Sátán romlottságában élsz. Csak úgy felelhetsz meg Isten követelményeinek, ha az Ő szavaiban élsz, és teljesen Neki adod a szívedet; úgy kell tenned, ahogy Isten mondja, az Ő kijelentéseit kell a létezésed alapjává és az életed valóságává tenned; csak akkor fogsz Istenhez tartozni. Ha ténylegesen Isten akaratával összhangban gyakorolsz, Ő munkát fog végezni rajtad, te pedig akkor az Ő áldásai alatt fogsz élni, az Ő ábrázatának fényében; meg fogod érteni a Szentlélek által végzett munkát és érezni fogod Isten jelenlétének örömét.

Ahhoz, hogy megmenekülj a sötétség befolyásától, először is hűségesnek kell lenned Istenhez és buzgó szívvel kell törekedned az igazságra; csak akkor lehet megfelelő az állapotod. A sötétség befolyásától való megmenekülés előfeltétele, hogy a helyes állapotban éljünk. Ha nem megfelelő az állapotunk, akkor nem vagyunk hűek Istenhez, és szívünk nem buzgó az igazság keresésére; a sötétség befolyásától való megmenekülés pedig szóba sem jöhet. A szavaim képezik alapját az ember megmenekülésének a sötét befolyásoktól, és akik nem tudnak az Én szavaimmal összhangban gyakorolni, nem lesznek képesek megmenekülni a sötétség befolyásának kötelékeitől. Megfelelő állapotban élni azt jelenti, hogy Isten szavainak útmutatása alatt élünk, az Istenhez való hűség állapotában élünk, az igazság keresésének állapotában élünk, annak valóságában élünk, hogy őszintén feláldozzuk magunkat Istenért, és Isten szívből való szeretésének állapotában élünk. Azok, akik ezekben az állapotokban és ebben a valóságban élnek, lassan átformálódnak, ahogy belépnek az igazság mélységébe, és átalakulnak, ahogy a munka mélyebbre hatol; és végül bizonyosan olyan emberekké válnak, akiket Isten megnyert és akik őszintén szeretik Istent. Azok, akik megmenekültek a sötétség befolyásától, fokozatosan meg tudnak győződni Isten akaratáról és fokozatosan megértik azt, míg végül Isten bizalmasaivá válnak. Nemcsak hogy nem dédelgetnek elképzeléseket Istenről, és nem lázadnak Ellene, hanem még inkább gyűlölik azokat az elképzeléseket és a lázadást, ami korábban uralta őket, és Isten iránti őszinte szeretet ébred a szívükben. Azok az emberek, akik képtelenek megmenekülni a sötétség befolyásától, teljes mértékben a testtel vannak elfoglalva és telve vannak lázadással; szívük teli emberi elképzelésekkel és életfilozófiákkal, ahogy a saját szándékaikkal és elhatározásaikkal is. Isten egyedülálló szeretet követel az embertől; Ő azt kívánja az embertől, hogy az Ő szavaival foglalkozzon, szíve pedig teljes legyen az Iránta való szeretettel. Isten szavaiban élni, az Ő szavaiban kutatni azután, amit keresnie kell az embernek, szeretni Istent az Ő szavaiért, szaladni az Ő szavaiért, élni az Ő szavaiért – az embernek e célok elérésére kellene törekednie. Mindennek Isten szavaira kell épülnie; csak ekkor lesz képes az ember megfelelni Isten követelményeinek. Ha az ember nincs felszerelkezve Isten ígéivel, akkor nem több egy féregnél, akit a Sátán birtokol! Érezd ennek súlyát: Isten szava mennyire vert gyökeret

benned? Mely dolgokban élsz az Ő szavaival összhangban? Mely dolgokban nem azokkal összhangban éled az életed? Ha Isten szavai nem ragadtak meg téged teljesen, akkor pontosan mi az, ami elfoglalja a szívedet? A mindennapi életedben a Sátán irányít téged, vagy Isten szavai foglalkoztatnak? Az Ő szavai képezik imádságaid alapját? Kijöttél már a negatív állapotodból Isten szavainak megvilágosítása által? Isten szavait venni létezésed alapjául – ez az, amibe mindenkinek be kellene lépnie. Ha az Ő szavai nincsenek jelen az életedben, akkor a sötétség befolyása alatt élsz, lázadsz Isten ellen, ellenállsz Neki, és meggyalázod az Ő nevét. Az efféle emberek hite Istenben merő bajkeverés és zavargás. Az életed mekkora részét éled az Ő szavaival összhangban? Az életedből mennyit nem az Ő szavai szerint élsz? Mennyi teljesedett be mindabból benned, amit Isten ígéje követelt meg tőled? Mennyi veszett el benned? Megvizsgáltad már közelebbről az ilyen dolgokat?

A sötétség befolyásától való megmeneküléshez mind a Szentlélek munkájára, mind az ember odaszánt együttműködésére szükség van. Miért mondom, hogy az ember nincs a helyes ösvényen? Azok, akik a helyes úton vannak, elsőként oda tudják adni a szívüket Istennek. Ez olyan feladat, amelybe nagyon sokáig tart a belépés, mert az emberiség mindig is a sötétség befolyása alatt élt, és több ezer éve a Sátán fogságában van. Ezért hát ezt a belépést nem érhetjük el csupán egy-két nap alatt. Azért hoztam fel ma ezt a témát, hogy az emberek felfoghassák saját állapotukat; mihelyst az ember képes megkülönböztetni, hogy mi a sötétség befolyása és mit jelent a fényben élni, a belépés sokkal könnyebbé válik. Ez azért van, mert tudnod kell, hogy mi a Sátán befolyása, mielőtt megmenekülhetsz attól; csak azután lesz lehetőséged lerázni azt magadról. Az, hogy később mi a teendő, az ember saját dolga. Mindenbe egy pozitív nézőpontból lépj be, és soha ne várakozz tétlenül! Egyedül ily módon nyerhet meg téged Isten.

A hitben a valóságra kell koncentrálni – Vallásos rítusokban részt venni nem hit

Hány vallásos gyakorlatot követsz? Hányszor lázadtál Isten szava ellen és jártál a saját utadon? Hányszor ültetted gyakorlatba Isten szavát azért, mert igazán figyelembe veszed az Ő terheit, és azt keresed, hogyan tegyél eleget az Ő akaratának? Meg kellene értened Isten szavát, és ennek megfelelően gyakorlatba ültetned azt. Légy elvhű minden cselekedetedben és tetteredben, habár ez nem azt jelenti, hogy szabályokhoz tartod magad, vagy valamit kelleniül megteszel csak a látszat kedvéért; inkább azt, hogy gyakorlod az igazságot és Isten szava szerint élsz. Csak az ilyen gyakorlat elégíti ki Istent. Bármely cselekedet, ami Istennek tetszik, az nem előírás, hanem az igazság gyakorlása. Néhány ember előszeretettel hívja fel magára a figyelmet. A fivéreik és nővéreik jelenlétében talán azt mondják, hogy adósai Istennek, ám a hátuk mögött nem

gyakorolják az igazságot és teljesen másként cselekszenek. Nem vallásos farizeusok ezek? Aki igazán szereti Istent és birtokában van az igazságnak, hűséges Istenhez, de kifelé nem kérkedik ezzel. Az ilyen személy hajlandó gyakorolni az igazságot, amikor helyzet adódik rá, és nem beszél vagy cselekszik úgy, hogy az lelkiismerete ellen való. Az ilyen ember bölcsességéről tesz tanúbizonyságot, amikor valami felmerül, és elveihez a körülményektől függetlenül hű marad. Az ilyen ember képes igazi szolgálatot nyújtani. Vannak néhányan, akik gyakran szájhősködnek Isten iránti lekötelezettségükről; napjaikat aggodalomtól ráncolt szemöldökkel töltik, megjártsszák magukat, és sajnálatra méltónak tettetik magukat. Milyen megvetendő! Ha megkérdeznéd tőlük: „Elmondanád, hogy mivel tartozol Istennek?“, akkor elakadna a szavuk. Ha hűséges vagy Istenhez, akkor ne beszélj róla hivalkodóan, inkább fejezd ki Isten iránti szeretetedet a valódi gyakorlat által és imádkozz Hozzá igaz szívvel. Azok, akik csak szavakkal és felületesen foglalkoznak Istennel, mind képmutatók! Néhányan minden alkalommal, amikor imádkoznak, arról beszélnek, hogy adósai Istennek, és sírni kezdenek minden alkalommal, amikor imádkoznak, anélkül, hogy a Szentlélek egyáltalán megérintené őket. Az ilyen emberek vallásos rituálék és elképzelések megszállottjai; ilyen szertartások és elképzelések szerint élnek, folyamatosan abban a hitben, hogy ezek a cselekedetek tetszenek Istennek, és Ő a sekélyes vallásosságot vagy a szomorú könnyeket kedveli inkább. Mi jó származhat az ilyen képtelen emberektől? Azért, hogy alázatosságot mutassanak, néhányan könnyőreletességet színlelnek, amikor mások jelenlétében beszélnek. Néhányan szándékosan alázatostkodnak más emberek jelenlétében, úgy viselkedve, mint az erőtlén bárányok. Ez a viselkedés illik a királyság népéhez? A királyság népének élettelinek és szabadnak, ártatlannak és nyitottnak, őszintének és szeretetre méltónak kellene lenniük, és a szabadság állapotában kellene élniük. Legyen becsületük és méltóságuk, és legyenek képesek tanúbizonyságot tenni, bárhová is mennek; az ilyen embereket Isten és az emberek egyaránt szeretik. Akik a hitben kezdők, túl sok külső gyakorlatot végeznek; nekik előbb át kell menniük egy olyan időszakra, amikor foglalkoznak velük és betörik őket. Azok az emberek, akiknek mélyen gyökerező hitük van Istenben, külsőleg nem különböznek másoktól, de tetteik és cselekedeteik dicséretre méltóak. Csak az ilyen emberekről mondható el, hogy megélik Isten szavát. Ha mindennap prédikálsz az evangéliumot különböző embereknek, azon erőlködve, hogy üdvösségre vezessed őket, de végül még mindig szabályok és doktrínák szerint élsz, akkor nem tudsz Isten számára dicsőséget hozni. Az ilyen emberek vallásos alakok és képmutatók is. Amikor ezek a vallásos emberek összegyűlnek, talán azt kérdezik: „Nővérem, hogy vagy mostanság?“ Az illető talán így válaszol: „Úgy érzem, tartozom Istennek, és képtelen vagyok megfelelni az Ő akaratának.“ Egy másik talán azt mondja: „Én is úgy érzem, adósa vagyok Istennek és képtelen vagyok megfelelni Neki.“ Ez a pár szó és mondat önmagában kifejezi a mélyen bennük rejlő hitványságot; az ilyen szavak a legutálatosabbak, és mérhetetlenül undorítóak. Az ilyen emberek természete Isten ellen való. Azok, akik a valóságra összpontosítanak, kimondják, amire gondolnak

és megnyitják a szívüket a közösségben. Egyetlen hamis gyakorlatban sem vesznek részt, efféle udvariaskodást és üres vidámságot nem mutatnak. Mindig egyenesek és nem szolgálnak világi szabályokat. Néhány ember előszeretettel mutogatja magát kifelé, egészen addig a pontig, ami teljesen nélkülöz minden értelmet. Amikor valaki énekel, ők elkezdenek táncolni, még csak fel sem fogva, hogy a rizs már leégett a fazekukban. Az ilyen emberek nem istenfélők vagy tiszteletre méltóak, és túlságosan is könnyelműek. Minden ilyen dolog a realitás hiányának megnyilvánulása. Amikor néhány ember közösségben van a szellemi élet dolgai felől, habár semmit nem beszélnek arról, hogy ők tartoznak Istennek, egy igazi szeretetet tartanak fent Iránta mélyen legbelül. Az Isten felé való lekötöttség érzésének semmi köze a többi emberhez; te Istennek vagy lekötötve, nem az emberiségnek. Mi hasznod származik abból, ha folyamatosan erről beszélsz másoknak? A hangsúlyt arra kell fektetned, hogy belépj a valóságba, nem valamilyen külső buzgókodásra vagy magamutogatásra. Mit jelképeznek az emberek felszínes jó cselekedetei? A testet jelképezik és még a legjobb külsőséges gyakorlatok sem képviselik az életet; csak a saját egyéni vérmérsékletedet tudják megmutatni. Az emberiség külső gyakorlatai nem tudják Isten vágyát beteljesíteni. Folyamatosan az Istennek való lekötöttségedről beszélsz, mégsem tudod táplálni mások életét vagy serkenteni istenszerető szívüket. Azt hiszed, hogy ezek a cselekedeteid megfelelnek majd Istennek? Úgy érzed, hogy a cselekedeteid összhangban vannak Isten akaratával, és hogy a szellemből származnak, de igazából mind abszurdak! Azt hiszed, hogy ami neked tetszik, és amit hajlandó vagy megtenni, azok pontosan azok a dolgok, amelyekben Isten gyönyörködik. Képviselhetik-e Istent a neked tetsző dolgok? Képviselheti-e egy személy jelleme Istent? Ami neked tetszik, az pontosan az, amit Isten gyűlöl, és a te szokásaid azok, amiket Isten megvet és elutasít. Ha lekötöttségnek érzed magad, akkor menj és imádkozz Isten előtt; nincs szükség arra, hogy erről beszélj másoknak. Ha nem imádkozol Isten előtt, hanem helyette folyamatosan magadra hívod fel a figyelmet mások jelenlétében, ki tudja ez elégíteni Isten akaratát? Ha a cselekedeteid mindig csak a külsőségekben léteznek, akkor ez azt jelenti, hogy te a végletekig hiú vagy. Milyen fajta emberek azok, akik csak a felületes jó cselekedeteket hajtják végre, és minden valóságot nélkülöznek? Az ilyen emberek csak képmutató farizeusok és vallásos alakok! Ha nem vetkőzitek le a külső gyakorlataitokat és képtelenek vagytok változásokat végrehajtani, akkor a képmutatás alkotórészei még jobban növekedni fognak bennetek. Minél nagyobbak a képmutatás elemei valakiben, annál több az ellenállás Isten felé. A végén az ilyen emberek teljes bizonyossággal ki lesznek rekesztve!

Csak azok szolgálhatják Istent, akik ismerik Isten ma végzett munkáját

Ahhoz, hogy bizonyóságot tehessünk Istenről és megszegyenítsük a nagy vörös sárkányt, kell, hogy legyen egy alapelvünk, és meg kell felelnünk egy feltételnek: szívből kell szeretnünk Istent, és bele kell lépnünk az Ő szavaiba. Ha ugyanis nem lépsz bele Isten szavaiba, semmilyen módon nem fogod tudni megszegyeníteni a Sátánt. Az életedben történő növekedés révén megtagadod a nagy vörös sárkányt, és teljes megaláztatást zúdítasz rá: csak így lehet igazán megszegyeníteni a nagy vörös sárkányt. Minél inkább hajlandó vagy Isten szavait átültetni a gyakorlatba, annál ékeesebben bizonyítod Isten iránti szeretetedet és a nagy vörös sárkány iránti utálatodat; minél inkább engedelmeskedsz Isten szavainak, annál jobban bizonyítod, hogy az igazság után vágyakozol. Azoknak, akik nem vágyakoznak Isten szavai után, nincs életük. Ilyen emberek azok, akik Isten szavain kívül vannak, akik a valláshoz tartoznak. Azoknak az embereknek, akik igazán hisznek Istenben, mélyebb ismeretük van Isten szavairól azáltal, hogy eszik és isszák az Ő szavait. Ha nem vágyakozol Isten szavai után, nem eheted és ihatod igazán az Ő szavait, és ha nem ismered Isten szavait, akkor nincs eszközöd arra, hogy bizonyóságot tegyél Istenről vagy kielégítsd Őt.

Istenben hívóként hogyan ismerhetjük meg Istent? Istent az Ő mai szavai és munkálkodása alapján ismerhetjük meg, elhajlástól és téveszméktől mentesen; mindenekelőtt pedig Isten munkáját kell megismernünk. Ez Isten megismerésének az alapja. Mindazon különböző téveszmék, amelyekből hiányzik Isten szavainak tiszta megértése, csupán vallásos elképzelések; elhajló és hibás értelmezések. A vallásos személyek legerősebb képessége az, hogy Isten múltban megértett szavait Isten mai szavaival mérik össze. Ha pedig – miközben a mai Istent szolgálod – ragaszkodsz a Szentlélek megvilágítása által a múltban felfedett dolgokhoz, a szolgálatod zavart okoz majd, és a gyakorlatod idejétmúlt lesz, nem több vallásos ceremóniánál. Ha azt hiszed, hogy azoknak, akik Istent szolgálják, kifelé – egyéb jó tulajdonságaik mellett – alázatosnak és türelmesnek kell lenniük, és ezt a fajta ismeretet ma gyakorlatba ülteted, akkor a tudásod egy vallásos elképzelés; az efféle gyakorlat képmutató színjátékká vált. A „vallásos elképzelések” kifejezés olyan dolgokra utal, amelyek idejétmúltak és elavultak (ideértve Isten korábban kimondott szavainak értelmezését és a Szentlélek által közvetlenül felfedett világosságot is), és ha ma átültetjük ezeket a gyakorlatba, akkor megzavarják Isten munkálkodását, és nem szolgálják az ember javát. Ha az emberek nem képesek kivetni magukból a vallásos elképzelések körébe tartozó dolgokat, akkor ezek komoly akadályt jelentenek majd az Istennek végzett szolgálatukban. A vallásos elképzelésekkel rendelkező embereknek nincs módjuk arra, hogy lépést tartsanak a Szentlélek munkájával – így előbb egy lépéssel maradnak le, majd kettővel. Ez azért van, mert ezek a vallásos elképzelések rendkívül önelégültté és arrogánssá teszik az embert. Isten nem érez nosztalgiát azok iránt a dolgok iránt,

amelyeket a múltban mondott és tett: Ő eltörli azt, ami elavult. Te tényleg nem vagy képes elengedni az elképzeléseidet? Ha ragaszkodsz azokhoz a szavakhoz, amelyeket Isten a múltban szólt, ez vajon azt bizonyítja, hogy ismered Isten munkáját? Ha képtelen vagy elfogadni a Szentlélek világosságát ma, és helyette a múlt világosságához ragaszkodsz, mindez bizonyíthatja-e azt, hogy Isten nyomdokain jársz? Még mindig képtelen vagy elengedni a vallásos elképzeléseket? Ha ez a helyzet, akkor olyan emberré válsz, aki szemben áll Istennel.

Ha az emberek képesek elengedni a vallásos elképzeléseiket, nem az eszükkel mérícskélják Isten mai szavait és munkáját, hanem közvetlenül engedelmeskednek Neki. Jóllehet, Isten manapság nyilvánvalóan nem úgy munkálkodik, mint régen, te mégis képes vagy arra, hogy elengedd a múltbéli nézeteket, és közvetlenül engedelmeskedj Isten mostani munkájának. Ha képes vagy megérteni, hogy Isten ma végzett munkáját kell az első helyre tenned, függetlenül attól, hogy Isten régen hogyan munkálkodott, akkor olyan ember vagy, aki már elengedte az elképzeléseit, aki engedelmeskedik Istennek, és aki képes Isten munkájának és szavainak engedelmeskedni, és az Ő nyomdokain járni. Ezáltal olyasvalaki leszel, aki igazán engedelmeskedik Istennek. Nem elemezgeted vagy vizsgálgatod Isten munkáját; olyan, mintha Isten elfelejtette volna a korábbi munkálkodását, és te is elfelejtetted volna. A jelen a jelen, a múlt pedig a múlt, és mivel Isten félretette azt, amit a múltban cselekedett, neked sem kell azon rágódnod. Csak az ilyen emberre mondhatjuk, hogy teljességgel engedelmeskedik Istennek, és teljesen elengedte a vallásos elképzeléseit.

Mivel mindig vannak újabb fejlemények Isten munkálkodásában, van olyan munka, amely elavulttá és idejétmúlttá válik, amint az új munka megjelenik. E különböző munkák, a régiek és az újak, nem ellentmondanak egymásnak, hanem kiegészítik egymást: mindegyik lépés az előzőből következik. Az új munkálkodás miatt a régi dolgoknak természetesen el kell törölniük. Például az ember néhány régóta bevett gyakorlata és szokásos mondásai sok-sok évnyi tapasztalattal és tanítással párosulva mindenféle elképzelést alakított ki az ember fejében. Az, hogy Isten még csak ezután fogja felfedni igazi arcát és lényegi természetét az embernek, valamint az ősidőkből származó hagyományos elméletek elterjedése a sok-sok év során még inkább kedvezett annak, hogy az ember efféle elképzeléseket alkosson magában. Mondhatni, az emberiség Istenbe vetett hitének története során a különböző elképzelések befolyása az Istenről alkotott mindenféle képzeletbeli felfogások folyamatos kialakulásához és fejlődéséhez vezetett az emberekben, amely számos Istent szolgáló vallásos embert Isten ellenségévé változtatott. Így tehát minél erősebbek az emberek vallásos elképzelései, annál inkább szemben állnak Istennel, és annál inkább az ellenségei Istennek. Isten munkája mindig új és sohasem régi; soha nem alkot doktrínákat, hanem folyamatosan változik, és kisebb-nagyobb mértékben megújul. Az efféle munkálkodás Isten saját, eredendő természetének kifejeződése. Hasonlóképpen, ez Isten munkájának lényegi alapelve is, és az egyik eszköz, amely által Isten véghezviszi az Ő irányítását.

Ha Isten nem így munkálkodna, az ember nem változna, és nem lenne képes megismerni Istent, a Sátán pedig nem lenne legyőzve. Éppen ezért Isten munkájában folyamatosan előfordulnak rendszertelennek tűnő változások, amelyek valójában rendszerezések. Az ember azonban teljesen másképp hisz Istenben. Ragaszkodik a régi, ismerős tanításokhoz és rendszerekhez, amelyek minél régebbiek, annál kellemesebbek a számára. Hogyan is fogadhatná be az ember balga elméje, az elme, mely oly hajthatatlan, akár a kő, Isten megannyi kifürkészhetetlen, új munkáját és szavát? Az ember irtózik attól az Istentől, aki mindig új és sohasem régi; csak a régi Istent szereti, aki már csak egy helyhez kötött, ősz hajú aggastyán. Ezért aztán, mivel más tetszik az Istennek és más az embernek, az ember Isten ellenségévé vált. Ezek közül számos ellentmondás még ma is fennáll, miközben Isten már majdnem hatezer éve új munkát végez. Így hát ők menthetetlenek. Talán az ember makacssága miatt, vagy mert egyetlen ember sem sértheti meg Isten adminisztratív rendeleteit, de azok az egyházi személyek még mindig ragaszkodnak a régi, dohos könyvekhez és papirosokhoz, miközben Isten folytatja a még befejezetlen irányítási munkáját, mintha senki nem lenne az Ő oldalán. Bár ezek az ellentmondások egymás ellenségeivé teszik Istent és az embert, sőt feloldhatatlanok, Isten ügyet sem vet rájuk, mintha egyszerre léteznének is meg nem is. Az ember viszont még mindig ragaszkodik a saját hiedelmeihez és elképzeléseihez, és sosem engedi el őket. Egy dolog azonban nyilvánvaló: annak ellenére, hogy az ember nem tér el az álláspontjától, Isten lába mindig mozgásban van, és Ő a környezettől függően mindig változtatja az álláspontját. Végül az ember szenved majd harc nélküli vereséget. Isten ugyanakkor az összes legyőzött ellenfelének legnagyobb ellensége, és egyben az emberiség bajnoka is, legyőzöttek és veretlenek egyaránt. Ki versenyezhetne Istennel, és győzedelmeskedhetne Felette? Azért tűnik úgy, mintha az ember elképzelései Istentől származnának, mert számos elképzelés Isten munkájának nyomán született. Isten azonban nem emiatt bocsát meg az embernek, és nem is magasztalja fel az embert azért, mert az Ő munkálkodása nyomán sorozatban gyártja az „Istennek szóló” termékeket, amelyek Isten munkáján kívül esnek. Ezzel szemben rettenetesen undorodik az ember elképzeléseitől és régi, ájtatos hiedelmeitől, és eszében sincs elismerni azt az időpontot, amikor ezek az elképzelések először felbukkantak. Egyáltalán nem fogadja el, hogy ezeket az elképzeléseket az Ő munkája idézte volna elő, mivel az emberi elképzeléseket az emberek terjesztik; és az emberek gondolataiból és elméjéből pattannak ki – nem Istentől, hanem a Sátántól származnak. Isten szándéka mindig is az volt, hogy a munkája új és élő legyen, nem pedig régi és halott, és az, hogy mihez kell az embernek Isten szerint tartania magát, koronként és időszakonként változik, nem örökkévaló és megváltoztathatatlan. Ez azért van, mert Ő olyan Isten, aki az embert élővé és újjá teszi, nem pedig ördög, aki miatt az ember meghal és megöregszik. Még mindig nem értitek? Azért vannak elképzeléseid Istentről és azért nem tudod őket elengedni, mert szűk látókörű vagy. Nem azért, mert túl kevés lenne Isten munkájának az értelme, sem azért, mert az Ő munkája ne lenne

tekintettel az ember érzéseire, és nem is azért, mert Isten mindig elhanyagolná a kötelességeit. Azért nem tudod elengedni az elképzeléseidet, mert nem vagy elég engedelmes, és kicsit sem hasonlítasz egy teremtet lényre; nem azért, mert Isten nehezíti meg a dolgodat. Te vagy mindennek az oka, és ennek semmi köze Istenhez: minden szenvedést és balszerencsét az ember alkotott. Isten gondolatai mindig jók: Ő nem azt szeretné elérni, hogy elképzeléseket gyárts, hanem azt kívánja, hogy az idő múlásával megváltozz és megújulj. Te mégsem tudod, mi a jó neked, és folyton vagy vizsgálódsz, vagy elemezgeted a dolgokat. Nem Isten nehezíti meg a dolgodat, hanem az, hogy nincs benned Istent félő szív, és túl nagy az engedetlenséged. Egy aprócska teremtmény, aki veszi magának a bátorságot, és elvesz egy jelentéktelen részt abból, amit korábban Isten neki adott, majd megfordul, és Istenre támad vele – hát nem ez az ember engedetlensége? Nyugodtan kijelenthetjük, hogy az emberek teljesen alkalmatlanok arra, hogy Isten előtt kifejtsék a véleményüket, és még ennél is kevésbé alkalmasak arra, hogy kedvük szerint parádézzanak értéktelen, bűzös, rothadó virágnyelvükön – dohos elképzeléseikről már nem is beszélve. Hát nem még inkább értéktelenek azok?

Aki igazán szolgálja Istent, olyan ember, aki Isten szíve szerint való, aki alkalmas arra, hogy Isten használja, és aki képes elengedni a vallásos elképzeléseit. Ha azt szeretnéd, hogy hatásos legyen, amikor Isten szavait eszed és iszod, akkor el kell engedned a vallásos elképzeléseidet. Ha Istent akarod szolgálni, akkor még inkább szükséges először elengedni a vallásos elképzeléseket és mindenben engedelmeskedni Isten szavainak. Ezzel kell rendelkeznie annak, aki Istent szolgálja. Ha hiányzik belőled ez a tudás, akkor amint elkezded a szolgálatodat, fennakadást és zavart fogsz támasztani, és ha ragaszkodsz az elképzeléseidhez, Isten elkerülhetetlenül leterít majd, és többé nem kelsz fel. Vegyük például a jelent: Isten sok mai kijelentése és munkája nem összeegyeztethető a Bibliával és Isten korábban elvégzett munkájával, és ha nem vágysz engedelmeskedni, bármikor elbukhatsz. Ha Isten akaratának megfelelően kívánsz szolgálni, akkor először is el kell engedned a vallásos elképzeléseket, és helyesbítened kell a saját nézeteidet. Sok minden, ami el fog hangzani, nem lesz összeegyeztethető azzal, ami a múltban elhangzott, és ha most nincs meg benned az akarat, hogy engedelmeskedj, képtelen leszel bejárni az előtted álló utat. Ha Isten egyik munkamódszere már gyökeret vert benned, és soha nem engedted el, akkor ez a módszer a te vallásos elképzeléseddé fog válni. Ha az vert benned gyökeret, ami maga Isten, akkor szert tétél az igazságra, és ha Isten szavai és igazsága az életeddé tudnak válni, akkor többé nem lesznek elképzeléseid Istenről. Azoknak, akiknek igaz ismeretük van Istenről, nem lesznek elképzeléseik, és nem doktrínákhoz fognak ragaszkodni.

Tedd fel magadnak ezeket a kérdéseket, hogy megőrizd az éberséged:

1. A benned lévő ismeret zavarja-e az Istennek végzett szolgálatodat?
2. Hány vallásos gyakorlat van a hétköznapi életedben? Ha csak színleled a jámborságot, azt jelenti-e ez, hogy az életed növekedett és érettebbé vált?

3. Amikor Isten szavait eszed és iszod, képes vagy-e elengedni a vallásos elképzeléseidet?
4. Amikor imádkozol, képes vagy-e lemondani a vallásos ceremóniáról?
5. Alkalmas vagy-e arra, hogy használjon Isten?
6. Az Istenről való ismeretenednek mekkora része tartalmaz vallásos elképzeléseket?

Az Isten iránti valódi szeretet spontán

Minden ember finomításon ment keresztül Isten igéi miatt. Ha Isten nem testesült volna meg, az e finomítás általi szenvedés áldása biztosan nem lenne az emberiségé. Másképpen fogalmazva, mindazok, akik képesek elfogadni Isten igéinek próbatételeit, áldottak. Az emberek eredendő képességeik, viselkedésük és az Istenhez való hozzáállásuk alapján nem méltóak arra, hogy megkapják ezt a fajta finomítást. Azért élvezik ezt az áldást, mert Isten felemelte őket. Az emberek azt szokták mondani, hogy nem méltóak arra, hogy lássák Isten arcát vagy hallják az igéit. Ma az emberek kizárólag Isten felmagasztalása és irgalma miatt részesültek az Ő igéinek finomításában. Ez minden egyes ember áldása, aki az utolsó napokban születik – ti személyesen megtapasztaltátok ezt? Azt, hogy az embereknek milyen szempontból kell szenvedést és visszaesést megtapasztalniuk, Isten előre elrendelte – ez nem az emberek saját követelményein alapul. Ez az egyértelmű igazság. Minden hívőnek rendelkeznie kell azzal a képességgel, hogy elfogadja Isten igéinek próbatételeit, és az Ő igéiben szenvedjen. Világos ez számotokra? Tehát az átélt szenvedésért cserébe megkaptad a mai áldásokat; ha nem szenvedsz Istenért, nem nyerheted el az Ő dicséretét. Lehet, hogy a múltban panaszkodtál, de nem számít, mennyit panaszkodtál, Isten nem emlékszik erre veled kapcsolatban. Eljött a mai nap, és nincs szükség a tegnapi ügyek vizsgálatára.

Néhányan azt mondják, hogy próbálják szeretni Istent, de nem tudják. Aztán, amikor meghallják, hogy Isten indulni készül, hirtelen megtalálják istenszerető szívüket. Bizonyos emberek általában nem ültetik az igazságot a gyakorlatba, és amikor meghallják, hogy Isten haragosan távozni készül, Elébe járulnak és imádkoznak: „Ó, Isten! Kérlek, ne menj el. Adj nekem egy esélyt! Isten! A múltban nem tettem eleget Neked; adós maradtam Neked, és ellenálltam Neked. Ma hajlandó vagyok teljesen felajánlani a testemet és a szívemet, hogy végre eleget tehessek Neked és szeresselek Téged. Nem lesz még egyszer ilyen lehetőségem.” Mondtál már ilyen imát? Amikor valaki így imádkozik, az azért van, mert Isten szavai felkeltették a lelkiismeretét. Az emberek mind érzéketlenek és nehéz felfogásúak. Ki vannak téve a fenyegetésnek és a finomításnak, mégsem tudják, hogy Isten mit akar elérni ezzel. Ha Isten nem így működne, az emberek még mindig zavarodottak lennének; egyetlen ember sem képes lelki érzéseket ébreszteni az emberek szívében. Csak Isten igéi, amelyek megítélik és

felfedik az embereket, képesek ilyen gyümölcsöket teremteni. Tehát minden dolog Isten igéi miatt valósul meg és teljeseedik be, és csakis az Ő igéi miatt ébredt fel az emberiség szeretete Isten iránt. Az ember lelkiismeretén alapuló Isten iránti szeretet önmagában nem fogja elérni a kívánt eredményt. Vajon a múltban nem a lelkiismeretükre alapozták-e az emberek az Isten iránti szeretetüket? Volt akár egyetlen olyan ember is, aki saját elhatározásából szerette Istent? Az emberek csak Isten igéinek bátorítása nyomán szerették Istent. Vannak, akik azt mondják: „Annyi éven át követtem Istent, és annyi kegyelmét, annyi áldását élveztem. Az Ő igéi által finomításban és ítéletben részesültem. Így sok mindent megértettem, és láttam Isten szeretetét. Meg kell köszönnöm Neki, vissza kell fizetnem a kegyelmét. Istennek a halállal fogok eleget tenni, és lelkiismeretemre fogom alapozni az Iránta való szeretetemet.” Az emberek nem lesznek képesek érezni Isten szeretetreméltóságát, ha csak a lelkiismeretük érzéseire hallgatnak. Ha kizárólag a lelkiismeretükre támaszkodnak, az Isten iránti szeretetük erőtlenné lesz. Ha csak Isten kegyelmének és szeretetének meghálálásáról beszélsz, nem lesz lendület az Iránta való szeretetben; a lelkiismereted érzéseire alapozott szeretet Iránta egy passzív megközelítés. Miért mondom, hogy ez egy passzív megközelítés? Ez egy gyakorlati kérdés. Milyen szeretet a ti Isten iránti szeretetetek? Nem csak becsapjátok Istent, és színleltek Neki? A legtöbb ember úgy gondolja, hogy mivel nincs jutalom az Isten iránti szeretetért, és az embert mégis megfenyítik, ha nem szereti Őt, ezért az is megteszi, ha nem vétkezik. Tehát Istent szeretni és a lelkiismeret érzései alapján viszonzni az Ő szeretetét egy passzív megközelítés, nem pedig az ember szívéből spontán módon fakadó Isten iránti szeretet. Az Isten iránti szeretetnek az ember szíve mélyéről származó, őszinte érzésnek kell lennie. Egyesek azt mondják: „Én magam hajlandó vagyok Istent keresni és követni Őt. Még ha Isten el is akarna hagyni engem, akkor is követni fogom. Akár akar engem, akár nem, én akkor is szeretni fogom, és a végén meg kell Őt nyernem. Felajánlom a szívemet Istennek, és nem számít, mit tesz, egész életemben követni fogom Őt. Nem számít, mi történik, szeretnem kell Istent, és el kell nyernem Őt; nem nyugszom, amíg el nem nyerem Őt.” Benned van ilyen elszántság?

Az Istenben való hit útja egy és ugyanaz, mint az Iránta való szeretet útja. Ha hiszel Benne, szeretned kell Őt; az Ő szeretése azonban nem csak arra vonatkozik, hogy viszonzod a szeretetét, vagy hogy a lelkiismereted érzései alapján szereted Őt – ez egy tiszta szeretet Isten iránt. Néha az emberek képtelenek Isten szeretetét pusztán a lelkiismeretük alapján érezni. Miért mondtam mindig azt, hogy: „Isten Lelke mozgassa meg lelkünket”? Miért nem az emberek lelkiismeretének megmozdításáról beszéltem, hogy szeressék Istent? Azért, mert az emberek lelkiismerete nem képes érezni Isten szeretetreméltóságát. Ha nem győztek meg ezek a szavak, próbáld meg a lelkiismeretedet használni, hogy érezd az Ő szeretetét. Lehet, hogy pillanatnyilag van némi késztetésed, de ez hamarosan el fog tűnni. Ha csak a lelkiismeretteddel érzed Isten szeretetét, akkor imádkozás közben ösztönözve leszel, de hamarosan a hév

elhalványul és eltűnik. Miért van ez így? Ha csak a lelkiismeretedet használod, képtelen leszel felébreszteni az Isten iránti szeretetedet; amikor valóban érzed Isten szeretetreméltóságát a szívedben, a lelkedet Ő fogja mozgatni, és csak ekkor lesz képes a lelkiismereted az eredeti szerepét betölteni. Ez azt jelenti, hogy amikor Isten megmozgatja az ember lelkét, és amikor az embernek ismeretei vannak és bátorítást nyer a szívében, vagyis amikor tapasztalatot szerzett, csak akkor lesz képes hatékonyan szeretni Istent a lelkiismeretével. Istent a lelkiismeretteddel szeretni nem rossz – ez az Isten iránti szeretet legalacsonyabb foka. Úgy szeretni, hogy „épphogy csak megfeleljünk Isten kegyelmének”, egyszerűen nem készíti az embert arra, hogy proaktívan belépjen. Amikor az emberek valamennyit elnyernek a Szentlélek munkájából, tehát amikor gyakorlati tapasztalataikban látják és érzik Isten szeretetét, amikor van némi ismeretük Istentről, és valóban látják, hogy Isten mennyire méltó az emberiség szeretetére, és hogy Ő milyen kedves, csak akkor képesek őszintén szeretni Istent.

Amikor az emberek szívével kapcsolatba lépnek Istennel, amikor a szívük képes teljesen Hozzá fordulni, ez az első lépés az ember Isten iránti szeretetében. Ha szeretni akarod Istent, akkor először is képesnek kell lenned arra, hogy a szívedet Őhöz fordítsd. Mit jelent a szíved odafordítása Isten felé? Ez az, amikor minden, amire a szívedben törekszel, az Isten szeretete és elnyerése érdekében történik. Ez azt mutatja, hogy teljesen Isten felé fordítottad a szívedet. Istenen és az Ő ígéein kívül szinte semmi más nincs a szívedben (család, vagyon, férj, feleség, gyerekek stb.). Még ha van is, ezek a dolgok nem foglalhatják el a szívedet, és nem gondolsz a jövőbeli kilátásaidra, hanem csak Isten szeretetére törekszel. Ekkor már teljesen Isten felé fordítottad a szívedet. Tegyük fel, hogy a szívedben még mindig terveket szősz magadnak, és mindig a személyes hasznot hajszolod, állandóan arra gondolva: „Mikor tudok egy kis kérést intézni Istenhez? Mikor fog meggazdagodni a családom? Hogyan szerezhetek szép ruhákat?...” Ha ilyen állapotban élsz, az azt mutatja, hogy a szíved még nem fordult teljesen Isten felé. Ha csak Isten ígéei vannak a szívedben, és képes vagy imádkozni Istenhez, és mindig közel kerülsz Hozzá – mintha Ő nagyon közel lenne hozzád, mintha Isten benned lenne, és te Őbenne –, ha ilyen állapotban vagy, az azt jelenti, hogy a szíved Isten jelenlétében van. Ha minden nap imádkozol Istenhez és eszel és iszol az Ő szavaiból, mindig az egyház munkájára gondolsz, és ha tekintettel vagy Isten akaratára, arra használod a szívedet, hogy Őt őszintén szeresd és eleget tegyél a szívének, akkor a szíved Istenhez fog tartozni. Ha a szívedet számos más dolog foglalja el, akkor azt még mindig a Sátán foglalja el, és nem fordult igazán Isten felé. Ha valakinek a szíve valóban Isten felé fordult, akkor őszinte, spontán szeretettel lesz Iránta, és képes lesz Isten munkáját figyelembe venni. Habár náluk is előfordulhatnak még az ostobaság és az ésszerűtlenség pillanatai, de törődést mutatnak Isten házában érdekei, az Ő munkája és saját beállítottságuk megváltozása iránt, és a helyén van a szívük. Vannak, akik egyfolytában azt állítják, hogy minden, amit tesznek, az egyházért van, holott valójában saját maguk javára dolgoznak. Az ilyen embereknek rossz a

szándékuk. Ők elvetemültek és csalárdok, és az általuk tett legtöbb dolog a saját személyes hasznukat szolgálja. Az ilyen emberek nem törekszenek Isten szeretetére; a szívük még mindig a Sátáné, és nem tudnak Isten felé fordulni. Így Istennek nincs módja arra, hogy megszerezze ezt a fajta embert.

Ha igazán szeretni akarsz Istent, és szeretnéd, hogy Ő elnyerjen, az első lépés az, hogy teljesen Isten felé fordítsd a szívedet. Minden egyes dologban, amit teszel, vizsgálj meg magad, és kérdezd meg: „Vajon ezt az Istent szerető szívre alapozva teszem? Van-e bármilyen személyes indíttatás emögött? Mi a tényleges célom ezzel a cselekedettel?” Ha át akarsz adni a szívedet Istennek, akkor először a saját szívedet kell legyőznöd, le kell mondanod minden saját szándékodról, és el kell érned azt az állapotot, hogy teljesen Istenért létezz. Ez az út vezet ahhoz, hogy gyakoroljuk a szívünk Istennek való átadását. Mire utal a saját szív legyőzése? Ez a test extravagáns vágyainak elengedését jelenti, azt, hogy valaki nem vágyik a kényelemre vagy a státuszból származó előnyökre. Vagyis, hogy az illető mindent azért tesz, hogy Istennek megfeleljen, és a szívét teljes mértékben Neki, nem pedig önmagának szánja. Ez elegendő.

Az Isten iránti valódi szeretet a szív mélyéről fakad; ez a szeretet csak az ember Istenről való ismerete alapján létezik. Amikor valakinek a szíve teljesen Isten felé fordul, akkor van szeretete Isten iránt, de ez a szeretet nem feltétlenül tiszta és nem feltétlenül teljes. Ez azért van így, mert még mindig van némi távolság aközött, hogy az ember szíve teljesen Isten felé forduljon, és aközött, hogy az illető valóban megérti Istent és valóban imádja Őt. Az ember úgy éri el az Isten iránti igaz szeretetet, és úgy ismeri meg Isten természetét, ha szíve Isten felé fordul. Amikor az ember átadja igaz szívét Istennek, akkor kezd belépni az élet megtapasztalásába. Ily módon a beállítottsága elkezd megváltozni, az Isten iránti szeretete fokozatosan növekszik, és az Istenről való ismerete is fokozatosan növekszik. Tehát az ember szívének Isten felé fordítása csak előfeltétele annak, hogy az élettapasztalat helyes útjára lépjen. Amikor az emberek a szívüket Isten elé helyezik, a szívükben csak a vágyakozás van Iránta, de nem az Iránta való szeretet, mert nem értik Őt. Még ha ilyen körülmények között van is némi szeretetük Iránta, az nem spontán és nem valódi. Ennek az az oka, hogy minden, ami az ember testéből fakad, az érzelmek terméke, és nem valódi megértésből származik. Ez csak egy pillanatnyi impulzus, és nem eredményezhet tartós imádatot. Ha az emberek nem értik Istent, akkor csak a saját preferenciáik és egyéni elképzeléseik alapján tudják szeretni Őt; ezt a fajta szeretetet nem lehet spontán szeretetnek, sem pedig valódi szeretetnek nevezni. Lehet, hogy az ember szíve valóban Isten felé fordul, és képes arra, hogy mindenben Isten érdekeire gondoljon, de ha nincs megértése Istenről, akkor nem lesz képes a valóban spontán szeretetre. Mindössze arra lesz képes, hogy teljesítsen néhány funkciót az egyház számára, vagy teljesítse a kötelessége egy részét, de mindezt alap nélkül teszi majd. Az ilyen ember beállítottságát nehéz megváltoztatni; az ilyen emberek vagy nem törekszenek az igazságra, vagy nem értik meg azt. Még ha valaki teljesen Isten felé fordítja is a szívét, ez nem jelenti azt, hogy az Isten-szerető

szíve teljesen tiszta, mert akiknek a szívében van Isten, azoknak a szívében nem feltétlenül van szeretet Isten iránt. Ez vonatkozik arra a különbségtételre, hogy valaki törekszik-e Isten megértésére, vagy sem. Ha valakinek van megértése Róla, az azt mutatja, hogy a szíve teljesen Isten felé fordult, azt mutatja, hogy az Isten iránti valódi szeretet a szívében spontán. Csak az ilyen embereknek van Isten a szívükben. A szívünk Isten felé fordítása előfeltétele annak, hogy valaki a helyes útra térjen, hogy megértse Istent, és hogy elérje az Isten iránti szeretetet. Ez nem az Isten iránti szeretetre vonatkozó kötelesség teljesítésének a jele, és nem is az Iránta való valódi szereteté. Az egyetlen módja annak, hogy valaki elérje Isten iránti valódi szeretetet az, ha a szívét feléje fordítja, ami egyben az első dolog, amit az embernek az Ő teremtményei egyikeként tennie kellene. Akik szeretik Istent, azok mind olyan emberek, akik az életre törekszenek, vagyis olyanok, akik az igazságra törekszenek, és valóban Istent akarják; mindannyian rendelkeznek a Szentlélek általi megvilágosodással, és Ő már megindította őket. Mindannyian képesek megkapni Isten vezetését.

Amikor valaki képes úgy érezni, hogy Istennek adósa, az azért van, mert a Lélek megindította; akik így éreznek, azoknak a szíve általában vágyakozó, és képesek lesznek arra, hogy az életbe való belépésre törekedjenek. De ha egy bizonyos lépésnél megállsz, akkor képtelen leszel mélyebbre menni; továbbra is fennáll a veszélye annak, hogy a Sátán hálójában ragadsz, és egy bizonyos ponton a Sátán foglyul ejt majd. Isten megvilágosítása lehetővé teszi az emberek számára, hogy megismerjék önmagukat, és ezt követően érezzék az Istennek való lekötöttségüket; hajlandóvá válnak a Vele való együttműködésre, és elvetik azokat a dolgokat, amelyek nem kedvére valók. Ez Isten munkájának alapelve. Ti mindannyian hajlandóak vagytok arra törekedni, hogy életetekben és Isten iránti szeretetekben felnőjete, tehát megszabadultál-e már a felszínes szokásaidtól? Ha csak a felszínes szokásoktól szabadulsz meg, és tartózkodsz a bomlasztó és hencegő viselkedéstől, akkor valóban a növekedésre törekszel az életedben? Ha minden felszínes viselkedéstől megszabadulsz, de nem lépsz be Isten igéibe, az azt mutatja, hogy nem haladsz aktívan előre. Mi a felszínes viselkedés kiváltó oka? A cselekedeteid a felnövekedést szolgálják az életedben? Arra törekszel-e, hogy Isten népéhez tartozónak tűnj? Amire összpontosítasz, az az, amit meg fogsz élni; ha a felszínes viselkedésre összpontosítasz, akkor a szíved gyakran kívül reked, és nem lesz módod arra, hogy a növekedésre törekedj az életedben. Isten a beállítottság megváltoztatását követeli, de te mindig a külső dolgokat hajszolod; az ilyen típusú ember képtelen megváltoztatni a beállítottságát! Az életben való érettség elérésének folyamatában mindenkinek egy utat kell követnie: el kell fogadniuk az Isten igéi általi ítéletet, fenytést és tökéletesítést. Ha nem rendelkezel Isten igéivel, hanem csak a saját magabiztosságodra és akaratodra hagyatkozol, akkor minden, amit teszel, csak a buzgóságon alapul. Vagyis, ha növekedést akarsz az életedben, akkor többet kell enned, innod és értened Isten igéiből. Mindazok, akik az Ő igéi által tökéletesednek, képesek megélni azokat; azok, akik nem mennek át az Ő igéinek finomításán, akik nem

mennek át az Ő igéinek ítéletén, nem lehetnek az Általa való használatra alkalmasak. Tehát, milyen mértékben élitek meg az Ő igéit? Csak akkor lesz helyes és Isten akaratának megfelelő a gyakorlatod, ha eszed-iszod Isten igéit, és képes vagy összehasonlítani azokat saját élethelyzeteddel, és megtalálod a gyakorlat útját az általam felvetett témák fényében. Csak annak van akarata Istent szeretni, akinek ilyen gyakorlata van.

Az imádság gyakorlatáról

Mindennapi életetekben nem tartjátok fontosnak az imádságot. Az ember elhanyagolja az imádság kérdését. Korábban az imádságok felületesek voltak, ahogy az ember csak rutinszerűen színlelt Isten előtt. Soha egyetlen ember sem ajánlotta fel a szívét teljesen Isten előtt, és nem vett rész valódi imádságban Istennel. Az ember csak akkor imádkozott Istenhez, amikor baj támadt. Ennyi idő alatt, imádkoztál-e valaha is igazán Istenhez? Volt-e valaha olyan, amikor a fájdalom könnyeit hullattad Isten előtt? Volt-e olyan idő, amikor megismerted önmagadat Előtte? Volt valaha szívtől-szívhez szóló imádságod Istennel? Az imádság gyakorlat által jön: ha nem imádkozol otthon szokásszerűen, akkor nem fogsz tudni imádkozni a gyülekezetben, és ha általában nem imádkozol a kisebb összejöveteleken, akkor képtelen leszel a nagyokon imádkozni. Ha nem húzódsz közel Istenhez rendszeresen, és nem töprengsz Isten szavain, akkor nem tudsz majd mit mondani, amikor eljön az imádkozás ideje, és még ha imádkozol is, csak a szíved fogod jártatni; az nem igazi imádság lesz.

Mi az igazi imádság? Elmondani Istennek, ami a szívedben van, közösségben lenni Istennel, ahogy felfogod az Ő akaratát, kommunikálni Istennel az Ő szavain keresztül, különösen közel érezni magad Istenhez, érzékelni, hogy Ő ott van előtted, és hinni, hogy van mondandód a Számára. Úgy érzed, hogy a szíved világossággal teljes, és érzed, hogy milyen szeretetreméltó Isten. Különösen ihletettnek érzed magad, testvéreidet pedig elégedettséggel tölti el, ahogy hallgatnak téged. Úgy érzik, hogy az ő szívükben lévő szavakat szólod, azokat a szavakat, amelyeket ők szeretnének kimondani, mintha a te szavaid az ő saját szavaikat helyettesítenék. Ezt jelenti a valódi imádság. Miután valódi imádságban volt részed, a szíved békességben lesz és megelégedettség tölti el. Fel tud támadni az Isten szeretéséhez szükséges erő, és úgy fogod érezni, hogy semmi sem értékesebb vagy fontosabb az életben az Isten iránti szeretetnél. Mindez bizonyítja, hogy az imádságaid hatásosak voltak. Imádkoztál már valaha ily módon?

És mi a helyzet az ima tartalmával? Az imádságod lépésről lépésre kell haladjon, összhangban a szíved valós állapotával és a Szentlélek munkájával; közösségbe kerülsz Istennel az Ő akarata szerint, és aszerint, amit az embertől megkíván. Amikor elkezded az imádság gyakorlatát, először is add át a szívedet Istennek. Ne kísérelj meg felfogni Isten akaratát – csak próbáld meg elmondani Istennek a szívedben lévő szavakat. Amikor Isten elé járulsz, így beszélj: „Ő Isten, csak most fogom fel, hogy

engedetlen voltam Neked. Valóban romlott és megvetendő vagyok. Mostanáig csak vesztegettem az életemet. Mától kezdve Érted fogok élni. Jelentőségteljes életet fogok élni, és eleget fogok tenni a Te akaratodnak. Munkálkodjon mindig bennem a Te Lelked, folyamatosan világítson és világosítson meg engem. Hadd tegyek erős és harsogó bizonyosságot Előtted. Hadd lássa a Sátán a Te dicsőségedet, a Te bizonyoságot, és diadalod bizonyítékát megnyilvánulni bennünk.” Amikor így imádkozol, a szíved teljesen szabaddá fog válni. Miután így imádkoztál, a szíved közelebb lesz Istenhez, és ha gyakran imádkozol így, a Szentlélek óhatatlanul munkálkodni fog benned. Ha mindig így kiáltasz Istenhez, és fogadalmat teszel Előtte, el fog jönni az a nap, amikor a fogadalmad elfogadható lesz Isten előtt, amikor a szívedet és teljes lényedet megnyeri Isten, és végül tökéletessé válsz Általa. Számotokra az imádság a lehető legfontosabb dolog. Amikor imádkozol és fogadod a Szentlélek munkáját, Isten megindítja a szívedet, és elő fog jönni az erő ahhoz, hogy szeresd Istent. Ha nem a szíveddel imádkozol, ha nem nyitod meg a szíved, hogy Istennel társalogj, akkor Istennek nem lesz lehetősége munkálkodni benned. Ha azután, hogy imádkoztál és kimondtad a szívedben lévő szavakat, Isten Lelke nem kezdte meg a munkáját, te pedig nem nyertél ihletet, az azt mutatja, hogy szívedben nincs őszinteség, szavaid hamisak, és még mindig tisztátalanok. Ha imádkozás után megelégedettséget érzel, akkor imádat Isten elfogadhatónak találta, és Isten Lelke munkálkodik benned. Mivel Isten előtt szolgálsz, nem lehetsz imádság nélkül. Ha valóban jelentőségteljes és értékes dologként tekintesz az Istennel való közösségre, akkor vajon elhagyhatod-e az imádságot? Senki sem létezhet Istennel való közösség nélkül. Imádság nélkül a testben élsz, a Sátán rabságában; valódi imádság nélkül a sötétség befolyása alatt élsz. Testvéreim, remélem, hogy minden egyes nap igazán tudtok imádkozni. Ez nem a szabályok követéséről szól, hanem egy bizonyos eredmény eléréséről. Hajlandó vagy lemondani egy kevés alvásról és élvezetről annak érdekében, hogy korán kelj a reggeli imákért, és élvezd Isten szavait? Ha tiszta szívvel imádkozol és így eszed és iszod Isten szavait, akkor elfogadhatóbb leszel az Ő számára. Ha minden reggel ezt teszed, ha mindennap gyakorlod, hogy átadd a szíved Istennek, hogy beszéljess és kapcsolatba lépj Vele, akkor az Istenről való ismereted bizonyosan növekedni fog, és képes leszel jobban megérteni Isten akaratát. Azt mondod: „Ó Isten! Hajlandó vagyok teljesíteni a kötelességemet. Csak annyit tehetek, hogy teljes lényemet Neked szentelem, hogy Te dicsőséget nyerhess belőlünk, hogy élvezhesd az e csoportunk által tett bizonyágtételt. Könyörgöm Neked, hogy munkálkodj bennünk, hogy képessé váljak igazán szeretni Téged és megfelelni Neked és Téged követni, mint célomat.” Amint felveszed ezt a terhet, Isten bizonyosan tökéletessé fog tenni téged. Nem szabad csak a saját hasznodért imádkoznod, hanem azért is kell imádkoznod, hogy kövesd Isten akaratát és szeresd Őt. Ez az imádság legigazabb fajtája. Olyasvalaki vagy-e, aki Isten akaratának követése érdekében imádkozik?

A múltban nem tudtátok, hogyan imádkozzatok, és elhanyagoltátok az imádság kérdését. Most meg kell tennetek a tőletek telhető legjobbat, hogy képezzétek magatokat

az imádkozásra. Ha képtelen vagy a benned lévő erőt előhívni, hogy szeresd Istent, akkor hogyan imádkozol? Azt mondd: „Ó Isten, a szívem nem képes igazán szeretni Téged. Szeretni akarlak, de nincs hozzá erőm. Mit kell tennem? Nyisd meg a lelki szemeimet és a Te Lelked indítsa meg a szívemet. Tedd meg, hogy amikor Eléd járulok, levessek mindent, ami negatív, ne korlátozzon többé semmilyen személy, ügy, vagy dolog, és a szívemet teljesen feltárjam Előtted, és add, hogy felajánlhassam a teljes lényemet Előtted. Bárhogy is tégy próbára, készen állok. Most pedig, nem gondolok a jövőbeni kilátásaimra, és nem vagyok a halál igája alatt. Egy Téged szerető szívvel arra vágyom, hogy az élet útját keressem. Minden ügy, minden dolog, minden a Te kezében van; a sorsom a Te kezében van, és a kezében tartod egész életemet. Most arra törekszem, hogy szeresselek, és függetlenül attól, hogy engeded-e, hogy szeresselek, függetlenül attól, hogyan zavar meg a Sátán, eltökélt vagyok Téged szeretni.” Amikor ezzel a kérdéssel találkozol, így imádkozz. Ha így imádkozol minden nap, az erő Isten szeretéséhez fokozatosan fel fog támadni.

Hogyan léphetünk be az igazi imádságba?

Amikor imádkozol, Isten előtt csendes szívre van szükséged, és muszáj, hogy őszinte legyen a szíved. Igazán társalogsz és imádkozol Istennel – nem szabad megpróbálnod hangzatos szavakkal behízelegned Istennek. Az imádságnak arra kell összpontosulnia, amit Isten akar beteljesíteni pont most. Kérd Istent, hogy adjon neked nagyobb megvilágosodást és megvilágítást, vidd a jelenlegi állapotodat és gondjaidat az Ő jelenlétébe, amikor imádkozol, beleértve azt az fogadalmat is, amit Isten színe előtt tettél. Az imádság nem egy procedúra követéséről szól; arról szól, hogy őszinte szívvel keressük Istent. Kérd, hogy Isten óvja meg a szívedet, hogy a szíved gyakran lehessen csendes Előtte; hogy abban a környezetben, ahová Ő helyezett téged, megismerd önmagad, megvesd önmagad, és elhagyd önmagad, ezáltal lehetővé téve, hogy normális kapcsolatod legyen Istennel, és valóban olyan emberré válj, aki szereti Istent.

Mi az imádság jelentősége?

Az imádság az egyik módja annak, ahogyan az ember együttműködik Istennel, egy eszköz, amely révén az ember segítségül hívja Istent, és az a folyamat, amely által az embert megindítja Isten Lelke. Elmondhatjuk, hogy azok, akik nem imádkoznak, halott emberek, akikben nincs lélek, ami azt bizonyítja, hogy hiányzik belőlük az a képesség, hogy Isten megindítsa őket. Imádság nélkül nem lenne lehetséges normális szellemi életet élni, még kevésbé lépést tartani a Szentlélek munkájával. Imádság nélkül élni azt jelenti, hogy az ember kapcsolata megszakad Istennel, és lehetetlen volna elnyerni Isten dicséretét. Istenhívőként minél többet imádkozik valaki, vagyis minél inkább megindítja őt Isten, annál inkább telve lesz elszántsággal, és annál inkább képes lesz rá, hogy új megvilágosodást kapjon Istentől. Ennek eredményeként az ilyen ember nagyon gyorsan tökéletessé válhat a Szentlélek által.

Milyen hatást hivatott elérni az imádság?

Az emberek talán meg tudják valósítani az imádság gyakorlatát és megérthetik az imádság jelentőségét, de az, hogy az ima hatékony legyen, nem egyszerű kérdés. Az imádság nem abban áll, hogy megszokásból csinálunk valamit, procedúrát követünk, vagy ismételtetjük Isten szavait. Vagyis az imádkozás nem bizonyos szavak papagájként való ismételtetése, és nem is mások utánzása. Az imádságban el kell érni azt az állapotot, amikor az ember szíve átadható Istennek, feltárjuk a szívünket, hogy Isten megindíthassa. Ahhoz, hogy az imádság hatékony legyen, Isten szavainak olvasásán kell alapulnia. Egyedül az Isten szavaiból kiinduló imádkozás által nyerhetünk nagyobb megvilágosodást és megvilágítást. Az igaz imádság megnyilvánulásai ezek: olyan szívvel rendelkezni, amely sóvárog mindarra, amit Isten kér, sőt vágyik elvégezni, amit Ő követel; utálni azt, amit Isten utál, majd erre az alapra építve, némi megértést nyerni róla, és bizonyos mértékben ismerni és tisztán látni az Isten által kifejtett igazságokat. Ahol megvan az eltökéltség, hit, ismeret és az imádságot követő gyakorlat útja, csak azt lehet igazi imádságnak nevezni, és csak az ilyen ima lehet hatékony. Ugyanakkor az imádságnak Isten szavainak élvezetére kell épülnie, az Istennel az Ő szavaiban való közösség alapján kell megvalósulnia, a szívnek pedig képesnek kell lennie keresni Istent és elcsendesedni Előtte. Ez a fajta imádság már belépett az Istennel való igaz közösség szakaszába.

A legalapvetőbb ismeretek az imádságról:

1. Ne mondd ki vakon, ami csak eszedbe jut. Kell, hogy legyen egy teher a szíveden, vagyis kell, hogy legyen célod, amikor imádkozol.
2. Az imádságnak Isten szavait kell tartalmaznia; Isten szavaira kell alapulnia.
3. Imádkozás közben nem szabad elavult ügyeket újra előszedni. Imádságaidnak Isten jelenlegi szavaihoz kell kapcsolódniuk, és amikor imádkozol, mondd el Istennek a legbensőbb gondolataidat.
4. A csoportos imának egy központi téma körül kell forognia, amely szükségszerűen a Szentlélek jelenlegi munkája.
5. Mindenkinek meg kell tanulni a közbenjáró imádságot. Ezzel is kifejezzük azt, hogy figyelembe vesszük Isten akaratát.

Az egyén imaélete az imádság jelentőségének megértésére és az imáról szerzett alapvető tudásra épül. A mindennapi életben rendszeresen imádkozz a saját hiányosságaidért, imádkozz, hogy az életfelfogásod változzon, és imádkozz Isten szavairól való ismereteid alapján. Mindenkinek létre kell hoznia a saját imaéletét, imádkoznia kell Isten szavainak megismeréséért, és azért kell imádkoznia, hogy Isten munkájának ismeretét keresse. A személyes körülményeidet tárd fel őszintén Isten előtt, és legyél valódi anélkül, hogy felhajtást csinálnál abból, hogyan imádkozol, a kulcskérdés pedig az, hogy igazi megértést nyerj, és Isten szavairól valódi tapasztalatot szerezz. Annak, aki a szellemi életbe való belépésre törekszik, sokféleképpen kell tudnia imádkozni. Csendes imádság, morfondírozás Isten szavain, Isten munkájának megismerése – ezek mind a normális lelki életbe való belépés elérése érdekében

végzett szellemi közösség céltudatos munkájának példái, amelyek folyamatosan fejlesztik az ember Isten előtti állapotát és még nagyobb előrehaladásra sarkallja az életben. Röviden, minden, amit teszel, legyen az Isten szavainak evése és ivása, vagy csendes imádkozás, vagy hangos kinyilvánítás, azért van, hogy képessé tegyen világosan megérteni Isten szavait, az Ő munkáját, és azt, amit Ő meg kíván valósítani benned. Ami még fontosabb, minden, amit teszel, azt a célt szolgálja, hogy elérd az Isten által megkövetelt normákat, az életedet pedig új magasságokba emelje. A legkevesebb, amit Isten megkövetel az embertől az, hogy képes legyen megnyitni szívét Neki. Ha az ember Istennek adja az igaz szívét, és azt szólja, ami valóban a szívében van, akkor Isten hajlandó munkálkodni benne. Isten nem az ember elferdült szívére vágyik, hanem egy tiszta és őszinte szívre. Ha az ember nem a szívéből szól Istenhez, akkor Isten nem fogja megindítani a szívét, és nem fog munkálkodni benne. Ezért hát az imádság lényege az, hogy szívből szólj Istennek, beszélj Neki a hiányosságaidról vagy a lázadó beállítottságodról, teljesen feltárva önmagadat Előtte; Istent csak akkor fogják érdekelni az imáid, máskülönben el fogja rejteni az arcát előled. Az imádság minimális kritériuma, hogy képes legyél csendben tartani szívedet Isten előtt, és annak nem szabad eltávolodnia Istentől. Lehetséges, hogy ebben a szakaszban nem nyersz újabb vagy magasabb betekintést, de ekkor az imádság segítségével fenn kell tartanod ezt az állapotot – nem fejlődhetsz vissza. Legalább ennyit el kell érned. Ha még ezt sem tudod megvalósítani, az azt bizonyítja, hogy a szellemi életed nem a helyes úton van. Emiatt képtelen leszel ragaszkodni ahhoz a látáshoz, amit először kaptál, el fogod veszteni az Istenbe vetett hitet, eltökéltséged pedig ennek eredményeként szertefoszlik. Az egyik jele annak, hogy beléptél-e a szellemi életbe, vagy sem, az, hogy az imádságaid a helyes úton vannak-e. Minden embernek be kell lépnie ebbe a valóságba; mindannyiuknak dolgozniuk kell azon, hogy tudatosan képezzék magukat az imádságban, nem passzívan várakozva, hanem tudatosan törekedve arra, hogy megindítsa őket a Szentlélek. Csak akkor lesznek olyan emberek, akik igazán keresik Istent.

Amikor imádkozni kezdesz, ne becsüld túl magad, azt remélvén, hogy mindent egy csapásra elérhetsz. Nem lehetnek extravagáns követeléseid, nem várhatod, hogy amint kinyitod a szádat, a Szentlélek meg fog indítani, vagy megvilágosodást és megvilágítást fogsz kapni, vagy hogy Isten rád árasztja a kegyelmet. Ez nem fog megtörténni; Isten nem visz véghez természetfeletti dolgokat. Isten az Ő saját idejében teljesíti az emberek imádságait, és néha megpróbálja a hitedet, hogy lássa, hűséges vagy-e Őelőtte. Amikor imádkozol, muszáj, hogy legyen hited, kitartásod és elszántságod. A legtöbb ember már a gyakorlás elején elcsügged, mert nem indítja meg őket a Szentlélek. Ez így nem lesz elég! Állhatatosnak kell lenned; arra kell összpontosítanod, hogy érezd a Szentlélek mozgását és arra, hogy keress és kutass. Van olyan, hogy a gyakorlásod útja nem helyénvaló, a személyes indítékaid és elképzeléseid pedig néha nem állnak meg szilárdan Isten előtt, így Isten Lelke nem tud megindítani. Máskor Isten azt nézi, hogy hűséges vagy-e. Röviden, a kiképzés során nagyobb árat kell megfizetned. Ha észreveszed,

hogy kezdesz irányt téveszteni a gyakorlásod útján, megváltoztathatod az imádkozásod módját. Mindaddig, amíg őszinte szívvel keresel és vágysz arra, hogy elfogadj, a Szentlélek bizonyosan be fog vinni téged ebbe a valóságba. Néha őszinte szívvel imádkozol, de nem érzed úgy, hogy különösebben megindított a Szentlélek. Ilyenkor a hitre kell támaszkodnod, bízva abban, hogy Isten figyel az imáidra; kitartónak kell lenned az imádságaidban.

Légy becsületes ember; imádkozz Istenhez, hogy szabadítson meg a szívedben lévő megtévesztéstől. Mindenkor tisztítsd meg magad az imádságon keresztül, indítsd meg Isten Lelke az imádkozás által, és a beállítottságod fokozatosan megváltozik. Az igazi szellemi élet egy imádkozó élet – olyan élet, amit a Szentlélek mozgat. A Szentlélek általi megindítás folyamata ember beállítottsága megváltozásának folyamata. Az olyan élet, amit nem a Szentlélek mozgat, nem szellemi élet, hanem csak egy vallási rituáléból álló élet. Csak azok léptek be a szellemi életbe, akiket gyakran megindít a Szentlélek, és akiket megvilágosít és megvilágít a Szentlélek. Az ember beállítottsága folyamatosan változik, ahogy imádkozik. Minél inkább megindítja őt Isten Lelke, annál proaktívabb és engedelmessebbé válik. Így a szíve is fokozatosan meg fog tisztulni, a beállítottsága pedig fokozatosan megváltozik. Ilyen a valódi imádság hatása.

Ismerd meg Isten legújabb munkáját, és kövesd az Ő nyomdokait

Most arra kell törekednetek, hogy Isten népévé váljatok, és el kell kezdenetek teljességgel a helyes útra lépni. Isten népének lenni azt jelenti, hogy beléptek a Királyság Korába. Ma hivatalosan is elkezdtek belépni a királyságra való felkészülésbe, és a jövőbeni életetek nem lesz többé olyan laza és hanyag, mint korábban; ilyen életmóddal lehetetlen elérni az Isten által megkövetelt normákat. Ha nem érzed a sürgetést, akkor ez azt mutatja, hogy nem vágysz arra, hogy fejlődj, hogy a törekvésed kusza és zavaros, és képtelen vagy Isten akaratának teljesítésére. A királyságra való felkészülésbe való belépés azt jelenti, hogy elkezded Isten népének életét élni. Hajlandó vagy elfogadni egy ilyen felkészítést? Hajlandó vagy érezni a sürgető érzést? Hajlandó vagy Isten fegyelmezése alatt élni? Hajlandó vagy Isten fenyítése alatt élni? Amikor Isten szavai rád zúdulnak és próbára tesznek, hogyan fogsz cselekedni? És mit fogsz tenni, amikor mindenféle tényekkel szembesülsz? A múltban nem az életre összpontosítottál; ma arra kell összpontosítanod, hogy belépj az életvalóságba, és változásokra kell törekedned az élettermészetedben. Ez az, amit a királyság népének el kell érnie. Mindazoknak, akik Isten népéhez tartoznak, birtokolniuk kell az életet, el kell fogadniuk a királyságra való képzést, és változtatásokra kell törekedniük az élettermészetükben. Ezt várja el Isten a királyság népétől.

Isten követelményei a királyság népével szemben a következők:

1. El kell fogadniuk Isten megbízásait. Ez azt jelenti, hogy el kell fogadniuk minden szót, amely Isten utolsó napokban végzett munkájában elhangzik.
2. Be kell lépniük a királyságra való képzésbe.
3. Törekedniük kell arra, hogy Isten megérintse a szívüket. Ha a szíved teljesen Isten felé fordult, és normális szellemi életet élsz, akkor a szabadság birodalmában fogsz élni, ami azt jelenti, hogy Isten szeretetének gondviselése és védelme alatt fogsz élni. Csak akkor fogsz Istenhez tartozni, ha Isten gondviselése és védelme alatt élsz.
4. Isten által megnyertnek kell lenniük.
5. Isten dicsőségének földi megnyilvánulásává kell válniuk.

Ez az öt pont az Én megbízásom számotokra. Szavaim Isten népéhez szólnak, és ha nem vagy hajlandó elfogadni ezeket a megbízásokat, nem foglak kényszeríteni erre – de ha valóban elfogadod őket, akkor képes leszel Isten akaratát teljesíteni. Ma elkezditek elfogadni Isten megbízásait, és törekedtek arra, hogy a királyság népévé váljatok, és elérjétek azokat a normákat, amelyek ahhoz szükségesek, hogy a királyság népe lehessetek. Ez a belépés első lépcsője. Ha teljes mértékben Isten akaratát akarod teljesíteni, akkor el kell fogadnod ezt az öt megbízást, és ha képes leszel megvalósítani őket, akkor Isten szíve szerinti ember leszel, és Isten biztosan jó hasznodat veszi majd. Ami ma döntő fontosságú, az a királyságra való felkészülésbe való belépés. A királyságra való felkészülésbe való belépés magában foglalja a szellemi életet. Korábban nem volt szó a szellemi életről, de ma, amikor elkezdtek belépni a királyságra való felkészülésbe, hivatalosan is beléptek a szellemi életbe.

Milyen élet a szellemi élet? A szellemi élet olyan élet, amelyben a szíved teljesen Isten felé fordult, és képes Isten szeretetére figyelni. Olyan élet, amelyben Isten szavai szerint élsz, és semmi más nem foglalja el a szívedet, és képes vagy megragadni Isten mai akaratát, és a Szentlélek mai világossága vezet, hogy teljesítsd kötelességedet. Az ilyen élet ember és Isten között a szellemi élet. Ha nem tudod követni a mai nap világosságát, akkor szakadék keletkezett az Istennel való kapcsolatodban – az is lehet, hogy megszakadt a kapcsolat –, és nincs normális szellemi életed. Az Istennel való normális kapcsolat Isten mai szavainak elfogadására épül. Normális szellemi életed van? Normális kapcsolatod van Istennel? Olyasvalaki vagy, aki követi a Szentlélek munkáját? Ha képes vagy követni a Szentlélek mai világosságát, és meg tudod ragadni Isten akaratát az Ő szavaiban, és bele tudsz helyezkedni ezekbe a szavakba, akkor olyasvalaki vagy, aki követi a Szentlélek áramlását. Ha nem követed a Szentlélek áramlását, akkor kétségtelenül olyasvalaki vagy, aki nem az igazságot követi. A Szentléleknek nincs lehetősége arra, hogy azokban munkálkodjon, akik nem akarnak fejlődni, és ennek következtében az ilyen emberek soha nem képesek összeszedni erejüket, és mindig passzívak. Követed-e ma a Szentlélek áramlását? Benne vagy-e a Szentlélek áramlásában? Kiemelkedtél-e már passzív állapotodból? Mindazok, akik hisznek Isten szavaiban, akik Isten munkáját veszik alapul, és a Szentlélek mai

világosságát követik – ők mind a Szentlélek áramlatában vannak. Ha hiszed, hogy Isten szavai egyértelműen igazak és helyesek, és ha hiszed Isten szavait, bármit is mond, akkor olyasvalaki vagy, aki törekszik az Isten munkájába való belépésre, és így teljesíted Isten akaratát.

Ahhoz, hogy beléphess a Szentlélek áramlatába, normális kapcsolatot kell kialakítanod Istennel, és először meg kell szabadulnod passzív állapotodtól. Egyesek mindig a tömeget követik, és a szívük túlságosan eltávolodik Istentől; az ilyen emberek nem vágnak a fejlődésre, és a normák, amelyeket követnek, túl alacsonyok. Csak az arra való törekvés Isten akarata, hogy szeresd Istent, és hogy Isten megnyerjen téged. Vannak emberek, akik csak a lelkiismeretüket használják arra, hogy viszonyozzák Isten szeretetét, de ez nem felelhet meg Isten akaratának; minél magasabb normákat követsz, ez annál inkább összhangban lesz Isten akaratával. Normális emberként, és mint aki az Isten iránti szeretetre törekszik, az igazi jövőtök a királyságba való belépés, hogy Isten népéhez tartozzatok, és egy olyan élet, amely a legnagyobb értékkel és jelentőséggel bír; senki sem áldottabb, mint ti. Miért mondom ezt? Mert azok, akik nem hisznek Istenben, a testnek és a Sátánnak élnek, de ti ma Istennek éltok, és azért éltok, hogy Isten akaratát teljesítsétek. Ezért mondom, hogy a ti életetek a legnagyobb jelentőséggel bír. Csak az embereknek ez a csoportja, akiket Isten kiválasztott, képes a legnagyobb jelentőségű életet élni, senki más a földön nem képes ilyen értékes és jelentőségteljes életet élni. Mivel Isten kiválasztott titeket, és Ő emel fel benneteket, és még inkább Isten irántatok való szeretete miatt, megragadtátok az igazi életet, és tudjátok, hogyan éljétek olyan életet, amely a legnagyobb értékű. Ez nem azért van, mert a törekvésetek jó, hanem Isten kegyelme miatt; Isten volt az, aki megnyitotta lelketek szemeit, és Isten Lelke volt az, aki megérintette a szíveteket, megadva nektek azt a jószerencsét, hogy Elé járuljatok. Ha Isten Lelke nem világosított volna meg benneteket, akkor képtelenek lennétek meglátni, hogy mi szeretetre méltó Istenben, és nem lenne lehetőségetek szeretni Istent. Az emberek szíve kizárólag azért fordult Isten felé, mert Isten Lelke megérintette a szívüket. Néha, amikor élvezed Isten szavait, ez megérinti a lelkedet, és úgy érzed, hogy nem tudod megállni, hogy ne szeresd Istent, hogy nagy erő van benned, és semmi sincs, amit ne tudnál félretenni. Ha így érzel, akkor Isten Lelke megérintett téged, és a szíved teljesen Isten felé fordult. Akkor imádkozni fogsz Istenhez, és ezt mondod: „Ó, Istenem! Valóban eleve elrendeltél és kiválasztottál minket. Dicsőséged büszkeséggel tölt el, és dicsőséges érzés számomra, hogy a Te népedhez tartozom. Bármit feláldozok és bármit megadok, hogy teljesítsem a Te akaratodat, és Neked szentelem hátralevő éveim és egész életem fáradozásait.” Amikor így imádkozol, akkor végtelen szeretet és igazi engedelmesség lesz a szívedben Isten iránt. Volt már ilyen élményed, mint ez? Ha az embereket gyakran megérinti Isten Lelke, akkor különösen készek Istennek szentelni magukat imáikban: „Ó, Istenem! Szeretném meglátni a Te dicsőséged napját, és Neked szeretnék élni – semmi sem érdemesebb és értelmesebb, mint Neked élni, és a legcsekélyebb vágyam sincs arra, hogy a Sátánnak és a testnek

éljek. Te emelsz fel engem azáltal, hogy képessé teszel arra, hogy ma Neked éljek.” Ha így imádkoztál, érezni fogod, hogy nem tehetsz mást, mint hogy átadod a szívedet Istennek, hogy meg kell nyerned Istent, és hogy utálnál úgy meghalni, hogy nem nyerted meg Istent, amíg élsz. Miután elmondtál egy ilyen imát, kimeríthetetlen erő lesz benned, és nem fogod tudni, hogy honnan jön; a szívedben határtalan erő lesz, érezni fogod, hogy Isten olyan szeretetre méltó, és hogy érdemes Őt szeretni. Ilyen lesz az, amikor Isten majd megérint téged. Mindazokat, akiknek ilyen élményük volt, megérintette Isten. Azoknak az életében, akiket Isten gyakran megérint, változások következnek be, képesek elhatározni magukat, és hajlandóak teljesen megnyerni Istent, istenszerető szívük viszonylag erős, és a szívük teljesen Istenhez fordult. Nincsenek tekintettel a családra, a világra, az összefonódásokra vagy a jövőjükre, és hajlandóak egy egész élet fáradozásait Istennek szentelni. Mindazok, akiket megérintett Isten Lelke, olyan emberek, akik az igazságra törekszenek, és akiknek reményük van arra, hogy Isten által tökéletessé váljanak.

Isten felé fordítottad-e a szívedet? Megérintette-e a szívedet Isten Lelke? Ha soha nem volt ilyen élményed, és ha soha nem imádkoztál így, akkor ez azt mutatja, hogy Istennek nincs helye a szívedben. Mindazok, akiket Isten Lelke vezet, és akiket megérintett Isten Lelke, rendelkeznek Isten munkájával, ami azt mutatja, hogy Isten szavai és Isten szeretete gyökeret vert bennük. Egyesek azt mondják: „Én nem vagyok olyan buzgó az imádságaimban, mint te, és nem is érint meg annyira Isten; néha – amikor elmélkedem és imádkozom – érzem, hogy Isten szeretetre méltó, és Isten megérinti a szívemet.” Semmi sem fontosabb az ember szívénél. Ha a szíved Isten felé fordult, akkor az egész lényed Isten felé fog fordulni, és akkor majd a szívedet megérinti Isten Lelke. A legtöbben közületek már átéltek ilyen élményt – csupán a tapasztalataitok mélysége nem ugyanaz. Néhányan azt mondják: „Nem sok szóval imádkozom, csak figyelem a többiek bensőséges társalgását, és az erő feltámad bennem.” Ez azt mutatja, hogy belül megérintett téged Isten. Azokat az embereket, akiket Isten belül megérintett, inspirálja, amikor mások társalgását hallják; ha valakinek a szíve teljesen közömbös marad, amikor inspiráló szavakat hall, akkor ez azt bizonyítja, hogy a Szentlélek munkája nincs benne. Nincs bennük vágyakozás, ami azt bizonyítja, hogy nincs bennük elszántság, így nélkülözik a Szentlélek munkáját. Ha valakit megérintett Isten, akkor reagálni fog, amikor Isten szavait hallja; ha nem érintette meg Isten, akkor nem foglalkoztatják Isten szavai, nincs kapcsolata velük, és képtelen a megvilágosodásra. Azok, akik hallották Isten szavait, de nem reagáltak rá, olyan emberek, akiket nem érintett meg Isten – olyan emberek, akik nélkülözik a Szentlélek munkáját. Mindazokat, akik képesek elfogadni az új világosságot, megérintette Isten, és a Szentlélek munkájának birtokában vannak.

Mérd meg magad:

1. Benne vagy-e a Szentlélek jelenlegi munkájában?
2. Odafordult a szíved Istenhez? Megérintett Isten?

3. Meggyökereztek-e bensődben Isten szavai?
4. Isten követelményeinek alapjára épül a gyakorlatod?
5. A Szentlélek jelenlegi világosságának vezetése alatt élsz?
6. Régi elképzelések uralják a szívedet, vagy Isten mai igéi irányítják?

E szavak hallatán mi a reakció bennetek? Miután ennyi éven át hittél, Isten szavai jelentik az életedet? Történt-e változás a korábbi, romlott beállítottságodban? Isten mai szavai szerint tudod-e, hogy mit jelent az, hogy van életed, és mit jelent élet nélkül lenni? Világos ez számotokra? Isten követésében az a legfontosabb, hogy minden Isten mai szavai szerint történjen: Akár az életbe való belépésre, akár Isten akaratának teljesítésére törekszel, mindennek Isten mai szavai köré kell összpontosulnia. Ha mindaz, amivel közösséget vállalsz, és amit követsz, nem Isten mai szavai köré összpontosul, akkor számodra idegenek Isten szavai, és teljesen nélkülözöd a Szentlélek munkáját. Isten olyan embereket akar, akik az Ő nyomdokait követik. Bármilyen csodálatos és tiszta is az, amit korábban megértettél, Istennek az nem kell, és ha képtelen vagy félretenni az ilyen dolgokat, akkor azok óriási akadályt fognak jelenteni a jövőbeni belépésedben. Áldottak mindazok, akik képesek követni a Szentlélek jelenlegi világosságát. Az elmúlt korok népei is követték Isten nyomdokait, de nem tudták követni egészen napjainkig; ez az utolsó idők népének áldása. Azok, akik követni tudják a Szentlélek jelenlegi munkáját, és akik képesek követni Isten nyomdokait olyannyira, hogy követik Istent, bárhová is vezeti őket – ők azok az emberek, akiket Isten megáldott. Azok, akik nem követik a Szentlélek jelenlegi munkáját, nem léptek be Isten szavainak munkájába, és nem számít, mennyit dolgoznak, vagy milyen nagy a szenvedésük, illetve mennyit futkosnak, mindez semmit nem jelent Istennek, és Ő nem fogja megdicsérni őket. Ma mindazok, akik Isten jelenlegi szavait követik, a Szentlélek áramlatában vannak; azok pedig, akik számára idegenek Isten mai szavai, a Szentlélek áramlatán kívül vannak, és az ilyen embereket Isten nem dicséri. Az a szolgálat, amely elválik a Szentlélek jelenlegi kijelentéseitől, az a test és az elképzelések szolgálata, és lehetetlen, hogy ez összhangban legyen Isten akaratával. Ha az emberek vallásos elképzelések között élnek, akkor képtelenek bármit is tenni, ami megfelel Isten akaratának, és jöllehet Istent szolgálják, saját fantazmagóriáik és elképzeléseik közepette szolgálnak, és teljesen képtelenek arra, hogy Isten akaratának megfelelően szolgáljanak. Azok, akik képtelenek követni a Szentlélek munkáját, nem értik Isten akaratát, akik pedig nem értik Isten akaratát, nem tudnak Istennek szolgálni. Isten olyan szolgálatot akar, amely az Ő saját szíve szerint való; nem akar olyan szolgálatot, amely az elképzelések és a test szerint való. Ha az emberek képtelenek követni a Szentlélek munkájának lépéseit, akkor elképzelések között élnek. Az ilyen emberek szolgálata félbeszakít és megzavar, és az ilyen szolgálat ellentétes Istennel. Tehát azok, akik nem képesek követni Isten nyomdokait, képtelenek Istent szolgálni; akik nem képesek követni Isten nyomdokait, azok minden bizonnyal szemben állnak Istennel, és képtelenek arra, hogy összeegyeztethetők legyenek vele. „A Szentlélek munkájának követése” azt jelenti,

hogy megérted Isten mai akaratát, képes vagy Isten jelenlegi követelményeinek megfelelően cselekedni, képes vagy engedelmeskedni a ma Istenének és követni Őt, valamint belépni, Isten legújabb kijelentéseivel összhangban. Csak aki így tesz, az követi a Szentlélek munkáját és van benne a Szentlélek áramlatában. Az ilyen emberek nemcsak képesek Isten dicséretét elnyerni és Istent látni, hanem Isten természetét is megismerhetik Isten legújabb munkájából, és az Ő legújabb munkájából megismerhetik az ember elképzeléseit és engedetlenségét, valamint az ember természetét és lényegét; továbbá képesek arra, hogy szolgálatuk során fokozatosan változásokat érjenek el a beállítottságukban. Csak az ilyen emberek azok, akik képesek megnyerni Istent, és akik valóban megtalálták az igaz utat. Azok, akiket a Szentlélek munkája kirekeszt, olyan emberek, akik képtelenek követni Isten legújabb munkáját, és akik láznak Isten legújabb munkája ellen. Az ilyen emberek azért szállnak nyíltan szembe Istennel, mert Isten új munkát végzett, és mert Isten képe nem azonos az ő elképzeléseikben lévővel – ennek következtében nyíltan szembeszállnak Istennel, és ítélik Isten felett, aminek eredményeként Isten megutálja és elutasítja őket. Isten legújabb munkájának ismeretét birtokolni nem könnyű dolog, de ha az embereknek szándékában áll engedelmeskedni Isten munkájának és keresni Isten munkáját, akkor esélyük lesz arra, hogy meglássák Istent, és esélyük lesz arra, hogy elnyerjék a Szentlélek legújabb útmutatását. Azok, akik szándékosan ellenállnak Isten munkájának, nem kaphatják meg a Szentlélek megvilágosítását vagy Isten vezetését. Így az, hogy az emberek megkaphatják-e Isten legújabb munkáját, vagy sem, Isten kegyelmétől, továbbá saját törekvéseiktől és szándékaiktól is függ.

Áldottak mindazok, akik képesek engedelmeskedni a Szentlélek jelenlegi kijelentéseinek. Nem számít, hogy milyenek voltak, vagy hogy a Szentlélek korábban hogyan munkálkodott bennük – azok, akik elnyerték Isten legújabb munkáját, a legáldottabbak, azok pedig, akik ma nem képesek követni a legújabb munkát, ki vannak rekesztve. Isten azokat akarja, akik képesek elfogadni az új világosságot, és azokat akarja, akik elfogadják és ismerik az Ő legújabb munkáját. Miért mondják, hogy érintetlen szűznek kell lenned? Egy tiszta szűz képes keresni a Szentlélek munkáját és megérteni az új dolgokat, sőt, képes félretenni a régi elképzeléseket és engedelmeskedni Isten mai munkájának. Az embereknek ezt a csoportját, akik elfogadják a ma legújabb munkáját, Isten már az idők előtt eleve elrendelte, és ők a legáldottabb emberek. Ti közvetlenül halljátok Isten hangját, és látjátok Isten megjelenését, és így az egész földön és égen és az idők során senki sem volt áldottabb, mint ti, az emberek ezen csoportja. Mindez Isten munkája, Isten eleve elrendelése és kiválasztása, valamint Isten kegyelme miatt van; ha Isten nem szólt volna és nem mondta volna ki szavait, vajon a ti körülményeitek olyanok lennének-e, mint amilyenek ma? Így hát Istené legyen minden dicsőség és hála, hiszen mindez azért van, mert Isten felemel benneteket. Mindezeket szem előtt tartva lehetsz-e még mindig passzív? Vajon az erőd még mindig képtelen lenne feltámadni?

Azt, hogy képesek vagytok elfogadni Isten szavainak ítéletét, fenyítését, sújtását és finomítását, sőt, képesek vagytok elfogadni Isten megbízásait, Isten már az idők kezdete előtt eleve elrendelte, és ezért nem szabad túlságosan elkeseredned, amikor fenyítésben részesülsz. Senki sem foszthat meg a bennetek elvégzett munkától és a rátok árasztott áldásoktól, és senki sem veheti el mindazt, ami nektek adatott. A vallás emberei nem hasonlíthatók össze veletek. Nem rendelkeztek nagy bibliai szaktudással, és nem vagytok felvértezve vallási elméletekkel, de mivel Isten munkálkodott bennetek, többet nyertetek, mint bárki más az idők során – és ez a legnagyobb áldásokat. Emiatt még inkább elkötelezettnek kell lennetek Isten iránt, és még hűségesebbnek kell lennetek Istenhez. Mivel Isten felemel téged, fokoznod kell az erőfeszítéseidet, és fel kell készítened az érettségedet arra, hogy elfogadd Isten megbízásait. Meg kell állnod szilárdan azon a helyen, amelyet Isten neked adott, törekedned kell arra, hogy Isten népéhez tartozz, el kell fogadnod a királyságra való felkészítést, Isten által megnyertnek kell lenned, és végül Isten melletti dicsőséges tanúságtétellé kell válnod. Vannak ilyen elhatározásaid? Ha ilyen elhatározásokkal rendelkezel, akkor végül biztos, hogy Isten megnyer téged, és Isten melletti dicsőséges tanúságtétellé válsz. Meg kell értened, hogy a legfőbb megbízatás az, hogy Isten megnyerjen, és dicsőséges tanúságtétel legyen Isten mellett. Ez Isten akarata.

A Szentlélek mai szavai a Szentlélek munkájának dinamikáját jelentik, és az ember Szentlélek általi folyamatos megvilágosítása ebben az időszakban a Szentlélek munkájának irányvonala. És mi a Szentlélek munkájának irányvonala ma? Az emberek bevezetése Isten mai munkájába és a normális szellemi életbe. A normális szellemi életbe való belépésnek több lépése van:

1. Először is bele kell adnod a szívedet Isten szavaiba. Nem szabad Isten múltbeli szavait követned, nem szabad azokat tanulmányoznod, sem a mai szavakkal összehasonlítanod. Ehelyett teljes szívedet bele kell adnod Isten jelenlegi szavaiba. Ha vannak emberek, akik még mindig Isten múltbeli szavait, lelki jellegű könyveket vagy régi prédikációkról szóló egyéb beszámolókat akarnak olvasni, és nem követik a Szentlélek mai szavait, akkor ők a legostobább emberek; Isten megveti az ilyen embereket. Ha ma hajlandó vagy elfogadni a Szentlélek világosságát, akkor add át teljesen a szívedet Isten mai szavainak. Ez az első dolog, amit el kell érned.
2. Az Isten által ma kimondott szavak alapján kell imádkoznod, be kell lépned Isten szavaiba, Istennel kell társalognod, és Isten előtt kell megtenned fogadalmadat, meghatározva, hogy milyen követelmények teljesítésére törekszel.
3. A Szentlélek mai munkájának alapjára támaszkodva kell törekedned az igazságba való belépésre. Ne ragaszkodj a múltból származó elavult kijelentésekhez és elméletekhez.
4. Arra kell törekedned, hogy a Szentlélek megérintsen téged, és belépj Isten szavaiba.
5. Arra kell törekedned, hogy rálépj arra az útra, amelyen ma a Szentlélek jár.

Hogyan törekszel arra, hogy a Szentlélek megérintsen? A döntő dolog az, hogy Isten jelenlegi szavai szerint élj, és Isten követelményei alapján imádkozz. Ha így imádkozol, a Szentlélek biztosan megérint téged. Ha nem az Isten által ma kimondott szavak alapjára támaszkodva keresel, akkor mindez gyümölcstelen lesz. Imádságodban ezt kell mondanod: „Ó, Istenem! Szemben állok Veled, és oly sok mindennel tartozom Neked; oly engedetlen vagyok, és soha nem tudok Neked megfelelni. Ó, Istenem, azt kívánom, hogy ments meg engem, szeretnék mindvégig Neked szolgálni, szeretnék meghalni Érted. Megítélsz és megfenyítesz engem, és én nem panaszkodom; Ellened vagyok, és megérdemlem a halált, hogy halálomban minden ember megláthassa a Te igazságos természetedet.” Ha szívből így imádkozol, akkor Isten meg fog hallgatni és vezetni fog; ha nem a Szentlélek mai szavai alapján imádkozol, akkor nincs lehetőség arra, hogy a Szentlélek megérintsen téged. Ha Isten akarata szerint imádkozol, és annak megfelelően, amit Isten ma tenni akar, akkor azt fogod mondani: „Ó, Istenem! Szeretném elfogadni megbízásaidat, és hűséges akarok lenni azokhoz. Hajlandó vagyok egész életemet a Te dicsőségédnek szentelni, hogy minden, amit teszek, elérje Isten népének mércéjét. Kérlek, érintsd meg a szívemet. Kívánom, hogy a Te Lelked mindig megvilágosítson engem, hogy minden, amit teszek, szégyent hozzon a Sátánra, hogy végül megnyerj engem.” Ha így imádkozol, úgy, hogy Isten akarata van a középpontban, akkor a Szentlélek óhatatlanul munkálkodni fog benned. Nem számít, hogy hány szóból áll az imádságod – a lényeg az, hogy megragadod-e Isten akaratát vagy sem. Talán mindannyian átértékeltem már a következő megtapasztalást: Néha, miközben egy gyülekezetben imádkozunk, a Szentlélek munkájának dinamikája eléri a csúcspontját, amittől mindenki erőre kap. Vannak, akik imádkozás közben keservesen sírnak és könnyeket hullatnak, mert bűnbánat tölti el őket Isten előtt, és vannak, akik elhatározásra jutnak, és fogadalmakat tesznek. Ilyen hatást kell elérnie a Szentlélek munkájának. Ma döntő fontosságú, hogy minden ember teljesen beleadja a szívét Isten szavaiba. Ne a korábban elhangzott szavakra összpontosíts; ha még mindig a korábban elhangzottakhoz ragaszkodsz, akkor a Szentlélek nem fog benned munkálkodni. Látod, hogy ez milyen fontos?

Ismeritek azt az utat, amelyen ma a Szentlélek jár? A fenti néhány pont az, amit a Szentléleknek ma és a jövőben el kell végeznie; ez a Szentlélek által járt út, és a bemenetel, amire az embernek törekednie kellene. Az életbe való belépésed során legalább a szívedet bele kell adnod Isten szavaiba, és képesnek kell lenned elfogadni Isten szavainak ítéletét és fenyítését; a szívednek vágyakoznia kell Isten után, törekedned kell az igazságban való elmélyülésre és az Isten által megkövetelt célokra. Ha rendelkezel ezzel az erővel, akkor az azt mutatja, hogy Isten megérintett, és a szíved elkezdett Isten felé fordulni.

Az életbe való belépés első lépése az, hogy teljesen beleadod a szívedet Isten szavaiba, a második lépés pedig, hogy elfogadod a Szentlélek érintését. Milyen hatást érhetsz el azzal, ha elfogadod, hogy a Szentlélek megérintsen? Azt, hogy képes légy

vágyani, keresni és felfedezni egy mélyebb igazságot, és képes légy pozitív módon együttműködni Istennel. Ma együttműködsz Istennel, ami azt jelenti, hogy törekvésednek, imáidnak és Isten szavaival való közösségednek célja van, és Isten követelményeinek megfelelően teljesíted kötelességedet – csak ez az Istennel való együttműködés. Ha csak arról beszélsz, hogy hagyod Istent cselekedni, de te magad nem teszel semmit, se nem imádkozol, se nem keresel, akkor nevezhető-e ez együttműködésnek? Ha nyoma sincs benned az együttműködésnek, és híján vagy a céltudatos belépésre való felkészülésnek, akkor nem működsz együtt. Néhányan azt mondják: „Minden Isten eleve elrendelésétől függ, mindent maga Isten tesz; ha Isten nem tenné meg, akkor hogyan tehetné meg az ember?” Isten munkája normális, a legkevésbé sem természetfeletti, és a Szentlélek csak a te aktív kereséseden keresztül munkálkodik, hiszen Isten nem kényszeríti az embert – meg kell adnod Istennek a lehetőséget, hogy munkálkodjon, és ha nem törekszel, vagy nem lépsz be, és ha a legcsekélyebb vágyakozás sincs a szívedben, akkor Istennek nincs lehetősége munkálkodni. Milyen úton lehet arra törekedni, hogy Isten megérintsen? Imádsággal és Istenhez való közeledéssel. Ami azonban a legfontosabb, ne feledd, hogy mindez az Isten által mondott szavak alapjára kell, hogy épüljön. Ha Isten gyakran megérint, akkor nem vagy a test rabszolgája: férj, feleség, gyerekek és pénz – ezek mind képtelenek téged béklyóba verni, és te csak az igazságot akarod követni, és Isten előtt akarsz élni. Ekkor olyan ember leszel, aki a szabadság birodalmában él.

Az emberek, akiknek a beállítottsága megváltozott, azok, akik beléptek Isten szavainak valóságába

A Szentlélek útjának első lépése az emberben mindenekelőtt az, hogy elterelje az ember szívét az emberektől, eseményektől és dolgoktól, és Isten szavaiba vonja, arra készítve az ember szívét, hogy elhiggye, hogy Isten szavai minden kétségen felül állnak, és teljesen igazak. Ha hiszel Istenben, hinned kell a szavaiban; ha sok évnyi istenhit után továbbra sem ismered a Szentlélek által járt utat, valóban hívő vagy? Egy normális emberi élet eléréséhez – egy normális emberi élet, amelynek normális kapcsolata van Istennel – elsőként hinned kell az Ő szavaiban. Ha nem vitted véghez a Szentlélek emberekben végzett munkájának első lépését, akkor nincs alapod. Ha még az alapelvek legcsekélyebbje is meghalad téged, hogyan fogsz járni az előtted álló úton? A helyes útra lépni, amely által Isten tökéletesíti az embert, azt jelenti, hogy a Szentlélek jelenlegi munkájának helyes útjára lépünk; azt jelenti, hogy a Szentlélek által járt útra lépünk. Jelenleg a Szentlélek által járt út Isten aktuális szavaival azonos. Ily módon, ha az emberek a Szentlélek útjára fognak lépni, engedelmeskedniük kell, és enniük és inniük a megtestesült Isten aktuális szavait. A munka, amelyet Ő végez, a szavak munkája; minden az Ő szavaiból kezdődik, és minden az Ő szavaira épül, az Ő aktuális szavaira.

Akár a megtestesült Istenről való bizonyosság, akár a megtestesült Isten ismerete, mindegyik nagyobb erőfeszítést igényel az Ő szavait illetően. Ha nem így történik, az emberek nem valósíthatnak meg semmit, és nem lesz majd semmijük. Csak Isten szavai evésének és ivásának alapjára építve, és ezáltal megismerve Őt és megelégtítve Őt építhetnek az emberek fokozatosan normális kapcsolatot Istennel. Az ember számára nincs jobb együttműködés Istennel, mint ha eszi és issza az Ő szavait, és a gyakorlatba ülteti őket. Az ilyen gyakorlat révén tudnak a legjobban szilárdan megállni Isten népének tanúságtételében. Amikor az emberek megértik, és engedelmeskedni tudnak Isten aktuális szavai lényegének, a Szentlélek által vezetettség útján élnek, és az ember Isten általi tökéletesítésének helyes útjára léptek. Korábban az emberek egyszerűen elnyerhették Isten munkáját Isten kegyelmének keresésével, vagy a békére és öröme törekvéssel, ám most más a helyzet. A megtestesült Isten szavai nélkül, az Ő szavainak valósága nélkül az emberek nem nyerhetik el Isten jóváhagyását, és Isten ki fogja űzni őket mind. Egy normális szellemi élet megvalósításához az embereknek előbb enniük és inniuk kell Isten szavait, és a gyakorlatba ültetniük őket, és ezután, erre az alapra építeniük egy normális kapcsolatot Istennel. Hogyan működsz együtt? Hogyan állsz szilárdan Isten népének tanúságtételében? Hogyan építesz normális kapcsolatot Istennel?

Hogyan láthatod, hogy normális kapcsolatod van-e Istennel a mindennapi életedben:

1. Hiszel Isten saját bizonyágtételében?
2. Szívből hiszed, hogy Isten szavai igazak és tévedhetetlenek?
3. Olyasvalaki vagy, aki a gyakorlatba ülteti az Ő szavait?
4. Hű vagy az Ő megbízatásához? Mit teszel azért, hogy hű légy az Ő megbízatásához?
5. Minden, amit teszel, annak kedvéért történik, hogy eleget tegyél Istennek és hű légy Hozzá?

A fent felsorolt tételek segítségével számba veheted, hogy a jelen szakaszban normális kapcsolatod van-e Istennel.

Ha képes vagy elfogadni Isten megbízatását, elfogadni az Ő ígéretét, és követni a Szentlélek útját, akkor Isten akaratát követed. Belül világos számodra a Szentlélek útja? Jelenleg a Szentlélek útjával összhangban cselekszel? A szíved közeledik Istenhez? Szeretnél lépést tartani a Szentlélek legújabb fényével? Szeretnéd, ha Isten megnyerne? Szeretnél Isten dicsőségének megnyilvánulásává válni a földön? Megvan benned az elszántság, hogy megvalósítsd, amit Isten kíván tőled? Ha, amikor Isten szavai szólnak, ott van benned az elhatározás, hogy együttműködj, és az elhatározás, hogy megfelelj Istennek – ha ez a te mentalitásod –, az azt jelenti, hogy Isten szavai gyümölcsöt teremtek a szívedben. Ha híján vagy az ilyen elhatározásnak, ha nincsenek céljaid, amelyeket követsz, az azt jelenti, hogy Isten nem indította meg a szívedet.

Amint az emberek hivatalosan is belépnek a királyság képzésébe, Isten velük szemben támasztott követeléseai magasabb szintre emelkednek. Milyen tekintetben láthatók ezek a magasabb követelmények? Korábban azt mondtuk, hogy az embereknek nincs élete. Ma keresik az életet, arra törekednek, hogy Isten népévé váljanak, hogy

Isten megnyerje őket, hogy Isten tökéletesítse őket. Nem egy magasabb szint ez? Valójában Isten emberekkel szemben támasztott követeléseai egyszerűbbek, mint korábban voltak. Az embereknek nem kell szolgálattevőknek lenniük vagy meghalniuk – mindössze Isten népévé kell válniuk. Nem egyszerűbb ez? Csupán csak annyit kell tenned, hogy felajánlod a szívedet Istennek, és aláveted magad az Ő vezetésének, és minden valóra válik. Miért érzed ezt annyira nehéznek? A ma emlegetett belépés az életbe világosabb, mint valaha. A múltban az emberek zavarodottak voltak, és nem tudták, mi az igazságvalóság. Valójában mindazok, akik reagálnak, amikor Isten szavait hallják, akiket a Szentlélek megvilágosított és megvilágított, és akik Isten előtt megkapják az Ő tökéletesítését és változás történik a beállítottságukban – minden ilyen embernek van élete. Isten élő lényeket akar, nem holt dolgokat; ha halott vagy, nincs életed, és Isten nem fog beszélni hozzád, még kevésbé emel fel téged az Ő népének tagjaként. Mivel Isten felemelt téged és ily nagy áldást kaptál Tőle, ez azt mutatja, hogy ti mind élő emberek vagytok, és az élő emberek Istentől származnak.

Az élettermészetünk megváltoztatására való törekvésben a gyakorlás útja egyszerű. Ha gyakorlati tapasztalatodban képes vagy követni a Szentlélek jelenlegi szavait és megtapasztalni Isten munkáját, akkor a beállítottságod képes a változásra. Ha követed, amit a Szentlélek mond és keresed, amit a Szentlélek mond – bármi is legyen az –, akkor olyasvalaki vagy, aki engedelmeskedik Neki, és a beállítottságod változni fog. Az emberek beállítottsága a Szentlélek jelenlegi szavaival változik; ha folyton a régi tapasztalataidba és a múlt szabályaiba kapaszkodsz, akkor a beállítottságod nem tud változni. Ha a Szentlélek mai szavai azt kérik, hogy mindenki lépjen a normális emberi mivolt életébe, de te továbbra is leragadsz a külső dolgoknál, és zavarodott vagy a valósággal kapcsolatban, sem nem veszed komolyan, akkor olyasvalaki vagy, akinek nem sikerült lépést tartania a Szentlélek munkájával, olyasvalaki, aki nem lépett a Szentlélek útmutatásának útjára. Az, hogy a beállítottságod tud-e változni vagy sem, attól függ, hogy lépést tudsz-e tartani a Szentlélek aktuális szavaival vagy sem, és hogy van-e igaz tudásod vagy nincs. Ez eltér attól, amit korábban megértettetek. A beállítottságotokat illető változás, amit korábban megértettetek, az volt, hogy te, aki gyorsan ítélsz, Isten fegyelmezése révén megszűntél meggondolatlanul beszélni; ám ez csupán egy aspektusa a változásnak. Jelenleg a legkritikusabb pont a Szentlélek útmutatásának követése: kövesd, bármit is mond Isten, és engedelmeskedj bárminek, amit Ő mond. Az emberek nem tudják megváltoztatni saját beállítottságukat; keresztül kell menniük az ítéleten és a fenyítésen, és a szenvedésen és Isten szavainak finomításán, vagy a foglalkozáson, a fegyelmezésen és a metszésen az Ő szavai által. Csak ezután érhetik el az Isten iránti engedelmességet és hűséget, és azt, hogy soha többé ne legyenek hanyagok Irányában. Az emberek beállítottságának változása Isten szavainak finomítása alatt történik. Csak az Ő szavainak leleplezése, ítélete, fegyelmezése és foglalkozása révén nem mernek többé elhamarkodottan cselekedni, hanem ehelyett állhatatosak és higgadtak lesznek. A legfontosabb pont, hogy képesek

alávetni magukat Isten aktuális szavainak és az Ő munkájának, akkor is, ha az nem áll összhangban az emberi elképzelésekkel; képesek félretenni ezeket az elképzeléseket, és készségesen alávetni magukat. A múltban a beállítottság változásairól szóló beszédek elsősorban arra utaltak, hogy képesek legyünk lemondani önmagunkról, hogy hagyjuk szenvedni a testet, fegyelmezzük a testünket és megszabaduljunk a testi vágyaktól – ami egyféle változás a beállítottságban. Ma mindenki tudja, hogy a beállítottságban valódi kifejeződése az Isten aktuális szavainak való engedelmesség, és az Ő új munkájának igazi ismerete. Ily módon az emberek saját elképzelései által színezett, korábbi megértése Istenről törölhető, és valódi tudást és engedelmességet érhetnek el Istenről, illetve Irányában – csak ez a beállítottság változásának valódi kifejeződése.

Az emberek törekvése az életbe való belépésre Isten szavain alapszik. Korábban azt mondtuk, hogy minden az Ő szavai miatt valósul meg, ám senki sem látta ezt aényt. Ha belépsz a jelenlegi lépés megtapasztalásába, minden világossá válik előtted, és egy jó alapot építesz majd a jövőbeli próbatételekhez. Bármit is mond Isten, csak arra összpontosíts, hogy belépj az Ő szavaiba. Amikor Isten azt mondja, el fogja kezdeni megfenyíteni az embereket, fogadd el az Ő fenyítését. Amikor Isten arra kéri az embereket, hogy meghaljanak, fogadd el azt a próbatételt. Ha mindig az Ő legújabb kijelentéseiben élsz, Isten szavai végül tökéletesíteni fognak. Minél inkább belépsz Isten szavaiba, annál gyorsabban történik a tökéletesítésed. Miért kérek titeket beszélgetésről beszélgetésre, hogy megismerjétek Isten szavait, és belépjétek azokba? Csak ha Isten szavaiban törekedtek és tapasztaltok, és beléptek az Ő szavainak valóságába, akkor van lehetősége a Szentléleknek munkálkodni benned. Ezért mindannyian résztvevői vagytok minden módszernek, amelyekkel Isten munkálkodik, és bármilyen szintű a szenvedésetek, végül mind „ajándékot” kaptok. A végső tökéletességek eléréséhez Isten összes szavába be kell lépnetek. A Szentlélek embereket illető tökéletesítése nem egyoldalú; szüksége van az emberek együttműködésére, szüksége van arra, hogy mindenki tudatosan együttműködjön Vele. Bármit mond Isten, csak a szavaiba való belépésre összpontosítsatok – ez jobban az életetek javára válik. Minden azért van, hogy változást érjétek el a beállítottságotokban. Amikor belépsz Isten szavaiba, Ő megindítja a szívedet, és képes leszel megismerni mindent, amit Isten munkájának ebben a lépésében el kíván érni, és meglesz benned az elhatározás, hogy elérd ezt. A fenyítés ideje során voltak azok, akik úgy hitték, ez egy munkamódszer, és nem hittek Isten szavaiban. Ennek eredményeképp nem mentek át finomításon, és anélkül léptek ki a fenyítés időszakából, hogy bármit nyertek vagy megértettek volna. Voltak néhányan, akik igazán beléptek ezekbe a szavakba, szemernyi kétség nélkül, akik azt mondták, hogy Isten szavai a csalhatatlan igazság, és hogy az embert meg kell fenyíteni. Egy ideig küzdöttek ebben, elengedvén jövőjüket és sorsukat, és amikor kikerültek, beállítottságuk keresztülment némi változáson, és mélyebb megértést nyertek Istenről. Azok, akik kikerültek a fenyítésből, mind érezték Isten szeretetreméltóságát, és rájöttek, hogy a munka ezen lépése Isten beléjük

alászálló nagy szeretetét testesíti meg, hogy ez Isten szeretetének hódítása és üdvözítése. Azt is mondták, hogy Isten gondolatai mindig jók, és hogy minden, amit Isten az emberben tesz, szeretetből, nem pedig gyűlöletből fakad. Azok, akik nem hittek Isten szavaiban, akik nem figyeltek az Ő szavaira, nem mentek keresztül finomításon a fenyítés ideje során, következésképpen a Szentlélek nem volt velük, és nem nyertek semmit. Ami azokat illeti, akik beléptek a fenyítés idejébe, bár átmentek finomításon, a Szentlélek rejtve munkálkodott bennük, és ennek következtében élettermészetük megváltozott. Némelyek látszatra nagyon pozitívnak tűntek, egész nap jókedvvel telve, de nem léptek be Isten szavai finomításának állapotába, és így egyáltalán nem változtak, ami annak a következménye volt, hogy nem hittek Isten szavaiban. Ha nem hiszel Isten szavaiban, akkor a Szentlélek nem fog munkálkodni benned. Isten mindenkinek megjelenik, aki hisz az Ő szavaiban, és azok, akik hisznek az Ő szavaiban és elfogadják azokat, elnyerhetik a szeretetét!

Ahhoz, hogy belépj Isten szavainak valóságába, meg kell találnod a gyakorlás útját, és tudnod kell, hogyan ültessd át Isten szavait a gyakorlatba. Csak így lesz változás az élettermészetedben, Isten csak ezen az úton keresztül tökéletesíthet téged, és csak azok az emberek lehetnek az Ő akaratával összhangban, akiket Isten ily módon tökéletesített. Ahhoz, hogy új fényt kapj, az Ő szavain belül kell élned. Ha a Szentlélek csupán egyetlen alkalommal indít meg, az nem elég – mélyebbre kell menned. Azokban, akiket csak egyszer indított meg, felébred a belső buzgalom, keresni akarnak, ám ez nem tarthat sokáig; a Szentléleknek állandóan mozgatnia kell őket. A múltban sokszor említettem abbéli reményemet, hogy Isten Lelke megindíthatja az emberek lelkét, hogy változásra törekedhessenek élettermészetükben, és miközben azt keresik, hogy Isten megindítsa őket, megérthetik saját hiányosságait, és az Ő szavainak megtapasztalása folyamatában levethetik a bennük lévő tisztátalanságokat (önelégültség, arrogancia, elképzelések, és a többi). Ne gondold, hogy az, hogy csupán proaktív vagy az új fény elfogadásában, elegendő lesz – minden negatívumot el kell vetned. Egyrészt pozitív aspektusból kell belépnetek, másrészt meg kell szabadulnotok mindentől, ami tisztátalan egy negatív aspektusból. Folyamatosan vizsgálnod kell magad, hogy lásd, milyen tisztátalanságok vannak még mindig benned. Az ember vallásos elképzelései, szándékai, reményei, önelégültsége és arroganciája mind tisztátalan dolog. Nézz magadba, és vess össze mindent Isten kinyilatkoztatásának összes szavával, hogy lásd, milyen vallásos elképzeléseid vannak. Csak akkor tudod elvetni őket, ha valóban felismered. Egyesek azt mondják: „Most elegendő egyszerűen követni a Szentlélek jelen munkájának fényét. Semmi mással nem szükséges bajlódni.” Ám aztán, amikor a vallásos elképzeléseid feltámadnak, hogyan szabadulsz majd meg tőlük? Úgy gondolsz, ma egyszerű dolog Isten szavait követni? Ha vallásos ember vagy, akkor vallásos elképzeléseidből és a szívedben lakozó hagyományos teológiai elméletekből zavarok támadhatnak, és amikor ezek a dolgok felmerülnek, az megzavar téged az új dolgok elfogadásában. Ezek mind valóságos problémák. Ha csupán a Szentlélek aktuális

szavait követed, nem teljesítheted Isten akaratát. Miközben a Szentlélek jelen fényét követed, fel kell ismerned, milyen elképzeléseket és szándékokat dédelgetsz, és miféle emberi önelégültséggel rendelkezel, illetve mely viselkedések engedetlenek Istennel szemben. És miután mindezeket felismerted, el kell vetned őket. Az, hogy el kell hagynod korábbi cselekedeteidet és viselkedéseidet, mind azért történik, hogy követhesd a Szentlélek által ma szolt szavakat. A beállítottság változása egyrészt Isten szavain keresztül valósul meg, másrészt együttműködést igényel az ember részéről. Van Isten munkája, és aztán van az emberi gyakorlás, és mindkettő nélkülözhetetlen.

A szolgálatod jövőbeli útján hogyan tudod teljesíteni Isten akaratát? Egy sarkalatos pont az életbe való belépésre törekvés, a beállítottságbeli változásra való törekvés és a valóságba történő mélyebb belépésre törekvés – ez az útja, hogy elérd, hogy Isten tökéletesítsen és megnyerjen. Mindannyian Isten megbízatásának címzettjei vagytok, de miféle megbízatásé? Ez a munka következő lépéséhez kapcsolódik; a munka következő lépése nagyobb munka lesz, amely az egész világegyetemben végbemegy, ezért ma változásra kell törekednetek az élettermészetetekben, hogy a jövőben igazán Isten bizonyítékai lehessetek, aki dicsőséget nyer az Ő munkáján keresztül, példává formálva titeket jövőbeli munkájához. A mai törekvés teljességgel a jövőbeli munka alapjának lefektetését szolgálja, hogy Isten használhasson titeket és ti tanúságot tehessetek Mellette. Ha ezt teszed törekvéseid céljává, elnyerheted majd a Szentlélek jelenlétét. Minél magasabbra teszed törekvéseid célját, annál inkább tökéletesíthetnek. Minél jobban törekszel az igazságra, annál többet munkálkodik a Szentlélek. Minél több energiát fektetsz törekvéseidbe, annál többet fogsz nyerni. A Szentlélek belső állapotuk szerint tökéletesíti az embereket. Néhányan azt mondják, hogy nem akarják, hogy Isten használja vagy tökéletesítse őket, hogy ők csak azt akarják, hogy a testük biztonságban maradjon, és ne szenvedjenek semmilyen szerencsétlenséget. Egyes emberek vonakodnak belépni a királyságba, ámde készségesen leereszkednek a feneketlen mélységbe. Isten ebben az esetben is teljesíti a kívánságodat. Bármire is törekszel, Isten valóra váltja. Nos, mire törekszel a jelenben? Arra, hogy tökéletesítsenek? Jelenlegi tetteid és viselkedéseid arra irányulnak, hogy Isten tökéletesítsen és megnyerjen? Mindennapi életedben folyamatosan így kell méregetned magad. Ha teljes szíveddel egyetlen célt követsz, Isten biztosan tökéletesíteni fog. Ilyen a Szentlélek útja. Az utat, amelyen a Szentlélek vezeti az embereket, a törekvésük által érik el. Minél inkább szomjazol arra, hogy Isten tökéletesítsen és megnyerjen, annál többet fog benned munkálkodik a Szentlélek. Minél kevésbé törekszel, és minél negatívabb és visszafelé fejlődő vagy, annál inkább megfosztod a Szentlelket a munkálkodás lehetőségeitől; az idő múlásával a Szentlélek elhagy téged. Szeretnéd, hogy Isten tökéletesítsen? Szeretnéd, hogy Isten megnyerjen? Szeretnéd, ha Isten használna? Törekednetek kellene, hogy mindent megtegyetek azért, hogy Isten tökéletesítsen, megnyerjen és használjon, hogy a világegyetem és minden dolog láthassa Isten tetteinek megnyilvánulását bennetek. Ti vagytok a mester minden között, és minden létező közepén, ti engeditek

majd, hogy Isten élvezze a tanúságtételt és a dicsőséget rajtatok keresztül – ez bizonyítja, hogy ti vagytok a legáldottabbak minden nemzedék közül!

A szíved Isten előtti lecsendesítéséről

Nincs kritikusabb lépés az Isten szavaiba való belépéshez, mint szíved lecsendesítése az Ő jelenlétében. Ez egy olyan lecke, amelybe minden embernek sürgősen be kell lépnie most. A szíved Isten előtti lecsendesítésébe való belépés útjai a következők:

1. Fordítsd el a szívedet a külsőleges dolgoktól. Légy békességben Isten előtt, és az Istenhez való imádkozásnak szenteld osztatlan figyelmedet.
2. Az Isten előtt békében lévő szíveddel edd, idd és élvezd Isten szavait.
3. Meditálj és elmélkedj Isten szeretetén, és tűnődj Isten munkáján a szívedben.

Először is, kezd az imádság szempontjából. Meghatározott időpontokban, osztatlan figyelemmel imádkozz. Nem számít, mennyire sürget az idő, milyen mozgalmas a munkád, vagy mi történik veled, mindennap a megszokott módon imádkozz, és edd és idd Isten szavait, mint rendesen. Mindaddig, amíg eszed és iszod Isten szavait, nem számít, hogy mi vesz körül, a lelkedben nagy gyönyörűséged lesz, és nem fognak zavarni a körülötted lévő emberek, események vagy dolgok. Ha szokásszerűen szemléled Istent a szívedben, akkor nem tud megzavarni az, ami kívül zajlik. Ezt jelenti az, hogy érettséggel rendelkezel. Kezdd az imával: csendesen imádkozni Isten előtt a leggyümölcsözőbb. Azután edd és idd Isten szavait, keresd az Isten szavaiban rejlő fényt a rajtuk való töprengés által, találj meg a gyakorlathoz vezető ösvényt, ismerd meg Isten szándékát szavainak kimondásában, és elhajlás nélkül értsd meg azokat. Általában véve normális kell legyen számodra az, hogy képes vagy a szívedben Istenhez közel húzódni, elmélkedni Isten szeretetén és eltűnődni Isten szavain anélkül, hogy megzavarnának a külső dolgok. Amikor a szíved elért egy bizonyos fokú békességet, képes leszel csendesen elmélázni és a bensődben elmélkedni Isten szeretetén és igazán közel húzódni Hozzá, függetlenül a környezetedtől, míg végül eljutsz oda, hogy dicséret buzog fel a szívedben, az pedig még az imádságnál is jobb. Akkor rendelkezel majd egy bizonyos érettséggel. Ha képes vagy elérni a fent leírt állapotokat, az bizonyítja majd, hogy a szíved valóban békében van Isten előtt. Ez az első alapfokú lecke. A Szentlélek csak azután tudja megérinteni, megvilágosítani és megvilágítani az embereket, és csak akkor tudnak valós közösségben lenni Istennel, és akkor tudják felfogni Isten akaratát, valamint a Szentlélek vezetését, miután képesek békességben lenni Isten előtt. Akkor megvalósul, hogy szellemi életükben beléptek a helyes útra. Amikor az Isten előtti életre irányuló kiképzésük elért egy bizonyos mélységet, és képesek elhagyni önmagukat, megvetni önmagukat, és Isten szavaiban élni, akkor szívük valóban békében van Isten előtt. Azt a hatást, hogy valaki képes megvetni saját magát, elátkozni magát, és elhagyni

önmagát, Isten munkája éri el, és az emberek nem tudják egyedül megtenni. Ezért a szív lecsendesítésének gyakorlata Isten előtt egy olyan lecke, amelybe azonnal be kell lépnie az embereknek. Néhányan nem csak általában képtelenek békében lenni Isten előtt, hanem még akkor sem tudják elcsendesíteni szívüket Isten előtt, amikor imádkoznak. Ez messze nem üti meg Isten mércéit! Ha a szíved nem tud békében lenni Isten előtt, vajon meg tud indítani a Szentlélek? Ha olyan ember vagy, aki nem tud békében lenni Isten előtt, akkor hajlamos vagy arra, hogy elterelje a figyelmedet, ha valaki arra jár, vagy ha mások beszélgetnek, a gondolataidat pedig elvonhatja, amikor mások csinálnak valamit, mely esetben nem Isten jelenlétében élsz. Ha a szíved igazán békében van Isten előtt, akkor nem fog zavarni semmi, ami a külső világban zajlik, nem foglalkoztat majd egyik ember, esemény vagy dolog sem. Ha van belépésed ebbe, akkor azok a negatív állapotok és minden negatív dolog – emberi elképzelések, életfilozófiák, emberek közti abnormális kapcsolatok, valamint ideák és gondolatok, és így tovább – természetes módon eltűnnek majd. Mivel mindig Isten szavain tűnődsz, a szíved pedig mindig Istenhez húzódik közel, és mindig Isten jelenlegi szavai foglalkoztatják, azok a negatív dolgok elmaradnak tőled anélkül, hogy észrevennéd. Amikor új és pozitív dolgok foglalkoztatnak, a negatív régi dolgok számára nem marad hely, ezért ne figyelj azokra a negatív dolgokra. Nem kell erőfeszítést tenned, hogy irányítsd őket. Arra kell összpontosítanod, hogy békében légy Isten előtt, edd, idd, és élvezd Isten szavait amennyire csak tudod, énekelj Istent dicsőítő himnuszokat amennyire csak tudsz, és adj Istennek esélyt, hogy munkálkodjon rajtad, mert Isten most személyesen akarja tökéletesíteni az embert, és meg akarja nyerni a szívedet; az Ő Lelke megindítja a szívedet, és ha – a Szentlélek vezetését követve – eljutsz oda, hogy Isten jelenlétében élj, akkor eleget fogsz tenni Istennek. Ha figyelsz arra, hogy Isten szavaiban élj, és jobban részt veszel az igazságról szóló közösségben, hogy elnyerd a Szentlélek megvilágosítását és megvilágítását, akkor azok a vallásos elképzelések, valamint az önelégültséged és az elbizakodottságod mind el fog tűnni, és tudni fogod, hogyan áldozd fel magad Istenért, hogyan szeresd Istent, és hogyan elégítsd meg Istent. És anélkül, hogy felismernéd, az Istenhez nem tartozó dolgok teljesen szertefoszlának majd a tudatodból.

Elmélkedni és imádkozni Isten szavai felett, miközben eszed és iszod az Ő mostani szavait, az első lépés ahhoz, hogy békességben légy Isten előtt. Ha tényleg békében tudsz lenni Isten előtt, akkor a Szentlélek megvilágosítása és megvilágítása veled lesz. Minden szellemi élet úgy érhető el, ha békességben vagyunk Isten jelenlétében. Imádkozás közben békében kell lenned Isten előtt, és csak akkor indíthat meg a Szentlélek. Ha békességben vagy Isten előtt, amikor eszed és iszod Isten szavait, akkor megvilágosodhatsz és világosságot nyerhetsz, és igaz megértést szerezhetsz Isten szavairól. Amikor – a meditálás, a közösség és szívedben Istenhez közeledés szokásos tevékenységeit végezve – megnyugszol Isten jelenlétében, képes leszel Isten valódi közelségét élvezni, valóban megérteni Isten szeretetét és az Ő munkáját, és igazi odafigyelést és törődést mutatni Isten szándékai iránt. Minél inkább képes vagy

szokásszerűen békében lenni Isten előtt, annál inkább megvilágítanak, és annál inkább képes leszel megérteni saját romlott beállítottságodat, azt, hogy mi hiányzik belőled, mibe kellene belépned, milyen feladatot kellene ellátnod, és miben állnak a hiányosságaid. Mindez úgy valósul meg, ha békességben vagy Isten jelenlétében. Ha az Isten előtti békességben igazán eléred a mélységet, képes leszel felfogni a lélek bizonyos misztériumait, felfogni, hogy Isten a jelenben mit kíván véghez vinni benned, megragadni egy mélyebb megértést Isten szavairól, felfogni Isten szavainak velejét, Isten szavainak lényegét, Isten szavainak lényét, és képes leszel tisztábban és pontosabban látni a gyakorlat útját. Ha nem sikerül elegendő mélységet elérned a lelkedben való megnyugvásodban, akkor a Szentlélek csak egy kicsit fog megindítani; úgy fogod érezni, hogy megerősödtél a bensődben, és érezni fogsz egy bizonyos mértékű örömet és békét, de semmi mélyebbet nem fogsz megragadni. Mondtam már ezelőtt: ha az emberek nem használják az utolsó csepp erejüket is, nehezen fogják meghallani az Én hangomat vagy látni az Én arcomat. Ez arra vonatkozik, hogy az Isten előtti békességünkben mélységet érzünk el, nem pedig felszínes erőfeszítéseket jelent. Az a személy, aki igazán békében tud lenni Isten jelenlétében, képes kiszabadítani magát minden világi kötelékből, és elérni, hogy Isten birtokába kerüljön. Mindazok, akik képtelenek békében lenni Isten jelenlétében, bizonyosan kicsapongók és gátlástalanok. Mindazok, akik békességben tudnak lenni Isten előtt, azok, akik jámborak Isten előtt, és Istenre sóvárognak. Csak azok értékelik az életet, értékelik a lélekben való közösséget, szomjaznak Isten szavaira, és törekszenek az igazságra, akik békében vannak Isten előtt. Az, aki nem értékeli az Isten előtti békesség állapotát, és nem gyakorolja, hogy békében legyen Isten előtt, hiú és felszínes, a világhoz kötődik és élet nélkül való; még ha azt is mondja, hogy hisz Istenben, csak a szája jár. Azok, akiket Isten végül tökéletessé és teljessé tesz, olyan emberek, akik békességben tudnak lenni az Ő jelenlétében. Azokat tehát, akik békességben vannak Isten előtt, nagy áldások ékesítik. Azok az emberek, akik alig szánnak időt Isten szavainak evésére és ivására a nap folyamán, akik buzgón elmerülnek a külső ügyekben és kevésre becsülik az életbe való belépést – ezek mind képmutatók, akiknek jövőbeni növekedésére nincs semmi kilátás. Isten népét azok alkotják, akik békességben tudnak lenni Isten előtt és akik őszintén közösségben tudnak lenni Istennel.

Ahhoz, hogy Isten elé járulva elfogadd az Ő szavait, mint a te életedet, először is békességben kell lenned Isten előtt. Isten csak akkor fog megvilágosítani és tudást adni neked, amikor békében vagy Isten előtt. Minél inkább békében vannak az emberek Isten előtt, annál inkább képesek befogadni az Isten általi megvilágosodást és megvilágítást. Mindez megkívánja, hogy az embereknek legyen kegyessége és hite; és csak így lehet őket tökéletesíteni. A szellemi életbe való belépés alapeckéje az, hogy békességben legyél Isten jelenlétében. Minden szellemi kiképzésed csakis akkor lesz hatékony, ha békében vagy Isten jelenlétében. Ha a szíved képtelen békében lenni Isten előtt, akkor nem tudod majd elfogadni a Szentlélek munkáját. Ha szíved békében van Isten előtt bármit is teszel, akkor olyasvalaki vagy, aki Isten jelenlétében él. Ha a szíved nyugodt

Isten előtt, és közel húzódik Istenhez, bármit is tegyél, ez az azt bizonyítja, hogy olyan ember vagy, aki békében van Isten előtt. Ha, miközben másokkal beszélsz, vagy gyalogolsz, képes vagy azt mondani: „A szívem közel húzódik Istenhez, és nem a külsőséges dolgokra koncentrálok, és békében tudok lenni Isten előtt”, akkor olyasvalaki vagy, aki békességben van Isten előtt. Ne foglalkozz semmi olyasmivel, ami a szívedet a külső ügyek felé húzza, sem olyan emberekkel, akik elválasztják a szívedet Istentől. Bármilyen legyen az, ami képes megzavarni a szívedet abban, hogy Istenhez közel legyen, tedd azt félre, vagy maradj távol tőle. Ez hasznosabb az életedre nézve. Pontosan most van az ideje a Szentlélek nagy munkájának, az idő, amikor Isten személyesen tökéletesíti az embereket. Ha ebben a pillanatban nem tudsz békében lenni Isten előtt, akkor nem olyan ember vagy, aki visszatér majd Isten trónja elé. Ha Istentől kívül más dolgokat hajszolsz, nem lesz lehetőséged arra, hogy Isten tökéletesítsen. Azok, akik ilyen kijelentéseket hallanak Istentől, mégsem tudnak békében lenni. Őelőtte ma, olyan emberek, akik nem szeretik az igazságot és nem szeretik Istent. Ha ebben a pillanatban nem ajánlod fel magadat, mire vársz akkor? Felajánlani magunkat azt jelenti, hogy elcsendesítjük szívünket Isten előtt. Az egy valódi felajánlás lenne. Bárki, aki most igazán felajánlja a szívét Istennek, biztos lehet abban, hogy Isten teljessé teszi őt. Semmi sem zavarhat meg téged, bármi is legyen az; akár az a célja, hogy megmetsszen téged vagy foglalkozzon veled, akár frusztrációval vagy kudarcokkal találkozol, a szívednek mindig békében kell lennie Isten előtt. Mindegy, hogyan bánnak veled az emberek, a szívednek békében kell lennie Isten előtt. Bármilyen körülményekkel is szembesülsz – akár viszontagság, szenvedés, üldöztetés vagy különböző megpróbáltatások szorongatnak – a szívednek mindig békében kell lennie Isten előtt; ilyenek a tökéletessé válás ösvényei. Isten jelenlegi szavai csak akkor válnak érthetővé számodra, amikor igazán békében vagy Isten előtt. Akkor pontosabban és elhajlás nélkül tudod gyakorolni a Szentlélek megvilágítását és megvilágosítását, tisztábban tudod felfogni Isten szándékait, amelyek világosabb iránymutatást adnak a szolgálatodnak, precízebben tudod megragadni, ahogy a Szentlélek mozgat és vezet téged, és biztos lehetsz afelől, hogy a Szentlélek útmutatása alatt élsz. Ilyen hatásai vannak annak, ha igazán békében vagyunk Isten előtt. Amikor az emberek nem értik tisztán Isten szavait, nincs útjuk a gyakorláshoz, nem sikerül felfogniuk Isten szándékait, vagy nélkülözik a gyakorlás alapelveit, ez azért van, mert szívük nincs békességben Isten előtt. A célja annak, hogy Isten előtt békében vagyunk az, hogy komolyak és gyakorlatiasak legyünk, hogy keressük az Isten szavaiban rejlő helyességet és átláthatóságot, végül pedig eljussunk az igazság megértéséhez és Isten megismeréséhez.

Ha a szíved nem gyakran nyugszik meg Isten előtt, akkor Istennek nem áll módjában tökéletesíteni téged. Elhatározás nélkül lenni egyenértékű azzal, hogy valakinek nincs szíve, a szívtelen ember pedig nem lehet békében Isten előtt; az ilyen személy nem tudja, mennyi munkát végez Isten, vagy mennyit beszél, és azt sem tudja, hogyan gyakoroljon. Nem ilyen a szív nélküli ember? Lehet békében Isten előtt egy olyan személy,

akinek nincs szíve? Istennek nem áll módjában tökéletesíteni azokat, akiknek nincs szíve – ők nem különböznek az igavonó állatoktól. Isten olyan tisztán és nyíltan szólt, a szíved mégis mozdulatlan marad, és te továbbra is képtelen vagy békében lenni Isten előtt. Nem egy ostoba barom vagy hát? Vannak, akik eltévelyednek, miközben gyakorolják, hogy békében legyenek Isten előtt. Amikor eljön a főzés ideje, nem főznek, amikor itt a házimunka ideje, nem végzik azt el, hanem folytatják az imádkozást és a meditálást. Békében lenni Isten előtt nem azt jelenti, hogy nem főzünk vagy nem végzünk házimunkát, vagy nem élünk az életünket; inkább azt jelenti, hogy képesek vagyunk lecsendesíteni szívünket Isten előtt minden normális állapotban, és van hely Isten számára a szívünkben. Amikor imádkozol, rendesen le kell térdelned Isten elé az imához; amikor házimunkát végzel vagy ételt készítesz, csendesítsd el a szívedet Isten előtt, merengj Isten szavain, vagy énekelj egyházi énekeket. Bármilyen szituációban találsz is magad, meg kell legyen a saját gyakorlási módszered, mindent meg kell tenned, amit csak tudsz, hogy közel húzódj Istenhez, és minden erőddel meg kell próbálnod lecsendesíteni szívedet Isten előtt. Amikor a körülmények engedik, imádkozz céltudatosan; ha a körülmények nem teszik lehetővé, a szívedben húzódj Isten közelébe, miközben az adott feladatot végzed. Amikor tudod enni és inni Isten szavait, akkor edd és idd az Ő szavait; amikor tudsz imádkozni, imádkozz; amikor tudod Istent szemlélni, szemléld Őt. Más szóval, tedd meg a téled telhető legtöbbet, hogy a környezetednek megfelelően képezd magad a belépésre. Vannak, akik békében tudnak lenni Isten előtt, amikor épp semmi nincs, de amint történik valami, az elméjük elkalandozik. Ilyenkor nincsenek békében Isten előtt. A tapasztalás helyes módja a következő: az ember szíve semmilyen körülmények között nem távozik el Istentől, és nem zavarják meg külső emberek, események vagy dolgok, és az illető csak ekkor olyan személy, aki ténylegesen békében van Isten előtt. Néhány ember azt mondja, hogy amikor összejövételeken imádkozik, a szíve békében tud lenni Isten előtt, ám amikor másokkal közösségben van, képtelen békességben lenni Isten előtt, és gondolatai vadul cikáznak. Ilyenkor nem vagyunk békében Isten előtt. Ma a legtöbben ebben az állapotban vannak, a szívük képtelen mindig békességben lenni Isten előtt. Ezért hát több erőfeszítést kell fektetnetek abba, hogy gyakoroljátok magatokat ezen a területen, lépésről lépésre belépjétek az élettapasztalat helyes ösvényére, és elinduljatok az Isten általi tökéletesítés útján.

Légy figyelmes Isten akaratára, hogy elérd a tökéletességet

Minél jobban figyelembe veszed Isten akaratát, annál nagyobb terhet viselsz, és minél nagyobb terhet viselsz, annál gazdagabb tapasztalatod lesz. Amikor figyelembe veszed Isten akaratát, Isten terhet rak rád, majd megvilágosít téged a feladatokról, amelyeket rád bízott. Amikor Isten ezt a terhet adja neked, akkor Isten ígéinek evése és

ivása közben az összes ehhez kapcsolódó igazságra figyelni fogsz. Ha a fivéridek és nővéridek életének állapotával kapcsolatos terhet viselsz, akkor ez egy olyan teher, amelyet Isten bízott rád, és ezt a terhet mindig magaddal fogod vinni a napi imáidban. Amit Isten tesz, az rád nehezedett, és te hajlandó vagy megtenni azt, amit Isten tenni akar; ez jelenti azt, hogy Isten terhét sajátodként magadra veszed. Ezen a ponton, Isten ígéinek evése és ivása közben az ilyen típusú ügyekre fogsz összpontosítani, és azon fogsz töprengeni: Hogyan fogom megoldani ezeket a problémákat? Hogyan tehetem lehetővé fivéremeimnek és nővéremeimnek, hogy elérjék a felszabadulást és megtalálják a lelki élvezetet? A közösségi életed során is ezeknek a problémáknak a megoldására fogsz összpontosítani, és amikor Isten ígéit eszed és iszod, akkor is olyan ígék evésére és ivására fogsz összpontosítani, amelyek ezekkel az ügyekkel kapcsolatosak. Az Ő ígéinek evése és ivása közben is terhet fogsz hordozni. Miután megértetted Isten követelményeit, világosabb elképzelésed lesz arról, hogy melyik utat kell választanod. Ez a Szentlélek megvilágosodása és megvilágosítása, amelyet a te terheid hoztak, és ez Isten útmutatása is, amelyet neked adományozott. Miért mondom ezt? Ha nincs rajtad teher, akkor nem leszel figyelmes, miközben Isten ígéit eszed és iszod; ha teher cipelése közben eszed és iszod Isten ígéit, akkor meg tudod ragadni a lényegüket, megtalálod az utadat, és figyelni tudsz Isten akaratára. Ezért azt kell kívánnod az imáidban, hogy Isten még több terhet rakjon rád, és még nagyobb feladatokat bízjon rád, hogy még több út álljon előtted, amelyen gyakorolhatsz; hogy Isten ígéinek evése és ivása nagyobb hatással legyen rád; hogy egyre inkább képessé válj megragadni az Ő ígéinek lényegét; és hogy egyre inkább képessé válj arra, hogy a Szentlélek megmozdítson.

Isten ígéinek evése és ivása, az imádság gyakorlása, Isten terhének elfogadása, és a rád bízott feladatok vállalása – mindez azért van, hogy legyen előtted egy út. Minél nagyobb terhet hordozol az Isten által rád bízott feladatért, annál könnyebb lesz tökéletesedned Őáltala. Vannak, akik nem hajlandóak másokkal összehangolódni Isten szolgálatában, még akkor sem, ha felkérést kaptak; ezek lusta emberek, akik csak a kényelemben szeretnének lubickolni. Minél többször kérik, hogy másokkal összehangoltan szolgálj, annál több tapasztalatra teszel szert. A több teher és tapasztalat eredményeképpen több lehetőség lesz arra, hogy tökéletesítsenek. Ezért, ha őszinteséggel tudod Istent szolgálni, akkor figyelembe veszed Isten terheit; ily módon, több lehetőség lesz arra, hogy Isten által tökéletesedj. Éppen egy ilyen embercsoport az, amely jelenleg tökéletesítés alatt áll. Minél inkább megérint téged a Szentlélek, annál több időt fogsz arra fordítani, hogy Isten terhét figyelembe vedd, annál inkább tökéletesedni fogsz Isten által, és mindinkább meg is fog nyerni téged – míg végül olyan emberré válsz, akit Isten használ. Jelenleg vannak olyanok, akik nem hordoznak terheket az egyház számára. Ezek az emberek lazák és hanyagok, és csak a saját testükkel törődnek. Az ilyen emberek rendkívül önzőek, és vakok is. Ha ezt nem vagy képes tisztán látni, akkor nem fogsz semmilyen terhet hordozni. Minél inkább figyelembe

veszed Isten akaratát, annál nagyobb terhet bíz rád. Az önzők nem hajlandók ilyen dolgokat elszenvedni; nem hajlandók megfizetni az árat, és ennek következtében elszalasztják a lehetőséget, hogy Isten által tökéletesedjenek. Nem ártanak-e maguknak? Ha olyan valaki vagy, aki Isten akaratát szem előtt tartja, akkor te igazi terhet fogsz viselni a gyülekezet érdekében. Valójában ahelyett, hogy ezt a gyülekezetért viselt tehernek neveznéd, jobb lenne, ha ezt a saját életed érdekében viselt tehernek neveznéd, mert ennek a tehernek, amelyet a gyülekezetért viselsz, az a célja, hogy az ilyen tapasztalatokat arra használd fel, hogy Isten által tökéletesedj. Ennélfogva, bárki is viseli a legnagyobb terhet az egyházért, bárki is visel terhet az életbe való belépésért – ők lesznek azok, akiket Isten tökéletesít. Te tisztán láttad ezt? Ha a gyülekezet, amelyben vagy, szétszóródik, mint a homok, de te nem aggódsz, és nem is szorongsz, sőt, még a szemed is elfordítod, amikor a fivéreid és nővéreid nem esznek és isznak rendesen Isten ígéiből, akkor nem viselsz semmilyen terhet. Az ilyen emberek nem azok, akikben Isten gyönyörködik. Azok az emberek, akikben Isten gyönyörködik, éhezik és szomjazzák az igazságot, és figyelembe veszik Isten akaratát. Ezért nektek itt és most kell figyelembe venni Isten terhét; nem szabad megvárnotok, hogy Isten kinyilatkoztassa igazságos természetét az egész emberiségnek, mielőtt figyelmetek Isten terhére irányulna. Nem lenne-e addigra már túl késő? Most van egy jó alkalom arra, hogy Isten által tökéletessé válj. Ha hagyod, hogy ez a lehetőség kicsússzon a kezeid közül, egész életed hátralévő részében bánni fogod, ahogyan Mózes sem tudott belépni Kánaán jó földjére, és ezt egész életében bánta, büntudattal halva meg. Miután Isten kinyilatkoztatta az Ő igazságos természetét minden népnek, tele leszel megbánással. Még ha Isten nem is fenyít meg téged, te magadat fogod megfenyíteni a büntudatod miatt. Egyeseket ez nem győz meg, de ha nem hiszed el, csak várj és meglátod. Vannak olyan emberek, akiknek egyetlen célja, hogy beteljesítsék ezeket a szavakat. Hajlandó vagy-e feláldozni magad e szavakért?

Ha nem keresed a lehetőségeket, hogy Isten által tökéletesedj, és ha nem törekszel arra, hogy élen jársz a tökéletesség keresésében, akkor végül tele leszel lelkiismeretfurdalással. A legjobb alkalom a tökéletesség elérésére a jelen; ez most egy rendkívül jó idő. Ha nem törekszel őszintén arra, hogy Isten által tökéletessé válj, ha egyszer az Ő munkája befejeződik, akkor már túl késő lesz – elszalasztottad a lehetőséget. Bármilyen hatalmasak is legyenek a törekvéseid, ha Isten már nem végez munkát, akkor bármilyen erőfeszítéseket is teszel, soha nem leszel képes eléri a tökéletességet. Meg kell ragadnod ezt a lehetőséget, és együtt kell működnöd, miközben a Szentlélek nagyban munkálkodik. Ha elszalasztod ezt az esélyt, nem fogsz kapni egy másikat, bármilyen erőfeszítéseket is teszel. Néhányan közületek így kiáltanak: „Istenem, hajlandó vagyok a Te terhedet figyelembe venni, és hajlandó vagyok megfelelni a Te akaratodnak!” Csakhogy számodra nincs olyan ösvény, amelyen gyakorolhatnál, így terheid nem lesznek tartósak. Ha van előtted egy út, akkor lépésről lépésre fogsz tapasztalatot szerezni, és a tapasztalatod strukturált és rendezett lesz.

Miután egy terhet teljesítettél, egy újabb hárul rád. Ahogy az élettapasztalatod elmélyül, a terheid is egyre komolyabbá válnak. Vannak, akik csak akkor hordoznak terhet, amikor a Szentlélek megérinti őket; egy idő után, amikor már nincs olyan út, amelyen gyakorolhatnak, megszűnnek terheket hordozni. Nem tudsz terheket létrehozni pusztán azáltal, hogy eszel és iszol Isten ígéiből. A sok igazság megértésével tisztánlátásra teszel szert, megtanulod megoldani a problémákat az igazság segítségével, és elnyered Isten ígéinek és Isten akaratának pontosabb megértését. Ezekkel a dolgokkal olyan terheket fogsz létrehozni, amelyeket viselhetsz, és csak ezután leszel képes megfelelően munkát végezni. Ha van terhed, de nem érted tisztán az igazságot, akkor az sem lesz elég; személyesen kell megtapasztalnod Isten ígét, és tudnod kell, hogyan kell azokat gyakorolni. Csak miután te magad is beléptél a valóságba, leszel képes gondoskodni másokról, vezetni másokat, és Isten által tökéletessé válni.

„Az Út... (4)” című könyvben az áll, hogy ti mindannyian a királyság népe vagytok, akiket Isten az idők kezdete előtt eleve elrendelt, és akiket senki sem vehet el. Ott az is szerepel, hogy Isten mindenkinek azt kívánja, hogy Isten használja és tökéletessé tegye, és azt várja, hogy Isten népeként álljanak, és csak azáltal, hogy Isten népévé válnak, teljesíthetik Isten akaratát. Abban az időben ti mindannyian közösséget vállaltatok ebben a kérdésben, kommunikálva a belépés útjáról az Isten népére vonatkozó előírások alapján. Ezért a Szentlélek munkája abban az időben az volt, hogy minden embert kivonjon a negatív állapotából, és pozitív állapotba vezesse őket. Akkoriban a Szentlélek munkája arra irányult, hogy mindenki Isten népeként élvezhesse Isten szavait, és hogy mindannyian világosan megérthessétek, hogy ti Isten népe vagytok, ahogyan az eleve elrendeltetett az idők kezdete előtt, és a Sátán nem vehet el benneteket. Ezért ti mindannyian így imádkoztatok: „Istenem! Kész vagyok a Te népedhez tartozni, mert minket már az idők kezdete előtt eleve elrendeltél, és mert ezt a státuszt Te adományoztad nekünk. Készek vagyunk megfelelni Neked ebbéli helyzetünkből.” Valahányszor így imádkoztál, a Szentlélek megérintett; a Szentlélek így szokott működni. Ez idő alatt imádkoznod kell, és arra kell képezned magadat, hogy elcsendesítsd a szívedet Isten előtt, hogy az életre és a királyságbéli képzésre való belépésre törekedhess. Ez az első lépés. Jelenleg Isten munkája az, hogy mindenkit a helyes útra léptessen, hogy normális lelki élete és eredeti tapasztalatai legyenek, a Szentlélek megindítsa, és – ezekkel az alapokkal – fogadja el Isten megbízatásait. A királyság képzésébe való belépés célja, hogy minden szavatok, tettetek, mozdulatotok, gondolatotok és ötleteitek belépjen Isten ígéibe; hogy Isten gyakrabban érintsen meg benneteket, és ezáltal kialakuljon az istenszerető szívetek; és hogy többet vállaltatok Isten akaratának terhéből, hogy mindenki az Isten általi tökéletesítés útjára lépjen, hogy mindenki a helyes úton legyen. Ha egyszer az Isten általi tökéletesítés ösvényén vagy, akkor már a helyes úton jársz. Amint a gondolataidat és ötleteidet, csakúgy, mint a helytelen szándékaidat ki tudod javítani, és képes vagy a testre való odafigyelésről az Isten akaratára való odafigyelésre váltani, és amint képes vagy ellenállni a helytelen

szándékok zavarásának, amikor azok felmerülnek, és helyette Isten akaratával összhangban cselekszel – ha képes vagy egy ilyen átalakulást elérni, akkor az élettapasztalat helyes útján vagy. Amint imádkozási gyakorlataid a helyes úton haladnak, a Szentlélek megérint majd téged az imáidban. Minden alkalommal, amikor imádkozol, meg fog érinteni a Szentlélek; minden alkalommal, amikor imádkozol, képes leszel elcsendesíteni a szívedet Isten előtt. Minden alkalommal, amikor eszed és iszod Isten ígéinek egy-egy szakaszát, ha képes vagy felfogni azt a munkát, amelyet Ő jelenleg végez, és elsajátítod, hogyan imádkozz, hogyan működj együtt, és hogyan érd el a belépést, csak akkor hoz majd eredményeket Isten ígéinek evése és ivása. Amikor Isten szavai által képes vagy megtalálni a belépés útját, és tisztán látod Isten munkájának jelenlegi dinamikáját, valamint a Szentlélek munkájának irányát, akkor a helyes útra léptél. Ha Isten ígéinek evése és ivása közben nem fogtad fel a kulcsfontosságú elemeket, és utána még mindig nem tudod megtalálni azt az utat, amelyen gyakorolhatsz, ez azt fogja mutatni, hogy még mindig nem tudod, hogyan kell helyesen enni és inni Isten ígéiből, és hogy nem fedezted fel az ehhez szükséges módszert vagy elvet. Ha nem fogtad fel azt a munkát, amelyet Isten jelenleg végez, akkor képtelen leszel elfogadni azokat a feladatokat, amelyeket Ő bízna rád. Az Isten által jelenleg végzett munka pontosan az, amibe az embereknek jelenleg be kell lépniük és megérteniük. Felfogtátok ezeket a dolgokat?

Ha hatékonyan eszel és iszol Isten ígéiből, akkor a lelki életed normális lesz, és függetlenül attól, hogy milyen megpróbáltatásokkal kell szembenézned, milyen körülményekkel kell számolnod, milyen fizikai betegségeket kell kiállnod, milyen elidegenedést élsz át a fivéreidtől és nővéreidtől vagy milyen családi nehézségeket tapasztalsz, képes vagy normálisan enni és inni Isten ígéiből, normálisan imádkozni és normálisan folytatni a gyülekezeti életedet; ha mindezt el tudod érni, az azt mutatja, hogy jó úton jársz. Vannak, akik túlságosan törekenyek, és hiányzik belőlük a kitartás. Egy kisebb akadályba ütközve nyafognak és negatívvá válnak. Az igazság keresése kitartást és elszántságot követel. Ha ezúttal kudarcot vallottál az Isten akaratának való megfelelésben, akkor képesnek kell lenned arra, hogy megutáld magad, és mélyen legbelül csendben eltökéltnek kell lenned, hogy a következő alkalommal sikerrel jársz. Ha ezúttal nem vetted figyelembe Isten terhét, akkor elszántságnak kell lenned, hogy fellázadj a test ellen, amikor a jövőben ugyanezzel az akadállyal szembesülsz, és el kell határoznod, hogy megfelelsz Isten akaratának. Így válsz majd dicséretre méltóvá. Vannak emberek, akik még azt sem tudják, hogy a saját gondolataik vagy elképzeléseik helyesek-e; ezek az emberek bolondok! Ha meg akarod zabolázni a szívedet, és lázadni akarsz a test ellen, először is tudnod kell, hogy a szándékaid helyesek-e; csak ezután tudod megzabolázni a szívedet. Ha nem tudod, hogy a szándékaid helyesek-e, akkor vajon meg tudod-e zabolázni a szíved, és lázadsz-e a test ellen? Még ha lázadsz is, akkor is zavarodottan teszed majd. Tudnod kell, hogyan lázadj a félresiklott szándékaid ellen; ezt jelenti a test elleni lázadás. Amint felismered, hogy a szándékaid, gondolataid

és ötleteid helytelenek, gyorsan vissza kell fordulnod, és a helyes úton kell járnod. Először ezt a kérdést oldd meg, és képezd magad, hogy e téren elérd a belépést, mert te tudod a legjobban, hogy helyes szándékaid vannak-e vagy sem. Amint a helytelen szándékaidat kijavítottad, és most már Isten kedvéért vannak, akkor elérted a szíved megzabolázásának célját.

A legfontosabb dolog, amit most tennetek kell, hogy ismereteket szerezzetek Istenről és az Ő munkájáról. Azt is tudnod kell, hogy a Szentlélek hogyan végzi munkáját az emberiségen; ezek a cselekedetek elengedhetetlenek ahhoz, hogy a helyes útra lépj. Könnyebb lesz számodra, ha ezt a létfontosságú pontot megértetted. Hiszel Istenben, és ismered Istent, ami azt mutatja, hogy az Istenbe vetett hited valódi. Ha továbbra is tapasztalatokat szerzel, de végül mégsem vagy képes megismerni Istent, akkor bizonyára olyan ember vagy, aki ellenáll Istennek. Azok, akik csak Jézus Krisztusban hisznek anélkül, hogy a mai megtestesült Istenben is hinnének, mind kárhozatra vannak ítélve. Ők mindannyian az utolsó napi farizeusok, mert nem ismerik el a mai Istent; mindannyian szemben állnak Istennel. Bármilyen odaadóan imádják is Jézust, mindez hiábavaló lesz; Isten nem fogja őket dicsérni. Mindazok, akik táblán hirdetik, hogy hisznek Istenben, de szívükben nincs igazi ismeret Istenről, képmutatók!

Ahhoz, hogy valaki arra törekedjen, hogy Isten által tökéletessé váljon, először is meg kell értenie, hogy mit jelent az, hogy tökéletessé válik Őáltala, valamint, hogy milyen feltételeknek kell megfelelnie ahhoz, hogy tökéletesítsék. Amint valakinek van fogalma ezekről a dolgokról, akkor meg kell keresnie a gyakorlás útját. Ahhoz, hogy valakit tökéletessé tegyenek, egy bizonyos minőséggel kell rendelkeznie. Sokaknak nem elég magas a veleszületett minőségük, ilyenkor meg kell fizetned az árat, és egyénileg is keményen kell dolgoznod. Minél rosszabb a minőséged, annál több egyéni erőfeszítést kell tenned. Minél jobban megérted Isten ígéit, és minél inkább a gyakorlatba ülteted őket, annál gyorsabban ráléphetsz a tökéletesítés útjára. Az imádság által tökéletessé válhatsz az imádság területén; tökéletessé válhatsz azáltal is, hogy eszel és iszol Isten ígéiből, megragadod a lényegüket, és megéled a valóságukat. Isten ígéinek mindennapos megtapasztalása által meg kell ismerned, mi hiányzik belőled; továbbá fel kell ismerned végzetes hibádat és gyengeségeidet, és imádkoznod és könyörögnöd kell Istenhez. Ha így teszel, fokozatosan tökéletesedni fogsz. A tökéletességhez vezető út a következő: imádkozás; Isten ígéinek evése és ivása; megragadni Isten ígéinek lényegét; bebocsátást nyerni Isten ígéinek tapasztalataiba; megismerni, mi hiányzik belőled; alávetni magad Isten munkájának; Isten terheire figyelemmel lenni és elhagyni a hús-vér testet istenszerető szíved által; és gyakori közösségbe kapcsolódni fivéreiddel és nővéreiddel, ami gazdagíthatja tapasztalataidat. Legyen szó a közösségi életről vagy a személyes életről, és legyen szó nagy gyülekezetekről vagy kicsikről, ezek mind lehetővé tehetik számodra, hogy tapasztalatokat szerezz és képzésben részesülj, hogy szíved lecsendesedhessen Isten előtt és visszatérhessen Hozzá. Mindez a tökéletessé tétel folyamatának része. Isten ígéinek megtapasztalása, ahogyan az már említésre

került, azt jelenti, hogy képes vagy ténylegesen megízlelni azokat, és megengeded magadnak, hogy megéld őket, így nagyobb hitre és Isten iránti szeretetre teszel szert. Ily módon fokozatosan leveted romlott, sátáni természeted; megszabadítod magad a helytelen motivációktól; és egy normális ember hasonlatosságát éled meg. Minél nagyobb benned az Isten iránti szeretet – vagyis minél több benned az, amit Isten tökéletessé tett – annál kevésbé fog megszállni a sátáni romlottság. Gyakorlati tapasztalataid révén fokozatosan rálépsz a tökéletesítés útjára. Ha tehát azt szeretnéd, hogy tökéletességre juss, akkor különösen fontos, hogy figyelemmel legyél Isten akaratára, és megtapasztald az Ő igéit.

Isten tökéletessé teszi az Ő szíve szerint valókat

Isten most egy bizonyos embercsoportot akar megnyerni, azoknak a csoportját, akik a Vele való együttműködésre törekednek, akik képesek engedelmeskedni az Ő munkájának, akik hiszik, hogy Isten igaz szavakat szól, és akik át tudják ültetni Isten követelményeit a gyakorlatba; ők azok, akiknek igaz megértés van a szívében, ők azok, akik tökéletessé válhatnak, és mindenképpen képesek lesznek a tökéletesség útján járni. Azok, akik nem tehetők tökéletessé, olyan emberek, akikből hiányzik Isten művének világos megértése, akik nem esznek és isznak Isten szavaiból, akik nem figyelnek az Ő szavaira, és akiknek egyáltalán nincs istenszerető szívük. Azok, akik kételkednek a megtestesült Istenben, mindig bizonytalanok Vele kapcsolatban, sohasem veszik komolyan az Ő szavait, és mindig megcsalják Őt, olyan emberek, akik ellenállnak Istennek, és a Sátánhoz tartoznak; az ilyen embereket nem lehet tökéletessé tenni.

Ha tökéletessé akarsz válni, először Isten jóakarátát kell elnyerned, mert Ő azokat teszi tökéletessé, akik iránt jóakarattal van, és akik az Ő szíve szerint valók. Ha Isten szíve szerint való szeretnél lenni, legyen olyan szíved, amely engedelmeskedik az Ő munkájának, igyekezned kell az igazságot keresni, és mindenben el kell fogadnod Isten alapos vizsgálatát. Minden, amit teszel, kiállja Isten vizsgálatának próbáját? Helyes a szándékod? Ha a szándékod helyes, Isten dicsérni fog téged; ha a szándékod helytelen, az azt mutatja, hogy a szíved nem Istent szereti, hanem a testet és a Sátánt. Ezért az imádságon keresztül kell mindenben elfogadnod Isten vizsgálatát. Amikor imádkozol, bár személyesen nem állok előtted, a Szentlélek veled van, és te mind Hozzám, mind Isten Lelkéhez imádkozol. Miért hiszel ebben a testben? Azért hiszel, mert Nála van az Isten Lelke. Hinnél ebben a személyben, ha az Isten Lelke nélkül volna? Amikor ebben a személyben hiszel, Isten Lelkében hiszel. Amikor ezt a személyt féled, Isten Lelkét féled. Az Isten Lelkében való hit az ebben a személyben való hit, az ebben a személyben való hit pedig az Isten Lelkében való hit is. Amikor imádkozol, érzed, hogy Isten Lelke veled van, és hogy Isten van előtted, és ezért az Ő Lelkéhez imádkozol. Ma az emberek többsége túlságosan fél Isten elé hozni a cselekedeteit; az Ő testét megcsalhatod

ugyan, de a Lelkét nem tudod megtéveszteni. Minden, ami nem állja ki Isten vizsgálatának próbáját, ellentétben áll az igazsággal, és elvetendő; másként tenni annyi, mint bűnt követni el Isten ellen. Ezért mindenkor Isten elé kell tárnod a szívedet, amikor imádkozol, amikor beszélsz és közösségben vagy fivéreiddel és nővéreiddel, és amikor kötelességedet teljesíted és dolgaidat végzed. Amikor betöltöd feladatodat, Isten veled van, és amíg a szándékod helyes és Isten házának művére irányul, Ő elfogad mindent, amit teszel; szenteld hát magad őszintén feladatod betöltésének. Amikor imádkozol, ha istenszerető szíved van, és Isten gondoskodását, védelmét és vizsgálatát keresed, ha mindez a szándékodban áll, imáid hatékonyak lesznek. Például amikor összejöveteleken imádkozol, ha megnyitod a szívedet és imádkozol Istenhez, és elmondod Neki, hogy mi lakik a szívedben, és nem beszélsz hamisságot, akkor imáid biztosan hatékonyak lesznek. Ha őszinte istenszerető szíved van, akkor tégy esküt Istennek: „Isten, aki a mennyekben és a földön és minden dolgok között van, esküszöm Neked: Vizsgálja meg Lelked mindazt, amit teszek, védelmezzen engem és gondoskodjon rólam mindenkor, és tegye lehetővé, hogy minden, amit teszek, megállhasson a Te jelenlétedben. Ha a szívem valaha is megszűnne szeretni Téged, vagy valaha is elárulna Téged, fenyíts és átkozz meg súlyosan engem. Ne bocsáss meg nekem se ebben a világban, se a következőben!” Le mered tenni ezt az esküt? Ha nem mered, az azt mutatja, hogy félnék vagy, és még mindig magadat szereted. Megvan bennetek ez az elhatározás? Ha valóban ez az elhatározásotok, tegyétek le ezt az esküt. Ha megvan benned az elhatározás, hogy letedd ezt az esküt, akkor Isten beteljesíti elhatározásodat. Amikor esküt teszel Isten előtt, Ő meghallgat. Isten az imáid és gyakorlataid mércéje alapján dönti el, bűnös vagy-e, vagy igaz. Ez most a tökéletessé válásotok folyamata, és ha valóban hiszel a tökéletesedésben, akkor mindent, amit teszel, Isten elé hozol, és elfogadod az Ő vizsgálatát; ha valami felháborítóan lázadó dolgot teszel, vagy ha elárulod Istent, akkor Ő beteljesíti esküdet, és így bármi történik is veled, legyen az kárhozat vagy fenyítés, csak magadnak köszönheted. Te tetted le az esküt, hát tartsd is be. Ha esküt teszel, de nem tartod be, kárhozatra jutsz. Minthogy az eskü a tiéd volt, Isten a te esküdet teljesíti be. Vannak, akik félnék, miután imádkoznak, és így sopánkodnak: „Mindennek vége! Többé semmi esélyem a kicsapongásra, többé semmi esélyem gonoszságokat csinálni, többé semmi esélyem engedni e világi sóvárgásaimnak!” Ezek az emberek még mindig e világot és a bűnt szeretik, és bizonyosan kárhozatra jutnak.

Istenhívőnek lenni azt jelenti, hogy mindent, amit teszel, Elé kell hoznod, és alá kell vetned az Ő vizsgálatának. Ha mindaz, amit teszel, Isten Lelke elé hozható, de Isten teste elé nem, az azt mutatja, hogy nem vetetted alá magad az Ő Lelke általi vizsgálatnak. Kicsoda az Isten Lelke? Ki az a személy, aki mellett Isten tanúskodik? Ők ketten nem egy és ugyanaz? A legtöbben két külön lénynek látják Őket, és úgy hiszik, hogy Isten Lelke az Isten Lelke, az a személy pedig, akiről Isten bizonyosságot tesz, csupán egy ember. De nem tévedsz? Kinek az érdekében munkálkodik ez a személy?

Akik nem ismerik a megtestesült Istent, azokban nincs szellemi megértés. Isten Lelke és az Ő megtestesült teste egy, mert Isten Lelke a testben ölt anyagi formát. Ha ez a személy nincs jóindulattal irántad, akkor Isten Lelke majd jóindulattal lesz? Nem vagy te összezavarodva? Ma mindazok, akik nem képesek elfogadni Isten vizsgálatát, nem kaphatják meg az Ő jóváhagyását, és akik nem ismerik a megtestesült Istent, nem válhatnak tökéletessé. Tekints rá mindarra, amit teszel, és állapítsd meg, hogy Isten elé hozható-e. Ha nem tudsz Isten elé hozni mindent, amit teszel, az azt jelenti, hogy gonosztevő vagy. Tökéletessé válhat egy gonosztevő? Mindent, amit teszel, minden cselekedetedet, minden szándékodat és minden reakciódat Isten elé kell hoznod. Még a mindennapi szellemi életedet is – az imáidat, az Istenhez való közelségedet, azt, ahogyan eszel és iszol Isten szavaiból, a közösségedet fivéreiddel és nővéreiddel, az életedet az egyházon belül – és a társként való szolgálatodat is Isten elé lehet hozni, hogy megvizsgálja azokat. Ez a gyakorlat segít neked, hogy növekedést érsz el az életben. A folyamat, amelyben elfogadod Isten vizsgálatát, a tisztulás folyamata. Minél inkább képes vagy elfogadni Isten vizsgálatát, annál inkább megtisztulsz és annál inkább összhangban vagy Isten akaratával, így nem sodródsz bele a kicsapongásba, és a szíved az Ő jelenlétében fog élni. Minél inkább elfogadod az Ő vizsgálatát, annál nagyobb a Sátán megaláztatása, te pedig annál inkább képes vagy elfordulni a testtől. Így Isten vizsgálatának elfogadása egy olyan gyakorlati út, amelyet az embereknek követniük kellene. Bármit teszel is, még akkor is, amikor fivéreiddel és nővéreiddel társalogsz, Isten elé hozhatod tetteidet, keresheted az Ő vizsgálatát, és törekedhetsz arra, hogy magának Istennek engedelmeskedj; ettől sokkal helyesebb lesz az, amit gyakorolsz. Ha mindent, amit teszel, Isten elé hozol, és elfogadod Isten vizsgálatát, csak akkor lehetsz olyasvalaki, aki Isten színe előtt él.

Akikből hiányzik Isten megértése, azok sohasem képesek teljesen engedelmeskedni Istennek. Az ilyen emberek az engedetlenség fiai. Túl nagyravágyók, és túl sok bennük a lázadás, így eltávolodnak Istentől, és nem hajlandók elfogadni az Ő vizsgálatát. Az ilyen embereket nem könnyű tökéletesíteni. Egyes emberek megválogatják, hogy hogyan esznek és isznak Isten szavaiból, és hogy elfogadják-e azokat. Isten szavainak bizonyos részeit elfogadják, amelyek egybecsengenek saját elképzeléseikkel, amelyek pedig nem, azokat elutasítják. Ez nem a legnyilvánvalóbb lázadás és ellenállás Istennel szemben? Ha valaki éveken át hisz Istenben anélkül, hogy egy kicsit is kezdené Őt megérteni, az hitetlen. Azok hajlandók elfogadni Isten vizsgálatát, akik az Ő megértésére törekednek, akik hajlandók elfogadni az Ő szavait. Ők fogják elnyerni Isten örökségét és áldásait, és ők a legáldottabbak. Isten megátkozza azokat, akiknek a szívében nincs hely az Ő számára, megfenyíti az ilyen embereket, és elhagyja őket. Ha nem szereted Istent, Ő el fog fordulni tőled, és ha nem hallgatsz arra, amit mondok, akkor biztosra veheted, hogy Isten Lelke el fog fordulni tőled. Ha nem hiszed, próbáld ki! Ma elmagyarázom neked a gyakorlat egy útját, de rajtad múlik, hogy átülteted-e a gyakorlatba. Ha nem hiszel benne, ha nem ülteted át a gyakorlatba, akkor meglátod

majd, hogy munkálkodik-e benned a Szentlélek! Ha nem törekszel Isten megértésére, a Szentlélek nem fog munkálkodni benned. Isten azokban munkálkodik, akik keresik és megbecsülik az Ő szavait. Minél inkább megbecsülöd Isten szavait, annál inkább munkálkodni fog benned az Ő Lelke. Minél inkább megbecsüli valaki Isten szavait, annál nagyobb az esélye arra, hogy Isten tökéletessé teszi őt. Isten azokat teszi tökéletessé, akik valóban szeretik Őt, és azokat teszi tökéletessé, akiknek a szíve békében van az Ő színe előtt. Megbecsülni Isten minden munkáját, megbecsülni az Istentől való megvilágosodást, megbecsülni Isten jelenlétét, megbecsülni Isten gondoskodását és védelmét, megbecsülni azt, ahogy Isten szavai a valóságoddá válnak, és gondját viselik az életednek – ez az, ami leginkább Isten szíve szerint való. Ha megbecsülöd Isten munkáját, vagyis ha megbecsülöd mindazt a munkát, amelyet Ő rajtad végzett, akkor Ő megáld téged, és mindenedet megsokasítja. Ha nem becsülöd meg Isten szavait, Ő nem fog munkálkodni benned, hanem csak soványka kegyelmet ad neked a hitedért, vagy csak csekély gazdagsággal áld meg téged, a családodat pedig csekély biztonsággal. Azon igyekezz, hogy Isten szavait tedd a valóságoddá, és hogy képes légy eleget tenni Neki és az Ő szíve szerint való lenni; ne csak azon igyekezz, hogy élvezd az Ő kegyelmét. Semmi nem fontosabb a hívők számára, mint részesülni Isten munkájában, elnyerni a tökéletességet és azokká válni, akik megteszik Isten akaratát. Ez a cél, amely felé törekedned kell.

Mindaz, amire az ember a Kegyelem Korában törekedett, mostanára elavult, mert most már magasabb a törekvés mércéje; a mostani cél magasztosabb, de egyúttal gyakorlatiasabb is; a mostani cél jobban képes kielégíteni az ember benső szükségletét. Az elmúlt korokban Isten nem úgy munkálkodott az embereken, ahogy ma teszi; nem beszélt hozzájuk annyit, mint ma, és velük szemben támasztott követelményei sem voltak olyan magasak, mint amit ma megkövetel. Hogy Isten most ezekről a dolgokról beszél hozzátok, azt mutatja, hogy Isten végső szándéka rátok, erre az embercsoportra összpontosul. Ha valóban azt akarod, hogy Isten tökéletessé tegyen, akkor erre törekedj központi célokként. Nem számít, hogy futkosol-e, kimeríted-e magad, feladatkört töltesz-e be, vagy hogy megkaptad-e Isten megbízását, a cél mindig az, hogy tökéletessé válj, és eleget tegyél Isten akaratának, hogy elérd ezeket a célokat. Ha valaki azt mondja, hogy ő nem törekszik az Isten általi tökéletessé válásra vagy az életbe való belépésre, hanem csak a testi békére és öröme törekszik, az a leginkább vak az emberek közül. Azok, akik nem az életvalóságra törekednek, hanem mindössze az örök életre törekednek az eljövendő világban és biztonságra ebben a világban, a leginkább vakok az emberek közül. Így hát mindent, amit teszel, azért tegyél, hogy Isten tökéletessé tegyen és megnyerjen magának.

A munka, amelyet Isten az emberekben végez, abban áll, hogy különböző szükségleteik szerint gondoskodik róluk. Minél nagyobb szabású egy ember élete, annál többet igényel, és annál többre törekszik. Ha ebben a szakaszban nincs semmi, amire törekednél, az azt bizonyítja, hogy a Szentlélek elhagyott téged. Mindazoktól, akik az

életre törekednek, a Szentlélek sohasem fog elfordulni; az ilyen emberek mindig törekednek, és mindig sóvárgás van a szívükben. Az ilyen emberek sohasem elégednek meg a dolgok jelenlegi állapotával. A Szentlélek munkájának minden szakasza arra irányul, hogy hatást érjen el benned, de ha önelégültté válsz, ha nincsenek többé szükségleteid, ha nem fogadod el többé a Szentlélek munkáját, akkor Ő el fog fordulni tőled. Az embereknek mindennap szükségük van Isten vizsgálatára; mindennap bőszéges gondoskodásra van szükségük Istentől. Kibírják az emberek anélkül, hogy mindennap egyenek és igyanak Isten szavából? Ha valaki mindig úgy érzi, hogy nem tud eleget enni és inni Isten szavából, ha mindenkor ezt keresi, éhezi és szomjazza, a Szentlélek mindig munkálkodni fog benne. Minél inkább vágyakozik valaki, annál több gyakorlati eredmény származhat a vele való közösségből. Minél intenzívebben keresi valaki az igazságot, annál gyorsabban ér el növekedést az életében, ami tapasztalatban gazdaggá és Isten házának tehetős lakójává teszi őt.

Azokat, akik igaz szívvel engedelmeskednek Istennek, biztosan megnyeri Isten

A Szentlélek munkája napról napra változik. Minden egyes lépéssel magasabbra hág, a holnap kinyilatkoztatása magasztosabb, mint a máé, lépésről lépésre egyre feljebb emelkedik. Ilyen az a munka, amellyel Isten tökéletesíti az embert. Ha az emberek nem tudnak lépést tartani, akkor bármikor kiűzethetnek. Ha szívük nem engedelmes, akkor képtelenek lesznek a végsőig követni. Az előző kor elmúlt; ez egy új kor. És egy új korban új munkát kell végezni. Különösen a végső korban, amelyben az emberek tökéletességre jutnak, Isten újabb és gyorsabb munkát fog végezni, így ha az emberek szívében nincs engedelmesség, nehezen tudják majd követni Isten nyomdokait. Isten nem tartja magát semmilyen szabályhoz, és munkájának egyetlen szakaszát sem tekinti változatlanak. Ehelyett, a munka, amit végez, egyre újabb és magasztosabb. Az Ő munkája minden egyes szakaszban egyre gyakorlatiasabbá válik, és egyre inkább összhangba kerül az ember tényleges szükségleteivel. Az emberek csak egy ilyen munka megtapasztalása után érhetik el beállítottságuk végső átalakulását. Az ember életismerete egyre magasabb szinteket ér el, és így Isten munkája is egyre magasabb szinteket ér el. Csak így válhat az ember tökéletessé és alkalmassá arra, hogy Isten használja őt. Isten így munkálkodik, hogy egyrészt cáfolja és megmászítsa az ember elképzeléseit, másrészt, hogy az embert magasabb és valószerűbb állapotba, az Istenbe vetett hit legfelső birodalmába vezesse, hogy végül beteljesülhessen Isten akarata. Mindazon engedetlen természetűeket, akik szándékosan ellenkeznek, Isten gyorsan és erőteljesen haladó munkájának ezen szakasza el fogja űzni; csak azok juthatnak el az út végéig, akik készségesen engedelmeskednek és örömmel megalázkodnak. Az ilyen jellegű munkában mindannyiótoknak meg kell tanulnia, hogyan kell alávetni magatokat,

és hogyan kell félretenni az elképzeléseiteket. Minden lépésnél óvatosságnak kell lennetek. Ha könnyelműek vagytok, akkor biztosan olyanná váltok, akit a Szentlélek megvet, és aki megszakítja Isten munkáját. Mielőtt az ember a munka e szakaszát megtapasztalta volna, régi szabályai és törvényei oly számtalanok voltak, hogy elragadtatta magát, aminek következtében önhitté vált, és megfélemlített önmagáról. Ezek mind olyan akadályok, amelyek gátolják az embert abban, hogy elfogadja Isten új munkáját; ezek Isten megismerésének ellenségei. Veszélyes, ha az emberek szívében nincs se engedelmesség, se vágyakozás az igazság után. Ha csak az egyszerű munkának és szavaknak engedelmeskedsz, és képtelen vagy elfogadni bármi mélyrehatóbbat, akkor olyan vagy, aki a régi szokásokhoz ragaszkodik, és nem tud lépést tartani a Szentlélek munkájával. Az Isten által végzett munka koronként eltérő. Ha az egyik szakaszban nagy engedelmességgel viseltetsz Isten munkája iránt, de a következő szakaszban engedelmeséged az Ő munkája iránt gyenge, vagy képtelen vagy az engedelmességre, akkor Isten elhagy téged. Ha ennél a lépésnél lépést tartasz Istennel, akkor továbbra is lépést kell tartanod Vele, amikor feljebb lép a következőre; csak ekkor leszel olyasvalaki, aki engedelmes a Szentléleknek. Mivel hiszel Istenben, változatlanul engedelmesnek kell maradnod. Nem teheted meg, hogy engedelmeskedsz, amikor neked tetszik, de nem engedelmeskedsz, amikor nincs kedved. Ezt a fajta engedelmességet Isten nem dicséri. Ha nem tudsz lépést tartani az új munkával, amelyben közösséget vállalsz, és továbbra is a korábbi kijelentésekhez ragaszkodsz, akkor hogy lehetne fejlődés az életedben? Istennek az a munkája, hogy szavai által ellásson téged. Amikor engedelmeskedsz és elfogadod az Ő szavait, a Szentlélek biztosan munkálkodni fog benned. A Szentlélek pontosan úgy működik, ahogyan mondom; tedd, amit mondtam, és a Szentlélek azonnal munkálkodni fog benned. Új fényt bocsátok ki számodra, hogy lássatok, elhozván benneteket a jelen világosságába, és amikor besétálsz ebbe a fénybe, a Szentlélek azonnal munkálkodni fog benned. Vannak, akik ellenszegülnek, és azt mondják: „Egyszerűen nem fogom végrehajtani, amit mondasz.” Ebben az esetben azt mondom neked, hogy most az út végére értél; kiapadtál, és nincs többé életed. Így a beállítottságod átalakulásának megtapasztalásában semmi sem sorsdöntőbb, mint hogy lépést tarts a jelenlegi fényvel. A Szentlélek nemcsak bizonyos emberekben munkálkodik, akiket Isten használ, hanem ezen túlmenően a gyülekezetben is. Bárkiben munkálkodhat. Lehet, hogy jelenleg benned munkálkodik, és meg fogod tapasztalni ezt a munkát. A következő időszakban lehet, hogy valaki másban munkálkodik, és ebben az esetben sietve követned kell; minél szorosabban követed a jelenlegi fényt, annál inkább gyarapodhat az életed. Nem számít, miféle ember valaki, ha a Szentlélek munkálkodik benne, akkor követned kell. Fogadd be az ő tapasztalataikat a sajátodként, és még magasabb dolgokat fogsz kapni. Ezáltal gyorsabban fogsz fejlődni. Az ember számára ez a tökéletesség útja és az élet növekedésének eszköze. A tökéletessé válás útját a Szentlélek munkájának való engedelmességed által éred el. Nem tudod, hogy Isten milyen személyen keresztül fog munkálkodni azon, hogy tökéletessé tegyen

téged, sem azt, hogy milyen személyen, eseményen vagy dolgon keresztül engedi meg neked, hogy elnyerj vagy megláss dolgokat. Ha rá tudsz lépni erre a helyes útra, azt mutatja, hogy nagy remény van számodra, hogy Isten által tökéletességre juss. Ha nem tudsz, az azt mutatja, hogy a jövőd sivár és fénytelen. Ha egyszer rálépsz a helyes útra, mindenben kinyilatkoztatást nyersz. Nem számít, hogy a Szentlélek mit fed fel másoknak, ha te az ő ismereteik alapján haladsz tovább, hogy saját magad tapasztalj meg dolgokat, akkor ez a tapasztalat az életed részévé válik, és képes leszel másoknak is juttatni ebből a tapasztalatból. Azok, akik szavak szajkózásával látnak el másokat, olyan emberek, akiknek nincsenek tapasztalataik; meg kell tanulnod mások megvilágosodásán és megvilágításán keresztül megtalálni a gyakorlás módját, mielőtt a saját tényleges tapasztalataidról és tudásodról kezdhetsz beszélni. Ez nagyobb előnnyel jár a saját életedben. Így kellene tapasztalnod, engedelmeskedve mindannak, ami Istentől jön. Mindenben Isten akaratát kellene keresned, és mindenből meg kellene tanulnod a leckét, hogy az életed gyarapodhasson. Az ilyen gyakorlat nyújtja a leggyorsabb fejlődést.

A Szentlélek a gyakorlati tapasztalatokon keresztül világosít meg, és a hiteden keresztül tökéletesít téged. Valóban hajlandó vagy tökéletessé válni? Ha valóban akarod, hogy Isten tökéletesítsen, akkor lesz bátorságod félredobni a testet, képes leszel Isten szavait végrehajtani, és nem leszel tétlen vagy gyenge. Képes leszel engedelmeskedni mindannak, ami Istentől jön, és minden cselekedeted, akár nyilvánosan, akár egyedül teszed, vállalható lesz Isten előtt. Ha őszinte ember vagy, és mindenben az igazságot gyakorlod, akkor tökéletességre jutsz. Azok a csalárd emberek, akik egyféleképp viselkednek szemtől szembe, és máshogy a többiek háta mögött, nem hajlandóak tökéletesedni. Ők mindannyian a kárhozat és pusztulás fiai; nem Istenhez, hanem a Sátánhoz tartoznak. Ők nem olyan emberek, akiket Isten kiválasztott! Ha a cselekedeteid és viselkedésed nem vállalható Isten előtt, vagy Isten Lelke nem tekinthet le rá, akkor ez a bizonyíték, hogy valami nincs rendben veled. Csak ha elfogadod Isten ítéletét és fenyítését, és foglalkozol beállítottságod átalakításával, akkor léphetsz rá a tökéletessé válás útjára. Ha valóban hajlandó vagy Isten által tökéletességre jutni és Isten akaratát teljesíteni, akkor egyetlen zokszó nélkül engedelmeskedned kellene Isten minden munkájának, anélkül, hogy felmerülne benned, hogy bírálj vagy megítéld azt. Ezek a minimális követelményei annak, hogy Isten tökéletesítse az embert. Azok számára, akik Isten által tökéletességre akarnak jutni, ez a szükséges követelmény: Istent szerető szívvel cselekedj mindenben. Mit jelent Istent szerető szívvel cselekedni? Azt jelenti, hogy minden cselekedeted és viselkedésed vállalható Isten előtt. És mivel megfelelők a szándékaid, akár helyesek a cselekedeteid, akár helytelenek, nem félsz megmutatni őket Istennek vagy testvéreidnek, és mersz esküt tenni Isten előtt. Minden szándékodat, gondolatodat és elképzelésedet Isten elé kell tárnod, hogy Ő megvizsgálja; ha így gyakorolsz és lépsz be, akkor az életedben gyors lesz a fejlődés.

Mivel hiszel Istenben, hinneed kell Isten minden szavában és minden munkájában. Ami azt jelenti, hogy mivel hiszel Istenben, engedelmeskedned kell Neki. Ha erre nem vagy képes, akkor nem számít, hogy hiszel-e Istenben vagy sem. Ha évek óta hiszel Istenben, mégsem engedelmeskedtél Neki soha, és nem fogadod el szavai teljességét, hanem azt kéred, hogy Isten hódoljon be neked, és a te elképzeléseid szerint cselekedjen, akkor te vagy a leglázázóbb mind közül; hitetlen vagy. Hogyan tudnának az ilyen emberek engedelmeskedni Isten munkájának és szavainak, amelyek nem felelnek meg az emberi elképzeléseknek? A leglázázóbbak azok, akik szándékosan dacolnak és ellenkeznek Istennel. Ők Isten ellenségei, az antikrisztusok. Mindig ellenséges magatartást tanúsítanak Isten új munkájával szemben; soha, a legcsekélyebb hajlandóságot sem mutatják arra, hogy behódoljanak, és soha nem is hódoltak be vagy alázkodtak meg örömmel. Felmagasztalják magukat mások előtt, és soha senkinek nem vetik alá magukat. Isten előtt a legjobbnak tartják magukat az igehirdetésben, és a legügyesebbnek abban, ahogy másokon dolgoznak. Soha nem dobják el a birtokukban lévő „kincseket”, hanem imádni való családi ereklyeként kezelik őket, hogy prédikáljanak róluk másoknak, és arra használják őket, hogy kioktassák azokat a bolondokat, akik bálványozzák őket. Valóban van bizonyos számú ilyen ember az egyházban. Azt lehet mondani, hogy ők „megfékezhetetlen hősök”, akik nemzedékről nemzedékre Isten házában időznek. Az igehirdetést (doktrínát) legfőbb kötelességüknek tekintik. Évről évre, nemzedékről nemzedékre buzgón teljesítik „szent és sérthetetlen” kötelességüket. Senki sem mer hozzájuk nyúlni; egyetlen ember sem mer nekik nyíltan szemrehányást tenni. „Királlyá” válnak Isten házában, zabolátlanok, ahogyan korról korra zsarnokoskodnak mások felett. A démonok e falkája arra törekszik, hogy összefogjon, és lerombolja művemet; hogyan engedhetem meg, hogy ezek az élő ördögök a szemem láttára létezzenek? Még azok sem tudnak a végsőig kitartani, akik csak félig engedelmesek, hát még ezek a zsarnokok, akiknek a legcsekélyebb engedelmesség sincs a szívében! Isten művét az ember nem könnyen nyeri el. Az emberek még minden erejüket összeszedve is csak egy kis részét tudják elnyerni, ami végül lehetővé teszi számukra, hogy tökéletességre jussanak. Mi a helyzet tehát az arkangyal gyermekeivel, akik Isten művének elpusztítására törekszenek? Vajon nekik nem még kevesebb a reményük arra, hogy Isten elnyerje őket? Az én célom a hódító munka elvégzésével nem pusztán az, hogy a hódítás kedvéért hódítsak, hanem az, hogy felfedjem az igazságot és az igazságtalanságot, hogy bizonyítékot szerezzek az ember megbüntetéséhez, hogy elítéljem a gonoszokat; továbbá azért hódítok, hogy tökéletessé tegyem azokat, akik készséggel engedelmeskednek. A végén mindannyian elválnak fajtájuk szerint, és azok lesznek tökéletesítve, akiknek a gondolatait és eszméit az engedelmesség tölti ki. Ez az a munka, amelyet végül el kell végezni. Azok, akiknek minden cselekedete lázadó, eközben büntetésben részesülnek, és tűzben fognak égni, örök átok ül majd rajtuk. Amikor eljön ez az idő, a múlt korok „nagy és fékezhetetlen hősei” a leghitványabb és legmegtagadottabb „gyenge és tehetetlen gyávák” lesznek. Csak ez képes szemléltetni

Isten igazságának minden aspektusát, és az ember által sérthetetlen természetét, és csak ez képes lecsillapítani a szívemben lévő gyűlöletet. Nem értetek egyet azzal, hogy ez teljesen ésszerű?

Nem nyerhet mindenki életet, aki megtapasztalja a Szentlélek munkáját, és azok sem, akik benne vannak ebben az áramlatban. Az élet nem az egész emberiség közös tulajdona, és a beállítottság változása nem minden ember számára érhető el könnyen. Az Isten munkájának való alávetettség valóságos és tényleges kell hogy legyen, és meg kell azt élni. A felszínes alávetettség önmagában nem nyerheti el Isten dicséretét, és ha Isten szavának pusztán felszínes szempontjai azok, amelyeknek engedelmeskedünk, anélkül, hogy beállítottságunkban változásra törekednénk, az nem Isten szíve szerint való. Az Istennek való engedelmesség és az Isten munkájának való alávetettség egy és ugyanaz. Azok, akik csak Istennek vetik alá magukat, de a munkájának nem, nem tekinthetők engedelmesnek, még kevésbé azok, akik valójában nem vetik alá magukat, de látszólag hízelgők. Azok, akik valóban alávetik magukat Istennek, mindannyian képesek a munkából gyarapodni, és megértést nyerni Isten természetéről és munkájáról. Csak az ilyen emberek vetik alá magukat igazán Istennek. Az ilyen emberek képesek az új munkából új tudásra szert tenni és új változásokon keresztül menni. Isten csak ezeket az embereket dicséri, csak ezek az emberek tökéletesednek, és csak ők azok, akiknek a beállítottsága megváltozott. Azokat dicséri Isten, akik örömmel alávetik magukat Istennek, az Ő szavának és munkájának. Csak az ilyen emberek járnak jó úton, csak az ilyen emberek akarják és keresik őszintén Istent. Ami azokat illeti, akik csupán szájukkal beszélnek Istenbe vetett hitükről, de lényegében átkozzák Őt, ők olyan emberek, akik álarcot öltenek, akik a kígyó mérgét hordozzák; ők a legárulóbbak mind közül. Előbb-utóbb ezeknek a gazembereknek letépik aljas álarcát. Nem ez az a munka, amely ma folyik? A gonosz emberek mindig gonoszak maradnak, és soha nem menekülnek meg a büntetés napjától. A jó emberek mindig jók lesznek, és fény derül rájuk, amikor Isten munkája véget ér. A gonoszok közül senkit nem tekintenek majd igaznak, és az igazak közül senkit nem tekintenek majd gonosznak. Hagynám én, hogy bárkit is igazságtalanul vádoljanak?

Ahogy az életed halad előre, mindig új belépésre és új, magasabb szintű felismerésekre van szükséged, amelyek minden egyes lépéssel egyre mélyülnek. Ez az, amibe az egész emberiségnek be kell lépnie. Az áldozás, a prédikációk hallgatása, Isten igéjének olvasása vagy valamilyen ügy elintézése által új felismerésre és új megvilágosodásra fogsz jutni, és nem a régiek, illetve a régi idők szabályai szerint fogsz élni; mindig az új fényben fogsz élni, és nem fogsz eltévelyedni Isten igéjétől. Ezt értjük a helyes útra lépés alatt. Nem elég valamiféle felszínes szinten megfizetni; Isten szava napról napra egy magasabb birodalomba lép, és mindennap új dolgok jelennek meg, és az embernek is mindennap új belépést kell tennie. Ahogy Isten beszél, úgy valósítja meg mindazt, amit mondott, és ha nem tudsz lépést tartani, lemaradsz. El kell mélyülnöd az imáidban; Isten igéjének evése és ivása nem lehet időszakos. Mélyítsd el a

megvilágosodást és a megvilágítást, amit kapsz, és elképzeléseidnek és képzelgéseidnek fokozatosan el kell múlniuk. Meg kell erősítened az ítéletedet is, és bármivel is találkozol, legyenek róla saját gondolataid és saját nézőpontod. Azzal, hogy szellemileg megértesz néhány dolgot, bepillantást kell nyerned a külső dolgokba, és meg kell ragadnod minden kérdés lényegét. Ha nem vagy felvértezve ezekkel a dolgokkal, hogyan leszel képes vezetni a gyülekezetet? Ha csak a szavak jelentéséről és doktrínákról beszélsz, mindenféle valóság és a gyakorlás útja nélkül, csak rövid ideig tudsz majd boldogulni. Lehet, hogy ez némileg elfogadható, amikor új hívőkhöz beszélsz, de egy idő után, amikor az új hívők már tényleges tapasztalatokkal rendelkeznek, nem fogod tudni táplálni őket. Akkor hogyan leszel Isten hasznára? Új megvilágosodás nélkül nem tudsz munkálkodni. Az új megvilágosodást nélkülözők nem tudják, hogyan kell megtapasztalni dolgokat, és az ilyen emberek soha nem nyernek el új tudást vagy új tapasztalatot. Ezentúl, az élet táplálása terén soha nem tudják betölteni feladatukat, és nem válhatnak alkalmassá arra, hogy Isten használja őket. Az ilyen ember semmire sem jó, csupán semmirekellő. Valójában az ilyen emberek teljesen alkalmatlanok arra, hogy betöltsék funkciójukat a munkában, egyikük sem jó semmire. Nemcsak, hogy nem teljesítik a funkciójukat, de valójában sok felesleges terhet rónak az egyházra. Arra figyelmeztetem ezeket a „tiszteletreméltó öregeket”, hogy sietve hagyják el az egyházat, hogy másoknak ne kelljen többé őket nézni. Az ilyen emberek nem értik az új munkát, és tele vannak vég nélküli elképzelésekkel. Semmilyen funkciót nem töltenek be az egyházban; inkább csak bajt csinálnak, és mindenfelé tagadást terjesztenek, sőt, odáig mennek, hogy mindenféle helytelen viselkedésbe és zavargásba bocsátkoznak az egyházban, és ezzel zavarodottságba és kuszaságba taszítják azokat, akiknek nincs ítélőképességük. Ezeknek az élő ördögöknek, ezeknek a gonosz lelkeknek a lehető leghamarabb el kell hagyniuk az egyházat, nehogy az egyház miattuk mételyeződjek meg. Lehet, hogy nem félsz a mai nap munkájától, de vajon nem félsz a holnapi igazságos büntetéstől? Az egyházban nagy számban vannak ingyenélők és farkasok, akik arra törekszenek, hogy megzavarják Isten rendes munkáját. Ezek mind a démonkirály által küldött démonok, gonosz farkasok, akik arra törekszenek, hogy felfalják a tudatlan bárányokat. Ha ezek az úgynevezett emberek nem üzennek ki, akkor élősködni fognak az egyházon, molylepkékké válnak, amelyek felemészti az adományokat. Előbb vagy utóbb eljön a nap, amikor ezek a megvetendő, tudatlan, alantas és visszataszító férgek megkapják büntetésüket!

A Királyság Kora az Ige Kora

A Királyság Korában Isten arra használja a szavakat, hogy bevezesse az új kort, megváltoztassa munkája eszközeit, és elvégezze az egész kor munkáját. Ezen elv szerint munkálkodik Isten az Ige Korában. Testté lett, hogy különböző nézőpontokból

beszéljen, így az ember valóban láthassa Istent, aki a testben megjelenő Ige, és szemlélhesse bölcsességét és csodálatos mivoltát. Az ilyen munkának az a célja, hogy jobban elérje az ember meghódításának, tökéletesítésének és kirekesztésének célját, ami a szavak használatának valódi értelme az Ige Korában. E szavak révén ismerik meg az emberek Isten munkáját, Isten természetét, az ember lényegét, és azt, hogy az embernek mibe kellene belépnie. A szavakon keresztül valósul meg teljes egészében az a munka, amelyet Isten az Ige Korában kíván elvégezni. E szavak által az emberek lelepleződnek, kivettetnek és megpróbáltatnak. Az emberek látták Isten szavait, hallották ezeket a szavakat, és felismerték e szavak létezését. Ennek eredményeként eljutottak oda, hogy hisznek Isten létezésében, Isten mindenhatóságában és bölcsességében, valamint abban, hogy Isten szereti az embert, és meg akarja menteni. A „szavak” kifejezés talán egyszerű és hétköznapi, de a megtestesült Isten szájából elhangzó szavak megrázzák a világegyetemet, átformálják az emberek szívét, elképzeléseit és régi beállítottságát, valamint azt, ahogyan az egész világ korábban megjelent. Az idők folyamán csak a mai Isten munkálkodott így, csak Ő beszél így, és csak Ő jön el így, hogy megmentse az embert. Ettől kezdve az ember Isten szavainak irányítása alatt él, az Ő szavai terelgetik és látják el. Az emberek Isten szavainak világában élnek, Isten szavainak átkai és áldásai közepette, és még többen vannak, akik az Ő szavainak ítélete és fenyítése alatt élnek. Ezek a szavak és ez a munka mind az ember üdvösségét szolgálja, Isten akaratának teljesítését, és a régen teremtet világ eredeti megjelenésének megváltoztatását. Isten szavakkal teremtette a világot, szavakkal vezeti az embereket az egész világegyetemben, és szavakkal hódítja és menti meg őket. Végso soron szavakkal fog véget vetni az egész régi világnak, így végezve be irányítási tervének egészét. A Királyság Korában Isten végig szavakat használ munkája végzéséhez, és munkája eredményének eléréséhez. Nem tesz és nem mutat be csodákat, csupán szavakkal végzi munkáját. E szavaknak köszönhetően az ember táplálékot és ellátást kap, tudásra és valódi tapasztalatra tesz szert. Az Ige Korában az ember kivételesen áldott. Nem szenved el fizikai fájdalmat, egyszerűen csak élvezi Isten szavainak bőséges kínálatát; anélkül, hogy vakon keresgélne vagy utazgatnia kellene, kényelméből látja Isten megjelenését, hallja Őt saját szájával beszélni, megkapja, amit Ő kínál, és személyesen figyeli, ahogyan munkáját végzi. Ezek olyan dolgok, amelyeket az elmúlt korok emberei nem élvezhettek, és olyan áldások, amelyeket ők soha nem kaphattak meg.

Isten elhatározta, hogy teljessé teszi az embert, és függetlenül attól, hogy milyen nézőpontból beszél, az azt szolgálja, hogy tökéletessé tegye az embert. A Lélek szemszögéből mondott szavakat az emberek nehezen értik meg; nincs módjuk megtalálni a gyakorlathoz vezető utat, mivel felfogóképességük korlátozott. Isten munkája különböző hatásokat vált ki, és a munka minden egyes lépésének megtételével megvan a célja. Sőt, elengedhetetlen, hogy különböző nézőpontokból beszéljen, mert csak így tudja tökéletessé tenni az embert. Ha csak a Lélek szemszögéből szólalna meg,

akkor nem lenne mód arra, hogy Isten munkájának ezt a szakaszát végrehajtsa. Beszéde hangneméből láthatod, hogy eltökélt szándéka, hogy teljessé tegye ezt az embercsoportot. Mi legyen tehát az első lépés mindazok számára, akik tökéletességre akarnak jutni? Mindenekelőtt ismerned kell Isten munkáját. Ma új módszer vette kezdetét Isten munkájában; a kor átalakult, Isten munkamódszere is megváltozott, és az is más, ahogy Isten beszél. Mára nemcsak a munkamódszere változott meg, hanem a kor is. Ez most már a Királyság Kora. Egyben Isten szeretetének kora is. Ízelítő az Ezeréves Királyság korából, amely egyben az Ige Kora is, és amelyben Isten sokféle beszédmódot használ az ember tökéletessé tételére, és különböző nézőpontokból beszél, hogy ellássa az embert. Az Ezeréves Királyság Korába való belépéskor Isten szavakat kezd használni az ember tökéletesítéséhez, lehetővé téve számára, hogy belépjen az életvalóságba, és a helyes útra vezeti őt. Isten munkájának oly sok lépését megtapasztalva az ember látta, hogy Isten munkája nem marad változatlan, hanem szüntelenül fejlődik és elmélyül. Miután az emberek ezt hosszú időn át megtapasztalták, a munka többször is módosult, újra és újra megváltozva. Bármennyire is változik azonban, soha nem tér el Isten azon céljától, hogy üdvösséget hozzon az emberiségnek. Még tízezer változáson keresztül sem tér el soha eredeti céljától. Bármennyire is változik Isten munkamódszere, ez a munka soha nem tér el az igazságtól vagy az élettől. A munkamódszerben bekövetkező változások csupán a munka formájának és a nézőpontnak a változását jelentik, amelyből Isten beszél; Isten munkájának központi célja nem változik. Isten hangneme és munkamódszere azért változik, hogy hatást érjen el. A hangnem változása nem jelenti a munka céljának vagy alapelveinek megváltozását. Az emberek elsősorban azért hisznek Istenben, hogy az életet keressék; ha hiszel Istenben, de nem keresed az életet, nem törekszel az igazságra vagy Isten megismerésére, akkor az nem Istenben való hit! És vajon életszerű továbbra is arra törekedni, hogy azért lépj be a királyságba, hogy király légy? Az Isten iránti igaz szeretet elérése az élet keresésén keresztül – csak ez a valóság; az igazság keresése és gyakorlása – ez is mind valóság. Isten szavait olvasva és ezeket a szavakat átélve, tényleges tapasztalatok közepette fogod megszerezni a tudást Istenről, és ez jelenti a valódi törekvést.

Ez most a Királyság Kora. Az, hogy beléptél-e ebbe az új korba, attól függ, hogy beléptél-e Isten szavainak valóságába, és hogy az Ő szavai az életvalóságoddá váltak-e. Isten szavai minden ember számára ismertté válnak, hogy végül minden ember Isten szavainak világában éljen, és az Ő szavai világosítsanak meg és világítsanak meg belülről minden embert. Ha ez idő alatt nem törődsz Isten szavainak olvasásával, és nem érdekelnek az Ő szavai, akkor ez azt mutatja, hogy az állapotod rossz. Ha képtelen vagy belépni az Ige Korába, akkor a Szentlélek nem munkálkodik tebenned; ha beléptél ebbe a korba, akkor Ő elvégzi a munkáját. Mit tehetsz az Ige Korának kezdetén, hogy elnyerd a Szentlélek munkáját? Ebben a korban és közöttetek Isten a következő ténnyt fogja megvalósítani: minden ember Isten szavai szerint fog élni, képes lesz átültetni az

igazságot a gyakorlatba, és buzgón fogja szeretni Istent; minden ember Isten szavait fogja alapvetésként és valóságaként alkalmazni, és Istent félő szívük lesz; és Isten szavainak gyakorlása által az ember Istennel együtt királyi hatalmat fog gyakorolni. Ez az a munka, amelyet Istennek el kell végeznie. Boldogulsz Isten szavainak olvasása nélkül? Ma sokan vannak, akik úgy érzik, hogy egy-két napot sem bírnak ki az Ő szavainak olvasása nélkül. Minden nap olvasniuk kell az Ő szavait, és ha idejük nem engedi, akkor az is elég, ha hallgatják őket. Ezt az érzést adja a Szentlélek az embereknek, és így mozdít meg bennük valamit. Vagyis szavakkal kormányozza az embereket, hogy beléphessenek Isten szavainak valóságába. Ha már csak egyetlen nap után, amikor nem eszed és iszod Isten szavait, sötétséget és szomjúságot érzel, és nem tudod elviselni, az azt mutatja, hogy a Szentlélek megmozdított benned valamit, és nem fordult el tőled. Akkor azok közé tartozol, akik benne vannak ebben az áramlatban. Ha azonban egy-két olyan nap után, amikor nem eszed és iszod Isten szavait, nem érzel semmit, nem szomjazol, és egyáltalán nem mozdul meg benned semmi, az azt mutatja, hogy a Szentlélek elfordult tőled. Ez tehát azt jelenti, hogy valami nincs rendben az állapotoddal; nem léptél be az Ige Korába, és azok közé tartozol, akik lemaradtak. Isten szavakat használ az emberek kormányzására; jól érzed magad, ha Isten szavait eszed és iszod, ha pedig nem, akkor nincs út, melyet követhetnél. Isten szavai az emberek táplálékává és az őket mozgató erővé válnak. A Biblia azt mondja, hogy „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik” (Máté 4:4). Ma Isten be fogja fejezni ezt a munkát, és megvalósítja bennetek ezt a tényt. Hogy lehet az, hogy a múltban az emberek napokig elvoltak úgy, hogy nem olvasták Isten szavait, mégis képesek voltak a szokásos módon enni és dolgozni, ma viszont ez nem így van? Ebben a korban Isten főleg szavakat használ, hogy irányítson mindent. Isten szavai által az ember megítéltetik és tökéletessé válik, majd végül a királyságba jut. Csak Isten szavai képesek ellátni az ember életét, és csak Isten szavai adhatnak világosságot és utat az embernek a gyakorláshoz, különösen a Királyság Korában. Amíg nem kóborolsz el Isten szavainak valóságától, minden nap eszed és iszod az Ő szavait, addig Isten képes lesz tökéletessé tenni téged.

Az életre való törekvést nem lehet siettetni; az élet növekedése nem egy-két nap alatt történik. Isten munkája normális és gyakorlatias, és van egy folyamat, amelyen szükségszerűen keresztülmegy. A testet öltött Jézusnak harminchárom és fél évébe telt, hogy elvégezze a keresztre feszítés munkáját – mi a helyzet tehát az ember megtisztításával és életének átalakításával, ami a legnehezebb munka? Nem könnyű feladat normális embert teremteni, aki kinyilvánítja Istent. Különösen igaz ez azokra az emberekre, akik a nagy vörös sárkány nemzetében születnek, akik gyenge képességűek, és akiknek hosszú ideig van szükségük Isten szavára és munkájára. Ne légy hát türelmetlen, hogy eredményeket láss. Tevékenyen kell enned és innod Isten szavait, és több erőfeszítést kell fektetned Isten szavaiba. Amikor befejezted az Ő szavainak olvasását, képesnek kell lenned azokat ténylegesen átültetni a gyakorlatba, növelve

tudásodat, éleslátásodat, ítélőképességedet és bölcsességedet Isten szavaiban. Ezáltal úgy fogsz megváltozni, hogy észre sem veszed. Ha képes vagy elvnek tekinteni Isten szavainak evését, ivását, olvasását, megismerését, megtapasztalását és gyakorlását, akkor éretté válsz, anélkül, hogy észrevennéd. Vannak, akik azt mondják, hogy képtelenek átültetni Isten szavait a gyakorlatba, még miután elolvasták őket, akkor is. Hova sietsz? Amikor elérsz egy bizonyos érettséget, képes leszel átültetni az Ő szavait a gyakorlatba. Mondaná egy négy-ötéves gyermek, hogy nem képes támogatni vagy tisztelni a szüleit? Tudnod kellene, mennyire vagy jelenleg érett. Ültesd át a gyakorlatba azt, amit át tudsz, és ne légy olyasvalaki, aki megzavarja Isten irányítását. Csak edd és idd Isten szavait, és mostantól kezdve ezt vedd alapelvnek. Egyelőre ne aggódj amiatt, hogy Isten teljessé tud-e tenni téged. Ebbe még ne mélyedj bele. Csak edd és idd Isten szavait, ahogyan elérnek hozzád, és Isten biztosan teljessé tesz téged. Van azonban egy elv, amely szerint enned és innod kell az Ő szavait. Ne vakon tedd ezt. Isten szavainak evésekor és ivásakor egyrészt azokat a szavakat keresd, amelyeket meg kell ismerned – vagyis azokat, amelyek a látomásokhoz kapcsolódnak –, másrészt pedig azokat, amelyeket ténylegesen át kell ültetned a gyakorlatba – vagyis azokat, amelyekbe bele kellene lépned. Az egyik aspektusnak a tudáshoz van köze, a másiknak pedig a belépéshez. Mihelyt megértetted mindkettőt – amikor megértetted, mit kell tudnod és mit kell gyakorolnod –, akkor tudni fogod, hogyan kell enni és inni Isten szavait.

A jövőben Isten szavainak kimondása legyen az elv, amely szerint beszélsz. Rendszerint, amikor összejöttök, közösségben kellene lennetek Isten szavait illetően, Isten szavait téve interakcióitok tartalmává, arról beszélgetve, hogy mit tudtok ezekről a szavakról, hogyan ültetitek át őket a gyakorlatba, és hogyan munkálkodik a Szentlélek. Amíg közösségben vagy Isten szavaival, a Szentlélek megvilágít téged. Az isteni szavak világának eléréséhez szükség van az ember együttműködésére. Ha nem lépsz be ebbe, Istennek nem áll majd módjában munkálkodni; ha nem nyitod ki a szádat, és nem beszélsz az Ő szavairól, Istennek nem lesz módja megvilágítani téged. Amikor nem vagy mással elfoglalva, beszélj Isten szavairól, és ne csak üres fecsegésbe bocsátkozz! Az életed teljen meg Isten szavaival – csak akkor leszel odaadó hívő. Nem számít, ha a közösséged felszínes. Sekélység nélkül nincs mélység. Kell lennie egy folyamatnak. A képzésed révén meg fogod érteni a Szentlélek általi megvilágítást, és azt, hogyan kell hatékonyan enni és inni Isten szavait. Egy bizonyos próbaidő után belépsz Isten szavainak valóságába. Csak akkor leszel képes befogadni a Szentlélek munkáját, ha eltökélten együttműködsz.

Az Isten szavainak evésére és ivására vonatkozó elvek közül az egyik a tudásra vonatkozik, a másik pedig a belépésre. Mely szavakat kell megismerned? Azokat a szavakat kell megismerned, amelyek látomásokhoz kötődnek (mint például azok, amelyek arra vonatkoznak, hogy Isten munkája most melyik korba lépett be, mit akar Isten most elérni, mi a megtestesülés, és így tovább; ezek mind látomásokhoz kötődnek). Mit értünk az út alatt, amelyre az embernek rá kell lépnie? Isten szavaira utal,

amelyeket az embernek gyakorolnia kell, és amelyekben részt kell vállalnia. A fentiek Isten szavai evésének és ivásának két aspektusa. Mostantól kezdve így edd és idd Isten szavait! Ha tisztán érted az Ő látomásokra vonatkozó szavait, akkor nincs szükséged arra, hogy állandóan olvass. Elsődleges fontosságú többet enni és inni a belépésről szóló szavakból, például arról, hogy miként fordítsd a szívedet Isten felé, hogyan csendesítsd el a szívedet Isten előtt, és hogyan hagyd el a testet. Ezeket a dolgokat kell átültetned a gyakorlatba. Ha nem tudjuk, hogyan kell enni és inni Isten szavait, akkor az igazi közösség lehetetlen. Ha már tudod, hogyan kell enni és inni az Ő szavait, amikor megértetted, mi a kulcs, akkor a közösség szabaddá válik, és bármilyen kérdés is merül fel, képes leszel közösséget vállalni és megérteni a valóságot. Ha nincs valóságérzeted, amikor Isten szavaival közösségbe kerülsz, akkor nem értetted meg a lényegét, ami azt mutatja, hogy nem tudod, hogyan kell enni és inni Isten szavait. Egyesek fárasztónak találhatják Isten szavainak olvasását, ami nem normális állapot. Az a normális, ha soha nem fáradunk bele Isten szavainak olvasásába, mindig szomjazzuk őket, és mindig jónak találjuk Isten szavait. Így eszi és issza Isten szavait az, aki valóban belépett. Amikor úgy érzed, hogy Isten szavai rendkívül gyakorlatiasak, és pontosan azok, amelyekben az embernek részt kell vállalnia; amikor úgy érzed, hogy az Ő szavai nagyon hasznosak és előnyösek az ember számára, és azok az ember életének ellátását jelentik – a Szentlélek az, aki ezt az érzést adja neked, és a Szentlélek az, aki mozgat téged. Ez bizonyítja, hogy a Szentlélek munkálkodik benned, és Isten nem fordult el tőled. Egyesek, látva, hogy Isten mindig beszél, belefáradnak az Ő szavaiba, és úgy gondolják, hogy nincs következménye annak, hogy olvassák-e őket vagy sem – ami nem normális állapot. Hiányzik belőlük a szív, amely szomjazzza a belépést a valóságba, és az ilyen emberek nem szomjazzák, és nem is tartják fontosnak, hogy tökéletességre jussanak. Ha bármikor úgy találod, hogy nem szomjazol Isten szavaira, az azt mutatja, hogy nem vagy normális állapotban. A múltban abból lehetett megállapítani, hogy Isten elfordult-e tőled, hogy béke volt-e benned és átéltél-e örömet. Most az a kulcs, hogy szomjazol-e Isten szavaira, az Ő szavai jelentik-e számodra a valóságot, hűséges vagy-e, és képes vagy-e mindent megtenni Istenért, amit csak tudsz. Más szóval, az ember Isten szavainak valósága által ítéltetik meg. Isten az egész emberiséghez intézi szavait. Ha hajlandó vagy elolvasni őket, Ő megvilágosít téged, ám ha nem vagy hajlandó, akkor nem teszi. Isten azokat világosítja meg, akik éheznek és szomjazznak az igazságra, és azokat világosítja meg, akik keresik Őt. Egyesek azt mondják, hogy Isten nem világosította meg őket, még azután sem, hogy olvasták az Ő szavait. De hogyan olvastad ezeket a szavakat? Ha úgy olvastad a szavait, ahogyan az ember lóhátról néz a virágokra, és nem tulajdonítottál jelentőséget a valóságnak, akkor Isten hogyan világosíthatna meg téged? Hogyan tökéletesíthetne olyasvalakit, aki nem becsüli meg Isten szavait? Ha nem becsülöd meg Isten szavait, akkor nem lesz sem igazságod, sem valóságod. Ha becsben tartod az Ő szavait, akkor képes leszel az igazságot átültetni a gyakorlatba, és csak akkor leszel birtokában a valóságnak. Ezért

kell mindenkor enned és innod Isten szavait, akár elfoglalt vagy, akár nem, akár kedvezőtlenek a körülmények, akár nem, akár megmérettetél, akár nem. Mindent egybevetve, Isten szavai képezik az ember létének alapját. Senki sem fordulhat el az Ő szavaitól, hanem ennie kell az Ő szavait, akárcsak a napi három étkezést. Lehet-e ilyen egyszerű, hogy Isten tökéletessé tegyen és megnyerjen? Akár érted jelenleg, akár nem, és akár van rálátásod Isten munkájára, akár nincs, enned és innod kell Isten szavait, amennyire csak lehetséges. Ez a belépés tevékeny módja. Miután elolvastad Isten szavait, sietve ültessd át a gyakorlatba azt, amiben részt tudsz vállalni, és egyelőre tedd félre azt, amiben nem. Lehet, hogy Isten szavai között van sok olyan, melyeket kezdetben nem értesz, de két-három hónap, vagy akár egy év múlva megérted. Hogyan lehetséges ez? Ez azért van, mert Isten nem tudja egy-két nap alatt tökéletessé tenni az embereket. Legtöbbször, amikor olvasod a szavait, nem biztos, hogy rögtön megérted. Abban a pillanatban úgy tűnhet, hogy azok nem többek pusztán szövegnél; egy ideig meg kell tapasztalnod őket, mielőtt megérted. Mivel Isten ennyit beszélt, mindent meg kell tenned, hogy edd és idd az Ő szavait, majd anélkül, hogy észrevennéd, megérted őket, és anélkül, hogy észrevennéd, a Szentlélek megvilágosít téged. Amikor a Szentlélek megvilágosítja az embert, az gyakran az ember tudta nélkül történik. Megvilágosít és vezet téged, amikor szomjazol és keresel. Az elv, amely szerint a Szentlélek munkálkodik, Isten szavai köré összpontosul, amelyeket te eszel és iszol. Mindazok, akik nem tulajdonítanak jelentőséget Isten szavainak, és mindig másként viszonyulnak az Ő szavaihoz – azt hiszik zavaros elméjükben, hogy mindegy, hogy olvassák-e az Ő szavait vagy sem –, azok nincsenek birtokában a valóságnak. Az ilyen emberben nem látható sem a Szentlélek munkája, sem az Ő megvilágosítása. Az ilyen emberek csak sodródhatnak, igazi képzettség nélküli színlelők, akárcsak Nanguo úr a példabeszédben^a.

Ha nem Isten szavai jelentik számodra a valóságot, akkor nincs igazi érettséged. Amikor eljön az idő, és próbára tesznek, biztosan el fogsz bukni, és akkor fény derül valódi érettségedre. Ugyanakkor azok, akik rendszeresen igyekeznek belépni a valóságba, a megpróbáltatásoktól szorongatva meg fogják érteni Isten munkájának célját. Akinek van lelkiismerete, és szomjazza Istent, annak gyakorlati lépéseket kell tennie, hogy meghálálja Istennek az Ő szeretetét. Akik nincsenek birtokában a valóságnak, azok még a jelentéktelen dolgokban sem tudnak helytállni. Ez a különbség a valódi érettséggel rendelkezők és az érettség nélküliek között. Miért van az, hogy bár mindketten eszik és isszák Isten szavait, egyesek képesek helytállni a megpróbáltatások közepette, míg mások elmenekülnek? A nyilvánvaló különbség az, hogy némelyekből hiányzik az igazi érettség; nem rendelkeznek Isten szavaival, amelyek valóságként szolgálnának számukra, és az Ő szavai nem vertek gyökeret bennük. Amint megmérettetnek, elérnek útjuk végére. Miért van az, hogy egyesek képesek helytállni a megpróbáltatások közepette? Azért, mert ők értik az igazságot, képesek látni, és értik

---

^a Az eredeti szöveg nem tartalmazza a „példabeszédben” szót.

Isten akaratát és követelményeit, így képesek helytállni a megpróbáltatások során. Ez az igazi érettség, és ez az élet is. Vannak, akik talán olvassák is Isten szavait, de nem ültetik át őket a gyakorlatba, nem veszik komolyan; akik nem veszik őket komolyan, nem tulajdonítanak jelentőséget a gyakorlatnak. Akiknek Isten szavai nem szolgálnak valóságként, azoknak nincs igazi érettségük, és az ilyen emberek nem tudnak helytállni a megpróbáltatásokban.

Amikor Isten szavai elhangzanak, azonnal fogadd be, edd és idd őket. Nem számít, mennyit értesz, az egyetlen szempont, amihez ragaszkodnod kell, az az, hogy edd és idd, ismerd meg és gyakorold az Ő szavait. Erre képesnek kell lenned. Ne törődj azzal, mekkorára nőhet az érettséged; egyszerűen csak arra koncentrálj, hogy edd és idd az Ő szavait. Ez az, amiben az embernek együtt kell működnie. A szellemi életed elsősorban abból áll, hogy megpróbálsz belépni az isteni szavak evésének és ivásának valóságába, és azok valóságba való átültetésébe. Nem dolgozol bármi másra koncentrálni. Az egyházi vezetőknek tudniuk kell úgy irányítani minden fivérüket és nővérüket, hogy azok megtudják, miként kell enni és inni Isten szavait. Ez minden egyes egyházi vezető felelőssége. Legyenek fiatalok vagy idősek, mindenkinek nagy jelentőséget kell tulajdonítania Isten szavai evésének és ivásának, és szívükben kell hordozniuk az Ő szavait. A belépés ebbe a valóságba a Királyság Korába való belépést jelenti. Ma a legtöbb ember úgy érzi, nem tud élni Isten szavainak evése és ivása nélkül, és úgy érzi, hogy az Ő szavai az időtől függetlenül frissek. Ez azt jelenti, hogy kezdenek a helyes útra lépni. Isten szavakat használ, hogy elvégezze a munkáját és gondoskodik az emberről. Amikor mindenki vágyakozik és szomjazik Isten szavaira, az emberiség belép az Ő szavainak világába.

Isten sokat beszélt. Te mennyit tudtál meg? Mekkora részt vállaltál? Ha egy egyházi vezető nem vezette be fivéreit és nővéreit Isten szavainak valóságába, akkor elmulasztotta kötelességét, és nem tudta teljesíteni feladatait! Függetlenül attól, hogy megértésed mély vagy felszínes, tekintet nélkül arra, hogy megértésed milyen mértékű, tudnod kell, hogyan kell enni és inni az Ő szavait, nagy figyelmet kell fordítanod az Ő szavaira, és meg kell értened a szavak evésének és ivásának fontosságát, illetve szükségességét. Miután Isten oly sokat beszélt, ha nem eszed és iszod az Ő szavait, vagy nem próbálsz keresni, illetve nem ülteted át a szavait a gyakorlatba, akkor ezt nem lehet Istenben való hitnek nevezni. Mivel te hiszel Istenben, enned és innod kell az Ő szavait, meg kell tapasztalnod és meg kell élned az Ő szavait. Csak ezt lehet Istenben való hitnek nevezni! Ha azt mondod a száddal, hogy hiszel Istenben, de képtelen vagy bármelyik szavát átültetni a gyakorlatba, vagy bármilyen valóságot teremteni, akkor ez nem nevezhető Istenben való hitnek. Ez inkább „a kenyér keresése az éhség csillapításához”. Ha csak jelentéktelen tanúságtételekről, haszontalan és felszínes dolgokról beszélsz, anélkül, hogy a valóság legcsekélyebb részének is birtokában lennél, az nem jelent Istenbe vetett hitet; egyszerűen nem értetted meg az Istenbe vetett hit helyes módját. Miért kell minél többet enni és inni Isten szavaiból? Ha nem eszed és

iszod az Ő szavait, hanem csak arra törekszel, hogy a mennybe kerülj, az Istenben való hit? Mi az első lépés, amit meg kell tennie annak, aki hisz Istenben? Milyen úton tökéletesíti Isten az embert? Tökéletességre juthatsz anélkül, hogy ennéd és innád Isten szavait? Lehet-e a királyság tagjának tekinteni téged úgy, hogy nem Isten szavai szolgálnak valóságodul? Mit jelent pontosan az Istenbe vetett hit? Az Istenben hívőknek legalább kifelé jól kell viselkedniük; a legfontosabb azonban az, hogy birtokában legyenek Isten szavainak. Történjék bármi, az Ő szavaitól soha nem fordulhatsz el. Isten megismerése és szándékainak teljesítése mind az Ő szavain keresztül érhető el. A jövőben minden nemzetet, felekezetet, vallást és ágazatot meghódítanak Isten szavai. Isten közvetlenül fog beszélni, és minden ember a kezében fogja tartani Isten szavait, és ennek segítségével az emberiség tökéletességre jut. Belül és kívül Isten szavai átjárnak mindent: Az emberiség kimondja a szájával Isten szavait, Isten szavai szerint fog cselekedni, és megtartja Isten szavait, Isten szavaival átítatva kívül és belül egyaránt. Így jut az emberiség tökéletességre. Azok, akik teljesítik Isten szándékait, és képesek tanúságot tenni Róla, ők azok az emberek, akik Isten szavait valóságukként birtokolják.

Az Ige Korába – az Ezeréves Királyság Korába – történő belépés az a munka, amely ma megvalósul. Mostantól kezdve gyakorold a közösségben való részvételt Isten szavaival kapcsolatban. Csak Isten szavainak evése és ivása, valamint megtapasztalása által leszel képes Isten szavait megélni. Némi gyakorlati tapasztalatra kell szert tenned ahhoz, hogy meggyőzz másokat. Ha nem tudod megélni Isten szavainak valóságát, senki sem lesz meggyőzve! Mindazok, akiket Isten használ, meg tudják élni Isten szavainak valóságát. Ha nem tudod megteremteni ezt a valóságot, és nem tudsz bizonyosságot tenni Istenről, az azt mutatja, hogy a Szentlélek nem munkálkodott benned, és nem lettél tökéletes. Ebben áll Isten szavainak fontossága. A te szíved szomjazza Isten szavait? Azok, akik szomjazzák Isten szavait, az igazságot szomjazzák, és Isten csak az ilyen embereket áldja meg. A jövőben Isten még sok más szót fog mondani minden vallásnak és felekezetnek. Először köztetek szól és hallatja hangját, hogy teljessé tegyen titeket, mielőtt továbblépne, hogy a pogányok között beszéljen és hallassa hangját, hogy meghódítsa őket. Az Ő szavai által mindenki őszintén és teljes mértékben meg lesz győzve. Isten szavai és kinyilatkoztatásai révén az ember romlott beállítottsága mérséklődik, emberi külsőt nyer, és lázadó beállítottsága enyhül. A szavak tekintéllyel formálják az embert, és meghódítják az embert Isten fényében. Isten jelen korban végzett munkája, valamint munkájának fordulópontjai mind megtalálhatóak az Ő szavaiban. Ha nem olvasod az Ő szavait, semmit sem fogsz megérteni. Az Ő szavainak evése és ivása, valamint a fivéreiddel és nővéreiddel alkotott közösségben való részvétel és a tényleges tapasztalataid által fogod elnyerni a teljes tudást Isten szavairól. Csak ekkor leszel képes valóban megélni azok valóságát.

Minden Isten szava által valósul meg

Isten a különböző koroknak megfelelően mondja szavait és végzi munkáját, és a különböző korokban más-más szavakat mond. Isten nem tartja magát szabályokhoz, nem ismétli ugyanazt a munkát, és nem érez nosztalgiát a múlt dolgai iránt; Ő olyan Isten, aki mindig új és soha nem régi, és minden nap új szavakat mond. Ahhoz kell ragaszkodnod, amit ma kell betartani; ez az ember felelőssége és kötelessége. Létfontosságú, hogy a gyakorlat a jelenben Isten világossága és szavai köré összpontosuljon. Isten nem tartja magát szabályokhoz, és képes sokféle nézőpontból beszélni, hogy világossá tegye bölcsességét és mindenhatóságát. Nem számít, hogy a Lélek, az ember vagy egy harmadik személy szemszögéből beszél – Isten mindig Isten, és azért, mert az ember szemszögéből beszél, nem mondhatod, hogy Ő nem Isten. Egyesek körében kialakultak olyan elképzelések, amelyek azokból a különböző nézőpontokból fakadnak, amelyekből Isten beszél. Az ilyen emberek nem ismerik Istent, és nem ismerik az Ő munkáját. Ha Isten mindig egy nézőpontból beszélne, vajon az ember nem állítana fel szabályokat Istenről? Vajon Isten megengedheti, hogy az ember így cselekedjen? Függetlenül attól, hogy Isten melyik szemszögéből beszél, megvan rá az oka, hogy ezt tegye. Ha Isten mindig a Lélek szemszögéből beszélne, vajon képes lennéln kapcsolatba lépni vele? Ezért néha harmadik személyben beszélve intézi hozzád szavait, és kalauzol téged a valóságba. Minden, amit Isten tesz, helyénvaló. Röviden, Isten csinál mindent, és ebben nem szabad kételkedned. Ő Isten, így nem számít, milyen nézőpontból beszél, Ő mindig Isten marad. Ez egy megváltoztathatatlan igazság. Bárhogyan is munkálkodik, Ő akkor is Isten, és az Ő lényege nem változik! Péter így szerette Istent, és Isten szíve szerinti ember volt, de Isten nem tanúsította, hogy ő Úr vagy Krisztus, mert egy lény lényege az, ami, és ez soha nem változhat meg. Isten az Ő munkájában nem tartja magát szabályokhoz, hanem különböző módszereket alkalmazva teszi munkáját hatékonyá, és mélyíti el az ember tudását Őrála. Minden munkamódszere segít az embernek megismerni Őt, és azt a célt szolgálja, hogy az embert tökéletessé tegye. Bármelyik munkamódszerét is alkalmazza, mindegyik az ember épülését és tökéletessé tételét szolgálja. Bár az egyik-másik munkamódszere talán nagyon hosszú ideig tarthat, ez azért van, hogy az ember Belé vetett hitét erősítse. Ezért ne legyen kétség a szívedben. Ezek mind Isten munkájának lépései, amelyeknek engedelmeskednetek kell.

Amiről ma szó van, az a belépés a valóságba – nem a felemelkedés a mennybe vagy királyként való uralkodás; kizárólag a valóságba való belépés kereséséről van szó. Nincs ennél gyakorlatiasabb törekvés, és királyként való uralkodásról beszélni nem gyakorlatias. Az emberben nagy kíváncsiság van, és Isten munkáját még ma is vallásos elképzelései alapján méri. Miután megtapasztalta Isten sokféle munkamódszerét, az ember még mindig nem ismeri Isten munkáját, még mindig jeleket és csodákat keres, és még mindig azt vizsgálja, hogy beteljesedtek-e Isten szavai. Nem elképesztő

tudatlanság ez? Isten szavainak beteljesedése nélkül még mindig hinnéd, hogy Ő az Isten? Ma az egyházban sok ilyen ember várja, hogy jeleket és csodákat lásson. Azt mondják, hogy ha Isten szavai beteljesednek, akkor Ő Isten; ha Isten szavai nem teljesednek be, akkor Ő nem Isten. Te tehát a szavai beteljesedése miatt hiszel Istenben, vagy azért, mert Ő maga Isten? Az embernek az Istenbe vetett hitéről alkotott nézetét helyre kell tenni! Amikor azt látod, hogy Isten szavai nem teljesültek be, elinatsz – ez az Istenbe vetett hit? Ha hiszel Istenben, akkor mindent Isten irgalmára kell bíznod, és engedelmeskedned kell Isten minden munkájának. Isten oly sok szót mondott az Ószövetségben – melyiket láttad a saját szemeddel beteljesedni? Mondhatod-e azt, hogy Jahve nem az igaz Isten, mert nem láttad? Még ha sok szó be is teljesedett, az ember képtelen ezt világosan látni, mert az ember nem rendelkezik az igazsággal, és nem ért semmit. Egyesek el akarnak menekülni, amikor úgy érzik, hogy Isten szavai nem teljesültek. Próbáld ki! Nézd meg, hogy el tudsz-e futni. Miután elfutottál, vissza fogsz jönni. Isten az Ő szavával irányít téged, és ha elhagyod az egyházat és Isten igéjét, nem fogsz tudni tovább élni. Ha nem hiszed el, próbáld ki magad – gondolod, hogy csak úgy elmehetsz? Isten Lelke irányít téged. Nem mehetsz el. Ez Isten adminisztratív rendelete! Ha egyesek meg akarják próbálni, megtehetik! Azt mondod, hogy ez a valaki nem Isten, akkor kövessetek el ellene bűnt, és meglátod, mit tesz. Lehetséges, hogy a tested nem fog meghalni, és továbbra is képes leszel táplálkozni és öltözködni, de mentálisan elviselhetetlen lesz; feszültnék és elgyötörtnek fogod érezni magad; semmi sem lesz ennél fájdalmasabb. Az ember nem képes elviselni a mentális gyötrelmet és pusztulást – talán képes vagy elviselni a test szenvedését, de teljességgel képtelen vagy elviselni a mentális stresszt és a hosszan tartó gyötrelmet. Ma egyesek negatívan gondolkodnak, mert nem láthattak jeleket és csodákat, de senki sem mer elmenekülni, bármennyire negatív is a hozzáállásuk, mert Isten irányítja az embert az Ő szavával. Annak ellenére, hogy nem jelentek meg tények, nem menekülhet el senki. Vajon nem Isten cselekedetei ezek? Ma Isten azért jött a földre, hogy életet adjon az embernek. Ő nem jelek és csodák bemutatásával hízeleg neked, hogy békés kapcsolatot biztosítson Isten és az ember között, ahogyan azt az emberek képzelik. Mindazok, akik nem az életre koncentrálnak, hanem arra összpontosítanak, hogy Isten jeleket és csodákat mutasson, farizeusok! És a farizeusok voltak azok, akik Jézust a keresztre szögezték. Ha Istent a saját istenhitedről alkotott nézeted szerint ítéled meg, ha akkor hiszel Istenben, ha a szavai beteljesednek, de kételkedsz, sőt káromlod Istent, ha nem, akkor talán nem szögezed Őt a keresztre? Az ilyen emberek elhanyagolják kötelességeiket, és mohón dőzsölnek a kényelemben!

Egyrészt az emberrel az a legnagyobb baj, hogy nem ismeri Isten munkáját. Bár az ember hozzáállása nem a tagadás, hanem a kételkedés. Az ember nem tagad, de nem is ismeri el teljesen a helyzetet. Ha az embereknek alapos tudásuk van Isten munkájáról, akkor nem menekülnek el. A másik probléma az, hogy az ember nem ismeri a valóságot. Ma minden ember Isten szavával van elfoglalva; valójában a jövőben nem szabad arra

gondolnod, hogy jeleket és csodákat láss. Elmondom neked világosan: A jelenlegi szakaszban csak Isten szavait vagy képes látni, és bár nincsenek tények, Isten élete mégis belevésődhet az emberbe. Ez a munka az Ezeréves Királyság fő műve, és ha nem tudod felfogni ezt a munkát, akkor erőtlen leszel és elbuksz; megpróbáltatások közepette szállsz majd alá, és, ami még súlyosabb, a Sátán fogságába esel. Isten elsősorban azért jött a földre, hogy elmondja a szavait; amivel el vagy foglalva, az Isten szava, amit látsz, az Isten szava, amit hallasz, az Isten szava, amihez tartod magad, az Isten szava, amit tapasztalsz, az Isten szava, és Isten e megtestesülése elsősorban a szót használja fel arra, hogy tökéletessé tegye az embert. Nem mutat jeleket és csodákat, és főleg nem végzi azt a munkát, amit Jézus végzett a múltban. Bár mindegyik Isten, és mindegyik testet öltött, a szolgálatuk nem ugyanaz. Amikor Jézus eljött, Ő is Isten munkájának egy részét végezte, és szólt néhány szót – de mi volt a fő munka, amit végzett? Ő főként a keresztre feszítés munkáját végezte. Azért vette fel a bűnös test hasonlatosságát, hogy a keresztre feszíttetés munkáját elvégezze, és az egész emberiséget megváltsa, és vétekáldozatul szolgáljon az egész emberiség bűneiért. Ez a fő munka, amelyet Ő elvégzett. Végző soron Ő biztosította a kereszt útját, hogy kalauzolja azokat, akik később jöttek. Amikor Jézus eljött, elsősorban a megváltás véghezvitele volt a célja. Megváltotta az egész emberiséget, és elhozta az embereknek a mennyek országának evangéliumát, ezen túlmenően a mennyek országába vezető utat is megmutatta. Ennek eredményeként mindazok, akik utána jöttek, azt mondták: „A kereszt útját kell járnunk, és fel kell áldoznunk magunkat a kereszttért.” Természetesen kezdetben Jézus más munkát is végzett, és mondott néhány szót, hogy az ember megbánja és megvallja bűneit. De az Ő szolgálata továbbra is a kereszthalál volt, és az a három és fél év, amit az út prédikálásával töltött, az az utána következő kereszthalál előkészítése volt. Az a számos alkalom is, amikor Jézus imádkozott, a keresztre feszítés miatt volt. Az a normális emberi élet, amelyet élt, és a harminchárom és fél év, amelyet a földön töltött, elsősorban a keresztre feszíttetés munkájának véghezvitelét szolgálta; azért volt, hogy erőt adjon neki e munka vállalásához, aminek eredményeként Isten rábízta a keresztre feszíttetés munkáját. Milyen munkát fog ma elvégezni a megtestesült Isten? Ma Isten elsősorban azért lett testté, hogy elvégezze „a testben megjelenő Ige” munkáját, hogy az ígét felhasználva tökéletesítse az embert, és elfogadtassa az emberrel az ígével való foglalatosskódást és az ige finomító munkáját. Ő a szavaival idézi elő, hogy gondoskodásban részesülj és életet nyerj; a szavaiban látod meg a munkáját és tetteit. Isten arra használja az ígét, hogy fenýítsen és finomítson téged, így ha nehézségekbe ütközöl, az is Isten ígéje miatt van. Ma Isten nem tényekkel, hanem szavakkal munkálkodik. Csak azután munkálkodik benned a Szentlélek, és okozhat neked fájdalmat vagy örömet, miután az Ő szava eljutott hozzád. Csak Isten szava hozhat téged a valóságba, és csak Isten szava képes tökéletessé tenni téged. Ezért legalább ezt meg kell értened: az Isten által az utolsó napokban végzett munka elsősorban az Ő ígéjének felhasználása arra, hogy minden embert tökéletessé tegyen

és vezesse az embert. Minden munka, amit Ő végez, az ígén keresztül történik; Ő nem használ tényeket arra, hogy megfenyítsen téged. Vannak idők, amikor egyesek ellenállnak Istennek. Isten nem okoz neked nagy kellemetlenséget, a testedet nem fenyíti meg, és nem szenvedsz el nehézséget – de amint az Ő ígéje elér hozzád, és finomít téged, az elviselhetetlen számodra. Hát nem így van? A szolgálattevők idején Isten azt mondta, hogy az embert a feneketlen mélységbe dobja. Valóban a feneketlen mélységbe került az ember? Egyszerűen a szavak használata révén, amelyekkel az embert finomította, az ember belépett a feneketlen mélységbe. És így az utolsó napokban, amikor Isten testet ölt, elsősorban az ígét használja arra, hogy mindent beteljesítsen, és mindent világossá tegyen. Csak az Ő szavaiban láthatod, hogy mi Ő; csak az Ő szavaiban láthatod, hogy Ő maga az Isten. Amikor a megtestesült Isten a földre jön, nem végez más munkát, minthogy szavakat mond, így nincs szükség tényekre; a szavak elegendőek. Ez azért van, mert Ő elsősorban azért jött, hogy ezt a munkát végezze, hogy az ember a szavaiban lássa meg az Ő erejét és hatalmát, hogy az ember a szavaiból lássa, hogyan rejtje el magát alázatosan, és az ember a szavaiban ismerje meg az Ő teljességét. Minden, amit birtokol, és mindaz, ami Ő, benne van az Ő szavaiban. Az Ő bölcsessége és csodálatos volta a szavaiban van. Ekképpen láthatod azt a sokféle módszert, amellyel Isten az Ő szavait mondja. Isten munkájának nagy része ez idő alatt a gondoskodás, kinyilatkoztatás és az emberrel való törődés volt. Nem átkozza meg könnyelműen az embert, és még ha meg is átkozza, akkor szavak által teszi. Ezért ebben a korban, amikor Isten testté lett, ne próbáljátok újra azt látni, hogy Isten meggyógyítja a betegeket és kiűzi a démonokat, és ne keressetek állandóan jeleket – nincs értelme! Azok a jelek nem tehetik tökéletessé az embert! Hogy világossá tegyem: a jelenben maga a testet öltött, valódi Isten nem cselekszik; Ő csak beszél. Ez az igazság! Szavakat használ arra, hogy tökéletessé tegyen téged, és szavakat használ arra, hogy etessen és itasson téged. Szavakat használ arra is, hogy munkálkodjon, és szavakat használ a tények helyett, hogy megismertesse veled az Ő valóságát. Ha képes vagy felfogni Isten munkájának ezt a módját, akkor nehéz negatívan hozzáállni. Ahelyett, hogy a negatív dolgokra összpontosítanál, csak arra kellene összpontosítanod, ami pozitív, vagyis függetlenül attól, hogy Isten szavai beteljesedtek-e, vagy sem, hogy bekövetkeznek-e a tények, vagy sem, Isten idézi elő azt, hogy az ember életet nyer az Ő szavaiból – ez minden jel közül a legnagyobb; sőt, ez vitathatatlan tény. Ez a legjobb bizonyíték, amelyen keresztül megismerhetjük Istent, és még a jeleknél is nagyobb jel. Csak ezek a szavak tehetik tökéletessé az embert.

Amint elkezdődött a Királyság Kora, Isten elkezdte közzétenni szavait. A jövőben ezek a szavak fokozatosan beteljesednek, és abban az időben az ember „belenő” az életbe. Még valóságosabb és szükségesebb, hogy Isten az ígét használja fel az ember romlott beállítottságának feltárására, és nem is használ mást, mint az ígét, hogy elvégezze munkáját, hogy tökéletessé tegye az ember hitét, mivel ma az Ige Kora van, amihez szükség van az ember hitére, elhatározására és együttműködésére. A

megtestesült Isten munkája az utolsó időkben az ige felhasználása az ember szolgálatára és ellátására. Csak miután a megtestesült Isten befejezte szavainak kimondását, akkor kezdenek azok beteljesedni. Az alatt az idő alatt, amíg beszél, a szavai nem teljesednek be, mert amikor Ő a test szakaszában van, a szavai nem teljesedhetnek be. Ez azért van, hogy az ember lássa, hogy Isten test és nem Lélek; hogy az ember a saját szemével láthassa Isten valóságát. Azon a napon, amikor az Ő munkája befejeződik, amikor minden szó, amit a földön el kellett mondania, elhangzott, a szavai elkezdnek beteljesedni. Most nem az a korszak van, amikor Isten szavai beteljesednek, mert még nem fejezte be szavainak elmondását. Amikor tehát azt látod, hogy Isten még mindig mondja szavait a földön, ne várd szavainak beteljesedését; amikor Isten már nem mondja a szavait, és amikor földi munkája befejeződött, akkor kezdenek majd beteljesedni a szavai. A földön mondott szavaiban egyrészt benne van az életről való gondoskodás, másrészt a prófécia: az eljövendő dolgokról, az elvégzendő dolgokról és a még be nem fejezett dolgokról szóló prófécia. Jézus szavaiban is volt prófécia. Egyfelől életet adott, másfelől pedig próféciát mondott. Ma már nincs szó arról, hogy a szavak és a tények egyszerre valósulnak meg, mert túl nagy a különbség aközött, amit az ember a saját szemével láthat, és aközött, amit Isten tesz. Csak azt lehet mondani, hogy amint Isten munkája befejeződik, a szavai beteljesednek, és a tények a szavak után fognak következni. Az utolsó napokban a megtestesült Isten az ige szolgálatát végzi a földön, és az ige szolgálatának végzése közben csak szavakat mond, és nem törődik más dolgokkal. Amint Isten munkája megváltozik, szavai elkezdnek beteljesedni. Ma a szavakat elsőként arra használja, hogy tökéletessé tegyen téged; amikor az egész világegyetemben dicsőséget szerez, a munkája befejeződik – minden szó, amit el kell mondani, el lesz mondva, és minden szó ténnyé válik. Isten azért jött a földre az utolsó napokban, hogy elvégezze az ige szolgálatát, hogy az emberiség megismerje Őt, és az emberiség lássa, hogy mi Ő, valamint lássa bölcsességét és az Igéjéből fakadó minden csodálatos tettét. A Királyság Korában Isten elsősorban az ígét használja arra, hogy meghódítsa az egész emberiséget. A jövőben az Ő igéje minden vallást, ágazatot, nemzetet és felekezetet is elér. Isten arra használja az ígét, hogy hódítson, hogy minden ember lássa, hogy az Ő szava tekintélyt és hatalmat hordoz – így tehát ma csak Isten szavaival álltok szemben.

Az Isten által ebben a korban mondott szavak különböznek a Törvény Korában mondott szavaktól, és ugyanígy különböznek a Kegyelem Korában mondott szavaktól is. A Kegyelem Korában Isten nem az ige munkáját végezte, hanem egyszerűen leírta a keresztre feszítést, hogy megváltsa az egész emberiséget. A Biblia csak leírja, hogy miért kellett Jézust keresztre feszíteni, és milyen szenvedéseknek volt kitéve a kereszten, és hogyan kell az embert Istenért keresztre feszíteni. Abban a korban Isten minden munkája a keresztre feszítés köré összpontosult. A Királyság Korában a megtestesült Isten szavakat mond, hogy meghódítsa mindazokat, akik hisznek benne. Ez „a testben megjelenő Ige”; Isten azért jött el az utolsó napokban, hogy elvégezze ezt

a munkát, vagyis azért jött, hogy beteljesítse a testben megjelenő Ige tényleges jelentőségét. Csak szavakat mond, és ritkán jelennek meg a tények. Ez a testben megjelenő Ige lényege, és amikor a megtestesült Isten elmondja a szavait, ez az Ige testben való megjelenése, és ez az Ige testet öltése. „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt, és az Ige testté lett.” Ez (az Ige testben való megjelenésének munkája) az a munka, amelyet Isten az utolsó napokban fog elvégezni, és amely az Ő egész irányítási tervének utolsó fejezete, ezért Istennek el kell jönnie a földre, és testben kell kinyilvánítania szavait. Az, ami ma történik, az, ami a jövőben fog történni, az, amit Isten el fog végezni, az ember végső rendeltetése, azok, akik megmenekülnek, azok, akik elpusztulnak, és így tovább – mindez a munka, amit a végén el kell végezni, mind világosan kimondatott, és mindez azért történik, hogy a testben megjelenő Ige tényleges jelentőségét beteljesítse. A korábban kiadott adminisztratív rendeletek és az alapszabály az, hogy kik pusztulnak el, kik mennek be a nyugalomba – ezeknek a szavaknak mind be kell teljesülniük. Ez az a munka, amelyet a megtestesült Isten elsősorban az utolsó napokban végez el. Megismerteti az emberekkel, hogy hová tartoznak azok, akiket Isten eleve elrendelt, és hová tartoznak azok, akiket Isten nem rendelt el, hogyan lesz besorolva az Ő népe és fiai, mi fog történni Izráellel, mi fog történni Egyiptommal – a jövőben e szavak mindegyike beteljesedik. Isten munkájának üteme felgyorsul. Isten az ígét eszközként használja arra, hogy kinyilatkoztassa az embereknek, hogy mit kell tenni minden korban, mit kell tennie a megtestesült Istennek az utolsó napokban, illetve az Ő szolgálatát, amelyet el kell végezni, és ezek a szavak mind a testben megjelenő Ige tényleges jelentőségét szolgálják.

Korábban már mondtam, hogy „Mindazok, akik a jelek és csodák látványára összpontosítanak, el lesznek hagyva; nem ők azok, akik tökéletesek lesznek.” Oly sok szót mondtam, mégis az embernek a legcsekélyebb ismerete sincs erről a munkáról, és miután eljutottunk erre a pontra, az emberek még mindig jeleket és csodákat kérnek. Vajon a te Istenbe vetett hited nem más, mint jelek és csodák hajszolása, vagy pedig az a célja, hogy életet nyerj? Jézus is sok szót mondott, és közülük néhány még nem teljesedett be. Mondhatod-e azt, hogy Jézus nem Isten? Isten tanúsította, hogy Ő Krisztus és Isten szeretett Fia. Tagadhatod ezt? Ma Isten csak szavakat mond, és ha ezt nem ismered alaposan, akkor nem tudsz helytállni. Azért hiszel benne, mert Ő Isten, vagy az alapján hiszel benne, hogy beteljesednek-e a szavai vagy sem? A jelekben és csodákban hiszel, vagy Istenben hiszel? Ő ma nem mutat jeleket és csodákat – Ő valóban Isten? Ha a szavai nem teljesülnek be, akkor Ő valóban Isten? Isten lényegét vajon az határozza meg, hogy beteljesednek az általa mondott szavak vagy sem? Miért van az, hogy egyesek mindig Isten szavainak beteljesedésére várnak, mielőtt hinnének benne? Nem azt jelenti ez, hogy nem ismerik Őt? Mindazok, akiknek ilyen elképzeléseik vannak, azok Istent tagadják. Elképzelésekkel mérik Istent; ha Isten szavai beteljesednek, akkor hisznek benne, ha pedig nem, akkor nem hisznek benne; és mindig jeleket és csodákat hajszolnak. Nem a modern kor farizeusai ezek az emberek? Az,

hogy képes vagy-e helytállni, attól függ, hogy ismered-e az igazi Istent – ez döntő fontosságú! Minél nagyobb benned Isten igéjének valósága, annál jobban ismered Isten valóságát, és annál jobban helyt tudsz állni a próbatételek alatt. Minél inkább arra koncentrálsz, hogy jeleket és csodákat láss, annál kevésbé vagy képes helytállni, és el fogsz bukni a próbatételek között. Nem a jelek és csodák jelentik az alapot; csak Isten valósága az élet. Vannak, akik nem ismerik az Isten munkája által elérendő hatásokat. Zavarodottságban töltik napjaikat, nem törekszenek Isten munkájának megismerésére. Törekvésük célja mindig csak az, hogy Isten teljesítse vágyaikat, és csak akkor lesz komoly a hitük. Azt mondják, hogy követni fogják az életet, ha Isten szavai beteljesednek, de ha az Ő szavai nem teljesülnek, akkor nincs lehetőségük az életet követni. Az ember azt hiszi, hogy az Istenbe vetett hit a jelek és csodák látásának, valamint a mennybe és a harmadik égbe való felemelkedésnek a hajszolása. Egyikük sem mondja, hogy az Istenbe vetett hitük törekvés a valóságba való belépésre, törekvés az életre, és az Isten általi megnyerésre. Mi az értéke az ilyen törekvésnek? Akik nem törekszenek Isten megismerésére és Isten megelégedésére, azok nem hisznek Istenben; ők azok, akik káromolják Istent!

Most már értitek, hogy mi az Istenbe vetett hit? Vajon az Istenben való hit azt jelenti, hogy jeleket és csodákat látunk? Azt jelenti, hogy felemelkedünk a mennybe? Istenben hinni a legkevésbé sem könnyű. Ezeket a vallási gyakorlatokat meg kell tisztítani; a betegek gyógyítására és a démonok kiűzésére való törekvés, a jelekre és csodákra való összpontosítás, az Isten kegyelmének, békéjének és örömének hajszolása, a test kilátásainak és kényelmének hajszolása – ezek vallási gyakorlatok, és az ilyen vallási gyakorlatok a hit egy homályos fajtáját jelentik. Mit jelent ma az igazi istenhit? Isten szavának elfogadása életvalóságunkként, és Isten megismerése az Ő szavából, hogy elérjük az Ő igazi szeretetét. Hogy világos legyen: az Istenben való hit azért van, hogy engedelmeskedj Istennek, szeresd Istent, és teljesítsd azt a kötelességet, amelyet Isten teremtményének teljesítenie kell. Ez a célja az Istenben való hitnek. El kell érned, hogy megismerd Isten gyönyörűségét, hogy Isten mennyire méltó a tiszteletre, hogy Isten hogyan végzi teremtményeiben a megváltás és a tökéletesítés munkáját – ezek az Istenbe vetett hited puszta alapjai. Az Istenbe vetett hit alapvetően azt jelenti, hogy a test életéből átváltunk az Istent szerető életre; a romlott életből az Isten szava szerinti életre; kilépünk a Sátán hatalmából az Isten gondviselése és védelme alatt álló életbe; elérjük az Istennek való engedelmességet, és nem a testnek engedelmeskedünk; megengeded Istennek, hogy elnyerje teljes szívedet, hogy tökéletessé tegyen, és megszabadulj a romlott sátáni természettől. Az Istenbe vetett hit elsősorban azért van, hogy Isten ereje és dicsősége megnyilvánuljon benned, hogy cselekedhesd Isten akaratát, és megvalósíthasd Isten tervét, és képes legyél tanúságot tenni Istentről a Sátán előtt. Az Istenbe vetett hitnek nem szabad a jelek és csodák utáni vágy körül forognia, és nem is a személyes tested célját kellene szolgálnia. Arról kellene szólnia, hogy igyekszel megismerni Istent, és igyekszel, hogy képes legyél engedelmeskedni

Istennek, és – mint Péter – engedelmeskedni neki mindhaláláig. Ezek az Istenben való hit fő céljai. Az ember azért eszi és issza Isten igéjét, hogy megismerje Istent és megfeleljen neki. Isten Igéjének evése és ivása nagyobb tudást ad neked Istenről, és csak ezután tudsz engedelmeskedni Neki. Csak Istent ismerve tudod Őt szeretni, és ez az a cél, amit az embernek az Istenbe vetett hitben el kell érnie. Ha az Istenbe vetett hited során mindig jeleket és csodákat próbálsz látni, akkor az Istenbe vetett hited nézőpontja rossz. Az Istenbe vetett hit alapvetően Isten szavának mint életvalóságnak az elfogadása. Isten célját csak úgy érhetjük el, ha az Ő szájából származó beszédet a gyakorlatba ültetjük, és magunkban megvalósítjuk. Az Istenben való hitben az embernek arra kell törekednie, hogy Isten által tökéletessé váljon, képes legyen alávetni magát Istennek, és teljes engedelmisséget tanúsítson Isten iránt. Ha képes vagy zokszó nélkül engedelmeskedni Istennek, szem előtt tartani Isten kívánságait, elérni Péter érettségét, és birtokolni Péter stílusát, amiről Isten beszélt, akkor fogsz sikert elérni az Istenbe vetett hitben, és ez azt jelenti majd, hogy Isten megnyert téged.

Isten az egész világegyetemben végzi munkáját. Mindazoknak, akik hisznek benne, el kell fogadniuk az Ő szavát, enniük és inniuk kell az Ő szavát; senki sem lesz Isten által megnyert úgy, hogy látja az Isten által mutatott jeleket és csodákat. A korokon át Isten mindig az ígét használta, hogy az embert tökéletessé tegye. Ezért ne szenteljétek minden figyelmeteket a jeleknek és csodáknak, hanem törekedjétek arra, hogy Isten tökéletessé tegyen benneteket. Az ószövetségi Törvény Korában Isten szólt néhány szót, és a Kegyelem Korában Jézus is sok szót szólt. Miután Jézus sok szót mondott, a későbbi apostolok és tanítványok arra ösztönözték az embereket, hogy a Jézus által kiadott parancsolatok szerint járjanak el, és a Jézus által elmondott szavak és elvek szerint nyertek tapasztalatokat. Az utolsó napokban Isten elsősorban arra használja az ígét, hogy tökéletessé tegye az embert. Nem azért használ jeleket és csodákat, hogy elnyomja vagy meggyőzze az embert; ez nem tudja nyilvánvalóvá tenni Isten hatalmát. Ha Isten csak jeleket és csodákat mutatna, akkor lehetetlen lenne világossá tenni Isten valóságát, és így lehetetlen lenne tökéletessé tenni az embert. Isten nem jelekkel és csodákkal teszi tökéletessé az embert, hanem az ígét használja az ember öntözésére és terelgetésére, ami után bekövetkezik az ember teljes engedelmissége, és megismeri Istent. Ez a célja az Általa végzett munkának és az Általa mondott szavaknak. Isten nem a jelek és csodák felmutatásának módszerét használja az ember tökéletessé tételére – Ő szavakat használ, és sokféle munkamódszert alkalmaz az ember tökéletessé tételére. Legyen szó akár a szavak általi finomításról, akár a szavak általi foglalkozásról, metszésről, vagy gondoskodásról, Isten sokféle szempontból szól, hogy tökéletesítse az embert, és az ember jobban megismerje Isten munkáját, bölcsességét és csodálatos mivoltát. Amikor az ember teljessé válik – majd az utolsó napokban, amikor Isten lezárja a korszakot –, akkor lesz alkalmas arra, hogy jeleket és csodákat lásson. Amikor megismered Istent, és képes leszel engedelmeskedni Istennek, ha bármit is tesz, akkor nem lesz többé semmilyen elképzelésed Róla, amikor jeleket és csodákat látsz. Jelenleg

romlott vagy és képtelen az Istennek való teljes engedelmességre – úgy gondolod, hogy ebben az állapotban alkalmas vagy arra, hogy jeleket és csodákat láss? Isten akkor mutat jeleket és csodákat, amikor megbünteti az embert, és akkor is, amikor a kor változik, sőt, amikor a kor lezárul. Általában amikor Isten a munkáját végzi, nem mutat jeleket és csodákat. Jeleket és csodákat mutatni nevetségesen egyszerű számára, de Isten munkájának nem ez az alapelve, és nem is ez a célja az ember irányításával. Ha az ember jeleket és csodákat látna, és ha Isten szellemi teste megjelenne az embernek, nem hinne-e minden ember Istenben? Korábban már mondtam, hogy a győztesek egy csoportja keletről érkezik, olyan győztesek, akik a nagy nyomorúságból jönnek. Mit jelentenek ezek a szavak? Azt jelentik, hogy ezek a megnyert emberek csak azután engedelmeskedtek igazán, hogy megtapasztalták az ítéletet és a fenyt, a foglalkozást és a metszést, és mindenféle finomítást. Ezeknek az embereknek a hite nem homályos és elvont, hanem valóságos. Nem láttak jeleket és csodákat; nem beszélnek homályos szavakról és doktrínákról, sem mélyreható felismerésekről; ehelyett rendelkeznek a valósággal és Isten szavaival, valamint Isten valóságának valódi ismeretével. Nem képes-e egy ilyen csoport jobban megmutatni Isten hatalmát? Isten munkája az utolsó napokban valódi munka. Jézus idejében, Ő nem azért jött, hogy tökéletessé tegye az embert, hanem hogy megváltsa az embert, és azért mutatott be néhány csodát, hogy az emberek kövessék Őt. Ő ugyanis elsősorban azért jött, hogy elvégezze a kereszthalál munkáját, és a jelek felmutatása nem volt része a szolgálatának. Az ilyen jelek és csodák olyan művek voltak, amelyeket azért végzett, hogy a munkája hatékony legyen; extra műveletek voltak, és nem képviselték az egész kor munkáját. Az ószövetségi Törvény Korában Isten is mutatott jeleket és csodákat, de Isten mai munkája valódi munka, és most biztosan nem mutatna jeleket és csodákat. Ha jeleket és csodákat mutatna, a valódi munkája zűrzavarossá válna, és nem tudna több munkát elvégezni. Ha Isten azt mondaná, hogy az ígét arra használja, hogy tökéletessé tegye az embert, de közben jeleket és csodákat is mutatna, akkor vajon világossá lehetne tenni, hogy az ember valóban hisz-e benne vagy sem? Isten tehát nem tesz ilyet. Túl sok a vallás az emberben; Isten azért jött el az utolsó napokban, hogy kiűzze az emberből az összes vallásos elképzelést és természetfeletti dolgot, és megismertesse az emberrel Isten valóságát. Azért jött, hogy eltüntessen egy olyan Istenről alkotott képet, amely elvont és képzeletszötte – egy olyan Istenről alkotott képet, aki, más szóval, egyáltalán nem is létezik. Így most már csak az az egy dolog fontos, hogy legyen ismereted a valóságról! Az igazság mindent felülír. Mennyi igazsággal rendelkezel ma? Minden, ami jeleket és csodákat mutat, Isten? A gonosz szellemek is mutathatnak jeleket és csodákat; vajon minden gonosz szellem Isten? Az Istenbe vetett hitében az ember az igazságot keresi, és az életet keresi, nem pedig a jeleket és csodákat. Ez kéne, hogy legyen a célja mindazoknak, akik hisznek Istenben.

Azok tudják teljesen alávetni magukat Isten gyakorlatiasságának, akik igazán szeretik Őt

A gyakorlatiasság ismeretének elsajátítása és Isten munkájának alapos megértése – mindkettő megjelenik az Ő szavaiban, és csakis ezeken a kijelentéseken keresztül nyerhetsz megvilágosodást. Ezért többet kell tenned, hogy felvértezd magad Isten szavaival. Kommunikáld Isten szavait illető megértésedet a közösségben, és ily módon megvilágosíthatsz másokat, és kiutat nyújthatsz nekik – ez egy gyakorlati út. Mielőtt Isten elrendez számodra egy környezetet, elsőként mindannyiótoknak fel kell szerelkeznie az Ő szavaival. Ez olyasmi, amit mindenkinek meg kellene tennie; sürgető prioritás. Először is, érh el egy pontot, ahol tudod, hogyan kell enni és inni Isten szavát. Bármit illetően, amit nem tudsz megtenni, keresd az Ő szavaiban a gyakorlás útját, és vizsgáld meg ezeket a kijelentéseket minden olyan ügyben, amit nem értesz, vagy minden esetleges nehézséged esetén. Tedd ellátmányoddá Isten szavait, és hagyd, hogy segítsenek gyakorlati nehézségeid és problémáid megoldásában; engedd meg azt is, hogy szavai segítségéddé váljanak az életben. Ezek a dolgok erőfeszítést igényelnek a részedről. Isten szavának evésében és ivásában eredményeket kell elérned; képesnek kell lenned elcsendesíteni a szívedet Előtte, és az Ő kijelentései szerint kell gyakorolnod, amikor csak problémába ütközöl. Amikor semmilyen problémával nem találkozol, akkor csak az Ő szavának evésével és ivásával kell foglalatoskodnod. Időnként imádkozhatsz és elmélkedhetsz Isten szeretetén, megoszthatod a közösségben az Ő szavait illető megértésedet, és beszélhetsz a magadban tapasztalt megvilágosodásról és megvilágításról, valamint a reakcióidról, amelyek eme kijelentések olvasása közben voltak. Sőt, kiutat nyújthatsz az embereknek. Csakis ez gyakorlati. Ha ezt teszed, annak célja, hogy Isten szavai a te gyakorlati készleteddé válhassanak.

Egy nap folyamán hány órát töltesz el úgy, hogy igazán Isten előtt vagy? A napodból mennyit adsz ténylegesen Istennek? Mennyit adsz a testnek? Az, hogy az ember szíve mindig Isten felé irányul, az első lépés ahhoz, hogy az Általa történő tökéletesítés helyes útján legyen. Ha a szívedet, testedet és valamennyi őszinte szeretetedet Istennek tudod szentelni, Elé tudod helyezni azokat, egészen engedelmes tudsz lenni Iránta, és tökéletesen figyelmeznis az Ő akaratára – nem a testért, nem a családjáért és nem saját személyes vágyaidért, hanem Isten házában érdekében, Isten szavát véve alapelveként és alapként mindenben – akkor azzal, hogy így teszel, a szándékaid és nézőpontjaid mind a megfelelő helyen lesznek, és akkor olyan ember leszel majd Isten előtt, aki megkapja az Ő dicséretét. Azok, akiket Isten szeret, olyan emberek, akik abszolútak Iránta; ők azok, akik kizárólag Neki tudják szentelni magukat. Akiket Isten utál, azok, akik lagymatagok Iránta, és akik láznak Ellene. Megveti azokat, akik hisznek Benne és mindig élvezni akarják Őt, miközben képtelenek arra, hogy teljességgel feláldozzák magukat az Ő kedvéért. Gyűlöli azokat, akik azt mondják, szeretik Őt, ám szívükben láznak Ellene; gyűlöli azokat, akik ékesszólók és virágnyelven beszélnek,

hogy megtévesztésbe bocsátkozzanak. Azok, akik nem szentelték őszintén Istennek magukat, vagy akik nem vetették igazán alá magukat Előtte, természetüktől fogva alattomosak és a végletekig arrogánsak. Azok, akik nem tudnak őszintén engedelmesek lenni a normális, praktikus Isten előtt, még arrogánsabbak, és ők aztán tényleg az arkangyal kötelességtudó ivadécai. Azok az emberek, akik igazán feláldozzák magukat Istenért, teljes lényüket Neki szentelik és Elé helyezik magukat; ők az Ő valamennyi szavának és munkájának alá tudják vetni magukat, és képesek az Ő szavait a gyakorlatba ültetni. Ők el tudják fogadni Isten szavait, és létezésük alapjává teszik azokat, és képesek buzgón keresni Isten szavai között, hogy kiderítsék, mely részeket gyakorolják. Ilyenek azok, akik valóban Isten előtt élnek. Ha ily módon gyakorolsz, az az életed javát szolgálja majd, és az Ő szavainak evésén és ivásán keresztül megismerheted belső szükségleteidet és hiányosságaidat, hogy az élettermészeted átalakuljon, ez pedig majd eleget tesz Isten akaratának. Ha Isten követelményei szerint cselekszel, és ha nem a tested elégit ki, hanem ahelyett az Ő akaratát elégit meg, akkor ebben majd belépsz az Ő szavainak valóságába. Isten szavainak valóságába belépni azt jelenti, hogy teljesíteni tudod a kötelességedet, és megfelelsz Isten munkája igényeinek. Csak az efféle gyakorlati tettek nevezhetők belépésnek az Ő szavai valóságába. Ha képes vagy belépni ebbe a valóságba, akkor birtokában leszel az igazságnak. Ez a valóságba való belépés kezdete; elsőként ezt a kiképzést kell vállalnod, és csak azt követően tudsz majd még mélyebb valóságokba belépni. Fontold meg, hogyan tartsd meg a parancsolatokat, és hogyan légy hű Isten előtt; ne folyton arra gondold, mikor leszel képes belépni a királyságba. Ha a beállítottságod nem változik, akkor bármire is gondolsz, hasztalan lesz! Az Isten szavainak valóságába történő belépéshez először oda kell eljutnod, ahol minden elképzelésed és gondolatod Istenért van – ez a legalapvetőbb szükség.

Jelenleg sok ember van próbatételek közepette, és nem érti Isten munkáját, de mondom neked: ha nem érted, jobb, ha nem ítélsz felette. Talán eljön a nap, amikor az igazság a maga teljességében napvilágra kerül, és akkor majd megérted. Javadra válna, ha nem ítélnél, ugyanakkor nem várakozhatsz csak passzívan. Törekedned kell az aktív belépésre; csak akkor leszel olyan ember, aki valóban belép. Lázadó mivoltuk miatt az emberek folyton elképzeléseket alkotnak a gyakorlati Istenről. Ez mindenki számára szükségessé teszi, hogy megtanulja, hogyan legyen engedelmes, ugyanis a gyakorlati Isten egy óriási próbatétel az emberiség számára. Ha nem tudsz szilárdan állni, akkor mindennek vége; ha nincs megértésed a gyakorlati Isten gyakorlatiasságáról, akkor képtelen leszel arra, hogy Isten tökéletesítsen. A döntő lépés azt illetően, hogy az emberek tökéletesíthetőek-e vagy sem, a megértésük Isten gyakorlatiasságáról. A földre jött megtestesült Isten gyakorlatiassága minden egyes ember számára próbatétel; ha képes vagy szilárdan állni e tekintetben, akkor olyasvalaki leszel, aki ismeri Istent, és olyan ember leszel, aki igazán szereti Őt. Ha nem tudsz e tekintetben szilárdan állni, és csak a Lélekben hiszel, és képtelen vagy hinni Isten

gyakorlatiasságában, akkor nem számít mily nagy a hited Istenben, hasztalan lesz. Ha a látható Istenben nem tudsz hinni, akkor hihetsz Isten Lelkében? Nem csupán becsapni próbálsz Istent? A látható és kézzelfogható Isten előtt nem vagy engedelmes, így vajon képes vagy alávetni magad a Lélek előtt? A Lélek láthatatlan és nem tapintható, tehát, amikor azt mondod, hogy aláveted magad Isten Lelkének, akkor nem egyszerűen badarságot beszélsz? A parancsolatok megtartásának kulcsa, hogy legyen megértésed a gyakorlati Istenről. Amint megérted a gyakorlati Istent, meg tudod majd tartani a parancsolatokat. A megtartásuknak két összetevője van: az egyik az Ő Lelke lényegébe való kapaszkodás, és hogy a Lélek előtt képesek legyünk elfogadni a Lélek vizsgálatát; a másik a megtestesülés valódi megértésének képessége és a valódi engedelmesség elérése. Akár a test, akár a Lélek előtt, az embernek mindig olyan szívet kell őriznie magában, amely aláveti magát Istennek és féli Őt. Csak az ilyen ember alkalmas a tökéletesítésre. Ha megérted a gyakorlati Isten gyakorlatiasságát – azaz, ha szilárdan álltál ebben a próbatételben, akkor semmi sem lesz túl sok neked.

Egyesek azt mondják: „Könnyű megtartani a parancsolatokat; csupán őszintén és áhítatosan kell beszélned Isten előtt, mindenféle gesztikulálás nélkül; ezt jelenti a parancsolatok megtartása.” Így van? Tehát, ha Isten háta mögött teszel néhány dolgot, ami Ellene van, az a parancsolatok megtartásának számít? Alaposan meg kell értened, hogy mit foglal magába a parancsolatok megtartása. Ahhoz kapcsolódik, hogy valódi megértésed van-e Isten gyakorlatiasságáról vagy sem; ha érted a gyakorlatiasságot, és nem botlasz meg és nem buksz el e próbatétel során, akkor olyannak számíthatsz, aki erős bizonyossággal rendelkezik. A zengő tanúságtétel Isten mellett elsősorban arra vonatkozik, hogy érted-e a gyakorlati Istent vagy sem, és hogy képes vagy-e alávetni magad e személy előtt, aki nem csupán hétköznapi, hanem normális, és aláveted-e magad akár mindhalálig. Ha eme alávetés útján igazán tanúságot teszel Isten mellett, az azt jelenti, hogy Isten megnyert téged. Ha mindhalálig alá tudod vetni magad, és nem panaszkodsz, nem ítélsz, nem rágalmazol, nincsenek semmiféle elképzeléseid, sem hátsó szándékaid Előtte, akkor ily módon Isten dicsőséget nyer. Az alávetettség egy átlagos személy előtt, akit az ember lenéz, és képesnek lenni mindhalálig alávetni magunkat mindenféle elképzelések nélkül – ez valódi bizonyágtétel. A valóság, amelybe a belépést Isten megköveteli az emberektől, az, hogy képes légy engedelmeskedni az Ő szavainak, azokat a gyakorlatba ültetni, meghajolni a gyakorlati Isten előtt, és ismerni saját romlottságodat, megnyitni a szíved Előtte, és végül arra, hogy e szavai által Ő megnyerjen téged. Isten dicsőséget nyer, amikor ezek a kijelentések meghódítanak téged és teljesen engedelmessé tesznek Iránta; ezen keresztül szégyeníti Ő meg a Sátánt, és végzi be a munkáját. Amikor semmiféle elképzelésed nincs a megtestesült Isten gyakorlatiasságáról – azaz, amikor szilárdan megálltál ebben a próbatételben –, akkor tetted meg jól ezt a tanúságot. Ha eljön a nap, amikor egészen megérted a gyakorlati Istent, és mindhalálig alá tudod vetni magad, ahogyan Péter tette, akkor Isten megnyer és tökéletesít majd. Ha bármi olyat teszel Isten, ami nem egyezik a te elképzeléseiddel, az próbatétel számodra.

Ha Isten munkája megfelelne a te elképzeléseidnek, nem kívánná meg, hogy szenvedj vagy hogy finomítsanak. A munkája épp azért kívánja meg, hogy elengedd az efféle elképzeléseket, mert annyira gyakorlatias, és nem egyezik az elképzeléseiddel. Ezért próbatétel ez számodra. Isten gyakorlatiassága miatt van minden ember próbatételek közepette; az Ő munkája gyakorlati, nem természetfeletti. Gyakorlati szavainak és gyakorlati kijelentéseinek mindenféle elképzelésektől mentes teljes megértése révén, és azáltal, hogy képes vagy őszintén szeretni Őt, ahogyan a munkája egyre gyakorlatiasabbá fejlődik, Ő meg fog nyerni téged. Az az embercsoport, amelyet Isten megnyer majd, azokból áll, akik ismerik Istent; vagyis akik ismerik az Ő gyakorlatiasságát. Továbbá ők azok, akik képesek alávetni magukat Isten gyakorlati munkájának.

Isten testben töltött ideje alatt az Általa az emberektől megkívánt alávetettség nem jár az ítélkezéstől vagy az ellenállástól való tartózkodással, ahogyan ők elképzelik; Ő sokkal inkább azt igényli, hogy az emberek a szavait használják alapelveként, amely szerint élnek, illetve túlélésük alapjaként; hogy az Ő szavainak lényegét teljesen a gyakorlatba ültessék, és hogy egészen eleget tegyenek az Ő akaratának. Annak a követelménynek az egyik aspektusa, miszerint az emberek vessék alá magukat a megtestesült Istennek, az Ő szavainak gyakorlatba ültetésére vonatkozik, míg a másik aspektus arra utal, hogy képesek legyenek alávetni magukat az Ő normalitásának és gyakorlatiasságának. Mindkettőnek abszolútnak kell lennie. Mindkét aspektust azok tudják elérni, akik őszinte istenszerető szívet őriznek magukban. Ők mind olyan emberek, akiket Isten megnyert, és mind úgy szeretik Istent, mint a saját életüket. A megtestesült Isten normális és gyakorlatias emberi mivoltot hordoz a munkájában. Ily módon az Ő normális és gyakorlatias emberi mivoltot egyaránt ötvöző külső burka óriási próbatétellé válik az emberek számára; a legnagyobb nehézségükké lesz. Mindazonáltal, Isten normalitása és gyakorlatiassága nem kerülhető el. Ő mindent megpróbált, hogy megoldást találjon, ám végül nem tudott megszabadulni normális emberi mivoltjának külső burkától. Ez azért volt, mert végül is Ő a megtestesült Isten, nem pedig a Lélek Istene a mennyben. Ő nem az az Isten, akit az emberek nem látnak, hanem az Isten, aki a teremtés egy tagjának burkát viseli. Így semmiképp sem lenne könnyű megszabadulnia normális emberi mivoltjának burkától. Ezért, bármi is legyen, Ő továbbra is a test szemszögéből végzi azt a munkát, amit végezni akar. Ez a munka a normális és gyakorlati Isten kifejeződése, így hát hogyan lenne rendben az, ha az emberek nem vetik alá magukat? Mi a csudát tehetnek az emberek Isten cselekedeteivel? Ő azt tesz, amit csak akar; bármivel is legyen elégedett, az úgy van, ahogy van. Ha az emberek nem vetik alá magukat, akkor miféle más épkezési terveik lehetnek? Mindaddig csak az alávetettség tudta megmenteni az embereket; senkinek sem volt más ragyogó ötlete. Ha Isten próbára akarja tenni az embereket, mit tehetnek ellene? Akárhogy is, mindezt nem a mennyei Isten találta ki; ez a megtestesült Isten ötlete volt. Ő ezt akarja tenni, úgyhogy ember nem változtathat rajta. A mennyei Isten nem avatkozik abba, amit a megtestesült Isten tesz, így hát nem még több ok-e ez arra,

hogy az emberek alá vessék magukat Neki? Bár egyaránt gyakorlatias és normális, Ő teljességgel a megtestesült Isten. Saját ötletei szerint azt tesz, amit csak akar. A mennyei Isten az összes feladatot átadta Neki; bármit is tesz, annak alá kell vetned magad. Bár emberi mivolttal rendelkezik, és igen normális, szándékosan rendezte el mindezt, így hát hogyan bámulhatnak Rá az emberek rosszállástól tágra nyílt szemekkel? Normális akar lenni, tehát normális. Emberi mivoltban akar élni, tehát emberi mivoltban él. Isteni mivoltban akar élni, tehát isteni mivoltban él. Az emberek úgy látják ezt, ahogy akarják, ám Isten mindig Isten lesz, az emberek pedig mindig emberek lesznek. Az Ő lényegét nem lehet megtagadni néhány apró részlet miatt, sem nem lehet Őt Isten „személyéből” kitesztani egy kis dolog miatt. Az emberek az emberi lények szabadságával rendelkeznek, Isten pedig Isten méltóságával; ezek nem zavarják egymást. Nem adhatnának az emberek egy kis szabadságot Istennek? Nem tudják elviselni, hogy Isten egy kicsit hétköznapiabb legyen? Ne légy oly szigorú Istennel! Mindenkinek toleránsabbnak kellene lennie a másik iránt; nem rendeződne-e akkor minden? Létezne-e akkor is elidegenedés? Ha valaki egy ilyen triviális dolgot nem tud elviselni, akkor hogyan mondhat egyáltalán olyasmit, hogy „a miniszterelnök szíve oly nagy, hogy akár egy vitorlás is kiköthet benne”? Hogyan lehet igaz ember az illető? Nem Isten az, aki nehézséget okoz az emberiségnek, hanem az emberiség okoz nehézséget Istennek. Az emberek mindig úgy kezelik a dolgokat, hogy bolhából elefántot csinálnak. A semmiből is ügyet kreálnak, és ez oly felesleges! Amikor Isten normális és gyakorlatias emberi mivoltban munkálkodik, amit Ő tesz, az nem az emberiség munkája, hanem Isten munkája. Mindazonáltal az emberek nem látják az Ő munkájának lényegét; mindig csak az Ő emberi mivoltjának külső burkát látják. Még nem láttak ily nagyszerű munkát, mégis kitartanak amellett, hogy az Ő hétköznapi és normális emberi mivoltát lássák, és nem engednek ebből. Hogyan nevezhető ez Isten előtti alávetésnek? A mennyei Isten most földi Istenné „változott”, és a földi Isten most a mennyei Isten. Nem számít, hogy külső megjelenésük azonos-e, ahogyan az sem, hogy pontosan hogyan is munkálkodnak. Végtére az, aki Isten saját munkáját végzi, Isten Maga. Neked alá kell vetned magad, akár akarod, akár nem – ez nem olyan dolog, amiben van választásod! Az embereknek engedelmeskedniük kell Istennek, és az embereknek egészen alá kell vetniük magukat Istennek, a legcsekélyebb színlelés nélkül.

A megtestesült Isten ma azt az embercsoportot akarja megnyerni, amelynek tagjai az Ő akaratához igazodnak. Csupán alá kell vetniük magukat az Ő munkájának, és nem kell állandóan a mennyei Istent illető elképzelésekkel foglalkozniuk, bizonytalanságban élve és megnehezítve a megtestesült Isten dolgát. Azok, akik képesek engedelmeskedni Neki, azok, akik feltétlenül hallgatnak az Ő szavaira, és alávetik magukat az Ő intézkedéseinek. Az ilyen emberek egyáltalán nem törődnek azzal, hogy valójában milyen lehet a mennyei Isten, vagy hogy a mennyei Isten épp miféle munkát végez az emberiség körében; szívüket egészen átadják a földi Istennek, és teljes lényüket Elé helyezik. Sosem a saját biztonságukkal törődnek, és soha nem csinálnak felhajtást a

megtestesült Isten normalitása és gyakorlatiassága miatt. Azok, akik alávetik magukat a megtestesült Istennek, tökéletesedhetnek Általa. Azok, akik a mennyei Istenben hisznek, nem nyernek semmit. Ennek oka, hogy nem a mennyei Isten, hanem a földi Isten az, aki ígéreteket és áldásokat ad az embereknek. Az embereknek nem kellene mindig a mennyei Istent magasztalni, miközben a földi Istenre egyszerű átlagemberként tekintenek; ez nem igazságos. A mennyei Isten nagyszerű és csodálatos, bámulatos a bölcsessége, de ez egyáltalán nem létezik; a földi Isten igen átlagos és jelentéktelen, és egyben igen normális. Nem rendelkezik rendkívüli elmével, és nem hajt végre világrengető tetteket; egyszerűen egy nagyon normális és gyakorlatias módon munkálkodik és beszél. Bár nem szól mennydörgés által, vagy nem idézi meg a szelet és az esőt, Ő valóban a mennyei Isten megtestesülése, és Ő valóban az emberek között élő Isten. Az embereknek nem szabad Istenként felmagasztalniuk azt, akit meg tudnak érteni és aki megfelel az elképzeléseiknek, miközben azt, akit nem tudnak elfogadni, és egyáltalán nem tudnak elképzelni, alacsonyrendűnek látják. Mindez az emberek lázadó mivoltából ered; ez mind az emberiség Istennel szembeni ellenállásának forrása.

Akik tökéletessé lesznek téve, azoknak finomításon kell átesniük

Ha hiszel Istenben, akkor engedelmeskedned kell Istennek, át kell ültetned az igazságot a gyakorlatba, és teljesítened kell minden kötelességedet. Ezenkívül meg kell értened azokat a dolgokat, amelyeket meg kellene tapasztalnod. Ha csak azt tapasztalod meg, hogy foglalkoznak veled, fegyelmeznek és megítélnek, ha csak élvezni tudod Istent, de képtelen vagy érezni, amikor Isten fegyelmez téged vagy foglalkozik veled – ez elfogadhatatlan. Talán a finomítás ezen esetében képes vagy megállni a helyedet, de ez még mindig nem elég; tovább kell menetelned előre. Az Isten iránti szeretet leckéje soha nem torpan meg, és nincs vége. Az emberek az Istenben való hitet rendkívül egyszerű dolognak tekintik, de amint némi gyakorlati tapasztalatot szereznek, rájönnek, hogy az Istenben való hit nem olyan egyszerű, mint ahogyan azt az emberek elképzelik. Amikor Isten az ember finomításán munkálkodik, az ember szenved. Minél nagyobb mértékű az ember finomítása, annál inkább lesz istenszerető szíve, és annál jobban megnyilatkozik benne Isten hatalma. Ezzel szemben minél kisebb mértékű finomításban részesül egy ember, annál kevésbé lesz istenszerető szíve, és annál kevésbé fog benne megnyilatkozni Isten hatalma. Minél nagyobb mértékű az ilyen ember finomítása és fájdalma, minél több kínt él át, annál mélyebb lesz az Isten iránti szeretete, annál őszintébb lesz az Istenbe vetett hite, és annál mélyre hatóbb lesz az Istenről való tudása. Tapasztalataid során látni fogsz olyan embereket, akik nagyon szenvednek, miközben átesnek a finomításon, akikkel sokat foglalkoznak, és sokat fegyelmezik őket, és látni fogod, hogy ők azok az emberek, akiknek mély az Isten iránti

szeretete, valamint mélyebb és áthatóbb az Istenről való tudása. Azok, akik nem tapasztalták meg, hogy foglalkoznak velük, csak felületes tudással rendelkeznek, és csak annyit tudnak mondani: „Isten olyan jóságos, kegyelmet ad az embereknek, hogy élvezhessék Őt.” Ha az emberek megtapasztalták, hogy foglalkoznak velük és fegyelmezik őket, akkor tudnak beszélni Isten valódi ismeretéről. Tehát minél csodálatosabb Isten munkája az emberben, annál értékesebb és jelentősebb. Minél áthatolhatatlanabb számodra, és minél összeegyeztethetlenebb a te elképzeléseiddel, annál inkább képes Isten munkája meghódítani téged, megnyerni téged és tökéletessé tenni téged. Milyen nagyszerű Isten munkájának a jelentősége! Ha Isten nem ilyen módon finomítaná az embert, ha nem e módszer szerint dolgozna, akkor munkája eredménytelen és jelentőség nélküli lenne. A múltban azt mondták, hogy Isten kiválasztja és megnyeri ezt a csoportot, és teljessé teszi őket az utolsó napokban; ennek rendkívüli jelentősége van. Minél nagyobb munkát végez bennetek, annál mélyebb és tisztább lesz az Isten iránti szeretetetek. Minél nagyobb Isten munkája, annál inkább képes az ember megragadni valamit az Ő bölcsességéből, és annál mélyebb az ember tudása Őróla. Az utolsó napokban véget ér Isten hatezer éves irányítási terve. Valóban könnyen véget érhet? Ha egyszer meghódítja az emberiséget, vége lesz a munkájának? Lehet ez ilyen egyszerű? Az emberek valóban azt képzelik, hogy ez ilyen egyszerű, de amit Isten tesz, az nem ilyen egyszerű. Nem számít, hogy Isten munkájának melyik részét említed, az ember számára mind kifürkészhetetlen. Ha képes lenni kifürkészni, akkor Isten munkájának nem lenne jelentősége vagy értéke. Az Isten által végzett munka kifürkészhetetlen; teljesen ellentétes az elképzeléseiddel, és minél összeegyeztethetlenebb az elképzeléseiddel, annál inkább azt mutatja, hogy Isten munkája értelmes; ha összeegyeztethető lenne az elképzeléseiddel, akkor értelmetlen lenne. Ma úgy érzed, hogy Isten munkája annyira csodálatos, és minél csodálatosabbnak érzed, annál inkább érzed, hogy Isten kifürkészhetetlen, és látod, hogy milyen nagyszerűek Isten tettei. Ha csak valami felszínes, felületes munkát végezne az ember meghódítására, és utána nem tenné semmi mást, akkor az ember képtelen lenne meglátni Isten munkájának jelentőségét. Bár most egy kicsi finomításban részesülsz, ez nagy előnyt jelent az életben való növekedésed szempontjából; ezért a lehető legnagyobb szükség van arra, hogy ilyen nehézségeken menj keresztül. Ma egy kicsi finomításban részesülsz, de azután valóban képes leszel meglátni Isten tetteit, és végül azt fogod mondani: „Isten tettei olyan csodálatosak!” Ezek a szavak lesznek a szívedben. Miután egy ideig megtapasztalták az Isten általi finomítást (a szolgálattevők próbatételét és a fenyítés idejét), néhányan végül azt mondták: „Igazán nehéz Istenben hinni!” Az a tény, hogy az „igazán nehéz” kifejezést használták, azt mutatja, hogy Isten tettei kifürkészhetetlenek, és Isten munkája nagy jelentőséggel és értékkel bír, továbbá az Ő munkája rendkívül méltó arra, hogy az ember becsben tartsa. Ha neked a legcsekélyebb tudásod sem lenne, miután Én annyi munkát végeztem, akkor is értékes lenne a munkám? Ez azt mondatná veled: „Isten szolgálata tényleg nehéz, Isten tettei

olyan csodálatosak, és Isten valóban bölcs! Isten olyan szeretetreméltó!” Ha egy bizonyos tapasztalási időszak átélése után képes vagy ilyen szavakat mondani, akkor az azt bizonyítja, hogy elnyerted Isten munkáját magadban. Egy nap, amikor külföldön terjeszted az evangéliumot, és valaki megkérdezi tőled: „Hogy állsz az Istenbe vetett hiteddel?”, azt tudod majd mondani: „Isten tettei oly csodálatosak!” Érezni fogják, hogy a szavaid valós tapasztalatokról szólnak. Ez az igazi tanúságtétel. El fogod mondani, hogy Isten munkája tele van bölcsességgel, és az Ő rajtad végzett munkája valóban meggyőzőtt téged, és meghódította a szívedet. Mindig szeretni fogod Őt, mert Ő több mint méltó az emberiség szeretetére! Ha tudsz beszélni ezekről a dolgokról, akkor meg tudod hatni az emberek szívét. Ez mind tanúságtétel. Ha képes vagy hangzatos tanúságot tenni és könnyekig megadni az embereket, az azt mutatja, hogy valóban olyan vagy, aki szereti Istent, mert képes vagy tanúságot tenni az Isten iránti szeretetről, és rajtad keresztül Isten cselekedetei bizonyosságot nyerhetnek. A tanúságtételeddel arra sarkall másokat, hogy keressék Isten munkáját, hogy megtapasztalják Isten munkáját, és bármilyen környezetben is tapasztalnak, képesek lesznek helytállni. Ez a tanúságtétel egyetlen hiteles módja, és pontosan ez az, amit most tőled megkövetelnek. Látnod kell, hogy Isten munkája rendkívül értékes és méltó arra, hogy az emberek megbecsüljék, hogy Isten olyan becses és bőséges; nemcsak beszélni tud, hanem meg is tudja ítélni az embereket, meg tudja finomítani a szívüket, örömet tud szerezni nekik, meg tudja nyerni őket, meg tudja hódítani őket és tökéletessé tudja tenni őket. Tapasztalataidból látni fogod, hogy Isten nagyon szeretetreméltó. Hát mennyire szereted most Istent? Tényleg szívből tudod mondani ezeket a dolgokat? Amikor képes vagy ezeket a szavakat a szíved mélyéből kimondani, akkor tudsz majd tanúságot tenni. Amint a tapasztalatod eléri ezt a szintet, képes leszel tanúskodni Isten mellett, és alkalmas leszel rá. Ha tapasztalásodban nem éred el ezt a szintet, akkor még mindig túl messze leszel. Normális, ha az emberek gyengeséget mutatnak a finomítás folyamán, de a finomítás után majd azt mondhatod: „Isten olyan bölcs az Ő munkájában!” Ha valóban képes vagy eljutni e szavak gyakorlati megértéséhez, akkor ez olyasvalami lesz, amit becsben tartasz, és a tapasztalatodnak értéke lesz.

Mire kellene most törekedned? Hogy képes vagy-e tanúságot tenni Isten munkájáról, vagy sem, hogy képes vagy-e Isten tanúságtételévé és megnyilvánulásává válni, vagy sem, és hogy alkalmas vagy-e arra, hogy Ő használjon téged, vagy sem – ezekre a dolgokra kell törekedned. Mennyi munkát végzett benned Isten valójában? Mennyit láttál, mennyit érintettél? Mennyit tapasztaltál és ízleltél? Függetlenül attól, hogy Isten próbára tett-e téged, foglalkozott-e veled, vagy fegyelmezett-e téged, az Ő cselekedetei és az Ő munkája megvalósultak rajtad. De mint Istenben hívő ember, és mint olyasvalaki, aki hajlandó arra törekedni, hogy tökéletességre jusson Általa, képes vagy tanúságot tenni Isten munkájáról a gyakorlati tapasztalatod alapján? Képes vagy gyakorlati tapasztalatodon keresztül megélni Isten ígését? Képes vagy saját gyakorlati tapasztalataid által másokról gondoskodni, és egész életedet arra fordítani, hogy

tanúságot tegyél Isten munkájáról? Ahhoz, hogy tanúságot tegyél Isten munkájáról, a tapasztalatodra, tudásodra és az általad megfizetett árra kell támaszkodnod. Csak így tudsz eleget tenni az Ő akaratának. Olyasvalaki vagy, aki tanúságot tesz Isten munkájáról? Megvan benned ez a törekvés? Ha képes vagy tanúságot tenni az Ő nevééről, és még inkább az Ő munkájáról, és ha annak a képnek megfelelően tudsz élni, amelyet Ő megkövetel a népétől, akkor te Isten tanúja vagy. Hogyan teszel ténylegesen tanúságot Istenről? Úgy, hogy törekszel és vágyakozol arra, hogy megéld Isten ígését, továbbá azáltal, hogy szavaiddal tanúságot teszel, lehetővé teszed az embereknek, hogy megismerjék az Ő munkáját és lássák a tetteit. Ha valóban törekszel minderre, akkor Isten tökéletessé fog tenni téged. Ha csak arra törekszel, hogy Isten tökéletessé tegyen, és a legvégén áldott legyél, akkor az Istenbe vetett hited perspektívája nem tiszta. Azt kellene keresned, hogy miként láthatod Isten tetteit a való életben, hogyan felelhetsz meg Neki, amikor kinyilatkoztatja neked az Ő akaratát, és hogyan kellene tanúságot tenned az Ő csodatosságáról és bölcsességéről, valamint hogyan kellene tanúságot tenned arról, hogyan fegyelmez téged és hogyan foglalkozik veled. Mindezek olyan dolgok, amelyeken most el kellene gondolkodnod. Ha az Istent szerető szíved kizárólag azért van, hogy Isten dicsőségében részesülhess, miután Ő tökéletessé tesz téged, akkor az még mindig elégtelen, és nem felel meg Isten követelményeinek. Képesnek kell lenned arra, hogy tanúságot tegyél Isten munkájáról, eleget tegyél az Ő igényeinek, és gyakorlati módon megtapasztald az embereken végzett munkáját. Legyen szó fájdalomról, könnyekről vagy szomorúságról, mindezeket meg kell tapasztalnod a gyakorlatodban. Az a céljuk, hogy tökéletesítsenek téged, mint olyasvalakit, aki tanúságot tesz Istenről. Pontosan mi az, ami most arra kényszerít, hogy szenvedj és tökéletességre törekedj? A jelenlegi szenvedésed tényleg azért van, hogy szeresd Istent és tanúságot tegyél róla? Vagy a testi áldásokért, a jövőbeli kilátásaidért és sorsodért? Minden szándékodat, motivációdát és az általad hajszolt célokat ki kell igazítani, és nem irányíthatja őket a saját akaratod. Ha egy ember azért törekszik a tökéletességre, hogy áldásokat kapjon és uralkodjon, míg egy másik ember azért törekszik a tökéletességre, hogy Istennek megfeleljen és gyakorlati tanúságot tegyen Isten munkájáról, akkor a két törekvés közül melyiket választanád? Ha az elsőt választanád, akkor még mindig túl messze lennél Isten normáitól. Egyszer azt mondtam, hogy tetteimet az egész világegyetemben nyíltan megismerik majd, és Királyként uralkodom majd a világegyetemben. Másrészt, a ti megbízatásotok az, hogy menjetek, és tegyetek tanúságot Isten munkájáról, nem pedig az, hogy királyok legyetek és megjelenjete az egész univerzum előtt. Hadd töltsék be Isten tettei a kozmoszt és az égboltot! Hadd lássa és ismerje el őket mindenki! Ezek a szavak Magával Istennel kapcsolatban hangzanak el, és amit az embereknek tenniük kell, az az, hogy tanúságot tesznek Istenről. Mennyit tudsz most Istenről? Milyen mértékben tudsz Istenről tanúságot tenni? Mi a célja annak, hogy Isten tökéletesíti az embert? Ha egyszer megérted Isten akaratát, hogyan kell figyelembe vened az Ő akaratát? Ha hajlandó

vagy tökéletességre jutni és tanúságot tenni Isten munkájáról azáltal, amit megélsz, ha megvan benned ez a hajtóerő, akkor semmi sem túl nehéz. Amire az embereknek most szükségük van, az a hit. Ha megvan benned ez a hajtóerő, akkor könnyű elengedni minden negativitást, passzivitást, lustaságot és a test elképzeléseit, életfilozófiákat, lázadó beállítottságot, érzelmeket, és így tovább.

A megpróbáltatások során normális, hogy az emberek gyengék, vagy negatívak, vagy nincsenek tisztában Isten akaratával, vagy a gyakorlathoz vezető útjukkal. Mindenesetre hinned kell Isten munkájában, és nem szabad megtagadnod Istent, ahogy Jób tette. Bár Jób gyenge volt és megátkozta saját születése napját, nem tagadta, hogy az emberi életben minden dolgot Jahve adományozott, és Jahve az, aki mindezt el is veszi. Bármilyen próbatételnek is vetették alá, megtartotta ezen hitét. A te tapasztalatod szerint, függetlenül attól, hogy milyen finomításon mész keresztül Isten szavai által, amit Isten az emberiségtől megkövetel – röviden szólva –, az a hitük és az Istent szerető szívük. Azzal, hogy így dolgozik, az emberek hitét, szeretetét és törekvéseit tökéletesíti. Isten a tökéletesítés munkáját végzi az embereken, és ők nem látják, nem érzik; ilyen körülmények között szükség van a hitedre. Az emberek hitére akkor van szükség, amikor valami nem látható szabad szemmel, és a te hitedre akkor van szükség, amikor nem tudod elengedni a saját elképzeléseidet. Amikor nincs tisztánlátásod Isten munkájáról, akkor az a dolgod, hogy legyen hited, határozott álláspontod és tegyél tanúságot. Amikor Jób eljutott erre a pontra, Isten megjelent neki és beszélt hozzá. Vagyis csak a hitedből kiindulva leszel képes meglátni Istent, és amikor van hited, Isten tökéletessé fog tenni téged. Hit nélkül nem tudja ezt megtenni. Isten megajándékoz téged azzal, aminek az elnyerésében reménykedsz. Ha nincs hited, akkor nem juthatsz tökéletességre, és nem láthatod Isten cselekedeteit, még kevésbé az Ő mindenhatóságát. Ha van hited abban, hogy gyakorlati tapasztalataid során látni fogod az Ő cselekedeteit, akkor Isten meg fog jelenni neked, meg fog világosítani és vezetni fog téged belülről. E hit nélkül Isten nem lesz képes erre. Ha elvesztetted az Istenbe vetett reményt, akkor hogy leszel képes megtapasztalni az Ő munkáját? Ezért ha van hited, és nem táplálsz kételyeket Istennel kapcsolatban, ha valóban hiszel Benne, bármit is tesz, csak akkor világosít és világít meg téged a tapasztalataidon keresztül, és csak akkor leszel képes meglátni az Ő tetteit. Mindezek a dolgok a hit által érhetők el. A hit csak a finomításon keresztül jön létre, és finomítás hiányában a hit nem tud fejlődni. Mire utal ez a szó, hogy „hit”? A hit az a valódi meggyőződés és az az őszinte szív, amellyel az embereknek rendelkezniük kell, amikor nem láthatnak vagy érinthetnek meg valamit, amikor Isten munkája nem igazodik az emberi elképzelésekhez, és amikor az elérhetetlen az ember számára. Ez az a hit, amelyről beszélek. Az embereknek szükségük van a hitre a nehézségek és a finomítás idején, és a hit olyasvalami, amit finomítás követ; a finomítás és a hit nem választható el egymástól. Nem számít, hogyan munkálkodik Isten, és nem számít a környezeted, te képes vagy az életre törekedni, az igazságot keresni, és Isten munkájának megismerését áhítani, továbbá megérted az Ő

tetteit, és képes vagy az igazságnak megfelelően cselekedni. Ez jelenti azt, hogy igaz hited van, és ez mutatja, hogy nem vesztetted el az Istenbe vetett hitedet. Csak akkor lehet igaz hited Istenben, ha képes vagy a finomítás által kitartóan törekedni az igazságra, ha képes vagy igazán szeretni Istent, és nem kezdesz el kételkedni Benne, ha bármit is tesz, te mégis gyakorlod az igazságot, hogy eleget tégy Neki, és ha képes vagy a mélységben keresni az Ő akaratát, és figyelembe venni azt. A múltban, amikor Isten azt mondta, hogy királyként fogsz uralkodni, szeretted Őt, és amikor nyíltan megmutatta Magát neked, üldözted Őt. Most viszont Isten rejtve van, nem láthatod Őt, és csapások értek téged – akkor most elveszíted a reményt Istenben? Tehát mindenkor az életre kell törekedned, és arra, hogy teljesítsd Isten akaratát. Ezt hívják valódi hitnek, és ez a szeretet legigazabb és legszebb fajtája.

A múltban az emberek mind Isten elé járultak, hogy meghozzák elhatározásaikat, és azt mondták: „Még ha senki más nem is szereti Istent, nekem szeretnem kell Őt.” De most finomítani fog téged, és mivel ez nem egyezik a te elképzeléseiddel, elveszíted az Istenbe vetett hitedet. Ez valódi szeretet? Sokszor olvastál már Jób tetteiről – elfelejtetted őket? Az igazi szeretet csak a hitből formálódhat. Az Isten iránti valódi szeretet az általad átélt finomítások révén alakul ki benned, és a hited által vagy képes arra, hogy gyakorlati tapasztalataidban figyelembe vedd Isten akaratát, és szintén a hited által hagyod el a saját testedet és törekszel az életre; ezt kellene tennie az embereknek. Ha ezt teszed, akkor képes leszel meglátni Isten tetteit, de ha nincs hited, akkor képtelen leszel meglátni Isten cselekedeteit, vagy megtapasztalni az Ő munkáját. Ha azt akarod, hogy Isten használjon és tökéletesítsen téged, akkor rendelkezned kell mindennel: a szenvedni akarással, hittel, kitartással, engedelmisséggel, és azzal a képességgel, hogy megtapasztald Isten munkáját, megértsd az Ő akaratát, tekintettel legyél az Ő bánatára, és így tovább. Nem könnyű tökéletessé tenni egy embert, és minden egyes finomításhoz, amelyet megtapasztalsz, szükség van a hitedre és a szeretetedre. Ha tökéletességre akarsz jutni Isten által, nem elég, ha csak rohansz előre az úton, és az sem elég, ha csak feláldozod magadat Istenért. Sok mindennek kell a birtokában lenned ahhoz, hogy olyanná válhass, akit Isten tökéletessé tesz. Amikor szenvedéssel szembesülsz, képesnek kell lenned arra, hogy félretedd a testtel kapcsolatos aggályaidat, és hogy ne panaszkodj Istenre. Amikor Isten elrejtőzik előled, kell lennie hitednek ahhoz, hogy kövesd Őt, hogy megőrizd korábbi szeretetedet, és ne hagyd, hogy az meginogjon vagy elapadjon. Nem számít, hogy Isten mit tesz, neked alá kell vetned magad az Ő tervének, és késznek kell lenned arra, hogy inkább elátkozd a saját testedet, mint hogy Őrá panaszkodj. Amikor megpróbáltatásokkal kell szembenézned, eleget kell tenned Istennek, akkor is, ha keservesen sírsz, vagy ha vonakodsz megválni valamelyik szeretett tárgytól. Csak ez az igazi szeretet és hit. Függetlenül attól, hogy milyen a tényleges érettséged, először is rendelkezned kell mind az akarattal, hogy elszenvedd a nehézségeket, mind az igaz hittel, és az akarattal, hogy elhagyd a testet. Hajlandónak kell lenned elviselni a személyes nehézségeket és

elszenvedni a személyes érdekeidet érintő veszteségeket annak érdekében, hogy eleget tegyél Isten akaratának. Képesnek kell lenned arra is, hogy a szívedben megbánást érezz önmagaddal kapcsolatosan: a múltban nem tudtál megfelelni Istennek, és most megbánást tanúsíthatsz. Nem szabad, hogy ezek közül bármelyik hiányozzon – Isten ezeken keresztül fog tökéletesíteni téged. Ha nem tudsz megfelelni ezeknek a kritériumoknak, akkor nem tudsz tökéletességre jutni.

Valakinek, aki Istent szolgálja, nemcsak azt kell tudnia, hogyan kell Érte szenvedni; ennél is jobban meg kell értenie, hogy az Istenben való hit célja az, hogy az Isten iránti szeretetre törekedjen. Isten nemcsak azért használ téged, hogy finomítson vagy szenvedésre kényszerítsen, hanem inkább azért használ, hogy megismerhesd az Ő tetteit, megismerd az emberi élet valódi jelentőségét, és különösen azért, hogy megtudd, hogy Istent szolgálni nem könnyű feladat. Isten munkájának megtapasztalása nem arról szól, hogy élvezd a kegyelmet, hanem inkább arról, hogy szenvedj az Iránta való szeretetért. Mivel élvezed Isten kegyelmét, az Ő fenyítését is élvezned kell; ezt mind meg kell tapasztalnod. Megtapasztalhatod, hogy Isten megvilágosít téged belül, és azt is megtapasztalhatod, hogyan foglalkozik veled és hogyan ítél meg téged. Ily módon a tapasztalatod átfogó lesz. Isten elvégezte rajtad az ítélet és a fenyítés munkáját. Isten ígéje foglalkozott veled, de nem csak ezt tette; megvilágosított és megvilágított téged. Amikor negatív és gyenge vagy, Isten aggódik érted. Mindezen munkának az a célja, hogy tudassa veled, hogy mindent, ami az emberrel kapcsolatos, Isten vezényel. Talán azt gondolod, hogy az Istenben való hit a szenvedésről szól, vagy arról, hogy mindenféle dolgot tegyél Érte; talán azt gondolod, hogy az Istenben való hit célja az, hogy a tested békében legyen, vagy hogy minden simán menjen az életedben, vagy mindenben kényelmed és nyugalmad legyen. Ezek közül azonban egyik sem olyan cél, amelyet az embereknek az Istenbe vetett hitükhöz kellene kötniük. Ha ilyen célokból hiszel, akkor a nézőpontod helytelen, és egyszerűen lehetetlen, hogy tökéletességre juss. Isten cselekedetei, Isten igazságos természete, bölcsessége, szavai, csodálatossága és kifürkészhetetlensége mind olyan dolgok, amelyeket az embereknek meg kellene érteniük. Ha ezt megértetted, arra kell használnod, hogy megszabadítsd a szívedet minden személyes követeléstől, reménytől és elképzeléstől. Csak ezeknek a dolgoknak a kiküszöbölésével tudsz megfelelni az Isten által megkövetelt feltételeknek, és csak ezáltal lehet életed és tehetsz eleget Istennek. Az Istenben való hit célja az, hogy megfelelj Neki, és az Általa megkövetelt beállítottság szerint élj, hogy az Ő cselekedetei és dicsősége megnyilatkozhasson ezen a érdemtelen emberekből álló csoporton keresztül. Ez az Istenbe vetett hit helyes perspektívája, és ez az a cél is, amelyre törekedned kell. Helyes nézőponttal kell rendelkezned az Istenben való hitről, és törekedned kell arra, hogy magadévá tedd Isten szavait. Enned és innod kell Isten szavait, és képesnek kell lenned megélni az igazságot, továbbá különösen képesnek kell lenned meglátni az Ő gyakorlati cselekedeteit, az Ő csodálatos tetteit az egész világegyetemben, valamint azt a gyakorlati munkát, amit a testben végez. Az emberek

gyakorlati tapasztalataikon keresztül értékelhetik, hogy Isten miként munkálkodik rajtuk, és mi az Ő akarata velük kapcsolatban. Mindennek az a célja, hogy felszámolja az emberek romlott, sátáni természetét. Ha kiűztél magadból minden tisztátalanságot és igazságtalanságot, elvetted a rossz szándékaidat, és kialakítottad az igaz hitet Istenben – csak igaz hittel tudod igazán szeretni Istent. Csak a Belé vetett hitedre alapozva tudod Istent igazán szeretni. Elérheted az Isten iránti szeretetet anélkül, hogy hinnél benne? Mivel hiszel Istenben, nem lehetsz összezavarodott ezzel kapcsolatban. Vannak, akik megtelnek életerővel, amint látják, hogy az Istenbe vetett hit áldásokat hoz számukra, de aztán minden energiájukat elveszítik, amikor észreveszik, hogy finomításokat kell elszenvedniük. Ez lenne az Istenben való hit? Végző soron teljes és tökéletes engedelmességre kell jutnod a hitedben Isten előtt. Hiszel Istenben, de még mindig vannak követeléseitek Vele szemben, sok vallásos elképzelésed van, melyeket nem tudsz letenni, személyes érdekeid, melyeket nem tudsz elengedni, továbbá még mindig keresed a test áldásait, és azt akarod, hogy Isten mentse meg a testedet és a lelkedet – ezek mind olyan emberek viselkedési formái, akiknek rossz a perspektívája. Bár a vallásos hiedelmekkel rendelkező emberek hisznek Istenben, mégsem igyekeznek megváltoztatni beállítottságukat, és nem törekszenek Isten megismerésére, hanem inkább csak a test érdekeit hajszolják. Közületek sokaknak olyan hitei vannak, amelyek a vallási meggyőződések kategóriájába tartoznak; ez nem igazi istenhit. Ahhoz, hogy az emberek higgyenek Istenben, olyan szívük kell hogy legyen, amely kész szenvedni Őérte, és meg kell legyen bennük az akarat, hogy feladják magukat. Ha az emberek nem teljesítik ezt a két feltételt, akkor az Istenbe vetett hitük nem érvényes, és nem lesznek képesek változást elérni a beállítottságukban. Csak azok az emberek hisznek igazán Istenben, akik valóban az igazságot keresik, akik meg akarják ismerni Istent és az életre törekednek.

Amikor próbatételekben van részed, hogy fogod alkalmazni Isten munkáját a próbatételek kezelésében? Negatív leszel, vagy pozitív nézőpontból fogod megérteni Isten próbatételeit és az emberen végzett finomítását? Mit fogsz nyerni Isten próbatételei és finomításai által? Növekedni fog az Isten iránti szereteted? Amikor finomításnak vagy kitéve, képes leszel alkalmazni Jób próbatételeit, és komolyan részt venni Isten benned végzett munkájában? Látod, hogy Isten hogyan teszi próbára az embert Jób próbatételein keresztül? Milyen inspirációt hozhatnak számodra Jób próbatételei? Hajlandó leszel tanúságot tenni Isten mellett a finomítások közepette, vagy a testet akarod kielégíteni egy kényelmes környezetben? Valójában hogy látod az Istenbe vetett hitet? Tényleg Őérte van, és nem a testért? Tényleg van célod, amit el akarsz érni? Hajlandó vagy átesni a finomításokon, hogy Isten által tökéletességre juthass, vagy inkább azt szeretnéd, ha Isten megfenyítene és megátkozna? Valójában hogy vélekedsz az Istenről való tanúságtételről? Mit kellene tennie az embereknek bizonyos környezetekben, hogy valódi tanúságot tegyenek Istenről? Miután a gyakorlatias Isten oly sok mindent feltárt a benned végzett tényleges munkája során, miért vannak mindig

olyan gondolataid, hogy elmenj? Az Istenbe vetett hited Istenért van? A legtöbbször számára a hitetek egy számítás része, amelyet a saját nevetekben, a saját személyes hasznok érdekében végeztek. Nagyon kevesen hisznek Istenben Istenért; vajon ez nem lázadás?

A finomítási munka célja elsősorban az emberek hitének tökéletesítése. Végül azt éri el, hogy el akarsz menni, ugyanakkor nem tudsz; egyesek még akkor is képesek hinni, amikor a remény legapróbb foszlányától is meg vannak fosztva; és az emberek már egyáltalán nem reménykednek saját jövőbeli kilátásaikat illetően. Csak ekkor fejezi be Isten a finomítást. Az ember még mindig nem jutott el az élet és halál között lebegés szakaszába, és nem ízlelte meg a halált, így a finomítás folyamata még nem fejeződött be. Még azok sem lettek a lehető legjobban finomítva, akik a szolgálattevők szintjén álltak. Jób szélsőséges finomításon esett át, és semmire sem támaszkodhatott. Az embereknek addig a pontig kell eljutniuk a finomításban, ahol nincs reményük és nincs mire támaszkodniuk – csak ez a valódi finomítás. A szolgálattevők idején, ha a szíved mindig csendes volt Isten előtt, és ha bármit is tett, és bármi is volt az Ő akarata veled kapcsolatban, mindig engedelmeskedtél az Ő intézkedéseinek, akkor az út végén mindent megértettél, amit Isten tett. Te Jób próbatételein mérsz keresztül, ugyanakkor Péter próbatételein is átesel. Amikor Jób megmérgettetett, akkor tanúságot tett, és végül Jahve megnyilatkozott neki. Csak azután vált méltóvá arra, hogy meglássa Isten arcát, miután tanúságot tett. Vajon miért hangzott ez el: „Elrejtőzöm a szenny földje előtt, de megmutatom Magam a szent királyságnak”? Ez azt jelenti, hogy csak akkor vagy méltó meglátni Isten arcát, ha szent vagy és tanúságot teszel. Ha nem tudsz tanúságot tenni Érte, akkor nem vagy méltó arra, hogy meglásd az Ő arcát. Ha visszavonulsz vagy panaszt teszel Isten ellen a finomítások során, így nem tudsz tanúságot tenni Érte, és a Sátán nevetségének tárgyává válsz, akkor nem fogod elnyerni Isten megjelenését. Ha olyan vagy, mint Jób, aki a próbatételek közepette elátkozta a saját testét és nem panaszkodott Istenre, és képes volt meggyűlölni saját testét anélkül, hogy panaszkodott volna, vagy vétkezett volna a szavai által, akkor bizonyágtételben szilárdan megállsz. Amikor bizonyos fokig átesel finomításokon, és még mindig olyan tudsz lenni, mint Jób, teljesen engedelmes Isten előtt, és nem lesznek Vele szemben más követelményeid vagy saját elképzeléseid, akkor Isten meg fog jelenni neked. Most Isten nem jelenik meg neked, mert oly sok saját elképzelésed, személyes előítéleted, önző gondolatod, egyéni igényed és testi érdeklődésed van, és nem vagy méltó arra, hogy meglásd az Ő arcát. Ha meglátnád Istent, a saját elképzeléseid alapján mérnéd Őt, és ezáltal a keresztre szegeznéd Őt. Ha sok olyan dolog történik veled, ami nem felel meg az elképzeléseidnek, mégis képes vagy félretenni őket, és tudást szerezni Isten cselekedeteiről ezekből a dolgokból, továbbá ha a finomítások közepette felfeded istenszerető szívedet, akkor ez tanúságtétel. Ha az otthonod békés, élvezed a test kényelmét, senki sem üldöz téged, valamint fivéred és nővéred az egyházban engedelmeskednek neked, akkor meg tudod mutatni istenszerető szívedet? Ez a helyzet

tud rajtad finomítani? Csak a finomításon keresztül mutatkozhat meg istenszerető szíved, és csak olyan dolgok által juthatsz tökéletességre, amelyek nem egyeznek az elképzeléseiddel. Sok ellentétes és negatív dolog segítségével, valamint a Sátán mindenféle megnyilvánulásának – tetteinek, vádjainak, zavarkeltéseinek és megtévesztéseinek – alkalmazásával Isten világosan megmutatja neked a Sátán utálatos arcát, ezáltal tökéletesíti a képességedet a Sátán felismerésére, hogy meggyűlölhessd a Sátánt és elhagyhasd azt.

Számos tapasztalatod a kudarcról, gyengeségről és a negatív időszakaid mind Isten próbatételeinek nevezhetők. Ez azért van, mert minden Istentől származik, és minden dolog és esemény az Ő kezében van. Akár kudarcot vallasz, akár gyenge vagy és botladozol, minden Istenen múlik, és az Ő kezében van. Isten szemszögéből nézve ez egy próbatétel számodra, és ha ezt nem ismered fel, akkor kísértéssé válik. Kétféle állapot van, amit az embereknek fel kellene ismerniük: az egyik a Szentlélektől származik, a másik valószínű forrása pedig a Sátán. Az egyik olyan állapot, amelyben a Szentlélek megvilágít téged, és lehetővé teszi, hogy megismerd önmagad, megutáld önmagad és megbánást tanúsíts, valamint képes legyél valódi szeretetet érezni Isten iránt, és szívedet az Ő meglegedésére fordítani. A másik egy olyan állapot, amelyben ismered önmagad, de negatív és gyenge vagy. Azt is mondhatnánk, hogy ez az állapot az Isten általi finomítás, és azt is, hogy a Sátán általi megkísértés. Ha felismered, hogy ez Isten üdvössége számodra, és ha úgy érzed, hogy most már mélyen az Ő adósa vagy, és ha mostantól kezdve igyekszel visszafizetni Neki, és többé nem esel ilyen züllöttségbe, ha minden erődet arra fordítod, hogy edd és idd Ő szavait, és ha mindig hiányosnak tartod magad, és a szíved vágyakozik, akkor ez Isten általi próbatétel. Miután a szenvedés véget ért, és újra előrehaladsz, Isten továbbra is vezet, megvilágít, megvilágosít és táplál majd téged. De ha ezt nem ismered fel, és negatív vagy, egyszerűen átadod magad a kétségbeesésnek, ha így gondolkozol, akkor a Sátán kísértése fog hatalmába keríteni. Amikor Jób próbatételeken ment keresztül, Isten és a Sátán fogadtak egymással, és Isten megengedte a Sátánnak, hogy sanyargassa Jóbot. Bár Isten tette próbára Jóbot, valójában a Sátánnal volt dolga. A Sátán számára ez Jób megkísértése volt, Jób viszont Isten oldalán állt. Ha ez nem így lett volna, akkor Jób kísértésbe esett volna. Amint az emberek kísértésbe esnek, veszélybe kerülnek. Mondhatjuk, hogy a finomításon való átesés Isten általi próbatétel, de ha nem vagy jó állapotban, akkor azt lehet mondani, hogy a Sátán általi megkísértés. Ha nem vagy tisztában a látomással, a Sátán megvádol majd és elhomályosít téged a látomás tekintetében. Kísértésbe esel, mielőtt észrevennéd.

Ha nem tapasztalod meg Isten munkáját, akkor soha nem leszel képes tökéletessé válni. A megtapasztalásod során bele kell menned a részletekbe is. Például, hogy milyen dolgok vezetnek téged arra, hogy elképzelések és túlzott indítékok alakuljanak ki benned, és milyen megfelelő gyakorlataid vannak arra, hogy ezeket a problémákat kezeld? Ha megtapasztalhatod Isten munkáját, az azt jelenti, hogy érett vagy. Ha csak

látszólag van életerőd, az nem igazi érettség, és egyáltalán nem leszel képes helytállni. Csak ha képesek vagytok megtapasztalni Isten munkáját, és képesek vagytok megtapasztalni és átgondolni azt bármikor és bárhol, ha képesek vagytok elhagyni a pásztorokat és önállóan élni Istenre hagyatkozva, és képesek vagytok meglátni Isten tényleges cselekedeteit – csak akkor fog megvalósulni Isten akarata. Jelenleg a legtöbb ember nem tudja, hogyan kell tapasztalni, és amikor találkoznak egy problémával, nem tudják, hogyan kezeljék; képtelenek megtapasztalni Isten munkáját, és nem tudnak szellemi életet élni. Bele kell vinned Isten szavait és munkáját a gyakorlati életedbe.

Néha Isten ad neked egyfajta érzést, egy olyan érzést, amely miatt elveszíted belső örömedet és elveszíted Isten jelenlétét, annyira, hogy elmerülsz a sötétségbe. Ez a finomítás egy fajtája. Bármikor, bármit teszel, az mindig balul sül el, vagy fálnak ütközöl. Ez az Isten általi fegyelmezés. Néha, amikor olyasmit teszel, ami engedetlen és lázadó Istennel szemben, lehet, hogy senki más nem tud róla, de Isten igen. Ő nem fog elengedni téged, és meg fog fegyelmezni. A Szentlélek munkája nagyon részletekbe menő. Ő nagyon gondosan megfigyeli az emberek minden szavát és tettét, minden cselekedetét és mozdulatát, minden gondolatát és eszméjét, hogy az emberek belső tudatosságot szerezhessenek ezekről a dolgokról. Egyszer csinálsz valamit, ami rosszul sül el, aztán megint csinálsz valamit, ami szintén rosszul sül el, és fokozatosan megérted a Szentlélek munkáját. A sokszoros fegyelmezés révén tudni fogod, hogy mit kell tenned, hogy összhangban legyél Isten akaratával, és mi az, ami nincs összhangban az Ő akaratával. A végén megfelelő válaszokat fogsz adni a Szentlélek vezetésére, ami a bensődből fakad. Néha lázadozni fogsz, és Isten belülről megdorgál. Mindez Isten fegyelmezéséből ered. Ha nem becsülöd meg Isten szavát, ha semmibe veszed az Ő munkáját, akkor nem fog veled törődni. Minél komolyabban veszed Isten szavait, annál jobban meg fog téged világosítani. Jelenleg vannak olyan emberek az egyházban, akiknek kusza és zavaros a hitük, és sok helytelen dolgot tesznek, és fegyelem nélkül cselekszenek, így a Szentlélek munkája nem látható bennük tisztán. Vannak, akik fegyelem nélkül a pénzkeresés kedvéért elhagyják a kötelességeiket, és elmennek vállalkozást vezetni; az ilyen emberek még nagyobb veszélyben vannak. Nem pusztán jelenleg nincs meg bennük a Szentlélek munkája, de a jövőben is nehéz lesz őket tökéletesíteni. Sokan vannak, akikben nem látható a Szentlélek munkája, és akikben nem látható Isten fegyelmezése. Ők azok, akik nincsenek tisztában Isten akaratával, és nem ismerik az Ő munkáját. Azok, akik a finomítások közepette is szilárdan helyt tudnak állni, akik követik Istent, bármit is tesz, és legalább arra képesek, hogy ne távozzanak, vagy elérjék annak a 0,1 százalékát, amit Péter elért, jól csinálják, de nincs értékük abból a szempontból, hogy Isten használja őket. Sokan gyorsan megértik a dolgokat, igaz szeretettel viseltetnek Isten iránt, képesek meghaladni Péter szintjét, és Isten rajtuk végzi el a tökéletesítés munkáját. Az ilyen emberekhez eljut a fegyelmezés és a megvilágosodás, és ha van bennük valami, ami nem egyezik Isten akaratával, azt

azonnal el tudják vetni. Az ilyen emberek aranyat, ezüstöt és drágakövet érnek – az ő értékük a legnagyobb! Ha Isten sokféle munkát végzett, de te még mindig olyan vagy, mint a homok vagy a kő, akkor értéktelen vagy!

Isten munkája a nagy vörös sárkány országában csodálatos és kifürkészhetetlen. Az emberek egy csoportját tökéletesíti, másokat pedig kiűz, mert mindenféle ember van az egyházban – vannak, akik szeretik az igazságot, és vannak, akik nem; vannak, akik megtapasztalják Isten munkáját, és vannak, akik nem; vannak, akik teljesítik kötelességüket, és vannak, akik nem; vannak, akik tanúságot tesznek Istenről, és vannak, akik nem – egy részük pedig hitetlen és gonosz ember, ők biztosan kiűzetnek. Ha nem ismered világosan Isten munkáját, akkor negatív leszel; ez azért van, mert Isten munkája csak az emberek kisebb részében látható. Ekkor válik világossá, hogy ki szereti igazán Istent és ki nem. Azok, akik igazán szeretik Istent, azokban megvan a Szentlélek munkája, míg azok, akik nem szeretik Őt igazán, a munkája minden egyes lépése által le fognak lepleződni. Ők lesznek azok, akik majd kiűzetnek. Ezek az emberek a hódító munka során fognak lelepleződni, ők olyan emberek, akik nem értékesek ahhoz, hogy tökéletességre jussanak. Akik tökéletessé váltak, azokat Isten a maguk teljességében nyerte meg, és képesek úgy szeretni Istent, ahogy Péter. Akik meg lettek hódítva, azokban nincs spontán szeretet, hanem csak passzív szeretet, és kényszerből szeretik Istent. A spontán szeretet a gyakorlati tapasztalatok által szerzett megértés révén fejlődik ki. Ez a szeretet betölti az ember szívét, és önként odaadóvá teszi őt Isten iránt; Isten szavai lesznek számára az alap, és képes szenvedni Istenért. Természetesen ezekkel a dolgokkal az rendelkezik, akit Isten tökéletessé tett. Ha csak arra törekszel, hogy meghódítson, akkor nem tudsz tanúságot tenni Istenért; ha Isten csak az emberek meghódításán keresztül éri el a megváltást, akkor a szolgálattevők lépése fejeznék be a munkát. Isten végső célja azonban nem az emberek meghódítása, hanem az emberek tökéletesítése. Tehát ahelyett, hogy azt mondanánk, hogy ez a szakasz a hódítás munkája, mondjuk inkább azt, hogy a tökéletesítés és a kiűzés munkája. Néhány ember még nem lett teljesen meghódítva, és a meghódítás során az emberek egy csoportja tökéletességre jut. Ez a két munka együttesen valósul meg. Az emberek még egy ilyen hosszan tartó munka alatt sem távoztak, ami azt mutatja, hogy a hódítás célja megvalósult – ez a hódítás egyik ténye. A finomítások nem a hódítás, hanem a tökéletesedés érdekében történnek. Finomítások nélkül az emberek nem tudnának tökéletességre jutni. Tehát a finomítások valóban értékesek! Ma az emberek egy csoportja tökéletesítésen megy át és megnyeretnek. A korábban említett tíz áldás mind azoknak szólt, akik tökéletessé lettek. Minden, ami a földi képük megváltoztatásával kapcsolatos, azoknak szól, akik tökéletessé lettek. Akik nem jutottak tökéletességre, azok nem jogosultak arra, hogy megkapják Isten ígéreteit.

Isten szeretetreméltóságát csak fájdalmas próbatételek kiállása által ismerheted meg

Pontosan mennyire szereted ma Istent? És pontosan mennyit tudsz mindarról, amit Isten végzett benned? Ezeket a dolgokat kellene megtanulnod. Amikor Isten a földre érkezik, minden, amit az emberben végzett, és amit az embernek látnia engedett, azért történt, hogy az ember szeresse és igazán megismerje Őt. Az, hogy az ember képes szenvedni Istenért, és képes volt idáig eljutni, az egyfelől Isten szeretetének, másfelől Isten üdvösségének köszönhető; továbbá az ítéletnek és a fenyítés munkájának, amelyet Isten az emberben véghezvitt. Ha nélkülözitek Isten ítéletét, fenyítését és próbatételeit, és ha Isten nem vetett alá benneteket szenvedésnek, akkor őszintén szólva nem szeretitek igazán Istent. Minél hatalmasabb Isten munkája az emberben, és minél nagyobb az ember szenvedése, annál nyilvánvalóbb, mennyire jelentőségteljes Isten munkája, és annál inkább képes annak az embernek a szíve igazán szeretni Istent. Hogyan tanulod meg, hogy kell szeretni Istent? Kínszenvedés és finomítás nélkül, fájdalmas próbatételek nélkül – továbbá, ha Isten nem adna semmi mást az embernek, mint kegyelmet, szeretetet és irgalmat – képes lennél-e eljutni arra a pontra, hogy igazán szeresd Istent? Egyfelől az ember Isten próbatételei során ismeri meg saját hiányosságait, és látja be, milyen jelentéktelen, megvetésre méltó és alacsony rendű ő valójában, hogy nincs semmije, és ő maga is semmi; másfelől Isten az Ő próbatételei folyamán különféle körülményeket teremt az ember számára, amelyek révén az ember jobban képes lesz megtapasztalni Isten szeretetreméltóságát. Bár a fájdalom nagy, sőt néha leküzdhetetlen – akár a megsemmisítő gyász szintjét is elérheti –, miután az ember megtapasztalta, belátja, mennyire szeretetreméltó Isten munkálkodása őbenne, és csakis ezen az alapon születik meg az emberben az Isten iránti igaz szeretet. Ma már belátja az ember, hogy egyedül Isten kegyelme, szeretete és irgalma révén nem képes igazán megismerni önmagát, és még sokkal kevésbé képes megismerni az ember lényegét. Az ember csakis Isten finomítása és ítélete által, épp a finomítási folyamat során képes megismerni saját hiányosságait és megtudni, hogy semmije nincs. Így az ember Isten iránti szeretete Isten finomításának és ítéletének alapjára épül. Ha csak Isten kegyelmét élvezed, békés családi életet élsz, vagy anyagi áldásokban részesülsz, akkor nem nyerted el Istent, és Istenbe vetett hited nem tekinthető sikeresnek. Isten már elvégezte a kegyelem munkájának egy szakaszát a testben, és már megajándékozta az embert anyagi áldásaival, de az ember nem tehető tökéletessé kizárólag kegyelem, szeretet és irgalom által. Az ember tapasztalásai során találkozik valamennyivel Isten szeretetéből, látja Isten szeretetét és irgalmát, miután azonban ezeket bizonyos időn keresztül megtapasztalta, belátja, hogy Isten kegyelme, szeretete és irgalma képtelen tökéletessé tenni az embert, képtelen leleplezni azt, ami az emberben romlott, és képtelen megszabadítani az embert romlott beállítottságától, vagy tökéletessé tenni szeretetét és hitét. Isten kegyelmi munkája egy

időszak munkája volt, és az ember nem hagyatkozhat Isten kegyelmének élvezetére, ha meg akarja ismerni Istent.

Minek a révén teljesedik be az ember Isten általi tökéletesítése? Az Ő igazságos természete révén. Isten természete elsősorban igazságosságból, haragból, fenségből, ítéletből és átokból áll, és az embert elsősorban ítélete által tökéletesíti. Egyes emberek ezt nem értik, és azt kérdezik, hogy Isten miért csak ítélet és átok révén képes tökéletessé tenni az embert. Ezt mondják: „Ha Isten megátkozná az embert, az ember nem halna meg? Ha Isten megítélné az embert, nem lenne az ember kárhozott? Akkor hogyan lehet őt mégiscsak tökéletessé tenni?” Ilyen szavakat szólnak azok az emberek, akik nem ismerik Isten munkáját. Isten az ember engedetlenségét átkozza meg, és az ember bűneit ítéli meg. Bár keményen és hajthatatlanul beszél, felfedi mindazt, ami az emberben van, ezekkel a szigorú szavakkal feltárva, ami az emberben lényegi, de ezen ítélet révén az embert a test lényegéről szóló mélységes tudással ajándékozza meg, és így az ember aláveti magát Istennek. Az ember teste a bűntől és a Sátántól való, engedetlen, és Isten fenyítésének tárgya. Így ahhoz, hogy az ember megismerhesse önmagát, Isten ítélő szavainak utol kell érniük őt, és mindenfajta finomításon át kell esnie; csak így lehet hatékony Isten munkája.

Az Isten által mondott szavakból látható, hogy Ő már elítélte az ember testét. Akkor hát ezek a szavak nem az átok szavai? Az Isten által mondott szavak feltárják az ember igazi jellemét, és e kijelentés által ítéleten megy keresztül, amikor pedig látja, hogy képtelen eleget tenni Isten akaratának, bensejében gyászt és bűntudatot érez, úgy érzi, sokkal tartozik Istennek, és képtelen felnőni Isten akaratához. Vannak idők, amikor a Szentlélek belülről fegyelmezt téged, és ez a fegyelmezés Isten ítéletéből ered; vannak idők, amikor Isten megró téged, és elrejtí arcát előled, amikor rád sem hederít, és nem munkálkodik benned, némán fenyítve téged, hogy finomítsa. Isten munkája az emberben elsősorban arra irányul, hogy nyilvánvalóvá tegye az Ő igazságos természetét. Miféle bizonyosságot tesz az ember végső soron Istenről? Az ember arról tesz bizonyosságot, hogy Isten az igazságos Isten, hogy az Ő természete az igazságosság, harag, fenyítés és ítélet; az ember Isten igazságos természetéről tesz bizonyosságot. Isten az ítélete által teszi tökéletessé az embert, Ő mindig is szerette és megmentette az embert – de mennyi mindent foglal magában az Ő szeretete? Van benne ítélet, fenség, harag és átok. Bár Isten a múltban megátkozta az embert, nem vetette egészen a feneketlen mélységbe, hanem ennek révén finomította az ember hitét; nem adta halálra az embert, hanem azért cselekedett, hogy az embert tökéletessé tegye. A test lényege az, ami a Sátántól való – Isten pontosan megmondta –, de az Isten által elvégzett tények nem az Ő szavai szerint teljesülnek be. Ő azért átkoz meg téged, hogy szerethesd Őt, és hogy megismerhesd a test lényegét; azért fenyít meg, hogy felébredj, hogy lehetővé tegye számodra belső hiányosságaidnak és az ember teljes méltatlanságának megismerését. Így Isten átkai, ítélete, fensége és haragja – ezek mind azért vannak, hogy az embert tökéletessé tegyék. Mindaz, amit Isten ma tesz, és az

igazságos természet, amelyet Ő nyilvánvalóvá tesz bennetek – mind azért van, hogy az embert tökéletessé tegye. Ilyen Isten szeretete.

Az ember hagyományos elképzelései szerint azt hiszi, hogy Isten szeretete az Ő kegyelme, irgalma és együttérzése az ember gyengesége iránt. Bár ezek a dolgok szintén Isten szeretetéhez tartoznak, túl egyoldalúak, és nem az elsődleges eszközei annak, ahogy Isten tökéletessé teszi az embert. Egyes emberek a betegség miatt kezdenek hinni Istenben. Ez a betegség Isten kegyelme számokra; enélkül nem hinnél Istenben, és ha nem hinnél Istenben, akkor nem jutottál volna el idáig – így hát még ez a kegyelem is Isten szeretete. A Jézusban való hit idején az emberek sok mindent csináltak, amit Isten nem szeretett, mert nem értették az igazságot, de Istenben van szeretet és kegyelem, és Ő eljuttatta az embert idáig, és bár az ember semmit nem ért, Isten mégis lehetővé teszi számára, hogy kövesse Őt, sőt elvezette az embert a mai napig. Ez nem Isten szeretete? Ami Isten természetében megnyilvánul, az Isten szeretete – ez teljes mértékben így van! Amikor a gyülekezet építése elérte tetőpontját, Isten megtette a szolgálattevők munkájának lépését, és a feneketlen mélységbe hajította az embert. A szolgálattevők idejének szavai mind átkok voltak: átkok a testedre, átkok romlott sátáni természetedre, és átkok azokra a dolgaidra, amelyek nem felelnek meg Isten akaratának. Az Isten által ebben a lépésben végzett munka fenségként nyilvánult meg, amelyet követően Isten hamarosan végrehajtotta a fenyítés munkájának lépését, és eljött a halál próbatétele. Ebben a munkában az ember Isten haragját, fenségét, ítéletét és fenyítését látta, de megpillantotta Isten kegyelmét, szeretetét és irgalmát is. Mindaz, amit Isten tett, és mindaz, ami az Ő természeteként megnyilvánult, Istennek az ember iránti szeretete volt, és mindaz, amit Isten tett, képes volt kielégíteni az ember szükségleteit. Azért tette, hogy tökéletessé tegye az embert, és érettségének megfelelően gondoskodott az emberről. Ha Isten nem így tett volna, az ember képtelen volna Isten elé járulni, és nem is ismerhetné meg Isten igazi arcát. Isten attól az időtől kezdve, amikor az ember először kezdett hinni Benne, egészen a mai napig fokozatosan, az ember érettségének megfelelően gondoskodott az emberről, így bensejében az ember fokozatosan ismerte meg Őt. Csak a mai napig eljutva látja be az ember, milyen csodálatos Isten ítélete. A teremtés idejétől mindmáig a szolgálattevők munkájának lépése volt az átok munkájának első előfordulása. Az embert az átok a feneketlen mélységbe rendelte. Ha Isten nem tette volna ezt, ma az ember nem rendelkezne Isten igaz ismeretével; az ember csak Isten átka révén találkozott hivatalosan az Ő természetével. Az ember a szolgálattevők próbája által lelepleződött. Meglátta, hogy hűsége elfogadhatatlan, hogy érettsége túl csekély, hogy képtelen megfelelni Isten akaratának, és hogy állításai, melyek szerint ő mindenkor megfelel Istennek, szavak csupán. Bár Isten a szolgálattevők munkájának lépésében megátkozta az embert, most visszatekintve Isten munkájának ez a lépése csodálatos volt: nagy fordulópontot hozott az ember számára, és nagy változást okozott életfelfogásában. A szolgálattevők ideje előtt az ember semmit nem értett az élet törekvéséből, abból, hogy

mit jelent Istenben hinni, vagy Isten munkájának bölcsességéből, és azt sem értette, hogy Isten munkája próbára teheti az embert. A szolgálattevők idejétől mindmáig látja az ember, milyen csodálatos Isten munkája – kifürkészhetetlen az ember számára. Az ember az agyával képtelen elképzelni, hogyan munkálkodik Isten, és azt is látja, milyen csekély az ő érettsége, és hogy túl sok benne az engedetlenség. Amikor Isten megátkozta az embert, azért tette, hogy hatást érjen el, és nem adta halálra az embert. Bár megátkozta az embert, szavakkal tette, és átkai nem érték utol ténylegesen az embert, mert Isten az ember engedetlenségét átkozta meg, így átkainak szavai azért is hangzottak el, hogy tökéletessé tegyék az embert. Akár megítéli Isten az embert, akár megátkozza, mindkettő tökéletessé teszi az embert: mindkettő azért történik, hogy tökéletessé tegye, ami az emberben tisztátalan. Ez a módja az ember finomításának, és ami az emberben hiányos, az Ő szavai és munkája által válik tökéletessé. Isten munkájának minden lépése – legyenek azok akár kemény szavak, akár ítélet, akár fenyítés – tökéletessé teszi az embert, és teljesen helyénvaló. Az idők során Isten sohasem végzett olyan munkát, mint ez; ma azért munkálkodik bennetek, hogy értékeljétek az Ő bölcsességét. Bár némi fájdalmat szenvedtetek bensőtökben, a szívetek szilárdnak és békében érzi magát; áldásokat abban áll, hogy képesek vagytok élvezni Isten munkájának ezt a szakaszát. Tekintet nélkül arra, hogy mit nyerhettek a jövőben, Isten bennetek végzett munkájából ma csupán a szeretetet látjátok. Ha az ember nem tapasztalja meg Isten ítéletét és finomítását, tettei és buzgósága mindig felszínes, beállítottsága pedig mindig változatlan marad. Ez azt jelentené, hogy Isten megnyert magának? Ma, jóllehet még mindig sok az emberben az arrogancia és önhittség, az ember beállítottsága sokkal stabilabb, mint azelőtt. Isten azért foglalkozik veled, hogy megmentsen, és bár az adott pillanatban érezhetsz némi fájdalmat, eljön majd a nap, amikor változás áll be a beállítottságodban. Akkor majd visszatekintesz, és meglátod, milyen bölcs Isten munkája, és akkor majd képes leszel igazán megérteni Isten akaratát. Ma van néhány ember, aki azt állítja, érti Isten akaratát, de ez nem túl valószínű. Valójában hamisságokat beszélnek, mert jelenleg még nem értik, az-e Isten akarata, hogy megmentse az embert, vagy az, hogy megátkozza. Talán most még nem látod tisztán, de eljön a nap, amikor meglátod, hogy elérkezett a nap, amikor Isten dicsőséget nyer, és meglátod, milyen jelentőségteljes dolog szeretni Istent, így megismered az emberi életet, és a tested Isten szeretésének világában fog élni, hogy szellemed felszabaduljon, életed megteljen örömmel, és mindig közel légy Istenhez, és Rá tekinthess. Abban az időben igazán tudni fogod, milyen értékes Isten mai munkája.

Ma a legtöbb emberben nincs meg ez a tudás. Azt hiszik, hogy a szenvedésnek nincs értéke, a világ elutasítja őket, otthoni életüket gondok terhelik, Isten nem szereti őket, és kilátásaik lehangolóak. Egyesek szenvedése szélsőséges méreteket ölt, és gondolataik a halál felé fordulnak. Ez nem Isten iránti igaz szeretet; az ilyen emberek gyávák, nincs bennük állhatatosság, gyengék és tehetetlenek! Isten buzgón akarja, hogy az ember szeresse Őt, de minél inkább szereti Őt az ember, annál nagyobb az ember

szenvedése, és minél inkább szereti Őt az ember, annál nagyobbak az ember megpróbáltatásai. Ha szereted Őt, akkor mindenféle szenvedés utolér téged – és ha nem, akkor talán minden simán megy neked, és teljes béke vesz körül. Amikor szereted Istent, úgy érzed majd, hogy körülötted sok minden leküzdhetetlen, és mivel érettséged túl csekély, finomításon mész keresztül; ráadásul képtelen leszel megfelelni Istennek, és mindig úgy fogod érezni, hogy Isten akarata túl fennkölt, és elérhetetlen az ember számára. Mindezek miatt finomításon mész keresztül – mivel sok gyengeség van benned és sok olyasmi, ami nem képes megfelelni Isten akaratának, bensődben finomításon esel át. Tisztán kell látnotok azonban, hogy a megtisztulás csak finomítás által érhető el. Így ezekben az utolsó napokban bizonyosságot kell tennetek Istenről. Nem számít, milyen nagy a szenvedéseitek, el kell mennetek a legvégsőig, és utolsó lehetőségekkel is hűségesnek kell lennetek Istenhez, és alá kell vetnetek magatokat Neki; csakis ez az Isten iránti igaz szeretet, és csakis ez az erős és messze hangzó bizonyágtétel. Amikor megkísért a Sátán, mondd ezt: „A szívem Istené, és Isten már megnyert engem Magának. Nem tehetek eleget neked – mindenemet arra kell szentelnem, hogy Istennek tegyek eleget.” Minél inkább megfelelsz Istennek, annál inkább megáld téged Isten, és annál nagyobb lesz Isten iránti szereteted ereje; így lesz benned hit és céltudatosság is, és úgy fogod érezni, hogy semmi nem méltóbb és jelentősebb, mint az Istent szeretve eltöltött élet. Mondhatni, az embernek csak Istent kell szeretnie ahhoz, hogy elkerülje őt a szomorúság. Bár vannak idők, amikor a tested gyenge, és sok valós probléma gyötör, az ilyen időkben igazán Istenre fogsz hagyatkozni, szellemedben megvigasztalódsz, bizonyosságot érzel majd és azt, hogy van mire támaszkodnod. Így sok körülményen képes leszel úrrá lenni, így nem fogsz Istenről panaszkodni a gyötrelmek miatt, amelyet elszenvedsz. Ehelyett énekelni, táncolni és imádkozni akarsz majd, összegyűlni és közösségben lenni, Istenre gondolni, és úgy érzed majd, hogy minden ember, ügy és dolog körülötted, amelyet Isten elrendezett, helyénvaló. Ha nem szereted Istent, mindent, amire nézel, idegesítőnek fogsz találni, és semmi nem talál tetszésre a szemedben; szellemedben nem szabad leszel, hanem eltiport, szíved folyamatosan panaszkodni fog Istenről, és mindig úgy fogod érezni, hogy nagyon sok kínt szenvedsz, és ez rendkívül igazságtalan. Ha nem a boldogság kedvéért törekszel, hanem azért, hogy megfelelj Istennek, és ne vádoljon a Sátán, akkor ez a törekvés nagy erőt ad neked, hogy szeresd Istent. Az ember képes végrehajtani mindazt, amit Isten mond, és mindaz, amit tesz, képes megfelelni Istennek – ezt jelenti birtokában lenni a valóságnak. Isten elégedettségére törekedni annyit tesz, mint istenszerető szíved segítségével átültetni az Ő szavait a gyakorlatba; tekintet nélkül az időre – még akkor is, amikor mások erőtlének –, bensődben még mindig egy istenszerető szív van, amely mélységesen vágyakozik Isten után, és hiányolja Őt. Ez az igazi érettség. Az érettséged foka attól függ, hogy mennyire van istenszerető szíved, attól, hogy helyt tudsz-e állni a próbatétel idején, gyenge vagy-e, ha egy bizonyos körülmény utolér, és képes vagy-e állni a sarat, amikor fivéridek és nővéridek elutasítanak;

a tények érkezése mutatja meg, milyen is valójában az istenszerető szíved. Isten munkájának nagy részéből látható, hogy Isten valóban szereti az embert, bár az ember szellemi szemei még nem nyíltak meg teljesen, és képtelen tisztán látni Isten munkájának nagy részét, az Ő akaratát és azt a sok mindent, ami Istenben szeretetre méltó; az emberben túl kevés az igaz szeretet Isten iránt. Mind ez idő alatt hittél Istenben, ma pedig Isten elvágott minden menekülési útvonalat. Realista megfogalmazásban nincs más választásod, mint elindulni a helyes úton, a helyes úton, amelyre Isten kemény ítélete és legfőbb üdvössége vezetett. Csak a nehézség és finomítás megtapasztalása után tudja meg az ember, hogy Isten szeretetre méltó. Mivel egészen máig ezt tapasztalta, elmondható, hogy az ember megismerte Isten szeretetreméltóságának egy részét, de ez még mindig nem elég, hiszen az ember oly tökéletlen. Az embernek többet kell megtapasztalnia Isten csodálatos munkájából, és többet a szenvedés általi finomításból, amelyet Isten rendezett el. Csak így változhat meg az ember életfelfogása.

Csak az Isten iránti szeretet az igaz hit Istenben

Ma, amikor arra törekedtek, hogy szeressétek és megismerjétek Istent, egyfelől nehézségeket és finomítást kell eltűnőtök, másfelől meg kell fizetnetek az árát. Nincs mélyebb értelmű lecke, mint az Isten iránti szeretet leckéje, és mondhatni, egy hitben leélt életből az emberek azt tanulják meg, hogyan kell szeretni Istent. Ez annyit tesz, hogy ha hiszel Istenben, szeretned kell Istent. Ha csak hiszel Istenben, de nem szereted Őt, és nem érted el Isten ismeretét, és sohasem szeretted Istent a szívedből fakadó igaz szeretettel, akkor Istenbe vetett hited hiábavaló; ha istenhitedben nem szereted Istent, akkor hiába élsz, és egész életed a legalacsonyabb rendű minden élet közül. Ha egész életedben sohasem szeretted Istent, és sohasem feleltél meg Neki, akkor minek élsz? És mi értelme annak, hogy hiszel Istenben? Nem elpazarolt erőfeszítés ez? Vagyis ha az emberek hinni akarnak Istenben, és szeretni akarják Őt, meg kell fizetniük az árát. Ahelyett, hogy külsőleg próbálnának egy bizonyos módon cselekedni, igazi betekintést kell keresniük a szívük mélyén. Ha lelkesen énekelsz és táncolsz, de képtelen vagy átültetni az igazságot a gyakorlatba, elmondható rólad, hogy szereted Istent? Az Isten iránti szeretethez az kell, hogy Isten akaratát keresd mindenben, és hogy mélyen megvizsgáld bensődet, valahányszor történik veled valami, megpróbálva megragadni Isten akaratát: megpróbálva meglátni, mi Isten akarata ezzel kapcsolatban, minek az elérését kéri tőled, és hogyan kell szem előtt tartanod az Ő akaratát. Például: történik valami, ami miatt nehézségeket kell eltűnőd, aminek során meg kell értened, mi Isten akarata, és hogyan kell szem előtt tartanod az Ő akaratát. Nem magadnak kell megfelelned: először is tedd félre magadat. Nincs elvetettebb, mint a test. Arra kell törekedned, hogy Istennek felelj meg, és teljesítened kell kötelességedet. Ilyen

gondolatok mellett Isten különleges megvilágosodást hoz neked ebben az ügyben, és a szíved is vigaszra talál. Ha valami történik veled, akár nagy, akár kis dolog, először is félre kell tenned önmagadat, és úgy kell tekintened a testre, mint a legalacsonyabb rendű dologra. Minél inkább kielégíted a testet, az annál jobban elkanászodik; ha most kielégíted, legközelebb már többet követel. Ahogy ez folytatódik, az emberek még inkább megszeretik a testet. A testnek mindig féktelen vágyai vannak; mindig azt kéri, hogy elégítsd ki, és járj a kedvében belülről, akár abban, amit eszel, amit viselsz, vagy abban, hogy elveszíted az önuralmadat, vagy hogy saját gyengeségeidnek és lustaságodnak kedvezel... Minél inkább kielégíted a testet, annál nagyobbak lesznek a test vágyai, és annál kicsapongóbb ő maga, míg végül odáig fajul a dolog, hogy az emberek teste még mélyebb elképzeléseket dédelget, megtagadja az engedelmisséget Istennek, felmagasztalja önmagát, és kétségei támadnak Isten munkájával kapcsolatban. Minél inkább kielégíted a testet, annál nagyobbak a test gyengeségei; mindig úgy fogod érezni, hogy senki nem érez együtt gyengeségeiddel, mindig azt fogod hinni, hogy Isten túl messzire ment, és ezt mondod majd: „Hogy lehetett Isten ilyen kemény? Miért nem hagy már nyugtot az embereknek?” Amikor az emberek kielégítik és túlságosan dédelgetik a testet, saját magukat teszik tönkre. Ha igazán szereted Istent, és nem elégíted ki a testet, akkor meglátod, hogy minden, amit Isten tesz, nagyon is helyes és jó, és hogy jogosan átkozza meg lázadó mivoltodat és ítéli meg igazságtalanságodat. Lesznek idők, amikor Isten megfenyít és megfegyelmeztet téged, és olyan körülményeket támaszt, amelyek megfáékeznak téged, arra kényszerítve, hogy Elé járulj – és mindig úgy fogod érezni, hogy amit Isten tesz, csodálatos. Így hát úgy fogod érezni, mintha nem is lenne sok a fájdalom, és hogy Isten annyira szeretetre méltó. Ha a test gyengeségeinek kedvezel, és azt mondod, hogy Isten túl messzire megy, akkor mindig fájdalmat fogsz érezni, mindig lehangolt leszel, bizonytalan leszel Isten minden munkájával kapcsolatban, és úgy tűnik majd számodra, mintha Isten egyáltalán nem érezne együtt az ember gyengeségével, és nem lenne tudatában az ember problémáinak. Így mindig nyomorultul és egyedül érzed majd magad, mintha nagy igazságtalanság ért volna, és ekkor elkezdesz panaszkodni. Minél inkább kedvezel ily módon a test gyengeségeinek, annál inkább úgy fogod érezni, hogy Isten túl messzire megy, míg végül olyan rosszra fordul a helyzet, hogy megtagadod Isten munkáját, elkezdesz szembefordulni Istennel, és megtelsz engedetlenséggel. Ezért lázadnod kell a test ellen, nem pedig kedvezned neki: „Az én férjem (feleségem), gyermekeim, kilátásaim, házasságom, családom – ez mind nem számít! Az én szívemben csak Isten van, és mindent meg kell tennem azért, hogy Istennek feleljek meg, és ne a testet elégítsem ki.” Ennek az elhatározásnak meg kell lennie benned. Ha mindig birtokában vagy ennek az elhatározásnak, akkor valahányszor átülteted az igazságot a gyakorlatba, és félreteszed önmagadat, ez csak egy kis erőfeszítésedbe kerül majd. Azt mondják, volt egyszer egy gazda, aki meglátott az úton egy megdermedt kígyót. A gazda felvette, és a keblére ölelte, a kígyó pedig, miután feléledt, halálra marta a gazdát. Az ember teste olyan, mint a kígyó: lényege,

hogy ártson az ember életének – és amikor teljes mértékben megkapja, amit akar, oda az életed. A test a Sátáné. Féktelen vágyak laknak benne, csak magára gondol, kényelmet akar élvezni és kedvére dorbézolni, lustaságban és tétlenségben dagonyázik, és ha egy bizonyos pontig kielégítetted, végül felfal téged. Ez azt jelenti, hogy ha most kielégítetted, legközelebb még többet akar. Mindig vannak féktelen vágyai és új követeléseik, és kihasználja, ha cinkosa vagy a testnek, eléri, hogy még inkább dédelgesd, és kényelmében élj – és ha nem kerekedsz fölé, végül tönkreteszed magad. Hogy életet nyerhetsz-e Isten előtt, és hogy végső soron milyen véget érsz majd, attól függ, hogyan hajtod végre lázadásodat a test ellen. Isten megmentett, kiválasztott és előre elrendelt téged, de ha ma vonakodsz megfelelni Neki, vonakodsz átültetni az igazságot a gyakorlatba, vonakodsz fellázadni saját hús-vér tested ellen egy őszinte istenszerető szívvel, végül tönkreteszed magad, és így rendkívüli fájdalmat szenvedsz majd el. Ha mindig a testnek kedvezel, a Sátán fokozatosan elnyel, élet nélkül és a Lélek érintése nélkül hagy téged, míg végül eljön a nap, amikor már teljesen sötét vagy belül. Amikor sötétségben élsz, már foglyul ejtett a Sátán, többé nincs ott a szívedben Isten, és akkor tagadni fogod Isten létezését, és elhagyod Őt. Így, ha az emberek szeretni akarják Istent, fájdalommal kell megfizetniük az árát, és nehézségeket kell eltűrniük. Nem külsődleges buzgóságra és nehézségekre, több olvasásra és futkosásra van szükség; hanem a bennük lévő dolgokat kell félretenniük: a féktelen gondolatokat, a személyes érdekeket, saját megfontolásait, elképzeléseiket és szándékaikat. Ez Isten akarata.

Az, ahogy Isten az emberek külső beállítottságával foglalkozik, szintén az Ő munkájának egyik része; például ahogy az emberek külső, abnormális emberi mivoltával vagy életmódjukkal és szokásaikkal, berögződéseikkel és hagyományaikkal, valamint külsődleges gyakorlataikkal és buzgóságukkal foglalkozik. De amikor Ő azt kéri, hogy az emberek ültessék át a gyakorlatba az igazságot, és változtassák meg beállítottságukat, akkor elsősorban a bennük rejlő szándékokkal és elképzelésekkel foglalkozik. A külsődleges beállítottsággal foglalkozni önmagában véve nem nehéz; olyan, mintha arra kérne valaki, hogy ne edd azt, amit szeretsz, ez pedig könnyű dolog. Ami azonban a benned rejlő elképzelésekkel kapcsolatos, azt nem könnyű elengedni. Ez azt követeli meg az emberektől, hogy lázadjanak a test ellen, fizessék meg az árát, és szenvedjenek Isten előtt. Ez különösen igaz az emberek szándékaira. Amióta az emberek hinni kezdtek Istenben, sok helytelen szándékot dédelgetnek. Amikor az igazságot nem ültetted át a gyakorlatba, úgy érzed, hogy minden szándékod helyes, de amikor történik veled valami, meglátod, hogy sok helytelen szándék van benned. Így, amikor Isten tökéletessé teszi az embereket, ráébreszti őket arra, hogy sok elképzelés van bennük, amely gátolja istenismeretüket. Amikor felismered, hogy a szándékaid helytelenek, ha abba tudod hagyni az elképzeléseid és szándékaid szerinti gyakorlatot, és képes vagy bizonyosságot tenni Isten mellett és szilárdan helytállni mindenben, ami történik veled, ez azt bizonyítja, hogy fellázadtál a test ellen. Amikor fellázadsz a test

ellen, elkerülhetetlenül csata dül majd benned. A Sátán megpróbálja rávenni az embereket, hogy őt kövessék, megpróbálja rávenni őket, hogy a test elképzeléseit kövessék, és a test érdekeit képviseljék – de Isten szavai belülről megvilágosítják és megvilágítják az embereket, és ekkor rajtad áll a döntés, hogy Istent vagy a Sátánt követed. Isten elsősorban azért kéri az emberektől, hogy ültessék át a gyakorlatba az igazságot, hogy a bennük lévő dolgokkal foglalkozzon, hogy a nem Isten szíve szerint való gondolataikkal és elképzeléseikkel foglalkozzon. A Szentlélek megérinti az embereket szívükben, megvilágosítja és megvilágítja őket. Így minden történés háttérében csata dül: minden alkalommal, amikor az emberek átültetik a gyakorlatba az igazságot, vagy átültetik a gyakorlatba az Isten iránti szeretetet, nagy csata zajlik, és bár úgy tűnhet, hogy a testükkel minden rendben van, szívük mélyén valójában élet-halál harc zajlik – és csak ez után az ádáz csata után, rengeteg elmélkedés után születhet döntés a győzelemről vagy vereségről. Az ember azt sem tudja, nevéssen-e vagy sírjon. Mivel az emberekben sok szándék helytelen, illetve mivel Isten munkájának nagy része ellentétben áll elképzeléseikkel, amikor az emberek átültetik az igazságot a gyakorlatba, a színfalak mögött nagy csata zajlik. Miután átültették ezt az igazságot a gyakorlatba, a színfalak mögött az emberek a szomorúság számtalan könnyét ontják majd, mielőtt végre elhatározzák magukat amellet, hogy megfeleljenek Istennek. E miatt a csata miatt élnek át az emberek szenvedést és finomítást; ez az igazi szenvedés. Amikor a csata rád köszönt, ha képes vagy igazán Isten oldalára állni, képes leszel megfelelni Istennek. Miközben az ember az igazságot gyakorolja, elkerülhetetlen, hogy belül szenvedést éljen át; ha az emberekben minden rendben volna, amikor az igazságot átültetik a gyakorlatba, akkor nem volna szükség arra, hogy Isten tegye őket tökéletessé, csata sem volna, és nem szenvednének. Mivel az emberekben sok olyasmi van, ami az Isten általi használatra alkalmatlan, és mivel sok van bennük a test lázadó beállítottságából, az embereknek mélyebben el kell sajátítaniuk a test elleni lázadás leckéjét. Isten ezt nevezi annak a szenvedésnek, amelynek vállalására kéri azt az embert, aki Vele jár. Amikor problémákba ütközöl, siess, és imádkozz Istenhez: „Istenem! Szeretnék megfelelni Neked, szeretném elviselni a végső nehézséget, hogy kielégítsem a Te szívedet, és tekintet nélkül arra, milyen nagy kudarcok érnek, mégis meg kell felelnem Neked. Még ha az egész életemet fel is kell adnom, akkor is meg kell felelnem Neked!” Ezzel az elhatározással, amikor így imádkozol, képes leszel szilárdan állni bizonyágtételedben. Valahányszor az igazságot átültetik a gyakorlatba, valahányszor finomításon mennek keresztül, valahányszor próbatételen esnek át, és valahányszor utoléri őket Isten munkája, az embereknek rendkívüli fájdalmat kell eltűrniük. Mindez próba az emberek számára, ezért mindegyikükben csata dül. Valójában ez az ár, amelyet megfizetnek. Ennek az árnak egy része az, ha többet olvassák Isten szavait, és többet futkosnak. Ezt kell az embereknek tenniük, ez a kötelességük és felelősségük, amelyet teljesíteniük kell, de az embereknek félre kell tenniük magukban mindazt, amit félre kell tenni. Ha nem teszed meg, akkor bármekkora is a külső szenvedésed,

bármennyit futkosol is, mind hiábavaló! Vagyis csak a benned végbemenő változások határozhatják meg, van-e értéke külső nehézségeidnek. Amikor benső beállítottságod megváltozott, és átültetted a gyakorlatba az igazságot, akkor minden külső szenvedésed elnyeri Isten jóváhagyását; ha nem történt változás benső beállítottságodban, akkor kívülről nézve akármennyi szenvedést élsz át, akármennyit futkosol, nem kapsz Istentől jóváhagyást – és az Isten által meg nem erősített nehézségek hiábavalóak. Így azt, hogy az általad megfizetett árat Isten jóváhagyja-e, az határozza meg, hogy történt-e benned változás vagy sem, átültetted-e az igazságot a gyakorlatba vagy sem, lázadsz-e saját szándékaid és elképzeléseid ellen, hogy elérd az Isten akaratának való megfelelést, Isten ismeretét és az Istenhez való hűséget. Akármennyit lótsz-futsz, ha soha nem fordult meg a fejedben, hogy lázadj saját szándékaid ellen, csak az, hogy a külsődleges cselekedeteket és buzgóságot hajszold, és soha ne figyelj saját életedre, akkor nehézségeid hiábavalóak lesznek. Ha bizonyos körülmények között van valami mondanivalód, de belül érzed, hogy nem helyes ezt mondani, hogy ha kimondod, az nem szolgálja fivéridek és nővéridek javát, viszont megbánthatja őket, akkor nem mondd ki, vállalva inkább a belső fájdalmat, mert ezek a szavak nem képesek teljesíteni Isten akaratát. Ekkor csata dül majd benned, de te hajlandó leszel elszenvedni a fájdalmat és feladni, amit szeretsz. Hajlandó leszel eltérni ezt a nehézséget, hogy megfelelj Istennek, és bár belül fájdalom gyötör majd, nem kedvezel a testnek, és Isten szíve elégedett lesz, így te is megvigasztalódsz bensődben. Ez az ár igazi megfizetése, és erre az árra vágyik Isten. Ha ezt gyakorlod, Isten biztosan megáld téged; ha ezt nem tudod elérni, akkor bármennyit értesz is, bármilyen jól beszélsz is, mind nem ér majd semmit! Ha az Isten iránti szeretet felé vezető úton képes vagy Isten oldalán állni, amikor megvívja csatáját a Sátánnal, és nem állsz át újra a Sátánhoz, akkor ez azt jelenti, hogy elérted az Isten iránti szeretetet, és szilárdan megálltál bizonyágtételében.

Isten emberekben végzett munkájának minden lépésére igaz, hogy kívülről úgy tűnik, mintha emberek közti interakciókról lenne szó, mintha emberi intézkedésekből vagy emberek általi zavarásból születne. A színfalak mögött azonban a munka minden lépése és minden történés egy-egy fogadás, amelyet a Sátán tesz Isten előtt, és amely szükségessé teszi, hogy az emberek szilárdan álljanak Isten mellett való bizonyágtételükben. Vegyük például Jób próbatételét: a színfalak mögött a Sátán fogadott Istennel, a Jóbbal történtek pedig emberek tettei és emberi zavarások voltak. Isten bennetek végzett munkájának minden egyes lépése mögött ott van a Sátán fogadása Istennel – az egész háttérben egy csata dül. Például ha előítélettel fordulsz fivéridek és nővéridek felé, ki akarsz majd mondani bizonyos szavakat – olyan szavakat, amelyekről érzed, hogy Istennek talán nem tetszenek –, de ha nem mondd ki őket, belső kényelmetlenséget élsz át, és abban a pillanatban csata kezdődik benned: „Kimondjam vagy ne?” Erről szól a csata. Így mindenben, amivel találkozol, ott a csata, és amikor csata dül benned, tényleges együttműködésednek és tényleges szenvedésednek köszönhetően Isten munkálkodik benned. Végül képes vagy félretenni

magadban a dolgot, és a harag természetes módon kihuny. Ez a hatása Istennel való együttműködésednek. Minden, amit az emberek tesznek, megköveteli, hogy erőfeszítéseik során megfizessenek egy bizonyos árat. Tényleges nehézség nélkül nem felelhetnek meg Istennek; meg sem közelítik azt, hogy megfeleljenek Istennek, csak üres szlogenekkel dobálózhatnak! Kielégíthetik Istent ezek az üres szlogenek? Amikor Isten és a Sátán a szellemi birodalomban vívják csatájukat, hogyan kellene eleget tenned Istennek, és hogyan kellene szilárdan megállnod a Mellette való bizonyosságtételeddben? Tudnod kell, hogy mindaz, ami veled történik, egy nagy próbatétel és olyan alkalom, amikor Istennek szüksége van a te bizonyosságtételeddre. Bár kívülről talán nem tűnnek fontosnak, de amikor ezek a dolgok megtörténnek, megmutatják, szereted-e Istent vagy sem. Ha igen, képes leszel szilárdan állni a Mellette való bizonyosságtételeddben, ha pedig nem ültetted át a gyakorlatba az Iránta való szeretetet, az azt mutatja, hogy nem vagy olyasvalaki, aki átülteti a gyakorlatba az igazságot, hogy nélkülözöd az igazságot és az életet, hogy pelyva vagy! Mindaz, ami az emberekkel történik, akkor történik, amikor Istennek szüksége van arra, hogy szilárdan álljanak a Mellette szóló bizonyosságtételükben. Bár pillanatnyilag semmi nagyszabású nem történik veled, és nem teszel nagyszerű bizonyosságot, hétköznapi életed minden egyes részlete bizonyosságtétel Istentről. Ha képes vagy elnyerni fivéreid és nővéreid, családtagjaid és minden körülötted lévő ember csodálatát; ha egy nap eljönnek a hitetlenek, és csodálják mindazt, amit teszel, és látják, hogy minden, amit Isten tesz, csodálatos, akkor bizonyosságot tettél. Bár nincs betekintésed, és képességed gyenge, azáltal, hogy Isten tökéletessé tesz téged, képes vagy megfelelni Neki és szem előtt tartani az Ő akaratát, megmutatva másoknak, milyen nagyszerű munkát végzett Ő a leggyengébb képességű emberekben. Amikor az emberek megismerik Istent, és a Sátán előtt győztesekké, Istenhez nagymértékben hűségessé válnak, akkor nincs ennél az embercsoportnál gerincesebb, és ez a legnagyszerűbb bizonyosságtétel. Bár nem vagy képes nagyszerű munkát végezni, arra képes vagy, hogy eleget tegyél Istennek. Mások nem tudják félretenni elképzeléseiket, de te igen; mások nem tudnak bizonyosságot tenni Istentről az éppen folyamatban lévő megtapasztalásaik során, te azonban képes vagy tényleges érettséged és cselekedeteid révén visszafizetni Isten szeretetét és messze hangzó bizonyosságot tenni Róla. Csak ez számít Isten tényleges szeretetének. Ha erre képtelen vagy, akkor nem teszel bizonyosságot családtagjaid között, fivéreid és nővéreid között, sem a világ népe előtt. Ha nem tudsz bizonyosságot tenni a Sátán előtt, a Sátán ki fog nevetni, úgy fog tekinteni téged, mint valami viccet vagy játékszer, gyakran bolondot csinál majd belőled, és az örületbe kerget. A jövőben nagy megpróbáltatások érhetnek utol téged – ma azonban, ha igaz szívvél szereted Istent, és ha, függetlenül attól, milyen nagy próbatételek állnak előtted, tekintet nélkül arra, ami történik veled, képes vagy szilárdan állni bizonyosságtételeddben, és képes vagy megfelelni Istennek, akkor a szíved megvigasztalódik, és nem fogsz félni, bármilyen nagy próbatételekkel is találkozol a jövőben. Nem láthatod, mi fog történni a jövőben; csak a mai körülmények között

felelhetsz meg Istennek. Nem vagy képes nagyszerű munkát végezni, és arra kell összpontosítanod, hogy megfelelj Istennek azáltal, hogy a való életben megtapasztalod az Ő szavait, és erős, messze hangzó bizonytságot teszel, amely szégyent hoz a Sátánra. Bár a tested kielégítetlen marad, és szenvedésen megy át, te akkor már megfeleltél Istennek, és szégyent hoztál a Sátánra. Ha mindig ezt gyakorlod, Isten utat nyit előtted. Egy napon, amikor nagy próbatétel jön, mások elbuknak majd, de te még mindig képes leszel szilárdan állni: az ár miatt, amelyet megfizettél, Isten megvéd majd téged, hogy szilárdan állhass, és el ne bukj. Ha általában képes vagy átültetni az igazságot a gyakorlatba, és megfelelni Istennek egy őszinte istenszerető szívvel, akkor Isten biztosan megvéd téged a jövőbeli megpróbáltatások idején. Bár esztelen vagy, érettséged kicsiny, képességed gyenge, Isten nem részesít majd téged hátrányos megkülönböztetésben. Attól függ, helyesek-e a szándékaid. Ma képes vagy megfelelni Istennek, aminek során a legkisebb részletre is odafigyelsz, mindenben megfelelsz Istennek, őszinte istenszerető szíved van, igaz szívedet adod Istennek, és bár van néhány dolog, amit nem érthetsz, Isten elé járulhatsz, hogy helyesbítsd szándékaidat, és Isten akaratát keresd, és megteszed mindent, ami az Istennek való megfeleléshez szükséges. Talán fivéreid és nővéreid elhagynak, de a szíved megfelel Istennek, és nem áhítozol a test gyönyöreire után. Ha mindig ezt gyakorlod, védelem alatt fogsz állni, amikor nagy megpróbáltatások köszöntenek rád.

Az emberek milyen belső állapotát célozzák meg a próbatételek? Az emberekben rejlő lázadó beállítottságra irányulnak, amely képtelen megfelelni Istennek. Sok tisztátalanság és sok képmutatás van az emberekben, ezért Isten próbatételeknek veti alá az embereket, hogy megtisztítsa őket. De ha ma képes vagy megfelelni Istennek, akkor a jövőbeli próbatételek számodra a tökéletesítést jelentik. Ha ma nem vagy képes megfelelni Istennek, akkor a jövőbeli próbatételek megkísértenek, te pedig akaratlanul is elbúsz, és abban az időben nem fogsz tudni segíteni magadon, mert nem tudsz lépést tartani Isten munkájával, és nem rendelkezel valódi érettséggel. Ezért, ha arra vágysz, hogy képes légy szilárdan állni a jövőben, jobban megfelelni Istennek és mindvégig követni Őt, ennek erős alapját ma kell megvetned. Meg kell felelned Istennek azáltal, hogy mindenben átülteted az igazságot a gyakorlatba, és szem előtt tartod az Ő akaratát. Ha mindig ezt gyakorlod, meglesz benned az alap, és Isten olyan szívet serkent benned, amely szereti Őt, és Ő hitet ad neked. Egy napon, amikor igazán elér téged egy megpróbáltatás, meglehet, hogy elszenvedsz némi fájdalmat, egy bizonyos fokig megbántva érzed magad, és megsemmisítő gyászt élsz át, mintha meghaltál volna – de istenszerető szíved nem fog változni, sőt még jobban elmélyül. Ilyenek Isten áldásai. Ha képes vagy engedelmes szívvel elfogadni mindazt, amit ma Isten mond és tesz, akkor Isten biztosan megáld téged, és így olyasvalaki leszel, akit Isten megáld, és aki részesül abban, amit Ő megígért. Ha ma nem gyakorlod ezt, akkor egy nap, amikor megpróbáltatás ér, nem lesz benned hit és szerető szív, és abban az időben a próbatétel kísértéssé válik; le fogsz zuhanni a Sátán kísértése közepette, és nem lesz módod a

megmenekülésre. Ma talán képes vagy szilárdan állni, amikor egy csekély próbatétel utolér, de ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy ha egy nap komolyabb megpróbáltatással nézel szembe, szilárdan állva tudsz majd maradni. Egyes emberek önhittek, és azt hiszik, máris majdnem tökéletesek. Ha ilyenkor nem hatolsz mélyebbre, és önelégült maradsz, akkor veszélyben leszel. Ma Isten nem a nagyobb próbatételek munkáját végzi, és úgy tűnik, minden rendben van, de amikor Isten próbára tesz téged, fel fogod fedezni, hogy túlságosan hiányos vagy, mert érettséged túl csekély, és képtelen vagy nagy próbatételeket kiállni. Ha olyan maradsz, amilyen vagy, és a tehetetlenség állapotában vagy, akkor, amikor eljönnek a próbatételek, el fogsz bukni. Gyakran bele kell gondolnotok, milyen csekély az érettségetek; csak így haladhattok előre. Ha csak a próbatételek idején látjátok meg, hogy érettségetek oly csekély, hogy akaratotok oly gyenge, hogy túl kevés bennetek a valóságos, és hogy nem vagytok megfelelőek Isten akaratának – ha csak akkor ébredtek rá mindezt, akkor már túl késő lesz.

Ha nem ismered Isten természetét, akkor elkerülhetetlen a bukásod a próbatételek idején, mert nem vagy tisztában azzal, hogyan teszi Isten tökéletessé az embereket, milyen eszközökkel teszi őket tökéletessé, és amikor Isten próbatételei rád köszöntenek, és nem felelnek meg az elképzeléseidnek, nem leszel képes szilárdan állni. Isten igaz szeretete az Ő teljes természete, és amikor Isten teljes természete megmutatkozik az embereknek, mit jelent az a te tested számára? Amikor Isten igazságos természete megmutatkozik az embereknek, a testük elkerülhetetlenül nagy fájdalmat fog elszenvedni. Ha nem szenveded el ezt a fájdalmat, akkor nem vagy Isten által tökéletessé tehető, és nem leszel képes igaz szeretetet szentelni Istennek. Ha Isten tökéletessé tesz téged, akkor biztosan megmutatja neked az Ő teljes természetét. A teremtés idejétől mindmáig Isten sohasem mutatta meg az embernek az Ő teljes természetét – de az utolsó napokban kinyilvánítja azt ennek az embercsoportnak, akiket eleve elrendelt és kiválasztott, és általa, hogy embereket tökéletessé tesz, feltárja saját természeteit, amelyek révén teljessé tesz egy embercsoportot. Ilyen Isten igaz szeretete az emberek iránt. Isten igaz szeretetének megtapasztalásához az szükséges, hogy az emberek rendkívüli fájdalmat viseljenek el, és nagy árat fizessenek. Csak ezután nyeri meg őket Isten magának, ezután lesznek képesek igaz szeretetüket viszonzásul Istennek adni, és Isten szíve csak ekkor elégszik meg. Ha az emberek szeretnék, hogy Isten tökéletessé tegye őket, és ha szeretnék megtenni az Ő akaratát, és teljes mértékben Istennek adni igaz szeretetüket, akkor körülményeikből adódóan sok szenvedést és kínt kell megtapasztalniuk, hogy a halálnál is rosszabb fájdalmat szenvedjenek el. Végül rákényszerülnek, hogy igaz szívüket adják viszonzásul Istennek. Hogy valaki igazán szereti-e Istent vagy sem, az a nehézségek és finomítás folyamán derül ki. Isten megtisztítja az emberek szeretetét, és ez is csak a nehézségek és finomítás közepette valósulhat meg.

Rövid beszéd a következő témában: „Az Ezeréves Királyság Elérkezett”

Mit gondoltok az Ezeréves Királyság víziójáról? Vannak, akik sokat gondolkodnak rajta, és azt mondják: „Az Ezeréves Királyság ezer évig fog tartani a földön, tehát ha az egyház idősebb tagjai nem házások, akkor vajon meg kell házasodniuk? A családom nem tehetős, vajon el kell kezdenem pénzt gyűjteni?...” Mi az Ezeréves Királyság? Tudjátok? Az emberek nem látnak tisztán, és sok megpróbáltatáson mennek keresztül. Valójában az Ezeréves Királyság még nem érkezett el hivatalosan. Az emberek tökéletessé formálásának során az Ezeréves Királyság csupán egy futó pillanat; az Isten által kinyilvánított Ezeréves Királyság idejére az ember már tökéletes lesz. Régen elmondatott, hogy az emberek olyanok lesznek, mint a szentek, és szilárdan megállnak Szinim földjén. Csak amikor az emberek már tökéletessé váltak – amikor az Isten által kinyilvánított szentekké lesznek –, akkor érkezik el az Ezeréves Királyság. Amikor Isten tökéletessé formálja az embereket, akkor megtisztítja őket, és minél tisztábbá lesznek, annál tökéletesebbé tette őket Isten. Amikor a tisztátalanság, a lázadozás, az ellenszegülés és a test dolgai kiűzetnek belőled, amikor megtisztultál, akkor kedves leszel Isten előtt (más szóval, szentté leszel); amikor Isten tökéletessé tesz téged és szentté váltál, akkor leszel az Ezeréves Királyságban. Most a Királyság kora van. Az Ezeréves Királyság korában minden ember Isten ígéje által fog élni, és minden nemzet Isten neve alá gyűlik, és mindenki Isten ígését olvassa majd. Abban az időben néhányan telefonon keresnek majd, néhányan fax segítségével... minden eszközt felhasználnak majd, hogy Isten szavát magukhoz vehessék, és ti is Isten szavai szerint fogtok élni. Mindez azután történik, hogy az emberek tökéletessé tételük. Ma az emberek tökéletessé válása, pallérozása, megvilágosodottá és az ígéttől irányítottá válása zajlik; ez a Királyság kora, ez az emberek tökéletessé tételének időszaka, amely nem tartozik az Ezeréves Királyság Korához. Az Ezeréves Királyság korában az emberek már tökéletesek lesznek, és akkorra már a bennük lévő romlott beállítottságtól is megtisztulnak. Abban az időben az Isten által szolt szavak lépésről lépésre vezetnek majd az embereket, és feltárják Isten munkájának minden titkát a teremtés idejétől napjainkig, és az Ő igéi elmondják majd az embereknek Isten cselekedeteit minden korban és minden napon, hogy hogyan vezeti az embereket belül, hogy miként munkálkodik a szellemi birodalomban, és beszámolnak a szellemi birodalom működéséről is. Csak akkor jön el valóban az Ige kora, amely most még csupán a kezdeti stádiumban tart. Ha az emberek nem válnak tökéletessé és tisztává, akkor nem lesz módjuk ezer évig élni a földön, és a testük elkerülhetetlenül az enyészeté lesz; ha viszont az emberek megtisztulnak belül, és már nem birtokolja őket a Sátán és a test, akkor életben maradnak a földön. Ebben a szakaszban a tisztánlátásod még nem teljes, és minden, amit megtapasztaltok, az Isten szeretete és a Róla való tanúságtétel földi életetek minden napján.

Az, hogy „Elérkezett az Ezeréves Királyság”, egy prófécia, miként egy próféta jövődölése, amelyben Isten megjósolja, hogy mi történik majd a jövőben. Azok a szavak, amelyeket Isten a jövőben szól majd, és azok a szavak, amelyeket ma szól, nem ugyanazok: jövőbeli szavai vezérlik majd az eljövendő korszakot, míg azok a szavak, melyeket ma szól, arra szolgálnak, hogy tökéletessé tegyék az embereket, finomítsák őket és foglalkozzanak velük. Az Ige eljövendő kora különböző az Ige mai korától. Ma Isten minden szava, bármilyen eszközt választ is azok közvetítőjéül, arra szolgál, hogy az embereket tökéletessé tegye, megtisztítsa őket a bennük lévő tisztátalanságtól, és szentté tegye őket, és igazzá Isten előtt. A ma elhangzó szavak különböznek a jövőben elhangzó szavaktól. A Királyság korának szavai arra szolgálnak, hogy megkezdjék az emberek felkészítését, hogy mindenben a helyes útra tereljék őket, és kiűzzék belőlük mindazt, ami tisztátalan. Ezt cselekszi Isten ebben a korban. Minden emberben megteremti az Ő igéinek alapját, és az Ő igéit minden ember életévé teszi, és arra használja fel az Ő igéit, hogy szüntelenül megvilágosítsa őket és vezesse őket belülről. És amikor nem figyelnek Isten akaratára, Isten szavai akkor is bennük lesznek, hogy megdorgálják és fegyelmezzék őket. A ma igéi az ember életévé lesznek; közvetlenül biztosítják mindazt, amire az embernek szüksége van, mindazt, ami hiányzik belőled, Isten szavai megadják, és mindazok, akik befogadják Isten szavait, megvilágosodnak általa, hogy eszik és isszák az Ő szavait. Az Isten által a jövőben kimondott szavak minden embernek útmutatást adnak majd a teljes világegyetemben; ma ezek a szavak csak Kínában hangzanak el, és nem képviselik azt, ami az egész világegyetemben elhangzik. Isten csak akkor fog az egész világegyetemhez szólni, amikor eljön az Ezeréves Királyság. Tudjátok meg, hogy az Isten által ma kimondott szavak mind arra hivatottak, hogy az embereket tökéletessé tegyék; az Isten által ebben az időszakban kimondott szavak azért vannak, hogy az emberek szükségleteiről gondoskodjanak, nem pedig arra szolgálnak, hogy tudd a titkokat vagy lásd Isten csodáit. Az, hogy sokféle módon szól, azért van, hogy az emberek szükségleteiről gondoskodjon. Az Ezeréves Királyság kora még nem érkezett el – az Ezeréves Királyság kora, amelyről szó esett, Isten dicsőségének napja. Miután Jézus munkája Júdeában befejeződött, Isten áthelyezte az Ő munkáját a kontinentális Kínába, és egy másik tervet készített. Munkájának másik részét bennetek végzi el, szavak által teszi tökéletessé az embereket, és szavakat használ fel, hogy az emberek sok fájdalmat szenvedjenek el, valamint sokat kapjanak Isten kegyelméből. A munkálkodás e szakasza megteremti a győztesek csoportját, és miután megteremtette a győztesek e csoportját, azok tanúságot tudnak majd tenni az Ő cselekedeteiről, képesek lesznek a valóságot élni, és valóban meg fognak felelni Őnek, és hűségesek lesznek mindhalálig Őhöz, és így Isten dicsőséget nyer. Amikor Isten dicsőséget nyer – vagyis amikor tökéletessé tette ezt az embercsoportot –, az lesz az Ezeréves Királyság kora.

Jézus harminchárom és fél évet töltött a földön, Ő azért jött, hogy elvégezze a megfeszítettetés feladatát, és Isten a kereszthalála által nyerte el dicsőségének egy

részét. Amikor Isten testet öltött, képes volt alázatos lenni és meghúzódni, és képes volt óriási szenvedést elviselni. Bár Ő maga volt Isten, mégis elszenvedett minden megaláztatást és minden vádat, és nagy fájdalmat szenvedett el, amikor a keresztre szegezték, hogy bevégezze a megváltás művét. Miután a munkának ez a szakasza befejeződött, bár az emberek látták, hogy Isten nagy dicsőséget szerzett, ez nem volt teljessége az Ő dicsőségének; csupán egy része volt az Ő dicsőségének, amelyet Jézustól nyert. Bár Jézus képes volt elviselni minden szenvedést, képes volt alázatosnak lenni és meghúzódni, és képes volt a megfeszítésre Istenért, Isten csupán részben nyerte el az Ő dicsőségét, és az Ő dicsőségét Izráelben nyerte el. Isten dicsőségének van még egy másik része is: eljövetele a földre, hogy gyakorlati úton munkálkodjon és tökéletessé tegyen egy embercsoportot. Jézus munkájának szakaszában Ő természetfeletti dolgokat vitt véghez, ám a munkálkodás e szakasza semmiképpen sem csupán azért zajlott, hogy jeleket adjon és csodákat tegyen. Elsősorban az volt a célja, hogy megmutassa, Jézus képes szenvedni és elviselni a kereszthalált Istenért, hogy Jézus képes volt hatalmas fájdalmakat elszenvedni, mert szerette Istent, és hogy bár Isten elhagyta őt, mégis hajlandó volt feláldozni az életét Isten akarataért. Miután Isten bevégezte munkáját Izráelben, és Jézust a keresztre szegezték, Isten dicsőséget nyert, és Ő tanúságot tett a Sátán előtt. Ti sem nem tudtok róla, sem nem láttátok, amint Isten megtestesült Kínában, hogyan láthatjátok hát, hogy Isten dicsőséget szerzett? Amikor Isten sok győzedelmes munkát végez bennetek, és szilárdan megálltok, akkor Isten munkájának ez a szakasza sikerrel jár, és ez része Isten dicsőségének. Ti csupán ezt látjátok, és még nem tett benneteket tökéletessé Isten, még nem adtátok át a szíveteket teljesen Istennek. Még nem láttátok teljességében ezt a dicsőséget; csak azt látjátok, hogy Isten már meghódította a szíveteket, hogy soha nem tudjátok elhagyni Őt, és követni fogjátok Istent egészen a végsőig, és a szívetek az Ővé marad, és hogy ez Isten dicsősége. Miben látjátok hát Isten dicsőségét? Az emberekben elvégzett munkája hatásaiban. Az emberek látják, hogy Isten milyen kedves, Istent a szívükbe fogadják, és nem akarják elhagyni Őt, és ez Isten dicsősége. Amikor a gyülekezetek testvéreinek ereje megjelenik, és képesek szívből szeretni Istent, látják Isten munkájának nagyszerű hatalmát, szavainak összehasonlíthatatlan erejét, amikor látják, hogy szavai tekintélyt hordoznak, és hogy Ő képes megkezdeni munkáját a kínai anyaország démonvárosában, amikor, legyenek bár gyengék, az emberek szíve meghajol Isten előtt, és hajlandóak befogadni Isten szavait, és amikor, noha gyengék és nem méltók rá, képesek meglátni, hogy Isten szava mennyire kedves és becsben tartandó, ez lesz majd Isten dicsősége. Amikor eljön a napja, hogy az emberek tökéletessé lettek Isten által, és képesek magukat átadni Neki, és képessé válnak rá, hogy teljes mértékben engedelmeskedjenek Istennek, jövőjüket és sorsukat Isten kezébe helyezték, akkor teljesedik be Isten dicsőségének második része. Vagyis amikor a gyakorlatias Isten munkája teljesen befejeződik, az Ő munkája véget ér a kontinentális Kínában. Más szavakkal, amikor azok, akiket Isten eleve elrendelt és kiválasztott,

tökéletessé lesznek, Isten dicsőséget nyer. Isten azt mondta, hogy az Ő dicsőségének második részét keletre hozza, de ezt szem nem láthatja. Isten elhozta az Ő művét keletre: már eljött keletre, és ez Isten dicsősége. Noha ma még nem fejeződött be az Ő munkája, mivel Isten a munkálkodás mellett döntött, az biztosan be lesz végezve. Isten elhatározta, hogy e munkáját Kínában végzi be, és elhatározta, hogy teljessé tesz titeket. Így nincs más út – Ő már meghódította a szíveteket, és neked tovább kell menned, akár akarsz, akár nem, és amikor Isten elnyer benneteket, Isten dicsőséget nyer. Ma Isten dicsősége még nem teljes, mert nektek még tökéletessé kell válnotok. Bár szívetek visszatért Istenhez, a testetekben még mindig sok a gyengeség, és nem vagytok képesek megfelelni Istennek, még képtelenek vagytok Isten akaratára figyelni, és még mindig sok bennetek, ami rossz, amitől meg kell szabadítanotok magatokat, és még sok próbatétel és csiszolódás vár rátok. Csak így változhat meg az élettermészetetek, és csak így nyerhet el titeket Isten.

Csak azok tehetnek bizonyosságot Istenről, akik ismerik Istent

Istenben hinni és Istent ismerni tökéletesen természetes és indokolt, és ma – egy olyan korban, amikor a megtestesült Isten személyesen végzi munkáját – különösen jó alkalom kínálkozik arra, hogy megismerjük Istent. Isten megelégedettségét úgy érhetjük el, ha Isten akaratát megértésének alapjára építünk, és ahhoz, hogy megértsük Isten akaratát, szükséges, hogy valamilyen ismerettel bírjunk Istenről. Ez az Isten-ismeret az a szemlélet, amellyel rendelkeznie kell annak, aki hisz Istenben; ez az alapja az ember Istenbe vetett hitének. Ezen ismeret hiányában az ember Istenbe vetett hite homályos állapotban, üres elméletek között létezne. Még ha az efféle emberek elhatározzák is, hogy követik Istent, nem nyernek semmit. Mindazok, akik semmit sem nyernek ebben az áramlatban, azok, akik ki lesznek vetve – ők mind ingyenélők. Bármelyik lépcsőfokát is tapasztalod meg Isten munkájának, egy hatalmas látomásnak kell kísérnie téged. Ellenkező esetben nehéz lenne számodra elfogadni az új munka minden egyes lépését, mert Isten új munkája meghaladja az ember képzelőerejét, és túlmutat felfogóképessége határán. Tehát pásztor nélkül, aki vigyázna az emberre, pásztor nélkül, akivel közösséget vállalhat a látomásokat illetően, az ember képtelen elfogadni ezt az új munkát. Ha az ember nem tud látomásokat befogadni, akkor nem tudja befogadni Isten új munkáját sem, és ha az ember nem tud engedelmeskedni Isten új munkájának, akkor az ember nem lesz képes megérteni Isten akaratát, és így az Istenről való tudása semmit sem fog érni. Mielőtt az ember végrehajtja Isten szavát, ismernie kell Isten szavát, vagyis meg kell értenie Isten akaratát. Csak így lehet Isten szavát pontosan és Isten akaratát szerint végrehajtani. Ez olyasmi, amivel mindenkinek rendelkeznie kell, aki az igazságot keresi, és ez az a folyamat, amelyen mindenkinek keresztül kell mennie, aki megpróbálja

megismerni Istent. Isten ígéje megismerésének folyamata Istennek és Isten munkájának megismerési folyamata. A látomások megismerése tehát nemcsak a megtestesült Isten emberi mivoltának megismerésére vonatkozik, hanem magában foglalja Isten szavának és munkájának megismerését is. Isten ígéből az emberek megértik Isten akaratát, Isten munkájából pedig megismerik Isten természetét és azt, ami Isten. Az Istenbe vetett hit az első lépés Isten megismeréséhez. Az Istenbe vetett kezdeti hittől az Istenbe vetett legmélyebb hitig való eljutás folyamata Isten megismerésének folyamata, az Isten munkája megtapasztalásának folyamata. Ha te csak az Istenben való hit kedvéért hiszel Istenben, és nem azért, hogy megismerd Őt, akkor a hited nem valós, és a hited nem válhat tisztává – ehhez kétség nem fér. Ha a folyamat során, amikor az ember megtapasztalja Isten munkáját, fokozatosan megismeri Istent, akkor a beállítottsága fokozatosan megváltozik, és a hite egyre igazabbá válik. Így módon, mire az ember sikerre jut Istenbe vetett hitében, addigra már teljesen megnyerte Istent. Az ok, amiért Isten olyan nagy erőfeszítéseket tett, hogy másodszor is testet öltjön, hogy személyesen végezze a munkáját, az volt, hogy az ember megismerhesse Őt és láthassa Őt. Isten megismerése^a az Isten munkájának befejezéseként elérendő végeredmény; ez az utolsó követelmény, amelyet Isten támaszt az emberiséggel szemben. Tettének oka az Ő végső bizonyágtétele; azért végzi ezt a munkát, hogy az ember végül és teljesen Hozzá fordulhasson. Az ember csak úgy juthat el oda, hogy szeresse Istent, ha megismeri Istent, és ahhoz, hogy szeresse Istent, meg kell ismernie Istent. Nem számít, hogyan keres, vagy mit akar elnyerni, el kell tudnia érni, hogy megismerje Istent. Az ember csak így felelhet meg Isten szívének. Az embernek csak Isten megismerése által lehet igaz hite Istenben, és csak Isten megismerése által tudja igazán félni Istent és engedelmeskedni Neki. Azok, akik nem ismerik Istent, soha nem jutnak el az Isten iránti valódi engedelmességhez és félelemhez. Isten megismerése magában foglalja az Ő természetének a megismerését, az Ő akaratának megértését, és annak megismerését, hogy mi Ő. Azonban bármelyik oldalát is ismerje meg az ember, mindegyik megkívánja, hogy megfizesse az árát, és megköveteli az engedelmesség szándékát, mely nélkül senki sem lenne képes a végsőig követni Őt. Isten munkája túlságosan összeegyeztethetetlen az ember elképzeléseivel. Az embernek túlságosan nehéz megismerni Isten természetét, és azt, ami Isten, és mindaz, amit Isten mond és tesz, felettébb felfoghatatlan az ember számára: ha az ember követni akarja Istent, de nem hajlandó engedelmeskedni Neki, akkor az ember nem nyer semmit. A világ teremtésétől kezdve egészen napjainkig Isten sok olyan munkát végzett, ami az ember számára érthetetlen, és amit az ember nehezen tudott elfogadni, és Isten sok mindent mondott, ami az ember elképzeléseit nehezen tudja jobbá tenni. De Ő soha nem hagyta abba a munkáját azért, mert az embernek túl sok nehézsége volt; inkább folytatta munkáját és beszédét, és bár nagyszámú „harcos” esett el az út szélén, Ő még mindig

---

^a Az eredeti szövegben ez áll: „Isten megismerésének munkája”.

végzi munkáját, és továbbra is szünet nélkül választja ki az emberek egyik csoportját a másik után, akik hajlandóak alávetni magukat új munkájának. Nem sajnálja az elesett „hősöket”, hanem azokat becsüli, akik elfogadják az Ő új munkáját és szavait. De mi célból dolgozik Ő így, lépésről lépésre? Miért vet ki mindig egyes embereket, és választ ki másokat? Miért van az, hogy mindig ilyen módszert alkalmaz? Az Ő munkájának célja az, hogy engedje, hogy az ember megismerje Őt, és ezáltal Ő megnyerje magának az embert. Az Ő munkájának alapelve az, hogy azokon dolgozik, akik képesek alávetni magukat a jelenben végzett munkájának, és nem azokon, akik az Ő múltbeli munkájának vetik alá magukat, miközben ellenzik azt a munkát, amit ma végez. Ebben rejlik az oka annak, hogy miért rekeszt ki olyan sok embert.

Az Isten megismeréséhez vezető tanítás hatásait nem lehet egy vagy két nap alatt elérni: az embernek tapasztalatokat kell gyűjtenie, szenvedést kell átélnie, és el kell érnie az igazi alávetettséget. Mindenekelőtt Isten munkájából és szavaiból kell kiindulni. Feltétlenül meg kell értened, hogy mi tartozik Isten megismeréséhez, hogyan érheted el ezt a tudást, és hogyan láthatod Istent a tapasztalataidban. Ezt kell tennie mindenkinek, ha még nem ismeri Istent. Senki sem tudja egy csettintésre felfogni Isten munkáját és szavait, és senki sem képes rövid idő alatt eljutni Isten teljességének megismerésére. Szükséges a tapasztalatszerzés folyamata, amely nélkül senki sem lenne képes megismerni Istent, vagy őszintén követni Őt. Minél több munkát végez Isten, az ember annál jobban megismeri Őt. Minél inkább ellentétben áll Isten munkája az ember elképzeléseivel, az ember ismerete Róla annál inkább megújul és elmélyül. Ha Isten munkája örökre állandó és változatlan maradna, akkor az ember nem sokat tudna Róla. A teremtés ideje és a jelen között, amit Isten a Törvény Korában tett, amit a Kegyelem Korában tett, és amit a Királyság Korában tesz – nektek kristálytisztán kell értenetek ezeket a látomásokat. Ismernetek kell Isten munkáját. Péter csak Jézus követése után kezdett fokozatosan tudomást szerezni a Lélek által Jézusban végzett munka nagy részéről. Azt mondta: „Nem elég az emberi tapasztalatokra támaszkodni a teljes tudás eléréséhez; sok új dolognak kell lennie Isten munkájában, ami segít nekünk megismerni Őt.” Péter kezdetben úgy hitte, hogy Jézus egy Isten által küldött személy, mint egy apostol, és nem tekintett Jézusra Krisztusként. Abban az időben, amikor elkezdte követni Jézust, Jézus megkérdezte tőle: „Simon Barjona, követsz-e engem?” Péter azt mondta: „Azt kell követnem, akit a mennyei Atya küldött. Azt kell elismernem, akit a Szentlélek választott ki. Követni foglak Téged.” Szavaiból látható, hogy Péter egyszerűen nem ismerte Jézust; megtapasztalta már Isten szavait, foglalkozott már saját magával, és elszenvedett megpróbáltatásokat Istenért, de nem volt ismerete Isten munkájáról. Egy bizonyos tapasztalati időszak után Péter sok mindent meglátott Isten tetteiből Jézusban, meglátta Isten szeretetreméltóságát, és sokat látott Isten lényéből Jézusban. Így azt is látta, hogy a szavakat, amelyeket Jézus mondott, nem mondhatta ember, és hogy a munkát, amelyet Jézus végzett, nem végezhetette ember. Jézus szavaiban és cselekedeteiben Péter továbbá sokat meglátott Isten bölcsességéből, és

sokat az isteni eredetű munkából. Tapasztalatai során nem csupán önmagát ismerte meg, hanem Jézus minden cselekedetére is nagy figyelmet fordított, melyből sok új dolgot fedezett fel, nevezetesen azt, hogy a gyakorlati Istennek számos kifejeződése volt abban a munkában, amelyet Isten Jézuson keresztül végzett, és hogy Jézus különbözött egy közönséges embertől a kimondott szavaiban és elvégzett cselekedeteiben, valamint abban, ahogyan a gyülekezeteket pásztorolta, és abban a munkában, amelyet végzett. Péter tehát sok olyan leckét tanult Jézustól, amit meg kellett tanulnia, és Jézus keresztre feszítésének idejére ő már szert tett bizonyos ismeretekre Jézusról – olyan ismeretekre, amelyek alapjává váltak Jézus iránti egész életen át tartó hűségének és fejjel lefelé történő keresztre feszítésének, amelyet az Úrért szenvedett el. Bár kezdetben bizonyos elképzelések birtokában volt, és nem rendelkezett egyértelmű ismeretekkel Jézusról, az ilyen dolgok elkerülhetetlenül a romlott ember részei. Amikor Jézus távozni készült, azt mondta Péternek, hogy az Ő keresztre feszítése az a munka, amiért jött: szükséges volt, hogy a kor elhagyja Őt, és hogy ez a tisztátalan és öreg kor a keresztre szegezze Őt; azért jött, hogy befejezze a megváltás munkáját, és miután ezt a munkát elvégezte, a szolgálata véget érjen. Ezt hallva Pétert szomorúság gyötörte, és még jobban ragaszkodott Jézushoz. Amikor Jézust a keresztre szegezték, Péter keservesen sírt magában. Ezt megelőzően azt kérdezte Jézustól: „Uram! Te azt mondd, hogy keresztre fognak feszíteni Téged. Miután eltávoztál, mikor látunk Téged újra?” Vajon nem volt-e a hamisság szikrája a szavaiban, amelyeket mondott? Nem keveredtek-e beléjük különféle elképzelések? Szíve mélyén tudta, hogy Jézus azért jött, hogy Isten munkájának egy részét beteljesítse, és hogy miután Jézus elment, a Lélek vele lesz; még ha a keresztre szegezik is Őt, és felemelkedik a mennybe, Isten Lelke mégis vele lesz. Abban az időben Péternek volt némi ismerete Jézusról: Tudta, hogy Jézust Isten Lelke küldte, hogy benne van Isten Lelke, és hogy Jézus maga Isten, hogy Ő Krisztus. Mégis a Jézus iránti szeretete és emberi gyengesége miatt mondott Péter ilyen szavakat. Ha az ember Isten munkáját minden lépésében képes megfigyelni és gondosan megtapasztalni, akkor fokozatosan képes lesz felfedezni Isten szeretetreméltóságát. És mit váltott ki Pál látomása? Amikor Jézus megjelent neki, Pál azt kérdezte: „Ki vagy, Uram?” Jézus azt felelte: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.” Ez volt Pál látomása. Péter Jézus feltámadását, 40 napig tartó megjelenését és Jézus életének tanításait tekintette az ő látomásának, egészen az útja végéig.

Az ember megtapasztalja Isten munkáját, megismeri önmagát, megtisztítja romlott beállítottságát, és a növekedést keresi az életben, mindezt Isten megismerése érdekében. Ha csak arra törekszel, hogy megismerd önmagad és saját romlott beállítottságoddal foglalkozz, de nincs tudomásod arról, hogy Isten milyen munkát végez az emberen, hogy milyen nagyszerű az Ő üdvössége, vagy arról, hogy hogyan tapasztald meg Isten munkáját és hogyan lehetsz tanúja az Ő tetteinek, akkor a tapasztalatod ostoba. Ha azt gondolod, hogy valakinek az élete csak azért érte el az érettséget, mert képes az igazságot a gyakorlatba átültetni és kitartani, ez azt jelenti,

hogy még mindig nem fogtad fel az élet igazi értelmét vagy Isten célját az ember tökéletesítésében. Egy nap, amikor a vallásos egyházakban, a Bűnbánat Gyülekezet vagy az Élet Gyülekezet tagjai között jársz, sok olyan elkötelezett emberrel fogsz találkozni, akiknek az imáiban „látomások” vannak, és akik az életre való törekvésükben úgy érzik, hogy a szavak megérintik őket, és a szavak vezetik őket. Ráadásul sok dologban képesek kitartani és lemondani önmagukról, és nem hagyják magukat a test által vezetni. Akkor nem fogod tudni megkülönböztetni őket: azt fogod hinni, hogy minden, amit tesznek, helyes, az élet természetes kifejeződése, és hogy nagy kár, hogy nem a megfelelő névben hisznek. Hát nem ostobák az ilyen nézetek? Miért mondják, hogy sok embernek nincs élete? Mert nem ismerik Istent, és ezért mondják, hogy Isten nincs a szívükben, és nincs életük. Ha az Istenbe vetett hited elérte azt a pontot, ahol képes vagy alaposan megismerni Isten tetteit, Isten valóságát és Isten munkájának minden szakaszát, akkor birtokában vagy az igazságnak. Ha nem ismered Isten munkáját és természetét, akkor még mindig hiányzik valami a tapasztalatodból. Hogyan végezte Jézus munkájának azt a szakaszát, hogyan valósul meg ez a szakasz, hogyan végezte Isten a munkáját a Kegyelem Korában, és milyen munkát végzett, milyen munkát végez ebben a szakaszban – ha te nem rendelkezel alapos ismeretekkel ezekről a dolgokról, akkor soha nem leszel biztos magadban, és mindig bizonytalan leszel. Ha egy bizonyos tapasztalati időszak után képes vagy megismerni az Isten által végzett munkát és munkájának minden egyes lépését, és ha alapos ismeretekre tettél szert arról, hogy Isten milyen célokat tűzött ki szavai kimondásával, és hogy miért nem teljesült be oly sok Általa mondott szó, akkor bátran és késlekedés nélkül haladhatsz az előtted álló úton, aggodalomtól és finomítástól mentesen. Látnotok kell, hogy Isten milyen eszközökkel végzi el oly sok munkáját. A szavakat használja, amelyeket kimond, finomítja az embert, és átalakítja az elképzeléseit a sokféle szó által. Minden szenvedés, amit ti elszenvedtetek, minden finomítás, amin keresztülmentetek, a foglalkozás, amit elfogadtatok magatokban, a megvilágosodás, amit megtapasztaltatok – mindezeket az Isten által mondott szavak által értétek el. Mi okból követi az ember Istent? Isten szavai miatt követi! Isten szavai mélyen titokzatosak, sőt, képesek megmozgatni az ember szívét, feltárni a mélyen eltemetett dolgokat, megismertetni vele a múltban történt dolgokat, és lehetővé teszik, hogy betekintést nyerjen a jövőbe. Az ember tehát Isten szavai miatt szenvedést visel el, és Isten szavai miatt tökéletessé is válik: csak ekkor követi az ember Istent. Az embernek ebben a szakaszban azt kell tennie, hogy elfogadja Isten szavait, és függetlenül attól, hogy tökéletessé válik-e vagy finomításnak van-e alávetve, Isten szavai a legfontosabbak. Ez Isten munkája, és ez az a látomás, amelyet az embernek ma meg kell ismernie.

Hogyan teszi Isten tökéletessé az embert? Mi az Isten természete? Mit tartalmaz az Ő természete? Hogy mindezeket tisztázzuk: az egyik ezt Isten neve terjesztésének, a másik pedig Istenről való tanúságtételnek nevezi, megint mások pedig Isten felmagasztalásának nevezik. Az embernek, az Isten megismerésének alapjára építve,

végző soron átalakul az életszemlélete. Minél többet megy keresztül az ember foglalkozáson és finomításon, annál inkább megerősödik; minél számosabbak Isten munkájának lépései, annál inkább tökéletesedik az ember. Ma, az ember tapasztalata szerint, Isten munkájának minden egyes lépése visszájára fordítja az elképzeléseit, és minden az ember értelmén túl és az elvárásain kívül esik. Isten mindent megad, amire az embernek szüksége van, és ez minden tekintetben ellentmond az ember elképzeléseinek. Isten a gyengeséged idején mondja ki szavait; csak így tudja fenntartani az életedet. Azzal, hogy visszájára fordítja az elképzeléseidet, rávesz, hogy elfogadd Isten foglalkozását; csak így tudsz megszabadulni a romlottságodtól. Ma a megtestesült Isten egyrészt az isteni állapotában, másrészt viszont a normális emberi mivoltában munkálkodik. Amikor már képtelen vagy megtagadni Isten bármely munkáját, amikor képes vagy alávetni magad, bármit is mond vagy tesz Isten a normális emberi mivoltában, amikor képes vagy alávetni magad és megérteni, függetlenül attól, hogy Ő milyen szokásos módon nyilvánul meg, és amikor tényleges tapasztalatot szereztél, csak akkor lehetsz biztos abban, hogy Ő Isten, csak akkor hagyod abba az elképzelések gyártását, és csak akkor leszel képes a végsőig követni Őt. Isten munkájában van bölcsesség, és Ő tudja, hogyan tud az ember szilárdan állni a Mellette szóló bizonyágtételben. Ő tudja, hogy hol van az ember elemi gyengesége, és az Ő szavai lecsaphatnak az elemi gyengeségedre, de az Ő fenséges és bölcs szavait arra is használja, hogy szilárdan megállj a Róla való bizonyágtételben. Ilyenek Isten csodálatos tettei. Isten munkája elképzelhetetlen az emberi értelem számára. Milyen romlottsággal rendelkezik az ember, aki testből való, és mi alkotja az ember lényegét – mindezek Isten ítélete által tárulnak fel, amely miatt az embernek nincs hová rejtőznie szégyenétől.

Isten azért végzi az ítélet és a fenyítés munkáját, hogy az ember megismerhesse Őt, továbbá az Ő bizonyágtételéért. Anélkül, hogy Ő megítélné az ember romlott beállítottságát, az ember nem ismerhetné meg az Ő igazságos természetét, amely nem tűri a sértést, és az ember sem lenne képes arra, hogy régi Isten-ismeretét új ismeretre változtassa. Az Ő bizonyágtétele és az Ő irányítása érdekében teszi nyilvánossá az Ő teljességét, így téve lehetővé, hogy az ember az Ő nyilvános megjelenése által eljusson Isten megismeréséhez, hogy átalakuljon a beállítottsága, és hogy hangos bizonyágot tegyen Istenről. Az ember beállítottságának átalakulása Isten sokféle munkáján keresztül valósul meg; beállítottságának ilyen jellegű változása nélkül az ember képtelen lenne bizonyágot tenni Istenről, és Isten szíve szerint való lenni. Az ember beállítottságának átalakulása azt jelenti, hogy az ember kiszabadította magát a Sátán rabságából és a sötétség befolyása alól, és valóban Isten munkájának példájává és mintaképévé, Isten tanújává és Isten szíve szerint való emberré vált. Ma a megtestesült Isten eljött, hogy elvégezze a földi munkáját, és megköveteli, hogy az ember elérje az Ő megismerését, a Neki való engedelmisséget, a Róla való bizonyágot, hogy megismerje gyakorlati és szokásos munkáját, hogy engedelmeskedjen minden olyan

szavának és munkájának, amely nem felel meg az emberi elképzeléseknek, és hogy tanúságot tegyen mindarról a munkáról, amelyet az ember megmentése érdekében végez, valamint minden olyan cselekedetről, amelyet az ember meghódítása érdekében visz véghez. Azoknak, akik tanúságot tesznek Istenről, ismerniük kell Istent; csak az ilyen tanúságtétel pontos és valódi, és csak az ilyen tanúságtétel képes megszégyeníteni a Sátánt. Isten azokat használja fel arra, hogy bizonyosságot tegyenek róla, akik az Ő ítéletén és büntetésén, foglalkozásán és nyesegetésén keresztül megismerték Őt. Azokat, akiket a Sátán megrontott, arra használja, hogy bizonyosságot tegyenek Róla, és ugyanígy használja azokat is, akiknek a beállítottsága megváltozott, és akik így elnyerték az Ő áldásait, hogy bizonyosságot tegyenek Róla. Neki nincs szüksége arra, hogy az ember a szájával dicsérje Őt, sem a Sátán fajtáinak dicséretére és bizonyágtételére, akik nem menekültek meg Általa. Csak azok, akik ismerik Istent, alkalmasak arra, hogy bizonyosságot tegyenek Róla, és csak azok alkalmasak arra, hogy bizonyosságot tegyenek Róla, akiknek a beállítottsága átalakult. Isten nem engedi, hogy az ember szándékosan szégyent hozzon az Ő nevére.

Hogyan ismerte meg Péter Jézust?

Az alatt az idő alatt, amit Péter Jézussal töltött, Jézusnak sok szeretetreméltó tulajdonságát, sok követendő jellemzőjét látta, és sok olyan oldalát, ami táplálta őt. Bár Péter sokféleképpen látta Isten lényét Jézusban, és sok szeretetre méltó tulajdonságát látta, először nem ismerte Jézust. Péter akkor kezdte követni Jézust, amikor 20 éves volt, és hat éven keresztül követte Őt. Ez idő alatt nem ismerte meg Jézust; Péter hajlandó volt Jézust pusztán az iránta való csodálata miatt követni. Amikor Jézus először szólította meg őt a Galileai-tenger partján, ezt kérdezte: „Simon, Jónás fia, követni fogsz Engem?” Péter így szólt: „Követnem kell azt, akit a mennyei Atya küldött. El kell ismernem azt, akit a Szentlélek kiválasztott. Követni foglak Téged.” Akkoriban Péter már hallott egy Jézus nevű emberről – a legnagyobb prófétáról és Isten szeretett Fiáról –, és Péter folyton reménykedett, hogy megtalálja Őt, és reménykedett, hogy lesz alkalma látni Őt (mert így vezeti őt a Szentlélek). Bár Péter sosem látta Őt, és csak szóbeszédet hallott Róla, fokozatosan nőtt a szívében a Jézus iránti vágyódás és imádat, és gyakran vágyott arra, hogy egy napon meglássa Jézust. És hogyan szólította meg Jézus Pétert? Ő is hallott egy Péter nevű emberről, azonban Őt nem a Szentlélek irányította: „Menj el a Galileai-tengerhez, ahol van valaki, akit Simonnak, Jónás fiának hívnak!” Jézus hallotta valakitől, hogy van valaki, akinek neve Simon, Jónás fia, és hogy az emberek hallották prédikációját, és hogy ő is a mennyek országának evangéliumát hirdette, és az emberek, akik hallották őt, könnyekig meghatódtak. Miután hallott erről, Jézus követte ezt az embert a Galileai-tengerhez; amikor Péter elfogadta Jézus hívását, követte Őt.

Mialatt Jézust követte, Péter számos véleményét formált Róla, és mindig a saját szemszögéből ítélte meg Őt. Bár Péter valamilyen szinten megértette a Szellemet, megértése nem volt teljesen tiszta, ezért azt mondta: „Követnem kell azt, akit a mennyei Atya küldött. El kell ismernem azt, akit a Szentlélek kiválasztott.” Nem értette a dolgokat, amelyeket Jézus tett, és nem voltak világosak számára. Miután egy ideig követte Őt, Péter érdeklődni kezdett az iránt mit tesz és mond Jézus, és maga Jézus iránt is. Kezdte úgy érezni, hogy Jézus szeretetet és tiszteletet ébreszt. Szeretett együtt lenni Vele és Mellette maradni, és Jézus szavainak hallgatása gondoskodást és segítséget nyújtott számára. Mialatt Jézust követte, Péter mindent megfigyelt és megszívlelt az Ő életéből: a cselekedeteit, a szavait, a mozdulatait és a kifejezéseit. Mélyen megértette, hogy Jézus nem olyan, mint a hétköznapi emberek. Bár emberi külseje felettébb megszokott volt, teli volt szeretettel, könyörülettel és elfogadással az ember iránt. Minden, amit tett vagy mondott, nagy segítségére volt másoknak, és Péter olyan dolgokat látott és nyert, amelyeket korábban sosem látott és nem birtokolt Jézustól. Látta, hogy bár Jézus nem volt nagy termetű, sem kirívó emberi lény, igazán különleges és szokatlan kisugárzása volt. Bár Péter nem tudta teljesen megmagyarázni, látta, hogy Jézus másképpen viselkedett, mint bárki más, ugyanis az Ő cselekedetei nagyon különböztek a hétköznapi emberek cselekedeteitől. Amióta kapcsolatban állt Jézussal, Péter azt is látta, hogy az Ő jelleme más, mint egy hétköznapi emberé. Mindig állhatatosan járt el, és soha nem kapkodott, soha nem túlzott, se nem becsült alá semmit, és úgy élte életét, hogy az rendes és csodálatra méltó jellemet tárt fel. Beszélgetés során Jézus egyszerűen és kegyeletteljesen beszélt, mindig derűs, ugyanakkor higgadt módon – és mégsem veszítette el soha méltóságát, miközben a munkáját végezte. Péter látta, hogy Jézus néha szűkszavú, míg máskor megállás nélkül beszél. Néha olyan boldog volt, hogy szökdécselő és lubickoló galambnak tűnt, máskor meg olyan szomorú, hogy egyáltalán nem beszélt, bánat sújtotta, mintha egy kimerült, megfáradt anya lenne. Néha olyan dühös volt, akár egy bátor katona, aki épp egy ellenséget készül megölni – néha még egy üvöltő oroszlánra is hasonlított. Olykor nevetett; máskor imádkozott és sírt. Akárhogyan is viselkedett Jézus – Péter határtalan szeretetet és tiszteletet kezdett érezni Iránta. Jézus nevetése boldogsággal töltötte őt el, bánata szomorúsággal sújtotta, haragjától megijedt, míg irgalma, megbocsátása és az emberekkel szembeni szigorú elvárásai miatt igazán megszerette Jézust, és igazi félelmet és vágyakozást érzett Iránta. Természetesen mindezt lépésenként csak akkor valósította meg, amikor már több éve Jézus mellett élt.

Péter különösen értelmes ember volt, természetes intelligenciával született, mégis sok bolondságot csinált, amikor Jézust követte. A legelején volt néhány elképzelése Jézusról. Azt kérdezte: „Az emberek azt mondják, Te próféta vagy – amikor nyolc éves voltál és elkezdted megérteni dolgokat, tudtad, hogy Te Isten vagy? Tudtad, hogy Te a Szentlélektől fogantattál?” Jézus ezt felelte: „Nem, nem tudtam. Nem úgy tűnök neked, mint egy hétköznapi ember? Ugyanolyan vagyok, mint bárki más. Az a személy, akit az

Atya küld, egy hétköznapi ember, nem különleges. És bár a munkám az Én mennyei Atyámat képviseli – az Én képem, a személy, aki vagyok, és ez a hústest nem képviselheti teljesen az Én mennyei Atyámat. Csak egy részét képviselheti. Bár a Szellemtől jöttem, attól még hétköznapi ember vagyok, és Atyám hétköznapi emberként küldött Engem erre a földre, nem különleges emberként.” Péter csak akkor értette meg kicsit Jézust, amikor ezt hallotta. És csak akkor értette meg sokkal mélyebben, amikor már számtalan órát látott Jézus munkájából, tanításából, pásztorkodásából, megtartásából. Amikor Jézus a 30. évében járt, beszélt Péternek az Ő közelgő keresztre feszítéséről és arról, hogy Neki kellett eljőnnie elvégezni a munka egy szakaszát – a keresztre feszítés művét – az egész emberiség megváltásáért. Jézus azt is mondta Péternek, hogy három nappal a keresztre feszítés után az ember Fia fel fog támadni, és miután feltámadott, 40 napon keresztül megjelenik az emberek előtt. E szavak hallatán Péter szomorú volt, és megszívlelte e szavakat – ettől kezdve még közelebb került Jézushoz. Miután egy ideig tapasztalt, Péter rájött, hogy minden, amit Jézus mondott, Isten lénye, és arra jutott, Jézus különösen szeretetreméltó. Csak miután ezt megértette, azután világosította meg őt a Szentlélek belülről. Ekkor történt, hogy Jézus a tanítványaihoz és más követőihez fordult, és ezt kérdezte: „János, mit mondasz, ki vagyok Én?” János azt felelte: „Te Mózes vagy.” Ezután Lukácshoz fordult: „És te, Lukács, mit mondasz, ki vagyok Én?” Lukács azt felelte: „Te vagy a legnagyobb próféta.” Ekkor megkérdezett egy nővért, aki azt felelte: „Te vagy a legnagyobb próféta, aki sok ígét hirdetsz az örökkévalóságtól az örökkévalóságig. Senkinek a próféciai nem olyan nagyok, mint a Tieid, és senkinek a tudása nem múlja felül a Tiédet – Te próféta vagy.” Ekkor Jézus Péterhez fordult, és ezt kérdezte: „Péter, mit mondasz, ki vagyok Én?” Péter azt felelte: „Te Krisztus vagy, az élő Isten Fia. Te a mennyekből jössz. Te nem vagy földi. Te nem vagy azonos Isten teremtményeivel. Mi a földön vagyunk, és Te itt vagy velünk, de Te a mennyből való vagy és nem a világból való, és Te nem a földről való vagy.” A megtapasztalása révén világosította meg a Szentlélek – így vált képessé ezt megérteni. E megvilágosodás után még jobban csodált mindent, amit Jézus tett, még szeretetreméltóbbnak gondolta őt, és szívében mindig vonakodott attól, hogy elváljon Jézustól. Ezért, amikor először felfedte magát Jézus Péter előtt, miután keresztre feszítették és feltámadott, Péter különös boldogsággal kiáltotta: „Uram! Feltámadtál!” Ekkor Péter sírva egy hatalmas halat fogott, megsütötte, és felszolgált Jézusnak. Jézus mosolygott, de nem beszélt. Bár Péter tudta, hogy Jézus feltámadott, nem értette meg a misztériumát. Amikor Jézusnak adta a halat, hogy megegye, Jézus nem utasította vissza, de nem beszélt, és nem ült le enni. Ehelyett hirtelen eltűnt. Ez hatalmas sokk volt Péter számára, és ő csak ekkor értette meg, hogy a feltámadott Jézus más volt, mint a korábbi Jézus. Miután erre rájött, Péter bánatos lett, de vigaszt is nyert abból a tudatból, hogy az Úr befejezte munkáját. Tudta, hogy Jézus befejezte az Ő munkáját, hogy az Ő emberekkel töltött ideje lejárt, és hogy az embernek attól kezdve a saját útját kell járnia. Jézus egyszer ezt mondta neki: „Neked is innod kell a keserű pohárból, amelyből Én

ittam (ezt mondta Ő a feltámadás után). Neked is azon az úton kell járnod, amelyen Én jártam. Az életedet kell adnod Érttem.” A mostani helyzettel ellentétben a munka akkoriban nem személyes beszélgetés formájában történt. A Kegyelem Korában a Szentlélek munkája különösen el volt rejtve, és Péter sok nehézségen küzdötte át magát. Néha Péter eljutott arra a pontra, hogy felkiáltott: „Isten! Nincs semmi másom, mint ez az élet. Bár ez Neked nem ér sokat, én Neked szeretném szentelni. Bár az emberek nem méltók arra, hogy szeressenek Téged, és szeretetük és szívük értéktelen, úgy gondolom, Te ismered az emberek szíve vágát. És még ha az emberek teste nem is felel meg Neked, azt kívánom, hogy fogadd el a szívemet.” Bátorítást adott neki, ha ilyen imákat mondott, főként amikor így imádkozott: „Hajlandó vagyok szívemet teljesen Istennek szentelni. Bár képtelen vagyok bármit is tenni Istenért, hajlandó vagyok hűségesen eleget tenni Istennek és magamat teljes szívvel Neki szentelni. Úgy hiszem, Istennek rá kell tekintenie a szívemre.” Azt mondta: „Nem kérek semmi mást az életemben, csak azt, hogy az Isten iránti szeretetről szóló gondolataimat és szívem vágát fogadja el Isten. Olyan sokáig voltam az Úr Jézussal, mégsem szerettem Őt soha – ez a legnagyobb adósságom. Bár Vele maradtam, nem ismertem Őt, és nem helyénvaló dolgokat is mondtam a háta mögött. Ha erre gondolok, úgy érzem, még jobban adósa vagyok az Úr Jézusnak.” Mindig így imádkozott. Azt mondta: „Egy porszemnél is kevesebb vagyok. Nem tehetek mást, mint hogy e hűséges szívet Istennek szentelem.”

Volt egy csúcspont Péter tapasztalásaiban, amikor teste szinte teljesen megtört, de belül Jézus ekkor is bátorította őt. És egyszer Jézus megjelent Péternek. Amikor Péter borzasztóan szenvedett, és úgy érezte, megszakad a szíve, Jézus így okította: „Velem voltál a földön, és Én itt voltam veled. És bár korábban együtt voltunk a mennyben – ez végső soron a szellemi világ része. Most én visszatértem a szellemi világba, és te a földön vagy, ugyanis Én nem vagyok a földről való, és bár te sem vagy a földről való, be kell töltened földi szerepedet. Mivel szolga vagy, teljesítened kell a feladatodat.” Péternek vigaszt nyújtott az, hogy visszatérhet majd Isten oldalára. Akkoriban Péter annyira gyötrődött, hogy szinte az ágyat nyomta – akkora lelkiismeret-furdalása volt, hogy így szólt: „Oly romlott vagyok, hogy nem vagyok képes megelégtíteni Istent.” Jézus megjelent neki, és így szólt: „Péter, lehetséges, hogy megfeledeztél a fogadalmadról, amelyet egyszer előttem tettél? Valóban elfelejtettél mindent, amit Én mondtam? Megfeledeztél a Nekem tett fogadalmadról?” Jézust látva Péter felkelt ágyából, és Jézus így vigasztalta őt: „Nem vagyok a földről való, ezt már mondtam neked – ezt meg kell értened; de megfeledeztél másról is, amit mondtam neked? »Te sem vagy a földről való, nem vagy világi.« Most dolgoz van, amit el kell végezned. Nem búslakodhatsz így. Nem szenvedhetsz így. Bár az emberek és Isten nem létezhetnek együtt ugyanabban a világban, nekem megvan a Magam dolga, és neked is megvan a magad dolga, és egy nap, amikor a munkád beteljesült, együtt leszünk egy birodalomban, és Én vezetni foglak téged, hogy örökké Velem legyél.” Pétert megvigasztalták és megnyugtatták e szavak. Tudta, hogy ezt a szenvedést el kell viselnie és meg kell tapasztalnia, és ettől kezdve

ihletet kapott. Jézus megjelent neki minden kulcsfontosságú pillanatban, különleges megvilágosodást és útmutatást nyújtott neki, és sokat munkálkodott rajta. És mit bánt Péter a legjobban? Nem sokkal azután, hogy Péter azt mondta: „Te az élő Isten Fia vagy”, Jézus egy másik kérdést tett fel Péternek (bár ez a Bibliában nem így szerepel). Jézus ezt kérdezte tőle: „Péter! Szerettél te Engem valaha?” Péter megértette, mire gondol, és így szólt: „Uram! Valamikor szerettem a mennyei Atyát, de elismerem, hogy Téged soha nem szerettelek.” Jézus ekkor így szólt: „Ha az emberek nem szeretik az Atyát a mennyben, hogyan szerethetik a Fiút a földön? És ha az emberek nem szeretik az Atyaisten által küldött Fiút, hogyan szerethetik az Atyát a mennyben? Ha az emberek igazán szeretik a Fiút a földön, akkor igazán szeretik az Atyát a mennyben.” Péter e szavak hallatán rájött, mit mulasztott el. Mindig könnyfakasztó lelkiismeret-furdalása volt amiatt, hogy azt mondta: „Valamikor szerettem a mennyei Atyát, de Téged soha nem szerettelek.” Jézus feltámadása és mennybemenetele után még jobban marta őt a lelkiismeret-furdalás és bánat e szavak miatt. Múltbéli munkáját és mostani állapotát felidézve gyakran járult Jézus elé imában, állandó megbánással és adósnak érezve magát azért, mert nem tett eleget Isten akaratának, és nem felelt meg Isten irányadó mértékeinek. E kérdések váltak a legnagyobb terhévé. Így szólt: „Egy nap Neked fogok szentelni mindent, amim van, és mindent, ami vagyok, és Neked fogom adni azt, ami a legértékesebb.” Így szólt: „Istenem! Csak egy hitem és egy szeretetem van. Az életem semmit nem ér, és a testem semmit nem ér. Csak egy hitem és egy szeretetem van. Elmémmel hiszek Benned, és szívemmel szeretlek Téged – csak e két dolgot adhatom Neked, semmi mást.” Pétert igen bátorították Jézus szavai, mert mielőtt keresztre feszítették, Jézus így szólt Péterhez: „Nem e világról való vagyok, és te sem vagy e világról való.” Később, amikor Péter nagy fájdalmat érzett, Jézus emlékeztette: „Péter, elfelejtetted? Én nem vagyok világi, és csak a munkám miatt távoztam korábban. Te sem vagy világi, elfelejtetted? Kétszer mondtam neked, nem emlékszel?” Ennek hallatán Péter így szólt: „Nem felejtettem el!” Jézus ekkor így szólt: „Valamikor boldogan időztél Velem a mennyben, és boldogan időztél az Én oldalamon. Hiányzom neked, és te hiányzol Nekem. Bár a teremtmények a szememben említésre sem méltók, hogyan tudnék egy ily ártatlan és szeretetreméltó valakit nem szeretni? Elfelejtetted az Én ígéreteimet? El kell fogadnod az Én megbízásomat a földön; el kell végezned a feladatot, amit rád bíztam. Egy napon biztosan úgy vezetlek, hogy Mellettem légy.” Ennek hallatára Péter még jobban felbátorodott, és még több ihletet kapott, olyannyira, hogy amikor ő volt a kereszten, képes volt ezt mondani: „Isten! Nem szerethetlek Téged eléggé! Még ha Te arra is kérsz engem, hogy haljak meg, akkor sem szerethetlek Téged eléggé. Bárhová küldöd az én lelkem, akár teljesíted múltbéli ígéreteidet, akár nem, bármit is teszel később, én szeretlek Téged és hiszek Benned.” Amibe kapaszkodott, azt a hite és az igaz szeretet volt.

Egy este több tanítványa – köztük Péter is – egy halászhajón volt Jézussal együtt, és Péter feltett Jézusnak egy nagyon naiv kérdést: „Uram! Fel szeretnék tenni Neked

egy engem nagyon régóta foglalkoztató kérdést.” Jézus ezt felelte: „Kérdezz, kérlek!” Péter ekkor ezt kérdezte: „A Törvény Korában végzett munka a Te műved volt?” Jézus mosolygott, mintha ezt mondaná: „Ez a gyermek milyen naiv!” Ezután céltudatosan folytatta: „Nem az Enyém volt. Jahve és Mózes műve volt.” Péter ennek hallatán felkiáltott: „Ó! Szóval nem a Te műved volt.” Miután Péter ezt mondta, Jézus nem szólt többé. Péter azt gondolta magában: „Nem Te tetted ezt, így nem csoda, hogy eljöttél elpusztítani a törvényt, mivel nem a Te műved volt.” Szíve is megkönnyebbült. Ezután Jézus rájött, hogy Péter meglehetősen naiv volt, de mert nem értette akkoriban, Jézus nem mondott semmi mást, és nem is mondott neki egyenesen ellent. Egyszer Jézus prédikált egy zsinagógában, ahol sok ember volt jelen, köztük Péter is. Prédikációjában Jézus így szólt: „Az, aki az örökkévalótól az örökkévalóig jön el, végzi el a megváltás feladatát a Kegyelem Korában, hogy az egész emberiséget megváltsa a bűntől, de semmiféle szabály nem fogja korlátozni abban, hogy az embert kivezesse a bűnből. Ki fog lépni a törvényből, és belép a Kegyelem Korába. Az egész emberiséget megváltja. A Törvény Korából a Kegyelem Korába lép előre – Őt, aki Jahvétől jött, mégsem ismeri senki. A munkát, amit Mózes végzett, Jahve biztosította; Mózes dolgozta ki a törvényt a Jahve által elvégzett munka miatt.” Ahogy ez elhangzott, folytatta: „Azokat, akik eltörlik a Kegyelem Korának parancsolatait a Kegyelem Korában, csapás fogja érni. A templomban kell állniuk, fogadniuk kell Isten pusztítását, és tűz csap le rájuk.” E szavak némileg hatással voltak Péterre, és tapasztalásai során Jézus egy ideig terelte és megtartotta őt, bizalmasan beszélt vele, minek köszönhetően Péter kicsit jobban megértette Őt. Amikor Péter visszagondolt arra, mit prédikált Jézus azon a napon, és a kérdésre, amelyet akkor tett fel Jézusnak, amikor a halászhajón voltak, majd a válasza, amelyet Jézus adott, és arra, ahogyan mosolygott, Péter végül mindent megértett. Ezután a Szentlélek megvilágosította Pétert, és Péter csak ekkor értette meg, hogy Jézus az élő Isten Fia. Péter megértése abból eredt, hogy a Szentlélek megvilágosította – de a megértése egy folyamat volt. Péter kérdésfeltevés által, Jézus prédikációjának a hallgatása által, aztán a Jézussal való különleges közössége és az Ő különleges terelgetése által jött rá, hogy Jézus az élő Isten Fia. Nem egyik napról a másikra jött rá – ez egy folyamat volt, és segítségére volt későbbi tapasztalásaiban. Miért nem tökéletesített Jézus más embereket, csak Pétert? Azért, mert csak Péter értette meg, hogy Jézus az élő Isten Fia; ezt senki más nem tudta. Bár sok tanítványa volt, akik nagytudásúak voltak, amikor Őt követték, tudásuk felszínes volt. Ezért választotta Jézus Pétert a tökéletesítés mintapéldájaként. Amit Jézus akkor mondott Péternek, azt mondja ma azoknak az embereknek, akiknek a tudása és életvitele fel kell, hogy érjen Péterével. Ennek a követelménynek és ennek az útnak megfelelően tökéletesít Isten mindenkit. Miért szükséges, hogy a mai emberek valódi hittel és igaz szeretettel bírjanak? Nektek is meg kell tapasztalnotok azt, amit Péter megtapasztalt; bennetek is meg kell nyilvánulniuk azoknak a gyümölcsöknek, amelyeket Péter nyert az ő tapasztalásaiból; és nektek is meg kell tapasztalnotok a fájdalmat, amelyet Péter megtapasztalt. Az út,

amelyen jártok, ugyanaz, amelyen Péter járt. A fájdalom, amelyet elszenvedtek, az a fájdalom, amelyet Péter elszenvedett. Amikor dicsőséget kaptok és igazi életet éltek, akkor éltek Péter képére. Az út ugyanaz, és az utat követve tökéletesedik az ember. A ti jellemetekből azonban hiányzik valami Péteréhez képest, mert változtak az idők, és változott az emberek romlottságának a mértéke is, és mert Júdea egy sokáig fennálló, ősi kultúrával rendelkező királyság volt. Ezért mindent meg kell tennetek tulajdonságaitok fejlesztéséért.

Péter igen értelmes ember volt, ügyes minden cselekedetében, emellett rendkívül becsületes. Sok kudarcot szenvedett. Tizennégy éves korában került kapcsolatba először a társadalommal, amikor iskolába járt, és elment a zsinagógába is. Nagyon lelkes volt, és mindig látogatni akarta a gyűléseket. Akkoriban Jézus még nem kezdte meg hivatalosan a munkáját; ez a Kegyelem Korának csak a kezdete volt. Vallási személyiségekkel 14 éves korában került kapcsolatba Péter; mire 18 éves lett, már a vallási elittel állt kapcsolatban, de miután látta a vallás színfalai mögötti káoszt, visszavonult belőle. Amikor látta, milyen rafináltak, ravaszak és intrikusak ezek az emberek, nagyon megundorodott (így munkálkodott akkoriban a Szentlélek, hogy tökéletesítse őt. Különösen megmozgatta őt, és rendkívüli munkát végzett rajta), és így 18 évesen visszavonult a zsinagógából. A szülei elűzték, és nem hagyták, hogy higgyen (ördögök és hitetlenek voltak). Végül Péter elhagyta otthonát, és utazott mindenfelé, halászni és prédikálni két évre, miközben jó pár embert vezetett is. Most világosan kellene látnod a Péter által bejárt pontos utat. Ha tisztán látod Péter útját, akkor biztos leszel a ma végzendő munkában, így nem fogsz panaszkodni, nem leszel tétlen, és nem fogsz vágyakozni semmire. Meg kell tapasztalnod Péter akkori hangulatát: bánat sújtotta; nem kért már jövőt, sem áldást. Nem keresett hasznot, boldogságot, hírnevet, sem vagyont a világon; csak a lehető legértelmesebb életet próbálta élni, ami azt jelentette, hogy visszafizeti Isten szeretetét és Istennek szenteli azt, amit a legértékesebbnek tart. Ekkor elégedett lenne a szívében. Gyakran fohászkodott Jézushoz e szavakkal: „Úr Jézus Krisztus, egyszer szerettelek Téged, de soha nem szerettelek Téged igazán. Bár azt mondtam, hiszek Benned, soha nem szerettelek Téged igaz szívvel. Csak felnéztem Rád, imádtalak Téged és hiányoztál Nekem, de soha nem szerettelek Téged, és soha nem hittem Benned igazán.” Szüntelenül imádkozott, hogy meghozza döntését, és mindig bátorították őt Jézus szavai, és ösztönzést merített belőlük. Később, a tapasztalás egy időszaka után Jézus próbára tette őt – arra ingerelte, hogy továbbra is sóvárogjon Érte. Így szólt: „Úr Jézus Krisztus! Annyira hiányzol, és vágyom rá, hogy lássalak. Túlságosan hiányzol, és nem tudom kárpótolni a Te szeretettedet. Könnyörgök Néked, vigyél el engem hamar! Mikor lesz rám szükséged? Mikor viszel el engem? Mikor láthatom újra Te arcodat? Nem kívánok tovább élni ebben a testben – tovább romlani – és lázadni sem kívánok tovább. Készen állok mindenemet Neked adni, amint csak lehet – nem szeretnék tovább szomorítani Téged.” Így imádkozott, de akkoriban nem tudta, hogy Jézus mit fog tökéletesíteni

benne. A próbatétele gyötrelme közben Jézus újra megjelent neki, és így szólt: „Péter, tökéletessé szeretnék tenni, hogy olyanná légy, mint egy gyümölcsdarab, ami annak a kikristályosodása, ahogyan Én tökéletesítelek téged, és aminek örülni fogok. Valóban bizonyosságot tudsz tenni mellettem? Megtetted, amit kérek tőled? Megélted a szavaimat, amiket mondtam? Egyszer szeretted Engem, és bár szeretted Engem, de meg is éltél Engem? Mit tettél Érted? Elismered, hogy méltatlan vagy az Én szeretetemre – de mit tettél Érted?” Péter látta, hogy semmit nem tett Jézusért, és emlékezett korábbi esküjére, miszerint Istennek adja életét. Így nem panaszkodott tovább, és imái ettől kezdve sokkal jobbá váltak. Így imádkozott: „Úr Jézus Krisztus! Egyszer elhagytalak Téged, és Te is elhagytál egyszer engem. Töltöttünk időt külön, és töltöttünk időt együtt. Te mégis jobban szeretsz engem, mint bármi mást. Többször lázadtam Ellened, és többször okoztam Neked bánatot. Hogyan felejtethet el ilyen dolgokat? Mindig észben tartom, és soha nem felejttem el a munkát, amit rajtam végeztél, sem azt, amivel megbíztál engem. Megtettem minden tőlem telhetőt azért a munkáért, amit Te rajtam végeztél. Tudod, mit tudok tenni, és azt is tudod, milyen szerepet játszhatok. Alá kívánom rendelni magam irányításodnak, és mindenemet Neked fogom szentelni. Csak Te tudod, mit tehetek Érted. Bár a Sátán annyira megtévesztett engem, és én lázadtam Ellened, úgy gondolom, Te nem ezekről a vétkekről emlékszel rám, és nem ezek szerint bánysz velem. Az egész életemet Neked kívánom szentelni. Nem kérek semmit, és nincs is más reményem, se tervem; csak a Te szándékod szerint kívánok cselekedni, hogy eleget tegyek a Te akaratomnak. Inni fogok a Te keserű poharadból, és parancsolj velem.”

Tisztában kell lennetek az úttal, amelyen jártok; tisztában kell lennetek az úttal, amelyre a jövőben léptek – mi az, amit Isten tökéletessé tesz, és mi az, ami rátok lett bízva. Egy napon talán próbára tesznek, és amikor eljön az idő, ha képesek vagytok ihletet meríteni Péter tapasztalásaiból, az azt mutatja, hogy valóban Péter útján jártok. Pétert dicsérte Isten az igaz hitéért és szeretetéért valamint Istenhez való hűségéért. És becsületessége és szíve Isten utáni vágyakozása miatt tette őt Isten tökéletessé. Ha szereteted és hited valóban azonos Péterével, akkor Jézus bizonyosan tökéletessé fog téged tenni.

Az ember csak a finomítás megtapasztalása által juthat az igaz szeretet birtokába

Mindannyian próbatétel és finomítás közepette vagytok. Hogyan kell szeretnetek Istent a finomítás során? Miután megtapasztalták a finomítást, az emberek képesek igaz dicséretet ajánlani Istennek, a finomítás közepette pedig láthatják, milyen sok a hiányosságuk. Minél nagyobb a finomításod, annál inkább képes vagy lemondani a testről; minél nagyobb az emberek finomítása, annál nagyobb a szeretetük Isten iránt. Ez az, amit meg kell értenetek. Miért kell finomítani az embereket? Milyen hatást kíván

ez elérni? Mi a jelentősége Isten finomító munkájának az emberben? Ha valóban keresed Istent, akkor, miután egy bizonyos pontig megtapasztaltad az Ő finomítását, érezni fogod, hogy az rendkívül jó és a legmesszebbmenőkig szükséges. Hogyan kell az embernek szeretnie Istent a finomítás alatt? Úgy, hogy az Isten iránti szeretet elhatározásával fogadja el az Ő finomítását: a finomítás során belül gyötrődsz, mintha kést forgatnának a szívedben, mégis hajlandó vagy megfelelni Istennek az istenszerető szíved segítségével, és nem vagy hajlandó a testtel törődni. Ezt jelenti az Isten iránti szeretet gyakorlása. Belül fájdalmaid van, és a szenvedésed elért egy bizonyos pontot, de mégis hajlandó vagy Isten elé járulni és imádkozni, így szólván: „Ó, Istenem! Nem tudlak elhagyni. Bár sötétség van bennem, eleget kívánok tenni Neked; Te ismered a szívemet, és szeretném, ha többet fektetnél belém a szeretetedből.” Ez a gyakorlás a finomítás során. Ha az istenszerető szívedet használod alapként, a finomítás közelebb hozhat Istenhez és bizalmasabbá tehet Istennel. Mivel hiszel Istenben, át kell adnod a szívedet Isten előtt. Ha felajánlod és lehelyezed a szívedet Isten elé, akkor a finomítás során lehetetlen lesz számodra, hogy megtagadd vagy elhagyd Istent. Ily módon az Istennel való kapcsolatot egyre szorosabbá és normálisabbá válik, az Istennel való közösséged pedig egyre gyakoribb lesz. Ha mindig így gyakorolsz, akkor több időt fogsz Isten fényében tölteni, és több időt az Ő szavainak útmutatása alatt. A beállítottságodban is egyre több változás történik majd, tudásod pedig napról napra növekszik. Amikor eljön a nap, hogy Isten próbatételei hirtelen elérnek, nemcsak Isten mellett tudsz majd állni, hanem bizonyosságot is tudsz tenni Róla. Akkor olyan leszel, mint Jób és mint Péter. Miután bizonyosságot tettél Istenről, igazán szeretni fogod Őt és szívesen adod fel Érte az életedet; Isten tanúja leszel és olyan, akit Isten szeret. A finomítást megtapasztalt szeretet erős, nem gyenge. Függetlenül attól, hogy Isten mikor vagy hogyan vet alá az Ő próbatételeinek, képes vagy letenni azt illető aggályaidat, hogy élsz vagy meghalsz, örömmel félredobni mindent Istenért és boldogan elviselni bármit Istenért – a szereteted így tiszta, a hited pedig valódi lesz. Csak ekkor válsz olyasvalakivé, akit Isten igazán szeret és akit Isten igazán tökéletessé tett.

Ha az emberek a Sátán befolyása alá kerülnek, akkor nincs bennük szeretet Isten iránt, korábbi vízióik, szeretetük és elhatározásuk pedig eltűnik. A múltban az emberek érezték, hogy szenvedniük kell Istenért, ma azonban úgy vélik, hogy szégyenletes így tenni, és teli vannak panaszokkal. Ez a Sátán műve, annak jele, hogy az ember a Sátán hatalma alá került. Ha ezzel az állapottal találkozol, imádkoznod kell, és a lehető leghamarabb meg kell fordítanod a helyzetet – ez megvéd majd a Sátán támadásaival szemben. Az ember a keserű finomítás során kerülhet a legkönnyebben a Sátán befolyása alá; hogyan kell tehát szeretned Istent az ilyen finomítás során? Össze kell szedned az akaratodat, a szívedet Isten elé helyezve és minden idődet Neki szentelve. Nem számít, hogyan finomít Isten, képesnek kell lenned gyakorlatba ültetni az igazságot, hogy eleget tegyél Isten akaratának, és magadra kell vállalnod, hogy keresed Istent és keresed a közösséget. Minél passzívabb vagy az ehhez hasonló időkben, annál

negatívabbá válsz, és annál könnyebben fogsz visszafejlődni. Amikor be kell töltened a helyedet, még ha nem is teljesíted jól a feladatodat, de megteszel minden tőled telhetőt, és ehhez semmi mást nem használsz istenszerető szíveden kívül; attól függetlenül, hogy mások mit mondanak – hogy azt mondják-e, hogy jól végezted vagy rosszul – a szándékaid helyesek és nem vagy önelégült, mivel Istenért cselekszel. Amikor mások félreértelmeznek, képes vagy Istenhez imádkozni és így szólni: „Ó, Istenem! Nem kérem, hogy mások elviseljenek vagy jól bánjanak velem, sem azt, hogy megértsenek vagy elfogadjanak. Csak azt kérem, hogy képes legyek a szívemben szeretni Téged, hogy nyugodt legyen a szívem, és hogy a lelkiismeretem tiszta legyen. Nem kérem, hogy mások dicsérjenek vagy tiszteljenek engem; csak arra törekszem, hogy megelégtselek a szívemből; úgy szolgálom a szerepemben, hogy minden tőlem telhetőt megteszek, és bár ostoba, buta, gyenge képességű és vak vagyok, tudom, hogy Te szeretetre méltó vagy, és hajlandó vagyok mindenemet Neked szentelni.” Amint így imádkozol, istenszerető szíved felszínre tör, és a szívedben sokkal inkább megkönnyebbülsz. Ezt jelenti az Isten iránti szeretet gyakorlása. Ahogy tapasztalsz, kétszer elbúsz és egyszer sikerül, vagy ötször elbúsz és kétszer sikerül, és ahogy így tapasztalsz, csak a kudarc közepette tudod meglátni Isten szeretetreméltóságát és felfedezni, mi hiányzik belőled. Amikor legközelebb efféle helyzetekkel találkozol, figyelmeztetned kell magad, mérsékelned lépteidet és gyakrabban imádkoznod. Fokozatosan kifejleszted abbéli képességedet, hogy győzedelmeskedj az ilyen helyzetekben. Ha ez megtörténik, imádságaid eredményesek voltak. Amikor látod, hogy ezúttal sikerrel jártál, belül elégedett leszel, és amikor imádkozol, képes leszel érezni Istent és azt, hogy a Szentlélek jelenléte nem hagyott el – csak ekkor fogod tudni, hogyan munkálkodik benned Isten. Ha így gyakorolsz, utat kapsz a tapasztaláshoz. Ha nem ülteted gyakorlatba az igazságot, nélkülözni fogod bensődben a Szentlélek jelenlétét. Ha azonban a gyakorlatba ülteted az igazságot, amikor úgy találkozol a dolgokkal, ahogyan azok vannak, bár belül fáj, a Szentlélek a továbbiakban veled lesz, képes leszel érezni Isten jelenlétét, amikor imádkozol, lesz erőd Isten szavait gyakorolni, és a testvéreiddel és nővéreiddel való közösség során semmi sem terheli majd a lelkiismeretedet és nyugodtnak érzed magad, ily módon pedig képes leszel napvilágra hozni, amit tettél. Függetlenül attól, hogy mások mit mondanak, normális kapcsolatod lehet Istennel, a többiek nem korlátoznak, minden fölé emelkedsz – ezzel pedig szemlélteted majd, hogy eredményesen gyakoroltad Isten szavait.

Minél nagyobb Isten finomítása, annál inkább képes az emberek szíve szeretni Istent. A győtrelem a szívükben az életük javát szolgálja, jobban meg tudnak békélni Isten előtt, szorosabb a kapcsolatuk Istennel, és jobban képesek meglátni Isten páratlan szeretetét és páratlan üdvöztetését. Péter több száz alkalommal tapasztalta a finomítást, Jób pedig számos próbatételen ment keresztül. Ha azt kívánjátok, hogy Isten tökéletessé tegyen, több százszor át kell esnetek a finomításon; csak akkor váltok képessé eleget tenni Isten akaratának és Isten által tökéletességre jutni, ha keresztülmentek ezen a

folyamaton és erre a lépésre támaszkodtok. A finomítás a legjobb eszköz, amivel Isten tökéletessé teszi az embereket; csak a finomítás és a keserű próbatételek képesek előhozni az Isten iránti igaz szeretetet az emberek szívében. Nehézség nélkül az emberekből hiányzik az igaz szeretet Isten iránt; ha nem teszik őket próbára belül, ha nem vetik alá igazán a finomításnak, akkor a szívük mindig odakinn kering majd. Ha egy bizonyos pontig eljutottál a finomításban, meg fogod látni a saját gyengeségeidet és nehézségeidet, látni fogod, mennyi a hiányosságod, és hogy képtelen vagy leküzdeni a sok problémát, amelyekkel találkozol, valamint azt is látni fogod, mily nagy az engedetlenséged. Az emberek csak a próbatételeken keresztül tudják igazán megismerni valódi állapotukat; a próbatételek alkalmasabbá teszik az embereket a tökéletesítésre.

Élete során Péter több száz alkalommal tapasztalta meg a finomítást, és számos fájdalmas megpróbáltatást kiállt. Ez a finomítás vált Isten iránti páratlan szeretete alapjává és egész életének legjelentősebb tapasztalatává. Az, hogy páratlan szeretettel tudott rendelkezni Isten iránt, bizonyos értelemben abbéli elhatározásának köszönhető, hogy szeresse Istent; ami azonban ennél is fontosabb, az a finomítás és a szenvedés, amin keresztülment. Ez a szenvedés lett vezetőjévé Isten szeretetének útján, és ez volt számára a legemlékezetesebb. Ha az emberek nem szenvedik el a finomítás fájdalmát, amikor Istent szeretik, akkor a szeretetük tele van tisztátalansággal és saját preferenciáikkal; az efféle szeretet a Sátán elképzeléseivel teli, és alapvetően képtelen eleget tenni Isten akaratának. Az elhatározás, miszerint szeretjük Istent, nem ugyanaz, mint igazán szeretni Istent. Még ha minden, amire a szívükben gondolnak, Isten szeretetét és megelégtetését szolgálja is, és még ha úgy is tűnik, hogy gondolataikat teljességgel Istennek szentelik, és azok minden emberi elképzeléstől mentesek, mégis, amikor gondolataikat Isten elé tárják, Ő nem dicséri vagy áldja meg az ilyen gondolatokat. Még ha az emberek teljesen megértették is az összes igazságot – ha megismerték is mindet –, akkor sem mondhatjuk azt, hogy ez az Isten iránti szeretet jele, és azt sem, hogy ezek az emberek tényleg szeretik Istent. Annak ellenére, hogy számos igazságot megértettek, finomítás nélkül az emberek képtelenek ezeket az igazságokat a gyakorlatba ültetni; az emberek csak a finomítás során tudják megérteni eme igazságok valódi jelentését, és csak ekkor tudják őszintén megbecsülni belső értelmüket. Akkor, amikor ismét megpróbálják, már képesek megfelelően gyakorlatba ültetni az igazságokat, mégpedig Isten akaratával összhangban; akkor gyengülnek emberi elképzeléseik, emberi romlottságuk csökken és emberi érzelmeik csillapodnak; gyakorlatuk csak ekkor lesz az Isten iránti szeretet valódi megnyilvánulása. Az Isten iránti szeretet igazságának eredménye nem érhető el szóbeli tudással vagy szellemi hajlandósággal, sem a szóban forgó igazság puszta megértésével. Megkívánja, hogy az emberek megfizessék az árát, hogy sok keserűséget szenvedjenek el a finomítás során, és szeretetük csak ezután válik tisztává és Isten szívének tetszövé. Abbéli követelményében, hogy az ember szeresse Őt, Isten nem azt kéri, hogy az ember

szenvedély vagy saját akarata révén szeresse Őt; az ember csak hűség és az Őt szolgáló igazság révén tudja igazán szeretni Istent. Az ember azonban romlottság közepette él, és így képtelen az igazságot és a hűséget Isten szolgálatába állítani. Vagy túl szenvedélyes Isten iránt, vagy túl hideg és érzéketlen; vagy a végletekig szereti Istent, vagy a végletekig gyűlöli Őt. Azok, akik romlottságban élnek, mindig e két véglet között élnek, mindig saját akaratuk szerint élve, mégis azt hiszik, hogy igazuk van. Bár többször is említettem ezt, az emberek képtelenek komolyan venni, képtelenek teljesen megérteni a jelentőségét, és így az önámítás hitében élnek, az Isten iránti szeretet téveszméjében, amely önfejűségükre támaszkodik. A történelem során, ahogy az emberiség fejlődött és a korok teltek, Isten egyre magasabb követelményeket támasztott az emberrel szemben, és egyre inkább megkövetelte, hogy az ember feltétlen legyen Iránta. Az ember tudása Istenről azonban egyre homályosabbá és elvontabbá vált, Isten iránti szeretete pedig ezzel egyidejűleg egyre tisztátalanabbá. Az ember állapota és minden, amit tesz, egyre inkább szöges ellentétben áll Isten akaratával, ugyanis az embert egyre mélyebben megrontotta a Sátán. Ez azt kívánja, hogy Isten az üdvösség több és nagyobb munkáját végezze. Az ember egyre magasabb követelményeket támaszt Istennel szemben, Isten iránti szeretete pedig egyre fogy. Az emberek engedetlenségben élnek, az igazság nélkül, az emberi mivoltot nélkülöző életet élve; nemcsak az Isten iránti legcsekélyebb szeretetet nélkülözik, hanem engedetlenségben és ellenállásban tobzódnak. Bár úgy gondolják, már megvan bennük a legnagyobb szeretet Isten iránt, hogy már nem is lehetnének készségesebbek Iránta, Isten nem hiszi, hogy ez így van. Tökéletesen tisztában van vele, mennyire fertőzött az ember szeretete Iránta, és sosem változtatta meg a véleményét az emberről azért, mert az ember a kedvében járt, és soha nem is viszonzta az ember jóindulatát odaadása eredményeképp. Az emberrel ellentétben Isten képes különbséget tenni: tudja, ki szereti Őt igazán és ki nem, és ahelyett, hogy eluralkodna Rajta a szenvedély és elvesztené a fejét az ember pillanatnyi késztetései miatt, annak lényege és viselkedése szerint bánik az emberrel. Isten végül is Isten, megvan a méltósága és az éleslátása; az ember végül is ember, és az ember szeretete nem fordítja el Isten fejét, ha szöges ellentétben áll az igazsággal. Épp ellenkezőleg, Ő mindent a helyén kezel, amit az ember tesz.

Az ember állapotával és Istennel szembeni hozzáállásával szembesülve Isten új munkát végzett, lehetővé téve az ember számára, hogy mind az Ő ismeretével és az Iránta való engedelmességgel, mind szeretettel és bizonyossággal rendelkezzen. Ezért az embernek meg kell tapasztalnia Isten finomítását, ahogyan az Ő ítéletét, a foglalkozást és a metszést is, amelyek nélkül az ember sosem ismerné meg Istent, és sosem lenne képes igazán szeretni és tanúságot tenni Róla. Az ember Isten általi finomítása nem csupán egy egyoldalú hatásért, hanem egy sokrétű eredményért történik. Isten csak így végzi a finomítás munkáját azokban, akik hajlandóak az igazságot keresni, azért, hogy elhatározásukat és szeretetüket Isten tegye tökéletessé. Azok számára, akik hajlandóak az igazságot keresni és akik sóvárognak Isten után, semmi sem jelentőségtelesebb

vagy nagyobb segítség, mint az efféle finomítás. Az ember nem oly könnyen ismeri vagy érti meg Isten természetét, hiszen Isten végül is Isten. Végző soron lehetetlen, hogy Istennek az emberrel azonos természete legyen, így aztán az ember nem könnyen ismeri meg az Ő természetét. Az ember nem rendelkezik eredendő az igazsággal, és azok, akiket a Sátán megrontott, nem könnyen értik meg; az ember nélkül az igazságot és az elhatározást, hogy gyakorlatba ültesse azt, és ha nem szenved, és nem finomítják vagy ítélik meg, akkor ez az elhatározás sosem válik tökéletessé. A finomítás mindenki számára gyötrelmes, és nagyon nehéz elfogadni – ugyanakkor Isten a finomítás során teszi világossá igaz természetét az ember előtt, és hozza nyilvánosságra az emberrel szemben támasztott követelményeit, valamint nyújt több megvilágosítást és több tényleges metszést és foglalkozást; a tények és a valóság összevetése révén nagyobb tudást ad az embernek önmagáról és az igazságról, és nagyobb megértést ad az embernek Isten akaratáról, ezzel lehetővé téve az ember számára, hogy Isten iránti szeretete igazabb és tisztább legyen. Ilyen céllal végzi Isten a finomítást. Isten emberben végzett összes munkájának megvan a maga célja és jelentősége; Isten nem végez értelmetlen munkát, sem olyat, ami nem szolgálja az ember javát. A finomítás nem jelenti az emberek eltávolítását Isten elől, sem pokolbéli elpusztításukat. Ehelyett az ember beállítottságának megváltoztatását jelenti a finomítás során, szándékainak, régi nézeteinek, Isten iránti szeretetének és egész életének megváltoztatását. A finomítás az ember valódi próbatétele és a valódi kiképzés egy formája, és az ember szeretete csak a finomítás során töltheti be eredendő szerepét.

Azok, aki Istent szeretik, örökké élnek majd az Ő fényében

A legtöbb ember Istenbe vetett hitének lényege a vallásos meggyőződés: képtelenek szeretni Istent, és csupán robotként tudják követni Őt, képtelenül arra, hogy valóban sóvárogjanak Isten után vagy imádják Őt. Mindössze csendesesen követik Őt. Sok ember hisz Istenben, ám igen kevesen vannak, akik szeretik Istent; ők csupán „félük” Istent, mivel rettegnek a szerencsétlenségtől, vagy pedig „csodálják” Istent, mivel Ő magasztos és hatalmas – félelmükben és csodálatukban azonban nincs szeretet, sem valódi vágyakozás. Tapasztalásaikban az igazság apró részleteit kutatják, vagy pedig jelentéktelen misztériumokat. A legtöbb ember csupán követ, áldásra halászva zavaros vizekben; nem az igazságot kutatják, sem nem engedelmeskednek igazán Istennek, hogy részesüljenek áldásaiban. Az összes ember Istenbe vetett hitének léte értelmetlen, érték nélküli, és személyes megfontolásaik, valamint törekvéseik töltik meg; nem azért hisznek Istenben, hogy szeressék Istent, hanem annak kedvéért, hogy áldást nyerjenek. Sok ember kedve szerint cselekszik; azt teszik, amit akarnak, és sosem veszik figyelembe Isten érdekeit, sem azt, hogy amit tesznek, összhangban áll-e Isten

akarataival. Az efféle emberek az igaz hitet sem érhetik el, nemhogy az Isten iránti szeretetet. Isten lényege nem csupán arra való, hogy az ember higgyen benne; hanem arra, hogy az ember szeresse. Ám sokan, akik hisznek Istenben, képtelenek felfedezni ezt a „titkot”. Az emberek nem merik szeretni Istent, sem szeretni nem próbálják Őt. Sosem fedezték fel, hogy oly sok minden van, ami szerethető Istenben; sosem fedezték fel, hogy Isten az az Isten, aki szereti az embert, és hogy Ő az az Isten, akit az ember szerethet. Isten szeretetreméltóságát az Ő munkája fejezi ki: az emberek csak akkor lelhetnek rá szeretetreméltóságára, amikor megtapasztalják az Ő munkáját; csupán tényleges tapasztalataikban értékelhetik Isten szeretetreméltóságát; és anélkül, hogy a való életben észlelné, senki sem fedezheti fel Isten szeretetreméltóságát. Oly sok szeretni való van Istenben, ám anélkül, hogy ténylegesen kapcsolatot ápolnának Vele, az emberek képtelenek felfedezni azt. Más szóval, ha Isten nem válna testté, az emberek képtelenek lennének igazán kapcsolatba kerülni Vele, és ha képtelenek lennének ténylegesen kapcsolódni Hozzá, az Ő munkáját sem tudnák megtapasztalni – így aztán Isten iránti szeretetüket sok-sok hamisság és képzelődés szennyezné. A mennyei Isten iránti szeretet nem oly valóságos, mint a földi Isten iránti szeretet, ugyanis az emberek mennyei Istenről alkotott ismerete inkább képzeletükön alapszik, mint azon, amit saját szemükkel láttak és amit személyesen megtapasztaltak. Amikor Isten a földre jön, az emberek megláthatják valóságos tetteit és szeretetreméltóságát, és mindent láthatnak az Ő gyakorlatias és normális természetéből, amelyek összessége sok ezerszer valóságosabb, mint a mennyei Istenről alkotott tudás. Függetlenül attól, hogy az emberek mennyire szeretik a mennyei Istent, ebben a szeretetben semmi valóságos nincs, és emberi képzetekkel teli. Nem számít, mennyire kevés a szeretetük a földi Isten iránt, ez a szeretet valóságos; még ha kevés is van belőle, akkor is valódi. Isten valóságos munkán keresztül ismerteti meg Magát az emberekkel, és ezen az ismereten keresztül nyeri el szeretetüket. Úgy van ez, mint Péterrel: ha nem élt volna Jézussal, lehetetlen lett volna számára, hogy imádja Jézust. Hasonlóképp épült Jézus iránti hűsége a Jézussal való kapcsolatára. Hogy megszerettesse Magát az emberrel, Isten az emberek közé jött és együtt él velük, és minden, amit az emberrel láttat és amit Általa megtapasztal, Isten valósága.

A valóságot és a tények eljövételét Isten az emberek tökéletesítésére használja; Isten szavai az emberek Általa történő tökéletesítésének egy részét teljesítik, és ez az útmutatás munkája, valamint az út megnyitása. Nevezetesen, Isten szavaiban meg kell találnod a gyakorlat útját és a látomások ismeretét. Eme dolgok megértésével az embernek lesz egy útja és lesznek látomásai a tényleges gyakorlatában, és képes lesz megvilágosodást nyerni Isten szavain keresztül; képes lesz megérteni, hogy ezek a dolgok Istentől származnak, és képes lesz sok mindent felismerni. A megértést követően az embernek azonnal be kell lépnie ebbe a valóságba, és Isten szavait kell használnia Isten megelégtetésére valóságos életében. Isten minden dologban vezetni fog téged, és megmutatja a gyakorlás útját, emellett megéreztetni veled, hogy Ő különösen

szeretetreméltó, és lehetővé teszi számodra, hogy meglásd, Isten munkájának minden lépése benned a tökéletesítésedet célozza. Ha látni kívánod Isten szeretetét, ha igazán meg óhajtod tapasztalni Isten szeretetét, akkor mélyen a valóságba kell merülnöd, mélyre kell merülnöd a való életbe, és meglátni, hogy minden, amit Isten tesz, szeretet és üdvösség, hogy Ő mindent azért tesz, hogy képessé tegye az embert maga mögött hagyni azt, ami tisztátalan, és hogy finomítsa az emberben azokat a dolgokat, amelyek nem képesek Isten akaratát teljesíteni. Isten szavakat használ az ember ellátására; úgy rendezi a való élet körülményeit, hogy az emberek tapasztaljanak, és ha az emberek eszik és isszák Isten szavainak sokaságát, akkor, amikor ténylegesen a gyakorlatba ültetik azokat, minden nehézséget meg tudnak oldani az életükben, Isten számos ígését felhasználva. Tudniillik, rendelkezned kell Isten szavaival ahhoz, hogy mélyen a valóságba merülj; ha nem eszed és iszod Isten szavait, és Isten munkája nélkül való vagy, nem lesz utad a való életben. Ha sosem eszed vagy iszod Isten ígét, összezavarodsz, amikor valami történik veled. Csak azt tudod, hogy szeretned kellene Istent, ám képtelen vagy mindenféle különbségtételre, és nincs gyakorlati ösvényed; zavarodott és értetlen vagy, és időnként még azt is hiszed, hogy a test kielégítésével Istent is megelégtíted – mindez annak a következménye, hogy nem eszed és iszod Isten szavait. Nevezetesen, ha Isten szavainak segítségével nélkül vagy, és csupán tapogatózol a valóságban, alapvetően képtelen vagy megtalálni a gyakorlás ösvényét. Az efféle emberek egyszerűen nem értik, mit jelent hinni Istenben, és még kevésbé értik, mit jelent szeretni Istent. Ha Isten ígéinek megvilágosítását és irányadását használva gyakran imádkozol és vizsgálódsz és kutatsz, és ezen keresztül felfedezed azt, amit a gyakorlatba kellene ültetned, megtalálod a lehetőségeket a Szentlélek munkájára, igazán együttműködsz Istennel, és nem vagy zavarodott, sem értetlen, akkor lesz utad a való életben, és valóban megelégtíted Istent. Amikor eleget tettél Istennek, Isten útmutatása lesz benned, és igazán Isten áldotta leszel, ami az öröm érzésével tölt majd el: felettébb megtisztelve érzed magad, hogy eleget tettél Istennek, különösen tündöklőnek érzed magad belül, szívedben pedig tiszta és békés leszel. Lelkiismereted vigaszra lel és vádaktól mentes lesz, és jóleső érzés tölt el, amikor fivéreiddel és nővéreiddel találkozol. Ezt jelenti Isten szeretetének élvezete, és csak ez az Istenben lelt valódi öröm. Azt, hogy Isten szeretetét élvezhessék, az emberek csak tapasztalat által érhetik el: a nehézségek megtapasztalásával és azt megtapasztalva, hogy az igazságot a gyakorlatban alkalmazzák, elnyerik Isten áldásait. Ha csupán mondod, hogy Isten valóban szeret téged, hogy Isten igazán súlyos árat fizetett az emberekért, hogy türelmesen és kedvesen oly sok szót szólt, és mindig megváltja az embereket – az, hogy ezen szavakat mondod, csupán az Istenben lelt gyönyörűség egyik oldala. Ezzel szemben a nagyobb gyönyörűség – a valódi gyönyörűség – az, amikor az emberek a gyakorlatba ültetik az igazságot a való életükben, minek utána békések és tiszták a szívükben. Nagy indíttatást éreznek belül, és érzik, hogy Isten igen szeretnivaló. Érezni fogod, hogy az ár, amit fizettél, több mint méltányos. Ha nagy árat fizettél

erőfeszítéseiddel, különösen ragyogónak érzed majd magad odabenn: érezni fogod, hogy valóban élvezed Isten szeretetét, és megérted, hogy Isten elvégezte az üdvözítés munkáját az emberekben, hogy az Ő embert illető finomítása arra szolgál, hogy megtisztítsa őket, és hogy Isten próbára teszi az embereket, megvizsgálandó, hogy igazán szeretik-e Őt. Ha mindig ily módon gyakorlod az igazságot, fokozatosan egy világos tudást szerzel Isten munkájának nagyjáról, és akkor érezni fogod, hogy Isten szavai kristályhoz hasonlóan tiszták előtted. Ha világosan megértesz sok igazságot, érezni fogod, hogy minden dolgot egyszerű a gyakorlatba ültetni, hogy bármilyen gondon és bármely kísértésen úrrá tudsz lenni, és látni fogod, hogy semmi sem jelent problémát neked, ami igen felszabadít és szabaddá tesz téged. Ebben a pillanatban élvezni fogod Isten szeretetét, és Isten igaz szeretete már leszállt rád. Isten azokat áldja meg, akiknek vannak látomásai, akik birtokában vannak az igazságnak, akiknek van tudása, és akik igazán szeretik Őt. Ha az emberek meg kívánják látni Isten szeretetét, gyakorolniuk kell az igazságot a való életben, hajlandónak kell lenniük elviselni a fájdalmat és le kell mondaniuk arról, amit szeretnek, hogy megelégtse Isten, és a szemükbe gyűlt könnyek ellenére így is képesnek kell lenniük eleget tenni Isten szívének. Ily módon Isten bizonyosan megáld téged, és ha elviseled az efféle nehézséget, azt a Szentlélek munkája követi majd. A való élet és Isten szavainak megtapasztalása révén az emberek megláthatják Isten szeretetreméltóságát, és csak miután megízlelték Isten szeretetét, tudják Őt igazán szeretni.

Azok, akik Istent szeretik, azok, akik az igazságot szeretik, és minél inkább a gyakorlatba ültetik az igazságot az igazságot szeretők, annál többet birtokolnak belőle; minél többet alkalmazzák a gyakorlatban, annál többet birtokolnak Isten szeretetéből; és minél többet alkalmazzák a gyakorlatban, annál inkább megáldja őket Isten. Ha mindig így gyakorolsz, Isten irántad érzett szeretete fokozatosan képessé tesz, hogy láss, épp ahogyan Péter megismerte Istent: Péter azt mondta, hogy Istennek nem csupán arra való bölcsessége van, hogy megteremtse a mennyeket és a földet és minden dolgot, hanem emellett ahhoz is elég bölcs, hogy valódi munkát végezzen az emberekben. Péter azt mondta, hogy Ő nem csupán azért érdemes az emberek szeretetére, mert megteremtette a mennyeket és a földet és minden dolgot, hanem emellett arra való képességéért is, hogy megteremtse az embert, megváltsa az embert, tökéletessé tegye az embert és szeretetével ajándékozza meg az embert. Péter azt is mondta, hogy sok minden van Benne, ami érdemes az ember szeretetére. Péter így szólt Jézushoz: „A mennyek és a föld és minden dolog teremtése az egyetlen ok, amiért megérdemled az emberek szeretetét? Több van Benned, ami szeretetreméltó. A való életben cselekszel és mozogsz, a Lelked megérint a bensőmben, fegyelmezel engem, szemrehányást teszel nekem – ezek a dolgok még inkább érdemesek az emberek szeretetére.” Ha meg akarod látni és tapasztalni Isten szeretetét, akkor a való életben kell vizsgálódnod és kutatnod, és hajlandónak kell lenned félretenned saját testedet. Meg kell hoznod ezt a döntést. Olyannak kell lenned, aki elszánt, aki képes minden dologban eleget tenni

Istennek, lustaság nélkül és anélkül, hogy testi örömek után sóvárogna, aki nem a testért, hanem Istenért él. Lehetnek olyan idők, amikor nem elégíted meg Istent. Ez azért van, mert nem érted Isten akaratát; legközelebb, még ha több erőfeszítést követel is, Neki kell megfelelned, nem pedig a testet kielégítened. Amikor ily módon tapasztalsz, akkor megismerted Istent. Látni fogod, hogy Isten meg tudja teremteni a mennyeket és a földet és minden dolgot, hogy testet öltött, hogy az emberek tényleg lássák Őt és tényleg kapcsolatba kerüljenek Vele; látni fogod, hogy képes az emberek között járni, és hogy a Lelke tökéletessé tudja tenni az embereket a való világban, lehetővé téve számukra, hogy meglássák az Ő szeretetreméltóságát és megtapasztalják fegyelmezését, fenyítését és áldásait. Ha mindig ily módon tapasztalsz, a való életben elválaszthatatlan leszel Istentől, és ha egy napon az Istennel való kapcsolatod többé nem lesz normális, képes leszel elviselni a szemrehányást és megbánást érezni. Amikor normális a kapcsolatod Istennel, sosem vágysz majd arra, hogy elhagyd Istent, és ha egy napon Isten azt mondja, elhagy téged, félni fogsz, és azt mondod majd, inkább meghalnál, mint hogy Isten elhagyjon. Amint ilyen érzelmeid lesznek, úgy fogod érezni, hogy képtelen vagy elhagyni Istent, és ily módon lesz egy alapod, és valóban élvezni fogod Isten szeretetét.

Az emberek gyakran beszélnek arról, miszerint hagyják, hogy Isten legyen az életük, tapasztalatuk azonban még nem érte el azt a pontot. Csupán mondod, hogy Isten az életed, hogy Ő mindennap vezet téged, hogy minden egyes nap eszed és iszod a szavait, és hogy mindennap imádkozol Hozzá, így az életeddé vált. Azok tudása, akik ezt mondják, meglehetősen felszínes. Sok emberben nincs alap; Isten szavai elültették bennük, ám még ki kell sarjadniuk, nem is beszélve arról, hogy még egyáltalán nem teremtek gyümölcsöt. Milyen mértékű tapasztalatot szereztél mostanáig? Csak most, miután Isten rákényszerített, hogy eljuss idáig, érzed, hogy nem tudod elhagyni Istent. Egy napon, amikor a tapasztalatod elért egy bizonyos pontot, ha Isten azt akarná, hogy elhagyd, képtelen lennél rá. Mindig úgy fogod érezni, hogy nem tudsz létezni anélkül, hogy Isten lakozna benned; megleszel férj, feleség vagy gyerekek nélkül, család nélkül, anya vagy apa nélkül, a testi élvezetek nélkül, de nem tudsz meglenni Isten nélkül. Isten nélkül lenni olyan lenne, mintha életedet vesztenéd; képtelen lennél Isten nélkül élni. Amikor eddig a pontig jutsz tapasztalataidban, akkor már elérted a célod Istenbe vetett hitedben, és ily módon Isten az életeddé vált, a létezésed alapjává lett. Soha többé nem leszel képes elhagyni Istent. Amikor eddig jutsz majd a tapasztalásban, akkor élvezted már igazán Isten szeretetét, és amikor kellően közeli kapcsolatod van Istennel, Ő lesz a te életed, a te szereteted, és akkor imádkozol majd Istenhez, és ezt mondod: „Ó, Istenem! Nem tudlak elhagyni Téged. Az életem vagy. Minden más nélkül megvagyok – ám Nélküled nem élhetek tovább.” Ez az emberek valódi érettsége; ez a való élet. Egyesek rákényszerültek, hogy eljussanak odáig, ahol ma tartanak: menniük kell tovább, akár akarnak, akár nem, és mindig úgy érzik, mintha kutyaszorítóba kerültek volna. Meg kell tapasztalnod, hogy Isten az életed,

hogy ha Istent elvonnák a szívedből, az olyan lenne, mintha életedet veszítenéd; Istennek az életednek kell lennie, és neked képtelennek kell lenned elhagyni Őt. Ily módon valóban megtapasztalod majd Istent, és ekkor, amikor szereted Istent, igazán szeretni fogod Őt, és ez egy páratlan, tiszta szeretet lesz. Egy napon, amikor tapasztalataid olyanok, hogy életed elért egy bizonyos ponthoz, amikor Istenhez imádkozol, és eszed is iszod Isten szavait, belül képtelen leszel elhagyni Istent, sem elfelejteni nem tudod Őt, még ha akarnád sem. Ekkorra Isten az életeddé vált; megfeledekezhetsz a világról, megfeledekezhetsz a feleségedről, a férjedről vagy a gyermekeidről, de nagyon nehéz lesz megfeledekezned Istenről – lehetetlen lenne így tenned, ez a te igazi életed és az Isten iránti igaz szereteted. Amikor az emberek Isten iránti szeretete elér egy bizonyos pontot, semmi más iránti szeretetük nem érhet fel Isten iránti szeretetükkel; Isten iránti szeretetük áll az első helyen. Ily módon minden másról képes vagy lemondani, és hajlandó vagy elfogadni az Istentől származó minden foglalkozást és metszést. Amikor eléred a minden mást felülmúló Isten iránti szeretetet, a valóságban és Isten szeretetében élsz majd.

Amint Isten az életté válik az emberekben, az emberek képtelenné válnak elhagyni Istent. Nem Isten teszi ezt? Nincs ennél nagyobb tanúságtétel! Isten egy bizonyos pontig munkálkodott; azt mondta az embereknek, hogy szolgáljanak, hogy legyenek megfenyítve vagy leljék halálukat, és az emberek nem hátráltak meg, ami azt mutatja, hogy Isten meghódította őket. Az emberek, akik az igazság birtokában vannak, azok, akik valós tapasztalataikban szilárdan tudnak állni bizonyágtételükben, szilárdan állnak helyzetükben, Isten oldalán állnak, anélkül, hogy valaha is meghátrálnának, és azok, akiknek normális kapcsolata lehet azokkal az emberekkel, akik szeretik Istent, akik, ha valami történik velük, képesek teljességgel engedelmeskedni Istennek, és halálukig képesek engedelmeskedni Istennek. A te gyakorlásod és kinyilatkoztatásaid a való életben Isten bizonyosságai, az ember megélései és Isten bizonyosságai, és ez Isten szeretetének valódi gyönyörűsége; amikor eljutsz eddig a pontig a tapasztalásban, eléred a kellő hatást. A tényleges megélés birtokában vagy és mások minden cselekedetedet csodálattal nézik. Öltözeted és külső megjelenésed jelentéktelen, ugyanakkor a legnagyobb kegyességben éled életed, és amikor Isten szavait közvetíted, Ő vezet és világosít meg téged. Szavaidon keresztül képes vagy Isten akaratát szólni, a valóságot közölni, és sokat értesz a lélekben való szolgálatról. Beszédedben őszinte vagy, tisztességes és becsületes vagy, nem szembeszálló és illedelmes, képes engedelmeskedni Isten intézkedéseinek, és szilárdan állni bizonyágodban, amikor viszontagságok érnek, nyugodt és összeszedett vagy, függetlenül attól, hogy mivel foglalkozol épp. Az efféle ember valóban látta Isten szeretetét. Egyesek még fiatalok, ám úgy cselekednek, mint egy középkorú ember; érettek, birtokában vannak az igazságnak és mások csodálják őket – és ezek azok az emberek, akiknek bizonyáguk van, és akik Isten megnyilvánulásai. Nevezetesen, amikor egy bizonyos pontig eljutottak a tapasztalásban, belül lesz egy betekintésük Istent illetően, és külső beállítottságuk

szintén megszilárdul. Sok ember nem alkalmazza az igazságot a gyakorlatban és nem áll szilárdan bizonyágtételében. Az ilyen emberekben nincs meg az Isten iránti szeretet, sem az Isten melletti tanúságtétel, és Isten ezeket az embereket utálja a legjobban. Az összejöveteleken Isten szavait olvassák, ám amit megélnék, az a Sátán, és ez Isten gyalázása, Isten rágalmozása és Isten káromlása. Az ilyen emberekben nyoma sincs Isten szeretetének, és egyáltalán nem dolgozik bennük a Szentlélek. Így az emberek szavai és tettei a Sátánt képviselik. Ha a szíved mindig békés Isten előtt, és mindig odafigyelsz az emberekre és a dolgokra magad körül, és arra, hogy mi folyik körülötted, és ha tudatában vagy Isten terhének, és mindig Istent féltő szíved van, akkor Isten gyakran megvilágosít téged a bensődben. A gyülekezetben vannak olyanok, akik „felügyelők”: arra vannak kihegyezve, hogy mások hiányosságait figyeljék, majd utánozzák őket és vetélkednek velük. Képtelenek a különbségtételre, nem gyűlölik a bűnt és nem utálják, sem nem undorodnak a Sátán dolgaitól. Az ilyen emberek teli vannak a Sátán dolgaival, és Isten végül teljesen elhagyja őket. A szívednek mindig félelemmel kell eltelnie Isten előtt, szavaidban és tetteidben mértéktartónak kell lenned, és sosem kívánhatsz szembe szállni Istennel vagy felzaklatni Őt. Sosem akarhatod, hogy Isten munkája benned hiábavaló legyen, sem azt, hogy az általad elviselt nehézségek, és mindaz, amit a gyakorlatba ültetél, semmivé legyenek. Hajlandónak kell lenned keményebben dolgozni és jobban szeretni Istent az előtted álló úton. Ezek azok az emberek, akiknek van jövőképük, amely az alapjukat képezi. Ezek az emberek azok, akik a fejlődést keresik.

Ha az emberek hisznek Istenben és Istent féltő szívvel tapasztalják meg Isten szavait, akkor az ilyen emberekben látható Isten üdvössége és Isten szeretete. Ezek az emberek tanúságot tudnak tenni Istenről; megélik az igazságot, és amiről bizonyágot tesznek, az szintén az igazság, az, hogy mi Isten, és Isten természete. Isten szeretete közepette élnek, és látták Isten szeretetét. Ha az emberek szeretni kívánják Istent, meg kell ízlelniük Isten szeretetreméltóságát és látniuk kell Isten szeretetreméltóságát; csak ekkor ébredhet fel bennük egy istenszerető szív, egy szív, amely arra ösztönzi az embereket, hogy hűségesen Istennek adják magukat. Isten nem szavakon, sem nem képzeletükön keresztül szereteti meg Magát az emberekkel, és nem kényszeríti az embereket, hogy szeressék Őt. Ehelyett engedi, hogy saját akaratukból szeressék Őt, és engedi, hogy meglássák szeretetreméltóságát a munkájában és kijelentéseiben, ami után feléled bennük az Isten iránti szeretet. Az emberek csak így módon tehetnek igazán bizonyágot Istenről. Az emberek nem azért szeretik Istent, mert mások erre készítették őket, és nem is pillanatnyi érzelmi fellángolás ez. Azért szeretik Istent, mert látták szeretetreméltóságát, látták, hogy oly sok minden érdemes Benne az emberek szeretetére, mivel látták Isten üdvözítését, bölcsességét és csodatetteit – és ennek eredményeképp, valóban dicsőítik Istent és valóban sóvárognak Utána, és olyan szenvedély ébredt bennük, hogy nem tudnának túlélni Isten megnyerése nélkül. Akik igazán tanúságot tesznek Istenről, azért képesek zengő bizonyágot tenni Mellette, mert

az ő bizonyágtételük az igaz tudás és Isten iránti valódi sóvárgás alapján nyugszik. Az efféle bizonyágtétel nem egy érzelmi indíttatás szerint kínálkozik, hanem Istenről és az Ő természetéről való tudásuk alapján. Mivel ők megismerték Istent, úgy érzik, hogy mindenképp tanúságot kell tenniük Istenről, és mindazokkal meg kell ismertetniük Istent, akik sóvárognak Isten után, és tudatában kell lenniük Isten szeretetreméltóságának és valóságosságának. Ahogyan az emberek Isten iránti szeretete, bizonyágtételük is spontán; valóságos és valódi jelentősége és értéke van. Nem tétlen vagy üres és semmitmondó. Azért csak az Istent igazán szeretőknek az életében van a legtöbb érték és értelem, és azért csak ők hisznek igazán Istenben, mert ezek az emberek képesek Isten fényében élni, és képesek Isten munkájáért és irányításáért élni. Ez azért van, mert ők nem a sötétségben élnek, hanem a fényben; nem értelmetlen életet élnek, hanem Isten által megáldott életet. Csak azok képesek tanúságot tenni Isten mellett, akik szeretik Istent, csak ők Isten tanúi, csak őket áldotta meg Isten, és csak ők tudják befogadni Isten ígéreteit. Azok, akik Istent szeretik, Isten bizalmasai; ők azok, akiket Isten szeret, és ők örvendhetnek az áldásoknak Istennel együtt. Csak az ilyen emberek élnek majd az örökkévalóságig, és csak ők élnek majd örökké Isten gondviselése és védelme alatt. Isten azért van, hogy az emberek szeressék, és Ő méltó minden ember szeretetére, ám nem minden ember képes szeretni Istent, és nem minden ember tud tanúságot tenni Isten mellett és Istennel együtt uralkodni. Mivel ők tanúságot tudnak tenni Isten mellett és minden erőfeszítésüket Isten munkájának szentelik, azok, akik igazán szeretik Istent, bárhová mehetnek az ég alatt anélkül, hogy bárki szembe merne szállni velük, és hatalmat gyakorolhatnak a földön, és Isten összes népe felett uralkodhatnak. Ezek az emberek összegyűltek szerte a világból. Különböző nyelveket beszélnek és eltérő a bőrszínük, létük értelme azonban ugyanaz; mindegyiküknek istenszerető szíve van, mindannyian ugyanazt a bizonyágot teszik, és ugyanaz az elhatározásuk és ugyanarra vágynak. Azok, akik Istent szeretik, szabadon járhatnak a világban, és azok, akik bizonyágot tesznek Isten mellett, beutazhatják a világegyetemet. Ezeket az embereket szereti Isten, ők Isten áldottai, és örökké élnek majd az Ő fényében.

Csak azok tökéletesíthetők, akik a gyakorlásra összpontosítanak

Az utolsó napokban Isten testté lett, hogy elvégezze azt a munkát, amit tennie kell, és hogy elvégezze a szavak szolgálatát. Személyesen jött el, hogy az emberek között munkálkodjon azzal a céllal, hogy tökéletesítse azokat az embereket, akik az Ő szíve szerint valók. A teremtéstől kezdve egészen napjainkig csak az utolsó napok során végezte ezt a fajta munkát. Csak az utolsó napokban testesült meg Isten, hogy ilyen nagyszabású munkát végezzen. Bár olyan nehézségeket visel el, amelyeket az emberek

nehezen viselnének el, és bár Ő egy nagy Isten, aki mégis rendelkezik azzal az alázatossággal, hogy hétköznapi emberré váljon, munkájának egyetlen aspektusa sem késlekedett, és terve a legcsekélyebb mértékben sem esett a káosz áldozatául. Ő az eredeti terve szerint végzi a munkát. Ennek a megtestesülésnek egyik célja az emberek meghódítása, a másik pedig az, hogy tökéletesítse az embereket, akiket szeret. Saját szemével kívánja látni az embereket, akiket tökéletesít, és saját maga akarja látni, hogy az általa tökéletesített emberek hogyan tesznek tanúságot Róla. Nem egy vagy két ember van tökéletesítve, hanem inkább egy csoport, amely csak néhány emberből áll. Az ebbe a csoportba tartozó emberek a világ különböző országaiból és a világ különböző nemzetiségeiből származnak. A rengeteg munka célja az, hogy megnyerje ezt az embercsoportot, hogy megnyerje ennek az embercsoportnak a Róla tett tanúságtételét, és hogy megszerezze azt a dicsőséget, amit tőlük nyerhet. Nem végez olyan munkát, amelynek nincs jelentősége, sem olyan munkát nem végez, amelynek nincs értéke. Elmondható, hogy Isten célja ennek a sok munkának a végzésével, hogy tökéletesítse mindazokat, akiket tökéletesíteni akar. Ami szabadideje van ezen kívül, abban kiűzi azokat, akik gonoszok. Tudd meg, hogy Ő nem azok miatt végzi ezt a nagy munkát, akik gonoszok; épp ellenkezőleg, Ő mindenét odaadja azért a csekély számú emberért, akik Ő általa lesznek tökéletesítve. Az Ő munkája, a szavak, amelyeket mond, a rejtélyek, amelyeket felfed, valamint az Ő ítélete és fenyítése mind az emberek ama csekély számú csoportjáért történik. Ő nem azok miatt lett testté, akik gonoszok, és még kevésbé ébresztenek Őbenne nagy haragot azok a gonosz emberek. Ő azok miatt beszél igazat, és beszél a belépésről, akik tökéletesítve lesznek; miattuk lett testté, és miattuk osztogatja ígéreteit és áldásait. Az igazság, a belépés és az emberi mivoltban való élet, amelyről Ő beszél, nem azok kedvéért van kimunkálva, akik gonoszok. El akarja kerülni, hogy azokhoz szóljon, akik gonoszok, ehelyett minden igazságot azoknak kíván adományozni, akik tökéletesítve lesznek. Mégis az Ő munkája megköveteli, hogy egy pillanatra azok, akik gonoszok, élvezhessék az Ő gazdagságának egy részét. Azok, akik nem valósítják meg az igazságot, akik nem tesznek eleget Istennek, és akik megzavarják az Ő munkáját, mind gonoszok. Őket nem lehet tökéletesíteni, és Isten gyűlöli és elutasítja őket. Ezzel szemben azok az emberek, akik az igazságot gyakorlatba ültetik, és képesek eleget tenni Istennek, és akik egész önmagukat Isten munkájának szentelik, ők azok az emberek, akik Isten által tökéletesítendőek. Akiket Isten teljessé akar tenni, azok nem mások, mint az embereknek e csoportja, és a munka, amelyet Isten végez, ezeknek az embereknek az érdekében történik. Az igazság, amelyről Ő beszél, azoknak az embereknek szól, akik hajlandóak azt a gyakorlatba ültetni. Ő nem azokhoz az emberekhez szól, akik nem ültetik gyakorlatba az igazságot. A rálátás növekedése és az éleslátás gyarapodása, amelyről Ő beszél, azoknak az embereknek szól, akik képesek az igazságot megvalósítani. Amikor azokról beszél, akik tökéletesítendőek, akkor ezekről az emberekről beszél. A Szentlélek munkája azokra az emberekre irányul, akik hajlandóak az igazságot gyakorolni. Az olyan dolgok, mint a

bölcsesség és az emberi mivolt birtoklása, azokra az emberekre irányulnak, akik hajlandóak az igazságot a gyakorlatba ültetni. Azok, akik nem valósítják meg az igazságot, az igazság sok szavát hallhatják, de mivel természetüknél fogva annyira gonoszok, és nem érdekli őket az igazság, amit felfognak, azok csak doktrínák, szavak és üres elméletek, amelyeknek a legcsekélyebb értékük sincs az életbe való belépésükhöz. Egyikük sem hűséges Istenhez; mindannyian olyan emberek, akik látják Istent, de nem tudják elérni Őt; mindannyiukat elítéli Isten.

A Szentléleknek minden emberben van egy bejárando útja, és minden embernek megadja a lehetőséget a tökéletesedésre. A negativitásodon keresztül megismerteted saját romlottságodat, majd a negativitás levetésével megtalálod majd az utat a gyakorláshoz; ezek mind olyan utak, amelyeken tökéletesedsz. Továbbá, a benned lévő néhány pozitív dolog folyamatos vezetése és megvilágítása révén te proaktívan töltöd majd be a feladatodat, növekszel a rálátásban, és éleslátásra teszel szert. Amikor a körülményeid jók, olyankor különösen szívesen olvasod Isten ígését, és különösen szívesen imádkozol Istenhez, és a meghallgatott prédikációkat a saját állapotodra tudod vonatkoztatni. Ilyenkor Isten megvilágosít és megvilágít belül, és rávezet arra, hogy néhány dolgot pozitív aspektusból ismerj fel. Így tökéletesedsz a pozitív aspektusban. Negatív állapotban gyenge és passzív vagy; úgy érzed, hogy Isten nincs a szívedben, mégis Isten megvilágosít téged, segít megtalálnod a gyakorláshoz vezető utat. Az ebből való kilépés a tökéletesség elérése a negatív aspektusban. Isten mind pozitív, mind negatív aspektusban képes tökéletesíteni az embert. Ez attól függ, hogy képes vagy-e tapasztalni, és attól, hogy törekszel-e arra, hogy Isten által tökéletesedj. Ha valóban arra törekszel, hogy Isten által tökéletesedj, akkor a negatívum nem okozhat neked veszteséget, de hozhat neked olyan dolgokat, amelyek valóságosabbak, és képesebbé tehet arra, hogy megismerd azt, ami hiányzik belőled, képesebbé arra, hogy felfogd valódi állapotodat, és hogy meglásd, hogy az embernek semmije sincs, és ő is semmi; ha nem tapasztalsz meg próbákat, nem ismered meg ezeket, és mindig úgy fogod érezni, hogy mások felett állsz, és jobb vagy mindenki másnál. Mindezekon keresztül meglátod, hogy minden, ami korábban bekövetkezett, Isten által történt és Isten által volt védve. A próbákba való belépés elvonja a szeretetedet vagy hitedet, hiányzik az imádság, és képtelen vagy himnuszokat énekelni, és anélkül, hogy észrevennéd, mindezek közepette megismered önmagad. Istennek sok eszköze van az ember tökéletesítésére. Ő mindenféle környezetet alkalmaz, hogy az ember romlott beállítottságával foglalkozzon, és különböző dolgokat használ arra, hogy az embert leleplezze; egyrészt foglalkozik az emberrel, másrészt leleplezi az embert, és megint másrészt feltárja az embert, kiássa és feltárja az ember szíve mélyén lévő „rejtélyeket”, és megmutatja az embernek a természetét azáltal, hogy feltárja számos állapotát. Isten sokféle módszerrel tökéletesíti az embert – kinyilatkoztatáson keresztül, az emberrel való foglalkozáson keresztül, az ember finomításán és fenyítésén keresztül – hogy az ember megtudja, hogy Isten gyakorlatias.

Mi az, amit most kerestek? Hogy Isten által tökéletesedjete, hogy megismerjéte Isten, hogy elnyerjéte Isten – vagy talán arra törekszetek, hogy a 90-es évek Péterének módjára viseljéte magatokat, vagy arra, hogy nagyobb legyen a hitetek, mint Jóbé, vagy talán arra törekszetek, hogy Isten igaznak nevezzen, és Isten trónja elé érkezzete, vagy arra, hogy képesek legyetek Isten a földön kinyilvánítani, és erőteljesen és visszhangozva tanúságot tegyetek Istenről. Függetlenül attól, hogy mit kerestek, összességében az Isten általi megmentés céljából kerestek. Nem számít, hogy arra törekszel-e, hogy igaz ember legyél, hogy Péter viselkedésére törekszel-e, vagy Jób hitére, vagy arra, hogy Isten által légy tökéletesítve, mindez Isten munkája, amit az emberen végez. Más szóval, függetlenül attól, hogy mit keresel, mindez az Isten által való tökéletesítés érdekében van, mindez Isten ígétének megtapasztalása érdekében történik, hogy Isten szívének eleget tegyél; bármit is keresel, mindez az Isten szeretetreméltóságának felfedezése érdekében történik, hogy utat keress a valós tapasztalatban való gyakorláshoz azzal a céllal, hogy képes legyél levetni saját lázadó beállítottságot, elérve egy normális állapotot önmagadban, képessé válva arra, hogy teljesen megfelelj Isten akaratának, hogy korrekt emberré válj, és hogy mindenben, amit teszel, korrekt indítékod legyen. Az ok, amiért mindezeket a dolgokat megtapasztalod, az az, hogy eljuss Isten megismeréséhez és növekedést érs el az életben. Bár amit te megtapasztalsz, az Isten ígéje és a tényleges események, csakúgy, mint a környezetekben lévő emberek, ügyek és dolgok, de végeredményben képes vagy megismerni Isten és tökéletessé válni Isten által. Törekedni arra, hogy az igaz ember útját járd, vagy arra, hogy Isten ígését a gyakorlatba ültess: ezek jelentik a futópályát, míg az Isten megismerése és az Isten által való tökéletesedés a cél. Függetlenül attól, hogy most az Isten általi tökéletesedésre törekszel, vagy arra, hogy tanúságot tegyél Istenről, mindez végső soron azért van, hogy megismerd Isten; azért van, hogy az a munka, amit Ő végez benned, ne legyen hiábavaló, hogy végül megismerd Isten valóságát, megismerd az Ő nagyságát, és még inkább megismerd Isten alázatosságát és rejtettségét, és megismerd azt a hatalmas mennyiségű munkát, amit Isten végez benned. Isten oly mértékben megalázkodott, hogy ezekben a mocskos és romlott emberekben végzi a munkáját, és tökéletessé teszi ezt az embercsoportot. Isten nem csak azért lett testté, hogy emberek között éljen és egyen, hogy pásztorolja az embereket, és hogy gondoskodjon arról, amire az embereknek szükségük van. Sokkal fontosabb az, hogy Ő az üdvösség és a hódítás hatalmas munkáját végzi ezeken az elviselhetetlenül romlott embereken. Ő eljött a nagy vörös sárkány szívébe, hogy megmentse ezeket a legromlottabb embereket, hogy minden ember megváltozzon és újjá legyen. Az a mérhetetlen megpróbáltatás, amit Isten elvisel, nem csak az a megpróbáltatás, amit a megtestesült Isten szenved, hanem leginkább az, hogy Isten Lelke rendkívüli megaláztatást szenved el – annyira megalázkodik és elrejtí Magát, hogy közönséges emberré válik. Isten megtestesült, és testi formát öltött, hogy az emberek lássák, hogy neki normális emberi élete és normális emberi szükségletei vannak. Ez

elég bizonyíték arra, hogy Isten nagymértékben megalázkodott. Isten Lelke a testben valósult meg. Az Ő Lelke olyan magasztos és nagy, mégis egy közönséges emberi, egy jelentéktelen emberi alakot vesz fel, hogy elvégezze a Lelkének munkáját. Mindannyiótok képessége, rálátása, érzéke, emberi mivolta, és élete azt mutatja, hogy ti valóban méltatlanok vagytok Isten ilyen jellegű munkájának elfogadására. Ti valóban méltatlanok vagytok arra, hogy Isten ilyen nehézségeket viseljen el értetek. Isten olyan nagyszerű. Ő olyan páratlan, és az emberek olyan hitványak, és mégis Ő még mindig dolgozik rajtuk. Nemcsak azért testesült meg, hogy gondoskodjon az emberekről, hogy beszéljen az emberekhez, hanem még együtt is él az emberekkel. Isten annyira alázatos, annyira szeretetreméltó. Ha amint Isten szeretetét, amint Isten kegyelmét említik, könnyeket hullatsz, nagy dicséretet mondva, ha eljutsz ebbe az állapotba, akkor igaz ismereted van Istenről.

Manapság van egyfajta eltévelyedés az emberek törekvésében; csak arra törekszenek, hogy szeressék Istent és eleget tegyenek Istennek, de nincs semmilyen tudásuk Istenről, továbbá elmulasztották a Szentlélek megvilágosodását és megvilágítását magukban. Nem rendelkeznek Isten igaz ismeretének alapjával. Ily módon a tapasztalataik előrehaladtával veszítenek a lelkesedésükből. Mindazok, akik Isten igaz ismeretére törekszenek, bár a múltban nem voltak jó állapotban, és hajlamosak voltak a negativitásra és a gyengeségre, és gyakran hullattak könnyeket, elcsüggedtek, és elvesztették a reményt – most, ahogy egyre több tapasztalatot szereznek, állapotuk javul. Miután megtapasztalták a foglalkozást és összetöretést, és átmentek a próbák és a finomítás egy körén, nagy fejlődést értek el. A negatív állapotok csökkentek, és az élettermészetükben is történt némi változás. Ahogy egyre több próbatételen mennek keresztül, a szívük elkezdi szeretni Istent. Van egy szabály az emberek Isten általi tökéletesítésére, ami az, hogy Ő megvilágosít téged azáltal, hogy felhasználja egy kíváncsi részedet, hogy legyen egy út számodra a gyakorláshoz, és el tudd választani magad minden negatív állapottól, segítve a lelket elérni a felszabadulást, és képesebbé téve téged arra, hogy szeresd Őt. Ily módon képes vagy levetni a Sátán romlott természetét. Ártatlan vagy és nyitott, hajlandó vagy önmagad megismerésére és az igazság gyakorlatba ültetésére. Isten biztosan megáld téged, így amikor gyenge és negatív vagy, Ő kétszeresen is megvilágosít téged, elősegítve, hogy jobban megismerd önmagadat, hogy hajlandóbb légy önmagadért bánkódni, és hogy képesebb legyél gyakorolni azokat a dolgokat, amelyeket gyakorolnod kell. Csak így lehet békés és könnyű a szíved. Az a személy, aki rendre odafigyel Isten megismerésére, aki odafigyel önmaga megismerésére, aki odafigyel saját gyakorlatára, képes lesz rendszeresen befogadni Isten munkáját, valamint az Ő útmutatását és megvilágosítását. Még ha az ilyen ember negatív állapotban van is, képes azonnal megfordítani a dolgokat, akár a lelkiismeret működése, akár az Isten ígéből származó megvilágosodás hatására. Az ember beállítottságának megváltozása mindig akkor valósul meg, ha ismeri saját pillanatnyi állapotát, valamint Isten természetét és munkáját. Az a személy, aki hajlandó

megismerni önmagát és megnyílni, képes lesz az igazság megvalósítására. Az ilyen ember az Istenhez hűséges ember, és az Istenhez hűséges ember megérti Istent, legyen ez a megértés mély vagy sekély, szűkös vagy bőséges. Ez Isten igazsága, és ez olyasmi, amit az emberek elérnek; ez a saját nyereségük. Akinek van ismerete Istenről, az olyan ember, akinek van alapja, akinek van víziója. Az ilyen ember biztos Isten testi mivoltában, biztos Isten igéjében és Isten munkájában. Függetlenül attól, hogy Isten hogyan munkálkodik vagy beszél, vagy hogy más emberek hogyan okoznak zavart, ő meg tudja állni a helyét, és tanúságot tud tenni Isten mellett. Minél inkább ilyen az ember, annál inkább képes megvalósítani az általa megértett igazságot. Mivel mindig Isten szavát gyakorolja, nagyobb megértésre tesz szert Istenről, és rendelkezik azzal az elszántsággal, hogy örökre tanúságot tegyen Isten mellett.

Az, hogy rendelkezél éleslátással, alázatossággal és azzal a képességgel, hogy beleláss a dolgokba, hogy lélekben élénk légy, azt jelenti, hogy Isten szavai megvilágosítanak és megvilágítanak téged belülről, amint találkozol valamivel. Ez a lélekben való buzgóság. Minden, amit Isten tesz, azért van, hogy segítsen az emberek lelkének megújulásában. Miért mondja Isten mindig azt, hogy az emberek tompák és üresfejűek? Azért, mert az emberek lelke meghalt, és annyira tompává váltak, hogy egyáltalán nincsenek tudatában a szellemi dolgoknak. Isten munkája az, hogy az emberek életét előre mozgassa, és segítsen az emberek lelkének életre kelni, hogy belelássanak a lélek dolgaiba, és mindig képesek legyenek szívükben Istent szeretni és Istennek megfelelni. Az ebbe a szakaszba való megérkezés azt mutatja, hogy az ember lelke megújult, és amikor legközelebb találkozik valamivel, azonnal tud reagálni. Fogékony a prédikációkra, és gyorsan reagál a helyzetekre. Ez a szellem éberségének elérése. Sok olyan ember van, aki gyorsan reagál egy külső eseményre, de amint a valóságba való belépésről vagy a szellem részletes dolgairól esik szó, eltompul és üresfejű lesz. Csak akkor értenek meg valamit, ha az éppen szembenéz velük. Mindezek a szellemi tompaság és az üresfejűség, a lélek dolgairól való csekély tapasztalat jelei. Vannak emberek, akik élénk lelkűek és rendelkeznek éleslátással. Amint olyan szavakat hallanak, amelyek rámutatnak az állapotukra, nem késlekednek leírni azokat. Mihelyt meghallják a gyakorlat alapelveiről szóló szavakat, képesek elfogadni azokat, és alkalmazni azokat későbbi tapasztalataikra, ezáltal megváltoztatva önmagukat. Ez a személy élénk lélekkel rendelkezik. Miért képesek ilyen gyorsan reagálni? Azért, mert a mindennapi életben ezekre a dolgokra összpontosítanak. Amikor Isten szavait olvassák, képesek az állapotukat azokkal összevetni és önmagukra reflektálni. Amikor közleményeket és prédikációkat hallanak, és olyan szavakat hallanak, amelyek megvilágosodást és megvilágosítást hoznak számukra, képesek azonnal befogadni azokat. Ez ahhoz hasonló, mintha ételt adnának egy éhes embernek; képes azonnal megenni. Ha olyan valakinek adsz ételt, aki nem éhes, nem reagál olyan gyorsan. Te gyakran imádkozol Istenhez, és akkor azonnal tudsz reagálni, ha találkozol valamivel: mit követel Isten ebben az esetben, és hogyan kellene cselekedned. Isten legutóbb is vezetett téged

ebben a kérdésben; amikor ma ugyanezzel a dologgal találkozol, természetesen tudni fogod, hogyan kell úgy cselekedni, hogy az Isten szívének eleget tegyen. Ha mindig így gyakorolsz, és mindig így teszel szert tapasztalatra, akkor egy bizonyos ponton ez könnyen fog menni neked. Amikor Isten ígését olvasod, tudod, hogy Isten milyen emberre utal, tudod, hogy milyen lelki állapotokról beszél, és képes vagy megragadni a kulcsfontosságú pontot, és gyakorlatba ültetni; ez azt mutatja, hogy képes vagy a megtapasztalásra. Miért hiányosak egyesek ebben a tekintetben? Azért, mert nem fektetnek sok erőfeszítést a gyakorlat aspektusába. Bár hajlandóak az igazságot a gyakorlatba ültetni, nincs igazi rálátásuk a szolgálat részleteire, az igazság részleteire az életükben. Összezavarodnak, amikor valami történik. Ily módon tévútra kerülhetsz, amikor egy hamis próféta vagy egy hamis apostol jelenik meg. Gyakran kell közösséget vállalnod Isten ígéivel és munkájával kapcsolatban – csak így leszel képes megérteni az igazságot és kifejleszteni az éleslátást. Ha nem érted az igazságot, nem lesz éleslátásod. Például, hogy mit beszél Isten, hogyan munkálkodik Isten, milyen követelményei vannak az emberekkel szemben, milyen emberekkel kellene kapcsolatba kerülnöd, és milyen embereket kellene elutasítanod – gyakran kell közösséget vállalnod ezekről a dolgokról. Ha mindig így tapasztalod meg Isten ígését, akkor meg fogod érteni az igazságot, és sok mindent alaposan megértesz, és éleslátásra is szert teszel. Mi a Szentlélek általi fegyelem, mi az emberi akaratból született vád, mi a Szentlélek vezetése, mi a környezet elrendezése, mi az Isten ígéi általi belső megvilágosítás? Ha nem vagy tisztában ezekkel a dolgokkal, akkor nem lesz éleslátásod. Tudnod kell, mi az, ami a Szentlélektől származik, mi a lázadó beállítottság, hogyan kell Isten ígéjének engedelmeskedni, és hogyan vedd le a saját lázadó lelkületedet; ha ezekről a dolgokról tapasztalati megértésed van, akkor lesz egy alapod; amikor valami történik, akkor lesz egy megfelelő igazságod, amihez mérheted azt, és alapként lesznek megfelelő vízióid. Mindenben, amit teszel, elveid lesznek, és képes leszel arra, hogy az igazság szerint cselekedj. Akkor az életed tele lesz az Isten általi megvilágosodással, tele lesz az Isten áldásaival. Isten nem fog igazságtalanul bánni senkivel, aki őszintén keresi Őt, vagy megéli Őt, és tanúságot tesz érte, továbbá nem fog megátkozni senkit, aki képes őszintén szomjazni az igazságra. Ha, miközben Isten ígét eszed és iszod, tudsz figyelni a saját valódi állapotod megismerésére, tudsz figyelni a saját gyakorlásodra, és figyelsz a saját megértésedre, azután, amikor problémával találkozol, megvilágosodást kapsz és gyakorlati megértésre teszel szert. Akkor te mindenben a gyakorlás és az éleslátás útját fogod járni. Az igazsággal rendelkező személyt nem valószínű, hogy becsapják, aligha viselkedik bomlasztóan vagy cselekszik szélsőségesen. Az igazság miatt védve van, és szintén az igazság miatt több megértésre tesz szert. Az igazság miatt több útja van a gyakorlásra, több lehetőséget kap arra, hogy a Szentlélek munkálkodjon benne, és több lehetőséget kap arra, hogy tökéletesítve legyen.

A Szentlélek munkája és a Sátán munkája

Hogyan érthetjük meg a Lélek részleteit? Hogyan működik a Szentlélek az emberben? Hogyan működik a Sátán az emberben? Hogyan működnek a gonosz lelkek az emberben? Melyek a megnyilvánulásai? Ha valami történik veled, az vajon a Szentlélektől jön, és engedelmeskedned kell neki, vagy el kell utasítanod? Az emberek tényleges gyakorlatában sok minden ered emberi akaratból, amiről az emberek változatlanul azt hiszik, hogy a Szentlélektől származik. Vannak dolgok, amelyek gonosz lelkektől származnak, de az emberek mégis azt hiszik, hogy a Szentlélektől jöttek, néha pedig a Szentlélek vezeti az embereket belülről, de az emberek félnek, hogy ez a vezetés a Sátántól származik, és ezért nem mernek engedelmeskedni, pedig valójában ez a vezetés a Szentlélek megvilágosítása. Így, ha valaki nem gyakorolja a megkülönböztetést, akkor nincs módja arra, hogy gyakorlati tapasztalatot szerezzen; megkülönböztetés nélkül nem lehet életet nyerni. Hogyan munkálkodik a Szentlélek? Hogyan munkálkodnak a gonosz lelkek? Mi származik az ember akaratából, és mi az, ami a Szentlélek vezetéséből és megvilágosításából születik? Ha felfogod a Szentlélek emberben végzett munkájának sémáit, akkor a mindennapi életedben és a gyakorlati megtapasztalásaid során képes leszel növelni tudásodat és különbséget tenni; megismered Istent, képes leszel megérteni és megkülönböztetni a Sátánt; nem leszel zavarban az engedelmességben vagy a törekvésben, és olyasvalaki leszel, akinek a gondolatai tiszták, aki engedelmeskedik a Szentlélek munkájának.

A Szentlélek munkája egyfajta proaktív vezetés és pozitív megvilágosítás. Nem engedi, hogy az emberek passzívak legyenek. Vigaszt nyújt nekik, hitet és elszántságot ad nekik, és képessé teszi őket a törekvésre, hogy Isten által tökéletessé váljanak. Amikor a Szentlélek munkálkodik, az emberek képesek aktívan belépni; nem passzívak, és nem is állnak kényszer alatt, hanem saját kezdeményezésükre cselekszenek. Amikor a Szentlélek munkálkodik, az emberek örülnek és készségesek, készek engedelmeskedni, és szívesen megalázzák magukat. Bár belül szenvednek és törékenyek, mégis megvan bennük az elszántság az együttműködésre; örömmel szenvednek, képesek engedelmeskedni, és nem szennyezi be őket az emberi akarat, nem szennyezi be az emberi gondolkodás, és természetesen nem szennyezik be őket emberi vágyak és motivációk. Amikor az emberek megtapasztalják a Szentlélek munkáját, akkor belsőleg különösen szentek. Akik a Szentlélek munkájának birtokában vannak, azok megélik az Isten iránti szeretetet és a testvéreik iránti szeretetet; gyönyörködnek abban, ami Istent gyönyörködteti, és utálják azt, amit Isten utál. Azoknak az embereknek, akiket megérintett a Szentlélek munkája, normális emberi mivoltuk van, folyamatosan az igazságot keresik, és emberi mivoltuk birtokában vannak. Amikor a Szentlélek munkálkodik az emberekben, az állapotuk egyre jobb és jobb lesz, és emberi mivoltuk egyre normálisabbá válik, és bár némely együttműködésük talán ostoba, a motivációjuk helyes, a belépésük pozitív, nem próbálnak zavart okozni, és nincs bennük

rosszindulat. A Szentlélek munkája normális és valódi, a Szentlélek az emberben az ember normális életének szabályai szerint működik, és a normális emberek tényleges törekvésének megfelelően valósítja meg a megvilágosítást és az útmutatást az emberekben. Amikor a Szentlélek az emberekben munkálkodik, akkor a normális emberek szükségletei szerint vezeti és világosítja meg őket. A szükségleteiknek megfelelően gondoskodik róluk, pozitívan vezeti és világosítja meg őket aszerint, ami hiányzik nekik, és hiányosságai szerint. A Szentlélek munkája az emberek megvilágosítása és vezetése a valós életben; csak akkor láthatják a Szentlélek munkáját, ha valós életükben tapasztalják Isten szavait. Ha az emberek a mindennapi életükben jó állapotban vannak, és normális lelki életet élnek, akkor a Szentlélek munkája birtokában vannak. Ilyen állapotban, ha eszik és isszák Isten szavait, van hitük; ha imádkoznak, ihletet kapnak; ha valamivel szembekerülnek, nem passzívak; és ahogy a dolgok történnek, képesek meglátni azokban a dolgokban a tanulságokat, amelyek megtanulását Isten elvárja tőlük. Nem passzívak vagy gyengék, és bár valódi nehézségeik vannak, hajlandóak engedelmeskedni Isten minden intézkedésének.

Milyen hatásokat ér el a Szentlélek munkája? Lehetsz ostoba, és lehet, hogy nincs belátásod, de a Szentléleknek csak dolgoznia kell, és máris lesz benned hit, és mindig úgy fogod érezni, hogy nem tudod eléggé szeretni Istent. Hajlandó leszel együttműködni, bármekkora nehézségek is állnak előtted. Történnek majd veled dolgok, és nem lesz világos számodra, hogy Istentől vagy a Sátántól származnak-e, de képes leszel várni, és nem leszel sem passzív, sem hanyag. Ez a Szentlélek normális munkája. Amikor a Szentlélek munkálkodik benned, még mindig találkozol valódi nehézségekkel. Néha könnyekre fakadsz, és olykor lesznek dolgok, amelyeket képtelen vagy legyőzni, de ez mind csak egy szakasza a Szentlélek szokásos munkájának. Bár ezeket a nehézségeket nem sikerült leküzdened, és bár ez idő alatt gyenge voltál, és tele voltál panaszokkal, utána mégis képes voltál teljes hittel szeretni Istent. A tehetetlenséged nem akadályozhat meg abban, hogy normális tapasztalataid legyenek, és függetlenül attól, hogy mások mit mondanak, és hogyan támadnak téged, akkor is képes vagy szeretni Istent. Imádság közben mindig úgy érzed, hogy a múltban annyira eladósodtál Istennek, és elhatározod, hogy kielégíted Istent, és lemondasz a testről, valahányszor újra találkozol ilyen dolgokkal. Ez az erő azt mutatja, hogy benned van a Szentlélek munkája. Ez a Szentlélek munkájának normális állapota.

Mi az a munka, amely a Sátántól származik? A Sátántól származó munkában az emberekben lévő látomások homályosak; az emberekben nincs normális emberi mivolt, a cselekedeteik mögött álló motivációk helytelenek, és bár akarják szeretni Istent, állandóan vádak vannak bennük, és ezek a vádak és gondolatok állandó zavart okoznak bennük, korlátozzák életük növekedését, és meggátolják őket abban, hogy normális állapotban járuljanak Isten elé. Ez azt jelenti, hogy amint a Sátán munkája az emberekben felbukkan, a szívük nem lehet békés Isten előtt. Az ilyen emberek nem tudják, mit kezdjenek magukkal – amikor látják, hogy az emberek összegyűlnek, el

akarnak menekülni, és képtelenek behunyni a szemüket, amikor mások imádkoznak. A gonosz lelkek munkája tönkreteszi az ember és Isten közötti normális kapcsolatot, és felborítja az emberek korábbi vízióit vagy az életre való belépésük korábbi útját; szívükben soha nem tudnak közel kerülni Istenhez, és mindig olyan dolgok történnek, amelyek zavart okoznak nekik és béklyóba verik őket. A szívük nem talál békét, és nem marad erejük Istent szeretni, és elcsüggednek. Ezek a Sátán munkájának megnyilvánulásai. A Sátán munkájának megnyilvánulásai a következők: nem tudsz megállni a helyeden és tanúságot tenni, ami miatt olyan emberré válsz, aki hibás Isten előtt, és aki nem hűséges Istenhez. Amikor a Sátán megzavar, elveszíted magadban az Isten iránti szeretetet és hűséget, megfosztod magad az Istennel való normális kapcsolattól, nem törekszel az igazságra vagy önmagad tökéletesítésére; visszafejlsz és passzívvá válsz, engedékeny vagy magaddal szemben, szabad teret adsz a bűn terjedésének, és nem gyűlölöd a bűnt; továbbá a Sátán beavatkozása szétesetté tesz; hatására Isten érintése eltűnik belőled, panaszkodsz Istenre és ellene fordulsz, ami arra késztet, hogy megkérdőjelezd Istent; még az a veszély is fennáll, hogy elhagyod Istent. Mindez a Sától származik.

Amikor valami történik veled a mindennapi életedben, hogyan kell megkülönböztetned, hogy az a Szentlélek vagy a Sátán munkájából származik? Amikor az emberek körülményei normálisak, akkor a lelki életük és a testben való életük is normális, és az értelmük is normális és rendezett. Amikor ilyen állapotban vannak, akkor általában azt lehet mondani, hogy amit megtapasztalnak és megismernek magukban, az a Szentlélek érintéséből származik (felismeréseik vannak, vagy valamilyen egyszerű ismeret birtokában vannak, amikor eszik és isszák Isten szavait, vagy hűségesek bizonyos dolgokban, vagy pedig erejük van arra, hogy bizonyos dolgokban szeressék Istent – ez mind a Szentlélektől származik). A Szentlélek munkája az emberben kifejezetten normális; az ember képtelen ezt érezni, és úgy tűnik, hogy az emberen keresztül jön, bár valójában a Szentlélek munkája. A mindennapi életben a Szentlélek kicsiben és nagyban is munkálkodik mindenkinben, és ennek a munkának csak a mértéke változó. Vannak jó képességű emberek, akik gyorsan megértik a dolgokat, és a Szentlélek megvilágosítása különlegesen nagy bennük. Emellett vannak gyenge képességű emberek, akiknek hosszabb időbe telik megérteni a dolgokat, de a Szentlélek megérinti őket belülről, és ők is képesek elérni az Istenhez való hűséget – a Szentlélek mindenkinben munkálkodik, aki Istent keresi. Amikor a mindennapi életben az emberek nem ellenkeznek vagy láznak Isten ellen, nem tesznek olyan dolgokat, amelyek félbeszakítják Isten irányítását, és nem zavarják meg Isten munkáját, akkor mindegyikükben kisebb-nagyobb mértékben működik Isten Lelke; megérinti őket, megvilágosítja őket, hitet ad nekik, erőt ad nekik, és arra készteti őket, hogy kezdeményezően lépjenek be, ne legyenek lusták, ne kívánják a test élvezeteit, akarják gyakorolni az igazságot, és vágyódnak Isten szavai után. Mindez olyan munka, amely a Szentlélektől származik.

Amikor az emberek állapota nem normális, elhagyja őket a Szentlélek; elméjükben hajlamosak a panaszkodásra, motivációik helytelenek, lusták, engednek a testnek, és szívük lázad az igazság ellen. Mindez a Sátántól származik. Amikor az emberek állapota nem normális, amikor belül sötétek, és elvesztették a normális értelmüket, amikor a Szentlélek elhagyta őket, és képtelenek érezni Istent önmagukban, ilyenkor munkálkodik bennük a Sátán. Ha az emberekben mindig van erő, és mindig szeretik Istent, akkor általában, amikor valami történik velük, az a Szentlélektől jön, és bárkivel is találkoznak, a találkozás Isten intézkedésének eredménye. Ez azt jelenti, hogy amikor normális állapotban vagy, amikor a Szentlélek nagyszerű munkáján belül vagy, akkor lehetetlen, hogy a Sátán megingasson. Ezen az alapon elmondható, hogy minden a Szentlélektől származik, és bár lehetnek helytelen gondolataid, képes vagy elutasítani azokat, és nem követed őket. Mindez a Szentlélek munkájából fakad. Milyen helyzetekben avatkozik közbe a Sátán? A Sátánnak könnyű munkálkodni benned, amikor az állapotod nem normális, amikor nem érintett meg Isten, és nincs benned Isten munkája, amikor belül száraz és meddő vagy, amikor imádkozol Istenhez, de nem értesz meg semmit, és amikor eszel és iszol Isten szavaiból, de nem vagy megvilágosodva vagy megvilágosítva. Más szóval, amikor a Szentlélek elhagyott, és nem érzed Istent, akkor sok minden történik veled, ami a Sátán kísértéséből származik. Miközben a Szentlélek munkálkodik, mindeközben a Sátán is munkálkodik. A Szentlélek megérinti az ember bensőjét, ugyanakkor a Sátán is megzavarja az embert. A Szentlélek munkája azonban vezető pozíciót foglal el, és azok az emberek, akiknek az állapota normális, győzedelmeskedhetnek; ez a Szentlélek munkájának győzelme a Sátán munkája felett. Miközben a Szentlélek munkálkodik, az emberekben még mindig megmarad a romlott beállítottság; a Szentlélek munkája során azonban az embereknek könnyű felfedezni és felismerni lázadó voltukat, motivációikat és hamisításait. Csak ekkor éreznek az emberek bűntudatot és hajlandóságot a megtérésre. Így lázadó és romlott beállítottságuk fokozatosan elvetésre kerül Isten munkájában. A Szentlélek munkája különösen normális; miközben Ő munkálkodik az emberekben, még mindig vannak gondjaik, még mindig sírnak, még mindig szenvednek, még mindig gyengék, és még mindig sok minden van, ami nem világos számukra, de ebben az állapotban képesek megakadályozni, hogy visszafejlődjenek, továbbá képesek szeretni Istent, és bár sírnak és gyötrődnek, mégis képesek dicsérni Istent; a Szentlélek munkája különösen normális, a legkevésbé sem természetfeletti. A legtöbb ember azt hiszi, hogy amint a Szentlélek munkálkodni kezd, változások történnek az emberek állapotában, és a számukra lényeges dolgok eltűnnek. Az ilyen hiedelmek tévesek. Amikor a Szentlélek munkálkodik az emberben, az ember passzív dolgai még mindig ott vannak, és az ember alkata ugyanaz marad, de a Szentlélek megvilágosítását és megvilágosodását elnyeri, és így az állapota proaktívabbá válik, a benne lévő állapotok normálisak lesznek, és az ember gyorsan változik. Az emberek valós megtapasztalásaik során elsősorban vagy a Szentlélek, vagy a Sátán munkáját tapasztalják, és ha nem képesek felfogni ezeket az

állapotokat, és nem tesznek különbséget, akkor a valós tapasztalatokba való belépésről szó sem lehet, nem is beszélve a beállítottságukban bekövetkező változásokról. Tehát Isten munkája megtapasztalásának kulcsa az, hogy képesek legyenek átlátni az ilyen dolgokat; így könnyebb lesz megtapasztalniuk azt.

A Szentlélek munkája lehetővé teszi az emberek számára, hogy pozitív fejlődést érjenek el, míg a Sátán munkája negatív irányba tereli és meghátrálásra készíti őket, hogy lázadjanak Isten ellen és ellenálljanak Neki, elveszítsék a belé vetett hitet, és gyengévé váljanak kötelességük teljesítésében. Minden, ami a Szentlélek megvilágosodásából fakad, teljesen természetes; nem kényszerítik rád. Ha aláveted magad ennek, akkor békességben lesz részed; ha nem, akkor utána dorgálásban részesülsz. A Szentlélek megvilágosításával semmiben sem leszel megzavarva vagy korlátozva; felszabadulsz, lesz egy ösvény, amelyet a cselekedeteidben gyakorolhatsz, és nem leszel semmilyen korlátozásnak alávetve, hanem Isten akarata szerint cselekedhetsz. A Sátán munkája sok mindenben megzavar téged; eléri azt, hogy ne akarj imádkozni, túl lustává tesz, hogy egyél és igyál Isten szavaiból, elveszi a kedvet attól, hogy a gyülekezeti életet megéld, továbbá elidegeníti a lelki élettől. A Szentlélek munkája nem zavarja a mindennapi életedet, és nem zavarja a normális lelki életedet. Sok dolgot nem tudsz felismerni abban a pillanatban, amikor megtörténik, de néhány nap múlva a szíved világosabbá és az elméd tisztábbá válik. Kezd némi érzéked lenni a szellemi dolgokhoz, és lassan meg tudod különböztetni, hogy egy gondolat Istentől vagy a Sátántól származik. Némely dolgok egyértelműen arra készítetnek, hogy szembefordulj Istennel és lázadj Isten ellen, vagy meggátolnak abban, hogy Isten szavait a gyakorlatba ültessed; ezek a dolgok mind a Sátántól származnak. Vannak dolgok, amelyek nem nyilvánvalóak, és nem tudod megmondani, hogy mik azok abban a pillanatban; később láthatod a megnyilvánulásait, és akkor gyakorolhatod a megkülönböztetést. Ha világosan meg tudod különböztetni, hogy mely dolgok származnak a Sátántól, és melyeket irányít a Szentlélek, akkor nem fogsz könnyen tévútra jutni a tapasztalataid során. Néha, amikor az állapotod nem jó, akadnak bizonyos gondolataid, amelyek kizökkentenek a passzív állapotodból. Ez azt mutatja, hogy még akkor is, amikor az állapotod kedvezőtlen, néhány gondolatod akkor is származhat a Szentlélektől. Nem arról van szó, hogy amikor passzív állapotban vagy, minden gondolatodat a Sátán küldi; ha ez igaz lenne, akkor mikor tudnál kedvező állapotba váltani? Miután egy ideig passzív voltál, a Szentlélek lehetőséget ad neked arra, hogy tökéletessé válj; megérint, kihoz a passzív állapotodból, és normális állapotba kerülsz.

Ha tudod, hogy mi a Szentlélek munkája és mi a Sátán munkája, akkor a tapasztalataid során ezeket összehasonlíthatod a saját állapotoddal és a saját tapasztalataiddal, így sokkal több elvi igazságot fogsz találni a tapasztalataidban. Miután megértetted ezeket az elvi igazságokat, képes leszel uralni a jelenlegi állapotodat, képes leszel különbséget tenni az emberek és az események között, és nem kell annyi erőfeszítést tenned a Szentlélek munkájának elnyerésében. Természetesen ez attól

függ, hogy a motivációid helyesek-e, és hogy hajlandó vagy-e keresni és gyakorolni. Az ilyen nyelvezetnek – az elvekre vonatkozó nyelvezetnek – szerepelnie kell a tapasztalataidban. Enélkül a tapasztalataid tele lesznek a Sátán zavarásaival és ostoba ismeretekkel. Ha nem érted, hogyan munkálkodik a Szentlélek, akkor nem érted, hogyan imádkozz Istenhez, vagy hogyan kellene belépned, ha pedig nem érted, hogyan munkálkodik a Sátán, hogy rászedje és megzavarja az embereket, akkor nem tudod, hogyan utasítsd vissza a Sátánt, és állj meg szilárdan a tanúságtételedben. Azt, hogy hogyan működik a Szentlélek és hogyan cselekszik a Sátán, az embereknek meg kell érteniük, és ezek olyan dolgok, amelyeket az embereknek az Istenbe vetett hitükben meg kell tapasztalniuk.

Figyelmeztetés azoknak, akik nem gyakorolják az igazságot

Testvéreink közül azok, akik mindig negativitásukat hangoztatják, a Sátán szolgálói, és megzavarják a gyülekezetet. Az ilyen embereket egy napon ki kell zárni és el kell űzni. Ha az embereknek Istenbe vetett hitükben nincs Istent félő szívük, ha nincs Istennek engedelmes szívük, akkor nemhogy nem lesznek képesek semmilyen munkát végezni Érte, hanem éppen ellenkezőleg, olyanokká válnak, akik megzavarják munkáját, és szembeszállnak Vele. Hinni Istenben, de nem engedelmeskedni Neki és nem félni Őt, hanem ellenállni Neki, a legnagyobb szégyen egy hívő számára. Ha a hívők beszédükben és magatartásukban ugyanolyan nemtörődömök és gátlástalanok, mint a hitetlenek, akkor még a hitetleneknél is gonoszabbak; ők archetipikus démonok. Akik a gyülekezeten belül mérgező, rosszindulatú beszédüknek adnak hangot, akik pletykákat terjesztenek, akik diszharmóniát szítanak, és klikkeket alkotnak a testvérek között – ők azok, akiket ki kellett volna zárni a gyülekezetből. Mivel azonban most Isten munkájának egy másik korszaka van, ezek az emberek korlátozva vannak, hiszen a biztos kiűzés vár rájuk. Mindazoknak, akiket a Sátán megrontott, romlott beállítottságuk van. Egyeseknek csak romlott beállítottságaik vannak, de vannak, akik mások: nemcsak gonosz sátáni hajlamaik vannak, hanem természetük is rendkívül rosszindulatú. Nemcsak szavaik és tetteik fedik fel korrupt, sátáni hajlamaikat; ezek az emberek maguk az igazi ördögi Sátán. Viselkedésük félbeszakítja és megzavarja Isten munkáját, megzavarja a testvérek életbe való belépését, és kárt tesz a gyülekezet normális életében. Előbb-utóbb ezeket a báránybőrbe bújt farkasokat ki kell pucolni; kíméletlen hozzáállást, elutasító hozzáállást kell kialakítani a Sátán ezen inasaival szemben. Csak így lehet Isten oldalán állni, és aki nem így tesz, az a Sátánnal együtt vergődik a mocsárban. Akik őszintén hisznek Istenben, azoknak mindig ott van a szívében, és mindig magukban hordozzák az Istent félő, istenszerető szívet. Azoknak, akik hisznek Istenben, óvatosan és körültekintően kell cselekedniük, és mindannak, amit tesznek,

összhangban kell lennie Isten követelményeivel, és képesnek kell lennie megelégtetni az Ő szívét. Nem szabad önfejűeknek lenniük, azt tenniük, amihez csak kedvük van; ez nem fér össze a szent illendőséggel. Az embereknek nem szabad ámokfutás közepette Isten zászlóját lengetni mindenütt, és közben mindenhol hencegni és szélhámoskodni; ez a leglázább magatartás. A családoknak is megvannak a maguk szabályai, a nemzeteknek pedig a maguk törvényei – vajon nem még inkább így van ez Isten házában? Ott talán nem még szigorúbbak a szabályok? Vajon nincs-e ott még több adminisztratív rendelet? Az emberek szabadon tehetnek, amit akarnak, de Isten adminisztratív rendeletein nem változtathatnak tetszésük szerint. Isten olyan Isten, aki nem tűri az emberektől a sértést; Ő olyan Isten, aki halálba küldi az embereket. Tényleg még mindig nem tudják ezt az emberek?

Minden gyülekezetben vannak emberek, akik zavart okoznak az egyháznak, vagy félbeszakítják Isten munkáját. Ők mind Sátánok, akik álruhában beférkőztek Isten házába. Az ilyen emberek jól tudnak színészkedni: nagy tisztelettel járulnak Elém, hajbókolnak, úgy élnek, mint a rühes kutyák, és „mindenüket” saját céljaik elérésének szentelik – ámde a testvérek előtt megmutatják csúf oldalukat. Amikor olyan embereket látnak, akik gyakorolják az igazságot, lecsapnak rájuk, és félrelökik őket; viszont amikor náluk befolyásosabb embereket látnak, akkor hízelegnek és udvarolnak nekik. Szabadon garázdálkodnak a gyülekezetben. Elmondható, hogy ilyen „helyi zsarnokok”, ilyen „ölebek” az egyházak többségében léteznek. Ördögien viselkednek együtt, kacsintásokat és titkos jeleket küldve egymásnak, és egyikük sem gyakorolja az igazságot. Akiben a legtöbb méreg van, az a „fődémon”, akinek pedig a legnagyobb a tekintélye, az vezeti őket, a magasba lendítve zászlajukat. Ezek az emberek tombolnak a gyülekezetben, terjesztik a negativitásukat, halált lehelnek, azt teszik, ami nekik tetszik, azt mondanak, amit akarnak, és senki sem meri megállítani őket. Csordultig vannak a Sátán természetével. Amint zavart okoznak, a halál fuvallata száll a gyülekezetbe. A gyülekezetben azok, akik az igazságot gyakorolják, mellőzöttek, képtelenek mindenüket beleadni, míg azok, akik zavarják a gyülekezetet és halált terjesztenek, tombolnak benne – sőt mi több, a legtöbb ember őket követi. Az ilyen gyülekezeteket a Sátán uralja, világos és egyszerű; az ördög az ő királyuk. Ha a gyülekezeti tagok nem lázadnak fel és nem utasítják el a fődémonokat, akkor előbb-utóbb ők is tönkremennek. Mostantól kezdve intézkedéseket kell hozni az ilyen gyülekezetekkel szemben. Ha azok, akik egy kicsit is képesek gyakorolni az igazságot, nem törekednek rá, akkor az a gyülekezet megszűnik. Ha egy gyülekezetben nincs senki, aki hajlandó gyakorolni az igazságot, és senki, aki tanúskodhatna Isten mellett, akkor azt a gyülekezetet teljesen el kell szigetelni, és el kell vágni kapcsolatait a többi gyülekezettel. Ezt a „halál eltemetésének” nevezik; ez az, ami a Sátán kiűzését jelenti. Ha egy gyülekezetben több helyi zsarnok van, és őket „kis legyek” követik, akikből teljesen hiányzik a tisztánlátás, és ha a gyülekezet tagjai még az igazság meglátása után is képtelenek elutasítani e zsarnokok kötelékeit és manipulációját, akkor végül ezek a bolondok mind elűzetnek. Lehet, hogy ezek a kis

legyek nem csináltak semmi szörnyűséget, de annál csalárdabbak, ravaszabbak és köntörfalazóbbak, és mindenki, aki ilyen, kiűzetik. Egyetlen egy sem maradhat! Azok, akik a Sátánhoz tartoznak, visszakerülnek a Sátánhoz, míg azok, akik Istenhez tartoznak, biztosan keresni fogják az igazságot; ezt a természetük dönti el. Vesszenek el mindazok, akik a Sátánt követik! Senki nem fog szólamat érezni az ilyen emberek iránt. Legyen meg mindenük azoknak, akik az igazságot keresik, és szívük szerint gyönyörködjenek Isten szavában. Isten igazságos; senkivel szemben sem lenne személyválogató. Ha te ördög vagy, akkor képtelen vagy az igazság gyakorlására; ha olyasvalaki vagy, aki az igazságot keresi, akkor biztos, hogy nem kerülsz a Sátán fogságába. Ez minden kétséget kizáróan így van.

Azok az emberek, akik nem törekednek a haladásra, mindig azt kívánják, hogy mások is olyan negatívak és hanyagok legyenek, mint ők maguk. Akik nem gyakorolják az igazságot, féltékenyek azokra, akik igen, és mindig megpróbálják megtéveszteni azokat, akik zavaros fejűek és hiányzik az ítélőképességük. Aminek ezek az emberek hangot adnak, az azt okozhatja, hogy elfajulj, lecsússz, abnormális állapotba kerülj, és megtelj sötétséggel. Miattuk eltávolodsz Istentől, a testet dédelgeted és kényezteted magadat. Azoknak az embereknek, akik nem szeretik az igazságot, és akik mindig felületesen állnak Istenhez, nincs önismeretük, és az ilyen emberek beállítottsága másokat is arra csábít, hogy bűnöket kövessenek el és dacoljanak Istennel. Nem gyakorolják az igazságot, és másoknak sem engedik meg, hogy gyakorolják azt. Dédelgetik a bűnt, és nem irtóznak önmaguktól. Nem ismerik önmagukat, és másokat is akadályoznak, hogy megismerjék önmagukat; és azt is megakadályozzák, hogy mások vágyakozzanak az igazságra. Akiket megtévesztenek, nem látják a fényt. Sötétségbe hullnak, nem ismerik magukat, nincsenek tisztában az igazsággal, és egyre távolabb kerülnek Istentől. Nem gyakorolják az igazságot, és másokat is akadályoznak az igazság gyakorlásában, maguk elé idézve az összes ilyen bolondot. Ahelyett, hogy azt mondanánk, hogy ők hisznek Istenben, inkább azt kellene mondanunk, hogy az őseikben hisznek, vagy azt, hogy amiben hisznek, azok a szívükben lakozó bálványok. A legjobb lenne, ha azok az emberek, akik azt állítják, hogy Istent követik, kinyitnák a szemüket, és jól megnéznék, hogy pontosan kiben is hisznek: valóban Isten az, akiben hiszel, vagy a Sátán? Ha tudod, hogy amiben hiszel, az nem Isten, hanem a saját bálványaid, akkor jobban tennéd, ha nem vallanád magad hívőnek. Ha valójában nem tudod, hogy kiben hiszel, akkor is az lenne a legjobb, ha nem mondanád azt, hogy hívő vagy. Ezt kimondani istenkáromlás lenne! Senki sem kényszerít arra, hogy higgy Istenben. Ne mondjátok, hogy hisztek Bennem; elegendem van az ilyen beszédből, és nem kívánom még egyszer hallani, mert amiben ti hisztek, azok a szívetekben lakozó bálványok, valamint a helyi zsarnokok köztetek. Azok, akik a fejüket csóválják, amikor az igazságot hallják, akik vigyorognak, amikor a halálról szóló beszédet hallják, azok mind a Sátán ivadékai, és ők azok, akiket ki fognak vetni. Az egyházban sokaknak nincs ítélőképességük. Amikor valami megtévesztő történik, váratlanul a Sátán oldalára

állnak; sőt megsértődnek, ha a Sátán lakájainak nevezik őket. Bár az emberek azt mondhatnák, hogy nincs ítélőképességük, mindig az igazságot nélkülöző oldalon állnak, soha nem állnak az igazság oldalán a kritikus időkben, soha nem állnak ki és nem érvelnek az igazság mellett. Valóban hiányzik belőlük az ítélőképesség? Miért állnak váratlanul a Sátán oldalára? Miért nem mondanak soha egyetlen tisztességes és ésszerű szót sem az igazság érdekében? Vajon ez a helyzet valóban pillanatnyi zavarodottságuk miatt alakult ki? Minél kevesebb ítélőképességgel rendelkeznek az emberek, annál kevésbé képesek az igazság oldalára állni. Mit mutat ez? Nem azt mutatja-e, hogy az ítélőképesség nélküli emberek szeretik a gonoszt? Nem azt mutatja-e, hogy ők a Sátán hűséges ivadékai? Miért van az, hogy mindig képesek a Sátán oldalára állni és az Ő nyelvét beszélni? Minden szavuk és cselekedetük, az arckifejezésük, mind elegendő annak bizonyítására, hogy semmiképp sem az igazság szeretői, hanem olyan emberek, akik gyűlölik az igazságot. Az, hogy képesek a Sátán oldalán állni, elég bizonyíték arra, hogy a Sátán valóban szereti ezeket a kicsinyes ördögöket, akiknek élete azzal telik, hogy a Sátánért harcolnak. Hát nem eléggé világosak mindezek a tények? Ha te valóban olyan ember vagy, aki szereti az igazságot, akkor miért nem vagy tekintettel azokra, akik gyakorolják az igazságot, és miért követed azonnal azokat, akik a legcsekélyebb mértékben sem gyakorolják az igazságot? Miféle probléma ez? Engem nem érdekel, hogy van-e ítélőképességed, vagy nincs. Engem nem érdekel, milyen nagy árat fizettél. Engem nem érdekel, hogy mekkora erőid vannak, és nem érdekel, hogy helyi zsarnok, vagy zászlóvivő vezér vagy. Ha az erőid nagyok, akkor az csak a Sátán erejének segítségével lehetséges. Ha nagy a tekintélyed, akkor az csupán azért van, mert túl sokan vannak körülötted, akik nem gyakorolják az igazságot. Ha még nem zártak ki téged, az azért van, mert most nem a kizárás munkájának van itt az ideje; inkább a kiűzés munkájának az ideje ez. Nem sietős, hogy most kizárjanak téged. Egyszerűen csak megvárom azt a napot, amikor megbüntetek téged, miután kivetettek. Aki nem gyakorolja az igazságot, az kiűzetik!

Azok az emberek hisznek valóban Istenben, akik hajlandóak Isten szavát a gyakorlatba átültetni, és hajlandóak az igazságot gyakorolni. Azok az emberek, akik valóban képesek szilárdan állni Istenről tett bizonyosságtételükben, ugyanazok, akik hajlandók az Ő szavát a gyakorlatba átültetni, és valóban képesek az igazság oldalán állni. A csaláshoz és igazságtalansághoz folyamodó emberek mindannyian nélkülözik az igazságot, és mindannyian szégyent hoznak Istenre. Akik vitákat szítanak a gyülekezetben, a Sátán lakásai, ők a Sátán megtestesítői. Az ilyen emberek nagyon rosszindulatúak. Azok, akiknek nincs ítélőképességük, és képtelenek az igazság oldalára állni, mind gonosz szándékokat táplálnak, és bemocskolják az igazságot. Mi több, ők a Sátán archetipikus képviselői. Ők menthetetlenek, és természetesen kivetik őket. Isten családja nem engedi, hogy megmaradjanak azok, akik nem gyakorolják az igazságot, és azokat sem engedi megmaradni, akik szándékosan szétszálalják a gyülekezetet. Most azonban nincs itt az ideje a kiutasítás munkájának; az ilyen

embereket végül egyszerűen leleplezik és kivetik. Nem szabad több haszontalan munkát fordítani ezekre az emberekre; azok, akik a Sátánhoz tartoznak, nem állhatnak az igazság oldalára, míg azok, akik az igazságot keresik, igen. Azok az emberek, akik nem gyakorolják az igazságot, méltatlanok arra, hogy hallják az igazság útját, és méltatlanok arra, hogy tanúságot tegyenek az igazságról. Az igazság egyszerűen nem az ő fülüknek szól, hanem azoknak szól, akik gyakorolják azt. Mielőtt minden ember vége feltárul, azokat, akik megzavarják a gyülekezetet és félbeszakítják Isten munkáját, most egy időre félreteszik, hogy majd később foglalkozzanak velük. Amint a munka befejeződik, ezen emberek mindegyike lelepleződik, azután pedig kiűzik őket. Egyelőre, amíg az igazságról gondoskodnak, nem törődnek velük. Amikor a teljes igazság feltárul az emberiség előtt, ezeket az embereket ki kell vetni; ez lesz az az idő, amikor minden embert a fajtája szerint osztályoznak majd. Az ítélőképesség nélküliek kicsinyes trükkjei a pusztulásukhoz vezetnek a gonoszok keze által, akik elcsalogatják őket, hogy soha többé ne térhessenek vissza. Ők ezt a bánásmódot érdemlik meg, mert nem szeretik az igazságot, mert képtelenek az igazság oldalán állni, mert gonosz embereket követnek és gonosz emberek oldalán állnak, és mert összejátszanak a gonosz emberekkel és dacolnak Istennel. Pontosan tudják, hogy amit ezek a gonosz emberek sugároznak, az gonosz, mégis megkeményítik a szívüket, és hátat fordítanak az igazságnak, hogy őket kövessék. Vajon ezek az emberek, akik nem az igazságot gyakorolják, hanem pusztító és utálatos dolgokat tesznek, nem mind gonoszságot követnek-e el? Bár vannak közöttük olyanok, akik királyokként mutatják magukat, és vannak, akik követik is őket, vajon az Istennel dacoló természetük nem teljesen ugyanolyan? Milyen kifogásuk lehet arra, hogy azt állítsák, Isten nem menti meg őket? Milyen kifogásuk lehet arra, hogy azt állítsák, Isten nem igazságos? Vajon nem a saját gonoszságuk-e az, ami elpusztítja őket? Nem a saját lázadó mivoltuk az, ami a pokolba húzza le őket? Azok az emberek, akik az igazságot gyakorolják, végül megmenekülnek és tökéletessé válnak az igazság miatt. Azok, akik nem gyakorolják az igazságot, végül az igazság miatt pusztulást hoznak önmagukra. Ez a két vég vár azokra, akik gyakorolják az igazságot, és azokra, akik nem. Azt tanácsolom azoknak, akik nem tervezik az igazság gyakorlását, hogy minél hamarabb hagyják el a gyülekezetet, hogy ne követhessenek el még több bűnt. Amikor eljön az idő, már túl késő lesz a megbánáshoz. Különösen azoknak kell mihamarabb távozniuk, akik a gyülekezeten belül klikkeket alkotnak és szakadásokat okoznak, valamint a helyi zsarnokoskodóknak. Az ilyen gonosz farkas természetű emberek képtelenek a változásra. Jobb lenne, ha a lehető leghamarabb elhagynák a gyülekezetet, hogy soha többé ne zavarják a testvérek normális életét, és ezáltal elkerüljék Isten büntetését. Akik idáig velük tartottatok, jól tennétek, ha kihasználnátok ezt az alkalmat, és magatokba néznétek. Elhagyjátok-e a gyülekezetet a gonoszokkal együtt, vagy maradtok és engedelmes követők lesztek? Alaposan meg kell fontolnotok ezt a kérdést. Megadom nektek még ezt az egy lehetőséget, hogy válasszatok, és várom a válaszotokat.

Fenn kell tartanod Isten iránti odaadásodat

Hogyan működik a Szentlélek a gyülekezetben manapság? Van szilárd elképzelésed erről a kérdésről? Melyek a fivéride és nővéride legnagyobb nehézségei? Mi hiányzik belőlük leginkább? Jelenleg vannak olyanok, akik negatívan viszonyulnak az őket érő próbatételekhez, és vannak, akik még panaszkodnak is. Más emberek már nem haladnak előre, mert Isten már nem beszél többet. Az emberek nem léptek az Istenbe vetett hit helyes útjára. Nem tudnak önállóan élni, és nem tudják fenntartani a saját lelki életüket. Vannak, akik követik és erővel hajszoják, és hajlandóak gyakorolni, amikor Isten beszél, de amikor Isten nem beszél, akkor többé már nem haladnak előre. Az emberek még mindig nem értették meg Isten akaratát a szívükben, és nem rendelkeznek spontán szeretettel Isten iránt; a múltban azért követték Istent, mert kényszerítették őket. Most vannak olyan emberek, akik belefáradtak Isten munkájába. Vajon az ilyen emberek nincsenek veszélyben? Sok ember az „éppen csak megbirkózás” állapotában létezik. Bár eszik és isszák Isten szavait és imádkoznak Hozzá, ezt félszívvvel teszik, és már nincs meg bennük az a lendület, ami egykor megvolt. A legtöbb embert nem érdekli Isten finomító és tökéletesítő munkája, és valóban olyan, mintha állandóan belső lendület nélkül lennének. Ha a vétkek felülkerekednek rajtuk, nem érzik, hogy lekötözöttjei lennének Istennek, és nincs meg bennük az a tudatosság sem, hogy büntudatot érezenek. Nem törekszenek az igazságra vagy elhagyják a gyülekezetet, és helyette csak átmeneti élvezeteket hajszoznak. Ezek az emberek bolondok, teljesen ostobák! Amikor eljön az idő, mindannyian ki lesznek vetve, és egyetlen egy sem lesz megmentve! Azt hiszed, hogy ha valakit egyszer már megmentettek, akkor mindig meg lesz mentve? Ez az elképzelés pusztá megtévesztés! Mindazok, akik nem törekszenek az életbe való belépésre, meg lesznek fenyítve. A legtöbb embert egyáltalán nem érdekli az életbe való belépés, a látomások, vagy az igazság gyakorlatba ültetése. Nem törekszenek a belépésre, és bizonyosan nem törekszenek a mélyebb belépésre. Nem teszik-e tönkre magukat? Jelenleg van az embereknek egy része, akiknek folyamatosan javulnak a körülményei. Minél többet munkálkodik a Szentlélek, annál nagyobb bizalmat nyernek; minél többet tapasztalnak, annál inkább érzik Isten munkájának mélységes misztériumát. Minél mélyebbre lépnek be, annál jobban értik. Érzik, hogy Isten szeretete mily nagy, és önmagukban szilárdnak és megvilágosodottnak érzik magukat. Megértik Isten munkáját. Ezek azok az emberek, akikben a Szentlélek munkálkodik. Vannak, akik azt mondják: „Bár nincsenek új szavak Istentől, nekem mégis arra kell törekednem, hogy mélyebbre hatoljak az igazságban, mindent komolyan kell vennem a tényleges tapasztalomban, és be kell lépnem Isten szavainak valóságába.” Az ilyen ember rendelkezik a Szentlélek munkájával. Bár Isten nem mutatja az Ő ábrázatát és minden egyes ember előtt rejtve van, és bár nem szól egy szót sem és előfordul, hogy az emberek némi belső finomítást tapasztalnak, Isten mégsem hagyta el teljesen az embereket. Ha valaki nem tudja megőrizni azt az

igazságot, amit végre kellene hajtania, akkor nem lesz az övé a Szentlélek munkája. A finomítás időszakában, amikor Isten nem mutatja meg Magát, ha nincs bizalmod, hanem inkább meghúzódsz, ha nem arra összpontosítasz, hogy megtapasztald az Ő szavait, akkor menekülsz Isten munkája elől. Később azok közé fogsz tartozni, akiket kivetnek. Akik nem törekszenek arra, hogy belépjenek Isten szavába, azok nem tudnak Őmellette tanúságot tenni. Azok az emberek, akik képesek tanúságot tenni Isten mellett, és meg tudnak felelni az Ő akaratának, valamennyien teljesen az Isten szavainak követésére irányuló törekvésüktől függenek. Az a munka, amelyet Isten végez az emberekben, elsősorban azért van, hogy lehetővé tegye számukra az igazság elnyerését; az, hogy téged az életre való törekvésre bír, a te tökéletesítésed érdekében történik, és mindez azért van, hogy alkalmassá tegyen téged arra, hogy Isten használjon. Most semmi másra nem törekszel, mint arra, hogy misztériumokat hallj, Isten szavaira figyelj, a szemeidet legeltesd, és körülnézz, hátha van valami újdonság vagy trend, és ezáltal kielégítsd a kíváncsiságodat. Ha ez a szándék van a szívedben, akkor nincs mód arra, hogy megfelelj Isten követelményeinek. Azok, akik nem törekszenek az igazságra, nem tudják követni a legvégsőig. Jelenleg nem arról van szó, hogy Isten nem tesz valamit, hanem arról, hogy az emberek nem működnek együtt Vele, mert belefáradtak a munkájába. Csak olyan szavakat akarnak hallani, amelyeket azért mond, hogy áldásokat adjon, és nem hajlandók meghallani az Ő ítéletének és fenyítésének szavait. Mi ennek az oka? Az ok az, hogy az emberek vágyai az áldások elnyerésére nem teljesültek, és ezért negatívvá és gyengévé váltak. Nem arról van szó, hogy Isten szándékosan nem engedi, hogy az emberek kövessék Őt, és nem is arról, hogy szándékosan csapásokat mér az emberiségre. Az emberek csak azért negatívak és gyengék, mert a szándékaik helytelenek. Isten az az Isten, aki életet ad az embernek, és Ő nem tudja az embert a halálba taszítani. Az emberek negativitása, gyengesége és visszaesése mind a saját cselekedeteikből fakad.

Isten jelenlegi munkája némi finomítást hoz az embereknek, és csak azok nyerhetik el Isten jóváhagyását, akik szilárdan meg tudnak állni, miközben ebben a finomításban részesülnek. Nem számít, hogyan rejtje el Magát, akár úgy, hogy nem beszél, vagy hogy nem munkálkodik, te akkor is töretlenül folytathatod. Még ha azt mondaná is Isten, hogy elutasít téged, te akkor is követnéd Őt. Ez az Isten melletti tanúságtétel. Ha Isten elrejtje Magát előled, és nem követed Őt tovább, akkor ez Isten mellett tett tanúságtétel? Ha az emberek nem lépnek be ténylegesen, akkor nincs tényleges érettségük, és amikor valóban nagy megpróbáltatással találkoznak, akkor megbotlanak. Amikor Isten nem beszél, vagy olyat tesz, ami nincs összhangban a saját elképzeléseiddel, akkor összeomlasz. Amennyiben Isten jelenleg a saját elképzeléseid szerint cselekedne, ha Ő a te akaratodat teljesítené, te pedig képes lennél felállni és energikusan folytatni, akkor mi lenne az az alap, amin élnél? Azt mondom, hogy sokan vannak, akik úgy élnek, hogy teljesen az emberi kíváncsiságra hagyatkoznak. Abszolút nincs meg a legigazibb szívükben a törekvés. Mindazok, akik nem törekszenek az igazságba való belépésre,

hanem a kíváncsiságukra hagyatkoznak az életben, megvetendő emberek, és veszélyben vannak! Isten különféle munkái mind az emberiség tökéletesítése érdekében történnek. Az emberek azonban mindig kíváncsiak, szívesen érdeklődnek szóbeszédük után, aggódnak a külföldi országok aktuális ügyei miatt – például kíváncsiak arra, hogy mi történik Izráelben, vagy hogy volt-e földrengés Egyiptomban –, mindig valami új, újszerű dolgot keresnek, hogy kielégítsék önző vágyaikat. Nem az életre törekednek, és nem is arra, hogy tökéletesítsék őket. Csak arra törekednek, hogy Isten napja hamarabb eljőjön, hogy szép álmuk megvalósulhasson, és extravagáns vágyaik teljesülhessenek. Az ilyen ember nem gyakorlatias – ők olyanok, akiknek helytelen a szemléletük. Csak az igazságra való törekvés az alapja az emberiség Istenbe vetett hitének, és ha az emberek nem törekszenek az életbe való belépésre, ha nem törekszenek arra, hogy eleget tegyenek Istennek, akkor büntetésben részesülnek. Azok lesznek megbüntetve, akik nem részesültek a Szentlélek munkájában Isten munkájának idején.

Hogyan kellene az embereknek együttműködniük Istennel az Ő munkájának ebben a szakaszában? Isten jelenleg próbára teszi az embereket. Nem szól egy szót sem, hanem elrejt Magát és nem lép közvetlen kapcsolatba az emberekkel. Kívülről úgy tűnik, mintha nem végezne semmilyen munkát, de az igazság az, hogy Ő még mindig munkálkodik az emberben. Bárki, aki az életbe való belépésre törekszik, annak van egy látomása az életre való törekvéséről, és nincsenek kétségei még akkor sem, ha nem érti teljesen Isten munkáját. Amikor megpróbáltatásokon mész keresztül, még ha nem is tudod, hogy Isten mit akar tenni, és milyen munkát akar elvégezni, tudnod kell, hogy Isten szándékai az emberiséggel kapcsolatban mindig jók. Ha te igaz szívvel követed Őt, akkor soha nem fog elhagyni téged, és a végén biztosan tökéletesíteni fog téged, és megfelelő rendeltetési helyre juttatja az embereket. Függetlenül attól, hogy Isten jelenleg hogyan teszi próbára az embereket, eljön majd a nap, amikor megfelelő kimenetelt biztosít az embereknek, és megadja nekik a megfelelő megtorlást annak alapján, amit tettek. Isten nem fogja az embereket egy bizonyos pontig elvezetni, majd csak úgy félredobni és figyelmen kívül hagyni őket. Ez azért van így, mert Isten megbízható. Ebben a szakaszban a Szentlélek végzi a finomítás munkáját. Ő finomít minden egyes embert. A munka azon szakaszaiban, amelyeket a halál próbatétele és a fenyítés próbatétele alkotott, a finomítás szavakon keresztül történt. Ahhoz, hogy az emberek megtapasztalják Isten munkáját, először meg kell érteniük az Ő jelenlegi munkáját és azt, hogy az emberiségnek hogyan kellene együttműködnie. Valójában ez olyasmi, amit mindenkinek meg kellene értenie. Bármit is tesz Isten, legyen az finomítás, vagy akár, ha nem beszél, Isten munkájának egyetlen lépése sem egyezik meg az emberiség elképzeléseivel. Az Ő munkájának minden egyes lépése összetöri és áttöri az emberek elképzeléseit. Ez az Ő munkája. De neked el kell hinned, hogy – mivel Isten munkája elért egy bizonyos szintet –, Ő nem fogja az egész emberiséget halálra ítélni, bármi történjék is. Ígéreteket és áldásokat is ad az emberiségnek, és mindazok, akik Őt

követik, elnyerhetik áldásait, de akik nem, azokat Isten ki fogja rekeszteni. Ez a te törekvéseden múlik. Függetlenül minden mástól, hinned kell abban, hogy amikor Isten munkája befejeződik, minden egyes embernek megfelelő rendeltetési helye lesz. Isten gyönyörű vágyakozásokkal látta el az emberiséget, ám törekvés nélkül ezek elérhetetlenek. Ezt most már látnod kellene – Isten finomítása és az emberek fenyítése az Ő munkája, de az embereknek a maguk részéről mindenkor a beállítottságuk megváltoztatására kell törekedniük. Gyakorlati tapasztalatodban először is azt kell tudnod, hogyan edd és idd Isten szavait; meg kell találnod az Ő szavaiban azt, amibe be kellene lépned, valamint a saját hiányosságaidat, keresned kell a belépést a gyakorlati tapasztalatodban, és vened kell Isten szavainak azt a részét, amit a gyakorlatba kell ültetned, és meg kell próbálnod így tenni. Isten szavainak evése és ivása az egyik aspektus. Ezen kívül a gyülekezeti életet fenn kell tartani, normális lelki életednek kell lennie, és képesnek kell lenned arra, hogy minden jelenlegi állapotodat átadd Istennek. Nem számít, hogyan változik az Ő munkája, a lelki életednek normálisnak kell maradnia. A lelki élet képes fenntartani a normális belépésedet. Nem számít, hogy Isten mit tesz, neked megszakítás nélkül folytatnod kellene a lelki életedet, és teljesítened a kötelességedet. Ez az, amit az embereknek tenniük kellene. Ez mind a Szentlélek munkája, de míg a normális állapotban lévők számára ez a tökéletesség, addig a rendellenes állapotban lévők számára ez egy próbatétel. A Szentlélek finomító munkájának jelenlegi szakaszában egyesek azt mondják, hogy Isten munkája oly hatalmas, és hogy az embereknek feltétlenül szükségük van a finomításra, máskülönben túl kicsi lesz az érettségük, és nem lesz semmilyen lehetőségük arra, hogy elérjék Isten akaratát. Azonban azok számára, akiknek az állapota nem jó, ez okot ad arra, hogy ne kövessék Istent, és okot arra, hogy ne vegyenek részt összejöveteleken, vagy ne egyék és igyák Isten szavát. Isten munkájában, függetlenül attól, hogy mit tesz, vagy milyen változásokat idéz elő, az embereknek meg kell tartaniuk egy normális lelki élet alapját. Talán nem voltál hanyag a lelki életednek ebben a jelenlegi szakaszában, de még mindig nem nyertél sokat, és nem volt hatalmas aratásod. Ilyen körülmények között még mindig követned kell a szabályokat; be kell tartanod ezeket a szabályokat, hogy ne szenvedj veszteségeket az életedben, és hogy eleget tegyél Isten akaratának. Ha a lelki életed abnormális, nem tudod megérteni Isten jelenlegi munkáját, hanem mindig úgy érzed, hogy az teljesen összeegyeztethetetlen a saját elképzeléseiddel, és bár hajlandó vagy követni Őt, hiányzik belőled a belső lendület. Tehát, függetlenül attól, hogy Isten éppen mit tesz, az embereknek együtt kell működniük. Ha az emberek nem működnek együtt, akkor a Szentlélek nem tudja elvégezni a munkáját, és ha az embereknek nincs szívük együttműködni, akkor aligha nyerhetik el a Szentlélek munkáját. Ha azt akarod, hogy benned legyen a Szentlélek munkája, és ha el akarod nyerni Isten jóváhagyását, akkor meg kell őrizned az eredeti odaadásodat Isten színe előtt. Nem szükséges, hogy mélyebb megértésed, magasabb szintű elméleted vagy más efféle dolgaid legyenek – csak az szükséges, hogy Isten szavát az eredeti alapon tartsd fenn. Ha az emberek nem

működnek együtt Istennel és nem törekszenek mélyebb belépésre, akkor Isten elveszi mindazt, ami eredetileg az övék volt. Az emberek belülről mindig a könnyebbség után sóvárognak, és inkább élveznék azt, ami már rendelkezésre áll. Meg akarják szerezni Isten ígéreteit anélkül, hogy bármilyen árat fizetnének érte. Ezek azok az extravagáns gondolatok, amelyeket az emberiség dédelget. Magát az életet megszerezni anélkül, hogy megfizetnék az árát – de volt-e valaha bármi is ilyen könnyű? Amikor valaki hisz Istenben és az életbe való belépést keresi, és változásra törekszik a beállítottságában, akkor meg kell fizetnie az árát, és el kell érnie egy olyan állapotot, amelyben mindig követi Istent, bármit is tesz Ő. Ez olyasmi, amit az embereknek meg kell tenniük. Még akkor is, ha mindezt szabályként követed, ezt mindig fenn kell tartanod, és bármilyen nagyok is a próbatételek, nem engedheted el az Istennel való normális kapcsolatodat. Képesnek kell lenned imádkozni, fenntartani a gyülekezeti életedet, és soha nem szabad elhagynod a testvéreidet és nővéreidet. Amikor Isten próbára tesz, neked továbbra is az igazságot kell keresned. Ez a lelki élet minimális követelménye. Hogy mindig meglegyen a vágy a keresésre, és az igyekezet az együttműködésre, minden energiádat beleadva – meg lehet-e ezt tenni? Ha az emberek ezt veszik alapul, akkor képesek lesznek elérni a tisztánlátást és a valóságba való belépést. Könnyű elfogadni Isten szavát, ha a saját állapotod normális; ilyen körülmények között nem tűnik nehéznek az igazság gyakorlása, és úgy érzed, hogy Isten munkája nagyszerű. Ha azonban rossz az állapotod, akkor nem számít, hogy milyen nagyszerű Isten munkája, és nem számít, hogy milyen szépen beszél valaki, nem fogsz figyelni rá. Ha valakinek az állapota rendellenes, Isten nem tud az illetőben munkálkodni, és nem tud változást elérni a beállítottságában.

Ha az embereknek nincs bizalmuk, nem könnyű továbbmenniük ezen az úton. Most már mindenki láthatja, hogy Isten munkája a legkevésbé sem felel meg az emberek elképzeléseinek és képzelgéseinek. Isten annyi munkát végzett és annyi szót mondott, és bár az emberek talán elismerik, hogy e szavak az igazság, az Istennel kapcsolatos elképzelések mégis hajlamosak felbukkanni bennük. Ha az emberek szeretnék megérteni az igazságot és elnyerni azt, akkor kellő magabiztossággal és akaraterővel kell rendelkezniük ahhoz, hogy képesek legyenek kiállni amellett, amit már láttak, és amit tapasztalataikból nyertek. Bármit is tesz Isten az emberekben, nekik meg kell tartaniuk azt, amivel ők maguk rendelkeznek, őszintének kell lenniük Isten előtt, és a mindvégig odaadónak kell maradniuk Iránta. Ez az emberiség kötelessége. Az embereknek fenn kell tartaniuk azt, amit meg kell tenniük. Az Istenbe vetett hit megköveteli az Iránta való engedelmisséget és az Ő munkájának megtapasztalását. Isten annyi munkát végzett – mondhatnánk, hogy az emberek számára ez mind tökéletesítés, finomítás és még inkább fenyítés. Isten munkájának egyetlen olyan lépése sem volt, amely összhangban lett volna az emberi elképzelésekkel; amit az emberek élveztek, azok Isten szigorú szavai voltak. Amikor Isten eljön, az embereknek élvezniük kellene az Ő fenségét és haragját. Azonban nem számít, hogy mennyire szigorúak a

szavai, Ő azért jön, hogy megmentse és tökéletesítse az emberiséget. Mint teremtményeknek, az embereknek teljesíteniük kell a rájuk rótt kötelességeket, és tanúságot kell tenniük Isten mellett a finomítás közepette. Minden próbatétel során fenn kellene tartaniuk azt a tanúságot, amelyet tenniük kell, és ezt Isten érdekében, harsogóan kellene tenniük. Aki ezt teszi, az győztes. Bárhogyan is finomít téged Isten, telve maradsz bizalommal, és soha nem veszíted el a Belé vetett bizalmadat. Azt teszed, amit az embernek tennie kell. Ez az, amit Isten elvár az embertől, és az ember szívének képesnek kell lennie arra, hogy minden múltó pillanatban teljesen visszatérjen Hozzá és Felé forduljon. Ez egy győztes ember. Akiket Isten „győztesekként” említ, azok, akik még akkor is képesek tanúságot tenni és fenntartani bizalmukat és odaadásukat Isten iránt, amikor a Sátán befolyása alatt állnak, és amikor a Sátán ostromolja őket, vagyis amikor a sötétség erői között találják magukat. Ha még mindig képes vagy megőrizni a tiszta szívet Isten előtt, és fenntartani az Isten iránti őszinte szeretetedet, bármi történjék is, akkor tanúságot teszel Isten előtt, és erre mondja Isten, hogy „győztesnek” lenni. Ha a törekvésed kiváló, amikor Isten megáld téged, de az Ő áldásai nélkül visszavonulsz, akkor ez a tisztaság? Mivel biztos vagy benne, hogy ez az út igaz, a végsőig követned kell azt; meg kell őrizned az Isten iránti odaadásodat. Mivel láttad, hogy Maga Isten jött a földre, hogy téged tökéletesítsen, teljes egészében Neki kell adnod a szívedet. Ha még mindig tudod Őt követni, bármit is tesz, még akkor is, ha a legvégén kedvezőtlen kimenetelt határoz meg számodra, akkor ez a tisztaságod megőrzése Isten előtt. Egy szent lelki test és egy tiszta szűz felajánlása Istennek azt jelenti, hogy megőrzöd az őszinte szívedet Isten előtt. Az emberiség számára az őszinteség a tisztaságot jelenti, az a képesség pedig, hogy őszinte legyél Isten felé, a tisztaság fenntartása. Ezt kellene a gyakorlatba ültetned. Amikor imádkoznod kell, imádkozol; amikor össze kell gyűlnöd a közösségben, így teszel; amikor himnuszokat kell énekelned, akkor himnuszokat énekelsz; amikor pedig el kell hagynod a testet, akkor elhagyod a testet. Amikor teljesíted a kötelességedet, nem csak átevickélsz rajta; ha megpróbáltatásokkal nézel szembe, szilárdan állsz. Ez az Isten iránti odaadás. Ha nem tartod fenn azt, amit az embereknek tenniük kell, akkor minden korábbi szenvedésed és elhatározásod hasztalan volt.

Isten munkájának minden egyes lépése során van rá mód, ahogyan az embereknek együtt kellene működniük. Isten úgy finomítja az embereket, hogy legyen bizalmuk, amikor finomításokon mennek keresztül. Isten úgy tökéletesíti az embereket, hogy legyen bizalmuk az Isten általi tökéletesítéshez, és hajlandóak legyenek elfogadni az Ő finomításait, és hogy Isten foglalkozzon velük és megmetssze őket. Isten Lelke azért munkál az emberekben, hogy elhozza számukra a megvilágosodást és a megvilágítást, és hogy rávegye őket a Vele való együttműködésre és a gyakorlásra. Isten nem beszél a finomítások során. Nem szólaltatja meg a hangját, de mégis van munka, amit az embereknek el kellene végezniük. Neked fenn kellene tartanod azt, ami már a tiéd, még mindig képesnek kellene lenned imádkozni Istenhez, közel lenni Istenhez, és tanúságot

tenni Isten előtt; ilyen módon teljesíteni fogod a saját kötelességedet. Mindannyiótoknak világosan látnotok kell Isten munkájából, hogy az emberek bizalmának és szeretetének Isten általi próbatételei megkövetelik, hogy többet imádkozzanak Istenhez, és hogy gyakrabban ízelgessék Isten szavait Őelőtte. Ha Isten megvilágosít téged és megérteti veled az Ő akaratát, de te mindebből semmit sem ültetsz a gyakorlatba, akkor semmit sem nyersz. Amikor Isten szavait a gyakorlatba ülteted, akkor is képesnek kell lenned imádkozni Hozzá, és amikor megízleled az Ő szavait, akkor Elé kell járulnod, és keresned kell Őt, és tele kell lenned bizalommal Iránta, és nyoma sem lehet csüggedésnek vagy hidegségnek. Azok, akik nem ültetik Isten szavait a gyakorlatba, tele vannak energiával az összejövetel alatt, de sötétségbe zuhannak, amikor hazatérnek. Vannak olyanok, akik még csak nem is akarnak összegyűlni. Tehát neked világosan látnod kell, hogy milyen kötelességnek kell eleget tenniük az embereknek. Talán nem tudod, hogy valójában mi Isten akarata, de teljesítheted a kötelességedet, imádkozhatsz, amikor szükséges, a gyakorlatba ültetheted az igazságot, ha szükséges, és megteheted, amit az embereknek meg kell tenniük. Fenntarthatod az eredeti látomásodat. Ily módon jobban el tudod majd fogadni Isten munkájának következő lépcsőfokát. Amikor Isten rejtett módon munkálkodik, akkor probléma, ha te nem keresed. Amikor Ő beszél és prédikál az összejöveteleken, lelkesen hallgatod, de amikor nem beszél, akkor nincs energiád, és visszahúzódsz. Milyen ember cselekszik így? Olyasvalaki, aki csak követi, amerre a nyáj megy. Nincs tartásuk, nincs bizonyosságuk, és nincs víziójuk! A legtöbb ember ilyen. Ha így folytatod, akkor egy napon, amikor nagy próbatétel elé kerülsz, büntetés vár rád. Az emberek tartása nagyon fontos abban a folyamatban, amelyben Isten tökéletesíti őket. Ha nem kételkedsz Isten munkájának egyetlen lépésében sem, ha teljesíted az ember kötelességét, ha őszintén fenntartod azt, amit Isten által a gyakorlatba ültetted, vagyis emlékszel Isten intéseire, és bármit is tesz a jelenben, nem felejtod el az Ő intéseit, ha nem kételkedsz az Ő munkájában, fenntartod az álláspontodat, fenntartod a bizonyágtételeidet, és győzedelmes vagy minden lépésnél, akkor végül Isten tökéletesíteni fog majd, és győztessé tesz. Ha képes vagy Isten próbatételeinek minden egyes szakaszában szilárdan megállni, és ha a legvégén még mindig szilárdan meg tudsz állni, akkor győztes vagy, olyan valaki, akit Isten tökéletesített. Ha nem tudsz szilárdan megállni a jelenlegi próbatételeidben, akkor a jövőben ez még nehezebb lesz. Ha csak jelentéktelen mennyiségű szenvedésen mész keresztül, és nem törekszel az igazságra, akkor végül semmit sem fogsz nyerni. Üres marad a kezed. Vannak olyan emberek, akik feladják a törekvésüket, amikor látják, hogy Isten nem szól, és a szívük darabokra hullik. Vajon az ilyen ember nem bolond? Az ilyen embereknek nincs realitásuk. Amikor Isten beszél, ők mindig körbe-körbe rohangálnak, kifelé elfoglaltnak és lelkesnek tűnnek, de most, hogy Ő nem beszél, abbahagyják a keresést. Az ilyen embereknek nincs jövőjük. A finomítások során pozitív szemszögből kell belépned, és megtanulnod azokat a leckéket, amelyeket meg kell tanulnod; amikor Istenhez imádkozol és olvasod az Ő

szavát, akkor mérd össze a saját állapotodat azzal, fedezd fel a hiányosságaidat, és lásd meg, hogy még sok tanulnivalód van. Minél őszintébben keresel, miközben finomításokon mész keresztül, annál inkább alkalmatlannak fogod találni magad. Amikor finomításokat tapasztalsz, sok problémával találkozol; nem tudod tisztán látni őket, panaszkodsz, felfeded a saját testedet – csak így fedezheted fel, hogy túl sok romlott beállítottság van benned.

Az emberek képességei hiányosak, és messze elmaradnak Isten elvárásaitól, talán még nagyobb szükségük van a bizalomra, hogy a jövőben ezen az úton járjanak. Isten munkája az utolsó napokban hatalmas bizalmat kíván, olyan bizalmat, amely még Jóbénál is nagyobb. Bizalom nélkül az emberek nem lesznek képesek arra, hogy továbbra is tapasztalatot szerezzenek, és arra sem, hogy Isten tökéletesítse őket. Amikor eljön a nagy próbatételek napja, lesznek emberek, akik elhagyják a gyülekezeteket – egyesek itt, mások ott. Lesznek olyanok, akik az előző napokban egészen jól haladtak a törekvéseikben, és nem lesz világos, hogy miért nem hisznek többé. Sok olyan dolog fog történni, amit nem fogsz megérteni, és Isten nem fog jeleket vagy csodákat felfedni, és semmilyen természetfeletti dolgot sem fog tenni. Ez azért van, hogy lássa, vajon meg tudsz-e szilárdan állni – Isten a tényeket használja az emberek finomítására. Még nem szenvedtél sokat. A jövőben, amikor nagy próbatételek jönnek, egyes helyeken a gyülekezet minden egyes tagja el fog menni, és azok, akikkel jó kapcsolatban voltál, távoznak és elhagyják a hitüket. Képes leszel szilárdan állni akkor? Mostanáig a próbatételek, amelyekkel szembe kellett nézned, kisebbek voltak, és valószínűleg épphogy csak el tudtad viselni őket. Ez a lépés magában foglalja a finomításokat és a csak szavakon keresztül történő tökéletesítést. A következő lépésben a tények fognak rád zúdulni, hogy finomítsanak téged, és akkor veszélyek közepette leszel. Mihelyt a helyzet igazán komollyá válik, Isten azt fogja tanácsolni neked, hogy siess és menj el, a vallásos emberek pedig megpróbálnak majd elcsábítani téged, hogy velük menj. Ez azt hivatott kideríteni, hogy képes vagy-e tovább haladni az úton, és mindezek a dolgok próbatételek. A mostani próbatételek kisebbek, de eljön majd a nap, amikor lesznek olyan otthonok, ahol a szülők többé már nem hisznek, és olyanok is, ahol a gyerekek többé már nem hisznek. Képesek leszel folytatni? Minél messzebbre haladsz előre, annál nagyobbak lesznek a próbatételeid. Isten a szükségleteik és a érettségük szerint végzi el az embereket finomító munkáját. Abban a szakaszban, amikor Isten tökéletesíti az emberiséget, lehetetlen, hogy az emberek száma tovább növekedjen – csak fogyatkozni fog. Csak ezeken a finomításokon keresztül lehet az embereket tökéletesíteni. Foglalkoznak veled, fegyelmeznek, próbára tesznek, fenyítene, megátkoznak – el tudod viselni mindezt? Amikor egy különösen jó helyzetben lévő gyülekezetet látsz, ahol a nővérek és testvérek mind nagy energiával keresnek, te magad is bátorítást érzel. Amikor eljön a nap, hogy ők mindannyian elmentek, némelyek közülük már nem hisznek, némelyek elmentek, hogy vállalkozzanak vagy megházasodjanak, mások pedig a valláshoz csatlakoztak; képes leszel-e akkor is

szilárdan állni? Képes leszel-e belül zavartalan maradni? Az emberiség Isten általi tökéletesítése nem ilyen egyszerű dolog! Ő sok mindent alkalmaz arra, hogy az embereket finomítsa. Az emberek ezeket módszereknek tekintik, de Isten eredeti szándéka szerint ezek egyáltalán nem módszerek, hanem tények. Végül, amikor az embereket egy bizonyos pontig finomította, és már nem lesznek panaszaik, munkájának ez a szakasza befejeződik. A Szentlélek nagy munkája az, hogy tökéletesítsen téged, amikor pedig nem dolgozik és elrejtí Magát, az még inkább a tökéletesítésedet szolgálja, és különösen ilyen módon derül ki, hogy az emberekben van-e szeretet Isten iránt, van-e valódi bizalmuk Őbenne. Amikor Isten nyíltan beszél, akkor nincs szükséged arra, hogy kutass; csupán akkor van szükséged arra, hogy kutass és kitapogasd az utad, amikor elrejtőzik. Neked képesnek kell lenned arra, hogy teljesítsd egy teremtet lény kötelességét, és bármi legyen is a jövőbeli kimeneteled és a rendeltetési helyed, képesnek kell lenned arra, hogy az életed éve alatt Isten ismeretére és az Iránta való szeretetre törekedj, és bárhogyan is bánik veled Isten, képesnek kell lenned arra, hogy elkerüld a panaszkodást. Van egy feltétele annak, hogy a Szentlélek az emberekben munkálkodjon. Szomjazniuk és keresniük kell, és nem szabad félszívvel vagy kétkedéssel viszonyulniuk Isten cselekedeteihez, és képesnek kell lenniük arra, hogy mindenkor fenntartsák kötelességüket; csak így nyerhetik el a Szentlélek munkáját. Isten munkájának minden egyes lépésénél hatalmas bizalomra van szükség az emberiség részéről és arra, hogy Isten elé járuljon és keressen – csak a tapasztalaton keresztül fedezhetik fel az emberek, hogy mennyire szeretetreméltó Isten, és hogyan munkálkodik a Szentlélek az emberekben. Ha nem tapasztalod meg, ha nem érzed az ezen átvezető utat, ha nem keresel, akkor nem nyersz semmit. A tapasztalataidon keresztül kell átérezned az utad, és csak a tapasztalataidon keresztül láthatod meg Isten cselekedeteit, és ismerheted fel az Ő csodálatos és kifürkészhetetlen voltát.

Te vagy az, aki életre keltél?

Csak, amikor levetetted romlott beállítottságodat, és elérted a normális emberi mivolt megélését, majd akkor tesznek téged tökéletessé. Bár nem fogsz tudni prófétálni, sem misztériumokról beszélni, az emberi képmást fogod megélni és felfedni. Isten megteremtette az embert, de azután a Sátán megrontotta őt, így az emberek „holtakká” váltak. Tehát, miután megváltoztál, nem leszel többé olyan, mint ezek a „holtak”. Isten ígéi azok, amelyek lánggra lobbantják az emberek lelkét, és újjászületésre készítetik, és amikor az emberek lelke újjászületik, akkor életre kelnek. Amikor „holtakról” beszélek, akkor lélek nélküli holttestekre gondolok, olyan emberekre, akik lelke meghalt bennük. Amikor az élet szikrája lánggra lobban az emberek lelkében, akkor az emberek életre kelnek. A korábban említett szentek olyan emberekre utalnak, akik életre keltek, akik a Sátán befolyása alatt álltak, de legyőzték a Sátánt. Kína választott népe elszenvedte a

nagy vörös sárkány kegyetlen és embertelen üldözését és ármánykodását, amely lelkileg tönkretette, és a legcsekélyebb életbátorság nélkül hagyta őket. Ezért a lelkük felébresztését a lényegükkel kell kezdeni, apránként kell felébreszteni a lelküket a lényegükben. Amikor egy napon életre kelnek, nem lesz több akadály, és minden gördülékenyen halad majd előre. Jelenleg ez továbbra is megvalósíthatatlan. Az emberek többsége úgy él, hogy rengeteg halálos áramlatot kelt; a halál burka öleli körbe őket, és annyi minden hiányzik belőlük. Egyes emberek szavai halált hordoznak, tetteik halált hordoznak, és szinte mindenben, amit az életmódjukkal előidéznek, ott a halál. Ha ma az emberek nyilvánosan bizonyosságot tesznek Isten mellett, akkor kudarcot vallanak ebben a feladatban, mivel még nem keltek teljesen életre, és túl sok halott van köztetek. Ma egyesek azt kérdezik, hogy Isten miért nem mutat jeleket és csodákat azért, hogy gyorsan terjeszthesse munkáját a pogányok között. A holtak nem tehetnek bizonyosságot Isten mellett; erre csak az élők képesek, de ma az emberek többsége „halott”; túl sokan élnek a halál leple alatt, a Sátán befolyása alatt, és képtelenek győzelmet aratni. Mivel ez így van, hogyan tudnának bizonyosságot tenni Isten mellett? Hogyan tudnák terjeszteni az evangélium munkáját?

Mindazok, akik a sötétség hatása alatt élnek azok, akik a halál közepette élnek, azok, akiket a Sátán megszállt. Ha Isten nem menti meg, nem ítéli és fenyíti meg őket, az emberek nem tudnak menekülni a halál befolyásából; nem tudnak élőkké válni. Ezek a „holtak” nem tehetnek bizonyosságot Isten mellett, és Isten sem használhatja őket; még kevésbé léphetnek be a királyságba. Isten az élők bizonyoságtételét akarja, nem a holtakét, és azt kéri, hogy az élők munkálkodjanak Érte, nem pedig a holtak. „A holtak” azok, akik szembeszegülnek Istennel, és láznak ellene; ők azok, akik lélekben érzéketlenek, és nem értik Isten ígét; ők azok, akik nem ültetik gyakorlatba az igazságot, és a legcsekélyebb hűséget sem tanúsítják Isten iránt, és ők azok, akik a Sátán hatalma alatt élnek, és akiket a Sátán kihasznál. A holtak úgy nyilvánulnak meg, hogy szemben állnak az igazsággal, láznak Isten ellen, igénytelenek, hitványak, rosszindulatúak, kegyetlenek, csalárdok és alattomosak. Még ha Isten szavait eszik és isszák is, az ilyen emberek képtelenek megélni Isten szavait; bár élnek, mégsem többek ők két lábon járó, lélegző holttesteknél. A holtak teljességgel képtelenek eleget tenni Istennek, még kevésbé képesek teljes mértékben engedelmeskedni Neki. Csak megtéveszteni, káromolni és elárulni tudják Őt, és mindaz, amit életmódjukkal előidéznek, a sátáni természetet tárja fel. Amennyiben az emberek élő lényekké akarnak válni, és bizonyosságot akarnak tenni Isten mellett, továbbá azt szeretnék, hogy Isten elismerje őket, akkor el kell fogadniuk Isten megváltását; örömmel kell alávetniük magukat az Ő ítéletének és fenyítésének, és örömmel kell elfogadniuk, amikor Isten megmetszi őket és foglalkozik velük. Csak így lesznek képesek gyakorlatba ültetni mindazokat az igazságokat, amelyeket Isten megkövetel, és csak így nyerhetik el Isten megváltását, és válhatnak valóban élő lényekké. Az élöket Isten megmentette; Isten megítélte és megfenyítette őket, hajlandóak elköteleződni, örömmel adják életüket Istenért, és

szívesen szentelnék egész életüket Istennek. Csak akkor szégyenülhet meg a Sátán, ha az élők bizonysgot tesznek Isten mellett; csak az élők tudják terjeszteni Isten evangéliumi munkáját, csak az élők Isten szíve szerint valók, és csak az élők valóságos emberek. Az Isten által teremtet ember eredetileg élő volt, de a Sátán megrontása miatt az ember a halál közepette és a Sátán befolyása alatt él, és így az emberek lélektelen holtakká váltak, ellenségekké váltak, akik szembeszegülnek Istennel, a Sátán eszközeivé és a Sátán foglyaivá váltak. Az összes élő ember, akit Isten teremtett, holtá vált, így Isten elvesztette a bizonysgtételét, és elvesztette az általa teremtet emberiséget, az egyetlen dolgot, amely az Ő lélegzetével rendelkezik. Ha Isten vissza akarja szerezni bizonysgtételét, és vissza akarja venni azokat, akiket saját kezével teremtett, ám a Sátán foglyul ejtett, akkor fel kell támasztania őket, hogy élő lényekké váljanak, és vissza kell nyernie őket, hogy az Ő világosságában éljenek. A holtak azok, akiknek nincs lelkük, akik teljesen érzéketlenek, és akik szembeszegülnek Istennel. Ők elsősorban azok, akik nem ismerik Istent. Ezeknek az embereknek egyáltalán nem áll szándékában engedelmeskedni Istennek; csak láznak ellene, és szembeszegülnek Vele, és a legcsekélyebb mértékben sem hűségesek. Az élők azok, akiknek a lelke újjászületett, akik engedelmeskedni tudnak Istennek, és akik hűségesek Istenhez. Az igazság és a bizonysgtétel birtokosai, és csak ezek az emberek kedvesek Istennek az Ő házában. Isten megmenti azokat, akik képesek életre kelni, akik látják Isten megváltását, akik hűségesek tudnak lenni Istenhez, és hajlandók keresni Istent. Megmenti azokat, akik hisznek Isten megtestesülésében és megjelenésében. Vannak, akik életre kelhetnek, és vannak, akik nem; ez attól függ, hogy a természetük megmenthető-e vagy sem. Sokan hallották már Isten sok igéjét, mégsem értik Isten akaratát, és még mindig képtelenek arra, hogy azokat a gyakorlatba ültessék. Az ilyen emberek képtelenek megélni bármilyen igazsgot, és szándékosan megzavarják Isten munkáját is. Képtelenek bármilyen munkát végezni Istenért, semmit sem tudnak neki szentelni, és titokban az egyház pénzét is költik, és ingyen esznek Isten házában. Ezek az emberek halottak, és nem mentik meg őket. Isten megmenti mindazokat, akik az Ő munkája közepette vannak, de az emberek egy része nem részesülhet az Ő megváltásában; csak kevesen részesülhetnek az Ő megváltásában. Ez azért van, mert a legtöbb ember túlságosan megromlott, halottá vált, és túl van a megválthatóság határán; a Sátán teljesen kizsigerelte őket, és túlságosan gonosz a természetük. Ezek a kevesek sem képesek teljes mértékben engedelmeskedni Istennek. Ők nem azok, akik kezdettől fogva tökéletesen hűségesek voltak Istenhez, vagy kezdettől fogva a legnagyobb szeretettel viseltetnek Isten iránt; sokkal inkább az Ő hódító munkája által váltak engedelmessé Istennel szemben, az Ő páratlan szeretete által látják Istent, Isten igaz természete által változik a beállítottságuk, és az Ő munkája által ismerik meg Istent, az Ő munkája által, amely egyszerre gyakorlati és normális. Isten e munkája nélkül, bármennyire is jók ezek az emberek, még mindig a Sátáni lennének, még mindig a halálai lennének, és még mindig halottak lennének. Az, hogy ezek az emberek ma el

tudják fogadni Isten megváltását, pusztán annak köszönhető, hogy hajlandóak együttműködni Istennel.

Isten iránti hűségüknek köszönhetően az élőket Isten megnyeri, és az Ő ígéretei közepette élnek, Istennel való szembeszegülésük miatt pedig a holtakat Isten gyűlöli és elutasítja, és az Ő büntetése és átkai közepette élnek. Ilyen Isten igaz természete, amelyet senki sem változtathat meg. Saját keresésük által az emberek megkapják Isten jóváhagyását, és a világosságban élnek; ravasz cselszövéseik miatt az embereket Isten megátkozza, és büntetésbe süllyednek; gonosz cselekedeteik miatt az embereket Isten megbünteti, míg vágyakozásuknak és hűségüknek köszönhetően az emberek megkapják Isten áldását. Isten igazságos: megáldja az élőket, és megátkozza a holtakat, hogy azok mindig a halál közepette legyenek, és soha ne éljenek Isten világosságában. Isten beviszi az élőket az Ő országába és az Ő áldásába, hogy örökké Vele legyenek. A holtakra azonban lesújt, és örök halálba küldi őket; ők az Ő pusztításának tárgyai, és örökre a Sátánéi maradnak. Isten senkivel sem bánik igazságtalanul. Mindazok, akik Istent őszintén keresik, bizonyosan Isten házában fognak maradni, míg mindazok, akik engedetlenek Istennel szemben, és nincsenek összhangban Vele, bizonyosan az Ő büntetése közepette fognak élni. Talán bizonytalan vagy Isten testben végzett munkáját illetően – de egy napon Isten teste nem közvetlenül fogja elrendezni az ember végét; ehelyett az Ő Lelke fogja elrendezni az ember rendeltetési helyét, és akkor az emberek tudni fogják, hogy Isten teste és az Ő Lelke egy, hogy az Ő teste nem tévedhet, és hogy az Ő Lelke még inkább képtelen a tévedésre. Végül minden bizonytalansággal beviszi az Ő országába azokat, akik életre keltek; eggyel sem többet vagy kevesebbet. Ami pedig a holtakat illeti, akik nem keltek életre, azokat a Sátán barlangjába taszítja.

Változatlan beállítottsággal rendelkezni annyi, mint ellenségeskedni Istennel

Több ezer évnyi romlottság után az ember elfásult és eltompult; démonná vált, amely szembeszáll Istennel, olyannyira, hogy az ember Isten ellen lázadó mivoltát megörökítették a történelmi könyvek, és még maga az ember is képtelen teljesen számot adni lázadó magatartásáról – mivel az embert a Sátán mélységesen megrontotta, és a Sátán annyira félrevezette, hogy nem tudja, hová forduljon. Az ember még ma is elárulja Istent: amikor az ember látja Istent, elárulja Őt, és amikor nem látja Istent, akkor is elárulja Őt. Még olyanok is vannak, akik azután is elárulják Istent, hogy látták átkait és haragját. Ezért mondom, hogy az ember értelme elvesztette eredeti funkcióját, és az ember lelkiismerete is elvesztette eredeti funkcióját. Az ember, akire tekintek, emberi ruhába öltözött vadállat, egy mérges kígyó, és bármilyen szánandónak is próbál tűnni a szememben, soha nem leszek irgalmas hozzá, mert az ember nem érti

a különbséget fekete és fehér között, és a különbséget igazság és igaztalanság között. Az ember értelme annyira fásult, mégis áldásokat akar elnyerni; emberi mivolta annyira alantas, mégis egy király fennségét akarja birtokolni. Kinek lehetne királya ilyen értelemmel? Hogyan ülhetne trónon ilyen emberi mivolttal? Az ember valóban szégyentelen! Egy öntelt nyomorult! Azoknak közületek, akik áldásban szeretnétek részesülni, azt javaslom, hogy először keressetek egy tükröt, és nézzétek meg saját csúnya tükörképeteket – megvan benned, ami ahhoz kell, hogy király légy? Olyan az arcod, mint aki áldásban részesülhetne? A legcsekélyebb változás sem történt a beállítottságodban, és az igazságból semmit sem ültettél a gyakorlatba, mégis csodálatos holnapra áhítozol. Ámítod önmagadat! Az ilyen mocskos földre született embert súlyosan megrontotta a társadalom, befolyásolta a feudális etika, és „felsőoktatási intézményekben” tanították. Az elmaradott gondolkodás, a romlott erkölcs, az aljas életszemlélet, a megvetendő életfilozófia, a teljesen értéktelen lét, a züllött életmód és szokások – mindezek súlyosan beférkőztek az ember szívébe, és súlyosan aláásták és megtámadták a lelkiismeretét. Ennek eredményeképpen az ember egyre távolabb kerül Istentől, és egyre inkább Ellene szegül. Az ember beállítottsága napról napra gonoszabbá válik, és nincs egyetlen ember sem, aki készségesen feladna bármit is Istenért, nincs egyetlen ember sem, aki készségesen engedelmeskedne Istennek, sőt, nincs egyetlen ember sem, aki készségesen keresné Isten megjelenését. Ehelyett a Sátán hatalma alatt az ember nem tesz mást, mint az hajszolja az élvezeteket és átadja magát a test romlottságának a sár földjén. Még ha hallják is az igazságot, a sötétségben élők nem gondolnak arra, hogy azt a gyakorlatba ültessék, és nem hajlandók Istent keresni, még akkor sem, ha látták az Ő megjelenését. Hogy lehet egy ennyire romlott emberiségnek esélye az üdvösségre? Hogy élhetne egy ennyire dekadens emberiség a fényben?

Az ember beállítottságának megváltozása lényegének megismerésével kezdődik, valamint gondolkodásának, természetének és mentális beállítottságának megváltozásával – alapvető változások révén. Csak így lehet valódi változásokat elérni az ember beállítottságában. Az emberben kialakuló romlott beállítottság gyökere a Sátán általi megtévesztés, megrontás és mérgezés. Az embert a Sátán megbéklyózta és irányítja, így elszenvedti azt a hallatlan ártalmat, amelyet a Sátán okozott a gondolkodásában, erkölcsében, éleslátásában és értelmében. Az ember éppen azért száll szembe Istennel, és azért képtelen elfogadni az igazságot, mert az alapvető dolgait a Sátán megrontotta, így azok teljesen eltérnek attól, ahogyan Isten eredetileg megteremtette őket. Ezért az ember beállítottságában bekövetkező változásoknak a gondolkodásában, belátásában és értelmében bekövetkező változásokkal kell kezdődniük, amelyek átalakítják az Istenről és az igazságról való tudását. Azok, akik a legmélyebben romlott földön születtek, még kevésbé tudják, hogy mi Isten, vagy hogy mit jelent hinni Istenben. Minél romlottabbak az emberek, annál kevésbé ismerik Isten létezését, és annál szegényesebb az értelmük és az éleslátásuk. Az ember Istennel szembeni ellenszegülésének és lázadó mivoltának forrása az ember Sátán általi megrontása. A Sátán általi megrontás miatt az

ember lelkiismerete eltompult; az ember erkölcstelen, gondolatai elfajzottak, és elmaradott szemléletmóddal rendelkezik. Mielőtt a Sátán megrontotta volna, az ember természetes módon alávetette magát Istennek, és engedelmeskedett szavainak, miután hallotta őket. Természetből fakadóan józan ésszel és lelkiismerettel rendelkezett, és normális emberi mivolttal. Miután a Sátán megrontotta, az ember eredeti értelme, lelkiismerete és emberi mivolta eltompult, a Sátán meggyengítette azokat. Így elvesztette engedelmes mivoltát és Isten iránti szeretetét. Az ember értelme eltévelyedett, beállítottsága az állatokéhoz hasonlóvá vált, és Isten elleni lázadása egyre gyakoribb és súlyosabb lett. Az ember azonban ezt még mindig nem tudja és nem ismeri fel, csupán vakon ellenkezik és lázad. Az ember beállítottsága az értelme, éleslátása és a lelkiismerete megnyilvánulásaiban mutatkozik meg; mivel az értelme és a éleslátása nem egészséges, a lelkiismerete pedig rendkívül eltompult, ezért a beállítottsága lázad Isten ellen. Ha az ember értelme és éleslátása nem tud változni, akkor a beállítottságában bekövetkező változások, valamint az Isten akaratának való megfelelés szóba se jöhetnek. Ha az ember értelme nem egészséges, akkor nem tudja Istent szolgálni, és alkalmatlan arra, hogy Isten használja őt. A „normális értelem” az Istennek való engedelmességre és hűségre, az Isten utáni vágyakozásra, az Isten iránti abszolút viszonyulásra és az Isten iránti lelkiismeretre utal. Arra utal, hogy egy szívvel és értelemmel vagyunk Isten iránt, és nem helyezkedünk szándékosan szembe Istennel. Az eltévelyedett értelem nem ilyen. Amióta az embert megrontotta a Sátán, azóta elképzelései vannak Istenről, és nem hűséges Istenhez, nem vágyakozik Utána, nem is beszélve az Isten iránti lelkiismeretről. Az ember szándékosan szembeszáll Istennel, és ítéletet mond Róla, sőt, a háta mögött szidalmakat zúdít Rá. Az ember a háta mögött ítélkezik Isten felett, miközben tisztában van azzal, hogy Ő Isten; az embernek esze ágában sincs engedelmeskedni Istennek, csupán vakon követel és kér Tőle. Az ilyen emberek – az eltévelyedett értelemmel rendelkező emberek – képtelenek felismerni saját aljas viselkedésüket, vagy megbánni lázadó mivoltukat. Ha az emberek képesek önmaguk megismerésére, akkor már visszanyertek valamennyit az értelmükből; minél inkább lázadnak Isten ellen az önmagukat még megismerni nem tudó emberek, annál kevésbé egészséges az értelmük.

Az ember romlott beállítottságának leleplezése nem másból fakad, mint az ember eltompult lelkiismeretéből, rosszindulatú természetéből és egészségtelen értelméből; ha lelkiismerete és értelme képes lesz újra normálissá válni, akkor az ember alkalmas lesz arra, hogy Isten használja őt. Az ember egyszerűen azért lázad egyre inkább Isten ellen, olyannyira, hogy még Jézust is a keresztre szögezte, és megtagadja Isten megtestesülését, amikor az utolsó napokban belép az otthonába, és elítéli Isten testét, és alantasnak látja Isten testét, mert a lelkiismerete mindig is fásult volt, és mert az ember értelme, amely soha nem volt ép, egyre tompul. Ha az emberben csak egy kis emberség lenne, nem bánná ilyen kegyetlenül Isten megtestesülésével; ha csak egy kis esze lenne, nem bánná ilyen gonoszul Isten megtestesülésével; ha csak egy kis

lelkiismerete lenne, nem „adna hálát” a megtestesült Istennek ilyen módon. Az ember a testet öltött Isten korában él, mégis képtelen megköszönni Istennek, hogy Ő ilyen jó lehetőséget adott neki, ehelyett átkozza Isten eljövételét, vagy teljesen figyelmen kívül hagyja Isten megtestesülésének tényét, valamint látszólag ellene van és unja. Függetlenül attól, hogy az ember hogyan viszonyul Isten eljövételéhez, Isten, röviden szólva, mindig türelmesen folytatta munkáját – annak ellenére, hogy az ember a legkevésbé sem volt szívélyes vele szemben, és csak vakon kéregetett Tőle. Az ember beállítottsága rendkívül gonosszá vált, értelme rendkívül eltompult, lelkiismeretét pedig teljesen eltiporta a gonosz, és már régen megszűnt az ember eredendő lelkiismeretének lenni. Az ember nemcsak hálátlan a megtestesült Istennel szemben, amiért annyi életet és kegyelmet ajándékozott az emberiségnek, hanem még neheztel is Istenre, amiért neki adta az igazságot; az ember azért kezdett neheztelni Istenre, mert a legcsekélyebb érdeklődést sem tanúsítja az igazság iránt. Az ember nemcsak arra képtelen, hogy életét adja a megtestesült Istenért, hanem még kegyeket is megpróbál kicsikarni Tőle, továbbá olyan érdekeket követel magának, amelyek több tucatszorosan nagyobbak, mint amit az ember Istennek adott. Az ilyen lelkiismerettel és értelemmel bíró emberek úgy gondolják, hogy ez nem nagy ügy, és még mindig azt hiszik, hogy ők nagyon sokat áldoztak magukból Istenért, Isten pedig túl keveset adott nekik. Vannak emberek, akik, miután adtak Nekem egy tál vizet, kinyújtják a kezüket, és azt követelik, hogy két tál tejet fizessenek ki nekik, vagy, miután adtak Nekem egy szobát egy éjszakára, azt követelik, hogy többért fizessenek nekik bérleti díjat. Ilyen emberi mivolttal és ilyen lelkiismerettel hogyan akarsz még mindig életet elnyerni? Micsoda megvetendő nyomorult vagy! Ez a fajta emberi mivolt és ez a fajta emberi lelkiismeret az, ami miatt a megtestesült Isten vándorol a földön, és sehol nem talál menedéket. Akikben valóban megvan a lelkiismeret és az emberi mivolt, azoknak nem azért kell imádniuk és teljes szívvel szolgálniuk a megtestesült Istent, mert annyi munkát végzett, hanem még akkor is ezt kéne tenniük, ha egyáltalán nem akarna munkálkodni. Ezt kellene tennie azoknak, akiknek egészséges értelmük van, és ez az ember kötelessége. A legtöbb ember még feltételekről is beszél az Isten iránti szolgálat tekintetében: nem érdekli őket, hogy Ő Isten vagy ember, csak a saját feltételeikről beszélnek, és csak a saját vágyaik kielégítésére törekszenek. Amikor Nekem főztek, szolgáltatási díjat követeltek, amikor Értem futtok, futási díjat kértek, amikor Nekem dolgoztok, munkadíjat követeltek, amikor kimossátok a ruháimat, mosási díjat követeltek, amikor ellátjátok a gyülekezetet, jóvátételi költségeket követeltek, amikor beszéltek, szónoki díjat követeltek, amikor könyveket osztogattok, terjesztési díjat követeltek, és amikor írtok, írói díjat követeltek. Akikkel Én foglalkoztam, még kártérítést is követelnek Tőlem, míg azok, akiket hazaküldtem, jóvátételt követelnek a nevükön esett kárért; akik egyedülállók, hozományt követelnek, vagy kárpótlást az elvesztett fiatalságukért; akik csirkét ölnek, mészárosi díját követelnek, akik ételt sütnek, sütési díjat követelnek, és akik levest főznek, azok is fizetséget követelnek érte... Ez a ti magasztos és hatalmas emberi mivoltotok, és ezeket

a cselekedeteket diktálja a szívélyes lelkiismeretek. Hol van az értelmek? Hol van az emberi mivoltotok? Hadd mondjam meg nektek! Ha így folytatjátok, nem fogok többé közöttetek munkálkodni. Nem fogok egy farka emberi ruhába öltözött vadállat között munkálkodni, nem fogok így szenvedni egy olyan embercsoportért, akiknek szép arca elvadult szívet takar, nem fogok kitartani egy ilyen állatfalkáért, amelynek a legcsekélyebb esélye sincs az üdvösségre. A nap, amikor hátat fordítok nektek, lesz az a nap, amikor meghaltok, a nap, amikor sötétség borul rátok, és a nap, amikor elhagy titeket a fény. Hadd mondjam el nektek! Soha nem leszek jóindulatú egy olyan csoporttal, mint a tiétek, egy olyan csoporttal, amely még az állatoknál is alacsonyabb rendű! Szavaimnak és cselekedeteimnek vannak határai, és amilyen a ti emberi mivoltotok és lelkiismeretek, nem fogok több munkát végezni, mivel túlságosan hiányzik belőletek a lelkiismeret, túl sok fájdalmat okoztatok Nekem, és a megvetendő viselkedésetek túlságosan undorít Engem. Azoknak az embereknek, akikből ennyire hiányzik az emberi mivolt és a lelkiismeret, soha nem lesz esélyük az üdvösségre; Én soha nem mentenék meg ilyen szívtelen és hálátlan embereket. Amikor eljön az Én napom, rázúdítom az örökkévalóságig perzselő lángjaimat az engedetlenség gyermekeire, akik egykor kiváltották heves haragomat. Örök büntetésemet fogom kiróni azokra az állatokra, akik egykor szidalmakat zúdítottak Rám és elhagytak Engem. Haragom tüzével örökké égetni fogom az engedetlenség fiait, akik egykor együtt ettek és éltek Velem, de nem hittek Bennem, és akik megsértettek és elárultak Engem. Mindazokat, akik haragomat kiváltották, alávetem büntetésemnek, haragom teljes egészét rázúdítom azokra az állatokra, akik egykor egyenrangú társként akartak Mellettem állni, mégsem imádtak Engem és nem engedelmeskedtek Nekem; a vessző, amellyel az embert sújtom, azokra az állatokra sújt majd le, akik egykor élvezték gondoskodásomat, élvezték a misztériumokat, amelyekről beszéltem, és akik egykor anyagi élvezeteket akartak elfogadni Tőlem. Senkinek sem bocsátok meg, aki megpróbálja átvenni a helyemet; egynek sem kegyelmezek azok közül, akik megpróbálnak ételt és ruhát elvenni Tőlem. Egyelőre nem esik bántódásotok, és továbbra is túlzásba viszitek a Velem szemben támasztott követeléseket. Amikor eljön a harag napja, nem lesz Irányomban több követeléseitek; akkor majd hagyom, hogy kedvetekre „érezzétek jól magatokat”, arcotokat a földbe döngölöm, és soha többé nem tudtok majd felállni! Előbb vagy utóbb „visszafizetem” ezt az adósságot nektek – remélem, türelmesen várjátok ennek a napnak az eljövételét.

Ha ezek a megvetendő emberek valóban félre tudják tenni extravagáns vágyaikat, és vissza tudnak térni Istenhez, akkor még mindig van esélyük az üdvösségre; ha az ember szíve valóban vágyakozik Isten után, akkor Isten nem fogja elhagyni. Az ember nem azért nem nyeri meg Istent, mert Istennek érzelmei vannak, vagy mert Isten nem hajlandó arra, hogy az ember megnyerje Őt, hanem azért, mert az ember nem akarja megnyerni Istent, és nem keresi Őt nagy hévvel. Hogy átkozhatna meg Isten valakit azok közül, akik valóban keresik Istent? Hogyan átkozhatná meg Isten azt, akinek

egészséges értelme és érzékeny lelkiismerete van? Hogyan érezhetne el valakit Isten haragjának tüze, aki valóban imádja és szolgálja Őt? Hogyan rúghatnának ki valakit Isten házából, aki örömmel engedelmeskedik Istennek? Hogyan élhetne Isten büntetésében az, aki nem tudta eléggé szeretni Istent? Hogy maradhatna valakinek semmije, aki boldogan lemond mindenről Istenért? Az ember nem hajlandó Istent követni, nem hajlandó a vagyonát Istenért feláldozni, és nem hajlandó egy egész élet erőfeszítéseit Istennek szentelni; ehelyett azt mondja, hogy Isten túl messzire ment, hogy Istennel kapcsolatban túl sok minden ellentétes az ember elképzeléseivel. Ilyen emberi mivolttal még akkor sem tudnátok megnyerni Isten elismerését, ha fáradhatatlanul törekednétek rá, nem is beszélve arról, hogy nem is keresitek Istent. Nem tudjátok, hogy ti az emberiség selejtes jószágai vagytok? Nem tudjátok, hogy nincs a tiéteknél alacsonyabb rendű emberi mivolt? Nem tudjátok, hogy mások milyen megszólítással tisztelnek meg titeket? Azok, akik igazán szeretik Istent, a farkas apjának, a farkas anyjának, a farkas fiának és a farkas unokájának neveznek titeket; a farkas leszármazottai vagytok, a farkas népe, és ismernetek kell saját identitásotokat, és soha nem szabad azt elfelejtenetek. Ne higgyétek, hogy valamiféle felsőbbrendű figurák vagytok: ti vagytok a nem-emberek leggonoszabb csoportja az emberiség körében. Nem tudtok erről semmit? Tudjátok, mekkora kockázatot vállaltam azzal, hogy köztetek munkálkodtam? Ha az értelmetek nem tud újra normálissá válni, és a lelkiismeretetek nem tud normálisan működni, akkor soha nem fogjátok levenni magatokról a „farkas” elnevezést, soha nem fogtok megmenekülni az átok napjától, és soha nem fogtok megmenekülni a büntetések napjától. Alsóbbrendűnek születtetek, értéktelen dolognak. Természeteteknél fogva éhes farkasfalka vagytok, egy rakás törmelék és szemét, és Én veletek ellentétben nem azért munkálkodom rajtatok, hogy elnyerjem a kegyeiteket, hanem azért, mert szükség van a munkára. Ha továbbra is ilyen lázadók lesztek, akkor felhagyok a munkámmal, és soha többé nem fogok rajtatok munkálkodni; ellenkezőleg, átadom a munkámat egy másik, Nekem tetsző csoportnak, és ezzel örökre elhagylak benneteket, mert nem vagyok hajlandó azokra tekinteni, akik ellenségeskednek Velem. Tehát akkor összhangban vagy háborúságban szeretnétek lenni Velem?

Mindazon emberek, akik nem ismerik Istent, szemben állnak Istennel

Megérteni Isten munkájának célját, a hatást, amit az Ő munkája az emberben elér, és hogy pontosan mi az Ő akarata az ember számára: ide kellene minden Istent követő embernek eljutnia. Manapság éppen Isten munkájának ismerete az, ami minden emberből hiányzik. Isten tettei, amelyeket az embereken végzett, Isten munkájának egésze, és hogy pontosan mi Isten akarata az ember számára a világ teremtésétől

kezdve egészen napjainkig – ezeket a dolgokat az ember nem ismeri és nem is érti. Ez a hiányosság nemcsak a vallásos világban mutatkozik meg, hanem mindazokban is, akik hisznek Istenben. Ha eljön a nap, amikor valóban meglátod Istent, amikor valóban értékeled a bölcsességét, amikor meglátod mindazokat a tetteket, amelyeket Isten véghez vitt, amikor felismered, hogy Isten micsoda és mivel rendelkezik – amikor láttad a bőkezűségét, bölcsességét, csodáját és mindazt, amit az embereken elvégzett – akkor lesz igaz rád, hogy sikert értél el az Istenbe vetett hitedben. Amikor azt mondják, hogy Isten mindent körülölelő és mindenben bővelkedő, akkor pontosan milyen értelemben mindent körülölelő, és milyen értelemben mindenben bővelkedő? Ha ezt nem érted, akkor nem vagy istenhívőnek tekinthető. Miért mondom azt, hogy a vallásos világban élők nem istenhívők, hanem az ördög fajtájából való gonosztevők? Azért mondom azt, hogy gonosztevők, mert nem értik Isten akaratát, és képtelenek meglátni az Ő bölcsességét. Isten sohasem tárja fel előttük a munkáját. Ők vakok; nem látják Isten cselekedeteit, Isten elhagyta őket, és teljesen nélkülözik Isten gondviselését és oltalmát, nem beszélve a Szentlélek munkájáról. Akikben nincs meg Isten munkája, mind gonosztevők és Isten ellenfelei. Isten ellenfelei, akikről beszélek, azok, akik nem ismerik Istent, akik ajkukkal elismerik Istent, mégsem ismerik Őt, akik követik Istent, mégsem engedelmeskednek Neki, és akik tobzódnak Isten kegyelmében, mégsem képesek tanúságot tenni Mellette. Ha az ember nem érti Isten munkájának célját, vagy nem érti azt a munkát, amelyet Isten az emberben végez, akkor nem lehet összhangban Isten akaratával, és nem is tud tanúságot tenni Isten mellett. Az ok, amiért az ember szembehelyezkedik Istennel egyrészt romlott beállítottságából ered, másrészt pedig abból, hogy nem ismeri Istent, és nem érti azokat az alapelveket, amelyek alapján Isten munkálkodik, továbbá nem érti az Ő emberre vonatkozó akaratát. E két szempont együttesen alkotja az ember Istennel szembeni ellenállásának történetét. Az újdonsült hívők azért helyezkednek szembe Istennel, mert ez az ellenkezés a természetükben rejlik, míg a hitben sok évet eltöltött emberek Istennel szembeni ellenkezése – romlott beállítottságuk mellett – a Vele kapcsolatos tudatlanságukból fakad. Abban az időben, mielőtt Isten testet öltött, egy ember Istennel szembeni ellenkezésének az volt a mércéje, hogy betartotta-e a mennyei Isten által hozott rendeleteket. Például a Törvény Korában, aki nem tartotta be Jahve törvényeit, azt úgy tekintették, mint aki ellenszegült Istennek; aki ellopta a Jahvénak szánt áldozatokat, vagy aki szembefordult Jahve kegyeltjeivel, azt úgy tekintették, mint aki ellenszegült Istennek, és halálra kövezték; aki nem tisztelte apját és anyját, és aki megütött vagy megátkozott valaki mást, azt úgy tekintették, mint aki nem tartotta be a törvényeket. És mindazokra, akik nem tartották be Jahve törvényeit, úgy tekintettek, mint akik szembeszálltak Vele. A Kegyelem Korában ez már nem így volt: ha valaki akkor szembeszállt Jézussal, azt úgy tekintették, mint aki Istennel szállt szembe, és aki nem engedelmeskedett a Jézus által kimondott szavaknak, azt úgy tekintették, mint aki szembeszállt Istennel. Ebben az időben az Istennek való ellenszegülés meghatározása pontosabbá és gyakorlatiasabbá vált.

Abban az időben, amikor Isten még nem öltött testet, annak mércéje, hogy az ember ellenszegül-e Istennek, azon alapult, hogy az ember imádta-e a láthatatlan mennyei Istent, és felnézett-e Rá. Az Istennek való ellenszegülés meghatározása abban az időben nem volt annyira gyakorlatias, mivel az ember nem láthatta Istent, és nem tudta, milyen az Isten képmása, vagy azt, hogy Ő miként munkálkodik és beszél. Az embernek semmiféle elképzelése nem volt Istenről, és csak homályosan hitt Istenben, mert Isten még nem jelent meg az embernek. Ezért bármennyire is hitt az ember a képzeletében Istenben, Isten nem ítélte el az embert, és nem támasztott vele szemben túl sok követelményt, mert az ember teljesen képtelen volt látni Istent. Amikor Isten testet ölt, és eljön, hogy az emberek között munkálkodjon, mindenki látja Őt, és hallja a szavait, és mindenki látja a tetteket, amelyeket Isten a húsvér testében cselekszik. Abban a pillanatban az ember minden elképzelése elillan. Ami azokat illeti, akik látták Istent testben megjeleni, nem ítéltetnek el, ha önként engedelmeskednek Neki, míg azok, akik szándékosan Ellene szegülnek, Isten ellenfelének tekintendők. Az ilyen emberek antikrisztusok, ellenségek, akik szándékosan szállnak szembe Istennel. Azok, akik elképzeléseket dédelgetnek Istenről, de mégis készek és hajlandóak engedelmeskedni Neki, nem lesznek elítélve. Isten az embert a szándékai és cselekedetei alapján ítéli el, soha nem a gondolatai és eszméi miatt. Ha az embert gondolatai és eszméi alapján ítélné el, akkor egyetlen ember sem menekülhetne Isten haragos keze elől. Azok, akik szándékosan szállnak szembe a megtestesült Istennel, bűnhődni fognak engedetlenségükért. Az Istennel szándékosan szembeszálló emberek ellenállása abból a tényből fakad, hogy elképzeléseket dédelgetnek Istenről, ami viszont olyan cselekedetekre sarkallja őket, amelyek megzavarják Isten munkáját. Ezek az emberek szándékosan ellenállnak Isten munkájának, és elpusztítják azt. Nem csupán elképzeléseik vannak Istenről, hanem olyan tevékenységeket is folytatnak, amelyek megzavarják az Ő munkáját, ezért az ilyen embereket el kell ítélni. Azok, akik nem zavarják meg szándékosan Isten munkáját, nem lesznek bűnösökként elítélve, mert képesek önként engedelmeskedni, és nem vesznek részt olyan tevékenységekben, amelyek bomlást és zavart okoznak. Az ilyen emberek nem lesznek elítélve. Azonban, ha az emberek sok éven át megtapasztalták Isten munkáját, és ha továbbra is elképzeléseket táplálnak Istenről, és továbbra sem képesek megismerni a megtestesült Isten munkáját, és ha – függetlenül attól, hogy hány éven át tapasztalták meg az Ő munkáját – továbbra is tele vannak elképzelésekkel Istenről, és még mindig nem képesek megismerni Őt, akkor, még ha nem is vesznek részt zavaró tevékenységekben, a szívük mégis tele van számos elképzeléssel Istenről, és még ha ezek az elképzelések nem is válnak nyilvánvalóvá, az ilyen emberek semmiféle segítséget nem jelentenek Isten munkájához. Képtelenek az evangéliumot Istenért hirdetni, vagy tanúságot tenni Mellette. Az ilyen emberek semmirekellők és ostobák. Mivel nem ismerik Istent, ráadásul teljesen képtelenek arra, hogy elvessek a Róla alkotott elképzeléseiket, ezért elítéltetnek. Így is mondhatjuk: az újdonsült hívők számára normális, hogy elképzeléseik

legyenek Istenről, vagy semmit ne tudjanak Róla, de egy olyan ember számára, aki már sok éve hisz Istenben és sokat megtapasztalt az Ő munkájából, nem lenne normális, ha továbbra is elképzelései lennének, és még kevésbé lenne normális, ha egy ilyen személynek semmilyen ismerete nem lenne Istenről. Azért ítélik el őket, mert ez nem egy normális állapot. Ezek az abnormális emberek mind selejtek; ők azok, akik a legjobban ellenkeznek Istennel, és akik a semmiért élvezték Isten kegyelmét. A végén minden ilyen ember ki lesz űzve!

Bárki, aki nem érti meg Isten munkájának célját, az Ellene van, aki pedig megértette Isten munkájának célját, mégsem törekszik arra, hogy megfeleljen Istennek, az még inkább Isten ellenfelének tekintendő. Vannak olyanok, akik nagy templomokban olvassák a Bibliát, és egész nap azt szavalják, de közülük egy sem érti Isten munkájának célját. Közülük egyik sem képes megismerni Istent; még kevésbé képes közülük bárki is megfelelni Isten akaratának. Ők mind értéktelen, hitvány emberek, akik mindannyian magas lóról oktatják ki Istent. Szándékosan szembeszállnak Istennel, még akkor is, ha az Ő zászlaját viszik. Istenbe vetett hitüket hangoztatják, mégis az ember húsát eszik és véréát isszák. Minden ilyen ember ördög, akik felfalják az ember lelkét, fő démonok, akik szándékosan megzavarják azokat, akik a helyes útra akarnak lépni, és botránykövek, akik akadályozzák az Istent keresőket. Lehet, hogy „ép alkatúaknak” tűnnek, de honnan tudhatják követőik, hogy ők nem mások, mint antikrisztusok, akik arra vezetik az embereket, hogy szembeszálljanak Istennel? Honnan tudhatják a követőik, hogy ők eleven ördögök, akik az emberi lelkek felfalásának szentelik magukat? Azok, akik Isten jelenlétében nagyra tartják magukat, a legszánalmasabb emberek, míg azok, akik egyszerűnek tartják magukat, a leginkább megbecsültek. És azok, akik azt hiszik, hogy ismerik Isten munkáját, ráadásul képesek nagy harsánysággal hirdetni másoknak Isten munkáját, még akkor is, ha közvetlenül Őrá tekintenek – ők a legtudatlanabb emberek. Az ilyen emberek nincsenek birtokában Isten bizonyágtételének, arrogánsak és önhittek. Akik azt hiszik, hogy túl keveset tudnak Istenről, annak ellenére, hogy tényleges tapasztalattal és gyakorlati ismeretekkel rendelkeznek Róla – ők azok, akiket Ő a legjobban szeret. Csak az ilyen emberek vannak valóban birtokában a bizonyágtételnek, és igazán csak ők képesek Isten által tökéletesedni. Akik nem értik Isten akaratát, azok Isten ellenfelei; akik értik Isten akaratát, de nem gyakorolják az igazságot, azok Isten ellenfelei; akik eszik és isszák Isten szavait, mégis szembe mennek Isten szavainak lényegével, azok Isten ellenfelei; akiknek elképzeléseik vannak a megtestesült Istenről, ráadásul hajlanak a lázadásra, azok Isten ellenfelei; akik ítéletet mondanak Isten felett, azok Isten ellenfelei; és aki nem képes megismerni Istent vagy tanúságot tenni Róla, az Isten ellenfele. Ezért nógatlak benneteket: ha tényleg hisztek abban, hogy képesek vagytok ezen az úton járni, akkor kövessétek tovább. De ha képtelenek vagytok tartózkodni az Istennel való szembeszegüléstől, akkor jobb, ha elsétáltok, mielőtt túl késő lenne. Ellenkező esetben rendkívül nagy az esélye annak, hogy a dolgok rosszul alakulnak számotokra, mert a természetetek egyszerűen túlságosan romlott. Hűségből

vagy engedelmességből, igazságra és igazságosságra szomjazó szívből vagy Isten iránti szeretetből egy fikarcnyival sem rendelkeztek. Azt lehet mondani, hogy a helyzetetek Isten előtt egy romhalmaz. Nem tudjátok betartani azt, amit be kellene tartanotok, és képtelenek vagytok kimondani azt, amit ki kellene mondani. Amit a gyakorlatba kellene ültetnetek, azt nem sikerült megvalósítanotok; és azt a feladatot, amit be kellene töltenetek, képtelenek voltatok betölteni. Nincs meg bennetek az a hűség, lelkiismeret, engedelmesség és elszántság, aminek meg kellene lennie. Nem viseltétek el azt a szenvedést, amit el kellene viselnetek, és nincs meg bennetek az a hit, aminek meg kellene lennie. Egész egyszerűen teljes mértékben nélkülöztök minden érdemet: nem szégyellitek magatokat, hogy tovább éltek? Hadd győzzek meg titeket arról, hogy jobb lenne, ha örök nyugalomra hajtánátok fejeteket, így megkímélnétek Istent attól, hogy miattatok aggódjon és szenvedjen. Hisztek Istenben, mégsem ismeritek az Ő akaratát; eszitek és isszátok Isten szavait, mégis képtelenek vagytok betartani azt, amit Isten megkövetel az embertől. Hisztek Istenben, mégsem ismeritek Őt, és életben maradtok cél nélkül, amelyre törekedhettek, értékek nélkül, értelem nélkül. Emberi lényként éltek, mégis a legcsekélyebb mértékben sincs lelkiismeretetek, tisztességetek vagy hitelességetek – vajon emberi lényeknek nevezhetitek még magatokat? Hisztek Istenben, mégis becsapjátok Őt; sőt mi több, elveszitek Isten pénzét, és felfaljátok a Neki szánt áldozatokat. És végül mégsem mutatjátok a legcsekélyebb tiszteletet sem Isten érzései iránt, vagy a leghalványabb lelkiismeret-furdalást sem tanúsítjátok Iránta. Isten legcsekélyebb elvárásait sem tudjátok teljesíteni. Vajon nevezhetitek még magatokat emberi lénynek? Megeszitek az ételt, amit Isten ad nektek, és belélegzitek az oxigént, amit ad nektek, élvezitek az Ő kegyelmét, de végül a legcsekélyebb tudással sem rendelkeztek Istenről. Éppen ellenkezőleg, semmirekellőkké váltatok, akik szembeszállnak Istennel. Nem tesz ez titeket még a kutyánál is alacsonyabb rendű vadállattá? Vajon van az állatok között olyan, amelyik rosszindulatúbb nálatok?

Azok a lelkipásztorok és vének, akik a magas szószéken állnak és másokat tanítanak, Isten ellenfelei és a Sátán szövetségesei; vajon nem lennének közületek még nagyobb ellenfelei Istennek azok, akik nem állnak a magas szószéken és nem tanítanak másokat? Nem vagytok ti még náluk is jobb cimborái a Sátánnak? Azok, akik nem értik Isten munkájának célját, nem tudják, hogyan kell megfelelni Isten akaratának. Bizonyára nem lehet, hogy azok, akik megértik az Ő munkájának célját, ne tudnák, hogyan kell megfelelni Isten akaratának. Isten munkája sohasem téves; inkább az ember törekvése az, ami hibás. Vajon azok az elfajzottak, akik szándékosan szembeszállnak Istennel, nem még gonoszabbak és rosszindulatúbbak, mint azok a pásztorok és vének? Sokan vannak azok, akik szembeszállnak Istennel, de ők is sokféle módon szállnak szembe Istennel. Ahogyan a hívők sokfélék, úgy sokfélék azok is, akik szembeszállnak Istennel, mindegyik másként. Egyetlen egy sem üdvözülhet azok közül, akik nem ismerik fel világosan Isten munkájának célját. Függetlenül attól, hogy az ember a múltban hogyan

szállt szembe Istennel, amikor az ember megérti Isten munkájának célját, és erőfeszítéseit annak szenteli, hogy megfeleljen Istennek, Ő eltörli majd minden korábbi bűnét. Amíg az ember az igazságot keresi és az igazságot gyakorolja, addig Isten nem fogja észben tartani azt, amit tett. Sőt, Isten az alapján igazítja meg az embert, hogy az ember hogyan gyakorolja az igazságot. Ez Isten igazságossága. Mielőtt az ember látta volna Istent vagy megtapasztalta volna az Ő munkáját, függetlenül attól, hogy miként cselekszik Istennel szemben, Ő ezt nem tartja észben. Azonban amint az ember meglátta Istent és megtapasztalta a munkáját, Isten az ember minden tettét és cselekedetét beírja az „évkönyvekbe”, mert az ember meglátta Istent és az Ő munkálkodása közepette élt.

Amikor az ember valóban meglátja, hogy Isten micsoda és mivel rendelkezik, amikor meglátja az Ő felsőbbrendűségét, és amikor valóban megismeri Isten munkáját, továbbá amikor az ember régi beállítottsága megváltozik, akkor majd az ember teljesen elveti lázadó, Istennek ellenszegülő beállítottságát. Elmondható, hogy valamikor mindenki szembeszállt Istennel, és valamikor mindenki lázadt Isten ellen. Ha azonban készséggel engedelmeskedsz a megtestesült Istennek, és ettől kezdve hűségeddel eleget teszel Isten szívének, gyakorlod az igazságot, amit kell, teljesíted a kötelességedet, ahogyan kell, és betartod a szabályokat, amelyeket be kell, akkor olyasvalaki vagy, aki kész elvetni a lázadást, hogy megfeleljen Istennek, és akit Isten tökéletessé tehet. Ha makacsul megtagadod, hogy belásd a hibáidat, és nem áll szándékodban megbánást tanúsítani, ha kitartasz lázadó magatartásod mellett anélkül, hogy akár a legkevésbé is szándékodban állna együttműködni Istennel és eleget tenni Neki, akkor egy ilyen csökönyös és javíthatatlan személy, mint te, minden bizonnyal büntetést fog kapni, és minden bizonnyal soha nem lesz olyasvalaki, akit Isten tökéletessé tesz. Mivel ez így van, te ma Isten ellensége vagy, és holnap is Isten ellensége leszel, és holnapután is Isten ellensége maradsz; örökké Isten ellenfele és Isten ellensége leszel. Ebben az esetben hogyan ereszthetne el téged Isten? Az ember természetéből fakad, hogy szembeszáll Istennel, de az embernek nem szabad szándékosan keresnie az Istennel való szembeszállás „titkát” csak azért, mert természetének megváltoztatása megoldhatatlan feladat. Ha ez lenne a helyzet, akkor jobban tennéd, ha elmennél, mielőtt túl késő lesz, nehogy a jövőben még súlyosabb fenyítést kapj, és nehogy az állatias természeted előtörjön és irányíthatatlanná váljon, míg végül Isten el nem pusztítja húsvér testedet. Azért hiszel Istenben, hogy áldásokban részesülj; de ha a végén csak szerencsétlenség érne téged, vajon nem lenne az szégyen? Arra buzdítalak, hogy készítsetek más tervet. Bármilyen, amit tehettek, jobb lenne, mint Istenben hinni: az bizonyára nem lehet, hogy csak ez az egy út létezik. Vajon nem élnétek tovább, ha nem keresnétek az igazságot? Miért kell így hadilábon állnotok Istennel?

KRISZTUS SZAVAI, AMIKOR A GYÜLEKEZETEK BEN JÁRT

II.

(1992. NOVEMBER – 1993. JÚNIUS)

Munka és belépés (1.)

Amióta az emberek elkezdtek az Istenbe vetett hit helyes útján járni, sok minden akadt, amivel még mindig nincsenek tisztában. Továbbra is teljes zavar van a fejükben Isten munkájával, valamint annak a munkának nagy részével kapcsolatban, amelyet végezniük kell. Ennek oka egyfelől a tapasztalatuk torzulása és a felfogóképességük korlátoltsága, másfelől pedig az, hogy Isten munkája még nem juttatta el az embereket ebbe a szakaszba. Így a legtöbb szellemi dologgal kapcsolatban mindenki kétségek között van. Nemcsak azzal nem vagytok tisztában, hogy mibe kell belépnetek, hanem még inkább tudatlanok vagytok Isten munkáját illetően. Ez több, mint pusztán a bennetek lévő hiányosságok kérdése: ez egy nagy hiba, amely a vallásos világ minden résztvevőjét egyaránt érinti. Ebben rejlik a kulcsa annak, hogy miért nem ismerik Istent az emberek, így hát ez a hiba egy általános hiányosság, amelyben mindenki osztozik, aki Őt keresi. Soha egyetlen személy sem ismerte Istent, és nem látta az Ő igazi arcát. Emiatt lesz Isten munkája olyan nehéz, mint egy hegy elmozdítása vagy a tenger lecsapolása. Oly sok ember áldozta fel az életét Isten munkájáért; oly sokan váltak kirekesztetté az Ő munkája miatt; oly sokakat kínoztak halálra az Ő munkájáért; oly sokan haltak meg igazságtalanul, szemükben az Isten iránti szeretet könnyeivel; oly sokakat ért kegyetlen és embertelen üldöztetés... Hogy ezek a tragédiák megtörténnek – vajon mindez nem amiatt van, hogy az emberekből hiányzik Isten ismerete? Aki nem ismeri Istent, hogy merészelt az Ő színe elé járulni? Aki hisz Istenben és mégis üldözi Őt, hogy merészelt az Ő színe elé járulni? Ezek nem pusztán a vallásos világ szereplőinek elégtelenségei, hanem egyaránt érintenek benneteket és őket. Az emberek anélkül hisznek Istenben, hogy ismernék Őt; ez az egyedüli oka annak, hogy nincs istenfélő szívük és nem rettegnek Tőle a szívükben. Még olyanok is vannak, akik ezen az áramlaton belül nyíltan és szégyentelenül azt a munkát végzik, amelyet ők maguk elképzelnek, és az Isten által rájuk bízott munkához a saját igényeik és mértéktelen vágyaik szerint állnak hozzá. Sok ember féktelenül cselekszik, semmire nem becsülve Istent, csak a saját akaratát követve. Ezek a példák talán nem tökéletes megnyilvánulásai az emberek önző szívének? Ezekben a példákban talán nem a megtévesztés eleme nyilvánul meg, amely túlzott mértékben jelen van az emberekben? Az emberek talán valóban rendkívül intelligensek, de hogyan vehetnék át az ő adottságaik Isten munkájának helyét? Az emberek talán valóban törődnek Isten ügyével, de nem cselekedhetnek túlságosan önző módon. Vajon az emberek tettei valóban Istenéihez hasonlóak? Lehet-e bárki száz százalékgig biztos magában? Bizonyosságot tenni Istentről, örökölni az Ő dicsőségét – ez azt jelenti, hogy Isten kivételt tesz, és felemeli az embereket; hogyan lehetnének az emberek méltók? Isten munkája épp csak elkezdődött, és az Ő szavai épp csak elkezdtek elhangozni. Ezen a ponton az emberek meg vannak elégedve magukkal, de ez vajon nem azt jelenti, hogy egyszerűen keresik a megaláztatást? Túlságosan keveset értenek. Még a legtehetségesebb elméleti tudós,

a legmézesebb szavú szónok sem tudja leírni Isten teljes bőségét, akkor hát mennyivel kevésbé tudjátok ti? Nem kellene saját értéketeket az egeknél magasabbra tartanotok, hanem alacsonyabb rendűnek kellene tekintsétek magatokat, mint akik, mint bármelyik értelmes ember, aki az Isten iránti szeretetre törekszik. Ez az az út, amelyen át be fogtok lépni: úgy látni magatokat, mint akik jelentősen alacsonyabb rendűek mindenki másnál. Miért gondoltok ilyen sokat magatokról? Miért tartjátok ilyen nagy becsben magatokat? Az élet hosszú útján csupán az első néhány lépést tettétek meg. Mindössze Isten karját látjátok, nem Isten egészét. Arra van szükségetek, hogy többet lássatok Isten munkájából, hogy többet fedezzetek fel abból, amibe be kell lépnetek, mert túl keveset változtatok.

Miközben Isten tökéletessé teszi az embert, és átformálja annak beállítottságát, az Ő munkája soha nem szűnik meg, mert az ember túl sok szempontból hiányos, és túlságosan elmarad az Átala megszabott mértéktől. Ezért azt lehet mondani, hogy Isten szemében ti mindörökre újszülött csecsemők lesztek, akikben nagyon kevés van meg azokból az elemekből, amelyekben Ő kedvét leli, mivel nem vagytok semmi egyebek, mint teremtmények Isten kezében. Ha valaki önelégültségbe esik, azt vajon nem utálná meg Isten? Ha azt mondjátok, képesek vagytok ma megelégtetni Istent, akkor hús-vér testetek korlátozott perspektívájából beszéltek; ha valóban Isten ellen kellene kiállnotok, örökre vereséget szenvednétek az arénában. Az emberi test sohasem ismert győzelmet. Csak a Szentlélek munkája révén lehetnek az embernek megváltó tulajdonságai. Igazság szerint Isten teremtett világának tízezernyi dolga közül az ember a legalacsonyabb rendű. Bár ő minden dolog ura, mégis az ember az egyetlen közöttük, aki alá van vetve a Sátán trükkjeinek, az egyetlen, aki az ő megrontásának számtalan módon áldozatául esik. Az ember sohasem rendelkezett szuverenitással önmaga fölött. A legtöbb ember a Sátán rút birodalmában él és annak gúnyolódását szenved; az mindenféle módon csúfot űz belőlük, míg végül már csak félig élnek, mindenféle hányattatást és nehézséget tűrve az emberi világban. Amikor pedig már kijátszotta magát velük, a Sátán pontot tesz a sorsuk végére. Így az emberek a zavarodottság ködében élik le egész életüket, miközben egyszer sem élvezik mindazt a jót, amit Isten készített nekik, hanem folyamatosan a Sátán ártalmait szenvedik, és végül ott maradnak kisemmizve. Mára már annyira elkínzottak és közönyösek lettek, hogy semmi hajlandóság nincs bennük tudomást venni Isten munkájáról. Ha az emberekben nincs hajlandóság tudomást venni Isten munkájáról, tapasztalatuk arra ítéltetett, hogy mindörökre töredékes és hiányos maradjon, és belépésük mindörökre üres hely marad. A több ezer év folyamán, amióta Isten a világba jött, számtalan ember akadt magasztos ideálokkal, akiket Isten felhasznált, hogy Érte munkálkodjanak éveken át; azok viszont, akik ismerik az Ő munkáját, olyan kevesek vannak, mintha nem is léteznének. Ezért megszámlálhatatlan ember vállalja fel az Istennel szembeni ellenállás szerepét, miközben Érte munkálkodnak, mert ahelyett, hogy az Ő munkáját végeznék, valójában emberi munkát végeznek egy Isten által rájuk ruházott pozícióban. Munkának lehet ezt

nevezni? Hogyan léphetnek ők be? Az emberiség fogta és eltemette Isten kegyelmét. Ezért azok, akik az Ő munkáját végzik, az elmúlt generációk során kevés belépést nyertek. Egyszerűen nem beszélnek arról, hogy ismerik Isten munkáját, mivel túl keveset értenek Isten bölcsességéből. Mondhatjuk, hogy bár sokan vannak, akik Istent szolgálják, nem sikerült meglátniuk, milyen fenséges Ő, és ezért mindannyian Istenné tették magukat, hogy mások imádják őket.

Oly sok éven át maradt Isten rejtve a teremtesen belül; oly sok tavaszon és őszön át figyelt a ködfátyol mögül; oly sok napon és éjszakán tekintett le a harmadik égből; oly sok hónapon és éven át járt az emberek között. Ott ült minden ember fölött, csendben várakozva sok hideg télen át. Egyszer sem mutatkozott meg nyíltan senkinek, egy hangot sem szólt; észrevétlenül távozik, majd éppoly csendesen visszatér. Ki ismerheti az Ő igazi arcát? Ő egyszer sem szólt az emberhez, egyszer sem jelent meg az embernek. Mennyire könnyű az embereknek elvégezniük az Isten által rájuk bízott munkát? Fogalmuk sincs arról, hogy Őt ismerni a legnehezebb minden dolog közül. Ma Isten szólt az emberhez, de az ember soha nem ismerte Őt, mivel az életbe való belépése túlságosan korlátozott és sekély. Az Ő szemszögéből nézve az emberek teljesen alkalmatlanok arra, hogy megjelenjenek Isten színe előtt. Nem igazán értik Istent, és túlságosan elidegenedtek Tőle. Továbbá a szív, amellyel Istenben hisznek, túlságosan bonyolult, és szívük mélyén egyszerűen nem őrzik Isten képmását. Ebből az következik, hogy Isten fáradságos erőfeszítése és munkája éppúgy nem csillanhat fel, mint a homok alá temetett arany. Isten számára ezeknek az embereknek a képessége, indítékai és nézetei rendkívül utálatosak. Felfogóképességük elszegényedett, az érzéketlenségig tompák, lealacsonyodottak és elfajzottak, túlságosan szolgalelkűek, gyengék, nincs bennük akaraterő, úgy kell vezetni őket, mint a marhákat és lovakat. Ami a szellemi belépésüket vagy Isten munkájába való belépésüket illeti, arra rá sem hederítenek, mert nincs bennük szikrányi elhatározás sem, hogy az igazságért szenvedjenek. Nem könnyű feladat, hogy az ilyen embert Isten teljessé tegye. Ezért létfontosságú, hogy ebből a szemszögből kezdjétek meg belépéseketek – hogy munkátok és belépéseitek által elkezdjétek megismerni Isten munkáját.

Munka és belépés (2.)

Munkátok és belépéseitek elég szegényes; az ember nem tulajdonít jelentőséget annak, hogyan munkálkodjon, az életre való bemenetelhez pedig még kevésbé átgondoltan áll hozzá. Az ember mindezt nem úgy tekinti, mint leckéket, amelyekbe be kell lépnie; ezért a ti tapasztalatotok szerint az ember jóformán csak üres délibábokat lát. Ami a munkát illeti, nem túl magasak az elvárások veletek szemben, de mint olyanoknak, akiket Isten tökéletessé kíván tenni, meg kell tanulnotok a leckéiteket az Istenért végzett munkáról, hogy hamarosan megfelelhessetek Isten akaratának. Az idők

folyamán azokat, akik munkát végeztek, munkásoknak vagy apostoloknak nevezték; ezek a szavak az emberek egy kis csoportját jelentik, akiket Isten használ. Az a munka azonban, amelyről ma beszélek, nem csupán ezekre a munkásokra vagy apostolokra vonatkozik, hanem mindazokra irányul, akiket Isten tökéletessé tesz. Talán sokan vannak, akiket ez nem nagyon érdekel, de a belépés érdekében az lenne a legjobb, ha beszélénk az igazságról ezzel kapcsolatban.

Ami a munkát illeti, az ember azt hiszi, a munka annyit tesz, hogy sürgőlni kell Istenért, mindenhol hirdetni kell az ígét, és fel kell áldozni magunkat Érte. Ez a hit helyes ugyan, de túlságosan egyoldalú; Isten nem csupán azt kéri az embertől, hogy sűröggjön-forogjon Érte; ezen túlmenően a jelenlegi munka a lélekben való szolgálattal és ellátással kapcsolatos. Sok testvér még a tapasztalás sok-sok éve után sem gondolt soha az Istenért végzett munkára, mert a munka abban a formában, ahogy az ember elképzei, nem összeegyeztethető azzal, amit Isten kér. Ezért az embert a munka kérdése egyáltalán nem érdekli, és pontosan ez az oka annak, hogy az ember belépése is meglehetősen egyoldalú. Mindannyiútoknak azzal kellene kezdenetek a belépéseteket, hogy Istenért munkálkodtok, hogy jobban át tudjátok élni a tapasztalás minden egyes aspektusát. Ebbe kellene belépnetek. A munka nem azt jelenti, hogy sürgőlnünk Istenért, hanem azt, hogy az ember élete és az, amit az ember megél, képes örömet szerezni Istennek. A munka azt jelenti, hogy az emberek Isten iránti áhítatuk és Istenről való ismeretük felhasználásával bizonyosságot tesznek Istenről, valamint szolgálatot tesznek az embereknek. Ez az ember felelőssége, és ez az, amit minden embernek meg kell értenie. Azt mondhatnánk, hogy a belépésetek a munkátok, és hogy az Istenért végzett munka folyamán törekedtek a belépésre. Isten munkájának megtapasztalása nem pusztán azt jelenti, hogy tudjátok, hogyan kell az Ő szavát enni és inni; még fontosabb, hogy tudnotok kell, miként kell bizonyosságot tenni Istenről, továbbá képesnek kell lennetek Istent szolgálni, valamint az embernek szolgálatára lenni és gondoskodni róla. Ez munka, de egyúttal a belépésetek is; minden embernek ezt kellene megvalósítania. Sokan vannak, akik csak arra koncentrálnak, hogy sürgőldjenek Istenért és mindenütt hirdessék az ígét, de nem törődnek egyéni tapasztalásukkal, és elhanyagolják belépésüket a szellemi életbe. Ez vezetett ahhoz, hogy akik Istent szolgálják, olyan emberekké váltak, akik ellenállnak Istennek. Ezek az emberek, akik mindezen évek során Istent szolgálták és szolgálatára voltak az embernek, egyszerűen a munkavégzést és az igehirdetést tekintették belépésnek, és egyikük sem tartotta fontos belépésnek saját egyéni szellemi tapasztalását. Ehelyett a Szentlélek munkájából származtatott megvilágosodást tekintették olyan tökének, amelyből másokat taníthatnak. Igihirdetés közben sok terhet hordoznak, részesülnek a Szentlélek munkájában, és ezáltal szabadjára engedik a Szentlélek hangját. Ilyenkor a munkálkodókat önelégültség tölti el, mintha a Szentlélek munkája az ő egyéni szellemi tapasztalásukká vált volna; úgy érzik, minden szó, amelyet kimondanak, az ő egyéni lényükhöz tartozik, másrészt viszont mintha a saját tapasztalásuk nem lenne olyan világos, mint ahogy ők leírták. Sőt,

mi több: mielőtt beszélni kezdenének, még fogalmuk sincs, mit fognak mondani, amikor azonban a Szentlélek munkálkodik bennük, a szavak végeérhetetlen folyamként áradnak belőlük. Miután egyszer így hirdetted az ígét, úgy érzed, saját tényleges érettséged nem olyan alacsony, mint hitted, és mivel olyan helyzetben vagy, amelyben a Szentlélek többször is munkálkodott benned, ezek után megállapítod, hogy már van érettséged, és tévesen azt hiszed, hogy a Szentlélek munkája a te saját belépésed és a te saját lényed. Amikor folyamatosan így tapasztalsz, hanyaggá válsz a saját belépéseddel kapcsolatban, észrevétlenül belecsúszol a lustaságba, és többé nem tulajdonítasz jelentőséget egyéni belépésednek. Ezért, amikor másoknak szolgálsz, világosan különbséget kell tenned saját érettséged és a Szentlélek munkája között. Ez jobban elősegítheti belépésedet, és hasznosabb lehet tapasztalatod számára. Amikor az ember a Szentlélek munkáját saját egyéni tapasztalataként fogja fel, ez a romlottság forrása lesz. Ezért mondom, hogy bármilyen kötelességet végeztek is, belépéseket létfontosságú leckének kell tekintenetek.

Azért dolgozunk, hogy megelégtssük Isten akaratát, hogy mindazokat, akik Isten szíve szerint valók, elhozzuk Isten színe elé, hogy elhozzuk az embert Istenhez, és hogy bemutassuk az embernek a Szentlélek munkáját és Isten útmutatását, ezáltal tökéletesítve Isten munkájának gyümölcseit. Ezért rendkívül fontos, hogy teljesen tisztában legyetek a munka lényegével. Mint olyasvalaki, akit Isten használ, minden ember méltó arra, hogy Istenért munkálkoddjon, vagyis mindenkinek lehetősége van rá, hogy a Szentlélek használja őt. Van azonban egyvalami, amit fel kell ismernetek. Amikor az ember az Isten által rábízott munkát végzi, az ember megkapja a lehetőséget, hogy Isten használja őt, de amit az ember mond és tud, az nem teljesen az ember érettsége. Csak annyit tehettek, hogy munkátok során jobban megismeritek saját hiányosságaitokat, és nagyobb megvilágosodás birtokába juttok a Szentlélektől. Így munkátok folyamán képessé váltok jobb belépést nyerni. Ha az ember az Istentől származó útmutatást saját belépésének és olyasminek tekinti, ami eredendően megvan benne, akkor az ember érettségének nincs növekedési potenciálja. A megvilágosodás, amelyet a Szentlélek megvalósít az emberben, akkor következik be, amikor az ember normális állapotban van; ilyenkor az emberek gyakran összetévesztik a kapott megvilágosodást saját tényleges érettségükkel, mert a Szentlélek kivételesen normális módon világosít meg, és azt használja fel, ami az emberben eredendően megvan. Amikor az emberek munkálkodnak és beszélnek, vagy amikor imádkoznak és lelki csendességet tartanak, hirtelen világossá válhat számukra egy-egy igazság. A valóságban azonban, amit az ember meglát, az csak a Szentlélek általi megvilágosítás (természetesen ez a megvilágosítás az ember együttműködéséhez kapcsolódik), és nem az ember igazi érettségét képviseli. Egy tapasztalási időszak után, amelyben az ember néhány nehézséggel és megpróbáltatással találja szembe magát, az ember igazi érettsége ilyen körülmények között válik nyilvánvalóvá. Csak ekkor fedezi fel az ember, hogy érettsége nem is olyan nagy, és az ember önzése, személyes megfontolásai és mohósága mind

a felszínre bukkannak. Csak több ilyen tapasztalási ciklus után fognak azok közül, akik szellemükben felébredtek, sokan ráébredni, hogy amit a múltban tapasztaltak, az nem a saját egyéni valóságuk volt, hanem a Szentlélektől származó pillanatnyi megvilágítás, és hogy az ember ennek a fénynek csak befogadója volt. Amikor a Szentlélek megvilágosítja az embert, hogy az megértse az igazságot, ez gyakran világos és jól felismerhető módon történik, anélkül, hogy megmagyarázná, hogyan jöttek létre vagy hová tartanak a dolgok. Vagyis Ő ahelyett, hogy ebbe a kinyilatkoztatásba belefoglalná az ember nehézségeit, közvetlenül tárja fel az igazságot. Amikor az ember a belépés folyamata során nehézségekbe ütközik, és azután beépíti a Szentlélek megvilágosítását, akkor ez az ember tényleges tapasztalatává válik. Például egy hajadon nővér így beszélt egy közösség alkalmával: „Mi nem a dicsőséget és gazdagságot keressük, és nem a férj és feleség közötti szeretet boldogságára pályázunk; mi csak arra törekszünk, hogy tiszta és céltudatos szívünket Istennek szenteljük.” Így folytatta: „Miután az emberek megházasodnak, sok minden lefoglalja őket, és istenszerető szívük már nem hiteles. Szívük mindig a családjukkal és a házastársukkal törődik, így belső világuk sokkal bonyolultabb lesz...” Miközben beszélt, olyan volt, mintha az jönne a szájából, amit a szívében gondolt; szavai messze hangzóak és erőteljesek voltak, mintha minden, amit mondott, a szíve legmélyéből fakadt volna, és mintha buzgó vágya lett volna, hogy teljesen Istennek szentelje magát, remélve, hogy a hozzá hasonló testvérek is osztoznak ebben az elhatározásban. Mondhatjuk, hogy ebben a pillanatban az elhatározás és a megindultság, amit érzel, teljesen a Szentlélek munkájából származik. Amikor Isten munkájának módszere változik, addigra te is néhány évvel idősebb leszel; látod, hogy az összes veled egykorú osztálytársad és barátod házasságot kötött, vagy hallod, hogy miután XY férjhez ment, a házastársával a városba költöztek, és ott talált állást. Amikor látod őt, irigykedni kezdesz, látva, hogy mennyire elbűvölő és tetőtől talpig kiegyensúlyozott, és hogy amikor veled beszél, igazi nagyvárosi nő benyomását kelti, és többé nyoma sincs benne az egykori vidéki bugrisnak. Ha ezt látod, az érzéseket kavar fel benned. Neked, miután mindvégig Istennek áldoztad magad, nincs sem családod, sem karriered, és sokszor tűrted el, hogy foglalkoznak veled; egy ideje középkorúnak számítasz, a fiatalságod pedig már rég tovaillant csendesen, mintha egy álomban élnél. Most, hogy eljutottál egészen a jelenig, nem tudod, hol állapodhatnál meg. Ebben a pillanatban elkap a gondolatok forgószele, mintha elvesztetted volna az eszed. Teljesen egyedül vagy, képtelen arra, hogy lecsillapodj és elaludj, álmatlanul forgolódsz egész éjszaka, és észre sem veszed, hogy elkezdted az Istennek tett elhatározásodról és ünnepélyes fogadalmaidról gondolkodni, és arról, hogy ennek ellenére miért süllyedtél ilyen szánalmas állapotba. Tudtodon kívül néma könnyeket hullatsz és szívfacsaró fájdalmat érzel. Amikor Isten elé járulsz imádkozni, újra eszedbe jut, hogy azokban a napokban, amikor együtt voltál Istennel, milyen bensőségesen és elválaszthatatlanul közel voltatok egymáshoz. Jelenetek úsznak el a szemed előtt, egyik a másik után, és az eskü, amelyet aznap tettél, újra a füledbe cseng: „Hát nem Isten az

egyetlen bensőséges társam?” Ekkor már ráz téged a zokogás: „Isten! Szeretett Istenem! Már teljesen Neked adtam a szívemet. Azt kívánom, hogy mindörökre Neked legyek ígérve, és egész életemben rendíthetetlenül szeretni foglak...” Amikor ebben az intenzív szenvedésben gyötrődsz, csak akkor érzékeled igazán, milyen szeretetre méltó Isten, és csak akkor ismered fel világosan: már régen Istennek adtam mindenemet. Miután kiálltál egy ilyen csapást, sokkal érettebbé válsz ezekkel a dolgokkal kapcsolatban, és meglátod, hogy a Szentlélek akkori munkája nem olyasmi volt, amit az ember birtokolt. Ezutáni tapasztalásaidban többé nem leszel korlátozva a belépésnek ebben az aspektusában; mintha a régi sebeid után maradt sebhelyek nagy hasznára váltak volna belépésednek. Valahányszor ilyen helyzettel találod szembe magad, azonnal vissza fogsz emlékezni aznap ontott könnyeidre, mintha távolléted után újra találkoztál volna Istennel, és állandó félelemben lennél, hogy Istenhez fűződő kapcsolatod egyszer újra megszakadhat, és megsérülhet az érzelmi kötődés (normális kapcsolat) közted és Isten között. Ez a te munkád és belépésed. Ezért ugyanakkor, amikor a Szentlélek munkájában részesültök, még nagyobb hangsúlyt kell fektetnetek belépésekre, látva, hogy pontosan mi is a Szentlélek munkája, és mi a ti belépéseitek, továbbá belépéseitekbe beépítve a Szentlélek munkáját, hogy a Szentlélek még többféleképpen tökéletessé tehessen benneteket, és hogy a Szentlélek munkájának lényege megvalósulhasson bennetek. Miközben megtapasztaljátok a Szentlélek munkáját, megismeritek majd a Szentlelket és önmagatokat, sőt, mi több, ki tudja, hány intenzív szenvedésroham közepette normális kapcsolatot fogtok kialakítani Istennel, és a kapcsolat köztetek és Isten között napról napra szorosabbá válik majd. A metszés és finomítás számtalan alkalma után igaz szeretet alakul ki bennetek Isten iránt. Ezért kell ráébrednetek, hogy a szenvedéstől, a csapásoktól és a megpróbáltatásoktól nem kell félni; inkább az a rémisztő, ha csak a Szentlélek munkájával rendelkeztek, de a belépéseitek nem valósul meg. Amikor eljön a nap, amelyen Isten munkája befejeződik, kiderül majd, hogy a semmiért dolgoztatok; bár megtapasztaltátok Isten munkáját, nem ismertétek meg a Szentlelket, és a saját belépéseitek nem valósult meg. A megvilágosítás, amelyet a Szentlélek okoz az emberben, nem arra való, hogy fenntartsa az ember szenvedélyét, hanem arra, hogy utat nyisson az ember belépéséhez, valamint hogy lehetővé tegye az ember számára, hogy megismerje a Szentlelket, és ettől kezdve Istent féltő és imádó szív alakuljon ki benne.

Munka és belépés (3.)

Isten sokat bízott az emberekre, és számtalan módon gondoskodott belépésükről. De mivel az emberek képessége meglehetősen gyenge, Isten sok szava nem vert gyökeret. Ennek a gyenge képességnek különféle okai vannak, például az emberi gondolkodás és erkölcsiség romlottsága, valamint a megfelelő neveltetés hiánya; feudális babonák, amelyek erősen meggyökereztek az ember szívében; torz és

dekadens életmódok, amelyekből sok rossz rakódott le az emberi szív legmélyebb szögleteiben; a kulturális műveltség felszínes megértése, miközben az embereknek közel 98%-ának kulturális műveltsége hiányos, sőt, mi több, nagyon kevesen részesülnek magasabb szintű kulturális oktatásban. Ezért az embereknek alapvetően fogalmuk sincs, mit jelent az, hogy Isten vagy a Lélek, hanem csak bizonytalan és homályos képük van Istenről, amelyet a feudális babonáságokból szereztek. A káros befolyások, amelyeket több ezer év során „a nacionalizmus magasztos szelleme” hagyott hátra az emberi szív mélyén, továbbá az embereket megkötöző és láncra verő feudális gondolkodásmód, amely egy csepp szabadságot sem enged, sem akaratot célok felé törni vagy kitartani, sem vágyat az előrehaladásra, úgyhogy az ember inkább passzív marad és visszafejlődik, rabszolga-mentalitásba betonozva be magát, és így tovább – ezek az objektív tényezők kitörölhetetlenül mocskos és rút külsőt kölcsönöztek az emberiség ideológiai kilátásainak, ideáljainak, erkölcsiségének és beállítottságának. Már-már úgy tűnik, az emberek a terrorizmus sötét világában élnek, amelyből egyikük sem igyekszik kiemelkedni, és egyikük sem gondol arra, hogy továbbléphetne egy ideális világ felé; hanem meg vannak elégedve a maguk osztályrészével, hogy azzal telnek a napjaik, hogy gyerekeket szülnek és nevelnek, küszködnek, izzadnak, intézik a tennivalóikat, kényelmes és boldog családról álmodoznak, hitvesi ragaszkodásról, szerető gyermekekről, örömről életük alkonyán, miközben békésen leélik az életüket... Évtizedek, évezredek és több tízezer év óta mindmáig így tékozzolják az emberek az idejüket, miközben egyikük sem teremt tökéletes életet, hanem mindannyian csakis azzal törődnek ebben a sötét világban, hogy egymást mérszárolják, versenyt fússanak a hírnévért és vagyonért, és áskálódjanak egymás ellen. Ki kereste valaha Isten akaratát? Figyelt-e bárki Isten munkájára valaha is? Az emberiség minden része, amelyet a sötétség befolyása elfoglalt, már régen emberi természetté vált, ezért elég nehéz véghezvinni Isten munkáját, és az emberek szíve még kevésbé képes odafigyelni arra, amit Isten ma rájuk bízott. Mindenesetre azt hiszem, az emberek nem bánják majd, ha Én kimondom ezeket a szavakat, hiszen több ezer év történelméről beszélek. Történelemről beszélni annyit tesz, mint olyan tényekről, sőt, botrányokról beszélni, amelyek mindenki számára nyilvánvalóak – akkor hát mi értelme olyasmit mondani, ami ellentétben áll a tényekkel? De Én azt is hiszem, hogy az értelmes emberek e szavak láttán felébrednek majd, és törekedni fognak a fejlődésre. Isten reméli, hogy az emberek képesek békében és elégedettségben élni és dolgozni, ugyanakkor szeretni Istent. Isten akarata az, hogy az egész emberiség belépjen a nyugalomba; sőt, mi több, Isten nagy vágya az, hogy az egész föld beteljen Isten dicsőségével. Nagy kár, hogy az emberi lények továbbra is a feledésbe süllyednek és nem ébrednek fel, mert olyan súlyosan megrontotta őket a Sátán, hogy már nem is hasonlítanak az emberekre. Tehát az emberi gondolkodás, erkölcsiség és oktatás fontos láncszemet képeznek, a második láncszemet pedig a kulturális műveltségre való képzés alkotja, amelynek célja megnövelni az emberi lények kulturális képességét és megváltoztatni szellemi látásmódjukat.

Valójában Isten követelményei az emberiséggel szemben nem túl magasak, de mivel olyan nagy a szakadék az emberek képessége és az Isten által felállított mérce között, a legtöbb ember csak felemeli a fejét és felnéz Isten követelményei felé, de nincs meg bennük a képesség, hogy teljesítsék is azokat. Az emberek veleszületett adottságai azzal együtt, amivel születésük után szerelkeznek fel, távolról sem elegendőek ahhoz, hogy megfeleljenek Isten követelményeinek. De egyszerűen felismerni ezt a problémát még nem bombabiztos megoldás. A távoli víz nem olthatja a jelen szomjúságát. Még ha az emberek tudják is magukról, hogy a pornál is alacsonyabb rendűek – ha nincs meg bennük az elhatározás, hogy megelégtessék Isten szívét, és még kevésbé lépnek rá a haladó szintű útra, hogy megfeleljenek Isten követelményeinek, akkor milyen értéke van az effajta tudásnak? Hát nem olyan ez, mint bambuszkosárral vizet merni – teljesen hiábavaló? A mondandóm lényege a belépéshez kapcsolódik; ez a fő téma.

Az ember belépése folyamán az élet mindig unalmas, tele a lelki élet monoton elemeivel, mint imádság, Isten szavainak evése és ivása, összejövetelek, így hát az emberek mindig úgy érzik, hogy az Istenben való hit nem sok élvezetet jelent. Az ilyen lelki tevékenységek mindig az emberiség eredeti beállítottságának alapján történnek, amelyet azonban megrontott a Sátán. Bár az emberek elnyerhetik néha a Szentlélek megvilágosítását, de eredeti gondolkodásuk, beállítottságuk, életmódjaik és szokásaik még mindig beléjük vannak gyökerezve, így természetük változatlan marad. Isten a legjobban az emberek által folytatott babonás tevékenységeket gyűlöli, de sok ember továbbra sem tudja elengedni ezeket, gondolván, hogy ezeket a babonás tevékenységeket Isten rendeli el, és még ma sem vetközték le ezeket teljesen. Olyasmik, mint a fiatalok előkészületei a lakodalomra, a menyasszony hozománya, pénzadományok, díszvacsorák és az örömteli alkalmak megünneplésének hasonló módjai; hagyományozott ősi minták, a halottak végtisztessége és az értük végzett összes értelmetlen, babonás tevékenység – mindezek még gyűlöletesebbek Isten előtt. Még az istentiszteleti nap (beleértve a szombatot is, ahogy a vallásos világ megüli) is gyűlöletes Előtte; az ember és ember közötti társadalmi kapcsolatokat és világi interakciókat pedig még inkább utálja és elutasítja Isten. Még a mindenki számára ismert tavaszünnepet és karácsonyt sem Isten rendeli el, nem beszélve az ezekhez a vidám ünnepekhez kapcsolódó játékokról és dekorációkról, mint például versikék, csillagszórók, lampionok, szentáldozás, karácsonyi ajándékok, karácsonyi ünnepségek – nem bálványok-e ezek az emberek elméjében? A szombati kenyértörés, bor és finom vászon még hangsúlyosabban bálványnak minősül. A Kínában népszerű összes hagyományos ünnepnap, mint például a sárkányünnep, a sárkányhajó ünnepe, az őszközépünnep, a Laba-ünnep és a holdújév, valamint a vallásos világ ünnepei, mint a húsvét, a vízkereszt és a karácsony, mindezeket az indokolatlan ünnepeket ősidőktől fogva mindmáig sokan ünnepeik és adják tovább nemzedékről nemzedékre. Az emberiség gazdag fantáziája és szellemes elgondolása tette lehetővé, hogy ezek mindmáig fennmaradjanak. Kifogástalannak tűnnek, pedig valójában a Sátán trükkjei az emberiség ellen. Minél inkább hemzsegnek

valahol a Sátánok, és minél inkább elavult és elmaradott az a hely, annál mélyebben be vannak betonozva az ottani feudális szokások. Ezek szorosan kötik az embereket, és egyáltalán semmi mozgásteret nem engednek számukra. A vallásos világ számos ünnepe látszólag nagy eredetiséggel büszkélkedhet, és hidat épít Isten munkája felé, pedig valójában ezek azok a láthatatlan kötelékek, amelyekkel a Sátán megkötözi az embereket, és megakadályozza őket Isten megismerésében – ezek mind a Sátán ravasz fortélyai. Valójában, mire Isten munkájának egy szakasza befejeződik, Ő már nyomtalanul meg is semmisítette annak az időszaknak az eszközeit és stílusát. Az „ájtatos hívők” azonban továbbra is imádják ezeket a kézzelfogható anyagi tárgyakat; közben az elméjük legrejtettebb zugába száműzik azt, amivel Isten rendelkezik, nem is tanulmányozzák tovább, és úgy tűnik, mintha tele volnának Isten iránti szeretettel, holott valójában már régen kiszorították Őt a házból, és a Sátánt helyezték az asztalra, hogy őt imádják. Jézus képmásai, a kereszts, Mária, Jézus megkeresztelése és az utolsó vacsora – az emberek ezeket úgy tisztelik, mint az Egek Urát, miközben újra meg újra így kiáltanak: „Uram, mennyei Atyám!” Hát nem egy vicc az egész? A mai napig sok hasonló mondás és gyakorlat létezik, amely az emberiség körében átöröklődött, és gyűlöletes Isten számára; ezek komolyan eltorlaszolják az utat Isten előtt, továbbá nagymértékben visszavetik az emberiség belépését. Nem számítva azt, hogy mennyire megrontotta a Sátán az emberiséget, az emberek bensejét teljesen betöltik az olyan dolgok, mint Witness Lee törvénye, Lawrence tapasztalásai, Watchman Nee kutatásai és Pál munkássága. Isten már egyszerűen nem is talál módot arra, hogy az emberi lényeken munkát végezzen, mert túl sok bennük az individualizmus, törvények, szabályok, előírások, rendszerek és így tovább; mindez, ráadásként az emberek feudális babonás hajlamai mellé, foglyul ejtette és felfalta az emberiséget. Mintha az emberek gondolatai egy érdekes, színes film volna, amely egy tündérmesét beszél el, a felhőkön lovagló fantasztikus lényekkel, olyan fantáziadús, hogy lenyűgözi az embereket, akik elkápráztatva, lélegzet-visszafojtva nézik. Az igazat megvallva az a munka, amelynek elvégzéséért Isten ma eljön, főként abból áll, hogy az emberi lények babonás tulajdonságaival foglalkozik, eloszlatja azokat, és teljesen átalakítja szellemi szemléletüket. Isten munkája nem az emberiség által nemzedékről nemzedékre továbbadott örökség miatt tart mind a mai napig; olyan munka ez, amelyet Ő személyesen kezdeményezett és Ő fejez be, és semmi szüksége nincs arra, hogy egy bizonyos nagy szellemi ember örökébe lépjen, vagy Isten által egy másik korban végzett reprezentatív természetű munkát megörököljön. Az emberi lényeknek semmi ilyesmivel nem kell törődniük. Isten ma más stílusban beszél és munkálkodik – akkor hát miért kellene az embereknek aggódniuk? Ha az emberek a jelenlegi áramlaton belül a mai úton járnak, miközben „őseik” hagyatékát viszik tovább, nem fogják elérni rendeltetési helyüket. Isten mélységes ellenszenvet érez az emberi viselkedésnek e konkrét módja ellen, éppúgy, ahogy az emberi világ éveit, hónapjait és napjait is utálja.

Az emberi beállítottság megváltoztatásának legjobb módja az, hogy orvosoljuk az emberek szíve mélyének azokat a részeit, amelyekben mélyre hatolt a méreg, így lehetővé réve, hogy az emberek megváltoztassák gondolkodásukat és erkölcsiségüket. Először is, az embereknek tisztán kell látniuk, hogy ezek a vallási szertartások, vallásos tevékenységek, évek, hónapok, ünnepek mind gyűlöletesek Isten előtt. Fel kell szabadulniuk a feudális gondolkodás e kötelékeiből, és nyomtalanul ki kell irtaniuk magukból a mélyen gyökerező babonás hajlamot. Ez mind beletartozik az emberiség belépésébe. Meg kell értenetek, miért vezeti ki Isten az emberiséget a szekuláris világból, és miért távolítja el az emberiséget a szabályoktól és előírásoktól. Ez az a kapu, amelyen keresztül be fogtok lépni, és bár ezeknek semmi közük a ti szellemi tapasztalásotokhoz, ezek a legnagyobb akadályok a belépések útjában, amelyek meggátolják, hogy megismerjétek Istent. Ezek hálót alkotnak, amelybe az emberek belegabalyodnak. Sok ember túl sokat olvassa a Bibliát, sőt, számos részletet emlékezetből is tud idézni belőle. Mai belépésük során az emberek tudtukon kívül a Bibliát használják Isten munkájának mércéjéül, mintha Isten munkájának ez a szakasza a Biblián alapulna, és forrása a Biblia lenne. Amikor Isten munkája összhangban van a Bibliával, az emberek erősen támogatják Isten munkáját, és újonnan felfedezett nagyrabecsüléssel tekintenek Rá; amikor azonban Isten munkája ellentétben áll a Bibliával, az embereken olyan szorongás vesz erőt, hogy beleizzadnak, miközben a Bibliában kutatnak Isten munkájának alapja után; és ha Isten munkáját nem említi a Biblia, az emberek nem vesznek tudomást Istenről. Azt lehet mondani, hogy Isten mai munkáját a legtöbb ember csak félénken és óvatosan fogadja el, szelektív engedelmisséggel fordul felé, és közömbösen viszonyul a megismeréséhez; a múltbeli dolgoknak pedig az egyik feléhez ragaszkodnak az emberek, a másik felétől elfordulnak. Belépésnek lehet ezt nevezni? Az emberek, miközben mások könyveit kincsnek tartják és úgy kezelik, mint a királyság kapujának aranykulcsát, egyszerűen semmi érdeklődést nem mutatnak aziránt, hogy mit követel meg tőlük ma Isten. Sőt, sok „intelligens szakértő” a bal kezében Isten szavait tartja, a jobb kezében mások „mesterműveit”, mintha Isten mai szavainak alapját ezekben a mesterművekben akarnák megtalálni, hogy teljesen bebizonyítsák Isten szavainak helyességét, sőt másoknak is úgy magyarázzák Isten szavait, hogy összedolgozzák őket a mesterművekkel, mintha azok végeznék a munkát. Az igazat megvallva az emberiség körében sok olyan „tudományos kutató” akad, aki soha nem tartotta túl sokra napjaink legújabb tudományos eredményeit, e precedens nélkül álló tudományos eredményeket (vagyis Isten munkáját, Isten szavait és az életbe való belépés útját), ezért az emberek mind „a saját lábukon állnak”, szívtében-hosszában „hirdetik az igét” saját mézes szavaik erejével, és „Isten jó nevével” hivalkodnak. Közben a saját belépésük veszélyben forog, és úgy tűnik, olyan messze vannak Isten követelményeitől, mint a teremtés ettől a pillanattól. Mennyire könnyű Isten munkáját végezni? Úgy tűnik, az emberek már eldöntötték, hogy önmaguk egyik felét meghagyják a tegnapnak, a másik felét elhozzák a mába, az egyik felét átadják a Sátánnak, a másik felét Istennek ajándékozzák, mintha így könnyíthetnének

lelkiismeretükön és némi vigaszt érezhetnének. Az emberek belső világa oly alattomos: félnek attól, hogy elveszítik nemcsak a holnapot, de a tegnapot is, mélységesen félnek attól, hogy megsértik mind a Sátánt, mind a mai Istent, aki úgy tűnik, hogy van, de még sincs. Mivel az emberek elmulasztották megfelelően kiművelni gondolkodásukat és erkölcsiségüket, élelátásuk rendkívül hiányos, és egyszerűen nem tudják megállapítani, hogy a mai munka Isten munkája-e vagy sem. Talán ez azért van, mert az emberek feudális és babonás gondolkodása olyan mély, hogy már régóta ugyanabba a kategóriába sorolják a babonát és az igazságot, Istent és a bálványokat, nem véve a fáradságot, hogy ezek között különbséget tegyenek, és úgy tűnik, hiába erőltetik az agyukat, képtelenek világosan megkülönböztetni ezeket egymástól. Ez az oka annak, hogy az emberek megálltak, és többé nem haladnak előre. Mindezek a problémák abból fakadnak, hogy az emberek nem rendelkeznek a megfelelő ideológiai képzettséggel, ami nagymértékben megnehezíti belépésüket. Ennek eredményeként az emberek soha semmi érdeklődést nem éreznek az igaz Isten munkája iránt, de foggal-körömmel ragaszkodnak¹ az ember munkájához (például azokéhoz, akiket nagy embereknek tartanak), mintha ezzel bélyegezték volna meg őket. Hát nem ezek a legújabb témák, amelyekbe az emberiségnek be kellene lépnie?

Munka és belépés (4.)

Ha az ember igazán képes belépni a Szentlélek munkájának megfelelően, élete gyorsan fejlődésnek indul, mint egy bambuszhajítás a tavaszi eső után. Az emberek nagy többségének jelenlegi érettségéből ítélve az emberek nem tulajdonítanak jelentőséget az életnek, ehelyett bizonyos, jelentéktelennek tűnő dolgokat tartanak fontosnak. Vagy pedig ide-oda futkosnak, céltalanul, véletlenszerűen és szétszórtnak munkálkodnak, nem tudva, melyik irányba kellene menniük, és még kevésbé azt, hogy kiért. Nem tesznek mást, mint „alázatosan elrejtőznek”. Az igazság az, hogy közületek nem sokan tudnak bármit is Isten utolsó napokra vonatkozó szándékairól. Alig ismeri valaki közületek Isten lábnyomát, de ami még rosszabb, senki nem tudja, mi lesz az Isten által elért végső eredmény. Mégis mindenki pusztán akaraterejére és kitartására támaszkodva elviseli azt, hogy mások fegyelmezik és foglalkoznak vele, mintha izmaikat megfeszítve harcra készülnének¹, alig várva diadaluk óráját. Nem fűzők megjegyzést ezekhez a „furcsa látványosságokhoz” az emberiség körében, de van egy valami, amit mindannyiótoknak meg kell értenetek. Most éppen a legtöbb ember az abnormalitás² irányába fejlődik, és

---

¹ „Foggal-körömmel ragaszkodnak” – gúnyos értelemben. Ez a megfogalmazás azt jelenti, hogy az emberek csökönyösen és hajthatatlanul ragaszkodnak elavult dolgokhoz, és nem hajlandók azokat elengedni.

¹ „Izmaikat megfeszítve harcra készülnének”: gúnyos értelemben.

² Az „abnormalitás” azt jelenti, hogy az emberek belépése torz, tapasztalataik pedig egyoldalúak.

a belépés felé vezető lépteik zsákutcába³ vezetik őket. Sokan lehetnek, akik úgy gondolják, az ember egy, az emberi világon kívül eső utópia után vágyakozik, és azt hiszi, hogy ez a szabadság birodalma, de valójában nem az. Vagy talán azt is mondhatnánk, hogy az emberek már el is tévelyedtek. De függetlenül attól, hogy mit csinálnak az emberek, továbbra is arról akarok beszélni, hogy mibe kell az embernek belépnie. A tömegek érdemei és fogyatékoságai nem elsődleges témái ennek a fejtegetésnek. Remélem, hogy ti, testvérek, mindannyian képesek lesztek a megfelelő módon fogadni az Én szavaimat, és nem értitek félre szándékomat.

Isten megtestesült a kínai anyaországban, vagy Hong Kong-i és tajvani honfitársaink szavaival élve, Kína „belső” területén. Amikor Isten lejött a mennyből a földre, erről senki nem tudott sem a mennyben, sem a földön, mert ez az igazi jelentése Isten rejtett visszatérésének. Már régóta munkálkodik és él a hús-vér testben, mégsem tudott erről senki. Még ma sem ismeri fel ezt senki. Ez talán mindörökre rejtély marad. Az, hogy Isten most eljön a hús-vér testbe, olyasmi, amiről egy ember sem szerezhet tudomást. Bármilyen nagyszabású és erős is a Lélek munkájának hatása, Isten mindig szenvtelen marad, soha nem árul el semmit. Azt lehet mondani, hogy az Ő munkájának ez a szakasza ugyanolyan, mintha a mennyei királyságban történne. Bár mindenki számára látható, akinek van szeme a látásra, mégsem ismeri fel senki. Amikor Isten befejezi munkájának ezt a szakaszát, az egész emberiség szakítani fog szokásos hozzáállásával⁴, és felébred hosszú álmából. Emlékszem, Isten egyszer ezt mondta: „Olyan most hús-vér testet ölteni, mint a tigris barlangjába zuhanni.” Ez azt jelenti, hogy mivel Isten munkájának ebben a fordulójában Isten a nagy vörös sárkány lakhelyén ölt hús-vér testet, sőt, ott is születik meg, ezúttal rendkívüli veszéllyel néz szembe, amikor eljön a földre, még inkább, mint korábban. Késekkel, löfegyverekkel, furkósbotokkal, husángokkal néz szembe, kísértéssel néz szembe, tömegekkel néz szembe, akiknek az arcára kiül a gyilkos indulat. Bármelyik pillanatban megölhetik Őt. Isten úgy jött el, hogy haragot hozott Magával. Ámde azért jött el, hogy elvégezze a tökéletesítés munkáját, vagyis azért jött el, hogy elvégezze munkájának második részét, amely a megváltás munkája után a folytatást jelenti. Munkájának ezen szakasza kedvéért Isten a legnagyobb gondot és törődést fordította arra – és minden elképzelhető eszközzel törekszik arra –, hogy elkerülje a kísértés támadásait, alázatosan elrejtőzik és identitásával sohasem hivatkozik. Amikor Jézus megmentette az embert a keresztről, csak a megváltás munkáját fejezte be; a tökéletesítés munkájával Ő nem foglalkozott. Így Isten munkájának csak a fele került elvégzésre, és a megváltás munkájának befejezése az Ő egész tervének csak a felét tette ki. Amikor kezdődően volt az új kor, a régi pedig visszavonulóban, az Atya Isten fontolgatni kezdte munkájának második részét, és megkezdte annak előkészületeit.

---

³ A „zsákutca” azt jelenti, hogy az út, amelyet az emberek választanak, szembenegy Isten akaratával.

⁴ „Szakítani fog szokásos hozzáállásával”: ez arra utal, hogy az emberek Istenről alkotott elképzelései és nézetei megváltoznak, mielőtt megismerik Istent.

Isten utolsó napokban való testet öltéséről nem szóltak a múltban világos próféciaák, ami így megalapozta az Istennek ezt a megtestesülését övező fokozott titoktartást. Hajnalhasadtakor, az emberiség tömegeinek tudomása nélkül, Isten eljött a földre, és megkezdte életét a hús-vér testben. Az emberek nem tudtak e pillanat elérkeztéről. Talán mind mélyen aludtak; talán sokan voltak, akik éberben örködtek és várták, sokan pedig talán némán imádkoztak a mennybéli Istenhez. De a sok-sok ember közül egyetlenegy sem tudta, hogy Isten már érkezett a földre. Isten azért munkálkodott így, hogy zökkenőmentesebben végezhesse el munkáját, és jobb eredményeket érjen el, valamint meg akarta előzni azt, hogy még több kísértés érje Őt. Mire az ember tavaszi szendergése véget ér, Isten munkája már rég befejeződött, Ő pedig eltávozik, lezárva életét, amelyben a földön kóborolt és időzött. Mivel Isten munkája megköveteli, hogy Isten személyesen cselekedjen és beszéljen, és mivel az ember semmilyen módon nem avatkozhat bele, Isten rendkívüli szenvedést viselt el azért, hogy eljöjjön a földre, és Maga végezze el ezt a munkát. Az ember nem képes Isten munkáját helyettesíteni. Éppen ezért Isten több ezerszer nagyobb veszedelmekkel dacolt, mint a Kegyelem Korában, hogy lejöjjön arra a földre, ahol a nagy vörös sárkány lakik, és elvégezze az Ő saját munkáját, arra áldozva minden gondolatát és törődését, hogy megváltsa ezt az elszegényedett, trágyadombra került embercsoportot. Bár senki nem tud Isten létezéséről, Istent ez nem zavarja, mert ez nagy hasznára van az Ő munkájának. Tekintve, hogy mindenki rendkívüli módon gyalázatos és gonosz, hogyan is túrnék el Isten létezését? Ezért marad csendben Isten, miután eljött a földre. Bármennyire is a kegyetlenség legszörnyűbb mélységeibe süllyedt az ember, Isten mindezt nem veszi a szívére, hanem csak folytatja a munkát, amelyet végeznie kell, hogy teljesítse a nagyobb megbízatást, amelyet a mennyei Atya ráruházott. Közületek ki ismerte fel Isten szeretetreméltóságát? Ki veszi jobban tekintetbe az Atya Isten terhet, mint az Ő Fia? Ki képes megérteni az Atya Isten akaratát? Az Atya Isten Lelke a mennyben gyakran zaklatott, az Ő Fia pedig a földön állandóan imádkozik az Atya Isten akaratáért, és betegre aggódja Magát. Van-e bárki, aki tud az Atya Isten szeretetéről az Ő Fia iránt? Van-e bárki, aki ismeri a szeretett Fiú szívét, amellyel hiányolja az Atya Istent? Mennyben és földön elválasztva egymástól, ők ketten egyfolytában egymás felé néznek a távolból, Lélekben követve egymást. Ó, emberiség! Mikor leszel tekintettel Isten szívére? Mikor érted már meg Isten szándékát? Az Atya és a Fiú mindig is egymásra támaszkodtak. Akkor miért legyenek Ők elválasztva, az egyik fenn a mennyben, a másik lenn a földön? Az Atya úgy szereti az Ő Fiát, ahogy a Fiú szereti az Ő Atyját. Akkor miért kell az Atyának ilyen mély, fájdalmas sóvárgással várnia a Fiút? Talán nem voltak sokáig elválasztva, de ki tudja, hány nap és hány éjjel epekedett az Atya fájdalmas sóvárgással, és mióta vágyakozik az Ő szeretett Fiának mielőbbi visszatérése után? Figyel, csendben ül és várakozik; semmit nem tesz, ami ne az Ő szeretett Fiának mielőbbi visszatérését szolgálná. A Fiút, aki a föld határáig vándorolt – mikor találkozhatnak újra? Jóllehet, ha egyszer újra találkoznak, örökre együtt lesznek majd, de hogyan bírja ki Ő az

elválasztottság több ezer napját és éjszakáját, míg egyikük fent van a mennyben, másikuk lent a földön? Néhány évtized a földön évezredeknek érződik a mennyben. Hogy is ne aggódna az Atya Isten? Amikor Isten a földre jön, éppúgy megtapasztalja az emberi világ számtalan hányattatását, mint az ember. Isten ártatlan – akkor hát miért kell, hogy ugyanazt a szenvedést viselje el, mint az ember? Nem csoda, hogy az Atya Isten oly sűrűn vágyik az Ő Fia után; ki értheti Isten szívét? Isten túl sokat ad az embernek; hogyan viszonyozhatja ezt megfelelően az ember Isten szívének? Az ember azonban túl keveset ad Istennek; hogy is ne aggódna emiatt Isten?

Az emberek közül alig érti valaki Isten lelkiállapotának sűrű jellegét, mert az emberek képessége túlságosan elégtelen, szellemük pedig meglehetősen tompa, ezért egyikük sem törődik azzal és nem figyel arra, amit Isten tesz. Ezért Isten folyamatosan nyugtalan az ember miatt, mintha az ember állati természete bármelyik pillanatban kiütközhetne. Ebből még világosabban látható, hogy Isten eljövételét a földre rendkívül nagy kísértések övezik. De annak érdekében, hogy egy embercsoportot teljessé tegyen, dicsősége teljében, Isten elmondta minden szándékát az embernek, és semmit nem rejtett el előle. Szilárdan elszánta magát, hogy teljessé teszi ezt az embercsoportot, és így, bármilyen nehézség vagy kísértés jöjjön is, Ő elfordítja tekintetét, és figyelmen kívül hagyja mindezt. Csak a saját munkáját végzi csendben, és szilárdan hiszi, hogy egy napon, amikor Isten az Ő dicsőségének birtokába jut, az ember ismerni fogja Őt; továbbá hiszi, hogy miután Isten teljessé tette az embert, az teljes mértékben megérti majd Isten szívét. Most talán vannak emberek, akik Istent kísértik, félreértik vagy hibáztatják; Isten ebből semmit nem vesz a szívére. Amikor Isten leszáll a dicsőségbe, az emberek mind megértik majd, hogy mindaz, amit Isten tesz, az emberiség boldogságát szolgálja, és mind megértik, hogy mindaz, amit Isten tesz, az emberiség jobb túlélése érdekében történik. Amikor Isten eljön, kísértést hoz magával, és amikor eljön, fenséget és haragot hoz magával. Amikor Isten elhagyja az embert, már rég belépett az Ő dicsőségének birtokába, és dicsősége teljében, a visszatérés örömeivel távozik. Az Isten, aki a földön munkálkodik, nem veszi a szívére a dolgokat, bármennyire is elutasítják Őt az emberek. Ő csak végzi a munkáját. A világ megteremtése Isten által évezredekre nyúlik vissza. Ő eljött a földre, hogy mérhetetlen mennyiségű munkát végezzen el, és teljes mértékben megtapasztalta az emberi világtól érkező elutasítást és rágalmazást. Senki nem fogadja örömmel Isten érkezését; hidegen üdvözlük Őt. E több ezer kemény év folyamán az ember magatartása már régen Isten elevenébe vágott. Ő nem figyel többé az emberek lázadására, hanem másik tervet készített, hogy átformálja és megtisztítsa az embert. Az embertől jövő gúnyolódás, gyalázkodás, üldözés, megpróbáltatás, a keresztre feszítés szenvedése, a kiközösítés és így tovább, amivel Isten találkozott, amióta hús-vér testet öltött: Isten eleget ízlelt meg ezekből, és ami az emberi világ nehézségeit illeti, Isten, aki hús-vér testet öltött, ezeket mind teljes mértékben elszenvedte. Az Atya Isten Lelke a mennyben már régóta elviselhetetlennek találja ezt a látványt, és fejét hátravetve, szemeit behunyva várja szeretett Fia visszatérését. Ő csak annyit kíván, hogy az emberiség hallgasson Rá és

engedelmeskedjen, és miután megtapasztalta a végső szégyent az Ő hús-vér teste előtt, képes legyen felhagyni az Ellene való lázadással. Ő csak annyit kíván, hogy az emberiség képes legyen hinni Isten létezésében. Ő már rég letett arról, hogy magasabb követelményeket támasszon az emberrel szemben, mert Isten túl nagy árat fizetett, az ember mégis nyugodtan alszik⁵, és a legkevésbé sem veszi a szívére Isten munkáját.

Bár mindabban, amit ma Isten munkájáról mondok, sok „alaptalan abszurditás”⁶ is lehet, az ember belépése szempontjából akkor is mélységesen releváns. Csak a munkáról beszélek valamennyit, aztán a belépésről is, de mindkét aspektus egyaránt nélkülözhetetlen, együttesen pedig még hasznosabbak az ember élete számára. Ez a két aspektus kiegészíti egymást⁷ és rendkívül hasznosak, mert lehetővé teszik, hogy az emberek jobban megértsék Isten akaratát, és elősegítik a kommunikációt ember és Isten között. A munkáról szóló mai beszélgetés által az emberiség kapcsolata Istennel még tovább fejlődik, a kölcsönös megértés elmélyül, az ember pedig képes lesz Isten ügyét jobban tekintetbe venni és törődni vele; az embernek azért kell megéreznie, amit Isten érez, hogy biztosabb legyen abban, hogy Isten meg fogja őt változtatni, és azért, hogy várja Isten újbóli megjelenését. Ez az egyetlen követelmény, amelyet ma Isten az emberrel szemben támaszt – hogy olyasvalaki képmását élje meg, aki szereti Istent, hogy Isten bölcsessége kikristályosodásának fénye felvillanjon a sötétség korában, az ember megnyilvánulása pedig egy ragyogó lapot hagyjon maga után Isten munkájában, amely örökre fénylik a világ keleti részén, magára irányítva a világ figyelmét és mindenek csodálatát. Ez egészen biztosan egy még jobb belépés a jelen korban azoknak, akik szeretik Istent.

Munka és belépés (5.)

Ma mindannyian tudjátok, hogy Isten a helyes életpályára vezeti az embereket; arra vezeti az embert, hogy az megtegye a következő lépést egy másik korba; arra vezeti az embert, hogy túllépjen ezen a sötét, régi korszakon, ki a hús-vér testből, elhagyva a sötétség erőinek elnyomását és a Sátán befolyását, hogy minden egyes személy a szabadság világában élhessen. Egy gyönyörű holnapért és azért, hogy az emberek léptei holnap már bátrabbak legyenek, Isten Lelke mindent eltervez az ember számára, és hogy az embernek nagyobb örömben legyen része, Isten a hús-vér testben minden erőfeszítését annak szenteli, hogy előkészítse az utat az ember számára, siettetve az

---

⁵ „Nyugodtan alszik”: ez azt jelenti, hogy az emberek nemtörődöm módon állnak Isten munkájához, és nem tekintik azt fontosnak.

⁶ „Alaptalan abszurditás”: ez azt jelenti, hogy az emberek alapvetően képtelenek az Isten által mondott szavak mélyére ásni, és fogalmuk sincs, miről is beszél Ő. A kifejezés ironikusan értendő.

⁷ „Kiegészíti egymást”: ez azt jelenti, hogy a közösségben a „munka” és a „belépés” kombinálása még jótékonyabb hatással lenne Istenismeretünkre.

ember által vágyva vágyott nap elérkezését. Bárcsak mindannyian megbecsülnék ezt a gyönyörű pillanatot! Nem könnyű találkozni Istennel. Bár sohasem ismerték Őt, már régóta együtt vagytok Vele. Bár mindenki örökké emlékezne ezekre a gyönyörű, de mulandó napokra, és nagyra becsült tulajdonává tenné azokat itt a földön! Isten munkája már régen feltárult az ember előtt – de mivel az emberek szíve túlságosan bonyolult, és mivel ez soha nem érdekelte őket, Isten munkája megrekedt az eredeti alapjánál. Gondolataik, elképzeléseik és lelki látásmódjuk, úgy tűnik, továbbra is elavultak, olyannyira, hogy sokuk mentális szemlélete az ősidőkben élt primitív emberekéhez hasonlít, és a legcsekélyebb mértékben sem változott. Ennek eredménye, hogy az emberek még mindig zavarodottak és bizonytalanok az Isten által végzett munkával kapcsolatban. Még inkább bizonytalanok azzal kapcsolatban, hogy mit csinálnak ők maguk, és mibe kellene belépniük. Mindez hihetetlen nehézségek elé állítja Isten munkáját, és meggátolja, hogy az emberek élete valaha is előbbre jusson. Az emberek a lényegük és gyenge képességük miatt alapvetően képtelenek felfogni Isten munkáját, és ezeket soha nem kezelik úgy, mint fontos dolgokat. Ha előrehaladást szeretnétek az életetekben, el kell kezdenetek odafigyelni létezésetek részleteire, megértve mindegyiket, hogy irányíthassátok az életbe való belépésedeteket, hogy alaposan átformálhassa mindegyikötök szívét, és megoldhassátok a szívetekben lévő üresség és a benneteket sújtó fásult és sivár lét problémáit, hogy mindegyikötök megújuljon belülről, és valóban olyan életet élvezhessen, amely magasabb szintű, transzcendens és szabad. Az a cél, hogy mindegyikötök képes legyen életre kelni, lélekben újraéledni és egy élőlény hasonlatosságával rendelkezni. Mindazon testvérek között, akikkel kapcsolatba kerültök, ritkán akad bárki, aki friss és élénk. Mind olyanok, mint az ősi majomemberek, együgyűek és ostobák, láthatólag a fejlődésre való bármiféle kilátás nélkül. Ami még rosszabb: azok a testvérek, akikkel Én kapcsolatba kerültem, olyan faragatlan tuskók voltak, mint valami hegyi vademberek. Alig tudnak valamit a jó modorról, és még kevesebbet a viselkedés alapvető szabályairól. Sok olyan fiatal nővér van, akik rendesnek és intelligensnek tűnnek ugyan, és olyan széppé serdültek, mint megannyi virág, viszont „alternatív” módon öltözködnek. Az egyik nővér^a haja az egész arcát eltakarja, így a szeme ki sem látszik. Bár arcvonásai tiszták és erényesek, a hajviselete visszataszító, és azt a furcsa érzést kelti az emberben, mintha ez a lány az első számú gonosztevő lenne valami javítóintézetben. Tiszta és ragyogó szemeit, amelyek olyanok, mint smaragdok a vízben, ruházata és hajviselete ellenpontozza, és emiatt olyanok, mint két lámpás, amelyek hirtelen kigyúlnak a koromfekete éjszakában, fel-felvillannak vakító ragyogással, amely rettegést kelt az emberek szívében – ugyanakkor úgy tűnik, mintha szándékosan igyekezne elrejtőzni valaki elől. Amikor találkozom vele, mindig igyekszik kitalálni valamit, hogy eltűnhessen a „helyszínről”, mint valami gyilkos, aki épp most ölt meg valakit, és a lelepleződéstől rettegve folyamatosan kitér minden elől; másrészt

---

^a Az eredeti szövegben ez áll: „az ő haja”.

azokra a fekete afrikaiakra¹ emlékeztet, akik nemzedékeken át rabszolgasorban éltek, és sohasem emelhetik fel a fejüket mások előtt. Ennek a magatartási spektrumnak a javítása, egészen ezeknek az embereknek az öltözködési és testápolási szokásáig, több hónapos munkát venne igénybe.

A kínai nép több ezer éven át rabszolga életet élt, és ez oly mértékben behatárolta gondolataikat, felfogásukat, életüket, nyelvüket, magatartásukat és cselekedeteiket, hogy a legcsekélyebb szabadságuk sem maradt. Több ezer év történelme ezt az életerős, lelkes népet valami lélektelen hullákhoz hasonló dologgá koptatta. Sokan élnek a Sátán bölléréke alatt, sokan élnek vadállatok odújához hasonló otthonokban, sokan eszik ugyanazt az élelmet, mint az ökrök vagy a lovak, és sokan hevernek érzéketlenül és szétszórva az „alvilágban”. Külső megjelenésre az emberek nem különböznek az ősembertől, pihenőhelyük olyan, mint valami pokol, társak gyanánt pedig mindenféle mocskos démon és gonosz szellem veszi körül őket. Kívülről nézve az emberi lények magasabb rendű „állatoknak” tűnnek, valójában azonban mocskos démonokkal élnek és lakoznak együtt. Mivel senki nem viseli gondjukat, az emberek a Sátán által bekerítve élnek, az ő csapdájában ragadva, kiúttalanul. Ahelyett, hogy azt mondanánk: kényelmes otthonukban összegyűlnek szeretteikkel és boldog, kielégítő életet élnek – azt kellene mondanunk: az emberi lények az alvilágban élnek, démonokkal cimborálnak és ördögökkel adják össze magukat. Valójában az embereket még mindig megkötözve tartja a Sátán, ott élnek, ahol mocskos démonok gyülekeznek, és ezek a mocskos démonok manipulálják őket, mintha az ágyuk kényelmes fészek volna, amelyben a holttestük szenderegnet. Ha belépsz az otthonukba, az udvar hideg és kihalt, dermesztő szél fűtyül a száraz ágak között. Ahogy benyitasz az „életterükbe”, a szoba koromfekete – ha kinyújtod a kezéd, nem látod az ujjaidat. Az ajtó repedésén egy kis fény szivárogoz be, de a szoba ettől csak még komorabbnak és rémisztőbbnek tűnik. Időnként patkányok furcsa cincogása hallatszik, mintha játszadoznának. A szobában minden ijesztő és visszataszító, mintha a lakóját épp most fektették volna koporsóba. Az ágyat, a paplanokat és a jelentéktelen kis szekrényt a szobában mind belepte a por, a földön több kis zsámoly villantja ki a fogait és mereszti ki a karmait, a falakat pedig pókhálók borítják. Az asztalon egy tükör áll, mellette fából készült fésű. A tükörhöz lépve fogsz egy gyertyát és meggyújtod. Látod, hogy a tükröt belepte a por, egyfajta „sminkként” rakódva rá az ember tükörképére^b, így az úgy fest, mint valami kriptaszökevény. A fésű tele van hajszálakkal. Ezek a tárgyak mind régiek és durvák, és olyanok, mintha nemrég használta volna őket valaki, aki épp az imént halt meg. A fésűre nézve az az érzésed, mintha egy holttest feküdne az oldalán. A fésűbe ragadt hajszálak, amelyekben már nem kering a vér, hullaszagot árasztanak. Jeges szél fúj be az ajtó

---

¹ A „fekete afrikaiak” azokra a feketékre utal, akiket Isten megátkozott, és akik nemzedékeken át rabszolgasorban éltek.

^b Az eredeti szövegben ez áll: „az emberek arca”.

repedésén, mintha egy kísértet préselné át magát a résen, hogy visszatérve birtokba vegye a szobát. A szobában nyomasztóan hideg van, és hirtelen olyan bűz támad, mint egy oszladozó holttest szaga. Ebben a pillanatban meglátod, hogy egy csomó minden lóg a falakon, az ágyon széttúrt, mocskos, bűdös ágynemű hever, a sarokban gabonaszemek, a szekrényen áll a por, a padlót kosz és gallyak borítják, és így tovább – mintha mindezt az előbb használta volna egy halott ember, aki vonszolja magát, fogait vicsorgatja és a levegőt karmolja. Ez épp elég ahhoz, hogy végigfusson a hátadon a hideg. A szobában sehol sincs nyoma életnek, minden sötét és nyirkos, mint az alvilág és a pokol, amelyről Isten beszélt. Épp olyan, mint egy ember sírboltja, a festetlen szekrénnel, zsámolyokkal, ablakkeretekkel és ajtókkal, amelyek gyászruhát öltöttek, és néma tisztelettel adóznak a holtaknak. Az ember évtizedek vagy évszázadok, sőt, akár évezredek óta él ebben az alvilágban, korán távozik és későn tér vissza. Virradatkor, amikor a kakas szól, kikelnek „sírjaikból”, felnéznek az égre és lenéznek a földre, majd nekilátnak aznapi tennivalóiknak. Amikor a nap lenyugszik a hegyek mögött, visszavonszolják fáradt tagjaikat a „sírba”, és mire megtöltötték a hasukat, már be is alkonyodik. Aztán, ha befejezték előkészületeiket másnapra, amikor majd ismét elhagyják a „sírt”, eloltják a lámpát, amely mintha foszforeszkáló tüzek fényét árasztaná. Ekkor a holdfényben már csak sírhalmok láthatók, amelyek apró dombocskák módjára terjeszkednek minden sarokban. A „sírok” belsejéből időnként horkolás emelkedő-ereszkedő hangja hallatszik. Az emberek mind mély álomban hevernek, és úgy tűnik, a mocskos démonok és kísértetek is mindannyian békésen pihennek. Néha varjak károgása hallatszik a messzeségből – az elhagyatott madárhangok hallatán az éjszaka néma csendjében végigfut a hideg a hátadon és égnek áll a hajad... Ki tudja, hány évet töltött az ember ilyen keretek között, meghalva és újraszületve; ki tudja, meddig maradtak az emberi világban, ahol emberek és kísértetek keverednek egymással, mi több, ki tudja, hányszor mondtak már búcsút a világnak. Ebben a földi pokolban az emberek boldogan élnek, mintha egy panaszszavuk sem lenne, mert már rég hozzászoktak az alvilágban való élethez. Így az embereket lenyűgözi ez a hely, ahol mocskos démonok lakoznak, mintha a mocskos démonok a barátaik és társaik lennének, mintha az ember világa egy huligánbanda² lenne – mert az ember eredeti lényege régóta hang nélkül elenyészett és nyomtalanul eltűnt. Az emberek külsejében van valami mocskos démonokra emlékeztető; mi több, a cselekedeteiket is mocskos démonok manipulálják. Ma nem néznek ki másként, mint a mocskos démonok, mintha mocskos démonoktól születtek volna. Ráadásul az emberek rendkívüli szeretettel és támogatással fordulnak az őseik felé. Senki nem tudja, hogy az embereket már régóta annyira letiporta a Sátán, hogy olyanok lettek, mint a gorillák a hegyekben. Véreres szemeik könnyörgő tekintettel néznek, és a belőlük áradó homályos fényben ott van egy

---

² A „huligánbanda” az emberiség romlottságára és arra utal, hogy az emberiség körében nincsenek szent emberi lények.

mocskos démon baljós rosszindulatának halvány nyoma. Arcuk tele van ráncokkal, olyan repedezett, mint egy fenyőfa kérge, szájuk kitüremkedik, mintha a Sátán formálta volna, füleiket kívül-belül kosz lepi, hátuk görnyedt, lábaik alig bírják el a testüket, csontos karjaikat ütemesen lóbálják előre-hátra. Olyan, mintha csak csont és bőr lennének, másrészt viszont kövérek is, mint egy hegyi medve. Öltözködésük és testápolási szokásaik kívül-belül egy ősi majomra emlékeztetnek – mintha ezek a majmok még ma sem fejlődtek³ volna ki teljesen a modern ember formájáig, olyan elmaradottak!

Az ember egymás mellett él az állatokkal, és remekül kijönnek egymással, viták és szóbeli nézeteltérések nélkül. Ami az állatokra fordított gondját és törődését illeti, az ember erre rendkívül kényes, az állatok pedig az ember túléléséért léteznek, kifejezetten az ő hasznára, nekik ebből semmiféle előnyük nem származik, teljes mértékben és tökéletesen az embernek engedelmeskedve. Az ember és az állat kapcsolata minden látszat szerint szoros⁴ és harmonikus⁵ kapcsolat – a mocskos démonok pedig, úgy tűnik, ember és állat tökéletes kombinációi. Így hát az ember és a mocskos démonok a földön még bizalmasabb és még inkább elválaszthatatlan viszonyban vannak. Bár az ember elkülönül a mocskos démonoktól, mégis kapcsolatban marad velük; mindeközben a mocskos démonok semmit nem tartanak vissza az emberektől, és mindenüket nekik „szentelik”. Az emberek napról napra „a pokol királyának palotájában” mulatoznak, „a pokol királyának” (ősapjuknak) társaságában játszadoznak, az pedig manipulálja őket, úgyhogy mára az emberekre vastagon rászáradt a mocskok, és miután oly sok időt töltöttek az alvilágban, már rég nem is vágnak arra, hogy visszatérjenek „az élők világába”. Így, mihelyt meglátják a fényt, és szembesülnek Isten követeléseivel, Isten jellemével és az Ő munkájával, idegesség és szorongás tölti el őket, mert továbbra is arra vágnak, hogy visszatérjenek az alvilágba, és kísértetekkel lakozzanak együtt. Már régen elfelejtették Istent, így örökké a temetőben kóborolnak. Amikor találkozom valakivel, megpróbálok beszélni vele, és csak ilyenkor fedezem fel, hogy a személy, aki Előttem áll, egyáltalán nem is ember. A haja kócos, az arca mocskos, a vigyorgásában van valami farkasszerű. Továbbá olyan esetlennek tűnik, mint egy kísértet, aki épp most emelkedett ki a sírból és látta meg az élők világából való embereket. Ez a személy mindig mosolyra próbálja igazítani az ajkait; ez alattomosnak és egyúttal baljósan tűnik. Amikor Rám mosolyog, olyan, mintha lenne valami mondanivalója, de nem találhá hozzá a szavakat, így csak annyit tehet, hogy kifejezéstelen, buta arccal félreáll. Hátról nézve úgy tűnik, „a kínai dolgozó nép nagyszerű képét” mutatja; ezekben a pillanatokban még utálatosabbnak tűnik, mert a

---

³ A „fejlődtek” szó a majomemberek „evolúciójára” utal a mai emberek formája felé. Szatirikus értelemben értendő. Valójában nem létezik olyan, amit az az elmélet mond, hogy ősi majmok alakultak át két lábon járó emberi lényekké.

⁴ „Szoros” – gúnyos értelemben.

⁵ „Harmonikus” – gúnyos értelemben.

régi, legendás Yan Huang/Yan Wang^c utódainak képét idézi, akiről az emberek beszélnek. Amikor kérdéseket teszek fel neki, némán lehajtja a fejét. Hosszú időbe telik, amíg válaszol, és amikor végre megteszi, nagyon gátlásos. Nem bírja nyugton tartani a kezeit, és úgy szopja két ujját, mint egy macska. Csak most jövök rá, hogy az ember keze úgy néz ki, mintha az előbb még a szemétben turkált volna, töredezett, elszíneződött körmeiről nem is hinnénk, hogy elvileg fehérnek kellene lenniük, és e „kecses” körmök alatt vastagon áll a kosz. Még gusztustalanabb, hogy a kézfejük úgy néz ki, mint a frissen kopasztott csirkebőr. Jóformán a kezeiken végigfutó minden ráncba beleivódott az ember munkájának vérrel-verejtékkel megfizetett ára, mindegyikben van valami koszszerűség, ami úgy tűnik „a talaj szagát” árasztja, hogy még jobban képviselje az emberi szenvedés szellemének értékes és dicsőre méltó jellegét – így a szenvedésnek ez a szelleme még az ember kezén is mélyen beleépült minden egyes ráncba. A ruhák közül, amelyeket az ember visel, tetőtől talpig, egyik sem emlékeztet egy állat szőrére, de fogalmuk sincs arról, hogy hiába olyan „tiszteltre méltók”, az értékük valójában kevesebb, mint egy rókaprémé – sőt, kevesebb, mint egyetlen pávatollé, mert a ruházatuk már rég olyan rúttá tette őket, hogy rosszabbul néznek ki, mint egy disznó vagy egy kutya. A leányzó alig valamit takaró felsője lelóg a háta közepéig, a nadrágja szára – mint a csirkebél – teljesen feltárja csúfságát a ragyogó napfény előtt. A nadrágja szára rövid és szűk, mintegy azért, hogy megmutassa, hogy a lábfeje már rég nem volt bekötve. A lábfeje nagy, már nem olyan, mint a régi társadalom „háromhüvelyknyi aranylótuszai”. Ennek a személynek a ruhája túlságosan nyugatias és egyúttal túlságosan olcsó. Amikor találkozom vele, mindig zavarban van, az arca bíborvörösre pirul, és még arra is képtelen, hogy felemelje a fejét, mintha mocskos démonok taposták volna le, és többé nem tudja rávenni magát, hogy más emberek szemébe nézzen. Az ember arcát por lepi. Ez a por, amely az égből hullott alá, úgy tűnik, teljesen méltánytalanul hull az ember arcára, és az úgy néz ki emiatt, mint a veréb helytollai. Az ember szemei is olyanok, mint a veréb szemei: aprók, szárazak és fénytelenek. Amikor az emberek beszélgetnek, beszédük szokás szerint akadozó és kitérő jellegű, mások számára utálatos és gusztustalan. Az ilyen embereket mégis sokan magasztalják, mint „a nemzet képviselőit”. Hát nem egy vicc ez? Isten meg kívánja változtatni az embereket, megmenteni, megszabadítani őket a halál sírboltjából, hogy megmenekülhessenek az alvilágban és a pokolban élt életükből.

---

^c „Yan” és „Huang” két mitikus császár neve, akik Kína első kultúrhősei közé tartoztak. „Yan Wang” kínai nyelven „a pokol királyának” a neve. Mandarin nyelven kiejtve „Yan Huang” és „Yan Wang” majdnem pontosan ugyanúgy hangzik.

Munka és belépés (6.)

A munka és a belépés eredendően gyakorlati jellegűek; ezek Isten munkájára és az ember belépésére utalnak. Az ember belépését rendkívüli mértékben megnehezíti az ember teljes képtelensége arra, hogy a mélyére hatoljon Isten igazi arcának és Isten munkájának. Sok ember a mai napig sem tudja, hogy milyen munkát fog Isten elvégezni az utolsó napokban, vagy hogy miért tűrt el Isten rendkívüli megaláztatást azért, hogy eljöjjön a hús-vér testbe, és jóban-rosszban az ember mellett álljon. Isten munkájának céljától kezdve Isten utolsó napokra vonatkozó tervének céljáig – az ember mindezzel kapcsolatban teljes sötétségben tapogatózik. Az emberek különféle okokból mindig langyosak és bizonytalanok¹ voltak a belépést illetően, amelyet Isten megkövetel tőlük, ez pedig rendkívül megnehezítette Isten hús-vér testben végzett munkáját. Már-már úgy tűnik, az emberek mind akadályokká váltak, és még ma is homályban vannak. Ezért úgy gondolom, beszélünk kellene az Isten által az emberen végzett munkáról és Isten sürgős szándékáról, hogy mindannyiótokat Isten hűséges szolgálivá tegye, akik, mint Jób, inkább meghalának, semmint hogy elutasítsák Istent, eltűrve minden megaláztatást; és akik, mint Péter, egész lényüket felajánlják Istennek, és az utolsó napokban Isten bizalmasává válnak, akiket Ő megnyert magának. Bárcsak minden testvér képes lenne mindenét odaadni és egész lényét felajánlani Isten mennyei akaratának, hűséges szolgálóvá válni Isten házában, és az Isten által neki ajándékozott végtelenség ígéretét élvezni, hogy az Atya Isten szíve hamarosan békés nyugalmat élvezhessen. „Teljesíteni az Atya Isten akaratát” – ez legyen mindazok jelszava, akik Istent szeretik. Ezek a szavak szolgáljanak az ember számára útmutatóként a belépéshez és iránytűként, amely cselekedeteit vezérli. Ezzel az elhatározással kell rendelkeznie az embernek. Maradéktalanul beteljesíteni Isten munkáját a földön és együttműködni Isten hús-vér testben végzett munkájával – ez az ember kötelessége, mígnem egy napon, amikor Isten munkája véget ér, az ember örömmel elbúcsúzik Tőle, Ő pedig idejekorán visszatér a mennyei Atyához. Hát nem ez az a felelősség, amelyet az embernek teljesítenie kell?

Amikor a Kegyelem Korában Isten visszatért a harmadik égbe, Istennek az egész emberiség megváltásáért végzett munkája valójában már a befejező részéhez ért. A földön mindössze a kereszt maradt, amelyet Jézus a hátán hordozott, a finom vászon, amelybe Jézust göngyölték, és a Jézus által viselt töviskorona és bíborszínű köpeny (azok a tárgyak, amelyekkel a zsidók gúnyolták Őt). Vagyis Jézus keresztre feszítése nagy port vert, de aztán a helyzet újra lecsillapodott. Ettől kezdve Jézus tanítványai elkezdtek továbbvinni az Ő munkáját, mindenütt pásztorolva és öntözve a gyülekezeteket. Munkájuk tartalma a következő volt: arra kérték minden embert, hogy tartson bűnbánatot, vallja meg bűneit és keresztkeljen meg, az apostolok pedig mindannyian elindultak, hogy terjesszék Jézus keresztre feszítésének belső történetét, az erről szóló

---

¹ „Bizonytalanok” – ez azt jelenti, hogy az emberek nem rendelkeznek világos rálátással Isten munkájára.

szépítetlen beszámolót, így senkinek nem volt más választása, mint leborulni Jézus előtt, hogy megvallja bűneit; továbbá az apostolok mindenhová elmentek, közvetítve a Jézus által mondott szavakat. Ekkor kezdődött meg a gyülekezetek építése a Kegyelem Korában. Jézus ebben a korban beszélt még az ember életéről és a mennyei Atya akaratáról is, de mivel ez egy más korszak volt, ezek közül a kijelentések és gyakorlatok közül sok nagymértékben eltért a maiaktól. Lényegüket tekintve azonban megegyeznek. Mindkettő Isten Lelkének munkája a hús-vér testben, egészen és pontosan. Ez a fajta munka és kijelentés mindmáig folytatódik, így az ilyesmiben még mindig osztoznak a mai vallásos intézmények, és teljes mértékben változatlan maradt. Amikor Jézus munkája befejeződött, és a gyülekezetek már rátértek Jézus Krisztus helyes útjára, Isten közben elindította munkája egy másik szakaszára vonatkozó tervét, ami az Ő hús-vér testbe való eljövetele volt az utolsó napokban. Ahogy az ember látja, Isten keresztre feszítése már lezárta Isten megtestesülésének munkáját, megváltotta az egész emberiséget, és lehetővé tette, hogy Ő magához ragadja az alvilág kulcsát. Mindenki úgy gondolja, hogy Isten munkája teljesen megvalósult. Valójában Isten szempontjából az Ő munkájának csak egy kis része valósult meg. Ő csak annyit tett, hogy megváltotta az emberiséget; de nem hódította meg az emberiséget, és főleg nem változtatta meg az ember sátáni ábrázatát. Ezért mondja Isten: „Bár megtestesülésem hús-vér teste keresztlment a halál fájdalmán, nem ez volt megtestesülésem teljes célja. Jézus az Én szeretett Fiam, és a keresztre szegezték Ért, de Ő nem fejezte be maradéktalanul az Én munkámat. Csak annak egy részét végezte el.” Így Isten megkezdte terveinek második fordulóját, hogy folytassa a megtestesülés munkáját. Isten végső szándéka az volt, hogy tökéletessé tegye és megnyerje az összes embert, akit megszabadított a Sátán karmai közül; Isten ezért készült ismét arra, hogy vállalja a megtestesülés veszélyét. A „megtestesülés” arra utal, aki nem hoz dicsőséget (mivel Isten munkája még nem fejeződött be), de aki a szeretett Fiú identitásában jelenik meg; Ő a Krisztus, akiben Istennek kedve telik. Ezért mondhatjuk, hogy ez a „veszély vállalása”. A megtestesült hús-vér test ereje csekély, nagy óvatossággal kell eljárnia², és az Ő ereje a nyomába sem ér a mennyei Atya hatalmának; Ő csak a hús-vér test szolgálatát végzi, beteljesítve az Atya Isten munkáját és az Ő megbízását, anélkül hogy más munkában részt venne, és a munkának csak egy részét végzi el. Ezért nevezték Istent „a Krisztusnak”, mihelyt eljött a földre – ez a név beágyazott jelentése. Azért mondjuk, hogy eljövetelét kísértések övezik, mert a munkának csak egy darabja készült el. Továbbá annak, hogy az Atya Isten csak „Krisztusnak” és „szeretett Fiúnak” nevezi Őt, de nem adta Neki az összes dicsőséget, pontosan az az oka, hogy a megtestesülés hús-vér teste azért jön el, hogy a munkának egy részét elvégezze, nem azért, hogy a mennyei Atyát képviselje, hanem hogy a szeretett Fiú szolgálatát teljesítse. Amikor a szeretett

---

² „Ereje csekély, nagy óvatossággal kell eljárnia” – ez arra utal, hogy a hús-vér testnek túl sok nehézséggel kell szembenéznie, és az általa végzett munka túlságosan behatárolt.

Fiú teljesíti az egész megbízatást, amelyet a vállára vett, akkor adja meg Neki az Atya a teljes dicsőséget az Atya identitásával együtt. Mondhatjuk, hogy ez „a mennyei törvénykönyv”. Mivel a mennyei Atya és Az, aki eljött a hús-vér testbe, két különböző birodalomban vannak, csak a Lélekben tekintenek egymás felé: az Atya rajta tartja a szemét a szeretett Fiún, de a Fiú nem látja az Atyát a messzeségből. Mivel azok a funkciók, amelyekre a hús-vér test képes, túlságosan csekélyek, és mivel Őt bármelyik pillanatban megölhetik, mondhatjuk, hogy ez az eljövetele a legnagyobb veszéllyel jár. Ez annyit tesz, hogy Isten újra otthagyja az Ő szeretett Fiát a tigris szájában, ahol az élete veszélyben forog, egy olyan helyre állítva Őt, ahol a Sátán jelenléte leginkább koncentrált. Isten még e zord körülmények között is átadta az Ő szeretett Fiát egy olyan hely népének, amely tele van mocsokkal és kicsapongással, hogy „neveljék fel Őt felnőttkoráig”. Azért van ez így, mert egyedül e cselekedet által tűnhet Isten munkája megfelelőnek és természetesnek, és ez az egyetlen módja annak, hogy teljesítse az Atya Isten minden kívánságát, és befejezze az Ő munkájának utolsó részét az emberiség körében. Jézus nem tett semmi többet, mint hogy beteljesítette az Atya Isten munkájának egy szakaszát. A megtestesülés hús-vér teste által állított korlát és az elvégzendő munka különbségei miatt Maga Jézus sem tudta, hogy lesz majd egy második visszatérés a hús-vér testbe. Ezért egyetlen Biblia-magyarázó vagy próféta sem merte világosan megjövendölni, hogy Isten az utolsó napokban újra megtestesül majd, vagyis újra eljön a hús-vér testbe, hogy elvégezze a testben végzett munkájának második részét. Ezért nem jött rá senki, hogy Isten már régóta a hús-vér testben rejtőzik. Nem csoda, hiszen Jézus csak akkor kapta meg ezt a megbízatást, miután feltámadt és felment a mennybe, ezért nincs világos jövendölés Isten második megtestesüléséről, és ez felfoghatatlan az emberi elme számára. A Biblia összes prófétai könyvében egy szó sem említi ezt világosan. Azonban amikor Jézus eljött, hogy munkálkodjon, már volt egy világos jövendölés, amely úgy szólt, hogy egy szűz gyermeket fogan, és fiút fog szülni, ami azt jelenti, hogy Ő a Szentlélek révén fogantatott. Isten még erről is azt mondta, hogy halálos veszedelem mellett történt, akkor hát mennyivel inkább így lehet ez ma? Nem csoda, hogy Isten azt mondja, ez a megtestesülés több ezerszer nagyobbak veszélyeket rejt, mint amelyek a Kegyelem Korában fenyegették Őt. Isten sok helyütt megjövendölte, hogy meg fog nyerni egy csapat győztest a Színím földjén. Mivel ezeket a győzteseket a világ keleti részén kell megnyernie, ezért a hely, ahová Isten a második megtestesülése során lép, kétségkívül Színím földje, pontosan az a hely, ahol a nagy vörös sárkány fekszik összetekeredve. Itt fogja megnyerni Isten a nagy vörös sárkány leszármazottait, hogy az teljes vereséget szenvedjen és megszégyenüljön. Isten fel fogja ébreszteni ezeket az embereket, akiket súlyosan megterhel a szenvedés, fel fogja kelteni őket, míg teljesen fel nem ébrednek, kivezeti őket a ködből, és eléri, hogy elutasítsák a nagy vörös sárkányt. Felébrednek majd álmukból, felismerik a nagy vörös sárkány lényegét, képesek lesznek teljes szívüket Istennek adni, felemelkedni a sötét erők elnyomásából, felkelni a világ keleti részén és Isten győzelmének bizonyítékává

válni. Csak így fog Isten dicsőséget nyerni. Egyedül ezért hozta el Isten azt a munkát, amely Izráelben ért véget, arra a földre, ahol a nagy vörös sárkány fekszik összetekeredve, és csaknem kétezer évvel távozása után újra eljött a hús-vér testbe, hogy folytassa a Kegyelem Korának munkáját. Az ember szabad szemmel úgy látja, hogy Isten új munkába kezd a hús-vér testben. Isten nézőpontjából azonban Ő a Kegyelem Korának munkáját folytatja, csak éppen egy néhány ezer éves folytonossági hiány után, munkája helyszínét és programját is megváltoztatva. Bár az a képmás, amelyet a húsból való test a mai munka során felöltött, Jézustól teljesen különbözőnek tűnik, Ők ketten ugyanabból a lényegből és gyökérből fakadnak, és ugyanabból a forrásból származnak. Kívülről talán sok köztük a különbség, de munkájuk belső igazságai teljesen azonosak. Végül is a korszakok éppolyan különbözőek, mint az éjszaka és a nappal. Akkor hát hogyan követhetne Isten munkája egy változatlan mintát? Vagy hogyan akadályozhatnák egymást az Ő munkájának különböző szakaszai?

Jézus egy zsidó ember külsejét öltötte fel, a zsidók öltözködéséhez alkalmazkodott, és úgy nőtt fel, hogy zsidó ételeket evett. Ez az Ő normális emberi aspektusa. Ma azonban a megtestesülés hús-vér teste egy ázsiai polgár alakját ölti, és a nagy vörös sárkány nemzetében nő fel. Mindez semmilyen módon nem áll ellentétben Isten megtestesülésének céljával. Inkább kiegészítik egymást, és teljesebb megvalósuláshoz segítik Isten megtestesülésének igazi jelentőségét. Mivel a megtestesülés hús-vér testére „Emberfiaként” vagy „a Krisztusként” hivatkoznak, a mai Krisztus külsejéről nem lehet ugyanazokkal a kifejezésekkel beszélni, mint Jézus Krisztusról. Végére is ezt a hús-vér testet „Emberfiának” nevezik, és egy húsból való test képmását viseli. Isten munkájának minden szakasza meglehetősen mély jelentést tartalmaz. Jézus azért fogantatott a Szentlélektől, mert bűnösöket kellett megváltania. Neki bűn nélkül valónak kellett lennie. De csak a legvégén, amikor Ő arra kényszerült, hogy a bűnös hús-vér test hasonlatosságává váljon, és magára vette a bűnösök bűneit, csak akkor szabadította meg őket az átkozott kereszttől, a kereszttől, amellyel Isten megfenyítette az emberiséget. (A kereszt Isten eszköze az emberiség megátkozására és megfenyítésére; valahányszor megátkozás és megfenyítés kerül említésre, ott konkrét utalás szerepel a bűnösökre.) A cél az volt, hogy elérje, hogy minden bűnös megtérjen, és a keresztre feszítés révén rábírja őket, hogy vallják meg bűneiket. Vagyis az egész emberiség megváltása érdekében Isten megtestesült egy húsból való testben, amely a Szentlélektől fogantatott, és Magára vette az egész emberiség bűneit. Hogy ezt hétköznapi nyelven írjam le: Ő felajánlott egy húsból való, szent testet cserébe minden bűnösért, ami annyit tesz, hogy Jézust „vétekáldozatként” a Sátán elé helyezték, így „könyörögve” a Sátánhoz, hogy az egész ártatlan emberiséget, amelyet megtaposott, adja vissza Istennek. Ezért volt szükséges a Szentlélektől való fogantatás a megváltás munkája ezen szakaszának beteljesítéséhez. Ez szükséges feltétel volt, egyfajta „békeszerződés” az Atya Isten és a Sátán közötti csatában. Ez az oka annak, hogy a munkának ez a szakasza csak akkor zárult le, miután Jézus átadatott a Sátánnak. Isten megváltó munkája azonban ma eddig

példátlan fokú nagyszerűséget ért el, és a Sátánnak többé nincs ürügye, hogy követeléseket támasszon, így Istennek többé nem kell a Szentlélektől fogantatnia, hogy megtestesüljön. Mivel Isten eredendően szent és ártatlan, Isten ebben a megtestesülésben már nem a Kegyelem Korának Jézusa. Ő azonban még mindig az Atya Isten akarataért testesül meg, és azért, hogy az Atya Isten kívánságait beteljesítse. Ugye ez nem egy észszerűtlen módja a dolgok magyarázatának? Talán Isten megtestesülésének egy adott szabályrendszerhez kell alkalmazkodnia?

Sok ember a Bibliában keres bizonyítékot, remélve, hogy talál egy jövendölést Isten megtestesüléséről. Honnan is tudhatná az ember a maga zavarodott és széttagolt gondolataival, hogy Isten már régen abbahagyta a Bibliában végzett „munkát”, és „túllépett” annak korlátain, hogy lelkesen és mohón belekezdjen abba a munkába, amelyet már régen eltervezett, de az embernek soha nem említett meg? Az emberek értelme túlságosan hiányos. Miután épphogy csak megízlelték Isten természetét, felmennek egy emelvényre és egy csúcsminőségű „kerekszékbe” ülnek teljes nemtörődömséggel, hogy szemrevételezzék Isten munkáját, sőt, még odáig is elmennek, hogy bombasztikus, terjedős beszéddel, amelyben mindenről szó esik a nap alatt, nekiállnak kioktatni Istent. Sok „öregúr”, olvasószemüveget biggyesztve az orrára és szakállát simogatva, kinyitja a „régí évkönyv” (a Biblia) megsárgult lapjait, amelyeket egy életen át olvasott. Motyogó szavakkal és láthatólag lelkesen csillogó szemmel egyszer a Jelenések könyvéhez lapoz, majd Dániel könyvéhez, aztán Ézsaiás könyvéhez, amelyet oly jól ismer mindenki. Egyik apró szavakkal sűrűn teleírt oldal után a másikra bámul, némán olvas, agyában szüntelenül forognak a fogaskerekek. A kéz hirtelen abbahagyja a szakáll simogatását, és cibálni kezdi azt. Időnként még hallani is lehet, ahogy kiszakad belőle egy-egy szál. Ez a szokatlan viselkedés meglepi a szemlélőt. „Mi ez a heveskedés? Mitől olyan mérges?” Ha ismét az öregúrra nézünk, látjuk, hogy most már a szemöldöke is felborzolódott. Ezüstös szemöldökének szőrszálai libatollakként konyulnak le pontosan két centiméternyire az öregúr szemhéjától, mintegy véletlenszerűen és mégis oly tökéletesen, ahogy az öregúr szemei a penészesnek látszó oldalakra tapadnak. Miután jó néhányszor visszatért ugyanazokra az oldalakra, többé nem bír magával, talpra ugrik, és fecsegni kezd, mintha valakivel cseverészne³, bár izzó pillantása továbbra is az évkönyv felé irányul. Hirtelen letakarja az aktuális oldalt, és „egy másik világ” felé fordul. Mozdulatai olyan sietősek⁴ és ijesztőek, hogy szinte meglepetésként érik az embert. Az egér, amely előmerészkedett a lyukból, és amíg az öregúr csendben volt, épp kezdett annyira megnyugodni, hogy szabadon merjen mozogni, most annyira megrémül a hirtelen mozdulatoktól, hogy gyorsan visszaiszkol a lyukba, eltűnik benne, mint egy füstkarika, és soha többé nem dugja elő az orrát. Most az öregúr bal keze újrakezdi egy

---

³ „Cseverészés” – annak metaforája, hogy az emberek milyen rút arcot vágnak, amikor Isten munkáját kutatják.

⁴ „Sietős” – ez az „öregúr” buzgó, kapkodó mozdulataira utal, ahogy a Bibliához fordul.

időre felfüggesztett szakállsimogató mozdulatait, fel-le, fel-le. Elsétál az ülőhelyéről, az asztalon hagyva a könyvet. Az ajtó repedésén és a nyitott ablakon át befúj a szél, könyörtelenül becsapja a könyvet, majd újra kinyitja. A jelenetben van valami kimondhatatlan elhagyatottság, és úgy tűnik, mintha az egész teremtet világ elhallgatott volna, a könyv lapjai közt susogó szél hangját kivéve. Az öregúr a háta mögött összekulcsolt kézzel lépdel fel-alá a szobában, hol megáll, hol újra elindul, időnként megrázza a fejét, ajkai pedig mintha e szavakat ismételnék: „Ó! Istenem! Tényleg ezt tennéd?” Időnként ezt is mondja egy fejbólintással: „Ó, Istenem! Ki fürkészheti ki a Te munkádat? Hát nem nehéz a Te lányomaidat felkutatni? Hiszem, hogy Te nem teszel dolgokat azért, hogy bajt keverj, hacsak nincs jó okod rá.” Az öregúr most erősen összeráncolja a szemöldökét, összeszorítja a szemeit, arckifejezése alapján úgy tűnik, hogy zavarban van, ugyanakkor nagyon erőlteti magát, mintha valami lassú és határozott számítást készülné végezni. Szegény öregúr! Leélte az egész életét, és aztán „szerencsétlen módon” oly későn bukkant rá erre a dologra. Mit lehet ezzel kezdeni? Én is tanácstalan vagyok, és nincs hatalmam, hogy bármit is tegyek. Kinek a hibája, hogy a régi évkönyve megsárgul az idő múlásától? Kinek a hibája, hogy a szakálla és a szemöldöke kérlelhetetlenül, fehér hóként borítja be arca különböző részeit? Mintha a szakálla szőrszálai rangidős voltát jelképeznék. De ki tudhatta, hogy az ember annyira megbolondulhat, hogy egy régi évkönyvben kezd kutatni Isten jelenléte után? Hány lapja lehet egy régi évkönyvnek? Valóban feljegyezheti teljes pontossággal Isten minden cselekedetét? Ki meri ezt garantálni? Az ember viszont tényleg azt gondolja, hogy Isten megjelenését keresi és Isten akaratát teljesíti azzal, ha szavakat elemezget és szőrszálakat hasogat⁵, és ettől reméli belépését az életbe. Talán olyan könnyű ily módon belépni az életbe, amilyennek hangzik? Nem a legabszurdabb és legostobább fajta hamis érvelés ez? Te nem találod-e ezt nevetségesnek?

Munka és belépés (7.)

Az embernek egészen mostanáig tartott, hogy rájöjjön, hogy az emberből nemcsak a szellemi élet ellátása és Isten ismeretének tapasztalata hiányzik, hanem – ami még inkább életbevágóan fontos – a beállítottságát érintő változások. Az ember, mivel teljes tudatlanságban van saját fajtájának történetét és ősi kultúráját illetően, ennek eredményeként egyáltalán semmit nem tud Isten munkájáról. Mindenki abban reménykedik, hogy az ember a szíve mélyén kapcsolódhat Istenhez, de mivel az ember hús-vér teste túlságosan romlott, érzéketlen és tompa, emiatt az ember egyáltalán semmit nem tud Istenről. Isten célja azzal, hogy ma eljön az emberek közé, nem egyéb, mint hogy

---

⁵ „Szavakat elemezget és szőrszálakat hasogat” – ez a tévhitek szakértőit gúnyolja, akik aprólékos részletességgel vitatkoznak egyes szavakról, de nem keresik az igazságot, és nem ismerik a Szentlélek munkáját.

átformálja az emberek gondolatait, lelkét, valamint Isten szívükben őrzött képmását, amely már több millió éve ott van bennük. Megragadja ezt a lehetőséget, hogy tökéletessé tegye az embert. Vagyis Ő az ember tudása által megváltoztatja annak módját, ahogyan az emberek megismerik Őt, valamint az Iránta való hozzáállásukat, képessé téve az embert arra, hogy Isten megismerésében diadalmas újrakezdést érjen el, és így eljusson az emberi lélek megújulásáig és átalakulásáig. Az eszköz a foglalkozás és a fegyelmezés, a cél pedig a hódítás és a megújulás. Istennek öröktől fogva szándékában állt eloszlatni a babonás gondolatokat, amelyeket az ember a homályos Istenről őrizgetett, az utóbbi időben pedig ez már sürgőssé is vált Számára. Bárcsak minden ember hosszú távon gondolkodna, amikor ezt a helyzetet vizsgálja! Változtassátok meg minden egyes személy tapasztalásának módját, hogy Istennek ez a sürgető szándéka hamarosan gyümölcsöt hozzon, és hogy Isten földön végzett munkájának utolsó szakasza tökéletesen beteljesedjen! Adjátok meg Istennek azt a hűséget, amelyet méltó megadnotok Neki, és nyújtsatok végre vigaszt az Ő szívének. Bárcsak a testvérek közül senki nem riadna vissza ettől a felelősségtől, és nem csak színlelné, hogy ezt teszi! Isten ezúttal egy hívásra reagálva jön el a hús-vér testben, az ember állapotára adott hangsúlyos válaszként. Vagyis azért jön el, hogy ellássa az embert azzal, amire az embernek szüksége van. Bármilyen is az ember képessége vagy származása, Ő – röviden szólva – képessé teszi őt arra, hogy meglássa Isten szavát, és az Ő szavából meglássa Isten létezését és megnyilvánulását, és elfogadja, hogy Isten tökéletessé tegye őt, megváltoztatva az ember gondolatait és elképzeléseit, hogy Isten eredeti ábrázata szilárdan gyökerezzen az ember szívének mélyén. Ez Isten egyetlen kívánsága a földön. Bármilyen nagyszerű is az ember veleszületett természete, vagy bármilyen gyenge is az ember lényege, vagy bármilyen volt is valójában az ember magatartása a múltban, Isten ezekkel nem törődik. Ő csak azt reméli, hogy az ember teljesen megújítja a szíve mélyén lévő Isten-képet, és megismeri az emberiség lényegét, ezáltal pedig eljut az ember ideológiai szemléletének átalakításához, és képessé válik lelke mélyéből Isten után vágyakozni és felébreszteni az örök kötődést Hozzá: ez az egyetlen követelés, amelyet Isten az emberrel szemben támaszt.

A több ezer éven átívelő ősi kultúra és történelem ismerete olyan szorosan lezárta az ember gondolkodását, elképzeléseit és mentális szemléletét, hogy azok áthatolhatatlanná váltak, és soha többé le nem bomlanak¹. Az emberek a pokol tizenharmadik körzetében élnek, ahol, mintha Isten a katakombák mélyére száműzte volna őket, soha nem láthatják meg a fényt. A feudális gondolkodás annyira elnyomta az embereket, hogy alig kapnak levegőt és fuldokolnak. Egy csepp erejük sincs az ellenállásra, csak csendben tűnnek és tűnnek... Soha senki nem mert küzdeni vagy kiállni az igazság és igazságosság mellett; az emberek egyszerűen az állatoknál is rosszabb életet élnek, a feudális etika

---

¹ „Soha többé le nem bomlanak” – szatirikus célzás arra, hogy az emberek milyen merevek tudásukban, kultúrájukban és lelki szemléletükben.

csapásai és visszaélései alatt sínylődv napról napra, évről évre. Soha nem is gondoltak arra, hogy Istent keressék, hogy boldogságban legyen részük az emberi világban. Mintha az embereket már annyira megtörték volna, hogy olyanok lettek, mint a lehullott őszi levelek: fonnyadtak, szárazak, sárgásbarnák. Az emberek már rég elveszítették emlékezetüket; tehetetlenül élnek a pokolban, amelynek neve emberi világ, az utolsó nap eljövételére várva, hogy ezzel a pokollal együtt ők is elpusztulhassanak, mintha az utolsó nap, amelyre sóvárognak, az a nap lenne, amelyen az ember békében nyugodhat. A feudális etika az „alvilágba” juttatta az ember életét, tovább gyengítve az ember erejét az ellenállásra. Az embert mindenféle elnyomás tolja lépcsőről lépésre egyre mélyebbre az alvilágba, Istentől egyre messzebbre, míg mára teljesen elidegenedett Istentől, és igyekszik elkerülni Őt, amikor találkoznak. Az ember nem figyel Rá, hagyja, hogy magányosan áldogáljon oldalt, mintha az ember soha nem ismerte volna, soha nem látta volna még Őt. Pedig Isten az emberi élet hosszú útja során mindvégig várt az emberre, sohasem zúdította rá fékezhetetlen haragját, csak csendben, szó nélkül várta, hogy az ember bűnbánatot tartson és újrakezdjen. Isten már régen eljött az emberi világba, hogy osztozzon az emberrel az emberi világ szenvedéseiben. Mindazon évek alatt, amíg az emberrel együtt élt, senki sem fedezte fel az Ő létezését. Isten csak tűri csendben a lepusztultság nyomorúságát az emberi világban, miközben végzi a munkát, amelyet személyesen hozott. Ő tovább tűr az Atya Isten akarata és az emberiség szükségletei kedvéért, és olyan szenvedéseken megy keresztül, amelyeket eddig még soha ember nem tapasztalt. Az ember jelenlétében Ő csendben várt rá, és az ember jelenlétében Ő megalázta Magát az Atya Isten akarataért és az emberiség szükségleteiért is. Az ősi kultúra ismerete észrevétlenül ellopta az embert Isten jelenlétéből, és kiszolgáltatta az ördögök királyának és utódainak. A „Négy könyv és öt klasszikus”^a a lázadás egy másik korába juttatta az ember gondolkodását és elképzeléseit, ami miatt még a korábbiaknál is nagyobb hízélgéssel fordul azok felé, akik a könyveket/klasszikus dokumentumokat összeállították, és ennek eredményeként tovább súlyosbítja az Istenről alkotott elképzeléseit. Az ember tudta nélkül az ördögök királya könnyörtelenül kivetette Istent a szívéből, aztán diadalmas vigyorral maga foglalta el a helyét. Azóta az ember lelke rút és aljas, arca pedig az ördögök királyának ábrázata. A keblét eltöltötte az Isten iránti gyűlölet, és az ördögök királyának gonosz rosszindulata napról napra terjedt benne, míg végül teljesen felemésztette. Az embernek többé egy csepp szabadsága sem maradt, és nem volt módja arra, hogy kitörjön az ördögök királyának béklyóiból. Nem volt más választása, mint engedni, hogy ott helyben foglyul ejtsék, letenni a fegyvert és megadóan földre borulni annak színe előtt. Régen, amikor az ember szíve és lelke még gyermekkorát élte, az ördögök királya elültette benne az ateizmus rákos daganatának magját, ilyen hamisságokat tanítva neki: „Tanulj tudományt és technológiát! Valósítsd meg a Négy Modernizációt! A világban nem létezik olyan, hogy Isten.” Ha ez nem volna

---

^a A „Négy könyv és öt klasszikus” a konfucianizmus meghatározó gyűjteménye Kínában.

elég, minden adandó alkalommal így kiált: „Támaszkodjunk szorgalmas munkánkra, és építsünk gyönyörű országot!” – és minden egyes embertől azt kéri, hogy gyermekkorától kezdve arra készüljön, hogy hűségesen szolgálja hazáját. Az ember tudtán kívül az ő színe elé került, ahol az habozás nélkül magának tulajdonított minden érdemet (azokat az érdemeket, amelyek Istent illetik meg azért, hogy az egész emberiséget a tenyerén hordozza). Soha nem volt benne semmi szégyenérzet. Sőt, mi több, szégyentelenül elragadta Isten népét és a saját házába hurcolta, ahol egér módjára felugrott az asztalra, és Istenként imádtatta magát az emberrel. Micsoda elvetemült gonosztevő! Olyan botrányos, megdöbbentő dolgokat kiáltozik, mint például: „A világban nem létezik olyan, hogy Isten. A szél a természeti törvényeknek megfelelő átalakulások során keletkezik. Az eső úgy jön létre, hogy a vízpára hideg hőmérsékleten vízcseppekké csapódik ki, amelyek a földre hullanak. A földrengés a föld felszínének geológiai változások miatti megrázkódása. A szárazság attól van, hogy a nap felszínén létrejövő magfizikai zavarok miatt száraz lesz a levegő. Ezek természeti jelenségek. Hol van mindebben Isten cselekedete?” Még olyanok is vannak, akik olyan állításokat hangoztatnak, mint a következő, olyan állításokat, amelyeknek nem volna szabad hangot adni: „Az ember majmokból fejlődött ki az ősidőkben, a mai világ pedig egymást követő primitív társadalmakból alakult ki körülbelül egy világkorszak alatt. Hogy egy ország virágzik vagy hanyatlik, az teljes mértékben az ország népén múlik.” A háttérben pedig ráveszi az embert, hogy akassza őt a falra vagy tegye az asztalra, hogy tisztelettel és felajánlásokkal adózzon neki. Miközben így kiált: „Nincs Isten!” – saját magát teszi meg Istennek, faragatlan módon kidasztva Istent a föld határai közül, miközben ő maga Isten helyére áll, és magára ölti az ördögök királyának szerepét. Mennyire elrugaszkodott a józan észről! Mélységes gyűlöletet kelt saját maga iránt. Úgy tűnik, Isten és ő esküdt ellenségek, és a kettő nem létezhet egymás mellett. Miközben szabadon jár-ke, a törvény hatókörén kívül², azon mesterkedik, hogy elűzze Istent. Ilyen az ördögök királya! Hogyan lehetne eltűnni a létezését? Addig nem nyugszik, amíg a feje tetejére nem állította és teljesen fel nem forgatta³ Isten munkáját, mintha az lenne a szándéka, hogy a végsőig ellenszegül Istennek, amíg vagy a hal el nem pusztul, vagy a háló el nem szakad, szántsándékkal szembeszáll Istennel és egyre közelebb nyomul. Miután ocsmány arca már rég teljesen lelepleződött, most már viharvert és szálnalmas állapotban van, tele zúzódasokkal,⁴ de még mindig nem enged Isten elleni gyűlöletéből, mintha csak úgy könnyíthetne a szívében felhalmozódott gyűlöletet, ha egy falásra felfalná Istent. Hogyan tűrhetjük őt, Istennek ezt az ellenségét? Csak a gyökeres és teljes kiirtása juttathatná el életünk kívánságát odáig, hogy gyümölcsöt hozzon. Hogyan

---

² „Szabadon jár-ke, a törvény hatókörén kívül” – ez arra utal, hogy az ördög megvadul és ámokfutást rendez.

³ „Teljesen felforgatta” – ez arra utal, hogy az ördög erőszakos magatartása elviselhetetlen látvány.

⁴ „Tele zúzódasokkal” – ez az ördögök királyának rút arcára utal.

engedhetjük meg, hogy tovább folytassa ámokfutását? Oly mértékben megrontotta az embert, hogy az ember már nem is ismeri a mennynapot, eltompult és érzéketlenné vált. Az ember elvesztette normális emberi értelmét. Miért nem ajánljuk fel teljes lényünket, hogy elpusztítsuk és elégezzük őt, hogy minden aggodalmat megszüntessünk a jövőre nézve, és lehetővé tegyük, hogy Isten munkája hamarabb érje el példátlan ragyogását? Ez a bűnbanda eljött az emberek világába és zűrzavarba taszította azt. Az egész emberiséget a szakadék szélére juttatták, titkon azt tervezve, hogy belelökik őket, majd miután azok darabokra zúzták magukat, felfalják a holttestüket. Hiú reményeket táplálnak, hogy megghiúsíthatják Isten tervét és kiállhatnak Ellene, mindent egyetlen kockadobásra téve fel.⁵ Ez azért egyáltalán nem olyan egyszerű! Végére is már elkészült a kereszt az ördögök királya számára, aki a legfelháborítóbb bűnökben vétkes. Istennek nem a keresztben van a helye. Ő már félredobta azt, az ördög számára. Isten már régen győztesként került ki a küzdelemből, és többé nem szomorkodik az emberiség bűnei miatt, hanem üdvösséget hoz az egész emberiségnek.

A Sátán tetejétől az aljáig, kezdettől végig megzavarja Isten munkáját és Ellene cselekszik. Mindez a sok beszéd az „ősi kulturális örökségről”, az „ősi kultúra értékes ismeretéről”, „a taoizmus és konfucianizmus tanításairól” és „a konfuciuszi klasszikusokról és feudális rítusokról” a pokolra juttatta az embert. Sem a modern kor haladó tudománya és technológiája, sem a magasan fejlett ipar, mezőgazdaság és üzleti élet nincs sehol. Ehelyett a Sátán nem tesz semmi mást, csak az ősi „majmok” által terjesztett feudális rítusokat hangsúlyozza, hogy szántszándékkal megzavarja, ellehetetlenítse és lebontsa Isten munkáját. Nemcsak folyamatosan sújtja az embert mindmáig, hanem egyenesen egészben el akarja nyelni⁶. A feudalizmus erkölcsi és etikai tanításainak átadása és az ősi kultúra ismeretének továbbhagyományozása már régen megfertőzte az emberiséget, kisebb-nagyobb ördögökké változtatva őket. Kevesen vannak, akik örömmel fogadnák Istent, akik ujjongva köszöntének érkezését. Az egész emberiség arcán gyilkos szándék tükröződik, és mindenütt gyilkos lehelet járja át a levegőt. Azon igyekeznek, hogy kiűzzék Istent ebből az országból; késsel és karddal a kezükben harci alakzatba állnak, hogy „megsemmisítsék” Istent. Szerte az ördög ezen országában, ahol az embert folyamatosan arra tanítják, hogy nincs Isten, terjednek a bálványok, és odafent a levegőt átjárja az égő papír és tömjén émelyítő, fojtóan tömény szaga. Olyan, mint a szennyvíziszap bűze, amely felszáll, amikor a mérgeskígyó megvonaglik, és annyira bűdös, hogy az ember nem tudja megállni, hogy ne hányjon. Emellett halkan felsejlik az írásokat kántáló gonosz démonok hangja, amely mintha messziről, a pokolból jönne, olyannyira, hogy az ember beleborzong. Ezen a földön mindenhová bálványokat

---

⁵ „Mindent egyetlen kockadobásra téve fel” – ez azt jelenti, hogy valaki minden pénzét egyetlen fogadásra teszi fel, remélve, hogy végül megnyeri. Ez az ördög baljós és galád cselszövéseinek metaforája. A kifejezés gúnyos értelemben értendő.

⁶ Az „elnyelni” az ördögök királyának gonosz viselkedésére utal, amely teljes egészében tönkreteszi az embert.

helyeznek, a szivárvány minden színében, az országot az érzéki élvezetek világává változtatva, miközben az ördögök királya egyfolytában gonoszul kacag, mintha aljas terve sikerült volna. Mindeközben az ember erről mit sem tud, és fogalma sincs arról, hogy az ördög már annyira megrontotta őt, hogy öntudatát veszítette, és már csak a fejét lógatja legyőzött módjára. Az ördög egy csapásra ki akar törölni mindent, ami Istennel kapcsolatos, és ismét be akarja mocskolni és meg akarja gyilkolni Őt; feltett szándéka, hogy lerombolja és megzavarja az Ő munkáját. Hogyan engedhetné, hogy Istennek vele egyenlő státusza legyen? Hogyan tűrhetné, hogy Isten „beleavatkozik” az ő munkájába, amelyet az emberek között végez a földön? Hogyan engedhetné, hogy Isten lerántsa a maszkot az ő ocsmány ábrázatáról? Hogyan engedhetné, hogy Isten felforgassa az ő munkáját? Hogyan engedhetné ez a dühében tomboló ördög, hogy Isten átvegye az irányítást az ő császári udvara fölött a földön? Hogyan hajolhatna meg önként az Ő felsőbbrendű hatalma előtt? Rút ábrázata teljes valójában lelepleződött, így az ember nem is tudja, nevéss-e vagy sírjon, és valóban nehéz erről beszélni. Hát nem ez az ő lényege? Rút lélek létére még mindig hihetetlenül szépnek hiszi magát. Ez a cinkosok⁷ bandája! Lejönnek a halandók birodalmába, hogy átadják magukat az élvezeteknek és felfordulást okozzanak, annyira felkavarva a dolgokat, hogy a világ megbízhatatlan és változékony hellyé válik, az ember szíve pedig megtelik pánikkal és nyugtalansággal, és annyit játszadoztak az emberrel, hogy annak megjelenése olyanná vált, mint egy embertelen mezei vadállaté, rendkívül rút lett, és az eredeti szent ember utolsó nyoma is elveszett belőle. Ezenkívül még át is akarják venni a szuverén hatalmat a földön. Annyira akadályozzák Isten munkáját, hogy az alig képes araszolva előrehaladni, és olyan szorosan elzárják az embert, mint valami érc- és acélfalak. Miután oly sok szörnyű bűnt követtek el és oly sok katasztrófát okoztak, számítanak még bármi másra, mint fenytetésre? Démonok és gonosz szellemek tombolnak a földön már egy ideje, és olyan szorosan elzárták Isten akaratát és fáradságos erőfeszítését egyaránt, hogy azok hozzáférhetetlenek. Ez valóban halálos bűn! Hogyne aggódna Isten? Hogyne haragudna Isten? Súlyosan hátráltatták Isten munkáját és ellenszegültek neki. Micsoda lázadás! Még azok a kisebb-nagyobb démonok is úgy viselkednek, mint sakálók az oroszlán sarkában, és a gonosz áramlatot követik, közben újra meg újra zavart keltve. A lázadás e fiai ismerik az igazságot, de szándékosan ellenállnak neki! Mintha most, hogy királyuk, a pokol királya elfoglalta királyi trónját, ők önteltté és önelégültté váltak volna, és megvetően bánnának mindenki mással. Közülük hányan keresik az igazságot és követik az igazságosságot? Állatok mindannyian, nem jobbak, mint a disznók és kutyák, egy raj bűzös légy élén haladnak, önhittén csóválják a fejüket, és mindenféle bajt kevernek⁸ egy trágyadomb kellős közepén. Azt hiszik, hogy a királyuk, a pokol

---

⁷ A „cinkosokat” ugyanolyan fából faragták, mint a „huligánbandát”.

⁸ „Mindenféle bajt kevernek” – ez a démonizált emberek tombolására utal, akik akadályozzák Isten munkáját és ellenszegülnek annak.

királya a legnagyobb minden király közül, és fogalmuk sincs arról, hogy ők maguk is bűzös legyek csupán. És mégis kihasználják a disznók és kutyák erejét, akiket a szüleiknek tartanak, hogy Isten létezését lejárassák. Apró legyek ők, de azt hiszik, a szüleik olyan nagyok, mint a kék bálnák⁹. Fogalmuk sincs arról, hogy ők maguk kicsik, a szüleik pedig tisztátalan disznók és kutyák, akik több százmilliószor nagyobbak, mint ők. Mit sem tudva saját alacsonyrendűségükről, a disznók és kutyák által árasztott rothadásszagot kihasználva tombolnak, abban a hiú hitben, hogy jövő generációkat nemzenek, feledve minden szégyenérzetet! Zöld szárnyakkal a hátukon (ez arra utal, hogy azt állítják, hisznek Istenben) el vannakelve magukkal, mindenütt a saját szépségükkel és csáberejükkel dicsekednek, miközben titokban az emberre szórják a testükön lévő tisztátalanságokat. Továbbá rendkívül meg vannak elégedve, mintha egy pár szivárványszínű szárnyal elrejtethetnék saját tisztátalanságaikat, és így módon az általuk gyakorolt elnyomást az igaz Isten létezése ellen fordítják (ez arra utal, hogy mi folyik a vallásos világ színpalái mögött). Honnan tudná az ember, hogy bármilyen elbűvölően gyönyörűek is egy légy szárnyai, maga a légy végső soron semmi több, mint egy apró teremtmény, amelynek a hasa tele van mocsokkal, a testén pedig nyüzsögnek a kórokozók? A szüleikként számon tartott disznók és kutyák erejéből tombolnak szerte az országban (ez arra utal, ahogyan az Istent üldöző vallásos tisztségviselők a nemzet kormányának erőteljes segítségére támaszkodva láznak az igaz Isten és az igazság ellen), fékezhetetlen vadságukban. Mintha a zsidó farizeusok szelleme tért volna vissza Istennel együtt a nagy vörös sárkány népéhez, vissza a régi fészkükbe. Megkezdtek az üldözés újabb fordulóját, és ott folytatják munkájukat, ahol több ezer évvel ezelőtt abbahagyták. Ez az elkorcsosult embercsoport biztosan elpusztul majd végül a földön! Úgy tűnik, több évezred elteltével a tisztátalan szellemek még ravaszabbak és agyafúrtabbak lettek. Folyamatosan azon törik a fejüket, milyen módszerekkel aknázhathatnak alá titokban Isten munkáját. Számptalan trükkkel és csellel a maguk hazájában szeretnék újra eljátszani a több ezer évvel ezelőtti tragédiát, jóformán addig zaklatva Istent, amíg fel nem kiált. Ő alig bírja türtőztetni Magát, hogy vissza ne térjen a harmadik égbe, hogy megsemmisítse őket. Ahhoz, hogy az ember szeresse Istent, fel kell fognia az Ő akaratát, ismernie kell az Ő örömeit és szomorúságait, és meg kell értenie, mi az, amit Ő utál. Ha az ember így tesz, az még inkább ösztönzi a belépését. Minél gyorsabb az ember belépése, annál hamarabb megelégszik Isten akarata, annál világosabban átlát az ember az ördögök királyán, és annál közelebb húzódik Istenhez, hogy az Ő vágya beteljesedhessen.

---

⁹ „Kék bálnák” – gúnyos értelemben. Metaforaként azt festi le, hogy a legyek olyan aprók, hogy számukra a disznók és kutyák bálna nagyságúnak tűnnek.

Munka és belépés (8.)

Már olyan sokszor mondtam, hogy Isten utolsó napokban végzett munkája azért történik, hogy minden egyes ember szellemét megváltoztassa, hogy minden egyes ember lelkét megváltoztassa, hogy a szívük, amely nagy traumát szenvedett el, átalakuljon, ily módon megmentve a lelküket, amelyben oly mélyreható kárt tett a gonosz; ez azért történik, hogy felébressze az emberek szellemét, kiolvassza hideg szívüket, és lehetővé tegye számukra a megfiatalodást. Ez Isten legnagyobb akarata. Tegyük félre az arról szóló beszédet, hogy milyen magasztos vagy mély az ember élete és az ő tapasztalatai; miután az emberek szíve felébred, miután felkelnek álmukból és teljesen tisztában lesznek azzal, hogy milyen kárt okozott a nagy vörös sárkány, Isten szolgálatának munkája beteljesedik. Az a nap, amelyen Isten munkája befejeződik, egyszersmind az a nap is, amelyen az ember hivatalosan elindul az Istenbe vetett hit helyes útján. Ekkorra az Isten által végzett szolgálat már véget ér: a testté lett Isten munkája teljesen befejeződik, az ember pedig hivatalosan elkezd az a feladatot végezni, amelyet végeznie kell – a maga szolgálatát fogja teljesíteni. Ezek Isten munkájának lépései. Ezért tapogatózva keresnetek kell az utatokat a belépés felé ezeknek a dolgoknak az ismerete alapján. Ez mind az, amit meg kell értenetek. Az ember belépése csak akkor fog javulni, ha a szíve mélyén változások történtek, mert Isten azt munkálja, hogy teljesen megszabadítsa az embert – a megváltott embert, aki még mindig a sötétség erői alatt él, és aki magától sohasem emelkedett fel – a démonoknak erről a gyülekezőhelyéről; azért, hogy az ember megszabadulhasson több évezrednyi bűntől, és Isten szeretettje legyen, hogy teljesen lesújtsa a nagy vörös sárkányt, megalapítsa Isten királyságát, és mielőbb elhozza a nyugalmat Isten szívének; azért, hogy fenntartások nélkül szabad utat adjon a gyűlöletnek, amely a kebleteket dagasztja, hogy kiirtsa azokat a penészes kórokozókat, hogy lehetővé tegye számotokra, hogy elhagyjátok ezt az életet, amely nem különbözik egy ökör vagy egy ló életétől, hogy ne legyetek többé rabszolgák, hogy a nagy vörös sárkány többé ne taposhasson szabadon rátok és ne parancsolgathasson nektek; többé nem lesztek ebből a bukott nemzetből valók, nem tartoztok majd többé a förtelmes nagy vörös sárkányhoz, és az nem tart többé rabszolgasorban benneteket. A démonok fészket Isten biztosan darabokra tépi majd, ti pedig Isten mellett fogtok állni – ti Istenhez tartoztok, nem pedig ehhez a rabszolga-birodalomhoz. Isten már régóta a csontja velejéig gyűlöli ezt a sötét társadalmat. Fogait csikorgatja, alig várva, hogy beletaposson ebbe a gonosz, förtelmes vén kígyóba, hogy az soha többé fel ne kelhessen, és soha többé ne bántsa az embert; nem fogja felmenteni annak múltbeli cselekedeteit, nem fogja tűrni, hogy megcsalja az embert, és megfizet neki minden egyes bűnéért, amelyet az idők során elkövetett. Isten a legkevésbé sem fogja engedni, hogy ez a minden gonoszságnak főkolomposa¹ büntetlen maradjon, hanem teljesen el fogja pusztítani.

---

¹ „Minden gonoszságnak főkolomposa”: ez a vén ördög utal. A kifejezés rendkívül elítélő.

Ez a föld több ezer éve a mocskok földje. Kibíráhatatlanul szennyes, tele nyomorúsággal, mindenütt szabadon portyáznak a kísértetek, becsapva és meglepetésszerűen az embereket, alaptalanul vádaskodva,² kegyetlenül és aljasul, tiporva ezt a kísértetvárost és holttestekkel tele hagyva azt hátra; az enyészet búze lepi el a földet és járja át a levegőt, és szigorú őrizet alatt áll³. Ki láthatja az egeken túli világot? Az ördög gúzsba köti az ember egész testét, fátylat borít mindkét szemére, és szorosan lepecsételi az ajkait. Az ördögök királya több ezer éve tombol, mind a mai napig, amikor még mindig éber figyeli a kísértetvárost, mintha az a démonok bevehetetlen palotája lenne; ez az őrkutyafalka közben haragos szemekkel néz, mélyen rettegve attól, hogy Isten meglepetésszerűen rajtuk üt, eltörli mindannyiukat, és nem marad többé békés, boldog hely számukra. Hogyan láthatta volna valaha Istent egy ilyen kísértetváros népe? Élvezték valaha Isten kedvességét és szeretetreméltóságát? Mennyire tudják értékelni az emberi világ dolgait? Ki képes közülük megérteni Isten buzgó akaratát? Nem csoda hát, hogy a megtestesült Isten teljesen rejtve marad. Egy ilyen sötét társadalomban, ahol a démonok könyörtelenek és embertelenek, az ördögök királya, aki szemrebbenés nélkül öl embereket, hogyan tűrhetné egy olyan Isten létezését, aki szeretetre méltó, jóságos és szent? Hogyan tapsolhatna és ujjonghatna Isten érkezésén? Ezek a talpnyalók! A jóságért gyűlölettel fizetnek, már régen ellenségként kezdték kezelni Istent, visszaélnék Istennel, rendkívül vadak, a legkevésbé sincsenek tekintettel Istenre, rabolnak és fosztogatnak, minden lelkiismeretüket elvesztették, minden lelkiismerettel szembemennek, az ártatlanokat pedig értelmetlenségre csábítják. A régiek ősapái? Szeretett vezetők? Mind szembeszállnak Istennel! Az ő ügyködésük miatt van a menny alatt minden a sötétség és káosz állapotában! Vallásszabadság? A polgárok törvényes jogai és érdekei? Ezek mind csak trükkök a bűn elleplezésére! Ki tette magáévá Isten munkáját? Ki ajánlotta fel az életét vagy ontotta a vérének Isten munkájáért? Hisz nemzedékről nemzedékre, a szülőktől a gyermekekig, a rabszolgasorba züllesztett ember egész egyszerűen rabszolgasorba vetette Istent – hát hogyne lenne ez dühítő? Több ezer évi gyűlölet összpontosul a szívben, bűnös évezredek íródnak bele a szívbe – hát hogyne gerjesztene ez utálatot? Álljatok bosszút Istenért, söpörjétek ki teljesen az Ő ellenségét, ne engedjétek többé szabadon portyázni, és ne hagyjátok, hogy zsarnokként uralkodjon! Most van itt az idő. Az ember már rég összegyűjtötte minden erejét, már régóta minden erőfeszítését ennek szenteli és minden árat megfizet ezért, hogy letépje e démon ocsmány arcát és lehetővé tegye, hogy az emberek, akiket megvakítottak, és akik mindenféle szenvedést és nehézséget elviseltek, felkeljenek fájdalmukból és hátat fordítsanak ennek a gonosz vén ördögnek. Miért gördít ilyen

---

² „Alaptalanul vádaskodva”: ez azokra a módszerekre utal, amelyekkel az ördög árt az embereknek.

³ „Szigorú őrizet alatt áll”: ez arra utal, hogy azok a módszerek, amelyekkel az ördög az embereket sújtja, különösen gonoszak, és annyira az ő irányítása alatt tartják az embereket, hogy azoknak semmi mozgásterük nincs.

áthatolhatatlan akadályt Isten munkájának útjába? Miért téveszti meg Isten népét különféle trükkökkel? Hol az igazi szabadság, hol vannak a törvényes jogok és érdekek? Hol a tisztesség? Hol a vigasztalás? Hol a melegség? Miért sző csalárd terveket, hogy csőbe húzza Isten népét? Miért fojtja el erőszakkal Isten eljövételét? Miért nem engedi, hogy Isten szabadon járjon-keljen az Átala teremtett földön? Miért zaklatja Istent, amíg már nincs hova fejét lehajtania? Hol a melegség az emberek között? Hol a befogadás az emberek körében? Miért kelt ilyen kétségbeesett sóvárgást Istenben? Miért kell Istennek újra meg újra felkiáltania? Miért kényszeríti Istent, hogy aggódjon az Ő szeretett Fiáért? Ebben a sötét társadalomban miért nem engedik az ő szánalmas házőrző kutyái, hogy Isten szabadon jöjjön-menjen a világban, amelyet Ő teremtett? Miért nem érti az ember, az ember, aki fájdalom és szenvedés közepette él? A ti kedvetekért Isten nagy kínokat tűrt el, nagy fájdalommal ajándékozta nektek az Ő szeretett Fiát, az Ő testét és véréit – hát miért fordítjátok még mindig el a tekinteteket? Mindenki szeme láttára elvetitek Isten érkezését és elutasítjátok Isten barátságát. Miért vagytok ilyen lelkiismeretlenek? Hajlandóak vagytok túrni az igazságtalanságokat egy ilyen sötét társadalomban? Ahelyett, hogy több évezredes ellenségeskedéssel töltenétek meg a hasatokat, miért tömitek magatokat az ördögök királyának „badarságával”?

Mennyire nagyok az akadályok Isten munkájának útjában? Tudta ezt valaha bárki is? Tekintve, hogy az embereket mélyen gyökerező babonás hatások zárják ketrecbe, ki képes megismerni Isten igazi arcát? Tekintve, hogy ez az elmaradott kulturális tudás oly sekélyes és abszurd, hogyan is érthetnék meg teljesen az Isten által mondott szavakat? Még akkor is, amikor szemtől szemben szólnak hozzájuk, és szájból szájba táplálják őket – hogyan érthetnék? Néha olyan, mintha Isten szavai süket fülekre találtak volna. Az emberek a legcsekélyebb reakciót sem mutatják, csak a fejüket csóválják, és nem értenek semmit. Hát hogyan lenne ez aggasztó? Ez a „távoli⁴, ősi kulturális történelem és kulturális tudás” ilyen értéktelen embercsoportot nevelt ki. Ez az ősi kultúra – az értékes örökség – egy halom szemét! Már régen örök szégyenné vált, és említést sem érdemel! Megtanította az embereket az Istennel szembeni ellenállás trükkjeire és technikáira, és a nemzeti oktatás „rendezett, szelíd útmutatása”⁵ az embereket még engedetlenebbé tette Istennel szemben. Isten munkájának minden része rendkívül nehéz, és a földön végzett munkájának minden lépése felzaklatta Istent. Milyen nehéz az Ő munkája a földön! Isten munkájának lépései a földön nagy nehézséggel járnak. Isten az ember gyengeségére, hiányosságaira, gyerekességére, tudatlanságára és mindenére aprólékos tervekkel és körültekintő megfontolással készül. Az ember olyan, mint egy papírtigris, amelyet nem ajánlatos csalogatni vagy feldühíteni; a legapróbb érintésre harapással válaszol, vagy összeesik és eltéved, és mintha a legcsekélyebb koncentrációzavarra is visszaesne, vagy pedig tudomást sem vesz

---

⁴ „Távoli” – gúnyos értelemben.

⁵ „Rendezett, szelíd útmutatás” – gúnyos értelemben.

Istenről, vagy szalad a szüleihez, a kutyákhoz és disznókhoz, hogy átadja magát teste tisztátalanságának. Mekkora akadály! Isten gyakorlatilag az Ő munkájának minden egyes lépésénél kísértésnek van kitéve, és szinte minden lépésnél nagy veszélyekkel néz szembe. Az Ő szavai őszinték és becsületesek, rosszindulat nélkül valók, mégis, ki hajlandó elfogadni őket? Ki hajlandó teljesen alávetni magát? Ez összetöri Isten szívét. Éjjel-nappal fáradozik az emberért, szorongás gyötri az ember életéért, és együttérez az ember gyengeségével. Munkája minden lépésében sok fordulatot viselt el, minden szóért, amelyet mond; Ő mindenkor a kalapács és az üllő között van, és egész nap, újra meg újra az ember gyengeségére gondol, továbbá engedetlenségére, gyerekességére sebezhetőségére... Ki tudta ezt valaha? Kiben bízhat meg Ő? Ki tudná megérteni? Ő mindenkor utálja az ember bűneit, az ember gerinctelenségét, hogy mennyire nincs tartása, és mindenkor aggódik az ember sebezhetősége miatt, és az ember előtt lévő utat szemléli. Mindig, amikor az ember szavait és tetteit szemléli, eltölti Őt az irgalom, valamint a harag, és ezeknek a dolgoknak a látványa mindig fájdalmat okoz az Ő szívének. Végül is az ártatlanok eltompultak; miért kell Istennek mindig megnehezítenie a dolgokat számukra? A gyarló ember teljesen híján van az állhatatosságnak; miért kell Istennek mindig ilyen kiapadhatatlan haraggal fordulni felé? A gyenge és erőtlén emberben többé a legcsekélyebb életerő sincs; miért szidja meg őt Isten mindig az engedetlenségéért? Ki tud ellenállni a mennyei Isten fenyegetéseinek? Az ember végül is törékeny, és kétségbeejtő, Isten szorult helyzetben van; a szíve mélyére fojtotta haragját, hogy az ember lassan elkezdhessen önmagára reflektálni. De az ember, aki nagy bajban van, a legkevésbé sem értékeli Isten akaratát; az embert eltiporta az ördögök vén királya, de ő ezzel egyáltalán nincs tisztában, mindig Istennel állítja szembe magát, vagy pedig se nem hideg, se nem forró Istennel szemben. Isten oly sok szót mondott, de ki vette őket valaha is komolyan? Az ember nem érti Isten szavait, mégsem zavarja semmi, nem sóvárog, és soha nem ismerte igazán a vén ördög lényegét. Az emberek az alvilágban élnek, a pokolban, de azt hiszik, hogy a tengerfenéken álló palotában laknak; üldözi őket a nagy vörös sárkány, de azt hiszik, ők az ország „kegyeltjei”⁶; az ördög nevetségessé teszi őket, de ők azt hiszik, hogy a hús-vér test legmagasabb rendű művészetét élvezik. Micsoda mocskos, alantas, nyomorult társaság! Az embert balszerencse érte, de nem tud róla, és ebben a sötét társadalomban egyik szerencsétlenség a másik után éri őt,⁷ de ő sohasem ébredt rá erre. Mikor szabadítja már meg magát ettől az önzéstől és rabszolga-beállítottságtól? Miért ennyire közönyös Isten szívével szemben? Talán csendben elnézi ezt az elnyomást és nehézséget? Nem vágyik a napra, amikor a sötétséget fénné

---

⁶ „Kegyeltek” – így gúnyolja azokat az embereket, akik mintha fából lennének, és semmiféle önismeretük nincs.

⁷ „Egyik szerencsétlenség a másik után éri őt”: ez arra utal, hogy az emberek a nagy vörös sárkány földjén születtek, és képtelenek emelt fővel járni.

változtathatja? Talán nem szeretné újra jóvátenni az igazság és igazságosság ellen elkövetett jogtalanságokat? Hát hajlandó tétlenül nézni, ahogy az emberek elhagyják az igazságot és elferdítik a tényeket? Elégedett azzal, hogy folyamatosan ezt a rossz bánásmódot tűri? Hajlandó rabszolgának lenni? Hajlandó-e Isten keze által elpusztulni ennek a bukott államnak a rabszolgáival együtt? Hol az elhatározásod? Hol az ambíciód? Hol a méltóságod? Hol a feddhetetlenséged? Hol a szabadságod? Hajlandó vagy az egész életedet odaadni⁸ a nagy vörös sárkányért, az ördögök királyáért? Boldogan engeded, hogy halálra kínozzon? A mélység felszíne zavaros és sötét, míg a közemberek, akik ezt a csapást szenvedik, a Mennyhez kiáltanak és a földnek panaszkodnak. Mikor lesz már képes az ember emelt fővel járni? Az ember ványadt és csonttá aszott, hogyan tudna hát megmérkőzni ezzel a kegyetlen, zsarnok ördöggel? Miért nem adja az életét Istennek, amilyen hamar csak teheti? Miért habozik még mindig? Mikor tudja majd befejezni Isten munkáját? Így, céltalanul zaklatva és elnyomva, végül az egész élete hiába telik majd el; miért siet annyira megérkezni, és miért rohan annyira eltávozni? Miért nem tart meg valami értékeset, hogy Istennek adhassa? Hát elfelejtette a gyűlölet évezeireit?

Talán sok ember utálja Isten egyes szavait, vagy talán nem utálják, de nem is érdeklődnek iránta. Ettől függetlenül a tények nem válhatnak abszurd érveléssé; senki nem mondhat olyan szavakat, amelyek ellentmondanak a tényeknek. Isten ezúttal azért lett hús-vér testté, hogy ezt a munkát végezze, hogy befejezze a munkát, amelyet még nem végzett el teljesen, hogy lezárja ezt a kort, hogy megítélje ezt a kort, hogy megmentse a mélységesen bűnösöket a szenvedés tengerének világától, és teljesen átalakítsa őket. A zsidók a keresztre szegezték Istent, így vetve véget Isten utazásainak Júdeában. Nem sokkal ezután Isten újra személyesen eljött az emberek közé: csendesen érkezett meg a nagy vörös sárkány országába. Valójában a zsidó állam vallási közössége már régen kiakasztotta a falra Jézus képmását, és az emberek így kiáltottak szájukkal: „Urunk, Jézus Krisztus!” Nem is tudták, hogy Jézus már régen elfogadta Atyja parancsát, hogy térjen vissza az emberek közé, és fejezze be munkája második szakaszát, amely még nem volt készen. Ennek eredményeként az embereket meglepetésként érte, amikor Rá néztek: Ő egy olyan világban született, amelyben már sok korszak elmúlt, és olyasvalaki külsejével jelent meg az emberek között, aki a legteljesebb mértékben hétköznapi. Valójában, ahogy múltak a korok, az Ő ruházata és egész megjelenése megváltozott, mintha újjászületett volna. Honnan tudhatták volna az emberek, hogy Ő ugyanaz az Úr Jézus Krisztus, aki leszállt a keresztről és feltámadt? A legcsekélyebb nyoma sincs rajta sérülésnek, éppúgy, mint ahogy Jézus sem hasonlított Jahvéra. A mai Jézuson már rég nem látszik az elmúlt idők hatása. Hogyan ismerhetnék hát Őt az emberek? A kétszínű „Tamás” mindig kételkedik abban, hogy Ő a feltámadt Jézus, és mindig látni akarja Jézus kezein a szögektől származó

---

⁸ „Az egész életedet odaadni” – becsmérő értelemben.

sebhelyeket, hogy megnyugodjon a lelke; ha nem láthatja meg őket, mindig is a gyanú felhőjén fog állni, és sohasem lesz képes a szilárd földre tenni a lábát és követni Jézust. Szegény „Tamás” – honnan tudhatná, hogy Jézus azért jött, hogy az Atya Isten által rábízott munkát elvégezze? Miért kell Jézusnak a keresztre feszítés sebhelyeit viselnie? Talán a keresztre feszítés sebhelyei lennének Jézus ismertetőjelei? Ő azért jött, hogy Atyja akarataért munkálkodjon – miért jött volna úgy öltözve és felékesítve, mint egy több ezer évvel ezelőtti zsidó? Az Isten által a hús-vér testben felöltött alak talán hátráltathatja Isten munkáját? Kinek az elmélete ez? Amikor Isten munkálkodik, annak miért kell megfelelnie az ember képzeletének? Az egyetlen dolog, amire Isten a munkája során összpontosít, az, hogy hatást érjen el. Nem tartja be a törvényt, és munkájára nem vonatkoznak szabályok – hogyan tudná az ember ezt kifürkészni? Hogyan tudna az ember Isten munkájának mélyére hatolni a saját elképzeléseire és fantáziáira támaszkodva? Így hát legjobb, ha rendesen megnyugodtok. Ne idegeskedj apróságokon, és ne csinálj nagy ügyet olyasmikből, amik újak a számodra – így nem fogsz többé viccet csinálni magadból és nem válsz többé közneveltség tárgyává. Mindezen évek során hittél istenben, de még mindig nem ismered Istent. Végül belezuhansz a fenyítésbe; te, aki „a kategóriád élvonalában”⁹ vagy, a megfenyítettek soraiba kerülsz át. Jobb lenne, ha nem próbálkoznál ravasz megoldásokkal, hogy a százalmas trükkjeiddel villogj. Képes-e a te rövidlátásod valóban észlelni Istent, aki örökkévalóságtól örökkévalóságig lát? Képesek-e a te felszínes tapasztalataid lehetővé tenni számodra, hogy teljesen átlásd Isten akaratát? Ne légy önhitt! Isten végtére is nem a világból való – akkor hát hogyan lenne olyan az Ő munkája, mint amit te elvártál?

Munka és belépés (9.)

A megrögzött népi hagyományok és lelki látásmód már régóta ráveti az árnyékát az ember tiszta, gyermeki szellemére, és a legcsekélyebb emberi mivolt nélkül támadta meg az ember lelkét, mintha híján volna az érzelemnek vagy bármiféle éntudatnak. Ezeknek a démonoknak a módszerei különösen kegyetlenek, mintha az „oktatás” és „nevelés” váltak volna a hagyományos módszerekké, amelyekkel az ördögök királya gyilkolja az embert. „Mély tanításával” teljesen elfedi rút lelkét, bárányszőrbe bújva, hogy elnyerje az ember bizalmát, aztán megragadva az alkalmat, amikor az ember letargiába merülten alszik, hogy teljesen felfalja őt. Szegény emberiség – honnan is tudhatná, hogy a föld, amelyen nevelkedett, az ördög földje, és hogy aki felnevelte, valójában ellenség, aki árt neki? De az ember egyáltalán nem ébred fel; miután éhét és szomját csillapította, arra készül, hogy viszonzza „szüleinek” azt a „jóságot”, amellyel felnevelték. Ilyen az ember. Még ma sem tudja, hogy a király, aki felnevelte őt, az ellensége. A földet a

---

⁹ „A kategóriád élvonalában” – így gúnyolja azokat, akik hevesen üldözik Istent.

halottak szétszórt csontjai borítják, az ördög szünet nélkül, mániákusan szórakozik, és tovább falja az ember húsát az „alvilágban”, emberi csontvázakkal sírján osztozik, és hiába próbálja felemészteni az ember lerongyolódott testének utolsó maradványait is. De az ember örökké tudatlan, és soha nem kezelte úgy az ördögöt, mint ellenségét, hanem inkább teljes szívéből szolgálja. Egy ilyen lezüllött nép egyszerűen képtelen ismerni Istent. Vajon könnyű Istennek hús-vér testté lenni és eljönni közéjük, hogy elvégezze az Ő összes munkáját az üdvösség érdekében? Hogyan tudna az ember, aki már aláhullt az alvilágba, eleget tenni Isten követelményeinek? Sok álmatlan éjszakát viselt el Isten az emberiségen végzett munkája kedvéért. A magasságtól a legmélyebb mélységekig, Ő alászállt az élő pokolba, amelyben az ember él, hogy az emberrel töltsen napjait, soha nem panaszkodott az emberek körében lévő lepusztultság miatt, és soha nem róttá meg az embert engedetlenségéért, hanem a legnagyobb megaláztatást tűri el, miközben személyesen végzi munkáját. Hogy tartozhatna Isten a pokolhoz? Hogyan tölthetné Ő az életét a pokolban? Ám az egész emberiség kedvéért, hogy az emberiség egésze hamarabb találjon megnyugvásra, Ő megaláztatást tűrt el és igazságtalanságot szenvedett, hogy eljőjön a földre, és személyesen lépett be a „pokolba” és az „alvilágba”, a tigris barlangjába, hogy megmentse az embert. Hogy lenne jogosult az ember szembeszállni Istennel? Mi oka van panaszkodni Istenről? Hogy van képe Istenre nézni? A mennyei Isten eljött ide, a bűn legmocskosabb földjére, sohasem hangoztatta sérelmeit, sohasem panaszkodott az emberről, hanem csendesen elfogadja az ember pusztítását¹ és elnyomását. Ő soha nem vágott vissza az ember észszerűtlen követeléseire, sohasem támasztott sem túlzott, sem észszerűtlen követelményeket az emberrel szemben; egyszerűen zokszó nélkül végzi mindazt a munkát, amelyet az ember igényel: a tanítást, a megvilágosítást, a megrovást, a szavakkal való finomítást, az emlékeztetést, buzdítást, vigasztalást, ítéletet és kinyilatkoztatást. Melyik lépése nem szolgálta az ember életét? Bár Ő elvette az ember kilátásait és sorsát, az Isten által véghezvitt lépések közül melyik nem szolgálta az ember sorsát? Melyik nem az ember túlélése érdekében történt? Melyik nem azért történt, hogy megszabadítsa az embert ettől a szenvedéstől és a sötét erők elnyomásától, amelyek feketék, mint az éjszaka? Melyik nem az ember érdekében történik? Ki képes megérteni Isten szívét, amely olyan, mint egy szerető anya szíve? Ki értheti meg Isten buzgó szívét? Isten szenvedélyes szívét és heves elvárásait hideg szívvel viszonozták, fásult, közömbös szemmel, az ember ismételt dorgálásával és sértéseivel; csípős megjegyzésekkel viszonozták, szarkazmussal és lekicsinyléssel; az ember gúnyolódásával viszonozták, lábbal tiprásával és elvetésével, félreértésével, sápítozásával, elidegenedésével, elkerülő magatartásával – semmi mással, mint csalárdsággal, támadásokkal és keserűséggel. Meleg szavait összevont szemöldökkel fogadták és ezernyi meglepetett mutatóujj hűvös ellenszegülésével. Isten csak túrni tud, lehajtott fejjel, az embereket szolgálva, mint egy készséges

---

¹ „Pusztítás”: az emberiség engedetlenségét leplezi le.

ökör.² Oly sokszor látta a napot és a holdat, oly sokszor nézett szembe a csillagokkal, oly sokszor távozott el hajnalban és tért vissza alkonyatkor, forgolódott álmatlanul, ezerszer nagyobb kínt tűrve el, mint az Atyjától való eltávozásának fájdalma, eltűrve az ember támadásait és megtörését, azt, hogy az ember foglalkozott vele és megmetszette Őt. Isten alázatosságát és rejtettségét az ember előítéletével³ viszonozták, az ember méltánytalan nézeteivel és méltánytalan bánásmódjával; Isten hangtalan munkavégzését a homályban, az Ő türelmét és hosszútűrését az ember mohó pillantásával viszonozták; az ember lelkiismeret-furdalás nélkül próbálja halálra tiporni Istent, beletaposni Őt a földbe. Az ember Istennel való bánásmódjában tanúsított hozzáállását „ritka ravaszság” jellemzi, Isten pedig, akit az ember zaklat és megvet, laposra zúzódik emberek tízezreinek lába alatt, míg maga az ember emelt fővel áll, mintha ő lenne a domb királya; mintha az abszolút hatalmat akarná megragadni⁴, hogy egy paraván mögül vonja magára a figyelmet, hogy Istent tegye meg a színfalak mögötti, lelkiismeretes és szabálykövető rendezőnek, aki nem üthet vissza és nem csinálhat botrányt. Istennek az Utolsó Császár szerepét kell játszania, bábnak⁵ kell lennie, minden szabadságától megfosztva. Az ember tettei kimondhatatlanok – akkor hát hogy lenne ő jogosult ezt vagy azt követelni Istentől? Hogy lenne ő jogosult javaslatokat tenni Istennek? Hogy lenne ő jogosult azt követelni, hogy Isten érezzen együtt az ő gyengeségeivel? Hogy lenne ő alkalmas arra, hogy megkapja Isten irgalmát? Hogy lenne ő alkalmas arra, hogy újra meg újra Isten nagylelkűségében részesüljön? Hogy lenne ő alkalmas arra, hogy újra meg újra Isten megbocsátásában részesüljön? Hol a lelkiismerete? Már régen összetörte, már régen darabokra zúzta Isten szívét. Isten csillogó szemmel és boldogan érkezett az emberek közé, remélve, hogy az ember jóindulattal fordul majd Felé, még ha csak egy kis melegséggel is. De Isten szívét nem egykönnyen vigasztalja meg az ember, hisz nem kapott mást, csak lavinává dagadó⁶ támadásokat és szenvedést. Az ember szíve túl mohó, a vágya túl nagy, soha nem elégíthető ki, mindig vakmerő és rosszban sántikál, sohasem enged Istennek szólásszabadságot vagy szólási jogot, és nem hagy Istennek más lehetőséget, mint hogy alávesse Magát a megaláztatásnak, és engedje, hogy az ember kedve szerint manipulálja Őt.

A teremtéstől mostanáig Isten oly sok fájdalmat tűrt és oly sok támadást szenvedett

---

² „Összevont szemöldökök fogadták és ezernyi meglepetett mutatóujj hűvös ellenszegülése, lehajtott fejjel, az embereket szolgálva, mint egy készséges ökör” – ez eredetileg egyetlen mondat volt, de itt az érthetőség kedvéért két részre tagolódik. A mondat első része az ember cselekedeteire utal, míg a másik a szenvedésről szól, amelyen Isten keresztülment, valamint arról, hogy Isten rejtett és alázatos.

³ „Előítélet”: az emberek engedetlen magatartására utal.

⁴ „Az abszolút hatalmat megragadni”: az emberek engedetlen magatartására utal. Magasra emelik saját magukat, másokat megbéklyózva és rákényszerítve, hogy őket kövessék és értük szenvedjenek. Ezek az Istennel szemben ellenséges erők.

⁵ „Báb”: azokat gúnyolja, akik nem ismerik Istent.

⁶ „Lavinává dagadó”: az emberek aljas viselkedését hangsúlyozza.

el. De az ember még ma sem enged Istennel szembeni követeléseiből, még mindig vizsgálgatja Istent, még mindig nincs benne türelem Vele szemben, és nem tesz mást, mint tanácsokat ad Neki, kritizálja és fegyelmezi Őt, mintha mélységesen rettegne attól, hogy Isten a helytelen útra tér, hogy Isten a földön durva és észszerűtlen, vagy mindent felforgat, vagy pedig nem megy semmire. Az ember mindig ilyen hozzáállással fordul Isten felé. Hogyne szomorítaná ez el Istent? Azáltal, hogy hús-vér testté lett, Isten mérhetetlen fájdalmat és megaláztatást tűrt el; ennél még mennyivel rosszabb elfogadtatni Istennel az ember tanításait? Az emberek közé érkezése megfosztotta Őt minden szabadságtól, mintha bebörtönözték volna az alvilágba, és a legcsekélyebb ellenállás nélkül elfogadta, hogy az ember ízekre szedje Őt. Hát nem szégyenletes ez? Azáltal, hogy egy normális ember családjába jött, „Jézus” a legnagyobb igazságtalanságot szenvedte el. Még megalázóbb, hogy Ő eljött ebbe a poros világba, a legmélyebb mélységbe alázta le magát, és a legteljesebb mértékben hétköznapi hús-vér testet öltött. Azáltal, hogy pusztá emberi lényé vált, vajon a Magasságos Isten nem szenved-e el nehézséget? És nem az emberiség kedvéért teszi-e ezt? Előfordult valaha, hogy Ő Magára gondolt? Miután a zsidók elvetették és halálra adták, a nép pedig kinevette és kigúnyolta, Ő sohasem panaszkodott a Mennynek és nem tiltakozott a földnek. Ma ez az évezredes tragédia újra megjelent ennek a zsidószerű népnek a körében. Hát nem ugyanazokat a bűnöket követik-e el? Mi jogosítja fel az embert arra, hogy Isten ígéreteiben részesüljön? Talán nem szegül ellen Istennek, aztán pedig elfogadja az Ő áldásait? Miért nem éri utol az embert soha az igazságszolgáltatás, és miért nem keresi az igazságot? Miért nem érdekli őt soha az, hogy mit csinál Isten? Hol az igazságossága? Hol a tisztessége? Van képe Istent képviselni? Hol az igazságérzete? Amit az ember szeret, abból mennyit szeret Isten? Az ember mindig keveri a szezont a fazonnal⁷, nem tudja megkülönböztetni a feketét a fehértől,⁸ elfojtja az jogot és igazságot, és magasra emeli a méltánytalanságot és igazságtalanságot. Elűzi a fényt, és a legnagyobb sötétben hányja-veti magát. Akik az igazságot és méltányosságot keresik, azok ehelyett elűzik a fényt; akik Istent keresik, azok lábbal tiporják Őt, és magukat emelik az égbe. Az ember nem különbözik egy banditától⁹. Hol van a józan esze? Ki tudja megkülönböztetni a helyeset a helytelentől? Ki tudja fenntartani az igazságosságot? Ki hajlandó szenvedni az igazságért? Az emberek gonoszak és ördögiek! Miután a keresztre szegezték Istent, tapsolnak és ujjonganak, vad kiáltásaik nem szűnnek. Olyanok, mint a csirkék és kutyák, összejátszanak és szöveteznek, megalapították a saját királyságukat, nincs hely, amelyet kotnyeleskedésük meg ne zavarna, behunyják a szemüket, és egyre csak örülten vonyítanak, mind összezárv,

⁷ „Keveri a szezont a fazonnal”: ez arra utal, amikor az emberek Isten akaratát valami sátánivá torzítják, illetve általánosságban azt a magatartást jelenti, amellyel az emberek elvetik Istent.

⁸ „Nem tudja megkülönböztetni a feketét a fehértől”: arra utal, ha valaki összekeveri az igazságot az illúziókkal, az igazságosságot a gonoszszaggal.

⁹ „Bandita”: arra utal, hogy az emberek esztelenek és nincs bennük belátás.

mindent zavaros, nyüzsgő és élénk légkör jár át, és azok, akik vakon ráakaszkodnak másokra, egyre-másra felszínre bukkannak, mind ősatyáik „ragyogó” hírnevét öregbítve. Ezek a kutyák és csirkék már rég az elméjük leghátsó rekeszébe száműzték Istent, és sohasem törődtek Isten szívének állapotával. Nem csoda, hogy Isten azt mondja, hogy az ember olyan, mint egy kutya vagy egy csirke, egy ugató kutya, amelynek hallatán száz másik kezd vonyítani; így nagy felhajtással elhozta Isten munkáját napjainkba, rá sem hederítve arra, hogy milyen Isten munkája, hogy van-e igazság, hogy van-e hely, ahová Isten a lábát tehetné, hogy milyen a holnap és hogy milyen alacsony rendű és mocskos ő maga. Az ember sohasem gondolkodott túl sokat semmin, sohasem aggódott a holnap miatt, és mindent, ami hasznos és értékes, a saját ölelésébe gyűjtött, semmit nem hagyva Istennek, csak morzsákat és maradékot¹⁰. Milyen kegyetlen az emberiség! Nincsenek érzései Isten iránt, és miután titokban felfalt mindent, ami Istené, messze a háta mögé hajítja Istent, többé rá sem hederítve az Ő létezésére. Élvezi Istent, mégis ellenszegül Istennek, és lábbal tiporja Őt, miközben a szája hálát ad Istennek és dicsőíti Őt; imádkozik Istenhez, és Istentől függ, miközben becsapja Istent; „magasztalja” Isten nevét és feltekint Isten arcára, ugyanakkor szégyentelenül és szemrebbenés nélkül Isten trónjára ül és ítéletet mond Isten „igaztalansága” fölött; szájából olyan szavak jönnek, melyek szerint ő tartozik Istennek, és Isten szavaira tekint, a szívében mégis támadó szavakat vág Isten fejéhez; „toleráns” Istennel szemben, de elnyomja Istent, és a szája azt mondja, hogy mindezt Istenért teszi; a kezében Isten dolgait fogja, a szájában azt az ételt rágja, amelyet Isten adott neki, de a szemei hidegen és érzelmektől mentesen bámulnak Istenre, mintha teljes egészében fel akarná zabálni Őt; az igazságra tekint, de azt állítja, hogy az a Sátán trükkje; az igazságosságra tekint, de rákényszeríti azt, hogy önmegtagadássá váljon; az ember tetteire néz, és azt állítja, hogy azok Isten lénye; az ember természetes adottságaira néz, és azt állítja, hogy ezek az igazság; Isten tetteire tekint, és azt állítja, hogy az arrogancia és önhittség, kérkedés és álszentség; amikor az ember Istenre tekint, ragaszkodik ahhoz, hogy embernek bélyegezze Őt, és nagyon igyekszik, hogy egy, a Sátánnal cimboráló teremtmény helyére ültesse Őt; nagyon jól tudja, hogy ezek Isten kijelentései, mégsem nevezi őket másnak, mint egy ember írásainak; nagyon jól tudja, hogy a Lélek valósul meg a hús-vér testben, hogy Isten vált hús-vér testté, de csak annyit mond, hogy ez a hús-vér test a Sátán leszármazottja; nagyon jól tudja, hogy Isten alázatos és rejtett, de csak annyit mond, hogy a Sátán megszégyenült és Isten győzött. Micsoda semmirekellők! Az ember még arra sem méltó, hogy örkutyaként szolgáljon! Nem tesz különbséget fekete és fehér között, sőt, a feketét készakarva fehérre torzítja. Képesek-e az ember erői és az ember zaklatása eltérni Isten emancipációjának napját? Miután szándékosan szembeszegült Istennel, az embert ez egyáltalán nem érdekli, sőt még odáig is elmegy, hogy halálra adja Őt, nem hagyva lehetőséget Istennek, hogy megmutatkozzon. Hol itt az igazságosság? Hol a szeretet?

---

¹⁰ „Morzsák és maradék”: arra a magatartásra utal, amellyel az emberek elnyomják Istent.

Ott ül Isten mellett, és térdre kényszeríti Istent, hogy bocsánatért esedezzen, hogy minden intézkedésének engedelmeskedjen, hogy minden manőverezésébe belenyugodjon, és rábírja Istent, hogy mindenben, amit tesz, az ő utasításait kövesse, különben haragra gerjed¹¹ és dühbe gurul. Hogyne sújtaná le Istent a gyász a sötétség e hatása alatt, amely a feketét fehérre torzítja? Hogyne aggódna Ő? Miért mondják, hogy amikor Isten a legutóbbi munkáját elkezdte, az olyan volt, mint a menny és föld megteremtésének munkája? Az ember tettei oly „gazdagok”, „az élő víz kiapadhatatlan kútforrása” szüntelenül „feltölti” az ember szívének mezejét, míg az ember „élő vizének kútforrása” gátlástalanul¹² vetélkedik Istennel; a kettő összebékíthetetlen, és büntetlenül gondoskodik az emberekről Isten helyett, míg az ember együttműködik vele, fontolóra sem véve az ezzel járó veszélyeket. És mi ennek az eredménye? Ő hidegen félredobja Istent, messzire elrakja Őt, ahol az emberek rá sem hederítenek, mélységesen rettegve attól, hogy Ő majd Magára vonja a figyelmüket, és nagyon félve, hogy Isten élő vizének kútforrása magához hívja és megnyeri majd az embert. Így, miután sok éven át tapasztalta a világi gondokat, összeesküszik és áskálódik Isten ellen, sőt, Istent teszi meg fenyítésének célpontjává. Olyan, mintha Isten gerendává vált volna a szemében, és kétségbeesetten igyekszik Istent megragadni és a tűzre vetni, hogy finomításon és tisztításon essen át. Isten szenvedését látva az ember a mellét veri és kacag, táncol örömeiben és azt mondja, Isten is alámerült a finomításba, és azt mondja, majd ő tisztára perzseli Isten mocskos tisztátalanságait, mintha ez lenne az egyetlen racionális és értelmes cselekvési mód, mintha csakis ezek lennének a Menny tisztességes és észszerű módszerei. Az embernek ez az erőszakos viselkedése egyszerre tűnik szándékosnak és tudattalannak. Az ember feltárja mind rút arcát, mind ocsmány, mocskos lelkét és szájalmas kolduskülsejét; miután széltében-hosszában tombolt, szánni való megjelenést ölt, és a Menny bocsánatáért esedezik, mint egy rendkívül szánalomra méltó mopszli. Az ember mindig váratlan módokon cselekszik, mindig „a tigris hátán lovagol, hogy másokat megrémítsen”^a, mindig szerepet játszik, a legcsekélyebb mértékben sincs tekintettel Isten szívére, és nem mér össze semmit a saját státuszával. Csak némán ellenszegül Istennek, mintha Isten bántotta volna őt, és nem lenne szabad így bánnia vele, és mintha a Mennynek nem volnának szemei, és készakarva nehezítené meg az ő dolgát. Így az ember örökké gonosz ármánykodásokat visz véghez titokban, és a legkevésbé sem enged Istennel szembeni követeléseiből, továbbra is ragadozó szemekkel nézi, dühösen ráncolva a szemöldökét

---

¹¹ „Haragra gerjed”: a dühös és engesztelhetetlen ember rút ábrázatára utal.

¹² „Gátlástalanul”: arra utal, amikor az emberek meggondolatlanok, és a legcsekélyebb tisztelet sincs bennük Isten iránt.

^a Az eredetiben „hú jiǎ hǔ wēi”, egy kínai szólás áll. Egy mesére utal, amelyben egy róka elijeszti a többi állatot azzal, hogy a tigris társaságában mutatkozik, így „kölcsonveszi” a tigris által keltett félelmet és tiszteletet. Ez egy metafora, amely itt azokra az emberekre utal, akik valaki más presztízsét „veszik kölcsön”, hogy másokat megrémítsenek vagy elnyomjanak.

Isten minden mozdulatára, soha nem is gondolva arra, hogy ő Isten ellensége, és remélve, hogy eljön a nap, amikor Isten eloszlatja a ködöt, világossá tesz mindent, megmenti őt „a tigris szájából”, és orvosolja az ő sérelmeit. Az emberek még ma sem gondolják, hogy az Istennel szembeni ellenállás szerepét játsszák, amelyet az idők folyamán már oly sokan játszottak; honnan is tudhatnák, hogy mindabban, amit tesznek, már rég eltévelyedtek, és hogy mindent, amit értettek, már régen elnyelt a tenger.

Ki fogadta el valaha az igazságot? Ki fogadta valaha tárt karokkal Istent? Ki vágyott valaha is boldogan Isten megjelenésére? Az ember magatartása már régen megromlott, és már régen a felismerhetetlenségig bemocskolta Isten templomát. Az ember ezalatt továbbra is folytatja munkáját, örökké lenézve Istent. Olyan ez, mintha az ő Istennel szembeni ellenállása kőbe lenne vésve, megváltoztathatatlanul, és ennek következtében ő inkább lenne átkozott, mint hogy szavai és tettei további bántalmazását szenvedje el. Hogyan ismerhetnék Istent ilyen emberek? Hogyan lelhetnének nyugalomra Istennél? És hogyan lehetnének alkalmasak arra, hogy Isten elé járuljanak? Kétségkívül semmi rossz nincs abban, ha valaki Isten irányítási tervének szenteli magát – de miért számúzik az emberek Isten munkáját és Isten teljességét az elméjük leghátsó rejtekébe, miközben saját vérüket és könnyeiket önzetlenül odaszánják? Az emberek önzetlen, odaadó szelleme kétségkívül drága – de honnan tudhatnák, hogy a „selyem”, amelyet szőnek, egyáltalán nem tudja képviselni azt, ami Isten? Az emberek jó szándéka kétségkívül értékes és ritka – de hogy voltak képesek lenyelni a „felbecsülhetetlen kincset”¹³? Mindegyikötöknek el kell gondolkodnia a múltatokon. Miért nem voltatok soha szívtelen fenyegetés és átkok nélkül? Miért vannak az emberek mindig ilyen „bensőséges viszonyban” a fenséges szavakkal és az igazságos ítélettel? Isten valóban próbára teszi őket? Vajon Isten szándékosan finomítja őket? És hogyan lépnek be az emberek a finomítás közepette? Valóban ismerik Isten munkáját? Milyen leckéket tanultak meg az emberek Isten munkájából és a saját belépésükből? Ne feledjék az emberek Isten buzdítását, és legyen betekintésük Isten munkájába, azonosítsák azt világosan, és irányítsák megfelelően a saját belépésüket.

Munka és belépés (10.)

Az, hogy az emberiség ilyen messzire eljutott, precedens nélküli helyzet. Isten munkája és az ember belépése fej fej mellett halad, és így Isten munkája is páratlan, látványos esemény. Az ember belépése jelenleg olyan csoda, amelyet az ember azelőtt elképzelni sem tudott. Isten munkája a tetőpontjára ért – és következésképpen az ember

---

¹³ „Felbecsülhetetlen kincs”: Isten teljességére utal.

„belépése”¹ is elérte csúcspontját. Isten annyira leereszkedett, amennyire csak tudott, és sohasem tiltakozott az emberiség vagy a világegyetem és minden dolog előtt. Mindeközben az ember isten feje tetején áll, és Istennek az ember általi elnyomása a tetőpontjára hágott; minden a tetőpontjára hágott, és itt az ideje, hogy megjelenjen az igazság napja. Miért kellene továbbra is hagyni, hogy homály lepje be a földet, és sötétség burkoljon be minden népet? Isten több ezer évig figyelt – sőt, több tízezer évig –, és hosszútűrése már régen elérte a határát. Figyelte az emberiség minden mozdulatát, figyelemmel kísérte, meddig tombol az ember igaztalansága, de az ember, aki már rég eltompult, mégsem érez semmit. És ki figyelte valaha is Isten tetteit? Ki emelte fel valaha szemeit, hogy a messzeségbe tekintsen? Ki hallgatott valaha figyelmesen? Ki volt valaha is a Mindenható kezében? Minden embert képzeletbeli félelmek sújtanak². Mi haszna van egy széna- és szalmakupacnak? Mindössze annyira képesek, hogy halálra kínozzák a megtestesült Istent. Bár ők csak széna- és szalmakupacok, mégis van valami, amit „mindenkinél jobban”³ csinálnak: ez pedig Isten halálra kínzása, ami után így kiáltanak: „ez felvidítja az emberek szívét”. Micsoda garnélakatonák és ráktábornokok! Érdekes módon az emberek szakadatlan áramlatának közepette Istenre összpontosítják figyelmüket, áthatolhatatlan blokáddal véve Őt körül. Egyre forróbban égő buzgalommal⁴ hordaszámra vették körül Istent, úgyhogy egy tapodtat sem mozdulhat. Kezükben mindenféle fegyvereket tartanak, és úgy néznek Istenre, mintha ellenségre néznének, haraggal teli szemekkel; alig várják, hogy „darabokra tépjék Istent”. Milyen elgondolkodtató! Miért lettek ember és Isten ilyen összebékíthetetlen ellenségek? Lehetséges-e, hogy neheztelés van Isten, a legszeretetre méltóbb és az ember között? Lehetséges-e, hogy Isten cselekedetei nincsenek hasznára az embernek? Vajon ártanak az embernek? Az ember rezzenéstelen, haragos pillantását Istenre szegezi, mélységesen rettegve attól, hogy Ő áttör az ember blokádján, visszatér a harmadik égbe, és ismét a tömlöcbe veti az embert. Az ember óvakodik Istentől, tükön ül, bizonyos távolságban mocoog mindenfelé a földön, „gépfegyvert” szegezve az emberek közt lévő Istenre. Mintha Isten legkisebb rezzenésére az ember az Ő mindenét el akarná törölni – az Ő egész testét és mindazt, amit visel –, semmit meg nem hagyva. Az Isten és az ember közötti kapcsolat már nem hozható helyre. Isten érthetetlen az ember számára; az ember eközben szándékosan behunyja a szemét és bolondozik, egyáltalán nem hajlandó meglátni az Én létezésemet és megbocsátani az Én ítéletemet. Így, amikor az ember nem számít rá, Én csendben tovalebegek, és soha többé nem

---

¹ „Az ember »belépése«” itt az ember engedetlen magatartására utal. Ahelyett, hogy az embereknek az életre való bemenetelét jelentené – amely pozitív –, a negatív viselkedésükre és cselekedeteikre vonatkozik. Általánosságban az ember mindazon tetteire utal, amelyek szemben állnak Istennel.

² „Képzeletbeli félelmek sújtanak”: ez az ember félresiklott emberi mivoltát gúnyolja. Az emberiség életének rút állapotára utal, amelyben az emberek démonokkal élnek együtt.

³ „Mindenkinél jobban”: gúnyos értelemben.

⁴ „Egyre forróbban égő buzgalommal”: gúnyos értelemben, az ember rút állapotára utal.

hasonlítom össze az emberrel, hogy ki van magasan és ki van alacsonyan. Az emberiség a legalacsonyabb rendű „állat” mind közül, és Én nem kívánok többé foglalkozni vele. Már rég visszavitettem az Én kegyelmem teljességét oda, ahol Én békében lakozom; ha egyszer az ember ennyire engedetlen, miért élvezze még többet az Én drága kegyelmemet? Nem vagyok hajlandó hiába ajándékozni kegyelmemet azoknak az erőknél, amelyek ellenségesek Velem szemben. Drága gyümölcseimet azoknak a kánaáni gazdáknak adnám, akik buzgók, és komolyan, örömmel fogadják az Én visszatérésemet. Csak azt kívánom, hogy a menny örökké tartson, mi több, hogy az ember soha ne öregedjen meg, hogy a menny és az ember mindörökké nyugalomban legyen, és hogy azok a „borókák és ciprusok” mindörökre kísérjék Istent, és mindörökre kísérjék a mennyt, amikor együtt belépünk az ideális korszakba.

Sok nappalt és éjszakát töltöttem el az emberrel, a világban lakoztam az emberrel együtt, és sohasem támasztottam több követelményt az emberrel szemben; csupán vezérelem az embert, mindig tovább, semmi mást nem teszek, csak vezetem az embert, és az emberiség sorsának érdekében szüntelenül végzem az elrendezés munkáját. Ki értette valaha is a mennyei Atya akaratát? Ki kelt át menny és föld között? Nem kívánom az ember „időskorát” vele tölteni többé, mert az ember túlságosan ódivatú, semmit nem ért; egyetlen dolgot tud csak, tömni magát a lakomán, amelyet Én készítettem, elszakadva mindentől, rá sem hederítve semmi másra. Az emberiség túlságosan fősvény, a zaj, a homály és a veszély az emberek között túl nagy, így hát Én nem kívánom a győzelemnek az utolsó napokban megnyert drága gyümölcseit megosztani. Hadd élvezze az ember a gazdag áldásokat, amelyeket ő maga teremtett, mert az ember nem fogad Engem szívesen – hát miért kényszeríteném az emberiséget, hogy mosolyt erőltessen az arcára? A világ minden sarka meg van fosztva a melegségtől, a világ egy táján sincs nyoma a tavasznak, mert az emberben, mint valami vízben élő teremtményben, cseppnyi melegség sincs, olyan, mint egy hulla, és még az ereiben csörgedező vér is olyan, mint a fagyott jég, amely megdermeszti a szívet. Hol a melegség? Az ember minden ok nélkül a keresztre szegezte Istent, utána pedig a legcsekélyebb nyugtalanság sem gyötörte. Soha senki nem érzett megbánást, ezek a kegyetlen zsarnokok pedig még mindig azt tervezik, hogy újra „elevenen elfogják”⁵ az Emberfiát, és kivégzőosztag elé állítják, hogy véget vessenek a szívükben lévő gyűlöletnek. Mi haszna, hogy ezen a veszélyes földön maradjak? Ha itt maradok, nem hozok mást az embernek, mint konfliktust és erőszakot, végeérhetetlen bajokat, mert Én sohasem hoztam az embernek békét, csak háborút. Az emberiség utolsó napjainak háborúval kell eltelnie, és az ember sorsának erőszak és konfliktus közepette el kell eldőlni. Nem vagyok hajlandó osztani a háború „gyönyörűségében”, nem kívánom az ember vérontását és áldozatát kísérni, mert az ember elutasítása „lemondásba” hajszolt

---

⁵ „Elevenen elfogják”: az ember erőszakos és megvetendő viselkedésére utal. Az ember brutális és a legkevésbé sem megbocsátó Isten iránt, és abszurd követeléseket támaszt Vele szemben.

Engem, és nincs szívem az ember háborúit nézni – harcoljon csak az ember, ahogy kedve tartja. Én pihenni kívánok, aludni kívánok; legyenek a démonok az emberiség társai utolsó napjaiban! Ki ismeri az Én akaratomat? Mivel az ember nem fogad szívesen Engem, és sohasem várt Engem, csak annyit tehetek, hogy elbúcsúzom tőle, és neki ajándékozom az emberiség rendeltetési helyét, minden gazdagságomat az emberre hagyom, elvetem az Én életemet az emberek között, elültetem az Én életem magját az ember szívének mezejébe, örök emlékeket hagyok neki, minden szeretetemet az emberiségre hagyom, és az embernek adom mindazt, amit az ember értékel Bennem, a szeretet ajándékaként, amellyel egymás után vágyakozunk. Bárcsak örökké szeretnénk egymást, bárcsak a tegnapunk lenne az a szép dolog, amit egymásnak adunk, mert Én már az emberiségnek ajándékoztam teljes valómat – milyen panasza lehet az embernek? Életem teljességét már az emberre hagytam, és szó nélkül keményen gürcöltem, hogy felszántsam a szeretet gyönyörű földjét az emberiség számára; sohasem támasztottam méltányos követeléseket az emberrel szemben, és nem tettem semmi mást, egyszerűen csak alávettem magam az ember elrendezéseinek, és egy szebb holnapot teremtettem az emberiség számára.

Bár Isten munkája gazdag és bőséges, az ember belépése igencsak hiányos. Az ember és Isten közös „vállalkozásából” szinte az egész Isten munkája; ami az ember belépésének mértékét illeti, szinte semmit nem tud felmutatni. Az ember, aki olyannyira elszegényedett és vak, még össze is méri az erejét a ma Istenével, kezében „ősi fegyverekkel”. Ezek a „primitív majmok” alig tudnak felegyenesedve járni, és nem találják szégyellnivalónak „meztelen” testüket. Mi jogosítja fel őket, hogy értékeljék Isten munkáját? Sok ilyen négyvégtagú majom szemei megtelnek dühvel, és kezükben ősi kőfegyverekkel kiállnak Isten ellen, majomember-vetélkedőt próbálnak kezdeményezni, amilyet még sohasem látott a világ: meg akarják rendezni az utolsó napok vetélkedőjét a majomemberek és Isten között, amelynek híre bejárja majd a földet. Mi több, e félig felegyenesedett ősi majomemberek közül sokan csordultig vannak önelégültséggel. Az arcukat borító szőrzet összetapadt, tele vannak gyilkos szándékkal, és felemelik mellső lábukat. Még nem fejlődtek teljesen modern emberré, így néha egyenesen állnak, néha pedig kúsznak-másznak, a homlokukat izzadságcseppek borítják sűrű harmatcseppekként – buzgóságuk magától értetődő. Társukra, az eredeti, ősi majomemberre tekintve, aki négy lábon áll, négy végtagja lomha és jól megtermett, alig képes kivédeni az ütések, és nincs ereje visszaütni, alig tudják visszafogni magukat. Egy szempillantás alatt – olyan gyorsan, hogy nem is látni, mi történt – a ring „hőse” a földre bukik, végtagjai a levegőbe merednek. Ezek a végtagok, amelyek éveken át rosszul álltak a földön, hirtelen felfordultak, a majomembernek pedig többé semmi kedve ellenállni. Ettől kezdve a legősibb majomember eltöröltetik a föld színéről – ez valóban „súlyos”. Ilyen hirtelen véget ért ez az ősi majomember. Miért kellett ilyen hamar, ilyen sietve elhagynia az ember csodálatos világát? Miért nem vitatta meg társaival a stratégia következő lépését? Milyen sajnálatos: anélkül mondott búcsút a világnak, hogy hátrahagyta volna annak

titkát, hogy miként mérjük össze erőnket Istennel! Micsoda gondatlanság volt egy ilyen vén majomembertől, hogy egy suttogás nélkül halt meg, anélkül ment el, hogy továbbadta volna utódainak az „ősi kultúrát és művészeteket”! Nem volt ideje magához hívni a hozzá legközelebb állókat, hogy elmondja nekik, mennyire szereti őket, nem hagyott üzenetet kőtáblán, nem ismerte fel a mennynapot, és egy szót sem szólt kimondhatatlan nehézségéről. Utolsó leheletével nem hívta haldokló testéhez leszármazottait, hogy elmondja nekik: „Ne másszatok be a ringbe, hogy kihívjátok Istent” – mielőtt lehunyta a szemét, és négy merev végtagja mindörökre felfelé meredt, mint az ég felé mutató faágak. Úgy tűnik, keserű halált halt... Hirtelen ordító hahota tör ki a ring alól; az egyik félig felegyenesedett majomember magánkívül van; egy antilopok vagy más vadállatok vadászatára való „kőbunkóval” a kezében, amely fejlettebb, mint a vén majomemberé, dühödten beugrik a ringbe, elméjében egy jól kigondolt tervvel.⁶ Mintha valami érdemdúsat csinált volna. Kőbunkója „erejére” támaszkodva sikerül „három percre” felegyenesednie. Milyen nagy ennek a harmadik „lábnak” a „hatalma”! Három percen át megtartotta álló helyzetben a nagy, ügyetlen, ostoba, félig felegyenesedett majomembert – nem csoda, hogy ez a tiszteletre méltó⁷ vén majomember olyan fennhéjázó. Az ősi kőeszköz valóban „nem okoz csalódást”. Van nyele, éle és hegye, mint egy késnek; az egyetlen hibája, hogy az éle hagy némi kívánnivalót maga után – milyen sajnálatos! Nézd meg újra az ősidők „kis hőseit”, amint ott áll a ringben, a lent állókat megvető pillantással mérve végig, mintha tehetetlen alárendeltjei lennének, ő pedig a daliás hős. Szívében titkon gyűlöli azokat, akik a színpad előtt állnak. „Az ország bajban van, és mindegyikünk felelős, miért riadtok hát vissza? Talán látjátok, hogy az ország katasztrófával néz szembe, mégsem akartok véres csatába bocsátkozni? Az ország a katasztrófa szélén áll – miért nem vagytok ti az elsők, akik megmutatjátok, hogy törödtök ezzel, és az utolsók, akik jól érzitek magatokat? Hogyan nézhetitek tétlenül, hogy az ország elbukik, a népe pedig az enyészetbe hullik? Hajlandóak vagytok a nemzet leigázásának szégyenét viselni? Micsoda semmirekellő társaság!” Miközben erre gondol, verekedések törnek ki a színpad előtt, az ő szemei pedig még inkább kigyúlnak, mintha mindjárt lángokat lövellnének⁸. Alig várja, hogy Isten még a harc előtt kudarcot valljon, kétségbeesetten vágyva arra, hogy halálra adja Istent, és ezzel boldoggá tegye a népet. Fogalma sincs arról, hogy bár kőeszközének hírneve jól megérdemelt, Istennel sohasem veheti fel a harcot. Még arra sincs ideje, hogy védje magát, vagy lefeküdjön és talpra álljon: előre-hátra ringatózik, mert mindkét szeme elvesztette a látását. Lebukik vén őséhez, és nem kel fel többé; szorosan kapaszkodva az ősi majomemberbe, többé nem kiált, hanem elismeri alsóbbrendűségét, és többé

---

⁶ „Elméjében egy jól kigondolt tervvel”: gúnyos értelemben arra utal, hogy az emberek nem ismerik önmagukat, és nincsenek tisztában valóságos érettségükkel. Ez egy lekicsinylő állítás.

⁷ „Tiszteletre méltó”: gúnyos értelemben.

⁸ „Lövellnének”: az emberek rút állapotára utal, akik csak úgy füstölögnek a dühtől, amikor Isten legyőzi őket. Az Istennel való szembenállásuk mértékét jelzi.

semmi kedve ellenállni. Ez a két szegény majomember meghal a ring előtt. Micsoda balszerencse, hogy az emberiség ősei, akik mindmáig életben maradtak, tudatlanságban haltak meg azon a napon, amelyen megjelent az igazság Napja! Micsoda ostobaság, hogy egy ilyen nagyszerű áldást engedtek tovatűnni – hogy áldásuk napján a majomemberek, akik évezredek óta vártak, elvitték az áldásokat az alvilágba, hogy az ördögök királyával együtt „élvezzék”! Miért nem tartják meg ezeket az áldásokat az élők világában, hogy fiaikkal és lányaikkal élvezzék? Csak a bajt keresik! Milyen kár, hogy egy kis státusz, hírnév és hiúság kedvéért elszenvedik azt a balszerencsét, hogy elesnek, miközben kapkodva igyekeznek elsőként kinyitni a pokol kapuit és annak fiaivá válni! Ez az ár annyira sürgősségtelen! Milyen kár, hogy ezek a régi ősök, akik annyira „tele voltak nemzeti szellemmel”, olyan „szigorúak voltak magukkal, de olyan türelmesek másokkal”, hogy bezárták magukat a pokolba, tehetetlen alárendeltjeiket pedig kizárták onnan! Hol található ilyen „képviselői a népnek”? „Utódaik jólléte” és „a jövőendő nemzedékek békés élete” kedvéért nem engedik, hogy Isten megzavarja mindezt, ezért rá sem hederítenek a saját életükre. Korlátozás nélkül a „nemzeti ügynek” szentelik magukat, és szó nélkül lépnek be az alvilágba. Hol található ilyen nacionalizmus? Istennel csatázva nem félnek a haláltól, sem a vérontástól, és még kevésbé aggódnak a holnap miatt. Egyszerűen kivonulnak a csatamezőre. Milyen kár, hogy „odaadó szellemiségükért” cserébe nem kapnak mást, mint örök megbánást és azt, hogy a pokol örökké égő lángjai emészti őket!

Milyen érdekes! Miért vetették el és gyalázták mindig az emberek Isten megtestesülését? Miért nincs az embereknek soha semmiféle megértésük Isten megtestesüléséről? Lehet, hogy Isten rosszkor jött el? Lehet, hogy Isten rossz helyre jött el? Talán azért történik ez, mert Isten egyedül cselekedett, az ember „jóvágó aláírása” nélkül? Talán azért, mert Isten az ember engedélye nélkül jutott elhatározásra? A tények azt mondják, hogy Isten előzetes értesítést küldött. Isten nem tett semmi rosszat, amikor testté lett – talán az ember beleegyezését kell kérnie? Továbbá Isten már régen emlékeztette az embert, az emberek talán elfelejtették. Nem lehet őket hibáztatni, hiszen az embert már régen annyira megrontotta a Sátán, hogy semmit nem képes megérteni abból, ami történik az ég alatt, a szellemi világ történéseiről nem is beszélve! Milyen kár, hogy az ember ősei, a majomemberek meghaltak a ringben! De ez nem meglepő. Menny és föld sohasem volt összeegyeztethető, akkor hát a majomemberek, akiknek az elméje kőből van, hogyan is foghatták volna fel, hogy Isten újra testet ölthet? Milyen szomorú, hogy egy olyan „öregember”, mint ez, aki „a hatvanadik évében járt”, meghalt Isten megjelenésének napján! Hát nem csoda, hogy áldás nélkül hagyta ott a világot egy ilyen nagyszerű áldás eljövetelekor? Isten megtestesülése lökéshullámokat indított el az összes valláson és szférán keresztül, „felborította” a vallásos körök eredeti rendjét, és megrázta mindazok szívét, akik Isten megjelenésére sóvárognak. Ki nem imádja Őt? Ki nem vágyik arra, hogy lássa Istent? Isten személyesen volt jelen az emberek között sok éven át, de az ember sohasem jött

rá. Ma Isten Maga jelent meg, és megmutatta identitását a tömegeknek – hát hogyan okozna ez gyönyörűséget az ember szívének? Isten valaha osztozott az emberrel örömén és bánatán, ma pedig újraegyesült az emberiséggel, és megosztja vele az elmúlt idők meséit. Miután kivonult Júdeából, az emberek nyomát sem találták. Sívárognak arra, hogy újra találkozhasanak Istennel, miközben fogalmuk sincs arról, hogy ma újra találkoztak és egyesültek Vele. Hát hogyan kavarhá ez fel a tegnapi gondolatait? Kétezer évvel ezelőtt Simon, Jóna fia, a zsidók leszármazottja látta Jézust, a Megváltót, egy asztalnál evett Vele, és miután sok éven át követte Őt, mélyebb ragaszkodást érzett Iránta. Szíve mélyéből szerette Őt, mélységesen szerette az Úr Jézust. A zsidó nép semmit nem tudott arról, hogy ez az aranyhajú csecsemő, aki egy fagyos jászolban született, Isten megtestesülésének első képmása volt. Mind azt gondolták, hogy Ő ugyanolyan, mint ők, senki nem gondolta, hogy Ő bármiben is különbözik tőlük – hogyan ismerhették volna fel az emberek ezt a közönséges és hétköznapi Jézust? A zsidó nép úgy gondolt Rá, mint korának zsidó fiára. Senki nem tekintet úgy Rá, mint egy szeretetreméltó Istenre, és az emberek nem tettek semmi mást, mint vakon követeléseket támasztottak Vele szemben, arra kérve Őt, hogy adjon nekik gazdag és bőséges kegyelmet, békét és örömet. Csak azt tudták, hogy Neki, mint valami milliomosnak, mindene megvan, amit az ember valaha is kívánhat. De az emberek soha nem bántak Vele úgy, mint egy szeretett lénnel; az akkori emberek nem szerették Őt, csak tiltakoztak Ellene, és észszerűtlen követeléseket támasztottak Vele szemben. Ő soha nem állt ellen, hanem folyamatosan kegyelmet adott az embernek, bár az ember nem ismerte Őt. Nem tett semmi mást, csak némán melegséget, szeretetet és irgalmat adott az embernek, sőt, a gyakorlat új módjait adta az embernek, kivezetve az embert a törvény rabságából. Az ember nem szerette Őt, csak irigyelte Őt, és felismerte az Ő kivételes adottságait. Honnan tudhatná a vak emberiség, hogy mily nagy megaláztatást szenvedett a szeretetre méltó Jézus, a Megváltó, amikor eljött az emberiség közé? Senki nem vette tekintetbe az Ő gyötrelmét, senki nem tudott az Ő szeretetéről az Atya Isten iránt, és senki nem tudhatott az Ő magányosságáról; bár Mária a szülőanyja volt, hogyan ismerhette volna az irgalmas Úr Jézus szívének gondolatait? Ki tudott az Emberfia által elviselt kimondhatatlan szenvedésről? Miután kéréseket intéztek Hozzá, az akkori emberek hidegen az elméjük hátsó rekeszébe száműzték és kivetették Őt. Ő ezért az utcákon kóborolt napról napra, évről évre, sok éven át sodródva, míg végül megért harminchárom kemény évet, amelyek egyszerre voltak hosszúak és rövidek. Amikor az embereknek szükségük volt Rá, mosolygós arccal meghívták Őt az otthonukba, megpróbálva követeléseket támasztani Vele szemben – miután pedig Ő megadta nekik a kívánt hozzájárulást, azonnal ki is tették a szűrét. Az emberek ették, ami az Ő szájából jött, itták az Ő véré, élvezték a kegyelmet, amellyel Ő elhalmozta őket, ugyanakkor viszont ellenálltak Neki, mert mit sem tudtak arról, hogy ki adta nekik az életüket. Végül a keresztre szegezték Őt, de Ő továbbra sem szólt egy hangot sem. Még ma is hallgat. Az emberek az Ő húsát eszik, az Ő véré

isszák, azt az ételt eszik, amelyet Ő készít nekik, és azon az úton járnak, amelyet Ő nyitott meg számukra, de még mindig az a szándékuk, hogy elutasítják Őt; valójában ellenségükként kezelik az Istent, akitől az életüket kapták, és ehelyett azokat kezelik úgy, mint a mennyei Atyát, akik ugyanolyan rabszolgák, mint ők. Ezzel vajon nem szegülnek szembe Vele szándékosan? Hogyan történhetett, hogy Jézus meghalt a kereszten? Tudjátok? Hát nem Júdás árulta el, aki a legközelebb állt Hozzá, ette Őt, itta Őt és élvezte Őt? Vajon nem azért árulta el Júdás Jézust, mert Ő nem volt több, mint egy jelentéktelen, normális tanító? Ha az emberek valóban látták volna, hogy Jézus rendkívüli és a mennyből való, hogyan szegezhették volna elevenen a keresztre huszonnégy órára, míg végül már nem maradt lélegzet a testében? Ki ismerheti Istent? Az emberek semmi mást nem tesznek, mint kielégíthetetlen mohósággal élvezik Istent, de soha nem ismerték Őt. Ha a kisujját nyújtotta, az egész karját akarták, és elérik, hogy „Jézus” teljes mértékben engedelmeskedjen az ő parancsaiknak, az ő utasításaiknak. Ki mutatott valaha is bármit az irgalom útjából ez Emberfia iránt, akinek nincs hová fejét lehajtania? Ki gondolt arra valaha, hogy összefog Vele, hogy teljesítse az Atya Isten megbízatását? Kinek jutott Ő egyáltalán valaha is eszébe? Ki volt valaha is tekintettel az Ő nehézségeire? Az ember a legcsekélyebb szeretet nélkül ide-oda rángatja Őt; az ember nem tudja, honnan jött az ő fénye és élete, és semmi mást nem tesz, mint titokban azt tervezgeti, hogyan feszíthetné keresztre még egyszer a kétezer évvel ezelőtti „Jézust”, aki megtapasztalta a fájdalmat az emberek között. Hát „Jézus” valóban ilyen gyűlöletet kelt Maga iránt? Vajon már rég feledésbe merült mindaz, amit Ő tett? A gyűlölet, amely több ezer év alatt felgyülemlett, végül kilövell. Ti zsidók fajzatai! Mikor volt „Jézus” ellenséges veletek szemben, hogy ennyire gyűlölitek Őt? Ő oly sokat tett és oly sokat szólt – hát ebből semmi nem szolgál a javatokra? Ő az életét adta nektek, és semmit nem kért cserébe, Ő teljes valóját nektek adta – valóban még mindig elevenen fel akarjátok falni Őt? Ő mindenét nektek adta, semmit nem tartott vissza, és sohasem élvezte a világi dicsőséget, az emberek közötti melegséget, az emberek közötti szeretetet, sem az emberek között jelenlévő összes áldást. Az emberek olyan rosszindulatúak Iránta! Ő sohasem élvezte a föld minden gazdagságát, hanem az Ő őszinte, szenvedélyes szívének teljességét az embereknek szenteli, teljes valóját az emberiségnek szentelte – és ki adott Neki valaha melegséget? Ki nyújtott Neki valaha vigaszt? Az ember minden nyomást Rá halmozott, minden balszerencsét átadott Neki, az emberek közötti legszerencsétlenebb tapasztalatokat erőltette Rá, Őt hibáztatja minden igazságtalanságért, Ő pedig némán elfogadta mindezt. Tiltakozott Ő valaha bárkinek? Kért Ő valaha bárkitől egy kis ellenszolgáltatást? Ki mutatott valaha együttérzést Iránta? Közületek, mint normális emberek közül kinek nem volt romantikus gyermekora? Kinek nem volt színes fiatalsága? Kit nem vesz körül szeretteinek melegsége? Ki nélkülözi a rokonok és barátok szeretetét? Ki nélkülözi mások tiszteletét? Ki nélkülözi a család melegét? Ki nélkülözi bizalmas barátai vigasztalását? És Ő élvezett-e ebből valaha bármit is? Ki adott Neki valaha egy kis melegséget? Ki adott

Neki valaha egy cseppnyi vigaszt? Ki tanúsított valaha Iránta egy kis emberi erkölcsiséget? Ki volt valaha is toleráns Vele szemben? Ki volt valaha is Vele a nehéz időkben? Ki töltötte valaha is Vele az élet kemény szakaszait? Az ember sohasem engedett Vele szemben támasztott követelményeiből; csak követelőzik Vele szemben, gátlástalanul, mintha Neki attól, hogy az ember világába jött, az ember ökrének, lovának vagy rabjának kellene lennie, és köteles lenne mindenét az embernek adni; ha pedig nem teszi, az ember sohasem bocsát meg Neki, soha nem lesz tekintettel Rá, sohasem nevezi Őt Istennek, és sohasem becsüli Őt nagyra. Az ember túl szigorú Istenhez való hozzáállásában, mintha feltett szándéka lenne, hogy halálra gyötri Istent, és csak azután fog visszavenni Istennel szembeni követelményeiből; máskülönben az ember sohasem szállítja lejjebb Istennel szembeni követelményeit. Hogyne vetné meg Isten az ilyen embert? Nem ez napjaink tragédiája? Az ember lelkiismerete nincs sehol. Egyre azt mondogatja, hogy viszonzni fogja Isten szeretetét, de ehelyett ízekre szedi és halálra kínozza Istent. Vajon nem ez az Istenbe vetett hitének „titkos receptje”, amelyet őseitől örökölt? Nincs olyan hely, ahol ne lennének ott a „zsidók”, és ma is ugyanazt a munkát végzik, még mindig ugyanazon munkálkodnak, hogy ellenálljanak Istennek, és mindeközben azt hiszik, hogy felmagasztalják Istent. Hogyan ismerhetnék meg Istent az ember saját szemei? Hogyan kezelhetné Istenként a hús-vér testben élő ember a megtestesült Istent, aki a Lélektől jött? Ki ismerhette Őt az emberek közül? Hol az igazság az emberek között? Hol a valódi igazságosság? Ki képes megismerni Isten természetét? Ki kelhet versenyre a mennyei Istennel? Nem csoda, hogy amikor Ő eljött az emberek közé, senki sem ismerte Istent, és elvetették Őt. Hogyan tűrheti az ember Isten létezését? Hogyan engedheti, hogy a fény kiűzze a világból a sötétséget? Hát nem az ember tiszteletre méltó odaadásáról szól mindez? Hát nem ez az ember egyenes belépése? És talán Isten munkája nem az ember belépése köré összpontosul? Azt kívánom, bár összekapcsolnátok Isten munkáját az ember belépésével, jó kapcsolatot alakítanátok ki ember és Isten között, és legjobb képességetek szerint elvégeznétek azt a kötelességet, amelyet az embernek el kell végeznie. Így módon Isten munkája ezt követően véget ér majd, és annak lezárásaként Ő dicsőséget nyer!

Isten munkájának látomása (1.)

János hét éven át munkálkodott Jézusért, és mire Jézus megérkezett, már kikövezte az utat. Ezt megelőzően a mennyek országának evangéliumát, ahogyan János hirdette, az egész vidéken hallották, így elterjedt egész Júdeában, és mindenki prófétának nevezte őt. Heródes király akkoriban meg akarta ölni Jánost, de nem merte, mert János nagy tiszteletnek örvendett a nép körében, és Heródes attól tartott, hogy ha megöli Jánost, a nép fellázad ellene. A János által végzett munka gyökeret vert az egyszerű emberek között, és a zsidók hívők lettek általa. Hét éven át egyengette az utat Jézus

előtt, egészen addig, amíg Jézus meg nem kezdte az Ő szolgálatát. Ezért János volt a legnagyobb az összes próféta közül. Jézus csak János bebörtönzése után kezdte meg hivatalos munkáját. János előtt soha nem volt még olyan próféta, aki kikövezte volna az utat Isten előtt, mert Jézus előtt Isten még soha nem lett testté. Tehát az összes próféta közül Jánossal bezárólag ő volt az egyetlen, aki kikövezte az utat a megtestesült Isten előtt, és ily módon János lett az Ó- és az Újszövetség legnagyobb prófétája. János Jézus megkeresztelkedése előtt hét évvel kezdte el a mennyek országának evangéliumát terjeszteni. Az emberek számára az általa végzett munka Jézus utána következő munkája felett állónak tűnt, azonban ő mégis csak egy próféta volt. Nem a templomban tevékenykedett és beszélt, hanem a templomon kívüli városokban és falvakban. Ezt természetesen a zsidó népből való emberek, különösen a szegények körében tette. János ritkán került kapcsolatba a társadalom felsőbb rétegeiből származó emberekkel, és csak Júdea egyszerű népe körében terjesztette az evangéliumot. Ez azért volt, hogy a megfelelő embereket készítse fel az Úr Jézus számára, és hogy előkészítse a megfelelő helyeket, ahol munkálkodhat. Egy olyan prófétával, mint János, aki kikövezte az utat, az Úr Jézus rögtön elindulhatott a keresztútjára, amint megérkezett. Amikor Isten testté lett, hogy véghez vigye a munkáját, nem kellett az emberek kiválasztásának munkáját elvégeznie, és arra sem volt szükség, hogy személyesen keressen embereket vagy egy helyet, ahol munkálkodhat. Nem végzett ilyen munkát, amikor eljött; a megfelelő személy már megérkezése előtt előkészítette Számára ezeket a dolgokat. János már befejezte ezt a munkát, mielőtt Jézus megkezdte volna az Ő munkáját, mert amikor a megtestesült Isten eljött, hogy véghez vigye a munkáját, azonnal munkához látott azokon, akik már régóta vártak Rá. Jézus nem azért jött, hogy a helyreigazítás emberi munkáját elvégezze. Csak azért jött, hogy azt a szolgálatot teljesítse, amelyet Neki kellett teljesíteni; az összes többi nem Rá tartozott. Amikor János eljött, nem tett mást, mint kihozta a templomból és a zsidók közül azok egy csoportját, akik elfogadták a mennyek országának evangéliumát, azért, hogy az Úr Jézus munkájának tárgyai lehessenek. János hét évig munkálkodott, vagyis hét éven át terjesztette az evangéliumot. János munkája során nem tett sok csodát, mert az ő munkája az út kikövezése volt; az ő munkája az előkészítés munkája volt. Az összes többi munka, a Jézus által végzendő munka, nem tartozott rá; ő csak arra kérte az embert, hogy vallja meg bűneit és térjen meg, és megkeresztelte az embereket, hogy üdvözülhessenek. Bár új munkát végzett, és megnyitott egy olyan ösvényt, amelyen ember még soha nem járt, mégis csak az utat kövezte ki Jézus számára. Ő csupán egy próféta volt, aki az előkészítő munkát végezte, és nem volt képes Jézus munkáját végezni. Bár nem Jézus volt az első, aki a mennyek országának evangéliumát hirdette, és bár azon az ösvényen haladt tovább, amelyen János elindult, mégsem volt senki más, aki el tudta volna végezni az Ő munkáját, és ez a munka János munkája felett állt. Jézus nem készíthette elő a saját útját; az Ő munkája közvetlenül Isten nevében valósult meg. Ilyenformán János akárhány évig is munkálkodott, még mindig próféta volt, és még mindig

olyasvalaki, aki az utat kövezte ki. A Jézus által végzett hároméves munka felülmúlta János hétéves munkáját, mert nem ugyanaz volt az Ő munkájának lényege. Amikor Jézus megkezdte a szolgálatát és egyúttal, amikor János munkája véget ért, János már elég embert és helyet készített elő az Úr Jézus általi használatra, és ezek elegendőek voltak ahhoz, hogy az Úr Jézus megkezdje a hároméves munkát. Így amint János munkája befejeződött, az Úr Jézus hivatalosan megkezdte a saját munkáját, és a János által kimondott szavak félre lettek téve. Azért történt így, mert a János által végzett munka csak az átmenetet szolgálta, és az ő szavai nem az élet szavai voltak, amelyek új növekedés felé vezették az embert; végső soron az ő szavai csak ideiglenes használatúak voltak.

A Jézus által végzett munka nem volt természetfeletti; volt egy folyamata, és minden a dolgok normális rendje szerint zajlott. Életének utolsó hat hónapjában Jézus már biztosan tudta, hogy azért jött, hogy elvégezze ezt a munkát, és tudta, hogy azért jött, hogy a keresztre szegezzék. Keresztre feszítése előtt Jézus szüntelenül az Atya Istenhez imádkozott, ahogyan a Gecsemáné-kertben is háromszor imádkozott. Megkeresztelkedése után Jézus három és fél évig végezte a szolgálatát, és hivatalos munkája két és fél évig tartott. Az első évben a Sátán vádolta, az ember megzavarta, és ki volt téve az emberi kísértésnek. Sok kísértést győzött le, miközben munkáját végezte. Az utolsó hat hónapban, röviddel Jézus keresztre feszítése előtt, Péter szájából hangzottak el azok a szavak, hogy Ő az élő Isten Fia, hogy Ő a Krisztus. Csak ekkor vált mindenki számára ismertté a munkája, és csak ekkor tárult fel a nyilvánosság előtt az Ő kiléte. Ezután Jézus elmondta tanítványainak, hogy meg kell feszíttetnie az emberért, és hogy három nap múlva fel fog támadni; hogy azért jött, hogy elvégezze a megváltás munkáját, és hogy Ő az Üdvözítő. Csak az utolsó hat hónapban fedte fel kilétét és az általa elvégezni szándékozott munkát. Ez volt Isten ideje is, és így kellett elvégezni a munkát. Abban az időben Jézus munkájának egy része összhangban állt az Ószövetséggel, valamint Mózes törvényeivel és Jahvénak a Törvény Korában mondott szavaival. Mindezeket a dolgokat Jézus felhasználta munkája egy részének elvégzéséhez. Prédikált az embereknek, és tanította őket a zsinagógákban, és a próféták ószövetségi jövendöléseit használta fel a Vele ellenségeskedő farizeusok megdorgálására, és az Írásokból vett igéket használta arra, hogy felfedje engedetlenségüket, és így elítélje őket. Mert megvetették, amit Jézus tett, különösen, hogy Jézus munkájának nagy része nem az Írásokban szereplő törvények szerint valósult meg, továbbá, amit Ő tanított, az magasabb rendű volt, mint a saját szavaik, sőt még annál is magasabb rendű, mint amit a próféták az Írásokban megjövendöltek. Jézus munkája csak az ember megváltására és a keresztre feszítésre irányult, ezért nem volt szükség arra, hogy több szót mondjon, hogy bármelyik embert meghódítsa. Sok mindent, amit az embereknek tanított, az Írások szavaiból merített, és még ha az Ő munkája nem is lépte túl az Írásokat, mégis képes volt megvalósítani a keresztre feszítés munkáját. Az Övé nem a szó munkája volt, nem is az emberiség meghódítása

érdekében végzett munka, hanem az emberiség megváltásáért végzett munka. Ő csupán az emberiség vétekáldozataként cselekedett, és nem úgy cselekedett, mint a szó forrása az emberiség számára. Nem a pogányok munkáját végezte, amely az ember meghódításának munkája volt, hanem a keresztre feszítés munkáját, olyan munkát, amely azok között valósult meg, akik hittek abban, hogy van Isten. Bár munkáját az Írások alapján végezte, és bár a farizeusok elítélésére a régi próféták által megjövendölteket használta fel, ez elegendő volt a keresztre feszítés munkájának beteljesítéséhez. Ha a mai munkát még mindig a régi prófétáknak az Írásokban szereplő jövendölései alapján hajtánák végre, akkor lehetetlen lenne meghódítani titeket, mert az Ószövetség nem tartalmaz feljegyzést a ti, kínaiak engedetlenségéről és bűneiről, és nincs története a ti bűneiteknek. Tehát, ha ez a munka még mindig a Bibliában időzne, akkor soha nem adnátok meg magatokat. A Biblia csak az izráelitákról tartalmaz korlátozott történelmi feljegyzéseket, ami alapján nem lehet megállapítani, hogy ti gonoszak vagy jók vagytok-e, vagy megítélni titeket. Képzeljétek el, hogy az izráeliták történelme szerint ítélnélek meg benneteket – vajon még mindig úgy követnétek Engem, ahogyan ma is teszitek? Tudjátok, hogy milyen bonyolultak vagytok? Ha ebben a szakaszban nem hangzana el egyetlen szó sem, akkor lehetetlen volna véghez vinni a hódítás munkáját. Mivel én nem azért jöttem, hogy a keresztre szegezzenek, a Bibliától független szavakat kell szólnom, hogy meg lehessen hódítani benneteket. A Jézus által végzett munka csupán egy szinttel volt magasabb, mint az Ószövetség; arra szolgált, hogy elkezdjen egy korszakot, és hogy vezesse azt a korszakot. Miért mondta azt, hogy „nem eltörölni jöttem a törvényt, hanem betölteni”? Azonban az Ő munkájában sok olyan volt, ami különbözött az ószövetségi izráeliták által gyakorolt törvényektől és az általuk követett parancsolatoktól, mert Ő nem azért jött, hogy engedelmeskedjen a törvénynek, hanem hogy betöltse azt. A betöltés folyamata sok gyakorlati dolgot foglalt magában: az Ő munkája gyakorlatibb és valóságosabb volt, ráadásul sokkal elevenebb volt, nem pedig a szabályok vak betartása. Az izráeliták nem tartották meg a szombatot? Amikor Jézus eljött, nem tartotta meg a szombatot, mert azt mondta, hogy az Emberfia Ura a szombatnak is, és amikor a szombat Ura eljön, azt teszi, amit akar. Azért jött, hogy betöltse az Ószövetség törvényeit, és megváltoztassa a törvényeket. Mindaz, amit ma tesznek, a jelenre épül, de még mindig Jahvének a Törvény Korában végzett munkájának alapjain nyugszik, és nem lépi át ezt a határt. Például, hogy vigyázz a nyelvedre, és ne paráználkodj – ezek nem az Ószövetség törvényei? Ma már nemcsak a Tízparancsolatra korlátozódik az, amit megkövetelnek tőletek, hanem olyan parancsolatokból és törvényekből áll, amelyek magasabb rendűek, mint a korábbiak. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ami korábban volt, azt eltörölték, mert Isten munkájának minden egyes szakasza az előző szakasz fundamentumán valósul meg. Ami pedig azt a munkát illeti, amelyet Jahve akkoriban Izráelben végzett, például megkövetelte az emberektől, hogy áldozatot mutassanak be, tiszteljék szüleiket, ne imádjanak bálványokat, ne bántalmazzanak és ne átkozzanak másokat, ne paráználkodjanak, ne

dohányozzanak és ne igyanak, ne egyenek halott dolgokat és ne igyanak vért – nem ez képezi-e az alapját a ti gyakorlatotoknak még ma is? A munka mind a mai napig a múlt alapjain valósul meg. Bár már nem esik szó a múlt törvényeiről, és új követelményeket támasztottak veled szemben, ezek a törvények távolról sem töröltettek el, hanem inkább magasabbra emeltettek. Azt mondani, hogy eltörölték őket, azt jelenti, hogy az előző kor elavult, miközben vannak olyan parancsolatok, amelyeket az örökkévalóságig tiszteletben kell tartanod. A múlt parancsolatait már gyakorlatba ültették, már az ember lényévé váltak, és nincs szükség arra, hogy különös hangsúlyt fektessünk az olyan parancsolatokra, mint a „Ne dohányozz” és a „Ne igyál”, és így tovább. Erre az alapra új parancsolatokat fektetnek le a mai szükségleteiteknek, a mai érettségeteknek és a mai munkának megfelelően. Parancsolatok elrendelése az új kor számára nem a régi kor parancsolatainak eltörlését jelenti, hanem azok magasabbra emelését ezen a fundamentumon, hogy az ember cselekedetei teljesebbé legyenek, és jobban összhangban legyenek a valósággal. Ha ma csak a parancsolatok követését és az ószövetségi törvények betartását követelnék meg tőletek, ugyanúgy, mint az izráelitáktól, és ha még azt is megkövetelnék tőletek, hogy tanuljátok meg kívülről a Jahve által lefektetett törvényeket, akkor nem lenne lehetőség arra, hogy megváltozzatok. Ha csak azt a néhány korlátozott parancsolatot kellene betartanotok, vagy számtalan törvényt kellene bemagolnotok, a régi beállítottságotok mélyen beágyazódva maradna, és lehetetlen volna gyökerestől kitépni. Így egyre romlottabbá válnátok, és egyikőtök sem válna engedelmessé. Ez azt jelenti, hogy néhány egyszerű parancsolat vagy számtalan törvény nem tud segíteni nektek abban, hogy megismerjétek Jahve cselekedeteit. Ti nem vagytok ugyanolyanok, mint az izráeliták: a törvények követésével és a parancsolatok betanulásával tanúi lehettek Jahve cselekedeteinek, és képesek voltak egyedül Őt imádni. De ti képtelenek vagytok elérni ezt, és az Ószövetség korának néhány parancsolata nemhogy képtelen rávenni titeket arra, hogy átadjátok a szíveteket, vagy megvédeni titeket, hanem ehelyett lazává tesz benneteket, és az alvilágba taszít. Mert az Én munkám a hódítás munkája, és a ti engedetlenségetek és régi beállítottságotok ellen irányul. Jahve és Jézus kedves szavai messze elmaradnak a mai szigorú ítélő szavaktól. Ilyen szigorú szavak nélkül lehetetlen volna meghódítani titeket, „szakértőket”, akik évezredek óta engedetlenségben vagytok. Az ószövetségi törvények már régen elvesztették hatalmukat felettetek, és a mai ítélet sokkal félelmetesebb, mint a régi törvények. Ami számotokra a legmegfelelőbb, az az ítélet, nem pedig a törvények jelentéktelen korlátozásai, mert ti nem a kezdetek kezdetének emberisége vagytok, hanem egy olyan emberiség, amely már évezredek óta romlott. Amit az embernek most el kell érnie, az összhangban van a mai ember valós állapotával, megfelel a mai ember képességének és tényleges érettségének, és nem igényli, hogy szabályokat kövess. Ez azért van, hogy változásokat lehessen elérni a régi beállítottságodban, és azért, hogy félre tudd tenni az elképzeléseidet. Azt gondolod, hogy a parancsolatok szabályok? Ezek, mondhatni, az ember normális követelményei. Nem szabályok, amelyeket

követned kell. Vegyük például a dohányzás tilalmát – ez egy szabály? Ez nem egy szabály! Ezt a normális emberi mivolt követeli meg; ez nem szabály, hanem valami, ami az egész emberiség számára elő van írva. Napjainkban az a mintegy tucatnyi parancsolat, amelyet megfogalmaztak, szintén nem szabály; ezek azok, amelyek a normális emberi mivolt eléréséhez szükségesek. A múltban az emberek nem birtokoltak és nem ismertek ilyen dolgokat, ezért ezeket ma kell elérniük az embereknek, és ezek a dolgok nem számítanak szabályoknak. A törvények nem azonosak a szabályokkal. A szabályok, amelyekről beszélek, szertartásokra, formaságokra vagy az ember deviáns és téves gyakorlataira vonatkoznak; ezek olyan előírások, amelyek nem segítenek az embernek, nem használnak neki; olyan cselekvéssort alkotnak, amelynek nincs értelme. Ez a szabályok foglalatja, és az ilyen szabályokat el kell vetni, mert semmi hasznát nem hajtják az embernek. Azt kell gyakorlatba ültetni, ami az ember számára hasznos.

Isten munkájának látomása (2.)

A bűnbánat evangéliumát a Kegyelem Korában hirdették, és ha az ember hitt, akkor üdvözült. Ma az üdvösség helyett csak hódításról és tökéletességről beszélnek. Soha nem hangzik el, hogy ha az ember hisz, akkor az egész családja áldott lesz, vagy hogy aki egyszer üdvözül, örökre üdvözül. Ma már senki sem mondja ki ezeket a szavakat, és az ilyen dolgok elavultak. Abban az időben Jézus munkája az egész emberiség megváltásának munkája volt. Mindenkinek, aki hitt Benne, megbocsáttattak a bűnei; amennyiben hittél Benne, megváltott téged; ha hittél Benne, nem voltál többé bűnös, megszabadultál a bűneidtől. Ezt jelentette az üdvözülés és a hit általi megigazulás. Mégis azokban, akik hittek, megmaradt az, ami lázadó volt és ellenszegült Istennek, és amit még mindig lassan el kellett távolítani. Az üdvösség nem azt jelentette, hogy Jézus teljesen megnyerte az embert, hanem azt, hogy az ember többé már nem volt bűnös, hogy megbocsáttattak a bűnei. Feltéve, hogy hittél, soha többé nem lettél bűnös. Abban az időben Jézus sok olyan dolgot tett, ami a tanítványai számára felfoghatatlan volt, és sok mindent mondott, amit az emberek nem értettek. Ennek az az oka, hogy abban az időben nem adott semmilyen magyarázatot. Így néhány évvel azután, hogy eltávozott, Máté elkészítette Jézus családfáját, és mások is sok olyan munkát végeztek, ami az emberek akaratából történt. Jézus nem azért jött, hogy tökéletesítse és megnyerje az embert, hanem hogy elvégezze a munka egy szakaszát: a mennyek országa evangéliumának kihirdetését és a keresztre feszítés munkájának véghezvitelét. És így, amint Jézust keresztre feszítették, az Ő munkája teljes mértékben véget ért. De a jelenlegi szakaszban – a hódítás munkájában – több szót kell mondani, még több munkát kell végezni, és sok folyamatnak kell lennie. Ahogy Jézus és Jahve munkájának rejtélyeit is fel kell tárni, hogy minden embernek legyen megértése és világossága a hitében, mert ez az utolsó napok munkája, és az utolsó napok Isten munkájának végét

jelentik, a munka befejezésének idejét. A munka ezen szakasza megvilágítja számodra Jahve törvényét és Jézus megváltását, és elsősorban arra szolgál, hogy megértsd Isten hatezer éves irányítási tervének teljes munkáját, és értékeld ennek a hatezer éves irányítási tervnek minden jelentőségét és lényegét, és megértsd a Jézus által végzett összes munka célját és az Általa mondott szavakat, és még a Biblia iránti vak hitedet és imádatodat is. Lehetővé teszi számodra, hogy mindezt alaposan megértsd. Eljutsz oda, hogy megérted mind a Jézus által végzett munkát, mind Isten mai munkáját; megérted és meglátod a teljes igazságot, az életet és az utat. A Jézus által végzett munka szakaszában miért távozott Jézus anélkül, hogy elvégezte volna a befejező munkát? Mert Jézus munkájának szakasza nem a befejezés munkája volt. Amikor a keresztre szegezték, az Ő szavai is véget értek; a keresztre feszítése után az Ő munkája teljesen befejeződött. A jelenlegi szakasz más: Miután a szavakat végig elmondták, és Isten egész munkája véget ér, csak akkor fejeződik be az Ő munkája. A munka jézusi szakaszában sok szó maradt kimondatlanul, vagy nem fogalmazódott meg teljesen. Jézust azonban nem érdekelte, hogy mit mond vagy mit nem mond, mert az Ő szolgálata nem a szavak szolgálata volt, ezért miután a keresztre szegezték, eltávozott. A munkának az a szakasza főként a keresztre feszítés érdekében történt, és nem hasonlít a mostani szakaszhoz. A munkának ez a mostani szakasza elsősorban a befejezés, a tisztázás és az összes munka lezárása érdekében történik. Ha a szavakat nem mondják el teljesen végig, akkor nem lesz mód e munka befejezésére, mert a munka ezen szakaszában minden munkát szavakkal fejeznek be és valósítanak meg. Abban az időben Jézus sok olyan munkát végzett, amely az ember számára felfoghatatlan volt. Csendben távozott, és ma is sokan vannak, akik nem értik a szavait, akiknek a megértése téves, mégis azt hiszik, hogy helyes, és nem tudják, hogy tévednek. Az utolsó szakasz teljesen véget vet Isten munkájának, és lezárja azt. Mindenki eljut oda, hogy megértse és megismerje Isten irányítási tervét. Az emberben lévő elképzelések, az ő szándékai, téves és abszurd megértése, Jahve és Jézus munkájáról alkotott elképzelései, a pogányokkal kapcsolatos nézetei és egyéb hiányosságai és hibái ki lesznek javítva. És az ember meg fogja érteni az élet minden helyes ösvényét, és az Isten által végzett minden munkát és a teljes igazságot. Amikor ez megtörténik, a munkának ez a szakasza véget ér. Jahve munkája a világ teremtése volt, ez volt a kezdet; a munkának ezen szakasza a munka vége, és ez a befejezés. Kezdetben Isten munkája Izráel választottai között valósult meg, és ez egy új korszak hajnala volt mind közül a legszentebb helyen. A munka utolsó szakasza valamennyi közül a legtisztátalanabb országban zajlik, hogy megítélje a világot és véget vessen a kornak. Az első szakaszban Isten munkája mind közül a legfényesebb helyen folyt, az utolsó szakasz pedig mind közül a legsötétebb helyen valósul meg, és ez a sötétség kiűzetik, eljő a világosság, és minden ember meghódítatik. Amikor az embereket ezen a legtisztátalanabb és legsötétebb helyen meghódították, és az egész lakosság elismerte, hogy van Isten, aki az igaz Isten, és minden ember teljesen meg lett győzve, akkor ezt

a tényt fel fogják használni a hódítás munkájának elvégzésére az egész világegyetemben. A munkának ez a szakasza szimbolikus: Amint e korszak munkája befejeződik, a hatezer éves irányítás munkája teljesen véget ér. Ha egyszer mind közül a legsötétebb helyen lévőket meghódították, magától értetődik, hogy ez mindenhol máshol is így lesz. Ilyenformán csak a Kínában végzett hódítás munkája rendelkezik jelentőségteljes szimbolikával. Kína a sötétség minden erőit megtestesíti, és Kína népe képviseli mindazokat, akik a testtől, a Sától és hús-vérből valók. A kínai nép az, amelyet a nagy vörös sárkány a legjobban megrontott, amely a legerősebben ellenszegül Istennek, amelynek emberi mivolta a leghitványabb és legtisztátalanabb, és így ők az egész romlott emberiség archetípusa. Ez nem azt jelenti, hogy más országoknak egyáltalán nincsenek problémáik; az ember elképzelései mind egyformák, és bár lehet, hogy ezen országok népe jó képességű, de ha nem ismerik Istent, akkor bizonyára Ellene szegülnek. Miért szegültek a zsidók is ellen Istennek és dacoltak Vele? Miért szegültek Ellene a farizeusok is? Miért árulta el Júdás Jézust? Abban az időben a tanítványok közül sokan nem ismerték Jézust. Miután Jézust keresztre feszítették és feltámadt, miért nem hittek Benne még mindig az emberek? Az ember engedetlensége nem ugyanolyan? Csupán arról van szó, hogy a kínai nép lett példának állítva, és amikor meg lesznek hódítva, akkor modellek és minták lesznek, és referenciaként szolgálnak majd mások számára. Miért mondtam mindig azt, hogy ti az én irányítási tervem kiegészítői vagytok? A kínai népben nyilvánul meg a legteljesebben a romlottság, a tisztátalanság, az igazságtalanság, az ellenszegülés és a lázadó mivolt, melyek az összes különféle formáikban feltáruznak. Egyrészt gyenge képességűek, másrészt életük és gondolkodásmódjuk elmaradott, szokásaik, társadalmi környezetük, szülői családjuk – mind szegényes és a legelmaradottabb. A státuszuk is alacsony. Az itteni munka szimbolikus, és miután ezt a próbamunkát teljes egészében végrehajtották, Isten későbbi munkája sokkal könnyebb lesz. Ha ezt a munkafázist el lehet végezni, akkor az azt követő munka magától értetődő. Amint ez a munkafázis megvalósul, teljes lesz a nagy siker, és a hódítás munkája az egész világegyetemben teljesen befejeződik. Valójában, amint a köztetek folyó munka sikeres lesz, ez egyenértékű lesz az egész világegyetemben elért sikerrel. Ez a jelentősége annak, hogy miért használok titeket modellként és mintaként. Lázadó mivolt, ellenszegülés, tisztátalanság, igazságtalanság – mind megtalálható ezekben az emberekben, és bennük jelenik meg az emberiség lázadó mivoltának összessége. Ők tényleg nem semmik. Így a hódítás megtestesítőjeként tartják őket számon, és ha egyszer meghódították őket, akkor természetesen minták és modellek lesznek mások számára. Semmi sem volt szimbolikusabb, mint az első szakasz Izráelben történő végrehajtása: Az izráeliták voltak minden nép közül a legszentebb és legkevésbé romlott nép, így az új korszak hajnalának ezen a földön volt a legnagyobb jelentősége. Elmondható, hogy az emberiség ősatyái Izráelből származtak, és hogy Izráel volt Isten munkájának szülőhelye. Kezdetben ez a nép volt a legszentebb, és mindannyian imádták Jahvét, és Isten munkája bennük tudta a

legnagyobb eredményeket elérni. A teljes Biblia két kor munkáját jegyzi fel: Az egyik a Törvény Korának munkája, a másik pedig a Kegyelem Korának munkája volt. Az Ószövetség Jahve izráelitákhoz intézett szavait és az Ő Izráelben végzett munkáját jegyzi fel; az Újszövetség pedig Jézus Júdeában végzett munkáját. De miért nem tartalmaz a Biblia egyetlen kínai nevet sem? Mert Isten munkájának első két része Izráelben valósult meg, mert Izráel népe volt a választott nép – vagyis ők voltak az elsők, akik elfogadták Jahve munkáját. Ők voltak a legkevésbé romlottak az egész emberiségben belül, és kezdetben nekik volt olyan szívük, amely felnézett Istenre és félté Őt. Engedelmeskedtek Jahve szavainak, és mindig a templomban szolgáltak, és papi köntöst vagy koronát viseltek. Ők voltak az Istent legkorábban imádó emberek, és az Ő munkájának legkorábbi tárgyai. Ezek az emberek az egész emberiség mintái és modelljei voltak. Ők voltak a szentség, az igaz emberek mintái és modelljei. Olyan emberek, mint Jób, Ábrahám, Lót vagy Péter és Timóteus – ők mind izráeliták voltak, és a legszentebbek a minták és modellek között. Izráel volt az az ország, ahol az emberiség közül a legkorábban imádták Istent, és több igaz ember származott innen, mint bárhol máshonnan. Isten azért munkálkodott bennük, hogy a jövőben jobban tudja irányítani az emberiséget az egész földön. Eredményeiket és a Jahve imádatában tanúsított igaz cselekedeteiket feljegyezték, hogy a Kegyelem Korában mintaként és modellként szolgálhassanak az Izráelen kívüli népek számára; és tetteik több ezer év munkáját segítették elő egészen napjainkig.

A világ teremtése után Isten munkájának első szakasza Izráelben valósult meg, és így Izráel volt Isten földi munkájának szülőhelye és Isten földi munkájának bázisa. Jézus munkája egész Júdeára kiterjedt. Munkája során a Júdeán kívüliek közül nagyon kevesen tudtak róla, mert Júdeán túl nem végzett semmilyen munkát. Ma Isten munkája eljutott Kínába, és kizárólag ezen a területen valósul meg. Ebben a fázisban Kínán kívül nem indul el a munka; annak Kínán túlra történő kiterjesztése egy olyan munka, amely később következik. A munkának ez a szakasza Jézus munkájának szakaszából következik. Jézus elvégezte a megváltás munkáját, és ez a szakasz az a munka, amely abból a munkából következik; a megváltás munkája befejeződött, és ebben a szakaszban nincs szükség a Szentlélek általi fogantatásra, mert a munkának ez a szakasza nem olyan, mint az előző szakasz, sőt, Kína nem olyan, mint Izráel. Jézus a megváltás munkájának egy szakaszát végezte el. Az ember meglátta Jézust, és nem sokkal később az Ő munkája elkezdett elterjedni a pogányok között. Ma Amerikában, az Egyesült Királyságban és Oroszországban sokan vannak, akik hisznek Istenben, akkor Kínában miért vannak kevesebben, akik hisznek? Mert Kína a legzártabb nemzet. Mint ilyen, Kína volt az utolsó, amely elfogadta Isten útját, és még most is kevesebb mint száz év telt el azóta, hogy ez megtörtént – sokkal később, mint Amerika és az Egyesült Királyság. Isten munkájának utolsó szakasza Kína földjén zajlik, hogy véget érjen az Ő munkája, és hogy minden munkája megvalósulhasson. Izráelben minden ember Urának nevezte Jahvét. Abban az időben családjuk fejének tekintették Őt, és egész Izráel egy

nagy család lett, amelyben mindenki az ő Urát, Jahvét imádta. Jahve Lelke gyakran megjelent nekik, és szólt hozzájuk és hallatta hangját, és felhőoszlop és hang segítségével vezette az életüket. Abban az időben a Lélek közvetlenül gondoskodott a vezetésről Izráelben, szólt az emberekhez és hallatta hangját, és ők látták a felhőket és hallották a mennydörgést, és így vezette az életüket több ezer éven át. Ezért Izráel népe mindig is imádta Jahvét. Hiszik, hogy Jahve az ő Istenük, és hogy Ő nem a pogányok Istene. Ez nem meglepő: Jahve végül is közel négyezer éven át munkálkodott közöttük. Kína földjén, több ezer évnyi letargikus szendergés után, csak most jöttek rá a degeneráltak, hogy a menny és a föld és minden dolog nem természetes módon jött létre, hanem a Teremtő alkotta. Mivel ez az evangélium külföldről érkezett, ezek a feudális, reakciós elmék azt hiszik, hogy mindazok, akik elfogadják ezt az evangéliumot, árulók, ők azok a korcsok, akik elárulták Buddhát, az őseit. Sőt, sokan ezek közül a feudális elmék közül azt kérdezik: „Hogyan lehetnek a kínai emberek az idegenek Istenében? Nem árulják el az őseit? Nem követnek el gonoszságot?” Ma az emberek már rég elfelejtették, hogy Jahve az ő Istenük. A Teremtőt már régen kitörölték az emlékezetükből, és ehelyett az evolúcióban hisznek, amely szerint az ember az emberszabású majmokból fejlődött ki, és a természeti világ magától értetődően alakult ki. Az emberiség által élvezett összes jó táplálékot a természet biztosítja, az ember életének és halálának rendje van, és nem létezik Isten, aki mindezek felett uralkodik. Sőt, sok ateista van, aki úgy hiszi, hogy az, hogy Isten uralkodik minden felett, babona és nem tudományos. De vajon Isten munkájának helyébe léphet-e a tudomány? Uralkodhat-e a tudomány az emberiség felett? Az evangélium hirdetése egy ateizmus által uralt országban nem könnyű feladat, és nagy akadályokkal jár. Ma nincsenek sokan, akik ilyen módon ellenszegülnek Istennek?

Amikor Jézus eljött, hogy elvégezze a munkáját, sokan összehasonlították az Ő munkáját Jahve munkájával, és mivel következetlennek találták, keresztre szegezték Jézust. Miért nem találtak következetességet az Ő munkájuk között? Részben azért, mert Jézus új munkát végzett, és azért is, mert mielőtt Jézus megkezdte volna a munkáját, senki sem írta meg a nemzetségtáblázatát. Jó lett volna, ha valaki megtette volna – ki szegezte volna akkor Jézust a keresztre? Ha Máté néhány évtizeddel korábban megírta volna Jézus nemzetségtáblázatát, akkor Jézus nem szenvedett volna ilyen nagy üldöztetést. Nem így van? Amint az emberek olvasták volna Jézus nemzetségtáblázatát – hogy Ő Ábrahám fia és Dávid leszármazottja volt –, akkor abbahagyták volna az üldözését. Nem kár, hogy túl későn írták meg a nemzetségtáblázatát? És milyen kár, hogy a Biblia Isten munkájának csak két szakaszát jegyzi fel: egy szakaszt, amely a Törvény Korának munkája volt, és egyet, amely a Kegyelem Korának munkája volt; egy szakaszt, amely Jahve munkája volt, és egyet, amely Jézus munkája volt. Mennyivel jobb lett volna, ha egy nagy próféta megjövendölte volna a mai nap munkáját. Lett volna egy külön fejezet a Bibliában „Az utolsó napok munkája” címmel – nem lett volna az sokkal jobb? Miért kell az embernek ma ilyen sok

megpróbáltatáson keresztülmennie? Olyan nehéz időszakon mentetek keresztül! Ha valaki megérdemli, hogy gyűlöljék, az Ézsaiás és Dániel, amiért nem jövendölték meg az utolsó napok munkáját, és ha valakit hibáztatni lehet, azok az Újszövetség apostolai, akik nem sorolták fel korábban Isten második megtestesülésének nemzetségtáblázatát. Ez micsoda szégyen! Mindenhol bizonyítékokat kell keresnetek, és még ha találtok is néhány apró szófoszlányt, akkor sem tudjátok megmondani, hogy ezek valóban bizonyítékok-e. Milyen kínos! Miért olyan titokzatos Isten a munkájában? Ma még sokan nem találnak meggyőző bizonyítékot, de tagadni sem tudják. Mit kellene tehát tenniük? Nem tudják elszántan követni Istent, de ilyen kétségek között továbblépni sem tudnak. Így aztán sok „okos és tehetséges tudós” „próbáld ki és meglátod” hozzáállást tanúsít, amikor Istent követi. Ez túl nagy gond! Nem lett volna sokkal könnyebb a helyzet, ha Máté, Márk, Lukács és János képes lett volna előre megmondani a jövőt? Jobb lett volna, ha János meglátta volna a királyság életének belső igazságát – milyen kár, hogy csak látomásokat látott, és nem látott valódi, anyagi munkát a földön. Micsoda szégyen! Mi a baj Istennel? Miért jött most Kínába, miután munkája olyan jól ment Izráelben, és miért kellett testet öltenie és személyesen dolgoznia és élnie az emberek között? Isten túlságosan tapintatlan az emberrel! Nemcsak, hogy nem szólt előre az embereknek, hanem hirtelen elhozta fenyítését és ítéletét. Ennek tényleg semmi értelme! Amikor Isten először öltött testet, sok megpróbáltatást szenvedett el amiatt, hogy nem mondta el előre az embernek az összes belső igazságot. Biztos nem felejthette el? És akkor miért nem mondja el most sem az embernek? Ma milyen sajnálatos, hogy csak hatvanhat könyv van a Bibliában. Pedig csak még egy kellene, amely megjövendöli az utolsó napok munkáját! Nem gondolod? Még Jahve, Ézsaiás és Dávid sem tett említést a mai nap munkájáról. Még távolabb kerültek a jelentől, időben több mint négyezer év választotta el őket. Jézus sem jövendölte meg teljesen a mai nap munkáját, csak egy keveset beszélt róla, és az ember még mindig nem talál elégséges bizonyítékot. Ha összehasonlítod a mai nap munkáját a korábbival, hogyan tud a kettő megegyezni egymással? Jahve munkájának szakasza Izráelre irányult, így ha összehasonlítod vele a mai nap munkáját, még nagyobb lesz a disszonancia; a kettőt egyszerűen nem lehet összehasonlítani. Te se Izráelből való nem vagy, se zsidó; hiányzik a képességed és minden, ami veled kapcsolatos – hogyan hasonlíthatod magadat hozzájuk? Lehetséges ez? Tudd meg, hogy ma a Királyság Kora van, és ez különbözik a Törvény Korától és a Kegyelem Korától. Mindenesetre ne próbálj meg egy képletet használni; Isten semmilyen ilyen képletben nem található meg.

Hogyan élt Jézus a születése utáni 29 évben? A Biblia semmit sem jegyez fel az Ő gyermek- és ifjúkoráról. Tudod, hogy milyen volt? Lehetséges, hogy nem volt gyermekora vagy ifjúkora, és amikor megszületett, már 30 éves volt? Túl keveset tudsz, ezért ne légy ilyen óvatlan a nézeteid kifejtésében. Ez nem tesz jót neked! A Biblia csak annyit jegyez fel, hogy Jézus 30. születésnapja előtt megkeresztelkedett és a Szentlélek elvitte a pusztába, hogy az ördög megkísértse. És a négy evangélium az Ő három és fél

éves munkáját jegyzi fel. Gyermekek- és ifjúkoráról nincs feljegyzés, de ez nem azt bizonyítja, hogy nem volt gyermek- és ifjúkora; csak arról van szó, hogy kezdetben nem végzett semmilyen munkát, és normális ember volt. Mondhatnád-e tehát, hogy Jézus 33 évig élt ifjúkor vagy gyermekkor nélkül? Lehet, hogy hirtelen elérte a 33 és fél éves kort? Mindez, amit az ember gondol Róla, természetfeletti és irreális. Kétségtelen, hogy a megtestesült Isten hétköznapi és normális emberi mivolttal rendelkezik, de amikor a munkáját végzi, akkor azt közvetlenül az Ő nem teljes emberi mivoltával és teljes isteni mivoltával teszi. Emiatt vannak az embereknek kétségeik a mai nap munkájával, sőt Jézus munkájával kapcsolatban is. Bár Isten munkája különbözik a két alkalom esetén, amikor testet öltött, a lényege nem. Persze, ha elolvasod a négy evangélium feljegyzéseit, a különbségek nagyok. Hogyan tudsz visszatérni Jézus gyermek- és ifjúkori életéhez? Hogyan tudod felfogni Jézus normális emberi mivoltát? Lehet, hogy nagyon jól megérted a mai Isten emberi mivoltát, ugyanakkor Jézus emberi mivoltáról fogalmad sincs, még kevésbé érted azt. Ha Máté nem jegyezte volna fel, akkor sejtelnéd sem lenne Jézus emberi mivoltáról. Talán, amikor mesélek neked Jézus életének történeteiről, és mesélek neked Jézus gyermek- és ifjúkorának belső igazságairól, megrázod a fejed, és azt mondd: „Nem! Ő nem lehetett ilyen. Neki nem lehet gyengesége, még kevésbé rendelkezhetne emberi mivolttal!” Még kiabálni és sikítani is fogsz. Azért vannak Rólam elképzeléseid, mert nem érted Jézust. Azt hiszed, hogy Jézus túlságosan isteni, hogy nincs Benne semmi a testből. De a tények attól még tények. Senki sem kíván a tények igazságával dacolva beszélni, mert amikor én beszélek, az az igazsággal kapcsolatos; ez nem spekuláció, se nem prófécia. Tudd meg, hogy Isten képes nagy magasságokba emelkedni, sőt, nagy mélységekben is el tud rejtőzni. Ő nem olyasvalami, amit a te az elmédben kifőzöl – Ő az összes teremtmény Istene, nem pedig egy bizonyos személy által kigondolt személyes Isten.

Isten munkájának látomása (3.)

Amikor Isten először lett testté, az a Szentlélek általi fogantatás révén történt, és ez az általa elvégezni szándékozott munkához kapcsolódott. A Kegyelem Kora Jézus nevével kezdődött. Amikor Jézus megkezdte szolgálatának végzését, a Szentlélek Jézus nevére kezdett bizonyosságot tenni, és Jahve nevére többé nem beszéltek; ehelyett a Szentlélek főként Jézus néven látott neki az új munkának. A Benne hívők bizonyágtétele Jézus Krisztusért volt, és az általuk elvégzett munka is Jézus Krisztusért volt. Az ószövetségi Törvény Korának vége azt jelentette, hogy a főként Jahve néven folytatott munka véget ért. Ettől kezdve Isten neve már nem Jahve volt, hanem Jézusnak hívták, és innentől kezdve a Szentlélek főként Jézus néven kezdett el munkálkodni. Tehát azok az emberek, akik még ma is eszik és isszák Jahve szavait, és még mindig mindent a Törvény Korának munkája szerint tesznek – nem igazodsz vakon a

szabályokhoz? Nem ragadtál meg a múltban? Most már tudjátok, hogy elérkeztek az utolsó napok. Lehet-e, hogy amikor Jézus eljön, még mindig Jézusnak fogják hívni? Jahve megmondta Izráel népének, hogy eljön egy Messiás, és amikor eljött, mégsem Messiásnak, hanem Jézusnak hívták. Jézus azt mondta, hogy újra el fog jönni, és hogy úgy fog megérkezni, ahogyan elment. Ezek voltak Jézus szavai, de láttad-e, ahogyan Jézus távozott? Jézus fehér felhőn lebegve távozott, de vajon lehet-e, hogy egy fehér felhőn tér vissza személyesen az emberek közé? Ha így lenne, vajon nem Jézusnak hívnák továbbra is? Amikor Jézus újra eljön, a kor már más lesz, így hát hívhatnák-e még mindig Jézusnak? Vajon Isten csak Jézus néven lehet ismert? Nem lehet egy új korban új néven nevezni? Képviselheti-e egyetlen személy képmása és egy bizonyos név Istent az Ő teljességében? Isten minden korban új munkát végez, és új néven nevezik; hogyan végezhetné ugyanazt a munkát különböző korokban? Hogyan ragaszkodhatna a régihez? A Jézus nevet a megváltás munkája miatt vette fel, tehát vajon akkor is ugyanezen a néven neveznék-e Őt, amikor az utolsó napokban visszatér? Vajon még mindig a megváltás munkáját végezné? Miért van az, hogy Jahve és Jézus egy, mégis különböző korokban különböző neveken nevezik Őket? Nem azért, mert a munkájuk kora különböző? Képviselhetné-e egyetlen név Istent az Ő teljességében? Ily módon Istent más-más korban más-más néven kell nevezni, Neki pedig arra kell használnia a nevet, hogy megváltoztassa a kort és hogy képviselje a kort. Hiszen egyetlen név sem képviselheti teljes mértékben Magát Istent, és minden egyes név csak arra képes, hogy egy adott korban Isten természetének időbeli aspektusát képviselje; mindössze annyi a dolga, hogy az Ő munkáját képviselje. Ezért Isten bármilyen nevet választhat, amely az Ő természetéhez illik, hogy az egész kort képviselje. Függetlenül attól, hogy Jahve koráról vagy Jézus koráról van szó, minden kort egy név képvisel. A Kegyelem Korának végén érkezett a végső kor, és Jézus már eljött. Hogyan lehetne Őt még mindig Jézusnak hívni? Hogyan vehetné fel még mindig Jézus alakját az emberek között? Elfelejtetted, hogy Jézus nem volt több, mint egy názáreti képmása? Elfelejtetted, hogy Jézus csak az emberiség Megváltója volt? Hogyan vállalhatná magára az ember meghódításának és tökéletesítésének munkáját az utolsó napokban? Jézus egy fehér felhőn ülve távozott – ez tény –, de hogyan térhetne vissza egy fehér felhőn az emberek közé, és hogyan hívhatnák még mindig Jézusnak? Ha valóban egy felhőn érkezne, hogy ne ismerné fel az ember Őt? Vajon nem ismernék fel Őt az emberek az egész világon? Ebben az esetben nem egyedül Jézus lenne Isten? Ebben az esetben Isten képmása egy zsidó megjelenése lenne, és ráadásul örökké ugyanaz lenne. Jézus azt mondta, hogy úgy fog megérkezni, ahogyan elment, de vajon ismered-e szavainak valódi jelentését? Lehet, hogy ezt mondta a ti csoportotoknak? Csak annyit tudsz, hogy úgy fog megérkezni, ahogyan elment, egy felhőn ülve, de pontosan tudod, hogy maga Isten hogyan végzi a munkáját? Ha tényleg képes lennél látni, akkor hogyan magyarázhatók a szavak, amelyeket Jézus mondott? Azt mondta: Azt, hogy mikor jön el az Emberfia az utolsó napokban, Ő maga nem fogja tudni, az angyalok nem fogják

tudni, a mennyei hírnökök nem fogják tudni, és az egész emberiség nem fogja tudni. Csak az Atya fogja tudni, vagyis csak a Lélek tudhatja. Még Maga az Emberfia sem tudja, te mégis láthatod és tudhatod? Ha tudhatnád és a saját szemeddel láthatnád, akkor vajon nem hiába hangzottak volna el ezek a szavak? És mit mondott abban az időben Jézus? „Azt a napot pedig és azt az órát senki nem tudja, sem az ég angyalai, sem a Fiú, hanem csak az Atya egyedül. Mert ahogyan Nőé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia eljövetele is. [...] Ezért legyetek ti is készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amelyikben nem is gondoljátok!” Mikor jön el az a nap, azt maga az Emberfia sem tudja. Az Emberfia Isten megtestesült formájára utal, egy normális és hétköznapi emberre. Még Maga az Emberfia sem tudja, akkor te honnan tudhatnád? Jézus azt mondta, hogy úgy fog megérkezni, ahogyan elment. Még Ő maga sem tudja, hogy mikor érkezik, akkor vajon tud-e előre tájékoztatni téged? Képes vagy meglátni az Ő érkezését? Ez nem egy vicc? Minden alkalommal, amikor Isten eljön a földre, megváltoztatja a nevét, a nemét, a képmását és a munkáját; nem ismétli a munkáját. Ő egy olyan Isten, aki mindig új és soha nem régi. Amikor korábban eljött, Jézusnak hívták; vajon ezúttal is hívhatják Jézusnak, amikor újra eljön? Amikor korábban eljött, férfi volt; lehet-e ezúttal is férfi? Amikor a Kegyelem Korában eljött, az volt a munkája, hogy a keresztre szegezzék; vajon akkor is meg tudja váltani az emberiséget a bűntől, amikor újra eljön? Lehet-e újra keresztre szegezni Őt? Ez nem az Ő munkájának megismétlése lenne? Nem tudtad, hogy Isten mindig új és soha nem régi? Vannak, akik azt mondják, hogy Isten változhatatlan. Ez így van, de ez Isten természetének és lényegének változhatatlanságára vonatkozik. Az Ő nevében és munkájában bekövetkező változások nem bizonyítják, hogy az Ő lényege megváltozott; más szóval, Isten mindig Isten marad, és ez soha nem fog megváltozni. Ha azt mondod, hogy Isten munkája nem változik, akkor vajon képes lenne-e befejezni a hatezer éves irányítási tervét? Csak azt tudod, hogy Isten örökké változatlan, de azt tudod-e, hogy Isten mindig új és soha nem régi? Ha Isten munkája változatlan, akkor vajon vezethette volna-e az emberiséget egészen a mai napig? Ha Isten változhatatlan, akkor miért van az, hogy már elvégezte két kor munkáját? Munkája folyamatosan halad előre, ami azt jelenti, hogy az Ő természete fokozatosan tárul fel az ember előtt, és ami feltárul, az az Ő eredendő természete. Kezdetben Isten természete el volt rejtve az ember előtt, soha nem fedte fel nyíltan a természetét az ember előtt, és az ember egyszerűen nem ismerte Őt. Emiatt arra használja a munkáját, hogy fokozatosan felfedje az ember előtt a természetét, de az ilyen módon való munkálkodás nem jelenti azt, hogy Isten természete minden korban megváltozik. Nem arról van szó, hogy Isten természete folyamatosan változik, mert az Ő akarata mindig változik. Inkább arról, hogy mivel az Ő munkájának korai különbözőek, Isten az Ő eredendő természetét a maga teljességében veszi, és lépésről lépésre felfedi azt az ember előtt, hogy az ember megismerhesse Őt. Ez azonban semmiképpen sem bizonyíték arra, hogy Istennek eredetileg nincs sajátos természete, vagy hogy az Ő természete a korok múlásával fokozatosan megváltozott – egy ilyen értelmezés téves

lenne. Isten a korok múlásának megfelelően tárja fel az ember előtt az Ő eredendő és sajátos természetét – azt, ami Ő –, egyetlen kor munkája nem fejezheti ki Isten egész természetét. Ezért az „Isten mindig új és soha nem régi” szavak az Ő munkájára vonatkoznak, az „Isten változhatatlan” szavak pedig arra utalnak, amivel Isten eredendően rendelkezik és ami Isten. Mindenesetre nem teheted haterő év munkáját egyetlen ponton függővé, vagy nem határolhatod körül halott szavakkal. Ilyen az ember ostobasága. Isten nem olyan egyszerű, mint ahogy azt az ember elképzei, és az Ő munkája nem időzhet el egyetlen korban sem. Például nem jelölheti mindig Jahve Isten nevét; Isten Jézus néven is végezheti a munkáját. Ez annak a jele, hogy Isten munkája mindig előrefelé halad.

Isten mindig Isten, és soha nem lesz Sátán; Sátán mindig Sátán, és soha nem lesz Isten. Isten bölcsessége, Isten csodálatos volta, Isten igazsága és Isten fensége soha nem változik. Az Ő lényege és az, amit Ő birtokol és ami Ő, soha nem változik. Ami azonban az Ő munkáját illeti, az mindig előrefelé halad, mindig mélyebbre megy, mert Ő mindig új és soha nem régi. Isten minden korban új nevet vesz fel, minden korban új munkát végez, és minden korban megengedi teremtményeinek, hogy meglássák új akaratát és új természetét. Ha egy új korban az emberek nem látják meg Isten új természetének kifejeződését, nem szegeznék-e Őt örökké a keresztre? És vajon ezáltal nem határoznák-e meg Istent? Ha Isten csak férfiként jönne el a testbe, akkor az emberek férfiként, a férfiak Isteneként határoznák meg Őt, és soha nem hinnék azt, hogy Ő a nők Istene. Akkor a férfiak azt tartanák, hogy Isten ugyanolyan nemű, mint a férfiak, hogy Isten a férfiak feje – de akkor mi van a nőkkel? Ez igazságtalan; vajon ez nem kivételezés? Ha ez lenne a helyzet, akkor mindazok, akiket Isten megment, férfiak lennének, mint Ő, és egyetlen nő sem lenne megmentve. Amikor Isten megteremtette az emberiséget, megteremtette Ádámot és megteremtette Évát. Nemcsak Ádámot teremtette, hanem férfit és nőt is teremtett az Ő képmására. Isten nemcsak a férfiak Istene – Ő a nők Istene is. Isten az utolsó napokban a munka új szakaszába lép. Még többet fog felfedni a természetéből, és ez nem a Jézus korabeli könnyörület és szeretet lesz. Mivel egy új munkán dolgozik, ehhez az új munkához új természet társul. Ha tehát ezt a munkát a Lélek végezné – ha Isten nem lenne testté, és ehelyett a Lélek mennydörgésen keresztül közvetlenül szólna, úgyhogy az embernek nem lenne módja kapcsolatba lépni Vele, akkor vajon megismerhetné-e az ember az Ő természetét? Ha kizárólag a Lélek végezné a munkát, akkor az embernek nem lenne módja arra, hogy megismerje Isten természetét. Az emberek csak akkor láthatják meg a saját szemükkel Isten természetét, amikor Ő testté lesz, amikor az Ige megjelenik a testben, és a testen keresztül Ő kifejezi az egész természetét. Isten valóban és valóságosan az emberek között él. Ő kézzelfogható; az ember ténylegesen kapcsolatba kerülhet az Ő természetével, kapcsolatba kerülhet azzal, amit Ő birtokol és ami Ő; csak így ismerheti meg igazán Őt az ember. Ugyanakkor Isten befejezte azt a munkát is, amelyben „Isten a férfiak Istene és a nők Istene”, és végrehajtotta az Ő teljes munkáját a testben. Ő nem

ismétli meg a munkát egyetlen korban sem. Mivel elérkeztek az utolsó napok, el fogja végezni azt a munkát, amelyet az utolsó napokban végez, és az utolsó napokban felfedi az egész természetet, amely az Övé. Amikor az utolsó napokról beszélünk, az egy külön korra utal, egy olyanra, amelyben Jézus azt mondta, hogy biztosan fogtok katasztrófával találkozni és találkoztok földrengésekkel, éhínségekkel és csapásokkal, amelyek megmutatják, hogy ez egy új kor, és már nem a régi Kegyelem Kora. Tegyük fel, hogy – ahogy az emberek mondják – Isten örökké változatlan, az Ő természete mindig könyörületes és szerető, hogy úgy szereti az embert, mint Önmagát, és minden embernek üdvösséget kínál, és soha nem gyűlöli az embert; vajon véget érhetne-e valaha is az Ő munkája? Amikor Jézus eljött és a keresztre szegezték, feláldozva Magát minden bűnösért, és felajánlva Magát az oltáron, már befejezte a megváltás munkáját, és véget vetett a Kegyelem Korának. Mi értelme lenne tehát megismételni annak a kornak a munkáját az utolsó napokban? Vajon ugyanezt tenni nem lenne Jézus munkájának megtagadása? Ha Isten nem végezte volna el a keresztre feszítés munkáját, amikor ebben a szakaszban eljött, hanem szerető és könyörületes maradt volna, akkor vajon képes lenne-e véget vetni a kornak? Képes lenne-e egy szerető és könyörületes Isten véget vetni a kornak? A kort lezáró végső munkájában Isten természete a fenyítés és az ítélet, amelyben feltárja mindazt, ami igazságtalan, hogy nyilvánosan megítéljen minden népet, és tökéletessé tegye azokat, akik őszinte szívvel szeretik Őt. Csak egy ilyen természet képes véget vetni a kornak. Az utolsó napok már elérkeztek. A teremtésben minden dolog fajtája szerint lesz elkülönítve és természete alapján különböző kategóriákba sorolva. Ez az a pillanat, amikor Isten feltárja az emberiség kimenetelét és rendeltetését. Ha az emberek nem mennek keresztül fenyítésen és ítéleten, akkor nem lesz mód arra, hogy engedetlenségük és igazságtalanságuk lelepleződjön. Csak a fenyítés és az ítélet révén tárulhat fel minden teremtmény kimenetele. Az ember csak akkor mutatja meg valódi arcát, amikor megfenyítik és megítélik. A gonosz a gonosz mellé, a jó a jó mellé kerül, és az egész emberiség fajtája szerint válik szét. A fenyítés és az ítélet által feltárul minden teremtmény kimenetele, hogy a rossz megbűnhődjön, a jó pedig jutalmat kapjon, és minden ember Isten uralma alá kerüljön. Mindezt a munkát igazságos fenyítés és ítélet révén kell elérni. Mivel az ember romlottsága elérte a csúcspontját, és engedetlensége rendkívül súlyossá vált, csak Isten igaz természete – amely főként fenyítésből és ítéletből áll, és amely az utolsó napokban tárul fel – képes az embert teljesen átalakítani és teljessé tenni. Csak ez a természet képes leleplezni a gonoszságot, és így szigorúan megbüntetni minden igazságtalant. Ezért az ilyen természet a kor jelentőségével átitatott, és az Ő természetének feltárása és bemutatása az egyes új korszakok munkája érdekében történik. Nem arról van szó, hogy Isten önkényesen és értelmetlenül fedi fel természetét. Tegyük fel, hogy Isten az utolsó napokban az ember kimenetelének felfedése során még mindig végtelen könyörületességgel és szeretettel ajándékozza meg az embert, és továbbra is szerető marad vele szemben, nem vetve alá az embert

igazságos ítéletnek, hanem inkább toleranciát, türelmet és megbocsátást tanúsítva iránta, és megbocsátva az embernek, bármilyen súlyosak is legyenek a bűnei, egy jottányi igazságos ítélet nélkül: akkor mikor érne véget valaha is Isten egész irányítása? Mikor lenne képes egy ilyen természet arra, hogy elvezesse az embereket az emberiség megfelelő rendeltetési helyére? Vegyünk például egy mindig szeretetteljes bírót, egy kedves arcú és szelíd szívű bírót. Szereti az embereket, függetlenül az általuk esetlegesen elkövetett bűncselekményektől, és szeretetteljes és elnéző velük, bárkik is legyenek. Ebben az esetben mikor lesz képes valaha is igazságos ítéletet hozni? Az utolsó napokban csak az igazságos ítélet választhatja szét az embereket fajtájuk szerint, és viheti el az embert egy új birodalomba. Ily módon Isten igazságos, ítélő és fenyítő természetén keresztül az egész kor véget ér.

Isten munkája az Ő egész irányítása alatt tökéletesen világos: A Kegyelem Kora a Kegyelem Kora, az utolsó napok pedig az utolsó napok. Az egyes korok között határozott különbségek vannak, mert Isten minden korban olyan munkát végez, amely az adott korra jellemző. Ahhoz, hogy az utolsó napok munkája végbemehessen, égetésnek, ítéletnek, fenyítésnek, haragnak és pusztításnak kell véget vetnie a kornak. Az utolsó napok a végső korra utalnak. Vajon a végső korban Isten nem fog véget vetni a kornak? A kor befejezéséhez Istennek fenyítést és ítéletet kell Magával hoznia. Csak így tud véget vetni a kornak. Jézus célja az volt, hogy az ember továbbra is életben maradhasson, tovább éljen, és hogy jobb módon létezhesen. Megmentette az embert a bűntől, hogy az ne süllyedjen tovább a romlottságba, és ne éljen többé az alvilágban és a pokolban, és Jézus azért, hogy megmentette az embert az alvilágtól és a pokoltól, lehetővé tette számára, hogy tovább éljen. Most elértek az utolsó napok. Isten megsemmisíti az embert és teljesen elpusztítja az emberi fajt, vagyis átalakítja az emberiség lázadását. Ezért a múltbeli könyörület és szerető természet mellett lehetetlen volna Isten számára véget vetni a kornak vagy megvalósítani hatezer éves irányítási tervét. Minden kor különleges módon képviseli Isten természetét, és minden korban van olyan munka, amelyet Istennek kell elvégeznie. Tehát a munka, amelyet minden korban maga Isten végez, magában foglalja az Ő valódi természetének kifejeződését, és mind az Ő neve, mind a munka, amelyet végez, a korrallal együtt változik – mindegyik új. A Törvény Korában az emberiség vezetésének munkája Jahve neve alatt valósult meg, és megkezdődött a munka első szakasza a földön. Ebben a szakaszban a munka a templom és az oltár megépítéséből, valamint Izráel népének a törvény általi vezetéséből és a közöttük való munkálkodásból állt. Isten Izráel népének vezetésével lefektette földi munkájának alapját. Erről az alapról terjesztette ki munkáját Izráelen túlra, vagyis Izráelből kiindulva kifelé terjesztette a munkáját, így a későbbi nemzedékek fokozatosan megtudták, hogy Jahve az Isten, és hogy Jahve az, aki a mennyet és a földet és minden dolgot teremtette, és hogy Jahve az, aki az összes teremtményt teremtette. Izráel népén keresztül kiterjesztette munkáját rajtuk kívülre. Izráel földje volt Jahve földi munkájának első szent helye, és Isten először Izráel földjén

kezdett el munkálkodni a földön. Ez a Törvény Korának munkája volt. A Kegyelem Kora során Jézus volt az Isten, aki megmentette az embert. Amivel Ő rendelkezett és ami Ő volt, az a kegyelem, a szeretet, a könyörület, a békétűrés, a türelem, az alázat, a gondoskodás és a tolerancia volt, és az Általa végzett munka oly nagy része az ember megváltása érdekében történt. Az Ő természete a könyörületesség és a szeretet volt, és mivel könyörületes és szeretetteljes volt, a keresztre kellett szegezni Őt az emberért, igazolandó, hogy Isten úgy szereti az embert, mint Önmagát, olyannyira, hogy teljes egészében felajánlotta Önmagát. A Kegyelem Korában Isten neve Jézus volt, vagyis Isten olyan Isten volt, aki megmentette az embert; Ő egy könyörületes és szerető Isten volt. Isten az emberrel volt. Az Ő szeretete, könyörülete és üdvössége minden egyes embert elkísért. Csak Jézus nevének és az Ő jelenlétének befogadásával volt képes az ember elnyerni a békét és az örömet, megkapni az Ő áldását, hatalmas és túláradó kegyelmét, valamint üdvösségét. Jézus keresztre feszítése által mindazok, akik követték Őt, üdvösséget kaptak és bűneik megbocsátást nyertek. A Kegyelem Korában Jézus volt Isten neve. Más szóval, a Kegyelem Korának munkája elsősorban Jézus neve alatt folyt. A Kegyelem Korában Istent Jézusnak hívták. Ő az Ószövetségen túl egy új munkaszakaszhoz látott hozzá, és munkája a keresztre feszítéssel ért véget. Ez volt az Ő munkájának egésze. Ezért a Törvény Korában Jahve volt Isten neve, a Kegyelem Korában pedig Jézus neve képviselte Istent. Az utolsó napokban az Ő neve Mindenható Isten – a Mindenható, aki arra használja erejét, hogy vezesse az embert, meghódítsa az embert és megnyerje az embert, majd végül lezárja a kort. Isten természete minden korban, munkájának minden szakaszában nyilvánvaló.

Kezdetben, az ószövetségi Törvény Korában az ember vezetése olyan volt, mint egy gyermek életének vezetése. A legkorábbi emberiség újonnan született Jahvétól; ők voltak az izráeliták. Nem értették, hogyan kell félni Istent vagy hogyan kell élni a földön. Vagyis Jahve megteremtette az emberiséget, azaz megteremtette Ádámot és Évát, de nem adott nekik olyan képességeket, hogy megértsék, hogyan kell félni Jahvét vagy követni Jahve törvényeit a földön. Jahve közvetlen vezetése nélkül senki sem tudhatta ezt közvetlenül, mert kezdetben az ember nem rendelkezett ilyen képességekkel. Az ember csak azt tudta, hogy Jahve Isten, ám az embernek egyáltalán nem volt fogalma arról, hogy hogyan kell Őt félni, miféle magatartást lehet az Ő félelmének nevezni, milyen elmével kell Őt félni, vagy mit kell felajánlani az Ő félelmében. Az ember csak azt tudta, hogyan kell élvezni azt, amit élvezni lehetett a Jahve által teremtett dolgok közül, de az embernek sejtelme sem volt arról, hogy milyen földi élet méltó Isten teremtményéhez. Ha nem lett volna valaki, aki oktatja őket, ha nem lett volna valaki, aki személyesen vezeti őket, akkor ez az emberiség soha nem élhetett volna emberiséghez méltó életet, hanem titokban csak a Sátán fogságában lett volna. Jahve megteremtette az emberiséget, vagyis megteremtette az emberiség őseit, Évát és Ádámot, de nem ruházta fel őket további értelemmel vagy bölcsességgel. Bár már a földön éltek, szinte semmit sem értettek. Így hát Jahve munkája az emberiség megteremtésével csupán

félíg volt kész, és messze nem volt teljes. Ő csak az ember modelljét formálta meg agyagból, és neki adta az Ő leheletét, de anélkül, hogy az embernek elegendő hajlandóságot adott volna az Ő félelmére. Kezdetben az embernek nem volt Őt félő vagy Tőle rettegő szíve. Az ember csak azt tudta, hogyan kell hallgatni az Ő szavaira, de nem volt tisztában a földi élethez szükséges alapvető ismeretekkel, sem az emberi élet rendes szabályaival. És így, bár Jahve megteremtette a férfit és a nőt, és befejezte a hétnapos programot, az ember teremtését korántsem fejezte be, mert az ember csak egy burok volt, és hiányzott belőle az emberi lét valósága. Az ember csak azt tudta, hogy Jahve teremtette az emberiséget, de sejtelve sem volt arról, hogyan kell engedelmeskedni Jahve szavainak és törvényeinek. Ezért az emberiség létrejötte után Jahve munkája korántsem ért véget. Még mindig teljességgel vezetnie kellett az emberiséget, hogy Elébe járuljon, hogy képesek legyenek együtt élni a földön és félni Őt, és hogy az Ő vezetésével képesek legyenek a földön a normális emberi élet helyes útjára lépni. Csak így fejeződött be teljesen az a munka, amely elsősorban Jahve neve alatt folyt; vagyis csak így fejeződött be teljesen Jahvénak a világ megteremtésére irányuló munkája. És így, miután megteremtette az emberiséget, több ezer éven át kellett vezetnie az emberiség életét a földön, hogy az emberiség képes legyen betartani az Ő rendeleteit és törvényeit, és részt vehessen a normális emberi élet minden tevékenységében a földön. Csak ekkor lett Jahve munkája teljesen kész. Az emberiség megteremtése után látott neki ennek a munkának, és egészen Jákob koráig folytatta, amikor is Jákob tizenkét fiából létrehozta Izráel tizenkét törzsét. Ettől kezdve Izráel egész népe az Általa hivatalosan vezetett emberi faj lett a földön, és Izráel lett az a bizonyos hely a földön, ahol Ő a munkáját végezte. Jahve ezt a népet tette az első embercsoporttá, amelyen hivatalosan végezte munkáját a földön, és Izráel egész földjét az Ő munkájának kiindulópontjává tette, felhasználva őket egy még nagyobb munka kezdeteként, hogy a földön minden Tőle született ember tudja, hogyan kell Őt félni és hogyan kell élni a földön. Így az izráeliták tettei követendő példává váltak a pogány nemzetek népei számára, és az Izráel népe körében elhangzottak olyan szavakká váltak, amelyekre a pogány nemzetek népeinek is hallgatniuk kellett. Mert ők voltak az elsők, akik megkapták Jahve törvényeit és parancsolatait, és így abban is ők voltak az elsők, akik tudták, hogyan kell félni Jahve útjait. Ők voltak az emberi faj ősei, akik ismerték Jahve útjait, és az emberi faj Jahve által kiválasztott képviselői is. Amikor elérkezett a Kegyelem Kora, Jahve már nem ilyen módon vezette az embert. Az ember vétkezett és átadta magát a bűnnek, ezért Ő elkezdte kiszabadítani az embert a bűnből. Ily módon addig gyalázta az embert, amíg az ember teljesen meg nem szabadult a bűntől. Az utolsó napokban az ember a romlottság olyan fokára süllyedt, hogy e szakasz munkáját csak ítélet és fenyítés útján lehet elvégezni. Csak így lehet a munkát megvalósítani. Ez több kor munkája volt. Más szóval, Isten az Ő nevét, az Ő munkáját és a különböző istenképmásokat használja arra, hogy elkülönítse a kort a kortól, és átmenetet képezzen közöttük; Isten neve és az Ő munkája az Ő korát képviseli, és az

Ő munkáját képviseli minden korban. Tegyük fel, hogy Isten munkája minden korban mindig ugyanaz, és Őt mindig ugyanazon a néven nevezik, honnan ismerné meg Őt az ember? Istent Jahvénak kell nevezni, és a Jahvénak nevezett Istenen kívül bárki, akit más néven neveznek, nem Isten. Vagy pedig Isten csak Jézus lehet, és a Jézus néven kívül semmilyen más néven nem lehet Őt nevezni; Jézuson kívül Jahve nem Isten, és Mindenható Isten sem Isten. Az ember azt hiszi, hogy igaz, hogy Isten mindenható, de Isten olyan Isten, aki az emberrel van, és Jézusnak kell hívni, mert Isten az emberrel van. Ezt annyit tesz, mint egy doktrínához igazodni és Istent egy bizonyos hatókörre korlátozni. Tehát minden korban a munka, amelyet Isten végez, a név, amelyen Őt nevezik, és a képmás, amelyet magára ölt – a munka, amelyet egészen napjainkig minden szakaszban végez –, ezek nem követnek egyetlen előírást sem, és semmilyen korlátozás alá nem esnek. Ő Jahve, de Ő Jézus is, valamint Messiás és Mindenható Isten is. Az Ő munkája fokozatos átalakuláson mehet keresztül, és ennek megfelelően az Ő neve is változik. Egyetlen név sem tudja Őt teljes mértékben képviselni, de minden név, amelyen Őt nevezik, képes Őt képviselni, és a munka, amelyet minden korban végez, az Ő természetét képviseli. Tegyük fel, hogy amikor elérkeznek az utolsó napok, az Isten, akit meglátsz, még mindig Jézus, és ráadásul egy fehér felhőn utazik, és még mindig Jézus külseje van, és a szavak, amelyeket mond, még mindig Jézus szavai: „Szeressétek felebarátotokat, mint magatokat, bőjtöljete és imádkozzátok, szeressétek ellenségeiteket, mint ahogyan a saját életeteket becsben tartjátok, legyetek elnézőek másokkal, legyetek türelmesek és alázatosak. Mindezeket a dolgokat meg kell tennetek, mielőtt az Én tanítványaim lehettek. És mindezeket a dolgokat megtéve beléphettek az Én királyságomba.” Ez nem a Kegyelem Korának munkájához tartozna? Vajon amit Ő mond, az nem a Kegyelem Korának útja lenne? Mit éreznétek, ha ezeket a szavakat hallanátok? Nem azt éreznéd, hogy ez még mindig Jézus munkája? Vajon ez nem ismétlés lenne? Találhatna örömet ebben az ember? Úgy éreznétek, hogy Isten munkája csak úgy maradhat, ahogy most van, és nem haladhat tovább. Csak ennyi ereje van, és nincs több új elvégzendő munka, és Ő elérte erejének végső határát. Kétezer évvel ezelőtt volt a Kegyelem Kora, és kétezer évvel később Ő még mindig a Kegyelem Korának útját hirdeti, és még mindig megtérésre készíti az embereket. Az emberek azt mondanák: „Isten, Neked csak ennyi erőd van. Azt hittem, hogy Te olyan bölcs vagy, pedig csak a béketűrést ismered, és csak a türelemmel foglalkozol. Te csak azt tudod, hogyan kell szeretni az ellenségedet, és semmi többet.” Az ember elméjében Isten örökké olyan lenne, mint amilyen a Kegyelem Korában volt, és az ember mindig azt hinné, hogy Isten szerető és könyörűletes. Azt gondolod, hogy Isten munkája mindig ugyanazokat a köröket rója? Így hát munkájának ebben a szakaszában nem fogják Őt megfeszíteni, és minden, amit láttok és érintetek, semmihez nem fog hasonlítani, amit elképzeltetek vagy amiről hallottatok beszélni. Ma Isten nem kerül kapcsolatba a farizeusokkal, és nem engedi, hogy a világ megismerje, és csak ti vagytok azok, akik ismeritek Őt, akik követitek Őt, mert Őt nem fogják újra keresztre feszíteni. A Kegyelem

Korábban Jézus az egész földön nyíltan prédikált az Ő evangéliumi munkája érdekében. A keresztre feszítés munkája érdekében került kapcsolatba a farizeusokkal; ha nem került volna kapcsolatba a farizeusokkal, és a hatalmon lévők soha nem tudtak volna Róla, hogyan ítélték volna el, majd árulhatták volna el és szegezheték volna a keresztre? Tehát a keresztre feszítés érdekében került kapcsolatba a farizeusokkal. Ma titokban végzi munkáját, hogy elkerülje a kísértést. Isten két megtestesülésében a munka és a jelentőség különbözik, és a helyszín is más, hogyan lehetne tehát az a munka, amit Ő végez, teljesen ugyanaz?

Vajon Jézus neve – „Velünk az Isten” – képviselhetné-e Isten természetét a maga teljességében? Vajon meg tudná-e teljesen fogalmazni Istent? Ha az ember azt mondja, hogy Istent csak Jézusnak lehet hívni, és nem lehet más neve, mert Isten nem változtathatja meg a természetét, akkor ezek a szavak valóban istenkáromlásnak számítanak! Azt hiszed, hogy egyedül a Jézus – velünk az Isten – név képes képviselni Istent a Maga teljességében? Istent sokféle néven lehet nevezni, de e sok név között nincs olyan, amelyik képes lenne Isten egészét összesűríteni, nincs olyan, amelyik képes lenne Istent teljes egészében képviselni. Így hát Istennek sok neve van, de ez a sok név nem tudja teljesen megfogalmazni Isten természetét, mert Isten természete olyan gazdag, hogy egyszerűen meghaladja az ember képességét, hogy megismerje Őt. Az embernek nincs módja arra, hogy az emberiség nyelvén segítségével teljesen összesűrítse Istent. Az emberiségnek csak korlátozott szókincse van arra, hogy összesűrítse mindazt, amit Isten természetéről tud: nagy, tiszteletre méltó, csodálatos, kifürkészhetetlen, mindennek felett való, szent, igaz, bölcs és így tovább. Mennyi szó! Ez a korlátozott szókincs képtelen leírni azt a keveset, aminek az ember Isten természetéből tanúja volt. Idővel sokan mások is hozzáadtak olyan szavakat, amelyekről úgy gondolták, hogy jobban leírják a szívükben lévő buzgalmat: Isten olyan nagy! Isten olyan szent! Isten olyan szeretetre méltó! Napjainkra az ilyen emberi mondások elérték a csúcspontjukat, ám az ember még mindig képtelen egyértelműen kifejezni magát. Így az ember számára Istennek sok neve van, még sincs egyetlen neve, és ez azért van, mert Isten lénye olyan bőséges, az ember nyelve pedig olyan szegényes. Egy adott szó vagy név nem képes Istent az Ő teljességében képviselni, akkor szerinted a neve lehet állandó? Isten olyan nagy és olyan szent, mégsem engedted meg Neki, hogy minden egyes új korban megváltoztassa a nevét? Ezért minden olyan korban, amelyben Isten személyesen végzi a saját munkáját, olyan nevet használ, amely illik a korhoz, hogy összesűrítse azt a munkát, amelyet végezni szándékozik. Ezt a bizonyos nevet, amely időleges jelentőséggel bír, arra használja, hogy az adott korban képviselje az Ő természetét. Ez az, amikor Isten az emberiség nyelvét arra használja, hogy kifejezze saját természetét. Ennek ellenére sokan, akiknek spirituális élményeik voltak, és személyesen látták Istent, mégis úgy érzik, hogy ez az egy bizonyos név nem képes Istent az Ő teljességében képviselni – sajnos, ezen nem lehet segíteni –, ezért az ember már nem szólítja Istent semmilyen néven, hanem egyszerűen „Istennek” hívja. Mintha

az ember szíve tele lenne szeretettel, ugyanakkor ellentmondások is gyötörnék, mert az ember nem tudja, hogyan magyarázza meg Istent. Ami Isten, az olyan bőséges, hogy egyszerűen nincs mód arra, hogy leírjuk. Nincs egyetlen név, amely összefoglalhatná Isten természetét, és nincs egyetlen név, amely leírhatná mindazt, amit Isten birtokol és ami Isten. Ha valaki megkérdezi tőlem: „Pontosan milyen nevet használsz?” Azt fogom mondani: „Isten az Isten!” Nem ez a legjobb név Isten számára? Vajon nem ez a legjobb összesűrítése Isten természetének? Ha ez így van, akkor miért fordítotok olyan sok erőfeszítést Isten nevének kutatására? Miért kellene törni a fejeteket, étel és alvás nélkül, mindezt egy név kedvéért? Eljön a nap, amikor Istent nem Jahvénak, Jézusnak vagy Messiásnak fogják hívni – egyszerűen csak a Teremtő lesz. Akkor minden név, amelyet a földön felvett, véget ér, mert a földi munkája véget ér, ami után az Ő nevei nem lesznek többé. Amikor minden dolog a Teremtő uralma alá kerül, mi szüksége van egy nagyon is megfelelő, ám hiányos névre? Még most is Isten neve után kutatsz? Még mindig azt mered mondani, hogy Istent csak Jahvénak hívják? Még mindig azt mered mondani, hogy Istent csak Jézusnak hívhatják? Képes vagy elviselni az Isten elleni káromlás bűnét? Tudnod kellene, hogy Istennek eredetileg nem volt neve. Csak azért vett fel egy vagy két vagy sok nevet, mert dolga volt, és irányítania kellett az emberiséget. Bármilyen néven is nevezzük – vajon nem Ő maga választotta önként ezt a nevet? Szüksége lenne rád – az egyik teremtményére –, hogy erről döntsön? A név, amelyen Istent nevezik, olyan név, amely megfelel annak, amit az ember képes felfogni, az emberiség nyelvével, ám ez a név nem olyasmi, amit az ember képes átfogni. Te csak azt mondhatod, hogy van egy Isten a mennyben, hogy Őt Istennek hívják, hogy Ő maga a nagy hatalmú Isten, aki olyan bölcs, olyan fenséges, olyan csodálatos, olyan titokzatos és olyan mindenható, és aztán nem tudsz többet mondani; ez a kevéske minden, amit tudhatsz. Ily módon vajon Jézus pusztá nevé képviselheti-e magát Istent? Amikor eljönnek az utolsó napok, bár még mindig Isten az, aki végzi a munkáját, az Ő nevének meg kell változnia, mert ez egy másik kor.

Mivel Isten a legnagyobb az egész világegyetemben és a fenti világban, vajon meg tudná-e Magát teljesen magyarázni egy test képmását használva? Isten azért öltözik ebbe a testbe, hogy elvégezze munkájának egy szakaszát. A test e képének nincs különösebb jelentése, nem kapcsolódik a korok múlásához, és nincs semmi köze Isten természetéhez sem. Miért nem engedte Jézus, hogy megmaradjon az Ő képmása? Miért nem hagyta, hogy az ember megfesse a képmását, hogy az továbbadható legyen a későbbi nemzedékeknek? Miért nem engedte, hogy az emberek elismerjék, hogy az Ő képmása Isten képmása? Bár az ember képmása Isten képmására teremtetett, lehetséges lett volna, hogy az ember megjelenése képviselje Isten fenséges képmását? Amikor Isten testté lesz, csupán leszáll a mennyből egy bizonyos testbe. Az Ő Lelke az, aki leszáll egy testbe, amelyen keresztül Ő a Lélek munkáját végzi. A Lélek az, aki a testben kifejeződik, és a Lélek az, aki a testben az Ő munkáját végzi. A testben végzett munka teljes mértékben a Lelket képviseli, és a test a munka kedvéért van, de ez nem

jelenti azt, hogy a test képmása helyettesíti maga Isten valódi képmását; nem ez a célja vagy jelentősége annak, hogy Isten testté lesz. Csak azért lesz testté, hogy a Lélek olyan lakóhelyet találjon, amely megfelel az Ő munkájának, hogy jobban megvalósíthassa munkáját a testben, hogy az emberek láthassák tetteit, megérthessék természetét, hallhassák szavait, és megismerhessék munkájának csodáját. A neve az Ő természetét képviseli, a munkája az Ő identitását képviseli, de soha nem mondta, hogy a testben való megjelenése az Ő képmását képviseli; ez csupán az ember elképzelése. Isten megtestesülésének döntő aspektusai tehát az Ő neve, az Ő munkája, az Ő természete és az Ő neme. Ezek használatosak arra, hogy az Ő irányítását ebben a korban képviseljék. A testben való megjelenése nincs összefüggésben az Ő irányításával, mivel az csupán az akkori munkája érdekében történt. Mégis lehetetlen, hogy a megtestesült Istennek ne legyen sajátos megjelenése, és ezért kiválasztja a megfelelő családot, hogy meghatározza a megjelenését. Ha Isten megjelenésének reprezentatív jelentése lenne, akkor mindazok, akik az Övéhez hasonló arcvonásokkal rendelkeznek, szintén Istent képviselnék. Vajon nem lenne-e ez egy égbekiáltó hiba? Az ember azért festette meg Jézus arcképét, hogy imádhassa Őt. Abban az időben a Szentlélek nem adott különösebb utasításokat, így hát az ember ezt az elképzelt arcképet a mai napig továbbadta. Igazából Isten eredeti szándéka szerint az embernek nem lett volna szabad ezt tennie. Csak az ember buzgósága okozta azt, hogy Jézus arcképe a mai napig fennmaradt. Isten Lélek, és az ember soha nem lesz képes arra, hogy összefoglalja, hogy végső soron mi az Ő képmása. Az Ő képmását csak az Ő természete képviselheti. Ami az orrának, a szájának, a szemének és a hajának a megjelenését illeti, ezek meghaladják a képességeidet, hogy összefoglald. Amikor a kinyilatkoztatás megérkezett Jánoshoz, meglátta az Emberfia képmását: A szájából kétélű éles kard jött ki, a szemei olyanok voltak, mint a tűz lángjai, a feje és a haja fehér volt, mint a gyapjú, a lábai olyanok voltak, mint a csiszolt bronz, a mellkasa körül pedig egy aranyöv volt. Bár szavai rendkívül élénkek voltak, az általa leírt istenkép nem egy teremtetten lény képe volt. Amit látott, az csak egy látomás volt, és nem az anyagi világból származó személy képe. János látomást látott, de nem volt tanúja Isten valódi megjelenésének. Isten megtestesült lényének képe, mivel egy teremtetten lény képmása, nem képviselheti Isten természetét a maga teljességében. Amikor Jahve megteremtette az emberiséget, azt mondta, hogy a saját képmására tette azt, és férfit és nőt teremtett. Akkor azt mondta, hogy a férfit és nőt Isten képmására teremtette. Bár az ember képmása hasonlít Isten képmására, ez nem értelmezhető úgy, hogy az ember megjelenése Isten képmása. Az emberiség nyelvét sem használhatod Isten képmásának teljes összefoglalására, mert Isten olyan fenséges, olyan nagy, olyan csodálatos és kifürkészhetetlen!

Amikor Jézus eljött, hogy elvégezze a munkáját, az a Szentlélek irányítása alatt volt; úgy cselekedett, ahogy a Szentlélek akarta, és nem az ószövetségi Törvény Kora vagy Jahve munkája szerint. Bár a munka, amit teljesíteni Jézus eljött, nem Jahve

törvényeinek vagy parancsolatainak betartása volt, a forrásuk egy és ugyanaz volt. Az a munka, amelyet Jézus végzett, Jézus nevét képviselte, és a Kegyelem Korát képviselte; ami pedig a Jahve által végzett munkát illeti, az Jahvét képviselte, és a Törvény Korát képviselte. Az Ő munkájuk egy Lélek munkája volt két különböző korban. Az a munka, amelyet Jézus végzett, csak a Kegyelem Korát képviselhette, és az a munka, amelyet Jahve végzett, csak az ószövetségi Törvény Korát képviselhette. Jahve csak Izráel és Egyiptom népét, valamint az Izráelen túli nemzeteket vezette. Jézus munkája az újszövetségi Kegyelem Korában Isten munkája volt Jézus neve alatt, ahogyan a kort vezette. Ha azt mondanád, hogy Jézus munkája Jahve munkáján alapult, hogy Ő nem kezdett el semmilyen új munkát, és hogy minden, amit tett, Jahve szavai, Jahve munkája és Ézsaiás próféciai szerint történt, akkor Jézus nem lenne testté lett Isten. Ha így végezte volna a munkáját, akkor apostol vagy a Törvény Korának munkása lett volna. Ha ez úgy van, ahogy mondanád, akkor Jézus nem indíthatott volna el egy kort, és nem végezhetett volna más munkát sem. Ugyanígy a Szentléleknek is elsősorban Jahvén keresztül kell végeznie a munkáját, és a Szentlélek Jahvén kívül nem végezhetett volna semmilyen új munkát. Helytelen, ha az ember így értelmezi Jézus munkáját. Ha az ember azt hiszi, hogy a Jézus által végzett munka Jahve szavai és Ézsaiás próféciai szerint történt, akkor Jézus vajon a megtestesült Isten volt vagy pedig a próféták egyike? E nézet szerint nem létezne a Kegyelem Kora, és Jézus nem lenne Isten megtestesülése, mivel az Általa végzett munka nem képviselhetné a Kegyelem Korát, hanem csak az ószövetségi Törvény Korát képviselhetné. Csak akkor lehetett új korszak, amikor Jézus azért jött, hogy új munkát végezzen, hogy elindítson egy új kort, hogy áttörjön a korábban Izráelben végzett munkán, és hogy munkáját ne a Jahve által Izráelben végzett munkával vagy az Ő régi szabályaival összhangban, vagy bármilyen előírás szerint végezze, hanem hogy elvégezze azt az új munkát, amelyet Neki kell elvégeznie. Maga Isten jön, hogy elindítsa a kort, és maga Isten jön, hogy véget vessen a kornak. Az ember képtelen elvégezni a kor elkezdésének és a kor befejezésének munkáját. Ha Jézus nem vetett véget Jahve munkájának, miután eljött, akkor ez azt bizonyítaná, hogy Ő csupán egy ember volt, és képtelen arra, hogy Istent képviselje. Éppen az, mert Jézus eljött és befejezte Jahve munkáját, folytatta Jahve munkáját, sőt, a saját munkáját, egy új munkát végzett, bizonyítja azt, hogy ez egy új kor volt, és hogy Jézus Maga Isten volt. Ők két, egymástól határozottan különböző szakaszt végeztek a munkának. Az egyik szakasz a templomban zajlott, a másik pedig a templomon kívül folyt. Az egyik szakasz az ember életének törvény szerinti vezetése volt, a másik pedig a vételkedés felajánlása. A munkának ez a két szakasza markánsan különbözött; ez választja el az új kort a régitől, és teljesen helyes azt mondani, hogy ez két különböző kor. Más volt a munkájuk helyszíne, más volt a munkájuk tartalma és más volt a munkájuk célja. Mint ilyenek, két korra oszthatók: az Új- és az Ószövetségre, vagyis az új és a régi korra. Amikor Jézus eljött, nem ment be a templomba, ami azt bizonyítja, hogy Jahve kora véget ért. Azért nem lépett a templomba, mert Jahvénak a templomon

belüli munkája már befejeződött, és nem kellett újra elvégezni, az újbóli elvégzése egyet jelentene annak megismétlésével. Csak úgy volt képes Isten munkáját a csúcsra juttatni, hogy elhagyta a templomot, új munkába kezdett és új ösvényt indított el a templomon kívül. Ha nem ment volna ki a templomból, hogy munkáját végezze, akkor Isten munkája a templom alapjain stagnált volna, és soha nem lett volna semmilyen új változás. Ezért amikor Jézus eljött, nem ment be a templomba, és nem a templomban végezte a munkáját. A munkáját a templomon kívül végezte, és a tanítványok vezetésével szabadon fogott neki a munkájának. Az, hogy Isten elhagyta a templomot, hogy a munkáját végezze, azt jelentette, hogy Istennek új terve volt. Munkájának a templomon kívül kellett folynia, és új munkának kellett lennie, amely a megvalósítás módját tekintve kötetlen volt. Amint Jézus megérkezett, véget vetett Jahve Ószövetség korában végzett munkájának. Bár két különböző néven nevezték őket, ugyanaz volt a Lélek, aki végrehajtotta a munka mindkét szakaszát, és az elvégzett munka folyamatos volt. Mivel más volt a név, és a munka tartalma is más volt, a kor is más volt. Amikor Jahve eljött, az volt Jahve kora, és amikor Jézus jött el, az volt Jézus kora. És így minden egyes eljövételkor Istent egy néven nevezik, egy kort képvisel, és egy új ösvényt indít el; és minden egyes új ösvényen új nevet vesz fel, ami azt mutatja, hogy Isten mindig új és soha nem régi, és hogy munkája soha nem szűnik meg előre felé haladni. A történelem mindig előre halad, és Isten munkája is mindig előre halad. Ahhoz, hogy az Ő hatezer éves irányítási terve elérje a végét, folyamatosan előre felé kell haladnia. Mindennap új munkát kell végeznie, minden évben új munkát kell végeznie; új ösvényeket kell indítania, új korszakokat kell indítania, új és nagyobb munkát kell kezdenie, és ezek mellett új neveket és új munkát kell hoznia. Isten Lelke pillanatról pillanatra új munkát végez, soha nem ragaszkodik a régi utakhoz vagy szabályokhoz. A munkája sem állt meg soha, hanem minden egyes múltó pillanatban megvalósul. Ha azt mondd, hogy a Szentlélek munkája változhatatlan, akkor miért kérte Jahve a papokat, hogy a templomban szolgáljanak neki, Jézus mégsem ment be a templomba, annak ellenére, hogy amikor eljött, az emberek azt is mondták, hogy Ő a főpap, és hogy Dávid házából való, főpap és nagy király egyben? És miért nem mutatott be áldozatot? Belépni a templomba vagy nem belépni a templomba – vajon mindez nem Magának Istennek a munkája? Ha, ahogyan az ember képzele, Jézus újra eljön, és az utolsó napokban még mindig Jézusnak fogják hívni, és még mindig fehér felhőn jön el, és Jézus képében száll alá az emberek közé: vajon nem lenne-e ez az Ő munkájának megismétlődése? Képes-e a Szentlélek a régihez ragaszkodni? Minden, amit az ember hisz, az elképzelés, és minden, amit az ember megért, az a szó szerinti jelentésnek, valamint a képzeletének felel meg; ezek ellentétben állnak a Szentlélek munkájának alapelveivel, és nem felelnek meg Isten szándékainak. Isten nem így dolgozna; Isten nem ilyen ostoba és buta, és az Ő munkája nem olyan egyszerű, mint ahogy képzeled. Mindazok alapján, amit az ember elképzel, Jézus egy fehér felhőn utazva jön majd el, és leszáll közétek. Meg fogjátok látni Őt, aki egy felhőn utazva elmondja nektek, hogy Ő Jézus. Meg fogjátok látni a kezén

lévő szegnyomokat is, és tudni fogjátok, hogy Ő Jézus. És Ő újra meg fog menteni titeket, és a ti hatalmas Istenetek lesz. Megment titeket, új névvel ruház fel titeket, és mindegyikőtöknek egy fehér követ ad, ami után beléphettek a mennyek országába, és befogadnak titeket a paradicsomba. Vajon az ilyen hiedelmek nem az ember elképzelései? Vajon Isten az ember elképzelései szerint működik, vagy az ember elképzeléseivel ellentétesen működik? Vajon az ember elképzelései nem mind a Sától származnak? Vajon a Sátán nem rontott meg minden embert? Ha Isten az ember elképzelései szerint végezné munkáját, nem válna-e akkor Sátánná? Nem lenne-e ugyanolyan, mint a saját teremtményei? Mivel az Ő teremtményeit a Sátán már annyira megrontotta, hogy az ember a Sátán megtestesítőjévé vált, ha Isten a Sátán dolgai szerint munkálkodna, nem lenne-e akkor a Sátánnal szövetségben? Hogyan tudja az ember kifürkészni Isten munkáját? Ezért Isten soha nem munkálkodna az ember elképzelései szerint, és soha nem munkálkodna úgy, ahogy azt te elképzeled. Vannak, akik azt mondják, hogy Isten Maga mondta, hogy egy felhőn fog érkezni. Igaz, hogy Isten Maga mondta ezt, de nem tudod, hogy egyetlen ember sem képes kifürkészni Isten titkait? Nem tudod, hogy ember nem tudja megmagyarázni Isten szavait? Minden kétséget kizáróan biztos vagy abban, hogy a Szentlélek megvilágosított és megvilágított téged? Biztos, nem arról volt szó, hogy a Szentlélek ilyen közvetlen módon mutatta meg neked? Vajon a Szentlélek volt az, aki tanított téged, vagy a saját elképzeléseid vezettek erre a gondolatra? Azt mondtad: „Ezt maga Isten mondta.” Ám nem használhatjuk a saját elképzeléseinket és elménket arra, hogy Isten szavait mérlegeljük. Ami az Ézsaiás által mondott szavakat illeti, meg tudod teljes bizonyossággal magyarázni a szavait? Meg mered magyarázni a szavait? Mivel nem mered megmagyarázni Ézsaiás szavait, miért mered megmagyarázni Jézus szavait? Ki a fenségesebb, Jézus vagy Ézsaiás? Mivel a válasz Jézus, miért magyarázod meg a Jézus által mondott szavakat? Vajon Isten előre szólna neked a munkájáról? Egyetlen teremtmény sem tudhatja, még a mennyei hírnökök sem, sem az Emberfia, honnan tudhatnád akkor te? Az embernek túl sok mindent nélkülöz. Ami most számotokra döntő fontosságú, hogy ismerjétek a munka három szakaszát. Jahve munkájától Jézus munkájáig és Jézus munkájától a mostani szakaszig, ez a három szakasz egy folyamatos szállal fogja össze Isten irányításának teljes skáláját, és mindhárom egy Lélek munkája. A világ teremtmése óta Isten mindig is az emberiség irányításán munkálkodott. Ő a kezdet és a vég, Ő az első és az utolsó, Ő az, aki elkezd egy kort, és Ő az, aki véget vet a kornak. A munka három szakasza, különböző korokban és különböző helyeken, félreérthetetlenül egy Lélek munkája. Mindazok, akik ezt a három szakaszt külön választják, szemben állnak Istennel. Immár meg kell értened, hogy az első szakasztól napjainkig minden munka egy Isten munkája, egy Lélek munkája. Ehhez nem férhet kétség.

A Bibliáról (1.)

Hogyan kell megközelíteni a Bibliát az Istenbe vetett hitben? Ez egy elvi kérdés. Miért közöljük ezt a kérdést? Mert a jövőben terjeszteni fogjátok az evangéliumot és kiterjeszteni fogjátok a Királyság Korának munkáját, és nem elég, ha csupán beszélni tudtok Isten mai munkájáról. Az Ő munkájának kiterjesztéséhez sokkal fontosabb, hogy az emberek régi vallásos elképzeléseit és régi hitbeli eszközeit fel tudjátok oldani, és teljesen meg tudjátok őket győzni – és ennek eléréséhez a Bibliára is szükség van. Az emberek hagyományos hitbeli eszköze (mármint a kereszténységé, a világ három nagy vallásának egyikéé) sok éven át a Biblia olvasása volt; a Bibliától való eltérés nem az Úrba vetett hit, a Bibliától való eltérés tévhit és eretnokség, és még ha az emberek más könyveket is olvasnak, ezeknek a könyveknek az alapja a Biblia magyarázata kell, hogy legyen. Ami azt jelenti, hogy ha hiszel az Úrban, akkor olvasnod kell a Bibliát, és a Biblián kívül nem szabad semmilyen könyvet imádnod, ami nem kapcsolódik a Bibliához. Ha mégis megteszed, akkor elárulod Istent. Amióta csak létezik a Biblia, az embereknek az Úrba vetett hite a Bibliába vetett hit volt. Ahelyett, hogy azt mondanánk, hogy az emberek hisznek az Úrban, inkább azt kellene mondani, hogy hisznek a Bibliában; ahelyett, hogy azt mondanánk, hogy elkezdtek olvasni a Bibliát, inkább azt kellene mondani, hogy elkezdtek hinni a Bibliában; és ahelyett, hogy azt mondanánk, hogy visszatértek az Úr elé, inkább azt kellene mondani, hogy visszatértek a Biblia elé. Ily módon az emberek úgy imádják a Bibliát, mintha az Isten lenne, mintha az lenne az éltető erejük, és ha elveszítenék, az egyenlő lenne az életük elvesztésével. Az emberek ugyanolyan nagyra becsülik a Bibliát, mint Istent, sőt vannak olyanok is, akik még Istennél is nagyobbra becsülik. Ha az emberekben nincs ott a Szentlélek munkája, ha nem érzik Istent, akkor élhetnek tovább – de amint elveszítik a Bibliát, vagy elveszítik a híres fejezeteket és mondásokat a Bibliából, akkor az olyan, mintha elvesztették volna az életüket. És ezért amint az emberek hisznek az Úrban, azonnal elkezdik olvasni a Bibliát, aztán memorizálni a Bibliát, és minél többet tudnak memorizálni a Bibliából, ez annál inkább bizonyítja, hogy szeretik az Urat, és nagy hitűek. Azok, akik olvasták a Bibliát és tudnak róla beszélni másoknak, mind jó testvérek. Az emberek hitét és az Úr iránti hűségét mindezen évek alatt aszerint mérték, hogy mennyire értik a Bibliát. A legtöbb ember egyszerűen nem érti, hogy miért kellene hinnie Istenben, sem azt, hogy hogyan kell hinnie Istenben, és nem tesznek mást, mint vakon keresik a nyomokat a Biblia fejezeteinek megfejtéséhez. Az emberek soha nem követték a Szentlélek munkájának irányát; mindvégig nem tettek mást, mint kétségbeesetten tanulmányozták és kutatták a Bibliát, és soha senki nem talált rá a Szentlélek újabb munkájára a Biblián kívül. Soha senki nem tért el a Bibliától, és soha nem is merték ezt megtenni. Az emberek ennyi éven át tanulmányozták a Bibliát, megannyi magyarázattal álltak elő, és oly sok munkát fektettek bele; emellett sok eltérő véleményük van a Bibliáról, amelyeket vég nélkül vitatnak, olyannyira, hogy mára több mint kétezer különböző felekezet jött

létre. Mindannyian különleges magyarázatokat, vagy mélyebb titkokat akarnak találni a Bibliában, fel akarják tártani, és meg akarják találni benne Jahve Izráelben végzett munkájának hátterét, vagy Jézus júdeai munkájának hátterét, vagy több olyan titkot, amit senki más nem ismer. Az emberek Bibliához való hozzáállását a megszállottság és a hit jellemzi, és senki sem lehet teljesen tisztában a Biblia belső történetével vagy lényegével. Tehát az emberek ma is leírhatatlan csodálkozással tekintenek a Bibliára, és még inkább megszállottjai annak, és még inkább hisznek benne. Ma mindenki az utolsó napok munkájáról szóló próféciaikat akarja megtalálni a Bibliában, fel akarják fedezni, hogy Isten milyen munkát végez az utolsó napokban, és milyen jelek vannak az utolsó napokra vonatkozóan. Ily módon a Biblia iránti imádatuk egyre buzgóbbá válik, és minél közelebb kerülünk az utolsó napokhoz, annál elvakultabban hisznek a Biblia prófeciáinak, különösen azoknak, amelyek az utolsó napokról szólnak. A Bibliába vetett ilyen vak hittal, a Bibliába vetett ilyen bizalommal nem vágnak arra, hogy a Szentlélek munkáját keressék. Az emberek elképzelései szerint csak a Biblia hozhatja el a Szentlélek munkáját; csak a Bibliában találhatják meg Isten nyomdokait; csak a Bibliában vannak elrejtve Isten munkájának titkai; csak a Biblia – nem más könyvek vagy emberek – tisztázhatja Isten minden dolgát és munkájának teljességét; a Biblia hozhatja el a menny munkáját a földre; és a Biblia kezdheti meg és zárhatja le a korszakokat. Ezekkel az elképzelésekkel az emberekben nincs hajlandóság a Szentlélek munkáját keresni. Tehát, függetlenül attól, hogy a Biblia a múltban mekkora segítség volt az emberek számára, mára akadályává vált Isten legutóbbi munkájának. A Biblia nélkül az emberek máshol is kereshetik Isten nyomdokait, ma mégis a Biblia tartalmazza az Ő nyomdokait, és legújabb munkájának kiterjesztése kétszeresen nehezzé és kész küzdelemmé vált. Mindez a Biblia híres fejezeteinek és mondásainak, valamint a Biblia különböző prófeciáinak köszönhető. A Biblia bálvány lett az emberek elméjében, kirakós játékká vált az agyukban, és egyszerűen képtelenek elhinni, hogy Isten a Biblián kívül is működhet, képtelenek elhinni, hogy az emberek a Biblián kívül is megtalálhatják Istent, még kevésbé képesek elhinni, hogy Isten a végső munka során eltérhet a Bibliától, és újat kezdhet. Ez felfoghatatlan az emberek számára, nem tudják elhinni, és el sem tudják képzelni. A Biblia nagy akadály lett annak, hogy az emberek elfogadják Isten új munkáját, és nehézséget jelent Isten új munkájának kiterjesztésében. Ha tehát nem értitek a Biblia belső történetét, akkor képtelenek lesztek sikeresen terjeszteni az evangéliumot, és nem tudtok majd tanúságot tenni az új munkáról sem. Bár ma nem olvassátok a Bibliát, mégis rendkívül barátságosan viszonyultok hozzá, vagyis lehet, hogy a Biblia nincs a kezetekben, de sok elképzelésetek abból származik. Nem értitek a Biblia eredetét, vagy Isten munkája előző két szakaszának belső történetét. Bár nem gyakran olvassátok a Bibliát, meg kell értenetek a Bibliát, el kell jutnotok a Biblia helyes ismeretére, mert csak így tudhatjátok meg, miről szól Isten hatezer éves irányítási terve. Ezeket a dolgokat arra fogjátok használni, hogy megnyerjétek az embereket, hogy általuk elismerjék, hogy ez az áramlat az igaz út, hogy általuk elismerjék, hogy az út,

amelyen ma jártok, az igazság útja, hogy azt a Szentlélek vezeti, és hogy azt nem egy ember indította el.

Miután Isten elvégezte a Törvény Korának munkáját, elkészült az Ószövetség, és ekkor kezdték el az emberek olvasni a Bibliát. Miután Jézus eljött, elvégezte a Kegyelem Korának munkáját, apostolai pedig megírták az Újszövetséget. Így készült el a Biblia Ó- és Újszövetsége, és egészen a mai napig mindazok, akik hisznek Istenben, olvassák a Bibliát. A Biblia egy történelemkönyv. Természetesen tartalmaz néhány prófétai jóvendölést is, az ilyen jóvendölés pedig semmiképpen sem történelem. A Biblia több részből áll – nem csak próféciaik vannak benne, vagy csak Jahve munkája, és nem csak a páli levelek. Tudnod kell, hogy a Biblia hány részből áll; az Ószövetség tartalmazza a Teremtést, a Kivonulást... és ott vannak a prófétai könyvek is, amelyeket a próféták írtak, a végén pedig Malakiás könyvével zárul. Az Ószövetség a Törvény Korának munkáját rögzíti, amelyet Jahve irányított; a Teremtéstől egészen Malakiás könyvéig egy átfogó feljegyzést képez a Törvény Korának valamennyi munkájáról. Vagyis az Ószövetség feljegyzi mindazt, amit a Törvény Korában tapasztaltak azok az emberek, akiket Jahve vezetett. Az ószövetségi Törvény Korában a Jahve által támasztott nagyszámú prófeta prófeciákat mondott az Ő nevében, utasításokat adtak a különböző törzseknek és nemzeteknek, és megjövendölték a Jahve által végzendő munkát. Ezek a kiválasztott emberek mind megkapták Jahvétől a prófétálás Lelkét: Képesek voltak látni a Jahvétől származó látomásokat, és hallani az Ő hangját, így ihletet kaptak Tőle, és prófeciákat írtak. Az általuk végzett munka Jahve hangjának kifejezése volt, Jahve prófeciájának kifejezése, és Jahve munkája abban az időben egyszerűen az volt, hogy a Lélek által vezette az embereket; Ő nem vált testté, és az emberek semmit sem láttak az Ő arcából. Ezért sok prófétát támasztott, hogy az Ő munkáját végezzék, és jóslatokat adott nekik, amelyeket továbbadtak Izráel minden törzsének és nemzetségének. Az volt a feladatuk, hogy prófeciákat mondjanak, és néhányan közülük leírták Jahve utasításait, hogy megmutassák másoknak. Jahve azért állította oda ezeket az embereket, hogy prófeciát szóljanak, hogy megjövendöljék a jövő munkáját vagy az abban az időben még végzendő munkát, hogy az emberek meglássák Jahve csodálatos voltát és bölcsességét. Ezek a prófétai könyvek egészen másak voltak, mint a Biblia más könyvei; ezek olyan szavak voltak, amelyeket azok mondtak vagy írtak, akik a prófétálás Lelkét kapták – azok, akik látomásokat kaptak vagy hangot hallottak Jahvétől. A prófétai könyveken kívül az Ószövetségben minden más olyan feljegyzésekből áll, amelyeket az emberek azután készítettek, hogy Jahve befejezte a munkáját. Ezek a könyvek nem helyettesíthetik a Jahve által támasztott próféták jóvendöléseit, ahogyan a Teremtés könyve és Kivonulás könyve sem hasonlítható össze Ézsaiás könyvével és Dániel könyvével. A prófeciák még a munka elvégzése előtt hangzottak el; míg a többi könyv a munka befejezése után íródott, az emberek ugyanis erre voltak képesek. Az akkori prófétákat Jahve ihlette, és több prófeciát mondtak, sok szót szóltak, és megjövendölték a Kegyelem Korának dolgait, valamint a világ pusztulását az utolsó napokban – azt a

munkát, amelyet Jahve tervbe vett. A fennmaradó könyvek mind Jahve Izráelben végzett munkájáról számolnak be. Így amikor a Bibliát olvasod, elsősorban arról olvasol, hogy mit tett Jahve Izráelben; a Biblia Ószövetsége elsősorban Jahve Izráel vezetésére irányuló munkáját jegyzi fel, ahogyan Mózeset használta, hogy kivezesse az izráelitákat Egyiptomból, aki megszabadította őket a fáraó béklyóitól, és kivitte őket a pusztába, ami után bevonultak Kánaánba, és minden, ami ezután következett, a Kánaánban való életük volt. Ezt leszámítva, a többit Jahve egész Izráelben végzett munkájának feljegyzései alkotják. Minden, amit az Ószövetségben feljegyeztek, Jahve Izráelben végzett munkája, az a munka, amit Jahve azon a földön végzett, ahol Ádámot és Évát teremtette. Attól kezdve, hogy Noé után Isten hivatalosan elkezdte vezetni a népet a földön, minden, ami az Ószövetségben fel van jegyezve, az Izráel munkája. És miért nincs feljegyezve semmilyen Izráelen kívüli munka? Mert Izráel földje az emberiség bölcsője. Kezdetben Izráelen kívül nem voltak más országok, és Jahve nem munkálkodott máshol. Így ami a Biblia Ószövetségében fel van jegyezve, az kizárólag Isten akkori munkája Izráelben. A próféták által szolt szavak, Ézsaiás, Dániel, Jeremiás és Ezékiel... az ő szavaik előre jelzik az Ő egyéb földi munkáját, megjövendölik Magának Jahve Istennek a munkáját. Mindez Istentől jött, a Szentlélek munkája volt, és a próféták e könyveitől eltekintve minden más az emberek tapasztalatainak feljegyzése Jahve akkori munkájáról.

A teremtés munkája az emberiség létezése előtt történt, a Teremtés könyve azonban csak az emberiség létezése után keletkezett; ezt a könyvet Mózes írta a Törvény Korában. Olyan ez, mint azok a dolgok, amelyek ma köztetek történnek: miután megtörténtek, leírástok azokat, hogy megmutassátok a jövőben az embereknek, és a jövő embereinek. Amit te feljegyeztél, azok olyan dolgok, amelyek a múltban történtek, és ez nem több, mint történelem. Az Ószövetségben feljegyzett dolgok Jahve munkájáról szólnak Izráelben, az Újszövetségben feljegyzett dolgok pedig Jézus munkájáról a Kegyelem Korában; ezek Isten két különböző korszakban végzett munkáját dokumentálják. Az Ószövetség dokumentálja Isten munkáját a Törvény Korában, és így az Ószövetség egy történelmi könyv, míg az Újszövetség a Kegyelem Kora munkájának eredménye. Amikor az új munka elkezdődött, az Újszövetség is elavulttá vált – és így az Újszövetség is történelmi könyv. Természetesen az Újszövetség nem olyan rendszerezett, és nem is jegyez fel annyi mindent, mint az Ószövetség. A Biblia Ószövetségében van feljegyezve mindaz a sok szó, amelyet Jahve mondott, míg a négy evangéliumban Jézus szavainak csak egy része van megörökítve. Természetesen Jézus is sokat munkálkodott, de azt nem jegyezték fel részletesen. Az Újszövetségben azért van kevesebb feljegyezve, mert Jézus annyi munkát végzett; a munka mennyisége, amit Ő három és fél év alatt végzett a földön, és az apostolok munkája sokkal kevesebb volt, mint Jahve munkája. Ezért az Újszövetségben kevesebb könyv van, mint az Ószövetségben.

Miféle könyv a Biblia? Az Ószövetség Isten munkája a Törvény Korában. A Biblia Ószövetsége feljegyzi Jahve összes munkáját a Törvény Korában, valamint az Ő

teremtési munkáját. Az egész könyv Jahve munkáját jegyzi fel, és végül Malakiás könyvével fejezi be a Jahve munkájáról szóló beszámolókat. Az Ószövetség kettőt jegyez fel Isten munkái közül: az egyik a teremtés munkája, a másik pedig a törvény elrendelése. Mindkettő Jahve által végzett munka volt. A Törvény Korá a Jahve Isten nevében végzett munkát képviseli; ez az elsősorban a Jahve nevében végzett munka összességét jelenti. Így az Ószövetség Jahve munkáját rögzíti, az Újszövetség pedig Jézus munkáját, azt a munkát, amelyet elsősorban Jézus nevében végeztek. Jézus nevének jelentőségét és az Általa végzett munkát leginkább az Újszövetség jegyzi fel. Az ószövetségi Törvény Korában Jahve felépítette a templomot és az oltárt Izráelben, Ő vezérelte az izráeliták életét a földön, bebizonyítva, hogy ők az Ő választott népe, az első népcsoport, amelyet kiválasztott a földön, és akik az Ő szíve szerint valók voltak, az első csoport, amelyet személyesen vezetett. Izráel tizenkét törzse alkotta Jahve első kiválasztottjait, és így mindig munkálkodott bennük, egészen addig, amíg Jahve munkája a Törvény Korában be nem fejeződött. A munka második szakasza az Újszövetség Kegyelemi Korának munkája volt, és a zsidó nép körében, Izráel tizenkét törzsének egyikében valósult meg. E munka hatóköre kisebb volt, mert Jézus testté lett Isten volt. Jézus csak Júdea egész földjén tevékenykedett, és csak három és fél évig munkálkodott; így az Újszövetségben leírtak messze nem képesek felülmúlni az Ószövetségben leírt munkamennyiséget. Jézus munkáját a Kegyelem Korában elsősorban a négy evangéliumban jegyezték fel. A Kegyelem Korának népe által bejárt út az élettermészetükben bekövetkezett legfelületesebb változások útja volt, amelynek nagy része az apostoli levelekben van megörökítve. Az apostoli levelek megmutatják, hogyan munkálkodott a Szentlélek abban az időben. (Természetesen, függetlenül attól, hogy Pált fenyítés vagy szerencsétlenség sújtotta, a munkájában a Szentlélek tanította, olyasvalaki volt, akit a Szentlélek akkoriban használt; Pétert is használta a Szentlélek, de ő nem végzett annyi munkát, mint Pál. Bár Pál munkája tartalmazott emberi tisztátalanságokat, a Pál által írt levelekből látható, hogy a Szentlélek hogyan munkálkodott abban az időben. Az út, amelyen Pál haladt, jó volt, helyes volt, és a Szentlélek útja volt.)

Ha látni akarod a Törvény Korának munkáját, és látni akarod, hogyan követték az izráeliták Jahve útját, akkor az Ószövetséget kell olvasnod; ha meg szeretnéd érteni a Kegyelem Korának munkáját, akkor az Újszövetséget kell olvasnod. De hogyan látod meg az utolsó napok munkáját? El kell fogadnod a mai Isten vezetését, és be kell lépned a mai munkába, mert ez az új munka, és ezt korábban senki sem jegyezte fel a Bibliában. Ma Isten testté lett, és más kiválasztottakat választott ki Kínában. Isten munkálkodik ezekben az emberekben, a földi munkája óta folytatja munkáját, és folytatja a Kegyelem Korának munkájától fogva. A mai munka egy olyan ösvény, amelyen az ember még sosem járt, és egy olyan út, amelyet még soha senki nem látott. Ez olyan munka, amelyet korábban még soha nem végeztek – ez Isten legújabb munkája a földön. Így az a munka, amelyet korábban soha nem végeztek, nem történelem, mert a

most az most van, és még nem vált múlttá. Az emberek nem tudják, hogy Isten nagyobb, újabb munkát végzett a földön, és Izráelen kívül, nem tudják, hogy ez már túlmutat Izráel hatókörén és a próféták jövődölésein, hogy ez új és csodálatos munka a próféciákon kívül, egy újabb munka Izráelen kívül, és olyan munka, amit az emberek nem tudnak sem felfogni, sem elképzelni. Hogyan tartalmazhatna a Biblia határozott feljegyzéseket egy ilyen munkáról? Ki tudta volna a mai munka minden egyes részletét hiánytalanul, előre feljegyezni? Ki jegyezhetné volna le ezt a hatalmasabb, bölcsebb, konvenciókkal dacoló munkát abban az elavult, régi könyvben? A mai munka nem történelem, és mint ilyen, ha a mai új utat akarod járni, akkor el kell térted a Bibliától, túl kell lépned a Biblia prófétaí vagy történelmi könyvein. Csak akkor leszel képes helyesen járni az új úton, és csak akkor leszel képes belépni az új birodalomba és az új munkába. Meg kell értened, miért kérünk ma, hogy ne olvasd a Bibliát, miért van egy másik, a Bibliától különálló munka, miért nem keres Isten újabb, részletesebb gyakorlatot a Bibliában, és miért van ehelyett egy hatalmasabb munka a Biblián kívül. Ez minden, amit meg kell értenetek. Ismerned kell a különbséget a régi és az új munka között, és még ha nem is olvasod a Bibliát, akkor is tudnod kell elemezni azt; ha nem, akkor továbbra is a Bibliát fogod imádni, és nehéz lesz belépni az új munkába és új változásokon átmenned. Mivel van egy magasabb út, miért tanulmányozzuk azt az alacsony, idejétmúlt utat? Mivel vannak újabb kijelentések és újabb munkák, miért éljünk régi történelmi feljegyzések között? Az új kijelentések képesek ellátni téged, ami azt bizonyítja, hogy ez az új munka; a régi feljegyzések nem képesek megelégtetni téged, vagy kielégíteni a jelenlegi szükségéidet, ami azt bizonyítja, hogy az történelem, nem pedig az itt és most munkája. A legmagasabb út a legújabb munka, és az új munkával, bármilyen magas is a múlt útja, az csak történelem, amelyre az emberek visszatekintenek, és referenciaértékétől függetlenül, az még mindig a régi út. Még ha fel is van jegyezve a „szent könyvben”, a régi út történelem; még ha nincs is feljegyzés róla a „szent könyvben”, az új út az itt és most része. Ez az út megmenthet téged, és ez az út megváltoztathat téged, mert ez a Szentlélek munkája.

Meg kell értenetek a Bibliát – ez a munka a lehető legszükségesebb! Ma már nem kell olvasnod a Bibliát, mert nincs benne semmi új; teljes egészében régi. A Biblia egy történelmi könyv, és ha a Kegyelem Korában az Ószövetséget etted és ittad volna – ha a Kegyelem Korában azt ültetted volna gyakorlatba, amit az Ószövetség idején megköveteltek – Jézus elutasított volna, és elítélt volna téged; ha az Ószövetséget alkalmaztad volna Jézus munkájára, akkor farizeus lettél volna. Ha ma az Ó- és Újszövetséget egybe rakod, hogy egyed, igyad és gyakorold, akkor a mai Isten elítél téged; akkor lemaradtál a Szentlélek mai munkája mögött! Ha az Ószövetséget és az Újszövetséget eszed és iszod, akkor a Szentlélek áramlatán kívül vagy! Jézus idejében Jézus a Szentlélek által abban az időben Benne végzett munka szerint vezette a zsidókat és mindazokat, akik követték Őt. Ő nem a Bibliát vette tettei alapjául, hanem az Ő munkája szerint beszélt; nem törődött azzal, hogy mit mond a Biblia, sem nem kereste

a Bibliában azt az utat, amelyen követőit vezesse. Rögtön attól kezdve, hogy elkezdte munkáját, a megtérés útját terjesztette – ez egy olyan szó, amely az Ószövetség prófeciáiban egyáltalán nem szerepelt. Nemcsak, hogy nem cselekedett a Biblia szerint, hanem új ösvényen járt, és új munkát végzett. Soha nem hivatkozott a Bibliára, amikor prédikált. A Törvény Korában soha senki sem volt képes az Ő csodatételeire, arra, hogy meggyógyítsa a betegeket és kiűzze a démonokat. Így az Ő munkája, tanításai és szavainak hatalma és ereje szintén felülmúlt minden embert a Törvény Korában. Jézus egyszerűen az Ő újabb munkáját végezte, és bár sokan elítélték Őt a Biblia alapján – sőt, az Ószövetséget használták fel arra, hogy keresztre feszítsék –, az Ő munkája felülmulta az Ószövetséget; ha ez nem így lenne, akkor miért szegezték az emberek Őt a keresztre? Vajon nem azért, mert az Ószövetség semmit sem mondott a tanításáról, és arról a képességéről, hogy betegeket gyógyítson és démonokat űzzön ki? Az Ő munkája azért ment végbe, hogy új utat mutasson, nem azért, hogy szándékosan felvegye a harcot a Biblia ellen, vagy hogy szándékosan mellőzze az Ószövetséget. Egyszerűen azért jött, hogy elvégezze a szolgálatát, hogy az új munkát elvigye azokhoz, akik vágyakoztak Utána és keresték Őt. Nem azért jött, hogy megmagyarázza az Ószövetséget vagy fenntartsa annak munkáját. Az Ő munkája nem azt szolgálta, hogy a Törvény Kora tovább fejlődhessen, mert az Ő munkája nem vette figyelembe, hogy annak alapja a Biblia volt-e. Jézus egyszerűen azért jött, hogy elvégezze a munkát, amit el kellett végeznie. Így nem magyarázta az Ószövetség prófeciáit, és nem is az ószövetségi Törvény Korának szavai szerint munkálkodott. Figyelmen kívül hagyta, hogy mit mond az Ószövetség, nem érdekelte, hogy az egyezik-e az Ő munkájával vagy sem, és nem érdekelte, hogy mások mit tudnak az Ő munkájáról, vagy hogyan ítélik el azt. Egyszerűen csak folytatta azt a munkát, amit tennie kellett, még akkor is, ha sokan az ószövetségi próféták jövendöléseit használták arra, hogy elítéljék Őt. Az emberek számára úgy tűnt, mintha az Ő munkájának nem lett volna alapja, és sok olyan dolog volt benne, ami ellentétben állt az Ószövetség feljegyzéseivel. Hát ez nem az emberek tévedése volt-e? Vajon a doktrínát kell-e alkalmazni Isten munkájára? És vajon Istennek a próféták jövendölései szerint kell-e munkálkodnia? Végül is, melyik a nagyobb: Isten vagy a Biblia? Miért kell Istennek a Biblia szerint munkálkodnia? Lehetséges, hogy Istennek nincs joga felülmúlni a Bibliát? Vajon Isten nem térhet el a Bibliától és nem végezhet más munkát? Jézus és tanítványai miért nem tartották meg a szombatot? Ha Ő a szombat fényében és az Ószövetség parancsai szerint gyakorolt, akkor Jézus miért nem tartotta meg a szombatot, miután eljött, hanem ehelyett végezte a lábmosást, a fejbefedést, a kenyértörést és a borivást? Nem hiányzik-e mindez az Ószövetség parancsolataiból? Ha Jézus tisztelte az Ószövetséget, miért szakított ezekkel a doktrínákkal? Tudnod kellene, hogy melyik volt előbb, Isten vagy a Biblia! Mivel Ő a szombatnak az Ura, vajon nem lehet-e a Bibliának is az Ura?

A munka, amelyet Jézus végzett az Újszövetség idején, új munkát indított el: Ő nem az Ószövetség munkája szerint dolgozott, és nem is alkalmazta a az Ószövetség

Jahvéja által mondott szavakat. Ő a saját munkáját végezte, és újabb munkát végzett, olyan munkát, amely magasabb volt a törvénynél. Ő így szólt: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltssem azokat.” Így, annak megfelelően, amit Ő véghezvitt, sok doktrínával szakított. Amikor szombaton a tanítványokat a gabonaföldeken vitte keresztül, azok gabonafejeket szedtek és ettek; Ő nem tartotta meg a szombatot, és azt mondta, hogy „az Emberfia ura a szombatnak”. Abban az időben az izráeliták szabályai szerint, aki nem tartotta meg a szombatot, azt halálra kövezték. Jézus azonban se a templomba nem ment be, sem a szombatot nem tartotta meg, és az Ő munkáját Jahve nem végezte az Ószövetség idején. Így a Jézus által végzett munka felülmúlta az Ószövetség törvényét, magasabb rendű volt annál, és nem volt összhangban azzal. A Kegyelem Korában Jézus nem az Ószövetség törvénye szerint munkálkodott, és már szakított azokkal a doktrínákkal. Az izráeliták azonban ádázul ragaszkodtak a Bibliához, és elítélték Jézust – vajon ez nem Jézus munkájának tagadása volt-e? Ma a vallásos világ is hevesen ragaszkodik a Bibliához, és egyesek azt mondják: „a Biblia szent könyv, és olvasni kell”. Vannak, akik azt mondják: „Isten munkáját örökké fenn kell tartani, az Ószövetség Isten szövetsége az izráelitákkal, és nem lehet eltekinteni attól, és a szombatot mindig meg kell tartani!” Hát nem nevetségesek? Miért nem tartotta meg Jézus a szombatot? Vajon vétkezett? Ki értheti meg alaposan az ilyen dolgokat? Akárhogyan is olvassák az emberek a Bibliát, lehetetlen, hogy felfogóképességükkel megismerjék Isten munkáját. Nemcsak, hogy nem fognak tiszta ismeretet szerezni Istentől, de az elképzeléseik egyre égbekiáltóbbak lesznek, olyannyira, hogy elkezdenek majd ellenkezni Istennel. Ha ma nem lenne Isten megtestesülése, az emberek saját elképzeléseik miatt mennének tönkre, és meghalnának Isten fenyítésének közepette.

A Bibliáról (2.)

A Bibliát Ó- és Újtestamentumnak is nevezik. Tudjátok, mire utal a „testamentum” kifejezés? Az Ótestamentumban szereplő „testamentum” Jahve Izráel népével kötött szövetségéből származik, amikor Ő megölte az egyiptomiakat, és megmentette az izráelitákat a fáraótól. Természetesen ennek a szövetségnek a bizonyítéka a szemöldökfára kent báránylvér volt, amelyen keresztül Isten szövetséget kötött az emberrel, amelyben kimondatott, hogy mindazok, akiknek az ajtókeretük tetején és oldalán báránylvér van, izráeliták, ők Isten választott népe, és Jahve megkíméli mindannyiukat (mert Jahve arra készült, hogy megöli Egyiptom összes elsőszülött fiát, elsőszülött juhát és szarvasmarháját). Ennek a szövetségnek két jelentésszintje van. Egyiptom népe és állatállománya közül Jahve egyetlen embert és állatot sem fog megszabadítani; megöl köztük minden elsőszülött fiút, elsőszülött juhot és szarvasmarhát. Ezért számos prófétai

könyvben megjövendölték, hogy az egyiptomiak súlyos fegyelmezésben fognak részesülni Jahve szövetségének eredményeként. Ez a szövetség első jelentésszintje. Jahve megölte Egyiptom elsőszülött fiait és minden elsőszülött jószágát, az izráelitákat pedig mind megkímélte, ami azt jelentette, hogy mindazokat, akik Izráel földjéről valók voltak, Jahve pártfogolja, és mind megkíméli őket; hosszú távú munkát akart végezni bennük, és bárányvérrel kötötte meg velük a szövetséget. Ettől kezdve Jahve nem ölte meg az izráelitákat, és azt mondta, hogy ők örökre az Ő választottai lesznek. Izráel tizenkét törzse között kezdi meg munkáját az egész Törvény Korára vonatkozóan, minden törvényét feltárja az izráeliták előtt, prófétákat és bírakat választ közülük, és ők lesznek munkájának középpontjában. Jahve szövetséget kötött velük: hacsak a korszak nem változik, Ő csak a választottak között fog munkálkodni. Jahve szövetsége változhatatlan volt, mert vérrel kötötték, és az Ő választott népével jött létre. Ennél is fontosabb, hogy Ő megfelelő hatókört és célpontot választott, amelyen keresztül az egész korszakra vonatkozó munkáját megkezdte, ezért az emberek különösen fontosnak tartották a szövetséget. Ez a szövetség második jelentésszintje. Mózes első könyvének kivételével, amely a szövetségekötés előtt játszódik, az Ószövetség összes többi könyve Isten munkáját írja le az izráeliták között a szövetség létrehozása után. Természetesen vannak alkalmi beszámolók a pogányokról, de összességében az Ószövetség Isten Izráelben végzett munkáját dokumentálja. Jahve izráelitákkal kötött szövetsége miatt a Törvény Korában írt könyveket Ószövetségnek nevezik. Nevüket Jahvénak az izráelitákkal kötött szövetségéről kapták.

Az Újszövetség a Jézus által a kereszten kiontott vérről kapta a nevét, és az Ő szövetségéről mindazokkal, akik hittek benne. A jézusi szövetség a következő volt: az embereknek csak hinniük kell Őbenne, hogy bűneik megbocsáttassanak az Ő kiontott vére miatt, és így megmenekülnek, Általa újjászületnek, és többé nem lesznek bűnösök; az embereknek csak hinniük kell Őbenne, hogy megkapják az Ő kegyelmét, és nem fognak a pokolban szenvedni haláluk után. A Kegyelem Korában írt összes könyv e szövetség után keletkezett, és mind az abban foglalt munkát és kijelentéseket dokumentálja. Nem mennek tovább az Úr Jézus megfeszítése általi üdvösségnél vagy a szövetségnél; ezek mind olyan könyvek, amelyeknek szerzői olyan testvérek az Úrban, akiknek voltak tapasztalataik. Így ezek a könyvek is egy szövetségről kapták a nevüket: Újszövetségnek nevezik őket. Ez a két testamentum csak a Törvény Korát és a Kegyelem Korát foglalja magában, és nincs kapcsolatuk a végső korszakkal. Így a Bibliának nincs nagy haszna az utolsó napokban élő mai emberek számára. Legfeljebb ideiglenes hivatkozási alapként szolgál, de alapvetően nincs nagy használati értéke. A vallásos emberek mégis még mindig ezt tartják a legnagyobb becsben. Ők nem ismerik a Bibliát; csak azt tudják, hogyan kell magyarázni a Bibliát, és alapvetően nincsenek tisztában annak eredetével. A Bibliához való hozzáállásuk a következő: minden, ami a Bibliában van, helyes, nem tartalmaz pontatlanságokat vagy hibákat. Mivel először is megállapították, hogy a Biblia helyes és hibátlan, nagy érdeklődéssel tanulmányozzák

és vizsgálják. A munka mai szakaszát nem jövendölte meg a Biblia. Sohasem esett szó a hódító munkáról a legsötétebb helyeken, mert ez a legutóbbi munka. Mivel a munkának a kora más, még Maga Jézus sem tudta, hogy a munkának ez a szakasza az utolsó napokban fog végbemenni – így hogyan találhatnák meg az utolsó napok emberei a munka e szakaszát a Bibliában, tanulmányozva azt?

A Biblia legtöbb magyarázója logikai következtetéseket alkalmaz, és nem rendelkezik tényleges háttérrel. Pusztán logikát alkalmaznak, hogy sok mindenre következtessenek. Éveken át senki sem merte boncolgatni a Bibliát vagy nemet mondani a Bibliára, mert ez a könyv a „szent könyv”, és az emberek Istenként imádják. Ez így megy már több ezer éve. Isten nem törődött vele, és senki sem fedezte fel a Biblia belső történetét. Mi azt mondjuk, hogy a Biblia becsben tartása bálványimádás, de azok közül a jámbor hívők közül senki sem meri ezt így látni, és azt fogják mondani neked: „Testvér! Ne mondd ezt, ez szörnyű! Hogy voltál képes káromolni Istent?” Ezután fájdalmas arckifejezést vesznek majd fel: „Ó, irgalmas Jézus, üdvösség Ura, kérlek, bocsásd meg az ő bűneit, mert Te vagy az Úr, aki szereted az embert, és mindannyian vétkeztünk, kérlek, légy hozzánk nagyon könyörületes, ámen.” Ennyire „jámborak” ők; hogy is lehetne nekik könnyű elfogadni az igazságot? Azzal, hogy ezt mondd, halálra rémisztetted őket. Senki sem merne arra gondolni, hogy a Bibliát emberi eszmék és emberi elképzelések szennyezhetik be, és senki sem látja ezt a hibát. Ami a Bibliában van, annak egy része egyének tapasztalata és tudása, egy része a Szentlélek megvilágosítása, és van benne emberi értelem és gondolkodás általi hamisítás is. Isten soha nem avatkozott bele ezekbe a dolgokba, de van egy határ: ezek a dolgok nem haladhatják meg a normális emberek gondolkodását, és ha mégis, akkor megzavarják és félbeszakítják Isten munkáját. Az, ami meghaladja a normális emberek gondolkodását, a Sátán műve, mert megfosztja az embereket a kötelességüktől, ez a Sátán műve, amit a Sátán irányít, és jelenleg a Szentlélek nem fogja megengedni, hogy így cselekedjél. Néha egyes testvérek megkérdezik: „Rendben van-e, hogy ilyen és ilyen módon dolgozom?” Ránézek az érettségükre, és azt mondom: „OK!” Vannak olyanok is, akik azt mondják: „Ha én így és így dolgozom, akkor normális az állapotom?” Erre én azt mondom: „Igen! Ez normális, különösen normális!” Mások azt mondják: „Rendben van-e, ha így dolgozom?” Én pedig azt mondom: „Nem!” Ők azt mondják: „Neki miért van rendben, nekem pedig miért nem?” Erre én: „Azért, mert amit teszel, az a Sátántól származik, ez egy zavaró hatás, és a motivációd forrása téves.” Vannak olyan esetek is, amikor a munka nem terjed elég messzire, és a testvérek nem tudnak róla. Egyesek megkérdezik Tőlem, hogy rendben van-e, ha egy bizonyos módon dolgoznak, és amikor látom, hogy cselekedeteik nem fogják félbeszakítani a jövő munkáját, azt mondom, hogy rendben van. A Szentlélek munkája mozgásteret ad az embereknek; az embereknek nem kell betű szerint követniük a Szentlélek kívánságait, mert az emberek normális gondolkodással rendelkeznek, gyarlók, vannak bizonyos testi szükségleteik, vannak valódi problémáik, és az agyukban olyan gondolatok vannak, amelyeket alapvetően nem

tudnak irányítani. Mindennek, amit kérek az emberektől, van határa. Egyesek azt hiszik, hogy szavaim nem egyértelműek, hogy azt mondom nekik, bárhogyan cselekedhetnek – ez azért van, mert nem érted, hogy követelményeimnek van egy megfelelő terjedelme. Ha úgy lenne, ahogy te képzeled – ha kivétel nélkül minden emberrel szemben ugyanazokat a követelményeket támasztanám, és megkövetelném, hogy mindannyian ugyanazt az érettséget ériék el –, akkor ez nem működne. Ez lehetetlen kérés lenne, és ez az emberi munka elve, nem pedig Isten munkájának elve. Isten munkája az emberek tényleges körülményei szerint és veleszületett képességük alapján valósul meg. Ez az evangélium terjesztésének elve is: lassan kell haladnod, hagyva, hogy a természet a maga útján haladjon; csak akkor fogja megérteni valaki az igazságot, ha világosan mondd neki, és csak ekkor lesz képes félretenni a Bibliát. Ha Isten nem végezné el ezt a munkaszakaszt, ki lenne képes szakítani a konvenciókkal? Ki lenne képes az új munkát végezni? Ki lenne képes új utat találni a Biblián kívül? Mivel az emberek hagyományos elképzelései és feudális etikája annyira felháborító, nem képesek maguktól eldobni ezeket a dolgokat, és bátorságuk sincs hozzá. Arról nem is beszélve, hogy a mai embereket hogyan ragadta meg a Bibliából néhány halott szó, olyan szavak, amelyek birtokba vették a szívüket. Hogy is lennének hajlandók lemondani a Bibliáról? Hogy is tudnának ilyen könnyen elfogadni egy olyan utat, amely kívül esik a Biblián? Hacsak nem tudsz világosan beszélni a Biblia belső történetéről és a Szentlélek munkájának alapelveiről, hogy minden ember teljesen meggyőződjön – amire a legnagyobb szükség van. Ugyanis a valláson belül mindenki a Bibliát tiszteli, és Istenként imádja, emellett megpróbálják Istent a Biblián belülre korlátozni, sőt az is előfordul, hogy csak akkor érik el a céljukat, amint Istent még egyszer a keresztre szegezték.

A Bibliáról (3.)

A Bibliában nem minden az Isten által személyesen mondott szavak feljegyzése. A Biblia egyszerűen Isten munkájának előző két szakaszát dokumentálja, amelynek egyik része a próféták jóvendöléseinek feljegyzése, másik része pedig az Isten által az idők folyamán használt emberek által leírt tapasztalatok és ismeretek. Az emberi tapasztalatok emberi véleményekkel és ismeretekkel vannak beszenyezve, és ez olyasmi, ami elkerülhetetlen. A Biblia számos könyvében vannak emberi elképzelések, emberi elfogultságok és benne van az emberek abszurd felfogása. A legtöbb szó természetesen a Szentlélek megvilágosításának és megvilágításának és eredménye, és ezek helyes értelmezések – mégsem mondhatjuk, hogy ezek az igazság teljesen pontos kifejezései. Bizonyos dolgokról alkotott nézeteik nem mások, mint személyes tapasztalatból vagy a Szentlélek megvilágosításából származó tudás. A próféták jóvendölése Isten személyes utasítására történt: az olyan prófécia, mint Ézsaiás, Dániel, Ezsdrás, Jeremiás és Ezékiel próféciai a Szentlélek közvetlen útmutatásából

származtak; ezek az emberek látnokok voltak, megkapták a prófétálás Lelkét, és mindannyian az Ószövetség prófétái voltak. A Törvény Korában ezek az emberek, akik Jahvétől kapták az ihletet, sok próféciát mondtak, amelyek közvetlenül Jahve utasítására történtek. És miért munkálkodott bennük Jahve? Mert Izráel népe Isten választott népe volt, és a próféták munkája közöttük kellett, hogy végbemenjen; ezért kaphattak a próféták ilyen kinyilatkoztatásokat. Valójában ők maguk sem értették Isten nekik adott kinyilatkoztatásait. A Szentlélek azért mondta azokat a szavakat a szájukon keresztül, hogy a jövő népe felfoghassa ezeket a dolgokat és lássa, hogy azok valóban Isten Lelkének, a Szentléleknek a munkái, és nem embertől származnak, és hogy megerősítést kapjanak a Szentlélek munkájáról. A Kegyelem Korában Jézus Maga végezte el helyettük mindezt a munkát, és így az emberek többé már nem szóltak próféciát. Jézus tehát próféta volt? Jézus természetesen próféta volt, de képes volt az apostolok munkáját is végezni – egyaránt tudott próféciát mondani, valamint prédikálni és tanítani az embereket szerte az országban. Az Általa végzett munka és az Általa képviselt identitás azonban nem volt azonos. Azért jött, hogy megváltsa az egész emberiséget, hogy megváltsa az embert a bűntől; Ő próféta és apostol volt, de még ennél is több: Ő Krisztus volt. Egy próféta szólhat próféciát, de nem lehet azt mondani, hogy egy ilyen próféta Krisztus. Abban az időben Jézus sok próféciát mondott, és így mondható, hogy próféta volt, de nem mondhatjuk, hogy próféta volt, és így nem volt Krisztus. Ez azért van így, mert Ő Magát Istent képviselte a munka egy szakaszának elvégzésében, és az Ő identitása különbözött Ézsaiásétól: azért jött, hogy elvégezze a megváltás munkáját, és gondoskodott az ember életéről is, és Isten Lelke közvetlenül szállt Rá. A munkában, amelyet Ő végzett, nem voltak Isten Lelkétől származó inspirációk vagy Jahvétől származó utasítások. Ehelyett a Lélek közvetlenül munkálkodott – ami elég bizonyíték arra, hogy Jézus nem volt ugyanaz, mint egy próféta. Az Ő munkája a megváltás műve volt, és csak másodsorban a prófétai beszéd. Ő egy próféta, egy apostol volt, de ami még ennél is több, Ő volt a Megváltó. A jövődölők eközben csak próféciát tudtak mondani, és képtelenek voltak Isten Lelkét képviselni bármilyen más munka végzésében. Mivel Jézus sok olyan munkát végzett, amit ember azelőtt még soha nem végzett, és az emberiség megváltásának munkáját végezte, ezért különbözött az Ézsaiáshoz hasonlóktól. Egyesek azért nem fogadják el a mai áramlatot, mert ez akadályt képez számukra. Azt mondják: „Az Ószövetségben sok próféta is sok ígét mondott – akkor miért nem voltak ők is Isten megtestesülései? A mai Isten szavakat szól – vajon ez elég bizonyíték arra, hogy Ő a megtestesült Isten? Te nem magasztalod a Bibliát, és nem is tanulmányozod – tehát milyen alapon állítod, hogy Ő az Isten megtestesülése? Azt mondod, hogy ezek a Szentlélek utasítására történnek, és úgy hiszed, hogy a munka ezen szakaszát Isten személyesen végzi – de mi az alapod erre? A mai Isten szavaira összpontosítod a figyelmedet, és úgy tűnik, mintha megtagadtad volna a Bibliát, és félretetted volna.” Így hát azt mondják, hogy eretnekségben és tévtanításban hiszel.

Ha tanúságot szeretnél tenni Isten utolsó napokban végzett munkájáról, akkor meg kell értened a Biblia belső történetét, a Biblia szerkezetét és a Biblia lényegét. Ma az emberek azt hiszik, hogy a Biblia Isten, és hogy Isten a Biblia. Úgyszintén azt is hiszik, hogy csak a Biblia minden szava volt az egyetlen ige, amit Isten mondott, és hogy azt mind Isten mondta. Azok, akik hisznek Istenben, még azt is gondolják, hogy – bár az Ó- és Újszövetség mind a hatvanhat könyvét emberek írták – mindegyiket Isten ihletése adta, és azok a Szentlélek kijelentéseinek feljegyzései. Ez az ember téves felfogása, és nem felel meg teljesen a tényeknek. Valójában – a prófétai könyvektől eltekintve – az Ószövetség nagy része történelmi feljegyzés. Az Újszövetség leveleinek egy része az emberek tapasztalataiból származik, más része pedig a Szentlélek megvilágosításából; a páli levelek például egy ember munkájából keletkeztek, és mind a Szentlélek megvilágosításának az eredménye, továbbá a gyülekezetek számára íródtak, és a gyülekezetek testvéreihez és nővéreihez intézett buzdító és bátorító szavak voltak. Ezek nem a Szentlélek által mondott szavak voltak – Pál nem beszélhetett a Szentlélek nevében, és nem is volt próféta, még kevésbé látta a látomásokat, amelyeket János látott. Leveleit Efezus, Korinthus, Galatia és más gyülekezetek számára írta. Tehát a páli levelek az Újszövetségben olyan levelek, amelyeket Pál a gyülekezetek számára írt, és nem a Szentlélektől kapott ihletések, és nem is a Szentlélek közvetlen kijelentései. Ezek csupán buzdító, vigasztaló és bátorító szavak, amelyeket munkája során a gyülekezetek számára írt. Úgyszintén Pál akkori munkássága nagy részének a feljegyzései. Ezek mindazok számára íródtak, akik testvérek és nővérek az Úrban, hogy az akkori gyülekezetek testvérei és nővérei kövessék az ő tanácsait, és maradjanak meg a megtérés útján, az Úr Jézus útján. Pál semmiképpen sem mondta, hogy – legyenek azok az akkori vagy a jövőbeni gyülekezetek –, mindenkinek azt kell ennie és innia, amit leírt, és azt sem mondta, hogy szavai mind Istentől származnak. Az akkori gyülekezet körülményei szerint egyszerűen csak ápolta a közösséget a testvérekkel és nővérekkel, buzdította őket, hitet ébresztett bennük, és egyszerűen csak prédikált, vagy emlékeztette az embereket, és buzdította őket. Szavai a saját terhein alapultak, és ezekkel a szavakkal támogatta az embereket. Az akkori gyülekezetek apostoli munkáját végezte, olyan munkás volt, akit az Úr Jézus használt, ezért felelősséget kellett vállalnia a gyülekezetekért, vállalnia kellett a gyülekezetek munkáját, meg kellett ismernie a testvérek és nővérek állapotát – és emiatt írt leveleket az összes testvérnek és nővérnek az Úrban. Minden, amit mondott, ami építő és pozitív volt az emberek számára, helyes volt, de nem a Szentlélek kijelentéseit képviselte, és nem képviselhette Istent. Felháborító felfogás és óriási istenkáromlás, ha az emberek egy ember tapasztalatainak feljegyzéseit és egy ember leveleit úgy kezelik, mint a Szentlélek által a gyülekezetekhez intézett szavakat! Ez különösen igaz azoknak a leveleknek az esetében, amelyeket Pál a gyülekezeteknek írt, mert a leveleit minden egyes gyülekezet akkori körülményei és helyzete alapján írta a testvéreknek és nővéreknek, és azért írta, hogy buzdítsa a testvéreket és nővéreket az Úrban, hogy el tudják fogadni az Úr Jézus kegyelmét.

Levelei azt a célt szolgálták, hogy felrázzák az akkori testvéreket és nővéreket. Elmondható, hogy ez az ő saját terhe volt, ugyanakkor a Szentlélek által rábízott teher is; elvégre apostol volt, aki az akkori gyülekezeteket vezette, aki leveleket írt a gyülekezeteknek és buzdította őket – ez volt az ő felelőssége. Az ő identitása csupán egy munkálkodó apostol identitása volt, ő pedig csupán egy apostol volt, akit Isten küldött; nem volt próféta, sem jövőmondó. Számára a saját munkája és a testvérek és nővérek élete a legnagyobb jelentőséggel bírt. Tehát ő nem beszélhetett a Szentlélek nevében. Szavai nem a Szentlélek szavai voltak, még kevésbé lehetne azt mondani, hogy Isten szavai voltak, hiszen Pál nem volt más, mint Istennek egy teremtménye, és bizonyosan nem Isten megtestesülése volt. Az ő identitása nem volt azonos Jézus identitásával. Jézus szavai a Szentlélek szavai voltak, Isten szavai voltak, mivel az ő identitása Krisztusnak – Isten Fiának – az identitása volt. Hogyan lehetne Pál egyenlő Vele? Ha az emberek a leveleket vagy a Páléhoz hasonló szavakat a Szentlélek kijelentéseinek tekintik, és Istenként imádják őket, akkor csak azt lehet mondani róluk, hogy túlságosan igénytelenek. Keményebben fogalmazva, vajon ez nem egyszerűen istenkáromlás? Hogyan beszélhetne egy ember Isten nevében? És hogyan hajolhatnának meg az emberek a leveleinek feljegyzései és az általa elmondott szavak előtt, mintha azok egy szent könyv vagy egy mennyei könyv lennének? Vajon Isten szavait egy ember könnyedén kiejthetné? Hogyan beszélhetne egy ember Isten nevében? Tehát, mit is mondasz – előfordulhat, hogy a gyülekezetek számára írt leveleit nem szennyezték be a saját elképzeléseikkel? Hogyne lennének emberi gondolatokkal szennyezettek? A gyülekezeteknek írt leveleket személyes tapasztalatai és saját ismeretei alapján írta. Például Pál írt egy levelet a galatai gyülekezetekhez, amely egy bizonyos véleményt tartalmazott, Péter pedig egy másikat, amely más nézetet képviselt. Melyik jött a Szentlélektől? Senki sem tudja biztosan megmondani. Így csak azt lehet mondani, hogy mindketten terhet viseltek a gyülekezetekért, ugyanakkor a leveleik az érettségüket képviselik, a testvérekről és nővérekről való gondoskodásukat és támogatásukat, valamint a gyülekezetek iránti terhüket, és csak emberi munkát képviselnek – nem voltak teljes mértékben a Szentlélektől. Ha azt mondom, hogy a levelei a Szentlélek szavai, akkor abszurd vagy, és istenkáromlást követsz el! A páli levelek és az Újszövetség többi levele egyenértékű a közelmúlt szellemi alakjainak visszaemlékezéseivel: egyenrangúak Watchman Nee könyveivel vagy Lawrence élményeivel stb. Egyszerűen arról van szó, hogy a közelmúlt szellemi alakjainak könyvei nem kerültek bele az Újszövetségbe, ám ezeknek az embereknek a lényege ugyanaz volt: olyan emberek voltak, akiket a Szentlélek használt egy bizonyos időszakban, és ők közvetlenül nem képviselhették Istent.

Máté evangéliuma az Újszövetségben dokumentálja Jézus genealógiáját. Az elején azt írja, hogy Jézus Ábrahám és Dávid leszármazottja, valamint József fia volt; ezután azt írja, hogy Jézus a Szentlélektől fogantatott és szűztől született – ami azt jelentené, hogy nem József fia vagy Ábrahám és Dávid leszármazottja volt. A nemzetségi táblázat

azonban ragaszkodik ahhoz, hogy Jézust Józseffel hozza összefüggésbe. Ezután a nemzetségi táblázat elkezd feljegyezni azt a folyamatot, amelynek során Jézus megszületett. Azt mondja, hogy Jézus a Szentlélektől fogantatott, hogy szűztől született, és nem József fia. Pedig a genealógiában világosan meg van írva, hogy Jézus József fia volt, és mivel a genealógia Jézusról íródott, negyvenkét nemzedéket jegyez fel. Amikor József nemzedékéhez ér, sietve azt mondja, hogy József Mária férje volt, ezt pedig azért mondja, hogy bebizonyítsa, hogy Jézus Ábrahám leszármazottja volt. Vajon ez nem ellentmondás? A genealógia egyértelműen József leszármazását dokumentálja, nyilvánvalóan József nemzetségi táblázatáról van szó, de Máté ragaszkodik ahhoz, hogy ez Jézus genealógiája. Ez vajon nem tagadja Jézus Szentlélek általi fogantatásának tényét? Tehát akkor Máté genealógiája nem emberi elképzelés? Nevetséges! Ebből lehet tudni, hogy ez a könyv nem teljesen a Szentlélektől származik. Talán vannak olyanok, akik úgy gondolják, hogy Istennek rendelkeznie kell egy földi származási vonallal, aminek következtében Jézust Ábrahám negyvenkettedik nemzedékéhez rendelik. Ez tényleg nevetséges! Istennek, miután megérkezett a földre, hogyan lehetne genealógiája? Ha azt mondd, hogy Istennek van genealógiája, akkor nem sorolod-e Őt Isten teremtményei közé? Mert Isten nem a földről való, Ő a teremtés Ura, és bár testből van, nem ugyanolyan lényegű, mint az ember. Hogyan sorolhatnád Istent ugyanabba a sorba, mint Isten teremtményeit? Ábrahám nem képviselheti Istent; ő Jahve akkori munkájának a tárgya volt, ő csupán egy hűséges szolga volt, akit Jahve jóváhagyott, és Izráel népéhez tartozott. Hogyan lehetne ő Jézus egyik őse?

Ki írta Jézus nemzetségi táblázat? Vajon Maga Jézus írta? Talán Jézus személyesen mondta nekik: „Írjátok meg az Én genealógiámat”? Azt Máté jegyezte fel, miután Jézust a keresztre szegezték. Abban az időben Jézus sok olyan munkát végzett, amely a tanítványai számára felfoghatatlan volt, és Ő nem adott semmilyen magyarázatot. Miután távozott, a tanítványok mindenütt prédikálni és munkálkodni kezdtek, és a munka e szakaszának kedvéért elkezdtek megírni a leveleket és az evangélium könyveit. Az evangélium könyveit az Újszövetségben húsz-harminc évvel Jézus keresztre feszítése után jegyezték le. Izráel népe azelőtt csak az Ószövetséget olvasta. Vagyis a Kegyelem Korának kezdetén az emberek az Ószövetséget olvasták. Az Újszövetség csak a Kegyelem Korában jelent meg. Az Újszövetség még nem létezett, amikor Jézus munkálkodott; az emberek azután jegyezték fel a munkáját, hogy feltámadt és felment a mennybe. Csak ezután jött létre a négy evangélium, amelyek mellett Pál és Péter levelei, valamint a Jelenések könyve is megjelentek. Több mint háromszáz évvel azután, hogy Jézus felment a mennybe, a későbbi nemzedékek szelektíven összeválogatták ezeket a dokumentumokat, és csak akkor született meg a Biblia Újszövetsége. Csak e munka befejezése után jött létre az Újszövetség; korábban nem létezett. Mindazt a munkát Isten végezte, Pál és a többi apostol pedig megannyi levelet írt a különböző helyeken lévő gyülekezeteknek. Az utánuk következő emberek egyesítették leveleiket, és csatolták hozzájuk a legnagyobb látomást, amelyet János

jegyzett fel Pátmosz szigetén, és amelyben megjövendölte Isten utolsó napokra szóló munkáját. Ezt a sorrendet az emberek készítették, ami eltér a mai kijelentésektől. Amit ma jegyeznek fel, az Isten munkájának lépései szerint történik; amivel az emberek ma foglalkoznak, az Isten által személyesen végzett munka, és az Átala személyesen kijelentett szavak. Neked – az emberiségnek – nem kell beavatkoznod; a szavak, amelyek közvetlenül a Lélektől származnak, lépésről lépésre el vannak rendezve, és különböznek az emberi feljegyzések elrendezésétől. Amit ők feljegyeztek, arról elmondhatjuk, hogy a műveltségi szintjüknek és az emberi képességüknek megfelelően történt. Amit feljegyeztek, azok az emberek tapasztalatai voltak, aztán mindenkinek megvoltak a maga eszközei a feljegyzésre és a megismerésre, és minden feljegyzés különböző volt. Ezért, ha a Bibliát Istenként imádod, akkor rendkívül tudatlan és ostoba vagy! Miért nem keresed a mai Isten munkáját? Csak Isten munkája mentheti meg az embert. A Biblia nem tudja megmenteni az embert, az emberek több ezer évig olvashatnák, akkor sem volna bennük a legcsekélyebb változás sem, és ha a Bibliát imádod, soha nem fogod elnyerni a Szentlélek munkáját. Isten Izráelben végzett munkájának mindkét szakasza fel van jegyezve a Bibliában, és így ezek között a feljegyzések között minden név Izráelből való, és minden esemény Izráelből való; még a „Jézus” név is egy izráelita név. Ha még ma is olvasod a Bibliát, akkor vajon nem a konvenciókhoz tartod magad? Ami a Biblia Újszövetségében fel van jegyezve, azok Júdea ügyei. Az eredeti szöveg görögül és héberül is megvolt, és a név, ahogyan Őt hívták, és Jézus akkori szavai mind az emberi nyelvhez tartoznak. Amikor a keresztre szegezték, Jézus azt mondta: „Éli, Éli, lámá sabaktáni?” Ez talán nem héberül van? Ez egyszerűen azért van, mert Jézus Júdeában testesült meg, de nem azt bizonyítja, hogy Isten zsidó. Ma Isten Kínában öltött testet, és így minden, amit mond, kétségtelenül kínaiul van. Mégsem lehet összehasonlítani a Bibliából lefordított kínaival, mert ezeknek a szavaknak más a forrása: Az egyik az emberek által lejegyzett héberből származik, a másik pedig a Lélek közvetlen kijelentéseiből. Hogyne lenne semmi különbség közöttük?

A Bibliáról (4.)

Sokan azt hiszik, hogy a Biblia megértése és értelmezésének képessége egyenlő az igaz út megtalálásával – de vajon tényleg ilyen egyszerű a dolog? Senki sem ismeri a Biblia valóságát: hogy az nem más, mint Isten munkájának történelmi feljegyzése, és Isten munkájának előző két szakaszáról szóló testamentum, és hogy a Biblia nem nyújt neked megértést Isten munkájának céljairól. Mindenki, aki olvasta a Bibliát, tudja, hogy a Biblia Isten munkájának két szakaszát dokumentálja a Törvény korában és a Kegyelem korában. Az Ószövetség Izráel és Jahve munkájának történetét beszéli el a teremtéstől a Törvény Korának végéig. Az Újszövetség feljegyzi Jézus földi munkáját, ami a négy evangéliumban található, valamint Pál munkáját – vajon ezek nem történelmi

feljegyzések? A múlt dolgainak felemlegetése ma történelemmé teszi őket, és nem számít, hogy mennyire igazak vagy valóságosak, attól még történelem marad – a történelem pedig nem foglalkozhat a jelennel, mert Isten nem tekint vissza a történelemre! Ha tehát csak a Bibliát érted, és semmit sem értesz abból a munkából, amit Isten ma akar tenni, és ha hiszel Istenben, de nem keresed a Szentlélek munkáját, akkor te nem érted, mit jelent Istent keresni. Ha azért olvasod a Bibliát, hogy Izráel történetét tanulmányozd, hogy Isten teremtésének történetét, az ég és a föld teremtésének történelmét kutasd, akkor nem hiszel Istenben. De ma, mivel hiszel Istenben, és az életre törekszel, mivel Isten megismerésére törekszel, és nem holt szavakat és doktrínákat vagy a történelem megértését keresed, Isten mai akaratát kell kutatnod, és a Szentlélek munkájának irányát kell keresned. Ha archeológus lennél, olvashatnád a Bibliát – de te nem vagy az, te azok közé tartozol, akik hisznek Istenben, és a legjobban teszed, ha Isten mai akaratát keresed. A Bibliát olvasva legfeljebb egy kissé megérted Izráel történelmét, megismered Ábrahám, Dávid és Mózes életét, megtudod, hogyan félték Jahvét, hogyan égette meg Jahve azokat, akik Ellene szegültek, és hogyan szólt az akkori emberekhez. Csupán Isten múltbeli munkájáról fogsz értesülni. A Biblia feljegyzései arról szólnak, hogy Izráel korai népe hogyan félte Istent, és hogyan élt Jahve vezetése alatt. Mivel az izráeliták Isten választott népe voltak, az Ószövetségben láthatod Izráel egész népének Jahve iránti hűségét, azt, hogy hogyan gondoskodott róluk és áldotta meg mindazokat, akik engedelmeskedtek Jahvénak; megtudhatod, hogy amikor Isten Izráelben munkálkodott, tele volt irgalommal és szeretettel, ahogyan emésztő lánggal is, és hogy az összes izráelita, az egyszerűtől a tekintélyesig, félte Jahvét, és így az egész országot megáldotta Isten. Ilyen Izráel történelme, melyet az Ószövetség feljegyzett.

A Biblia Isten Izráelben végzett munkájának történelmi feljegyzése, és dokumentálja az ősi próféták számos jövendölését, valamint Jahve néhány kijelentését az akkori munkája során. Ebből adódóan az emberek mindannyian szentnek tekintik ezt a könyvet (hiszen Isten szent és nagy). Természetesen mindez Jahvét félő szívükből és Istent imádó szívükből fakad. Az emberek csak azért emlegetik így ezt a könyvet, mert Isten teremtményei ennyire félik és imádják Teremtőjüket, sőt vannak olyanok is, akik ezt a könyvet mennyei könyvnek nevezik. Valójában csupán egy emberi feljegyzés. Nem Jahve nevezte el személyesen, sem nem Jahve irányította személyesen a létrehozását. Más szóval, e könyv szerzője nem Isten, hanem az emberek. A Szent Biblia csupán az emberek által adott tiszteletteljes cím. Erről a címről nem Jahve és Jézus döntött, miután megbeszélést folytattak egymás között; ez nem több, mint egy emberi ötlet. Ezt a könyvet ugyanis nem Jahve írta, még kevésbé Jézus. Ehelyett számos ősi próféta, apostol és látnok beszámolója, amelyeket a későbbi nemzedékek egy olyan ősi írásokból álló könyvvé állítottak össze, amely az emberek számára különösen szentnek tűnik, egy olyan könyv, melyről úgy vélik, hogy sok kifürkészhetetlen és mélységes titkot tartalmaz, melyek arra várnak, hogy a jövő nemzedékek megfejtsék őket. Így az

emberek még inkább hajlamosak elhinni, hogy ez a könyv egy mennyei könyv. A négy evangéliummal és a Jelenések könyvével kiegészülve, az emberek hozzáállása különösen más, mint egyéb könyv esetében, és így senki sem meri boncolgatni ezt a „mennyei könyvet”, mert túlságosan „szent”.

Amint a Bibliát olvassák, miért képesek az emberek rögtön megtalálni benne a helyes utat a gyakorláshoz? Miért képesek sok mindent elsajátítani, ami érthetetlen volt számukra? Ma így elemezgetem a Bibliát, és ez nem azt jelenti, hogy gyűlölöm, vagy hogy tagadom a hivatkozási értékét. Azért magyarázom és tisztázom neked a Biblia belső értékét és eredetét, hogy ne maradj a sötétségben. Az embereknek ugyanis nagyon sokféle nézete van a Bibliáról, és ezek többsége téves; a Biblia ily módon való olvasása nemcsak abban akadályozza meg őket, hogy elsajátítsák azt, amit kellene, hanem – ami még fontosabb – akadályozza azt a munkát, amit Én végezni szándékozom. Ez óriási mértékben félbeszakítja a jövő munkáját, és csak hátrányokkal jár, nem pedig előnyökkel. Ezért, amit tanítok neked, az egyszerűen a Biblia lényege és belső története. Nem azt kérem, hogy ne olvasd a Bibliát, vagy hogy azt hirdesd, hogy a Biblia értéktelen, csak azt, hogy helyes ismerettel és szemlélettel rendelkez a Bibliáról. Ne légy túlságosan egyoldalú! Bár a Biblia egy történelemkönyv, amelyet emberek írtak, sok olyan alapelvet is dokumentál, amelyekkel az ősi szentek és próféták szolgálták Istent, valamint a közelmúlt apostolainak tapasztalatait Isten szolgálatában – mindezeket valóban látták és tudták ezek az emberek, és referenciaként szolgálhatnak a jelen kor emberei számára az igaz út követésében. Így a Biblia olvasása során az emberek számos olyan életutat is elsajátíthatnak, amelyek más könyvekben nem találhatók meg. Ezek az utak a Szentlélek munkájának életútjai, amelyeket a próféták és apostolok tapasztaltak meg a múlt korokban, továbbá sok szava értékes, és megadhatja azt, amire az embereknek szükségük van. Ezért az emberek mind szeretik olvasni a Bibliát. Mivel a Bibliában oly sok minden van elrejtve, az emberek véleménye a Bibliával kapcsolatban más, mint a jelentős szellemi alkotók írásaival kapcsolatban. A Biblia olyan emberek tapasztalatainak és tudásának feljegyzése és gyűjteménye, akik Jahvét és Jézust szolgálták a régi és az új korban, és így a későbbi generációk sok megvilágosodást, megvilágosítást és gyakorlási utat nyerhettek belőle. A Biblia azért magasabb rendű, mint bármelyik nagy szellemi alkotó írása, mert az ő minden írása a Bibliából merít, tapasztalataik mind a Bibliából származnak, és mindannyian a Bibliát magyarázzák. És így, bár az emberek bármelyik nagy szellemi alkotó könyvéből meríthetnek táplálékot, mégis a Bibliát imádják, mert az olyan nagynak és mélynek tűnik számukra! Bár a Biblia egyesíti az élet szavainak néhány könyvét, mint például a páli levelek és a péteri levelek, és bár az emberek ezekből a könyvekből táplálékot és segítséget kaphatnak, ezek a könyvek mégis elavultak, még mindig a régi korszakhoz tartoznak, és bármilyen jók is, csak egy időszakra alkalmasak, és nem örökkévalók. Isten munkája ugyanis mindig fejlődik, és nem állhat meg egyszerűen Pál és Péter idejénél, vagy nem maradhat mindig a Kegyelem Korában, amelyben Jézust keresztre

feszítették. Tehát ezek a könyvek csak a Kegyelem Korára alkalmasak, nem pedig az utolsó napok Királyságának Korára. Csak a Kegyelem Korának hívőit tudják ellátni, a Királyság Korának szentjeit nem, és bármilyen jók legyenek, akkor is elavultak. Ugyanez a helyzet Jahve teremtsi munkájával vagy Izráelben végzett munkájával: bármilyen nagyszerű volt is ez a munka, mégis elavulttá válik, és eljön az idő, amikor elmúlik. Isten munkája is ugyanez: nagyszerű, de eljön az idő, amikor véget ér; nem maradhat meg mindig a teremtés munkája közepette, sem a keresztre feszítés munkája körében. Bármilyen meggyőző is volt a keresztre feszítés munkája, bármilyen hatékony is volt a Sátán legyőzésében, a munka végül is munka marad, és a korok végül is korok maradnak; a munka nem maradhat mindig ugyanazon az alapon, és az idők sem lehetnek változatlanok, mert volt a teremtés, és kell lenniük utolsó napoknak. Ez elkerülhetetlen! Így ma az élet szavai az Újszövetségben – az apostolok levelei és a négy evangélium – történelmi könyvekké váltak, régi évkönyvekké váltak, a régi évkönyvek pedig hogyan tudnák az embereket az új korba vinni? Bármennyire is képesek ezek az évkönyvek életet adni az embereknek, bármennyire is képesek a kereszthez vezetni az embereket, nem elavultak-e? Nem veszítették-e el az értéküket? Ezért azt mondom, hogy nem szabad vakon hinned ezekben az évkönyvekben. Túl régiek, nem tudnak bevezetni az új munkába, és csak megterhelnek téged. Nemcsak, hogy nem tudnak téged bevinni az új munkába és az új belépésbe, hanem régi vallásos gyülekezetekbe visznek – és ha ez lenne a helyzet, nem lépnél-e vissza az Istenbe vetett hitedben?

Amit a Biblia dokumentál, az Isten munkája Izráelben, beleértve néhányat abból, amit Izráel a választott nép tett. Annak ellenére, hogy volt némi válogatás, hogy mely részek kerüljenek bele vagy maradjanak ki, annak ellenére, hogy a Szentlélek nem hagyta jóvá, Ő mégsem tett szemrehányást. A Biblia pusztán Izráel története, amely egyben Isten munkájának története is. A benne feljegyzett emberek, témák és dolgok mind valóságosak voltak, és nem volt bennük semmi szimbolikus jelentés – kivéve persze Ézsaiás, Dániel és más próféták prófeciáit, vagy János látomásainak könyvét. Izráel korai népe tájékozott és művelt volt, és ókori tudásuk és kultúrájuk meglehetősen fejlett volt, ezért amit írtak, az magasabb szintű volt, mint amit a mai emberek írnak. Ennek következtében az, hogy meg tudták írni ezeket a könyveket, nem lehet meglepő, hiszen Jahve oly sokat munkálkodott közöttük, és oly sok mindent láttak. Dávid a saját szemével látta Jahve tetteit, személyesen tapasztalta meg azokat, és sok jelet és csodát látott, ezért írta meg mindazokat a zsoltárokat, amelyekben Jahve tetteit dicsérte. Bizonyos körülmények között tudták megírni ezeket a könyveket, nem pedig azért, mert kivételes tehetséggel rendelkeztek. Azért dicsérték Jahvét, mert látták Őt. Ha ti semmit sem láttatok Jahvéból, és nem vagytok tudatában a létezésének, hogyan dicsérhetnétek Őt? Ha nem láttatok Jahvét, akkor nem tudjátok dicsérni Őt, sem imádni Őt, még kevésbé tudtok majd Őt dicsőítő énekeket írni, és még ha arra kérnének is, hogy alkossatok néhány kitalált történetet Jahve tetteiről, nem lennétek képesek rá. Ma is

azért tudjátok Istent dicsérni és szeretni, mert láttátok Őt, és tapasztaltátok is az Ő munkáját – és ha a képességetek javul, akkor vajon nem lesztek-e ti is képesek verseket írni Isten dicséretére, mint Dávid?

Megérteni a Bibliát, megérteni a történelmet, de meg nem érteni, hogy mit tesz ma a Szentlélek – ez helytelen! A történelem tanulmányozásában nagyon jól teljesítettél, fantasztikus munkát végeztél, de semmit sem értesz abból a munkából, amit a Szentlélek ma végez. Nem bolondság ez? Mások megkérdezik tőled: „Mit cselekszik ma Isten? Mibe kell ma belépned? Hogyan halad az életre való törekvésed? Érted-e Isten akaratát?” Nem fogsz tudni válaszolni arra, amit kérdeznek – tehát mit tudsz te? Azt fogod mondani: „Csak azzal vagyok tisztában, hogy hátat kell fordítanom a testnek, és ismernem kell önmagam.” És ha ezután megkérdezik: „Miről van még tudomásod?”, azt fogod mondani, hogy azt is tudod, hogy engedelmeskedned kell Isten minden rendelkezésének, és hogy értesz valamennyit a Biblia történelméből, és ez minden. Hát ez minden, amit az Istenben való hitből nyertél ennyi éven át? Ha ez minden, amit értesz, akkor nagyon sok minden hiányzik nálad. Így a jelenlegi érettségetek alapvetően képtelen elérni azt, amit elvárok tőletek, és az igazságok, amiket megértetek, túlságosan csekélyek, a megkülönböztető képességekkel együtt – ami azt jelenti, hogy a hitetek túlságosan felszínes! Több igazsággal kell felszerelkeznetek, több tudásra van szükségetek, többet kell látnotok, és csak akkor lesztek képesek az evangélium terjesztésére, mert ez az, amit el kellene érnetek!

Gyakorlat (1.)

A múltban sok eltérés, sőt abszurditás volt az emberek tapasztalati módjában. Egyszerűen nem értették meg Isten követelményeinek normáit, ezért sok olyan terület volt, ahol az emberek tapasztalatai félresiklottak. Amit Isten követel az emberektől, az az, hogy normális emberi mivoltot tudjanak megélni. Például az emberek számára rendben van, ha követik a modern konvenciókat az étkezést és öltözködést illetően, ha öltönyt és nyakkendőt viselnek, ha tanulnak egy kicsit a modern művészetről, továbbá szabadidejükben élvezhetik a művészetet, a kultúrát és a szórakozást. Készíthetnek néhány emlékeztető fényképet, olvashatnak és hasznos ismereteket szerezhhetnek, és aránylag jó életkörülményeik lehetnek. Ezek mind olyan dolgok, amelyek a normális emberi mivolt megéléséhez illenek, az emberek mégis úgy tekintenek rájuk, mint Isten által gyűlölt dolgokra, és tartózkodnak attól, hogy ezeket tegyék. Gyakorlatuk csupán néhány szabály betartásából áll, ami olyan élethez vezet, amely borzasztóan unalmas, és teljesen értelmetlen. Valójában Isten soha nem követelte, hogy az emberek így cselekedjenek. Az emberek mind meg akarják fékezni saját természetüket, lelkükben szüntelen imádkoznak, hogy közelebb kerüljenek Istenhez, elméjük állandóan azon töpreng, hogy mit akar Isten, szemük állandóan ezt vagy azt figyeli, és nagyon

félnek attól, hogy valahogy megszakad a kapcsolatuk Istennel. Ezek mind olyan következtetések, amelyekre az emberek maguktól jönnek rá; olyan szabályok, amelyeket az emberek maguknak állítanak fel. Ha nem ismered a saját természetlénnyegedet, és nem érted, hogy a saját gyakorlatod milyen szintet érhet el, akkor nem lesz módod arra, hogy pontosan tudd, milyen normákat követel meg Isten az embertől, és nem lesz pontos gyakorlási utad sem. Mivel nem tudod megérteni, hogy pontosan mit is vár el Isten az embertől, elméd állandóan kavarg, Isten szándékait elemezgetve töröd a fejed, és tapogatózva keresed valamilyen módját, hogy a Szentlélek megérintsen és megvilágosítson. Ennek eredményeképpen kialakítasz néhány olyan gyakorlási módot, amelyet megfelelőnek tartasz. Egyszerűen fogalmaz: sincs arról, hogy pontosan mit is vár el Isten az embertől; csupán gondtalanul végzed a saját gyakorlataidat, keveset törődve az eredménnyel, és még kevesebbet azzal, hogy vannak-e eltérések vagy hibák a gyakorlatodban. Így módon a gyakorlatod természetesen pontatlan és elvtelen. Ami különösen hiányzik belőle, az a normális emberi értelem és lelkiismeret, valamint Isten elismerése és a Szentlélek megerősítése. Túlságosan könnyűvé válik, hogy egyszerűen a saját utadat járd. Ez a fajta gyakorlat csupán szabálykövetés, vagy szándékosan több teher vállalása annak érdekében, hogy korlátozd és irányítsd magad. Ugyanakkor azt hiszed, hogy a gyakorlatodat tökéletesen elsajátítottad, és nem tudod, hogy a gyakorlatod nagy része felesleges folyamatokból vagy előírások betartásából áll. Sokan vannak, akik évekig így gyakorolnak, és alapvetően semmi változás nincs a beállítottságukban, nincs új megértés, és nincs új belépés. Tudtukon kívül újra elkövetik ugyanazokat a régi hibákat, és teljes mértékben engednek durva természetüknek, olyannyira, hogy sokszor előfordul, hogy ésszerűtlen, embertelen cselekedeteket követnek el, és oly módon viselkednek, hogy az emberek vakarják a fejüket, és teljesen értetlenül állnak előttük. Mondhatjuk-e, hogy az ilyen emberek átalakulást éltek át a beállítottságukban?

Most az Istenbe vetett hit belépett Isten Igéjének Korába. Mindent összevetve, az emberek nem imádkoznak annyit, mint egykor; Isten szavai világosan közölték az igazság minden aspektusát és a gyakorlat minden módját, így az embereknek már nincs szükségük arra, hogy tapogatózva keressenek. A Királyság korában Isten szavai vezetik előre az embereket, és ez egy olyan élet, amelyben minden világossá és érthetővé válik számukra – Isten ugyanis mindent egyértelműen kifejtett, és az embernek többé már nem kell az érzéseire hagyatkoznia az életben. Ami a házasságot, az evilági dolgokat, az életet, az ételt, a ruházatot és a szállást illeti, továbbá a személyközi kapcsolatokat, azt, hogy hogyan lehet Isten akaratának megfelelő módon szolgálni, hogyan kell lemondani a testről, stb. – ezek közül melyeket nem magyarázta el nektek Isten? Kell még tovább imádkoznotok és keresnetek? Igazán nincs rá szükség! Ha még mindig teszed ezeket a dolgokat, akkor egyszerűen feleslegesen cselekszel. Ez tudatlanság és ostobaság, és teljesen szükségtelen! Csak azok mondanak szüntelenül ostoba imákat, akik túlságosan tehetségtelenek, és képtelenek megérteni Isten szavait. Az igazság

gyakorlásának kulcsa az, hogy rendelkez-e elszántsággal vagy sem. Vannak, akik ragaszkodnak ahhoz, hogy a cselekedeteikben a testi hajlamaikat kövessék, még akkor is, ha tudják, hogy ez nincs összhangban az igazsággal. Ez aztán akadályozza saját fejlődésüket az életben, és még imádkozás és keresés után is a testnek hódolva akarnak cselekedni. Ezzel vajon nem tudatosan követnek-e el bűnöket? Mint azok, akik a test gyönyöreit kívánják, és pénz után sóvárognak, aztán pedig így imádkoznak Istenhez: „Istenem, megengeded-e nekem, hogy a test örömeit kívánjam és a vagyon után sóvárogjak? A Te akaratod-e, hogy így keressek pénzt?” Vajon ez megfelelő módja az imádkozásnak? Azok az emberek, akik ezt teszik, nagyon jól tudják, hogy Isten nem gyönyörködik ezekben a dolgokban, és hogy le kellene mondaniuk róluk, de a dolgok, amelyeket a szívükben hordoznak, már el vannak döntve, és amikor imádkoznak és keresnek, megpróbálják kikényszeríteni Istentől, hogy engedje meg nekik, hogy így viselkedjenek. Szívükben talán még azt is kéri, hogy Isten mondjon valamit, amivel ezt megerősíti – ezt nevezzük lázadó magatartásnak. Vannak olyanok is, akik a gyülekezeti testvéreket a maguk oldalára állítják, és saját, független királyságot alapítanak. Nagyon jól tudod, hogy ezek a cselekedetek Isten ellen vannak, de mivel már elhatároztad, hogy ilyesmit teszel, továbbra is keresve és imádkozva járulsz Istenhez, nyugodtan és rendületlenül. Milyen szégyentelen és szemtelen vagy! Ami a világi dolgok elhagyását illeti, erről már rég beszéltünk. Vannak, akik világosan tudják, hogy Isten gyűlöli a világi dolgokat, mégis imádkoznak, mondván: „Ó, Istenem! Megértem, hogy nem szeretnéd, hogy a világi dolgokat kövessem, de azért teszem ezt, hogy ne érje szégyen a nevedet; azért teszem, hogy a világiak láthassák bennem a Te dicsőségedet.” Miféle ima ez? Meg tudjátok mondani? Ez egy olyan ima, amelynek célja, hogy kényszerítse Istent és nyomást gyakoroljon Rá. Nem szégyelled magad, hogy így imádkozol? Azok az emberek, akik így imádkoznak, szándékosan szembeszállnak Istennel, és ez a fajta ima teljes mértékben megkérdőjelezhető indítékokból fakad; ez valójában a sátáni természet kifejezése. Isten szavai kristálytiszták, különösen azok, amelyek az Ő akaratáról és természetéről szólnak, valamint arról, hogy hogyan bánik a különböző emberekkel. Ha nem érted az igazságot, akkor többet kellene olvasnod Isten szavait – ennek sokkal több eredménye van, mint vakon imádkozni és keresni. Sok olyan eset van, amikor a keresést és az imádkozást helyettesíteni kellene azzal, hogy többet olvasod Isten szavait, és közösséget vállalsz az igazsággal. Rendszeres imáidban el kellene gondolkodnod, és meg kellene próbálnod jobban megismerni magadat Isten szavaiból. Ez sokkal hasznosabb az életedben való előrehaladásod szempontjából. Ha most még mindig az égre emelt szemmel keresel, az nem azt mutatja-e, hogy még mindig egy homályos Istenben hiszel? Korábban láttál eredményeket a keresésed és az imádkozásod nyomán, és a Szentlélek valamennyire megmozgatta a lelkedet, mert ez volt a Kegyelem Korának az ideje. Nem láthattad Istent, így nem volt más választásod, mint érezni az utat magad előtt, és így keresni. Most Isten eljött az emberek közé, az Ige megjelent testben, és láttad Istent; így a Szentlélek már nem úgy működik, mint korábban. A kor

megváltozott, ahogyan a Szentlélek munkamódszere is. Bár az emberek talán már nem imádkoznak annyit, mint régen, de mivel Isten a földön van, az embernek most lehetősége van arra, hogy szeresse Istent. Az emberiség belépett az Isten szeretésének korszakába, és általában közelebb kerülhet Istenhez önmagában: „Ó, Istenem! Te valóban olyan jó vagy, és én szeretni kívánlak Téged!” Csak néhány világos és egyszerű szó ad hangot az emberek szívében az Isten iránti szeretetnek; ez az ima csak azért hangzik el, hogy elmélyüljön az ember és Isten közötti szeretet. Néha talán azt látod magadon, hogy némi lázadást tanúsítasz, és azt mondogod: „Ó, Istenem! Miért vagyok ilyen romlott?” Erős késztetést érzel arra, hogy néhányszor megüsd magad, és könnyek gyűlnek a szemedbe. Ilyenkor sajnálatot és szorongást érzel a szívedben, de nincs módod kifejezni ezeket az érzéseket. Ez a Szentlélek jelenlegi munkája, de csak azok érhetik el, akik az életre törekszenek. Érzed, hogy Isten nagy szeretettel van irántad, és különleges érzés tölt el. Bár nincsenek szavaid, hogy világosan imádkozz, mindig úgy érzed, hogy Isten szeretete olyan mély, mint az óceán. Ennek az állapotnak a kifejezésére nincsenek megfelelő szavak, és ez egy olyan állapot, amely a lélekben gyakran felmerül. Ez a fajta imádság és közösség, amelynek célja, hogy az embert szívében közelebb vonja Istenhez, normális.

Bár az az idő, amikor az embereknek tapogatózva kellett keresniük, már elmúlt, ez nem jelenti azt, hogy többé nem kell imádkozniuk és keresniük, és azt sem, hogy az embereknek nem kell megvárniuk, hogy Isten akarata megmutatkozzon, mielőtt a munka folytatódik; ezek csupán emberi tévhitek. Isten azért jött az emberek közé, hogy velük éljen, hogy világosság, élet és út legyen számukra: Ez tény. Természetesen Isten földre jövetelével bizonyára elhozza az emberiségnek az érettségüknek megfelelő gyakorlati utat és életet, hogy élvezhessék – Ő nem azért jött, hogy lerombolja az ember minden gyakorlatát. Az ember többé nem tapogatózva és keresve él, mert ezeket felváltotta Isten földre jövele, hogy munkálkodjon és szólja az Ő szavát. Azért jött, hogy megszabadítsa az embert a sötétség és a homály életétől, amelyet eddig folytatott, és lehetővé tegye számára, hogy egy világossággal teljes életet élhessen. A jelenlegi munka az, hogy világosan rámutasson dolgokra, világosan beszéljen, közvetlenül tájékoztasson, és egyértelműen meghatározza a dolgokat, hogy az emberek ezeket a dolgokat gyakorlatba ültethessék, ahogyan Jahve Isten vezette Izráel népét, elmondva nekik, hogyan áldozzanak és hogyan építsék a templomot. Ezért nem kell többé egy olyan komolyan kereső életet élnetek, mint amelyet az Úr Jézus távozása után éltetek. Vajon a jövőben is érzékeitekre kell-e támaszkodnotok az evangélium terjesztésének munkájában? Talán tapogatóznotok kellene, hogy próbáljátok megtalálni a helyes életmódot? Hát muszáj puhatolóznatok, hogy felismerjétek, hogyan kell a saját kötelességeiteket teljesítenetek? Szükséges-e, hogy a földre boruljatok, keresve, hogy megtudjátok, hogyan tegyetek tanúságot? Szükséges-e böjtölnötök és imádkoznotok, hogy megtudjátok, hogyan kell öltöznötök vagy élnetek? Szükséges-e, hogy szüntelen imádkozzatok a mennyei Istenhez, hogy megtudjátok, hogyan kell elfogadnotok,

hogy Isten meghódított benneteket? Szükséges-e, hogy éjjel-nappal szüntelenül imádkozzatok, hogy tudjátok, hogyan kell engedelmeskednetek Istennek? Sokan vannak köztetek, akik azt mondják, hogy a megértés hiánya miatt képtelenek vagytok gyakorolni. Az emberek egyszerűen nem figyelnek Isten munkájára a jelenben! Sok szót már régen elmondtam, de ti a legkevésbé sem figyeltetek arra, hogy olvassátok, így nem csoda, hogy nem tudjátok, hogyan kell gyakorolni. Természetesen a mai korban a Szentlélek még mindig mozgatja az embereket, hogy örömet érezhessenek, és együtt él az emberrel. Ez a forrása azoknak^a a különleges, kellemes érzéseknek, amelyek gyakran előfordulnak az életedben. Néha-néha eljön egy olyan nap, amikor úgy érzed, hogy Isten olyan szeretetteljes, és nem tudsz mást tenni, mint imádkozni Hozzá: „Ó, Istenem! A Te szereteted olyan gyönyörű, és a Te képed olyan nagyszerű. Azt kívánom, hogy még mélyebben szeresselek. Szeretném odaszánni teljes lényemet, feláldozni egész életemet. Mindent Neked szentelek, amennyiben az Érted van, amennyiben ezzel szeretni tudlak Téged...” Ez az öröm érzése, amelyet a Szentlélek ad neked. Ez nem megvilágosodás, és nem is megvilágítás; ez a meghatódottság élménye. Ehhez hasonló élmények időnként megtörténnek: Néha, amikor munkába menet imádkozol és közel kerülsz Istenhez, és olyannyira meghatódsz, hogy könnyek nedvesítik meg az arcodat, teljesen elveszíted az önuralmadat, és alig várod, hogy találj egy megfelelő helyet, ahol a szívedben égő buzgalmat ki tudod fejezni... Lesznek olyan alkalmak, amikor valamilyen nyilvános helyen vagy, és úgy fogod érezni, hogy annyira élvezed Isten szeretetét, hogy a sorsod minden, csak nem hétköznapi, sőt, hogy az életednek több értelme van, mint bárki másénak. Mélységesen tudni fogod, hogy Isten felmagasztalt téged, és hogy ez Isten nagy szeretete irántad. Szíved legmélyebb zugaiban érezni fogod, hogy Istenben van egyfajta szeretet, amely az ember számára kifejezhetetlen és kifürkészhetetlen, mintha ismernéd, de nem tudod leírni, mindig elgondolkodtat, de képtelen leszel teljesen kifejezni. Ilyenkor még azt is elfelejtet, hogy hol vagy, és felkiáltasz: „Ó, Istenem! Te annyira kifürkészhetetlen és annyira kedves vagy!” Ez az embereket zavarba ejti, de az ilyen dolgok elég gyakran előfordulnak. Ti már annyiszor tapasztaltatok ilyesmit. Ez az az élet, amelyet a Szentlélek adott ma neked, és az élet, amelyet most élned kell. Ez nem azért van, hogy megállítson téged az életben, hanem inkább azért, hogy megváltoztassa azt, ahogyan éled az életedet. Ez egy olyan érzés, amelyet nem lehet leírni vagy kifejezni. Ugyanakkor ez az ember igazi érzése, sőt, még inkább a Szentlélek munkája. Lehet, hogy a szívedben megérted, de egyáltalán senkinek nem tudod világosan kifejezni. Ez nem azért van, mert lassú a beszéded, vagy mert dadogsz, hanem azért, mert ez egy olyan érzés, amelyet nem lehet szavakkal leírni. Ma élvezheted ezeket a dolgokat, és ez az az élet, amit élned kell. Természetesen az életed más aspektusai nem üresek; csupán arról van szó, hogy a meghatódottságnak ez a megtapasztalása egyfajta öröm lesz az életedben, amely arra készítet, hogy

---

^a Az eredeti szövegben ez áll: „Ez néhány...”

állandóan élvezni akard a Szentlélektől származó efféle tapasztalatokat. Ám tudnod kell, hogy az ilyen módon való meghatottság nem azért történik, hogy túllépj a testiségen, és a harmadik égbe menj, vagy beutazd az egész világot. Sokkal inkább azért, hogy megérezd és megízleld Isten szeretetét, amelyet ma élvezel, megtapasztald Isten mai munkájának jelentőségét, és újra megismerkedj Isten gondoskodásával és védelmével. Mindezek a dolgok azért vannak, hogy jobban megismerd azt a munkát, amelyet Isten ma végez – ez Isten célja ezzel a munkával.

A keresés és a tapogatózás az Isten megtestesülése előtti életmód volt. Abban az időben az emberek nem láthatták Istent, így nem volt más választásuk, mint keresni és tapogatózni. Ma viszont már láttad Istent, és Ő közvetlenül megmondja neked, hogyan kell gyakorolnod; ezért nincs többé szükséged tapogatózásra vagy keresésre. Az út, amelyen Ő vezeti az embert, az igazság útja, és amit Ő mond az embernek, és amit az ember kap, az az élet és az igazság. Tied az út, az élet és az igazság, úgyhogy mi szükség van arra, hogy mindenütt keresgélj? A Szentlélek nem fog egyszerre két munkaszakaszt végezni. Ha, amikor befejeztem ígém elmondását, az emberek nem eszik és isszák gondosan Isten szavait, és nem követik megfelelően az igazságot, és még mindig úgy viselkednek, mint a Kegyelem Korában, úgy tapogatóznak, mintha vakok lennének, állandóan imádkoznak és keresnek, ez nem azt jelentené-e, hogy munkámnak ez a szakasza – a szavak munkája – hiába történik? Bár már befejeztem ígém elmondását, az emberek még mindig nem értik meg teljesen, és ez azért van, mert képességeik hiányosak. Ezt a problémát a gyülekezeti élet megélésével és az egymással vállalt közösséggel lehet megoldani. Korábban, a Kegyelem Korában, bár Isten megtestesült, nem a szavak munkáját végezte, ezért a Szentlélek akkoriban úgy munkálkodott, hogy fenntartsa a munkát. Abban az időben elsősorban a Szentlélek végezte a munkát, de most Maga a megtestesült Isten végzi azt, miután átvette a Szentlélek munkájának helyét. Korábban, amíg az emberek gyakran imádkoztak, békét és örömet tapasztaltak; volt dorgálás és fegyelem is. Ez mind a Szentlélek munkája volt. Most ezek az állapotok csak ritkán fordulnak elő. A Szentlélek csak egyfajta munkát végezhet egy-egy korban. Ha egyszerre kétféle munkát végezne, az egyiket a test, a másikat a Szentlélek végezné az emberekben, és ha nem számítana, amit a test mond, csak az, amit a Lélek tesz, akkor Krisztusnak nem lenne igazsága, útja vagy élete, amiről beszélhetne. Ez önellentmondás lenne. Vajon a Szentlélek tudna így működni? Isten mindenható és mindentudó, szent és igazságos, és Ő abszolút nem hibázik.

Az emberek múltbeli tapasztalataiban túl sok volt az eltérés és a hiba. Voltak olyan dolgok, melyekkel a normális emberi mivoltú személyeknek kellett volna rendelkezniük, vagy amelyeket nekik kellett volna megtenniük, vagy voltak olyan hibák, melyeket nehéz volt elkerülni az emberi életben, és amikor ezeket a dolgokat rosszul kezelték, az emberek Istenre hárították a felelősséget érte. Volt egy nőtestvér, akinek vendégei voltak az otthonában. A párolt zsemléi nem voltak jól megpárolva, ezért ezt gondolta: „Ez valószínűleg Isten fegyelmezése. Isten megint a hiú szívemmel foglalkozik; a

hiúságom tényleg túl erős.” Valójában, ami az ember normális gondolkodásmódját illeti, amikor vendégek jönnek, az ember izgatott lesz és rohan, mindent szétszórta csinál, és így természetes, hogy vagy a rizs ég meg, vagy az ételek lesznek túl sósak. Ez abból adódik, hogy az emberek túlságosan izgatottak, de végül „Isten fegyelmezésének” tulajdonítják. Valójában ezek mind csak az emberi életben elkövetett hibák. Nem találkozna-e te is gyakran ilyesmivel, ha nem hinnél Istenben? A felmerülő problémák gyakran az emberek által elkövetett hibák következményei – csak hogy az ilyen hibák nem a Szentlélek művei. Az ilyen hibáknak semmi köze Istenhez. Például amikor evés közben a nyelvedbe harapsz – lehet-e az Isten fegyelmezése? Isten fegyelmezésének vannak elvei, és általában akkor jelentkezik, amikor tudatosan követsz el vétet. Csak akkor fog fegyelmezni, ha olyan dolgokat teszel, amelyek Isten nevét érintik, vagy az Ő bizonyágtételével illetve munkájával kapcsolatosak. Az emberek most már eléggé megértik az igazságot ahhoz, hogy belső tudatossággal rendelkezzenek azokról a dolgokról, amelyeket tesznek. Például: Nem éreznél-e semmit, ha elsikkasztanád a gyülekezet pénzét, vagy ha meggondolatlanul költenéd el? Éreznél valamit, ha ezt tennéd. Nem lehetséges, hogy csak akkor érezzünk valamit, amikor a cselekedet már megtörtént. A szívedben tisztán látod azokat a dolgokat, amelyeket a lelkiismereted ellen teszel. Mivel az embereknek megvan, hogy mit szeretnek és mit kedvelnek, egyszerűen kényeztetik magukat, még akkor is, ha világosan tudják, hogyan kell az igazságot gyakorlatba ültetni. Így, miután elkövetnek valamit, nem éreznek nyilvánvaló szemrehányást, és nincs részük semmilyen nyilvánvaló fegyelmezésben. Ez azért van így, mert tudatosan követtek el valamilyen vétséget, ezért Isten nem fegyelmezi őket; amint eljön az igazságos ítélet ideje, Isten büntetése mindenkire a tetteinek megfelelően fog lesújtani. Jelenleg vannak olyanok az egyházban, akik pénzt sikkasztanak, vannak, akik nem tartanak világos határokat férfiak és nők között, és vannak, akik titokban elítélik Isten munkáját, szembeszegülnek azzal, és megpróbálják lerombolni azt. Miért van még minden rendben velük? Amikor ilyen dolgokat tesznek, tudatossággal rendelkeznek és szívükben szemrehányást éreznek, s emiatt néha büntetést és finomítást szenvednek el, ám egyszerűen túl szégyentelenség! Pontosan úgy, mint amikor az emberek promiszkuitásba keverednek – tudatában vannak annak, hogy épp mit tesznek, de a vágyaik túl erősek, és nem tudnak uralkodni magukon. Még ha a Szentlélek fegyelmezi is őket, hiábavaló lesz, ezért a Szentlélek nem fog fenyítést alkalmazni. Ha a Szentlélek akkor nem fegyelmezi őket, ha nem éreznek szégyent, és semmi sem történik a testükkel, akkor milyen szemrehányás lehet utána? A tett megtörtént – milyen fegyelmezés lehet? Ez csak azt bizonyítja, hogy túlságosan szégyentelenség, hogy nélkülözik az emberi mivoltot, és hogy megérdemlik az átkot és a büntetést! A Szentlélek nem dolgozik feleslegesen. Ha nagyon jól ismered az igazságot, de nem ülteted gyakorlatba, ha képes vagy bármilyen rosszat elkövetni, akkor csak azt a napot várhatod, amikor a gonosszal együtt büntetést kapsz. Ez a legjobb vég számodra! Most már többször prédikáltam a lelkiismeretről, ami a minimális kritérium. Ha az embereknek

hiányzik a lelkiismeretük, akkor elvesztették a Szentlélek fegyelmezését; azt tehetnek, amit akarnak, és Isten nem törődik velük. Azok, akiknek valóban van lelkiismeretük és értelmük, tudatában lesznek annak, ha valami rosszat tesznek. Amint egy kis vádat éreznek a lelkiismeretükben, nyugtalanodni fognak; belső harcot fognak vívni, és végül hátat fordítanak a testnek. Nem jutnak el arra a pontra, hogy olyasmit tegyenek, ami nagyon súlyosan szembemegy Istennel. Függetlenül attól, hogy a Szentlélek fegyelmezi és fenyíti-e őket, az emberek mindannyian éreznek valamit, amikor valami rosszat tesznek. Ezért az emberek ma már mindenféle igazságot megértenek, és ha nem gyakorolják azokat, akkor az emberi probléma. Én egyáltalán nem reagálok az ilyen emberekre, és nem is fűzök hozzájuk semmi reményt. Azt tehetsz, amit csak szeretnél!

Amikor egyes emberek összegyűlnek, félreteszik Isten ígését, és mindig arról beszélnek, hogy milyen ez vagy az a személy. Persze jó, ha az embernek van némi ítélőképessége, hogy bárhová is megy, ne lehessen könnyen félrevezetni, sem könnyen becsapni vagy rászedni – ez is egy olyan szempont, amivel az embereknek rendelkezniük kell. Ám nem szabad kizárólag erre a szempontra összpontosítanod. Ez a dolgok negatív oldalára vonatkozik, és nem tarthatod mindig a szemedet másokon. Most túl kevésbé ismered, hogy hogyan működik a Szentlélek, az Istenbe vetett hited túl felszínes, és túl kevés pozitív dologgal rendelkezel. Akiben hiszel, az Isten, és akit meg kell értened, az Isten, nem pedig a Sátán. Ha csak azt ismered fel, hogyan működik a Sátán, és mi módon működnek a gonosz szellemek, de semmiféle ismereted nincs Istentről, ennek mi értelme lenne? Nem Isten az, akiben most hiszel? Miért nem tartalmazza a tudásod ezeket a pozitív dolgokat? Egyszerűen nem figyelsz a belépés pozitív aspektusára, sem nem érted azt, akkor mi a csodát akarsz nyerni a hiteddel? Nem tudod, hogyan kellene törekedned? Sokat tudsz a negatív aspektusokról, de a belépés pozitív aspektusa valahogy kiesik, így hogyan fejlődhetne valaha is az érettséged? Milyen fejlődési kilátásai lesznek egy olyan embernek, mint te, aki nem beszél másról, csak a Sátánnal való küzdelemről? Nem lenne-e túlságosan elavult a belépésed? Mit tudnál ezzel nyerni a jelenlegi munkából? Most az a legfontosabb, hogy megértsd, mit akar Isten most tenni, hogyan kell az embereknek együttműködniük, hogyan kell szeretniük Istent, hogyan kell megérteniük a Szentlélek munkáját, hogyan kell belépniük mindazokba az ígésekbe, amelyeket Isten ma mond, hogyan kell azokat enniük és inniük, megtapasztalniuk és megérteniük, hogyan kell eleget tenniük Isten akaratának, hogyan legyenek teljesen meghódítva Isten által, és hogyan kell alávetniük magukat Istennek... Ezek azok a dolgok, amelyekre összpontosítanod kell, és amelyekbe most be kell lépned. Érted-e? Mi haszna van kizárólag mások megítélésére összpontosítani? Itt-ott felismerheted a Sátánt, vagy a gonosz szellemeket – teljes mértékben ismerheted a gonosz szellemeket, de ha semmit sem tudsz mondani Isten munkájáról, akkor az ilyen felismerés helyettesítheti-e Isten megértését? Korábban már beszéltem a gonosz szellemek munkájának megnyilvánulásairól, de nem valami terjedelmesen. Természetesen az embereknek rendelkezniük kell némi ítélőképességgel,

és ez egy olyan szempont, amellyel azoknak, akik Istent szolgálják, rendelkezniük kell, hogy elkerüljék, hogy ostoba dolgokat tegyenek, és félbeszakítsák Isten munkáját. A legfontosabb dolog azonban továbbra is az, hogy ismerjük Isten munkáját és megértsük Isten akaratát. Milyen ismereteid vannak Isten munkájának erről a szakaszáról? Tudsz-e beszélni arról, hogy mi az, amit Isten tesz, mi Isten akarata, melyek a saját hiányosságaid, és milyen dolgokkal kellene felvértezned magad? Meg tudod mondani, hogy mi a legújabb belépésed? Képesnek kell lenned megértésre jutni az új belépésben, és learatni annak gyümölcsét. Ne színlelj zavart; az új belépésben nagyobb erőfeszítéseket kell tenned, hogy elmélyítsd a saját tapasztalataidat és tudásodat, és még inkább meg kell értened az aktuális legújabb belépéseket és a tapasztalás leghelyesebb módját. Mi több, az új munkán és új belépéseken keresztül rendelkezned kell megkülönböztető képességgel a korábbi elavult és elhajlott gyakorlataiddal kapcsolatban, és törekedned kell arra, hogy hogyan vedd le azokat, azért, hogy új tapasztalatokba léphess. Ezek olyan dolgok, amelyeket most sürgősen meg kell értened, és amelyekbe be kell lépned. Meg kell értened a régi és az új belépések közötti különbségeket és kapcsolatot. Ha nem érted ezeket a dolgokat, akkor nem lesz módod a fejlődésre, mivel nem fogsz tudni lépést tartani a Szentlélek munkájával. Képesnek kell lenned vállalni Isten ígéjének normális evését és ivását, illetve a normális közösséget, és ezeket arra használni, hogy megváltoztasd korábbi elavult gyakorlataidat és régi, hagyományos elképzeléseidet, hogy új gyakorlatba léphess, és beléphess Isten új munkájába. Ezeket a dolgokat kellene megvalósítanod. Most nem csupán azt kérem, hogy pontosan találd ki, hogyan felelsz meg az elvárásoknak; nem ez a cél. Inkább azt kérem, hogy vedd komolyan az igazság gyakorlását és az életbe való belépés megértését. Az a képességed, hogy ismered magad, nem tükrözi a valódi érettségedet. Ha képes vagy megtapasztalni Isten munkáját, ha van tapasztalatod és megérted Isten szavaiban az igazságokat, és képes vagy megkülönböztetni a korábbi személyes elképzeléseidet és tévedéseidet, akkor ez a te igazi érettséged, és ez az, amit mindannyiútoknak el kell érnetek.

Sok olyan helyzet van, amelyben egyszerűen nem tudjátok, hogyan kell gyakorolni, és még kevésbé tudjátok, hogyan munkálkodik a Szentlélek. Néha olyasmit teszel, ami egyértelműen ellenszegül a Szentléleknek. Isten szavainak evésén és ivásán keresztül már felfogtad a szóban forgó alapelvet, ezért a szemrehányás és a nyugtalanság belső érzése tölt el; természetesen ez olyan érzés, amelyet csak bizonyos igazság ismeretének előfeltétele mellett fogsz érezni. Ha az emberek nem működnek együtt, vagy nem gyakorolnak Isten mai szavával összhangban, akkor akadályozzák a Szentlélek munkáját, és biztosan nyugtalanságot fognak érezni magukban. Tegyük fel, hogy megérted egy bizonyos szempont alapelvét, de nem aszerint gyakorolsz, ezért belül önvádat fogsz érezni. Ha nem érted az alapelvet, és egyáltalán nem ismered az igazságnak ezt az aspektusát, akkor nem feltétlenül fogsz önvádat érezni ebben a kérdésben. A Szentlélek szemrehányása mindig összefügg a kontextussal. Azt gondolod,

hogy mivel nem imádkoztál és nem működtél együtt a Szentlélek munkájával, késleltetted a munkát. Valójában ezt nem lehet késleltetni. A Szentlélek valaki mást fog mozgatni; a Szentlélek munkáját senki sem korlátozza. Úgy érzed, hogy cserben hagytad Istent, és ezt az érzést a lelkiismerettedben kell érezned. Az, hogy el tudod-e nyerni az igazságot vagy sem, a te dolgod, és nincs köze Istenhez. Néha a saját lelkiismeretted az, ami vádolva érzi magát, de ez nem a Szentlélek megvilágosítása vagy megvilágítása, és nem is a Szentlélek szemrehányása. Ehelyett ez egy érzés az emberi lelkiismeretben. Ha olyan ügyekben, amelyek Isten nevét, Isten biztonyságtételét vagy Isten munkáját érintik, felelőtlenül cselekszel, akkor Isten nem lesz elnéző irántad. Ám van egy határ – Isten hétköznapi, apró ügyekben nem fog veled foglalkozni. Nem fog tudomást venni rólad. Ha megszeged az alapelveket, megszakítod és megzavarod Isten munkáját, akkor Ő rád zúdítja haragját, és semmiképpen sem ereszt el. Az emberi élet során bizonyos hibák, amelyeket elkövetsz, elkerülhetetlenek. Például nem párolog a zsemlét a megfelelő módon, és azt mondod, hogy Isten fegyelmez téged – ezt mondani teljesen ésszerűtlen. Mielőtt hinni kezdtél Istenben, nem történt gyakran ilyesmi? Úgy érzed, hogy ez a Szentlélek fegyelmezésének tűnik, de valójában ez nem így van (néhány kivételes körülményt leszámítva), mert ez a munka nem teljesen a Szentlélektől származik, hanem inkább emberi érzésekből. A hívő emberek számára azonban normális, hogy ilyen módon gondolkodnak. Nem gondolkodhattál volna így, amikor nem hittél Istenben. Amint elkezdted hinni Istenben, kezdtél több időt tölteni ezeknek a dolgoknak a mérlegelésével, és így természetes módon kezdtél ilyen irányban gondolkodni. Ez a normális emberek gondolkodásából fakad, és a mentalitásukhoz tartozik. Ám hadd mondjam el neked, hogy az ilyen gondolkodás nem tartozik a Szentlélek munkájának körébe. Ez egy példa arra, hogy a Szentlélek normális reakciót ad az embereknek a gondolataikon keresztül; de meg kell értened, hogy ez a reakció nem a Szentlélek munkája. Az ilyenfajta „tudás” nem bizonyítja, hogy a Szentlélek munkája van benned. A tudásod nem a Szentlélek megvilágosításából ered, és még kevésbé a Szentlélek munkája. Ez csupán a normális emberi gondolkodás terméke, és egyáltalán nincs köze a Szentlélek megvilágosításához vagy megvilágításához – ezek határozottan különböző jelenségek. Az ilyen normális emberi gondolkodás nem teljesen a Szentlélektől származik. Amikor a Szentlélek az emberek megvilágosításán munkálkodik, általában ismeretet ad nekik Isten munkájáról, valamint valódi belépésükről és valódi állapotukról. Azt is lehetővé teszi számukra, hogy megértsék Isten mai sürgető szándékait és elvárásait az emberrel szemben, hogy elhatározzák, hogy mindent feláldoznak Isten kedvéért, szeretik Istent még akkor is, ha üldözéssel és nehézségekkel találkoznak, és tanúságot tesznek Isten mellett, még akkor is, ha ez a vérük kiontásával vagy életük feláldozásával jár, és mindezt megbánás nélkül teszik. Ha ilyen elszántsággal rendelkezel, az azt jelenti, hogy a Szentlélek ösztönzései és munkája van benned – de tudd, hogy nem minden pillanatban rendelkezel ilyen ösztönzésekkel. Néha az összejöveteleken, amikor imádkozol, eszed és iszod Isten

szavait, rendkívül meghatottnak és ihletettnek érezheted magad. Olyan új és friss érzés, amikor mások megosztanak néhány közös élményt Isten szavaival kapcsolatos tapasztalataikról és megértésükről, és a szíved tökéletesen tiszta és ragyogó. Ez mind a Szentlélek munkája. Ha vezető vagy, és a Szentlélek kivételes megvilágosodást és megvilágosítást ad neked, amikor elmész a gyülekezetbe dolgozni, betekintést ad a gyülekezetben meglévő problémákba, lehetővé teszi számodra, hogy tudd, hogyan vállalj közösséget az igazsággal, hogy megoldd a problémákat, hihetetlenül őszintévé, felelősségteljessé és komollyá tesz a munkádban, mindez a Szentlélek munkája.

Gyakorlat (2.)

A múltban az emberek arra képezték magukat, hogy minden egyes pillanatban Istennel legyenek és a lélekben éljenek. A mai gyakorlathoz képest ez a szellemi képzésnek egy egyszerű formája; ez a legfelszínesebb és legegyszerűbb gyakorlási mód, mielőtt az emberek az élet helyes útjára lépnének, és ez képezi a gyakorlat legelső szakaszát az emberek hitében. Ha az emberek életükben mindig erre a fajta gyakorlatra támaszkodnak, akkor sok érzésük lesz, és valószínűleg hibákat fognak elkövetni, és képtelenek lesznek igazi élettapasztalatokba bocsátkozni; csak a lelküket lesznek képesek edzeni, normális módon közelednek Istenhez a szívükben, és mindig óriási örömet találnak abban, hogy Isten velük van. Az Istennel való együttlétük szűk körére fogják korlátozni önmagukat, és képtelenek lesznek bármi mélyebbhez hozzáférni. Azok az emberek, akik ilyen korlátok között élnek, képtelenek bármilyen jelentős előrehaladásra. Bármikor hajlamosak arra, hogy felkiáltssanak: „Ah! Úr Jézus! Ámen!” Gyakorlatilag minden nap ilyenek – ez az elmúlt idők gyakorlata, az a gyakorlat, hogy minden pillanatban a lélekben éljenek. Hát nem közönséges ez? Ma, amikor itt az ideje, hogy elmélkedj Isten szavain, csak arra koncentrálj, hogy elmélkedj Isten szavain; amikor itt az ideje, hogy az igazságot a gyakorlatba ültessed, csak arra koncentrálj, hogy az igazságot a gyakorlatba ültessed; amikor itt az ideje, hogy teljesítsd a kötelességedet, csak teljesítsd a kötelességedet. Ez a fajta gyakorlat valójában nagyon is felszabadító; szabaddá tesz téged. Ez nem olyan, mint ahogy az idős vallásos emberek imádkoznak és asztali áldást mondanak. Korábban természetesen ez volt a hívő emberek gyakorlata, de most már túlságosan maradi így gyakorolni. Isten munkája most egy magasabb szinten van; amiről ma beszélünk, hogy „bevinni Istent a valós életbe”, az a gyakorlat legfontosabb aspektusa. Ez az a normális emberi mivolt, amivel az embereknek a valós életükben rendelkezniük kell, és amivel az embereknek a normális emberi mivoltukban rendelkezniük kell, az minden szó, amit Isten ma mond. Isten ezen szavainak a valós életbe való bevitele jelenti gyakorlatilag „bevinni Istent a valós életbe”. Ma az embereknek elsősorban a következőkkel kell felszerelkezniük: Egyrészt javítaniuk kell a képességüket, képezniük kell magukat, és fejleszteniük kell az olvasási és megértési

készségüket; másrészt normális életet kell élniük. Éppen csak most kerültél Isten elé a világból; először is képezned kell a szívedet arra, hogy csendben legyen Isten előtt. Ez a gyakorlat kezdete, és egyben az első lépés ahhoz, hogy változást érh el az élettermészetedben. Vannak, akik viszonylag alkalmazkodóképesek a gyakorlatukban; munka közben gondolkodnak az igazságon, rájönnek a gyakorlat igazságaira és alapelveire, amelyeket a valóságban meg kell érteniük. Az egyik szempont az, hogy normális emberi életet kell élni, a másik pedig az, hogy be kell lépni az igazságba. Mindezek a dolgok képezik a legjobb gyakorlatot a valós élethez.

Bevinni Istent az emberek valódi életébe elsősorban azt követeli meg, hogy imádják Istent, igyekezzenek megismerni Istent, és teljesítsék az Isten teremtményének kötelességét a normális emberi mivolt keretein belül. Nem arról van szó, hogy feltétlenül mindig imádkozniuk kell Istenhez, amikor valamit tesznek, hogy nincs rendben, és lekötelezettnek kellene érezniük magukat Neki, ha nem imádkoznak. A mai gyakorlat nem ilyen, hanem igazán könnyed és egyszerű! Nem követeli meg az emberektől, hogy doktrínákhoz tartsák magukat. Inkább mindenkinek az egyéni érettségének megfelelően kell cselekednie: ha a családtagjaid nem hisznek Istenben, kezeld őket nem hívőkként, ha pedig hisznek, kezeld őket hívőkként. Ne szeretetet és türelmet gyakorolj, hanem inkább bölcsességet gyakorolj. Egyesek elmennek zöldséget vásárolni, és miközben mennek, ezt mormolják: „Ó, Istenem! Milyen zöldségeket szeretnél, hogy ma vegyek? A Te segítségedért esedezem. Isten azt kéri, hogy mindenben dicsőítsük az Ő nevét, és mindannyian tegyünk bizonyosságot, így ha az eladó valami romlottat ad is nekem, akkor is hálát adok Istennek – eltűröm. Mi, akik hiszünk Istenben, nem válogathatunk a zöldségek között.” Azt gondolják, hogy ha ezt teszik, az bizonyágtétel, és az eredmény az, hogy pénzt költenek egy csomó rothadt zöldség megvásárlására, de még mindig így imádkoznak: „Ó, Istenem! Megeszem ezeket a rothadt zöldségeket, mindaddig, amíg Te ezt elfogadhatónak találod.” Nem abszurd az ilyen gyakorlat? Nem egy doktrína követése ez? Korábban az embereket arra tanították, hogy minden pillanatban a lélekben éljenek – ez a Kegyelem Korában korábban végzett munkához kapcsolódik. Kegyesség, alázat, szeretet, türelem, hálaadás mindenért – ezeket követelték meg minden hívőtől a Kegyelem Korában. Abban az időben az emberek minden dologban imádkoztak Istenhez; imádkoztak, amikor ruhát vásároltak, és amikor egy összejövetelről értesültek, szintén imádkoztak: „Ó, Istenem! Akarod-e, hogy elmenjek vagy sem? Ha azt akarod, hogy elmenjek, akkor készíts nekem sima utat. Ha nem akarod, hogy menjek, akkor add, hogy megbotojjak és elessek.” Imádkozás közben könyörögtek Istenhez, és miután imádkoztak, nyugtalannak érezték magukat, és nem mentek. Egyes nőtestvérek attól félve, hogy az összejövetelről hazatérve verést kaphatnak nem hívő férjüktől, nyugtalanságot éreztek imádkozás közben, ezért nem mentek el az összejövetelre. Azt hitték, hogy ez Isten akarata, holott ha elmentek volna, semmi sem történt volna. Az eredmény az lett, hogy lemaradtak egy összejövetelről. Mindez az emberek tudatlanságának eredménye volt. Az emberek, akik így gyakorolnak,

mind a saját érzéseik szerint élnek. Az ilyen gyakorlat nagyon téves és abszurd, továbbá homályos, és túl sok benne a személyes érzés és gondolat. Ha egy összejöveteletről szólnak neked, akkor menj el; nincs szükség további imádkozásra Istenhez. Hát nem egyszerű ez? Ha ma meg kell venned egy ruhadarabot, akkor menj el és tedd meg. Ne imádkozz Istenhez, és ne mondd: „Ó, Istenem! Akarod-e, hogy elmenjek vagy sem? Mi van, ha valamelyik testvér éppen akkor jön erre, miután elmentem?” Attól félsz, hogy egy testvér talán átjön, ezért nem mész el, de az eredmény az lesz, hogy elérkezik az este, és senki sem jött. Még a Kegyelem Korában is deviáns és téves volt ez a gyakorlási mód. Ezért, ha az emberek úgy cselekszenek, mint az elmúlt időkben, nem lesz változás az életükben. Egyszerűen csak tudatlanságból beletörődnek abba, ami jön, nem törődnek a tisztánlátással, és nem tesznek mást, mint vakon engedelmeskednek és tűrnek. Abban az időben az emberek Isten dicsőítésére összpontosítottak – de Isten nem nyert dicsőséget tőlük, mert nem éltek meg semmi gyakorlatiasat. Csupán visszafogták és korlátozták magukat személyes elképzeléseik szerint, és még a többéves gyakorlat sem hozott változást az életükben. Csak tűrni, aláztatnak lenni, szeretni és megbocsátani tudtak, de nélkülözték a Szentlélek legcsekélyebb megvilágosítását is. Hogyan ismerhették meg az emberek így Istent? És egyáltalán hogyan dicsőíthették volna Istent?

Az emberek csak akkor léphetnek az Istenbe vetett hit helyes útjára, ha Istent bevonják a valós életükbe, és a normális emberi életükbe. Ma Isten szavai vezetnek titeket; nem kell keresgélni és tapogatózni, mint az elmúlt időkben. Amikor Isten szavai szerint tudsz gyakorolni, és az általam feltárt emberi állapotok szerint tudod vizsgálni és mérni magad, akkor képes leszel a változás elérésére. Ez nem doktrína, hanem az, amit Isten megkövetel az embertől. Ma hadd mondjam el neked, hogyan állnak a dolgok: csak azzal törődj, hogy az Én szavaim szerint cselekedj. A veled szemben támasztott követelményeim egy normális személy szükségletein alapulnak. Már elmondtam neked szavaimat; mindaddig, amíg arra összpontosítasz, hogy gyakorold őket, összhangban leszel Isten szándékaival. Most van az ideje Isten szavain belül élni. Isten szavai mindent megmagyaráztak, minden világossá vált, és mindaddig, amíg Isten szavai szerint élsz, teljesen szabad és emancipált életet fogsz élni. A múltban, amikor az emberek bevonták Istent a valós életükbe, túl sok doktrínát és szertartást gyakoroltak és végeztek; még a kisebb dolgokban is imádkoztak és kerestek, félretéve Isten világosan megfogalmazott szavait, és elhanyagolva azok olvasását. Ehelyett minden erőfeszítésüket a keresésnek szentelték – aminek eredményeként nem volt semmilyen hatás. Vegyük például az élelem és a ruházat kérdését: imádkozol, és Isten kezébe teszed ezeket a dolgokat, kérve, hogy Isten mindent elrendezzen neked. Amikor Isten meghallja ezeket a szavakat, azt fogja mondani: „Szükségem van-e arra, hogy ilyen jelentéktelen részletekkel foglalkozzam? Hová tűnt a normális emberi mivolt és az értelem, amit teremtettem számodra?” Néha előfordul, hogy valaki hibát követ el a cselekedeteiben; ilyenkor azt hiszi, hogy megsértette Istent, és gátlásossá válik. Némely ember állapota

nagyon jó, de amikor valami apró dolgot rosszul csinálnak, azt hiszik, hogy Isten megfenyíti őket. Valójában ez nem Isten műve, hanem az ember saját elméjének befolyása. Néha nincs semmi baj azzal, ahogyan tapasztalsz, de mások azt mondják, hogy nem helyesen tapasztalsz, és így csapdába esel – negatívvá és belül sötétté válsz. Gyakran, amikor az emberek ilyen negatívak, azt hiszik, hogy Isten fenyíti őket, de Isten azt mondja: „Én nem végeztem benned semmilyen fenyítő munkát; hogyan vádolhattál így engem?” Az emberek túl könnyen válnak negatívvá. Gyakran még túlérzékenyek is, és gyakran panaszkodnak Istenre. Isten nem követeli meg, hogy így szenvedj, mégis megengeded magadnak, hogy ebbe az állapotba kerülj. Az ilyen szenvedésnek nincs értéke. Az emberek nem ismerik az Isten által végzett munkát, és sok mindenben tudatlanok és képtelenek tisztán látni, így saját elképzeléseik és képzeletük csapdájába esnek, és egyre inkább belegabalyodnak azokba. Egyesek azt mondják, hogy minden dolog és ügy Isten kezében van – akkor vajon Isten nem tudná, ha az ember negatív? Természetesen Isten tudja. Amikor emberi elképzelések rabja vagy, a Szentlélek nem tud benned munkálkodni. Gyakran előfordul, hogy egyes emberek egy negatív állapotban ragadnak, de Én mégis folytatom a munkámat. Akár negatív vagy pozitív vagy, Engem nem korlátozol – de tudnod kell, hogy a sok szó, amit mondom, és a rengeteg munka, amit végzek, szorosan kapcsolódik egymáshoz, az emberek állapota szerint. Amikor negatív vagy, az nem akadályozza a Szentlélek munkáját. A fenyítés és a halálpróba idején az emberek mind negatív állapotba kerültek, de ez nem akadályozta munkámat. Amikor negatív voltál, a Szentlélek folytatta azt, amit másokban meg kellett tennie. Lehet, hogy egy hónapra abbahagyod a törekvést, de Én folytatom a munkát – bármit is teszel a jelenben vagy a jövőben, az nem állíthatja meg a Szentlélek munkáját. Némely negatív állapot az emberi gyengeségből ered; amikor az emberek úgy gondolják, hogy valóban képtelenek Isten követelményeinek megfelelni vagy azokat megragadni, negatívvá válnak. Például a fenyítés idején Isten szavai arról szóltak, hogy a fenyítés közepette bizonyos mértékig szeretni kell Istent, de az emberek azt hitték magukról, hogy képtelenek erre. Különösen szomorúnak érezték magukat, azon siráinkoztak, hogy a testüket a Sátán olyan mélyen megrontotta, és hogy képességük olyan gyenge. Úgy érezték, hogy nagy kár, hogy ebbe a környezetbe születtek. Néhányan pedig úgy érezték, hogy már túl késő, hogy higgyenek Istenben és megismerjék Istent, és hogy méltatlanok arra, hogy tökéletessé váljanak. Mindezek normális emberi állapotok.

Az ember teste a Sátántól való, tele van lázadó hajlamokkal, siralmasan szennyes, és tisztátalan valami. Az emberek túlságosan is áhítoznak a test élvezetére, és a testnek túl sok megnyilvánulása van; ezért Isten bizonyos mértékig megveti az ember testét. Amikor az emberek elvetik a Sátán mocskos, romlott dolgait, akkor elnyerik Isten üdvösségét. De ha még mindig nem szabadulnak meg a mocsoktól és a romlottságtól, akkor még mindig a Sátán hatalma alatt élnek. Az emberek ármánykodása, csalárdsága és álnoksága mind a Sátántól származik. Isten üdvössége számodra az, hogy

megszabadítson téged a Sátán ezen dolgaitól. Isten munkája nem lehet rossz; mindez azért történik, hogy megmentse az embereket a sötétségtől. Amikor egy bizonyos pontig hittél, és képes vagy levetni magadról a test romlottságát, és nem béklyóz meg többé ez a romlottság, akkor nem üdvözültél-e? Amikor a Sátán hatalma alatt élsz, képtelen vagy Isten kinyilvánítására, valami tisztátalan vagy, és nem kaphatod meg Isten örökségét. Ha egyszer megtisztultál és tökéletessé váltál, szent leszel, normális személy leszel, és Istentől megáldott és Istennek tetsző leszel. Az Isten által ma végzett munka az üdvösség, sőt, az ítélet, fenyítés és átok. Ennek számos aspektusa van. Mindannyian látjátok, hogy Isten kijelentései ítéletet és büntetést, valamint átkokat tartalmaznak. Én azért beszélek, hogy hatást érjek el, hogy az emberek megismerjék önmagukat, és nem azért, hogy halálba taszítsam az embereket. Szívem értetek dobog. A beszéd az egyik módszer, amellyel dolgozom; a szavak által kifejezem Isten természetét, és lehetővé teszem, hogy megértsd Isten akaratát. A tested meghalhat, de van szellemed és lelked. Ha az embereknek csak testük lenne, akkor nem lenne értelme a hitüknek, és nem lenne értelme mindennek a munkának, amit Én végeztem. Ma hol az egyik, hol a másik módon beszélek; egy ideig rendkívül gyűlölködő vagyok az emberek iránt, majd egy ideig a lehető legszeretetteljesebb; mindezt azért teszem, hogy változást érjek el a beállítottságodban, valamint hogy átformáljam az Isten munkájáról alkotott elképzeléseidet.

Elérkeztek az utolsó napok, a világ országai pedig felbolydultak. Politikai zűrzavar van, mindenütt éhínségek, dögvészek, árvizek és aszályok jelennek meg. Katasztrófa van az emberek világában; a Menny is katasztrófát bocsátott le. Ezek az utolsó napok jelei. De az emberek számára ez a vidámság és a ragyogás világának tűnik; ez egyre inkább ilyenné válik, úgyhogy az emberek szívét teljesen magához vonzza, sokan csapdába esnek, és képtelenek kiszabadulni belőle; nagy tömegeket fognak becsapni azok, akik csalással és varázslással foglalkoznak. Ha nem törekszel a fejlődésre, ha nincsenek ideáljaid, és nem gyökereztél meg az igaz úton, akkor a bűn dagadó áradata el fog sodorni. Kína a legelmaradottabb az összes ország közül; ez az az ország, ahol a nagy vörös sárkány feltekeredve fekszik, itt van a legtöbb bálványimádó és varázslással foglalkozó ember, itt van a legtöbb templom, és ez az a hely, ahol fertelmes démonok laknak. Ebből születél, ez nevelt téged, ennek a hatása itatott át, ez rontott meg és ez gyötört téged, de miután felébredtél, elhagytad ezt, és Isten teljesen megnyert téged. Ez Isten dicsősége, és ezért van nagy jelentősége ennek a munkaszakasznak. Isten olyan nagyszabású munkát végzett, oly sok szót szólt, és Ő végül teljesen meg fog nyerni benneteket – ez Isten irányítási munkájának egy része, és ti vagytok Isten Sátánnal vívott harcának „győzelmi zsákmánya”. Minél jobban megértitek az igazságot, és minél jobb a gyülekezeti életetek, annál inkább térdre kényszerül a nagy vörös sárkány. Ezek mind a szellemi világ ügyei – ezek a szellemi világ csatái, és amikor Isten győzedelmes, a Sátán megszégyenül és elesik. Isten munkájának ez a szakasza óriási jelentőséggel bír. Isten ilyen nagyszabású munkát végez, és teljesen megmenti ezt az embercsoportot, hogy megmenekülhessetek a Sátán befolyása alól, élhessetek a szent

földön, élhessetek Isten világosságában, és a világosság vezessen és irányítson benneteket. Így van értelme az életednek. Amit esztek és viseltek, az különbözik a nem hívőkétől; ti élvezitek Isten szavait, és értelmes életet éltek – és mit élveznek ők? Ők csak az „ősi örökségüket” és „nemzeti szellemiségüket” élvezik. Az emberi mivoltnak a legcsekélyebb nyoma sincs meg bennük! A ti ruháitok, szavaitok és tetteitek mind különböznek az övéiktől. Ti végül teljesen meg fogtok szabadulni a szennyből, nem lesztek többé a Sátán kísértésének foglyai, és elnyeritek Isten naponkénti gondviselését. Mindig elővigyázatosaknak kell lennetek. Bár tisztátalan helyen éltek, nem szennyezett be benneteket a mocsok, és Isten mellett élhettek, részesülve az Ő csodálatos védelmében. Isten kiválasztott benneteket e sárga földön mindenki közül. Hát nem ti vagytok a legáldottabb nép? Te egy teremtetett lény vagy – természetesen imádnod kell Istent, és értelmes életet kell folytatnod. Ha nem imádod Istent, hanem a tisztátalan tested szerint élsz, vajon nem csupán egy emberi ruhába öltözött vadállat vagy? Mivel emberi lény vagy, fel kell áldoznod magad Istenért, és el kell viselned minden szenvedést! Örömmel és bizonyossággal kell fogadnod azt a kis szenvedést, amelynek ma ki vagy téve, és értelmes életet kell élned, mint Jób és Péter. Ebben a világban az ember az ördög ruházatát viseli, az ördög ételét eszi, és az ördög keze alatt dolgozik és szolgál, miközben teljesen beletaposódik annak szennyébe. Ha nem érted meg az élet értelmét, vagy nem találsz meg az igaz utat, akkor mi értelme van így élni? Ti olyan emberek vagytok, akik a helyes utat követitek, akik a fejlődésre törekésztek. Ti vagytok azok, akik felemelkedtek a nagy vörös sárkány nemzetében, azok, akiket Isten igazaknak nevez. Hát nem ez a legértelmesebb élet?

A megtestesülés misztériuma (1.)

A Kegyelem Korában János készítette az utat Jézus számára. János nem tudta elvégezni Magának Istennek a munkáját, csupán az ember kötelességét teljesítette. Bár János az Úr előfutára volt, nem képviselhette Istent; ő csak egy ember volt, akit a Szentlélek használt. Miután Jézus megkeresztelkedett, a Szentlélek galamb képében szállt le rá. Ekkor kezdte meg munkáját, vagyis elkezdte végrehajtani Krisztus szolgálatát. Ezért vette fel Isten identitását, mert eljövetele Istentől volt. Nem számít, milyen volt előtte a hite – lehetett időnként gyenge, vagy erős –, ez mind hozzátartozott ahhoz a normális emberi léthez, amelyet szolgálata végzése előtt élt. Miután megkeresztelkedett (azaz felkenetésben részesült), Isten ereje és dicsősége azonnal vele volt, és így kezdte el végezni szolgálatát. Jeleket és csodákat tudott tenni, hatalma és tekintélye volt, mivel közvetlenül Magának Istennek a nevében munkálkodott; a Lélek munkáját végezte Ő helyette, és a Lélek hangját fejezte ki. Ezért Ő volt Isten Maga; ez vitathatatlan. János olyasvalaki volt, akit a Szentlélek használt. Ő nem képviselhette Istent, és nem is volt lehetséges számára, hogy képviselje. Ha akarta volna is, a

Szentlélek nem engedte volna meg, mert nem volt képes elvégezni azt a munkát, amelyet Maga Isten szándékozott elvégezni. Talán sok minden volt benne, ami az ember akaratából fakadt, vagy valami, ami deviáns volt; semmilyen körülmények között sem képviselhette közvetlenül Istent. Hibái és képtelensége csak őt magát képviselték, munkája viszont a Szentlelket képviselte. Mégsem mondhatod, hogy ő teljes valójában Istent képviselte. Vajon az ő devianciája és tévedése is képviselheti Istent? Az ember képviselésében tévedni normális dolog, de ha valaki Isten képviselésében deviáns, az vajon nem gyalázza meg Istent? Vajon nem lenne ez a Szentlélek káromlása? A Szentlélek nem egykönnyen engedi meg, hogy az ember Isten helyére álljon, még akkor sem, ha mások felmagasztalják. Ha nem Isten, akkor a végén nem tudna szilárdan megállni. A Szentlélek nem engedi, hogy az ember úgy képviselje Istent, ahogy az az embernek tetszik! Például a Szentlélek volt az, aki tanúságot tett János mellett, és a Szentlélek volt az is, aki felfedte, hogy ő az, aki előkészíti az utat Jézusnak, de a Szentlélek által rajta végzett munka jól mérhető volt. János megbízatása mindössze annyi volt, hogy legyen Jézus útépítője, készítse elő számára az utat. Ez azt jelenti, hogy a Szentlélek csak azt a munkát hagyta jóvá, hogy készítse az utat, és csak ezt a munkát engedte meg neki – más munkát nem végezhetett. János Illést képviselte, ő pedig egy olyan prófétát képviselt, aki készítette az utat. A Szentlélek támogatta őt ebben; amíg a munkája az útkészítés volt, a Szentlélek támogatta őt. Ha azonban azt állította volna, hogy ő Maga Isten, és hogy azért jött, hogy elvégezze a megváltás munkáját, akkor a Szentléleknek meg kellett volna fegyelmeznie őt. Bármilyen nagyszerű is volt János munkája, és annak ellenére, hogy a Szentlélek támogatta, a munkája nem volt korlátok nélküli. Bár a Szentlélek valóban támogatta a munkáját, az akkoriban ráruházott hatalom az út egyengetésére korlátozódott. Egyáltalán nem végezhetett semmilyen más munkát, mert ő csak János volt, aki az utat készítette, és nem Jézus. Ezért a Szentlélek tanúságtétele kulcsfontosságú, de még fontosabb az a munka, amelyet a Szentlélek megenged az embernek. Vajon nem kapott János akkoriban hangzatos tanúságot? Nem volt az ő munkája is nagyszerű? Az általa végzett munka azonban nem szárnyalhatta túl Jézusét, mivel ő nem volt több, mint egy ember, akit a Szentlélek használt, és nem képviselhette közvetlenül Istent, így az általa végzett munka korlátozott volt. Miután elvégezte az útkészítés munkáját, a Szentlélek többé nem tartotta fenn a tanúságtételét, nem kapott új munkát, és távozott, amint megkezdődött Magának Istennek a munkája.

Vannak, akiket gonosz szellemek szálltak meg, és hangosan kiáltják: „Én vagyok az Isten!” Végül mégis lelepleződnek, mivel tévednek abban, amit képviselnek. Ők a Sátánt képviselik, és a Szentlélek nem figyel rájuk. Bármilyen magasra is magasztalod magad, vagy bármilyen erősen kiáltasz, attól még teremtett lény vagy, aki a Sátánhoz tartozik. Én soha nem kiáltom azt, hogy „Én vagyok az Isten, én vagyok az Isten szeretett Fia!” De a munka, amit végzek, Isten munkája. Vajon kell kiabálnom? Nincs szükség magasztalásra. Isten Maga végzi a saját munkáját, és nincs szüksége arra, hogy az ember státuszt vagy megtisztelő címet adjon neki: az Ő munkája képviseli az Ő

identitását és státuszát. A megkeresztelése előtt Jézus vajon nem volt Maga Isten? Vajon Ő nem Isten megtestesülése volt? Biztosan nem lehet azt mondani, hogy csak a tanúságtétel elnyerése után vált Isten egyetlen Fiává? Vajon nem létezett már egy Jézus nevű ember jóval azelőtt, hogy Ő elkezdte volna a munkáját? Te képtelen vagy új utakat teremteni vagy a Lelket képviselni. Te nem tudod kifejezni a Lélek munkáját vagy a szavakat, amelyeket Ő mond. Te képtelen vagy Magának Istennek és a Léleknek a munkáját elvégezni. Isten bölcsessége, csodája és kifürkészhetetlensége, valamint annak a természetnek a teljessége, amellyel Isten az embert megfenyíti – mindezek meghaladják a te képességeidet, hogy kifejezd. Ezért hasztalan lenne azzal próbálkozni, hogy Istennek mondd magad; csak a nevet birtokolnád, de a lényeget nem. Maga Isten eljött, de senki sem ismeri fel Őt, mégis folytatja a munkáját, mégpedig a Lélek képviselésében. Mindegy, hogy embernek vagy Istennek, Úrnak vagy Krisztusnak, vagy épp nővérnak hívod Őt, nem számít. De a munka, amit Ő végez, az a Lélek munkája, és Magának Istennek a munkáját képviseli. Őt nem érdekli, hogy az ember milyen néven nevezi Őt. Talán meghatározhatja ez a név az Ő munkáját? Függetlenül attól, hogy minek nevezed Őt, ami Istent illeti, Ő Isten Lelkének a megtestesülése; Ő képviseli a Lelket, és a Lélek igazolta Őt. Ha képtelen vagy utat nyitni egy új kornak, vagy véget vetni a réginek, vagy bevezetni egy új kort, vagy új munkát végezni, akkor nem vagy Istennek nevezhető!

Még egy olyan ember sem képviselheti Magát Istent, akit a Szentlélek használ. Ez nemcsak azt jelenti, hogy az ilyen ember nem képviselheti Istent, hanem azt is, hogy az általa végzett munka sem képviselheti közvetlenül Istent. Más szóval, az emberi tapasztalat nem helyezhető közvetlenül Isten irányítása alá, és nem képviselheti Isten irányítását. A munka, amelyet Maga Isten végez, teljes egészében az a munka, amelyet a saját irányítási terve szerint szándékozik véghez vinni, és ez hozzátartozik a nagy irányításhoz. Az ember által végzett munka abból áll, hogy átadja egyéni tapasztalatát. Abból áll, hogy új tapasztalati utat talál, amely túlmutat azon, amelyet az előtte járók kitapostak, valamint a Szentlélek irányítása alatt vezetik fivéreiket és nővéreiket. Amit ezek az emberek nyújtanak, az az egyéni tapasztalatuk vagy spirituális emberek spirituális írásai. Bár ezeket az embereket a Szentlélek használja, az általuk végzett munka nem kapcsolódik a hatezer éves tervben szereplő nagyszabású irányítási munkához. Ők csupán azok, akiket a Szentlélek különböző időszakokban felemelt, hogy vezessék az embereket a Szentlélek áramlatában, amíg az általuk végezhető feladatok véget nem érnek, vagy amíg az életük véget nem ér. Az általuk végzett munka csak arra szolgál, hogy előkészítsenek egy megfelelő utat Magának Istennek, vagy hogy folytassák Isten földi irányításának egy bizonyos aspektusát. Önmagukban ezek az emberek nem képesek az Ő irányításának nagyobb munkáját elvégezni, és nem tudnak új utakat nyitni, még kevésbé képes bármelyikük is Isten előző korszakbeli teljes munkáját lezárni. Ezért az általuk végzett munka csak egy teremtetett lényt képvisel, aki a feladatát végzi, és nem képviselheti Magát Istent, aki az Ő szolgálatát végzi. Ez azért

van így, mert az általuk végzett munka nem hasonlít ahhoz, amit Maga Isten visz véghez. Az új kor bevezetésének munkáját nem tudja az ember elvégezni Isten helyett. Ezt nem végezheti más, csak Maga Isten. Az ember összes munkája abból áll, hogy teremtett lényként teljesíti a kötelességét, és ezt olyankor végzi, amikor a Szentlélek mozgatja vagy megvilágosítja. Az útmutatás, amelyet ezek az emberek nyújtanak, teljes egészében abból áll, hogy megmutatják az embernek a mindennapi élet gyakorlati útját, és azt, hogy hogyan kell Isten akaratával összhangban cselekedni. Az ember munkája nem foglalja magában sem Isten irányítását, sem a Lélek munkájának képviselését. Példának okáért, Witness Lee és Watchman Nee munkája az volt, hogy mutassák az utat. Legyen az út új vagy régi, a munka a Biblián belüli megmaradás elvén alapult. Akár a helyi gyülekezet helyreállításáról, akár a helyi gyülekezet létrehozásáról volt szó, a munkájuknak a gyülekezetek alapításához volt köze. Az általuk végzett munka azt a munkát folytatta, amelyet Jézus és apostolai befejezetlenül hagytak, vagy amelyet a Kegyelem Korában nem fejlesztettek tovább. Munkájuk során visszaállították azt, amit Jézus az akkori munkájában kért az utána következő nemzedékektől, például a fejük befedését, a keresztséget, a kenyértörést vagy a borivást. Úgy is mondhatnánk, hogy munkájuk az volt, hogy tartsák magukat a Bibliához, és a Biblián belül keressék az utakat. Semmiféle új előrelépést nem tettek. Ezért munkájukban csak a Biblián belüli új utak felfedezését láthatjuk, valamint jobb és reálisabb gyakorlatokat. De nem találhatjuk meg munkájukban Isten jelenlegi akaratát, még kevésbé találhatjuk meg azt az új munkát, amelyet Isten az utolsó napokban tervez. Ez azért van, mert az út, amelyen jártak, még mindig egy régi út volt – nem volt megújulás és fejlődés. Továbbra is ragaszkodtak Jézus keresztre feszítésének tényéhez, illetve ahhoz a gyakorlathoz, hogy az embereket megtérésre és bűneik megvallásra kérjék, valamint ragaszkodtak azokhoz a mondásokhoz, hogy aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog, és hogy a férfi a nő feje, a nőnek pedig engedelmeskednie kell a férjének, sőt, még inkább ragaszkodtak ahhoz a hagyományos felfogáshoz, hogy a nőtestvérek nem prédikálhatnak, csak engedelmeskedhetnek. Ha a vezetésnek továbbra is ezt a módját tartották volna fenn, a Szentlélek soha nem lett volna képes új munkát végezni, felszabadítani az embereket a szabályok alól, vagy a szabadság és a szépség birodalmába vezetni őket. Ezért a munkának ez a szakasza, amely megváltoztatja a kort, megköveteli, hogy Maga Isten munkálkodjon és beszéljen; különben senki sem teheti ezt meg helyette. Eddig a Szentlélek minden eme áramlaton kívüli munkája megtorpant, és azok, akiket a Szentlélek használt, elvesztették tájékozódási képességüket. Ezért, mivel a Szentlélek által használt emberek munkája eltér a Maga Isten által végzett munkától, az identitásuk és azok, akiknek a nevében cselekszenek, szintén különböznek. Ez azért van így, mert a Szentlélek által elvégezni kívánt munka más, és emiatt azok, akik szintúgy munkálkodnak, különböző identitást és státuszt kapnak. A Szentlélek által használt emberek végezhetnek új munkát is, és megszüntethetnek néhány, az előző korszakban végzett munkát is, de amit tesznek, az nem fejezheti ki Isten természetét és akaratát az új korban. Csak azért dolgoznak, hogy

megszüntessék az előző kor munkáját, nem pedig azért, hogy új munkát végezzenek azzal a céllal, hogy közvetlenül képviseljék Magának Istennek a természetét. Így függetlenül attól, hogy hány elavult gyakorlatot szüntetnek meg, vagy hány új gyakorlatot vezetnek be, továbbra is az embert és a teremtetett lényeket képviselik. Amikor azonban Maga Isten munkálkodik, nem jelenti be nyíltan a régi kor gyakorlatainak eltörlését, és nem jelenti be közvetlenül egy új kor kezdetét. Ő közvetlen és egyenes a munkájában. Nyíltan végzi a munkát, ami szándékában áll; vagyis közvetlenül fejezi ki az általa véghezvitt munkát, közvetlenül munkálkodik, ahogy eredetileg szándékában állt, kifejezve az Ő lényét és természetét. Ahogy az ember látja, az Ő természete és munkája is különbözik az elmúlt korokétól. Isten saját szemszögéből nézve azonban ez csupán az Ő munkájának folytatása és továbbfejlesztése. Amikor Maga Isten munkálkodik, akkor kifejezésre juttatja szavát, és közvetlenül hozza el az új munkát. Ezzel szemben, amikor az ember munkálkodik, az megfontolás és tanulmányozás útján történik, vagy pedig a tudás kiterjesztésével és a mások munkáján alapuló gyakorlat rendszerezésével. Vagyis az ember által végzett munka lényege, hogy egy kialakult rendet követ, és „új cipőben járja a régi utakat”. Ez azt jelenti, hogy még azoknak az embereknek az útja is, akiket a Szentlélek használ, arra az útra épül, amelyet Maga Isten indított el. Tehát mindent összevetve, az ember még mindig ember, és Isten még mindig Isten.

János ígéret által született, ahogyan Izsák is született Ábrahámnak. Ő készítette az utat Jézusnak, és sok munkát végzett, de ő nem volt Isten. Inkább a próféták egyike volt, mert ő csak az utat egyengette Jézusnak. Az ő munkája is nagyszerű volt, és Jézus hivatalosan csak akkor kezdte meg a munkáját, miután ő előkészítette az utat. Lényegében ő egyszerűen Jézusnak dolgozott, és az általa végzett munka Jézus munkáját szolgálta. Miután befejezte az útkészítést, Jézus megkezdte az Ő munkáját, amely újabb, konkrétabb és részletesebb volt. János csak a munka kezdeti részét végezte el; az új munka nagyobb részét Jézus vitte véghez. János is végzett új munkát, de nem ő volt az, aki megnyitott egy új kort. János ígéretből született, és nevét az angyaltól kapta. Akkoriban egyesek az apja, Zakariás után akarták elnevezni, ám az édesanyja így szólt: „Ezt a gyermeket nem lehet így nevezni. Jánosnak kell hívni.” Mindez a Szentlélek parancsára történt. Jézus is a Szentlélek parancsára kapta a nevét, a Szentlélektől született, és a Szentlélek ígéretéből. Jézus Isten, Krisztus és az Emberfia volt. De miután János munkája is nagyszerű volt, őt miért nem nevezték Istennek? Pontosan mi volt a különbség Jézus és János munkája között? Az volt-e az egyetlen indok, hogy János egyengette az utat Jézus előtt? Vagy az, hogy ezt Isten előre elrendelte? Bár János azt is mondta: „Térjetelek meg, mert elközelített a mennyek országa”, és ő is hirdette a mennyek országának evangéliumát, a munkája nem fejlődött tovább, csupán a kezdetet jelentette. Ezzel szemben Jézus megnyitott egy új kort, és véget vetett a réGINEK, és az ószövetségi törvényt is beteljesítette. Az Ő munkája nagyszabásúbb volt, mint Jánosé, sőt, Ő azért jött, hogy megváltsa az egész

emberiséget – elvégezte a munka ezen szakaszát. Ami Jánost illeti, ő csak előkészítette az utat. Bár munkája nagyszerű volt, szavai számosak, és az őt követő tanítványok sokan voltak, a munkája nem volt több, minthogy új kezdetet hozott az ember számára. Soha nem kapott tőle az ember életet, nem kapta meg tőle az utat, vagy mélyebb igazságokat, és soha nem értette meg rajta keresztül Isten akaratát. János nagy próféta volt (Illés), aki új terepet nyitott Jézus munkája előtt, és előkészítette a kiválasztottakat; ő volt a Kegyelem Korának előfutára. Az ilyen dolgokat nem lehet egyszerűen a szokásos emberi megjelenésük megfigyelésével észrevenni. Ez annál is inkább találó, mivel János is igen jelentős munkát végzett, ráadásul a Szentlélek ígérte meg őt, és munkáját a Szentlélek támogatta. Mivel ez így van, csak az általuk végzett munkán keresztül lehet megkülönböztetni kettőjük identitását, mivel nem lehet egy ember lényegét a külső megjelenése alapján megállapítani, és az embernek az sem áll módjában, hogy megállapítsa, mi a Szentlélek tanúságtétele. A János és a Jézus által végzett munka nem hasonlított egymáshoz, és különböző természetűek voltak. Ebből lehet megállapítani, hogy János Isten volt-e vagy sem. Jézus munkája az volt, hogy elindítson, folytasson, befejezen és valóra váltson. Ő mindezen lépéseket véghezvitte, míg János munkája nem volt több, mint a kezdet megtétele. Jézus kezdetben az evangéliumot terjesztette és hirdette a megtérés útját, majd folytatta az ember megkeresztelésével, a betegek gyógyításával és a démonok kiűzésével. Végül pedig megváltotta az emberiséget a bűntől, és befejezte az egész korra vonatkozó munkáját. Ő is járt mindenfelé, prédikált az embereknek és terjesztette a mennyek országának evangéliumát. Ebben a tekintetben Ő és János hasonlítottak egymásra, a különbség az volt, hogy Jézus megnyitott egy új kort, és elhozta a Kegyelem Korát az ember számára. Az Ő szájából származott az ige arról, hogy mit kell az embernek gyakorolnia, és melyik utat kell követnie a Kegyelem Korában, majd végül befejezte a megváltás munkáját. János soha nem tudta volna elvégezni ezt a munkát. Tehát Jézus volt az, aki elvégezte Magának Istennek a munkáját, Ő az, aki Maga Isten, és aki közvetlenül képviseli Istent. Az emberek elképzelései szerint mindazok, akik az ígélet által születtek, akik a Lélektől születtek, akiket a Szentlélek tart fenn, és akik új utakat nyitnak meg, azok Istenek. Ezen érvelés szerint János is Isten lenne, továbbá Mózes, Ábrahám és Dávid... ők is mind Istenek lennének. Hát nem tökéletes vicc ez?

A szolgálata teljesítése előtt Jézus is csak egy normális ember volt, aki a Szentlélek tetteinek megfelelően cselekedett. Függetlenül attól, hogy akkoriban tudatában volt-e saját kilétének, engedelmeskedett mindannak, ami Istentől eredt. A Szentlélek soha nem fedte fel az Ő kilétét, mielőtt szolgálata megkezdődött volna. Csak azután törölte el azokat a szabályokat és törvényeket, miután megkezdte a szolgálatát, és csak akkor váltak szavai tekintéllyel és hatalommal átitatottá, amikor hivatalosan is megkezdte a szolgálatát. Csak akkor kezdődött meg az új kort megteremtő munkája, miután megkezdte szolgálatát. Ezt megelőzően a Szentlélek rejtve maradt benne 29 éven át. Ezen idő alatt Ő csak egy embert képviselt, és nem rendelkezett Isten identitásával.

Isten munkája azzal kezdődött, hogy munkálkodott és végezte szolgálatát, munkáját belső terve szerint végezte, tekintet nélkül arra, hogy az ember mennyit tudott róla, az Általa végzett munka pedig Magának Istennek a közvetlen képviselője volt. Abban az időben Jézus megkérdezte a körülötte lévőktől: „Hát ti kinek mondok engem?” Ők így válaszoltak: „Te vagy a legnagyobb próféta és a mi kiváló orvosunk.” Néhányan pedig azt mondták: „Te vagy a mi főpapunk”, és így tovább. Mindenféle válaszokat adtak, egyesek még azt is mondták, hogy Ő János, hogy Ő Illés. Jézus ekkor Simon Péterhez fordult, és azt kérdezte: „Mit mondasz, ki vagyok én?” Péter így válaszolt: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Ettől kezdve az emberek tudatára ébredtek annak, hogy Ő Isten. Amikor a kiléte ismertté vált, Péter volt az, aki ennek először tudatára ébredt, és az ő szájából hangzott ez el. Ezután Jézus kijelentette: „Amit mondtál, nem test és vér fedte fel előtted, hanem az én mennyei Atyám.” Megkeresztelkedését követően, akár tudtak erről mások, akár nem, az Általa végzett munka Isten nevében történt. Azért jött, hogy elvégezze a munkáját, nem pedig azért, hogy felfedje kilétét. Csak akkor vált nyilván ismertté az Ő kiléte, miután Péter beszélt róla. Akár tudtad, akár nem, hogy Ő Maga Isten, amikor eljött az idő, megkezdte a munkáját. És akár tudtál róla, akár nem, Ő ugyanúgy folytatta a munkáját, mint korábban. Még ha tagadtad is, Ő akkor is elvégezte a munkáját, és végrehajtotta azt, amikor eljött az ideje. Azért jött, hogy véghez vigye a munkáját és elvégezze a szolgálatát, nem azért, hogy az ember megismerje a testét, hanem azért, hogy az ember befogadja a munkáját. Ha nem ismerted fel, hogy a munka mai szakasza Magának Istennek a munkája, az azért van, mert hiányzik belőled az éleslátás. Mégsem tagadhatod a munkának ezt a szakaszát; az, hogy nem ismered fel, nem bizonyítja, hogy a Szentlélek nem munkálkodik, vagy hogy az Ő munkája rossz. Vannak, akik még a jelen munkáját is összevetik a bibliai Jézuséval, és minden ellentmondást arra használnak fel, hogy tagadják a munkának ezt a szakaszát. Vajon nem a vakok cselekedete ez? A Bibliában leírt dolgok korlátozottak; nem képviselhetik Isten munkáját a maga teljességében. A négy evangélium összesen kevesebb mint száz fejezetből áll, amelyekben véges számú esemény van leírva, például hogy Jézus megátkozza a fügefát, Péter háromszor megtagadja az Urat, Jézus megjelenik a tanítványoknak a keresztre feszítése és feltámadása után, tanítás a bűnről, tanítás az imádságról, tanítás a válásról, Jézus születése és családfája, a tanítványok Jézus általi kijelölése, és így tovább. Az ember azonban kincsként értékeli ezeket, még a mai kor munkáját is velük hasonlítja össze. Még azt is hiszik, hogy mindaz a munka, amit Jézus életében elvégzett, csak ennyit tett ki, mintha Isten csak ennyire lenne képes, és semmi többre. Hát nem abszurd ez?

Jézus földi tartózkodási ideje harminchárom és fél év volt, vagyis harminchárom és fél évig élt a földön. Ebből csak három és fél évet töltött szolgálatának teljesítésével; a fennmaradó időben csak normális emberi életet élt. Kezdetben istentiszteletekre járt a zsinagógába, és hallgatta a papok szentírásmagyarázatát és mások prédikációit. Nagy tudást szerzett a Bibliáról: nem ezzel a tudással született, hanem olvasás és hallgatás

útján tett rá szert. A Bibliában egyértelműen fel van jegyezve, hogy tizenkét éves korában kérdéseket tett fel a tanítóknak a zsinagógában: Mik voltak az ősi próféták jövődölései? Mi a helyzet Mózes törvényeivel? Hát az Ószövetséggel? És azzal, hogy az ember papi öltözetben szolgálja Istent a templomban?... Sok kérdést tett fel, mert nem tudta és nem értette. Bár a Szentlélektől fogantatott, teljesen normális emberként született; bizonyos különleges tulajdonságai ellenére, amelyekkel rendelkezett, mégiscsak normális ember volt. Bölcsessége folyamatosan növekedett érettségével és korával arányosan, és végigjárta egy normális ember életének szakaszait. Az emberek képzeletében Jézus nem élt meg gyermekkort és serdülőkort; egy harmincéves ember életét kezdte élni, amint megszületett, és munkája befejeztével keresztre feszítették. Valószínűleg nem esett át egy átlagos ember életének szakaszain; nem evett, nem érintkezett másokkal, és az emberek nem pillanthatták meg Őt könnyen. Valószínűleg valami rendellenessége volt, és megijesztette azokat, akik meglátták, hiszen Ő Isten volt. Az emberek azt hiszik, hogy a testet öltött Isten biztosan nem úgy él, mint egy normális ember; azt hiszik, hogy Ő tiszta, anélkül, hogy meg kéne mosnia a fogát vagy az arcát, merthogy Ő egy szent ember. Vajon ezek nem pusztán az ember elképzelései? A Bibliában nincsenek feljegyzések Jézus emberi életéről, csak a munkájáról, de ez nem bizonyítja, hogy nem volt normális emberi mivolta, vagy hogy nem élt normális emberi életet harmincéves kora előtt. Hivatalosan 29 éves korában kezdte meg a munkáját, de nem írhatod le egész emberi életét ezt a kort megelőzően. A Biblia csupán kihagyta ezt az időszakot a feljegyzésekből; mivel ez az Ő normális emberi élete volt, nem pedig isteni munkájának időszaka, nem volt szükség arra, hogy leírják. Jézus megkeresztelkedése előtt ugyanis a Szentlélek nem közvetlenül munkálkodott, hanem csupán megtartotta őt az életében normális emberként, egészen addig a napig, amikor Jézusnak teljesítenie kellett szolgálatát. Bár Ő testet öltött Isten volt, az érési folyamaton úgy esett át, mint egy normális ember. Ez az érési folyamat kimaradt a Bibliából. Azért lett kihagyva, mert nem tudott nagy segítséget nyújtani az ember gyarapodásához az életben. A megkeresztelkedése előtti időszak rejtett időszak volt, amikor nem tett jeleket és csodákat. Jézus csak a megkeresztelkedése után kezdte el az emberiség megváltásának minden munkáját, amely bőséges, valamint kegyelemmel, igazsággal, szeretettel és irgalommal teljes munka volt. Ennek a munkának a kezdete pontosan a Kegyelem Korának a kezdete is volt; ezért íródott le és öröklődött tovább napjainkig. Azért volt, hogy kiutat nyisson, és mindent beteljesítsen a Kegyelem Korában élők számára, hogy a Kegyelem Korának útját és a kereszt útját járják. Bár az ember által leírt feljegyzésekből származnak, mind tények, kivéve, hogy itt-ott találhatók apró hibák. Még így sem lehet azt mondani, hogy ezek a feljegyzések valótlanok. A feljegyzett dolgok teljes mértékben tényszerűek, csak a lejegyzés során követtek el az emberek hibákat. Vannak, akik azt fogják mondani, hogy ha Jézus normális és hétköznapi emberi mivolttal rendelkezett, akkor hogyan lehetséges, hogy képes volt jeleket és csodákat tenni? A negyvennapos megkísértés, amelyen Jézus keresztülment, csodálatos jel volt,

olyan jel, amelyet egy normális ember képtelen lett volna elérni. Az Ő negyvennapos megkísértése a Szentlélek munkálkodásának jegyében történt; hogy mondhatnánk tehát, hogy nem volt benne egy csepp természetfeletti sem? Az, hogy képes volt jeleket és csodákat tenni, nem azt bizonyítja, hogy Ő transzcendens ember volt, és nem normális ember; csupán azt, hogy a Szentlélek egy olyan normális emberben munkálkodott, mint Ő, így lehetővé tette számára, hogy csodákat tegyen, és még nagyobb munkát végezzen. Mielőtt Jézus a szolgálatát végezte volna – vagy ahogy a Biblia mondja, mielőtt a Szentlélek leszállt volna rá –, Jézus csak egy normális ember volt, és semmilyen tekintetben nem volt természetfeletti. Amikor a Szentlélek reászállt, vagyis amikor megkezdte szolgálatának teljesítését, akkor átítatódott természetfeletti erővel. Ily módon az ember arra a hitre jut, hogy Isten megtestesülése nem rendelkezik normális emberi mivolttal; sőt, tévesen azt hiszi, hogy a testet öltött Istennek csak isteni mivolta van, emberi mivolta nincs. Nyilván, amikor Isten a földre jön, hogy elvégezze a munkáját, az ember csak természetfeletti eseményeket lát. Amit a szemükkel látnak, és amit a fülükkel hallanak, az mind természetfeletti, mivel az Ő munkája és az Ő szavai érthetetlenek és elérhetetlenek számukra. Amikor a mennyből valami a földre kerül, hogy lehetne az más, mint természetfeletti? Amikor a mennyország rejtélyei a földre kerülnek, az ember számára felfoghatatlan és kifürkészhetetlen, túlságosan csodálatos és bölcs rejtélyek – hát nem természetfeletti mindez? Azonban tudnod kell, hogy bármennyire is természetfeletti, minden az Ő normális emberi mivoltán belül valósul meg. Isten megtestesülését áthatja az emberi mivolt; ha nem így lenne, akkor Ő nem lenne Isten megtestesülése. Jézus nagyon sok csodát tett a Maga idejében. Amit az akkori izráeliták láttak, tele volt természetfeletti dolgokkal; angyalokat és hírnököket láttak, és hallották Jahve hangját. Nem voltak ezek mind természetfeletti dolgok? Bizonyára ma is vannak gonosz szellemek, akik megtévesztik az embert természetfeletti dolgokkal; részükről ez nem más, mint utánpótlás, hogy megtévesszék az embert olyan munkával, amelyet jelenleg a Szentlélek nem végez. Sokan tesznek csodákat, gyógyítanak betegeket és űznek ki démonokat; mindez nem más, mint a gonosz szellemek munkája, mert a Szentlélek már nem végez ilyen munkát napjainkban, és mindazok, akik azóta a Szentlélek munkáját utánozzák, valóban gonosz szellemek. Minden munka, amire abban az időben Izráelben sor került, természetfeletti jellegű munka volt, bár a Szentlélek most nem ilyen módon munkálkodik, és minden ilyen munka most utánpótlás, álca és zavarkeltés a Sátán részéről. De nem mondhatod, hogy bármi, ami természetfeletti, a gonosz szellemektől származik – ez Isten munkájának korszakától függne. Gondolj a testet öltött Isten által a jelenben végzett munkára: Melyik aspektusa nem természetfeletti? Az Ő szavai érthetetlenek és elérhetetlenek számokra, és az Ő munkáját egyetlen ember sem végezheti el. Amit Ő megért, azt az ember nem értheti meg, és ami az Ő tudását illeti, az ember nem tudja, honnan származik. Vannak, akik azt mondják: „Én is ugyanúgy normális vagyok, mint Te, de hogy lehet, hogy én nem tudom, amit Te tudsz? Én idősebb és tapasztaltabb vagyok, mégis hogyan tudhatsz

Te arról, amiről én nem?” Mindez, ami az embert illeti, olyasvalami, amit az ember nem tud elérni. Aztán vannak, akik azt mondják: „Senki sem tud arról a munkáról, ami Izráelben lett elvégezve, és még a Biblia értelmezői sem tudnak magyarázatot adni; Te hogyan tudod?” Vajon ezek nem mind természetfeletti dolgok? Neki nincs tapasztalata a csodákról, mégis mindent tud; a legnagyobb könnyedséggel mondja el és fejezi ki az igazságot. Hát nem természetfeletti ez? Az Ő munkája meghaladja azt, amit a test megvalósíthat. Elérhetetlen bármely hús-vér testtel rendelkező ember gondolatával, és teljesen felfoghatatlan az emberi elme gondolkodásával. Bár soha nem olvasta a Bibliát, megérti Isten Izráelben végzett munkáját. És bár a földön áll, amikor beszél, mégis a harmadik ég titkairól beszél. Amikor az ember ezeket a szavakat olvassa, eluralkodik rajta az érzés: „Vajon nem a harmadik ég nyelve ez?” Nem mind olyan dolgok ezek, amelyek meghaladják azt, amit egy normális ember képes elérni? Abban az időben, amikor Jézus negyven napig böjtölt, az nem volt természetfeletti? Ha azt mondod, hogy a negyvennapos böjt minden esetben természetfeletti, a gonosz szellemek cselekedete, akkor nem ítélted el Jézust? A szolgálata teljesítése előtt Jézus olyan volt, mint egy normális ember. Ő is járt iskolába; másképp hogy tanulhatott volna meg írni és olvasni? Amikor Isten testté lett, a Lélek a testben rejtőzött. Mindazonáltal, mivel normális ember volt, szükség volt arra, hogy keresztülmenjen a növekedés és érés folyamatán, és csak akkor lehetett normális embernek tekinteni, amikor kognitív képességei megérlelődtek, és képes volt meglátni a dolgokat. Csak akkor tudta elvégezni a szolgálatát, miután emberi mivolta megérett. Hogyan végezhetette volna a szolgálatát, amikor a normális emberi mivolta még éretlen volt, és a gondolkodása téves? Bizonyára nem lehetett elvárni tőle, hogy hat- vagy hétéves korában teljesítse a szolgálatát! Vajon miért nem mutatkozott meg Isten nyíltan, amikor először testet öltött? Azért, mert az Ő testének emberi mivolta még éretlen volt; az Ő testének kognitív folyamatai, valamint e test normális emberi mivolta még nem voltak teljesen a birtokában. Ezért feltétlenül szükséges volt, hogy rendelkezzen a normális emberi mivolttal és egy normális ember józan eszével – olyannyira, hogy kellően felvértezett legyen a testben végzett munkája vállalásához –, mielőtt megkezdhetette a munkáját. Ha nem felelt volna meg a feladatnak, akkor tovább kellett volna növekednie és érnie. Ha Jézus hét- vagy nyolcéves korában kezdte volna meg a munkáját, az ember nem csodagyereknek tekintette volna? Vajon nem vélte volna minden ember gyermeknek? Ki találta volna Őt meggyőzőnek? Egy hét-nyolc éves gyermek, aki nem magasabb, mint a pódium, amely mögött állt, vajon alkalmas lett volna arra, hogy prédikáljon? Mielőtt normális emberi mivolta megérett, nem volt alkalmas a feladatra. Ami az Ő még éretlen emberi mivoltát illeti, a munka jó része egyszerűen elérhetetlen volt. Isten Lelkének a testben végzett munkáját is saját elvei irányítják. Ő csak akkor tudja vállalni a munkát és elfogadni az Atya megbízatását, ha fel van vértézve a normális emberi mivolttal. Csak akkor kezdheti meg a munkáját. Gyermekkorában Jézus egyszerűen semmit sem értett abból, ami az ősi időkben történt, és csak a zsinagógában lévő tanítók megkérdezésével

értette meg. Ha már akkor elkezdte volna a munkáját, amikor megtanult beszélni, hogyan lett volna lehetséges, hogy ne kövessen el hibákat? Hogyan követhetne el Isten hibákat? Ezért csak azután kezdte meg a munkáját, amikor képes volt munkálkodni; addig nem végzett semmilyen munkát, amíg nem volt teljes mértékben képes arra, hogy vállalja azt. Jézus 29 éves korában már elég érett volt, és emberi mivolta elégséges volt ahhoz, hogy elvállalja a munkát, amelyet el kellett végeznie. Isten Lelke csak ekkor kezdett el hivatalosan is munkálkodni benne. Abban az időben János hét éven át készült arra, hogy utat nyisson Számára, és munkája befejeztével börtönbe vetették. A teher ekkor teljes egészében Jézusra hárult. Ha 21 vagy 22 éves korában vállalkozott volna erre a munkára, amikor még emberi mivolta hiányos volt, amikor még épp csak belépett a fiatal felnőttkorba, és sok mindent még nem értett, akkor képtelen lett volna átvenni az irányítást. Abban az időben János már egy ideje munkálkodott, mielőtt Jézus elkezdte a munkáját, és ekkor már középkorú volt. Ebben a korban az Ő normális emberi mivolta már elégséges volt ahhoz, hogy elvállalja a munkát, amelyet el kellett végeznie. Most a testet öltött Istennek is normális emberi mivolta van, és bár messze nem érett a köztetek élő idősebbekhez képest, ez az emberi mivolt már úgy, ahogy van, elegendő ahhoz, hogy vállalja a munkáját. A mai munka körülményei nem teljesen azonosak a Jézus korabeli körülményekkel. Miért választotta ki Jézus a tizenkét apostolt? Ez az Ő munkáját segítette és összhangban volt azzal. Egyrészt azért, hogy megalapozza az akkori munkáját, másrészt pedig azért, hogy megalapozza az elkövetkező napok munkáját. Az akkori munkának megfelelően Jézus akarata volt a tizenkét apostol kiválasztása, ahogyan Magának Istennek az akarata is volt. Úgy vélte, hogy ki kell választania a tizenkét apostolt, majd vezetnie kell őket, hogy mindenütt prédikáljanak. De ma nincs szükség erre köztetek! Amikor a testet öltött Isten testben munkálkodik, sok alapelv van, és sok olyan dolog, amit az ember egyszerűen nem ért; az ember állandóan a saját elképzeléseit használja arra, hogy megmérje Őt, vagy hogy túlzott követelményeket támasszon Istennel szemben. Mégis, a mai napig sokan nincsenek tudatában annak, hogy tudásuk kizárólag a saját elképzeléseikből áll. Bármely korban vagy helyen testesüljön is meg Isten, a testben végzett munkájának alapelvei változatlanok maradnak. Nem ölthet testet, ugyanakkor nem léphet túl a testen a munkájában; még kevésbé lehet az, hogy testet ölt, de nem a test normális emberi mivoltán belül dolgozik. Ellenkező esetben Isten megtestesülésének jelentősége semmivé foszlana, és a testet öltött Ige teljesen értelmetlenné válna. Ráadásul Isten megtestesüléséről csak a mennyei Atya (a Lélek) tud, és senki más, még Maga a test vagy a mennyei hírnökök sem. Mivel ez így van, Isten testben végzett munkája annál normálisabb és annál jobban képes bizonyítani, hogy az Ige valóban testet öltött, és a test egy hétköznapi és normális embert jelent.

Néhányan talán eltűnődnek: „Miért kell, hogy a kort Maga Isten vezesse be? Nem állhat egy teremtetten lény az Ő helyére?” Ti mindannyian tisztában vagytok azzal, hogy Isten kifejezetten azzal a céllal ölt testet, hogy bevezessen egy új kort, és

természetesen, amikor bevezet egy új kort, akkor egyúttal le is zárja az előző kort. Isten a Kezdet és a Vég; Ő Maga az, aki mozgásba lendíti a munkáját, és így Neki Magának kell lennie annak, aki lezárja az előző kort. Ez a bizonyítéka annak, hogy Ő legyőzte a Sátánt és meghódította a világot. Minden alkalommal, amikor Ő Maga munkálkodik az emberek között, az egy új csata kezdete. Az új munka megkezdése nélkül természetesen nem létezne a régi befejezése sem. És ha a régi nincs befejezve, az azt bizonyítja, hogy a Sátánnal folytatott harc még nem ért véget. Csak akkor tud az ember teljesen kiszabadulni a Sátán hatalma alól, és új életet és új kezdetet nyerni, ha Maga Isten jön el, és végez új munkát az emberek között. Ellenkező esetben az ember örökké a régi korban fog élni, és örökké a Sátán régi befolyása alatt fog élni. Minden Isten által vezetett korban az ember egy része felszabadítottá válik, és így az ember Isten munkájával együtt halad előre az új kor felé. Isten győzelme győzelmet jelent mindazok számára, akik követik Őt. Ha a teremtett emberi lények fáját bíznák meg a kor lezárásával, akkor akár az ember, akár a Sátán szemszögéből nézve, ez nem lenne más, mint az Istennel való szembenállás vagy árulás, nem pedig az Istennek való engedelmesség, és az ember munkája a Sátán eszközévé válna. Csak ha az ember engedelmeskedik és követi Istent egy olyan korban, amelyet maga Isten vezet be, akkor lehet a Sátánt teljes mértékben meggyőzni, mert ez egy teremtett lény kötelessége. Ezért azt mondom, hogy nektek csak követnetek és engedelmeskednetek kell, és semmi más elvárás nincs felétek. Ezt jelenti az, hogy mindenki tartsa magát a kötelességéhez, és mindenki végezze a saját feladatát. Isten végzi a saját munkáját, nincs szüksége arra, hogy az ember végezze azt helyette, és Ő sem vesz részt a teremtett lények munkájában. Az ember a saját kötelességét teljesíti, és nem vesz részt Isten munkájában. Csak ez az engedelmesség, és a Sátán legyőzésének bizonyítéka. Miután Maga Isten befejezte az új kor bevezetését, többé már nem jön le, hogy Ő Maga munkálkodjon az emberiség körében. Az ember csak ekkor lép be hivatalosan az új korba, hogy elvégezze kötelességét és teremtett lényként teljesítse a küldetését. Ezek azok az elvek, amelyek szerint Isten munkálkodik, és amelyeket senki sem léphet át. Csak az ilyen módon való munkálkodás józan és ésszerű. Isten munkáját Magának Istennek kell elvégeznie. Ő az, aki beindítja a munkáját, és Ő az, aki befejezi a munkáját. Ő az, aki megtervezi a munkát, és Ő az, aki irányítja azt, és még inkább Ő az, aki a munkát beteljesíti. Ahogy a Biblia mondja: „Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég.” Mindent, ami az Ő irányításával kapcsolatos munkához tartozik, azt Maga Isten végzi. Ő a hatezer éves irányítási terv Uralkodója; senki sem végezheti az Ő munkáját helyette, és senki sem tudja az Ő munkáját befejezni, mert Ő az, aki mindent a kezében tart. Miután megteremtette a világot, Ő fogja vezetni az egész világot, hogy az Ő világosságában éljen, és Ő fogja lezárni az egész kort is, beteljesítve ezzel az egész tervét!

A megtestesülés misztériuma (2.)

Abban az időben, amikor Jézus Júdeában munkálkodott, nyíltan tette, Én viszont most titokban tevékenykedem és beszélek közöttetek. A hitetlenek egyáltalán nincsenek tudatában ennek. A köztetek végzett munkám el van zárva a kívülállók elől. Ezeket a szavakat, ezeket a fenyítéseket és ítéleteket csak ti ismeritek, senki más. Minderre a munkára a ti köreitekben kerül sor, és csak nektek tárul fel; a hitetlenek közül senki sem tud róla, mert még nem jött el az idő. Az itteni emberek közel vannak ahhoz, hogy a fenyítések elviselése után teljessé váljanak, de a kívülállók semmit sem tudnak erről. Ez a munka túlságosan rejtett! Számukra a testet öltött Isten rejtve van, de azok számára, akik benne vannak ebben az áramlatban, azt mondhatjuk, hogy Ő megnyílt. Bár Istenben minden megnyílik, minden feltárul, és minden szabadabbá válik, ez csak azokra igaz, akik hisznek Benne; ami a többieket, a hitetleneket illeti, semmi sem válik ismertté. A munka, ami jelenleg köztetek és Kínában folyik, szigorúan el van zárva, hogy ne tudjanak róla. Ha tudomást szereznének erről a munkáról, akkor csak elítélnék és üldöznék. Nem hinnének benne. A nagy vörös sárkány nemzetében, ezen a legelmaradottabb helyen munkálkodni nem könnyű feladat. Ha ez a munka nyilvánosságra kerülne, lehetetlen lenne folytatni. A munkának ezt a szakaszát egyszerűen nem lehet ezen a helyen elvégezni. Ha ez a munka nyíltan folyna, hogyan engedhetnék meg, hogy előrehaladjon? Nem tenné ez ki még nagyobb kockázatnak a munkát? Ha ez a munka nem lenne rejtve, hanem úgy folyna, mint Jézus idejében, amikor Ő látványosan gyógyította a betegeket és űzte ki a démonokat, akkor nem „szállták volna meg” már régen az ördögök? Képesek lennének eltűnni Isten létezését? Ha most belépnék a zsinagógákba, hogy prédikáljak és okítsam az embereket, akkor nem zúztak volna már rég darabokra? És ha ez megtörtént volna, hogyan folytatódhatott volna a munkám? Az, hogy egyáltalán nem mutatkoznak nyíltan jelek és csodák, annak oka a palástolás. Tehát a hitetlenek az Én munkámat nem láthatják, nem ismerhetik meg és nem fedezhetik fel. Ha a munkának ezt a szakaszát ugyanúgy kellene végezni, mint Jézusét a Kegyelem Korában, akkor nem lehetne olyan megingathatatlan, mint most. Ezért az ily módon, titokban végzett munka előnyös rátok és a munka egészére nézve is. Amikor Isten földi munkája véget ér, vagyis amikor ez a titkos munka befejeződik, akkor a munkának ez a szakasza kirobban a nyilvánosság elé. Mindenki tudni fogja, hogy Kínában van a győzteseknek egy csoportja; mindenki tudni fogja, hogy a testet öltött Isten Kínában van, és hogy a munkája véget ért. Csak ekkor fog az ember számára felderengeni: miért van az, hogy Kína még nem hanyatlott vagy omlott össze? Kiderül, hogy Isten személyesen végzi a munkáját Kínában, és emberek egy csoportját győztesekké tökéletesítette.

A testet öltött Isten csak az őt követő emberek egy részének nyilvánul meg ebben az időszakban, amikor személyesen végzi munkáját, és nem minden teremtménynek. Csak azért öltött testet, hogy elvégezze munkájának egy szakaszát, és nem azért, hogy

megmutassa az embereknek az Ő képmását. A munkáját azonban Neki Magának kell elvégeznie, ezért szükségszerű számára, hogy ezt a testben tegye. Amikor ez a munka befejeződik, Ő távozni fog az emberi világból; nem maradhat hosszú távon az emberiség körében, mert félő, hogy az elkövetkezendő munka útjában állna. Amit a sokaságnak megmutat, az csak az Ő igazságos természete és minden cselekedete, és nem a képmása, amikor kétszer testet öltött, mivel Isten képmása csak az Ő természetén keresztül mutatható meg, és nem helyettesíthető megtestesülésének képmásával. Az Ő testének képmása csak korlátozott számú embernek mutatkozik meg, csak azoknak, akik követik Őt, amikor testben munkálkodik. Ezért zajlik a most folyó munka ennyire titokban. Ugyanígy, Jézus is csak a zsidóknak mutatta meg Magát, amikor a munkáját végezte, és soha nem mutatta meg Magát nyilvánosan egyetlen más népnek sem. Így, miután befejezte munkáját, azonnal távozott az emberi világból, és nem maradt itt; azután nem Ő, ez az emberi képmás mutatkozott meg az embereknek, hanem a Szentlélek, aki közvetlenül vitte véghez a munkát. Amint a testet öltött Isten munkája teljesen befejeződik, Ő távozik a halandó világból, és soha többé nem fog ahhoz hasonló munkát végezni, mint amit akkor végzett, amikor testben volt. Ezután a munkát közvetlenül a Szentlélek végzi. Ebben az időszakban az ember aligha látja az Ő hús-vér testének képmását; egyáltalán nem mutatja meg Magát az embernek, hanem örökre rejtve marad. A testet öltött Isten munkájának ideje korlátozott. Egy meghatározott korban, időszakban, nemzetben és meghatározott emberek között kerül rá sor. Ez a munka csak az Isten megtestesülésének időszakában végzett munkát képviseli; egy kort képvisel, és Isten Lelkének munkáját képviseli egy adott korban, nem pedig az Ő munkájának egészét. Ezért a testet öltött Isten képmása nem fog minden népnek megmutatkozni. Ami a sokaságnak megmutatkozik, az Isten igazsága és az Ő természete a maga teljességében, nem pedig az Ő képmása, amikor kétszer is testet öltött. Sem az egyik képmása külön, sem a két képmása együttesen nem mutatkozik meg az embernek. Ezért szükségszerű, hogy Isten megtestesülése elhagyja a földet, miután elvégezte a munkát, amit el kell végeznie, mivel Ő csak azért jön, hogy elvégezze a munkát, amit el kell végeznie, és nem azért, hogy megmutassa az embereknek az Ő képmását. Bár a megtestesülés jelentősége már beteljesedett általa, hogy Isten kétszer is testet öltött, mégsem fogja Magát nyíltan megmutatni olyan népnek, amely még soha nem látta Őt. Jézus soha többé nem fogja megmutatni Magát a zsidóknak az igazság Napjaként, az Olajfák hegyén sem fog állni és megmutatkozni minden népnek; a zsidók csak Jézus arcképét látták a Júdeában töltött idő alatt. Ez azért van így, mert Jézus megtestesült formájában végzett munkája kétezer évvel ezelőtt véget ért; nem fog egy zsidó képében visszatérni Júdeába, még kevésbé fog egy zsidó képében megmutatkozni a pogány nemzetek bármelyikének, mivel a testet öltött Jézus képmása csupán egy zsidó képmása, és nem az Emberfia képmása, akit János látott. Bár Jézus megígérte követőinek, hogy újra el fog jönni, nem fogja Magát egyszerűen egy zsidó képében megmutatni a pogány nemzetek tagjainak. Tudnotok kell, hogy a testet öltött

Isten munkája az, hogy megnyisson egy kort. Ez a munka néhány évre korlátozódik, és Ő nem tudja elvégezni Isten Lelkének minden munkáját, ahogy Jézus zsidó képmása is csak Isten képmását képviselhette, amikor Júdeában munkálkodott, és csak a keresztre feszítés munkáját tudta elvégezni. Abban az időszakban, amikor Jézus testben élt, nem tudta elvégezni a kor befejezésének vagy az emberiség elpusztításának munkáját. Ezért miután keresztre feszítették és elvégezte a munkáját, felemelkedett a legmagasabb szintre, és örökre elrejtőzött az emberek elől. Ettől kezdve a pogány nemzetek hűséges hívői nem láthatták az Úr Jézus megnyilvánulását, hanem csak a falra ragasztott arcképét. Ez a portré csak egy ember által rajzolt kép, és nem Isten képmása, ahogyan Ő megmutatkozik az embernek. Isten nem fogja Magát nyíltan megmutatni a sokaságnak abban a képében, amelyikben kétszer is testté lett. Az emberiség körében végzett munkája az, hogy lehetővé tegye számukra, hogy megértsék az Ő természetét. Mindez a különböző korok munkája által mutatkozik meg az embernek; inkább az általa feltárt természet és az általa végzett munka segítségével valósul meg, mintsem Jézus megnyilvánulásával. Vagyis Isten képmása nem a megtestesült képmáson keresztül válik ismertté az ember számára, hanem a megtestesült Isten által végzett munkán keresztül, akinek van képmása és formája egyaránt; és az Ő munkáján keresztül mutatkozik meg az Ő képmása és válik ismertté az Ő természete. Ez a jelentősége annak a munkának, amelyet a testben kíván végezni.

Amint Isten két megtestesülésének munkája véget ér, elkezdi megmutatni igazságos természetét a hitetlenek minden nemzetében, lehetővé téve a sokaság számára, hogy meglássák az Ő képmását. Ki fogja nyilvánítani az Ő természetét, ezáltal világossá teszi az ember különböző kategóriáinak végét, teljesen lezárva ezzel a régi kort. Annak oka, amiért az Ő testben végzett munkája nem terjed ki nagy területre (ahogy Jézus is csak Júdeában munkálkodott, én pedig ma csak köztetek munkálkodom), az az, hogy az Ő testben végzett munkájának vannak határai és korlátai. Ő csupán egy rövid ideig tartó munkát végez el egy hétköznapi és normális test képében; nem használja ezt a megtestesülést arra, hogy az örökkévalóság munkáját vagy a hitetlen nemzetek népeinek való megjelenés munkáját vigye véghez. A testben végzett munka csak korlátozott hatókörű lehet (például csak Júdeában vagy csak köztetek zajlik), majd az e határok között végzett munka révén a hatóköre később kiterjeszthető. Természetesen a kiterjesztés munkáját közvetlenül az Ő Lelke fogja elvégezni, ekkor az már nem a megtestesülésének a munkája lesz. A testben végzett munkának ugyanis megvannak a maga határai, és nem terjed ki a világegyetem minden szegletére – ezt nem tudja megvalósítani. A testben végzett munka által az Ő Lelke végzi el azt a munkát, amely ezután következik. Ezért a testben végzett munka beavató jellegű, amelyre bizonyos határok között kerül sor; ezután az Ő Lelke az, aki folytatja a munkát, amit ráadásul kiterjesztett hatókörrel tesz.

Isten csak azért jön a földre, hogy irányítsa a kort; csak meg akar nyitni egy új kort, és véget akar vetni a réGINEK. Nem azért jött, hogy végigélje egy ember földi életét, hogy

saját Maga tapasztalja meg az emberi világban élt élet örömeit és bánatait, vagy hogy a keze által tökéletesítsen egy bizonyos személyt, vagy személyesen figyelje egy bizonyos személy növekedését. Nem ez az Ő munkája; az Ő munkája csupán az, hogy megkezdje az új kort, és véget vessen a réginek. Vagyis személyesen kezd meg egy kort, személyesen vet véget a másinak, és legyőzi a Sátánt azáltal, hogy személyesen végzi el a munkáját. Minden alkalommal, amikor személyesen végzi el a munkáját, az olyan, mintha betenné a lábát a csatátérre. Először legyőzi a világot és győzedelmeskedik a Sátán felett, amíg testben van; birtokba veszi az összes dicsőséget, és felgördíti a függönyt a kétezzer év munkájának egészéről úgy, hogy minden ember a földön a helyes úton járhasson, és békés, örömteli életet élhessen. Isten azonban nem élhet sokáig az emberrel a földön, mert Isten az Isten, és végül is nem olyan, mint az ember. Nem élheti le egy normális ember életét, vagyis nem tartózkodhat a földön olyan emberként, aki semmiben sem különbözik a hétköznaptól, mert Őbenne csak egy minimális része van meg egy normális ember normális emberi mivoltának, amivel fenntartja emberi létét. Más szóval, hogyan tudna Isten családot alapítani, karriert építeni és gyermekeket nevelni a földön? Vajon nem lenne ez szégyen az Ő számára? Az, hogy Ő normális emberi mivoltot ölt magára, csak azért van, hogy megfelelő módon végezze a munkáját, nem pedig azért, hogy lehetővé tegye számára, hogy családjá és karrierje legyen, mint egy normális embernek. Normális érzékelése, normális elméje és testének normális táplálkozása és öltözködése elegendő bizonyíték arra, hogy normális emberi mivolta van; nincs szüksége családra vagy karrierre ahhoz, hogy bebizonyítsa, hogy normális emberi mivolttal rendelkezik. Ez teljesen felesleges lenne! Isten eljövetele a földre az Ige megtestesülése; egyszerűen csak lehetővé teszi az ember számára, hogy megértse az Ő szavát és hogy lássa az Ő szavát, vagyis lehetővé teszi az ember számára, hogy lássa a test által végzett munkát. Nem az a szándéka, hogy az emberek egy bizonyos módon bánjanak az Ő testével, hanem csak az, hogy az ember mindvégig engedelmes legyen, azaz engedelmeskedjen minden szónak, amelyet Ő kiejt a száján, és alávesse magát minden munkának, amelyet Ő végez. Ő csupán a testben munkálkodik; szándékosan nem azt kéri az embertől, hogy magasztalja az Ő testének nagyságát és szentségét, hanem megmutatja az embernek munkájának bölcsességét és mindazt a hatalmat, amelyet Ő gyakorol. Ezért – bár kiemelkedő emberi mivolttal rendelkezik – nem tesz bejelentéseket, és csak arra a munkára összpontosít, amit el kell végeznie. Tudnotok kellene, hogy Isten miért öltött testet, mégsem hirdeti normális emberi mivoltát vagy tesz mellette tanúságot, hanem egyszerűen csak elvégzi a munkát, amelyet el kíván végezni. Ezért minden, amit a testet öltött Istentől láthatsz, az az, ami Őbenne isteni; ez azért van, mert Ő soha nem hirdeti azt, ami Őbenne emberi, hogy az emberek ne utánozzák. Csak amikor ember vezet embereket, akkor beszél arról, ami őbenne emberi, hogy jobban elnyerje csodálatukat és meggyőződésüket, és ezáltal vezetni tudjon másokat. Ezzel szemben Isten egyedül a munkája által hódítja meg az embert (vagyis az ember számára elérhetetlen munka által); nem számít, hogy az ember

csodálja-e Őt, vagy Ő készíti-e arra az embert, hogy csodálja Őt. Mindössze annyit tesz, hogy az emberben felkelti az Ő félelmének érzését vagy az Ő kifürkészhetetlenségének érzetét. Istennek nincs szüksége arra, hogy lenyűgözze az embert; csak arra van szüksége, hogy féld Őt, miután tanúja voltál az Ő természetének. A munka, melyet Isten végez, az Ő sajátja; nem végezheti el Helyette az ember, és nem is érheti el az ember. Csak Maga Isten tudja elvégezni a saját munkáját és bevezetni egy új kort, hogy az embert egy új életbe vezesse. Az a munkája, hogy lehetővé tegye az ember számára, hogy egy új élet birtokába jusson, és belépjen egy új korba. A munka többi részét átadja a normális emberi mivolttal rendelkezőknek, akiket mások csodálnak. Ezért a Kegyelem Korában a testben töltött harminchárom évéből mindössze három és fél év alatt elvégezte kétezer év munkáját. Amikor Isten eljön a földre, hogy elvégezze a munkáját, mindig a legrövidebb idő – néhány év – alatt viszi véghez kétezer év vagy egy egész kor munkáját. Ő nem tétlenkedik és nem késlekedik; egyszerűen csak összesűríti sok év munkáját, hogy az néhány röpké év alatt megvalósuljon. Azért van ez így, mert a munka, amit Ő személyesen végez, teljes mértékben egy új kiút megnyitását és egy új kor irányítását szolgálja.

A megtestesülés misztériuma (3.)

Amikor Isten a munkáját végzi, nem azért jön, hogy bármilyen építkezésbe vagy mozgalomba fogjon, hanem hogy teljesítse szolgálatát. Minden alkalommal csak azért ölt testet, hogy beteljesítse munkájának egy szakaszát és elindítson egy új kort. Most a Királyság Kora érkezett el, akárcsak a királyság oktatása. A munkának ez a szakasza nem az ember munkája, és nem azért van, hogy az embert egy bizonyos fokig alakítsa, hanem csak azért, hogy Isten munkájának egy részét véghez vigye. Amit Ő tesz, az nem az ember munkája, nem azért van, hogy bizonyos eredményt érjen el az ember alakításában, mielőtt elhagyja a földet; azért van, hogy teljesítse szolgálatát, és befejezze azt a munkát, amit el kell végeznie, vagyis megfelelő előkészületeket tegyen a földi munkájához, és ezáltal dicsőséget szerezzen. A testet öltött Isten munkája eltér a Szentlélek által használt emberektől. Amikor Isten eljön, hogy a földön munkálkodjon, csak szolgálata teljesítésével foglalkozik. Ami az egyéb, az Ő szolgálatához nem kapcsolódó ügyeket illeti, szinte semmilyen szerepet nem vállal, sőt, odáig megy, hogy még a szemét is elfordítja. Ő egyszerűen csak elvégzi azt a munkát, amit el kell végeznie, és a legkevésbé sem érdekli, hogy az embernek milyen munkát kellene végeznie. Az Ő általa végzett munka kizárólag az, ami ahhoz a korhoz tartozik, amelyben benne van, és ahhoz a szolgálathoz, amelyet teljesítenie kell, mintha minden más dolog kívül esne az Ő hatáskörén. Nem vesz Magára több alapvető ismeretet arról, hogyan éljen az emberiség körében, nem is sajátít el több szociális készséget, és nem szerelkezik fel semmi mással, amit az ember ért. Mindaz, amivel az embernek rendelkeznie kellene, egyáltalán nem

foglalkoztatja Őt, egyszerűen csak végzi azt a munkát, ami az Ő kötelessége. Ezért – ahogy az ember látja – a testet öltött Isten olyannyira tökéletlen, hogy még sok olyan dologra sem figyel oda, amivel az embernek rendelkeznie kellene, és nem is érti ezeket. Az olyan dolgokkal, mint az életről szóló általános ismeretek, valamint a személyes viselkedést és a másokkal való érintkezést vezérlő elvek, úgy tűnik, nincs kapcsolata. Te azonban egyszerűen a rendellenesség legkisebb jelét sem érzékelheted a megtestesült Isten részéről. Vagyis az Ő emberi mivolta csak fenntartja a normális emberként való életét és agyának normális gondolkodását, ami biztosítja számára a jó és a rossz közötti különbségtétel képességét. Ő azonban semmi mással nincs felszerelve, amivel csak az embernek (teremtett lényeknek) kellene rendelkeznie. Isten csak azért ölt testet, hogy teljesítse saját szolgálatát. Az Ő munkája egy egész korra irányul, nem egyetlen személyre vagy helyre, hanem az egész világegyetemre. Ez az Ő munkájának az iránya és az elv, amely szerint munkálkodik. Ezen senki sem változtathat, és az embernek nincs módja részt venni ebben. Minden alkalommal, amikor Isten testté lesz, magával hozza az adott kor munkáját, és nem áll szándékában húsz, harminc, negyven vagy akár hetven vagy nyolcvan évig az ember mellett élni, hogy az jobban megértse Őt és betekintést nyerjen a lényébe. Erre nincs szükség! Ha így tenne, az semmiképpen sem mélyítené el az ember ismereteit Isten eredendő természetéről; ehelyett csak hozzátenne az elképzeléseihez, és az elképzelései és gondolatai megkövesedését idézné elő. Ezért mindannyiótoknak kötelessége pontosan megérteni, hogy mi a megtestesült Isten munkája. Bizonyára nem lehet, hogy nem értettétek meg a hozzátok intézett szavaimat: „Nem azért jöttem, hogy megtapasztaljam egy normális ember életét?” Elfelejtettétek a szavakat: „Isten nem azért jön a földre, hogy egy normális ember életét élje”? Nem értitek Isten célját a megtestesüléssel, és nem tudjátok, mit jelent ez: „Hogyan jöhetne Isten a földre azzal a szándékkal, hogy megtapasztalja egy teremtett lény életét?” Isten kizárólag azért jön a földre, hogy elvégezze a munkáját, így a földi munkája rövid ideig tart. Nem azzal a szándékkal jön a földre, hogy Isten Lelke az Ő hús-vér testét egy felsőbbrendű emberré művelje, aki majd vezeti az egyházat. Amikor Isten a földre jön, az az Ige testet öltése; az ember azonban nem tud az Ő munkájáról, és erővel tulajdonít Neki dolgokat. Ám mindannyiótoknak fel kell ismernie, hogy Isten a testet öltött Ige, nem pedig egy hús-vér test, amelyet Isten Lelke nevelt, hogy pillanatnyilag magára vegye Isten szerepét. Maga Isten nem művelés eredménye, hanem a testet öltött Ige, és ma hivatalosan végzi a munkáját közöttetek. Mindannyian tudjátok és elismeritek, hogy Isten megtestesülése tényszerű igazság, mégis úgy viselkedtek, mintha értenétek. A testté lett Isten munkájától kezdve az Ő megtestesülésének jelentőségéig és lényegéig, a legkevésbé sem vagytok képesek felfogni ezeket, és csak másokat követve, semmitmondóan, emlékezetből ismételtétek szavakat. Azt hiszed, a testet öltött Isten olyan, amilyennek te képzeled?

Isten kizárólag azért ölt testet, hogy vezesse a kort és új munkát indítson el. Szükséges, hogy megértsetek ezt a pontot. Ez nagyban különbözik az ember feladatától, és a kettőt nem lehet egy lapon említeni. Az embert hosszú időn keresztül

kell művelni és tökéletesíteni, mielőtt munkavégzésre lehet használni, és az a fajta emberi mivolt, amelyre szükség van, különösen magas rendű. Az embernek nemcsak a normális emberi mivolt érzetét kell tudnia fenntartani, hanem még jobban meg kell értenie számos olyan elvet és szabályt, amelyek a másokkal szembeni viselkedését szabályozzák, sőt, el kell köteleznie magát arra, hogy még többet tanuljon az ember bölcsességéről és etikai ismereteiről. Ezzel kell az embernek felszerelkeznie. Ez azonban a testet öltött Isten esetében nem így van, mert az Ő munkája nem az embert képviseli, és nem is az ember munkája; inkább az Ő lényének közvetlen kifejeződése, és annak a munkának a közvetlen megvalósítása, amelyet Neki kell elvégeznie. (Természetesen a munkáját a megfelelő időben végzi, nem esetlegesen vagy véletlenszerűen, és az akkor veszi kezdetét, amikor eljön az ideje, hogy szolgálatát teljesítse.) Nem vesz részt az ember életében vagy az ember munkájában, vagyis az Ő emberi mivolta nincs felszerelkezve ezek közül egyikkel sem (bár ez nincs hatással a munkájára). Ő csak akkor teljesíti szolgálatát, amikor eljön az ideje, hogy megtegye; függetlenül attól, hogy milyen állapotban van, egyszerűen csak halad előre azzal a munkával, amit el kell végeznie. Bármilyen is tud Róla az ember, és bármilyen is az ember véleménye Róla, az Ő munkájára ez egyáltalán nincs hatással. Amikor például Jézus végezte a munkáját, senki sem tudta pontosan, hogy ki Ő, de Ő egyszerűen csak vitte előre a munkáját. Mindezek nem akadályozták Őt abban, hogy elvégezze a munkát, amit végeznie kellett. Ezért először nem vallotta meg vagy nem hirdette saját kilétét, csupán arra ösztönözte az embereket, hogy kövessék Őt. Természetesen ez nemcsak Isten alázatossága volt, hanem annak módja is, ahogyan Isten a testben munkálkodott. Csak így tudott munkálkodni, mert az embernek nem állt módjában szabad szemmel felismerni Őt. És még ha az ember fel is ismerte volna Őt, nem tudta volna segíteni a munkáját. Továbbá nem azért öltött testet, hogy az emberrel megismertesse a testét, hanem azért, hogy munkát végezzen és teljesítse szolgálatát. Ennek okán nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy kilétét a nyilvánosság elé tárja. Amikor elvégezte mindazt a munkát, amit el kellett végeznie, akkor természetesen vált világossá az ember számára az Ő teljes kiléte és státusza. A testet öltött Isten hallgat, és soha nem tesz semmilyen kijelentést. Nem törődik sem az emberrel, sem azzal, hogy az ember hogyan boldogul az Ő követésében, hanem egyszerűen csak halad előre szolgálata teljesítésében és a munka elvégzésében, amelyet meg kell tennie. Senki sem állhat az Ő munkájának útjába. Amikor eljön az idő, hogy befejezze a munkáját, az minden bizonnyal be fog fejeződni, véget fog érni, és senki sem képes ezt másként megszabni. Csak akkor fogja az ember megérteni az Ő munkáját – bár még mindig nem teljesen világosan –, miután annak befejeztével távozik az embertől. És hosszú időbe telik, amíg az ember teljesen megérti a szándékot, amellyel először elvégezte a munkáját. Más szóval, a megtestesült Isten korának munkája két részre oszlik. Az egyik rész abból a munkából áll, amelyet Magának Istennek a hús-vér teste végez, és azokból a szavakból, amelyeket Magának Istennek a hús-vér teste mond. Miután az Ő testének szolgálata

maradéktalanul beteljesedett, a munka másik része azokra marad, akiket a Szentlélek használ. Ez az az idő, amikor az embernek kell betöltenie feladatát, mert Isten már megnyitotta az utat, és azt az embernek magának kell bejárnia. Ez azt jelenti, hogy a testet öltött Isten elvégzi a munka egy részét, majd ez a munka átszáll a Szentlélekre és a Szentlélek által használt emberekre. Ezért az embernek tudnia kellene, hogy a testet öltött Isten által elsődlegesen végzett munka ebben a szakaszban mit foglal magában, és pontosan meg kell értenie, hogy mi a jelentősége Isten megtestesülésének, és mi az a munka, amelyet el kell végeznie, továbbá nem szabad az emberrel szemben támasztott igényeknek megfelelő követeléseket támasztania Istennel szemben. Ebben rejlik az ember hibája, elképzelése, sőt, engedetlensége.

Isten nem azzal a szándékkal ölt testet, hogy az ember megismerhesse az Ő testét, vagy hogy az ember különbséget tudjon tenni a megtestesült Isten teste és az ember teste között; Isten nem is azért ölt testet, hogy az ember ítélőképességét fejlessze, és még kevésbé azzal a szándékkal, hogy az ember imádhassa a megtestesült Isten testét, és ezáltal nyerjen nagy dicsőséget. Ezek közül egyik sem szándéka Istennek a testet öltéssel. Isten nem is azért válik testté, hogy elítélje az embert, sem azért, hogy szándékosan leleplezze az embert, vagy hogy megnehezítse a dolgát. Ezek közül egyik sem szándéka Istennek. Minden alkalommal, amikor Isten testté lesz, az a munka egy formája, amely elkerülhetetlen. Az Ő nagyobb munkája és hatalmasabb irányítása érdekében cselekszik úgy, ahogyan cselekszik, és nem az emberek által képzelt okokból. Isten csak akkor jön a földre, amikor a munkája megkívánja, és amikor szükséges. Nem azzal a szándékkal jön a földre, hogy egyszerűen csak körülnézzen, hanem hogy elvégezze a munkát, amit el kell végeznie. Mi másért vállalna ilyen súlyos terhet és ilyen nagy kockázatot, hogy véghezvigye ezt a munkát? Isten csak akkor ölt testet, amikor muszáj Neki, és mindig egyedülálló jelentőséggel. Ha csak azért tenné, hogy az emberek megnézhessék Őt és tágíthassák látókörüket, akkor teljesen biztos, hogy soha nem jönne ilyen könnyedén az emberek közé. Ő az irányításért és nagyobb munkájáért jön a földre, valamint hogy minél többet szerezzen az emberiségből. Azért jön, hogy képviselje a kort, azért jön, hogy legyőzze a Sátánt, és azért ölt magára testet, hogy legyőzze a Sátánt. Sőt, azért jön, hogy az egész emberi fajt vezesse élete során. Mindez az Ő irányítását érinti, valamint az egész világegyetem munkáját. Ha Isten csupán azért öltene testet, hogy az ember megismerhesse az Ő testét, és felnyissa az emberek szemét, akkor miért ne utazna el minden nemzethez? Vajon nem lenne ez rendkívül egyszerű dolog? Ő azonban nem így tett, hanem inkább kiválasztott egy megfelelő helyet, ahol letelepedhetett, és megkezdhette a munkát, amelyet el kellett végeznie. Már önmagában ez a test számottevő jelentőséggel bír. Egy egész kort képvisel, és egy egész kor munkáját viszi véghez; egyszerre vet véget az előző kornak és vezeti be az újat. Mindez fontos dolog, amely Isten irányítását érinti, továbbá mindez a munka egy szakaszának a jelentősége, amelynek elvégzéséért Isten a földre jön. Amikor Jézus a földre jött, csak néhány szót szólt, és elvégzett némi munkát; nem

foglalkozott az emberek életével, és amint befejezte a munkáját, távozott. Ma, amikor befejeztem beszédemet, és átadtam nektek a szavaimat, és amikor mindannyian megértettétek, munkámnak ez a lépcsőfoka befejeződik, függetlenül attól, hogy milyen lesz az életetek. A jövőben kell lennie néhány embernek, aki folytatja e lépését a munkámnak, és aki e szavaknak megfelelően folytatja a munkát a földön; akkor kezdődik majd az ember munkája és az ember építkezése. Jelenleg azonban Isten csak azért végzi a munkáját, hogy teljesítse szolgálatát, és befejezze munkájának egy lépcsőfokát. Isten az emberétől eltérő módon munkálkodik. Az ember szereti a gyülekezeteket és fórumokat, és fontosnak tartja a szertartásokat, míg Isten éppen az emberi gyülekezeteket és összejöveteleket veti meg a legjobban. Isten kötetlenül társalog és beszél az emberrel; ez Isten munkája, amely kivételesen felszabadult és titeket is felszabadít. Én ugyanakkor teljességgel utálok együtt lenni veletek, és képtelen vagyok hozzászokni egy olyan szabályozott élethez, mint a tiétek. A szabályokat utálok a legjobban; ezek olyannyira korlátozzák az embert, hogy fél megmozdulni, fél megszólalni, fél énekelni, és szemei egyenesen rád merednek. Teljességgel megvetem a gyülekezési módokat, és teljességgel megvetem a nagy gyülekezeteket. Egyszerűen megtagadom, hogy ilyen módon gyülekezzek veletek, mert ez az életmód megbéklyózza az embert, és ti túl sok szertartáshoz és túl sok szabályhoz tartjátok magatokat. Ha ti irányíthatnátok, akkor az embereket mind a szabályok birodalmába vezetnétek, és nem lenne módjuk arra, hogy a vezetések alatt félretegyék a szabályokat; ehelyett a vallás légköre egyre erőteljesebbé válna, és az ember gyakorlatai csak tovább szaporodnának. Egyesek folyamatosan beszélnek és társalognak, amikor összegyűlnek, és soha nem érzik magukat fáradtnak, és vannak, akik tucatnyi napon át is képesek megállás nélkül prédikálni. Ezek mind nagy gyülekezeteknek és az emberek összejöveteleinek tekinthetők; semmi közük az evéssel-ivással teli élethez, az élvezethez, vagy a szellem felszabadulásához. Ezek mind összejövetelek! A munkatársaidal tartott megbeszélések, valamint a nagy és kis gyülekezetek mind visszataszítóak Számomra, és soha nem éreztem érdeklődést irántuk. Íme az elv, amely szerint munkálkodom: nem vagyok hajlandó prédikálni a gyülekezetekben, és nem kívánok semmit sem közölni nagy, nyilvános gyűlésen, és még kevésbé akarok mindannyiótokat összehívni egy néhány napos különleges gyűlésre. Nem tartom kellemesnek, hogy mindannyian visszafogottan és illedelmesen üljete egy összejöveten; utálok látni, ahogy egy adott szertartás keretein belül éltek, és még inkább, visszautasítom, hogy részt vegyek egy ilyen szertartásokon. Minél többet csináljátok ezt, annál visszataszítóbbnak találom. A legkevésbé sem érdekelnék ezek a szertartásaitok és szabályaitok; bármennyire is jól csináljátok őket, én mindet visszataszítónak találom. Nem arról van szó, hogy az eljárásaitok nem megfelelőek, vagy hogy túl alantasak lennétek; hanem arról, hogy megvetem az életmódokat, és még inkább arról, hogy képtelen vagyok hozzászokni. A legkevésbé sem értitek a munkát, amit végezni óhajtok. Amikor Jézus annak idején a munkáját végezte, miután szentbeszédet tartott egy adott helyen, kivezette tanítványait

a városból, és beszélt velük azokról az irányokról, amelyeket meg kellett érteniük. Gyakran dolgozott így. A sokaság körében nagyon ritkán munkálkodott. Annak megfelelően, amit ti kértek Tőle, a testet öltött Istennek nem egy átlagos ember életét kellene élnie; Neki a munkáját kell végeznie, és akár ül, akár áll, akár jár, beszélnie kell. Mindig dolgoznia kell, és soha nem hagyhatja abba a „műveleteket”, különben elhanyagolná kötelességeit. Vajon az ember ezen követelményei megfelelnek az emberi értelemnek? Hol a tisztességetek? Nem kértek túl sokat? Vajon szükségem van arra, hogy vizsgálj Engem, miközben dolgozom? Szükségem van a felügyeletedre, miközben a szolgálatomat teljesítem? Jól tudom, hogy milyen munkát kell végezni, és mikor kell elvégezni; nincs szükség mások beavatkozására. Talán úgy tűnhet számodra, mintha nem sokat tettem volna, de addigra a munkámnak vége. Vegyük például Jézus szavait a Négy Evangéliumban: nem voltak-e azok is végesek? Abban az időben, amikor Jézus belépett a zsinagógába és szentbeszédet mondott, legfeljebb néhány perc alatt befejezte, és amikor végzett a beszéddel, tanítványait a hajóra vezette, és minden magyarázat nélkül távozott. Legfeljebb a zsinagógában lévők vitatták ezt meg egymás között, de Jézusnak ebben nem volt része. Isten csak azt a munkát végzi, amit végeznie kell, és semmit sem tesz ezen felül. Most sokan azt akarják, hogy többet szóljak és többet beszéljek, legalább napi több órát. Ahogy ti látjátok, Isten megszűnik Istennek lenni, hacsak nem beszél, és csak az az Isten, aki beszél. Ti mind vakok vagytok! Mindannyian barmok vagytok! Ti mind tudatlan dolgok vagytok, akiknek nincs értelmük! Túl sok elképzelésetek van! A követeléseitek túl messzire mennek! Embertelenek vagytok! A legkevésbé sem értitek, hogy Isten micsoda! Azt hiszitek, hogy minden beszélő és szónok Isten, és hogy bárki, aki hajlandó szavakkal ellátni benneteket, az a ti atyátok. Mondjátok meg, van-e mindannyiőtoknak, a jól megformált vonásaitokkal és szokatlan megjelenéseetekkel, még egy cseppnyi esze is? Ismeritek-e még a mennybéli napot? Mindegyikötök olyan, mint egy kapzsi és korrupt hivatalnok, hogyan térhetnétek tehát észhez? Hogyan tudtok különbséget tenni jó és rossz között? Sokat adtam nektek, de hányan vannak köztetek, akik értéket tulajdonítottak neki? Ki az, aki teljességgel a birtokában van? Nem tudjátok, hogy ki az, aki megnyitotta az utat, amelyen ma jártok, ezért továbbra is követelőztök, ezeket a nevetséges és abszurd követeléseket támasztva Velem szemben. Nem pirultok a szégyentől? Nem beszéltem eleget? Nem tettem eleget? Ki az, aki közületek valóban kincsként tudja dédelgetni szavaimat? Hízelegtek Nekem a jelenlétemben, de a hátam mögött hazudtok és csaltok! Tetteitek túlságosan aljasak, és felháborítanak Engem! Tudom, hogy csak azért kéritek, hogy beszéljek és dolgozzak, hogy gyönyörködhessetek és tágítsam a látókörötöket, nem pedig azért, hogy megváltoztassam az életeteket. Annyi mindent mondtam nektek. Az életeteknek már rég meg kellett volna változnia, akkor miért estek még most is vissza a régi állapototokba? Lehetséges, hogy az Én szavaimat elrabolták tőletek, és nem kaptátok meg őket? Az igazat megvallva, nem kívánok többet mondani az olyan elkorcsosultaknak, mint ti – hiábavaló lenne! Nem kívánok ennyi haszontalan munkát

végezni! Ti csak a látókörötöket akarjátok tágítani, vagy a szemeteket legeltetni, nem pedig életet nyerni! Mindannyian becsapjátok magatokat! Kérdezem tőletek, mennyit ültettetek át a gyakorlatba abból, amit személyesen mondtam nektek? Csak trükköztök, hogy becsapjátok másokat! Gyűlölöm azokat közületek, akik élvezik, hogy nézőként figyelnek, és mélységesen visszataszítónak találok a kíváncsiságotokat. Ha nem azért vagytok itt, hogy az igaz utat kövessétek, vagy ha nem szomjaztok az igazságra, akkor a megvetésem tárgyai vagytok! Tudom, hogy csak azért hallgattok Engem beszélni, hogy kielégítsétek a kíváncsiságotokat, vagy hogy eleget tegyetek egyik vagy másik mohó vágyatoknak. Eszetekbe sem jut, hogy az igazság létezését keressétek, vagy hogy felfedeznétek az életbe való belépés helyes útját; ezek az igények egyszerűen nem léteznek a köreitekben. Ti mindössze játékszerként kezelitek Istent, amit tanulmányoztok és csodáltok. Túl kevés bennetek a szenvedély az életre való törekvéshez, de rettentően vágytok a kíváncsiságra! Az ilyen embereknek megmagyarázni, hogy hogyan kell élni, egyenlő azzal, mintha a levegőbe beszélnék; akár meg sem kellene szólalnom! Hadd mondjam el nektek: ha csupán a szívetekben lévő űrt akarjátok betölteni, akkor jobb, ha nem jöttök Hozzá! Az élet elnyerését kellene fontosnak tartanotok! Ne csapjátok be magatokat! Jobb lenne, ha nem a kíváncsiságotokat vennétek az életre való törekvésetek alapjául, vagy ha nem ürügyként használnátok arra, hogy megkérjétek Engem, hogy beszéljek hozzátok. Ezek mind olyan trükkök, amelyekben ti nagyon ügyesek vagytok! Ismét megkérdezlek téged: mennyire léptél be ténylegesen abba, amire megkértelek téged? Megértetted mindazt, amit mondtam neked? Sikerült a gyakorlatba átültetned mindazt, amiről beszéltem neked?

Minden kor munkáját Maga Isten kezdeményezi, de tudnod kell, hogy bárhogyan is munkálkodik Isten, nem azért jön, hogy mozgalmat indítson, vagy különleges összejöveteleket tartson, vagy bármilyen szervezetet hozzon létre a nevetekben. Ő kizárólag azért jön, hogy elvégezze a munkát, amit el kell végeznie. Munkája nem tűri senki kényszerét. Úgy végzi a munkáját, ahogy csak akarja; nem számít, hogy az ember mit gondol vagy mit tud róla, Őt csak az foglalkoztatja, hogy elvégezze a munkáját. A világ teremtésétől napjainkig a munkának már három szakasza volt; Jahvétól Jézusig, a Törvény Korától a Kegyelem Koráig Isten soha nem hívott össze különleges összejövetelet az ember számára, és soha nem gyűjtötte egybe az egész emberiséget, hogy összehívjon egy különleges globális munkaértekezletet, és ezáltal kiterjessze munkájának területét. Ő csak annyit tesz, hogy elvégzi egy egész kor kezdeti munkáját a megfelelő időben és a megfelelő helyen, ezzel megnyitva a kort, és vezetve az emberi fajt abban, hogyan éljék az életüket. A különleges összejövetelek az ember gyülekezetei; az emberek összehívása az ünnepek megünneplésére az ember munkája. Isten nem tartja meg az ünnepeket, sőt, visszataszítónak tartja azokat; nem hív össze különleges összejöveteleket, sőt, visszataszítónak tartja azokat. Most már pontosan meg kellene értened, hogy mi az a munka, amelyet a testet öltött Isten végez!

A megtestesülés misztériuma (4.)

Ismernetek kellene a Biblia történetét és létrejöttét. Ezt a tudást nem birtokolják azok, akik nem fogadták el Isten új munkáját. Ők nem tudják. Ha világosan beszélnél nekik ezekről a lényegi dolgokról, akkor nem lennének többé szórszálhasogatók veled szemben a Bibliát illetően. Folyamatosan vájkálnak a megjövendőlt dolgokban: vajon ez a kijelentés valóra vált? Vajon az a kijelentés valóra vált? Az evangéliumot a Bibliával összhangban fogadják el, és a Biblia szerint hirdetik az evangéliumot. Istenbe vetett hitük a Biblia szavain nyugszik; a Biblia nélkül nem hisznek Istenben. Így élnek, aprólékos vizsgálatnak vetve alá a Bibliát. Amikor ismét vájkálnak a Bibliában, és magyarázatokat kérnek tőled, te azt mondod: „Először is, ne ellenőrizzünk minden állítást. Ehelyett nézzük meg, hogyan munkálkodik a Szentlélek. Vegyük az utat, amelyen járunk, és hasonlítsuk össze az igazsággal, hogy lássuk, valóban a Szentlélek munkája-e ez az út, és a Szentlélek munkájának segítségével ellenőrizzük, hogy helyes-e egy ilyen út. Ami azt illeti, hogy ez vagy az a kijelentés az előre megjósoltak szerint valóra vált-e, nekünk, embereknek nem kellene beleütnünk az orrunkat. Jobb, ha inkább a Szentlélek munkájáról és Isten legújabb munkájáról beszélünk, amelyet végez.” A Bibliában található próféciák Isten szavai, amelyeket annak idején a próféták közvetítettek, és olyan emberek által leírt szavak, akiket Isten használt, miután sugalmazást kaptak; csak Maga Isten tudja megmagyarázni azokat a szavakat, csak a Szentlélek tudja megismertetni azon szavak értelmét, és csak Maga Isten tudja feltörni a hét pecsétet és felnyitni a tekercset. Azt mondod: „Te nem vagy Isten, és én sem vagyok az, ki merészezi hát könnyelműen megmagyarázni Isten szavait? Te meg mered magyarázni azokat a szavakat? Még ha Jeremiás, János és Illés próféták jönnének is, ők sem mernék megpróbálni elmagyarázni azokat a szavakat, mert egyikük sem a Bárány. Csak a Bárány törheti fel a hét pecsétet és nyithatja fel a tekercset, és senki más nem magyarázhatja meg az Ő szavait. Nem merem bitorolni Isten nevét, még kevésbé merem megpróbálni elmagyarázni Isten szavait. Csak olyasvalaki lehetek, aki engedelmeskedik Istennek. Te Isten vagy? Isten teremtményei közül senki sem meri felnyitni a tekercset, vagy megmagyarázni azokat a szavakat, így én sem merem megmagyarázni őket. Jobban teszed, ha nem próbálsz megmagyarázni őket. Beszéljünk a Szentlélek munkájáról; ennyit tehet az ember. Egy kicsit ismerem Jahve és Jézus munkáját, de mivel nincs személyes tapasztalatom az ilyen munkáról, csak csekély mértékben tudok beszélni róla. Ami az Ézsaiás vagy Jézus által az ő idejünkben elmondott szavak jelentését illeti, nem fogok magyarázatot fűzni hozzájuk. Nem tanulmányozom a Bibliát, hanem inkább Isten jelenlegi munkáját követem. Te valójában úgy tekintesz a Bibliára, mint a kis tekercsre, de vajon nem olyasmi ez, amit csak a Bárány tud felnyitni? A Bárányon kívül ki más nyithatja fel? Te nem vagy a Bárány, és még kevésbé merem magamról azt állítani, hogy én vagyok Maga Isten, ezért ne elemezzük a Bibliát, és ne vessük alá aprólékos

vizsgálatnak. Sokkal jobb, ha a Szentlélek által végzett munkát vitatjuk meg, vagyis Magának Istennek a jelenleg végzett munkáját. Nézzük meg, hogy melyek azok az alapelvek, amelyek szerint Isten munkálkodik, és mi az Ő munkájának a lényege, és ezek segítségével ellenőrizzük, hogy helyes-e az út, amelyen ma járunk, és ily módon bizonyosodjunk meg róla.” Ha az evangéliumot kívánjátok hirdetni, különösen a vallásos világban élőknek, akkor meg kell értenetek a Bibliát, és alaposan ismernetek kell a belső történetét; máskülönben nem áll módodban az evangéliumot hirdetni. Ha egyszer elsajátítottad a nagyobb képet, és felhagysz a Biblia holt szavainak aprólékos és kicsinyes vizsgálatával, és csak Isten munkájáról és az életigazságról beszélsz, akkor képes leszel megnyerni azokat, akik igaz szívvel keresnek.

Jahve munkája, az Általa hozott törvények és azok az alapelvek, amelyek alapján az emberek életük során vezette, a Törvény Korában végzett munkájának tartalma, annak jelentősége, hogy törvényeket hozott, munkájának jelentősége a Kegyelem Korában, és az, hogy milyen munkát végez Isten ebben az utolsó szakaszban: ezek olyan dolgok, amelyeket meg kellene értenetek. Az első szakasz a Törvény Korának a munkája, a második a Kegyelem Korának a munkája, a harmadik pedig az utolsó napok munkája. Tisztában kell lennetek Isten munkájának ezen szakaszaival. Az elejétől a végéig összesen három szakasz van. Mi a lényege az egyes munkaszakaszoknak? Hány szakaszra kerül sor a hatezer éves irányítási terv munkájában? Hogyan zajlanak ezek a szakaszok, és miért történik mindegyik a maga sajátos módján? Ezek mind alapvető fontosságú kérdések. Minden egyes kor munkája reprezentatív értékkel bír. Milyen munkát végzett Jahve? Miért éppen azon a bizonyos módon végezte? Miért hívták Őt Jahvének? Ismét, milyen munkát végzett Jézus a Kegyelem Korában, és milyen módon tette azt? Isten természetének mely aspektusait képviselik a munka egyes szakaszai és az egyes korok? Természetének mely aspektusai jutottak kifejezésre a Törvény Korában? És melyek a Kegyelem Korában? És melyek az utolsó korban? Ezek olyan alapvető kérdések, amelyekkel tisztában kell lennetek. Isten természetének egésze feltárult a hatezer éves irányítási terv során. Nem csak a Kegyelem Korában, nem csak a Törvény Korában, még kevésbé csak az utolsó napok ezen időszakában tárult fel. Az utolsó napokban végzett munka az ítéletet, a haragot és a fenyítést képviseli. Az utolsó napokban végzett munka nem helyettesítheti sem a Törvény Korának, sem a Kegyelem Korának munkáját. A három szakasz azonban egymással összekapcsolódva egyetlen egységet alkot, és mindhárom egy Isten munkája. Természetesen e munka végrehajtása külön korokra oszlik. Az utolsó napokban végzett munka mindent lezár; a Törvény Korában végzett munka a kezdet munkája volt; a Kegyelem Korában végzett munka pedig a megváltásé. Ami ebben a teljes hatezer éves irányítási tervben végzett munka látomásait illeti, senki sem képes betekintést vagy megértést nyerni, és e látomások rejtélyek maradnak. Az utolsó napokban csak az ige munkája valósul meg a Királyság Korának bevezetése érdekében, de ez nem reprezentatív az összes kor vonatkozásában. Az utolsó napok pusztán csak az utolsó

napok és nem jelentenek többet, mint a Királyság Kora, és nem képviselik sem a Kegyelem Korát, sem a Törvény Korát. Csak arról van szó, hogy az utolsó napokban a hatezer éves irányítási terv minden munkája feltárul előttetek. Ez a misztérium leleplezése. Ez a fajta misztérium olyasvalami, amit egy ember sem tud leleplezni. Bármilyen nagy megértése is van az embernek a Bibliáról, az nem marad más, mint szavak, mivel az ember nem érti a Biblia lényegét. A Biblia olvasása során az ember megérthet néhány igazságot, megmagyarázhat néhány szót, vagy alávethet néhány híres részt és fejezetet aprólékos vizsgálatának, de soha nem lesz képes kiszabadítani az azokban a szavakban rejlő értelmet, mivel az ember csak holt szavakat lát, nem pedig Jahve és Jézus munkájának jeleneteit, és az embernek nincs módja arra, hogy megfejtse ennek a munkának a misztériumát. Ezért a hatezer éves irányítási terv misztériuma a legnagyobb rejtély, a legmélyebben elrejtett és az ember számára teljesen kifürkészhetetlen. Senki sem képes közvetlenül felfogni Isten akaratát, hacsak Maga Isten el nem magyarázza és fel nem tárja az embernek; máskülönben ezek a dolgok örökre rejtélyek maradnak az ember számára, örökre lepecsételt misztériumok maradnak. Nem beszélve a vallásos világban élőkről; ha ma nem mondták volna el nektek, ti sem értettétek volna meg. Ez a hatezer éves munka rejtélyesebb, mint a próféták összes próféciája. Ez a legnagyobb misztérium a teremtéstől napjainkig, és a korok folyamán a próféták közül senki sem volt képes kifürkészni, mert ez a misztérium csak az utolsó korban tárul fel, soha korábban nem tárult fel. Ha képesek vagytok felfogni ezt a misztériumot, és ha képesek vagytok a maga teljességében befogadni, akkor minden vallásos személyt legyőz ez a misztérium. Csakis ez a legnagyobb látomás; ez az, amit az ember a legbuzgóbban vágyik megragadni, de egyúttal ez az, ami a legkevésbé világos számára. Amikor a Kegyelem Korában voltatok, nem tudtátok, hogy miről szól a Jézus vagy a Jahve által végzett munka. Az emberek nem értették, hogy Jahve miért hozott törvényeket, miért kérte a sokaságot a törvények betartására, vagy miért kellett felépíteni a templomot, és még kevesebb ember értette, hogy az izráelitákat miért vezették ki Egyiptomból a pusztába, majd tovább a Kánaánba. Egészen napjainkig nem derült fény ezekre a dolgokra.

A három szakaszból az utolsó napok munkája az utolsó. Ez egy másik új kor munkája, és nem képviseli az irányítás munkájának egészét. A hatezer éves irányítási terv három munkafázisra oszlik. Egyetlen szakasz sem képviselheti önmagában a három kor munkáját, hanem csak az egésznek egy részét. A Jahve név nem tudja képviselni Isten természetének teljességét. Az a tény, hogy a Törvény Korában végezte munkáját, nem bizonyítja, hogy Isten csak a törvény alatt lehet Isten. Jahve törvényeket hozott az ember számára, és parancsolatokat adott át neki, arra kérve az embert, hogy építse meg a templomot és az oltárokat; az Általa végzett munka csak a Törvény Korát képviseli. Ez a munka, amelyet Ő végzett, nem bizonyítja, hogy Isten csak egy olyan Isten, aki azt kéri az embertől, hogy tartsa be a törvényt, vagy hogy Ő az Isten a templomban, vagy hogy Ő az Isten az oltár előtt. Ha ezt mondanánk, az nem lenne igaz.

A törvény alatt végzett munka csak egyetlen kort képviselhet. Ezért, ha Isten csak a Törvény Korában munkálkodna, akkor az ember az alábbi definícióra korlátozná Istent: „Isten a templomban lévő Isten, és ahhoz, hogy Istent szolgálhassuk, papi ruhát kell öltönnünk, és be kell lépnünk a templomba.” Ha a Kegyelem Korában végzett munka soha nem valósult volna meg, és a Törvény Kora napjainkig tartott volna, az ember nem tudná, hogy Isten irgalmas és szerető is. Ha a Törvény Korában végzett munkára nem került volna sor, hanem csak a Kegyelem Korában végzett munkára, akkor az ember csak annyit tudna, hogy Isten meg tudja váltani az embert, és meg tudja bocsátani a bűneit. Az ember csak azt tudná, hogy Ő szent és ártatlan, és hogy az emberért Ő képes feláldozni Magát és keresztre feszíttetni. Az ember csak ezeket a dolgokat tudná, de semmi másról nem lenne fogalma. Minden kor tehát Isten természetének egy-egy részét képviseli. Azt illetően, hogy Isten természetének mely aspektusait képviseli a Törvény Kora, melyeket a Kegyelem Kora, és melyeket a jelenlegi szakasz: csak akkor tudják Isten természetének teljességét feltárni, amikor mindhárom szakasz egy egésszé integrálódott. Csak akkor értheti meg az ember teljes mértékben, ha mindhárom szakaszt megismerte. A három szakasz egyikét sem lehet kihagyni. Csak akkor fogod meglátni Isten természetét a maga teljességében, miután megismerted a munka e három szakaszát. Az a tény, hogy Isten a Törvény Korában elvégezte a munkáját, nem bizonyítja, hogy Ő csak a törvény alatti Isten, és az a tény, hogy elvégezte a megváltás munkáját, nem jelenti azt, hogy Isten örökké meg fogja váltani az emberiséget. Ezek mind az ember által levont következtetések. Miután a Kegyelem Kora véget ért, nem mondhatod azt, hogy Isten csak a kereszthez tartozik, és hogy egyedül a kereszti képviseli Isten üdvösségét. Ha ezt tennénk, az Isten definiálása lenne. A jelenlegi szakaszban Isten főként az ige munkáját végzi, de akkor sem mondhatod, hogy Isten soha nem volt irgalmas az emberhez, és hogy Ő csak fenyítést és ítéletet hozott. Az utolsó napok munkája feltárja Jahve és Jézus munkáját és minden, az ember által nem értett misztériumot, hogy felfedje az emberiség rendeltetését és végét, és véget vessen a megváltás minden munkájának az emberiség körében. Az utolsó napok munkájának ez a szakasza mindent lezár. Az ember által nem értett valamennyi misztériumot meg kell fejteni, hogy az ember a mélységükig kifürkészhesse őket, és teljesen tiszta megértés legyen a szívében. Csak ekkor lehet az emberi fajt fajták szerint osztályozni. Csak a hatezer éves irányítási terv befejezése után fogja az ember teljes egészében megérteni Isten természetét, mivel az Ő irányítási terve addigra véget ér. Most, hogy megtapasztaltátok Isten munkáját a végső korban, mi Isten természete? Mered-e azt mondani, hogy Isten az az Isten, aki csak szavakat mond, és semmi többet? Nem mernél ilyen következtetést levonni. Egyesek azt mondanák, hogy Isten az az Isten, aki feltárja a misztériumokat, hogy Isten a Bárány, és az Egyetlen, aki feltöri a hét pecsétet. De senki sem mer ilyen következtetést levonni. Mások talán azt mondják, hogy Isten a megtestesülés, de ez még mindig nem lenne helyes. Megint mások azt mondhatnák, hogy a megtestesült Isten csak szavakat szól, és nem tesz jeleket és csodákat, de még

kevésbé mernél így beszélni, hiszen Jézus testté lett, és jeleket és csodákat tett, tehát nem mernéd Istent ilyen könnyelműen meghatározni. A hatezer éves irányítási terv során végzett valamennyi munka csak most zárult le. Csak akkor fogja az emberiség megismerni Isten teljes természetét, és azt, hogy Neki miye van, és hogy Ő micsoda, miután mindez a munka feltárult az emberiség előtt, és sor került rá az emberiség körében. Mire e szakasz munkája teljesen befejeződik, az ember által nem értett összes misztérium feltárul, minden, korábban nem értett igazság világossá válik, és az emberi fajjal közlik jövőbeli útját és rendeltetését. Ez a munka egésze, amit a jelenlegi szakaszban el kell végezni. Bár az út, amelyen az ember ma jár, egyben a kereszt és a szenvedés útja is, az, amit az ember ma gyakorol, és amit eszik, iszik és amit élvez, nagyban különbözik attól, ami a törvény alatt és a Kegyelem Korában jutott az embernek. Amit ma kérnek az embertől, az nem hasonlít ahhoz, amit a múltban kértek, és még kevésbé hasonlít ahhoz, amit a Törvény Korában. Mit kértek az embertől a törvény alatt, amikor Isten Izráelben munkálkodott? Nem volt több, mint hogy az ember tartsa meg a szombatot és Jahve törvényeit. Senki sem dolgozhatott szombaton, és senki sem szeghette meg Jahve törvényeit. De ez most nem így van. Szombaton az ember a szokásos módon dolgozik, gyülekezik és imádkozik, és semmilyen korlátozás nem vonatkozik rá. A Kegyelem Korában élőknek meg kellett keresztelkedniük, továbbá megkérték őket, hogy böjtöljenek, törjék meg a kenyeret, igyanak bort, fedjék be a fejüket és mossák meg mások lábát. Most már eltörölték ezeket a szabályokat, de az emberrel szemben nagyobb követelményeket támasztanak, mivel Isten munkája egyre mélyebbre hatol, és az ember belépése egyre magasabbra ér. A múltban Jézus a kezét az emberre tette és imádkozott, de most, hogy már minden elhangzott, mi haszna van a kézrátételnek? A szavak önmagukban is elérhetnek eredményt. Amikor a múltban Ő az emberre tette a kezét, az azért történt, hogy megáldja az embert, és meggyógyítsa a betegségeiből. Akkoriban így munkálkodott a Szentlélek, de most már nem így van. Most a Szentlélek szavakat használ a munkához és az eredmények eléréséhez. A szavai világossá váltak számotokra, és a gyakorlatba kellene ültetnetek őket, ahogyan azt mondták nektek. Az Ő szavai az Ő akarata; ezek azok a munkák, amelyeket el kíván végezni. Az Ő szavain keresztül megérted az Ő akaratát, valamint azt, aminek az elérését kéri tőled, és szavait közvetlenül a gyakorlatba ültetheted anélkül, hogy szükséged lenne arra, hogy rád tegye a kezét. Egyesek talán azt mondják: „Tedd rám a kezed! Tedd rám a kezed, hogy megkapjam áldásodat, és részesüljek Belőled.” Ezek mind idejétmúlt gyakorlatok a múltból, amelyek már elavultak, mivel a kor megváltozott. A Szentlélek a kornak megfelelően működik, nem véletlenszerűen és nem is a meghatározott szabályoknak megfelelően. A kor megváltozott, és egy új kor szükségszerűen új munkával jár. Ez a munka minden szakaszára igaz, így az Ő munkája soha nem ismétlődik meg. A Kegyelem Korában Jézus elég sok ilyen jellegű munkát végzett, például betegségeket gyógyított, démonokat űzött ki, rátette kezét az emberekre, hogy imádkozzon értük, és megáldotta az embereket. A jelenben azonban

értelmetlen lenne újra ezt tenni. A Szentlélek akkoriban így munkálkodott, mert az a Kegyelem Kora volt, és az ember elegendő kegyelmet élvezhetett. Semmiféle fizetséget nem kértek tőle, és amíg volt hite, addig megkapta a kegyelmet. Mindenki nagyon kegyesen bántak. Most a kor megváltozott, és Isten munkája tovább haladt; az ember lázadó mivolta és az emberben lévő tisztátalan dolgok a fenyítés és az ítélet által fognak megtisztulni. Mivel az a szakasz a megváltás szakasza volt, helyénvaló volt Isten számára, hogy így munkálkodjon, elegendő kegyelmet mutatva az ember iránt, hogy élvezhesse azt, hogy az ember megszabadulhasson a bűntől, és a kegyelem által bocsánatot nyerhessen bűneiért. Ez a jelenlegi szakasz az emberben lévő igazságtalanság leleplezése fenyítés, ítélet, szóval verés, valamint a szavak fegyelmezése és kinyilatkoztatása által, hogy az emberiséget azután meg lehessen menteni. Ez mélyrehatóbb munka, mint a megváltás. A Kegyelem Korában a kegyelem elegendő volt az ember számára, hogy örvendjen; most, hogy az ember már megtapasztalta ezt a kegyelmet, többé már nem kell élveznie azt. Ez a munka már meghaladta a maga idejét, és nem kell többé elvégezni. Most az embert az ige ítélete által kell megmenteni. Miután az ember megítéltetett, megfenyítettet és megfinomítottatott, mindezek által megváltozik a beállítottsága. Vajon nem az Általam kimondott szavak miatt van mindez? A munka minden egyes szakasza az egész emberi faj fejlődésével és a korrall összhangban történik. A munka mind jelentős, és mind a végső üdvösség érdekében történik, hogy az emberiségnek jó rendeltetése legyen a jövőben, és hogy az emberiséget a végén fajtája szerint osztályozzák.

Az utolsó napok munkája szavak kimondásából áll. Nagy változásokat lehet elérni az emberben a szavak segítségével. A változások, amelyek most ezekben az emberekben végbemennek e szavak elfogadásakor, sokkal nagyobbak, mint azok, amelyek a Kegyelem Kora jeleinek és csodáinak elfogadásakor következtek be az emberekben. A Kegyelem Korában ugyanis a démonokat kézzátétellel és imádsággal kiűzték az emberből, de a benne lévő romlott beállítottság továbbra is megmaradt. Az ember meggyógyult betegségéből és bűneit megbocsátották, de ami azt illeti, hogy hogyan tisztuljon meg az ember a benne lévő romlott sátáni hajlamoktól, azt a munkát még el kellett végezni. Az ember csak meg lett mentve és bocsánatot nyert bűneiért a hite miatt, de az ember bűnös természete nem lett kiirtva, hanem továbbra is benne maradt. Az ember bűnei a megtestesült Isten közvetítésével megbocsátást nyertek, de ez nem jelentette azt, hogy az emberben nincs többé bűn. Az ember bűnei a vétékáldozat révén bocsánatot nyerhettek, de arra vonatkozóan, hogy miként lehet az embert rábírní, hogy többé ne vétkezzen, és hogyan lehet bűnös természetét teljesen kiirtani és átalakítani, nincs rá módja, hogy ezt a problémát megoldja. Az ember bűnei megbocsátottak, ami Isten keresztre feszítése munkájának köszönhető, ám az ember továbbra is régi romlott sátáni hajlama szerint élt. Mivel ez így van, az embert teljesen meg kell menteni romlott sátáni hajlamától, hogy bűnös beállítottsága gyökerestől kiirtódjon, soha többé ne alakuljon ki, és így lehetővé váljon az ember hajlamának

átalakulása. Ehhez az embernek meg kellene értenie az életben való növekedés útját, meg kellene értenie az élet útját, és meg kellene értenie beállítottsága megváltoztatásának módját. Továbbá, az embernek eme útnak megfelelően kellene cselekednie, hogy beállítottság fokozatosan megváltozhasson, és a fény ragyogása alatt élhessen, hogy minden, amit tesz, összhangban legyen Isten akaratával, hogy elvethesse romlott sátáni hajlamát, és kiszabadulhasson a sötétség sátáni befolyása alól, ezáltal teljesen kiemelkedve a bűnből. Csak akkor fogja megkapni az ember a teljes üdvösséget. Abban az időben, amikor Jézus végezte a munkáját, az ember tudása Őróla még homályos és tisztázatlan volt. Az emberek mindig úgy hitték, hogy Ő Dávid fia, és azt hirdették, hogy Ő egy nagy próféta, a jóindulatú Úr, aki megváltotta az ember bűneit. Néhányan saját hitük erejéből meggyógyultak, ha csak a ruhája szélét megérintették; a vakok láttak, és még a halottakat is vissza tudták hozni az életbe. Az ember azonban képtelen volt felfedezni a mélyen önmagában gyökerező romlott sátáni hajlamot, és azt sem tudta, hogyan űzheti azt ki. Az ember sok kegyelmet kapott, például a test békéjét és boldogságát, azt, hogy egy családtag hite áldást hoz az egész családra, a betegségek gyógyulását, és így tovább. A többi az ember jó cselekedetei és istenfélő megjelenése volt; ha valaki ezek alapján tudott élni, akkor elfogadható hívőnek számított. Csak az ilyen hívők léphettek be a mennybe a halál után, ami azt jelentette, hogy üdvözültek. De életük során ezek az emberek egyáltalán nem értették az élet útját. Mindössze annyit tettek, hogy bűnöket követtek el, majd megvallották bűneiket egy állandó körforgásban, anélkül, hogy bármilyen módon megváltoztathatták volna a beállítottságukat: ilyen volt az ember állapota a Kegyelem Korában. Megkapta-e az ember a teljes megváltást? Nem! Ezért a munka e szakaszának befejezése után még mindig hátra volt az ítélet és a fenyítés munkája. Ennek a szakasznak az a célja, hogy az embert az ige által megtisztítsa, és ezáltal utat biztosítson neki, amelyet követhet. Ez a szakasz nem lenne gyümölcsöző és értelmes, ha a démonok kiűzésével folytatódna, mivel nem tudná kiirtani az ember bűnös természetét, és az ember megrekedne ott, hogy bűnei megbocsátás nyertek. A vétékáldozat révén az ember bűnei megbocsáttak, mivel a keresztre feszítés munkája már véget ért, és Isten győzedelmeskedett a Sátán felett. De az emberben továbbra is benne maradt romlott beállítottsága, az ember még mindig vétkezhet és ellenállhat Istennek, és Isten nem nyerte meg az emberiséget. Ezért a munkának ebben a szakaszában Isten arra használja az igét, hogy leleplezze az ember romlott beállítottságát, és arra készítse, hogy a helyes útnak megfelelően járjon el. Ez a szakasz jelentőségteljesebb, mint az előző, és gyümölcsözőbb is, mivel most az ige látja el közvetlenül az ember életét, és lehetővé teszi az ember beállítottságának teljes megújulását; ez sokkal alaposabb szakasza a munkának. Ezért a megtestesülés az utolsó napokban kiteljesítette Isten testet öltésének jelentőségét, és teljesen befejezte Isten irányítási tervét az ember üdvösségére vonatkozóan.

Isten az embert nem közvetlenül, a Lélek módszerével és a Lélek identitásával menti meg, mivel az Ő Lelkét az ember nem érintheti meg, sem nem láthatja, és nem is

közelítheti meg. Ha a Lélek módszerét használva próbálná közvetlenül megváltani az embert, akkor az ember képtelen lenne befogadni az Ő üdvösségét. Ha Isten nem öltötte volna Magára a teremtet ember külső formáját, akkor az ember nem tudná befogadni ezt az üdvösséget. Mivelhogy az embernek nincs rá módja, hogy megközelítse Őt, ahogyan senki sem tudott közel kerülni Jahve felhőjéhez. Csak azáltal tudja személyesen elültetni az ígét mindazokban, akik követik Őt, hogy teremtet emberi lényvé válik, vagyis csak úgy, hogy az Ő szavát belehelyezi abba a hús-vér testbe, amivé válni készül. Csak ekkor láthatja és hallhatja az ember személyesen az Ő szavát, sőt, birtokába juthat az Ő szavának, és így eljuthat a teljes megszabaduláshoz. Ha Isten nem öltene testet, akkor egyetlen hús-vér ember sem részesülhetne ilyen nagy üdvösségben, és egyetlen ember se lenne megváltva. Ha Isten Lelke közvetlenül az emberiség körében munkálkodna, az egész emberiségre lesújtana, vagy pedig – mivel nem tudnának kapcsolatba lépni Istennel – teljesen a Sátán fogságába esnének. Az első megtestesülés célja az volt, hogy az embert megváltsa a bűntől, megváltsa Jézus hús-vér teste által, vagyis megmentette az embert a kereszttől, de a romlott sátáni hajlam továbbra is az emberben maradt. A második megtestesülés már nem vétekáldozatul szolgál, hanem az a célja, hogy teljes mértékben megmentse azokat, akik a bűnől meg lettek váltva. Ez azért történik, hogy azok, akik megbocsátást nyertek, megszabadulhassanak bűneiktől, teljesen megtisztulhassanak, és a megváltozott beállítottság elérésével kiszabaduljanak a sötétség sátáni befolyása alól, és visszatérjenek Isten trónja elé. Csak így tud az ember teljesen megszentelődni. Miután a Törvény Kora véget ért, és elkezdődött a Kegyelem Kora, Isten megkezdte az üdvösség munkáját, amely egészen az utolsó napokig folytatódik, amikor az emberi fajt lázadó mivoltáért elítélve és megfenyítve Ő teljesen megtisztítja az emberiséget. Csak akkor fejezi be Isten az üdvösség munkáját, és csak akkor tér nyugalomra. Ezért a munka három szakaszában Isten csak kétszer öltött testet, hogy Maga végezze munkáját az emberek között. Ez azért van így, mert a munka három szakaszából csak az egyik szolgál arra, hogy az embereket életük vezetésében irányítsa, míg a másik kettő az üdvösség munkájából áll. Isten csak a testet öltés által élhet az ember mellett, tapasztalhatja meg a világ szenvedését, és élhet normális hús-vér testben. Csak így tudja ellátni az embereket azzal a gyakorlati úttal, amelyre teremtet lényként szükségük van. Isten megtestesülése révén kap az ember teljes üdvösséget Istentől, nem pedig közvetlenül a mennyből, válaszként az imáira. Mivel az ember testből és vérből van, nem áll módjában látni Isten Lelkét, még kevésbé megközelíteni az Ő Lelkét. Az ember csak Isten megtestesülésével kerülhet kapcsolatba, és csak ennek segítségével képes az ember felfogni minden utat és minden igazságot, és elnyerni a teljes üdvösséget. A második megtestesülés elegendő lesz ahhoz, hogy megtisztítsa az ember bűneit és teljesen tisztává tegye őt. Ezért a második megtestesüléssel Isten testben végzett munkájának egésze lezárul, és Isten megtestesülésének jelentősége teljessé válik. Attól fogva Isten testben végzett munkája teljes egészében véget ér. A második

megtestesülés után Ő nem fog harmadszor is testet öltetni a munkájához. Mivel addigra az Ő egész irányítása véget ér. Az utolsó napok megtestesülése teljesen elnyeri az Ő választott népét, és az egész emberiség az utolsó napokban osztályozva lesz fajtája szerint. Nem fogja többé az üdvösség munkáját végezni, és nem fog visszatérni a testbe, hogy bármilyen munkát elvégezzen. Az utolsó napok munkájában az ige erősebb, mint a jelek és csodák megnyilvánulása, és az ige hatalma felülmúlja a jelek és csodák tekintélyét. Az ige leleplezi az ember szívének mélyén eltemetett összes romlott beállítottságot. Nem áll módodban magadtól felismerni őket. Amikor ezek az igrén keresztül feltáruulnak előtted, természetes módon felfedezed őket; nem tudod majd letagadni őket, és teljesen meg leszel győzve. Vajon nem ez az ige tekintélye? Ez az ige munkájának ma elért eredménye. Ezért az ember nem a betegségek gyógyítása és a démonok kiűzése által szabadulhat meg teljesen a bűneitől, és nem is a jelek és csodák megnyilvánulásával válhat egészen teljessé. A betegség gyógyításának és a démonok kiűzésének hatalma csak kegyelmet ad az embernek, de az ember teste még mindig a Sátáné, és a romlott sátáni hajlam továbbra is megmarad az emberben. Más szóval, ami nem tisztult meg, az még mindig a bűnhöz és a szennyhez tartozik. Az embert csak azután nyerheti meg Isten és azután válhat megszenteltté, ha az ige közvetítésével megtisztul. Amikor az emberből kiűzték a démonokat és megváltották, az csak azt jelentette, hogy kiragadták a Sátán kezéből és visszaadták Istennek. Azonban anélkül, hogy Isten megtisztítaná vagy megváltoztatná, romlott ember marad. Az emberben még mindig ott van a szenny, az ellenállás és a lázadás; az ember csak az Ő megváltása által tért vissza Istenhez, de a legcsekélyebb tudása sincs Istenről, és még mindig képes ellenállni Neki és elárulni Őt. Mielőtt az ember megváltására sor került, a Sátán számos mérge el volt már benne ültetve, és miután a Sátán évezredek át megrontotta, olyan berögződött természetet hordoz magában, amely ellenáll Istennek. Ezért, amikor az ember megváltást nyert, az nem több egy olyan megváltásnál, ahol az embert magas áron megvásárolták, de a benne lévő mérgező természetet nem számolták fel. Az így beszennyezett embernek változáson kell átesnie, mielőtt méltóvá válhat Isten szolgálatára. Az ítélet és a fenyítés e munkája révén az ember teljesen megismeri a saját magában rejlő szennyes és romlott lényegét, és képes lesz teljesen megváltozni és megtisztulni. Csak így válhat az ember méltóvá arra, hogy visszatérjen Isten trónja elé. Minden ma végzett munka azért van, hogy az ember megtisztulhasson és megváltozhasson; az ige által hozott ítélet és fenyítés, valamint a finomítás révén az ember megtisztulhat romlottságától és tisztává válhat. Ahelyett, hogy ezt a munkafázist az üdvösség munkájának tekintenénk, inkább azt kellene mondanunk, hogy ez a megtisztítás munkája. Valójában ez a szakasz a hódítás szakasza, valamint az üdvösség munkájának második szakasza. Az ember az ige általi ítélet és fenyítés révén jut el oda, hogy Isten megnyerje őt, továbbá a finomítást, megítélést és feltárást célzó ige használata által tárul fel teljesen az ember szívében lévő összes tisztátalanság, elképzelés, indíték és egyéni törekvés. Mindaz, hogy az ember megváltást és

bűnbocsánatot nyert, csak úgy tekinthető, hogy Isten nem emlékszik az ember vétkeire, és nem bánik az emberrel vétkei szerint. Ha azonban a hús-vér testben élő ember nem szabadult meg a bűntől, akkor csak folytatni tudja a vétkezést, végeérhetetlenül feltárva romlott sátáni hajlamát. Ilyen életet él az ember: bűn és bűnbocsánat végtelen körforgását. Az emberiség többsége nappal vétkezik, hogy aztán este meggyónjon. Így, bár a vétékáldozat örökké hatékony az ember számára, nem lesz képes megmenteni az embert a bűntől. Az üdvösség munkájának csak a fele van elvégezve, mivel az ember beállítottsága még mindig romlott. Amikor például az emberek rájöttek, hogy Móáb leszármazottai, panaszos szavakkal álltak elő, felhagytak az élet hajszolásával, és teljesen negatívvá váltak. Vajon nem azt mutatja ez, hogy az emberiség még mindig képtelen teljesen alávetni magát Isten uralmának? Nem éppen ez az ő romlott sátáni hajlamuk? Amikor nem voltál fenyítésnek kitéve, a kezedet mindenki másnál, még Jézusnál is magasabbra emelted. És hangosan kiáltottad: „Légy Isten szeretett fia! Légy Isten bizalmasa! Inkább meghalunk, minthogy meghajoljunk a Sátán előtt! Lázadj fel a vén Sátán ellen! Lázadj fel a nagy vörös sárkány ellen! A nagy vörös sárkány szánalmasan veszítse el a hatalmát! Isten tegyen minket teljessé!” A kiáltásod hangosabb volt minden másnál. De aztán eljött a fenyítés ideje, és ismét kiderült az emberiség romlott beállítottsága. Ekkor elhallgattak kiáltásaik, és elhatározásuk kudarcot vallott. Ez az ember romlottsága; mélyebbre hatol, mint a bűn, ez olyasmi, amit a Sátán ültetett el, és mélyen gyökerezik az emberben. Az embernek nem könnyű tudatára ébrednie bűneinek; nem áll módjában felismerni saját mélyen gyökerező természetét, és az ige ítéletére kell támaszkodnia ahhoz, hogy ezt az eredményt elérje. Csak így változhat meg az ember ettől kezdve fokozatosan. Az ember a múltban azért kiabált így, mert nem értette a vele született romlott beállítottságát. Ezek az emberben létező tisztátalanságok. Az ítélet és a fenyítés ilyen hosszú időszaka alatt az ember feszült légkörben élt. Vajon mindez nem az ige közvetítésével valósult meg? Nem kiáltottál-e te is nagyon hangosan a szolgálattevők próbatétele előtt? „Lépjetek be a királyságba! Mindazok, akik elfogadják ezt a nevet, be fognak lépni a királyságba! Mindenki részesülni fog Istenből!” Amikor eljött a szolgálattevők próbatétele, már nem kiáltoztál. Már az elején mindenki felkiáltott: „Ó, Istenem! Bárhová is helyezel engem, alávetem magam annak, hogy Te irányíts engem.” Isten szavait olvasva: „Ki lesz az Én Pálom?”, azt mondták az emberek: „Én hajlandó vagyok!” Aztán meglátták a szavakat: „És mi lesz Jób hitével?”, erre azt mondták: „Hajlandó vagyok magamra venni Jób hitét. Istenem, kérlek, tégy próbára engem!” Amikor eljött a szolgálattevők próbatétele, azonnal összeomlottak, és alig tudtak újra felállni. Ezután apránként, fokozatosan csökkentek a szívükben lévő tisztátalanságok. Vajon ezt nem az ige által sikerült elérni? Tehát amit ma megtapasztaltatok, azok az ige által elért eredmények, még nagyobbak, mint amilyeneket Jézus jelek és csodák által ért el. Isten dicsőségét, amit látsz, és Magának Istennek a hatalmát, amit látsz, nem pusztán a keresztre feszítés, a betegségek gyógyítása és a démonok kiűzése által látod, hanem még inkább az Ő

igéjének ítélete által. Ez megmutatja neked, hogy Isten tekintélye és hatalma nemcsak jelek működéséből, betegségek gyógyításából és démonok kiűzéséből áll, hanem Isten igéjének ítélete jobban képes képviselni Isten tekintélyét és kinyilatkoztatni az Ő mindenhatóságát.

Amit az ember most elért – jelenlegi érettségét, tudását, szeretetét, hűségét, engedelmességét és éleslátását –, ezek az eredmények az ige ítélete által elért eredmények. Az, hogy képes vagy hűséges lenni és talpon maradni a mai napig, az az ige közvetítésével érhető el. Az ember most látja, hogy a testet öltött Isten munkája valóban rendkívüli, és sok minden van benne, amit az ember nem érhet el, és amik misztériumok és csodák. Ezért sokan behódoltak. Vannak, akik születésük napja óta soha nem hódoltak be senkinek, mégis, amikor ma meglátják Isten szavait, teljes mértékben behódolnak anélkül, hogy észrevennék, hogy megtették, és nem mernek tüzetesen vizsgálódni vagy bármi mást mondani. Az emberiség összeesett az ige alatt, és lesújtva fekszik az ige ítélete alatt. Ha Isten Lelke közvetlenül szólna az emberhez, az emberiség mind alávetné magát a hangnak, és a kinyilatkoztatás szavai nélkül földre borulna, hasonlóan ahhoz, ahogyan Pál a damaszkuszi úton a földre borult a fényben. Ha Isten továbbra is így munkálkodna, akkor az ember soha nem lenne képes arra, hogy az Ige ítélete révén megismerje saját romlottságát, és ezáltal üdvösségre jusson. Csak a testté válás által tudja Isten személyesen eljuttatni szavait minden egyes ember fülébe, hogy mindenki, akinek füle van, meghallhassa szavait, és befogadhassa az ítélet munkáját, melyet Ő végez az ige által. Csak ezt az eredményt éri el az Ő szavával, nem pedig azt, hogy a Lélek megnyilvánulásával megrémítse az embert, hogy engedelmességre készítse. Csak ezen a gyakorlati és mégis rendkívüli munkán keresztül lehet teljesen feltárni az ember régi, sok éven át mélyen elrejtett beállítottságát, hogy aztán az ember felismerhesse és megváltoztathassa azt. Mindezek a dolgok a testet öltött Isten gyakorlati munkája, amelyben az ítéletet gyakorlati módon kimondva és végrehajtva, az embert érintő ítélet eredményeit az ige által éri el. Ez a testet öltött Isten hatalma és Isten megtestesülésének jelentősége. Erre azért került sor, hogy megismertesse a testet öltött Isten tekintélyét, hogy megismertesse az ige munkája által elért eredményeket, valamint megismertesse azt, hogy a Lélek testté vált, és azzal mutatja meg hatalmát, hogy az ige által megítéli az embereket. Bár az Ő teste egy közönséges és normális ember külső formája, a szavai által elért eredmények megmutatják az embernek, hogy Ő tele van tekintéllyel, hogy Ő Maga Isten, és az Ő szavai Magának Istennek a kifejeződései. Ezáltal az egész emberiség számára megmutatkozik, hogy Ő Maga az Isten, hogy Ő Maga az Isten, aki testté lett, hogy Őt senki sem sértheti meg, és senki sem múlhatja felül az Ő ige általi ítéletét, továbbá a sötétség semmilyen ereje nem kerekedhet felül az Ő hatalmán. Az ember teljesen aláveti magát Neki, mert Ő a testet öltött Ige, valamint az Ő hatalma és az ige általi ítélete miatt. Az Ő megtestesülése által elhozott munka az a tekintély, amellyel Ő rendelkezik. Azért válik testté, mert a test is képes hatalmat birtokolni, és Ő képes arra,

hogy a munkát gyakorlati módon végezze az emberiség körében, úgy, hogy az látható és kézzelfogható legyen az ember számára. Ez a munka sokkal valóságosabb, mint az Isten Lelke által közvetlenül végzett munka, aki minden hatalommal rendelkezik, és az eredményei is nyilvánvalóak. Ez azért van, mert Isten megtestesülése gyakorlati módon tud beszélni és cselekedni. Testének külső formája nem rendelkezik hatalommal, és megközelíthető az ember számára, míg az Ő lényege valóban tekintélyt hordoz, de a tekintélye senki számára nem látható. Amikor Ő beszél és munkálkodik, az ember nem képes észrevenni hatalmának létezését; ez megkönnyíti Számára, hogy gyakorlati jellegű munkát végezzen. Mindez a gyakorlati munka el tud érni eredményeket. Bár egy ember sem veszi észre, hogy Neki tekintélye van, és nem látják, hogy Őt nem lehet megsérteni, nem látják a haragját sem, leplezett tekintélye, rejtett haragja és nyíltan kimondott szavai révén eléri azok kívánt eredményeit. Más szóval, hanghordozásával, beszédének szigorúságával és szavainak minden bölcsességével teljesen meggyőzi az embert. Ily módon az ember aláveti magát a testet öltött Isten szavának, akinek látszólag nincs tekintélye, és ezzel beteljesíti Isten célját, hogy megmentse az embert. Ez egy másik aspektusa az Ő megtestesülése jelentőségének: valószínűbben beszélni és lehetővé tenni, hogy szavainak valósága hatással legyen az emberre, és így az ember tanúja lehessen Isten szava hatalmának. Ezért, ha ez a munka nem a megtestesülés révén valósulna meg, a legcsekélyebb eredményt sem érné el, és nem lenne képes a bűnös embereket teljes mértékben megmenteni. Ha Isten nem válna testté, akkor továbbra is a Lélek maradna, aki az ember számára láthatatlan és megfoghatatlan. Mivel az ember hús-vér teremtmény, ő és Isten két különböző világhoz tartozik, és különböző természetűek. Isten Lelke összeegyeztethetetlen az emberrel, aki testből van, és egyszerűen nincs mód arra, hogy kapcsolat teremtsődjön közöttük, arról nem is beszélve, hogy az ember képtelen szellemmé válni. Mivel ez így van, Isten Lelkének teremtett lényé kell válnia, hogy eredeti munkáját elvégezhesse. Isten egyaránt képes felemelkedni a legmagasabb helyre és megalázkodni, hogy emberi teremtménnyé váljon, az emberiség körében munkálkodva és közöttük élve, az ember viszont nem tud felemelkedni a legmagasabb helyre és szellemmé válni, és még kevésbé tud leereszkedni a legalacsonyabb helyre. Ezért kell Istennek testté válnia, hogy elvégezze a munkáját. Ugyanígy az első megtestesülés során csak a testet öltött Isten teste tudta megváltani az embert az Ő keresztre feszítése által, míg Isten Lelke nem lett volna képes arra, hogy vétekáldozatként keresztre feszítsék az emberért. Isten közvetlenül testté válhatott, hogy vétekáldozatként szolgáljon az emberért, de az ember nem tudott közvetlenül felemelkedni a mennybe, hogy felvegye az Isten által számára készített vétekáldozatot. Mivel ez így van, csak azt lehetne kérni Istentől, hogy néhányszor szaladjáljon oda-vissza a menny és a föld között, és ne az ember szálljon fel a mennybe, hogy felvegye ezt az üdvösséget, mert az ember elbukott, ráadásul az ember egyszerűen nem tudott felszállni a mennybe, még kevésbé tudta elnyerni a vétekáldozatot. Ezért volt szükség arra, hogy Jézus eljöjjön az emberiség közé, és

személyesen végezze el azt a munkát, amelyet ember egyszerűen nem tudott elvégezni. Minden alkalommal, amikor Isten testté lesz, az teljes mértékben szükségszerűségből történik. Ha bármelyik szakaszt Isten Lelke közvetlenül végre tudta volna hajtani, akkor nem vetette volna alá magát a megalázó megtestesülésnek.

A munka ezen utolsó szakaszában az eredmények a szó közvetítésével születnek. Az ige által az ember megért sok misztériumot és azt a munkát, amelyet Isten az elmúlt nemzedékeken keresztül végzett; az igről keresztül az ember megvilágosodik a Szentlélek által; az ige segítségével az ember megérti az elmúlt nemzedékek által soha meg nem fejtett misztériumokat, valamint az elmúlt idők prófétáinak és apostolainak munkáját, és azokat az alapelveket, amelyek alapján dolgoztak; az ige által az ember megérti Magának Istennek a természetét, valamint az ember lázadó mivoltát és ellenállását, továbbá megismeri saját lényegét. A munka e lépései és az elhangzott szavak révén az ember megismeri a Lélek munkáját, Isten megtestesülésének munkáját, sőt, az Ő teljes természetét. A te tudásodat Isten hatezer éven át tartó irányítási munkájáról szintén az igről keresztül szerezted. Vajon nem az ige által jutottál el a korábbi elképzeléseid megismeréséhez és a sikerhez, hogy félretedd azokat? Az előző szakaszban Jézus jeleket és csodákat tett, de ebben a szakaszban nincsenek jelek és csodák. Nem az igről keresztül értetted meg azt is, hogy Isten miért nem mutat be jeleket és csodákat? Ezért az ebben a szakaszban elhangzó szavak felülmúlják az elmúlt nemzedékek apostolai és prófétái által végzett munkát. Még a próféták által mondott prófécia is sem tudták volna elérni ezt az eredményt. A próféták csak prófeciákat mondtak, arról beszéltek, hogy mi fog történni a jövőben, de nem arról a munkáról, amit Isten akkoriban végezni kívánt. Nem is azért beszéltek, hogy az emberiséget vezessék az életükben, vagy hogy igazságokat adjanak át az emberiségnek, vagy hogy misztériumokat tárjanak fel nekik, még kevésbé azért, hogy életet adjanak. Az ebben a szakaszban elhangzott szavak között van prófécia és igazság, de főként arra szolgálnak ezek a szavak, hogy életet adjanak az embereknek. A mostani szavak nem hasonlítanak a próféták jóvondöléseire. Ez a munka egy olyan szakasza, amely az ember életét szolgálja, hogy megváltoztassa az ember életfelfogását, és nem az a célja, hogy jóvondöljön. Az első szakasz Jahve munkája volt: az volt a dolga, hogy előkészítse az ember számára Isten imádásának útját a földön. A kezdeti munka az volt, hogy a földi munkának kiindulópontot találjon. Abban az időben Jahve arra tanította az izráelitákat, hogy tartsák meg a szombatot, tiszteljék szüleiket és éljenek békében egymással. Azért volt ez így, mert az akkori emberek nem értették, hogy mi teszi az embert, és azt sem, hogy hogyan kell élni a földön. A munka első szakaszában szükség volt arra, hogy Ő irányítsa az emberiséget életvezetésükben. Mindaz, amit Jahve mondott nekik, korábban nem volt ismert az emberiség előtt, illetve nem volt a birtokukban. Abban az időben Isten sok prófétát támasztott, hogy prófeciákat mondjanak, és ők mindannyian Jahve vezetése alatt tették ezt. Ez csupán egy elem volt Isten munkájában. Az első szakaszban Isten nem öltött testet, ezért a prófétákon keresztül tanított minden törzset

és nemzetet. Amikor Jézus az Ő idejében munkálkodott, nem beszélt annyit, mint napjainkban. Az ige munkájának ez az utolsó napokbeli szakasza még soha nem történt meg az elmúlt korokban és nemzedékekben. Bár Ézsaiás, Dániel és János sok próféciát szoltak, a próféciáik teljesen mások voltak, mint a most elhangzott szavak. Amit ők mondtak, azok csak próféciák voltak, de a most kimondott szavak nem azok. Ha mindazt, amiről most beszélek, próféciákká változtatnám, vajon meg tudnátok érteni? Tegyük fel, hogy amiről beszéltem, az a távozásom utáni dolgokról szolt, hogyan tudnál akkor megértésre szert tenni? Az ige munkáját nem végezték sem Jézus idejében, sem a Törvény Korában. Talán néhányan azt mondják majd: „Vajon Jahve nem mondott szavakat az Ő munkája idején is? Jézus a betegségek gyógyításán, démonok kiűzésén, valamint jelek és csodák bemutatásán kívül nem szolt-e szavakat is munkálkodása idején?” Vannak különbségek az elhangzottak között. Mi volt a Jahve által kimondott szavak lényege? Ő csak földi életvezetésükben irányította az emberiséget, ami nem érintette az élet szellemi kérdéseit. Miért mondják, hogy amikor Jahve beszélt, az azért volt, hogy mindenütt eligazítsa az embereket? Az „eligazítani” szó azt jelenti, hogy kifejezetten szólni és közvetlenül parancsolni. Nem látta el az embert étellel; inkább egyszerűen kézen fogta az embert, és megtanította, hogyan félje Őt, túl sok példabeszéd nélkül. Jahve munkája Izráelben nem az volt, hogy az emberrel foglalkozzon, fegyelmezze, vagy ítéletet és fenyítést hozzon, hanem az, hogy vezesse az embert. Jahve azt parancsolta Mózesnek, mondja meg népének, hogy gyűjtsön mannát a pusztában. Minden reggel napkelte előtt mannát kellett gyűjteniük, éppen annyit, amennyit aznap meg tudtak enni. A mannát nem lehetett másnapig tárolni, mert akkor megpenészedett volna. Nem oktatta az embereket, nem fedte fel természetüket, és nem tárta fel eszméiket és gondolataikat sem. Nem változtatta meg az embereket, hanem inkább irányította őket életvezetésükben. Az akkori emberek olyanok voltak, mint a gyermekek, semmit sem értettek, és csak néhány alapvető mechanikus mozdulatra voltak képesek, ezért Jahve csak törvényeket hozott, hogy irányítsa a sokaságot.

Az evangélium terjesztése érdekében, hogy mindazok, akik igaz szívvel keresik, megismerjék az e napon végzett munkát, és alaposan meggyőződjenek róla, el kell jutnod a belső történet, a lényeg és az egyes szakaszokban végzett munka jelentőségének egyértelmű megértéséhez. Tedd ezt úgy, hogy a magad közösségét hallgatva mások is megértsék Jahve munkáját, Jézus munkáját, és még inkább a mai Isten minden munkáját, valamint a munka három szakasza közötti összefüggéseket és különbségeket. Tedd ezt úgy, hogy miután befejezték a hallgatást, mások is lássák, hogy a három szakasz nem zavarja egymást, hanem mindhárom ugyanannak a Léleknek a munkája. Bár különböző korokban munkálkodnak, az általuk végzett munka tartalma eltérő, és a szavak, amelyeket mondanak, különbözőek, mégis az alapelvek összessége, amely alapján munkálkodnak, egy és ugyanaz. Ezek a dolgok a legnagyobb látomások, amelyeket minden, Istent követő embernek meg kell értenie.

A két megtestesülés teljessé teszi a megtestesülés jelentőségét

Az Isten által végzett munka minden egyes szakaszának megvan a maga gyakorlati jelentősége. Akkoriban, amikor Jézus eljött, férfialakban jött, és amikor Isten ezúttal eljön, az Ő alakja női. Ebből láthatjuk, hogy Isten teremtése, a férfiak és a nők egyaránt hasznosak lehetnek az Ő munkájában, és Nála nincs nemi megkülönböztetés. Amikor az Ő Lelke eljön, bármilyen testet felvehet, amelyet csak akar, és ez a test képviselheti Őt; legyen az férfi vagy nő, képviselheti Istent, amíg az az Ő megtestesülése. Ha Jézus nőneműként jelent volna meg, amikor eljött, más szóval, ha a Szentlélek által nem fiú, hanem leánygyermek fogant volna, akkor a munka azon szakasza ugyanúgy befejeződött volna. Ha ez lett volna a helyzet, akkor a munka jelenlegi szakaszát egy férfinak kellene elvégeznie helyette, de a munka ugyanúgy befejeződne. Az egyes szakaszokban végzett munkának megvan a maga jelentősége; a munka egyik szakasza sem ismétlődik, és nem is ütközik a másikkal. Abban az időben, amikor Jézus a munkáját végezte, az egyetlen Fiúnak nevezték, és a „Fiú” a férfi nemet jelenti. Miért nincs szó az egyetlen Fiúról ebben a jelenlegi szakaszban? Mert a munka követelményei szükségessé tették, hogy a neme megváltozzon Jézuséhoz képest. Istennél nincs nemi megkülönböztetés. Ő úgy végzi a munkáját, ahogyan akarja, és munkája végzése közben semmilyen korlátozásnak nincs alávetve, hanem kifejezetten szabad. Mégis a munka minden szakaszának megvan a maga gyakorlati jelentősége. Isten kétszer is testté lett, és magától értetődő, hogy az Ő megtestesülése az utolsó napokban az utolsó alkalom. Azért jött, hogy minden cselekedetét nyilvánosságra hozza. Ha ebben a szakaszban nem válna testté, hogy az ember tanúja lehessen annak, ahogy Ő személyesen munkálkodik, az ember örökké ragaszkodna ahhoz az elképzeléshez, hogy Isten csak férfi, nem pedig nő. Ezt megelőzően az egész emberiség azt hitte, hogy Isten csak férfi lehet, és hogy egy nőt nem lehet Istennek nevezni, mivel az egész emberiség úgy tartotta, hogy a férfiaknak hatalmuk van a nők felett. Úgy vélték, hogy nők nem tehetnek szert hatalomra, csak férfiak. Mi több, még azt is mondták, hogy a férfi a nő feje, és hogy a nőnek engedelmeskednie kell a férfinak, és nem múlhatja őt felül. A múltban, amikor azt mondták, hogy a férfi a nő feje, ez Ádámra és Évára vonatkozott, akiket a kígyó rászedett – nem pedig a férfira és a nőre, ahogyan őket Jahve kezdetben teremtette. Természetesen a nőnek engedelmeskednie kell a férjének és szeretnie kell őt, a férjnek pedig meg kell tanulnia táplálni és eltartani a családját. Ezek azok a Jahve által meghatározott törvények és rendeletek, amelyeket az emberiségnek be kell tartania földi élete során. Jahve azt mondta az asszonynak: „Vágyakozni fogsz férjed után, ő pedig uralkodni fog rajtad.” Csak azért beszélt így, hogy az emberiség (vagyis a férfi és a nő egyaránt) normális életet élhessen Jahve uralma alatt, és hogy az emberiség élete rendezett legyen, és ne essen ki a megfelelő rendből. Ezért Jahve megfelelő szabályokat alkotott arra vonatkozóan, hogy a férfi és a nő hogyan

viselkedjen, bár ez csak a földön élő összes teremtetett lényre vonatkozott, és nem állt kapcsolatban Isten megtestesült lényével. Hogyan lehetne Isten ugyanolyan, mint teremtetett lényei? Az Ő szavai csak az Általa teremtetett emberiségnek szóltak; azért, hogy az emberiség normális életet élhessen, Ő szabályokat állított fel a férfi és a nő számára. Kezdetben, amikor Jahve megteremtette az emberiséget, kétféle emberi lényt teremtett, férfit és nőt; és így az Ő megtestesült testeiben is megvan a férfi és a nő felosztása. Nem az Ádámhoz és Évához intézett szavai alapján döntötte el a munkáját. Az a két alkalom, amikor testté lett, teljesen az Ő akkori gondolkodásának megfelelően lett meghatározva, amikor kezdetben megteremtette az emberiséget; vagyis az Ő két inkarnációjának munkáját arra alapozva teljesítette be, amilyen a férfi és a nő azelőtt voltak, hogy megromlottak volna. Ha az emberiség azokat a szavakat, amelyeket Jahve a kígyó által félrevezetett Ádámnak és Évának mondott, Isten megtestesülésének művére alkalmazná, nem kellene-e Jézusnak is úgy szeretnie a feleségét, ahogyan kell? Akkor Isten még mindig Isten lenne? És ha ez így lenne, vajon akkor is képes lenne befejezni a művét? Ha helytelen lenne, hogy Isten megtestesülése nőnemű legyen, akkor nem lett volna-e a legnagyobb hiba az is, hogy Isten nőt teremtett? Ha az emberek még mindig azt hiszik, hogy helytelen lenne, ha Isten nőként testesülne meg, akkor Jézus, aki nem nősült meg, és ezért nem tudta szeretni a feleségét, nem lenne-e ugyanolyan tévedésben, mint a jelenlegi megtestesülés? Mivel te a Jahve által Évához intézett szavakat használod arra, hogy Isten jelenlegi megtestesülésének igazságát mérd, akkor Jahve Ádámhoz intézett szavait kell használnod arra, hogy megítéld az Úr Jézust, aki a Kegyelem Korában lett testté. Hát a kettő nem egy és ugyanaz? Mivel az Úr Jézus mértékét a kígyó által meg nem tévesztett férfi szerint veszed, nem ítéled meg a mai megtestesülés igazságát a kígyó által megtévesztett nő szerint. Ez igazságtalan lenne! Ha így méred Istent, az azt bizonyítja, hogy hiányzik belőled a racionalitás. Amikor Jahve kétszer testté lett, az Ő testének neme a kígyó által el nem csábított férfihoz és nőhöz kapcsolódott; Ő a kígyó által el nem csábított férfival és nővel összhangban, lett kétszer is testté. Ne gondold, hogy Jézus férfiassága azonos volt Ádáméval, akit a kígyó rászedett. A kettőnek semmi köze egymáshoz, két különböző természetű férfiasságról van szó. Ugye az biztosan nem lehet, hogy Jézus férfiassága azt bizonyítja, hogy Ő minden nő feje, de nem minden férfié? Vajon nem Ő minden zsidó királya (beleértve a férfiakat és a nőket is)? Ő maga Isten, nem csak a nő, hanem a férfi feje is. Ő minden teremtmény Ura és minden teremtmény feje. Hogyan határozhatnád meg Jézus férfiasságát a nő fejének szimbólumaként? Nem lenne ez istenkáromlás? Jézus olyan férfi, aki nem romlott meg. Ő Isten, Ő Krisztus, Ő az Úr. Hogyan lehetne Ő olyan férfi, mint Ádám, aki megromlott? Jézus az Isten legszentebb Lelke által viselt test. Hogyan mondhatnád, hogy Ő olyan Isten, aki Ádám férfiasságával rendelkezik? Ebben az esetben nem lenne-e Isten egész munkája téves? Vajon Jahve belefoglalta volna Jézusba a kígyó által elcsábított Ádám férfiasságát? Vajon a mostani megtestesülés nem egy újabb példája a megtestesült Isten munkájának, aki nemében különbözik

Jézustól, de természetében hasonlít hozzá? Még mindig azt mered állítani, hogy a megtestesült Isten nem lehet nő, mert a nő volt az első, akit a kígyó elcsábított? Még mindig azt mered mondani, hogy mivel a nő a legtisztátalanabb és az emberiség romlottságának forrása, Isten nem testesülhet meg nőként? Mered-e továbbra is azt állítani, hogy „a nőnek mindig a férfinak kell engedelmeskednie, és soha nem jelenítheti meg és nem képviselheti közvetlenül Istent”? A múltban nem értetted, de most vajon folytathatod-e Isten művének, különösen Isten megtestesülésének káromlását? Ha ez nem világos számodra, akkor jobb, ha vigyázol a nyelvedre, nehogy ostobaságod és tudatlanságod lelepleződjön, és csúfságod nyilvánosságra kerüljön. Ne gondold, hogy mindent értesz. Azt mondom, hogy mindaz, amit láttál és tapasztaltál, nem elegendő ahhoz sem, hogy akár csak egy ezredrészét is megértsd irányítási tervemnek. Akkor hát miért viselkedsz ilyen gőgösen? Az a kevéske tehetség és az a kevéske tudás, amivel rendelkezél, nem elegendő ahhoz, hogy azt Jézus a munkájának akár egyetlen másodpercében is felhasználhassa! Valójában mennyi tapasztalattal rendelkezel? Mindaz, amit életedben láttál és hallottál, és amit elképzeltél, kevesebb, mint az a munka, amit én egyetlen pillanat alatt végzek! Jobban teszed, ha nem piszkálódasz és nem keresel hibát. Lehetsz olyan arrogáns, amennyire csak akarsz, de te nem vagy több egy teremtménynél, amely még egy hangyával sem egyenlő! Mindaz, amit a hasadban tartasz, kevesebb, mint ami egy hangya gyomrában van! Ne gondold, hogy csak azért, mert szereztél némi tapasztalatot és idősebb vagy, ez feljogosít arra, hogy hevesen gesztikulálj és nagyokat beszélj. Vajon a tapasztalatod és a rangod nem az Általam kimondott szavak eredménye? Azt hiszed, hogy ezeket a te munkádért és fáradozásodért cserébe kaptad? Ma már látod, hogy testté lettem, és már csak emiatt is rengeteg gondolat van benned, és az ezekből származó elképzeléseknek nincs vége. Ha nem lenne az Én megtestesülésem, még ha rendkívüli tehetséggel rendelkeznél is, nem lenne ennyi különféle gondolatod; és nem ezekből erednek-e az elképzeléseid? Ha Jézus nem vált volna testté annak idején az első alkalommal, vajon tudnál egyáltalán a megtestesülésről? Nem azért van benned az arcátlanság, hogy a második megtestesülés elítélésével próbálkozz, mert az első megtestesülés tudást adott neked? Ahelyett, hogy engedelmes követő lennél, miért teszed azt tanulmányozás tárgyává? Ha beléptél ebbe az áramlatba, és a megtestesült Isten elé járultál, megengedné-e, hogy kutasd Őt? A saját családtörténetedet kutathatod, de ha megpróbálnád Isten „családtörténetét” kutatni, vajon a mai Isten megengedné-e neked, hogy ilyen tanulmányt folytass? Nem vagy-e vak? Nem hozol-e szégyent magadra?

Ha csak Jézus munkája lett volna elvégezve, és nem egészült volna ki munkával az utolsó napok ezen szakaszában, akkor az ember örökké ahhoz az elképzeléshez ragaszkodna, hogy kizárólag Jézus Isten egyetlen Fia, vagyis, hogy Istennek csak egy fia van, és hogy bárki, aki utána más néven jön, nem lenne Isten egyetlen Fia, még kevésbé maga Isten. Az embernek az az elképzelése, hogy bárki, aki bűnért való áldozatul szolgál, vagy aki hatalmat vállal Isten nevében, és megváltja az egész

emberiséget, az Isten egyetlen Fia. Vannak, akik úgy vélik, hogy amíg az Eljövendő férfi, addig Őt lehet Isten egyetlen Fiának és Isten képviselőjének tekinteni. Vannak még olyanok is, akik azt mondják, hogy Jézus Jahve Fia, az Ő egyetlen Fia. Nem túlzóak-e az ilyen elképzelések? Ha a munkának ez a szakasza nem valósulna meg az utolsó korszakban, akkor Istennel kapcsolatban az egész emberiség sötét homályba burkolózna. Ha ez így lenne, a férfi magasabb rendűnek gondolná magát a nőnél, a nők pedig soha nem tudnának emelt fővel járni, és akkor egyetlen nő sem üdvözülhetne. Az emberek mindig azt hiszik, hogy Isten férfi, és ráadásul mindig is megvetette a nőt, és nem adna neki üdvösséget. Ha ez így volna, nem lenne-e igaz, hogy mindazoknak a nőknek, akiket Jahve teremtett, és akik szintén megromlottak, soha nem lenne lehetőségük a megváltásra? Akkor nem lett volna-e értelmetlen, hogy Jahve megteremtette a nőt, vagyis, hogy megteremtette Évát? És nem pusztulna-e el a nő örökre? Ezért az utolsó napokban a munka szakasza az egész emberiség, nem csak a nők megmentése érdekében történik. Ha valaki azt gondolná, hogy ha Isten női alakban testesülne meg, az kizárólag a nők megmentése érdekében történne, akkor az a személy valóban bolond lenne!

A mai munka előrevitte a Kegyelem Korának munkáját; vagyis a teljes hatezer éves irányítási terv szerinti munka előrehaladt. Bár a Kegyelem Kora véget ért, Isten munkájában előrelépés történt. Miért mondom újra és újra, hogy a munkának ez a szakasza a Kegyelem Korára és a Törvény Korára épül? Mert a mai munka a Kegyelem Korában végzett munka folytatása, és előrelépés a Törvény Korában végzett munkához képest. A három szakasz szorosan összekapcsolódik, mindegyik láncszem szorosan kötődik a következőhöz. Miért mondom azt is, hogy a munkának ez a szakasza a Jézus által végzett munkára épül? Tegyük fel, hogy ez a szakasz nem a Jézus által végzett munkára épül, akkor ebben a szakaszban egy újabb keresztre feszítésnek kellene történnie, és az előző szakasz megváltó munkáját újra el kellene végezni. Ez értelmetlen lenne. Tehát nem arról van szó, hogy a munka teljesen befejeződött, hanem arról, hogy a korszak előrehaladt, és a munka szintje magasabbra emelkedett, mint korábban. Elmondható, hogy a munkának ez a szakasza a Törvény Korának alapjára és Jézus munkájának sziklájára épül. Isten munkája szakaszból szakaszra épül, és ez a szakasz nem egy új kezdet. Csak a munka három szakaszának kombinációja tekinthető a hatezer éves irányítási tervnek. E szakasz munkája a kegyelmi korszak munkájának alapjára épül. Ha a munka e két szakasza független lenne egymástól, akkor miért nincs megismételve a keresztre feszítés ebben a szakaszban? Miért nem viselem az ember bűneit, hanem helyette azért jövök, hogy közvetlenül ítéljem és fenyítsem meg az embert? Ha az ember megítélésére és megfenyítésére irányuló munkám és mostani, nem a Szentlélek által fogant eljövetelem nem követte volna a keresztre feszítést, akkor nem lennék alkalmas arra, hogy megítéljem és megfenyítsem az embereket. Pontosan azért jövök el közvetlenül, hogy megfenyítsem és megítéljem az embert, mert egy vagyok Jézussal. Az ebben a szakaszban végzett munka teljes mértékben az előző

szakaszban végzett munkára épül. Ezért van az, hogy csak az ilyen jellegű munka képes az embert lépésről lépésre üdvösségre vinni. Jézus és én egy Lélektől származunk. Még ha a testünk nem is áll rokoni kapcsolatban, a Lelkünk egy; még ha annak a tartalma, amit teszünk, és a munka, amit vállalunk, nem is azonos, lényegében egyformák vagyunk; a testünk különböző formákat ölt, de ez a korszakváltásnak és a munkánk eltérő követelményeinek köszönhető; a szolgálataink nem egyformák, így a munka, amit véghezviszünk, és a természetünk, amit az embereknek kinyilatkoztatunk, szintén különböző. Ezért van az, hogy amit az ember ma lát és megért, az nem olyan, mint a múltban, ami a korszakváltásnak köszönhető. Annak ellenére, hogy különböznek a nemükben és a testük formájában, és hogy nem ugyanabból a családból születtek, még kevésbé ugyanabban az időszakban, a Lelkük mégis egy. Annak ellenére, hogy a test szerint nincs köztük sem vérrokonság, sem semmiféle fizikai rokonság, nem tagadható, hogy Ők Isten megtestesülései két különböző időszakban. Az, hogy Ők Isten megtestesült formái, megcáfolhatatlan igazság. Azonban nem azonos vérvonalból származnak, és nincs közös emberi nyelvük (az egyik férfi volt, aki a zsidók nyelvét beszélte, a másik pedig nő, aki csak kínaiul beszél). Ezen okokból kifolyólag különböző országokban éltek, hogy elvégezzék azt a munkát, amit mindegyiküknek meg kell tennie, továbbá különböző időszakokban. Annak ellenére, hogy Ők ugyanaz a Lélek, ugyanannak a lényegnek a birtokában, a testük külső burka között nincs abszolút hasonlóság. Csak az emberi mivoltuk közös, de ami a testük külső megjelenését és a születésük körülményeit illeti, nem egyformák. Ezek a dolgok nincsenek hatással a saját munkájukra vagy az ember Róluk való ismeretére, mert végső soron Ők ugyanaz a Lélek, és senki sem választhatja el Őket egymástól. Még ha nem is állnak vérrokonságban, egész lényük a Lelkük irányítása alatt áll, amely különböző időszakokban különböző munkát oszt ki Nekik, és a testük különböző vérvonalból származik. Jahve Lelke nem Jézus Lelkének atyja, és Jézus Lelke nem Jahve Lelkének a fia, hanem Ők egy és ugyanaz a Lélek. Hasonlóképpen, a ma megtestesült Isten és Jézus nem állnak vérrokonságban egymással, de Ők egyek, ez azért van, mert a Lelkük egy. Isten képes elvégezni az irgalmasság és a szeretet munkáját éppúgy, mint az igazságos ítélet és az ember megfenyítésének munkáját is, valamint azt a munkát, hogy átkokat hívjon az emberre; és végül képes elvégezni a világ elpusztításának és a gonoszok megbüntetésének munkáját. Vajon nem Ő maga teszi mindezt? Hát nem ez Isten mindenhatósága? Képes volt arra is, hogy az ember számára törvényeket hirdessen és parancsolatokat adjon ki, és képes volt arra is, hogy a korai izráelitákat a földi életükben vezesse, és hogy a templom és az oltárok építésében irányítsa őket, uralma alatt tartva az összes izráelitát. Hatalma miatt kétezer éven át élt a földön Izráel népével. Az izráeliták nem mertek fellázadni Ellene; mindenki félt Jahvét és betartotta a parancsolatait. Ilyen volt a munka, amit az Ő hatalma és mindenhatósága alapján végzett. Aztán a Kegyelem Korában Jézus eljött, hogy az egész bukott emberiséget (nem csak az izráelitákat) megváltsa. Irgalmasságot és szeretetet gyakorolt az emberek

íránt. Az a Jézus, akit az ember a Kegyelem Korában látott, tele volt szeretettel, és mindig szeretettel volt az ember íránt, mert azért jött, hogy megmentse az emberiséget a bűntől. Képes volt megbocsátani az embereknek a bűneiket, amíg a keresztre feszítése teljesen meg nem váltotta az emberiséget a bűntől. Ebben az időszakban Isten irgalommal és szeretettel jelent meg az ember előtt, azaz bűnért való áldozattá lett az emberért, és keresztre feszítették az ember bűneiért, hogy azok örökre megbocsáttassanak. Ő irgalmas, könyörületes, türelmes és szeretetteljes volt. És mindazok, akik Jézust követték a Kegyelem Korában, hasonlóképpen igyekeztek türelmesek és szeretetteljesek lenni mindenben. Hosszútűrőek voltak, és soha nem vágtak vissza, még akkor sem, ha verték, átkozták vagy megkövezték őket. De az utolsó szakaszban ez már nem lehet így. Jézus és Jahve munkája nem volt teljesen azonos, még akkor sem, ha Ők egy Lélekből voltak. Jahve munkája nem zárta le a korszakot, hanem vezette a korszakot, bevezetve az emberiség életét a földön, a mai munkája pedig az, hogy legyőzze a pogány nemzetek mélyen megrontott tagjait, és vezesse nemcsak Isten választott népét Kínában, hanem az egész világegyetemet és az egész emberiséget. Úgy tűnhet számotokra, hogy ez a munka csak Kínában folyik, de valójában már elkezdett külföldön is terjedni. Miért van az, hogy a Kínán kívüli emberek újra és újra az igaz utat keresik? Azért, mert a Lélek már munkához látott, és a ma elhangzó szavak az egész világegyetemben élő emberekhez szólnak. Ezzel a munka fele már folyamatban van. A világ teremtésétől kezdve egészen napjainkig Isten Lelke elindította ezt a nagyszerű munkát, ráadásul különböző korokban és különböző nemzetek között különböző munkát végzett. Az egyes korok emberei az Ő más-más természetét látják, ami természetes módon mutatkozik meg az Ő különböző munkáján keresztül. Ő irgalommal és szeretettel teljes Isten; Ő az ember bűnért való áldozata és az ember pásztora; de Ő az ember ítélete, fenyítése és átka is. Ő vezetni tudta az embert, hogy kétezer évig éljen a földön, és a megrontott emberiséget is meg tudta váltani a bűntől. Ma arra is képes, hogy meghódítsa az Őt nem ismerő emberiséget, és uralma alá hajtsa őket, hogy mindenki teljesen alávesse magát Neki. A végén el fog égetni mindent, ami tisztátalan és igazságtalan az emberekben az egész világegyetemben, hogy megmutassa nekik, hogy Ő nem csak egy irgalmas és szerető Isten, nem csak a bölcsesség és csodák Istene, nem csak egy szent Isten, hanem olyan Isten is, aki megítéli az embereket. Az emberiség gonoszai számára Ő az égetés, az ítélet és a büntetés; azok számára, akik tökéletessé válnak, Ő a nyomorúság, a finomítás és a megpróbáltatás, valamint a vigasztalás, a táplálás, az igékkel való ellátás, a foglalkozás és a metszés. A kitaszítottak számára pedig Ő a büntetés és a megtorlás. Mondd meg nekem, hát Isten nem mindenható? Ő bármely és minden munkára képes, nem csak a keresztre feszítésre, ahogyan te képzeled. Túl keveset gondolsz Istenről! Azt hiszed, hogy Ő csak annyit tud tenni, hogy az egész emberiséget megváltja a keresztre feszítése által, és ennyi? Azután pedig követni fogod Őt fel a mennybe, hogy egyél az élet fájának gyümölcséből, és igyál az élet folyójából?... Lehet-e ez ilyen

egyszerű? Mondd el nekem, mit valósítottál meg? Megvan-e benned Jézus élete? Téged valóban Ő váltott meg, de a keresztre feszítés magának Jézusnak a műve volt. Emberi lényként milyen feladatot teljesítettél? Csak külső jámborsággal rendelkezel, de nem érted az Ő útját. Hát így nyilvánítod ki Őt? Ha nem nyerted el Isten életét, vagy nem láttad az Ő igazságos természetének teljességét, akkor nem állíthatod magadról, hogy van életed, és nem vagy méltó arra, hogy átlépj a mennyek országának kapuján.

Isten nemcsak Lélek, hanem testté is tud válni. Ő ráadásul egy dicsőséges test. Jézusnak, bár ti nem láttátok Őt, az izráeliták – az akkori zsidók – tanúi voltak. Eleinte húsvér test volt, de miután keresztre feszítették, a dicsőség testévé vált. Ő a mindent átfogó Lélek, és mindenütt képes munkálkodni. Lehet Jahve, vagy Jézus, vagy Messiás; végül pedig Mindenható Istenné is válhat. Ő igazságosság, ítélet és büntetés; Ő átok és harag, de Ő irgalom és szeretet is. Mindaz a munka, amit Ő tett, alkalmas arra, hogy Őt képviselje. Szerinted milyen Isten Ő? Nem tudod megmagyarázni. Ha valóban nem tudod megmagyarázni, akkor nem szabadna következtetéseket levonnod Istenről. Ne vond le azt a következtetést, hogy Isten örökké az irgalom és a szeretet Istene, csak azért, mert az egyik szakaszban elvégezte a megváltás művét. Biztos lehetsz-e abban, hogy Ő csak egy irgalmas és szerető Isten? Ha Ő csupán egy irgalmas és szerető Isten, akkor miért fog véget vetni a korszaknak az utolsó napokban? Miért fog annyi katasztrófát leküldeni? Az emberek elképzelései és gondolatai szerint Istennek a végsőig irgalmasnak és szeretőnek kell lennie, hogy az emberiség minden egyes tagja, az utolsó szálig megmenekülhessen. De miért küld le az utolsó napokban olyan nagy katasztrófákat, mint a földrengés, dögvész és éhínség, hogy elpusztítsa ezt a gonosz emberiséget, amely Istent ellenségnek tekinti? Miért engedi, hogy az ember elszenvedje ezeket a katasztrófákat? Hogy milyen Isten Ő, azt közületek senki sem meri megmondani, és senki sem tudja megmagyarázni. Biztos vagy abban, hogy Ő a Lélek? Ki mered-e mondani, hogy Ő nem más, mint Jézus teste? És mered-e azt mondani, hogy Ő olyan Isten, akit örökké megfeszített marad az emberekért?

Létezik a Szentháromság?

Miután valóra vált az, hogy Jézus testté lett, az ember azt hitte, hogy a mennyben nem csupán az Atya van, hanem a Fiú, sőt, a Lélek is. Ez az ember hagyományos elképzelése, hogy ilyen Isten van a mennyben: Isten háromsága, akik az Atya, a Fiú, valamint a Szentlélek. Az egész emberiség így vélekedik: Isten egy Isten, azonban három részből áll, a hagyományos elképzeléseknél megrekedt emberek szerint az Atyából, a Fiúból, valamint a Szentlélekből. Csak e három rész egysége Isten teljessége. A Szentséges Atya nélkül Isten nem lenne teljes. Hasonlóképp a Fiú vagy a Szentlélek nélkül sem lenne teljes Isten. Elképzeléseikből adódóan abban hisznek, hogy önmagában sem az Atya, sem a Fiú nem tartható Istennek. Csak az Atya, a Fiú és a

Szentlélek együttesen tartható Magának Istennek. Mármost az összes vallásos hívő, még a köztetek lévő követők mindegyike is ezt a hitelvet vallja. Azonban senki nem tudja elmagyarázni, hogy ez a hitelv helyes-e, mert mindig a zűrzavar homályában vagytok Isten dolgait illetően. Ezek elképzelések ugyan, de nem tudhatjátok, hogy helyesek vagy helytelenek, mert súlyosan megfertőztek benneteket a vallási elképzelések. Túlságosan mélyen elfogadtátok ezeket a hagyományos elképzeléseket, és már túl mélyen áthat benneteket ez a mérge. Vagyis ebben is átadtátok magatokat ennek az ártalmas hatásnak, mert Isten hármassága egyszerűen nem létezik. Más szóval: az Atya, a Fiú és a Szentlélek Szentháromsága egyszerűen nem létezik. Mindezek az ember hagyományos elképzelései, az ember megtévesztő hitelvei. Az ember sok évszázadon át hitt ebben a Szentháromságban, amelyet az ember elméjének elképzelései szőttek, az ember alkotta, ám ember még soha nem látta. Mindezen évek alatt a Biblia sok értelmezője magyarázta már el a Szentháromság „valódi jelentését”, azonban elnagyoltak és homályosak voltak az Isten hármasságáról szóló, Őt három különálló, ám egylényegű személyként leíró magyarázatok, és mindenkit összezavart ez a „konstrukció” Istenről. Soha egyetlen nagy ember sem tudott alapos magyarázatot adni. A legtöbb magyarázat érvelés szempontjából és papíron kiállja a próbát, azonban nincs ember, aki teljesen és világosan megértené a jelentését. Ez azért van, mert ez a nagyszerű Szentháromság, amelyet szívében őriz az ember, egyszerűen nem létezik. Mert soha senki nem látta Isten valódi ábrázatát, és nem is volt oly szerencsés, hogy felemelkedhessen Isten lakhelyére egy látogatásra, és megvizsgálhassa, mely dolgok vannak jelen azon a helyen, ahol Isten van, majd eldöntse, pontosan hány tízezer vagy százmillió nemzedék van „Isten házában”, valamint kiderítse, pontosan hány részből áll Isten eredendő konstrukciója. Főként ezt kellene megvizsgálni: az Atya és a Fiú, valamint a Szentlélek életkorát; az egyes személyek sajátos megjelenését; hogy pontosan miként válnak szét, és hogyan tételnek eggyé. Sajnos mindezen évek alatt egyetlen ember sem tudta eldönteni, vajon igazak-e ezek a dolgok. Mind találgatnak csupán, mert egyetlen ember sem emelkedett fel soha a mennybe egy látogatásra, és tért vissza „vizsgálati jelentéssel” az egész emberiség számára, hogy jelentést tegyen a dolog igaz voltáról mindazon buzgó és jámbor vallásos hívők számára, akiket érdekel a Szentháromság. Természetesen az ember nem hibáztatható ilyen elképzelések kialakításáért, mert vajon Jahve, az Atya miért nem vitte magával Jézust, a Fiút, amikor megteremtette az emberiséget? Ha kezdetben minden Jahve nevében történt volna, az jobb lett volna. Ha már hibáztatni kell valamit, akkor hibáztassuk Jahve Isten pillanatnyi botlását, aki nem szólította maga elé a Fiút és a Szentlelket a teremtés idején, hanem inkább Maga végezte el a munkáját. Ha mind egyidejűleg munkálkodtak volna, akkor vajon nem váltak volna eggyé? Ha egészen a kezdettől fogva mindvégig csak egyetlen név, Jahve lett volna, nem pedig Jézus neve a Kegyelem Korától fogva, vagy ha Őt akkor még mindig Jahve néven nevezték volna, akkor az vajon nem kímélte volna meg Istent attól a szenvedéstől, hogy az emberiség ily módon részekre osztja Őt? Az biztos,

hogy Jahve nem hibáztatható mindezért; ha valakit hibáztatni kell, legyen az a Szentlélek, aki évezredek át Jahve, illetve Jézus, majd pedig Szentlélek néven végezte a munkáját, olyannyira összezavarva az embert, hogy pontosan nem is tudhatta, kicsoda Isten. Ha a Szentlélek Maga alak és képmás nélkül munkálkodott volna, sőt, név, például Jézus neve nélkül, és az ember se nem érinthette, se nem láthatta volna, csupán a mennydörgés hangját hallhatta volna, akkor ez a fajta munka nem lett volna előnyösebb az emberiség számára? Akkor most mit lehet tenni? Az emberiség elképzelései hegymagasságúra és tengernyi szélességűre gyűltek, olyannyira, hogy a jelen kor Istene már nem szenvedheti azokat, és teljesen tanácstalan. A múltban, amikor még csak Jahve volt, Jézus, köztük pedig a Szentlélek, az ember már akkor is tanácstalan volt azt illetően, hogy miként kezelje ezt, most pedig hozzájön még a Mindenható, akiről ráadásul azt is mondják, hogy szintén része Istennek. Ki tudja, vajon ki Ő, és a Szentháromság mely személyével keveredett, vagy melyikükben bujkált ki tudja, hány éven át? Hogy tudja elviselni ezt az ember? Már Isten hármasságának elmagyarázása is egy egész emberéletet kívánt, ráadásul most itt van „egy Isten négy személyben”. Hogyan magyarázható el ez? Te el tudod magyarázni? Fivérek és nővérek! A mai napig ilyen Istenben hittetek? Leveszem előttem a kalapomat. Isten hármasságát is elegendő volt már elviselni; hogyan lehetett továbbra is ily rendíthetetlen hittetek ebben a négy személyben lévő egy Istenben? Sürgetnek, hogy szálljatok ki, de ti nem vagytok hajlandóak erre. Mily hihetetlen! Nem semmik vagytok! Tényleg eljuthat valaki odáig, hogy négy Istenben hisz, és fel sem veszi – nem gondoljátok, hogy ez egy csoda? Nézzetek magatokra, senki nem gondolná, hogy képesek vagytok ily nagy csoda véghezvitelére! Hadd áruljam el nektek, hogy valójában Isten hármassága sehol nem létezik ebben a világegyetemben. Istennek nincs Atyja, sem Fia, és még kevésbé van olyan koncepció, hogy az Atya és a Fiú együttesen eszközként használják a Szentlelket. Mindez a legnagyobb tévedés ezen a világon, és egyszerűen nem létezik! Ám még az ilyen tévedésnek is megvan a maga eredete, és nem teljesen alaptalan, mert az elmétek nem oly együgyű, és a gondolataitok nem ok nélkül valók. Inkább igenis helyénvalók és leleményesek, olyannyira, hogy még egy Sátán sem talál fogást rajtuk. Kár, hogy ezek a gondolatok mind tévedések és egyszerűen nem léteznek! Egyáltalán nem láttátok a valódi igazságot; csupán találgattok és képzelegtek, majd mindebből történetet gyártotok, hogy csalárd módon elnyerjétek mások bizalmát, és az ész, avagy értelem nélkül való legbalgább emberek fölé kerekedjétek, akik aztán hisznek a ti nagyszerű és nevezetes „szakértő tanításaitokban”. Vajon ez az igazság? Vajon ilyen életutat tegyen magáévá az ember? Ennek semmi értelme! Egyetlen szó sem helyénvaló! Mindezen éveken át ily módon széthasítottátok Istent, minden egyes nemzedék egyre apróbb darabokra hasította, olyannyira, hogy az egy Isten nyíltan három Istenre hasadt. Most pedig már egyszerűen lehetetlen az embernek visszaillesztenie Istent eggyé, mert túlságosan is felhasogattátok. Ha nem lett volna az Én serény munkám, mielőtt még túl késő lett volna, akkor ki tudja, meddig mentetek volna tovább szemtelenül ebbe az

irányba. Ha továbbra is így széthasítjátok Istent, akkor hogyan lehet még mindig a ti Istenetek? Felismernétek még Istent? Rátalálnátok még az eredetetekre? Ha később érkeztem volna, valószínűleg visszaküldtétek volna az „Atyát és a Fiút”, Jahvét és Jézust Izraelbe, és azt állítottátok volna, hogy ti magatok Isten részei vagytok. Szerencsére most az utolsó napokban vagyunk. Végre eljött ez az általam régen várt nap, és annak, hogy felhasogatjátok Magát Istent, csak az parancsolt megálljt, amikor Én saját kezem által véghezvittem a munkámnak ezt a szakaszát. Ha nem így lett volna, akkor odáig fajultatok volna, hogy még a közöttetek lévő összes Sátánt is az asztalaitokra helyeztétek volna, hogy hódoljatok nekik. Ez a ti tákolmányotok! Ily módon hasítjátok szét Istent. Most is tovább fogjátok folytatni ezt? Hadd tegyem fel nektek a kérdést: Hány Isten van? Melyik Isten hoz majd nektek üdvösséget? Az első Isten, a második vagy a harmadik, amelyikhez mindig imádkoztok? Melyikben hisztek mindig? Az Atyában? Vagy a Fiúban? Avagy a Lélekben? Áruld el Nekem, melyikben hiszel. Bár minden szóval azt mondjátok, hogy hisztek Istenben, valójában a saját agyatokban hisztek! Egyszerűen nincs ott Isten a szívetekben. Mégis, az elmétekben számtalan ilyen Szentháromság van. Nem értetek egyet ezzel?

Ha a munka három szakaszát a Szentháromság e koncepciójának megfelelően mérjük fel, akkor lennie kell három Istennek, mert mindegyikük más-más munkát végzett el. Ha bárki közületek azt mondja, hogy tényleg létezik a Szentháromság, akkor magyarázza el, pontosan mi ez az egy Isten három személyben. Mi a szentséges Atya? Mi a Fiú? Mi a Szentlélek? Jahve a szentséges Atya? Jézus a Fiú? Akkor mi van a Szentlélekkel? Vajon az Atya nem Lélek? Vajon a Fiú lényege nem szintén Lélek? Jézus munkája nem a Szentlélek munkája volt? Jahve munkáját akkoriban nem ugyanúgy Lélek végezte, ahogyan Jézusét is? Hány Lelke lehet Istennek? A magyarázatod szerint a három személy, az Atya, a Fiú és a Szentlélek egyek. Ha ez így van, akkor három Lélek van, azonban ha három Lélek van, az azt jelenti, hogy három Isten van. Ez pedig azt jelenti, hogy nincs egyetlen igaz Isten. Hogyan lehetne az ilyesfajta Istennek eredendő isteni lényege? Ha elfogadod, hogy csak egyetlen Isten van, akkor hogyan lehet Neki fia, és akkor hogyan lehet Ő atya, akinek fia van? Nem csupán a te elképzeléseid ezek? Csak egyetlen Isten van, csak egyetlen személy van ebben az Istenben, és Istennek csak egyetlen Lelke van, ahogyan az meg van írva a Bibliában: „Csak egy Szentlélek van és csak egy Isten.” Függetlenül attól, hogy létezik-e az általad említett Atya és Fiú, végső soron csak egyetlen Isten van, és az Atya, a Fiú és a Szentlélek lényege, akikben hisztek, a Szentlélek lényege. Másképp fogalmazva, Isten Lélek, de arra is képes, hogy testté váljon, és az emberek között éljen, valamint arra is, hogy mindenképp föltött legyen. Az Ő Lelke mindent magában foglal, és mindenhol jelen van. Képes egyidejűleg a testben, a világegyetemben és afelett lenni. Mivel minden ember azt mondja, hogy Isten az egyetlen igaz Isten, akkor hát egyetlen Isten van, akit senki nem oszthat szét kénye-kedve szerint! Isten csupán egyetlen Lélek, és csupán egyetlen személy, mégpedig Isten Lelke. Ha úgy van, ahogy mondod: az Atya, a Fiú és

a Szentlélek, akkor vajon Ők nem három Isten? A Szentlélek egy dolog, a Fiú egy másik, az Atya pedig megint más. A személyük más, és a lényegük is más, akkor hát hogyan lehetne mindegyikük ugyanazon Isten része? A Szentlélek Lélek, ezt könnyű megértenie az embernek. Ha ez így van, akkor az Atya még inkább Lélek. Soha nem ereszkedett le a földre, és soha nem vált testté; Ő Jahve Isten az ember szívében, és minden bizonnyal Ő is Lélek. Akkor hát mi a kapcsolat Őkőzte és a Szentlélek között? Az Atya és a Fiú közötti kapcsolat ez? Vagy a Szentlélek és az Atya Lelke közötti kapcsolat? Mindegyik Léleknek ugyanaz a lényege? Avagy a Szentlélek az Atya eszköze? Hogyan magyarázható el ez? Aztán pedig mi a kapcsolat a Fiú és a Szentlélek között? Két Lélek közötti kapcsolat ez, avagy ember és Lélek közötti kapcsolat? Ezek mind olyan dolgok, amelyekre nem lehet magyarázat! Ha Ők mindannyian egy Lélek, akkor nem beszélhetünk három személyről, mert Ők egyetlen Lélekkel rendelkeznek. Ha különálló személyek lennének, akkor a Lelkük eltérne erő vonatkozásában, és egyszerűen nem lehetnének egyetlen Lélek. Ez a koncepció az Atyáról, a Fiúról és a Szentlélekről teljesen abszurd! Részekre szedi és három személyre hasítja Istent, mindegyiknek saját státuszt és Lelket adva, akkor hát hogyan lehetne Ő még mindig egy Lélek és egy Isten? Áru!d el Nekem, vajon az Atya, a Fiú vagy a Szentlélek teremtette a mennyet, a földet és minden dolgot? Némelyek azt mondják, hogy Ők együtt teremtették mindezt. Akkor ki váltotta meg az emberiséget? A Szentlélek, a Fiú vagy az Atya? Némelyek azt mondják, hogy a Fiú volt az, aki megváltotta az emberiséget. Akkor lényegében ki a Fiú? Nem Isten Lelkének a megtestesülése? A megtestesülés a teremtett ember szemszögéből nevezi mennybéli Istent az Atya nevéen. Nem vagy tudatában annak, hogy Jézus a Szentlélektől fogantatott? Őbenne van a Szentlélek. Bármit mondasz, Ő akkor is egy a mennyei Istennel, mert Ő Isten Lelkének a megtestesülése. A Fiú mint elképzelés egyszerűen hamis. Egy Lélek van, aki az összes munkát elvégzi, csak maga Isten, vagyis Isten Lelke végzi el az Ő munkáját. Ki Isten Lelke? Nem a Szentlélek? Nem a Szentlélek az, aki Jézusban munkálkodik? Ha a munkát nem a Szentlélek (vagyis Isten Lelke) végezte el, akkor hogyan képviselhette Istent magát az Ő munkája? Amikor Jézus Atyának szólította a mennyei Istent, amikor imádkozott, akkor ezt csak a teremtett ember szemszögéből tette, csak azért, mert Isten Lelke hétköznapi, közönséges testet öltött, és egy teremtett lény külső burkával rendelkezett. Bár Őbenne volt Isten Lelke, a külső megjelenése mégis egy közönséges emberé volt. Másképp fogalmazva azon „Emberfiává” vált, akiről minden ember beszélt, Jézust Magát is beleértve. Mivel Ő az Emberfiának nevezetik, hétköznapi emberek közönséges családjába született (férfi vagy női, de mindenesetre egy emberi lény külső burkával rendelkező) személy Ő. Ezért amikor Atyának szólította Jézus a mennyei Istent, az ugyanolyan, mint ahogyan először ti is Atyának szólítottátok Őt – a teremtett ember szemszögéből tette ezt. Emlékeztetek még az Úr imájára, amelyet Jézus tanított nektek, hogy megjegyezzétek? „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...” Minden ember arra kért, hogy Atya néven szólítsák a mennyei Istent. És mivel Ő is Atyának nevezte Őt, olyan valaki szemszögéből tette ezt, aki

egyenrangú mindannyiótokkal. Mivel ti Atyának neveztétek a mennyei Istent, Jézus úgy tekintett Magára, mint aki egyenlő egyenrangú veletek, valamint olyan földi emberként, akit Isten választott ki (vagyis Isten Fiaként). Ha Atyának nevezitek Istent, ez vajon nem azért van, mert teremtett lények vagytok? Bármilyen nagy hatalma volt is Jézusnak a földön a keresztre feszítése előtt, egy Emberfia volt, akit a Szentlélek (vagyis Isten) irányított, és a föld teremtett lényének egyike, mert még nem fejezte be a munkáját. Vagyis a mennyei Istent Ő kizárólag az alázatossága és az engedelmissége folytán szólította Atyának. Azonban az, hogy Istent (vagyis a mennyei Lelket) ily módon szólította, nem bizonyítja azt, hogy Ő a mennyben lévő Isten Lelkének a Fia volt. Inkább csak arról van szó, hogy más volt a perspektívája, nem pedig arról, hogy más személy lett volna. A különálló személyek létezése téveszme! Keresztre feszítése előtt Jézus egy Emberfia volt, akit megkötöttek a test korlátai, és nem rendelkezett teljes mértékben a Lélek hatalmával. Ezért van az, hogy csupán a teremtett lény szemszögéből kereshette az Atyaisten akaratát. Úgy, ahogy háromszor is imádkozott a Gecsemánében: „Ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te.” Mielőtt a keresztre fektették volna, csupán a zsidók Királya volt; Ő volt Krisztus, az Emberfia, nem pedig dicsőséges test. Ezért van az, hogy a teremtett lény szemszögéből Atyának nevezte Istent. Nos, nem állíthatod, hogy mindenki Fiú, aki Atyának szólítja Istent. Ha így lenne, akkor vajon nem váltatok volna mindannyian a Fiúvá, miután Jézus megtanította nektek az Úr imáját? Ha még mindig nem vagytok meggyőzve, akkor áruljátok el Nekem: ki az, akit ti Atyának neveztek? Ha Jézusra utaltok, akkor vajon ki számotokra Jézus Atyja? Miután Jézus elment, nem létezett többé az Atya és a Fiú ezen elképzelése. Ez az elképzelés csak azokban az években volt helytálló, amikor Jézus testté lett. Minden más körülmény között a teremtés Ura és a teremtett lény közötti kapcsolatról van szó, amikor Atyának szólítjátok Istent. Nincs olyan idő, amelyben az Atya, a Fiú és a Szentlélek Szentháromságának tana érvényes lenne, olyan tévhit ez, amelyet csak ritkán látunk a korokon át, és nem létezik!

A legtöbbeknek ez Istennek Mózes első könyvében feljegyzett szavait juttathatja eszébe: „Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlónak” (1Mózes 1:26). Mivel Isten azt mondja: „Alkossunk embert a képmásunkra”, itt a „Mi” kettő vagy több valakire utal. Mivel Ő a „Mi” kijelentést tette, nem csupán egy Isten van. Ennélfogva az ember elkezdett elvont értelemben különálló személyekre gondolni, és ezekből a szavakból született az Atya, a Fiú és a Szentlélek elképzelése. Akkor hát milyen az Atya? Milyen a Fiú? És milyen a Szentlélek? Lehet, hogy napjaink emberisége a háromból eggyé lett Isten képére lett megalkotva? Akkor vajon az ember képe az Atya, a Fiú vagy a Szentlélek képére hasonlít? Isten melyik személyének képére lett az ember? Ez az emberi elképzelés egyszerűen helytelen és értelmetlen! Csupán annyit ér el, hogy számos Istenre hasít szét egy Istent. Mózes azt követően írta meg Mózes első könyvét, hogy az emberiség megteremtett a világ teremtése után. Kezdetben, amikor a világ elkezdődött, Mózes még nem létezett. És csak sokkal később volt az, hogy Mózes

megírta a Bibliát, hogyan tudhatta volna hát, hogy miről beszélt Isten a mennyben? Fogalma sem volt arról, hogyan teremtetten meg Isten a világot. A Bibliában az Ószövetség nem tesz említést az Atyáról, a Fiúról és a Szentlélekről, csupán az egyetlen igaz Istenről, Jahvéről, aki véghezviszi a munkáját Izráelben. A korok változásával más-más néven szólítatják, azonban ez nem lehet annak bizonyítéka, hogy minden egyes név más-más személyre utal. Ha ez így lenne, akkor vajon nem lenne megszámlálhatatlanul sok személy Istenben? Az Ószövetségben leírtak Jahve munkája, Maga Isten munkájának az a szakasza, amely a Törvény Korában kezdődik. Isten munkája volt ez, amelyben amint Ő szólt, úgy lett, és ahogy parancsolta, úgy állt. Jahve soha nem mondta, hogy Ő lenne az Atya, aki eljött, hogy elvégezze a munkát, és arról sem jövendölt soha, hogy a Fiú eljön az emberiség megváltására. Amikor eljött Jézus ideje, csak az hangzott el, hogy Isten testté lett, hogy az egész emberiséget megváltsa, nem pedig az, hogy a Fiú az, aki eljött. Mivel a korok nem hasonlítanak egymásra, és Magának Istennek a munkája is eltérő, különböző birodalmakon belül kell elvégeznie a munkáját. Ily módon az Őáltala képviselt identitás is eltér. Az ember hite szerint Jézus Atyja Jahve, ezt azonban valójában Jézus nem ismerte el, amikor így szólt: „Soha nem voltunk megkülönböztetve Atyaként és Fiúként; Én és mennyei Atyám egyek vagyunk. Az Atya Énbennem van, Én pedig az Atyában; az ember a Fiút látva a mennyei Atyát is látja.” Egyszóval legyen szó az Atyáról vagy a Fiúról, Ők egy Lélek, és nincsenek különböző személyekre osztva. Ha az ember megpróbálja megmagyarázni, a különböző személyek elképzelése bonyolítja a dolgokat, miként az Atya, a Fiú és a Lélek közötti kapcsolat is. Amikor különálló személyekről beszél az ember, ez vajon nem kezeli anyagként Istent? Az ember még sorrendbe is állítja a személyeket: első, második és harmadik; ezek azonban csupán az ember képzelgése, amelyek nem érdemlik meg, hogy hivatkozzunk rájuk, és teljesen irreálisak! Ha azt kérdeznéd tőle: „Hány Isten van?” – akkor azt mondaná, hogy Isten az Atya, a Fiú és a Szentlélek, az egy igaz Isten Szentháromsága. Ha tovább kérdezősködnél: „Ki az Atya?” – akkor azt mondaná: „Az Atya a mennyben lévő Isten Lelke, mindenkinek felett Ő rendelkezik, Ő a menny Mestere.” „Akkor Jahve a Lélek?” Erre azt mondaná: „Igen!” Ha erre megkérdeznéd, hogy „ki a Fiú?” – azt mondaná, hogy természetesen Jézus a Fiú. „Akkor hát mi a helyzet Jézus történetével? Honnan jött?” Erre azt mondaná: „Jézus Máriától született, aki a Szentlélektől foganta őt.” Akkor vajon az Ő lényege nem szintén a Lélek? Vajon az Ő munkája nem szintén a Szentlelket képviseli? Jahve a Lélek, és Jézus lényege is az. Most, az utolsó napokban kevésbé kell mondogatni, hogy ez még mindig a Lélek; hogyan lehetnének különböző személyek? Nem csupán arról van szó, hogy Isten Lelke különböző perspektívákból viszi véghez a Lélek munkáját? Így nincs különbségtétel személyek között. Jézus a Szentlélek által fogantatott, és az Ő munkája kétségtelenül pontosan a Szentlélek munkája volt. A Jahve által véghezvitt munka első szakaszában Ő se nem lett testté, se nem jelent meg az embernek. Így hát az ember soha nem látta az Ő megjelenését. Nem számít, mennyire volt Ő nagyszerű és magas, Ő akkor is a

Lélek volt, Isten Maga, aki kezdetben megteremtette az embert. Vagyis Ő volt Isten Lelke. A felhők közül beszélt az emberhez, csupán Lélekként, és senki nem volt tanúja az Ő megjelenésének. Csupán a Kegyelem Korában, amikor Isten Lelke testté lett, és Júdeában megtestesült, akkor látta ember első alkalommal a zsidóként való megtestesülése képét. Semmi Jahve-szerű nem volt benne. Azonban a Szentlélek által fogantatott, vagyis Magának Jahvénak a Lelke által fogantatott, és Jézus Isten Lelkének a megtestesüléseként született meg. Az ember először a Jézusra galambként leszálló Szentlelket látta meg; ez nem a kizárólag Jézushoz tartozó Lélek volt, hanem inkább a Szentlélek. Akkor vajon elválasztható Jézus Lelke a Szentlélektől? Ha Jézus Jézus, a Fiú, a Szentlélek pedig a Szentlélek, akkor hogyan lehetnének Ők egyek? A munka nem lenne elvégezhető, ha így lenne. A Jézusban lévő Lélek, a mennyben lévő Lélek, valamint Jahve Lelke mind egy. Ezt nevezik a Szentléleknek, Isten Lelkének, a hétszeresen felerősödött Léleknek és a mindent magában foglaló Léleknek. Isten Lelke sok munkát el tud végezni. Meg tudja teremteni a világot, és el tudja pusztítani azt a föld elárasztásával; meg tudja váltani az egész emberiséget, sőt, az egész emberiséget meg tudja hódítani és el tudja pusztítani. Ezt a munkát mind Maga Isten végzi, és Helyette nem végezheti el Istennek semmilyen személyisége. Az Ő Lelke szólítható Jahve, illetve Jézus, valamint a Mindenható nevén. Ő az Úr, és Ő Krisztus. Ő arra is képes, hogy az Emberfiává legyen. Ő jelen van a mennyekben és a földön is; magasan a világegyetem felett van, és ott van a sokaság között is. Ő a menny és a föld egyedüli Mestere! A teremtés idejétől fogva mindmáig ezt a munkát Maga Isten Lelke végezte. Legyen szó a mennyekben vagy a testben végzett munkáról, mindent az Ő saját Lelke végzett. Minden teremtmény, legyen bár a mennyben vagy a földön, az Ő mindenható kezének tenyerén van; mindez Magának Istennek a munkája, és senki más nem végezheti el Őhelyette. A mennyekben Ő a Lélek, azonban maga Isten is; az emberek között Ő test, azonban maga Isten marad. Bár nevek százezreivel illethető, attól Ő még saját Maga, az Ő Lelkének közvetlen megnyilvánulása. Az egész emberiségnek az Ő keresztre feszítése általi megváltása az Ő Lelkének közvetlen munkája volt, és így van ez a minden nemzetnek és minden földnek történő kinyilvánítással is az utolsó napokban. Isten mindig csakis a mindenható és egyetlen igaz Istennek nevezhető, magának a mindent magában foglaló Istennek. A különálló személyek nem léteznek, és még kevésbé létezik az Atya, a Fiú és a Szentlélek ezen elképzelése. Csak egyetlen Isten van a mennyben és a földön!

Isten irányítási terve hatezer évet ölel fel, és a munkájában megmutatkozó különbségek alapján három korra osztható: Az első kor az ószövetségi Törvény Kora; a második a Kegyelem Kora; a harmadik pedig az utolsó napok – a Királyság Kora. Minden korban más-más identitás jelenik meg. Ez csupán a munkában megmutatkozó különbségek miatt van így, vagyis a munka követelményei miatt. A munka első szakasza a Törvény Kora alatt Izraelben ment végbe, a megváltás munkáját befejező második szakasz pedig Júdeában. A megváltás munkájának elvégzésére Jézus a Szentlélektől

fogantatott és megszületett az egyetlen Fiúként. Mindez a munka követelményei miatt volt így. Az utolsó napokban Isten ki szeretné terjeszteni a munkáját a pogány nemzetekre, és meghódítani ott az embereket, azért, hogy az Ő neve nagy lehessen közöttük. Utat kíván mutatni az embernek a teljes igazság megértésében és az abba való belépésben. Mindezt a munkát egyetlen Lélek végzi. Lehet, hogy más-más szemszögből teszi ezt, de a munka természete és alapelvei ugyanazok maradnak. Ha megfigyeled az Őáltaluk véghezvitt munka alapelveit és természetét, akkor tudni fogod, hogy ezt mind egyazon Lélek végzi. Némelyek talán mégis azt mondják: „Az Atya az Atya, a Fiú a Fiú, a Szentlélek a Szentlélek, és végül Ők egyé tétetnek.” Ugyan hogyan tennéd Őket egyé? Hogyan tehető egyé az Atya és a Szentlélek? Ha eredendően ketten vannak, akkor nem számít, hogyan illesztik Őket össze, akkor is csak két rész lesznek, nemde? Amikor az egyé tételükről beszélsz, vajon ez nem csupán két különálló rész összeillesztése, hogy egy egészet alkossanak? Azonban két rész voltak, mielőtt egésszé tétettek volna, nemde? Minden egyes léleknek egyedi lényege van, és két lélek nem tehető egyé. A lélek nem anyagból álló tárgy, és semmihez sem hasonlít az anyagi világban. Ahogy az ember látja, az Atya egy Lélek, a Fiú egy másik, a Szentlélek pedig megint másik, aztán a három Lélek három pohár vízhez hasonlóan áll össze egy egésszé. Akkor hát nem ez az egyé tétetett három? Ez csupán egy téves és abszurd magyarázat! Nem Isten széthasítása ez? Hogyan tehető egyé az Atya, a Fiú és a Szentlélek? Nem három rész Ők, mindegyikük más-más természettel? Aztán vannak, akik azt kérdezik: „Nem jelentette-e ki Isten kifejezetten azt, hogy Jézus az Ő szeretett Fia?” Jézus Isten szeretett Fia, akiben Ő gyönyörködik – ezt bizony maga Isten mondta. Itt Isten Önmagáról tett tanúságot, csupán más perspektívából – a mennyben lévő Lélek tett tanúságot a saját megtestesüléséről. Jézus az Ő megtestesülése, nem pedig mennyi Fia. Nem érted? Vajon Jézus szavai, miszerint „Én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van”, nem azt jelzik-e, hogy Ők egy Lélek? És nem a megtestesülés miatt van-e az, hogy Ők elváltak egymástól, egyik a mennyben, másik a földön? Valójában Ők még mindig egyek, bármi történjék is, mindössze arról van szó, hogy Isten tanúságot tesz Önmagáról. A korok változásainak, a munka követelményeinek, valamint az Ő irányítási terve különböző szakaszainak köszönhetően más-más néven szólítja Őt az ember. Amikor eljött, hogy elvégezze a munka első szakaszát, csupán Jahvénak volt nevezhető, aki az izráeliták pásztora. A második szakaszban a megtestesült Isten csak Úrnak és Krisztusnak volt nevezhető. Ekkor azonban a mennyi Lélek csupán azt jelentette ki, hogy Ő Isten szeretett Fia, és nem tett említést arról, hogy Isten egyetlen Fia lenne. Ez egyszerűen nem történt meg. Hogyan lehetne Istennek csupán egyetlen gyermeke? Nem vált volna akkor emberré Isten? Mivel Ő volt a megtestesülés, Isten szeretett Fiának neveztetett, és innen eredt az Atya és a Fiú közötti kapcsolat. Ez csupán a menny és a föld szétválása miatt volt. Jézus a test perspektívájából imádkozott. Mivel ilyen hétköznapi emberi testet öltött magára, a test perspektívájából szólt így: „A külső burkom egy teremtetett lényé. Mivel

testet öltöttem, hogy erre a földre jöjsek, most messze, nagyon messze vagyok a mennytől.” Ezért csakis a test perspektívájából imádkozhatott az Atyaistenhez. Ez volt a kötelessége, és ezzel kellett rendelkeznie Isten megtestesült Lelkének. Nem állíthatjuk, hogy ne lett volna Isten, csak azért, mert a test perspektívájából imádkozott az Atyához. Bár Isten szeretett Fiának neveztetett, attól még Ő volt Isten Maga, mert csupán a Lélek megtestesülése volt, és a lényege még mindig a Lélek volt. Az emberek felteszik a kérdést, hogy miért imádkozott, ha Maga Isten volt Ő. Azért, mert a megtestesült Isten volt, a testben élő Isten, nem pedig a mennyben lévő Lélek. Az ember úgy látja, hogy az Atya, a Fiú és a Szentlélek mind Isten. Csupán az eggyé tétetett három tartható az egy igaz Istennek, és ily módon rendkívül nagy a hatalma. Vannak, akik azt mondják, hogy csak ily módon a hétszeresen felerősödött Lélek Ő. Amikor a Fiú az eljövetele követően imádkozott, a Lélekhez imádkozott. Valójában egy teremtett lény perspektívájából imádkozott. Mert a test nem teljes, így Ő sem volt teljes, és sok zavarást szenvedett, amikor a testbe jött, és sok baja volt, midőn a munkáját végezte a testben. Ezért van az, hogy a keresztre feszítése előtt háromszor is imádkozott az Atyaistenhez, azt megelőzően pedig sokszor. Imádkozott a tanítványai körében; imádkozott egyedül a hegyen; imádkozott a haláshajó fedélzetén; imádkozott a sokaság körében; imádkozott a kenyér megtörésekor; és imádkozott mások megáldásakor. Miért tett így? A Lélek volt az, akihez imádkozott. A Lélekhez imádkozott, a mennyei Istenhez, a test perspektívájából. Az ember szemszögéből tehát a munkának ebben a szakaszában Jézus a Fiúvá lett. Azonban ebben a szakaszban nem imádkozik. Vajon miért? Azért, mert a szó munkáját végzi, valamint a szó ítéletét és fenyítését. Nincs szüksége imákra, és a szolgálata az, hogy beszéljen. Nem feszítik keresztre, és az ember nem adja át a hatalmon lévőknek. Egyszerűen csak végzi a munkáját. Akkoriban, amikor Jézus imádkozott, azért imádkozott az Atyaistenhez, hogy ereszkedjen le a mennyek országa, legyen meg az Atya akarata, és jöjjön el a munka. Ebben a szakaszban már leereszkedett a mennyek országa, vagyis szüksége van még rá, hogy imádkozzon? A munkája az, hogy lezárja a kort, és nincs több új kor – vagyis szükség van még arra, hogy a következő szakaszért imádkozzon? Attól tartok, nincs!

Az ember magyarázataiban sok ellentmondás van. Ezek tényleg mind az ember elképzelései, és további vizsgálódások nélkül mindannyian azt hinnétek, hogy helyesek. Nem tudjátok, hogy az olyan elképzelések, amilyen Isten háromsága, csupán az ember elképzelései? Az ember tudása soha nem teljes és átható. Mindig vannak tisztátalanságok, és az embernek túl sok ötlete van, ami azt jelzi, hogy egy teremtett lény egyszerűen nem tudja megmagyarázni Isten munkáját. Túlságosan sok minden jár az ember eszébe, ami mind a logikából és gondolkodásból ered, viszont ellentmond az igazságnak. Vajon a logikád ízekre tudja szedni Isten munkáját? Be tudsz pillantani Jahve minden munkájába? Ember létedre te vagy az, aki mindenben átlát, vagy Maga Isten az, aki képes az örökkévalótól az örökkévalóig látni? Te vagy az, aki a régen volt

örökkévalótól el tud látni az eljövendő örökkévalóig, vagy Isten az, aki meg tudja ezt tenni? Mit mondasz? Hogyan lennél méltó arra, hogy megmagyarázd Istent? Milyen alapon nyugszik a magyarázatod? Isten vagy? A mennyet és a földet és mindent Isten Maga teremtet. Nem te voltál az, aki ezt megtette, akkor hát miért adsz helytelen magyarázatokat? Nos, továbbra is hiszel Isten hármasságában? Nem gondolod, hogy ez túlságosan is terhes így? Jobb lenne, ha egy Istenben hinnél, nem pedig háromban. Legjobb könnyűnek lenni, mert az Úr terhe könnyű.

Gyakorlat (3.)

Képesnek kell lennetek arra, hogy önállóan éljete, hogy képesek legyetek egyedül enni és inni Isten szavait, hogy egyedül tapasztaljátok Isten szavait, és hogy normális lelki életet éljete anélkül, hogy mások vezetnének titeket. Képesnek kell lennetek Isten ma kimondott szavaira hagyatkozni ahhoz, hogy éljete, belépni a valódi tapasztalásba, és valódi felismeréseket nyerni. Csak így lesztek képesek szilárdan megállni. Ma sokan nem értik teljesen a jövőbeli nyomorúságokat és megpróbáltatásokat. A jövőben egyes emberek nyomorúságokat, egyesek pedig büntetést fognak átélni. Ez a büntetés súlyosabb lesz; ez lesz a tények bekövetkezése. Ma mindaz, amit megtapasztalsz, gyakorolsz és kinyilvánítasz, megalapozza a jövő megpróbáltatásait, és legalább arra képesnek kell lenned, hogy önállóan élj. Ma a gyülekezetben sokakkal általában a következő a helyzet: ha vannak vezetők és munkások, akik elvégzik a munkát, akkor boldogok, ha pedig nincsenek, akkor boldogtalanok. Nem törődnek sem a gyülekezet munkájával, sem a saját lelki életükkel, és a legcsekélyebb teher sincs rajtuk – úgy tengődnek, mint egy hanhao madár^a. Őszintén szólva, sok emberben az Általam végzett munka csupán a hódítás munkája, mert sokan alapvetően méltatlanok arra, hogy tökéletességre jussanak. Az embereknek csak egy kis részét lehet tökéletessé tenni. Ha e szavak hallatán azt gondolod, hogy „mivel az Isten által végzett munka csak az emberek meghódítására szolgál, én csak felületesen fogom követni”, hogyan lehetne elfogadható egy ilyen hozzáállás? Ha valóban van lelkiismereted, akkor terhed és felelősségérzeted is kell, hogy legyen. Azt kell mondanod: „Függetlenül attól, hogy meghódítottá vagy tökéletessé válok-e, a tanúságtételnek ezt a lépését megfelelően kell megtennem”. Isten teremtményeként az ember teljesen meghódítható Isten által, és végül képessé válik arra, hogy eleget tegyen Istennek, viszonzva Isten szeretetét egy Istent szerető szívvel és azzal, hogy teljesen átadja magát Istennek. Ez az ember felelőssége, ez az a kötelesség, amelyet az embernek teljesítenie kell, és az a teher, amelyet az embernek viselnie kell, az embernek pedig teljesítenie kell ezt a megbízatást.

---

^a A Hanhao madár története nagyon hasonlít Aesopus meséjéhez a hangyáról és a szöcskéről. A Hanhao madár inkább alszik, minthogy fészket építsen, amíg meleg az idő, annak ellenére, hogy szomszédja, egy szarka többször is figyelmezteti. Amikor beköszönt a tél, a madár halálra fagy.

Csak ekkor hisz az ember valóban Istenben. Ma, amit a gyülekezetben teszel, az vajon a felelősséged teljesítése? Ez attól függ, hogy viselsz-e terhet, és ez a saját tudásodtól függ. E munka megtapasztalása során, ha az ember meg lett hódítva, és igaz tudással rendelkezik, akkor képes lesz az engedelmességre, függetlenül a saját kilátásaitól vagy sorsától. Így Isten nagy munkája teljes egészében megvalósul, mert ti emberek ennél többre nem vagytok képesek, és képtelenek vagytok magasabb követelményeket teljesíteni. A jövőben azonban némelyek tökéletessé válnak. A képességük javulni fog, a lelkükben mélyebb lesz a tudás, és az életük növekedni fog... Egyesek azonban teljesen képtelenek ezt elérni, és így nem üdvözülhetnek. Megvan az oka annak, hogy miért mondom, hogy nem üdvözülhetnek. A jövőben egyesek meghódíttatnak, egyesek kivettetnek, egyesek tökéletességre jutnak, egyesek pedig fel lesznek használva – így egyesek megpróbáltatásokat fognak átélni, egyesek büntetést fognak átélni (természeti csapásokat és ember által okozott szerencsétlenségeket egyaránt), egyesek ki lesznek rekesztve, és egyesek életben maradnak. Ebben mindenki fajtája szerint lesz osztályozva, és minden csoport egy-egy embertípust fog képviselni. Nem minden ember lesz kivette, és nem minden ember jut tökéletességre. Ez azért van így, mert a kínai emberek képessége annyira szegényes, és csak elenyésző számban vannak közöttük olyan öntudattal bírók, mint amilyen Pálnak volt. Közületek kevesen rendelkeznek olyan elszántsággal Isten szeretetére, mint amilyen Péteré volt, vagy olyan hittel, mint amilyen Jóbé volt. Alig van köztetek olyan, aki úgy féli és szolgálja Jahvét, mint Dávid, akinek a hűsége eléri ezt a szintet. Milyen szálnalmasak vagytok!

Ma a tökéletességre jutásról való beszéd csak az egyik szempont. Bármilyen történet is, a bizonyoságtétel e lépését megfelelően kell megtennetek. Ha arra kérnének, hogy szolgáljátok Istent a templomban, hogyan tennétek ezt? Ha nem lennétek pap, és nem rendelkeznétek az elsőszülött fiak vagy Isten fiainak státuszával, akkor is képesek lennétek a hűségre? Képesek lennétek-e akkor is minden erődet a királyság terjesztésének munkájára fordítani? Akkor is képesek lennétek megfelelően végezni Isten megbízatásának munkáját? Függetlenül attól, hogy mennyit fejlődött az életed, a mai nap munkája arra fog készíteni, hogy belül teljesen meggyőződj, és félretedd minden elképzelésedet. Függetlenül attól, hogy megvan-e benned az életre való törekvés, Isten munkája teljesen meg fog győzni téged. Egyesek azt mondják: „Én egyszerűen csak hiszek Istenben, és nem értem, mit jelent az életre való törekvés.” Mások pedig azt mondják: „Teljesen összezavarodtam az Istenben való hitemben. Tudom, hogy nem lehetek tökéletes, ezért kész vagyok a fenyítésre.” Még az ilyen embereket is, akik készek vállalni a fenyítést vagy a pusztulást, rá kell venni arra, hogy elismerjék, hogy a mai munkát Isten végzi. Vannak, akik azt is mondják: „Nem kérem, hogy tökéletességre jussak, de ma hajlandó vagyok elfogadni Isten minden nevelését, és hajlandó vagyok normális emberi mivoltot megélni, javítani a képességemen, és engedelmeskedni Isten minden intézkedésének...” Ők ebben is meghódíttatnak és bizonyoságot tettek, ami azt bizonyítja, hogy ezekben az emberekben van némi tudás Isten munkájáról. A munka ezen szakasza rendkívül gyorsan történt, és

a jövőben külföldön még gyorsabban fog megvalósulni. Ma a külföldön élő emberek alig tudnak várni, mindenki Kínába igyekszik, és ha nem tudtok teljessé válni, akkor feltartóztatjátok a külföldön élő embereket. Abban az időben, függetlenül attól, hogy mennyire jól léptetek be, vagy milyenek vagytok, amikor eljön az idő, az Én munkám befejeződik és elkészül. Munkámat nem fogjátok késleltetni. Én végzem az egész emberiség munkáját, és nincs szükségem arra, hogy több időt töltsék veletek! Nem vagytok eléggé motiváltak, túlságosan hiányzik belőletek az öntudat! Nem vagytok méltók arra, hogy tökéletességre jussatok – alig van bennetek potenciál! A jövőben, még ha az emberek ilyen lazák és hanyagok maradnak is, és továbbra is képtelenek lesznek képességeik javítására, ez nem fogja akadályozni az egész világegyetem munkáját. Amikor eljön az idő, hogy Isten munkája befejeződjön, akkor be is fog fejeződni, és amikor eljön az idő, hogy az emberek kivetessenek, akkor ki lesznek vetve. Természetesen azok, akiknek tökéletességre kell jutniuk, és méltók arra, hogy tökéletességre jussanak, azok is tökéletességre fognak jutni – de ha nektek tényleg nincs reményetek, akkor Isten munkája nem fog rátok várni! Végző soron, ha meg vagy hódítva, az is tanúságtételnek tekinthető. Vannak határai annak, amit Isten kér tőletek; amilyen érettségi szintet az ember képes elérni, olyan szintű bizonyágtételt várnak el tőle. Nem úgy van, ahogyan az ember képzelet, hogy az ilyen tanúságtétel elérje a legmagasabb határokat, és hogy harsogó lesz – bennetek, kínaiakban ez semmiképpen sem valósulhat meg. Egész idő alatt foglalkoztam veletek, és ti magatok láttátok ezt: azt mondtam nektek, hogy ne álljatok ellen, ne lázadjatok, ne tegyetek olyan dolgokat a hátam mögött, amelyek fennakadásokat okoznak vagy zavaróak. Sokszor kritizáltam az embereket ezért közvetlenül, de még ez sem elég – abban a pillanatban, ahogy megfordulnak, megváltoznak, míg néhányan titokban ellenállnak, minden lelkiismeret-furdalás nélkül. Azt hiszed, hogy Én minderről semmit sem tudok? Azt hiszed, hogy bajt okozhatsz Nekem, és nem lesz belőle semmi? Azt hiszed, nem tudom, amikor a hátam mögött megpróbálsz lerombolni a munkámat? Azt hiszed, hogy kicsinyes trükkjeid meg tudják védeni a jellemedet? Látszólag mindig engedelmes vagy, de titokban áruló vagy, sötét gondolatokat rejtegetsz a szívedben, és még a halál sem elég büntetés az olyan embereknek, mint te! Azt hiszed, hogy a Szentlélek benned végzett kisebb munkája helyettesítheti az Én félelmemet? Azt hiszed, hogy megvilágosodást nyertél a Menny felé való kiáltással? Nem ismeresz szégyent! Annyira értéktelen vagy! Azt hiszed, hogy a „jótetteid” a mennybe vándoroltak, és hogy cserébe Ő kivételt tett, és megajándékozott téged egy kis tehetséggel, ezüstnyelvűvé tett, lehetővé téve, hogy becsapj másokat, és becsapj Engem? Milyen észszerűtlen vagy! Tudod, honnan származik a megvilágosodásod? Nem tudod, hogy kinek az ételét etted, miközben felnőttél? Milyen lelkiismeretlen vagy! Néhányan közületek még négy-öt év foglalkozás után sem változtak meg, és tisztában vagytok ezekkel a dolgokkal. Tisztában kell lennetek a természetetekkel, és ne tiltakozz, ha egy napon elhagyott leszel. Néhányan, akik szolgálatukban megtévesztik mind a felettük állókat, mind az alattuk lévőket, sok

foglalkozásban részesültek; néhányan, mert pénzsóvárok, szintén nem kevés foglalkozást kaptak; néhányan, mert nem tartanak világos határokat férfiak és nők között, szintén sok foglalkozást kaptak; néhányan, mert lusták, csak a testtel törődnek, és nem az alapelvek szerint cselekszenek, amikor a gyülekezeteket látogatják szintén sok foglalkozásban részesültek; néhányan, mert nem tesznek bizonytságot, bárhová is mennek, akaratosan és meggondolatlanul cselekszenek, sőt tudatosan követnek el bűnöket, sokszor lettek figyelmeztetve emiatt; néhányan, akik az összejöveleteken csupán szavakról és doktrínákról beszélnek, mindenki másnál felsőbbrendűen viselkednek, a legcsekélyebb igazságvalósággal sem rendelkeznek, és a testvéreik és nővéreik ellen szövetkeznek és versengenek – ők gyakran voltak leleplezve emiatt. Már annyiszor elmondtam nektek ezeket a szavakat, és ma nem fogok többet beszélni erről – tegyetek, amit akartok! Hozzátok meg a saját döntéseiteket! Sokan nem csak egy vagy két éve vannak így foglalkozás alatt, egyeseknél ez már három vagy négy éve tart, míg néhányan több mint egy évtizede tapasztalják ezt, mivel már akkor ki voltak téve a foglalkozásnak amikor hívőkké váltak, de a mai napig nem sok változás történt bennük. Mit mondasz, nem olyan vagy, mint a disznók? Lehetséges, hogy Isten igazságtalan veled? Ne gondoljátok, hogy Isten munkája nem fejeződik be, ha nem vagytok képesek elérni egy bizonyos szintet. Vajon Isten akkor is várni fog rátok, ha képtelenek vagytok teljesíteni az Ő követelményeit? Egyértelműen megmondom neked – ez nem így van. Ne tekintsd ilyen rózsásan a dolgokat! A mai munkának van egy időkorlátja, és Isten nem csak játszik veled! Korábban, amikor a szolgálattevők próbatételének megtapasztalására került sor, az emberek azt gondolták, hogy ha szilárdan meg akarnak állni az Isten melletti bizonyágtételükben, és azt szeretnék, hogy Ő meghódítsa őket, akkor el kell érniük egy bizonyos szintet – szívesen és örömmel kell szolgálattevőnek lenniük, és minden nap dicsérniük kell Istent, és a legkevésbé sem szabad féktelennek vagy rendetlennek lenniük. Azt gondolták, hogy csak akkor lesznek igazán szolgálattevők, de vajon tényleg így van-e? Abban az időben különféle emberek fedettek fel; mindenféle viselkedést tanúsítottak. Voltak, akik panaszkodtak, voltak, akik elképzeléseket terjesztettek, voltak, akik nem jártak többé összejöveletekre, és voltak, akik még a gyülekezet pénzét is szétosztották. Testvérek és nővérek összeesküvést szőttek egymás ellen. Ez valóban nagy emancipáció volt, de volt benne egy jó dolog is: senki sem hátrált meg. Ez volt a legerősebb pont. Emiatt tettek bizonytságot a Sátán előtt, és később elnyerték Isten népének identitását, és eljutottak egészen napjainkig. Isten munkája nem úgy valósul meg, ahogyan elképzeled, hanem amikor lejár az idő, a munka véget ér, függetlenül attól, hogy milyen szintre jutottál. Néhányan talán azt mondják: „Azzal, hogy Te így cselekszel, nem mented meg az embereket, és nem szereted őket – Te nem vagy az igaz Isten.” Megmondom neked világosan: Az Én munkám lényege ma az, hogy meghódítsalak benneteket és tanúságtételre készítselek. A megmentésed csak egy járulékos dolog; az, hogy meg tudsz-e menekülni vagy sem, a saját törekvéseden múlik, és nincs összefüggésben Velem. Mégis meg kell hódítsalak

téged; ne próbálj mindig az orromnál fogva vezetni Engem – ma Én munkálkodom és mentelek meg téged, nem pedig fordítva!

Amit ma megértettetek, az magasabb rendű, mint amit bármelyik olyan ember megértett a történelem során, aki nem jutott tökéletességre. Legyen szó a megpróbáltatásokról való tudásotokról vagy az Istenbe vetett hitetekről, mindez magasabb, mint bármelyik istenhívőé. Azokat a dolgokat értitek meg, amiket a környezet próbáinak átélése előtt ismertek meg, de a valódi érettségeitek teljesen összeegyeztethetetlen ezekkel. Amit tudtok, az magasabb rendű, mint amit a gyakorlatba ültettek. Bár azt mondjátok, hogy az Istenben hívő embereknek szeretniük kell Istent, és nem az áldásokra kell törekedniük, hanem csak arra, hogy megfeleljenek Isten akaratának, ami az életetekben megnyilvánul, az nagyon messze áll ettől, és nagyon megromlott. A legtöbb ember a békesség és más előnyök kedvéért hisz Istenben. Hacsak nem válik hasznodra, nem hiszel Istenben, és ha nem kaphatod meg Isten kegyelmét, akkor duzzogsz. Hogyan lehetne az, amit mondtál, a te igazi érettséged? Amikor olyan elkerülhetetlen családi incidensekről van szó, mint a gyermekek megbetegedése, szeretteid kórházba kerülése, rossz termés és üldöztetés a családtagok részéről, még ezek a gyakran előforduló, hétköznapi ügyek is túl soknak bizonyulnak számodra. Amikor ilyen dolgok történnek, pánikba esel, nem tudod, mit tegyél, és legtöbbször Istenre panaszkodszt. Panaszkodszt, hogy Isten szavai becsaptak téged, hogy Isten munkája gúnyt űzött belőled. Nektek nincsenek ilyen gondolataitok? Azt hiszed, hogy ilyen dolgok csak ritkán fordulnak elő köztetek? Minden nap ilyen események között éltek. A legkevésbé sem gondolkodtok azon, hogy az Istenbe vetett hitetek sikerrel járjon, és hogyan tudtok megfelelni Isten akaratának. Az igazi érettségeitek túl kicsi, még egy kis csibe érettségénél is kisebb. Amikor a családi vállalkozásod pénzt veszít, Istenre panaszkodszt, amikor olyan környezetben találsz magad, ahol hiányzik Isten védelme, akkor is Istenre panaszkodszt, és még akkor is panaszkodszt, amikor az egyik csibéd elpusztul, vagy egy öreg tehén az ólban megbetegszik. Panaszkodszt, amikor eljön az ideje, hogy a fiad férjhez menjen, de a családotnak nincs elég pénze; szeretnéd elvégezni a vendéglátás kötelességét, de nem engedheted meg magadnak, és akkor szintén panaszkodszt. Csordultig vagy panasszal, emiatt néha nem veszel részt összejöveteleken, vagy nem eszed és iszod Isten szavait, és néha hosszú időre negatívvá válsz. Semmi, ami ma történik veled, nincs összefüggésben a kilátásaiddal vagy a sorsoddal; ezek a dolgok akkor is megtörténtek volna, ha nem hiszel Istenben, de ma mégis Istenre hárítod a felelősséget értük, és ragaszkodsz ahhoz, hogy azt mondd, Isten kivetett téged. Mi a helyzet az Istenbe vetett hiteddel? Valóban felajánlottad az életedet? Ha ugyanazokat a megpróbáltatásokat szenvednétek el, mint Jób, egyikőtök sem, akik ma Istent követitek, nem tudna szilárdan megállni, mindannyian elbuknátok. Egyszerűen óriási különbség van köztetek és Jób között. Ma, ha a vagyonotok felét lefoglalnák, tagadni merésznének Isten létezését; ha elvennék tőletek a fiatokat vagy a lányotokat, az utcán futva tiltakoznátok; ha az egyetlen megélhetési lehetőséged zsákutcába jutna, megpróbálnál Istennel vitába szállni;

megkérdeznéd, miért mondtam az elején annyi szót, hogy megijesszelek. Nincs olyasmi, amit ilyenkor ne mernének megtenni. Ez azt mutatja, hogy nem nyertetek valódi betekintéseket, és nincs igazi érettségetek. Így a bennetek zajló próbatételek túl nagyok, mert túl sokat tudtok, de amit igazán megértetek, az még az ezredrésze sincs annak, aminek tudatában vagytok. Ne álljatok meg a pusztá megértésnél és tudásnál; jobb, ha megnézik, mennyit tudtok valóban gyakorlatba ültetni, mennyit érdemeltetek ki saját kemény munkátok verejtékével a Szentlélek megvilágosításából és megvilágításából, és gyakorlataitok közül hányban valósítottátok meg saját elhatározásotokat. Komolyan kell vened az érettségedet és a gyakorlatodat. Az Istenbe vetett hitedben nem szabad megpróbálnod, hogy csupán felületesen szolgálj bárki felé is – az, hogy végül elnyered-e az igazságot és az életet, a saját törekvéseden múlik.

Gyakorlat (4.)

A béke és az öröm, amiről ma beszélek, nem ugyanaz, mint amiben hiszel és amit megértesz. Régebben azt gondoltad, hogy a béke és az öröm azt jelenti, hogy egész nap boldog vagy, hogy nincs betegség vagy szerencsétlenség a családotban, hogy a szívedben mindig elégedett vagy a bánat legkisebb érzése nélkül, és hogy leírhatatlan örömezzeted van, függetlenül attól, hogy mennyit fejlődött az életed. Mindez mellett, hogy fizetésemelést kaptál, és a fiad épp most került be az egyetemre. Mindezeket szem előtt tartva imádkoztál Istenhez, és látva, hogy Isten kegyelme milyen nagy, örültél, fűlig ért a szád, és nem győztél hálát adni Istennek. Az ilyen béke és öröm nem az az igazi béke és öröm, amely a Szentlélek jelenlétével jár. Ez inkább az a békesség és öröm, amely a test megelégedettségéből fakad. Meg kell értened, milyen korban élünk ma; ez nem a Kegyelem Kora, és ez már nem az az idő, amikor arra törekszel, hogy kenyérrel töltsd meg a hasadat. Lehet, hogy repesel az örömtől, mert minden jól megy a családdal, de az életed az utolsókat lélegzi – és így, függetlenül attól, hogy milyen nagy az örömed, a Szentlélek nincs veled. A Szentlélek jelenlétének elnyerése egyszerű: megfelelően tedd meg, amit kell, végezd jól, ami emberi lényként a kötelességed és feladatod, és légy képes felszerelkedni azokkal a dolgokkal, amelyekkel pótolhatod a hiányosságaidat. Ha mindig terhet érzel a saját életedért, és boldog vagy, mert felismertél egy igazságot vagy megértetted Isten aktuális munkáját, akkor ez valóban a Szentlélek jelenlétét jelenti. Vagy ha időnként szorongás fog el, mert olyan problémával találkozol, amin nem tudod, hogyan menj keresztül, vagy mert nem értesz egy igazságot, amit közöltek, ez azt bizonyítja, hogy a Szentlélek veled van. Ezek gyakori állapotok az élettapasztalatban. Meg kell értened a különbséget aközött, hogy veled van-e a Szentlélek, vagy nincs, és erről nem szabad túl leegyszerűsítve gondolkodnod.

Korábban azt mondtuk, hogy különbség van aközött, hogy rendelkezünk a Szentlélek jelenlétével és rendelkezünk a Szentlélek munkájával. A Szentlélek jelenléte birtoklásának

normális állapota abban nyilvánul meg, hogy normális gondolatokkal, normális értelemmel és normális emberi mivolttal rendelkezel. Az ember jelleme megmarad olyannak, amilyen volt, de belül békessége lesz, kívül pedig a szentek méltóságával bír. Ilyen lesz az ember, amikor a Szentlélek vele van. Ha valakiben jelen van a Szentlélek, akkor a gondolkodása normális. Ha éhes, enni akar, ha szomjas, vizet akar inni... A normális emberi mivolt ilyen megnyilvánulása nem a Szentlélek megvilágosítása; ez az ember normális gondolkodása és a Szentlélek jelenlétének normális állapota. Egyesek tévesen azt hiszik, hogy akikben a Szentlélek jelenléte van, azok nem ismernek éhséget, nem éreznek fáradtságot, és mintha – a testtől szinte teljesen elválasztva önmagukat – nem is gondolnának a családra. Valójában minél többet van a Szentlélek az emberekkel, annál normálisabbak. Tudnak szenvedni és lemondani dolgokról Istenért, képesek feláldozni magukat Istenért, és hűségesnek lenni Istenhez; sőt, gondolnak az élelemre és a ruházatra is. Más szóval, semmit sem veszítettek abból a normális emberi mivoltból, amivel az embereknek rendelkezniük kellene, hanem kimondottan értelmesek. Néha elolvassák Isten szavait és elgondolkodnak Isten munkáján; a szívükben hit van és hajlandóak az igazságot követni. A Szentlélek munkája természetesen erre az alapra épül. Ha az embereknek nincs normális gondolkodásuk, akkor nincs józan eszük – ez nem normális állapot. Ha az embereknek normális gondolkodásuk van, és a Szentlélek velük van, akkor biztosan rendelkeznek a normális ember értelmével, és így normális állapotuk van. Isten munkájának megtapasztalása során a Szentlélek munkája alkalmanként történik, míg a Szentlélek jelenléte szinte állandó. Amíg az emberek értelme és gondolkodása normális, és amíg az állapotuk normális, addig a Szentlélek biztosan velük van. Ha az emberek értelme és gondolkodása nem normális, akkor az emberi mivoltuk sem normális. Ha ebben a pillanatban a Szentlélek munkája benned van, akkor a Szentlélek is biztosan veled van. Ha azonban a Szentlélek veled van, abból nem következik, hogy a Szentlélek feltétlenül munkálkodik benned, mert a Szentlélek különleges alkalmakkor munkálkodik. A Szentlélek jelenléte csak az emberek normális létét tudja fenntartani, de a Szentlélek csak bizonyos alkalmakkor munkálkodik. Például, ha vezető vagy munkás vagy, amikor öntöződ és táplálsz a gyülekezetet, a Szentlélek megvilágosít neked bizonyos szavakat, amelyek építőek mások számára és meg tudod oldani a testvéreid és nővéreid néhány gyakorlati problémáját – ilyenkor a Szentlélek munkálkodik. Néha, amikor Isten szavait eszed és iszod, a Szentlélek megvilágosít bizonyos szavakkal, amelyek különösképpen kapcsolódnak a saját tapasztalataidhoz, lehetővé téve számodra, hogy jobban megismerd a saját állapotodat; ez is a Szentlélek munkája. Néha, miközben beszélek, ti hallgatjátok és képesek vagytok saját állapototokat szavaimhoz mérni, időnként pedig meghatódtok vagy ihletet kaptok; mindez a Szentlélek munkája. Vannak, akik azt mondják, hogy a Szentlélek mindig munkálkodik bennük. Ez lehetetlen. Ha azt mondanák, hogy a Szentlélek mindig velük van, az reális lenne. Ha azt mondanák, hogy a gondolkodásuk és az érzékelésük mindig normális, az is reális lenne, és azt mutatná, hogy a Szentlélek velük van. Ha azt mondják, hogy a Szentlélek mindig

bennük munkálkodik, hogy Isten minden pillanatban megvilágosítja őket, megérinti őket a Szentlélek, és állandóan új ismereteket nyerne, akkor ez semmiképpen sem normális! Ez teljességgel természetfeletti! Minden kétséget kizáróan, az ilyen emberek gonosz lelkek! Még akkor is, amikor Isten Lelke testet ölt, vannak idők, amikor ennie és pihennie kell – az emberekről nem is beszélve. Azok, akiket gonosz szellemek szálltak meg, látszólag nélkülözik a test gyengeségét. Képesek mindent elhagyni és feladni, szabadok az érzelmektől, képesek elviselni a kínokat és a legcsekélyebb fáradságot sem érzik, mintha túlléptek volna a testiségen. Hát nem rendkívül természetfeletti ez? A gonosz szellemek munkája természetfeletti – ember ilyesmire nem képes! Azok, akiknek nincs ítélőképességük, irigykednek, amikor ilyen embereket látnak. Azt mondják, hogy ilyen erősen hisznek Istenben, nagy hitük van, és soha nem mutatják a gyengeség legkisebb jelét sem! Valójában ezek mind egy gonosz szellem munkájának megnyilvánulásai. Ugyanis a normális embereknek elkerülhetetlenül vannak emberi gyengeségeik; ez a normális állapota azoknak, akikben jelen van a Szentlélek.

Mit jelent szilárdan állni a tanúságtételben? Vannak, akik azt mondják, hogy ők egyszerűen csak követnek, ahogyan most is teszik, és nem foglalkoznak azzal, hogy képesek-e életet nyerni; nem törekszenek az életre, de nem is vonulnak vissza. Csak azt ismerik el, hogy a munka e szakaszát Isten végzi. Vajon ez nem a tanúságtételük kudarca? Az ilyen emberek még arról sem tesznek bizonyosságot, hogy meg vannak hódítva. A meghódítottak minden mástól függetlenül képesek követni és törekedni az életre. Nemcsak a gyakorlati Istenben hisznek, hanem tudják követni Isten minden intézkedését is. Ilyenek azok, akik bizonyosságot tesznek. Azok, akik nem tesznek bizonyosságot, soha nem törekedtek az életre, és még mindig csak botladoznak. Lehet, hogy te követő vagy, de ez nem jelenti azt, hogy meg lettél hódítva, mivel nem érted meg Isten mai munkáját. A meghódításhoz bizonyos feltételek teljesülése szükséges. Nem minden követő lett meghódítva, mert a szíved mélyén semmit sem értesz abból, hogy miért kell követned a mai Istent, és azt sem tudod, hogyan jutottál el a mai napig, ki támogatott téged a mai napig. Néhány ember Istenbe vetett hitének gyakorlása mindig kusza és zavaros; ezért a követés nem feltétlenül jelenti azt, hogy van bizonyágtétele. Mi is pontosan az igazi bizonyágtétel? Az itt említett bizonyágtételnek két része van: Az egyik bizonyágtétel arról, hogy meg lettünk hódítva, a másik pedig arról, hogy tökéletességre jutottunk (ami természetesen a jövő nagyobb megpróbáltatásait és nyomorúságait követő bizonyágtétel lesz). Más szóval, ha képes vagy szilárdan megállni a nyomorúságok és megpróbáltatások alatt, akkor megtetted a bizonyágtétel második lépését. Ami ma döntő fontosságú, az a bizonyágtétel első lépése: hogy képesek legyünk szilárdan megállni a fenyítés és az ítélet minden próbatétele során. Ez bizonyágtétel arról, hogy meghódítottak vagyunk. Ez azért van így, mert most van a hódítás ideje. (Tudnod kell, hogy most van Isten földi munkájának ideje. A megtestesült Isten fő földi munkája az, hogy meghódítsa a földön élő emberek e csoportját, akik követik Őt az ítéleten és a fenyítésen keresztül.) Az, hogy képes vagy-e bizonyosságot

tenni arról, hogy meg vagy hódítva, nemcsak attól függ, hogy képes vagy-e a végsőig követni, hanem – ami ennél is fontosabb – attól, hogy Isten munkájának minden egyes lépését megtapasztalva képes vagy-e Isten fenyítésének és ítéletének valódi megértésére, és hogy valóban felfogod-e mindezt a munkát. Nem fogsz tudni átcsúszni azáltal, hogy egyszerűen kitartasz a követésben a végsőig. Képesnek kell lenned arra, hogy a fenyítés és az ítélet minden egyes alkalmával készségesen átadd magad, képesnek kell lenned arra, hogy valóban megértsd a munka minden egyes lépését, amit megtapasztalsz, és képesnek kell lenned elérni, hogy megismerd Isten természetét és engedelmeskedj annak. Ez a meghódítottságról való végső bizonyágtétel, amelyet meg kell tenned. A tanúságtétel arról, hogy meg lettél hódítva, elsősorban az Isten megtestesüléséről való ismeretedre vonatkozik. Lényeges, hogy a bizonyágtételnek ez a lépése Isten megtestesüléséről szól. Nem az számít, hogy mit teszel vagy mondasz a világ népe vagy a hatalmat gyakorlók előtt; mindenekelőtt az számít, hogy képes vagy-e engedelmeskedni minden Isten szájából származó szónak és Isten minden munkájának. Ezért a bizonyágtételnek ez a lépése a Sátánra és Isten minden ellenségére irányul – a démonokra és ellenségesekre, akik nem hisznek abban, hogy Isten másodszor is testté lesz és eljön, hogy még nagyobb munkát végezzen, továbbá nem hisznek Isten testben való visszatérésének tényében. Más szóval, ez az összes antikrisztusnak szól – mindazoknak az ellenségeknek, akik nem hisznek Isten megtestesülésében.

Az Istenre való gondolás és az Isten utáni vágyakozás még nem bizonyítja, hogy Isten meghódított téged; ez attól függ, hogy hiszed-e, hogy Ő a testté lett Ige, hiszed-e, hogy az Ige testté lett, és hiszed-e, hogy a Lélek lett az Igévé, és az Ige megjelent testben. Ez a kulcsfontosságú bizonyágtétel. Nem az számít, hogyan követsz, sem az, hogy miként áldozod fel magad; az a döntő, hogy képes vagy-e felfedezni ebből a normális emberi mivoltból, hogy az Ige testté lett, és az igazság Lelke testet öltött – hogy az egész igazság, az út és az élet eljött a testben, Isten Lelke valóban megérkezett a földre, és a Lélek eljött a testben. Bár felszínesen ez másnak tűnik, mint a Szentlélek általi fogantatás, ebben a munkában világosabban láthatod, hogy a Lélek már megvalósult a testben, sőt, hogy az Ige testté lett, és az Ige megjelent testben. Képes vagy megérteni a következő szavak valódi jelentését: „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt.” Továbbá meg kell értened, hogy a mai Ige Isten, és íme, az Ige testté lesz. Ez a legjobb bizonyágtétel, amit tehetsz. Ez bizonyítja, hogy birtokában vagy a testté lett Isten valódi ismeretének – nemcsak arra vagy képes, hogy megismerd Őt, hanem annak is tudatában vagy, hogy az út, amelyen ma jársz, az élet útja, és az igazság útja. A munkának az a szakasza, amelyet Jézus elvégzett, csak annak a lényegét teljesítette be, hogy „az Ige Istennél volt”. Isten igazsága Istennel volt, valamint Isten Lelke a testtel volt, és elválaszthatatlan volt ettől a testtől. Vagyis a megtestesült Isten teste együtt volt Isten Lelkével, ami még inkább bizonyítja, hogy a megtestesült Jézus volt Isten első megtestesülése. A munkának ez a szakasza pontosan beteljesíti az „Ige testté lett” belső jelentését, mélyebb értelmet kölcsönöz az

„Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt” kifejezésnek, és lehetővé teszi, hogy szilárdan elhidd a „Kezdetben volt az Ige” szavakat. Ami azt jelenti, hogy a teremtés idején Isten a szavak birtokában volt, az Ő szavai Vele voltak és elválaszthatatlanok voltak Tőle, és a végső korban még világosabbá teszi szavainak hatalmát és tekintélyét, és lehetővé teszi az ember számára, hogy meglássa Isten minden útját – hogy meghallja minden szavát. Ilyen az utolsó kor munkája. Jó alaposan meg kell értened ezeket a dolgokat. Nem arról van szó, hogy ismered-e a testet, hanem arról, hogy hogyan érted meg a testet és az Igét. Ez az a bizonyágtétel, amelyet tenned kell, amelyről mindenkinek tudnia kell. Mivel ez a második megtestesülés munkája – és az utolsó alkalom, amikor Isten testté lesz –, ez egészen kiteljesíti a megtestesülés jelentőségét, teljesen véghezviszi és kifejezi Isten valamennyi, a testben végzett munkáját, és lezárja Isten testbeli létének korszakát. Ezért ismerned kell a megtestesülés jelentését. Nem az számít, hogy mennyit szaladgálsz, vagy milyen jól végzel el egyéb külsőleges dolgokat; ami számít, az az, hogy képes vagy-e valóban meghódolni a megtestesült Isten előtt, egész lényedet Istennek szentelni, és engedelmeskedni minden szónak, amely az Ő szájából jön. Ez az, amit tenned kell, és amihez ragaszkodnod kell.

A tanúságtétel utolsó lépése a bizonyágtétel arról, hogy képes vagy-e tökéletességre jutni – vagyis miután megértettél minden szót, amely a megtestesült Isten szájából elhangzott, Isten ismeretének birtokába jutsz, bizonyosságot szerzel Róla, megélsz minden szót, ami Isten szájából elhangzik, és megvalósítod azokat a feltételeket, amelyeket Isten kér tőled – Péter stílusát és Jób hitét –, hogy képes legyél halálig engedelmeskedni, teljesen átadni magad Neki, és végül elérned egy olyan emberképet, amely megfelel a mércének, vagyis egy olyan ember képét, aki Isten ítéletének és fenyítésének megtapasztalása után meghódított és tökéletességre jutott. Ez a végső bizonyágtétel – ez az a bizonyágtétel, amelyet annak kell tennie, aki végül tökéletességre jutott. Ez a bizonyágtétel két lépcsőfoka, amelyet tenned kell, és ezek összefüggenek egymással, mindegyik nélkülözhetetlen. De van egy dolog, amit tudnod kell: a tanúságtétel, amelyet ma kérek tőled, nem a világ népeinek szól, és nem is egyetlen személynek, hanem arra vonatkozik, amit kérek tőled. Ezt az méri le, hogy képes vagy-e megfelelni Nekem, és hogy képes vagy-e teljes mértékben megfelelni az Én elvárásaim mércéjének, amelyet mindannyiótokkal szemben támasztok. Ez az, amit meg kell értenetek.

Gyakorlat (5.)

A Kegyelem Korában Jézus kijelentett bizonyos szavakat, és elvégezte a munkának egy szakaszát. Mindezeknek megvolt az összefüggésük, és mindegyik megfelelt az akkori emberek állapotának; Jézus úgy beszélt és cselekedett, ahogyan az az akkori összefüggésekhez illett. Néhány próféciát is mondott. Megjövendölte, hogy az utolsó

napokban eljön az igazság Lelke, és elvégzi a munkának egy szakaszát. Azaz, Ő semmit sem értett azon a munkán túl, amelyet Neki Magának kellett elvégeznie abban a korban; más szóval, a megtestesült Isten által hozott munka korlátozott. Így Ő csak annak a kornak a munkáját végzi, amelyben van, és nem végez más munkát, amely nem kapcsolódik Hozzá. Abban az időben Jézus nem érzések vagy látomások szerint dolgozott, hanem ahogyan az a korhoz és a kontextushoz illett. Senki sem vezette vagy irányította Őt. Munkájának teljessége az Ő saját lénye volt – ez volt az a munka, amelyet a megtestesült Isten Lelkének kellett elvégeznie, amely a megtestesülés által bevezetett teljes munka volt. Jézus csak aszerint munkálkodott, amit Ő Maga látott és hallott. Más szóval, a Lélek közvetlenül munkálkodott; nem volt szüksége arra, hogy hírnökök jelenjenek meg, és álmokat adjanak Neki, sem arra, hogy nagy világosság ragyogjon rá, ami lehetővé tegye, hogy lásson. Szabadon és korlátozás nélkül tevékenykedett, ami azért volt, mert munkája nem az érzéseken alapult. Más szóval, amikor munkálkodott, nem tapogatózott és nem találgatott, hanem könnyedén végezte el a dolgokat, a saját elképzelései szerint munkálkodott és beszélt, és aszerint, amit a saját szemével látott, azonnali táplálékot biztosítva minden egyes tanítványnak, aki követte Őt. Ez a különbség Isten munkája és az emberek munkája között: Amikor az emberek dolgoznak, keresnek és tapogatóznak, mindig a mások által lefektetett alapokra építve utánoznak és tanakodnak, hogy mélyebb belépést érjenek el. Isten munkája biztosítja azt, ami Ő maga, és Ő végzi azt a munkát, amit Neki magának kellene elvégeznie. Ő nem biztosítja az egyház számára az ellátást bármely ember munkájából származó ismeret felhasználásával. Ehelyett Ő a jelen munkáját az emberek állapota alapján végzi. Így az ilyen módon végzett munka ezerszer szabadabb, mint az emberek által végzett munka. Az emberek számára úgy tűnhet, hogy Isten nem tartja magát a kötelességéhez, és úgy dolgozik, ahogyan Neki tetszik – de minden munka, amit Ő végez, új. Ám tudnod kell, hogy a megtestesült Isten munkája soha nem az érzéseken alapul. Annak idején, miután Jézus befejezte a keresztre feszítéssel járó munkáját, miután a Jézust követő tanítványok eljutottak egy bizonyos pontra a megtapasztalásukban, úgy érezték, hogy Isten napja közeledik, és hogy hamarosan találkozni fognak az Úrral. Ezt érezték, és számukra ez az érzés volt a legfontosabb. Valójában azonban az emberekben lévő érzések nem megbízhatóak. Úgy érezték, hogy talán az út végére értek, vagy hogy mindazt, amit tettek és elszenvedtek, Isten rendelte el. Pál is azt mondta, hogy ő a pályafutását befejezte, a harcot megharcolta és félre van téve számára az igazság koronája. Ő így érezte, és ezt írta a leveleiben, és küldte el a gyülekezeteknek. Az ilyen cselekedetek abból a teherből fakadtak, amelyet a gyülekezetekért viselt, és ezért a Szentlélek figyelmen kívül hagyta ezeket. Amikor Pál ezeket a szavakat mondta, nem érezte magát nyugtalannak, és nem érzett semmiféle szemrehányást, ezért úgy gondolta, hogy ezek a dolgok nagyon is normálisak és teljesen helyénvalóak, és hogy a Szentlélektől származnak. De mai szemmel nézve ezek egyáltalán nem a Szentlélektől jöttek. Ezek nem voltak mások, mint egy ember illúziói. Sok illúzió van az emberekben,

és Isten nem figyel oda ezekre, és nem nyilvánít véleményt, amikor előfordulnak. A Szentlélek munkájának nagy része nem az emberek érzelmein keresztül valósul meg – a Szentlélek nem az emberek érzelmein belül működik, eltekintve a nehéz, sötét időszakoktól, mielőtt Isten testté lesz, vagy attól az időszaktól, amikor nincsenek apostolok vagy munkások. Ebben a szakaszban a Szentlélek munkája bizonyos különleges érzéseket ad az embereknek. Ilyen például, amikor az embereknél hiányzik Isten szavainak vezetése, amikor imádkoznak, leírhatatlan boldogságérzetet éreznek; a szívükben öröme érzet van, békesség és nyugalom tölti el őket. Amint rendelkeznek a szavak útmutatásával, az emberek felüdülést éreznek a lelkükben, a cselekedeteikben a gyakorlat útján járnak, és természetesen, szintén a békesség és a nyugalom érzései vannak bennük. Amikor az emberek veszélybe kerülnek, vagy Isten meggátolja őket bizonyos dolgok megtételében, akkor a szívükben nyugtalanságot és rossz érzést éreznek. Ezeket az érzéseket teljes egészében a Szentlélek adja az embernek. Ha azonban egy ellenséges körülmény a félelem légkörét kelti, és emiatt az emberek kivételesen szorongóvá és félénkké válnak, az az emberi mivolt normális megnyilvánulása, és semmi köze a Szentlélek munkájához.

Az emberek mindig a saját érzéseik között élnek, és ezt teszik már sok éve. Amikor békesség van a szívükben, akkor cselekszenek (azt hiszik, hogy a készségük a béke érzése), és amikor nincs békesség a szívükben, akkor nem cselekszenek (azt hiszik, hogy a nemtetszésük vagy ellenszenvük a nyugtalanság érzése). Ha a dolgok simán mennek, akkor azt hiszik, hogy ez Isten akarata. (Valójában ennek nagyon is simán kellene mennie, hiszen ez a dolgok természetes törvénye.) Ha a dolgok nem mennek simán, azt gondolják, hogy ez nem Isten akarata. Amikor olyasmivel találkoznak, ami nem megy simán, megállnak. Az ilyen érzések nem pontosak, és az ezek szerint való cselekvés sok késedelmet okoz. Például biztosan lesznek nehézségek az igazság gyakorlatba ültetésében, és még inkább Isten akaratának teljesítésében. Sok pozitív dolgot nehéz lesz megvalósítani. Ahogy a mondás tartja: „a jó dolgok megvalósítását általában nehézségek előzik meg”. Az emberek gyakorlati életében túl sok az érzés, ami miatt állandóan tanácstalanok és sok mindenben bizonytalanok. Az emberek számára semmi sem világos, hacsak nem értik meg az igazságot. Ám általában, amikor érzéseik szerint cselekszenek vagy beszélnek, mindaddig, amíg az nem sérti az elsődleges elveket, a Szentlélek egyáltalán nem reagál. Olyan ez, mint a Pál által érzett „igazság koronája”. Sok éven át senki sem hitte el, hogy érzései helytelenek, és maga Pál sem érezte soha, hogy érzései tévesek lennének. Honnan származnak az emberek érzései? Ezek természetesen az agyukból származó reakciók. Különböző érzések különböző körülmények és különböző ügyek szerint jönnek létre. Az emberek sokszor emberi logikával következtetéseket vonnak le, amelyeken keresztül egy sor formulát kapnak, ami sok emberi érzés kialakulását eredményezi. Az emberek anélkül, hogy észrevennék, belépnek a saját logikai következtetéseikbe, és ily módon ezek az érzések válnak azzá, amire az emberek az életükben támaszkodnak; érzelmi mankóvá válnak

az életükben, mint Pál apostolnak az „igazság koronája” vagy Witness Lee-nek a „találkozás az Úrral a levegőben”. Istennek szinte egyáltalán nincs módja arra, hogy közbenjárjon az ember ezen érzéseiben, és hagynia kell, hogy azok úgy alakuljanak, ahogyan akarnak. Ma világosan beszéltem neked az igazság különböző aspektusairól. Ha továbbra is az érzéseid szerint jársz el, nem élsz-e még mindig homályban? Nem fogadod el azokat a szavakat, amelyek világosan ki lettek mondva számodra, és mindig a személyes érzéseidre hagyatkozol. Ebben nem olyanok vagytok-e, mint a vak ember, aki egy elefántot tapint? Végül is mit fogsz nyerni?

A megtestesült Isten által ma végzett minden munka valóságos. Ez nem olyasvalami, amit érezhetsz, vagy amit elképzelhetsz, még kevésbé olyasvalami, amire következtethetsz – ezt csak akkor leszel képes megérteni, amikor a tények eljutnak hozzád. Néha, még akkor is, amikor megtörténnek, még mindig nem látod tisztán, és az emberek nem fogják megérteni, amíg Isten személyesen nem cselekszik, hogy nagyon világossá tegye a történetek valódi tényeit. Abban az időben sok illúzió élt a Jézust követő tanítványok között. Azt hitték, hogy hamarosan elérkezik Isten napja, és nemsokára meghalnak az Úrért, és találkozhatnak az Úr Jézussal. Péter hét teljes évet várt emiatt az érzés miatt – de az még mindig nem érkezett el. Úgy érezték, hogy az életük éretté vált; a bennük levő érzések megsokszorozódtak, és ezek az érzések egyre hevesebbek lettek, de sok kudarcot éltek át, és nem tudtak sikereket elérni. Ők maguk sem tudták, hogy mi történik. Vajon nem teljesedhetett be az, ami valóban a Szentlélektől jött? Az emberek érzései nem megbízhatóak. Mivel az embereknek megvan a saját gondolkodásmódjuk és megvannak az elképzeléseik, rengeteg asszociációt hoznak létre az adott kontextus és állapotok alapján. Különösen, amikor valami történik azokkal az emberekkel, akiknek a gondolkodásmódja egészséges, akkor túlságosan izgatottá válnak, és nem tehetnek mást, mint hogy asszociációk sokaságát hozzák létre. Ez különösen vonatkozik a magasztos tudással és elméletekkel rendelkező „szakértőkre”, akiknek asszociációi a világgal való sokéves foglalkozás után még bőségebbé válnak; anélkül, hogy észrevennék, ezek átveszik az uralmat a szívük felett, és rendkívül erős érzésekké válnak, ők pedig megelégednek ezekkel. Amikor az emberek tenni akarnak valamit, érzések és képzelgések jelennek meg bennük, és azt hiszik, hogy igazuk van. Később, amikor látják, hogy ezek nem teljesültek, akkor nem tudják megfejtetni, hogy mi volt a hiba. Talán azt hiszik, hogy Isten megváltoztatta az Ő tervét.

Minden embernek vannak érzései, ez elkerülhetetlen. A Törvény Korában is sok embernek voltak bizonyos érzései, de érzelmeikben kevesebb volt a hiba, mint a mai emberekében. Ez azért van, mert korábban az emberek képesek voltak Jahve megjelenését szemlélni; láthatták a hírnököket, és álmaik voltak. A mai emberek nem képesek látomásokat vagy hírnököket látni, és így az érzéseikben lévő tévedések megsokszorozódtak. Amikor a mai emberek valamit különösen helyesnek éreznek, és azt a gyakorlatba ültetik, a Szentlélek nem tesz szemrehányást nekik, és belül nagyon is békések. Utólag, csak a közösségben vagy Isten szavainak olvasása során jönnek rá,

hogy tévedtek. Ennek egyik aspektusa, hogy nem jelennek meg hírnökök az embereknek, az álmok nagyon ritkák, és az emberek semmit sem látnak az égi látomásokból. Egy másik aspektus az, hogy a Szentlélek nem növeli az emberekben a szemrehányásait és a fegyelmezését; a Szentlélek munkájából alig van valami az emberekben. Így, ha az emberek nem eszik és isszák Isten szavait, nem keresik az igazságot gyakorlati módon, és nem értik meg a gyakorlat útját, akkor semmit sem fognak aratni. A Szentlélek munkájának alapelvei a következők: Ő nem fordít figyelmet arra, ami nem tartozik a munkájához; ha valami nem tartozik az Ő hatáskörébe, egyáltalán nem avatkozik bele, és nem jár közben, hagyja, hogy az emberek olyan bajba keveredjenek, amilyen bajba csak akarnak. Úgy cselekedhetsz, ahogy csak akarsz, de eljön a nap, amikor pánikba esve és tanácstalanul fogsz állni. Isten csak a saját testében dolgozik céltudatosan, soha nem avatkozik bele az ember munkájába. Ehelyett Ő magára hagyja az emberi világot, és végzi azt a munkát, amit végeznie kell. Nem kapsz szemrehányást, ha ma valami rosszat teszel, és nem kapsz jutalmat, ha holnap valami jót teszel. Ezek emberi dolgok, és a legcsekélyebb kapcsolatban sincsenek a Szentlélek munkájával – ez egyáltalán nem tartozik az Én tevékenységem körébe.

Abban az időben, amikor Péter tevékenykedett, sok szót mondott és sok munkát végzett. Lehetséges lenne, hogy ezek közül egyik sem emberi eszmékből származott? Az, hogy mindez teljes egészében a Szentlélektől származott volna, lehetetlen. Péter csupán Isten teremtménye, követője volt, ő Péter volt, nem Jézus, és a kettőjük lényege nem volt azonos. Bár Pétert a Szentlélek küldte, nem minden, amit tett, származott a Szentlélektől, hisz végül is ember volt. Pál is sok szót szólt, és nem kevés levelet írt a gyülekezeteknek, amelyek közül néhány a Bibliában van összegyűjtve. A Szentlélek egyáltalán nem nyilvánított véleményt, hiszen Pált éppen abban az időben használta a Szentlélek. Tapasztalatokat és ismereteket szerzett, amelyeket leírt és továbbadott a testvéreinek az Úrban. Jézusnak nem volt semmilyen reakciója. Miért nem állította meg őt akkor a Szentlélek? Azért, mert vannak bizonyos szennyeződések, amelyek az emberek normális gondolkodásmódjából erednek; ez elkerülhetetlen. Ezenkívül a cselekedetei nem érték el azt a pontot, hogy félbeszakítást vagy zavart jelentsenek. Amikor van némi ilyen emberi természetű munka, az emberek könnyebben elfogadják azt. Feltéve, hogy az ember normális gondolkodásmódjának szennyeződései nem szakítanak félbe semmit, normálisnak számítanak. Más szóval, a normális gondolkodásmóddal rendelkező emberek mind képesek arra, hogy így gondolkodjanak. Amikor az emberek testben élnek, akkor megvan a saját gondolkodásmódjuk, de nincs mód ezek kigyomlálására. Miután azonban egy ideig tapasztalják Isten munkáját, és megértettek néhány igazságot, kevesebb lesz az ilyen gondolkodásmód. Amikor már több dolgot megtapasztaltak, képesek lesznek tisztán látni, és így kevésbé fogják félbeszakítani a dolgokat. Más szóval, amikor az emberek képzeletét és logikai következtetéseit megcáfolják, abnormális érzéseik csökkennek. Akik testben élnek, azoknak mind megvan a maguk gondolkodásmódja, de a végén Isten kimunkálja bennük, hogy

eljussanak odáig, hogy a gondolkodásmódjuk nem lesz képes megzavarni őket, nem fognak többé érzésekre hagyatkozni az életükben, a tényleges érettségük megnő, képesek lesznek Isten szavai szerint élni a valóságban, és nem fognak többé homályos vagy üres dolgokat tenni, akkor pedig nem fognak olyan dolgokat tenni, amelyek félbeszakításokat okoznak. Ily módon illúzióik megszűnnek, és ettől kezdve a cselekedeteik a tényleges érettségüket képezik majd.

A hódítás munkájának belső igazsága (1.)

A Sátán által oly mélyen megrontott emberiség nem tudja, hogy Isten létezik, és abbahagyta Isten imádását. Kezdetben, amikor Ádám és Éva teremtetett, Jahve dicsősége és bizonyossága mindig jelen volt. Megrontása után azonban az ember elveszítette a dicsőséget és a bizonyágtételt, mert mindenki fellázadt Isten ellen, és teljes mértékben felhagytak az Ő félelmével. A hódítás mai munkája minden bizonyágtétel és minden dicsőség visszaszerzése és annak elérése, hogy minden ember imádja Istent, hogy legyen bizonyágtétel a teremtetek között; ez az a munka, amelyet ebben a szakaszban el kell végezni. Pontosan hogyan lehet meghódítani az emberiséget? Úgy, hogy e szakasz szavainak munkájával teljességgel meg kell győzni az embert; leleplezéssel, ítélettel, fenyítéssel és könyörtelen átokkal maradéktalanul rá kell beszélni; az ember lázadó mivoltának leleplezése és ellenállásának megítélése által, hogy megismerje az emberiség igazságtalanságát és mocskát, és így e dolgok ellenpontként szolgáljanak Isten igaz természetével szemben. Az ember meghódítása és teljes meggyőzése főként e szavakon keresztül valósul meg. A szavak az emberiség végső meghódításának eszközei, és mindenkinek, aki elfogadja Isten hódítását, el kell fogadnia az Ő szavainak csapását és ítéletét is. A beszéd folyamata ma pontosan a hódítás folyamata. Pontosan hogyan kellene az embereknek együttműködniük? Azáltal, hogy tudják, hogyan egyék és igyák e szavakat, és hogy megértést nyernek róluk. Ami az emberek meghódításának módját illeti, az nem olyasmi, amit maguktól meg tudnak tenni. Te annyit tehetsz, hogy e szavak evése és ivása által megismered romlottságodat és szennyyedet, lázadó mivoltodat és igazságtalanságodat, és leborulsz Isten előtt. Ha, miután felfogtad Isten akaratát, képes vagy a gyakorlatba ültetni azt, és ha vannak látomásaid, és képes vagy teljesen alávetni magad e szavaknak, és nem hozni semmilyen döntést magadtól, akkor meglettél hódítva – és ez e szavaknak az eredményeként fog megtörténni. Miért vesztette el az emberiség a bizonyágtételt? Mert senkinek nincs hite Istenben, mert Istennek nincs helye az emberek szívében. Az emberiség meghódítása az emberiség hitének helyreállítása. Az emberek mindig hanyatt-homlok akarnak rohanni az evilági életbe, túl sok reményt dédelgetnek, túl sokat várnak a jövőjüktől, és túl sok szélsőséges követelményt támasztanak. Mindig a testre gondolnak, a testért terveznek, nem érdekli őket az Istenben való hit útjának keresése.

Szívüket elragadta a Sátán, elveszítették Istent félő szívüket, és a Sátánnal vannak elfoglalva. Csakhogy az embert Isten teremtette. Így az ember elveszítette a bizonyosságot, ami azt jelenti, hogy elvesztette Isten dicsőségét. Az emberiség meghódításának célja az ember istenfélelméből fakadó dicsőség visszaszerzése. Mondhatjuk így is: sokan vannak, akik nem keresik a életet; még ha vannak is néhányan, akik az életre törekszenek, csak egy maroknyian vannak. Az embereket a jövőjük foglalkoztatja, és egyáltalán nem figyelnek az életre. Néhányan láznak Isten ellen, és ellenállnak Neki, megítélik Őt a háta mögött, és nem gyakorolják az igazságot. Jelen pillanatban ezek az emberek figyelmen kívül vannak hagyva; most semmi nem történik a lázadás e fiaival, de a jövőben sötétségben fogsz majd élni, sírva és fogaidat csikorgatva. Nem érzed a fény értékes voltát, amikor benne élsz, de mihelyst a sötét éjszakában élsz majd, fel fogod ismerni, hogy milyen értékes, és akkor majd sajnálkozni fogsz. Most jól érzed magad, de el fog jönni a nap, amikor bánkódni fogsz. Amikor az a nap eljön, és leszáll a sötétség, világosság pedig soha többé nem lesz, már túl késő lesz a megbánáshoz. Azért nem tudod megbecsülni a most neked adatott időt, mert még mindig nem érted a mai munkát. Amint az egész világmindenség munkája megkezdődik, vagyis amikor mindaz, amit ma mondok, valóra vált, sokan a fejüket fogják majd, és fájdalmas könnyeket hullatnak. Amikor ezt teszik, vajon nem hullottak-e már a sírással és fogcsikorgatással teljes sötétségbe? Mindazok, akik igazán törekszenek az életre, és teljessé váltak, alkalmasak a használatra, míg a lázadás fiai, akik alkalmatlanok a használatra, mind a sötétségbe fognak zuhanni. A Szentlélek munkája elvételük tőlük, és képtelenek lesznek bármit is megérteni. Így a zokogás fogja gyötörni őket, miután a büntetésbe zuhantak. Ha a munka e szakaszában jól fel vagy szerelve, és növekedtél az életedben, akkor alkalmas vagy a használatra. Ha nem vagy jól felszerelve, akkor – még ha meghívást kapsz is a munka következő szakaszára, alkalmatlan leszel a használatra – ezen a ponton pedig már nem lesz több esélyed még akkor sem, ha szeretnéd felvértetni magad. Isten addigra már eltávozik; hová mehetnél, hogy olyan lehetőséget találj, mint ami most előtted hever? Hová mehetnél olyan gyakorlatért, amelyet Isten maga biztosít? Addigra már Isten nem fog személyesen szólni vagy odaadni az Ő hangját; csak annyit tehetsz majd, hogy olvasod azokat a dolgokat, amelyek ma kimondatnak – akkor hogyan jön majd könnyedén a megértés? Hogyan lehetne az élet jobb a jövőben, mint ma? Azon a ponton nem élő halált fogsz-e elszenvedni, sírva és fogaidat csikorgatva? Most áldásokban részesülsz, de nem tudod, hogyan élvezd őket; áldottságban élsz, de mindvégig nincs tudomásod erről. Ez azt bizonyítja, hogy szenvedésre vagy kárhóztatva! Ma vannak, akik ellenállnak, vannak, akik láznak, egyesek ezt vagy azt teszik, Én pedig egyszerűen figyelmen kívül hagyom mindezt – de ne gondoljátok, hogy nincs tudomásom arról, amire készültök. Nem értem meg vajon a lényegeket? Miért hadakoztok folyton Velem? Nem azért hiszel Istenben, hogy az életet keresd és áldásokat önmagadnak? Nem a saját érdekedben van hited? A jelen pillanatban csak beszéd által végzem a hódítás munkáját,

és amint a hódítás eme munkája véget ér, a te véged is nyilvánvaló lesz. Szükséges, hogy részletesen kifejtsem ezt?

A hódítás mai munkájának célja, hogy nyilvánvalóvá tegye, mi lesz az ember vége. Miért mondjuk, hogy a jelenkori fenyítés és ítélet az utolsó napok nagy fehér trónja előtti ítélet? Nem látod ezt? Miért a hódítás munkája az utolsó szakasz? Nem pontosan azért, hogy nyilvánvalóvá tegye, milyen véget fog érni az emberek minden egyes osztálya? Nem azért, hogy a fenyítés és ítélet általi hódítás munkája folyamán mindenkinek lehetősége legyen megmutatni a valódi arcát, és azután besorolják őket a fajtájuk szerint? Ahelyett, hogy ezt az emberiség meghódításának neveznénk, talán jobb úgy mondani, hogy ez mutatja meg, milyen vég vár majd az emberek különböző osztályaira. Ez az emberek bűneinek megítéléséről szól, majd a különböző fajta személyek felfedéséről és ezáltal annak eldöntéséről, hogy ők gonoszak-e vagy igazak. A hódítás munkája után következik a jó megjutalmazásának és a gonosz megbüntetésének munkája. Azok, akik teljességgel engedelmesek – a teljesen meghódítottak – helyet kapnak Isten munkájának az egész univerzumban való elterjesztése következő lépésében; a meg nem hódítottak pedig a sötétségbe kerülnek, és szerencsétlenség éri őket. Így az emberek csoportokba lesznek osztva a fajtáik szerint: a gonosztevők egy csoportban a gonosszal, hogy örökre a nap fénye nélkül legyenek, az igazak pedig egy csoportban a jóval, hogy részesüljenek a fényben, és mindörökké a fényben éljenek. A vég közeleg minden dolog számára; az ember szemei előtt világosan megmutatkozott végzete, és minden dolgot a fajtája szerint fognak besorolni. Akkor hogyan menekülhetnek meg az emberek attól a gyötrelemtől, hogy mindegyiküket a saját fajtája szerint fogják osztályozni? Valamennyi embertípus vége megmutatkozik, amikor minden dolgok vége elközeleg, ez pedig az egész világegyetem meghódításának munkája során (beleértve a hódítás összes munkáját, a jelen munkával kezdve) történik. Az egész emberiség végének kinyilatkoztatása az ítélet széke előtt történik, a fenyítés során és az utolsó napok hódítási munkája során. Az emberek besorolása fajtájuk szerint nem azt jelenti, hogy visszakerülnek az eredeti osztályaikba, mert amikor a teremtés idején az embert megalkották, csak egyféle emberi lény létezett, csak a férfiak és nők között volt különbség. Nem volt sokféle különböző emberfajta. Az emberi lények különféle osztályai csak több ezer éves romlottság után alakultak ki: vannak a tisztátalan ördögök hatalma alatt lévők, mások a gonosz ördögök hatalma alá tartoznak, és olyanok is vannak, akik az élet útját keresik a Mindenható uralma alatt. Csak így jönnek létre az osztályok fokozatosan az emberek között, és az emberiség nagy családján belül csak így válnak szét osztályokra az emberek. Az összes embernek különböző „atyáik” vannak; nem úgy van, hogy mindenki teljes mértékben a Mindenható uralma alá tartozik, mivel az ember túlságosan is lázadó. Az igazságos ítélet felfedi valamennyi embertípus valódi énjét, semmit sem hagy rejtve. A fényben mindenki az igazi arcát mutatja. Ezen a ponton az ember már nem olyan, amilyen eredetileg volt, őseinek kezdeti hasonlósága már régen elenyészett, mert Ádám és Éva számtalan leszármazottját a Sátán már régóta

fogva tartja, hogy soha többé ne ismerjék a mennynapot, és mert az emberek a Sátán mérgének minden formájával teljeseek. Így mindenki számára megvan a megfelelő rendeltetési hely. Mi több, különböző mérgek alapján kerülnek besorolásra a fajtájuk szerint, vagyis az alapján válogatják szét őket, hogy mára milyen mértékben sikerült őket meghódítani. Az ember vége nem olyasmi, ami a világ teremtése óta eleve elrendeltetett. Ennek oka, hogy kezdetben csak egy osztály létezett, amelyet gyűjtőnéven „emberiségnek” hívtak, és az elején az embert még nem rontotta meg a Sátán, és minden ember Isten világosságában élt, nem érte őket sötétség. Miután azonban a Sátán megrontotta az embert, az emberek mindenféle típusa és fajtája elterjedt az egész földön – mindenféle és fajta ember, akik a gyűjtőnéven „emberiségnek” nevezett, férfiakból és nőkből álló családból származtak. Mindannyiukat az elődeik vezették arra, hogy távol kerüljenek legősibb felmenőiktől – a férfiból és nőből álló emberiségtől (vagyis, a kezdetek Ádámjától és Évájától, a legősibb felmenőiktől). Abban az időben az izráeliták voltak az egyedüli nép, akiknek földi életét Jahve vezérelte. A különféle embertípusok, akik Izráel egészéből (vagyis az eredeti családi klánból) alakultak ki, ekkor elveszítették Jahve vezetését. Ezek a korai népek, akik az emberi világ dolgai felől teljesen tudatlanok voltak, ezt követően az őseikkel tartottak, hogy az általuk maguknak követelt területeken éljenek, és ez a mai napig folytatódik. Így továbbra is tudatlanok maradnak arra vonatkozóan, hogyan távolodtak el Jahvétől, és hogyan rontják meg őket a mai napig mindenféle tisztátalan ördögök és gonosz szellemek. Azoknak, akikben mostanáig mélyre hatolt a megrontás és a mérge – akiket végül nem lehet majd megmenteni –, nem lesz más választásuk, mint az, hogy az őseikkel, az őket megrontó mocskos ördögökkel tartsanak. Akiket végül meg lehet menteni, az emberiség megfelelő rendeltetési helyére fognak jutni, vagyis arra a végzetre, amely a megváltottakra és meghódítottakra vár. Mindent elkövetnek majd, hogy megmentseék mindazokat, akiket meg lehet menteni – ám az érzéketlenek és gyógyíthatatlanok egyetlen választása az lesz, hogy elődeiket kövessék a fenyítés feneketlen mélységébe. Ne képzeld, hogy a véged eleve elrendeltetett kezdetben, és csak most tárult fel. Ha így gondolkozol, akkor elfelejtetted talán, hogy az emberiség kezdeti teremtése során nem került sor egy külön sátáni osztály teremtésére? Elfelejtetted talán, hogy egyetlen egy emberiség lett teremtve, amely Ádámból és Évából állt (vagyis csak férfiak és nők lettek teremtve)? Ha már a kezdetben is a Sátán leszármazottja lettél volna, az nem azt jelentené, hogy amikor Jahve megteremtette az embert, egy sátáni csoportot is belefoglalt az Ő teremtésébe? Képes lett volna Ő ilyet tenni? Ő a bizonyágtétel érdekében teremtette meg az embert, az Ő dicsősége érdekében teremtette meg az embert. Miért teremtette volna meg szándékosan a Sátán ivadékainak osztályát, akik tudatosan ellenállnak Neki? Hogyan tehetett volna Jahve ilyen dolgot? Ha ezt tette volna, ki mondaná, hogy Ő igaz Isten? Amikor most azt mondom, hogy néhányatok a Sátánnal fog tartani a végén, az nem azt jelenti, hogy a kezdetektől fogva a Sátánnal voltál; inkább azt jelenti, hogy olyan mélyre süllyedtél, hogy

még ha Isten próbált is megváltani, akkor sem tudta elnyerni az üdvösséget. Nincs más lehetőség, mint a Sátánnal egy osztályba sorolni téged. Ennek oka csupán az, hogy menthetetlen vagy, nem azért, mert Isten igazságtalan hozzád, és szándékosan a Sátán egy megtestesítőjének sorsát jelölte ki neked, és azután a Sátánhoz sorol téged, és kifejezetten azt akarja, hogy szenvedj. Nem ez a hódítás munkájának belső igazsága. Ha ebben hiszel, akkor a megértésed nagyon egysíkú! A hódítás munkájának utolsó szakasza az emberek megmentését szolgálja és azt, hogy felfedje a végüket. Az a célja, hogy ítélet által feltárja, mennyire elkorcsosultak az emberek, így megbánásra vezesse őket, hogy felkeljenek és keressék az életet és az emberi élet helyes ösvényét. Az a célja, hogy a fásult és eltompult emberek szívét felébressze és ítélet által megmutassa belső lázadó mivoltukat. Ha azonban az emberek továbbra is képtelenek a megtérésre, továbbra is képtelenek az emberi élet helyes útját keresni, és képtelenek levetni ezeket a romlottságokat, akkor őket nem lehet megváltani, és a Sátán fogja elnyelni őket. Ez Isten hódításának jelentősége: hogy megmentse az embereket, valamint hogy megmutassa a végüket. Jó végzetek, rossz végzetek – mindezek feltáruznak a hódítás munkája által. Az, hogy az emberek megváltatnak vagy átkozottak lesznek, mind a hódítás munkája során fog megmutatkozni.

Az utolsó napok azok, amikor hódítás által minden dolog besorolásra kerül a fajtája szerint. A hódítás az utolsó napok munkája; más szóval minden személy bűneinek megítélése az utolsó napok munkája. Máskülönben hogy lehetne osztályozni az embereket? A köztetek végzett besorolási munka az egész univerzumban végzett ugyanilyen munkának a kezdete. Ezután az összes országból és valamennyi nép közül valók szintén át fogják élni a hódítás munkáját. Ez azt jelenti, hogy a teremtesben minden személy a fajtája szerint lesz besorolva, az ítélet széke előtt alávétve magukat az ítéletnek. Egyetlen személy és egyetlen dolog sem kerülheti el, hogy elszenvedje ezt a fenyítést és ítéletet, és nincs egy személy vagy dolog sem, amely ne a fajtája szerinti osztályba kerülne; minden személy osztályozva lesz, mert minden dolog vége közeledik, és az egész menny és föld elérkezett a lezáráshoz. Hogyan menekülhetne meg az ember az emberi lét utolsó napjaitól? Ennek fényében meddig folytatódhatnak még engedetlen cselekedeteitek? Nem látjátok, hogy az utolsó napjaitok már a küszöbön állnak? Hogyan lehetséges, hogy akik tisztelik Istent, és vágnak az Ő megjelenésére, nem látják Isten igazsága megjelenésének napját? Hogy fordulhat elő, hogy nem kapják meg a jóságért járó végső jutalmat? Olyan ember vagy, aki jót cselekszik, vagy olyan, aki gonoszat tesz? Olyan ember vagy, aki elfogadja az igazságos ítéletet, és utána engedelmeskedik, vagy olyan, aki elfogadja az igazságos ítéletet, és utána átkozott lesz? Az ítélszék előtt élsz a világosságban, vagy az alvilágban lakozol a sötétséggel körülvéve? Nem te magad tudod-e legjobban, hogy a véged a jutalmazás lesz-e, vagy a büntetés? Nem te vagy az, aki a legjobban tudja, és a legmélyebben érti, hogy Isten igazságos? Akkor tehát pontosan milyen a viselkedésed és a szíved? Ahogy ma meghódítalak téged, tényleg rászorulsz arra, hogy lebetűzzem neked, hogy a

viselkedésed jó-e avagy gonosz? Mennyi mindent adtál fel Érttem? Milyen mélyen imádsz Engem? Nem te magad vagy leginkább tisztában azzal, hogy miként viselkedsz Velem? Mindenki másnál jobban kellene tudnod, hogy végül milyen végzetre jutsz majd! Őszintén mondom neked: Én csak megteremtettem az emberiséget, és megteremtettelek téged, de nem adtalak át benneteket a Sátánnak, és nem Én okoztam szándékkal azt, hogy Ellenem lázadatok vagy ellenálljatok Nekem, hogy aztán büntetésemben részesüljete. Nem azért történnek mindezek a szerencsétlenségek és gyötrelmek, mert a szívetek túlságosan kemény, és a viselkedésetek túl megvetendő? Nem ti magatok határozzátok-e meg, hogy milyen végre fogtok jutni? Nem tudjátok-e a szívetekben mindenki másnál jobban, hogy miként végzitek majd? Azért hódítom meg az embereket, hogy felfedjem őket, és hogy jobban elhozhasam neked a szabadulást. Nem azért, hogy gonoszság elkövetésére vigyelek, sem azért, hogy szándékkal úgy intézzem, hogy besétálj a pusztulás poklába. Amikor eljön az idő, valamennyi nagy szenvedésed, sírásod és fogaid csikorgatása, vajon mindez nem a te bűneid miatt lesz? Tehát nem a te saját jószágod vagy gonoszságod ítél-e meg téged a legjobban? Vajon nem ez a legjobb bizonyítéka annak, hogy mi lesz a véged?

Ma Isten választott népében munkálkodom Kínában, hogy felfedjem minden lázadó beállítottságukat, és lerántsam a leplet minden csúfságukról, és ez helyezi megfelelő kontextusba mindazt, amit mondanom kell. Később, amikor majd véghezviszem az egész világegyetem meghódítási munkájának következő lépését, a rátok kirótt ítéletem segítségével fogom megítélni mindenki igazságtalanságát a teljes univerzumban, mert ti képviselitek az emberiség lázadóit. Azok, akik nem tudják vállalni a kihívást, pusztán ellenpontokká és szolgáló eszközökké válnak, míg azokat, akik képesek vállalni, használatba állítom. Miért mondom, hogy azok, akik nem tudják vállalni a kihívást, csak ellenpontnak lesznek jók? Azért, mert a jelen szavaim és munkám mind a ti háttérteket célozzák meg, és mert ti az egész emberiség között a lázadók képviselői és megtestesítői lettetek. Később majd idegen országokba viszem e szavakat, amelyek titeket meghódítanak, és meghódítom velük az ottani embereket, rólad mégsem lesz elmondható akkor, hogy elnyerted e szavakat. Nem lennél ellenpont ezáltal? Az egész emberiség romlott beállítottságai, az ember lázadó cselekedetei, az ember csúf képei és arcai – mindezeket rögzítik ma a meghódításokra használt szavak. Akkor majd e szavakkal fogom meghódítani az embereket minden nemzetből és minden felekezetből, mivel ti vagytok az archetípus, a precedens. Azonban nem az volt a tervem, hogy szándékosan elhagyjalak titeket; ha törekvésedben kudarcot vallasz, és ezáltal gyógyíthatatlannak bizonyulsz, akkor nem csupán szolgáló eszköz és ellenpont leszel vajon? Egyszer azt mondtam, hogy bölcsességemet a Sátán cselszövéseire építve lehet gyakorolni. Miért mondtam ezt? Vajon nem ez az igazság amögött, amit most mondok és teszek? Ha nem tudod vállalni a kihívást, ha nem tökéletesedsz, hanem helyette büntetésben részesülsz, nem válsz-e ellenponttá? Lehet, hogy sokat szenvedtél a te idődben, de még mindig nem értesz semmit; tudatlan vagy mindarról, ami az étellel

kapcsolatos. Habár fenyítésben és ítéletben volt részed, egyáltalán nem változtál, és legbelül nem nyertél életet. Amikor eljön az idő, és a munkádat próbára teszik, olyan ádáz megpróbáltatást élsz majd át, mint a tűz, és még nagyobb gyötrelmet. Ez a tűz a teljes lényedet hamuvá változtatja majd. Olyan emberként, akinek nincs élete, akiben egy szemernyi tiszta arany sincs, aki még mindig a régi romlott természetnél ragadt le, és aki még ellenpontnak sem jó, hogy lenne lehetséges az, hogy ne rekesztess ki? Lehetne egy olyan embert használni a hódítás munkájához, aki egy fabatkát sem ér, és akinek nincs élete? Amikor eljön az az idő, nehezebb napokat fogtok átélni, mint Noé és Szodoma napjai voltak! Az imáid semmit nem fognak érni akkor. Hogyan jöhetnél vissza később és kezddhetnél előlről a megtérést, amikor az üdvösség munkája már véget ért? Amikor az üdvösség minden munkája elvégeztetett, nem lesz tovább; ami még hátra lesz, az a gonoszok megbüntetése munkájának kezdete. Ellenállsz, lázadsz, és olyan dolgokat teszel, melyekről tudod, hogy gonoszak. Nem vagy-e súlyos büntetés célpontja? Ma részletesen elmondom ezt neked. Ha úgy döntesz, hogy nem figyelsz, akkor, amikor majd később katasztrófa ér, nem lesz vajon túl késő, ha csak akkor kezdesz majd megbánást érezni és hinni? Adok neked egy esélyt, hogy még ma megtérj, de nem vagy rá hajlandó. Meddig akarsz várni? A fenyítés napjáig? Ma nem emlékszem a múltbéli vétkeidre; újra és újra megbocsátok neked, elfordulok a negatív oldaladtól, hogy csak a pozitív oldaladat lássam, mert minden jelenlegi szavam és munkám célja, hogy téged megmentselek, és nincs semmilyen rossz szándékom veled kapcsolatban. Te mégsem vagy hajlandó belépni; nem tudod megkülönböztetni a jót a rossztól, és nem tudod értékelni a jóságot. Az ilyen emberek nem csupán a büntetés és igazságos megtorlás érkezésére várnak vajon?

Amikor Mózes rásújtott a sziklára, és a Jahve által adományozott víz előtört, az az ő hite miatt történt. Amikor Dávid lanton játszott, hogy dicsérjen Engem, Jahvét, és a szíve megtelt örömmel, az az ő hite miatt történt. Amikor Jób elvesztette a hegyeket betöltő jószágait és mérhetetlenül nagy vagyonát, és testét fájdalmas kelések borították, az az ő hite miatt történt. Amikor hallhatta az Én hangomat, Jahve hangját, és láthatta az Én dicsőségemet, Jahve dicsőségét, az az ő hite miatt volt. Az, hogy Péter követni tudta Jézus Krisztust, a hitének volt köszönhető. Az, hogy őt Én értem a keresztre szegezhatték, és csodálatos bizonysgot tehetett, szintén az ő hitének köszönhető. Amikor János meglátta az Emberfia dicsőséges ábrázatát, az az ő hitének volt köszönhető. Amikor látta az utolsó napok látomását, az még inkább az ő hitének volt köszönhető. Az ok, amiért az úgynevezett pogány nemzetek sokasága megkapta az Én kinyilatkoztatásomat, és megtudta, hogy testben tértem vissza, hogy elvégezzem munkámat az emberek között, szintén az ő hitük miatt van. Mindazok, akiket kemény szavaim sújtanak, és mégis vigaszt nyernek általuk, és üdvözülnek – ők vajon nem a hitük miatt élik át ezeket? Az emberek oly sokat kaptak a hitük miatt, és ez nem mindig áldás. Talán nem részesülnek abban a boldogságban és örömben, amit Dávid érzett, vagy nem kapnak vizet Jahvétól, ahogy Mózes. Jób például áldást nyert Jahvétól a hite

miatt, de katasztrófát is elszenvedett. Akár áldott vagy, akár katasztrófát szenvedsz el, mindkét esemény áldott. Hit nélkül nem lennél képes befogadni a hódításnak eme munkáját, még kevésbé meglátni Jahve cselekedeteit, amelyek ma a szemed előtt zajlanak. Képtelen lennél látni, még kevésbé lennél képes befogadni. Ha nem esnének meg veled ezek a csapások, ezek a szerencsétlenségek és valamennyi ítélet, képes lennél meglátni Jahve mai cselekedeteit? Ma a hit által lehet meghódítani téged, és azért tudsz hinni Jahve minden tettében, mert meg lettél hódítva. Csakis a hit miatt részesülsz ilyen fenyítésben és ítéletben. E fenyítés és ítélet által megy végbe meghódításod és tökéletessé tétele. Az olyan fajta fenyítés és ítélet nélkül, mint amelyben ma részesülsz, a hited hiábavaló lenne, mert nem ismernéd Istent; nem számítana, mennyire hiszel Benne, a hited csak egy üres, nem a valóságon alapuló szólam lenne. A hited csak azután válik igazzá és megbízhatóvá, és szíved csak akkor fordul Isten felé, ha elfogadod a hódításnak eme munkáját, a munkát, amely teljességgel engedelmessé tesz. Még ha a „hit” szó miatt nagy ítéletet és átkot szenvedsz is el, akkor is igaz hited van, és a legigazabb, legvalódibb, legbecsesebb dolgot nyered el. Ez azért van így, mert csak az ítélet során látod meg Isten teremtményeinek végső rendeltetési helyét; ebben az ítéletben látod meg, hogy a Teremtőt szeretni kell; a hódítás ilyen munkájában pillantod meg Isten karját; ebben a hódításban érted meg teljesen az emberi életet; ebben a hódításban nyered el az emberi élet helyes ösvényét és jutsz el az „ember” valós jelentésének megértésére; csak ebben a hódításban látod meg a Mindenható igaz természetét és az Ő gyönyörű, dicsőséges ábrázatát; a hódításnak e munkájában ismered meg az ember eredetét és érted meg az egész emberiség „halhatatlan történelmét”; ebben a hódításban kapsz megértést az emberiség elődeiről és az emberiség romlottságának eredetéről; ebben a hódításban kapsz örömet és vigasztalást, ahogy véget nem érő fenyítést, fegyelmezést és a Teremtő dorgáló szavait is, amelyeket az általa teremtetett emberiséghez intéz; ebben a hódításban részesülsz áldásokban, ahogy az embert megillető szerencsétlenségekben is... Mindez nem a csekélyke hited miatt van? Nem növekedett a hited, miután elnyerted ezeket a dolgokat? Nem nyertél hatalmas mértékben? Nem csupán hallottad Isten szavait és láttad Isten bölcsességét, hanem személyesen meg is tapasztaltad munkájának minden lépését. Talán azt mondanád, hogy ha nem lenne hited, nem is szenvednél el ilyen fenyítést vagy ilyen ítéletet. De tudnod kell, hogy hit nélkül nemcsak az ilyen fenyítést vagy a Mindenható ilyenfajta törődését nem kaphatnád meg, de örökre elveszítenéd annak lehetőségét is, hogy találkozz a Teremtővel. Soha nem ismernéd meg az emberiség eredetét, és soha nem fognád fel az emberi élet jelentőségét. Még ha a tested meghalna és a lelked eltávozna, akkor sem értenéd a Teremtő összes tettét, még kevésbé tudnád, hogy a Teremtő ilyen hatalmas munkát végzett a földön, miután az emberiséget megalkotta. Az Általa teremtetett emberiség egy tagjaként hajlandó vagy így a sötétségbe hullani tudatlanul, és örök büntetést szenvedni? Ha elválasztod magad a mai fenyítéstől és ítélettől, mivel fogsz szembesülni? Gondolod, hogy miután elkülönültél a jelen ítélettől,

képes leszel megmenekülni ettől a nehéz élettől? Nem igaz-e vajon, hogy amikor elhagyod „e helyet”, az ördög által előidézett fájdalmas gyötrellemmel és kegyetlen bántalmazással találkozol majd? Talán elviselhetetlen nappalokkal és éjszakákkal találod szemben magad? Azt hiszed, hogy csak azért, mert ma megmenekülsz ettől az ítélettől, örökre elkerülheted azt a jövőbeni gyötrelmet? Mi jön majd az utadba? Lehetséges, hogy tényleg az általad áhított Paradicsom lesz az? Azt hiszed, megmenekülhetsz a jövőbeni örökkévaló fenyítéstől csupán azért, hogy elfutsz a valóság elől, ahogy most is teszed? A mai napot követően találhatsz még egyszer valaha ilyen lehetőséget és ilyen áldást? Képes leszel megtalálni ezeket, amikor katasztrófa történik veled? Képes leszel megtalálni ezeket, amikor az egész emberiség bemegy a nyugalomra? A jelenlegi boldog életed és harmonikus kis családot helyettesíthetik a jövőbeni örök rendeltetési helyedet? Ha igazi hited van, és sokat nyersz a hited révén, akkor mindezt neked – mint teremtetett lénynek – el kell nyerned, és ezekkel már eleve rendelkezned kellett volna. Semmi sem hasznosabb a hitedre és életedre nézve, mint az ilyen meghódítás.

Ma meg kell értened, hogy mit kér Isten azoktól, akiket meghódított, hogyan viseltetik Ő azok iránt, akik tökéletessé váltak, és mibe kellene belépned a jelen pillanatban. Vannak dolgok, amiket csak kissé kell megértened. Vannak olyan titokzatos szavak, amiket nem kell alaposan megvizsgálnod; nem sok segítséget nyújtanak az élethez, és ezekre elég egy pillantást vetni. Olvashatsz misztériumokról, mint Ádám és Éva misztériuma: amiről Ádám és Éva története szólt akkor, és hogy milyen munkát akar Isten ma elvégezni. Meg kell értened, hogy az ember meghódítása és tökéletesítése során Isten szeretné az embert visszatéríteni abba az állapotba, amilyen Ádám és Éva volt. A szívedben kellene lennie egy helyes elgondolásnak arról, hogy a tökéletesség mely szintjét kell elérni ahhoz, hogy megfelelj Isten elvárásainak, majd törekedned kell arra, hogy el is érd azt. Ez a gyakorlatodra vonatkozik, és olyan dolog ez, amit meg kell értened. Elegendő, ha arra törekszel, hogy Isten e dolgokra vonatkozó szavai szerint lépj be. Amikor azt olvasod, hogy „Több tízezer évnyi történelem kellett ahhoz, hogy az emberiség oda jusson, ahol ma van”, kíváncsivá válsz, ezért megpróbálsz fivéreiddel és nővéreiddel együtt válaszra lelteni. „Isten azt mondja, hogy az emberiség fejlődése hatezer évre nyúlik vissza, igaz? Mi a helyzet akkor ezzel a több tízezer évvel?” Mi értelme van választ keresni erre a kérdésre? Istennek tényleg szüksége van rá, hogy tudj arról, hogy Ő Maga több tízezer éve vagy több száz millió éve munkálkodik? Ez nem olyasmi, amiről neked mint teremtetett lénynek tudnod kell. Csak engedd meg magadnak, hogy egy pillanatra odafigyelj az ilyen beszédre, és ne próbáld meg úgy értelmezni, mintha egy látomás volna. Tisztában kell lenned azzal, hogy ma mibe kell belépned és mit kell megértened, azután pedig erősen meg kell ragadnod azt. Csak ekkor leszel meghódítva. A fentiek olvasásának ezt a normális reakciót kell kiváltania belőled: Istent égeti a sóvárgás, meg akar hódítani bennünket, dicsőséget és tanúságot nyerni, hogyan kellene tehát együttműködnünk Vele? Mit tegyünk azért, hogy teljesen meghódíthasson

minket, és az Ő bizonyosságává válhassunk? Mivel segíthetjük elő, hogy Isten dicsőséget nyerjen? Mit kell tennünk ahhoz, hogy lehetővé tegyük, hogy Isten uralma alatt éljünk, nem pedig a Sátán hatalma alatt? Ezen kellene gondolkodniuk az embereknek. Mindegyikőtöknek tisztán kellene látnia az Isten általi meghódítás jelentőségét. Ez a ti felelősségetek. Csak e tisztánlátás megszerzése után kaptok majd bejutást, fogjátok megismerni a munka e szakaszát, és váltok majd teljesen engedelmessé. Máskülönben nem fogtok igaz engedelmességre jutni.

Miért nem akarsz ellenpont lenni?

A meghódítottak ellenpontok, és az emberek csak akkor lehetnek az utolsó napok munkájának modelljeivé és mintáivá, ha már tökéletessé váltak. A teljessé válás előtt ellenpontok, eszközök, szolgálatra használt tárgyak. Azok, akiket Isten mélyrehatóan meghódított, az Ő irányítási munkájának kikristályosodásai, egyúttal modellek és minták is. Ezek a szavak, amelyekkel ma ezeket az embereket leírtam, talán nem túl figyelemre méltók, de sok érdekes történetet hoznak napvilágra. Ti, kishitűek mindig addig vitakoztok egy-egy figyelemre sem méltó címen, míg egészen belevörösödtek, és ennek néha még a kapcsolataitok is kárát látják. Bár ez csak egy apró cím, a ti gondolkodásotok és hitetek szerint nemcsak sokkal több egy jelentéktelen címnél, hanem fontos dolog, amely a sorsotokat érinti. Így azok, akik nincsenek észnél, gyakran nagy veszteséget szenvednek ilyen triviális dolgok miatt – vagyis kis nyereségért sokat veszítenek. Egy jelentéktelen cím miatt képesek vagytok elmenekülni és soha vissza nem térni. Azért van ez így, mert nem tartjátok fontosnak az életet, és túl nagy jelentőséget tulajdonítotok annak, milyen néven neveznek benneteket. Ezért szellemi életetekben, sőt még gyakorlati életetekben is gyakran egy csomó bonyolult és furcsa történetet agyaltok ki a státusszal kapcsolatos elképzeléseitek miatt. Talán nem ismeritek ezt el, de elmondom nektek, hogy ilyen emberek tényleg léteznek a való életben, bár ti egyénileg még nem lettetek leleplezve. Ilyesmik mindegyikőtök életében történtek már. Ha nem hiszitek el, csak vegyétek szemügyre az alábbi kis jelenetet egy nővér (vagy testvér) életéből. Lehetséges, hogy ez a személy valójában te magad vagy, vagy pedig valaki, akit jól ismersz a saját életedből. Ha nem tévedek, ez a jelenet egy olyan tapasztalatot ír le, amelyet te is átéltél. A leírásból semmi nem hiányzik, egyetlen gondolat vagy eszme sem maradt ki, hanem mindet teljes egészében rögzíti ez a történet. Ha nem hiszed, olvasd el előbb.

Ez itt egy kis tapasztalat egy „szellemi embertől”.

Szorongás fogta el, amikor látta, hogy sok minden, amit gyülekezetbeli testvérei és nővérei tesznek, nincs összhangban Isten akaratával, ezért szidni kezdte őket, mondván: „Ti nyomorultak! Egyáltalán nincs lelkiismeretetek? Valójában miért csináltok lelkiismeretlen dolgokat? Miért nem keresitek az igazságot, ahelyett hogy azt teszitek,

amihez kedvetek támad?... És mindezt nektek mondom, de ugyanakkor saját magamat gyűlölöm. Látom, hogy Isten türelmetlenségtől izzik, és érzem magamban a tüzet. Én valóban kész vagyok teljesen véghezvinni a munkát, amelyet Isten rám bízott, és valóban szolgálatokra akarok lenni. Csak most olyan gyenge vagyok. Isten olyan sok időt fordított ránk, és olyan sok szót mondott, de mi még mindig ugyanazok vagyunk. A szívemben mindig úgy érzem, hogy olyan sokkal tartozom Istennek...” (Elsírta magát, így nem tudott többet mondani.) Ezután imádkozni kezdett: „Ó, Istenem! Könyörgök Neked, hogy adj nekem erőt, indíts meg jobban, mint valaha, és munkálkodjon bennem a Te Lelked. Kész vagyok Veled együttműködni. Ha Te dicsőséget nyersz a végén, én kész vagyok ebben a pillanatban teljes önmagamát Neked adni, még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy az életemről kell lemondanom. Nagyszerű dicséreteket szeretnénk felajánlani, hogy testvéreink és nővéreink énekelhessenek és táncolhassanak örömükben, dicsérve a Te szent nevedet, dicsőítve Téged, kinyilvánítva Téged, bebizonyítva, hogy a Te munkád igaz, és minden gondoskodást megadva Neked a terhekért, amelyeket viselsz...” Így imádkozott buzgón, és a Szentlélek valóban terhet rótt rá. Ez idő alatt kivételes terhet hordozott, és egész napját olvasással, írással és figyelmes hallgatással töltötte. Olyan elfoglalt volt, amilyen csak lehetett. Szellemi állapota kitűnő volt, szívében pedig mindig energikus volt és terheket hordozott. Időnként elgyengült és falba ütközött, de nemsokára visszanyerte normális állapotát. Egy ilyen időszak után rohamos fejlődést mutatott, Isten sok szaváról sikerült némi megértést nyernie, és a himnuszokat is gyorsan tanulta – mindent összevetve a szellemi állapota kitűnő volt. Amikor látta, hogy a gyülekezetben sok minden nincs összhangban Isten akaratával, nyugtalan lett, ezért megróttá testvéreit és nővéreit, mondván: „Ez volna a kötelességek iránti odaadás? Miért nem vagytok képesek megfizetni még egy ilyen csekély árat sem? Ha ti nem akarjátok megtenni, majd én megteszem...”

Amíg teher volt rajta, erősebbnek érezte magát hitében, ahogy a Szentlélek egyre többet munkálkodott. Időnként bizonyos nehézségekkel találta szembe magát, és negativitás vett erőt rajta, de képes volt ezeket leküzdeni. Vagyis mialatt megtapasztalta a Szentlélek munkáját, még amikor az állapota épp csodálatos volt, akkor sem tudta elkerülni, hogy bizonyos nehézségekbe ütközzön, vagy elgyengüljön valamelyest. Ilyesmi elkerülhetetlenül előfordul, de ő rövid idő alatt ki tudott vergődni ezekből az állapotokból. Amikor gyengeséget tapasztalt, imádkozott, és érezte, hogy saját érettsége valóban elégtelen, de hajlandó volt együttműködni Istennel. Bármit is tett Isten, ő kész volt eleget tenni az Ő akaratának és engedelmeskedni az Ő minden rendelkezésének. Egyeseknek megvolt róla a véleményük és az előítéleteik, ő azonban képes volt félretenni önmagát és proaktívan közösségben lenni velük. Ilyen az emberek állapota, amikor a Szentlélek az Ő normális munkáját végzi. Bizonyos idő múlva Isten munkája változni kezdett, és az emberek mind egy másik munkafázisba léptek be, amelyben Isten más követelményeket támasztott velük szemben. Így új szavak hangzottak el, amelyek új követelményeket támasztottak az emberekkel szemben: „... Csak gyűlölet

van Bennem irántatok, áldások soha. Soha fel sem merült Bennem, hogy megáldjalak benneteket, sem az, hogy teljessé tegyelek titeket, mert túlságosan lázadók vagytok. Mivel becstelenek és csalárdak vagytok, és mivel hiányos a képességetek, a státuszotok pedig alacsony, sohasem voltatok sem a színem előtt, sem a szívemben. Az Én munkám kizárólag azzal a szándékkal folyik, hogy elítéljelek benneteket; sohasem volt távol tőletek sem az Én kezem, sem az Én fenyítésem. Folyamatosan megítéltelek és elátkoztalak benneteket. Mivel nincs megértésetek Rólam, a haragom mindig is rajtatok volt. Bár mindig köztetek munkálkodtam, ismernetek kellene hozzáállásomat irántatok. Nem más ez, mint undor – nincs más hozzáállás vagy vélemény. Csak azt akarom, hogy az Én bölcsességem és az Én nagy erőm ellenpontjaként szolgáljatok. Nem vagytok semmi több, mint az Én ellenpontjaim, mert az Én igazságosságom a ti lázadó mivoltotokon keresztül tárul fel. Úgy rendelem, hogy az Én munkám ellenpontjaként szolgáljatok, hogy az Én munkám függelékei legyetek...” Amint a nővér meglátta a „függelék” és „ellenpont” szavakat, elgondolkodott: „Hogyan maradhatnék követő e szavak fényében? Miután ilyen árat fizettem, még mindig csak ellenpont vagyok. Egy ellenpont nem szolgáltevő csupán? A múltban arról volt szó, hogy mi nem szolgáltevők, hanem Isten népe leszünk, de nem tartunk még ma is ugyanitt, a szolgáltevők szerepében? Vajon a szolgáltevőkből nem hiányzik az élet? Bármennyi szenvedést is tűrök el, Isten nem dicsér meg érte! Miután befejezem az ellenpontként való létet, talán nem lesz vége?...” Minél többet gondolkodott ezen, annál lehangoltabb lett. Még rosszabbul érezte magát, amikor eljött a gyülekezetbe, és látta a testvérei és nővérei állapotát: „Ti nem vagytok jól! Én sem vagyok jól! Negatív lettem. Uhh! Mit lehet tenni? Isten még mindig nem akar minket. Miközben ezt a fajta munkát végzi, lehetetlen, hogy ne tegyen minket negatívvá. Nem tudom, mi a baj velem. Még imádkozni sem akarok. Mindenesetre most nem vagyok jól, és egyáltalán nem tudom mozgósítani a belső motivációm. Sokszor imádkoztam, de még mindig nem tudok, és nem vagyok hajlandó folytatni. Én ezt így látom. Isten azt mondja, ellenpontok vagyunk, az ellenpontok pedig nem szolgáltevők csupán? Isten azt mondja, ellenpontok vagyunk, nem az Ő fiai, és nem is az Ő népe. Nem vagyunk az Ő fiai, még kevésbé az Ő elsőszülött fiai. Semmi nem vagyunk, csak ellenpontok. Ha ez vagyunk, számíthatunk egyáltalán kedvező kimenetelre? Az ellenpontoknak nincs reménységük, mert életük sincs. Ha az Ő fiai, az Ő népe lennénk, abban lenne remény – akkor teljessé válhatnánk. Hordozhatják Isten életét ellenpontok? Képes Isten életet lehelni azokba, akik szolgálatot teljesítenek Érte? Ő azokat szereti, akikben megvan az Ő élete, és csak azok az Ő fiai, az Ő népe, akikben megvan az Ő élete. Bár én negatív és gyenge vagyok, remélem, hogy közületek senki nem negatív. Tudom, hogy az ilyen visszalépés és negativitás nem tehet eleget Isten akaratának, de én nem vagyok hajlandó ellenpont lenni. Félek ellenpont lenni. Mindenesetre nincs több energiám, és most nem tudom folytatni. Remélem, egyikőtök sem fog úgy tenni, ahogy én tettem, hanem képes lesz valamennyi inspirációt meríteni tőlem. Úgy érzem, akár el is mehetnék meghalni! Itt

hagyok nektek néhány utolsó szót, mielőtt a halálba megyek – remélem, ti képesek vagytok mindvégig ellenpontként szolgálni; talán a végén Isten megdicséri majd az ellenpontokat...” Amikor a testvérek és nővérek ezt látták, felmerült bennük a kérdés: „Hogy lehet ilyen negatív? Hát nem teljesen jól volt az utóbbi napokban? Miért eresztett le hirtelen? Miért nem a normális önmaga?” Ő így szólt: „Ne mondjátok, hogy nem viselkedem normálisan. Valójában mindent tisztán látok a szívemben. Tudom, hogy nem tettem eleget Isten akaratának, de ez nem csupán azért van, mert nem vagyok hajlandó az Ő ellenpontjaként szolgálni? Én nem tettem semmi rosszat. Talán egy nap Isten majd megváltoztatja az »ellenpont« titulust »teremtményre«, sőt, az Ő olyan teremtményeire, akiket Ő fontos módokon használ. Hát nincs ebben egy kis remény? Remélem, nem lesztek negatívak, és nem bántortalanodtok el, hanem képesek vagytok továbbra is követni Istent és megtenni minden tőletek telhetőt, hogy ellenpontként szolgáljatok. Mindenesetre én ezt nem tudom folytatni. Ne engedjétek, hogy az én cselekedeteim korlátozzanak benneteket.” Mások hallották ezt, és így szóltak: „Még ha te nem is követed Őt tovább, mi folytatjuk, mert Isten soha nem bánt méltánytalanul velünk. Minket nem fog korlátozni a te negativitásod.”

Miután egy ideig ezen a tapasztalaton ment keresztül, még mindig negatív állapotban volt az ellenpont szerepével kapcsolatban, ezért Én így szóltam hozzá: „Nincs megértésed az Én munkámról. Nincs megértésed az Én szavaim benső igazságáról, lényegéről vagy szándékolt eredményeiről. Nem ismered sem az Én munkám céljait, sem bölcsességét. Nem fogod fel az Én akaratomat. Egy dolgot tudsz: visszavonulni, amiért ellenpont vagy – túl sokat foglalkozol a státusszal! Milyen ostoba vagy! Ezt már korábban is mondtam neked. Mondtam, hogy tökéletessé foglak tenni; elfelejtetted? Nem beszéltem a tökéletessé tételről, mielőtt még egyáltalán szóba hoztam volna az ellenpontokat?” „Várj csak, hadd gondolkozzak. Igen, valóban! Tényleg említetted ezeket, mielőtt szóba hoztad volna az ellenpontokat!” „Amikor a tökéletessé tételről beszéltem, nem mondtam, hogy az emberek csak a meghódítást követően lesznek tökéletesítve?” „De igen!” „Nem voltak őszinték a szavaim? Nem jóhiszeműleg mondtam őket?” „De igen! Te olyan Isten vagy, aki sohasem mondott semmi őszintétlent – ezt senki nem merészelheti tagadni. De Te olyan sok különféle módon beszélsz.” „Talán nem a munka különböző fázisai szerint változnak a beszédmódjaim? Talán azok a dolgok, amiket mondok, nem a szükségleteid szerint történnek és hangzanak el?” „Te az emberek szükségletei szerint munkálkodsz, és megadod nekik, amire szükségük van. Ebben van igazság!” „Akkor azok a dolgok, amiket neked mondtam, nem voltak jótékony hatásúak? Az Én fenyítésem nem a te érdekedben történtek?” „Hogy mondhatod még mindig, hogy az én érdekemben? Majdhogynem halálra fenyítettél engem – nem akarok tovább élni. Ma ezt mondod, holnap azt. Tudom, hogy a saját érdekemben teszel engem tökéletessé, de nem tettél tökéletessé engem – Te ellenponttá teszel engem, és ezek után még tovább fenyítesz. Gyűlölsz engem, igaz? Senki nem mer hinni a szavaidnak, és csak most láttam meg világosan, hogy a Te fenyítésed csak arra szolgál, hogy feloldja

a a szívedben lévő gyűlöletet, nem pedig az én megmentésemre. Korábban elrejtetted az igazságot előlem; azt mondtad, hogy tökéletessé fogsz tenni engem, és hogy a fenyítés az én tökéletessé tételemet szolgálja. Ezért mindig engedelmeskedtem a Te fenyítésednek; soha nem gondoltam volna, hogy ma az ellenpont címet fogom viselni. Isten, nem lenne jobb engedned, hogy bármi másként szolgáljak? Muszáj arra kényszerítened, hogy ellenpont legyek? Még azt is elfogadnám, hogy portás legyek a királyságban. Lótottam-futottam, feláldoztam magam, a végén pedig itt állok üres kézzel – egy fillérem sincs. De Te még most is azt mondod nekem, hogy azt várod tőlem, szolgáljak a Te ellenpontodként. Hogyne sülyednék el szégyenemben!” „Miről beszélsz? Olyan sok ítéletmunkát végeztem a múltban, és te nem érted? Van igazi megértésed önmagadról? Az »ellenpont« cím nem szóbeli ítélet is egyben? Úgy gondolod, hogy az ellenpontokról szóló összes beszédem is egy módszer, a te megítélése egy módja? Akkor hogyan követnél Engem?” „Még mindig nem terveztem meg, hogyan kövessék Téged. Először tudnom kell: ellenpont vagyok, vagy sem? Az ellenpontok is tökéletessé tehetők? Meg lehet változtatni az »ellenpont« címet? Tehetek hangzatos bizonyosságot azáltal, hogy ellenpont vagyok, aztán lehet belőlem olyasvalaki, aki tökéletessé vált, aki az Isten iránti szeretet példája, és aki Isten bizalmasa? Teljessé válhatok? Mondd meg nekem az igazat!” „Nem vagy tisztában azzal, hogy a dolgok mindig fejlődnek, mindig változnak? Amíg jelenleg hajlandó vagy engedelmesnek lenni a jelenlegi ellenpontszerepedben, képes leszel megváltozni. Annak, hogy ellenpont vagy-e, semmi köze a sorsodhoz. A kulcskérdés az, hogy képes vagy-e olyasvalaki lenni, akinek az életfelfogásában változás áll be.” „Meg tudod nekem mondani, hogy tökéletessé tudsz-e tenni engem, vagy sem?” „Feltéve, hogy mindvégig követsz és engedelmeskedsz, garantálom, hogy tökéletessé tudlak tenni.” „És miféle szenvedést kell majd meg tapasztalnom?” „Nehézségeket fogsz meg tapasztalni, valamint a szavak ítéletét és fenyítését, elsősorban a szavak fenyítését, ami ugyanaz, mint az ellenpont-lét fenyítése!” „Ellenpontként is ugyanazt a fenyítést? Nos, ha Te tökéletessé tudsz tenni engem azáltal, hogy nehézségeken megyek keresztül, ha van remény, akkor rendben van. Még ha csak egy szikrányi is a remény, az is jobb, mint ellenpontnak lenni. Ez az »ellenpont« cím annyira borzalmasan hangzik! Nem vagyok hajlandó ellenpont lenni!” „Mi olyan szörnyű az ellenpontban? Egy ellenpont nem teljesen jó a maga nemében? Egy ellenpont méltatlan arra, hogy áldásokat élvezzen? Ha Én azt mondom, hogy ellenpontok is élvezhetnek áldásokat, akkor te is élvezhetsz majd áldásokat. Vajon nem igaz, hogy az emberek titulusa az Én munkám miatt változik? És mégis ennyire zavar téged egy puszta cím? Az a tény, hogy te ez a fajta ellenpont vagy, teljesen megérdemelt. Hajlandó vagy követni, vagy nem?” „Nos, teljessé tudsz tenni engem, vagy nem? Meg tudod engedni nekem, hogy az áldásaidat élvezzem?” „Hajlandó vagy mindvégig követni, vagy nem? Hajlandó vagy felajánlani önmagadat?” „Hadd gondoljam át. Egy ellenpont is élvezheti az áldásaidat, és teljessé tehető. Miután teljessé váltam, a bizalmasod leszek, teljes egészében érteni fogom akaratomat, és rendelkezni fogok

azzal, amivel Te rendelkezel. Képes leszek azt élvezni, amit Te élvezel, és tudni fogom, amit Te tudsz... Miután keresztülmentem a nehézségeken és miután tökéletessé váltam, képes leszek áldásokat élvezni. Tehát pontosan milyen áldásokat fogok élvezni?” „Ne aggódj amiatt, hogy milyen áldásokat fogsz élvezni. Még ha el is mondanám neked, ezek a dolgok meghaladják a képzeletedet. Miután jó ellenpont voltál, meghódítalak, és sikeres ellenpont leszel. Ez a meghódított ember modellje és mintapéldánya, de természetesen csak akkor lehetsz modell és minta, miután meghódítottalak.” „Mi az, hogy modell és minta?” „Modell és minta minden pogány számára, vagyis azoknak, akik még nincsenek meghódítva.” „Ez hány embert jelent?” „Nagyon sok embert. Nemcsak ti négy- vagy ötezren vagytok benne – mindazokat meg kell hódítani, akik a világ minden táján elfogadják ezt a nevet.” „Tehát nem csak öt-tíz város!” „Emiatt most ne aggódj, és ne rágódj ezen túl sokat. Csak koncentrálj arra, hogyan nyerheted el most a belépést! Biztosítalak arról, hogy teljessé válhatsz.” „Milyen mértékben? És milyen áldásokat élvezhetek?” „Miért aggódsz ennyire? Biztosítottalak arról, hogy teljessé válhatsz. Elfelejtetted, hogy megbízható vagyok?” „Igaz, hogy megbízható vagy, de egyes beszédmodjaid mindig változnak. Ma azt mondod, biztosítasz arról, hogy teljessé válhatok, de holnap talán azt mondod majd, hogy ez bizonytalan. Néhány embernek pedig azt mondod: »Garantálom, hogy olyasvalaki, mint te, nem tehető teljessé.« Nem tudom, mi van a Te szavaiddal. Egyszerűen nem merem elhinni.” „Akkor fel tudod ajánlani magad, vagy sem?” „Mit kell felajánlanom?” „A jövődet és a reményeidet.” „Azokat könnyű elengedni! A fő gondom az »ellenpont« cím – azt nagyon nem akarom. Ha ezt a címet elveszed tőlem, akkor nyitott leszek mindenre, képes leszek bármit megtenni. Hát nem apróságok ezek csupán? El tudnád venni ezt a megjelölést?” „Könnyű lenne, nem igaz? Ha meg tudom adni neked ezt a címet, bizonyára el is tudom venni. De ennek nem most van itt az ideje. Először teljesen meg kell tapasztalnod a munkának ezt a lépését, csak azután nyerhetsz új címet. Minél inkább olyan valaki, mint te, annál nagyobb szüksége van arra, hogy ellenpont legyen. Minél jobban meg vagy rémülve attól, hogy ellenpont vagy, annál inkább ezt a címkét kapod tőlem. Egy olyan személlyel, mint te, foglalkozni kell, és szigorú fegyelmezésben kell részesíteni. Minél lázadóbb valaki, annál inkább szolgálattevő lesz, és végül nem nyer majd semmit.” „Tekintettel arra, hogy olyan buzgón törekszem, miért nem vethetem le az »ellenpont« nevet? Éveken át követtünk Téged, és nem kevés szenvedésben volt részünk. Sok mindent megtettünk Érted. Meneteltünk esőben, szélben; hamarosan véget ér az ifjúságunk. Nem házasodtunk meg, nem alapítottunk családot, akik pedig közülünk mégis megtették, azok is előléptek. Én kijártam a középiskolát, de mihelyt hallottam, hogy Te eljöttél, lemondtam a lehetőségről, hogy egyetemre menjek. Te pedig azt mondod, hogy ellenpontok vagyunk! Olyan sokat veszítettünk! Mi megtesszük mindezt, erre most kiderül, hogy csak a Te ellenpontjaid vagyunk. Mit fognak így gondolni rólam a volt osztálytársaim és a korombeliek? Amikor összetalálkozunk, és a pozícióról és státuszomról kérdeznek, hogy mondhatom el nekik szégyenkezés nélkül? Először is,

minden árat megfizettem, mert hittem Benned, miközben mindenki idiótának tartott és gúnyt űzött belőlem. De én akkor is követtelek, és vágyakoztam arra az időre, amikor majd eljön az én napom, és megmutathatom mindenkinek, aki nem hisz. Ehelyett Te ma azt mondod nekem, hogy ellenpont vagyok. Ha a legalacsonyabb címet adnád nekem, ha megengednéd, hogy egy legyek a királyság népéből, az rendben volna! Még ha nem is lehetnék a tanítványod vagy a bizalmasod, nekem elég lenne az is, ha csak a követőd lehetnék! Évek óta követünk Téged, lemondunk a családukról, és olyan nehéz volt mindig tovább keresni, egészen máig, és ezek után mindössze egy »ellenpont« címet tudunk felmutatni! Én mindent hátrahagytam Érted, minden földi javamról lemondtam. Azelőtt valaki bemutatott engem egy vőlegényjelöltnek. Nagyon jóképű és jól öltözött volt, egy magas rangú kormánytisztviselő fia. Akkoriban érdeklődtem iránta. De mihelyt meghallottam, hogy Isten megjelent és végzi az Ő munkáját, hogy Te elvezetsz majd bennünket a királyságba és tökéletessé teszel, és hogy azt kérted tőlünk, legyen meg bennünk az elszántság, hogy haladéktalanul hagyjunk magunk mögött mindent – mihelyt ezt meghallottam, beláttam, hogy teljesen hiányzik belőlem az elszántság. Akkor megacéloztam magamat, és visszautasítottam azt a lehetőséget. Ő ezután többször küldött ajándékokat a családomnak, de én rájuk sem néztem. Úgy gondoltam, feldúlt voltam akkoriban? Olyan jó volt, és a végén semmi nem lett belőle. Hát persze, hogy feldúlt voltam! Napokon keresztül annyira fel voltam dűlva emiatt, hogy éjszakánként nem tudtam aludni, de végül mégiscsak elengedtem. Valahányszor imádkoztam, megindított a Szentlélek, aki így szólt: »Hajlandó vagy mindent feláldozni Érted? Hajlandó vagy odaadni magadat Érted?« Valahányszor ezekre a szavaidra gondoltam, zokogtam. Meghatódtam és sírtam bánatomban, nem is tudom, hányszor. Egy év múlva hallottam, hogy ez a férfi megnősült. Mondanom sem kell, milyen nyomorultul éreztem magam, de a Te kedvedért elengedtem ezt is. És akkor még meg sem említettem, hogy milyen szegényes a táplálkozásom és a ruházatom – feladtam azt a házasságot, feladtam mindezt, úgyhogy nem lenne szabad azt várnod tőlem, hogy ellenpontként szolgáljak! Feladtam a házasságomat, életem legfontosabb eseményét, csakis azért, hogy felajánljam magam Neked. Az ember egész élete nem szól másról, mint találni egy jó társat és boldog családban élni. Én elengedtem ezt, a legjobb dolgot minden közül, most pedig nincs semmim, és teljesen egyedül vagyok. Mit akarsz, hová menjek? Azóta szenvedek, hogy elkezdtelek követni Téged. Nem volt jó életem. Feladtam a családomat, a karrieremet, ahogy a test minden örömét is, és ez az áldozat, amelyet mindannyian meghoztunk, még mindig nem elég, hogy a Te áldásaidat élvezzük? Erre most itt ez az »ellenpont« dolog. Isten, túl messzire mentél! Nézz ránk – semmink nincs ezen a világon, amire támaszkodhatnánk. Néhányan lemondunk a gyermekeinkről, néhányan a munkánkról, a házastársunkról^a és így tovább; minden testi örömről lemondunk. Milyen remény van még számunkra? Hogyan maradhatunk továbbra is

---

^a Az eredeti szövegben ez áll: „feleségek”.

életben a világban? Az általunk hozott áldozatok egy fabatkát sem érnek? Te ezt egyáltalán nem látod? A státuszunk alacsony, a képességünk hiányos – ezt elfogadjuk, de mikor nem figyeltünk oda arra, amit vársz tőlünk? Most pedig könyörtelenül cserbenhagysz minket, és az »ellenpont« címmel »jutalmazol«? Erre volt jó az áldozatunk? Végül, ha az emberek megkérdezik tőlem, mit nyertem abból, hogy hittem Istenben, valóban az »ellenpont« szót kell megmutatnom? Hogyan nyithatnám ki a számat, hogy elmondjam: ellenpont vagyok? Ezt nem tudom elmagyarázni sem a szüleimnek, sem a régi vőlegényjelöltemnek. Olyan nagy árat fizettem, és azt kapom viszonzásul, hogy ellenpont vagyok! Ah! Annyira szomorú vagyok!” (Ütni kezdte a combját az öklével, és sírva fakadt.) „Ha most azt mondanám, hogy nem fogom az »ellenpont« címet adni neked, hanem ehelyett az Én népem tagjává teszek, és arra utasítalak, hogy menj és terjeszd az evangéliumot, ha megadnám neked a státuszt ahhoz, hogy munkát végezz, képes lennél csinálni? Mit nyertél valójában ennek a munkának az egyes lépéseiből? Mégis itt vagy, és a történeteddel szórakoztatsz – nem szégyelled magad? Azt mondod, megfizetted az árát, de nem nyertél semmit. Lehet, hogy hanyagságból nem mondtam el neked, melyek az Én feltételeim, amelyek alapján megszerzek valakit? Kiért van az Én munkám? Tudod? Idejössz, és régi sérelmeket hánytorgatsz fel! Egyáltalán emberi lénynek számítasz még? Nem saját akaratodból vállaltál el minden szenvedést, amelyet átéltél? És nem azért vállaltad a szenvedést, hogy áldásokat nyerj? Teljesítetted az Én követelményeimet? Te semmi mást nem akarsz, csak áldásokat nyerni. Szégyentelen vagy! Mikor voltak kötelezőek a veletek szembeni követelményeim? Ha hajlandó vagy követni Engem, akkor mindenben engedelmeskedned kell Nekem. Ne próbálj alkudozni. Végére is előre megmondtam neked, hogy ez az út a szenvedés útja. Tele van elkeserítő lehetőségekkel, és nem sok jót ígér. Elfelejtetted? Sokszor mondtam ezt. Ha hajlandó vagy szenvedni, akkor kövess Engem. Ha nem vagy hajlandó szenvedni, akkor állj meg. Én nem kényszerítelek – szabadon jöhetsz-mehetsz! Viszont Én így végzem a munkámat, és nem késleltethetem az egész munkámat a te egyéni lázadó mivoltod miatt. Te talán nem vagy hajlandó engedelmeskedni, de vannak mások, akik igen. Ti mind kétségbeesett emberek vagytok! Ti nem féltetek semmitől! Velem alkudozol – életben akarsz maradni, vagy sem? A saját érdekedben tervezel, a saját hírnevedért és előnyödért kaparsz. Az Én munkám vajon nem teljesen értetek van? Vak vagy? Mielőtt testet öltöttem, nem láthattál Engem, így akkor még megbocsáthatóak lettek volna az imént elhangzott szavaid; most azonban már megtestesültem, és közöttetek munkálkodom, te pedig még mindig nem látsz? Mit nem értesz? Azt mondod, veszteség ért téged; én pedig azért öltöttem testet, hogy megmentselek benneteket, kétségbeesett embereket, és oly sok munkát végeztem, te pedig még most is panaszkodsz – talán nem mondanád, hogy Engem is veszteség ért? Talán nem mind értetek volt, amit tettem? Ezt a címet a jelenlegi érettségük alapján alkalmazom az emberekre. Ha téged »ellenpontnak« nevezlek, akkor azonnal ellenponttá is válsz. Ugyanígy, ha téged »Isten népéből valónak« nevezlek, akkor

azonnal azzá válsz. Bárminek nevezlek, az vagy. Talán nem ajkaim néhány szavával valósítom meg mindezt? És ez a néhány szavam ennyire dühít téged? Akkor elnézést! Ha nem engedelmeskedsz most, a végén átok fog rád sújtani – akkor majd boldog leszel? Nem figyelsz az élet útjára, hanem csak a státuszodra és a címedre koncentrálsz; hát milyen az életed? Nem tagadom, hogy nagy árat fizettél, de vess egy pillantást a saját érettségedre és gyakorlatodra – és még most is, még mindig alkudozni próbálsz. Ez az az érettség, amelyet az elszántságod által nyertél? Van még benned bármi tisztesség? Van neked lelkiismereted? Én lennék az, aki valami rosszat tett? Tévesek voltak a veled szembeni követelményeim? Miről van hát szó? Azt szerettem volna, hogy néhány napig ellenpontként szolgálj, de te nem vagy hajlandó erre. Miféle elszántság ez? Mind akaratgyengék, mind gyávák vagytok! Az csak természetes, hogy most megbüntetem a magadfajtákat!” Miután ezt mondtam neki, egy szót sem szólt.

Most, amikor ezt a fajta munkát tapasztaljátok meg, valamelyest fel kell tudnotok fogni Isten munkájának lépéseit és az emberek átformálásában alkalmazott módszereit. Ez az egyetlen módja annak, hogy az átformálódásban eredményeket érjete el. Kereséseitek folyamán túl sok egyéni elképzelést, reményt és jövőképet dédelgettek. A jelenlegi munka arra szolgál, hogy a státusz iránti vágyatokkal és egyéb túlzó vágyaitokkal foglalkozzon. A remények, a státusz és az elképzelések mind a sátáni természet klasszikus megnyilvánulásai. Ezek a dolgok kizárólag azért léteznek az emberek szívében, mert a Sátán mérge folyamatosan emészti az emberek gondolatait, és az emberek sohasem képesek lerázni magukról a Sátán e kísértéseit. A bűn kellős közepén élnek, de nem hiszik, hogy ez bűn, és mindeközben így gondolkodnak: „Hiszünk Istenben, ezért Neki áldásokkal kell megajándékoznia minket, és mindent megfelelően el kell rendeznie számunkra. Hiszünk Istenben, ezért bizonyára felsőbbrendűek vagyunk másoknál, és bárki másnál magasabb státuszunk és nagyszerűbb jövőnk kell, hogy legyen. Mivel hiszünk Istenben, Neki korlátlan áldásokban kell részesítenie minket. Máskülönben ezt nem neveznénk istenhitnek.” Azok a gondolatok, amelyekre az emberek túlélésük érdekében támaszkodtak, sok éven át emésztették a szívüket, míg végül álnokok, gyávák és megvetendőek lettek. Nemcsak az akaratérő és az elszántság hiányzik belőlük, de mohókká, arrogánsakká és akaratosakká is váltak. Teljesen hiányzik belőlük bármiféle, az énjükön túlmutató elhatározás, sőt, mi több, egy csipetnyi bátorság sincs bennük, hogy lerázzák magukról e sötét befolyások kötelékeit. Az emberek gondolatai és élete olyannyira rothadt, hogy az Istenbe vetett hittel kapcsolatos perspektíváik még mindig elviselhetetlenül rútak, és még amikor az istenhittel kapcsolatos perspektíváikról beszélnek is egyesek, egyszerűen még hallani is elviselhetetlen. Az emberek mind gyávák, inkompetensek, megvetendőek és gyarlók. Nem érznek undort a sötétség erői iránt, és nem érznek szeretetet a világosság és az igazság iránt; ehelyett minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy kiűzzék azokat. Hát nem épp ilyenek a mostani gondolataitok és perspektíváitok? „Mivel hiszek Istenben, egyszerűen záporozniuk kellene rám az áldásoknak, és

biztosítva kellene legyen, hogy a státuszom soha nem inog meg és magasabb marad, mint a nem hívőké.” Nem csupán egy vagy két évig, de évek hosszú során át dédelgették magatokban ezt a fajta perspektívát. Túlfejlett az ügyletközpontú gondolkodásmódok. Habár ma eljutottatok ehhez a lépéshez, még mindig nem engedték el a státuszt, hanem folyamatosan küszködtök, hogy erről érdeklődjete és mindennap ezt figyeljétek, mélységes félelemmel, hogy egy nap a státuszotok elvesz és a nevetek romba dől. Az emberek soha nem tették félre a gondtalanság iránti vágyukat. Tehát, minthogy ma így ítélek meg benneteket, milyen fokú megértéssel fogtok a végén rendelkezni? Azt mondjátok majd, hogy bár a státuszotok nem magas, attól még Isten felemelt benneteket. Mivel alacsony származásúak vagytok, nincs státuszotok, de státuszt nyertek azért, mert Isten felemel benneteket – ez olyasmi, amit Ő ajándékozott nektek. Ma képesek vagytok személyesen megkapni Istentől a kiképzést, fenyítést és ítéletet. Ez még inkább az Ő felemelése. Képesek vagytok személyesen megkapni az Ő megtisztítását és égetését. Ez Isten nagy szeretete. Az idők során egyetlen személy sem volt még, aki részesült volna az Ő megtisztításában és égetésében, és egyetlen személy sem volt képes tökéletessé válni az Ő szavai által. Isten most szemtől szemben beszél veletek, megtisztítva benneteket, feltárva belső lázadó mivoltotokat – ez valóban az Ő felemelése. Milyen képességeik vannak az embereknek? Akár Dávid fiai, akár Móáb leszármazottai, összességében véve az emberek teremtett lények, akiknek semmi dicsekednivalójuk nincs. Mivel Isten teremtményei vagytok, egy teremtmény kötelességét kell elvégeznetek. Nincs más követelmény veletek szemben. Így imádkozzatok: „Ó, Istenem! Akár van státuszom, akár nincs, most már értem magamat. Ha a státuszom magas, az azért van, mert Te felemeltél, ha pedig alacsony, az azért van, mert Te így rendelted. Minden a Te kezvedben van. Nekem nincs sem választásom, sem panaszom. Te rendelted el, hogy ebben az országban, ennek a népnek a körében szülessek meg, és mindössze annyi a teendőm, hogy teljesen engedelmes legyek a Te uralmad alatt, mert minden azon belül van, amit Te elrendeltél. Nem gondolok a státuszra; végtére is csak egy teremtmény vagyok. Ha Te a feneketlen mélységbe helyezel is engem, a tűz és kénkö távába, én nem vagyok más, csak egy teremtmény. Ha Te használsz engem, teremtmény vagyok. Ha Te tökéletessé teszel engem, még mindig teremtmény vagyok. Ha nem tökéletesítesz engem, akkor is szeretni foglak, mert nem vagyok több, mint teremtmény. Semmi több nem vagyok, csak egy apró teremtmény, akit a teremtés Ura teremtett, csupán egy az összes teremtett ember közül. Te teremtettél engem, és most újra a kezvedbe helyeztél engem, hogy azt tegyél velem, amit akarsz. Kész vagyok a Te eszközöd és a Te ellenpontod lenni, mert minden úgy van, ahogy Te elrendelted. Ezen senki nem változtathat. Minden dolog és esemény a Te kezvedben van.” Amikor eljön az ideje annak, hogy nem gondolsz többé a státuszra, akkor megszabadulsz tőle. Csak akkor leszel képes magabiztosan és merészen keresni, és csak akkor lehet szabad a szíved mindenféle korlátozástól. Mihelyt az emberek kivergődtek ezekből a dolgokból, nem lesznek többé aggályaik. Milyen aggályai vannak

a többségeteknek jelen pillanatban? Mindig a státusz korlátoz benneteket, és folyton a saját kilátásaitok miatt aggódtok. Mindig Isten kijelentéseit lapozgatjátok, mert az emberiség rendeltetési helyével kapcsolatos mondásokat szeretnétek olvasni, és tudni akarjátok, milyen kilátásaitok vannak, és mi lesz a rendeltetési helyetek. Így töprengtek: „Vannak egyáltalán kilátásaim? Talán Isten elvette őket? Isten csak azt mondja, ellenpont vagyok; akkor mik a kilátásaim?” Nehéz félretennetek a kilátásaitokat és a sorsotokat. Most követők vagytok, és nyertetek némi megértést erről a munkafázisról. Ámde még mindig nem tettétek félre a státusz iránti vágyatokat. Amikor a státuszotok magas, jól végzitek a keresést, de amikor a státuszotok alacsony, többé nem kerestek. Mindig a státusz áldásain jár az eszetek. Miért van az, hogy az emberek többsége nem tud kiszakadni a negativitásból? Nem minden esetben az a válasz, hogy a reménytelen kilátások miatt? Mihelyt Isten kijelentései megjelennek, ti már rohantok is megnézni, hogy valójában mi is a státuszotok és identitásotok. A státuszt és az identitást helyezitek a fontossági sorrend legelejére, a víziót pedig a második helyre száműzitek. A harmadik helyen valami olyasmi áll, amibe be kellene lépnetek, a negyedik helyen pedig Isten jelenlegi akarata. Először azt ellenőrzitek, hogy Isten nektek szánt címe, az „ellenpont” megváltozott-e, vagy sem. Olvastok és olvastok, és amikor látjátok, hogy az „ellenpont” cím megszűnt, boldogok lesztek, buzgón hálálkodtok Istennek, és dicsőítitek az Ő nagy hatalmát. De ha azt látjátok, hogy még mindig ellenpontok vagytok, bosszúsak lesztek, és a szívetekből azonnal eloszlik a motiváció. Minél inkább így kerestek, annál kevesebbet fogtok aratni. Minél nagyobb egy személy vágya a státuszra, annál komolyabban kell vele foglalkozni, és annál inkább szüksége van arra, hogy nagy finomításon essen át. Az ilyen emberek értéktelenek! Foglalkozni kell velük, és megfelelően meg kell ítélni őket, hogy teljesen elengedjék ezeket a dolgokat. Ha mindvégig így törekedtek, semmit nem fogtok aratni. Akik nem törekednek az életre, azok nem formálhatók át, és akik nem szomjaznak az igazságra, nem nyerhetik el az igazságot. Te nem a személyes átformálódásra és a belépésre koncentrálsz, inkább a túlzó vágyakra és olyan dolgokra, amelyek korlátozzák Isten iránti szeretetedet és megakadályozzák, hogy közeledj Hozzá. Képesek ezek a dolgok átformálni téged? Képesek eljuttatni téged a királyságba? Ha törekvéseid tárgya nem az igazság keresése, akkor akár ki is használhatod ezt az alkalmat, és visszatérhetsz a világba szerencsét próbálni. Tényleg nem érdemes erre pazarolni az idődet – miért kínoznád magad? Talán nem igaz, hogy odakint a szépséges világban mindenféle dolgot élvezhetnél? Pénz, gyönyörű nők, státusz, hiúság, család, gyerekek és így tovább – nem a világnak ezek a termékei a legjobb dolgok, amelyeket élvezhetsz? Mi haszna itt kóborolni és keresgélni egy helyet, ahol boldog lehetsz? Az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania, akkor neked hogyan lehetne olyan helyed, ahol könnyebbséged lehet? Hogyan teremthetne Ő számodra egy gyönyörű, nyugodt helyet? Lehetséges ez? Az Én ítéletemen kívül ma csak az igazsággal kapcsolatos tanításokat kaphatsz. Vigasztalást nem nyerhetsz Tőlem, és nem nyerheted el azt a könnyű életet sem, amely után éjjel-nappal sóvárogsz.

Nem ajándékozom neked a világ javait. Ha őszintén törekszel, akkor hajlandó vagyok teljes egészében megadni neked az élet útját, hogy olyan légy, mint a vízbe visszaengedett hal. Ha nem törekszel őszintén, visszaveszek mindent. Nem vagyok hajlandó az Én számból való szavakat azoknak adni, akik mohón vágnak a kényelemre, akik olyanok, mint a disznók és kutyák!

Hogyan érhetők el a hódítás munkája második lépésének hatásai?

A szolgálattevők munkája a hódítás munkájának első lépése volt. Ma van a második lépés a hódítás munkájában. Miért van szó a hódítás munkájában a tökéletességre jutásról is? Azért, hogy megteremtse az alapot a jövőre nézve. Ma van a hódítás munkájának utolsó lépése; a nagy nyomorúság átélésének ideje következik, amely az emberiség tökéletessé tételének hivatalos kezdetét fogja jelezni. A fő kérdés most a hódítás, de most van az ideje az első lépésnek is a tökéletesítés folyamatában. Ez az első lépés az emberek tudásának és engedelmességének tökéletesítését foglalja magában, ami magától értetődően megteremti az alapot a hódítás munkájához. Ha tökéletességre akarsz jutni, akkor képesnek kell lenned arra, hogy a jövő nyomorúságai közepette szilárdan megállj, és mindent beleadj a munka következő lépésének terjesztésébe; ezt jelenti a tökéletességre jutás, és egy ilyen időszak egyúttal az az idő is, amikor az embereket Isten teljesen megnyeri. Ma a meghódítottságról beszélünk, ami ugyanaz, mintha a tökéletességre jutásról beszélnénk. De a ma végzett munka a jövőbeni tökéletességre jutás alapja; a tökéletességre jutáshoz az embereknek meg kell tapasztalniuk a nehézségeket, a nehézségeknek ez a megtapasztalása pedig a meghódítottságon kell alapuljon. Ha az embereknek hiányzik a mai alap – ha nincsenek teljesen meghódítva –, akkor nehéz lesz szilárdan megállniuk a munka következő lépése során. Pusztán a meghódítottság nem a végső cél. Ez csak a bizonyágtétel egyik lépése Isten mellett a Sátánnal szemben. A tökéletességre jutás a végső cél, és ha nem jutsz tökéletességre, akkor akár le is írhatnak. Csak amikor a jövőben szembesülsz a megpróbáltatásokkal, akkor fog megmutatkozni az igazi érettséged; vagyis csak akkor lesz nyilvánvaló az Isten iránti szereteted tisztaságának szintje. Amit ma mondanak az emberek, az így hangzik: „Engedelmeskednünk kell Istennek, bármit is tesz. Ezért hajlandóak vagyunk ellenponttá válni, akik bemutatgatják Isten nagy erejét és Isten természetét. Akár kedves hozzánk Isten, akár átkoz vagy megítél minket, mi akkor is hálásak vagyunk Istennek.” Az a tény, hogy ezt mondod, csak azt mutatja, hogy van egy kis tudásod, de hogy ez a tudás a valóságban alkalmazható-e, az attól függ, hogy ez a tudás valódi-e vagy sem. Az, hogy az emberek ma ilyen meglátásokkal és tudással rendelkeznek, az a hódítás munkájának hatása. Az, hogy tökéletességre tudsz-e jutni, csak a megpróbáltatások során derül ki, és akkor derül majd ki, hogy igazán szívből

szeretted-e Istent. Ha a szereteted valóban tiszta, akkor ezt fogod mondani: „Mi ellenpontok vagyunk, teremtmények vagyunk Isten kezében.” Amikor az evangéliumot hirdeted a pogány nemzeteknek, azt fogod mondani: „Én csupán szolgálatot végzek. A bennünk lévő romlott beállítottságot felhasználva Isten azért mondta mindezeket a dolgokat, hogy megmutassa nekünk az Ő igazságos természetét; ha nem mondott volna ilyen dolgokat, akkor nem láthatnánk Istent, nem érthetnénk meg az Ő bölcsességét, és nem kaphatnánk ilyen nagy üdvösséget és ilyen nagy áldásokat.” Ha valóban rendelkezel ezzel a tapasztalati tudással, akkor ez elegendő. Azonban sok mindenben, amit ma mondasz, nincs tudás, és az egész csak üres szlogenek halmaza: „Mi ellenpontok és szolgálattelvők vagyunk; szeretnénk meghódítani, és harsogó tanúságot tenni Istenről...” A pusztá kiabálás nem jelenti azt, hogy rendelkezel a valósággal, és nem bizonyítja, hogy van érettséged; valódi tudással kell rendelkezned, a tudásodat pedig próbára kell tenni.

Többet kellene olvasnod ezekből a kijelentésekből, amelyeket Isten ebben az időszakban kifejezett, és ehhez mérten megvizsgálnod a cselekedeteidet. Abszolút tény, hogy te tényleg és valóban egy ellenpont vagy! Mekkora ma a tudásod mértéke? Az ötleteid, a gondolataid, a viselkedésed, a szavaid és a tetteid – vajon mindezek a megnyilvánulások nem jelentenek-e ellenpontot Isten igazságosságának és szentségének? Az, amit kifejezték, vajon nem az Isten szavai által feltárt züllött beállítottság megnyilvánulása-e? Gondolataid és ötleteid, motivációid és a benned feltáruló romlottság Isten igazságos természetét, valamint szentségét mutatja. Isten is a züllöttség földjén született, de Ő mégis makulátlan marad. Ő ugyanabban a mocskos világban él, mint te, de Ő értelmes és éleslátó, ezért megveti a szennyet. Lehet, hogy te nem is vagy képes észrevenni semmi piszkosat a szavaidban és a tetteidben, de Ő igen, és rámutat azokra. A régi dolgaidat – a műveltséged, a rálátásod és az értelmed hiányát, valamint az elmaradott életviteledet – a mai kinyilatkoztatások most a világosságra hozták; csak azáltal látják meg az emberek Isten szentségét és igazságos természetét, hogy Ő a földre jött, hogy így munkálkodjon. Megítél és megfenyít téged, arra készítve, hogy megértést nyerj; néha a démoni természeted nyilvánul meg, és Ő megmutatja ezt neked. Úgy ismeri az ember lényegét, mint a tenyerét. Ő köztetek él, ugyanazt az ételt eszi, mint te, és ugyanabban a környezetben él, – de még így is többet tud; Ő képes leleplezni téged és átlátni az emberi mivolt romlott lényegén. Semmit sem vet meg jobban, mint az emberek életre vonatkozó filozófiáját, ferdeségét és csalárdságát. Ő különösen utálja az emberek testi cselekedeteit. Lehet, hogy nem ismeri az emberek életre vonatkozó filozófiáit, de világosan látja és leleplezi az emberek által kinyilatkoztatott romlott beállítottságokat. Azért munkálkodik, hogy ezeken a dolgokon keresztül beszéljen az emberekhez és tanítsa őket, ezeket a dolgokat arra használja, hogy megítélje az embereket, és hogy nyilvánvalóvá tegye saját igazságos és szent természetét. Így válnak az emberek az Ő munkájának ellenpontjaivá. Csak a megtestesült Isten képes nyilvánvalóvá tenni az ember romlott beállítottságát és a Sátán

valamennyi csúf arcát. Bár Ő nem büntet téged, és csupán az Ő igazságosságának és szentségének ellenpontjaként használ, mégsincs hova rejtőznöd szégyenedben, mert túlságosan züllött vagy. Azokat a dolgokat felhasználva beszél, amelyek az emberben feltárulnak, és csak amikor ezek a dolgok napvilágra kerülnek, akkor tudatosul az emberekben, hogy Isten mennyire szent. Nem huny szemet az emberekben levő legkisebb tisztátalanság felett sem, még a szívükben lévő mocskos gondolatok felett sem; ha az emberek szavai és tettei ellentétesek az Ő akaratával, akkor Ő nem menti fel őket. Az Ő szavaiban nincs helye az emberek vagy bármi más szennyének – mindennek napvilágra kell kerülnie. Csak akkor látod, hogy Ő valóban nem olyan, mint az ember. Ha az emberekben a legkisebb szenny is van, akkor Ő teljesen megveti őket. Még olyan is előfordul, amikor az emberek képtelenek megérteni, és azt mondják: „Istenem, miért haragszol ennyire? Miért nem törődsz az ember gyengeségeivel? Miért nem tudsz egy kicsit elnéző lenni az emberekkel? Miért vagy olyan érzéketlen az emberek iránt? Nyilvánvalóan tudod, hogy az emberek mennyire megromlottak, akkor miért bánsz még mindig így velük?” Ő megveti a bűnt, undorodik tőle, és különösen akkor undorodik, ha az engedetlenségnek bármi nyoma van benned. Amikor lázadó beállítottságot társz fel, Ő látja ezt, és mélységesen megundorodik – rendkívüli módon megundorodik. Ezeken a dolgokon keresztül nyilvánul meg az Ő természete és az, ami Isten. Ha önmagadhoz hasonlítod, akkor látod, hogy bár ugyanazt az ételt eszi, mint az emberek, ugyanazokat a ruhákat viseli, ugyanazokat a dolgokat élvezi, mint ők, és velük él és velük lakik, Ő mégis különbözik az emberektől. Hát nem ez az ellenpont jelentősége? Ezeken az emberi dolgokon keresztül mutatkozik meg Isten hatalma; a sötétség az, ami a világosság értékes voltát kiemeli.

Természetesen Isten nem minden ok nélkül tesz ellenponttá titeket. Hanem azért, mert csak akkor válik nyilvánvalóvá, hogy az ember lázadó mivolta ellenpont Isten igazságos természetével szemben, amikor ez a munka gyümölcsöt hoz, és csakis azért van esélyetek megismerni Isten igazságos természetének kifejeződését, mert ellenpontok vagytok. Lázadó mivoltotok miatt kaptok ítéletet és fenyítést, de ellenponttá is a lázadó mivoltotok tesz benneteket, és a lázadásotok miatt kapjátok meg azt a nagy kegyelmet, amelyet Isten rátok áraszt. Lázadó mivoltotok ellenpont Isten mindenhatóságával és bölcsességével szemben, és ilyen nagy üdvösséget és áldásokat is lázadó mivoltotok miatt nyertetek. Bár ismételten elítéltelek benneteket, mégis olyan hatalmas üdvösséget kaptatok, amelyet ember még soha nem kapott. Ez a munka a lehető legfontosabb számotokra. „Ellenpontnak” lenni szintén rendkívül értékes a számotokra: Azért vagytok megmentve és azért nyertétek el az üdvösség kegyelmét, mert ellenpontok vagytok, az ilyen ellenpont pedig nem a legnagyobb értéket képviseli-e? Vajon nem ez a legnagyobb jelentőségű? Azért vagytok ellenpontok és azért kapjátok a legnagyobb üdvösséget, mert ugyanabban a birodalomban, ugyanazon a mocskos földön éltek, mint Isten. Ha Isten nem lett volna testté, ki lett volna irgalmas hozzátok, és ki gondoskodott volna rólatok, ti alantas emberek? Ki törődött volna veletek? Ki törődött

volna veletek? Ha Isten nem lett volna testté, hogy közöttetek munkálkodjon, mikor kaptátok volna meg ezt az üdvösséget, amelyben az előttetek lévőkhöz soha nem részesültek? Ha Én nem lettem volna testté, hogy gondoskodjam rólatok, hogy megítéljem bűneiteket, nem zuhantatok volna már régen az alvilágba? Ha nem lettem volna testté, és nem alázkodtam volna meg közöttetek, hogyan lennétek alkalmasak arra, hogy Isten igazságos természetének ellenpontjai legyetek? Nem azért vagytok-e ellenpontok, mert emberi alakot öltöttem és eljöttem közétek, hogy lehetővé tegyem számotokra a legnagyobb üdvösség elnyerését? Nem azért kapjátok-e ezt az üdvösséget, mert testté lettem? Ha Isten nem lett volna testté, hogy veletek éljen, akkor is felfedeztétok volna, hogy a kutyáknál és a disznóknál alacsonyabb rendű életet éltek egy emberi pokolban? Nem azért kaptatok-e fenyítést és ítéletet, mert a húsvér testben végzett munkám ellenpontjai vagytok? Nincs alkalmasabb munka számotokra, mint az ellenpont munkája, mert éppen azért menekültök meg az ítélet közepette, mert ellenpontok vagytok. Nem érzitek úgy, hogy az, hogy alkalmasak vagytok az ellenpont szerepére, az életetek áldása? Ti csupán az ellenpont munkáját végzitek, mégis olyan üdvösséget kaptok, amelyben korábban soha nem volt részetek, és amit el sem képzeltek. Ma az a kötelességetek, hogy ellenpontok legyetek, és az a jutalmatok, hogy a jövőben örökké tartó áldásokat élvezztek. Az üdvösség, amelyet nyertek, nem valami múlt felismerés vagy röpké tudás a mai napra, hanem egy nagyobb áldás: az élet örök folytatása. Bár az „ellenpontot” használtam, hogy meghódítsalak benneteket, tudnotok kell, hogy ez az üdvösség és áldás azért adatott, hogy megnyerjelek benneteket; ez a meghódítás érdekében történik, de azért is, hogy jobban meg tudjalak menteni benneteket. Az „ellenpont” tény, de az ok, amiért ti ellenpontok vagytok, az a ti lázadó mivoltotok, és ezért nyertetek olyan áldásokat, amelyeket még soha senki nem nyert. Ma látásra és hallásra vagytok teremtvé, holnap kapni fogtok, és még ennél is több, nagy áldásban lesz részetek. Így tehát az ellenpontok nem a legnagyobb értéket képviselik-e? A hódítás mai munkájának hatásait az ellenpontként működő lázadó beállítottságaitok révén éritek el. Vagyis a fenyítés és az ítélet második esetének csúcspontja a szennyetek és lázadó mivoltotok ellenpontként való felhasználása, ami lehetővé teszi, hogy meglássátok Isten igazságos természetét. Amikor az ítélet és a fenyítés második előfordulása során ismét engedelmeskedtek, akkor Isten igazságos természetének teljessége nyíltan megmutatkozik előttetek. Ez azt jelenti, hogy amikor a hódítás munkájának elfogadása véget ér számotokra, akkor fejezitek be az ellenpont feladatának teljesítését is. Nem az a szándékom, hogy címkéket adjak nektek. Inkább arra használom fel a ti szolgálattévői szerepeteket, hogy véghez vigyem a hódítás munkájának első előfordulását, megmutatva Isten igazságos és sérthetetlen természetét. Az ellenpólusodon keresztül, a lázadó mivoltodon keresztül, amely ellentétként működik, a hódítás munkája második esetének hatásai megvalósulnak, teljesen feltárva előtted Isten igazságos természetét, amely az első alkalommal nem volt teljesen feltárva, és megmutatva neked Isten igazságos természetét a maga teljességében, mindazt, ami Ő,

ami az Ő munkájának bölcsességéből, csodájából és eredeti szentségéből áll. Az ilyen munka hatása a különböző időszakok alatt történő hódítással és az ítélet különböző fokozataival érhető el. Minél közelebb jut az ítélet a csúcspontjához, annál inkább feltárja az emberek lázadó beállítottságát, és annál hatékonyabb a hódítás. Isten igazságos természetének teljessége világossá válik a hódítás e munkája során. A hódítás munkája két lépésre oszlik, és különböző szakaszai és fokozatai vannak, és így természetesen az elért hatások is különbözőek. Ez azt jelenti, hogy az emberek alávetettségének mértéke egyre mélyebbé válik. Csak ezután lehet az embereket teljes mértékben a tökéletesedés helyes útjára terelni; csak azután, hogy a hódítás minden munkája befejeződött (amikor az ítélet második esete elérte végső hatását), az emberek nem lesznek többé ítélet alatt, hanem az élet megtapasztalásának helyes útjára léphetnek. Az ítélet ugyanis a hódítás megjelenítése, a hódítás pedig az ítélet és a fenyítés formáját ölti.

Isten a legelmaradottabb és legpiszkosabb helyen öltött testet, és csak így képes Isten világosan megmutatni szent és igazságos természetének teljességét. És mi által mutatkozik meg az Ő igazságos természete? Megmutatkozik, amikor megítéli az ember bűneit, amikor megítéli a Sátánt, amikor megveti a bűnt, és amikor megveti az ellenségeket, akik Ellene szegülnek és Ellene láznak. A szavak, amelyeket ma mondok, az ember bűneinek megítélésére, az ember igazságtalanságának megítélésére, az ember engedetlenségének megátkozására szolgálnak. Az ember elvetemültségét és csalárdságát, az ember szavait és tetteit – mindazt, ami ellentétben áll Isten akaratával, ítélet alá kell vetni, és az ember minden engedetlenségét bűnként kell elítélni. Az Ő szavai az ítélet elvei körül forognak; Ő az ember igazságtalanságának megítélését, az ember lázadó mivoltának átkát és az ember csúf arcának leleplezését használja fel arra, hogy nyilvánvalóvá tegye saját igazságos természetét. A szentség az Ő igazságos természetének megjelenítése, és Isten szentsége valójában az Ő igazságos természete. A ti romlott beállítottságotok képezi a mai szavak kontextusát, amit arra használok, hogy beszéljek és ítéljek, és hogy végrehajtsam a hódítás munkáját. Egyedül ez az igazi munka, és egyedül ez teszi teljes mértékben ragyogóvá Isten szentségét. Ha nyoma sincs benned a romlott beállítottságnak, akkor Isten nem fog elítélni, és nem fogja megmutatni neked az Ő igazságos természetét. Mivel romlott beállítottságú vagy, Isten nem fog felmenteni téged, és ez által mutatkozik meg az Ő szentsége. Ha Isten látná, hogy az ember szennyessége és lázadó mivolta túl nagy, de nem szólna, vagy nem ítélné meg, se nem fenyítené meg az igazságtalanságodért, akkor ez azt bizonyítaná, hogy Ő nem Isten, mert nem gyűlölné a bűnt; Ő is ugyanolyan szennyes lenne, mint az ember. Ma a szennyed miatt ítélek meg téged, és a romlottságod és lázadó mivoltod miatt fenyítelek meg. Nem fitogtatom előttetek a hatalmamot, vagy nem nyomlak el benneteket szándékosan; azért teszem ezeket a dolgokat, mert titeket, akik ebben a szennyes országban születtetek, annyira megfertőzött a mocskok. Egyszerűen elvesztettétek integritásotokat és emberi mivoltotokat, mint a disznók, amelyek piszkos

helyeken élnek. A szennyetek és romlottságotok miatt ítélek meg benneteket, és ezért szabadítom rátok haragomat. Éppen e szavak ítélete miatt láthattátok, hogy Isten az igazságos Isten, és hogy Isten a szent Isten; éppen az Ő szentsége és igazságossága miatt ítél meg benneteket, és szabadítja rátok haragját; éppen azért tárja fel igazságos természetét, mert látja az emberiség lázadó mivoltát. Az emberiség szennye és romlottsága nyilvánvalóvá teszi az Ő szentségét. Ez elég ahhoz, hogy megmutassa, hogy Ő Maga Isten, aki szent és tiszta, és mégis a szenny földjén él. Ha valaki másokkal együtt a mocsokban vergődik, és semmi szent nincs benne, és nincs benne igazságos beállítottság, akkor nem alkalmas arra, hogy megítélje az emberek gonoszságát, és nem alkalmas arra sem, hogy az emberek ítéletét végrehajtsa. Olyan emberek, akik egyformán szennyesek, hogyan lehetnének alkalmasak arra, hogy ítélkezzenek azok felett, akik hozzájuk hasonlóak? Csak a szent Isten Maga képes megítélni az egész szennyes emberiséget. Hogyan ítélné meg az ember az ember bűneit? Hogyan láthatná az ember az ember bűneit, és hogyan lehetne az ember alkalmas arra, hogy megítélje ezeket a bűnöket? Ha Isten nem lenne alkalmas arra, hogy megítélje az ember bűneit, akkor hogyan lehetne Ő az igazságos Isten Maga? Isten azért szólal meg, hogy megítélje az embereket, mivel azok romlott beállítottságokat tárnak fel, és csak így láthatják meg, hogy Ő egy szent Isten. Mivel Ő ítéli és fenyíti meg az embert a bűneiért, miközben mindvégig leleplezi az ember bűneit, egyetlen személy vagy dolog sem menekülhet meg ettől az ítélettől; mindent, ami mocskos, Ő ítél meg, és csak így tárul fel az, hogy az Ő természete igazságos. Ha ez másképp lenne, hogyan lehetne azt mondani, hogy mind név, mind tény szerint ellenpontok vagytok?

Nagy különbség van az Izráelben végzett munka és a mai munka között. Jahve vezette az izráeliták életét, és nem volt annyi fenyítés és ítélet, mert abban az időben az emberek túl keveset értettek a világból, és beállítottságaik kevésbé voltak romlottak. Akkoriban az izráeliták feltétel nélkül engedelmeskedtek Jahvének. Amikor azt mondta nekik, hogy építsenek oltárokat, gyorsan oltárokat építettek; amikor azt mondta nekik, hogy viseljék a papi ruhákat, engedelmeskedtek. Azokban a napokban Jahve olyan volt, mint egy pásztor, aki a juhnyáját gondozza, a juhok pedig követik a pásztor útmutatását, és füvet legelnek; Jahve irányította az életüket, vezette őket abban, ahogyan ettek, öltözködtek, laktak és utaztak. Az nem az az idő volt, amikor világossá kellett tenni Isten természetét, mert az akkori emberiség újszülött volt; kevesen voltak, akik lázadóak és ellenségesek voltak, nem volt sok szenny az emberiségben, és így az emberek nem tudtak ellenpontként fellépni Isten természetével szemben. A szenny földjéről származó embereken keresztül mutatkozik meg Isten szentsége; ma a szenny földjének eme embereiben megmutatkozó szennyet használja fel, és ítél, és így tárul fel Ő az ítélet közepette. Miért ítélkezik? Azért képes kimondani az ítélet szavait, mert megveti a bűnt; hogyan tudna ennyire haragudni, ha nem utálná az emberiség lázadó mivoltát? Ha nem lenne benne undor, nem lenne benne viszolygás, ha nem törődne az emberek lázadó mivoltával, akkor ez azt bizonyítaná, hogy Ő ugyanolyan szennyes, mint az ember. Azért

tudja megítélni és megfenyíteni az embert, mert utálja a szennyet, és amit Ő utál, az nincs Őbenne. Ha ellenkezés és lázadás is lenne Őbenne, akkor nem vetné meg azokat, akik ellenségesek és lázadók. Ha az utolsó napok munkája Izraelben valósulna meg, akkor annak nem lenne értelme. Miért Kínában, a legsötétebb és legelmaradottabb helyen zajlik az utolsó napok munkája? Azért, hogy megmutassa az Ő szentségét és igazságosságát. Röviden, minél sötétebb a hely, annál világosabban meg tud mutatkozni Isten szentsége. Valójában mindez Isten munkájáért történik. Csak ma veszitek észre, hogy Isten leszállt a mennyből, hogy közöttetek álljon, megmutatkozott a szennyetek és lázadó mivoltotok által, és csak most ismeritek meg Istent. Hát nem ez a legnagyobb felmagasztalás? Valójában ti egy kiválasztott embercsoport vagytok Kínában. És mivel ki lettetek választva és élveztétek Isten kegyelmét, és mivel nem vagytok alkalmasak arra, hogy ilyen nagy kegyelmet élvezzettek, ez azt bizonyítja, hogy mindez a legnagyobb felmagasztalást jelenti számotokra. Isten megjelent nektek, és megmutatta nektek az Ő szent természetét a maga teljességében, és mindezt nektek adta, és elérte, hogy élveztétek az összes áldást, amit csak élvezhettek. Nemcsak Isten igazságos természetét ízleltétek meg, hanem ezen túlmenően megízleltétek Isten üdvösségét, Isten megváltását és Isten határtalan, végtelen szeretetét. Ti, mindenki közül a legszennyesebbek, élveztétek ezt a nagy kegyelmet – nem vagytok-e áldottak? Hát nem azt jelenti ez, hogy Isten felemel benneteket? Ti vagytok a legalacsonyabb státuszú emberek; eredendően méltatlanok vagytok arra, hogy ilyen nagy áldást élvezzettek, Isten mégis kivételt tett azzal, hogy felemelt téged. Nem szégyelled magad? Ha képtelen vagy a kötelességed teljesítésére, akkor végül szégyellni fogod magad, és megbünteted magad. Ma nem vagy fegyelmezve, és nem vagy megbüntetve; a tested ép és egészséges – de végső soron ezek a szavak szégyent hoznak rád. A mai napig még nem fenytettem meg nyíltan senkit; a szavaim talán szigorúak, de hogyan viselkedem az emberekkel szemben? Megvigasztalom őket, biztatom és emlékeztetem őket. Mindezt nem másért teszem, mint hogy megmentselek benneteket. Tényleg nem értitek akaratomat? Meg kell értenetek, amit mondok, és ihletet kell merítenetek belőle. Csak most vannak sokan, akik megértik. Hát nem annak az áldása ez, hogy ellenpontok vagytok? Hát nem a legnagyobb áldás ellenpontnak lenni? Végső soron, amikor az evangéliumot terjeszteni mentek, ezt fogjátok mondani: „Mi tipikus ellenpontok vagyunk.” Meg fogják kérdezni tőletek: „Mit jelent az, hogy ti tipikus ellenpontok vagytok?” Te pedig ezt mondod majd: „Isten munkájának és az Ő nagy hatalmának ellenpontjai vagyunk. A mi lázadó természetünk által kerül napvilágra Isten igazságos természetének teljessége; mi vagyunk Isten utolsó napi munkájának szolgáló alanyai, mi vagyunk az Ő munkájának tartozékai, és egyben eszközei is.” Amikor ezt meghallják, kíváncsiak lesznek. Majd azt fogod mondani: „Mi vagyunk a mintaképei és modelljei Isten egész világegyetemre kiterjedő munkája befejezésének, és annak, ahogy Ő az egész emberiséget meghódítja. Akár szentek vagyunk, akár szennyesek, összességében mégis áldottabbak vagyunk, mint ti, mert láttuk Istent, és a meghódításunk esélye által

megmutatkozik Isten nagy hatalma. Csak azért érvényesült az Ő igazságos természete, mert mi szennyesek és romlottak vagyunk. Képesek vagytok-e így bizonyosságot tenni Isten utolsó napokban végzett munkájáról? Nem vagytok alkalmasak rá! Ez nem más, mint hogy Isten felmagasztal minket! Bár nem lehetünk arrogánsak, büszkén dicsérhetjük Istent, mert senki sem örökölhét ilyen nagy ígéretet, és senki sem élvezhet ilyen hatalmas áldást. Olyan hálásnak érezzük magunkat, hogy mi, akik ilyen szennyesek vagyunk, ellenpontként szolgálhatunk Isten irányításának idején.” És amikor megkérdezik: „Mi az, hogy mintaképek és modellek?”, te azt mondod: „Mi vagyunk az emberiség leglázázóbb és legmocskosabb része; minket rontott meg a legmélyebben a Sátán, és mi vagyunk testben a legelmaradottabbak és legalantasabbak. Klasszikus példái vagyunk azoknak, akiket a Sátán felhasznált. Ma Isten minket választott ki az emberiség közül elsőként, hogy meghódítson minket, és mi láttuk Isten igazságos természetét, és örököltük ígéretét; minket arra használ, hogy még több embert meghódítsunk, így mi vagyunk a meghódítottak mintaképei és modelljei az emberiség körében.” Nincs jobb bizonyágtétel ezeknél a szavaknál, és ez a te legjobb tapasztalatod.

A hódítás munkájának belső igazsága (2.)

Régebben arra törekedtetek, hogy királyokként uralkodjatok, és még ma sem engedtetek ezt el teljesen; még mindig királyokként akartok uralkodni, hogy fenntartsátok a mennyeket és támogassátok a földet. Most fontold meg ezt a kérdést: Rendelkezel ilyen képesítésekkel? Nem vagy-e teljesen esztelen? Vajon életszerű az, amire törekszetek, és aminek a figyelmeteket szentelitek? Még normális emberi mivolttal sem rendelkeztek – hát nem szánnalmas ez? Így ma csak a hódítás átéléséről beszélek, a bizonyágtételről, a képességed fejlesztéséről és a tökéletessé válás útjára való belépésről, és semmi másról nem szólok. Néhány ember unja a hamisítatlan igazságot, és amikor látják mindezt a normális emberi mivotról és az ember képességének fejlesztéséről szóló beszédet, vonakodnak. Azokat, akik nem szeretik az igazságot, nem könnyű tökéletessé tenni. Feltéve, hogy ma beléptek, és Isten akaratával összhangban cselekedtek, lépésről lépésre, előfordulhat, hogy ki leszel űzve? Miután Isten oly sok munkát végzett el Kína szárazföldjén – ilyen horderejű munkát –, és miután Ő oly sok szót szolt, feladhatná vajon félúton? Megtehetné, hogy az embereket levezeti a feneketlen mélységbe? Ma a kritikus pont azt, hogy meg kell ismernetek az ember lényegét, és tudnotok kell, hogy mibe kellene belépnetek; az életbe való belépésről kell beszélgetek és a természetben fellépő változásokról, arról, hogyan lehet az embert tényleg meghódítani, és hogyan kell teljesen engedelmeskedni Istennek, hogyan tegyünk végső bizonyosságot Isten mellett, és hogy lehet elérni a mindhalálig tartó engedelmességet. Ezekre a dolgokra kell összpontosítanod, és először is félre kell tenned és figyelmen kívül kell hagynod azt, ami nem valószínű vagy fontos. Ma azzal

kell tisztában lenned, hogy hogyan lehetsz meghódított, és azzal, hogy hogyan viselkednek az emberek meghódításuk után. Mondhatod, hogy meg lettél hódítva, de képes vagy halálig engedelmeskedni? Képesnek kell lenned a követésre a legvégsőig attól függetlenül, hogy vannak-e kilátások, és nem veszítheted el az Istenbe vetett hited, bármilyen is a környezet. Végül a bizonyágtétel két szempontját kell megvalósítanod: Jób bizonyágtételét – a halálig való engedelmességet; valamint Péter bizonyágtételét – az Isten iránti legmagasabb fokú szeretetet. Egy tekintetben olyannak kell lenned, mint Jób: minden anyagi javát elvesztette, és a test fájdalma gyötörte, mégsem hagyta el Jahve nevét. Ez volt Jób bizonyágtétele. Péter képes volt Istent szeretni mindhalálig. Amikor keresztre feszítették, és szembenézett a halálával, még mindig szerette Istent; nem gondolt a saját kilátásaira, és nem hajszolt szép reményeket vagy extravagáns gondolatokat, hanem csak arra törekedett, hogy Istent szeresse, és engedelmeskedjen Isten valamennyi rendelkezésének. Ezt a mércét kell elérned, mielőtt úgy vehetjük, hogy bizonyágot tettél, mielőtt olyan emberré válsz, akit a meghódítását követően tökéletessé tettek. Ha az emberek ma valóban ismernék a saját lényegüket és státuszukat, akkor is kilátásokat és reményeket hajszolnának? Ez az, amit tudnod kell: függetlenül attól, hogy Isten tökéletessé tesz-e engem, követnem kell Istent; mindaz, amit Ő most tesz, az jó, és az én érdekemben történik, és azért, hogy a természetünk meg tudjon változni, és megszabadulhassunk a Sátán befolyásától, hogy lehetőségünk legyen megszabadulni a tisztatlanságtól, lerázni a Sátán mocskát és befolyását és magunk mögött hagyni azt annak ellenére, hogy a szenny földjén születünk. Természetesen ez az, amit tőled megkívánnak, ám Isten számára ez csupán hódítás, amit annak érdekében tesz, hogy az emberekben meglegyen az elhatározás az engedelmességhez, és alá tudják vetni magukat Isten valamennyi vezénylésének. Ily módon el lesznek végezve a dolgok. Ma a legtöbb ember már meg lett hódítva, de még mindig sok lázadó és engedetlen vonás van bennük. Az emberek valódi érettsége még mindig túl csekély, és csak akkor tudnak élettél telivé válni, ha vannak remények és kilátások; remények és kilátások híján negatívvá válnak, és még az is megfordul a fejükben, hogy elhagyják Istent. Továbbá az emberek nem nagyon vágynak arra, hogy a normális emberi mivolt megélését keressék. Ez elfogadhatatlan. Így továbbra is a meghódításról kell beszélnem. A tökéletesítés valójában a meghódítással egy időben történik: amint meg lettél hódítva, a tökéletessé válás első hatásai is megvalósulnak. A különbség valakinek a meghódítása és tökéletessé tétele között az emberekben végbemenő változás mértékétől függ. A meghódítás a tökéletessé tétel első lépése, és nem azt jelenti, hogy teljesen tökéletessé tettek minket, sem azt nem bizonyítja, hogy Isten teljes mértékben megnyert minket. Miután az embereket meghódították, a természetükben beáll néhány változás, ám ezek a változások messze alulmúlják az azokban végbemenő változásokat, akiket Isten egészen megnyert. Ma az emberek tökéletesítésének kezdeti munkája – a meghódításuk – zajlik, és ha nem tudod elérni, hogy meg legyél hódítva, akkor nem lesz lehetőséged arra, hogy Isten tökéletessé

tegyen és teljesen megnyerjen. Pusztán néhány fenyítő és ítélő szót fogsz nyerni, ám ezek nem lesznek képesek arra, hogy teljesen megváltoztassák a szívedet. Így egyike leszel azoknak, akiket kiűznek; nem fog különbözni attól, mintha az asztalon lévő fényűző lakomát néznéd, de nem ennél belőle. Ez nem tragikus forgatókönyv a számodra? Így tehát változásokra kell törekedned: akár arról van szó, hogy meghódítanak, akár arról, hogy tökéletessé tesznek, mindkettő összefügg azzal, hogy történtek-e benned változások, és hogy engedelmes vagy-e vagy sem, és ez meghatározza, hogy Isten megnyerhet-e téged, vagy sem. Tudd: az, hogy „meghódítanak” és „tökéletessé tesznek”, egyszerűen a változás és engedelmesség mértékén alapul, valamint azon, hogy mennyire tiszta az Isten iránti szereteted. A mai követelmény az, hogy teljesen tökéletessé lehessen tenni téged, de először is meg kell, hogy hódítsanak – elegendő ismerettel kell rendelkezned Isten fenyítéséről és ítéletéről, kell, hogy legyen hited a követéshez, és olyannak kell lenned, aki változásra törekszik, és Isten ismeretét keresi. Csak akkor leszel olyasvalaki, aki arra törekszik, hogy tökéletessé tegyék. Meg kell értened, hogy a tökéletesítés során meg leszel hódítva, a meghódításod során pedig tökéletessé fogsz válni. Ma törekedhetsz arra, hogy tökéletessé tegyenek, és törekedhetsz a külső emberi mivoltodban végbemenő változásokra, valamint a képességed fejlődésére, de ami elsősorban fontos, az az, hogy megértheted, hogy mindannak, amit ma Isten tesz, jelentősége és haszna van. Képessé tesz téged, aki egy szennyos földön születél, hogy elmenekülj a szennytől és lerázd azt magadról, képessé tesz felülkerekedni a Sátán befolyásán, és hátrahagyni a Sátán sötét befolyását. Ha e dolgokra összpontosítasz, az védelmet nyújt neked ezen a szennyos földön. Végezetül milyen bizonyágtételt fognak kérni tőled? Egy mocskos földön születél, de képes vagy szentté válni, soha többé nem beszennyeződni, a Sátán hatalma alatt élni, mégis levetkőzni magadról a Sátán befolyását, hogy a Sátán ne birtokoljon és ne is háborgasson, és a Mindenható kezeiben élni. Ez a bizonyágtétel, és ez a győzelem bizonyítéka a Sátánnal vívott csatában. Képes vagy elhagyni a Sátánt, többé nem jelenítesz meg sátáni természeteket abban, amit megélsz, hanem helyette azt éled meg, aminek elérését Isten követelte az embertől, amikor megteremtette: normális emberi mivoltot, normális értelmet, normális éleslátást, normális elszántságot Isten szeretéséhez és Isten iránti hűséget. Ilyen az a bizonyág, amit Isten teremtménye tesz. Azt mondom: „Mi a mocskos földjén születünk, de Isten védelme miatt, az Ő vezetése miatt és azért, mert Ő meghódított minket, megszabadultunk a Sátán befolyásától. Az, hogy ma képesek vagyunk engedelmeskedni, szintén annak a hatása, hogy Isten meghódított minket, és nem azért van, mert mi jók vagyunk, vagy mert a természetünkből kifolyólag szerettük Istent. Ma azért lettünk meghódítva, azért tudunk bizonyágot tenni Isten mellett és szolgálni Őt, mert kiválasztott és eleve elrendelt minket; ugyanígy, azért vagyunk megváltva és azért szabadultunk meg a Sátán hatalma alól, és azért tudjuk hátrahagyni a mocskot és megtisztulni a nagy vörös sárkány népében, mert Ő kiválasztott és megoltalmazott minket.” Továbbá, amit ma külsőleg megélsz, az

megmutatja, hogy normális emberi mivoltod van, van értelme annak, amit mondasz, és egy normális személy hasonlatossága az, amit megélsz. Amikor mások látnak, nem szabadna, hogy ezt mondják rólad: „Vajon ez nem a nagy vörös sárkány képe?” A nővérek viselkedése nem illik egy nővérhez, a testvérek viselkedése nem illik egy testvérhez, és a szentek illendőségéből egy szemernyi sincs meg benned. Ekkor az emberek azt mondják: „Nem véletlenül mondta Isten, hogy Móáb leszármazottai ők, teljesen igaza volt!” Ha az emberek rád nézve ezt mondják: „Noha Isten azt mondta, hogy ti Móáb leszármazottai vagytok, amit megéltetek, az azt bizonyítja, hogy hátrahagyátok a Sátán befolyását; habár azok a dolgok még mindig bennetek vannak, képesek vagytok hátat fordítani nekik, ez pedig azt mutatja, hogy teljesen meg lettetek hódítva.” Ti, akik meg lettetek hódítva és mentve, így szóltok majd: „Igaz, hogy Móáb leszármazottai vagyunk, de Isten megváltott minket, és habár Móáb leszármazottai a múltban elhagytak és átkozottak voltak, és Izráel népe a pogányok közé számúzta őket, Isten ma megmentett minket. Igaz, hogy mi vagyunk minden nemzet közül a legromlottabbak – ezt Isten rendelte el, ez tény, és senki sem tagadhatja. Mára azonban már megmenekültünk ettől a befolyástól. Megvetjük felmenőnket, készek vagyunk hátat fordítani ősünknek és teljesen elhagyni azt, és engedelmeskedni Isten minden rendelkezésének, Isten akarata szerint cselekedni és elérni, amit tőlünk megkíván, és eljutni oda, hogy eleget tegyünk Isten akaratának. Móáb elárulta Istent, nem Isten akarata szerint cselekedett, Isten pedig gyűlölte őt. Nekünk viszont törődnünk kellene Isten szívével, és ma, mivel megértjük Isten akaratát, nem árulhatjuk el Istent, régi ősünket pedig meg kell tagadnunk!” Korábban szoltam már a nagy vörös sárkány megtagadásáról, ma pedig főleg az emberek ősi felmenőjének megtagadásáról van szó. Ez az emberek meghódításának egyik bizonyágtétele, és függetlenül attól, hogy ma hogyan lépsz be, bizonyágtételed e területen nem lehet hiányos.

Az emberek képessége túl silány, a normális emberi mivolt túl nagy része hiányzik belőlük, reakcióik túl lassúak, túl lomhák, a Sátán általi megrontás következtében eltompultak és nehéz felfogásúak lettek, és noha nem képesek egy-két év alatt teljesen megváltozni, muszáj, hogy legyen bennük elszántság az együttműködéshez. Elmondható, hogy ez a Sátán előtt is egy bizonyágtétel. A mai bizonyágtétel a meghódítás jelenlegi munkája által elért hatás, valamint a jövőbeni követők számára egy minta és modell is. A jövőben minden nemzethez el fog jutni; a Kínában végzett munka kiterjed minden nemzetre. Móáb leszármazottai a világ minden népe közül a legalávalóbbak. Néhányan azt kérdezik: „Nem Khám leszármazottai a legalantasabbak mind közül?” A nagy vörös sárkány ivadéakai és Khám leszármazottai más reprezentatív jelentőséggel bírnak, Khám leszármazottai pedig más téma: függetlenül attól, hogy mennyire átkozottak, akkor is Nóé utódai; Móáb gyökerei viszont nem voltak tiszták: Móáb paráználkodásból származott, és ebben rejlik a különbség. Bár mindketten átkozottak voltak, a státuszuk nem volt azonos, és így Móáb utódai a legalantasabbak valamennyi nép közül – és nem lehetne annál meggyőzőbb tény, mint az összes nép

közül a legalacsonyabb rendű nép meghódítása. Az utolsó napok munkája minden szabályt felrúg, és függetlenül attól, hogy átkozott vagy-e és büntetésben részesült-e, mindaddig, amíg segíted az Én munkámat, és a mai meghódítási munka javát szolgálod, és függetlenül attól, hogy Móáb leszármazottja vagy-e, vagy a nagy vörös sárkány utódja, mindaddig, amíg képes vagy a munka e szakaszában Isten teremtményének kötelességét elvégezni, és a tőled telhető legjobbat megtenni, addig a kívánt hatás megvalósul. A nagy vörös sárkány ivadéka vagy, és Móáb leszármazottja vagy; összegezve, mindenki, aki testből és vérből való, Isten teremtménye, és a Teremtő alkotta őket. Isten teremtménye vagy, nem kellene, hogy bármilyen választásod legyen, és ez a te kötelességed. Természetesen ma a Teremtő munkája az egész világegyetemre irányul. Függetlenül attól, hogy te kitől származol, mindenek felett Isten egyik teremtménye vagy, ti – Móáb utódai – része vagytok Isten teremtményeinek, annyi különbséggel, hogy kevesebbet értek. Mivel Isten munkája ma minden teremtmény között zajlik, és az egész univerzumra irányul, a Teremtő szabadon kiválaszthatja bármelyik embert, anyagot vagy dolgot ahhoz, hogy elvégezze az Ő munkáját. Nem érdekli, hogy korábban kitől származtál; amíg egy vagy az Ő teremtményei közül, és amíg hasznára vagy az Ő munkájának – a hódítás és bizonyoságtétel munkájának –, Ő habozás nélkül véghez fogja vinni munkáját benned. Ez darabokra zúzza az emberek hagyományos elképzeléseit, amelyek szerint Isten soha nem fog a pogányok között munkálkodni, különösen nem azok között, akik átkozottak és alávalók; mert az elátkozottaktól származó összes jövőbeni nemzedék is örökké átkozott lesz, soha nem lesz esélyük az üdvösségre; Isten soha nem fog egy pogány földre leszállni és ott munkálkodni, soha nem fogja megvetni lábát egy mocskos földön, mert Ő szent. Isten utolsó napokban végzett munkája mindezeket az elképzeléseket megsemmisíttette. Tudd, hogy Isten minden teremtmény Istene, Ővé a hatalom a mennyek és a föld és minden dolgok felett, és nem egyedül Izráel népének Istene. Így ez a Kínában végzett munka a lehető legnagyobb jelentőséggel bír, és vajon nem fog elterjedni minden nemzet között? A jövőbeni hatalmas bizonyoságtétel nem fog Kínára korlátozódni; ha Isten csak titeket hódítana meg, az meggyőzné a démonokat? Ők nem értik, mit jelent az, ha valakit meghódítanak, vagy Isten hatalmas erejét, és csak akkor lesz minden teremtmény meghódítva, amikor Isten választott népe az egész világmindenség minden pontján meglátja e munkának a végső hatásait. Nincs senki, aki visszamaradottabb és romlottabb lenne Móáb leszármazottainál. Csak akkor lesz ez a meghódítás bizonyoságtétele, ha ezeket az embereket meg lehet hódítani: ha ők, akik a legromlottabbak, akik nem ismerték el Istent, és nem hitték, hogy van Isten, meg lesznek hódítva, és elismerik Istent a szájukkal, dicsőítik Őt, és képesek szeretni Őt. Habár ti nem Péter vagytok, megéletek Péter képmását, képesek vagytok Péter és Jób bizonyoságtételével bírni, és ez a leghatalmasabb bizonyosság. Végül azt mondod majd: „Mi nem az izráeliták vagyunk, hanem Móáb elhagyott utódai, nem Péter vagyunk, akinek képességére képtelenek vagyunk, sem Jób nem vagyunk, és még Pál azon

elhatározásához sem lehet hasonlítani minket, hogy Istenért szenvedjen és Istennek szentelje magát, és annyira visszamaradottak vagyunk, és így nem vagyunk alkalmasak arra, hogy Isten áldásait élvezzük. Isten mégis felemelt minket ma; ezért eleget kell tennünk Istennek, és noha a képességünk és képesítéseink elégtelenek, készek vagyunk megfelelni Istennek – megvan bennünk ez az elhatározás. Móáb leszármazottai vagyunk, és átkozottak voltunk. Ezt Isten rendelte el, és képtelenek vagyunk ezen változtatni, de az, amit megélünk, valamint az ismeretünk meg tud változni, és elhatároztuk, hogy eleget teszünk Istennek.” Amikor ilyen elszántság van benned, ez bizonyítani fogja: bizonyosságot tettél arról, hogy meg lettél hódítva.

A hódítás munkájának belső igazsága (3.)

A hódítás munkája mindennek előtt azt a hatást hivatott elérni, hogy az ember teste ne lázadjon többé; vagyis az ember elméje új ismeretet nyerjen Istenről, az ember szíve teljességgel engedelmeskedjen Istennek, és az ember vágyjon Istenért létezni. Az emberek nem számítanak meghódítottak akkor, amikor vérmezsékletük vagy testük megváltozik; amikor az ember gondolkodása, tudata és érzékelése megváltozik, tehát amikor a teljes mentális hozzáállásod megváltozik, akkor valósul meg az, hogy Isten meghódított téged. Amikor elhatároztad, hogy engedelmeskedsz és elsajátítottál egy új mentalitást, amikor többé a saját elképzeléseid és szándékaid egyikét sem teszed hozzá Isten szavaihoz és munkájához, és amikor az elméd képes normálisan gondolkodni – azaz, amikor teljes szíveddel tudsz fáradozni Istenért – akkor olyan ember vagy, aki teljesen meg lett hódítva. A vallásban sokan rengeteget szenvednek életük során: testüket leigázzák és hordozzák keresztjüket, és még akkor is tovább szenvednek és tűrnek, amikor már a halál küszöbén állnak! Vannak, akik még a haláluk reggelén is böjtölnek. Egész életükben megtagadják maguktól a finom ételeket és ruházatot, csak a szenvedésre fókuszálnak. Képesek leigázni testüket és cserbenhagyni azt. Szellemük dicséretre méltó a szenvedés elviseléséért. Azonban gondolkodásukkal, elképzeléseikkel, mentális beállítottságukkal és régi természetükkel valóban a legcsekélyebb mértékben sem foglalkoztak. Semmilyen igaz ismeretük nincs önmagukról. Istenről alkotott mentális képük a homályos Isten tradicionális képe. Azon elhatározásuk, hogy Istenért szenvedjenek, buzgóságukból és emberi mivoltuk jó jelleméből ered. Habár hisznek Istenben, sem Őt nem értik, sem az akaratát nem ismerik. Csak vakon munkálkodnak és szenvednek Istenért. Az tisztánlátást egyáltalán nem becsülik, keveset törődnek azzal, hogyan biztosíthatnák be, hogy szolgálatuk valójában beteljesítse Isten akaratát, és még kevésbé vannak tisztában azzal, hogyan ériék el Isten megismerését. Az Isten, akit ők szolgálnak, nem az Ő eredendő képmásában rejlő Isten, hanem egy olyan Isten, akit elképzeltek, egy Isten, akit csak hallomásból ismernek, vagy akiről csak írásos legendákat olvastak. Majd élénk fantáziájukat és ájtatosságukat arra használják, hogy

Istenért szenvedjenek, és magukra vegyék Isten munkáját, amit Isten akar elvégezni. A szolgálatuk túl pontatlan, olyannyira, hogy gyakorlatilag egyikük sem képes igazán Isten akaratával összhangban szolgálni. Függetlenül attól, hogy milyen örömmel szenvednek, a szolgálatról alkotott eredeti perspektívájuk és az Istenről alkotott mentális képük változatlan marad, mivel nem estek át Isten ítéletén, fenyítésén, finomításán és tökéletesítésén, és senki sem vezette őket az igazság által. Még ha hisznek is Jézusban, a Megváltóban, egyikük sem látta soha a Megváltót. Csak legendákból és szóbeszédéből tudnak róla. Ennek eredményeként szolgálatuk nem ér többet, mintha véletlenszerűen, csukott szemmel szolgálnának, ahogy egy vak ember szolgálja saját apját. Végző soron mit lehet elérni ilyen szolgálattal? És ki hagyná ezt jóvá? Szolgálatuk elejétől a végéig ugyanolyan marad; csak ember alkotta leckéket kapnak, és szolgálatukat kizárólag saját természetességükre és az általuk előnyben részesített dolgokra alapozzák. Milyen jutalma lehet ennek? Még Péter sem tudta – aki látta Jézust –, hogyan szolgáljon Isten akaratára szerint; csak a legvégén, idős korában tudta meg. Mit árul el ez azokról a vak emberekről, akikkel a legkisebb mértékben sem foglalkoztak még, vagy nem metszették meg őket, és akiket senki sem vezetett? Közületek sokak mai szolgálata vajon nem olyan-e, mint ezeké a vak embereké? Mindazok, akik nem részesültek ítéletben, akiket nem metszettek meg és akikkel nem foglalkoztak, és akik nem változtak meg – vajon nem igaz-e rájuk, hogy egyikőjük sem lett teljesen meghódítva? Mi haszna az ilyen embereknek? Ha a gondolkodásodban, az étellel kapcsolatos ismereteidben, és Istenről való tudásodban nem mutatkozik új változás és igazából nem nyersz semmit, akkor soha semmi rendkívülit nem fogsz elérni a szolgálatodban! Látás és Isten munkájának új ismerete nélkül nem vagy meghódítva. Akkor a te Isten-követésed olyan lesz, mint azok, akik szenvednek és böjtölnek: keveset érő! Pontosan azért mondom, hogy szolgálatuk hiábavaló, mert nagyon kevés bizonyágtétel van abban, amit tesznek! Azok az emberek életük során szenvednek és börtönben időznek; örökké béketűrők és szeretetteljesek, és folyton cipelik a keresztet, a világ gúnyolja és elutasítja őket, mindenféle nehézséget megtapasztalnak, és bár a legvégsőig engedelmesek, mégsincsnek meghódítva, és nem tudnak bizonyágot tenni a meghódítottságról. Nagyon sokat szenvedtek, ám legbelül egyáltalán nem ismerik Istent. Nem foglalkoztak régi gondolkodásuk, régi elképzeléseik, vallásos gyakorlataik, emberalkotta ismereteik és emberi eszméik egyikével sem. Az új ismeretnek a leghalványabb nyoma sincs meg bennük. Istenről alkotott tudásuk egyetlen szikrája sem igaz vagy pontos. Félreértették Isten akaratát. Szolgálja ez vajon Istent? Bármilyen ismerettel rendelkezél is Istenről a múltban, ha az ma is változatlan, és Isten-ismeretedet továbbra is saját elképzeléseidre és eszméidre alapozod függetlenül attól, hogy mit tesz Isten, vagyis ha nincs új, igaz ismereted Istenről és nem ismered meg Isten valódi képét és természetét, ha még mindig hűbéri, babonás gondolkodás vezérli az Istenről alkotott tudásodat, és az még most is emberi képzelődésből és elképzelésekből fakad, akkor nem lettél meghódítva. Mindez a sok szó, amelyeket most

szólok hozzád, azt a célt szolgálja, hogy tudassam veled, hogy ez a tudás egy újabb, pontos ismeretre vezessen téged; továbbá azt, hogy kitörölje a benned lévő régi elképzeléseket és régi tudást, hogy így új ismeret birtokába kerülhess. Ha valóban eszed és iszod az Én szavaimat, akkor tudásod jelentősen meg fog változni. Mindaddig, amíg engedelmes szívvel eszed és iszod Isten szavait, a nézőpontod irányt fog váltani. Ameddig képes vagy elfogadni az ismétlődő fenyítések, a régi mentalitásod folyamatosan változni fog. Amíg régi gondolkodásodat teljesen felváltja az új, addig a gyakorlatod is ennek megfelelően fog változni. Így szolgálatod egyre inkább célba fog találni, egyre inkább képes lesz megfelelni Isten akarátának. Ha meg tudod változtatni az életedet, az emberi életről alkotott ismeretedet, és Istennel kapcsolatos számos elképzelésedet, akkor a természetességed fokozatosan csökkenni fog. Ez, és nem kevesebb a hatása annak, amikor Isten meghódítja az embereket, ez az a változás, amely végbemegy bennük. Ha Istenbe vetett hitedben csak a test alávetéséről tudsz és a szenvedés eltűréséről, és nem tudod, hogy ez helyes-e vagy helytelen, még kevésbé azt, hogy kinek a kedvéért történik, akkor az ilyen gyakorlat hogyan hozhat változást?

Értsétek meg, hogy nem azt kérem tőletek, hogy a testeteket megkötözve tartsátok vagy meggátoljátok, hogy az agyatoknak önkényes gondolatai legyenek. Ez sem a munkának a célja, se nem az a munka, amit most azonnal el kell végezni. Most arra van szükség, hogy legyen tudásotok a pozitív szemszögből, hogy így megváltoztathassátok magatokat. A legszükségesebb teendő az, hogy felszereljétek magatokat Isten szavaival, vagyis teljesen felvértezzétek magatokat a jelen pillanat igazságával és látomásával, és utána azokat a gyakorlatba átültetve menjetek előre. Ez a ti felelősségetek. Nem azt kérem tőletek, hogy még nagyobb megvilágosodást keressetek és nyerjétek. Jelenleg egyszerűen nem rendelkeztek az ehhez szükséges érettséggel. Amit tőletek elvárnak az az, hogy tegyetek meg mindent azért, hogy egyétek és igyátok Isten szavait. Meg kell értenetek Isten munkáját és meg kell ismernetek a természeteteket, a lényegeteket, és a régi életeteket. Különösen meg kell ismernetek azokat a régi hibás és abszurd gyakorlatokat és emberi cselekedeteket, amelyekben részt vettetek. A változást a gondolkodásotok megváltoztatásával kell kezdeni. Először is cseréljétek le régi gondolkodásotokat az újra, és hagyjátok, hogy az új gondolkodás irányítsa a szavaitokat és cselekedeteiteket, valamint az életeteket. Ez az, amit ma kérnek mindannyiótoktól. Ne gyakoroljatok semmit vakon, és ne kövessetek vakon. Kell, hogy legyen egy alapotok és egy célotok. Ne csapjátok be önmagatokat! Tudnotok kell, hogy pontosan mire való az Istenbe vetett hitetek, mit kell nyernetek abból, és mibe kell belépnetek most, ebben a pillanatban. Rendkívül fontos, hogy mindezt tudd.

Amibe jelen pillanatban be kellene lépnetek, az az életetek felemelkedése és képességeitek fejlesztése. Ezen kívül meg kell változtatnotok a múltbéli nézőpontjaitokat, meg kell változtatnotok a gondolkodásotokat, és meg kell változtatnotok az elképzeléseiteket. A teljes életeteknek megújulásra van szüksége. Amikor az Isten cselekedeteiről való ismereted megváltozik, amikor új tudásod van mindannak az

igazságáról, amit Isten mond, és amikor a benned lévő ismeret felemelkedik, akkor az életed jobbra fog fordulni. Mindazok a dolgok, amiket most tesznek és mondanak az emberek, gyakorlatiasak. Ezek nem doktrínák, hanem azok a dolgok, amelyekre az embereknek szükségük van az életükhöz, és amiket birtokolniuk kell. Ez a változás megy végbe az emberekben a hódítás munkája során, ezt a változást kellene meg tapasztalniuk az embereknek, és ez a hatása annak, ha meghódítják őket. Miután megváltoztattad a gondolkodásodat, elsajátítottál egy új mentális hozzáállást, megdöntötted az elképzeléseidet és szándékaidat és múltbéli logikai érveléseidet, elvetetted azokat a mélyen gyökerező dolgokat a bensődből, és az Istenbe vetett hitről új tudást szerezted, akkor a bizonyosságtételeid felemelkednek, és addigra az egész lényed teljesen meg fog változni. Mindezek a leggyakorlatiasabb, legrealisztikusabb és a legalapvetőbb dolgok; olyan dolgok, melyeket a múltban nem tudtak felfogni az emberek, és amelyekben képtelenek voltak részt venni. Ezek alkotják a Szentlélek igaz munkáját. Pontosan hogyan értetted meg a Bibliát a múltban? Hasonlítsd ezt össze a jelennel, és tudni fogod. A múltban az elmédben felmagasztaltad Mózeszt, Pétert, Pált, ahogy minden bibliai állítást és nézőpontot is, és piedesztálra emelted őket. Ha most megkérnének, hogy állítsd a Bibliát piedesztálra, megtennéd? Látnád, hogy a Biblia túlságosan sok ember által írt feljegyzést tartalmaz, és a Biblia nem más, mint az ember beszámolója Isten munkájának két szakaszáról. Egy történelemkönyv. Ez nem azt jelenti vajon, hogy az ezzel kapcsolatos tudásod megváltozott? Ha ma megnéznéd Jézus családfáját Máté evangéliumában, azt mondanád: „Jézus családfája? Nonszensz! Ez József családfája, nem pedig Jézusé. Nincs rokoni viszony Jézus és József között.” Ha ma a Bibliára tekintesz, más ismereteid vannak róla, ami azt jelenti, hogy a nézőpontod megváltozott, és magasabb szintű tudással rendelkezel róla, mint a rangidős vallásos tudósok. Ha valaki azt mondaná, hogy ez a családfa jelent valamit, így válaszolnál: „Mit jelent? Gyerünk, magyarázd el! Jézus és József nincsenek rokoni kapcsolatban. Te nem tudod ezt? Lehet Jézusnak családfája? Hogyan lehetnének Jézusnak felmenői? Hogyan lehetne Ő emberek leszármazottja? A teste Máriától született; az Ő Lelke Isten Lelke, nem pedig emberé. Jézus Isten szeretett Fia, lehet akkor családfája? Amíg a földön járt, nem tartozott az emberiséghez, akkor hogyan lehet leszármazási rendje?” Amikor kielemezed a családfát és világosan elmagyarázod a benső igazságot, megosztva azt, amit megértettél, az illető nem fog tudni szóhoz jutni. Lesznek, akik a Bibliára hivatkozva megkérdezik tőled: „Jézusnak volt családfája. A te mai Istenednek van családfája?” Akkor majd megosztod velük a tudásodat, ami minden tudás közül a legvalóságosabb, és így a tudásod hatást fog elérni. Az igazság az, hogy Jézus nem volt rokoni kapcsolatban Józseffel, még kevésbé Ábrahámmal; egyszerűen Izráelben született. Isten azonban nem izráelita vagy izráeliták leszármazottja. Az, hogy Izráelben született, nem jelenti szükségszerűen azt, hogy Isten csak az izráeliták Istene. Csak az Ő munkája kedvéért vitte véghez a megtestesülés munkáját. Isten a világegyetem valamennyi teremtményének az Istene. Egyszerűen csak Izráelben vitte véghez először munkájának

egy szakaszát, amelyet követően munkálkodni kezdett a pogány népek között. Az emberek azonban az izráeliták Istenének tekintették Jézust, és ezen túlmenően, az izráeliták és Dávid leszármazottai közé sorolták Őt. A Biblia azt mondja, hogy az idők végén Jahve neve hatalmas lesz a pogány nemzetek között, vagyis Isten a pogány népek közt fog munkálkodni az utolsó napokban. Az, hogy Isten Júdeában öltött testet, nem azt jelzi, hogy Isten csak a zsidókat szereti. Az csak azért történt, mert a munka így kívánta meg; nem az a helyzet, hogy Isten csakis Izráelben ölthetett volna testet (mert az izráeliták voltak az Ő választott népe). Nem található meg Isten választott népe a pogány nemzetek között is? A munka csak azután terjedt ki a pogány nemzetekre, miután Jézus befejezte munkálkodását Júdeában. (Az izráeliták hívtak minden Izráelen kívüli népet „pogány nemzetnek”.) Az az igazság, hogy Istennek voltak választott emberei a pogány népek között is; csak abban az időben közöttük még nem zajlott semmilyen munka. Az emberek azért fektetnek olyan nagy hangsúlyt Izráelre, mert a munka első két szakasza Izráelben zajlott, miközben a pogány nemzetek körében nem folyt semmilyen munka. A pogány népek közötti munka csak ma kezdődik el, ezért esik olyan nehezére az embereknek, hogy elfogadják. Ha mindezt tisztán megérted, ha képes vagy megbarátkozni ezzel és a helyén kezelni, akkor pontos tudásod lesz a mai és a múltbéli Istenről, és ez a tudás magasabb szintű lesz, mint az az ismeret, amivel a történelem során az összes szent rendelkezett Istenről. Ha megtapasztalod a mai munkát és hallod Isten személyes kijelentéseit ma, mégsincs ismereted Isten teljességéről, és a törekvésed ugyanaz marad, mint ami mindig is volt, és semmi új nem váltja fel azt, különösen akkor, ha a hódításnak mindezt a munkáját megtapasztalod, végül mégsem fedezhető fel benned egyáltalán semmi változás, akkor a hited nem olyan-e, mint azoké, akik csak kenyeret keresnek, hogy kielégítsék az éhségüket? Ebben az esetben, a hódítás munkája semmilyen hatást nem ért el benned. Akkor nem egy leszel majd azok közül, akik kiűzetnek?

Amikor a hódítás minden munkája véget ér, szükségszerű, hogy mind megértsétek azt, hogy Isten nem csak az izráeliták Istene, hanem az egész teremtetésé. Az egész emberiséget Ő teremtette, nem csak az izráelitákat. Ha azt mondom, hogy Isten csak az izráeliták Istene, vagy hogy lehetetlen Isten számára, hogy Izráelen kívül bármely más népben öltson testet, akkor még nem sajátítottál el semmilyen tudást a hódítás munkája során, és a legkisebb mértékben sem ismered el, hogy Isten a te Istened; csak azt ismered fel, hogy Isten Izráelből Kínába került, és kénytelen a te Istened lenni. Ha még mindig így látod a dolgokat, akkor az Én munkám gyümölcstelen volt benned, és semmit nem értettél meg abból, amit mondtam. Ha végezetül egy újabb családfát írsz Nekem, ahogy Máté tette, azonosítva egy megfelelő felmenőt a számomra, megtalálván az igazi őst – így Isten két megtestesüléséhez két családfa tartozna – nem ez lenne a világ legnagyobb vicce? Nem válnál-e ettől te, ez a „jó szándékú ember”, aki családfát talált Nekem, olyan emberré, aki megosztotta Istent? Képes vagy magadra venni ennek a bűnnek a terhét? A hódítás mindezen munkája után, ha még mindig nem hiszed, hogy

Isten az egész teremtés Istene, ha még most is úgy véled, hogy Isten csak az izráeliták Istene, akkor nem olyasvalaki vagy, aki nyíltan ellenszegül Istennek? A te mai meghódításod célja az, hogy elismerd, hogy Isten a te Istened, és ugyanúgy mások Istene is, és ami a legfontosabb, hogy Ő mindazoknak az Istene, akik szeretik Őt, és az egész teremtés Istene. Ő az izráeliták Istene és Egyiptom népének Istene. Ő a britek Istene és az amerikaiak Istene. Ő nem csak Ádám és Éva Istene, hanem Istene valamennyi leszármazottjuknak is. Ő az Istene mindennek a mennyekben és mindennek a földön. Minden család, legyenek izráeliták vagy pogányok, mind egy Isten kezében vannak. Ő nemcsak Izráelben munkálkodott több ezer éven át, és egyszer megszületett Júdeában, hanem ma Ő alászáll Kínában, ezen a helyen, ahol a nagy vörös sárkány fekszik összetekeredve. Ha az, hogy Júdeában született, a Zsidók Királyává teszi Őt, akkor az, hogy ma leszáll mindannyiótok közé, nem teszi Őt mindannyiótok Isténévé? Ő vezette az izráelitákat és Júdeában született, és Ő megszületett egy pogány földön is. Vajon Ő nem az Átala teremtett egész emberiségért végzi valamennyi munkáját? Százszorosan szereti vajon az izráelitákat, és ezerszeresen utálja a pogányokat? Nem ez az elképzelésetek? Nem az a helyzet, hogy Isten soha nem volt a ti Istenetek, hanem inkább csak arról van szó, hogy ti nem ismeritek el Őt; nem az a helyzet, hogy Isten nem hajlandó a ti Istenetek lenni, hanem csak az, hogy ti elutasítjátok Őt. A teremtetek közül ki az, aki nincs a Mindenható kezében? A ti mai meghódításotoknak nem az a célja vajon, hogy elismerjétek, hogy Isten nem más, mint a ti Istenetek? Ha továbbra is fenntartjátok, hogy Isten csak az izráeliták Istene, és továbbra is fenntartjátok, hogy Dávid háza Izráelben Isten születésének eredete, és hogy Izráelen kívül egy nemzet sem alkalmas arra, hogy „világra hozza” Istent, még kevésbé tudja bármely pogány család személyesen befogadni Jahve munkáját – ha még mindig így gondolkozol, nem egy konok ellenálló vagy-e? Ne mindig Izráellel legyél elfoglalva. Isten ma pontosan itt van, közöttetek. Ugyanígy nem szabadna folyton a menny felé sem nézelődnöd. Hagyj fel azzal, hogy a mennyben lévő Istened után epekedsz! Isten eljött közétek, akkor hogyan lehetne a mennyben? Még nem túl régóta hiszel Istenben, mégis számos elképzelésed van Róla, olyannyira, hogy egy másodpercig sem mered elgondolni, hogy az izráeliták Istene méltóztatna az Ő jelenlétének kegyében részesíteni titeket. Még kevésbé mertek arra gondolni, hogyan láthatnátok Isten személyes megjelenését annak fényében, hogy mennyire elviselhetetlenül mocskosak vagytok. Arra sem gondoltatok még soha, hogy hogyan ereszkedhetne alá Isten személyesen egy pogány földre. A Sínai-hegyen kellene alászállnia vagy az Olajfák hegyén, hogy ott megjelenjen az izráelitáknak. A pogányok (vagyis az Izráelen kívüli népek) nem mind az Ő utálatának tárgyai vajon? Hogyan munkálkodhatna Ő személyesen közöttük? Ezek mind azok a mélyen gyökerező elképzelések, amelyek sok év alatt alakultak ki bennetek. A mai napi legyőzések célja az, hogy porrá zúzza ezeket az elképzeléseiteket. Így meglátjátok Isten személyes megjelenését közöttetek – nem a Sínai Hegyen vagy az Olajfák Hegyén, hanem olyan emberek között, akiket Ő korábban soha nem vezérelt. Miután

Isten véghezvitte munkájának két szakaszát Izráelben, az izráeliták és a pogányok egyaránt elkezdtek dédelgetni azt az elképzelést, miszerint – bár igaz, hogy mindent Isten teremtett – Ő csak az izráeliták Istene hajlandó lenni, nem pedig a pogányok Istene. Az izráeliták a következőben hisznek: Isten csak a mi Istenünk lehet, nem pedig a ti Istenetek, pogányoké, és mivel ti nem féltetek Jahvét, ezért Jahve – a mi Istenünk – utál titeket. Azok a zsidó emberek ezt is hiszik: az Úr Jézus a mi képünket, a zsidó emberek képét öltötte magára, és Ő olyan Isten, aki a zsidó nép jelét viseli. Isten miközöttünk munkálkodik. Isten képmása és a mi képmásunk hasonló; a mi képünk hasonlít Istenére. Az Úr Jézus a mi Istenünk, a zsidóké; a pogányok nem alkalmasak arra, hogy ilyen hatalmas üdvösségben részesüljenek. Az Úr Jézus a bűnért való áldozat értünk, zsidókért. Az izráeliták és a zsidó nép pusztán a munkának ama két szakasza alapján alkották meg ezeket az elképzeléseket. Ellentmondást nem tűrően magukénak vallják Istent, nem engedve, hogy Isten a pogányok Istene is legyen. Ily módon Isten egy úr lett a pogányok szívében. Ez azért van, mert mindenkiben az a hit alakult ki, hogy Isten nem akar a pogányok Istene lenni, és Ő csak az izráelitákat – az Ő választott népét – és a zsidó embereket kedveli, különösen a tanítványokat, akik Őt követték. Nem tudod, hogy az a munka, amit Jahve és Jézus végeztek, az egész emberiség túlélését szolgálja? Elismered végre, hogy Isten mindannyiótoknak az Istene, akik Izráelen kívül születtetek? Nincs Isten itt ma közöttetek? Ez nem lehet álom, vagy mégis? Nem fogadjátok el ezt a valóságot? Nem meritek ezt elhinni vagy rágondolni. Bárhogy is látjátok, Isten nem éppen itt, közöttetek van? Még mindig féltetek elhinni e szavakat? E naptól fogva, nem Isten választott népe-e mindenki, akiket Ő meghódított, és akik Isten követői akarnak lenni? Ti, akik ma követők vagytok, nem mindannyian Izráelen kívülről választott emberek vagytok-e? Nem ugyanaz-e a helyzetetek, mint az izráelitáké? Nem mindezek azok a dolgok, amiket fel kellene ismernetek? Nem ez a célja a meghódításotok munkájának? Mivel látjátok Istent, Ő mindörökké a ti Istenetek lesz, a kezdettől fogva és a jövőben is. Ő nem fog elhagyni titeket mindaddig, amíg mindannyian hajlandóak vagytok Őt követni és az Ő hű, engedelmes teremtményei lenni.

Függetlenül attól, hogy az emberek mennyire vágnak szeretni Istent, általában véve engedelmesen követték Őt a mai napig. Teljes megbánást csak a végén fognak tanúsítani, amikor a munkának ez a szakasza lezárul. Akkor lesznek az emberek igazán meghódítva. Most még folyamatban van a meghódításuk. Abban a pillanatban, hogy a munka véget ér, teljesen meg lesznek hódítva, de jelen pillanatban nem így van! Még ha mindenki meggyőződésre jutott is, az nem jelenti azt, hogy teljességgel meg lettek hódítva. Ez azért van, mert jelenleg az emberek csak szavakat láttak, nem pedig tényszerű eseményeket, és bármennyire is hisznek, bizonytanok maradnak. Ezért van az, hogy csak a szavak valósággá válásának utolsó tényszerű eseményével lesznek egészen meghódítva az emberek. Most azért hódíttatnak meg ezek az emberek, mert sok olyan rejtélyt hallanak, amit sosem hallottak azelőtt. De közülük minden egyes ember legbelül még most is tényszerű eseményeket keres és azokra vár, hogy általuk

láthassa megvalósulni Isten minden szavát. Csak ekkor lesznek teljesen meggyőzve. Meggyőződésük csak akkor fog megmutatkozni a szívükben, a beszédükben, a szemeikben, és csak akkor lesznek szívük legmélyéről meggyőződve, amikor a végén mindannyian látták ezeket a beteljesült tényszerű valóságokat, és ezek a valóságok bizonyosságérzetet adtak nekik. Ilyen az ember természete: látnotok kell, ahogy minden szó valóra válik, látnotok kell néhány tényszerű eseményt megtörténni, és látnotok kell, ahogy néhány embert utolér a katasztrófa ahhoz, hogy legbelül teljes meggyőződésre jussatok. Akárcsak a zsidók, azzal vagytok elfoglalva, hogy jeleket és csodákat lássatok. Mégis folyamatosan elmulasztjátok, hogy meglássátok, hogy vannak jelek és csodák, és valóságok történnek, amelyek tágra kellene nyissák a szemeiteket. Legyen az valaki, aki az égből száll alá, vagy egy hozzátok beszélő felhőoszlop, vagy az, ha ördögöt űzők ki valamelyikőtökből, vagy ha a hangom mennydörgésként zúg közöttetek, mindig is efféle eseményt akartatok látni, és mindig is ezt akarjátok majd látni. Mondhatjuk, hogy istenhívőként legnagyobb kívánságotok, hogy lássátok, amint Isten eljön és személyesen jelet mutat nektek. Akkor elégedettek lesztek. Ahhoz, hogy titeket meghódítsalak, a mennyek és a föld teremtéséhez hasonló munkát kell véghezvinnem, és ezen túlmenően, valamiféle jelet kell mutatnom nektek. A szívetek ekkor lesz teljességgel meghódítva.

A hódítás munkájának belső igazsága (4.)

Mit jelent tökéletességre jutni? Mit jelent meghódítottnak lenni? Milyen feltételeknek kell teljesülniük ahhoz, hogy az emberek meg legyenek hódítva? És milyen kritériumoknak kell megfelelniük annak érdekében, hogy tökéletessé váljanak? A hódítás és a tökéletesítés célja egyaránt az, hogy az embert teljessé tegye, hogy ismét olyan legyen, amilyen eredeti hasonlatosságában volt, és megszabaduljon romlott sátáni természetétől és a Sátán befolyásától. Ez a hódítás az emberen végzett munka folyamatának elején történik; valójában ez a munka első lépése. A tökéletesítés a második lépés, és ez a befejező munka. Minden emberi lénynek át kell mennie a hódítás folyamatán. Máskülönben nem lenne lehetőségük megismerni Istent, és nem lennének tudatában annak, hogy van Isten, vagyis lehetetlen lenne számukra, hogy elismerjék Istent. És ha az emberek nem ismerik el Istent, akkor az is lehetetlen számukra, hogy Isten teljessé tegye őket, mert nem felelnek meg a teljessé tétel feltételeinek. Ha még csak el sem ismered Istent, akkor hogyan ismerheted Őt? Hogyan követheted Őt? Nem leszel képes arra sem, hogy bizonyosságot tegyél Róla, és még kevésbé lesz hited ahhoz, hogy eleget tegyél Neki. Így bárki számára, aki teljessé akar lenni, az kell legyen az első lépés, hogy aláveti magát a hódítás munkájának. Ez az első feltétel. Azonban mind a meghódítás, mind a tökéletesítés célja az, hogy az embert megdolgozzák és megváltoztassák, és mindkettő része az ember irányításáról szóló munkának. Mindkét lépésre szükség van ahhoz, hogy valaki teljessé legyen, és egyik sem elhanyagolható.

Igaz, hogy „meghódítottak lenni” nem hangzik túl jól, de valójában egy ember meghódításának folyamata az illető megváltoztatásának folyamata. Amint meg lettél hódítva, a romlott beállítottságod talán nem lett teljesen eltörölve, de addigra meg fogod azt ismerni. A hódítás munkája által addigra megismered alantas emberi mivoltodat, ahogy a saját engedetlenséged nagy részét is. Bár a hódítás munkájának rövid szakasza során nem leszel képes elvetni e dolgokat vagy változtatni rajtuk, meg fogod ismerni azokat, és ez megalapozza a tökéletesítéset. Ily módon a meghódítás és a tökéletesítés egyaránt azért történik, hogy megváltoztassák az embereket, hogy megszabadítsák őket romlott sátáni hajlamaiktól, hogy így teljesen Istennek adhassák magukat. Az emberek meghódítása csupán az első lépés beállítottságuk megváltoztatásában, ahogy annak is az első lépése, hogy az emberek teljesen Istennek adják magukat, és ez alacsonyabb lépés, mint a tökéletessé válás lépése. A meghódított ember életfelfogása jóval kisebb mértékben változik, mint a tökéletesített emberé. A meghódítás és atökéletesítés két különböző fogalom, mivel ezek a munka különböző fázisai, és mivel különböző elvárásokat támasztanak az emberekkel szemben; a hódítás kevesebbet követel meg az embertől, míg a tökéletesítés magasabb követelményeket állít. A tökéletesítettek igaz emberek, olyanok, akik szentté váltak; ők az emberiség irányítási munkájának kikristályosodásai, vagyis végtermékei ők. Habár nem tökéletes emberi lények, olyan emberek ők, akik arra törekednek, hogy jelentőségteljes életet éljenek. Eközben a meghódítottak csak szóban ismerik el Isten létezését; elismerik, hogy Isten megtestesült, hogy az Ige megjelent a testben, és hogy Isten eljött a földre, hogy elvégezze az ítélet és fenyítés munkáját. Azt is elismerik, hogy Isten ítélete és fenyítése, valamint az Ő csapása és finomítása mind az ember javát szolgálják. Csak mostanában kezdtek valamennyire emberi hasonlatosságot ölteni. Van némi betekintésük az életbe, de az továbbra is ködös marad számukra. Más szóval csak most kezdik birtokolni az emberi mivoltot. Ilyen hatásai vannak a meghódításnak. Amikor az emberek rálépnek a tökéletesség útjára, akkor régi beállítottságuk képes a változásra. Továbbá, életük tovább növekszik, és fokozatosan egyre mélyebben belépnek az igazságba. Képesek utálni a világot és mindazokat, akik nem az igazságot keresik. Különösképpen utálják önmagukat, de még ennél is inkább, világosan ismerik saját magukat. Hajlandóak az igazság által élni, és célul tűzik ki az igazság követését. Nem hajlandóak a saját elméjük által generált gondolatokban élni, és utálatot éreznek az ember önelégültsége, felfuvalkodottsága és önhittsége iránt. Nagy illendőséggel szólnak, tisztánlátással és bölcsességgel kezelik a dolgokat, Istenhez pedig hűségesek és engedelmesek Neki. Ha egy alkalommal fenyítést és ítéletet tapasztalnak, nemhogy nem válnak passzívvá és nem gyengülnek el, hanem hálásak ezért az Istentől jövő fenyítésért és ítéletért. Úgy hiszik, hogy nem létezhetnek Isten fenyítése és ítélete nélkül, hogy az megvédelmezi őket. Nem a béke és öröm hitére törekednek, és nem is olyan hitre, ami kenyeret keres az éhség kielégítésére. Nem is múltó testi élvezeteket hajszolnak. Ez történik azokban, akik tökéletessé válnak. Az emberek a meghódításuk

után elismerik, hogy Isten létezik, ám annak módja, ahogy ez az elismerés megnyilvánul bennük, korlátozott számú. Mit jelent valójában az, hogy az Ige megjelenik a testben? Mit jelent a megtestesülés? Mit tett a megtestesült Isten? Mi az Ő munkájának célja és jelentősége? Mit nyertél azután, hogy megtapasztaltál oly sokat az Ő munkájából, miután megtapasztaltad cselekedeteit a testben? Csak miután megértetted mindezeket a dolgokat, leszel olyan ember, akit meghódítottak. Ha pusztán annyit mondasz, hogy elismered Isten létezését, de nem hagyod el azt, amit el kell hagynod, és nem hagysz fel a testi élvezetekkel, amelyekkel fel kellene hagynod, hanem ehelyett továbbra is a test kényelmére sóvárogsz, ahogy mindig is tetted, és ha képtelen vagy elengedni a fivéreiddel és nővéreiddel szembeni előítéleteidet, és nem fizetsz semmilyen árat a sok egyszerű gyakorlat végrehajtása során, akkor ez azt bizonyítja, hogy a meghódításod még nem következett be. Ez esetben, még ha sok dolgot értesz is, mindez hiábavaló lesz. A meghódítottak azok az emberek, akik elérték néhány kezdeti változást és kezdeti belépést. Isten ítéletének és fenyítésének megtapasztalása ad az embereknek egy kezdeti tudást Istenről, és az igazság kezdeti megértését. Lehet, hogy képtelen vagy teljességgel belépni a mélyebb, részletesebb igazságok valóságába, ám valós életedben képes vagy sok elemi igazságot a gyakorlatba ültetni, olyanokat, amelyek a testi élvezeteiddel vagy személyes státuszoddal kapcsolatosak. Ezek összessége az a hatás, amely az emberek meghódításának folyamata során végbemegy bennük. A meghódítottak beállítottságában is változásokat láthatunk, például öltözködésükben, megjelenésükben, és életmódjukban – mindezek meg tudnak változni. Megváltozik nézőpontjuk az Istenben való hitről, tisztában vannak törekvésük céljaival, és magasabb dolgok után vágyakoznak. A hódítás munkája során életfelfogásukban is ennek megfelelő változások történnek. Vannak változások, ám ezek sekélyesek, kezdetlegesek, és jóval alacsonyabb rendűek, mint azoknak a beállítottságában és törekvésük céljaiban végbemenő változások, akik tökéletessé váltak. Ha a meghódítás során valakinek a beállítottsága egyáltalán nem változik meg, és semmilyen igazságot nem nyer, akkor ez a személy hulladék, és teljesen hasznavehetetlen! Azokat az embereket, akik nem lettek meghódítva, nem lehet tökéletesíteni! Ha valaki csak arra törekszik, hogy meghódítsák, akkor nem lehet egészen teljessé tenni, még akkor sem, ha a hódítás munkája során beállítottságaiban mutatkozik némi ennek megfelelő változás. El fogja veszíteni azokat a kezdeti igazságokat is, amelyeket megnyert. Hatalmas különbség van a meghódítottak és a tökéletesített beállítottságaiban beálló változások között. Azonban, a változás első lépése az, hogy meg legyünk hódítva; ez az alap. Ha valakinél ez a kezdeti változás nincs meg, az azt bizonyítja, hogy az illető valójában egyáltalán nem ismeri Istent, mivel ez a tudás ítéletből származik, és az efféle ítélet a hódítás munkájának túlnyomó részét képezi. Eképpen mindenkit, aki tökéletességre jut, először meg kell hódítani; máskülönben nincs mód arra, hogy tökéletessé váljanak.

Azt mondod, hogy elismered a megtestesült Istent, és hogy elismered az Ige megjelenését a testben, mégis teszel bizonyos dolgokat az Ő háta mögött, dolgokat,

amelyek szembemennek azzal, amit Ő kér, és szívedben nem rettegsz Tőle. Vajon ez Isten elismerése? Elismered, amit Ő mond, de nem gyakorlod azt, amire képes vagy, sem nem tartasz ki az Ő útja mellett. Ezt jelenti az, hogy elismered Istent? És bár elismered Őt, gyanakvó szívet őrzöl magadban Vele szemben, és sosem Őt félő szívet. Ha már láttad és elismerted az Ő munkáját és tudod, hogy Ő Isten, mégis langyos és teljesen változatlan maradsz, akkor olyan ember vagy, aki még mindig nincs meghódítva. A meghódítottaknak minden tőlük telhetőt meg kell tenniük, és bár nem képesek magasabb igazságokba belépni, és ezek az igazságok talán elérhetetlenek számukra, az ilyen emberek szívében hajlandóság van arra, hogy eljussanak ide. Azért vannak korlátai és határai annak, amit gyakorolni képesek, mert korlátozva van az, amit el tudnak fogadni. De az a legkevesebb, hogy megtegyék, amit csak tudnak, és ha ezt meg tudod valósítani, akkor ezt a hatást a hódítás munkája érte el. Tegyük fel, hogy azt mondd: „Tudván azt, hogy Ő olyan sok szót tud előhozni, amit az ember nem képes, ha Ő nem Isten, akkor ki?” Az efféle gondolkodás nem jelenti azt, hogy elismered Istent. Ha elismered Istent, akkor demonstrálnod kell azt a tényleges cselekedeteiddel. Ha egy gyülekezetet vezetsz, de nem gyakorlod az igazságosságot, ha pénz és vagyon után sóvárogsz, és mindig bezsebeled a gyülekezet összegyűlt pénzét, ez lenne elismerése annak, hogy van Isten? Isten mindenható, és méltó a félelemre. Hogy lehet az, hogy nem félsz, ha tényleg elismered, hogy van Isten? Ha képes vagy ilyen megvetendő dolgokat tenni, akkor tényleg méltányolod Őt? Isten az, akiben hiszel? Amiben te hiszel, az egy homályos Isten; ezért nem félsz! Azok, akik igazán méltányolják és ismerik Istent, mind félnek Tőle és nem mernek semmi olyat tenni, ami Vele szemben áll, vagy ami megsérti a saját lelkiismeretüket, különösen félnek bármi olyat tenni, amiről tudják, hogy ellenkezik Isten akaratával. Csak ezt tekinthetjük Isten létezése elismerésének. Mit kell tenned olyankor, amikor a szüleid meg akarják akadályozni, hogy higgy Istenben? Hogyan szeresd Istent, amikor a hitetlen férjed jó hozzád? És hogyan kellene Istent szeretned, amikor a fivérek és nővérek utálnak téged? Ha elismered Őt, akkor helyesen fogsz cselekedni ezekben a dolgokban, és meg fogod élni a valóságot. Ha nem teszel konkrét lépéseket, hanem csak azt mondd, hogy elismered Isten létezését, akkor csak a szád jár! Azt mondd, hogy hiszel Benne és elismered Őt, de milyen módon ismered el Őt? Milyen módon hiszel Őbenne? Rettegsz-e Tőle a szívedben? Féled-e Őt? Van-e Őt szerető szíved mélyen a bensődben? Amikor elgyötört vagy és nincs senki, akire támaszkodhatnál, érzékeled Isten szeretetreméltóságát, ám azután teljesen megfélemedkezel róla. Ez nem Isten szeretése, sem az Istenben való hit! Végző soron minek az elérését kívánja Isten az embertől? Mindazok az állapotok, amelyeket említettem, például amikor nagyon lenyűgöz a saját fontosságod, amikor úgy érzed, gyorsan meg tudod tanulni és érteni az új dolgokat, mások irányítása, a többiek lenézése, az emberek megítélése külsejük alapján, a gyanútlan emberek feletti hatalmaskodás, a gyülekezet pénze utáni sóvárgás, és így tovább – csak amikor mindezek a romlott sátáni hajlamok részben el lettek távolítva belőled, akkor lesz nyilvánvaló a meghódításod.

A hódítás rajtatok végzett munkájának a lehető legmélyebb jelentősége van: egyrészt e munka célja az, hogy tökéletesítse az emberek egy csoportját, vagyis tökéletesítse őket, hogy a győztesek egy csoportjává válhassanak, mint a teljessé vált emberek első csoportja, azaz az első zsenge. Másrészt azt a célt szolgálja, hogy a teremtetett lények élvezhessék Isten szeretetét, részesüljenek Isten teljes és legnagyobb szerűbb üdvösségében, hogy az ember ne csupán az irgalmat és a szerető kedvességet élvezhesse, hanem ami ennél is fontosabb, a fenyítést és az ítéletet. A világ teremtetésétől kezdve mostanáig minden, amit Isten az Ő munkája során végzett, az szeretet, az ember iránti gyűlölet szikrája nélkül. Még az általad látott fenyítés és ítélet is szeretet, egy igazabb és valóságosabb szeretet, egy olyan szeretet, amely az embereket az emberi élet helyes ösvényére tereli. Egy másik szempontból, az a célja, hogy a Sátán előtt bizonytságot tegyen. És ismét egy másik szempont szerint az, hogy megalapozza a jövőbeni evangéliumi munka terjesztését. Minden munka, melyet Ő végzett, azt a célt szolgálja, hogy az embereket az emberi élet helyes útjára vezesse, hogy így normális emberként élhessenek, mert az emberek nem tudják, hogyan éljenek, és e vezetés nélkül csak üres életet fogsz élni; az életednek nem lesz értéke vagy értelme, és teljes mértékben képtelen leszel arra, hogy normális személy legyél. Ez az ember meghódításának legmélyebb jelentősége. Ti mind Móáb leszármazottai vagytok; amikor a hódítás munkája megvalósul bennetek, az hatalmas üdvösség. Mindannyian a bűn és kicsapongás földjén éltetek, és mindannyian kicsapongók és bűnnel teljesek vagytok. Ma nem csak arra vagytok képesek, hogy Istenre tekintsetek, hanem ami még fontosabb, fenyítésben és ítéletben részesültetek, valóban mélyre ható üdvösséget kaptatok, ami azt jelenti, hogy részesültetek Isten legnagyobb szeretetében. Mindenben, amit tesz, Isten igaz szeretettel viseltetik irántatok. Egyetlen rossz szándéka sincs. A bűneitek miatt ítél meg titeket, hogy megvizsgáljátok magatokat, és részesüljete ebben a hatalmas üdvösségben. Mindez azért történik, hogy az embert teljessé tegye. Kezdetől a végig Isten a Tőle telhető legtöbbet tette azért, hogy megmentse az embert, és nem kívánja, hogy teljesen elpusztítsa az embert, akit saját kezével teremtet. Ma Ő eljött közétek, hogy munkálkodjon; ez nem még az eddiginél is nagyobb üdvösség? Ha gyűlölné titeket, akkor is végezne ilyen horderejű munkát annak érdekében, hogy személyesen vezessen titeket? Miért kínlódna ezzel? Isten nem gyűlöl titeket, és egyetlen rossz szándéka sincs irányotokban. Tudnotok kellene, hogy Isten szeretete a legigazabb szeretet. Csak az emberek engedetlensége miatt van, hogy ítélet által kell megváltania őket; ha nem így lenne, akkor lehetetlen lenne megmenteni őket. Mivel nem tudjátok, hogy éljete, és nem is vagytok tisztában azzal, hogyan kellene élni, és mivel ezen a kicsapongó és bűnös földön éltetek, és ti magatok is féktelen és mocskos ördögök vagytok, Ő nem tűrheti el, hogy még jobban lealjasodjatek, nem viseli el annak látványát, hogy ezen a mocskos földön éljete, ahogy most teszitek, ahol a Sátán kedve szerint taposhat rajtatok, és nem képes megengedni, hogy az alvilágba zuhanjatek. Ő csak meg akarja nyerni Magának ezt az embercsoportot, és teljesen meg akar váltani titeket. Ez a

fő célja annak, hogy a hódítás munkáját végzi rajtatok: ez kizárólag az üdvösség érdekében történik. Ha nem látod, hogy minden, amit rajtad végez, szeretet és üdvösség, ha azt hiszed, hogy ez csak egy módszer, az ember gyöttrésének egy módja, és olyasmi, amiben nem bízhatunk meg, akkor jobban teszed, ha visszamész a világodba, hogy fájdalmat és nehézségeket szenvedj el! Ha hajlandó vagy ebben az áramlatban lenni, és élvezni ezt az ítéletet és ezt a mérhetetlen üdvösséget, és élvezni mindezeket az áldásokat, olyan áldásokat, amelyeket az emberi világban sehol nem találhatsz meg, és élvezni ezt a szeretetet, akkor légy jó: maradj ebben az áramlatban, hogy elfogadd a hódítás munkáját, és így tökéletességre juthass. Ma talán elszenvedsz egy kis fájdalmat és finomítást Isten ítélete miatt, de e fájdalom elszenvedésének értéke és értelme van. Bár Isten fenyítése és ítélete – melyek célja, hogy megbüntesse az embert bűneiért, hogy megbüntesse a testét – finomítja és kíméletesen leleplezi az embereket, e munkának egy része sem arra hivatott, hogy pusztulásra kárhoztassa a testüket. Az ige szigorú leleplezései mind azt a célt szolgálják, hogy téged a helyes útra vezessenek. Ti olyan sokat megtapasztaltok e munkából személyesen, és nyilvánvaló, hogy nem vezetett titeket gonosz ösvényre! Mindez azért van, hogy megélhesd a normális emberi mivotot, és mindez elérhető a normális emberi mivoltod segítségével. Isten munkájának minden lépése a te szükségéiden alapszik, a gyengeségeid szerint, és a tényleges érettséged szerint; és nem nehezedik rád elviselhetetlen teher. Ez ma nem világos számodra, és úgy érzed, mintha kemény lennék veled, és valóban mindig úgy hiszed, hogy azért fenyítelek, ítélek és feddelek meg téged minden nap, mert gyűlöllek téged. Habár az, amit elszenvedsz, az fenyítés és ítélet, ez valójában szeretet irántad, és ez a legnagyobb védelem. Ha nem tudod felfogni e munkának a mélyebb jelentését, akkor lehetetlen lesz számodra, hogy továbbra is tapasztalj. Ez az üdvösség vigasztalást kell hozzon neked. Ne utasítsd vissza, hogy észhez térj. Miután idáig eljutottál, a hódítás munkájának jelentősége már világos kell legyen számodra, és nem szabadna továbbra is ilyen vagy olyan véleményeket formálnod róla!

Gyakorlat (6.)

Ma – nem számítva, hogy elérjük-e azt az érzéket, amellyel Péter rendelkezett – sokan még azt az érzéket sem tudják elérni, amellyel Pál rendelkezett. Még Pál öntudatával sem rendelkeznek. Bár Pált az Úr lesújtotta, mert üldözte az Úr Jézust, később mégis megvolt benne az elhatározás, hogy az Úrért dolgozzon és szenvedjen. Jézus egy betegséget adott neki, és később Pál tovább szenvedett ettől a betegségtől, miután elkezdett munkálkodni. Miért mondta, hogy tövis van a testében? A tövis valójában betegség volt – és Pál számára ez egy végzetes gyengeség volt. Nem számított, hogy mennyit dolgozott, vagy hogy mekkora elszántság volt benne a szenvedésre, nem tudott megszabadulni ettől a tövistől. Pedig Pál sokkal jobb képességű volt, mint ti, mai

emberek, és önismerettel is rendelkezett, és több érzéke volt, mint nektek. Miután Pál Jézus lesújtotta, abbahagyta Jézus tanítványainak üldözését, és elkezdett Jézusért prédikálni és szenvedni. Vajon mi inspirálta őt a szenvedés elviselésére? Pál úgy gondolta, hogy mivel meglátta a nagy világosságot, tanúságot kell tennie az Úr Jézusról, nem szabad többé üldöznie Jézus tanítványait, és nem szabad többé ellenállnia Isten munkájának. Pál a vallás egyik magas rangú alakja volt. Nagy tudású és tehetséges volt, lenézte a középszerű embereket, és erősebb személyiséggel rendelkezett, mint a legtöbben. De miután a „nagy világosság” beragyogta, képes volt az Úr Jézusért munkálkodni, elszánta magát arra, hogy Istenért szenvedjen, és felajánlja magát Istennek, ami bizonyította, hogy volt érzéke. Abban az időben, amikor Jézus tanítványait üldözte és letartóztatta, Jézus megjelent neki, és ezt mondta: „Pál, miért üldözöl Engem?” Pál azonnal összeesett és így szólt: „Kicsoda vagy, Uram?” Egy hang szólt az égből: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.” Pál egyszerre felébredt, és csak ekkor tudta meg, hogy Jézus a Krisztus, hogy Ő Isten. „Engedelmeskednem kell. Isten adta nekem ezt a kegyelmet – így üldöztem Őt, és Ő mégsem sújtott le rám, és nem átkozott meg. Szervenem kell Érté.” Pál felismerte, hogy üldözte az Úr Jézus Krisztust, és most az Ő tanítványait gyilkolja, hogy Isten nem átkozta meg őt, hanem világosságot árasztott rá. Ez lelkesítette őt, és így szólt: „Bár nem láttam az Ő arcát, hallottam a hangját és láttam az Ő nagy világosságát. Csak most látom igazán, hogy Isten valóban szeret engem, és hogy az Úr Jézus Krisztus valóban az az Isten, aki könyörül az emberen és megbocsátja az ember bűneit mindörökre. Most már valóban látom, hogy bűnös vagyok.” Bár azután Isten Pál ajándékait felhasználta a munkára, ezt felejtjük el egyelőre. Az akkori elszántságát, a normális emberi értelmét és az öntudatát – ezeket a dolgokat képtelenek vagytok elérni. Ma nem kaptatok-e sok világosságot? Nem látták-e sokan, hogy Isten természete fenség, harag, ítélet és fenyítés? Átkok, megpróbáltatások és finomítás sokszor érte már az embereket – és mit tanultak belőle? Mit nyertél a fegyelmezésből és a foglalkozásból? Súlyos szavak, csapás és ítélet sokszor ért már téged, de te mégsem törödsz velük. Még az a kevés érzék sincs meg benned, amivel Pál rendelkezett – nem vagy te rendkívül elmaradott? Aztán sok minden volt, amit Pál nem látott tisztán. Csak azt tudta, hogy a világosság körülragyogta, de nem tudta, hogy a földre volt sújtva; ő személy szerint azt hitte, hogy miután a világosság körülragyogta, fel kell áldoznia magát Istenért, szenvednie kell Istenért, mindent meg kell tennie, hogy az Úr Jézus Krisztusnak utat törjön, és még több bűnöst megnyerjen, hogy az Úr megváltsa őket. Ez volt az ő elhatározása, és munkájának egyetlen célja – de amikor munkálkodott, a betegség még mindig nem hagyta el, egészen haláláig. Pál több mint húsz évig tevékenykedett. Sokat szenvedett, sok üldöztetést és sok nyomorúságot élt át, bár ezek természetesen sokkal kisebbek voltak, mint Péter megpróbáltatásai. Mennyire szánnalmas, ha még Pál érzéke sincs meg bennetek? Ha ez a helyzet, akkor hogyan kezdhetne Isten még nagyobb munkába bennetek?

Amikor az evangéliumot terjesztette, Pál nagy kínokat szenvedett. A munka, amit végzett, az elszántsága, a hite, a hűsége, a szeretete, a türelme és az alázatossága abban az időben, és a sok más külső dolog, amiket megélt, meghaladták azt, amit ti, mai emberek megéltetek. Benneteket – hogy szigorúbban fogalmazzak – nincs normális érzék, még csak lelkiismeretetek és emberi mivoltotok sincs. Annyi minden hiányzik belőletek! Így sokszor abban, amit megéltetek, nem található normális értelem, és az öntudatosságnak semmi jele. Bár Pál akkoriban testi betegségben szenvedett, továbbra is imádkozott és keresett: „Mi ez a betegség valójában? Ennyi munkát végeztem az Úrért, miért nem hagy el ez a nyomorúság? Lehetséges talán, hogy az Úr Jézus próbára tesz engem? Vajon lesújtott rám? Ha lesújtott volna rám, meghaltam volna, akkor képtelen lettem volna elvégezni mindezt a munkát Érte, és nem kaphattam volna ennyi világosságot. Ő is felismerte az elhatározásomat.” Pál mindig úgy érezte, hogy ez a betegség Isten próbatétele volt számára, hogy ez a betegség edzette a hitét és az akaraterejét – így látta ezt Pál. Valójában a betegsége egy következmény volt, ami abból maradt, amikor az Úr Jézus lesújtott rá. Ez érzelmi nyomás alá helyezte őt, és megfékezte lázadását. Ha Pál körülményei között találnátok magatokat, mit tennétek? Vajon az elszántságotok és a szenvedésre való képességetek felérne a Páléval? Ma, ha valamilyen betegség sújt benneteket, vagy ha nagy megpróbáltatáson mentek keresztül, és szenvedni kényszerültök, ki tudja, hogy milyenné váltok. Ha egy madárkalitkába zárnának be titeket, és folyamatosan gondoskodnának rólatok, akkor rendben lennétek. Máskülönben olyanok lennétek, mint a farkasok, nélkülözve minden emberi mivoltot. Ha tehát egy kis kényszert vagy nehézséget kell elviselnetek, az jót tesz nektek; ha könnyű dolgokat lenne, tönkremennétek, és akkor hogyan lehetnétek védettek? Ma azért részesültök védelemben, mert fenyítést, ítéletet és átkot kaptok. Azért vagytok védve, mert sokat szenvedtetek. Ha nem így lenne, már régen romlásba zuhantatok volna. Ez nem szándékosan nehezíti meg a dolgokat – az ember természetét nehéz megváltoztatni, és így kell lennie ahhoz, hogy a beállítottsága megváltozzon. Ma még csak nem is rendelkeztek olyan lelkiismerettel vagy érzékkel, mint Pál, és még csak nem is rendelkeztek az ő öntudatával. Mindig nyomást kell gyakorolni rátok, és mindig fenyíteni kell titeket és ítélezni felettetek ahhoz, hogy felébredjen a lelketek. A fenyítés és az ítélet a legjobb az életetek számára. És amikor szükséges, a tények büntetésének is el kell érnie benneteket; csak akkor fogtok teljesen engedelmeskedni. A ti természetetek olyan, hogy fenyítés és átok nélkül nem lennétek hajlandóak fejet hajtani, nem lennétek hajlandóak engedelmeskedni. A tények nélkül, amelyek a szemetek előtt vannak, hatástalan lenne. Jellemben túlságosan alantasak és értéktelenek vagytok! Fenyítés és ítélet nélkül nehéz lenne meghódítani titeket, és nehéz lenne legyőzni igazságtalanságotokat és engedetlenségeteket. Régi természetetek oly mélyen gyökerezik. Ha a trónra helyeznének, fogalmatok sem lenne a világegyetemben elfoglalt helyetekről, még kevésbé arról, hogy hová tartotok. Még azt sem tudjátok, honnan jöttetek, hogyan is ismerhetnétek meg a teremtetés Urát? Az idejében érkező mai

fenyítések és átkok nélkül már régen elérkezett volna a végső napotok. A sorsotokról nem is beszélve – nem lenne az még inkább közvetlen veszélyben? E nélkül az időszerű fenyítés és ítélet nélkül ki tudja, mennyire elbizakodottak lennétek, vagy mennyire romlottá válnátok. Ez a fenyítés és ítélet hozott el titeket a mai napig, és ezek őrizték meg a létezéséteket. Ha még mindig ugyanazokkal a módszerekkel „nevelnének” benneteket, amelyeket „apátok” alkalmazott, ki tudja, milyen birodalomba lépnétek be! Egyáltalán nem vagytok képesek kontrollálni magatokat és reflektálni önmagatokra. Ami a hozzátok hasonló embereket illeti, ha csupán követtek és engedelmeskedtek – anélkül, hogy bármilyen félbeszakítást vagy zavart okoznátok –, a céljaimat el fogom érni. Nem kellene-e jobban elfogadnotok a mai büntetést és fenyítést? Milyen más választási lehetőségek van? Amikor Pál látta az Úr Jézust beszélni és munkálkodni, még mindig nem hitt. Később, miután az Úr Jézust a keresztre szegezték, majd feltámadt, tudta ezt a tényt, mégis folytatta az üldözést és az ellenkezést. Ezt jelenti a szándékos vétkezés, és ezért lett lesújtva. Kezdetben tudta, hogy van egy király a zsidók között, akit Jézusnak hívnak, erről hallott. Később, amikor prédikációkat tartott a templomban és prédikált szerte az országban, Jézus ellen fordult, és fennhéjázva megtagadta, hogy bárkinek is engedelmeskedjen. Ezek a dolgok óriási akadállyá váltak az akkori munka számára. Jézus munkálkodása idején Pál nem közvetlenül üldözte és tartóztatta le az embereket, hanem a prédikációkat és a szavakat használt arra, hogy lerombolja Jézus munkáját. Később, miután az Úr Jézus Krisztust a keresztre szegezték, elkezdte letartóztatni a tanítványokat, egyik helyről a másikra rohant, és mindent megtett, hogy üldözze őket. Csak azután ébredt fel és tapasztalta meg a nagy megbánást, miután a „világosság” ráragyogott. Miután lesújtattott, a betegsége soha többé nem hagyta el. Néha úgy érezte, hogy szenvedése egyre súlyosbodik, és képtelen volt felkelni az ágyból. Így gondolkodott: „Mi folyik itt? Csakugyan le vagyok sújtva?” A betegség soha nem hagyta el, és e betegség miatt sokat dolgozott. Azt lehet mondani, hogy Jézus ezt a betegséget az önteltsége és akaratossága miatt helyezte Pálba; ez büntetés volt Pálon, de ez azért is történt, hogy Pál adottságait felhasználja Isten munkájában, hogy az Ő munkája kibővíthessen. Ami azt illeti, Isten szándéka nem az volt, hogy megmentse Pált, hanem hogy felhasználja őt. Pál beállítottsága azonban túlságosan gögös és akaratos volt, ezért „tővis” adatott testébe. Végül, mire Pál befejezte munkáját, a betegség már nem jelentett számára olyan nagy gyötrelmet, és munkája vége felé képes volt kimondani a következő szavakat: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végül eltételek nekem az igazság koronája” – amit azért mondott, mert nem ismerte Isten munkáját. Sokan vannak köztetek, akik olyanok, mint Pál, de ha valóban megvan bennetek az elszántság, hogy az út végéig kitartsatok a követésben, akkor nem lesz részetek rossz bánásmódban. Itt most nem fogjuk tárgyalni, hogy Pál milyen módon volt lázadó és ellenálló; maradjunk annál a résznél, ami pozitív és dicséretes volt benne: volt lelkiismerete, és miután egyszer megkapta a „világosságot”, képes volt Istennek szentelni magát és szenvedni

Istenért. Ez volt az egyik erőssége. Ha azonban vannak olyanok, akik azt hiszik, hogy azért, mert volt egy erős pontja, ő egy áldott ember volt, ha azt gondolják, hogy nem feltétlenül volt megfenyítve, akkor ezek értelmetlen emberek szavai.

Sokan, amikor imádkoznak és olvassák Isten szavait, azt mondják, hogy hajlandóak alávetni magukat Istennek, de aztán a magánéletben züllöttekké válnak, és nem törődnek vele. Isten szavai újra és újra elhangzanak, rétegről rétegre leleplezve az embereket, és csak akkor „találnak békét”, amikor a legalsó réteg is lelepleződik, és kevésbé lesznek gőgösek és akaratosak, és nem lesznek olyan elviselhetetlenül arrogánsak. A mai állapototok mellett még mindig kíméletlenül le kell csapni rátok, le kell leplezni titeket, és részletről részletre megítélni, hogy esélyetek se legyen levegőhöz jutni. Számotokra jobb, ha a szigorú fenyítés és az ítélet nem hagy el benneteket, és ha a kárhozat és az átkok nem lesznek távol tőletek – ez lehetővé teszi számotokra, hogy lássátok, hogy Isten adminisztratív rendeleteinek keze soha nem távolodik el tőletek. Ahogyan a Törvény Korában, amikor Áron látta, hogy Jahve soha nem hagyta el őt (amit ő látott, az Jahve állandó vezetése és védelme volt; Isten vezetése, amit ma láttok, az a fenyítés, átkok és ítélet), ma sem hagy el titeket Jahve adminisztratív rendeleteinek keze. Van azonban egy dolog, ami miatt nyugodtak lehettek: bárhogyan is ellenkeztek, lázadoztok és ítéltetek, a testeteknek semmi baja nem lesz. De ha vannak emberek, akik túl messzire mennek az ellenállásban és akadályozzák a munkát, az nem elfogadható; van egy határ. Ne szakítsátok félbe vagy zavarjátok meg a gyülekezet életét, és ne szakítsátok félbe a Szentlélek munkáját. Ami a többit illeti, azt tehetsz, amit akarsz. Ha azt mondd, hogy nem akarsz törekedni az életre, és vissza akarsz térni a világba, akkor siess és menj! Azt tehettek, amit csak akartok, mindaddig, amíg nem akadályozzátok Isten munkáját. Van azonban még egy dolog, amit tudnod kell: a végén az ilyen akaratos bűnösök mind ki lesznek vetve. Ma még lehet, hogy nem ér téged szemrehányás, de a végén csak az emberek egy része lesz képes bizonyosságot tenni – és a többiek mind veszélyben lesznek. Ha nem szeretnél részt venni ebben a folyamban, az rendben van. A ma embereivel toleránsan bánok; nem korlátozlak téged, feltéve, hogy nem félsz a holnapi fenyítéstől. De ha ebben az áramlatban vagy, tanúságot kell tenned, és fenyítésben kell részesülnöd. Ha vissza akarod utasítani, és vissza akarsz térni a világba, az rendben van – senki sem akadályoz meg téged! De ha olyan munkát végzel, amely romboló hatású, és megzavarja Isten munkáját, akkor ezt egyáltalán nem lehet megbocsátani neked! Ami pedig azt illeti, amit a szemed lát és a füled hall arról, hogy kik kapnak fenyítést, és kiknek a családja kap átkot – mindezeknek vannak határai és korlátai. A Szentlélek nem tesz dolgokat könnyelműen. Az általatok elkövetett bűnök alapján, ha a saját igazságtalanságotok szerint lennétek kezelve és komolyan véve, melyikőtök maradhatna életben? Mindannyian szerencsétlenséget élnétek át, és egyikőtök sem járna jó eredménnyel. Mégis, ma sok emberrel toleránsan bánok. Még ha ítéltetek, lázadoztok és ellenkeztek is, mindaddig, amíg nem szakítotok félbe, mosolyogva nézek szembe veletek. Ha valóban az életre törekedtek, akkor el kell

szenvednetek egy kis fenyítést, és el kell viselnetek a fájdalmat, hogy megváljatok attól, amit szerettek, hogy az műtőasztalra kerüljete operációra; el kell túrnöd a fájdalmat, ahogyan Péter is elfogadta a megpróbáltatásokat és a szenvedést. Ma az ítélőszék előtt álltok. A jövőben a „guillotine-ra” kell mennetek, ami akkor lesz, amikor „feláldozzátok” magatokat.

Az utolsó napok munkájának ezen utolsó szakaszában talán azt hiszed, hogy Isten nem fogja megsemmisíteni a testedet, és azt lehet mondani, hogy nem szenvedhetsz semmilyen betegségben, még akkor sem, ha szembeszállsz Vele és elítéled Őt – de amikor Isten szigorú szavai elérnek téged, amikor lázadásod és ellenállásod és csúnya arcod mind lelepleződik, nem tudsz majd elbújni. Egyszer csak pánikba esel, és tanácstalan maradsz. Ma kell, hogy legyen egy kevés lelkiismeretetek. Ne játsszátok a gonoszok szerepét, akik ellenállnak és láznak Isten ellen. Hátat kell fordítanod régi ősödnök; ilyen érettséged kell legyen, és ez az az emberi mivolt, amivel rendelkezned kell. Állandóan képtelen vagy arra, hogy félretedd a saját jövőbeli kilátásaidat vagy a mai élvezeteket. Isten azt mondja: „Amíg mindent megtesztek azért, hogy kövessetek Engem és az igazságra törekedtek, biztosan tökéletessé teszlek benneteket. Amint tökéletessé váltok, gyönyörű rendeltetési helyetek lesz – beviszlek az Én országomba, hogy Velem együtt élvezzétek az áldásokat.” Egy gyönyörű rendeltetési helyet ígértem nektek, de a veletek szemben támasztott követelményeket soha nem lehet csökkenteni. Van egy feltétel is: függetlenül attól, hogy meg lesztek hódítva vagy tökéletessé váltok, ma némi fenyítésnek és szenvedésnek kell alávetni benneteket; csapást és fegyelmezést kell kapnotok; hallgatnotok kell szavaimra, követnetek kell utamat, és teljesítenetek kell Isten akaratát – ezt kell nektek embereknek tennetek. Függetlenül attól, hogy hogyan törekszel, világosan kell hallanod. Ha tényleg valódi meglátásaid vannak, akkor folytathatod a követést. Ha úgy gondolod, hogy itt nincsenek kilátások vagy remények, akkor elmehetsz. Ezek a szavak világosan szóltak hozzád, de ha valóban menni akarsz, az csak azt mutatja, hogy a legcsekélyebb lelkiismereted sincs; ez a cselekedeted elegendő annak bizonyítására, hogy egy démon vagy. Habár azt mondd, hogy mindent Isten rendezésére bízol, a tested és az általad megélt dolgok alapján mégis a Sátán hatalma alatt élsz. Bár a Sátán is Isten kezében van, te magad még mindig a Sátánhoz tartozol, és Isten még nem szabadított meg igazán, mert még mindig a Sátán befolyása alatt élsz. Hogyan kell törekedned azért, hogy megmenekülj? A választás a tied – neked kell kiválasztanod, hogy milyen úton járj. Végző soron, ha azt tudod mondani: „nem tehetek jobbat, Isten szeretetét a lelkiismeretemmel hálálom meg, és egy kis emberi mivoltra van szükségem. Semmi többet nem tudok elérni, és a képességem sem olyan kiváló; nem értem Isten művének látomásait és értelmét. Én csupán viszonzom Isten szeretetét, megteszem, amit Isten kér, és megteszek mindent, amit tudok. Isten teremtményeként megfelelően teljesítem kötelességemet” – akkor elégedett leszek. Ez a legnagyobb bizonyágtétel, amire képes vagy. Ez a legmagasabb színvonal, ami az emberek egy részétől megköveteltetik: teljesíteni Isten

teremtésének kötelességét. Csak annyit tegyél, amennyire képes vagy; a veled szemben támasztott követelmények nem túl magasak. Amíg mindent megteszel, amire képes vagy, addig ez a te bizonyágtétele.

Gyakorlat (7.)

Emberi mivoltotok túlságosan hiányos, életstílusotok túlságosan silány és lealacsonyított, nincs bennetek emberi mivolt, és hiányzik belőletek az éleslátás. Ezért kell felszerelkeznetek a normális emberi mivolt dolgaival. Lelkiismeretesnek, értelmesnek és éleslátónak lenni; tudni, hogyan kell beszélni és a dolgokat szemlélni; odafigyelni a tisztaságra; normális emberi lényként viselkedni – ezek a jellemzői a normális emberi mivolt ismeretének. Ha ezekben a dolgokban megfelelően viselkedtek, akkor úgy tekintenek rátok, mint akik elfogadható szintű emberi mivolttal rendelkeznek. A lelki élethez is fel kell szerelkeznetek. Ismeretek kell Isten földi munkájának teljességét, és kell, hogy legyen tapasztalatotok az Ő szavaival kapcsolatban. Tudnod kell, hogyan kell engedelmeskedni az Ő intézkedéseinek, és hogyan kell teljesítened a teremtett lény kötelességét. Ez a két aspektusa annak, amibe ma be kell lépned – felszerelkezni az emberi mivolt szerinti életre, és gyakorolni a szellemi életre. Mindkettő nélkülözhetetlen.

Egyes emberek abszurdak: csak az emberi mivolt jellemzőivel tudják felszerelni magukat. A megjelenésükben nem lehet hibát találni; amit mondanak és ahogyan beszélnek, az helyénvaló, és az öltözködésük is nagyon méltóságteljes és megfelelő. Ám belül üresek; csupán a felszínen tűnik úgy, mintha normális emberi mivolttal rendelkeznének. Vannak, akik csak arra koncentrálnak, hogy mit egyenek, mibe öltözzenek és mit mondjanak. Vannak olyanok is, akik kizárólag olyan dolgokra koncentrálnak, mint a söprögetés, az ágyazás és az általános tisztaság. Lehet, hogy mindezekben jól gyakorlottak, de ha megkérnéd őket, hogy beszéljenek arról, hogy mit tudnak Isten utolsó napokra vonatkozó munkájáról, vagy a fenyítésről és az ítéletről, vagy a próbatételekről és a finomításról, valószínűleg a legcsekélyebb tapasztalatot sem mutatnák fel. Megkérdezheted őket: „Van-e fogalmad Isten legfőbb munkájáról a földön? Miben különbözik a ma megtestesült Isten munkája Jézus munkájától? Jahve munkájától? Vajon Ők egy Isten? Azért jött-e, hogy véget vessen ennek a korszaknak, vagy hogy megmentse az emberiséget?” Ám az ilyen embereknek nincs mondanivalójuk ezekről a kérdésekről. Vannak, akik szépen, de felületesen szépítik magukat: A nők olyan csinosan díszítik magukat, mint a virágok, a testvérek pedig úgy öltözködnek, mint a hercegek vagy a gazdag fiatal piperkőcök. Ők csak a külső dolgokkal törődnek, például azzal, hogy mit esznek és mit viselnek; belül viszont nélkülöznek, és a legcsekélyebb ismeretük sincs Istenről. Mi értelme lehet ennek? Aztán vannak olyanok is, akik úgy öltöznek, mint a szegény koldusok – tényleg úgy néznek ki, mint a kelet-ázsiai

rabszolgák! Tényleg nem értitek, hogy mit kérek tőletek? Beszélgetsetek egymás között: Mit nyertetek valójában? Ennyi éven át hittetek Istenben, és mégis ez minden, amit arattatok – hát nem kínos ez számotokra? Nem szégyellitek magatokat? Ennyi éven át az igaz utat követtétek, de ma az érettségetek még mindig alacsonyabb egy verébénél! Nézzétek meg a fiatal hölgyeket köztetek, akik a ruháikban és a sminkjükből szépek, mint a festmények, összehasonlítták magukat egymással – és mit hasonlítanak össze? Az élvezeteiket? Az igényeiket? Azt hiszitek, azért jöttem, hogy modelleket toborozzak? Nincs bennetek semmi szégyenérzet! Hol van az életetek? Vajon nem csak a saját extravagáns kívánságaitokat követitek-e? Azt hiszed, hogy olyan szép vagy, bár mindenféle díszbe öltözhetsz, valójában nem vagy-e egy trágyadombon született, vonagló féreg? Ma szerencsés vagy, hogy élvezheted ezeket a mennyei áldásokat, nem a szép arcod miatt, hanem azért, mert Isten kivételt tesz azzal, hogy felemel téged. Még mindig nem világos számodra, honnan jöttél? Az élet említésére befogod a szádat, és nem szólsz semmit, néma vagy, mint egy szobor, mégis van képed kiöltözni! Mégis hajlamos vagy pirosítót és púdert kenni az arcodra! És nézzétek meg magatok között a piperkőcöket, az önfejű embereket, akik egész nap féktelenül, fesztelenül, közömbös arckifejezéssel sétálgatnak. Így kell viselkednie egy embernek? Mire fordítja mindenki közületek, férfi vagy nő, a figyelmét egész nap? Tudjátok-e, kitől függtek, hogy táplálkozzatok? Nézz a ruhádra, nézd meg, mit arattál, ami a kezeden van, dörzsöld meg a hasadat – mi hasznod származott annak a vérnek és verejtéknek az árából, amit a hitben töltött évek alatt fizettél? Még mindig azt gondolod, hogy városnézésre mész, még mindig arra gondolsz, hogy a bűzlő húsodat ékesítsd – értéktelen törekvések! Arra kértelek, hogy normális ember legyél, most azonban nem egyszerűen abnormális vagy, hanem aberrált. Hogy merészelhet egy ilyen ember Elém járni? Ilyen emberi mivolttal, mint ez, a bájjaidat fitogtatva és a testeddel kérkedve, mindig a test kívánságainak élve – nem a mocskos démonok és gonosz szellemek leszármazottja vagy-e? Nem fogom megengedni, hogy egy ilyen mocskos démon sokáig fennmaradjon! És ne hidd, hogy nem tudom, mit gondolsz a szívedben. Lehet, hogy a vágyaidat és a testedet szigorúan kordában tartod, de hogyan tudnám, milyen gondolatokat rejtegetsz a szívedben? Hogyan tudnám mindazt, amit a szemed kíván? Ti, fiatal hölgyek, nem azért csináltjátok-e magatokat, hogy a testeteket mutogassátok? Mi hasznotok van a férfiaktól? Valóban megmenthetnek benneteket a nyomorúság tengeréből? Ami a köztetek lévő piperkőcöket illeti, mindannyian úgy öltözködtök, hogy úriembernek és előkelőnek tűnjetek, de vajon ez nem egy csel, hogy felhívjátok a figyelmet a remek külsőtökre? Kiért teszitek ezt? Mi hasznotok van a nőktől? Nem ők-e a bűntöke forrása? Ti, férfiak és nők, sok szót mondtam nektek, de ezek közül csak kevésnek tettetek eleget. A fületek nagyothalló, a szemetek elhomályosult, és a szívetek annyira megkeményedett, hogy testetekben nincs más, csak kéjvágy, amelynek a csapdájába estetek, és képtelenek vagytok kiszabadulni. Ki akar a közöletekbe menni, ti férgek, akik a mocskokban és a szennyben vergődtek? Ne feledjétek, hogy ti csak azok vagytok,

akiket a trágyadombról emeltem fel, hogy eredetileg nem rendelkeztek normális emberi mivolttal. Amit kérek tőletek, az a normális emberi mivolt, amivel eredetileg nem rendelkeztek, nem pedig az, hogy parádézzatok a bujaságotokkal, vagy engedjétek szabad utat a rohadt testeteknek, amelyet az ördög oly sok éven át idomított. Amikor így öltözködtek, nem féltek-e attól, hogy még jobban csapdába estek? Nem tudjátok-e, hogy eredetileg bűnben születtek? Hát nem tudjátok, hogy testetek annyira tele van bujasággal, hogy az még a ruhátokból is kiszivárog, elviselhetetlenül csúnya és mocskos démonként mutatva meg állapototokat? Nem úgy van-e, hogy ezt mindenkinél világosabban tudjátok? A szívetek, a szemetek, az ajkatok – nem szennyezték-e be mindezeket mocskos démonok? Nem mocskosak-e ezek a testrészeid? Azt hiszed, hogy amíg nem cselekszel, addig te vagy a legszentebb? Azt gondolod, hogy szép ruhákba öltözve elrejtethető a szennyes lelketek? Ez nem fog működni! Azt tanácsolom nektek, hogy legyetek reálisabbak: Ne legyetek csalók és hamisak, és ne mutogassátok magatokat. Egymás előtt fitogtatjátok a bujaságotokat, de cserébe csak örök szenvedést és kíméletlen fenyítést kaptok! Mi szükségetek van arra, hogy egymásra kacsintgassatok és romantikába merüljétek? Ez lenne a tisztességetek, a becsületességetek mértéke? Gyűlölöm azokat köztetek, akik gonosz orvoslással és varázslással foglalkoznak; gyűlölöm a köztetek lévő fiatal férfiakat és nőket, akik a saját testüket szeretik. Jobb lenne, ha visszafognátok magatokat, mert most már normális emberi mivolttal kell rendelkeznetek, és nem szabad fitogtatnotok a bujaságotokat – mégis minden alkalmat megragadtok, mert a testi vágyatok túl erős, és a bujaságotok túlságosan nagy!

A felszínen az emberi mivolt szerinti életed nagyon jól van elrendezve, de nincs mit mondanod, amikor arra kérnek, hogy beszélj az életről való tudásodról; ebben szegény vagy. Fel kell szerelkezned az igazsággal! Emberi mivolt szerinti életed javult, ugyanígy a belső életednek is meg kell változnia; változtasd meg a gondolataidat, alakítsd át az Istenbe vetett hitről alkotott nézeteidet, változtasd meg a benned lévő tudást és gondolkodást, és változtasd meg az elképzeléseid szerinti Istenismeretedet. A foglalkozás, a kinyilatkoztatások és a táplálék révén fokozatosan változtasd meg a magadról, az emberi életről és az Istenbe vetett hitről való ismeretedet; tedd lehetővé, hogy a megértésed tiszta legyen. Ily módon megváltoznak az emberben lévő gondolatok, megváltozik az, ahogyan a dolgokat látja, és megváltozik a mentális hozzáállása. Csak ezt nevezhetjük az életfelfogás változásának. Nem arra kérek, hogy a nap minden óráját Isten szavainak olvasásával, vagy ruhamosással és takarítással töltsd. Minimálisan a normális emberi mivolt szerinti életvitelnek természetesen elviselhetőnek kell lennie. Ezenkívül, amikor külső ügyeket kezelsz, még mindig használnod kell némi éleslátást és értelmet; de ami a legfontosabb, hogy az élet igazságával legyél felvértezve. Az életre való felszerelkezés során Isten szavainak evésére és ivására kell összpontosítanod, képesnek kell lenned beszélni az Istenről való tudásról, az emberi életről alkotott nézeteidről, és különösen Istennek az utolsó napokban végzett munkájáról való tudásodról. Mivel az életre törekszel, fel kell szerelkezned ezekkel a dolgokkal. Amikor

Isten szavait eszed és iszod, saját állapotod valóságát azokhoz kell mérned. Vagyis, amikor a valós megtapasztalásaid során felfedezed a hiányosságaidat, képesnek kell lenned megtalálni a gyakorláshoz vezető utat, hátat fordítani helytelen motivációidnak és elképzeléseidnek. Ha mindig ezekre a dolgokra törekszel, és a szívedet beleadod ezek elérésébe, akkor lesz egy ösvény számodra, amit követhetsz, nem fogod üresnek érezni magad, és így képes leszel fenntartani egy normális állapotot. Csak így leszel olyan ember, aki terhet hordoz a saját életében, akinek van hite. Miért van az, hogy egyesek, miután elolvasták Isten szavait, képtelenek azokat gyakorlatba ültetni? Vajon nem azért, mert nem tudják felfogni a leglényegesebb dolgokat? Vajon nem azért, mert nem veszik komolyan az életet? Azért nem tudják megragadni a döntő fontosságú dolgokat, és azért nem jutnak el a gyakorláshoz, mert amikor Isten szavait olvassák, képtelenek saját állapotukat azokhoz viszonyítani, és nem tudnak úrrá lenni saját állapotukon. Néhányan azt mondják: „Olvasom Isten szavait, és az állapotomat azokhoz viszonyítom, és tudom, hogy romlott és gyenge képességű vagyok, de képtelen vagyok Isten akarátának megfelelni.” Te csak a felszínt láttad; sok valódi dolog van, amit nem tudsz: hogyan tedd félre a test élvezeteit, hogyan tedd félre az önelégültséget, hogyan változtasd meg magad, hogyan lépj be ezekbe a dolgokba, hogyan javítsd a képességeidet, és milyen nézőpontból indulj el. Csak néhány dolgot fogsz fel a felszínen, és csak annyit tudsz, hogy valóban nagyon romlott vagy. Amikor találkozol a testvéreiddel, arról beszélsz, hogy mennyire romlott vagy, és úgy tűnik, hogy ismered magad, és nagy terhet viselsz az életedért. Valójában azonban a korrupt beállítottságod nem változott, ami azt bizonyítja, hogy nem találtad meg a gyakorláshoz vezető utat. Ha egy gyülekezetet vezetsz, képesnek kell lenned megragadni a testvérek állapotát, és rámutatni azokra. Megteszi-e, ha csak annyit mondasz: „Ti engedetlenek és visszamaradottak vagytok!” Nem; konkrétan arról kell beszélned, hogyan nyilvánul meg engedetlenségük és elmaradottságuk. Beszélned kell az engedetlen állapotukról, az engedetlen viselkedésükről és a sátáni beállítottságukról, és úgy kell beszélned ezekről a dolgokról, hogy teljesen meg legyenek győződve a szavaid igazságáról. Tényekkel és példákkal támaszd alá az érveidet, és mondd el pontosan, hogyan tudnak elszakadni a lázadó viselkedéstől, és mutasd meg a gyakorláshoz vezető utat – így kell meggyőzni az embereket. Csak azok képesek másokat vezetni, akik ezt teszik; csak ők rendelkeznek az igazságvalósággal.

Most sok igazságot kaptatok a közösségen keresztül, és ezeket fel kell mérned. Meg kell tudnod állapítani, hogy mennyi igazság van összességében. Amikor megismered, és magad is meg tudod különböztetni a normális emberi mivolt számos aspektusát, amellyel az embernek rendelkeznie kell, az életfelfogás változásának fő aspektusait, a víziók elmélyítését, valamint azokat a téves megismerési és tapasztalási eszközöket, amelyeket az emberek az idők folyamán alkalmaztak – csak akkor leszel a helyes úton. A vallásos emberek úgy imádják a Bibliát, mintha az Isten lenne; különösen az Újszövetség négy evangéliumát tekintik úgy, mintha Jézus négy különböző arca lenne,

és az Atya, a Fiú és a Szentlélek Szentháromságáról beszélnek. Ez mind nagyon nevetséges, és mindannyiótoknak át kell látnotok ezen; mi több, ismernetek kell a testté lett Isten lényegét és az utolsó napok munkáját. Vannak a gyakorlásnak azok a régi módszerei is, azok a tévedések és elhajlások a gyakorlással kapcsolatban – lélekben való élet, Szentlélekkel való beteljesedés, beletörődés bármibe, ami történik, a tekintélynek való alávetettség – amelyeket ismernetek kell; tudnotok kell, hogyan gyakoroltak az emberek korábban, és hogyan kell gyakorolniuk ma. Arról, hogy a vezetőknek és a munkásoknak hogyan kell együttműködniük a gyülekezetekben; hogyan kell félretenni az önelégültséget és a lekezelést; hogyan kell a testvéreknek egymás mellett élniük; hogyan kell normális kapcsolatokat kialakítani a többi emberrel és Istennel; hogyan lehet elérni a normális emberi életet; mit kell birtokolniuk az embereknek a szellemi életükben; hogyan kell enniük és inniuk Isten szavait; Isten szavai közül melyek vonatkoznak a tudásra, melyek a víziókra, és melyek a gyakorláshoz vezető útra – nem volt-e mindezekről szó? Ezek a szavak nyitottak mindazok előtt, akik az igazságot keresik, egyikük sem részesül különleges bánásmódban. Ma azt a képességet kell ápolnotok, hogy önállóan éljete, ne pedig a függőség mentalitására támaszkodjatok. A jövőben, amikor már senki sem fog vezetni benneteket, akkor gondolni fogsz ezekre a szavaimra. A nyomorúság idején, amikor nem lehet a gyülekezet életét vezetni, amikor a testvérek nem tudnak egymással találkozni, a legtöbbször egyedül él, és legjobb esetben is csak a környékükön élő emberekkel tudnak közösséget vállalni, ezekben az időkben, a jelenlegi érettségekre való tekintettel, egyszerűen nem tudtok szilárdan megállni. A megpróbáltatások közepette sokan nehezen tudnak szilárdan megállni. Csak azok, akik ismerik az élet útját, és elég igazsággal vannak felszerelve, képesek tovább haladni, és fokozatosan eljutni a megtisztuláshoz és az átalakuláshoz. Megpróbáltatásokon átmenni nem könnyű dolog; ha azt hiszed, hogy néhány rövid nap alatt túljutsz rajtuk, akkor ez azt bizonyítja, hogy mennyire leegyszerűsített a gondolkodásod! Azt gondolod, hogy a sok tanítás megértésével képes leszel szilárdan helytállni, de ez nem így van! Ha nem ismered fel a lényeges dolgokat Isten szavaiban, képtelen vagy felfogni az igazság alapvető jellemzőit, és nincs utad a gyakorláshoz, akkor ha eljön az idő és valami történik veled, zavarba fogsz esni. Nem fogtok tudni ellenállni a Sátán kísértésének, sem a finomítás bekövetkezésének. Ha nincs benned igazság és nincsenek vízióid, akkor, ha eljön az idő, nem leszel képes elkerülni az összeroskadást. Feladsz majd minden reményt, és azt mondod: „Hát, ha már úgyis meg fogok halni, akkor akár a végsőig fenyítve is lehetek! Akár fenyítés érjen, akár a tűz tavába kerüljek, ám legyen – úgy veszem a dolgokat, ahogy jönnek!” Így volt ez a szolgálattevők idején is: néhányan azt hitték, hogy bármi történjék is, ők szolgálattevők, ezért nem törekedtek többé az életre. Dohányoztak és ittak, kényeztették a testüket, és azt tették, amihez kedvük volt. Néhányan egyszerűen visszatértek a világba dolgozni. A barátságtalan környezet is ilyen; ha nem tudod legyőzni, ahogy a legkisebb mértékben is lazítasz magadon, minden reményt

feladsz. Ha nem tudod legyőzni a Sátán befolyását, akkor a Sátán fogságába kerülsz, mielőtt észrevennéd, és ismét a pusztulásba kerülsz. Ezért ma fel kell szerelkezned az igazsággal; képesnek kell lenned arra, hogy önállóan élj; és amikor Isten szavait olvasod, képesnek kell lenned keresni a gyakorláshoz vezető utat. Ha nem lennének vezetők vagy munkások, akik öntözzenek és pásztoroljanak téged, akkor is képesnek kellene lenned megtalálni a követendő utat, megtalálni a saját hiányosságaidat, megtalálni azokat az igazságokat, amelyekkel fel kell szerelkezned és amelyeket gyakorolnod kell. Vajon Isten folyamatosan kísérheti-e az embert, miután a földre érkezett? Egyesek elképzeléseikben ezt hiszik: „Isten, ha Te nem munkálsz minket egy bizonyos pontig, akkor a Te munkádat nem lehet befejezettnek tekinteni, mivel a Sátán vádol Téged.” Mondom neked, ha egyszer befejeztem a szavaim elmondását, akkor a munkámat sikeresen bevégeztem. Ha már nem lesz több mondanivalóm, akkor munkám készen lesz. Munkám vége a Sátán vereségének bizonyítéka lesz, és mint ilyen, elmondható, hogy sikeresen befejeződött, a Sátán minden vádja nélkül. De ha még mindig nem változik bennetek semmi, amire munkám befejeződik, akkor az olyan emberek, mint ti, kívül esnek az üdvösségen, és ki lesznek vetve. Nem fogok több munkát végezni, mint amennyire szükség van. Nem fogom folytatni munkámat a földön, amíg nem hódítottalak meg titeket egy bizonyos fokig, és mindannyian nem ismeritek világosan az igazság minden aspektusát, és a képességetek nem javult, és nem tesztek bizonyosságot belsőleg és külsőleg. Ez lehetetlen lenne! Ma az a munka, amit bennetek végzek, arra szolgál, hogy a normális emberi mivolt szerinti életbe vezessen benneteket; ez egy új korszak kezdetének munkája, és az emberiség bevezetése az új korszak szerinti életbe. Ez a munka lépcsőről lépésre, közvetlenül köztetek folyik és bontakozik ki: Szemtől szembe tanítalak benneteket; kézen foglak benneteket; elmondom nektek mindazt, amit nem értetek, megajándékozlak benneteket mindazzal, ami hiányzik. Elmondható, hogy számotokra mindez a munka az élethez szükséges ellátást jelenti, amely titeket is a normális emberi mivolt szerinti életbe vezet; ez kifejezetten arra szolgál, hogy az utolsó napokban megélhetést biztosítson az emberek e csoportjának. Számomra mindez a munka arra szolgál, hogy véget vessen a régi korszaknak, és egy újat vezessen be; ami a Sátánt illeti, pontosan azért lettem testté, hogy legyőzzem. Az a munka, amit most köztetek végzek, a mai napra való megélhetések és az aktuális üdvösségetek, de e néhány rövid év alatt elmondom nektek az összes igazságot, az egész életutat, sőt még a jövő munkáját is; ez elég lesz ahhoz, hogy a jövőben normálisan megtapasztalhassátok a dolgokat. Amit rátok bízam, az csakis az Én minden szavam. Nem mondok más buzdítást; ma minden szó, amit hozzátok intézek, az Én buzdításom felétek, mert ma nincs tapasztalatotok sok szavamat illetően, és nem értitek belső értelmüket. Egy napon tapasztalataitok be fognak teljesedni, éppen úgy, ahogyan ma beszéltem ezekről. Ezek a szavak a ti mai vízióitok, és ezekre fogtok támaszkodni a jövőben; ezek táplálékot jelentenek a mai élethez és buzdítást a jövőre nézve, és ennél jobb buzdítás nem is lehetne. Ez azért van így, mert az idő, ami nekem

a földi munkámhoz rendelkezésemre áll, nem olyan hosszú, mint az az idő, ami nektek a szavaim megtapasztalására áll rendelkezésetekre; Én csupán a munkámat végzem, míg ti az életre törekszetek, ami egy hosszú életúttal járó folyamat. Csak miután sok mindent megtapasztaltatok, lesztek képesek teljesen elnyerni az élet útját; csak akkor lesztek képesek átlátni a ma elmondott szavaim belső értelmét. Amikor a kezetekben lesznek a szavaim, amikor mindegyikőtök megkapta az összes megbízásomat, amikor már megbíztalak benneteket mindazzal, amivel meg kell, hogy bízzalak, és amikor a szavak munkája véget ér, függetlenül attól, hogy milyen nagy hatást értek el, majd akkor Isten akaratának végrehajtása is megvalósul. Nem úgy van, ahogy te képzeled, hogy bizonyos mértékben meg kell változnod; Isten nem a te elképzeléseid szerint cselekszik.

Az emberek nem érnek el növekedést az életükben néhány nap alatt. Még ha minden nap eszik és isszák is Isten szavait, ez nem elég. Át kell élniük egy növekedési időszakot az életükben. Ez egy szükséges folyamat. Az emberek mai képességeit tekintve, mit tudnak elérni az emberek? Isten az emberek szükségletei szerint munkálkodik, és a velük született képességek alapján támaszt megfelelő követelményeket. Tegyük fel, hogy ez a munka kiváló képességű emberek egy csoportja körében zajlik: a kimondott szavak magasztosabbak lennének, mint a nektek mondottak, a víziók magasztosabbak lennének, és az igazságok sokkal magasztosabbak lennének. Néhány szónak súlyosabbnak kellene lennie, alkalmasabbnak arra, hogy az emberek életéről gondoskodjon, alkalmasabbnak arra, hogy titkokat tárjon fel. Ha Isten ilyen emberek között beszélne, akkor a szükségüknek megfelelően gondoskodna róluk. Ma a veletek szemben támasztott követelmények a legszigorúbbaknak mondhatóak; ha ezt a munkát magasabb képességű emberekkel végezném, akkor az elvárások még nagyobbak lennének. Isten minden munkája az emberek eredendő képességének megfelelően történik. Az, hogy ma az emberek milyen mértékben változtak meg és hódítottak meg, a lehető legnagyobb mértékű; ne a saját elképzeléseitekkel mérjétek, hogy a munka ezen szakasza mennyire volt hatékony. Tisztában kell lennetek azzal, hogy eredendően mivel rendelkeztek, és nem szabad túlságosan nagyra tartanotok magatokat. Eredetileg egyikőtök sem törekedett az életre, hanem koldusok voltak, akik az utcán kóboroltak. Az, hogy Isten olyan mértékben munkálkodik rajtatok, ahogyan azt elképzeled, hogy mindannyian a földre boruljatok, teljesen meggyőződve, mintha egy nagy látomást láttatok volna – ez lehetetlen lenne! Lehetetlen, mert aki nem látta Isten csodáit, az nem tudja teljesen elhinni mindazt, amit mondok. Még ha alaposan megvizsgálnátok is szavaimat, akkor sem hinnétek el teljesen; ez az ember természete. Azok, akik az igazságot követik, némi változáson mennek keresztül, míg azoknak a hite, akik nem követik az igazságot, csökken, vagy akár el is tűnhet. A legnagyobb probléma veletek az, hogy nem tudtok teljesen hinni anélkül, hogy láttatok volna Isten szavainak beteljesedését, és nem vagytok megbékélve anélkül, hogy láttatok volna az Ő csodáit. Ki lehetne teljesen hűséges Istenhez anélkül, hogy ilyen dolgokat látott volna? Ezért mondom, hogy amiben ti hisztok, az nem Isten, hanem a csodák. Most világosan

beszéltem az igazság különböző aspektusairól; mindegyikük teljes, és mindegyikük között nagyon szoros kapcsolat van. Láttátok őket, és most a gyakorlatba kell ültetned őket. Ma megmutatom neked az utat, és a jövőben saját magadnak kell azt a gyakorlatba ültetned. A szavak, amelyeket most mondok, az emberek valós körülményei alapján támasztanak követelményeket, és az igényeiknek és a bennük lévő dolgoknak megfelelően munkálkodom. A gyakorlati Isten azért jött a földre, hogy gyakorlati munkát végezzen, hogy az emberek valós körülményei és szükségletei szerint munkálkodjon. Ő nem észszerűtlen. Amikor Isten cselekszik, Ő nem kényszeríti az embereket. Például, hogy megházasodsz-e vagy sem, annak a körülményeid valóságán kell alapulnia; az igazságot világosan kimondtam neked, és nem korlátozlak. Vannak, akiket a családjuk elnyom, ezért képtelenek hinni Istenben, hacsak nem házasodnak meg. Ily módon a házasság, épp ellenkezőleg, hasznos számukra. Mások számára a házasság nem hoz hasznot, hanem ráfizetik azt, amijük egykor volt. A te esetedet a tényleges körülményeid és a saját elhatározásod alapján kell meghatározni. Nem azért vagyok itt, hogy szabályokat és előírásokat találjak ki, amelyekkel követeléseket támasszak veletek szemben. Sokan állandóan azt kiáltják: „Isten gyakorlatias; munkája a valóságon és a körülményeink valóságán alapul” – de tudod-e, hogy mitől lesz ez valójában valóságos? Elég volt az üres szavaidból! Isten munkája valóságos és a valóságon alapul; nincs benne doktrína, hanem teljesen szabad, az egész nyílt és leplezetlen. Milyen konkrét részleteket tartalmaz ez a néhány alapelv? Meg tudod mondani, hogy Isten munkájának mely részei ilyenek? Részletesen kell beszélned, többféle tapasztalati bizonyágtétellel kell rendelkezned, és igencsak tisztában kell lenned Isten munkájának ezzel a jellemzőjével – ismerned kell ezeket, csak azután leszel alkalmas arra, hogy beszélj ezekről. Tudnál-e válaszolni, ha valaki megkérdezné tőled: „Milyen munkát végzett a megtestesült Isten a földön az utolsó napokban? Miért nevezitek Őt gyakorlati Istennek? Mit jelent ebben az esetben a »gyakorlati«? Tudsz-e beszélni az Ő gyakorlati munkájáról, arról, hogy az konkrétan mit tartalmaz? Jézus a testté lett Isten, és a mai Isten is a testté lett Isten, mi tehát a különbség köztük? És melyek a hasonlóságok? Milyen munkát végzett mindegyikük?” Mindez a bizonyágtételre vonatkozik! Ne legyetek zavarban ezek felől. Vannak mások, akik azt mondják: „Isten munkája ma valóságos. Az soha nem jelek és csodák bemutatásáról szól.” Vajon Ő tényleg nem tesz csodákat? Biztos vagy benne? Tudod-e, hogy mi az Én munkám valójában? Lehet azt mondani, hogy Ő nem tesz csodákat, de vajon a munka, amit végez, és a szavak, amiket mond, nem mind csodák-e? Lehet azt mondani, hogy Ő nem cselekszik csodákat, de ez attól függ, hogyan magyarázzák azt, és hogy ki felé irányul. Ő anélkül, hogy a templomba ment volna, feltárta az emberek állapotát, és anélkül, hogy a beszéden kívül más munkát végzett volna, ösztönözte az embereket – hát ezek nem csodák? Ő pusztán szavakkal hódította meg az embereket, és az emberek szívesen követik, kilátások és remények nélkül – nem csoda ez is? Amikor beszél, az Ő szavai egy bizonyos hangulatot váltanak ki az emberekben. Ha nem éreznek örömet, akkor melankóliát éreznek; ha nincsenek

kitéve a finomításnak, akkor a fenyítésnek vannak kitéve. Néhány éles szavával fenyítést hoz az emberekre – hát ez nem természetfeletti? Képesek lennének-e emberek ilyesmire? Ennyi éven át olvastad a Bibliát, de semmit sem értettél meg, nem nyertél felismerést; képtelen voltál elszakadni a hitnek azoktól az elavult, hagyományos módozataitól. Nincs lehetőséged értelmet adni a Bibliának. Ő azonban képes teljesen megérteni a Bibliát – hát ez nem valami természetfeletti dolog? Ha nem lett volna semmi természetfeletti Istenben, amikor a földre jött, vajon képes lett volna meghódítani titeket? Az Ő rendkívüli, isteni munkája nélkül közületek ki lenne meggyőződve? Számodra úgy tűnik, mintha egy normális ember munkálkodna és élne veletek – a felszínen úgy tűnik, hogy Ő egy normális, hétköznapi ember; amit látsz, az a normális emberi mivolt arcolata, de valójában az a munkálkodó isteni mivolt. Ez nem normális emberi mivolt, hanem isteni mivolt; ez maga Isten, aki végzi az Ő munkáját, ez pedig olyan munka, amelyet a normális emberi mivolton keresztül végez. Így az Ő munkája egyszerre normális és természetfeletti. A munkát, amit Ő végez, nem végezheti el ember; és mivel nem végezhetik el hétköznapi emberek, ezért egy rendkívüli lény végzi. Ugyanakkor az isteni mivolt az, ami rendkívüli, nem pedig az emberi mivolt. Az isteni mivolt különbözik az emberi mivolttól. Egy Szentlélek által használt embernek is hétköznapi, normális emberi mivolta van, de képtelen ezt a munkát elvégezni. Ebben rejlik a különbség. Mondhatnád: „Isten nem természetfeletti Isten; nem tesz semmi természetfelettit. A mi Istenünk olyan szavakat mond, amelyek gyakorlatiasak és valóságosak. Azért jön a gyülekezetbe, hogy valós és gyakorlati munkát végezzen. Minden nap szemtől szembe beszél hozzánk, és szemtől szembe rámutat a mi állapotunkra – a mi Istenünk valóságos! Velünk él, és minden, ami Vele kapcsolatos, teljesen normális. Megjelenésében semmi sem különbözteti meg Őt Istenként. Még az is előfordul, hogy megharagszik, és mi meglátjuk haragjának fenségét, és néha mosolyog, és mi megfigyeljük mosolygós viselkedését. Ő Isten Maga, aki alakkal és formával rendelkezik, húsból és vérből van, aki valóságos és konkrét.” Amikor így teszel bizonyosságot, az egy hiányos bizonyágtétel. Milyen segítséget jelent ez másoknak? Ha nem tudsz tanúságot tenni Maga Isten munkájának belső történetéről és lényegéről, akkor a „tanúságtétele” nem érdemli meg ezt a nevet!

Bizonyosságot tenni Istenről elsősorban azt jelenti, hogy beszélsz Isten munkáját illető tudásodról, hogy Isten hogyan hódítja meg az embereket, hogyan menti meg az embereket, hogyan változtatja meg az embereket; arról szól, hogy hogyan vezeti az embereket, hogy belépjenek az igazságvalóságba, lehetővé téve számukra, hogy meghódítsa, tökéletessé tegye és megmentse őket. A bizonyágtétel azt jelenti, hogy beszélsz az Ő munkájáról és mindarról, amit megtapasztaltál. Csak az Ő munkája képviselheti Őt, és csak az Ő munkája tárhatja fel Őt nyilvánosan, a Maga teljességében; az Ő munkája tesz bizonyosságot Róla. Munkája és szavai közvetlenül a Lélek képviselik; a munkát, amelyet Ő végez, a Lélek végzi, és a szavakat, amelyeket Ő mond, a Lélek mondja. Ezek a dolgok csupán Isten megtestesülésén keresztül jutnak kifejezésre, de valójában mégis a Lélek kifejeződései. Minden munka, amit végez, és minden szó, amit

mond, az Ő lényegét képviseli. Ha Isten, miután testbe öltözött és az emberek közé jött, nem beszélne és nem munkálkodna, és azután megkérné benneteket, hogy ismerjétek meg az Ő valóságát, normális voltát és mindenhatóságát, képes lenné-e rá? Tudhatnád-e, hogy mi a Lélek lényege? Tudhatnád-e, hogy melyek az Ő testének tulajdonságai? Csak azért kéri tőletek, hogy tanúságot tegyetek Róla, mert megtapasztaltátok az Ő munkájának minden egyes lépését. Ha nem lenne ilyen tapasztalatotok, akkor Ő nem ragaszkodna hozzá, hogy bizonyágot tegyetek. Így amikor tanúságot teszel Istenről, nemcsak normális emberi mivoltának külsőségeiről teszel tanúságot, hanem arról a munkáról is, amit Ő végez, és arról az útról, amelyen Ő vezet; arról kell tanúságot tenned, hogy hogyan hódított meg, és milyen vonatkozásban tett tökéletessé. Ez az a fajta tanúságtétel, amit tenned kell. Ha bárhová mész, felkiáltasz: „A mi Istenünk eljött, hogy munkálkodjon, és az Ő munkája valóban gyakorlatias! Természetfeletti cselekedetek nélkül, jelek és csodák nélkül is megnyert bennünket!” A többiek meg fogják kérdezni: „Mit értesz azalatt, hogy Ő nem tesz jeleket és csodákat? Hogyan tudott meghódítani téged anélkül, hogy jeleket és csodákat tett volna?” És te azt mondod: „Ő beszél, és anélkül, hogy jeleket vagy csodákat tett volna, meghódított bennünket. Az Ő munkája hódított meg bennünket.” Végző soron, ha semmi lényegeset nem tudsz mondani, ha nem tudsz konkrétumokról beszélni, vajon akkor ez igaz bizonyágtétel? Amikor a megtestesült Isten meghódítja az embereket, akkor ezt az Ő isteni szavai teszik. Az emberi mivolt nem képes megvalósítani ezt; ezt egyetlen halandó sem képes elérni, és az átlagemberek között még a legmagasabb képességűek is képtelenek erre, mert az Ő isteni mivolta minden teremtetett lényénél magasabb rendű. Az emberek számára ez rendkívüli; a Teremtő végül is magasabb rendű minden teremtetett lényénél. A teremtetett lények nem lehetnek magasabb rendűek a Teremtőnél; ha nagyobb lenné Nála, Ő nem tudna meghódítani téged, márpedig Ő csak azért tud meghódítani téged, mert nagyobb nálad. Aki képes meghódítani az egész emberiséget, az a Teremtő, csak Ő és senki más nem képes erre a munkára. Ezek a szavak jelentik a „bizonyágtételt” – azt a fajta bizonyágtételt, amelyet tenned kell. Lépésről lépésre tapasztaltad a fenyítést, az ítéletet, a finomítást, a próbatételeket, a kudarcokat a nyomorúságokat és meghódíttatást; félretetted a test kilátásait, a személyes motivációidat és a test benső érdekeit. Más szóval, Isten szavai teljesen meghódították a szívedet. Habár nem növekedtél az életedben annyit, amennyit Ő követel, mindezeket a dolgokat tudod, és teljesen meg vagy győződve arról, amit Ő tesz. Tehát ezt bizonyágtételnek lehet nevezni, olyan bizonyágtételnek, amely valódi és igaz. Az a munka, amiért Isten jött, az ítélet és a fenyítés munkája, az ember meghódítására szolgál, de Ő egyben be is fejezi a munkáját, lezárja a korszakot, és elvégzi a befejező munkát. Véget vet az egész korszaknak, megmenti az egész emberiséget, egyszer s mindenkorra megszabadítja az emberiséget a bűntől; teljesen megnyeri az emberiséget, amelyet Ő teremtetett. Mindezekről bizonyágot kell tenned. Annyi mindent tapasztaltál már Isten munkájából, a saját szemeddel láttad és személyesen tapasztaltad meg;

amikor a legvégére érsz, nem szabad képtelennek lenned a rád háruló feladat elvégzésére. Ez milyen kár lenne! A jövőben, amikor az evangélium terjed, képesnek kell lenned a saját tudásodról beszélni, és fáradságot nem kímélve tanúskodni mindarról, amit a szívedben megnyertél. Ez az, amit egy teremtetett lénynek el kell érnie. Mi Isten munkája ezen szakaszának tényleges jelentősége? Mi annak a hatása, és mennyi valósul meg belőle az emberben? Mit kellene az embereknek tenniük? Amikor majd világosan tudtok beszélni a megtestesült Isten összes munkájáról, amelyet a földre jövétele óta végzett, akkor lesz teljes a bizonyágtételek. Amikor világosan tudsz beszélni erről az öt dologról: az Ő munkájának jelentőségéről; a tartalmáról; a lényegéről; a természetéről, amit képvisel; és az elveiről, akkor ez bizonyítja, hogy képes vagy bizonyágot tenni Istenről, hogy valóban birtokában vagy a tudásnak. A veletek szemben támasztott követelményeim nem túl magasak, és mindazok számára elérhetőek, akik valódi törekvésben vannak. Ha elhatároztad, hogy Isten egyik tanúja legyél, akkor meg kell értened, hogy Isten mit utál és mit szeret. Sokat tapasztaltál az Ő munkájából; e munka révén meg kell ismerned az Ő természetét, meg kell értened az Ő akaratát és az emberiséggel szemben támasztott követelményeit, és ezt a tudást arra kell használnod, hogy bizonyágot tegyél Róla, és teljesítsd kötelességedet. Csak annyit mondhatsz: „Mi ismerjük Istent. Az Ő ítélete és fenyítése nagyon szigorú. Az Ő szavai nagyon kemények; igazságosak és fenségesek, és senki sem sértheti meg azokat” – de vajon ezek a szavak végső soron gondoskodnak-e az emberről? Vajon milyen hatással vannak az emberekre? Tudod-e igazán, hogy az ítélet és a fenyítés e munkája a leghasznosabb számodra? Isten ítélete és fenyítése leleplezi lázadásodat és romlottságodat, nem igaz? Ezek meg tudják tisztítani és ki tudják űzni azokat a mocskos és romlott dolgokat, amelyek benned vannak, nem így van? Ha nem lenne ítélet és fenyítés, mi lenne veled? Valóban felismered annak tényét, hogy a Sátán a legnagyobb mértékben megrontott téged? Ma fel kell szerelkeznetek ezekkel a dolgokkal, és jól kell ismernetek ezeket.

Az Istenbe vetett hit napjainkban nem az a hit, amit ti elképzeltetek – hogy elég Isten szavait olvasni, imádkozni, énekelni, táncolni, teljesíteni a kötelességünket, és normális emberi mivolt szerint élni. Vajon tényleg ilyen egyszerű lehet a hit? Az eredmény a lényeg. Nem az számít, hogy hányféleképpen tudod végezni a dolgokat, hanem az, hogy pontosan hogyan tudod elérni a legjobb eredményeket. Lehet, hogy képes vagy Isten szavait a magasba emelni és kifejtteni valamennyit a tudásodból, de ha félreteszed ezeket, akkor nincs mit mondanod. Ez azt mutatja, hogy csak szavak és doktrínák elmondására vagy képes, de hiányzik belőled a tapasztalati tudás. Ma már nem lesz elég, ha nem fogod fel, ami döntő fontosságú – ez létfontosságú a valóságba való belépéshez! Kezdd el így képezni magad: először is, olvasd Isten szavait; ismerd meg jól a bennük lévő szellemi kifejezéseket; találd meg bennük a kulcsfontosságú víziókat; azonosítsd a gyakorlatra vonatkozó részeket; vond össze mindezeket az elemeket, egyenként; alkalmazd ezeket a tapasztalataidban. Ezek azok a döntő fontosságú

dolgok, amelyeket meg kell ragadnod. A legfontosabb gyakorlat, amikor Isten szavait esszük és isszuk, a következő: Miután elolvastad Isten szavainak egy fejezetét, képesnek kell lenned megtalálni a víziókra vonatkozó kulcsfontosságú részeket, és képesnek kell lenned megtalálni a gyakorlatra vonatkozó kulcsfontosságú részeket is; használd a víziókat alapként, és használd a gyakorlatot útmutatóként az életedben. Ez az, ami leginkább hiányzik nektek, és ez a legnagyobb nehézségeitek; szívetekben ritkán fordítottok rájuk figyelmet. Általában mindannyian a lustaság állapotában léteztek, motiválatlanok vagytok, nem vagytok hajlandók személyes áldozatot hozni; vagy passzívan várakoztok, néhányan még panaszkodnak is; nem értik Isten munkájának céljait és jelentőségét, és nehéz számukra az igazság követése. Az ilyen emberek megvetik az igazságot, és végül ki lesznek vetve. Közülük senkit sem lehet tökéletessé tenni, és egyikük sem maradhat életben. Ha az emberekben nincs egy kis elszántság, amellyel ellenállhatnak a Sátán erőinek, akkor menthetetlenek!

Mármost azt, hogy a törekvések eredményes volt-e vagy sem, az méri le, hogy jelenleg mivel rendelkeztek. Ennek segítségével határozható meg a kimeneteletek; vagyis a kimeneteletek megmutatkozik az áldozatokban, amelyeket hoztatok, és a dolgokban, amelyeket tettetek. A kimeneteletek nyilvánvalóvá válik a törekvések, a hitetek és az általatok tett dolgok alapján. Köztetek sokan vannak, akiket már nem lehet üdvözíteni, mert ma van az emberek kimenetelének feltárása, és nem fogok összezavarodni a munkámban; nem fogom a következő korszakba vezetni azokat, akik egyáltalán nem üdvözíthetők. Eljön majd az idő, amikor munkám befejeződik. Nem fogok dolgozni azokon a bűzös, lélektelen holttesteken, amelyeket egyáltalán nem lehet megmenteni; most vannak az ember üdvözítésének utolsó napjai, és nem fogok haszontalan munkát végezni. Ne háborogjatok az Ég és a föld ellen – közeledik a világ vége. Ez elkerülhetetlen. A dolgok idáig jutottak, és te, mint emberi lény, semmit sem tehetsz, hogy megállítsd ezeket; nem változtathatod meg a dolgokat, ahogyan szeretnéd. Tegnap nem fizetted meg az igazság követésének árát, és nem voltál hűséges; ma eljött az idő és menthetetlen vagy; holnap pedig ki leszel vetve, és nem lesz engedmény az üdvösségedre. Még ha szívem gyengéd is, és mindent megteszek, hogy megmentselek, ha nem törekszel a saját érdekedben, vagy nem gondolsz magadra, ennek mi köze van Hozzám? Azok, akik csak a testükre gondolnak és élvezik a kényelmet; azok, akik látszólag hisznek, de valójában nem hisznek; azok, akik gonosz orvoslással és varázslással foglalkoznak; azok, akik kicsapongóak, tépettek és rongyosak; azok, akik ellopják Jahve áldozatait és javait; azok, akik szeretik a vesztegetést; azok, akik tétlenül álmodoznak a mennybemenetelről; azok, akik arrogánsak és önhittek, akik csak a személyes hírnévre és vagyonra törekszenek; azok, akik szemtelen szavakat terjesztenek; azok, akik Istent Magát káromolják; azok, akik nem tesznek mást, csak ítélik Isten ellen, és Őt Magát rágalmazzák; azok, akik klikkeket alkotnak és függetlenségre törekszenek; azok, akik Isten fölé emelik magukat; azok a könnyelmű fiatal, középkorú és idősebb férfiak és nők, akiket a kicsapongás rabul ejtett; azok a

férfiak és nők, akik személyes hírnevet és vagyont élveznek, és személyes státuszra törekszenek mások között; azok a meg nem tért emberek, akik a bűn csapdájába estek – vajon nem mindannyian menthetetlenek-e? A kicsapongás, a bűn, a gonosz orvoslás, a varázslás, a trágárság és a szemtelen beszéd mind tombol közöttetek; az igazságot és az élet szavait pedig lábbal tiporják közöttetek, és a szent nyelv is bemocskolódik közöttetek. Ti pogányok, akik a szennyből és engedetlenségtől duzzadtok! Mi lesz a végső kimeneteletek? Hogy van mersze azoknak, akik a testet szeretik, akik a test boszorkányságait követik, és akiket a kicsapongás bűne rabul ejtett, tovább élni! Nem tudod, hogy az olyan emberek, mint ti, menthetetlen férgek? Mi jogosít fel arra, hogy ezt vagy amazt követelj? A mai napig a legkisebb változás sem történt azokban, akik nem szeretik az igazságot, és csak a testet szeretik – hogyan menthetők meg az ilyen emberek? Azok, akik nem szeretik az élet útját, akik nem magasztalják Istent és nem tesznek bizonyosságot Róla, akik a saját státuszukért mesterkednek, akik magukat dicsőítik – nem ugyanolyanok-e még ma is? Mi értelme van megmenteni őket? Az, hogy megmenthető vagy-e, nem attól függ, hogy mekkora az életkorod, vagy hány éve dolgozol, még kevésbé attól, hogy mennyi elismerést szereztél. Inkább attól függ, hogy a törekvésed meghozta-e a gyümölcsét. Tudnotok kell, hogy azok, akik meg vannak mentve, olyan „fák”, amelyek gyümölcsöt teremnek, nem pedig olyan fák, amelyek dús lombúak és viráguk bőséges, de mégsem hoznak gyümölcsöt. Még ha sok évet töltöttél is az utcán kóborolva, mit számít ez? Hol van a bizonyágtétele? Sokkal kevésbé van Istent félő szíved, mint önmagadat szerető szíved és buja vágyaid – hát az ilyen ember nem degenerált-e? Hogyan lehetne az ilyen ember az üdvösség mintája és példaképe? A természeted javíthatatlan, túlságosan lázadó vagy, menthetetlen vagy! Vajon nem ők azok az emberek, akik ki lesznek vetve? Vajon az Én munkám befejezésének ideje nem a te utolsó napod eljövételének ideje? Oly sok munkát végeztem, és oly sok szót szoltam közöttetek – ebből vajon mennyi jutott el igazán a fületekbe? Mennyinek engedelmeskedtetek valaha is ebből? Amikor a munkám véget ér, akkor lesz az az idő, amikor már nem fogsz ellenkezni velem, amikor már nem fogsz Ellenem állni. Miközben dolgozom, ti folyamatosan Ellenem cselekedtek; soha nem tartjátok be szavaimat. Én végzem a munkámat, te pedig a saját „munkádat” végzed, megteremtve a saját kis királyságodat. Nem egyebek vagytok, mint egy farkas róka és kutya, akik mindent Ellenem tesznek! Állandóan próbáljátok magatokhoz ölelni azokat, akik osztatlan szeretetüket ajánlják fel nektek – hol van a félő szívetek? Csalárdság minden, amit tesztek! Nincs bennetek engedelmesség és félelem, és minden, amit tesztek, csalárd és káromló! Meg lehet-e menteni az ilyen embereket? A szexuálisan erkölcstelen és buja férfiak mindig magukhoz akarják vonzani a kacér szajhákat a saját élvezetükre. Egyáltalán nem fogom megmenteni az ilyen szexuálisan erkölcstelen démonokat. Gyűlöllek titeket, mocskos démonok, a bujaságotok és a kacérságotok pedig a pokolba taszít titeket. Mit tudtok mondani a magatok mentségére? Ti mocskos démonok és gonosz szellemek visszataszítóak vagytok! Undorítóak vagytok! Hogyan lehetne ilyen szemeket

megmenteni? Megmenekülhetnek-e még azok, akik a bűn rabjai? Ma ez az igazság, ez az út és ez az élet nem vonz titeket, inkább vonzódtok a bűnhöz, a pénzhez, a ranghoz, a hírnévhez és a nyereséghez, a test élvezeteihez; vonz a férfiak jóképűsége és a nők bája. Mi tesz alkalmassá titeket arra, hogy belépjete az Én országomba? A ti képmásotok még Isten képmásánál is nagyszerűbb, a ti státusotok még Isten státusánál is magasabb, nem is beszélve az emberek közötti tekintélyetekről – bálvánnyá váltatok, amelyet az emberek imádnak. Nem te lettél-e az arkangyal? Amikor az emberek kimenetele kiderül, ami ugyanakkor az üdvösség munkájának a végéhez közeledése is lesz, sokan közületek olyan hullák lesznek, akiket nem lehet üdvözíteni és ki kell vetni. Az üdvösség munkája során kedves és jó vagyok minden ember iránt. Amikor a munka befejeződik, a különböző embertípusok kimenetele nyilvánvalóvá válik, és akkor már nem leszek többé kedves és jó, mert az emberek kimenetele nyilvánvaló lesz, és mindenki a fajtája szerint lesz besorolva, és nem lesz értelme többé üdvözítő munkát végezni, mert az üdvösség kora már elmúlt, és miután elmúlt, nem fog visszatérni.

Gyakorlat (8.)

Még mindig nem értitek az igazság különböző aspektusait, és még mindig elég sok hiba és eltérés van a gyakorlatokban; sok területen az elképzeléseitek és képzelgéseitek szerint éltek, és sosem vagytok képesek megragadni a gyakorlat alapelveit. Ezért még mindig szükség van arra, hogy az embereket a helyes útra tereljük; más szóval, hogy képesek legyenek emberi és lelki életüket szabályozni, mindkét aspektust gyakorlatba ültetni, és hogy ne legyen szükségük gyakori támogatásra vagy útmutatásra. Csak ekkor lesznek birtokában az igazi érettségnek. És még ha a jövőben nem is lesz senki, aki vezessen téged, akkor is képes leszel önállóan tapasztalni. Ha ma felfogod, hogy az igazság mely aspektusai döntő fontosságúak, és melyek nem, akkor a jövőben képes leszel belépni a valóságba. Ma a helyes ösvényre vezetlek benneteket, ami lehetővé teszi számotokra, hogy sok igazságot megértsetek, a jövőben pedig képesek lesztek mélyebbre jutni. Elmondható, hogy amire az embereket most rávezetem, hogy megértsék, az a legtisztább út. Ma a helyes útra terellek téged – és amikor egy nap már nem lesz senki, aki vezessen, akkor ezen a legtisztább ösvényen fogsz gyakorolni és mélyebbre jutni. Ma az emberekkel megértetem, hogy mely gyakorlatok a helyesek, és melyek a deviánsak. Miután megértették ezeket a dolgokat, a jövőben a tapasztalataik elmélyülnek majd. Ma a gyakorlatokban lévő elképzelések, képzelgések és eltérések megfordulnak, és feltárul előttetek a gyakorlat és a belépés ösvénye, ami után a munkának ez a szakasza véget ér, és elkezdtek azon az úton járni, amelyen nektek, embereknek járnotok kell. Akkor az Én munkám befejeződik, és attól a ponttól kezdve többé nem találkoztok Velem. Ma még mindig csekély az érettségetek. Sok nehézség adódik az ember természetlénységéből, és ugyanígy vannak olyan mélyen

gyökerező dolgok is, amelyeket még ki kell ásni. Nem értitek az emberek természetlénységének legapróbb részleteit, és még mindig szükségetek van Rám, hogy rámutassak azokra, különben nem lennétek képesek felismerni őket. Egy bizonyos ponton, amikor a csontokban és véerekben rejlő dolgok lelepleződnek, azt nevezik fenyítésnek és ítéletnek. Csak akkor fejezem be a munkámat, ha azt maradéktalanul és teljesen elvégeztem. Minél mélyebben tárul fel romlott lényegeitek, annál több tudás birtokában lesztek, és ez nagy jelentőséggel bír majd jövőbeli bizonyágtételek és tökéletesítések szempontjából. Munkám csak akkor lesz befejezett, amikor a fenyítés és az ítélet munkája teljesen végbement, és akkor fogtok Engem megismerni a fenyítéséről és az ítéletemről. Nemcsak az Én természetemet és igazságosságomat fogjátok megismerni, hanem ami még fontosabb, meg fogjátok ismerni az Én fenyítésemet és ítéletemet. Sokaknak közületek nagyszerű elképzelései vannak munkám újszerűségéről és részletességéről. Ettől függetlenül látnotok kellene, hogy az Én munkám új és részletes, és hogy kézen fogva, szemtől szembe tanítalak benneteket gyakorolni. Csak ez válik hasznára a gyakorlásotoknak és annak, hogy a jövőben szilárdan meg tudjátok állni; különben olyanok lennétek, mint az őszi falevelek, hervadtak, megsárgultak és szárazak, fikarcnyi érték nélkül. Tudnotok kell, hogy mindenről tudok a szívetekben és a lelketekben; és tudnotok kell, hogy az általam végzett munka és a szavak, amelyeket mondok, nagyon kifinomultak. A ti beállítottságotok és képességeitek alapján így kellene bánni veletek. Csak így lesz világosabb tudásotok fenyítéséről és ítéletemről, és még ha ma nem is tudod, holnap tudni fogod. Bármely teremtetett lény elesik fenyítésem és ítéletem szavai közepette, mert nem tűröm, hogy valaki Ellenem szegüljön.

Mindannyian képesek kell, hogy legyetek észszerűen szabályozni a saját életeteket. Minden egyes napot úgy szervezhetitek meg, ahogyan csak akartok; azt tehetitek, ami tetszik; olvashatjátok Isten szavait, hallgathatjátok az énekeket vagy prédikációkat, vagy áhítatjegyzeteket írhattok; és ha tetszik, énekeket is írhattok. Nem jelent-e mindez megfelelő életet? Ezek mind olyan dolgok, amelyeknek az emberi életet kellene alkotniuk. Az embereknek természetesen kell élniük; csak akkor lehet úgy tekinteni, hogy az emberek beléptek a normális életbe, ha mind a normális emberi mivoltukban, mind a lelki életükben gyümölcsöt aratnak. Ma nem csak az emberi mivoltot illetően hiányzik belőled a belátás és az értelem. Sok olyan látomás is van, amelyet ismerni kell, amellyel az embereknek fel kell szerelkezniük, és bármilyen leckével találkozol, azt a leckét kell megtanulnod; képesnek kell lenned alkalmazkodni a környezethez. A képzettségi szinted javítását hosszú távon kell végezned ahhoz, hogy gyümölcsöző legyen. Vannak dolgok, amelyekkel fel kell szerelkezned a normális, emberi élethez, és meg kell értened az életbe való belépésedet is. Ma eljutottál oda, hogy megértetted Isten sok olyan szavát – most újraolvasva őket –, amelyeket akkor nem értettél, és a szíved szilárdabbá vált. Ezek is olyan eredmények, amelyeket kiérdemeltél. Bármelyik napon eszed és iszod Isten szavait, és van benned egy kis megértés, szabadon közösséget

vállalhatsz testvéreiddel és nővéreiddel. Hát nem ezt az életet kellene élned? Néha felvetődik néhány kérdés, vagy eltöprengsz egy témán, és ez javítja a tisztánlátásodat, és több belátást és bölcsességet ad neked, lehetővé téve, hogy megérts néhány igazságot – vajon nem ezt tartalmazza-e a lelki élet, amelyről ma beszélünk? Nem fogadható el, hogy a lelki életnek csak egy aspektusát ültessük gyakorlatba; Isten szavainak evése és ivása, az imádság és az éneklés, mind-mind lelki életet jelent, és ha lelki életet élsz, akkor a normális emberi mivoltot is meg kell élned. Manapság sok mindent azért mondanak, hogy az embereknek értelmet és belátást adjanak, hogy normális emberi mivolt szerint élhessenek. Mit jelent a belátás; mit jelent normális interperszonális kapcsolatokkal rendelkezni; hogyan kell az emberekkel együttműködnöd – ezekkel a dolgokkal kell felvértezned magad Isten szavainak evésén és ivásán keresztül, és amit megkövetelnek tőled, az a normális emberi mivolton keresztül érhető el. Vértezd fel magad azokkal a dolgokkal, amelyekkel fel kell szerelkezned, és ne lépd túl azt, ami helyénvaló; egyesek mindenféle szavakat és szókinccset használnak, és ezzel fitogtatják a vonzerejüket. Aztán vannak mások, akik mindenféle könyvet olvasnak, amivel a test kívánságainak engednek. Még a világ úgynevezett nagy alakjainak életrajzeit és idézeteit is tanulmányozzák és utánozzák, és pornográf könyveket olvasnak – ez még nevetségesebb! Az ilyen emberek nem ismerik az életbe való belépés útját, még kevésbé ismerik Isten mai munkáját. Azt sem tudják, hogyan töltsenek el egy-egy napot. Ilyen vákuum van az életükben! Teljes tudatlanságban vannak arról, hogy mibe kellene belépniük. Csak beszélgetnek és kommunikálnak másokkal, mintha a beszéd helyettesítené a saját belépésüket. Hát nem szégyellik magukat? Ezek olyan emberek, akik nem tudják, hogyan kell élni, és akik nem értik az emberi életet; az egész napot zabálással és értelmetlen dolgokkal töltik – mi értelme van így élni? Azt láttam, hogy sok ember a munka, az evés és az öltözködés mellett értékes idejét értelmetlen dolgokkal tölti, legyen szó akár szórakozásról és bolondozásról, pletykálkodásról vagy a nap végigalvásáról. Vajon ez a szentek élete? Ez lenne egy normális ember élete? Tökéletessé tehet-e téged egy ilyen élet, amikor az alantas, elmaradott és könnyelmű? Ennyire hajlandó lennél a semmiért átadni magad a Sátánnak? Amikor az emberek élete könnyű, és nincs szenvedés a környezetükben, akkor képtelenek a tapasztalásra. Kényelmes környezetben az emberek könnyen romlottá válnak – de a kedvezőtlen környezet arra készíti, hogy még sürgetőbben imádkozz, és arra, hogy ne merd elhagyni Istent. Minél könnyebb és unalmasabb az emberek élete, annál inkább úgy érzik, hogy nincs értelme élni, sőt, úgy érzik, hogy jobb lenne, ha meghalnának. Ilyen romlott az emberek teste; csak hasznukra válik, ha próbatételnek vannak kitéve.

Jézus munkájának ez a szakasza Júdeában és Galileában zajlott, és a pogányok nem tudtak róla. Az Általa végzett munka nagy titokban zajlott, és Izráelen kívül egyetlen nemzet sem tudott róla. Csak akkor tudtak róla az emberek, amikor Jézus befejezte a munkáját, és az nagy felháborodást keltett, és amikor Ő már eltávozott. Jézus azért jött,

hogy elvégezze a munka egy szakaszát, megnyert néhány embert, és befejezte a munkának egy szakaszát. Bármelyik munkaszakaszt is végzi Isten, sokan vannak, akik követik Őt. Ha azt csak Maga Isten végezné el, akkor az értelmetlen lenne; kell, hogy legyenek emberek, akik követik Istent, amíg Ő a munka adott szakaszát egészen végig nem viszi. Csak amikor Maga Isten munkája befejeződött, akkor kezdik el az emberek végrehajtani az Isten által rájuk bízott munkát, és csak akkor kezd el terjedni Isten munkája. Isten csak az új korszak bevezetésének munkáját végzi; az emberek dolga az, hogy folytassák azt. Így a mai munka nem tart sokáig; az Én életem az emberekkel nem fog sokáig folytatódni. Én csak befejezem munkámat, és ráveszek titeket, hogy teljesítsétek a rátok háruló kötelességet, hogy ez a munka és ez az evangélium a lehető leggyorsabban elterjedhessen a pogányok és más nemzetek között – csak így tudjátok teljesíteni emberi kötelességeket. A mai idő a legdrágább valamennyi közül. Ha figyelmen kívül hagyod, bolond vagy; ha ebben a környezetben eszed és iszod ezeket a szavakat és megtapasztalod ezt a munkát, és mégsem vagy elég elszánt az igazság követésére, és a legcsekélyebb teherérzetted sincs – mi lesz akkor a jövőddel? Egy olyan ember, mint te, nem érett-e meg arra, hogy kivetessék?

Szolgálj úgy, ahogy az izráeliták tették

Napjainkban sokan nem figyelnek arra, hogy milyen leckéket kellene megtanulniuk, miközben másokkal együttműködnek. Észrevettem, hogy közületek sokan képtelenek bármilyen leckét megtanulni, miközben másokkal egyeztettek; legtöbbször a saját nézeteitekhez ragaszkodtok. Amikor a gyülekezetben munkálkods, elmondod a te részedet és valaki más elmondja az övét, és az egyiknek semmi köze a másikhoz; valójában egyáltalán nem működtek együtt. Mindannyian annyira bele vagytok mélyedve abba, hogy csak a saját meglátásaitokat kommunikáljátok vagy elengedjétek a bensőtökben cipelt „terheket”, anélkül, hogy a legcsekélyebb mértékben is keresnétek az életet. Úgy tűnik, hogy csak felületesen végzed a munkát, mindig abban a hitben, hogy a saját utadat kell járnod függetlenül attól, amit bárki más mond vagy tesz; úgy gondolod, hogy a Szentlélek vezetése szerint kell kommunikálnod, bármilyenek legyenek is mások körülményei. Képtelenek vagytok felfedezni mások erősségeit, és az önvizsgálatra sem vagytok képesek. Ahogy elfogadjátok a dolgokat, az igazán deviáns és hibás. Elmondhatjuk, hogy még most is rengeteg önelégültséget mutattok, mintha visszaestetek volna abba a régi betegségbe. Nem úgy kommunikáltok egymással, ami teljes nyíltságot eredményezne, például arról, hogy milyen kimenetelhez vezetett, hogy bizonyos gyülekezetekben dolgoztatok, vagy a belső állapotaid helyzetéről a közelmúltban, és így tovább; egyszerűen sosem kommunikáltok ilyen dolgokról. Egyáltalán nem vesztek részt olyan gyakorlatokban, mint a saját elképzeléseitek elvetése vagy az önmagatokról való lemondás. A vezetők és a dolgozók csak azon gondolkodnak, hogyan akadályozzák

meg testvéreik negativitását, és hogyan tegyék képessé őket arra, hogy nagy erőbedobással kövessenek. Azonban mind úgy gondoljátok, hogy lendületesen követni önmagában elegendő, és alapvetően nincs megértésetek arról, hogy mit jelent ismerni önmagatokat és lemondani magatokról, még kevésbé értetek, hogy mit jelent másokkal összehangoltan szolgálni. Csak arra gondoltok, hogy ti magatok hajlandóak legyetek meghálálni Istennek az Ő szeretetét, hogy készek legyetek megélni Péter stílusát. E dolgokon kívül semmi másra nem gondoltok. Még azt is mondod, hogy mindegy, mit tesznek mások, te akkor sem fogod vakon alárendelni magad, és hogy nem számít, milyenek a többiek, te magad az Isten általi tökéletesítésre fogsz törekedni, és az elegendő lesz. Az igazság azonban az, hogy a te akaratod semmilyen módon nem talált konkrét kifejeződést a valóságban. Mindez nem az a fajta viselkedés, amit manapság tanúsítotok? Mindannyian a saját meglátásotokhoz ragaszkodtok, és mind arra vágytok, hogy tökéletesítsenek benneteket. Látom, hogy olyan sokáig szolgáltatok anélkül, hogy sokra jutottatok volna; kimondottan ebben a leckében, amely arról szól, hogy harmóniában dolgozzunk együtt, egyáltalán semmit nem értetek el! Amikor lemész a gyülekezetekbe, a saját szájízéd szerint kommunikálsz, míg mások az övék szerint. Ritkán fordul elő harmonikus együttműködés, és ez még inkább igaz azokra a követőkre, akik alattatok vannak. Vagyis ritkán érti meg közületek bárki is, hogy mit jelent Isten szolgálata, vagy hogy hogyan kellene szolgálni Istent. Zavartak vagytok és az ehhez hasonló leckét könnyelműen kezelitek. Még az olyanok is sokan vannak, akik nemcsak az igazság eme aspektusának gyakorlását mulasztják el, hanem tudatosan is rosszat tesznek. Még azok is, akik sok éve szolgálnak, harcolnak és ármánykodnak egymás ellen, féltékenyek és versengők; mindenki a saját érdekeit védi, és egyáltalán nem működnek együtt. Mindezek a dolgok nem a jelenlegi érettségeket képviselik vajon? Ti, akik napi szinten együtt szolgáltok, olyanok vagytok, mint az izráeliták, akik a templomban mindennap közvetlenül szolgálták Istent Magát. Hogyan lehetséges, hogy nektek, akik Istent szolgáljátok, fogalmatok sincs arról, hogyan hangoljátok össze a dolgokat vagy hogyan szolgáljatok?

Akkoriban az izráeliták közvetlenül Jahvét szolgálták a templomban, és a papok identitásával rendelkeztek. (Természetesen nem mindenki volt pap; ez az identitás csak néhányuké volt, akik Jahvénak szolgáltak a templomban.) Jahve által nekik ajándékozott koronákat viseltek (ami azt jelenti, hogy Jahve követelményei szerint készítették el ezeket a koronákat; nem pedig azt, hogy közvetlenül Jahve adta nekik a koronákat). Jahvétől kapott papi díszruhákat is viseltek és közvetlenül Neki szolgáltak a templomban, mezítláb, reggeltől estig. Jahvénak tett szolgálatuk cseppet sem volt véletlenszerű, nem volt benne vakon ide-oda futkosás; hanem teljes mértékben olyan szabályok szerint történt, amelyeket az Őt közvetlenül szolgálók közül senki sem szeghetett meg. Mindannyiuknak be kellett tartaniuk ezeket a szabályozásokat; máskülönben megtiltották volna nekik a templomba való belépést. Ha bármelyikük megszegte a templom szabályait – vagyis, ha bárki nem engedelmeskedett Jahve

parancsainak – akkor azt a személyt az Általa kibocsátott törvények szerint kellett kezelni, ez ellen pedig senki sem tiltakozhatott és nem védelmezhetette a törvénszegőt. Nem számít, hány éve szolgálták már Istent, mind kötelesek voltak betartani a szabályokat. Emiatt nagyon sok pap felöltötte a papi palástot és ily módon folyamatosan szolgált Jahvét, egész éven át, noha Ő semmilyen különleges bánásmódban nem részesítette őket. Akár az egész életüket is az oltár előtt és a templomban töltötték. Ez hűségük és alávetettségük megnyilvánulása volt. Nem csoda, hogy Jahve akkora áldásokat adott rájuk; teljes mértékben a hűségüknek köszönhetően részesültek kegyeltségben és látták Jahve minden cselekedetét. Abban az időben, amikor Jahve Izráelben munkálkodott az Ő választott népe között, meglehetősen kemény elvárásokat támasztott velük szemben. Mindannyian nagyon engedelmesek voltak és a törvények korlátozták őket; e törvények voltak hivatottak biztosítani, hogy képesek legyenek Jahvét félni. Mindezek Jahve adminisztratív rendeletei voltak. Ha azok közül a papok közül bárki nem tartotta meg a szombatot vagy megszegte Jahve parancsolatait, az átlagemberek pedig ezt észrevették, akkor az illetőt azonnal az oltár elé vitték és halálra kövezték. Nem volt megengedett, hogy a tetemeiket a templomban vagy a templom körül helyezték el; Jahve ezt nem engedélyezte. Bárkit, aki ilyet tett, úgy kezeltek, mint aki „szentségtörő áldozatokat” mutat be, és egy nagy verembe hajították, majd kivégezték. Ezek az emberek természetesen mind meghaltak; senkit nem kíméltek meg. Még olyanok is voltak, akik „idegen tüzet” ajánlottak fel; más szóval, akik nem a Jahve által kijelölt napokon mutattak be áldozatot, azokat az Ő tüze megégette az áldozatra szánt dolgaikkal együtt, amelyek nem maradhattak az oltárnál. A papokkal szembeni követelmények a következők voltak: nem léphettek be a templomba, vagy akár csak a külső pitvarába, amíg meg nem mosták a lábukat; nem léphettek be a templomba, hacsak nem viselték papi palástjukat; nem léphettek be a templomba, ha nem viselték papi koronájukat; nem léphettek be a templomba, ha egy holttest beszennyezte őket; nem léphettek be a templomba, miután egy igaztalan ember kezét érintették, hacsak előbb kezét nem mostak; és nem léphettek be a templomba, miután asszonnyal fertőzték meg magukat (három hónapig, nem pedig soha többé), és az sem volt megengedve nekik, hogy lássák Jahve arcát. Amikor eljött az idő – vagyis csak a három hónap elteltével ölthették magukra a tiszta papi palástot –, akkor hét napig a külső pitvarban kellett szolgálniuk, mielőtt beléphettek a templomba, hogy lássák Jahve arcát. Csak a templomon belül volt szabad ennek a papi öltözetnek bármely részét viselniük, kívül sohasem, nehogy megfertőzzék Jahve templomát. Mindazoknak, akik papok voltak, a Jahve törvényeit megszegő bűnözőket az Ő oltára elé kellett hozniuk, ahol a közemberek kivégezték azokat; máskülönben tűz szállt alá arra a papra, aki tanúja volt a bűncselekménynek. Így rendületlenül hűségesek voltak Jahvéhoz, mert az Ő törvényei olyan szigorúak voltak rájuk nézve, és egyáltalán soha nem merték volna könnyelműen áthágni az Ő adminisztratív rendeleteit. Az izráeliták hűségesek voltak Jahvéhoz, mert látták az Ő lángját, és látták a kezét, amellyel Ő megfenyítette az embereket, és azért

is, mert eredetileg is Őt félő szívet őriztek magukban. Ennek okán nem csupán Jahve lángját nyerték el, hanem az Ő törődését, védelmét és áldásait is. Hűségük abban állt, hogy minden cselekedetükben betartották Jahve szavait, és senki nem volt engedetlen. Ha bármilyen engedetlenség felütötte a fejét, a többiek akkor is véghezvitték Jahve szavait, kivégezve bárkit, aki szembement Jahvéval, és egyáltalán nem próbálták meg elrejteni az illetőt Előle. Azok, akik megszegték a szombatot, akik szexuális szabadoosság bűnében vétkeztek, és akik ellopták a Jahvénak szánt adományokat, különösen súlyos büntetésben részesültek. A szombatot megszegőket halálra kövezték (a közemberek), vagy halálra korbácsolták őket, kivétel nélkül. A paráználkodókat – még azokat is, akik vonzó nők után vágyakoztak vagy akikben gonosz nők láttán kéjsóvár gondolatok támadtak, vagy akik vágyra gerjedtek a fiatal nők láttán – mind kivégezték. Ha bármelyik fiatal nő fedetlenül vagy fátyol nélkül tiltott viselkedésre kísértett egy férfit, azt a nőt kivégezték. Ha pap volt az a férfi (olyan, aki a templomban szolgált), aki ilyen törvényeket hágott át, akkor megfeszítették vagy felakasztották. Egy ilyen embert sem hagytak élni, és közülük egyetlenegy sem talált kegyelmet Jahve előtt. Az ilyen ember halálát követően a rokonai három évig nem ajánlhattak fel áldozatokat Jahvénak az oltár előtt, és az sem volt megengedve nekik, hogy részesüljenek az áldozatokból, amelyeket Jahve a köznépnek adott. Csak azután helyezhették a legjobb minőségű marhát vagy juhot Jahve oltárára, ha ez az idő letelt. Ha bármely más törvényszegést elkövettek, három napon át kellett böjtölniük Jahve előtt, esedezve az Ő kegyelméért. Nem csak azért imádták Jahvét, mert az Ő törvényei oly szigorúak és kemények voltak; kegyelme és a Hozzá való hűségük miatt imádták Őt. Ily módon mind a mai napig hasonlóan hűek maradtak szolgálatukban, és soha nem vettek vissza Jahve színe előtti esedezéseikből. Napjainkban Izráel népe még mindig az Ő gondoskodásában és védelmében részesül, és még mindig Ő a kegyelem közöttük, aki mindörökké velük lakozik. Ők mind tudják, hogyan kell félniük Jahvét, és hogyan kell szolgálniuk Őt, és mindannyian tudják, hogyan kell cselekedniük annak érdekében, hogy az Ő gondoskodásában és védelmében részesüljenek; ez azért van így, mert mindannyian félik Őt a szívükben. Összes szolgálatuk sikerének titka nem más, mint a félelem. Milyenek vagytok hát ti mindannyian manapság? Hasonlítotok bármennyire is Izráel népéhez? Úgy gondoljátok, hogy manapság a szolgálat egy nagy szellemi alak vezetésének követéséhez hasonló? Egyszerűen nincs bennetek semmi hűség és félelem. Tekintélyes kegyelemben részesültök, és az izráelita papokkal egyenlőek vagytok abból a szempontból, hogy mindannyian közvetlenül szolgáljátok Istent. Habár ti nem léptek be a templomba, amiben részesültök és amit láttok, az sokkal több annál, mint amit a templomban Jahvét szolgáló papok kaptak. Ti azonban sokkal többször lázadtok és ellenkeztek, mint ők tették. Túl kevés bennetek a félő szív, és ennek eredményeként nagyon kevés kegyelmet kaptok. Habár nagyon keveset szántok oda, sokkal többet kaptatok, mint amit azok az izráeliták valaha is kaptak. Mindebben nem jóindulatú bánásmódban részesültök hát? Miközben folyt a munka Izráelben, az emberek nem merészték

tetszésük szerint megítélni Jahvét. De mi a helyzet veletek? Ha nem annak a munkának a kedvéért tenném, amelyet jelenleg a meghódításotok érdekében végzek, hogyan tolerálhatnám azt, hogy olyan felháborítóan szégyent hoztatok nevemre? Ha a kor, amelyben éltek, a Törvény Kora lenne, akkor a szavaitok és cselekedeteitek fényében egyetlenegy sem maradna élve közületek. Túlságosan kevés bennetek a féltő szív! Mindig azzal vádoltok, hogy nem árasztottam rátok sok kegyelmet, és még azt is állítjátok, hogy nem adok nektek elég áldó szót, és csak átkokat tartogatok számotokra. Nem tudjátok, hogy amikor ilyen kevés bennetek az Engem féltő szív, lehetetlen, hogy elfogadjátok az áldásaimat? Nem tudjátok, hogy Én szolgálatotok siralmas állapota miatt szórok folyamatosan átkot és ítéletet rátok? Mind úgy érzitek, hogy rosszul bántam veletek? Hogyan áraszthatnám áldásaimat egy olyan embercsoportra, akik lázadók és nem vetik alá magukat? Hogyan adhatnám kegyelmemet átgondolatlanul olyanoknak, akik gyalázatot hoznak nevemre? Már eddig is rendkívüli jóindulattal bántam veletek. Ha az izráeliták olyan lázadók lettek volna, mint ti vagytok ma, réges-rég megsemmisítettem volna őket. Én azonban csakis elnéző vagyok veletek szemben. Ez talán nem jóindulat? Ennél nagyobb áldásokra vágytok? Jahve csak azokat áldja meg, akik félik Őt. Megfenyíti azokat, akik láznak Ellene, soha nem bocsátva meg egyiküknek sem. Nektek, mai embereknek, akik nem tudjátok, hogyan szolgáljatok, nincs nagyobb szükségetek a fenytésre és ítéletre, hogy a szívetek teljes fordulatot vehessen? Nem az ilyen fenytés és ítélet a legjobb fajta áldás, amelyet kaphattok? Nem ezek jelentik a legjobb védelmet számotokra? Nélkülük bármelyikőtök is képes lenne elviselni Jahve égő tüzét? Ha valóban olyan hűen tudnátok szolgálni, mint az izráeliták, nem lenne akkor a kegyelem is állandó kísértők? Nem lenne gyakran örömtők és nem részesülnétek elegendő kegyeltségben? Mindannyian tudjátok, hogyan kellene szolgálnotok?

A ma veletek szemben támasztott követelmény – hogy együtt dolgozzatok harmóniában – hasonló ahhoz a szolgálathoz, amit Jahve az izráelitáktól várt el: máskülönben csak hagyjatok fel a szolgálattal. Mivel olyan emberek vagytok, akik közvetlenül szolgálják Istent, az a legkevesebb, hogy képesnek kell lennetek a hűségre és az alávetésre szolgálatotokban, és arra is képesnek kell lennetek, hogy gyakorlati úton tanuljatok leckéket. Elsősorban azok közületek, akik a gyülekezetben dolgoznak: merne bármely alattatok lévő testvér foglalkozni veletek? Lenne bátorsága bárkinek, hogy a szemetekbe mondja a hibáitokat? Magasan álltok mindenki más felett; valóban királyokként uralkodtok! Még csak nem is tanultok, és nem léptek be az efféle gyakorlati leckékbe, mégis Isten szolgálatáról beszéltek! Jelenleg arra vagy felkérve, hogy számos gyülekezetet vezess, de nemcsak saját magadról nem mondasz le, hanem még a saját elképzeléseidhez és véleményeidhez is ragaszkodsz, és így beszélsz: „Szerintem ezt így kellene csinálni, hiszen Isten azt mondta, hogy nem korlátozhatnak minket mások és mostanában nem szabadna vakon alárendelni magunkat.” Ezért mindannyian a saját véleményetekhez ragaszkodtok, és senki nem engedelmeskedik a másoknak. Holott világosan tudjátok, hogy a szolgálatotok holtpontra jutott, mégis azt mondjátok: „Ahogy

én látom, az én módszerem nincs messze a céltól. Bárhogy is van, mindannyiunknak megvan a maga oldala: te a tiédre beszélsz, én pedig az enyémről fogok; te a te látomásaidat közlöd, én pedig az én belépésemről fogok beszélni.” Soha nem vállalsz felelősséget azért a sok dologért, amivel foglalkozni kellene, vagy csak tessék-lássék csinálod, mindegyikötök a saját véleményét szellőzteti, és körültekintően védelmezi a saját státuszát, hírnevét és megítélését. Egyikötök sem hajlandó megalázni magát, és egyik oldal sem teszi meg az első lépést, hogy feladja önmagát és pótolja a másik hiányosságait, hogy az élet gyorsabban haladhasson előre. Amikor közösen koordináljátok a dolgokat, meg kellene tanulnotok az igazságot keresni. Talán azt mondod: „Az igazságnak ezen aspektusáról nincs tiszta megértésem. Neked milyen tapasztalatod van ezzel?” Vagy ezt mondhatod: „Neked több tapasztalatod van ezen a területen, mint nekem; kérhetnék tőled némi iránymutatást?” Nem lenne ez egy jó hozzáállás? Sok prédikációt meghallgattatok, és van valamennyi tapasztalatotok a szolgálatban. Ha nem tanultok egymástól, nem segítitek egymást, és nem pótoljátok egymás hiányosságait, amikor a gyülekezetekben munkálkodtok, akkor hogyan tanulhattok meg bármilyen leckét? Amikor szembesültök bármilyen dologgal, közösségben kellene lennetek egymással, hogy az az életetek hasznára váljon. Továbbá óvatosan kellene kommunikálnotok bármilyen dologról, mielőtt döntést hoztok. Csak így vállaltok felelősséget a gyülekezetért, ahelyett, hogy felületesen cselekednétek. Miután az összes gyülekezetet meglátogattjátok, össze kellene jönnötök és közösségben lenni azokról a dolgokról, amiket észrevettetek és bármilyen problémáról, amivel a munkátok során találkoztatok, majd kommunikálnotok kellene arról a megvilágosodásról és megvilágításról, amit kaptatok – ez a szolgálat nélkülözhetetlen része. Harmonikus együttműködést kell megvalósítanotok Isten munkája céljából, a gyülekezet hasznára, és hogy testvéreiteket előrehaladásra sarkalljátok. Össze kell hangolódnotok egymással, egyik a másikat jobbitva és jobb eredményt érni el a munkában, hogy gondot viseljete Isten akaratáról. Ez az igazi együttműködés, és csak azok nyernek majd valódi belépést, akik ebben részt vesznek. Együttműködéseitek folyamán előfordulhat, hogy oda nem illő szavakat szólsz, de ez nem számít. Kommunikálj erről később, és nyerj tiszta megértést róla; ne hanyagold el. Az ilyen jellegű közösség után képes vagy kipótolni testvéreid hiányosságait. Csak úgy érhetsz el jobb eredményeket, ha munkádban ily módon egyre mélyebbre haladsz. Nektek mind, mint Istent szolgáló embereknek, képesnek kell lennetek arra, hogy a gyülekezet érdekeit védjétek mindenben, amit tesztek, ahelyett, hogy csak a saját érdekeiteket tartanátok szem előtt. Elfogadhatatlan az, ha egyedül cselekszete, aláásva egymást. Azok, akik így viselkednek, nem alkalmasak Isten szolgálatára! Az ilyen emberek beállítottsága szörnyű; egy szikra emberi mivolt sem marad bennük. Ők száz százalékban a Sátán! Szörnyetegek! Még most is történnék közöttetek ilyen dolgok; még odáig is elmentek, hogy egymásra támadtok a közösség során, szándékosan ürügyet kerestek és teljesen belevörösödtek, miközben valami triviális dolgon vitatkoztok, egyik ember sem hajlandó félreállni, mindannyian elrejtik belső

gondolataikat egymástól, feszülten figyelve a másikat és mindig résen állva. Alkalmas az ilyen beállítottság Isten szolgálatára? A tiédhez hasonló munka elláthatja bármivel is a testvéreidet? Nemcsak, hogy képtelen vagy helyes életútra vezetni az embereket, hanem ténylegesen a testvérekbe oltod a saját romlott beállítottságaidat. Nem ártasz-e másoknak? A lelkiismereted borzasztó, velejéig rothadt! Nem lépsz be a valóságba, és az igazságot sem ülteted a gyakorlatba. Ezenkívül szégyentelenül felfeded másoknak ördögi természetedet. Egyszerűen nincs szégyenérzeted! Ezeket a testvéreket rád bízták, te pedig a pokolba viszed őket. Nem olyasvalaki vagy, akinek a lelkiismerete megrothadt? Semmi szégyen nincs benned!

A képességnövelés célja Isten megváltásának megszerzése

Az ember képességeinek megnövelése azt jelenti, hogy javítanotok kell a felfogóképességeketek, hogy megérthessétek Isten szavait, és tudjátok, hogyan kell azok szerint cselekedni. Ez a legalapvetőbb elvárás az összes közül. Ha úgy követsz Engem, hogy nem érted, amit mondok, nem zavaros-e a hited? Akármennyi szót kimondhatok – ha ti nem értek fel hozzájuk, ha nem igazán tudjátok megérteni, bármit mondok is, akkor ez azt jelenti, hogy gyenge képességűek vagytok. Felfogóképesség nélkül nem értetek semmit abból, amit mondok, és így nagyon nehéz elérni a kívánt hatást; sok mindent nem mondhatok el nektek közvetlenül, és nem valósulhat meg a kívánt hatás, ezért további munkára van szükség. Mivel a felfogóképességeitek, a dolgok meglátásának képessége és a normák, amelyek szerint éltek túlságosan hiányosak, el kell végezni bennetek a „képességnövelés” munkáját. Ez elkerülhetetlen, és nincs más lehetőség. Csak így lehet valamiféle hatást elérni; ennek híján minden szó, amit kimondok, hiábavaló lenne. És akkor nem mind bűnösökként vonulnátok-e be a történelembe? Nem válnátok-e a föld söpredékévé? Hát nem tudjátok, milyen munka megy végbe bennetek, és mi az elvárás felétek? Ismernetek kellene a saját képességeitek: egyáltalán nem ér fel az elvárásaimhoz. Vajon ez nem hátráltatja-e a munkámat? A jelenlegi képességeitek alapján, és a jellemetek mostani állapota alapján egyikőtök sem alkalmas arra, hogy tanúságot tegyen Mellettem, és egyikőtök sem képes arra a feladatra, hogy viselje a jövőbeli munkám nehéz felelősségeit. Nem szégyellitek-e mélységesen magatokat? Ha így folytatjátok, hogyan tudtok eleget tenni az Én akaratomnak? Az életedet a legteljesebb módon kell élned. Ne hagyd, hogy hiába teljen az idő – abban nincs érték. Tudnod kell, hogy mivel kell felvértezned magadat. Ne gondold, hogy mindenhez értesz – még hosszú út áll előtted! Mit lehetne még mondani, ha a minimális emberi mivolt józanságával sem rendelkezel? Nem hiábavaló-e mindez? Ami pedig az Általam elvárt emberi mivoltot és képességet illeti, egyikőtök sem teljesen megfelelő. Rendkívül nehéz olyat találni, aki alkalmas a feladatra. Azt hiszitek, hogy

alkalmasak vagytok arra, hogy magasabb szintű munkát végezzetek Nekem, és hogy magasabb szintű dolgokat bízjak rátok; valójában még azt sem tudjátok, hogyan lépjetek be abba a sok leckébe, amely a szemetek előtt van – hát akkor hogyan léphetnétek be a mélyebb igazságokba? A belépéseknek rétegenként és fokozatosan kell történnie. Nem szabad kaotikusnak lennie – az nem jó. Kezdjétek a legalacsonyabb szintű belépéssel: Olvassátok ezeket a szavakat sorról sorra, amíg érthetőek és világosak nem lesznek. Amikor Isten szavait olvasod, ne csak átfuss rajtuk, mintha lóháton vágatva csodálnád a virágokat, és ne csak felületesen tedd. Olvashatsz rendszeresen szakkönyveket is (például nyelvtanról és retorikáról szóló könyveket), hogy növeld tudásodat. Ne olvass olyan könyveket, mint például a romantikus regények, a nagy emberekről szóló életrajzok vagy a társadalomtudományi könyvek; ezeknek semmi hasznuk, és csak ártani tudnak. Mesterévé kell válnod mindannak, amibe be kell lépned, és amit meg kell értened. A képességnövelés célja, hogy az emberben tudatosuljon saját lényege, identitása, állapota és értéke. Meg kell értenetek, hogy miért kell az embereknek az Istenbe vetett hitben keresniük az igazságot, és hogy elfogadható-e az, ha az emberek nem növelik a képességüket. Szükségszerű, hogy műveltek maradjatok; nem szabad ezt eldobni magatoktól! Meg kell értenetek, hogy mi a képességnövelés célja, hogyan kell a képességeket megnövelni, és mely területekbe kell belépni. Meg kell értenetek a normális emberi mivolt megélésének jelentőségét, az elvégzendő munka okát és az ember által játszott szerepet. Például a tanultság megszerzését illetően értenetek kell, mely szempontokat kell tanulmányozni, és hogyan kell belépni azokba. Mindannyiótoknak tudnotok kell, hogy mi a tanultság célja. Hát nem az, hogy megértsétek Isten szavait, és belépjetek az igazságba? Mi az, ami manapság a gyülekezetekben uralkodik? Ha az embereket arra kérjük, hogy magukat tanítsák, akkor elfelejtik Isten szavainak élvezetét, és nem tesznek semmit egész nap azon kívül, hogy művelődnek. Ha azt várod el tőlük, hogy megéljék a normális emberi mivoltukat, ők csak azzal fognak törődni, hogy takarítsák a házukat, főzzenek, vagy konyhai eszközöket vásároljanak. Egyedül ezekre a dolgokra fognak összpontosítani; még azt se fogják tudni, hogyan kell egy átlagos gyülekezeti életet élni. Ha ilyen körülmények között találod magadat, akkor eltévelyedtél a gyakorlatodban. Akkor miért kérem tőled, hogy lépj be a lelki életbe? Ha csak egyszerűen megtanulod ezeket a dolgokat, attól még nem leszel képes elérni azt, amit kérek tőled. Az életbe való belépés továbbra is a legfontosabb; ugyanakkor azért kell ezt a munkát elvégezni, hogy megoldjuk azokat a nehézségeket, amelyeket az emberek tapasztalnak. A képességeid megnövelése által megismered az emberi természetet és az ember lényegét, aminek az a fő célja, hogy fejlődhessen az emberek lelki élete, a beállítottságuk pedig megváltozhasson. Lehet, hogy tudod, hogyan kell szépen felöltözni és jól kinézni, lehetsz tájékozott és okos, de végül, amikor eljön a napja, hogy munkába indulj, mégsem tudod megtenni. Ezért tudnod kell, hogy mit kell még megtenned a képességnövelésen felül. A cél az, hogy megváltozz; a képességnövelés kiegészíti ezt. Nem lesz elegendő, ha nem fejlődik a

képességed; ha pedig a beállítottságod nem változik meg, az még rosszabb. Egyiket sem lehet kihagyni. A normális emberi mivolt birtokában lenni nem azt jelenti, hogy hangzatos tanúságot teszel – nem ennyire egyszerű az elvárás veled szemben.

Csak amikor az emberek képességei olyan szinten megnőnek, hogy elérik a normális emberi mivolttal bíró emberek értelmét és életmódját, és megvan az életbe való belépésedet – csak akkor lesz bennük változás, és lesznek tanúságtételeik, amiről beszélhetnek. Amikor eljön a napja, hogy tanúságot tégy, akkor az emberi életedben bekövetkezett változásokról is beszélned kell, valamint Isten benned lévő ismeretéről. Csak e két szempont együttese szolgál igazi tanúbizonysággként és gyümölcsként számodra. Nem elég, ha emberi mivoltod kívülről megváltozik, de belülről nincs benned megértés, és az sem elég, ha van benned megértés és igazság, de végül elmulasztod megélni a normális emberi mivoltodat. A ma rajtad végzett munka nem arra való, hogy mutogassák, hanem arra, hogy megváltozzál. Csak arra kell összpontosítanod, hogy változtass magadon. Ha csak írsz és hallgatsz minden nap, és nincs semmi más az életedben, az nem elég; minden szempontból kell, hogy legyen belépésed. Egy szent normális életével kell rendelkezned. Sok testvérnő úgy öltözik, mint a fiatal nők, a testvérek pedig úgy, mint a nemesek vagy az előkelő urak, teljesen nélkülözve a szentek illemét. Egy dolog a képességnövelés – ez mellékesen megvalósul. Más dolog enni és inni Isten szavait: ez a valódi kulcs. Ha megnöveltet képességeidet, de végül nem hasznosítottad őket, mert nem etted és ittad Isten szavait, akkor nem pazaroltad-e el a tanulásba vetett erőfeszítéseidet? Össze kell vegyíteni a két szempontot. Miért van szó Isten ismeretéről, amikor azt tárgyaljuk, hogy mi az elvárás feléd? Hát nem azért van, hogy az eljövendő munka eredményes legyen? Miután meg lettél hódítva, képesnek kell lenned arra, hogy tanúskodj a saját tapasztalataidról. Nem elegendő, ha külső megjelenésed normális emberi mivoltot tükröz, de végül nem tudod szavakban megfogalmazni a tapasztalataidat. Miközben normális lelki életed van, a normális emberi mivoltot is el kell érned, amelynek számos területét véletlenül fogod megtanulni. Azt gondolod, a padló felsöprése különösebb gyakorlást igényel? Még rosszabb, ha egy órán keresztül azt gyakorlod, hogyan fogd az evőpálcikákat evés közben! Milyen szempontok tartoznak a normális emberi mivolthoz? Éleslátás, értelem, lelkiismeret és jellem. Ha mindegyik területen eléred a normalitást, akkor emberi mivoltod meg fog felelni az elvárásoknak. Egy normális emberi lény külsejével kell rendelkezned, és hasonlítanod kell egy istenhívőre. Nem kell túl sokat elérned, vagy diplomáciába bocsátkoznod; csak normális emberi lénynek kell lenned, egy normális ember értelmével kell rendelkezned, keresztül kell látnod a dolgokon, és legalább úgy kell kinézned, mint egy normális emberi lény. Ez elég lesz. Minden, amit ma elvárok tőled, arra képes is vagy; nem arról van szó, hogy egy halat kell vízbe fojtani. Nincs olyan szó, amit feleslegesen fecsérelek rád, vagy olyan munka, amit feleslegesen végzek rajtad. Az életedben megjelenő és feltárt valamennyi ocsmányságtól meg kell szabadulnod. Megrontott titeket a Sátán, és csordultig tele vagytok a Sátán mérgével. Csak annyit

kérek tőled, hogy szabadulj meg ettől a romlott sátáni természettől. Nem kérem tőled, hogy a legjobbak közt légy valamiben, vagy hogy híres vagy elismert legyél. Annak semmi haszna. A bennetek végzett munka figyelembe veszi azt, ami eredendően már megvan bennetek. Amit kérek az emberektől, az határok közé van szorítva. Ha úgy gyakorolnál és olyan hangnemben beszélnél, ahogy az értelmiségiek teszik, az nem lenne jó; nem lennél képes rá. A képességeid alapján legalább arra képesnek kell lenned, hogy bölcsen és tapintatosan beszélj, és a dolgokat világosan és érthetően magyarázd el. Csak ennyi kell ahhoz, hogy megfelelj a követelményeknek. Ha legalább éleslátásra és értelemre szert teszel, már az is elég. Most az a legfontosabb, hogy levetkőzd a romlott sátáni természetedet. Le kell vetkőznöd a benned megnyilvánuló ocsmányságot. Hogyan beszélhetnél a felsőbb szintű értelemről és páratlan éleslátásról, ha ezeket nem veted le? Sokan annak láttán, hogy a kor megváltozott, nem rendelkeznek semmi alázattal vagy türelemmel, és lehet, hogy egyáltalán nem rendelkeznek szeretettel vagy szentekhez méltó illemmel sem. Milyen abszurdak az ilyen emberek! Vajon van-e bennük akár egy csipetnyi normális emberi mivolt is? Van olyan tanúságtétel, amelyről beszélhetnek? Teljesen híján vannak az éleslátásnak és az értelemnek. Természetesen az emberek gyakorlatainak bizonyos aspektusait, amelyek deviánsak és hibásak, ki kell javítani: például korábbi, merev lelki életüket, valamint bénult és félkegyelmű megjelenésüket – ezeket mind meg kell változtatni. A változás nem azt jelenti, hogy elzüllesz, vagy a testi örömeinkben élvezkedsz, vagy azt mondasz, amit akarsz. Nem beszélhetsz szabadosan. A normális emberi lényhez méltóan beszélni és viselkedni azt jelenti, hogy összefüggően beszélsz, és igent mondasz, amikor igenre gondolsz, és nemet mondasz, amikor nemre gondolsz. Ragaszkodj a tényekhez, és beszélj illendően. Ne csalj, ne hazudj. Meg kell értened azokat a határokat, amelyeket egy ember elérhet, amikor változtat a beállítottságán. Ha nem, akkor nem leszel képes belépni a valóságba.

Móáb leszármazottai megmentésének jelentősége

A munkának ebben a két-három évében mindazt, amit az ítélet rajtatok végzett munkájában meg kellett valósítani, alapvetően sikerült megvalósítani. A legtöbb ember elengedte jövőbeli kilátásainak és sorsának egy részét. Amikor azonban az kerül szóba, hogy Móáb leszármazottai vagytok, sokan közületek hallani sem bírják ezt – az arcvonásaitok eltorzulnak, a szátok megrándul, szemeitek pedig kimerednek. Egyszerűen képtelenek vagytok elhinni, hogy Móáb leszármazottai vagytok. Móábot megátkozása után száműzték erre a földre. Utódai mindmáig fenntartották vérvonalát, és ti mind az ő leszármazottai vagytok. Én nem tehetek semmit ez ügyben – ki mondta neked, hogy Móáb házában szüless meg? Szánlak téged, és nem kívánok neked ilyesmit, de ezen a tényen senki nem változtathat. Móáb leszármazottja vagy, így hát nem mondhatom,

hogy Dávid leszármazottja vagy. Bárkinek a leszármazottja vagy is, teremtetten lény vagy, bár alacsony helyzetű lény, alantas születésű teremtmény. Minden teremtetten lénynek meg kell tapasztalnia Isten minden munkáját; ők mind az Ő hódításának tárgyai, és mindegyiküknek látniuk kell az Ő igazságos természetét, és meg kell tapasztalniuk az Ő bölcsességét és mindenhatóságát. Ma Móáb leszármazottja vagy, és el kell fogadnod ezt az ítéletet és fenyítést; ha nem lennél Móáb leszármazottja, nem kellene akkor is elfogadnod ezt az ítéletet és fenyítést? Ismerd fel ezt! Igazság szerint a mai munka Móáb leszármazottain a legértékesebb és a legjelentősegteljesebb. Mivel a munka rajtatok megy végbe, óriási a jelentősége. Ha a munka Hám leszármazottain menne végbe, nem volna jelentős, mert Móábbal ellentétben ők nem alacsony származásúak. Nőé második fiának, Hámnak az utódai csak átkozottak – de nem paráznaságból fogantak. Pusztán azért alacsony helyzetűek, mert Nőé megátkozta őket, hogy szolgák szolgái legyenek. Alantas a helyzetük, de eredeti értékük nem volt alacsony. Ami Móábot illeti, az emberek tudják, hogy eredeti helyzete azért volt alacsony, mert paráznaságból született. Bár Lót helyzete igen magas volt, Móáb Lóttól és annak lányától származott. Lótot igaznak nevezték, Móáb azonban mégis átkozott volt. Móáb alacsony értékű és alantas helyzetű volt, és még ha nem lenne átkozott, akkor is a mocskokból való volna, és ebben különbözött Hámtól. Nem ismerte el Jahvét, hanem ehelyett ellenállt Jahvénak és lázadt Ellene – ezért a legsötétebb helyre hullott alá. Most Móáb leszármazottain munkálkodni annyit tesz, mint megmenteni azokat, akik a legnagyobb sötétségbe zuhantak. Bár átkozottak voltak, Isten hajlandó dicsőséget nyerni tőlük, mert ők eleinte mind olyan emberek voltak, akiknek a szívében Isten nem volt jelen; csak az az igazi hódítás, ha elérjük, hogy azok, akik a szívükben nélkülözik Istent, engedelmeskedjenek Neki és szeressék Őt, és az ilyen munka gyümölcse a legértékesebb és a legmeggyőzőbb. Csak ez a dicsőség elnyerése – ez az a dicsőség, amelyet Isten az utolsó napokban el akar nyerni. Bár ezek az emberek alantas helyzetűek, az, hogy most ilyen nagyszerű üdvösséget nyerhetnek el, valóban Isten általi felmagasztalás. Ez a munka rendkívül jelentősegteljes, és Ő az ítélet által nyeri meg ezeket az embereket. Nem az a szándéka, hogy megbüntesse ezeket az embereket, hanem hogy megmentse őket. Ha az utolsó napokban Ő még mindig a hódítás munkáját végezné Izráelben, az értéktelen volna; még ha gyümölcsöt hozna, akkor sem lenne értéke vagy nagy jelentősége, és Ő nem lenne képes minden dicsőséget elnyerni. Ő rajtatok munkálkodik, azokon, akik a legsötétebb helyre zuhantak, akik a legelmaradottabbak. Ezek az emberek nem ismerik el, hogy van Isten, és soha nem tudtak Isten létezéséről. Ezeket a teremtményeket annyira megrontotta a Sátán, hogy elfelejtették Istent. Elvakította őket a Sátán, és egyáltalán nem tudnak arról, hogy van Isten a mennyben. A szívetekben mind bálványokat és a Sátánt imádjátok – hát nem ti vagytok a legalantasabb, legelmaradottabb emberek? Ti vagytok a testben élők legalja, minden személyes szabadság nélkül, és nehézségeket is elszenvedtek. Továbbá ti vagytok az ennek a társadalomnak a legalacsonyabb szintjén lévő emberek, és még a hit szabadságával sem rendelkeztek. Ebben áll a

rajtatók végzett munka jelentősége. A ma rajtatók, Móáb leszármazottain való munkálkodás célja nem az, hogy megalázzon benneteket, hanem hogy feltárja a munka jelentőségét. Számotokra ez nagy felmagasztalás. Ha valakiben van józan ész és belátás, az így szól: „Móáb leszármazottja vagyok, valóban méltatlan arra, hogy ma ilyen nagy felmagasztalásban részesüljek Istentől, vagy ilyen nagyszerű áldásokban. Mindabban, amit mondok és teszek, valamint státuszom és értékem szerint egyáltalán nem vagyok méltó Isten ilyen nagyszerű áldásaira. Az izráelitákban nagy szeretet van Isten iránt, és a kegyelmet, amelyet élveznek, Ő ajándékozza nekik, státuszuk azonban sokkal magasabb, mint a miénk. Ábrahám nagyon odaadó volt Jahve iránt, Péter pedig Jézus iránt – az ő odaadásuk százszor nagyobb volt, mint a miénk. Cselekedeteink alapján teljesen méltatlanok vagyunk arra, hogy Isten kegyelmét élvezzük.” Ezeknek a kínai embereknek a szolgálata egyszerűen nem hozható Isten elé. Teljes káosz az egész; az, hogy most olyan sokat élvezhettek Isten kegyelméből, teljes mértékben Istentől jövő felmagasztalás! Mikor kerestétek Isten munkáját? Mikor áldoztatok fel az életeteket Istenért? Mikor adtatok fel készségesen a családotokat, szüleiteket, gyermekeiteket? Egyikőtök sem fizetett nagy árat! Ha a Szentlélek nem hozott volna elő benneteket, hányan lettetek volna képesek mindent feláldozni? Csak erő és kényszer hatására követtetek mindmáig. Hol az odaadásotok? Hol az engedelmisségetek? A cselekedeteitek alapján már rég el kellett volna pusztítani titeket – nyom nélkül eltakarítani mindannyiótokat. Mi jogosít fel benneteket arra, hogy ilyen nagyszerű áldásokat élvezzetek? Ti a legkevesbé sem vagytok méltók! Közületek ki taposta ki a saját ösvényét? Közületek ki találta meg maga az igaz utat? Mind lusta, falánk, kényelemszerető nyomorultak vagytok! Azt hiszitek, nagyszerűek vagytok? Mi dicsekednivalótok van? Még azt leszámítva is, hogy Móáb leszármazottai vagytok, talán a természetetek vagy születési helyetek a legmagasabb kategóriából való? Még azt leszámítva is, hogy az ő leszármazottai vagytok, nem vagytok-e mind testestül-lelkestül Móáb leszármazottai? Meg lehet változtatni a tények igazságát? Talán a természetetek leleplezése most nem képviseli hitelesen a tények igazságát? Nézzétek a szolgálattelküskéteket, az életeteket és a jellemeteket – nem tudjátok, hogy az emberiség legalja vagytok? Mi dicsekednivalótok van? Nézzétek a társadalomban betöltött helyeteket. Nem a legalacsonyabb szintjén vagytok? Szerintetek nem helyesen szóltam? Ábrahám felajánlotta Izsákot – ti mit ajánlottatok fel? Jób mindent felajánlott – ti mit ajánlottatok fel? Oly sok ember adta az életét, hajtotta bárd alá a fejét, ontotta a véréért azért, hogy az igaz utat keresse. Ti megfizettétek ezt az árat? Ehhez képest ti egyáltalán nem vagytok jogosultak arra, hogy ilyen nagy kegyelmet élvezzetek. Igazságtalan veletek szemben, ha ma azt mondja valaki, hogy Móáb leszármazottai vagytok? Ne tartsátok túl nagyra magatokat. Semmid nincs, amivel dicsekedhetnétek. Ez a nagyszerű üdvösség, ez a nagy kegyelem ingyen adatik nektek. Semmit nem áldoztatok fel, mégis ingyen élvezitek a kegyelmet. Nem szégyellitek magatokat? Ez az igaz út olyasmi, amit magatok kutattatok fel és találtatok meg? Nem a Szentlélek

készített benneteket arra, hogy fogadjátok el? Soha nem volt kereső szívetek, még kevésbé az igazságot kereső és arra vágyakozó szívetek. Ti csak hátradőlve élveztétek mindezt; úgy nyertétek el ezt az igazságot, hogy a kisujjatokat sem mozdítottátok érte. Mi jogotok van panaszkodni? Azt hiszed, a te értéked a legnagyobb? Azokhoz képest, akik az életüket áldozták és a vérüket ontották, mi okotok lehet panaszra? Ha most elpusztítanálak benneteket, az volna a helyes és természetes! Nincs más választásotok, mint engedelmeskedni és követni. Egyszerűen nem vagytok méltók! A legtöbben közületek elhívtak, de ha a környezetetek nem ösztökélt volna, vagy ha nem kaptatok volna elhívást, egyáltalán nem lettetek volna hajlandók előlépni. Ki hajlandó ilyen önmegtagadást magára venni? Ki hajlandó lemondani a test örömeiről? Ti mind olyan emberek vagytok, akik mohón élvezik a kényelmet, és fényűző életre törekednek! Oly nagyszerű áldásokat nyertetek – mi mást mondhattok még? Milyen panaszaitok vannak? Megkaptátok a lehetőséget, hogy a menny legnagyobb áldásait és legnagyobb kegyelmét élveztétek, és ma olyan munka tárul fel előttetek, amelyre korábban még soha nem került sor a földön. Hát nem áldás ez? Ma azért kapjátok ezt a fenyítést, mert ellenálltatok Istennek, és lázadtatok Ellene. E fenyítés miatt láttátok meg Isten irgalmát és szeretetét, sőt, mi több, az Ő igazságát és szentségét is megláttátok. E fenyítés miatt és az emberiség mocskossága miatt megláttátok Isten nagy erejét, valamint megláttátok az Ő szentségét és nagyságát. Hát nem ez a legritkább igazság? Hát nem értelmes élet ez? Az Isten által végzett munka jelentőségteljes! Minél alantasabb tehát a helyzetetek, annál inkább bizonyítja, hogy Isten emel fel benneteket, és annál inkább bizonyítja az Ő rajtatok végzett mai munkájának nagy értékét. Egyszerűen felbecsülhetetlen értékű kincs, amely sehol másutt nem szerezhető meg! Időtlen idők óta senki nem élvezett még ilyen nagyszerű üdvösséget. Az a tény, hogy helyzetetek alacsony, mutatja, milyen nagyszerű Isten üdvössége, és hogy Isten hűséges az emberiséghez – Ő megment, nem pusztít el.

A kínai nép soha nem hitt Istenben; soha nem szolgálta Jahvét, és soha nem szolgálta Jézust. Csak hajbókolnak, tömjént és szent papírt égetnek, és Buddhát imádják. Csak bálványokat imádnak – rendkívül lázadók mind. Így minél alantasabb az emberek helyzete, annál jobban mutatja, hogy Isten még inkább dicsőséget nyer belőletek. Egyesek a saját szemszögükből ezt mondhatják: „Istenem, mi ez a munka, amit végzel? Egy ilyen magasztos Isten, egy ilyen szent Isten, mint Te, eljön egy mocskos földre? Ennyire kevésre tartod Magadat? Mi olyan mocskosak vagyunk, de Te hajlandó vagy velünk lenni? Hajlandó vagy köztünk élni? Mi olyan alantas helyzetűek vagyunk, de Te hajlandó vagy teljessé tenni bennünket? És minket használnál modellként és mintaként?” Én azt mondom: te nem érted az Én akaratomat. Te nem érted a munkát, amelyet el akarok végezni, sem az Én természetemet. A munka jelentősége, amelyet elvégezni készülök, meghaladja a képességeidet, és elérhetetlen számodra. Alkalmazkodhat az Én munkám a te emberi elképzeléseidhez? Az emberi elképzelések szerint Nekem egy szép országban kellene megszületnem, hogy

megmutassam magas státuszomat, nagy értékemet, megbecsültségemet, szentségemet és nagyságomat. Ha olyan helyen születtem volna, amely elismer Engem, előkelő családban, és ha magas pozícióm és státuszom lenne, nagyon jól bánnának velem. Az nem volna hasznos az Én munkám szempontjából, és vajon akkor is feltáruhatna-e ez a nagyszerű üdvösség? Mindazok, akik látnak Engem, engedelmeskednének Nekem, és mocskok nem szennyeznék őket. Ilyen helyen kellett volna születnem. Ezt hiszitek ti. De gondolatok csak bele: Isten az élvezet vagy a munka kedvéért jött a földre? Ha egy ilyen könnyű, kényelmes helyen munkálkodnék, elnyerhetném teljes dicsőségemet? Képes lennék egész teremtésemet meghódítani? Amikor Isten a földre jött, nem a világból való volt, és nem azért lett testté, hogy élvezze a világot. Ő pontosan azon a helyen született, ahol munkálkodása feltárja majd az Ő természetét és a leginkább jelentőségteljes lesz. Akár szent, akár mocskos az a föld, és bárhol is munkálkodik Ő, Ő szent. A világon mindent Ő teremtett, bár az egészet megrontotta a Sátán. De továbbra is minden dolog Őhöz tartozik; mind az Ő kezében van. Egy mocskos földre jön el és ott munkálkodik, hogy feltárja szentségét; csakis munkája érdekében teszi ezt, vagyis nagy megaláztatást tűr el, hogy ezt a munkát elvégezze, hogy megmentse ennek a mocskos földnek a népét. Ez azért történik, hogy bizonyosságot tegyen az egész emberiség érdekében. Az ilyen munka Isten igazságát mutatja meg az embereknek, és jobban ki tudja nyilvánítani Isten fensőbbiségét. Az Ő nagysága és egyenessége nyilvánul meg egy alacsonyrendű embercsoport üdvözítésében, akiket mások megvetnek. Az, hogy egy mocskos földön születik meg, egyáltalán nem bizonyítja, hogy Ő alacsonyrendű; egyszerűen csak lehetővé teszi az egész teremtés számára, hogy meglássa az Ő nagyságát és az emberiség iránti igaz szeretetét. Minél inkább így tesz Ő, ez annál inkább feltárja az Ő tiszta szeretetét, makulátlan szeretetét az ember iránt. Isten szent és igaz. Bár egy mocskos földön született, és bár azokkal az emberekkel él együtt, akik mocskossággal vannak tele, ahogy Jézus is bűnösökkel élt a Kegyelem Korában, talán nem igaz, hogy munkájának minden apró részlete az egész emberiség túlélése érdekében valósul meg? Nem azért van mindez, hogy az emberiség nagyszerű üdvösséget nyerhessen? Kétezer évvel ezelőtt Ő jó néhány évig bűnösökkel élt együtt. Ez a megváltás érdekében történt. Ma egy mocskos, alacsonyrendű embercsoporttal él együtt. Ez az üdvösség érdekében történik. Talán nem értetek, emberekért van az Ő minden munkája? Miért élt és szenvedett volna bűnösökkel együtt oly sok éven át, miután egy jászolban megszületett, ha nem azért, hogy megmentse az emberiséget? És miért térne vissza a testbe másodszor is, miért születne meg ezen a földön, ahol démonok gyülekeznek, és miért élne együtt ezekkel az emberekkel, akiket mélyen megrontott a Sátán, ha nem azért, hogy megmentse az emberiséget? Hát nem hűséges Isten? Az Ő munkájának melyik része nem az emberiségért történt? Melyik része nem a ti sorsotokért történt? Isten szent – ez megváltoztathatatlan! Őt nem szennyezi be a mocskok, bár egy mocskos földre jött; mindez csak azt jelentheti, hogy Isten szeretete az emberiség iránt rendkívül önzetlen, a szenvedés és megaláztatás pedig, amelyet Ő

eltűr, rendkívül nagy! Nem tudjátok, milyen nagy megaláztatást szenved el Ő mindannyiótokért és a ti sorsotokért? Ahelyett, hogy nagy embereket vagy gazdag és befolyásos családok fiait mentené meg, Ő kifejezetten az alacsonyrendűeket és lenézetteket menti meg. Hát nem az Ő szentsége mindez? Hát nem az Ő igazságossága mindez? Az egész emberiség túlélése érdekében Ő inkább azt választotta, hogy egy mocskos földön születik meg, és elszenved minden megaláztatást. Isten nagyon is valóságos – Ő nem végez hamis munkát. Nem ilyen gyakorlatias módon végzi munkája minden egyes szakaszát? Bár az emberek egyre csak rágalmazták Őt, és azt mondják, bűnösökkel ül egy asztalnál, bár az emberek egyre csak gúnyolják Őt, és azt mondják, a mocskok fiaival, a legalacsonyabb rendű emberekkel él együtt, Ő akkor is önzetlenül ad Magából, és az emberiség mégis így elutasítja Őt. Hát nem nagyobb szenvedést tűrt el Ő, mint ti? Nem nagyobb az Általa végzett munka, mint az ár, amelyet ti fizettetek? Ti a mocskok földjén születtetek, mégis elnyertétek Isten szentségét. Olyan földön születtetek, ahol démonok gyülekeznek, mégis nagyszerű védelemben részesültetek. Milyen választásokatok van? Milyen panaszaitok vannak? Hát nem nagyobb szenvedést tűrt el Ő, mint ti? Ő eljött a földre, és sohasem élvezte az emberi világ gyönyöreit. Ő gyűlöli az ilyesmit. Isten nem azért jött el a földre, hogy az ember anyagi dolgokkal kényeztesse Őt, sem azért, hogy az emberi ételeket, ruhákat és ékességeket élvezze. Ő az ilyesmivel nem törődik. Azért jött el a földre, hogy szenvedjen az emberért, nem azért, hogy földi javakat élvezzen. Azért jött, hogy szenvedjen, munkálkodjon és befejezze irányítási tervét. Nem egy igényes lakhelyet választott, egy nagykövetséget vagy egy luxushotelt, és nincsenek szolgái, akik csapatostul lesik a kívánságait. Annak alapján, amit láttatok, nem tudjátok, hogy Ő a munka vagy az élvezet kedvéért jött-e el? Nem láttok a szemetekkel? Mennyi mindent adott Ő nektek? Ha kényelmes helyen született volna, képes lenne dicsőséget nyerni? Képes lenne munkálkodni? Lenne bármi jelentősége annak, hogy így tesz? Képes lenne teljesen meghódítani az emberiséget? Képes lenne embereket megmenteni a mocskok földjéről? Az emberek azt kérdezik a maguk elképzelései szerint: „Ha egyszer Isten szent, miért született nálunk, ezen a mocskos helyen? Te gyűlölsz és utálsz bennünket, mocskos embereket; Te utálsz a mi ellenálló és lázadó mivoltunkat, akkor hát miért élsz velünk? Te a legfenségesebb Isten vagy. Te bárhol születhettél volna, akkor hát miért kellett ezen a mocskos földön megszületned? Te mindennap fenýítasz és megítélsz minket, és tisztában vagy vele, hogy Móáb leszármazottai vagyunk, akkor hát miért élsz mégis közöttünk? Miért született egy Móáb leszármazottai közül való családba? Miért tetted ezt?” Ezekből a gondolataitokból teljesen hiányzik a józan ész! Csak ez a munka teszi lehetővé az emberek számára, hogy meglássák az Ő nagyságát, alázatosságát és rejtettségét. Ő kész mindent feláldozni az Ő munkája kedvéért, és minden szenvedést az Ő munkájáért tűrt el. Az emberiség kedvéért cselekszik, valamint még inkább azért, hogy meghódítsa a Sátánt, hogy minden teremtmény az Ő uralmának vesse alá magát. Csakis ez a munka jelentős és értékes. Ha Jákób leszármazottai Kínában, ezen a darab földön születtek

volna, és mindannyian középük tartoznátok, akkor mi lenne a rajtatok végzett munka jelentősége? Mit mondana a Sátán? A Sátán így szólna: „Már azelőtt is félték Téged, kezdettől fogva engedelmeskedtek Neked, és sohasem árultak el Téged. Ezek nem az emberiség legsötétebb, legalantasabb vagy legelmaradottabb része.” Ha a munka valóban így folya, kit tudna meggyőzni? Az egész világegyetemben a kínaiak a legelmaradottabb nép. Alantas származásúak, alacsony integritással; elméjük nehéz felfogású és tompa, közönségesek és züllöttek. Teljesen át vannak itatva sátáni természetekkel, mocskosak és szabadosak. Bennetek mindezek a sátáni természetek jelen vannak. Mihelyt befejeződik ez a munka, az emberek levetik majd ezeket a romlott beállítottságokat, és képesek lesznek teljes mértékben engedelmeskedni és teljessé válni. Csak a munka e gyümölcsei bizonyágtételek a teremtesen belül! Érted, mi az a bizonyágtétel? Hogyan kell valójában bizonyágot tenni? Ez a fajta munka ellenpontokká és szolgáló eszközökké tett benneteket; sőt, mi több, az üdvösség tárgyaivá. Ma Isten népe vagytok; később modellek és minták lesztek. Ebben a munkában különféle szerepeket játszatok, és a végén az üdvösség tárgyai lesztek. Emiatt sok ember negatív; hát nem teljesen vakok ők? Te semmit nem látsz tisztán! Már az is túl sok neked, hogy így neveznek? Érted, mi Isten igazságos természete? Érted, mi Isten üdvössége? Érted, mi Isten szeretete? Neked nincs integritásod! Amikor szépen beszélnek rólad, boldog vagy. Amikor csúnyán beszélnek rólad, vonakodsz és visszahúzódsz. Mi vagy te? Te nem az igaz útra törekszel! Hagyd abba a keresést most azonnal – ez szégyenletes! Hát nem a szégyen jele, hogy egy ilyen triviális dolog lehangol?

Nem ártana, ha kicsit megismernéd önmagadat. Ne tartsd magad túl sokra, és ne álmodozz arról, hogy a mennybe jutsz – egyszerűen csak törekedj kötelességtudóan arra, hogy meg légy hódítva a földön. Ne gondolj azokra az irreális álmokra, amelyek nem is léteznek! Ha valaki a következőkhöz hasonlókat mond, ezek egy elszánt és gerinces ember szavai: „Bár Móáb leszármazottja vagyok, hajlandó vagyok küzdeni Istenért. Hátat fordítok régi ősömnek! Ő világra hozott, majd megtaposott, és mindmáig sötétségben éltem. Ma Isten felszabadított, és végre megláttam a mennynapot. Azáltal, hogy Isten leleplezett, végre megláttam, hogy Móáb leszármazottja vagyok. Azelőtt szemellenzőt viseltem, és nem tudtam, hogy Isten oly sok munkát véghezvitt, mert az a vén Sátán megvakított engem. De én hátat fordítok neki, és alaposan megalázom!” Szóval, megvan bennetek ez az elhatározás? Annak ellenére, hogy mindegyikőtök embernek néz ki, gyorsabban szétestek, mint bárki, és rendkívül érzékenyek vagytok erre a dologra. Amint szóba kerül, hogy Móáb leszármazottai vagytok, mindjárt durcás képet vágtok. Ez nem egy disznó beállítottsága? Értéktelenek vagytok. A hírnévért és vagyonért feláldoznátok az életeteket is! Talán azt kívánod, bár ne lennél Móáb leszármazottja, de hát nem az vagy? Ma azt mondom, az vagy, és neked tudomásul kell ezt vened. Nem a tények ellenére mondom. Néhány ember negatív emiatt, de mi okuk van negatívnak lenni? Talán nem vagy a nagy vörös sárkány gyermeke is? Igazságtalan

azt mondani, hogy Móáb leszármazottja vagy? Nézd meg, mi az, amit megélsz, kívül-belül. Tetőtől talpig semmi dicséretre méltó nincs benned. Szabadosság, mocskok, vakság, ellenállás, lázadó mivolt – mindez nem a beállítottságod része? Mindig a szabadosság földjén élsz, és nincs gonosz, amit ne tennél meg. Azt gondolod, csodálatosan szent vagy. Tekints a tetteidre – és még mindig olyan elégedett vagy magaddal! Mit tettél, ami dicséretre méltó? Olyanok vagytok, mint az állatok. Nincs emberi mivoltotok! Állatokkal társultok és gonosz, szabados eszmék között éltek. Mennyire vagytok elégtelen emberek? Egyetértetek azzal, hogy a nagy vörös sárkány gyermekei vagytok, és hajlandóak vagytok szolgálni, később azonban, ha elhangzik, hogy Móáb leszármazottai vagytok, negatívak lesztek. Nem ez az igazság? Ez is épp olyan, mint az, hogy anyádtól és apádtól születél – akármilyen borzalmasak, akkor is tőlük származol. Még ha találsz magadnak egy örökbefogadó anyát és elhagyod az otthonodat, nem vagy-e akkor is az eredeti szüleid gyermeke? Meg lehet változtatni ezt a tényt? Talán ok nélkül ragasztottam rád a „Móáb leszármazottja” nevet? Egyesek azt mondják: „Nem nevezhetnél engem valami másnak?” Én azt mondom: „Mi van akkor, ha ellenpontnak nevezlek?” Ellenpontok sem hajlandóak lenni. Akkor mire vagy hajlandó? Ellenpontok, szolgálattevők – nem ezek vagytok? Mi mást választanál? Talán nem olyasvalaki vagy, aki a nagy vörös sárkány országában született? Bármennyire is azt mondod, hogy Dávid gyermeke vagy, ez nem felel meg a tényeknek. Olyasmi ez, amit te választasz magadnak? Kiválaszthatsz magadnak bármilyen jól hangzó nevet, amit csak szeretnél? Nem ti, romlott emberek vagytok a nagy vörös sárkány említett gyermekei? Ami a szolgálattevőket illeti – nem ti, romlott emberek vagytok azok is? A meghódítottság mintái és modelljei, akikről szó esett – nem szintén ti vagytok? Nektek nem beszélt senki a tökéletesség útjáról? Akik fenyítésben és ítéletben részesülnek, ti vagytok; talán azok, akik később tökéletessé válnak, nem közületek kerülnek ki? Még mindig számít ez a titulus? Olyan érzéketlenek vagytok; egy ilyen triviális dolgot sem láttok világosan? Te nem tudod, ki kitől származik, az Én számomra azonban világos, ezért mondom el nektek. Ha ma képes vagy ezt felismerni, az jó. Ne érezd magad mindig olyan alsóbbrendűnek. Minél inkább negatív és visszahúzódo vagy, ez annál inkább azt bizonyítja, hogy a Sátán ivadéka vagy. Egyesek azt mondják, ha himnuszokat hallgattatsz meg velük: „Móáb leszármazottai hallgathatnak himnuszokat? Én nem fogok; én erre nem vagyok jogosult!” Ha felkéred őket, hogy énekeljenek, ezt mondják: „Ha Móáb leszármazottai énekelnek, hajlandó Isten meghallgatni? Isten gyűlöl engem. Túlságosan szégyellem magam ahhoz, hogy Isten elé járuljak, és nem tudok bizonyosságot tenni Róla. Inkább egyszerűen nem éneklek, nehogy Isten megharagudjon, ha meghallja.” Hát nem negatív hozzáállás ez? Teremtett lényként a szabadosság földjén születél, és a nagy vörös sárkány gyermeke, Móáb leszármazottja vagy; hátat kell fordítanod régi ősödnél, és hátat kell fordítanod a vén Sátánnak. Csak aki így tesz, az akarja igazán Istent.

Kezdetben, amikor megadtam nektek Isten népének pozícióját, ti csak ugrándoztatok, nagyobb örömmel, mint bárki más. Mihelyt azonban azt mondtam, Móáb leszármazottai

vagytok, hogy éreztétek magatokat? Mind szétestetek! Hol az érettségetek? Túl erős a pozícióról alkotott fogalmatok! A legtöbb ember nem képes saját magát felemelni. Egyesek üzletelni mennek, mások munkába. Mihelyt azt mondom, Móáb leszármazottai vagytok, mind el akartok menekülni. Ez a bizonyágtételek Istenről, amelyről naphosszat kiáltoztok? Meg lehet így győzni a Sátánt? Hát nem a szégyen jele ez? Mi haszna megtartani benneteket? Mind hulladék vagytok! Miféle szenvedést túrtetek el, hogy ennyire sértve érzitek magatokat? Azt hiszitek, hogy ha Isten már egy bizonyos fokig megkínzott benneteket, boldog lesz, mintha azért jött volna, hogy elítéljen benneteket, és miután elítélt és elpusztított titeket, az Ő munkája véget ér. Ezt mondtam talán? Nem a vakságotok miatt gondoljátok így? Arról van szó, hogy ti magatok nem törekedtek helytállni, vagy arról, hogy Én ítéllek el benneteket készakarva? Soha nem tettem ilyesmit – ezt ti magatok találtátok ki. Én soha nem így munkálkodtam, és nincs is ilyen szándékom. Ha valóban el akarnálak pusztítani benneteket, szükséges volna, hogy ilyen nehézséget vállaljak? Ha valóban el akarnálak pusztítani benneteket, szükséges volna, hogy ilyen komolyan beszéljek veletek? Az Én akaratom a következő: amikor megmentettelek benneteket, akkor pihenhetek majd meg. Minél alacsonyabb rendű valaki, annál inkább az Én üdvösségem tárgya. Minél proaktívabban tudtok belépni, Én annál boldogabb leszek. Minél inkább szétestek, Én annál zaklatottabb vagyok. Mindig pöffeszkedni akartok és elfoglalni a trónt – Én mondom nektek, ez nem az az út, amelyen megmenekültök a mocskból. A trónon ülés fantáziája nem tehet benneteket tökéletessé; ez nem reális. Én azt mondom, Móáb leszármazottja vagy, és erre boldogtalan leszel. Azt mondod: „Ha a feneketlen mélységbe küldesz engem, én nem fogok bizonyágot tenni Rólad vagy szenvedni Érted.” Ha így teszel, az talán nem ellenállás Velem szemben? Hasznos lenne számodra, ha így tennél? Oly sok kegyelmet adtam neked – már el is felejtetted? Visszautasítottátok és megaláztátok Isten szívét, amely olyan, mint egy szerető anya szíve; mik lesznek ennek a következményei rátok nézve? Ha nem teszel bizonyágot Rólam, Én nem kényszerítelek – de tudnod kell, hogy a végén te is elpusztítandó célpont leszel. Ha nem nyerhetek bizonyágot benned, majd nyerek másokban. Ez Nekem nem számít, te viszont a végén meg fogod bánni, de addigra már rég a sötétségbe zuhantál. Akkor ki tud majd megmenteni téged? Ne gondold, hogy a munka nem végezhető el nélküled – nem sokra megyek veled, és nem sokat veszítek nélküled. Ne tekints magadra túl nagy megbecsüléssel. Ha nem vagy hajlandó követni Engem, ez azt mutatja, hogy lázadó vagy, és semmi kíváncsú nincs benned. Ha jól tudsz beszélni, az nem pusztán azért van, mert felszerelkeztél a szavakkal, amelyeket Én hoztam el munkám révén? Mi dicsőre méltó van benned? Ne hagyd, hogy elszabaduljon a képzeleted! Ha nem nyerhetek dicsőséget belőletek Móáb leszármazottai közül, majd kiválasztom Móáb leszármazottainak egy második és harmadik csoportját munkám céljára, amíg nem sikerül dicsőséget nyernem. Ha nem vagy hajlandó bizonyágot tenni Rólam, akkor kifelé! Én nem kényszerítelek! Ne higgyétek, hogy nélkületek egy lépést sem tudok tenni. Megfelelő tárgyakat találni

munkámhoz itt, Kína földjén semmi erőfeszítésbe nem kerül. Semmi más nem található ezen a földön – mocskos, romlott emberek vannak mindenütt, az Én munkám pedig bárhol elvégezhető. Ne legyetek olyan büszkék! Bármilyen büszke vagy, nem vagy akkor is paráználkodásból született gyermek? Nézd meg az értékedet – milyen más választásod van? Már az is hatalmas felmagasztaltatás, hogy egyáltalán élhetsz – akkor hát mire föl lehetsz még mindig arrogáns? Ha nem volna az Én korszaklezáró munkám, nem hullottál volna már rég a természeti és emberi eredetű katasztrófák kellős közepébe? Élhetnél még mindig ilyen kényelmesen? Egyfolytában ezen vitatkozol. Mióta azt mondtam, Móáb leszármazottja vagy, egyfolytában durcáskodsz. Nem művelődtök, nem olvassátok Isten szavait, és nem bíjátok elviselni ennek vagy annak az embernek a látványát. Amikor látod, hogy más emberek művelik magukat, megzavarod és a szavaiddal elbátortalanítod őket. Te aztán szemtelen vagy! Azt mondod: „Miféle műveltséggel rendelkezhetnének Móáb leszármazottjai? Én ugyan nem veszem a fáradságot.” Ez nem olyasmi, amit egy állat mondana? Egyáltalán embernek számítasz? Oly sok mindent mondtam, és nem ért el semmit benned. Hát hiába végeztem mindezt a munkát? Hiába mondtam mindezeket a szavakat? Még egy kutya is csóválná a farkát; egy ilyen ember annyit sem ér, mint egy kutya! Méltó vagy rá, hogy embernek nevezzenek? Amikor Móáb leszármazottairól beszélek, egyesek szándékosan lealacsonyítják magukat. Másként öltöznek, mint azelőtt és olyan ápolatlanok, hogy nem is néznek ki embernek, és így motyognak: „Móáb leszármazottja vagyok. Nem vagyok jó semmire. Arra gondolni, hogy bármilyen áldásokat nyerhetek, csak álmodozás. Talán tökéletessé tehetők Móáb leszármazottjai?” Mióta Móáb leszármazottairól szoltam, a legtöbb embernek már nincs reménye; így szólnak: „Isten azt mondja, Móáb leszármazottjai vagyunk – mit jelent ez? Nézzétek, milyen hangnemet ütött meg – ez visszafordíthatatlan! Nincs szeretet a szavaiban. Hát nem a pusztítás célpontjai vagyunk?” Elfelejtetted, ami korábban elhangzott? Most már csak a „Móáb leszármazottjai” kifejezésre emlékszel? Igazság szerint sok szónak az a célja, hogy egy bizonyos hatást érjen el, de ugyanakkor a tények igazságát is feltárja. A legtöbb ember nem hisz ebben. Te nem vagy hajlandó így szenvedni Érted. Te félsz a haláltól, és mindig meg akarsz szökni. Ha menni akarsz, Én nem tartalak vissza, de ezt világosan el kell mondanom neked: ne élj le hiába egy egész életet, és ne felejtse el mindazt, amit a múltban mondtam neked. Teremtett lényként egy teremtett lény kötelességét kell teljesítened. Ne cselekedj a lelkiismeretteddel ellentétesen; az a teendő, hogy a teremtés Urának szenteld magad. Móáb leszármazottjai is teremtett lények, csak éppen ellenpontok és átkozottak. Bármilyen legyen, te akkor is teremtett lény vagy. Nem jársz messze az igazságtól, ha ezt mondod: „Bár Móáb leszármazottja vagyok, olyan sokat élveztem Isten kegyelméből, hogy biztosan van némi lelkiismeretem. Egyszerűen tudomásul veszem ezt, de nem rágódom rajta. Még ha szenvedek is ebben az áramlatban, mindvégig szenvedni fogok, és ha Móáb leszármazottja vagyok, ám legyen. Akkor is mindvégig követni foglak!” Mindvégig

követned kell. Ha elfutsz, valóban nem lesznek kilátásaid – akkor ráléptél a pusztulás útjára.

Van abban valami jó, ha megértetem veletek a származásotokat, és megértetem veletek, hogy a tényszerű igazság a munka javát szolgálja. Enélkül nem érhető el a kívánt kimenetel. Ez a hódítás munkájának része és a munka egy szükséges lépése. Ez tény. Ez a munka arra szolgál, hogy felébressze az emberek szellemét, felébressze a lelkiismeretüket, és lehetővé tegye számukra, hogy elnyerjék ezt a nagyszerű üdvösséget. Ha valakinek van lelkiismerete, még inkább hálát kell adnia Istennek, amikor meglátja saját alantas helyzetét. Kezében kell tartania az Ő szavait, erősen ragaszkodnia a Tőle kapott kegyelemhez, sőt, keservesen sírnia, így szólva: „Alantas a helyzetünk, és nem nyertünk semmit a világon. Senki nem néz fel ránk, alacsonyrendű emberekre. Az otthoni környezetünkben üldöznek minket, a férjünk elutasít, a feleségünk szidalmaz, a gyermekeink lenéznek minket, és amikor megöregszünk, még a menyünk is rosszul bánik velünk. Valóban nem keveset szenvedtünk, és olyan nagy szerencse, hogy most Isten nagy szeretetét élvezzük! Ha Isten nem mentett volna meg minket, hogyan láthatnánk világosan az emberi szenvedést? Nem fajulnánk el továbbra is ebben a bűnben? Hát nem azt jelenti ez, hogy Isten felmagasztal bennünket? A legalacsonyabb rendű emberek egyike vagyok, és Isten oly magasra emelt fel! Még ha elpusztulok, akkor is meg kell hálálnom az Ő szeretetét. Isten sokra tart bennünket és szemtől szemben beszél velünk, alacsonyrendű emberekkel. Megfogja a kezem, hogy tanítson engem. Szájával táplál engem. Ő velem él és velem szenved. Még ha megfenyít is – mit mondhatnék? Talán a fenyítés nem Isten általi felmagasztaltatás is egyúttal? Fenyítésben részesülök, de láthatom az Ő igazságosságát. Nem lehetek lelkiismeret nélkül – meg kell hálálnom Isten szeretetét. Nem lázadhatok többé Isten ellen.” Isten pozíciója és státusza nem ugyanaz, mint az embereké – az Ő szenvedése ugyanaz, az Ő ételei és ruhái is ugyanazok, de minden ember tiszteli Őt, és ez az egyetlen különbség. Talán minden más, amit Ő élvez, nem ugyanaz, mint az ember esetében? Akkor hát milyen joggal kértek Istent arra, hogy egy bizonyos módon bánjon veletek? Isten oly nagy szenvedést tűrt el, és oly nagyszerű munkát végzett, ti pedig – a hangyáknál, a bogaraknál is alábbvaló létezőkre – oly nagy felmagasztalásban részesültetek ma. Ha képtelen vagy meghálálni Isten szeretetét, hol a lelkiismereted? Néhány ember szívből így szól: „Valahányszor arra gondolok, hogy elhagyom Istent, könny szökik a szemembe, és furdal a lelkiismeret. Tartozom Istennek. Én ezt nem tehetem. Nem bánhatok így Vele. Ha meg kellene halnom, és a halálom által dicsőíthetném az Ő munkáját, több mint elégedett lennék. Máskülönben, még ha élek is, nem lesz békességem.” Figyeljete ezekre a szavakra – ezek azt a kötelességet írják le, amelyet egy teremtetett lénynek teljesítenie kell. Ha valakiben mindig megvan ez a vízió, akkor belül tiszta és nyugodt lesz; biztos lesz ezekben a dolgokban. Így szólsz majd: „Isten nem bánt engem, nem nevet ki vagy aláz meg szándékosan. Bár kissé keményen beszél, és ez szíven üt, mindez az én érdekemben történik. Bár ilyen keményen beszél,

mégis megment engem, és mégis tekintettel van gyengeségeimre. Nem büntet engem a tényekkel. Hiszem, hogy Isten az üdvösség.” Ha valóban megvan benned ez a vízió, nem valószínű, hogy elmenekülsz. A lelkiismereted nem fog elengedni, és kárhoztatása azt mondja majd, hogy nem bánhatsz így Istennel. Mindarra a kegyelemre gondolsz, amit elnyertél. Oly sokat hallottál az Én szavaimból – talán hiába hallgattad őket? Bárki elfuthat, de te nem teheted. Mások nem hisznek, de neked hinned kell. Mások elhagyják Istent, de neked támogatnod kell Istent, és bizonyosságot kell tenned Róla. Mások rágalmazzák Istent, de te nem teheted. Legyen bármilyen zord veled Isten, neked akkor is jónak kell lenned Hozzá. Meg kell hálálnod az Ő szeretetét, és kell, hogy legyen lelkiismereted, mert Isten ártatlan. Már azáltal is nagy megaláztatást szenvedett, hogy a mennyből eljött a földre, hogy az emberiség körében munkálkodjon. Ő szent és a legcsekélyebb mocsktól is mentes. Azáltal, hogy a mocskok földjére jött, mennyi megaláztatást tűrt el? A ti érdekekben munkálkodik rajtatok. Ha lelkiismeretlenül bánsz Vele, annál még az is jobb, ha korai halált halsz!

Jelenleg a legtöbb emberből hiányzik a víziónak ez az aspektusa; egyáltalán nem tudják felmérni ezt a munkát, és nem tudják, végső soron mit akar vele Isten elérni. Különösen azok a zavarodott emberek – mintha beléptek volna egy labirintusba, és néhány kanyar után eltévedtek volna. Ha részletesen elmagyarázod nekik Isten irányítási tervének célját, nem fognak megzavarodni. Sokan nem tudják ezt felmérni, és azt hiszik, Isten munkája abban áll, hogy kínozza az embereket. Nem értik az Ő munkájának bölcsességét és csodálatos voltát, és nem értik, hogy az Ő munkájának célja az Ő nagy hatalmának kinyilatkoztatása, továbbá az emberiség megmentése. Nem látják mindezt; csupán azt látják, hogy vannak-e kilátásaik, hogy képesek lesznek-e belépni a mennybe. Azt mondják: „Isten munkája mindig olyan körülményes; jó lenne, ha közvetlenül láthatnánk a Te bölcsességedet. Nem lenne szabad így kínoznod minket. Túlságosan elégtelen a képességünk, és nem értjük a Te akaratodat. Nagyszerű lenne, ha egyenesen beszélnél és cselekednél. Azt akarod, hogy találgassunk, de nem tudunk. Jó lenne, ha mielőbb megengednéd, hogy lássuk a Te dicsőségedet. Mi szükség van arra, hogy ilyen körülményesen intézd a dolgokat?” Amiben most a leginkább hiányt szenvedtek, az a lelkiismeret. Legyen több lelkiismeretetek. Nyissátok tágra a szemeteket, hogy lássátok, valójában ki végzi ennek a munkának a lépéseit. Ne vonjatok le elhamarkodott következtetéseket. Most legjobb esetben megértettél valamit annak az életmódnak a felszíni aspektusából, amelyet meg kell tapasztalnod. Még mindig sok igazságot kell megtapasztalnod, és amikor eljön a nap, amelyen képes vagy teljesen megérteni azt, többé nem beszélsz majd így, és panaszkodni sem fogsz. Továbbá nem fogsz olyan elhamarkodottan meghatározni dolgokat. Így szólsz majd: „Isten olyan bölcs, Isten olyan szent, Isten olyan hatalmas!”

Péter tapasztalatai: tudása a fenyítésről és ítéletről

Amikor Isten megfenyítette, Péter így imádkozott: „Ó, Istenem! A testem engedetlen, s Te megfenyítesz és megítélsz engem. Örülök a Te fenyítésednek és ítéletednek, és még ha Te nem is akarsz engem, a Te ítéletedben én meglátom a Te szent és igazságos természetedet. Amikor ítélsz felettem, hogy mások megláthassák a Te igazságos természetedet az ítéletedben, akkor én elégedett vagyok. Ha ez kifejezheti a Te természetedet, és lehetővé teszi, hogy a Te igazságos természetedet minden teremtmény lássa, és ha ez tisztábbá teheti az Irántad érzett szeretetemet, hogy hasonlatossá válhassak egy igaz emberhez, akkor a Te ítéleted jó, mert ilyen a Te kegyes akaratod. Tudom, hogy még mindig sok a lázadás bennem, és hogy még mindig nem vagyok alkalmas arra, hogy Eléd jöjjek. Kívánom, hogy még inkább megítélj engem, akár ellenséges környezet, akár nagy megpróbáltatások által; bármit is teszel, az számomra értékes. A Te szereteted oly mélységes, én pedig hajlandó vagyok a legkisebb panasz nélkül a Te irgalmadra bízni magam.” Ez Péter tudása, miután megtapasztalta Isten munkáját, és ez egyben tanúságtétel Isten iránti szeretetéről is. Mára már meg lettek hódítva, de hogyan fejeződik ki bennetek ez a meghódítás? Egyesek azt mondják: „Az én meghódíttatásom Isten legfőbb kegyelme és magasztalása. Csak most értem meg, hogy az ember élete üres és jelentéktelen. Az ember azzal tölti az életét, hogy rohan, nemzedékről nemzedékre gyermekeket nemz és nevel, s végül nem marad semmije. Csak most láttam meg, miután Isten meghódított, hogy értéktelen így élni; ez valóban értelmetlen élet. Akár meg is halhatok, és ennyi volt!” Vajon az ilyen embereket, akik meg lettek hódítva, elnyerheti Isten? Lehet belőlük példakép és minta? Az ilyen emberek jelentik a passzivitás tanulságát; nincsenek törekvéseik, és nem igyekeznek jobbra tenni magukat. Még ha meghódítottak is számítanak, az ilyen passzív embereket képtelenség tökéletessé tenni. Élete vége felé, miután tökéletessé tétetett, Péter így szólt: „Ó, Istenem! Ha még néhány évet élhetnék, tisztább és mélyebb szeretetre törekednék Irántad.” Amikor a keresztre akarták szögezni, szívében így imádkozott: „Ó, Istenem! Elérkezett a Te idő; elérkezett az idő, amelyet Te előkészítettél számomra. Meg kell feszülnöm Érted, ezt a tanúságot meg kell tennem Melletted, és remélem, hogy szeretetem meg tud felelni a Te követelményeidnek, és tisztábbá tud válni. Ma az, hogy meghalhatok Érted, és a keresztre szögezhetnek Érted, vigasztaló és megnyugtató számomra, mert semmi sem kielégítőbb nekem, mint hogy keresztre feszíttethetek Érted, és teljesíthetem a Te kívánságaidat, Neked adhatom magam és felajánlhatom Neked az életemet. Ó, Istenem! Te olyan szeretetre méltó vagy! Ha megengednéd, hogy éljek, még inkább hajlandó lennék szeretni Téged. Amíg élek, szeretni foglak Téged. Szeretnék még mélyebben szeretni Téged. Te megítélsz, megfenyítesz és próbára teszel engem, mert nem vagyok igaz, mert vétkeztem. És a Te igazságos természeted egyre nyilvánvalóbbá válik előttem. Ez áldás számomra, mert így mélyebben tudlak szeretni Téged, és

hajlandó vagyok így szeretni Téged, még akkor is, ha Te nem szeretsz engem. Készséggel szemlélem a Te igazságos természetedet, mert ezáltal még inkább képes vagyok értelmes életet élni. Úgy érzem, hogy az életem most már értelmesebb, mert a keresztre feszíttettem Érted, és Érted meghalni értelmes dolog. Mégsem érzem magam elégedettnek, mert túl keveset tudok Rólad, tudom, hogy nem teljesíthetem maradéktalanul a kívánságaidat, és túl keveset törlesztettem Neked. Életemben képtelen voltam arra, hogy teljes egészében visszaadjam magam Neked; messze vagyok ettől. Ahogy visszatekintek erre a pillanatra, annyira lekötelezve érzem magam Neked, és csak ez a pillanat áll rendelkezésemre, hogy kárpótoljalak minden hibámért, és mindazért a szeretetért, amit nem viszonzottam Feléd.”

Az embernek arra kell törekednie, hogy értelmes életet éljen, és nem szabadna megelégednie jelenlegi körülményeivel. Ahhoz, hogy Péter mintájára éljen, rendelkeznie kell Péter tudásával és tapasztalataival. Az embernek magasabb rendű és mélyebb dolgokra kell törekednie. Isten mélyebb, tisztább szeretetére kell törekednie, és olyan életre, amelynek van értéke és értelme. Csak ez az élet; csak akkor lesz az ember olyan, mint Péter. Arra kell összpontosítanod, hogy proaktívan viszonyulj a belépésedhez a pozitív oldalon, és nem szabad engedelmesen hagynod, hogy a pillanatnyi könnyebbség kedvéért visszaess, miközben figyelmen kívül hagyod a mélyebb, konkrétabb és gyakorlatiasabb igazságokat. A szeretetednek gyakorlatiasnak kell lennie, és meg kell találnod a módját, hogy megszabadulj ettől a romlott, gondtalan élettől, amely nem különbözik egy állatétól. Értelmes és értékes életet kell élned, és nem szabad becsapnod magad, vagy úgy kezelned az életedet, mint egy játékszert, amivel játszodozhatsz. Senki számára, aki arra törekszik, hogy szeresse Istent, nincsenek elérhetetlen igazságok, és nincs olyan igazság, amelyért ne tudna szilárdan kiállni. Hogyan kellene élned az életedet? Hogyan kellene szeretned Istent, és arra használni ezt a szeretetet, hogy eleget tégy az Ő kívánalmainak? Nincs nagyobb dolog az életedben. Mindenekelőtt ilyen törekvésekkel és kitartással kell rendelkezned, és nem szabad olyannak lenned, mint azok, akik gerinctelenek és gyengék. Meg kell tanulnod, hogyan tapasztalj meg egy értelmes életet, és hogyan tapasztalj meg jelentőségteljes igazságokat, és nem szabad ilyen hanyagul bánnod magaddal. Anélkül, hogy észrevennéd, elmegy melletted az életed; azután vajon lesz még lehetőséged arra, hogy szeresd Istent? Vajon szeretheti az ember Istent, miután meghalt? Ugyanolyan törekvésekkel és lelkiismerettel kell rendelkezned, mint Péter; az életednek értelmesnek kell lennie, és nem szabad játszodoznod magaddal. Emberi lényként és Istent kereső emberként képesnek kell lenned arra, hogy alaposan megfontold, miként bánj az életeddel, hogyan ajánld fel magad Istennek, hogyan legyen értelmesebb az Istenbe vetett hited, és – mivel szereted Istent – hogyan szeresd Őt tisztább, szebb és jobb módon. Ma nem elégedhetsz meg csak azzal, hogy hogyan lettél meghódítva, hanem azt is fontolóra kell venned, hogy milyen úton fogsz járni a jövőben. Kell, hogy legyenek törekvéseid és bátorságod a tökéletessé tételhez, és nem szabad mindig azt gondolnod

magadról, hogy képtelen vagy rá. Vannak az igazságnak kedvencei? Vajon az igazság szembefordulhat szándékosan az emberekkel? Ha keresed az igazságot, az letaglózhat téged? Ha szilárdan kiállsz az igazság mellett, az leteper téged? Ha valóban az életre törekszel, akkor az élet kitérhet előled? Ha nélkülözöd az igazságot, az nem azért van, mert az igazság nem vesz rólad tudomást, hanem mert te tartod távol magad az igazságtól; ha nem tudsz szilárdan kiállni az igazság mellett, az nem azért van, mert valami baj van az igazsággal, hanem mert te úgy gondolod, hogy nincs összhangban a tényekkel; ha nem nyerted el az életet, miután sok éven át hajszoltad, az nem azért van, mert az életnek nincs lelkiismerete irántad, hanem azért, mert neked nincs lelkiismereted az élet iránt, és elűzted az életet; ha a fényben élsz, de képtelen voltál elnyerni a fényt, az nem azért van, mert a fény nem képes megvilágítani téged, hanem azért, mert te nem fordítottál figyelmet a fény létezésére, ezért a fény csendben eltávozott tőled. Ha nem igyekszel, akkor csak azt lehet mondani, hogy értéktelen selejt vagy, és nincs bátorság az életedben, és nincs meg benned a spiritusz, hogy ellenállj a sötétség erőinek. Túl gyenge vagy! Képtelen vagy elmenekülni a Sátán erői elől, amelyek ostromolnak téged, és csak ezt a biztos és biztonságos életet vagy hajlandó élni, s tudatlanságban meghalni. Amit el kell érned, az arra való törekvésed, hogy meghódítsanak; ez kutyakötelességed. Ha megelégszel a meghódítottsággal, akkor kiűzöd a fény létezését. Nehézségeket kell elszenvedned az igazságért, át kell adnod magadat az igazságnak, el kell viselned a megaláztatást az igazságért, és ahhoz, hogy még többet elnyerj az igazságból, még több szenvedésen kell keresztülmenned. Ezt kellene tenned. Nem szabad eldobnod az igazságot a békés családi élet kedvéért, és nem szabad elveszítened életed méltóságát és tisztességét a pillanatnyi élvezet kedvéért. Mindarra kell törekedned, ami szép és jó, és olyan életutat kell követned, amely értelmesebb. Ha ilyen közönséges életet élsz, és nem követsz semmilyen célt, akkor vajon nem pazarlod el az életedet? Mit nyerhetsz egy ilyen életből? Le kellene mondanod minden testi élvezetről egyetlen igazság kedvéért, és nem kellene minden igazságot eldobnod egy kis élvezet kedvéért. Az ilyen embereknek nincs tisztességük és méltóságuk; nincs értelme a létezésüknek!

Isten azért fenyíti és ítéli meg az embert, mert a munkája megköveteli, sőt azért, mert az embernek szüksége van erre. Az embernek szüksége van a fenyítésre és az ítéletre, csak így érheti el, hogy szeresse Istent. Ma teljesen meg vagytok győződve, de amikor a legkisebb visszaeséssel kerültök szembe, bajban vagytok; az érettségetek még mindig túl csekély, és még több ilyen fenyítésre és ítéletre van szükségetek, hogy mélyebb tudást érjete el. Ma többé-kevésbé van némi Istent félő szívetek, féltek Istentől, és tudjátok, hogy Ő az igaz Isten, de nincs bennetek nagy szeretet Iránta, még kevésbé értétek el a tiszta szeretetet; a tudásotok túl felszínes, és érettségetek még mindig elégtelen. Amikor valóban találkoztok egy környezettel, még mindig nem tettetek tanúságot, belépéseitek túl kis részben proaktív, és fogalmatok sincs arról, hogyan gyakoroljátok. A legtöbb ember passzív és tétlen; csak titkon szeretik Istent a szívükben,

de nem tudják gyakorolni, és nincsenek tisztában azzal sem, hogy mik a céljaik. Azok, akik tökéletessé lettek téve, nemcsak normális emberi mivolttal rendelkeznek, hanem olyan igazságokkal, amelyek meghaladják a lelkiismeret mértékét, amelyek magasabbak a lelkiismeret mércéjénél; nemcsak a lelkiismeretüket használják arra, hogy viszonyozzák Isten szeretetét, hanem ennél is többet tettek, megismerték Istent, és látták, hogy Isten kedves, méltó az ember szeretetére, és hogy Istenben annyi szeretni való van; az ember nem tudja nem szeretni Őt! A tökéletessé tett emberek Isten iránti szeretete saját személyes törekvéseik teljesítését szolgálja. Az ő szeretetük spontán szeretet, olyan szeretet, amely nem kér cserébe semmit, és amely nem egy üzlet. Ők nem másért szeretik Istent, mint a Róla való tudásuk miatt. Az ilyen embereket nem érdekli, hogy Isten kegyelemmel ajándékozza-e meg őket, és semmi mással nem elégednek meg jobban, minthogy megfeleljenek Istennek. Nem kötnek alkut Istennel, és nem mérik Isten iránti szeretetüket a lelkiismeretükhöz: „Te adtál nekem, ezért cserébe szeretlek Téged; ha Te nem adsz nekem, akkor nincs semmim Számodra viszonzásként.” Akik tökéletessé lettek téve, mindig ebben hisznek: „Isten a Teremtő, és Ő elvégzi rajtunk a munkáját. Mivel megvan a lehetőségem, állapotom és alkalmasságom, hogy tökéletessé tegyenek, arra kell törekednem, hogy értelmes életet éljek, és megfeleljek Neki.” Pontosan olyan, mint amit Péter tapasztalt: Amikor a leggyengébb volt, imádkozott Istenhez, és így szólt: „Ó, Istenem! Függetlenül az időtől vagy a helytől, Te tudod, hogy mindig emlékezem Rád. Időtől és helytől függetlenül Te tudod, hogy szeretni akarlak Téged, de érettségem túl kicsi, túl gyenge és erőtlenség vagyok, a szeretetem túlságosan korlátozott, és túl csekély az őszinteségem Irántad. A Te szeretetedhez képest egyszerűen alkalmatlan vagyok az életre. Csak azt kívánom, hogy az életem ne legyen hiábavaló, és hogy ne csak viszonyozni tudjam a Te szeretetedet, hanem hogy mindenemet Neked szentelhessem. Ha meg tudlak elégíteni Téged, akkor nekem mint teremtménynek meglesz a lelki békém, és nem fogok többet kérni. Bár most gyenge és erőtlenség vagyok, nem fogom elfelejteni a Te biztatásodat, és nem fogom elfelejteni a Te szeretetedet. Most nem teszek mást, mint viszonyozom a Te szeretetedet. Ó, Istenem, szörnyen érzem magam! Hogyan adhatnám vissza a szívemben lévő szeretetet Neked, hogyan tehetnék meg mindent, amit tudok, és hogyan lennék képes teljesíteni a Te kívánságaidat, és hogyan tudnám felajánlani Neked mindazt, amim van? Te ismered az ember gyengeségét; hogyan lehetnék méltó a Te szeretetedre? Ó, Istenem! Te tudod, hogy az érettségem csekély, hogy a szeretetem túl szűkös. Hogyan tehetem meg a tőlem telhető legjobbat ilyen környezetben? Tudom, hogy viszonyoznom kellene a Te szeretetedet, tudom, hogy mindent, amim van, Neked kellene adnom, de ma túl csekély az érettségem. Arra kérek, hogy adj nekem erőt és bizalmat, hogy még jobban képes legyek a tiszta szeretet birtokában lenni, melyet Neked szentelek, és képes legyek mindent, amim van, Neked szentelni; nemcsak hogy képes leszek viszonyozni a Te szeretetedet, hanem még inkább képes leszek megtapasztalni a Te fenyítésedet, ítéletedet és próbatételeidet, sőt még súlyosabb átkaidat is. Megengeded, hogy

meglássam a Te szeretetedet, és képtelen vagyok nem szeretni Téged, és bár most gyenge és erőtlén vagyok, hogyan is felejtethnék el Téged? A Te szereteted, fenyítésed és ítéleted mind-mind arra készítetted, hogy megismerjelek Téged, mégis képtelennek érzem magam arra, hogy beteljesítsem a Te szeretetedet, mert oly nagyszerű vagy. Hogyan szentelhetném mindenemet a Teremtőnek?” Ilyen volt Péter kérése, ám érettsége túlságosan elégtelen volt. Ebben a pillanatban úgy érezte, mintha kést forgatnának a szívében. Gyötrődött; nem tudta, mit tegyen ilyen körülmények között. Mégis tovább imádkozott: „Ó, Istenem! Az ember gyermeki érettségű, a lelkiismerete gyenge, és az egyetlen dolog, amit elérhetek, hogy viszonzozzam a Te szeretetedet. Ma még nem tudom, hogyan tegyek eleget a Te kívánságaidnak, és csak azt kívánom, hogy mindent megtegyek, amit tudok, mindent odaadjak, amim van, és mindenemet Neked szenteljem. Függetlenül a Te ítéletedtől, függetlenül a Te fenyítésedtől, függetlenül attól, hogy mit adsz nekem, függetlenül attól, hogy mit veszel el tőlem, szabadíts meg engem a Feléd irányuló legapróbb panasztól is. Sokszor, amikor megfenyítettél és megítéltél engem, morgolódtam magamban, és képtelen voltam a elérni a tisztaságot, vagy teljesíteni a kívánságaidat. A szereteted viszonzása kényszerből született, és ebben a pillanatban még jobban gyűlölöm magam.” Péter azért imádkozott így, mert az Isten iránti tisztább szeretetre törekedett. Próbálkozott és könyörgött, sőt, vádolta magát, és megvallotta bűneit Istennek. Adósnak érezte magát Istennel szemben, és gyűlöletet érzett önmaga iránt, egyúttal kissé szomorú és tétlen is volt. Mindig úgy érezte, mintha nem lenne elég jó Isten kívánságaihoz, és képtelen lenne a legjobbat kihozni magából. Ilyen körülmények között Péter mégis Jób hitét követte. Látta, hogy milyen nagy volt Jób hite, mert Jób látta, hogy mindenét Istentől kapta, és természetes volt, hogy Isten mindent elvesz tőle, és hogy Isten annak ad, akinek akar – ilyen volt Isten igazságos természete. Jób nem panaszkodott, és mégis tudta dicsőíteni Istent. Péter is ismerte önmagát, és szívében így imádkozott: „Ma nem szabad megelégednem azzal, hogy a Te szeretetedet a lelkiismeretemet használva viszonzozzam, akármennyi szeretetet is adok vissza Neked, mert gondolataim túlságosan romlottak, és képtelen vagyok arra, hogy Téged a Teremtőként lássalak. Mivel még mindig alkalmatlan vagyok arra, hogy szeresselek Téged, ki kell fejlesztenem azt a képességet, hogy mindenemet Neked szenteljem, amit szívesen meg is tennék. Ismernem kell mindazt, amit tettél, és nincs választásom, és látnom kell a Te szeretetedet, és képesnek kell lennem dicsőíteni Téged és magasztalni a Te szent nevedet, hogy nagy dicsőséget nyerj rajtam keresztül. Hajlandó vagyok szilárdan megállni ebben a bizonyágtételben Melletted. Ó, Istenem! A Te szereteted oly értékes és gyönyörű; hogyan is kívánhatnék a gonosz kezében élni? Vajon nem Te alkottál meg engem? Hogyan élhetnék a Sátán hatalma alatt? Jobban szeretném, ha egész lényem a Te fenyítésed alatt élne. Nem vagyok hajlandó a gonosz hatalma alatt élni. Ha megtisztulhatok, és mindenemet Neked szentelhetem, kész vagyok testemet és elmémet a Te ítéletednek és fenyítésednek ajánlani, mert megvetem a Sátánt, és nem

vagyok hajlandó az ő hatalma alatt élni. A rólam hozott ítéleted révén megmutatod a Te igazságos természetedet; boldog vagyok, és a legkisebb panaszom sincs. Ha képes vagyok teremtményi kötelességemet teljesíteni, kész vagyok arra, hogy egész életemet a Te ítéleted kísérje, amely által megismerem a Te igazságos természetedet, és megszabadulok a gonosz befolyásától.” Péter mindig így imádkozott, mindig így próbálkozott, és egy viszonylag magas birodalomba jutott. Nemcsak Isten szeretetét tudta viszonzni, hanem – ami még fontosabb – teremtményi kötelességét is teljesítette. Nemcsak, hogy nem vádolta a lelkiismerete, hanem képes volt túllépni a lelkiismereti normákon is. Imái továbbra is úgy emelkedtek fel Isten elé, hogy törekvései egyre magasabbra nyúltak, és egyre inkább rendelkezett istenszerető szívvel. Bár gyötrelmes fájdalmakat szenvedett el, mégsem felejtette el szeretni Istent, és még mindig arra törekedett, hogy elérje az isteni akarat megértésének képességét. Imáiban a következő szavakat mondta: „Semmi mást nem valósítottam meg, mint a Te szereteted viszonzását. Nem tettem bizonyosságot Melletted a Sátán előtt, nem szabadultam meg a Sátán befolyásától, és még mindig a testben élek. Szeretném arra használni a szeretetemet, hogy legyőzzem a Sátánt, megszégyenítsem, és így teljesítsem a Te vágyadat. Szeretném teljes egészében Neked adni magamat, nem akarom a legcsekélyebb részem sem a Sátánnak adni, mert a Sátán a Te ellenséged.” Minél inkább ebbe az irányba törekedett, annál jobban mozgásba lendült, és annál nagyobb lett a tudása ezekről a dolgokról. Anélkül, hogy tudatában lett volna, rájött, hogy meg kell szabadulnia a Sátán befolyásától, és teljesen vissza kell térnie Istenhez. Ez volt az a birodalom, amelyet elért. Túllépett a Sátán befolyásán, és megszabadult a test örömeitől és élvezeteitől, és hajlandó volt mélyebben megtapasztalni mind Isten fenyítését, mind az Ő ítéletét. Azt mondta: „Még ha a Te fenyítésed és a Te ítéleted közepette élek is, függetlenül az ezzel járó nehézségektől, nem vagyok hajlandó a Sátán hatalma alatt élni, és nem vagyok hajlandó elszenvadni a Sátán ármányait. Öröömre szolgál, hogy a Te átkaid között élek, és fájdalmat okoz, hogy a Sátán áldásai között élek. Szeretlek Téged azáltal, hogy a Te ítéleted közepette élek, és ez nagy örömet szerez nekem. A Te fenyítésed és ítéleted igazságos és szent; azért van, hogy megtisztítson engem, és még inkább azért, hogy megmentsen engem. Inkább szeretném az egész életemet a Te ítéleted közepette tölteni, hogy a Te gondviselésed alatt állhassak. Egyetlen pillanatig sem vagyok hajlandó a Sátán hatalma alatt élni; szeretném, ha megtisztítanál; még ha nehézségeket is szenvedek el, nem kívánom, hogy a Sátán kihasználjon és becsapjon engem. Engem, ezt a teremtményt, használj fel, vegyél birtokba, ítélj meg és fenyíts meg. Még meg is átkozhatnál engem. A szívem örvendezik, amikor hajlandó vagy megáldani engem, mert láttam a Te szeretettedet. Te vagy a Teremtő, és én vagyok a teremtmény: nem szabad elárulnom Téged és a Sátán hatalma alatt élnem, és a Sátán nem használhat ki engem. Ahelyett, hogy a Sátánnak élnék, a Te lovadnak vagy ökrödnek kellene lennem. Inkább élnék a Te fenyítésed közepette, testi boldogság nélkül, és ez akkor is örömet szerezne nekem, ha

elveszíteném a kegyelmedet. Bár a Te kegyelmed nincs velem, élvezem, hogy megfenyítesz és megítélsz engem; ez a Te legjobb áldásod, a Te legnagyobb kegyelmed. Bár Te mindig fenséges és haragos vagy velem szemben, mégsem vagyok képes elhagyni Téged, és mégsem tudlak eléggé szeretni. Szívesebben élnék a Te otthonodban, szívesebben lennék megátkozva, megfenyítve és letaglózva Általad, és nem vagyok hajlandó a Sátán hatalma alatt élni, és nem vagyok hajlandó csak a test kedvéért rohángálni és foglalatoskodni, és még kevésbé vagyok hajlandó a testért élni.” Péter szeretete tiszta szeretet volt. Ez a tökéletessé válás megtapasztalása, és ez a tökéletessé válás legmagasabb birodalma; nincs ennél értelmesebb élet. Elfogadta Isten fenyítését és ítéletét, kincsként őrizte Isten igazságos természetét, és semmi nem volt ennél értékeesebb Péterben. Azt mondta: „A Sátán anyagi élvezeteket ad nekem, de én nem becsülöm őket. Isten fenyítése és ítélete száll rám – ebben kapok kegyelmet, ebben találok élvezetet és ebben vagyok áldott. Ha nem lenne Isten ítélete, soha nem szeretném Istent, még mindig a Sátán hatalma alatt élnék, még mindig ő irányítana és parancsolna nekem. Ha ez lenne a helyzet, akkor soha nem válnék igazi emberré, mert képtelen lennék megfelelni Istennek, és nem szenteltem volna egész lényemet Istennek. Még akkor is, ha Isten nem áld meg engem, és belül vigasz nélkül maradok, mintha tűz égne bennem, és nincs békém és örömöm, és még akkor is, ha Isten fenyítése és fegyelmezése soha nem hagy el, Isten fenyítésében és ítéletében képes vagyok meglátni az Ő igazságos természetét. Örülök ennek; nincs értékeesebb vagy értelmesebb dolog az életben. Bár az Ő védelme és gondviselése kíméletlen fenyítéssé, ítéletté, átokká és csapásokká vált, mégis örömet lelem ezekben a dolgokban, mert ezek jobban megtisztíthatnak és megváltoztathatnak engem, közelebb vihetnek Istenhez, még jobban képessé tehetnek Isten szeretetére, és tisztábbá tehetik Isten iránti szeretetemet. Ez képessé tesz arra, hogy teljesítsem teremtményi kötelességemet, és Isten elé visz, távol a Sátán befolyásától, hogy többé ne szolgáljam a Sátánt. Amikor már nem a Sátán hatalma alatt élek, és képes vagyok mindent, amim van, és mindent, amit tehetek, Istennek szentelni, anélkül, hogy bármit is visszatartanék – akkor leszek teljesen elégedett. Isten fenyítése és ítélete az, ami megmentett engem, és az életem elválaszthatatlan Isten fenyítésétől és ítéletétől. Földi életem a Sátán hatalma alatt áll, és ha nem lenne az Isten fenyítése és ítélete általi gondviselés és védelem, akkor mindig is a Sátán hatalma alatt éltem volna, sőt, nem lett volna lehetőségem és módom arra, hogy értelmes életet éljek. Csak ha Isten fenyítése és ítélete soha nem hagy magamra, akkor leszek képes megtisztulni Isten által. Csak Isten kemény szavai és igazságos természete, valamint Isten fenséges ítélete által nyertem el a legfőbb védelmet, és jutottam el oda, hogy a fényben éljek, és kaptam meg Isten áldásait. Az, hogy megtisztulhatok, megszabadulhatok a Sátántól, és Isten uralma alatt élhetek – ez ma a legnagyobb áldás az életemben.” Ez a legmagasabb birodalom, amelyet Péter megtapasztalt.

Pontosan ezt az állapotot kell elérnie az embernek, miután tökéletessé tették. Ha nem tudsz ennyit elérni, akkor nem élhetsz értelmes életet. Az ember a testben él, ami

azt jelenti, hogy egy emberi pokolban él, és Isten ítélete és fenyítése nélkül az ember olyan mocskos, mint a Sátán. Hogyan lehetne az ember szent? Péter úgy vélte, hogy az Isten általi fenyítés és ítélet az ember legjobb védelme és legnagyobb kegyelme. Csak Isten fenyítése és ítélete által ébredhet fel az ember, és gyűlölheti meg a testet és a Sátánt. Isten szigorú fegyelmezése megszabadítja az embert a Sátán befolyásától, kiszabadítja saját kis világából, és lehetővé teszi, hogy Isten jelenlétének fényében éljen. Nincs jobb üdvösség, mint a fenyítés és az ítélet! Péter így imádkozott: „Ó, Istenem! Amíg Te megfenyítesz és megítélsz engem, addig tudni fogom, hogy nem hagytál el engem. Még ha nem is adsz nekem örömet vagy békét, és szenvedésben kell élnem, valamint számtalan dorgálást mérsz rám, amíg nem hagysz el engem, addig a szívem könnyű lesz. A Te fenyítésed és ítéleted lett ma számomra a legjobb védelem és a legnagyobb áldás. A kegyelem, amelyet Te adsz nekem, megvéd engem. A kegyelem, amelyben Te ma részesítesz engem, a Te igazságos természeted megnyilvánulása, valamint fenyítés és ítélet; sőt, próbatétel, és ami még ennél is több, szenvedéssel teli élet.” Péter képes volt félretenni a test örömeit, és mélyebb szeretetre és nagyobb védelemre törekedni, mert annyi kegyelmet nyert Isten fenyítése és ítélete által. Ha az ember életében meg akar tisztulni, és változást akar elérni a beállítottságában, ha értelmes életet akar élni, továbbá teljesíteni akarja teremtményi kötelességét, akkor annak érdekében, hogy megszabaduljon a Sátán manipulációjától és befolyásától, és Isten fényében éljen, el kell fogadnia Isten fenyítését és ítéletét, és nem szabad engednie, hogy Isten fegyelmezése és Isten csapása eltávozzon tőle. Tudd, hogy Isten fenyítése és ítélete a világosság, és az ember üdvösségének fénye, és nincs jobb áldás, kegyelem vagy védelem az ember számára. Az ember a Sátán befolyása alatt él, és testben létezik; ha nem tisztul meg, és nem kapja meg Isten védelmét, akkor az ember egyre romlottabbá válik. Ha szeretni akarja Istent, akkor meg kell tisztulnia és üdvözülnie kell. Péter így imádkozott: „Istenem, amikor Te kedvesen bánsz velem, örülök, és vigasztalást érzek; amikor megfenyítesz, akkor még nagyobb vigasztalást és örömet érzek. Bár gyenge vagyok, és mérhetetlen szenvedést viselek el, bár vannak könnyek és szomorúság, Te tudod, hogy ez a szomorúság az én engedetlenségem és gyengeségem miatt van. Sírok, mert nem tudok eleget tenni a Te vágyaidnak, bánatot és sajnálatot érzek, mert kevés vagyok a Te követelményeidhez, de hajlandó vagyok elérni ezt a birodalmat, hajlandó vagyok mindent megtenni, hogy megfeleljek Neked. A Te fenyítésed védelmet hozott nekem, és a legjobb üdvösséget adta nekem; a Te ítéleted elhalványítja elfogadásodat és türelmedet. A Te fenyítésed és ítéleted nélkül nem élvezném irgalmadat és kegyeidet. Ma még inkább látom, hogy a Te szereteted meghaladta a mennyet, és minden más dolog fölé emelkedett. A Te szereteted nemcsak irgalom és kegy, hanem még ennél is több: fenyítés és ítélet. A Te fenyítésed és ítéleted oly sokat adott nekem. A Te fenyítésed és ítéleted nélkül egyetlen ember sem tisztulna meg, és egyetlen ember sem tapasztalhatná meg a Teremtő szeretetét. Bár több száz megpróbáltatást és csapást éltem át, és még a halálhoz is közel kerültem, mindez

lehetővé tette számomra, hogy igazán megismerjelek Téged, és elnyerjem a végső üdvösséget. Ha a Te fenyítésed, ítéleted és fegyelmed eltávozna tőlem, akkor sötétségben élnék, a Sátán hatalma alatt. Milyen előnyei vannak az ember testének? Ha a Te fenyítésed és ítéleted elhagyna engem, az olyan lenne, mintha a Lelked elhagyott volna engem, mintha nem lennél többé velem. Ha ez így lenne, hogyan élhetnék tovább? Ha Te betegséget adsz nekem és elveszed a szabadságomat, akkor is tovább élhetek, de ha a fenyítésed és ítéleted valaha is elhagyna engem, akkor nem tudnék tovább élni. Ha a Te fenyítésed és ítéleted nélkül lennék, akkor elveszítettem volna a Te szeretetedet, egy olyan szeretetet, amely túl mély ahhoz, hogy szavakba önthessem. A Te szereteted nélkül a Sátán hatalma alatt élnék, és nem láthatnám a Te dicsőséges arcodat. Hogyan élhetnék tovább? Nem tudnék elviselni ilyen sötétséget, ilyen életet. Az, hogy Te velem vagy, az olyan, mintha látnálak Téged, hát hogyan hagyhatnálak el? Esdeklem, könyörgöm Neked, hogy ne vedd el tőlem a legnagyobb vigaszomat, még ha az csak néhány megnyugtató szó is. Élveztem a Te szeretetedet, és már nem tudok távol lenni Tőled; hogyan is ne tudnálak szeretni Téged? A bánat számtalan könnyét ontottam a Te szereteted miatt, mégis mindig úgy éreztem, hogy egy ilyen élet értelmesebb, jobban képes gazdagítani engem, jobban képes megváltoztatni engem, és jobban képes lehetővé tenni számomra, hogy elérjem az igazságot, amelyet a teremtményeknek birtokolniuk kellene.”

Az ember egész életét a Sátán hatalma alatt éli, és nincs egyetlen ember sem, aki egyedül meg tudna szabadulni a Sátán befolyásától. Mindenki mocskos világban él, romlottságban és ürességben, a legcsekélyebb értelem vagy érték nélkül; ilyen gondtalan életet élnek a test, a kényszer és a Sátán kedvéért. A létezésüknek a legcsekélyebb értéke sincs. Az ember képtelen megtalálni az igazságot, amely megszabadítja őt a Sátán befolyásától. Annak ellenére, hogy az ember hisz Istenben és olvassa a Bibliát, nem érti, hogyan szabaduljon ki a Sátán befolyása alól. Az idők folyamán nagyon kevés ember jött rá erre a titokra, nagyon kevesen értették meg. Így, bár az ember megveti a Sátánt, és megveti a testet, mégsem tudja, hogyan szabaduljon meg a Sátán behálózó befolyásától. Vajon ma nem vagytok még mindig a Sátán hatalma alatt? Nem bánjátok engedetlen tetteiteket, még kevésbé érzitek magatokat mocskosnak és engedetlennek. Miután szembeszálltatok Istennel, még lelki békétek is van, és nagy nyugalmat éreztek. A nyugalmadnak vajon nem az az oka, hogy romlott vagy? Ez a lelki nyugalom nem az engedetlenségedből ered? Az ember egy emberi pokolban él, a Sátán sötét befolyása alatt; az egész földön szellemek élnek együtt az emberrel, akik az ember húsaig hatolnak. Te a földön nem egy gyönyörű paradicsomban élsz. A hely, ahol vagy, az ördög birodalma, egy emberi pokol, egy alvilág. Ha az ember nem tisztul meg, akkor mocskokban él; ha nem védi meg őt Isten és nem viseli gondját, akkor még mindig a Sátán foglya; ha nem kap ítéletet és fenyítést, akkor nem lesz módja arra, hogy kiszabaduljon a Sátán sötét befolyásának elnyomása alól. Az a romlott beállítottság, amit mutatsz, és az engedetlen viselkedés, amit tanúsítasz, elegendő

bizonyíték arra, hogy még mindig a Sátán hatalma alatt élsz. Ha az elméd és a gondolataid nem tisztultak meg, és a beállítottságod nem lett megítélve és megfenyítve, akkor az egész lényed még mindig a Sátán hatalma alatt áll, az elmédet a Sátán irányítja, a gondolataidat a Sátán manipulálja, és egész lényedet a Sátán keze irányítja. Tudod-e, hogy milyen messze vagy most Péter mércéjétől? Megvan benned az a képesség? Mennyit tudsz a mai fenyítésről és ítéletről? Mennyit birtokolsz abból, amit Péter megismert? Ha ma képtelen vagy a megismerésre, vajon a jövőben képes leszel elérni ezt a tudást? Valaki, aki olyan lusta és gyáva, mint te, egyszerűen képtelen megismerni a fenyítést és az ítéletet. Ha a test békéjét és a test örömeit hajszolod, akkor nem lesz módod megtisztulni, és a végén visszatérsz a Sátánhoz, mert a Sátánnak élsz, és ez a test. A dolgok mai állása szerint sok ember nem törekszik az életre, ami azt jelenti, hogy nem érdekli őket a megtisztulás, vagy az, hogy belépjenek egy mélyebb élettapasztalatba. Mivel ez így van, hogyan lehet őket tökéletessé tenni? Akik nem törekszenek az életre, azoknak nincs lehetőségük arra, hogy tökéletessé tegyék őket, és akik nem törekszenek Isten megismerésére, akik nem törekszenek beállítottságuk megváltoztatására, azok képtelenek kiszabadulni a Sátán sötét befolyása alól. Nem veszik komolyan Isten megismerését és a belépést a beállítottságukban bekövetkező változásokba, akárcsak azok, akik a vallásban hisznek, akik csupán a szertartásokat követik és rendszeres istentiszteleteken vesznek részt. Vajon ez nem időpocsékolás? Ha az ember Istenbe vetett hitében nem veszi komolyan az élet dolgait, nem törekszik az igazságba való belépésre, nem törekszik a beállítottságában bekövetkező változásokra, még kevésbé törekszik Isten munkájának megismerésére, akkor nem lehet tökéletessé tenni. Ha azt akarod, hogy tökéletessé tegyenek, akkor meg kell értened Isten munkáját. Különösen meg kell értened az Ő fenyítésének és ítéletének jelentőségét, és azt, hogy miért végzi ezt a munkát az emberen. Képes vagy elfogadni? Képes vagy az ilyen jellegű fenyítés során ugyanolyan tapasztalatokra és ismeretekre szert tenni, mint Péter? Ha törekszel Isten és a Szentlélek munkájának megismerésére, és ha törekszel beállítottságod megváltoztatására, akkor van lehetőség arra, hogy tökéletessé tegyenek.

Azok számára, akik tökéletessé lesznek téve, a meghódítás munkájának ezen lépcsőfoka nélkülözhetetlen; csak akkor tapasztalhatja meg az ember a tökéletesítés munkáját, ha már meghódították. Nincs nagy értéke annak, ha csak a meghódított szerepét töltöd be, ami nem tesz téged alkalmassá arra, hogy Isten használjon. Nem lesznek eszközeid arra, hogy eljátszd a magad szerepét az evangélium terjesztésében, mivel nem törekszel az életre, továbbá nem törekszel változásra és a megújulásra önmagadban, így nincs tényleges élettapasztalatod. E lépésről-lépésre történő munka során egykor szolgálattevőként és ellenpontként viselkedtél, de ha végül nem törekszel arra, hogy Péterré válj, és a törekvésed nem azt az utat követi, amelyen Pétert tökéletessé tették, akkor természetesen nem fogsz változást tapasztalni a beállítottságodban. Ha olyan vagy, aki arra törekszik, hogy tökéletessé tegyék, akkor

tanúságot fogsz tenni és azt mondod majd: „Isten e lépésről-lépésre történő munkájában elfogadtam Isten fenyítésének és ítéletének munkáját, és bár nagy szenvedést viseltem el, megismertem, hogyan teszi Isten tökéletessé az embert, elnyertem az Isten által végzett munkát, megismertem Isten igazságosságát, és az Ő fenyítése megmentett engem. Az Ő igazságos természete szállt rám, áldást és kegyelmet hozott nekem; az Ő ítélete és fenyítése az, ami megvédett és megtisztított engem. Ha Isten nem fenyített és nem ítélt volna meg engem, és ha Isten kemény szavai nem érnek el hozzám, nem ismerhettem volna meg Istent, és nem üdvözülhettem volna. Ma már látom: teremtményként nemcsak a Teremtő által teremtetett dolgokat élvezhetjük, hanem – ami ennél is fontosabb – minden teremtménynek élveznie kellene Isten igazságos természetét és az Ő igazságos ítéletét, mert Isten természete méltó arra, hogy az ember élvezze. Sátán által megrontott teremtményként élvezni kellene Isten igazságos természetét. Az Ő igazságos természetében van fenyítés és ítélet, sőt van nagy szeretet. Bár ma képtelen vagyok teljesen elnyerni Isten szeretetét, mégis volt szerencsém látni azt, és ebben áldott vagyok.” Ezt az utat járják azok, akik megtapasztalják a tökéletessé tételt, és ez az a tudás, amelyről beszélnek. Az ilyen emberek ugyanolyanok, mint Péter; ugyanolyan tapasztalataik vannak, mint Péternek. Ugyancsak ezek azok az emberek, akik elnyerték az életet, akik birtokában vannak az igazságnak. Ha a végsőig tapasztalnak, Isten ítélete során biztosan teljes mértékben megszabadulnak a Sátán befolyásától, és Isten elnyeri őket.

Miután az emberek meg lettek hódítva, nincs hangzatos tanúságtételük. Pusztán megszégyenítették a Sátánt, de nem éltek meg Isten szavainak valóságát. Nem nyerted el a második üdvösséget; csupán vétekáldozatot szereztél, mégsem tettek tökéletessé – ez nagy veszteség. Meg kell értened, hogy mibe kell belépned, mit kell megélned, és be kell lépned. Ha a végén nem sikerül tökéletessé válnod, akkor nem leszel igazi emberi lény, és tele leszel megbánással. Ádám és Éva, akiket Isten teremtett, kezdetben szent emberek voltak, vagyis amíg az Édenkertben voltak, szentek voltak, romlatlanok. Jahvéhoz is hűségesek voltak, és semmit sem tudtak Jahve elárulásáról. Ez azért van így, mert nem álltak a Sátán befolyásának zavaró hatása alatt, nem mérgezte meg őket a Sátán, és ők voltak a legtisztábbak az egész emberiségben. Az Édenkertben éltek, mindenféle szennyről mentesen, a test uralmától mentesen, és Jahve félelmében. Később, amikor a Sátán megkísértette őket, megmérgezte őket a kígyó és Jahve elárulásának vágya, és a Sátán befolyása alatt éltek. Kezdetben szentek voltak, és félték Jahvét; csak ebben az állapotban voltak emberek. Később, miután a Sátán megkísértette őket, ettek a jó és a rossz tudás fájának gyümölcséből, és a Sátán befolyása alatt éltek. A Sátán fokozatosan megrontotta őket, és elvesztették eredeti emberi képmásukat. Kezdetben az emberben ott volt Jahve lehelete, a legkevésbé sem volt engedetlen, és nem volt gonoszság a szívében. Abban az időben az ember valóban ember volt. Miután a Sátán megrontotta, az ember bestiává vált. Gondolatai tele voltak gonoszsággal és mocsokkal, jóság és szentség nélkül. Vajon ez nem a Sátán? Sokat

tapasztaltál Isten munkájából, mégsem változtál meg, vagy tisztultál meg. Még mindig a Sátán hatalma alatt élsz, és még mindig nem veted alá magad Istennek. Ez olyasvalaki, aki meg lett hódítva, de nem lett tökéletessé téve. És miért mondják, hogy az ilyen ember nem lett tökéletessé téve? Azért, mert ez az ember nem törekszik az életre vagy Isten munkájának megismerésére, és nem vágyik másra, mint a test örömeire és pillanatnyi kényelemre. Ennek eredményeként nem változik az életfelfogásuk, és nem nyerték vissza az Isten által teremtetett ember eredeti megjelenését. Az ilyen emberek két lábon járó hullák, ők a halottak, akiknek nincs lelkük! Akik nem törekszenek a lélek dolgainak megismerésére, akik nem törekszenek a szentségre, és akik nem törekszenek az igazság megélésére, akik megelégszenek csupán azzal, hogy meghódította őket a negatív oldal, és akik nem tudnak Isten szavai szerint élni és szent emberré válni – ezek azok az emberek, akik nem lettek megmentve. Ha ugyanis az ember nem ismeri az igazságot, akkor nem képes kitartani Isten megpróbáltatásai alatt; csak azok menekülnek meg, akik ki tudnak tartani Isten megpróbáltatásai alatt. Én olyan embereket akarok, mint Péter, olyan embereket, akik arra törekszenek, hogy tökéletessé tegyék őket. A ma igazsága azok számára adatik meg, akik vágyakoznak rá és keresik azt. Ez az üdvösség azoknak adatik meg, akik vágnak arra, hogy Isten megmentse őket, és nem csak arra való, hogy ti megszerezzétek. Az a célja, hogy Isten megnyerhessen titeket; ti azért nyeritek el Istent, hogy Isten elnyerjen titeket. Ma ezeket a szavakat mondtam nektek, ti hallottátok őket, és e szavak szerint kellene eljárnotok. Végül, amikor ezeket a szavakat a gyakorlatba ültetitek, az lesz az a pillanat, amikor e szavak által elnyerlek titeket; ugyanakkor ti is elnyeritek ezeket a szavakat, vagyis elnyeritek ezt a legnagyobb üdvösséget. Amint megtisztultok, valódi emberi lénné váltok. Ha képtelen vagy megélni az igazságot, vagy a tökéletessé tett ember hasonlatosságát, akkor azt lehet mondani, hogy nem ember vagy, hanem egy két lábon járó hulla, egy bestia, mert nem birtoklod az igazságot, ami azt jelenti, hogy nem birtoklod Jahve leheletét, és így halott ember vagy, akinek nincs lelke! Bár lehetséges a meghódítás után tanúságot tenni, amit elnyersz, az csak egy kis üdvösség, de nem váltál lélek által megszállt élőlénné. Bár megtapasztaltad a fenyítést és az ítéletet, a beállítottságod nem újult vagy változott meg ennek következtében; még mindig a régi éned vagy, még mindig a Sátánhoz tartozol, és nem vagy olyasvalaki, aki megtisztult. Csak azok értékesek, akik tökéletessé lettek téve, és csak az ilyen emberek nyertek igaz életet. Egy nap majd valaki azt mondja neked: „Te megtapasztaltad Isten munkáját, úgyhogy mesélj arról, milyen az Ő munkája. Dávid megtapasztalta Isten munkáját, és látta Jahve tetteit, Mózes is látta Jahve tetteit, és mindketten képesek voltak leírni Jahve tetteit, és tudtak beszélni Jahve csodálatos mivoltáról. Ti láttátok a megtestesült Isten munkáját az utolsó napokban; tudtok beszélni az Ő bölcsességéről? Tudtok beszélni az Ő munkájának csodálatosságáról? Milyen követelményeket támasztott Isten veletek szemben, és hogyan éltétek meg ezeket? Megtapasztaltátok Isten munkáját az utolsó napokban – mi a legnagyszerűbb látomásotok? Tudtok erről beszélni? Tudtok beszélni Isten igazságos

természetéről?” Hogyan fogsz válaszolni, amikor szembesülsz ezekkel a kérdésekkel? Ha azt mondod: „Isten olyan igazságos, hogy megfenyít és megítél minket, és kíméletlenül leleplez minket; Isten természete valóban nem tűri az ember általi sértést; miután megtapasztaltam Isten munkáját, megismertem a saját állatiasságunkat, és valóban megláttam Isten igazságos természetét”, akkor a másik ember tovább faggat majd téged: „Mit tudsz még Istenről? Hogyan gyakoroljuk az életbe való belépést? Van bármilyen személyes törekvésed?” Te így válaszolsz: „Miután a Sátán megrontotta őket, Isten teremtményei állatokká váltak, és nem különböztek a szamaraktól. Ma Isten kezében élek, ezért eleget kell tennem a Teremtő kívánságainak, és engedelmeskednem kell annak, amit Ő tanít. Nincs más választásom.” Ha csak ilyen általánosságokban beszélsz, az illető nem fogja megérteni, amit mondasz. Amikor azt kérdezik tőled, hogy milyen tudásod van Isten munkájáról, akkor a személyes tapasztalataidra utalnak. Azt tudakolják, hogy milyen ismeretekkel rendelkezel Isten fenyítéséről és ítéletéről, miután megtapasztaltad azt, és ezzel a személyes tapasztalataidra utalnak, s azt kérik, hogy beszélj az igazsággal kapcsolatos ismereteidről. Ha képtelen vagy ilyen dolgokról beszélni, az azt bizonyítja, hogy semmit sem tudsz a mai munkáról. Mindig olyan szavakat mondasz, amelyek megtévesztőek, vagy amelyek általánosan ismertek; nincsenek konkrét tapasztalataid, még kevésbé van lényeg a tudásodban, és nincsenek igaz tanúságtételeid sem, ezért nem győzől meg másokat. Ne Isten passzív követője légy, és ne az után menj, ami kíváncsivá tesz. Azzal, hogy nem vagy sem hideg, sem forró, tönkreteszed magad, és késlelteted az életedet. Meg kell szabadulnod az efféle passzivitástól és tétlenségtől, és gyakorlottá kell válnod a pozitív dolgokra való törekvésben és saját gyengeségeid leküzdésében, hogy elnyerhesd az igazságot és megéld az igazságot. Nincs semmi félelmetes a gyengeségeidben, és a hiányosságaid nem a legnagyobb problémád. A legnagyobb problémád és a legnagyobb hiányosságod az, hogy nem vagy sem hideg, sem forró, és nincs benned vágy az igazság keresésére. A legnagyobb probléma mindannyiótokkal az a gyáva mentalitás, amely szerint megelégedtek a dolgokkal úgy, ahogy vannak, és csak passzívan várakoztok. Ez a legnagyobb akadályotok és a legnagyobb ellenségeitek az igazságra való törekvésetekben. Ha csak azért engedelmeskedsz, mert az általam mondott szavak olyan mélyrehatóak, akkor nem vagy igazán a tudás birtokában, és nem is becsüled az igazságot. A tiédhez hasonló engedelmesség nem tanúságtétel, és Én nem helyeslem az ilyen engedelmességet. Valaki megkérdezheti tőled: „Honnan jön pontosan a te Istened? Mi a te Istened lényege?” Te azt fogod válaszolni: „Az Ő lényege a fenyítés és az ítélet.” Erre ő így folytatja: „Isten nem könyörületes és szeretetteljes az ember iránt? Ezt nem tudod?” Erre így felelsz: „Az mások Istene. Az az Isten, amiben a vallásos emberek hisznek, és az nem a mi Istenünk.” Amikor az olyan emberek, mint te, terjesztik az evangéliumot, eltorzítod az igaz utat, és így mi hasznod van? Hogyan nyerhetik el mások az igaz utat tőled? Te nem vagy az igazság birtokában, és nem tudsz semmit sem mondani az igazságról, sőt, nem is tudod megélni az igazságot. Mi jogosít fel téged arra,

hogy Isten előtt élj? Amikor az evangéliumot terjeszted másoknak, és amikor közösséget vállalsz az igazságról, és tanúságot teszel Isten mellett, ha képtelen vagy megnyerni őket, akkor meg fogják cáfolni a szavaidat. Vajon nem vagy mihaszna? Annyi mindent megtapasztaltál Isten munkájából, mégis, amikor az igazságról beszélsz, az badarság. Vajon nem vagy semmirekellő? Mi hasznod van? Hogyan lehetséges, hogy ennyi mindent megtapasztaltatok Isten munkájából, és mégsem ismeritek Őt a legcsekélyebb mértékben sem? Amikor megkérdezik, hogy milyen valódi tudásod van Istenről, nem találod a szavakat, vagy valami lényegtelen dologgal válaszolsz – azt mondod, hogy Isten hatalmas, hogy a nagy áldások, amelyekben részesültél, tényleg Isten felmagasztalása, és hogy nincs nagyobb kiváltság, mint személyesen megpillantani Istent. Mi értelme van ezt mondani? Ezek haszontalan, üres szavak! Miután annyi mindent megtapasztaltál Isten munkájából, csak azt tudod, hogy Isten felmagasztalása az igazság? Meg kell ismerned Isten munkáját, és csak akkor fogsz igaz tanúságot tenni Isten mellett. Hogy tehetnének tanúságot Isten mellett azok, akik nem nyerték el az igazságot?

Ha ennyi munka és ennyi szó nem volt hatással rád, akkor amikor eljön az idő, hogy terjeszd Isten munkáját, képtelen leszel teljesíteni a kötelességedet, és szégyent és megaláztatást szenvedsz majd. Akkor majd úgy fogod érezni, hogy olyan sokkal tartozol Istennek, hogy olyan felszínes az Istenről való tudásod. Ha ma – amíg munkálkodik – nem törekszel Isten megismerésére, akkor később már túl késő lesz. A végén nem lesz említésre méltó tudásod: üres maradsz, nem lesz semmid. Mit használsz majd arra, hogy számot adj Istennek? Van képed felnézni Istenre? Már most keményen kellene dolgoznod a törekvéseden, hogy a végén Péterhez hasonlóan te is tudd, milyen hasznos Isten fenyítése és ítélete az ember számára, és hogy az Ő fenyítése és ítélete nélkül az ember nem üdvözülhet, csak egyre mélyebbre süllyedhet ebbe a mocskos földbe, ebbe az iszapba. Az embereket megrontotta a Sátán, ármánykodtak egymás ellen, átgázoltak egymáson, elvesztették Istent félő szívüket. Túl nagy az engedetlenségük, túl sok az elképzelésük, és mind a Sátánhoz tartozik. Isten fenyítése és ítélete nélkül az ember romlott beállítottságát nem lehetne megtisztítani és nem lehetne őt megmenteni. Ami a megtestesült Isten testben végzett munkájában kifejeződik, az pontosan az, ami a Lélek által kifejeződik, az Általa végzett munka pedig a Lélek által végzett munka szerint valósul meg. Ha te ma nem ismered ezt a munkát, akkor nagyon ostoba vagy, és nagyon sokat vesztettél! Ha nem nyerted el Isten üdvösségét, akkor a te meggyőződésed vallásos hit, és egy vallásos keresztény vagy. Mivel ragaszkodsz a halott doktrínához, elvesztetted a Szentlélek új munkáját; mások, akik Isten szeretetére törekszenek, képesek szert tenni az igazságra és az életre, míg a te hited képtelen elnyerni Isten jóváhagyását. Ehelyett gonosztevővé váltál, olyasvalakivé, aki romboló és gyűlöletes tetteket követ el; a Sátán tréfáinak céltáblájává és a Sátán foglyává váltál. Az embernek Istenben nem hinnie kell, hanem szeretnie, követnie és imádnia Őt. Ha ma nem követed, akkor eljön a nap, amikor azt mondod: „Akkoriban miért nem követtem Istent

megfelelően, miért nem tettem eleget Neki megfelelően, miért nem törekedtem életfelfogásom megváltoztatására? Mennyire sajnálom, hogy akkoriban nem tudtam alávetni magamat Istennek, és nem törekedtem Isten ígéjének megismerésére! Isten annyi mindent mondott akkoriban; hogyhogy nem követtem? Olyan ostoba voltam!” Bizonyos fokig gyűlölni fogod magadat. Ma még nem hiszed el a szavaimat, és nem figyelsz rájuk; ha eljön a nap, amikor ez a munka terjedni kezd, és teljes egészében meglátod, akkor megbánod, és megdöbbsz majd. Vannak áldások, de te nem tudod élvezni őket, és létezik az igazság, de te nem törekszel rá. Nem érzel megvetést magad iránt? Ma – bár Isten munkájának következő lépése még nem kezdődött el – semmi rendkívüli nincs azokban az elvárásokban, amelyeket veled szemben támaszt, és amelyek szerint élned kellene. Annyi munka van, és annyi igazság; vajon nem méltóak arra, hogy megismerd őket? Isten fenyítése és ítélete nem képes felébreszteni a lelket? Isten fenyítése és ítélete nem képes arra, hogy megutáld magad? Megelégszel azzal, hogy a Sátán befolyása alatt élsz, békességgel, örömmel és egy kis testi kényelemmel? Vajon nem vagy te a legalantasabb az emberek között? Senki sem ostobább azoknál, akik látták az üdvösséget, de nem törekszenek annak elnyerésére; ezek azok az emberek, akik a testtel laknak jól és örülnek a Sátánnak. Te azt reméled, hogy az Istenbe vetett hited nem jár majd kihívásokkal, megpróbáltatásokkal vagy a legcsekélyebb nehézséggel sem. Te mindig azokat a dolgokat hajszolod, amelyek értéktelenek, és nem tulajdonítasz értéket az életnek, ehelyett a saját szertelen gondolataidat az igazság elé helyezed. Annyira értéktelen vagy! Úgy élsz, mint egy disznó – mi a különbség közted, a disznók és a kutyák között? Azok, akik nem törekednek az igazságra, helyette a testet szeretik, vajon nem mind állatok? Vajon azok a lelketlen halottak nem mind két lábon járó hullák? Hány szó hangzott el köztetek? Csak egy kevés munka valósult meg a körötökben? Mennyi mindent adtam nektek? Akkor miért nem nyertétek el? Mi okotok van panaszkodni? Vajon nem azért nem nyertétek el semmit, mert túlságosan szerelmesek vagytok a testbe? És nem azért, mert túlságosan szertelenek a gondolataitok? Nem azért, mert túlságosan ostobák vagytok? Ha képtelen vagy elnyerni ezeket az áldásokat, vajon hibáztathatod Istent, hogy nem ment meg téged? Te arra törekszel, hogy az Istenben való hit nyomán békére lelj, hogy gyermekeid ne legyenek betegek, a férjednek jó munkája legyen, a fiad jó feleséget találjon, a lányod tisztességes férjet találjon, az ökreid és lovaidd jól szántsák a földet és az időjárás jó legyen a termésedhez. Ez az, amit keresel. Csak arra törekszel, hogy kényelmesen élj, hogy ne érje baleset a családot, elkerüljön a vihar, ne érje homok az arcodat, ne vigye el az ár a családot termését, ne érjen téged semmilyen katasztrófa, hogy Isten ölelésében élj és egy kényelmes fészekben. Egy ilyen gyáva embernek, mint te, aki mindig a testet követi: van neked szíved, van neked lelked? Vajon nem vagy te szörnyeteg? Az igaz utat adom neked, anélkül, hogy bármit is kérnék cserébe, de mégsem követed. Azok közé tartozol, akik hisznek Istenben? Igazi emberi életet ajándékozok neked, de te mégsem követed. Nem különbözöl egy disznótól vagy egy

kutyától? A disznók nem törekszenek az emberi életre, nem törekszenek a megtisztulásra, és nem értik, mi az élet. Mindennap, miután jóllaktak, egyszerűen csak alszanak. Megadtam neked az igaz utat, de te mégsem nyerted el: üres a markod. Hajlandó vagy folytatni ezt az életet, a disznók életét? Mi a jelentősége annak, hogy élnek ilyen emberek? A te életed megvetendő és alantas, mocskokban és paráznaságban élsz, és nem törekszel semmilyen célra; vajon nem a te életed a legalantasabb az összes közül? Van képed felnézni Istenre? Ha továbbra is ilyeneket tapasztalsz, vajon nem fogsz semmit se megszerezni? Az igaz út már megadatott neked, de hogy végül el tudod-e nyerni, az a te személyes törekvéseidtől függ. Az emberek azt mondják, hogy Isten igazságos Isten, és amíg az ember a végsőig követi Őt, addig biztosan pártatlan lesz az emberrel szemben, mivel Ő a legigazságosabb. Ha az ember a végsőig követi Őt, vajon félresöpörheti az embert? Minden emberrel szemben pártatlan vagyok, és minden embert igazságos természetemmel ítélek meg, mégis vannak megfelelő feltételek az emberrel szemben támasztott követelményeimhez, és amit megkövetelek, azt minden embernek teljesítenie kell, függetlenül attól, hogy ki az illető. Nem érdekel, hogy milyen képesítésed van, vagy mióta birtoklod azt; csak az érdekel, hogy az Én utamon jársz-e, és hogy szereted-e az igazságot, és szomjazol-e rá. Ha nélkülöződ az igazságot, és helyette szégyent hozol a nevemre, és nem az én utam szerint cselekszel, csak tessék-lássék módon követed, akkor majd lesújtok rád és megbüntetlek téged a gonoszságodért, vajon akkor mit fogsz mondani? Képes leszel azt mondani, hogy Isten nem igazságos? Ma, ha eleget tettél a szavaimnak, akkor olyan ember vagy, akit helyeslek. Ha azt mondod, hogy mindig szenvedtél, miközben Istent követted, hogy követted Őt tűzön-vízen át és osztóztál Vele jóban és rosszban, de nem az Isten által mondott szavak szerint éltél, akkor csak Istenért akarsz szaladgálni, és minden nap Istennek áldozod magad, és soha nem gondoltál arra, hogy értelmes életet élj. Azt is mondod: „Mindenesetre hiszem, hogy Isten igazságos. Szenvedtem érte, rohángáltam érte, Neki áldoztam magam és keményen dolgoztam annak ellenére, hogy nem kaptam semmilyen elismerést; Ő biztosan nem feled el engem.” Igaz, hogy Isten igazságos, de ezt az igazságosságot nem szennyezi be semmiféle tisztátalanság: Nincs benne emberi akarat, és nem szennyezi be a test, sem emberi ügyletek. Mindazok, akik lázadnak és ellenszegülnek, mindazok, akik nem tartják be az Ő útját, meg lesznek büntetve; senki nem nyer bocsánatot, és senki sem lesz megkímélve! Egyesek azt mondják: „Ma Érted szaladgálok; amikor eljön a vég, tudsz engem némi áldásban részesíteni?” Ezért kérdezem tőled: „Eleget tettél a szavaimnak?” Az igazságosság, amiről beszélsz, egy ügyleten alapul. Te csak azt gondolod, hogy igazságos és pártatlan vagyok minden emberrel szemben, és hogy mindazok, akik a végsőig követnek Engem, biztosan üdvözülnek és elnyerik áldásaimat. Szavaimnak, miszerint „mindazok, akik a végsőig követnek Engem, biztosan üdvözülnek”, belső jelentése van: akik a végsőig követnek Engem, ők azok, akiket teljesen elnyerek, ők azok, akik, miután meghódítottam őket, keresik az igazságot és tökéletessé válnak. Milyen feltételeket teljesítettél? Csak azt

érted el, hogy a végsőig követtél Engem, de mi mást? Eleget tettél a szavaimnak? Őt követelményem közül egyet teljesítettél, de a maradék négyet nem áll szándékodban teljesíteni. Egyszerűen csak megtaláltad és követted a legegyszerűbb, legkönnyebb utat, azzal a hozzáállással, hogy csak bízál a szerencsédben. Az olyan emberrel szemben, mint te, az Én igazságos természetem a fenyítés és az ítélet, az igazságos megtorlás, és az igazságos büntetés minden gonosztevővel szemben; mindazok, akik nem az Én utamat járják, biztosan megbűnhődnek, még ha a végsőig követnek is. Ez Isten igazságossága. Amikor ez az igazságos természet az ember büntetésében jut kifejezésre, az ember megdöbben, és megbánja, hogy miközben Istent követte, nem az Ő útját járta. „Abban az időben, mikor Istent követtem, de nem az Ő útját jártam, csak egy kicsit szenvedtem. Milyen mentségek vannak? Nincs más lehetőség, mint a fenyítés!” Mégis, az elméjében azt gondolja: „Különben is, én a végsőig követtelek, így ha meg is fenyítesz engem, az nem lehet túlságosan súlyos fenyítés, és miután ezt a fenyítést elvégezted, továbbra is akarni fogsz engem. Tudom, hogy igazságos vagy, és nem fogsz velem örökké így bánni. Végül is nem vagyok olyan, mint azok, akik sorsa pusztulás; akiknek pusztulás lesz a része, azok súlyos fenyítést kapnak, míg az én fenyitésem enyhébb lesz.” Az igazságos természet nem olyan, ahogy te mondod. Nem arról van szó, hogy azokkal, akik ügyesen megvallják bűneiket, elnézően bánnak. Az igazságosság szentség, és olyan természet, amely nem tűri el az ember által elkövetett sértéseket, és minden, ami mocskos és ami nem változott meg, Isten utálatának a célpontja. Isten igazságos természete nem törvény, hanem adminisztratív rendelet: adminisztratív rendelet a királyságon belül, és ez az adminisztratív rendelet az igazságos büntetése mindazoknak, akik nincsenek az igazság birtokában, akik nem változtak meg, és nincs lehetőségük az üdvösségre. Mert amikor minden embert fajtája szerint osztályoznak, a jót megjutalmazzák, a rosszat pedig megbüntetik. Ekkor válik világossá az ember rendeltetési helye; ekkor ér véget az üdvösség munkája, ezt követően az ember megmentésének munkája véget ér, és minden egyes gonosztevőt utolér a megtorlás. Egyesek azt mondják: „Isten mindenkire emlékszik, aki gyakran állt az Ő oldalán. Egyikünkről sem fog megfeledkezni. Isten garantáltan tökéletessé tesz minket. Az alatt lévők közül senkire sem fog emlékezni, az alatt lévő emberek, akiket tökéletessé tesz majd, garantáltan kevesebben lesznek, mint mi, akik gyakran találkozunk Istennel; közülünk senkit sem felejtett el Isten, Ő mindannyiunkat helyesel, és garantáltan tökéletessé tesz minket.” Mindannyiótoknak ilyen elképzelései vannak. Ez az igazságosság? Átültetted az igazságot a gyakorlatba vagy sem? Igazából ilyen pletykákat terjesztesz – nincs benned szégyenérzet!

Manapság néhány ember arra törekszik, hogy Isten használja őket, ám a meghódíttatás után nem lehet közvetlenül használni őket. Ami a ma elhangzott szavakat illeti, ha még mindig képtelen vagy beteljesíteni azokat, amikor Isten használja az embereket, akkor még nem lettél tökéletessé téve. Más szóval, az ember tökéletesítési időszakának vége fogja eldönteni, hogy Isten elűzi-e az embert vagy felhasználja. Azok,

akik meg lettek hódítva, pusztán a passzivitás és a negativitás példái; ők mintaképek és modellek, de nem többek, mint ellenpont. Csak akkor válik egészen teljessé az ember, ha az életfelfogása megváltozott, és ha kívül-belül is változásokon ment keresztül. Melyiket akard ma: meghódítva lenni vagy tökéletessé tételni? Melyiket szeretnéd elérni? Teljesítetted a tökéletessé tétel feltételeit? Mely feltételek hiányoznak még? Hogyan kellene felszerelkezned, és hogyan kellene pótolnod a hiányosságaidat? Hogyan kellene a tökéletessé tevés útjára lépned? Hogyan kellene teljesen alávetned magadat? Azt kéred, hogy légy tökéletessé téve, törekszel hát a szentségre? Olyan ember vagy, aki igyekszik megtapasztalni a fenyítést és az ítéletet, hogy megtisztuljon? Arra törekszel, hogy megtisztulj, hajlandó vagy hát elfogadni a fenyítést és az ítéletet? Azt kéred, hogy megismerhesd Istent, de van tudásod az Ő fenyítéséről és ítéletéről? Ma a legtöbb munka, amit végez rajtad, az fenyítés és ítélet; mit tudsz te erről a munkáról, amelyet végzett rajtad? A fenyítés és az ítélet, amelyet megtapasztaltál, megtisztított téged? Megváltoztatott téged? Volt bármilyen hatással rád? Belefáradtál a mai munka oly nagy részébe – átkok, ítéletek és leleplezések –, vagy úgy érzed, hogy ezek a dolgok nagy hasznodra válnak? Szereted Istent, de miért szereted Őt? Azért szereted Istent, mert kaptál egy kis kegyelmet? Vagy azután szeretted meg Istent, hogy békét és örömet nyertél? Vagy azután szeretted meg Istent, hogy megtisztultál az Ő fenyítése és ítélete által? Pontosan mi miatt szereted Istent? Milyen feltételeknek tett eleget Péter, hogy tökéletessé tegyék? Miután tökéletessé vált, mi volt az a döntő tényező, amelyben ez kifejeződött? Vajon azért szerette az Úr Jézust, mert vágyakozott Utána, vagy mert nem láthatta, vagy mert szemrehányást kapott? Vagy azért szerette még jobban az Úr Jézust, mert elfogadta a megpróbáltatások szenvedését, és megismerte saját szennyét és engedetlenségét, és megismerte az Úr szentségét? Istenszerető szíve Isten fenyítése és ítélete miatt lett tisztább, vagy valami más miatt? Melyik az? Isten kegyelme miatt szereted Istent, és azért, mert adott ma neked valami csekély áldást. Ez az igazi szeretet? Hogyan kellene szeretned Istent? El kellene fogadnod az Ő fenyítését és ítéletét, és miután meglátod az Ő igazságos természetét, képesnek kellene lenned arra, hogy igazán szeresd Őt, teljes meggyőződéssel, és ismerve Őt? Péterhez hasonlóan te is azt mondhatod, hogy nem tudod eléggé szeretni Istent? Az a célod, hogy a fenyítés és az ítélet után meg legyél hódítva, vagy az, hogy a fenyítés és az ítélet után megtisztulj, védelemben és gondviselésben részesülj? Melyikre törekszel? Van értelme az életednek, vagy értelmetlen és értéktelen? A testet akard vagy az igazságot akard? Ítéletre vágysz vagy kényelemre? Miután ennyit tapasztaltál Isten munkájából, és megláttad Isten szentségét és igazságosságát, hogyan kellene folytatnod? Hogyan kellene ezen az úton járnod? Hogyan kellene Isten iránti szeretetedet átültetni a gyakorlatba? Isten fenyítése és ítélete elért benned valamilyen hatást? Az, hogy ismered-e Isten fenyítését és ítéletét, vagy sem, attól függ, hogy mit élsz meg, és milyen mértékben szereted Istent! Az ajkaid azt mondják, hogy szereted Istent, de ahogy élsz, az a régi, romlott beállítottság; nincs Istent félő szíved, és még

kevésbé van lelkiismereted. Vajon szeretik az ilyen emberek Istent? Hűségesek az ilyen emberek Istenhez? Ők azok, akik elfogadják Isten fenyítését és ítéletét? Azt mondd, hogy szereted Istent és hiszel Benne, mégsem engeded el az elképzeléseidet. A munkádban, a belépésedben, a kimondott szavaidban és az életedben nem nyilvánul meg az Isten iránti szeretet, és nincs Istent félő szíved. Olyasvalaki ez, aki elnyerte a fenyítést és az ítéletet? Lehet ilyesvalaki olyan, mint Péter? Vajon azok, akik olyanok, mint Péter, csak a tudással rendelkeznek, de nem élik meg? Mi az a feltétel ma, ami megköveteli az embertől, hogy valódi életet éljen? Vajon Péter imái csupán szavak voltak, amelyek kijöttek a száján? Nem a szíve mélyéről jöttek ezek a szavak? Péter csak imádkozott, és nem ültette át az igazságot a gyakorlatba? Kinek a kedvéért igyekszel? Hogyan kellene elérned, hogy Isten fenyítése és ítélete során védelemben és megtisztulásban részesülj? Isten fenyítése és ítélete nincs az ember hasznára? Minden ítélet büntetés? Lehet, hogy csak a béke és az öröm, csak az anyagi áldás és a pillanatnyi kényelem előnyös az ember életében? Ha az ember kellemes és kényelmes környezetben él egy ítélet nélküli életet, akkor megtisztulhat? Ha az ember meg akar változni és meg akar tisztulni, hogyan kellene elfogadnia a tökéletessé tevést? Melyik utat kellene ma választanod?

Értenetek kell a munkát – ne kövessetek összezavarodva!

Jelenleg sokan vannak, akik összezavarodtak a hitükben. Túl sok bennetek a kíváncsiság, túl sok az áldások utáni vágy és túl kevés a törekvés az élet keresésére. Az emberek manapság tele vannak lelkesedéssel a Jézusba vetett hitükben. Jézus majd visszaviszi őket a mennyei hazába, hogyan is ne hinnének? Vannak, akik egész életükben hívők; még negyven vagy ötven évnyi hit után sem unják meg a Biblia olvasását. Ez azért van, mert azt gondolják^a, hogy bármi történjék is, amíg van hitük, a mennybe jutnak majd. Ti csak néhány éve követitek Istent ezen az úton, de máris megtorpantatok; elvesztettétek a kitartásotokat, mert túl erős bennetek az áldások elnyerése iránti vágy. Ezen igaz úton való haladásotokat az áldások megszerzésére irányuló vágyaitok és a kíváncsiságotok vezeti. Egyáltalán nincs sok megértésetek a munka ezen szakaszát illetően. A nagy része annak, amit ma mondok, nem azoknak szól, akik hisznek Jézusban, és nem is csak azért mondom, hogy megcáfoljam az elképzeléseiket. Valójában éppen ezek a leleplezett elképzelések azok, amelyek bennetek léteznek, mivel ti nem értitek, hogy miért tettük félre a Bibliát, miért mondom, hogy Jahve munkája elavult vagy miért mondom, hogy Jézus munkája elavult. A tény az, hogy sok olyan elképzelést őriztek, amelyeknek nem adtatok hangot, valamint sok

---

^a Az eredeti szöveg nem tartalmazza az „azt gondolják” kifejezést.

olyan nézetet, amely a szívetek mélyén van elzárva, és csak a tömeget követitek. Tényleg azt hiszitek, hogy nem dédelgettek sok elképzelést? Egyszerűen arról van szó, hogy nem beszéltek róluk! Valójában csak felületesen követitek Istent, egyáltalán nem azért jöttök, hogy az igaz utat keressétek, és nem az élet elnyerésének szándékával jöttetek. Az a hozzáállásotok, hogy egyszerűen csak látni akarjátok, mi fog történni. Mivel nem engedtétek el sok régi elképzeléseket, nincs köztetek egy olyan, aki képes lett volna teljesen felajánlani magát. Ehhez a ponthoz érkezve, továbbra is a saját sorsotok miatt aggódtok, éjjel-nappal kavarognak a gondolataitok és sohasem vagytok képesek ezt elengedni. Azt hiszed, hogy amikor a farizeusokról beszélek, akkor a vallás „öregjeire” gondolok? Nem ti magatok vagytok-e a jelen kor legfejlettebb farizeusainak képviselői? Azt hiszed, hogy amikor azokat említem, akik a Bibliához mérnek Engem, akkor kizárólag a vallási körök bibliaszakértőire utalok? Azt hiszed, hogy amikor azokról beszélek, akik Istent ismét a keresztre szögezik, akkor a vallási körök vezetőiről beszélek? Nem ti vagytok-e a legkitűnőbb színészek e szerep eljátszására? Azt hiszed, hogy mindazok a szavak, amelyeket az emberek elképzeléseivel szemben kijelentek, csupán a vallás pásztorainak és vénjeinek kigúnyolása? Vajon nem volt-e nektek is szerepetek mindezekben a dolgokban? Meg vagy-e győződve arról, hogy Ti kevés elképzelést tápláltok? Egyszerűen csak arról van szó, hogy most már mindannyian megtanultatok annyira okosak lenni. Nem beszéltek azokról a dolgokról, amelyeket nem értetek vagy nem tájázatok fel az érzéseiteket velük kapcsolatban, de egyszerűen nem létezik bennetek féltő és alázatos szív. Amint látjátok, számotokra ma a gyakorlás legjobb módjai a tanulás, a megfigyelés és a várakozás. Megtanultatok túl okosak lenni. De vajon tisztában vagytok-e azzal, hogy ez egyfajta lélektani ravaszkodás? Azt hiszitek, hogy egy pillanatnyi okosság a részletekről segít nektek megmenekülni az örök fenyítéstől? Megtanultatok oly „bölcsek” lenni! Sőt, egyesek ilyesfajta kérdéseket tesznek fel Nekem: „egy napon, amikor a vallásos körökben az emberek megkérdezik tőlem: »miért nem tett a te Istened egyetlen csodát sem?« – hogyan kellene megmagyaráznom?” Manapság nem pusztán arról van szó, hogy vallásos körök emberei kérdeznék ezt; hanem arról is, hogy te nem érted a mai munkát és a túl sok elképzelés hitében élsz. Még mindig nem tudod, hogy kire utalok, amikor vallási tisztviselőket említek? Nem tudod, hogy kinek magyarázom a Bibliát? Nem tudod, hogy kihez beszélek, amikor Isten munkájának három szakaszát szemléltetem? Ha nem mondanám ezeket a dolgokat, vajon ilyen könnyen meggyőzhetőké lennétek? Ilyen könnyen fejet hajtánátok? Ilyen könnyen félretennétek azokat a régi elképzeléseiteket? Különösen azok a „férfias férfiak”, akik soha nem hódoltak be senkinek – vajon olyan könnyen alávetnék magukat? Tudom, hogy bár az emberi mivoltotok alacsonyabb rendű és nagyon gyenge képességűek vagytok, kevésbé fejlett agyatok van és nem túl régóta hisztek Istenben, valójában elég sok elképzelésetek van és az eredendő természetetek az, hogy senkinek nem vetitek alá magatokat könnyedén. Ma azonban képesek vagytok alávetni magatokat, mert kénytelenek vagytok és tehetetlenek vagytok; tigrisek vagytok

egy vasketrecben, akik képtelenek szabadjára engedni a képességeiket. Még ha lennének is szárnyaitok, nehéznek találnátok a repülést. Annak ellenére, hogy nem kaptatok áldásokat, ti mégis hajlandóak vagytok végig követni. Ez azonban nem a ti „jó emberként” való helytállásotok; inkább arról van szó, hogy alaposan lecsaptak rátok és véget ért a tudományotok. Arról van szó, hogy ez az egész munka padlóra küldött benneteket. Ha lenne bármi, amit elérhetnétek, akkor nem lennétek olyan engedelmesek, mint amilyenek ma vagytok, mert azelőtt mindannyian olyanok voltatok, mint a vadszamarak a pusztában. Ezért, amit ma mondunk, az nem csak a különböző vallású és felekezetű embereknek szól és nem is pusztán azért, hogy megcáfolja az ő elképzeléseiket, hanem hogy megcáfolja a ti elképzeléseiteket.

Elkezdődött az igazság ítélete. Vajon Isten még mindig az emberek vétekáldozatául szolgál? Újra eljártssza-e majd a nagy gyógyítót értük? Vajon nincs ennél nagyobb hatalma Istennek? Az emberek egy csoportja már teljessé vált és elragadtatott a trón elé; vajon még mindig kiűzi majd a démonokat és beteget gyógyít? Nem túlságosan elavult ez? Lehetséges lesz-e a bizonyágtétel, ha ez folytatódik? Azáltal, hogy egyszer a keresztre szögezték, örökre keresztre feszített lesz-e Isten? Kiűzheti-e egyszer a démonokat és azzal kiűzi-e őket örökre? Vajon ez nem számít megaláztatásnak? Csak amikor a munkának ez a szakasza magasztosabb lesz, mint az előző, akkor halad előre a korszak, és akkor jönnek el az utolsó napok, és akkor jön el az ideje, hogy ez a korszak véget érjen. Az igazságot kereső embereknek ezért oda kell figyelniük a látomások kifürkészésére; ez az alap. Valahányszor közösséget vállalom veletek a látomásokról, mindig látok néhány embert, akik lehunyt szemmel bóbiskolnak és nem hajlandóak figyelni. Mások megkérdezik: „Miért nem figyelsz?” Ők azt felelik: „ez nem segíti az életemet vagy a valóságba való belépésemet. Amit mi akarunk, azok a gyakorlás útjai”. Amikor a gyakorlás útjai helyett a munkáról beszélek, azt mondják: „amint a munkáról beszélsz, álomba merülök”. Amint a gyakorlás útjairól kezdek beszélni, jegyzetelni kezdenek, és amikor visszatérek a munka kifejtéséhez, már megint nem figyelnek. Tudjátok, hogy mivel kellene most felszerelkeznetek? Ennek egyik aspektusa a munkával kapcsolatos látomásokat, a másik aspektus pedig a gyakorlatodat foglalja magában. Mindkét aspektust meg kell ragadnod. Ha nincsenek vízióid az életben való előrehaladásra irányuló küldetésed során, akkor nem lesz alapod. Ha csak a gyakorlat útjai vannak, a legcsekélyebb vízió nélkül, és nincs semmiféle megértésed az átfogó irányítási terv munkájáról, akkor te egy semmirekellő vagy. Meg kell értened a víziókat tartalmazó igazságokat, és ami a gyakorlattal kapcsolatos igazságokat illeti, megfelelő gyakorló utakat kell találnod, miután megértetted őket; a szavaknak megfelelően kell gyakorolnod, és az állapotodnak megfelelően kell belépned. A víziók képezik az alapot és ha nem figyelsz erre a tényre, akkor nem leszel képes a végsőig követni; az ilyenfajta tapasztalás vagy tévútra vezet, vagy pedig elesésedet és bukásodat okozza. Nem lesz semmilyen lehetőséged sikerrel járni! Azok az emberek, akiknek nincsenek nagyszerű vízióik alapjaikként, csak kudarcot vallhatnak; nem járhatnak sikerrel. Nem tudsz

szilárdan állni! Tudod, hogy mit takar az Istenben való hit? Tudod, hogy mit jelent Istent követni? Látomások nélkül milyen úton járnál? A mai munkában, ha nincsenek látomásaid, egyáltalán nem leszel képes arra, hogy teljessé tegyenek. Kiben hiszel? Miért hiszel Benne? Miért követed Őt? Valamiféle játéknak tekinted a hitedet? Egyfajta játékszerként kezeled az életet? A ma Istene a legnagyobb látomás. Mennyit tudsz Róla? Mennyit láttál Belőle? Miután láttad a mai Istent, szilárd az Istenbe vetett hited alapja? Azt hiszed, hogy eléred az üdvösséget, amíg ezt a zavaros utat követed? Azt hiszed, hogy tudsz halat fogni a zavaros vízben? Ennyire egyszerű ez? Hány elképzelést tettél félre Isten ma kimondott szavaival kapcsolatban? Van-e látomásod a mai Istenről? Miben rejlik a megértésed a mai Istenről? Mindig azt hiszed, hogy pusztán Őt^b követve vagy pusztán Őt látva elnyerheted Őt, és hogy senki sem lesz képes megszabadulni tőled. Ne hidd, hogy Istent követni ilyen könnyű dolog. A kulcs az, hogy ismerned kell Őt, ismerned kell az Ő munkáját és rendelkezned kell az akarattal, hogy az Ő kedvéért elviseld a nehézségeket, hogy feláldozd az életedet Érte és hogy tökéletesedj Általa. Ez az a látomás, amivel rendelkezned kellene. Az nem lesz elég, ha a gondolataid mindig a kegyelem élvezésére irányulnak. Ne feltételezd, hogy Isten csak az emberek öröméért van itt, vagy csak azért, hogy kegyelmet adjon nekik. Tévednél! Ha valaki nem tudja kockáztatni az életét, hogy kövesse Őt és ha valaki nem tud lemondani minden világi tulajdonáról, hogy kövesse, akkor biztosan nem lesz képes arra, hogy mindvégig kövesse Őt! Meg kell lenniük a látomásaidnak alapként. Ha egy napon szerencsétlenség ér, mit kellene tenned? Még mindig képes lennél követni Őt? Ne mondd könnyelműen, hogy képes lennél-e követni mindvégig. Jobb lenne, ha előbb tágra nyitnád a szemed, hogy lásd, milyen idő van most. Bár ti jelenleg talán olyanok vagytok, mint a templom oszlopai, eljön majd az idő, amikor minden ilyen oszlopot megrágnak a férgek, ami a templom összeomlását okozza, mivel jelenleg olyan sok látomás hiányzik belőletek. Ti csak a saját kis világotokra figyeltek, és nem tudjátok, mi a legbiztosabb és legmegfelelőbb módja a keresésnek. Nem figyeltek a mai munka látomására és a szívetekben sem őrzitek ezeket a dolgokat. Gondoltatok-e arra, hogy egy napon az Istenetek egy teljesen ismeretlen helyre tesz majd benneteket? El tudjátok képzelni, hogy mi lenne belőletek egy nap, amikor esetleg mindent elragadnék tőletek? Olyan lenne-e azon a napon az energiátok, mint amilyen most? Újra megjelenne a hitetek? Isten követésében ismernetek kell ezt a legnagyobb látomást, ami „Isten”: ez a legfontosabb dolog. Továbbá ne higgyétek, hogy szükségszerűen Isten családjába kerültök, ha nem társultok többé a világi emberekkel, hogy megszenteltté váljatok. Ezekben a napokban Maga Isten az, aki a teremtés közepette munkálkodik; Ő az, aki azért jött az emberek közé, hogy a saját munkáját végezze – nem pedig azért, hogy kampányokat folytasson. Közületek még egy maroknyi sem képes tudni, hogy a ma munkája a testté lett mennyei Isten munkája. Ez nem arról szól, hogy kiemelkedő

---

^b Az eredeti szöveg nem tartalmazza az „Őt” szót.

tehetségű emberekké váljatok; ez arról szól, hogy segítsen nektek megismerni az emberi élet jelentőségét, megismerni az emberi lények rendeltetési helyét és megismerni Istent és az Ő teljességét. Tudnod kellene, hogy a teremtés tárgya vagy a Teremtő kezében. Mit kellene megértened, mit kellene tenned és hogyan kellene követned Istent – vajon nem ezek az igazságok, amelyeket fel kell fognod? Vajon nem ezek a látomások, amelyeket látnod kell?

Ha az embereknek egyszer már voltak látomásaik, akkor rendelkeznek egy alappal. Ha ezen az alapon gyakorolsz, sokkal könnyebb lesz belépni. Így nem lesznek kétségeid, ha egyszer már rendelkezel egy alappal a belépéshez, és nagyon könnyű lesz számodra belépni. A látomások megértésének és Isten munkája ismeretének ez az aspektusa kulcsfontosságú; ezzel rendelkeznetek kell a tarsolyotokban. Ha nem vagy felszerelve az igazságnak ezzel az aspektusával, és csak azt tudod, hogyan beszélj a gyakorlás útjairól, akkor rendkívül tökéletlen leszel. Azt tapasztaltam, hogy sokan közületek nem hangsúlyozzák az igazságnak ezt az aspektusát, és amikor ezt hallgatjátok, úgy tűnik, hogy csak szavakat és doktrínákat hallgattok. Egy nap hátrányt szenvedsz majd. Manapság van néhány kijelentés, amit nem egészen értesz és nem fogadsz el; ilyen esetekben türelmesen kellene keresned, és eljön majd a nap, amikor valóban megérted. Fokozatosan szerelkezz fel egyre több látomással. Még ha csak néhány spirituális doktrínát értesz is meg, az még mindig jobb, mintha nem figyelnél a látomásokra, és még mindig jobb, mintha egyáltalán nem értesz meg egyet sem. Ez mind hasznos a belépésedhez, és eloszlatja a kétségeidet. Ez jobb, mintha tele lennél elképzelésekkel. Sokkal jobban jársz, ha rendelkezel ezekkel a látomásokkal, mint alappal. Semmiféle kételyeid nem lesznek, és bátran és magabiztosan tudsz majd belépni. Miért bajlódsz folyton azzal, hogy Istent ilyen zavaros, kételkedő módon követed? Ez nem ugyanaz, mintha homokba dugnád a fejed? Milyen szép is lenne büszkén masírozva bevonulni a királyságba! Miért lennének tele kétségekkel? Nem épp a pokolra juttatod magadat? Ha egyszer megértetted Jahve munkáját, Jézus munkáját és a munka e szakaszát, akkor lesz egy alapod. Jelenleg ezt elég egyszerűnek képzelheted. Néhányan azt mondják: „Amikor eljön az idő, és a Szentlélek elkezd a nagy munkát, képes leszek mindezekről a dolgokról beszélni. Csak azért nem értem most igazán, mert a Szentlélek még nem világosított meg engem annyira.” Ez nem olyan egyszerű. Nem úgy működik, hogy ha most hajlandó vagy elfogadni az igazságot^c, akkor majd mesterien fogod használni, amikor eljön az idő. Ez nem feltétlenül van így! Azt hiszed, hogy jelenleg nagyon jól fel vagy szerelve, és nem okozna semmi gondot, hogy válaszolj ezeknek a vallásos embereknek és a legnagyobb teoretikusoknak, és akár még meg is cáföld őket. Vajon tényleg képes lenni erre? Milyen megértésről beszélhetsz, pusztán ezzel a felszínes tapasztalatoddal? Az igazsággal való fölszerelés, az igazság csatájának megvívása és az Isten nevééről való bizonyosságtétel nem az, amit gondolsz – hogy amíg

---

^c Az eredeti szöveg nem tartalmazza az „igazság” szót.

Isten munkálkodik, addig minden megvalósul. Addigra lehet, hogy elakadsz valamilyen kérdésnél, és ezután elnémulsz a döbbenettől. A kulcs az, hogy világos megértésed van-e a munka ezen szakaszáról, és hogy valójában mennyit tudsz róla. Ha nem tudsz felülkerekedni az ellenséges erőkön vagy legyőzni a vallás erőit, akkor vajon nem leszel értéktelen? Megtapasztaltad a mai munkát, a saját szemeddel láttad és a saját füleddel hallottad, de ha végül nem tudsz tanúságot tenni, akkor lesz-e még merszed tovább élni? Kivel lennél képes szembenézni? Most ne képzeld, hogy ez ilyen egyszerű lesz. A jövő munkája nem lesz olyan egyszerű, mint amilyennek képzeled; az igazság harcát megvívni nem olyan könnyű, nem olyan egyszerű. Most kell felszerelkedned; ha nem vagy felvértezve az igazsággal, akkor amikor eljön az idő és a Szentlélek nem természetfeletti módon munkálkodik, te tanácstalan leszel.

Hogyan kellene végigjárnod az út utolsó szakaszát?

Most az út utolsó szakaszán vagytok, és ez az út kritikus része. Talán sok szenvedést álltál ki, sok munkát végeztél, sok utat bejártál, és sok prédikációt meghallgattál; talán nem volt könnyű eljutni oda, ahol most vagy. Ha nem tudod elviselni a szenvedést, amivel jelenleg szembenézel, és ha ugyanúgy folytatod, mint a múltban tetted, akkor nem lehet tökéletesíteni téged. Ezek a szavak nem a megfélemlítésedre szolgálnak – ezek tények. Miután Péter átment Isten sok munkáján, betekintést nyert néhány dologba, és nagy tisztánlátásra is szert tett. Sok mindent megértett a szolgálat alapelvét illetően, és később képes volt teljesen átadni magát annak, amivel Jézus megbízta őt. A nagy finomítás, amiben részesült, főként azért volt, mert úgy érezte, hogy azok miatt a dolgok miatt, amiket ő maga tett, nagyon sokkal tartozik Istennek és hogy soha nem lesz képes visszafizetni Neki. Péter azt is felismerte, hogy az ember nagyon romlott, ami bűntudatot keltett a lelkiismeretében. Jézus sok mindent mondott Péternek, de abban az időben, amikor ezek a dolgok elhangzottak, ő még csak kevés megértésre volt képes, és néha még mindig őrzött magában némi ellenállást és lázadó mivoltot. Miután Jézust a keresztre szegezték, végül megtapasztalt egyfajta ébredést, és belül az önmaga iránti szemrehányás heves fájdalmait érezte. Végül ez eljutott arra a pontra, hogy elfogadhatatlannak érezte, hogy bármilyen helytelen gondolata legyen. Nagyon jól ismerte saját állapotát, és jól ismerte az Úr szentségét is. Ennek eredményeként még inkább megnőtt benne a szeretet szíve az Úr iránt, és még inkább a saját életére összpontosított. Emiatt nagy megpróbáltatásokat szenvedett el, és bár időnként olyan volt, mintha súlyos betegsége lenne, és még halottnak is tűnt, miután többször ilyen módon finomították, jobban megértette önmagát, és valódi szeretetet alakult ki benne az Úr iránt. Azt lehet mondani, hogy egész életét a finomításban, sőt még inkább a fenyítésben töltötte. Tapasztalata különbözött minden más emberéétől, és szeretete felülmúlta bárkiét, aki nem lettek tökéletesítve. Azért választották őt modellnek, mert ő

élte át a legtöbb gyötrelmet az életében, és az ő tapasztalatai voltak a legsikeresebbek. Ha valóban képesek vagytok az út utolsó szakaszát úgy végigjárni, ahogyan Péter tette, akkor nincs egyetlen teremtetten lény sem, amely elvehetné az áldásaitokat.

Péter lelkiismeretes ember volt, de még egy olyan emberi mivolttal is, mint amilyen neki volt, óhatatlanul sok ellenkező és lázadó gondolata volt azidő alatt, amikor eleinte követni kezdte Jézust. De amíg Jézust követte, nem vette komolyan ezeket a dolgokat, mivel azt hitte, hogy az embereknek éppen ilyennek kell lennie. Így eleinte nem volt szégyenérzete, és nem is foglalkoztak vele. Jézus nem vette komolyan Péter reakcióit, és nem is törődött velük, hanem csak folytatta azt a munkát, amit tennie kellett. Soha nem csipkelődött Péterrel és a többiekkel. Azt mondhatnád: „Vajon lehetséges, hogy Jézus nem tudott ezekről az elképzeléseikről?” Semmiképpen sem! Éppen azért, mert valóban megértette Pétert – sőt, azt mondhatnánk, hogy nagyon is megértette őt –, Jézus nem tett semmilyen intézkedést ellene. Gyűlölte az emberiséget, de egyben sajnálta is őket. Vajon nincsenek-e most sokan köztetek, akik ugyanolyan ellenállók, mint Pál volt, és akiknek sok olyan elképzelésük van, mint annak idején Péternek volt az Úr Jézus iránt? Azt mondom neked, legjobb lenne, ha nem hinnél túlságosan a harmadik érzékedben, az érzékelésedben, amely megbízhatatlan, és amelyet a Sátán általi megrontás már régen teljesen tönkretett. Azt hiszed, hogy az érzékelésed tökéletes és hibátlan? Pál sokszor ellenállt az Úr Jézusnak, de Jézus nem reagált rá. Lehetséges, hogy Jézus képes volt meggyógyítani a betegeket és kiűzni a démonokat, de a Pálban lévő „démont” nem tudta kiűzni? Miért van az, hogy Jézus csak azután jelent meg végül Pálnak a damaszkuszi úton és sújtott le rá, hogy Ő feltámadt és felemelkedett a mennybe, miközben Pál folytatta Jézus tanítványainak önkényes letartóztatását? Vajon lehetséges, hogy az Úr Jézus túl lassan reagált? Vagy pedig azért, mert nem volt semmilyen hatalma, amíg a testben volt? Azt hiszed, hogy amikor a hátam mögött titokban rombolsz és ellenállsz, nem tudok róla? Azt hiszed, hogy a megvilágosodás foszlányai, amelyeket a Szentlélekből merítesz, felhasználhatók arra, hogy ellenállj Nekem? Amikor Péter éretlen volt, sok elképzelést táplált Jézust illetően, akkor miért nem vonták őt felelősségre? Jelenleg sokan szemrebbenés nélkül tesznek dolgokat, és még akkor sem figyelnek oda, amikor világosan megmondják nekik, hogy amit tesznek, az nem helyes. Ez nem teljesen az ember lázadó mivolta miatt van? Most már olyan sokat mondtam, de még mindig hiányzik belőled a lelkiismeret érzékelésének akár csak egy foszlánya is, így hogyan leszel képes végigjárni az út utolsó szakaszát, hogy addig menj tovább, amíg az út végét nem ér? Nem érzed, hogy ez egy nagy horderejű kérdés?

Miután az embereket meghódították, képesek engedelmeskedni Isten vezénylésének; megvan a hitük és az akaratuk is, amely által Istent szeretik, és ezekre támaszkodva követik Őt. Hogyan lehet tehát végigjárni az út utolsó szakaszát? A nyomorúság megtapasztalásának napjaiban minden megpróbáltatást ki kell állnod, és meg kell legyen az akaratod, hogy szenvedj; csak így tudod jól megtenni az útnak ezt a szakaszát. Azt hiszed, hogy olyan könnyű megtenni ezt az útszakaszt? Tudnod kell,

hogy milyen feladatot kell betöltened; növelned kell a képességedet, és fel kell szerelkezned a megfelelő igazsággal. Ez nem egy vagy két nap munkája, és nem olyan egyszerű, mint ahogyan gondolod! Az út utolsó szakaszának megtétele attól függ, hogy valójában milyen hited és akaratom van. Talán nem látod, hogy a Szentlélek munkálkodik benned, vagy talán nem vagy képes felfedezni a Szentlélek munkáját a gyülekezetben, ezért borúlátó vagy és csalódott, tele kétségbeeséssel az előtted álló út miatt. Különösen, hogy a múlt nagy harcosai mind elestek – nem egy csapás-e mindez a számodra? Hogyan kellene látnod ezeket a dolgokat? Van-e hited, vagy nincsen? Teljesen megérted a mai munkát, vagy nem érted? Ezek a dolgok meghatározhatják, hogy képes vagy-e sikeresen végigjárni az út utolsó szakaszát.

Miért mondjuk, hogy most az út utolsó szakaszán vagytok? Azért, mert megértettetek mindent, amit meg kell értenetek, és mert elmondtam nektek mindent, amit az embereknek el kell érniük. Arról is elmondtam nektek mindent, amit rátok bízta. Tehát, amit most jártok, az annak az útnak az utolsó része, amelyen végigvezetem az embereket. Csak annyit várok el, hogy érétek el az önálló életre való képességet; számotokra mindig és mindenkor lesz egy út, amelyen haladhattok, növelni fogjátok a képességeket, mint korábban, normálisan olvassátok Isten szavait, és normális emberi életet éltek. Most arra vezetlek, hogy így élj, de vajon a jövőben is képes leszel még erre, amikor már nem vezetlek? Képes leszel-e tovább menni? Péter ezt tapasztalta: amikor Jézus vezette őt, nem volt megértése; mindig gondtalan volt, mint egy gyermek, és nem vette komolyan a dolgokat, amelyeket tett. Csak Jézus távozása után kezdte el normális emberi életét. Az értelmes élete csak Jézus távozása után kezdődött. Noha rendelkezett a normális emberi mivolt némi érzékelésével és néhány olyan dologgal, amivel egy normális embernek rendelkeznie kell, mindazonáltal az igazi tapasztalása és törekvése nem vette új kezdetét, amíg Jézus el nem távozott. Milyen a jelenlegi helyzetetek? Én most így vezetlek téged, és szerinted ez csodálatos. Nincsenek környezetek és próbatételek, amelyek rád nehezednek, ám így nincs mód arra, hogy lássuk, milyen érettséggel rendelkezel valójában, és arra sincs mód, hogy lássuk, valóban olyasvalaki vagy-e, aki az igazságra törekszik. Azt mondod a száddal, hogy érted a saját lényegedet, de ezek üres szavak. Csak a jövőben nyer majd igazolást a megértésed, amikor a tények eljutnak hozzád. Most ilyen megértéssel rendelkezel: „megértem, hogy a saját testem nagyon romlott, és az emberek testének lényege az, hogy lázad és ellenáll Istennek. Az Isten ítéletének és fenyítésének befogadására való képesség az a mód, ahogyan Ő felemeli az embereket. Ezt most már megértettem, és kész vagyok visszafizetni Isten szeretetét”. De ezt könnyű mondani. Később, amikor nyomorúság, próbatételek és szenvedés ér téged, nem lesz könnyű keresztülmenned ezeken a dolgokon. Ti minden nap ezt az utat követitek, de még mindig képtelenek vagytok folytatni a tapasztalásokat. Még rosszabb lenne, ha el akarnálak engedni titeket, és többé egyáltalán nem törődnék veletek; a legtöbb ember összeesne, és sóbálvánnyá, a szegény jelképévé válna. Az ilyen eshetőségek nagyon is lehetségesek.

Nem aggódsz vagy szorongsz emiatt? Péter ilyen környezetnek volt kitéve, és ilyen szenvedést élt át, de ő mégis szilárdan állt. Ha te ilyen környezetnek lennél kitéve, képes lennél-e szilárdan állni? Azok a dolgok, amelyeket Jézus mondott, és az a munka, amit Ő tett, amíg a földön volt, alapot adtak Péternek, és erre az alapra építve járta későbbi útját. Te el tudod érni ezt a szintet? Az utak, amelyeket jártál, és az igazságok, amelyeket megértettél – vajon válhatnak-e a te alapoddá, amelyen szilárdan tudsz állni a jövőben? A látomásoddá válhatnak-e ezek a dolgok, hogy később szilárdan állj? Elmondom nektek az igazságot – azt mondhatnánk, hogy amit az emberek jelenleg értenek, azok mind doktrínák. Ez azért van, mert nincs tapasztalatuk mindarról, amit értenek. Az, hogy eddig képes voltál folytatni, teljes mértékben annak köszönhető, hogy új fény vezetett téged. Ez nem azért van, mert az érettséged már elért egy bizonyos szintet, hanem inkább azért, mert a szavaim a mai napig vezettek; ez nem azért van, mert nagy hited van, hanem inkább a szavaim bölcsessége miatt, ami megakadályozott téged abban, hogy bármi mást tégy, mint hogy egészen a mai napig kövess. Ha most nem szólnék, nem hallatnám a hangomat, akkor képtelen lennél továbbmenni és azonnal befejeznéd az előrehaladást. Hát nem ez a jelenlegi érettségetek? Fogalmatok sincs arról, hogy melyik aspektusokból lépjetek be, és mely szempontok szerint pótoljátok azt, ami hiányzik belőletek. Nem értitek, hogyan éljete meg egy értelmes emberi életet, hogyan háláljátok meg Isten szeretetét, vagy hogyan tegyete tanúságot oly módon, hogy az erőteljes és hangzatos legyen. Teljesen alkalmatlanok vagytok mindezek elérésére. Lusták és ostobák vagytok egyszerre! Mindössze annyit tehettek, hogy valami másra támaszkodtok, és amire támaszkodtok, az az új fény és Az, aki elöttetek van, és vezet benneteket. Az, hogy képes voltál máig kitartani, annak köszönhető, hogy teljes mértékben az új fényre és a legutóbbi kijelentésekre támaszkodtál. Ti egyáltalán nem hasonlítotok Péterhez, aki gyakorlattan követte az igaz utat, vagy Jóhhoz, aki képes volt odaadóan imádni Jahvét és hinni abban, hogy Jahve Isten, függetlenül attól, hogy Jahve hogyan tette próbára, és hogy megáldotta-e őt vagy sem. Képes vagy ezt tenni? Hogyan lettetek meghódítva? Az egyik aspektus az ítélet, a fenyítés és az átok, a másik aspektus pedig a rejtélyek, amelyek meghódítanak benneteket. Mindannyian olyanok vagytok, mint a szamarak. Ha az, amiről beszélek, nem elég fennkölt a számotokra, ha nincsenek rejtélyek, akkor titeket nem lehet meghódítani. Ha egy ember prédikálna, és egy ideig mindig ugyanazokról a dolgokról prédikálna, akkor mindannyian elmennétek és szétszóródnátok két éven belül; nem lennétek képesek folytatni. Nem tudjátok, hogyan menjete mélyebbre, és azt sem értitek, hogyan kövessétek az igazságot vagy az élet útját. Mindössze annyit értetek, hogy elfogadjatok valamit, ami számotokra újdonságnak tűnik, mint például rejtélyekről vagy látomásokról hallani, vagy arról, hogy Isten hogyan munkálkodott régen, vagy Péter tapasztalatairól, vagy Jézus keresztre feszítésének hátteréről... Csak ezekről a dolgokról vagytok hajlandóak hallani, és minél többet hallgattok, annál inkább feltöltödtök energiával. Mindezt csak azért hallgatjátok, hogy elűzzétek a bánatokat és az unalmakat. Életeketek teljes egészében ezek az újszerű

dolgok tartják fön. Úgy gondolod, hogy a saját hited által jutottál el oda, ahol ma vagy? Nem ez az a silány, szálnalmas kis érettség, amivel rendelkeztek? Hol van az integritásotok? Hol van az emberi mivoltotok? Rendelkeztek emberi élettél? A tökéletesé válás elemei közül hányat birtokoltok? Vajon amit mondok, az nem tény? Én így beszélek és így munkálkodom, de ti mégis alig törődtök vele. Miközben követtek, figyelték is. Mindig fenntartjátok a közömbösség látszatát, és mindig az orrotoknál fogva vezetnek titeket. Mindannyian így jártatok el; ami oda vezetett titeket, ahol ma vagytok, az kizárólag a fenyítés, a finomítás és a fegyelmezés volt. Ha csak az életbe való belépésről hirdettek volna néhány prédikációt, vajon nem csúsztatok volna el mindnyájan már régen? Mindegyikőtök még inkább sznob, mint az előző, de a valóságban a hasatok nem mással van tele, mint bűzös vízzel! Csak azért tudtál eddig kitartani, mert megértettél néhány rejtélyt, néhány olyan dolgot, amit az emberek korábban nem értettek meg. Nincs rá okotok, hogy ne kövessetek, ezért épphogy csak meg tudtátok acélozni magatokat és követni a tömeget. Ez mindössze az az eredmény, ami a szavaim által valósult meg, és ez bizonyára nem olyan teljesítmény, amit ti magatok értetek el. Nincs mivel dicsekednetek. A munka e szakaszában tehát elsősorban szavak révén jutottatok a mai napig. Máskülönben ki lenne képes engedelmeskedni közületek? Ki lenne képes kitartani a mai napig? A kezdetektől fogva el akartatok menni az első lehetséges pillanatban, de nem mertetek; hiányzott belőletek a bátorság. Mind a mai napig félszívvél követtetek.

Péter csak azután kezdte el a saját útját járni és csak azután kezdett el azon az úton járni, amelyen járnia kellett, miután Jézust a keresztre szegezték és eltávozott; csak azután kezdte el felvértetni magát, miután belátta saját alkalmatlanságait és hiányosságait. Láta, hogy túl kevés benne az istenszerető szív, és hogy szenvedni akarása nem elegendő, hogy nincs semmi belátása és hogy hiányzik belőle az értelem. Láta, hogy sok minden van benne, ami nincs összhangban Jézus akaratával, és sok dolog van, ami lázadó, ellenálló és amit beszennyezett az emberi akarat. Csak ezután nyert belépést minden értelemben. Amikor Jézus vezette őt, Jézus leleplezte az állapotát Péter pedig beismerte ezt és egyetértett azzal, amit Jézus mondott, mégis hiányzott belőle az igazi megértés egészen a későbbiekig. Ez azért volt így, mert akkoriban nem volt sem tapasztalata, sem tudása a saját érettségéről. Ez annyit jelent, hogy Én most csak szavakat használok arra, hogy vezesselek benneteket, és lehetetlen, hogy rövid időn belül tökéletesítselek, és csak arra lesztek képesek, hogy megértsétek és ismerjétek az igazságot. Ez azért van, mert a jelenlegi munka a meghódításod és a szívedben való meggyőződés, és csak azután lesz az emberek közül néhány tökéletesítve, miután meg lettek hódítva. Jelenleg az általad megértett látomások és igazságok teremtik meg jövőbeli tapasztalásaid alapját; a jövőbeli nyomorúságban mindannyian gyakorlati tapasztalatokkal fogtok rendelkezni ezekről a szavakról. Később, amikor próbatételekkel nézel szembe és keresztülmész a nyomorúságon, a ma kimondott szavaidra fogsz gondolni, amelyek a következők: „nem számít, milyen

nyomorúsággal, próbatételekkel vagy nagy katasztrófákkal szembesülök, eleget kell tennem Istennek”. Gondolj Péter megtapasztalásaira és azután Jób tapasztalásaira – a mai szavak fel fognak pezsdíteni téged. Csak így lehet a hitedet inspirálni. Akkoriban Péter azt mondta, hogy nem méltó arra, hogy Isten ítéletében és fenyítésében részesüljön és amikor eljön az idő, te is hajlandó leszel arra, hogy minden ember meglássa rajtad keresztül Isten igaz természetét. Készségesen elfogadod majd az Ő ítéletét és fenyítését, az Ő ítélete, fenyítése és átka pedig vigasztalás lesz neked. Tehát egyszerűen elfogadhatatlan számodra, hogy ne legyél felvértezve az igazsággal. Enélkül nem csak, hogy képtelen leszel a jövőben szilárdan állni, de lehet, hogy nem leszel képes a jelenlegi munka megtapasztalására. Ha ez a helyzet, vajon nem leszel-e azok egyike, akiket kivetettek és akik büntetésben részesültek? Most éppen nem voltak rád nehezedeő tények és Én elláttalak téged minden olyan szempontból, amiben hiányt szenvedsz; Én minden aspektusról beszélek. Ti nem álltatok ki sok szenvedést; csak elveszitek, ami elérhető, anélkül, hogy bármilyen árat fizetnétek érte, mi több, nincsenek meg a saját, valódi tapasztalataitok vagy rálátásaitok. Amit tehát megértetek, az nem a valódi érettségetek. A megértésre, a tudásra és a látásra vagytok korlátozva, de nem sok gyümölcsöt arattatok. Ha Én soha nem törődnék veletek, hanem a saját otthonotokban mennétek keresztül a megtapasztalásokon, akkor már régen visszasiettetek volna a széles nagyvilágba. Az út, amelyet a jövőben jársz, a szenvedés útja lesz, és ha sikeresen járod az útnak ezt a mostani szakaszát, bizonyosságod lesz, amikor a jövőben a nagyobb nyomorúságon mész keresztül. Ha megérted az emberi élet jelentőségét és az emberi élet helyes útját választottad, és ha a jövőben bármilyen panasz vagy választás nélkül aláveted magad az Ő terveinek, függetlenül attól, hogy Isten hogyan foglalkozik veled és ha nem követelsz semmit Istentől, akkor így értékes ember leszel. Jelenleg még nem mentél keresztül nyomorúságon, ezért megkülönböztetés nélkül engedelmeskedhetsz bárminek. Azt mondod, akárhogyan is vezet Isten, az az út jó és hogy alávetnéd magad minden vezénylesének. Akár fenyít, akár átkoz Isten, hajlandó leszel eleget tenni Neki. Miután ezt mondtad, amit most mondasz, az nem feltétlenül tükrözi az érettségedet. Amit most hajlandó vagy megtenni, nem mutathatja meg, hogy képes vagy mindvégig követni. Amikor nagy nyomorúságok érnek vagy amikor üldöztetésen, kényszerítésen vagy még nagyobb próbatételeken mész keresztül, akkor nem leszel képes azokat a szavakat kimondani. Ha akkor képes vagy arra a megértésre és szilárdan megállsz, az lesz a te érettséged. Péter milyen volt akkoriban? Péter azt mondta: „Uram, feláldozom Érted az életemet. Ha Te azt akarod, hogy meghaljak, meghalok!” Így imádkozott akkoriban. Azt is mondta: „Még ha mások nem szeretnek is Téged, nekem mindvégig szeretnem kell Téged. Mindig követni foglak Téged.” Ezt mondta akkoriban, de amint próbatételek érték, összeomlott és sírva fakadt. Mindannyian tudjátok, hogy Péter háromszor tagadta meg az Urat, nem igaz? Sok ember van, aki sírni fog és emberi gyengeséget mutat, amikor próbatételek érik őket. Nem vagy a magad ura. Ebben nem tudsz uralkodni magadon. Lehet, hogy ma nagyon

jól megy neked, de ez a megfelelő környezetednek köszönhető. Ha ez holnap megváltozik, akkor megmutatod gyávaságodat és alkalmatlanságodat, aljasságodat és méltatlanságodat. Az „férfiasságod” már régen semmivé foszlott és időnként még az is előfordulhat, hogy félreteszed a feladatodat és elsétálsz. Ez azt mutatja, hogy amit akkoriban megértettél, az nem a te valódi érettséged volt. Meg kell figyelni egy ember tényleges érettségét, hogy lássuk, valóban szereti-e Istent, képes-e valóban alávetni magát Isten tervének, és képes-e minden erejét arra fordítani, hogy elérje, amit Isten megkövetel; és hogy hűséges marad-e Istenhez és mindenből a legjobbat adja-e Istennek, még ha ez a saját élete feláldozását is jelenti.

Emlékezned kell arra, hogy ezek a szavak most már elhangzottak: később nagyobb nyomorúságot és nagyobb szenvedést fogsz átélni! Tökéletessé válni nem egyszerű vagy könnyű dolog. A legkevesebb, hogy Jób hitével rendelkez, vagy talán még az övénel is nagyobb hittel. Tudnod kell, hogy a jövőbeni próbatételek nagyobbak lesznek mint Jób próbatételei, és hogy még hosszú távú fenyítésen kell keresztülmenned. Vajon ez egy egyszerű dolog? Ha a te képességed nem javítható, ha hiányzik a felfogóképességed, és ha túl keveset tudsz, annak idején majd nem lesz bizonyosságod, hanem inkább nevetség tárgyává, a Sátán játékszerévé válsz. Ha most nem tudsz ragaszkodni a látomásokhoz, akkor egyáltalán nincs alapod és a jövőben félre leszel dobva! Az út egyetlen szakaszát sem könnyű végigjárni, ezért ne vedd ezt félvállról. Alaposan mérlegeld ezt most és készülj fel rá, hogy megfelelően végig tudd járni ennek az útnak az utolsó szakaszát. Ezen az úton kell járni a jövőben, ezen az úton kell járnia minden embernek. Nem hagyhatod figyelmen kívül ezt a tudást; ne gondold, hogy amit neked mondok, az mind pusztá időpocsékolás. Eljön majd a nap, amikor mindezt jó célra fordítod – szavaim nem hangozhatnak el hiába. Itt az idő, hogy felvérted magad, az idő, hogy kikövezd a jövő útját. Elő kellene készítened az utat, amelyet végig kell majd járnod; aggódnod és szoronganod kellene amiatt, hogy miként leszel képes szilárdan állni a jövőben és jól felkészülni a jövőbeni utadra. Ne légy mohó és lusta! Minden tőled telhetőt meg kell tenned, hogy a lehető legjobban kihasználj az idődet, hogy mindent elnyerhess, amire szükséged van. Megadok neked mindent, hogy megérthesd. A saját szemeddel láttad, hogy kevesebb mint három év alatt oly sok mindent mondtam és oly sok munkát végeztem. Az egyik ok, amiért így munkálkodom az, hogy az emberek annyira hiányosak, a másik ok pedig az, hogy az idő túl rövid; nem lehet tovább késlekedni. Te úgy képzeld, hogy az embereknek először tökéletes belső tisztaságot kell elérniük, mielőtt tanúságot tehetnének és hasznosíthatók lennének – de nem lenne ez túl lassú? Nos, mennyi ideig kell még elkísérnem téged? Ha azt szeretnéd, hogy addig kísérjelek téged, amíg öreg és ősz nem leszek, az lehetetlen lenne! Azáltal, hogy nagyobb nyomorúságon mennek keresztül, valódi megértést érünk el minden emberben. Ezek a munka lépései. Amint teljesen megérted a látomásokat, amelyeket ma közöltünk és valódi érettséget érsz el, akkor bármilyen megpróbáltatásokon is mész keresztül a jövőben, azok nem fognak elsöpörni téged és képes leszel nekik ellenállni.

Amikor befejeztem a munka ezen utolsó lépését és kimondtam az utolsó szavakat, az embereknek a jövőben a saját útjukat kell járniuk. Ez beteljesíti majd a korábban mondott szavakat: a Szentléleknek megbízatása van minden egyes ember számára és elvégzendő munkája van minden egyes emberben. A jövőben mindenki azon az úton fog járni, amelyen járnia kell, a Szentlélek által vezetve. Ki lesz képes másokról gondoskodni, amikor nyomorúságon megy keresztül? Minden egyénnek megvan a maga szenvedése és mindegyiknek megvan a maga érettsége. Senki érettsége nem ugyanolyan, mint bárki másé. A férfiak nem lesznek képesek gondoskodni a feleségükről vagy a szülők a gyermekeikről; senki sem lesz képes gondoskodni bárki másról. Nem lesz olyan, mint most, amikor még lehetséges a kölcsönös gondoskodás és támogatás. Az olyan idő lesz, amikor minden embertípus lelepleződik. Vagyis, amikor Isten megveri a pásztorokat, elszélednek a nyájnak juhait és akkor nektek nem lesz egyetlen igaz vezetőtök sem. Az emberek megosztottak lesznek – nem lesz olyan, mint most, amikor gyülekezetként összegyűlhetnek. A jövőben azok, akik nem rendelkeznek a Szentlélek munkájával, meg fogják mutatni valódi arcukat. A férfiak elárulják majd a feleségeiket, a feleségek elárulják a férjeiket, a gyerekek elárulják a szüleiket, a szülők pedig üldözni fogják a gyermekeiket – az emberi szív kifürkészhetetlen! Az ember csak annyit tehet, hogy ragaszkodik ahhoz, amije van és megfelelően végigjárja az út utolsó szakaszát. Ezt most nem látjátok tisztán; mindannyian szűk látókörűek vagytok. Nem könnyű dolog sikeresen megtapasztalni a munka e szakaszát.

A nyomorúság ideje nem lesz túl hosszantartó, sőt, kevesebb mint egy évig fog tartani. Ha egy évig tartana, a munka következő lépése késedelmet szenvedne, és az emberek érettsége nem lenne megfelelő. Ha túl hosszú lenne, akkor az emberek nem lennének képesek elviselni. Végül is az emberek érettségének megvannak a maga korlátai. Miután a saját munkám befejeződött, a következő lépés az lesz, hogy az emberek azon az úton járjanak, amelyen járniuk kell. Mindenkinek meg kell értenie, hogy milyen úton kellene járnia – ez a szenvedés útja és folyamata és egyben az Isten szeretésére irányuló akaratod finomításának útja is. Mely igazságokba kellene belépned, mely igazságokat kellene kiegészítened, hogyan kellene tapasztalnod és milyen aspektusból kellene belépned – meg kell értened mindezeket a dolgokat. Most kell felvértézned magad. Amikor elér téged a nyomorúság, már túl késő lesz. Mindenkinek a saját életéért kell viselnie a terhet és ne várj mindig mások figyelmeztetéseire vagy arra, hogy mások mindig a fülednél fogva ráncigáljanak téged. Annyi mindent mondtam, de még mindig nem tudod, hogy milyen igazságokba kell belépned vagy milyen igazságokkal kell felvértézned magad. Ez azt mutatja, hogy nem fáradoztál Isten szavainak olvasásán. Egyáltalán nem viselsz semmiféle terhet a saját életedért – hogyan lehet ez elfogadható? Nem vagy tisztában azzal, hogy mibe kellene belépned, nem érted, hogy mit kellene megértened és még mindig teljesen tanácstalan vagy azzal kapcsolatban, hogy milyen jövőbeli utat kellene választanod. Nem vagy-e teljesen értéktelen? Mi hasznod van? Amit most tesztek, az a saját utatok építése és

kikövezése. Tudnod kell, hogy mit kellene elérniük az embereknek és tudnod kell, hogy mik az Isten emberre vonatkozó követelményeinek normái. A következő megértéssel kell rendelkezned: akármi is történik, még ha mélyen romlott is vagyok, Isten előtt jóvá kell tennem ezeket a hibákat. Mielőtt Isten elmondta volna nekem, nem értettem, de most, hogy Ő elmondta és megértettem, sietnem kell, hogy helyrehozzam a hiányosságokat, hogy megéljem a normális emberi mivoltot és hogy olyan imázst éljek meg, amely megfelelhet Isten akaratának. Még ha nem is tudom felérni ahhoz, amit Péter tett, legalább egy normális emberi mivoltot kellene megélnem. Így eleget tudok tenni Isten szívének.

Ezen út utolsó szakasza mostantól a jövőbeni nyomorúság befejezéséig tart. Az útnak ez lesz az a szakasza, amikor feltárul az emberek valódi érettsége, valamint megmutatkozik, hogy van-e igaz hitük vagy sem. Mivel az útnak e szakasza egy fáradságosabb, sziklásabb út lesz, mint bármelyik, amelyen az embereket korábban végigvezették, ezért nevezik „az út utolsó szakaszának”. Az igazság az, hogy ez nem a legutolsó szakasza az útnak; ez azért van, mert miután keresztülmész a nyomorúságon, az evangélium terjesztésének munkáján fogsz keresztülmenni és az embereknek lesz egy része, akik keresztülmennek azon a munkán, amely során felhasználják őket. Tehát „az út utolsó szakaszáról” csak az emberek finomításának nyomorúságára és a zord környezetre való hivatkozással beszélünk. Az út azon részén, amelyet a múltban végigjártál, személyesen Én vezettelek azon a boldog utazáson, kézen fogva, hogy tanítsalak téged és a saját számból tápláljalak téged. Bár sokszor keresztülméntél a fenyítésen és az ítéleten, ami téged illet, mindez nem volt több, mint könnyű csapások sorozata. Ez persze az Istenbe vetett hittel kapcsolatos szemléleteid jelentős változását eredményezte; emellett a beállítottságod is jelentősen stabilizálódott és lehetővé tette számodra, hogy némi kis megértést nyerj Rólam. De azt mondom, hogy amikor az emberek az útnak ezt a szakaszát járták, az emberek által fizetett ár vagy fáradságos erőfeszítés meglehetősen csekély volt – Én vagyok az, aki elvezetett téged oda, ahol ma vagy. Ez azért van, mert nem követelem meg tőled, hogy bármit is tegyél; sőt, az Én követelményeim egyáltalán nem magasak veled szemben – Én csak lehetővé teszem számodra, hogy befogadd azt, ami elérhető. Ezen időszak alatt szüntelenül gondoskodtam szükségleteitekről és soha nem támasztottam túlzott igényeket. Ismételt fenyítéseket szenvedtetek el, mégsem érték el eredeti követelményeimet. Meghátráltok és elcsüggedtek, de ezt nem veszem figyelembe, mert ez most az Én személyes munkám ideje és nem veszem olyan komolyan az Irántam való „odadásodat”. De az úton innentől kezdve már nem fogok többé munkálkodni vagy beszélni, és amikor eljön az idő, nem fogom többé hagyni, hogy ilyen tétlenül folytassátok. Engedni fogom, hogy bőven legyen tanulnivalótok és nem hagyom, hogy befogadjátok azt, ami elérhető. Le kell leplezni a valódi érettséget, amellyel ma rendelkeztek. Hogy az évekig tartó erőfeszítéseitek végül eredményesek voltak-e vagy sem, az abban mutatkozik majd meg, ahogyan végigjárátok az út ezen utolsó szakaszát. A múltban úgy gondoltátok, hogy Istenben

hinni nagyon egyszerű, és ez azért volt, mert Isten nem bánt veled szigorúan. És mi a helyzet most? Úgy gondoljátok, hogy egyszerű Istenben hinni? Még mindig úgy érzitek, hogy Istenben hinni olyan boldoggá és gondtalanná tesz benneteket, mint az utcán játszó gyerekek? Igaz, hogy bárányok vagytok; azonban képesnek kell lennetek azon az úton járni, amelyen járnotok kellene ahhoz, hogy visszafizessétek Isten kegyelmét és hogy teljes mértékben elnyerjétek azt az Istent, akiben hisztek. Ne nevetessétek ki magatokat és ne csapjátok be magatokat! Ha ki tudsz tartani az útnak e szakaszán, akkor képes leszel meglátni az egész világegyetemben terjedő evangéliumi munkám példátlan látványát és olyan szerencsés leszel, hogy a bizalmasommá válsz és szerepet játszatsz munkámnak az egész világegyetemre való kiterjesztésében. Akkor majd nagy örömmel fogsz tovább járni azon az úton, amelyen járnod kell. A jövő végtelenül fényes lesz, de az első dolog most az, hogy megfelelően járd végig az út eme utolsó szakaszát. Keresned kell és felkészülnöd arra, hogyan tedd ezt meg. Ez az, amit most azonnal meg kell tenned; ez most sürgős ügy!

**KRISZTUS SZAVAI, AMIKOR
A GYÜLEKEZETEK BEN JÁRT
III.**

(1993. JÚLIUS – 1994. MÁRCIUS)

Hogyan kell a jövőbeni küldetésedhez hozzáállnod?

Képes vagy-e közvetíteni azt a természetet, amelyet Isten minden korban konkrétan kifejezésre juttat, olyan nyelvezetet használva, amely megfelelően átadja a kor jelentőségét? Te, aki tapasztalod Isten munkáját az utolsó napokban, képes vagy-e részletesen leírni Isten igazságos természetét? Tudsz-e világosan és pontosan tanúbizonyságot tenni Isten természetéről? Hogyan fogod továbbadni mindazt, amit láttál és megtapasztaltál azoknak a szájalomra méltó, szegény és buzgó híveknek, akik éheznek és szomjazzák az igazságot, és arra várnak, hogy terelgesd őket? Milyen emberek várnak rád, hogy terelgesd őket? El tudod képzelni? Tudatában vagy-e a vállaidra nehezedő súlynak, a megbízatásodnak és a felelősségednek? Hol van a történelmi küldetéstudatod? Hogyan fogsz mesterként megfelelően szolgálni a következő korban? Erősen tudatában vagy-e mesteri mivoltodnak? Hogyan magyaráznád meg a „mindenek ura” jelentését? Valóban minden élőlény és minden fizikai dolog ura a világon? Milyen terveid vannak a munka következő szakaszának folytatására? Hány ember vár rád, hogy a pásztoruk légy? Nehéz-e a feladatod? Ők szegények, szájalomra méltók, vakok és elveszettek, és jajgatnak a sötétségben: merre van az út? Mennyire áhítoznak a világosságra, amely mint egy hullócsillag, hirtelen alászáll, és eloszlatja a sötétség erőit, amelyek már oly sok éve elnyomás alatt tartják az embert! Ki tudhatja, milyen szorongva reménykednek, és éjjel-nappal mennyire epekednek ez után? Még azon a napon is, amikor a fény tovasuhan, ezek a mélységesen szenvedő emberek tovább raboskodnak egy sötét tömlőben a szabadulás reménye nélkül – mikor szűnik meg a sírásuk? Rettenetes eme törékeny lelkek szerencsétlensége, akik sohasem pihenhettek meg, és akiket régóta ebben a megkötözött állapotban tartottak a könyörtelen kötelékek és a dermedt történelem. Ki hallotta hát meg a jajveszékelésük hangját? Ki tekintett nyomorúságos állapotukra? Eszedbe jutott-e valaha, hogy milyen bánatos és aggódó Isten szíve? Hogyan tudja elviselni az ártatlan emberiség látványát, amit a saját kezével teremtett, miközben az ilyen kínokat szenved el? Az emberi lények végső soron áldozatok, akiket megmérgezték. És jöllehet az ember a mai napig fennmaradt, ki gondolta volna, hogy az emberiséget már rég megmérgezte a gonosz? Már elfelejtetted, hogy te is az áldozatok egyike vagy? Nem akarsz-e azért küzdeni Isten iránti szeretetedből, hogy megmentsd ezeket a túlélőket? Nem akarod-e minden energiádat Istennek szentelni, aki úgy szereti az emberiséget, akár a saját testét és véréét? Mindent összevetve hogyan értelmeznéd, hogy Isten felhasznál téged rendkívüli életeden keresztül? Valóban megvan-e benned az elszántság és a bizalom ahhoz, hogy egy kegyes, Istent szolgáló ember tartalmas életét éld?

Az emberiség irányításának célja

Ha az emberek valóban tisztán látnák az emberi élet helyes útját, valamint az emberiség Isten általi irányításának célját, akkor nem őrizgetnék egyéni jövőjüket és sorsukat kincsként a szívükben. Akkor többé nem érdekelné őket szüleik szolgálata, akik rosszabbak, mint a disznók és a kutyák. Vajon az ember jövője és sorsa nem pontosan Péter jelenbéli, úgynevezett „szülei”? Pontosan olyanok, mint az ember húsa és vére. Pontosan mi lesz a húsvér test rendeltetése és jövője? Vajon az lesz, hogy még életében meglátja Istent, vagy az, hogy a lélek a halál után találkozik Istennel? Vajon a test holnap a gyötrelmek nagy kemencéjében vagy a tűzvészben végzi majd? Nem az ilyen kérdések, amelyek arra vonatkoznak, hogy az ember teste elviseli-e a szerencsétlenséget, vagy szenved-e, képezik a legnagyobb hírt, amely ebben a jelenlegi áramlatban mindenkit, akinek van esze és értelme, a leginkább foglalkoztat? (Itt a szenvedés az áldások elnyerésére utal; ez azt jelenti, hogy a jövőbeli megpróbáltatások előnyösek az ember rendeltetése szempontjából. A balszerencse arra utal, hogy az ember nem tud szilárdan állni, vagy hogy becsapják; vagy azt jelenti, hogy az ember szerencsétlen helyzetekkel fog találkozni, és a katasztrófák közepette elveszíti az életét, és hogy nincs megfelelő rendeltetési hely a lelke számára.) Bár az embereknek megvan a józan eszük, talán az, amit gondolnak, nem teljesen felel meg annak, amivel az eszüknek rendelkeznie kellene. Ez azért van, mert mindannyian meglehetősen összezavarodtak, és vakon követik a dolgokat. Mindannyiuknak pontosan kellene érteniük, hogy mibe kellene belépniük, és különösen azt kellene kiválasztaniuk, hogy mibe kellene belépniük a gyötrelem során (vagyis a kemencében való finomítás során), valamint azt, hogy mivel kellene felszerelve lenniük a tűzpróbák során. Ne szolgáljátok mindig a szüleiteket (vagyis a testet), akik olyanok, mint a disznók és a kutyák, és még a hangyáknál és bogaraknál is rosszabbak. Mi értelme van gyötrődni rajta, olyan erősen gondolkodni és törni az agyadat? A test nem hozzád tartozik, hanem Isten kezében van, aki nemcsak téged irányít, hanem a Sátánnak is parancsol. (Ez azt jelenti, hogy a test eredetileg a Sátáné. Mivel a Sátán is Isten kezében van, ezt csak így lehet megfogalmazni. Ez azért van így, mert meggyőzőbb így kimondani; azt sugallja, hogy az emberek nem állnak teljesen a Sátán hatalma alatt, hanem Isten kezében vannak.) Te a test gyötrelmei alatt élsz – de a test hozzád tartozik? A te irányításod alatt áll? Miért vesződsz azzal, hogy ezen törd a fejed? Miért vesződsz azzal, hogy megszállottan könyörögj Istenhez rothadó húsoért, melyet már régóta elítéltek, megátkoztak és tisztátalan szellemek szennyeztek be? Mi szükség van arra, hogy mindig ilyen közel tartsd a szívedhez a Sátán szövetségeseit? Nem aggódsz amiatt, hogy a test tönkretetheti a valódi jövődet, a csodálatos reményeidet és az életed igazi rendeltetési helyét?

Nem könnyű a mai utat járni. Azt mondhatnánk, hogy elég nehéz megtalálni, és a korszakok során ez meglehetősen ritkán fordult elő. Azonban ki gondolta volna, hogy az ember pusztá teste elég ahhoz, hogy tönkretegyje őt? A mai munka bizonyára olyan

becses, mint a tavaszi eső, és olyan értékes, mint Isten ember iránti jósága. Ha azonban az ember nem ismeri az Ő mai munkájának célját és nem érti az emberiség lényegét, akkor hogyan lehet annak becességéről és értékességéről beszélni? A test nem tartozik magához az emberhez, ezért senki sem láthatja világosan, hogy valójában hol lesz a rendeltetési helye. Mindazonáltal neked tudnod kell jól, hogy a teremtés Ura vissza fogja juttatni a teremtetett emberiséget az eredeti helyére, és vissza fogja állítani az eredeti ábrázatukat a teremtésük idejéből. Teljesen vissza fogja venni a lehetet, amelyet az emberbe lehelt, újra birtokba veszi a csontjait és a testét, visszaadva mindent a teremtés Urának. Teljesen átalakítja és megújítja az emberiséget, és visszaveszi az embertől Isten teljes örökségét, amely nem az emberiséghez, hanem Istenhez tartozik, és soha többé nem adja át azt az emberiségnek. Ez azért van így, mert ezek közül semmi sem tartozott az emberiséghez kezdetben. Mindet vissza fogja venni – ez nem igazságtalan fosztogatás, hanem az ég és a föld eredeti állapotának visszaállítására, valamint az ember átalakítására és megújítására szolgál. Az ember számára ez az ésszerű rendeltetési hely, bár ez talán nem jelenti majd a test visszaszerzését, miután azt megfenyítették, ahogyan azt az emberek talán elképzelik. Isten nem a test csontvázait akarja a pusztulás után; az emberben lévő eredeti elemeket akarja, amelyek kezdetben Istenhez tartoztak. Ezért nem fogja megsemmisíteni az emberiséget vagy teljesen elpusztítani az ember testét, mert az ember teste nem az ő magántulajdona, hanem Isten kelléke, aki az emberiséget irányítja. Hogyan tudná Ő megsemmisíteni az ember testét a saját „élvezetére”? Mostanra valóban teljes egészében elengedted a testedet, mely egyetlen fillért sem ér? Ha a harminc százalékát fel tudnád fogni az utolsó napok munkájának (ez a csekély harminc százalék a Szentlélek mai munkájának, valamint Isten utolsó napokban a szavak által végzett munkájának felfogását jelenti), akkor nem „szolgálnál” vagy lennél továbbra is „hűséges” a testedhez – egy olyan testhez, amely már sok éve romlott –, ahogyan ma teszed. Világosan látnod kellene, hogy az emberek mostanra már példátlan állapotba jutottak, és nem fognak tovább gördülni, mint a történelem kerekei. A penészes testedet már régen ellepték a legyek, hogyan is lenne tehát ereje visszafordítani a történelem kerekeit, amelyeknek Isten tette lehetővé, hogy a mai napig tovább foroghassanak? Hogyan bírhatja rá az utolsó napok némán ketyegő óráját, hogy újra ketyegjen, és a mutatói az óramutató járása szerint forogjanak tovább? Hogyan tudja újra átalakítani a sűrű ködbe burkolózni látszó világot? Újraélesztheti-e a tested a hegyeket és a folyókat? Vajon a tested, amelynek csak egy kicsiny szerepe van, valóban vissza tudja állítani azt a fajta emberi világot, amelyre vágytál? Valóban képes vagy-e arra nevelni az utódaidat, hogy „emberi lényekké” váljanak? Most már érted? Pontosan hová tartozik a tested? Isten eredeti szándéka az ember megmentésével, az ember tökéletesítésével és az ember átalakításával nem az volt, hogy gyönyörű hazát adjon neked, vagy hogy békés nyugalmat hozzon az ember testének; ez az Ő dicsőségére és tanúságtételére történt, az emberiség jövőbeni nagyobb öröme, és

azért, hogy hamarosan nyugalomra térhessenek. De mégsem a testedért volt, mert az ember Isten irányításának a központja, és az ember teste csupán egy kellék. (Az ember egy tárgy, amelynek lelke és teste is van, míg a test csupán egy tárgy, amely elenyészik. Ez azt jelenti, hogy a test egy használati eszköz az irányítási tervben.) Tudnod kell, hogy az ember Isten általi tökéletesítése, teljessé tétele és elnyerése nem hoz mást, mint kardot és csapást a testükre, valamint végtelen szenvedést, tűzvészt, kegyetlen ítéletet, fenyítést és átkokat, valamint határtalan megpróbáltatásokat. Ilyen a belső története és igazsága az embert irányító munkának. Azonban mindezek a dolgok az ember testére irányulnak, és az ellenségeskedés minden nyila könnyörtelenül az ember testére irányul (mert az ember ártatlan). Mindez az Ő dicsőségére és tanúságtételére, valamint az Általa történő irányításra szolgál. Ez azért van, mert az Ő munkája nem kizárólag az emberiség érdekében történik, hanem az egész terv érdekében, valamint azért, hogy beteljesítse, ami eredetileg az akarata volt, amikor az emberiséget teremtette. Ezért talán kilencven százaléka annak, amit az ember átél, szenvedésekkel és tűzpróbákkal jár, és nagyon kevés olyan édes és boldog nap van, vagy akár egyetlen egy sincs, amelyre az ember teste vágyott. Sokkal kevésbé képes az ember a testben boldog pillanatokat élvezni, gyönyörű időket töltve Istennel. A test szennyes, ezért amit az ember teste lát vagy élvez, az nem más, mint Isten fenyítése, amit az ember tapintatlannak talál, mintha híján lenne a normális értelemnek. Ez azért van, mert Isten kinyilvánítja az Ő igazságos természetét, amelyet tapintatlan az emberrel szemben, amely nem tűri az ember sérelmeit, és gyűlöli az ellenségeket. Isten minden szükséges eszközzel nyíltan kinyilatkoztatja az Ő teljes természetét, és ezzel befejezi a Sátánnal vívott hatezer éves harcának munkáját – az egész emberiség üdvösségének és a régi Sátán elpusztításának munkáját!

Az ember lényege és identitása

Az izráeliták valójában nem csalódtak; az elmúlt hatezer év alatt végignézték Isten munkáját, mert nem hagytam el őket. Inkább ők hagytak el Engem a bűn miatt, mert az őseik ettek a jó és a gonosz tudásának fájáról, amelyet a gonosz ajándékozott nekik. A jó mindig is Hozzám tartozott, míg a rossz a gonoszhoz tartozik, aki a bűn kedvéért hízeleg Nekem. Nem hibáztatom az embereket, nem semmisítem meg őket kíméletlenül, és nem vetem alá őket könnyörtelen fenyítésnek, mert a gonoszság eredetileg nem az emberiséghez tartozott. Ezért, bár azok az izráeliták nyilvánosan a keresztre szegeztek Engem, ők, akik a Messiást és Jahvét várták, és a Megváltó Jézus után vágyakoztak, soha nem felejtették el ígéreteket: mert Én nem hagytam el őket. Végül is a vért vettem bizonyítékul az emberiséggel kötött szövetségemhez; ez a tény a „vérszövetség” lett, amely a fiatalok és ártatlanok szívébe van beírva, mint egy bélyeg, és örökké összetartozunk, akár az ég és a föld. Mivel soha nem csaltam meg azokat a szomorú

lelkeket, akiket eleve elrendeltem, kiválasztottam, majd később megváltottam és megnyertem, és akik jobban szerettek Engem, mint a gonoszt, ezért türelmetlenül várják visszatérésemet és lelkesen várják a Velem való találkozást. Mivel soha nem töröltem el a szövetséget, amelyet vér által kötöttem velük, nem meglepő, hogy komolyan várnak. Vissza fogom szerezni ezeket az évek óta elveszett bárányokat, mert mindig is szerettem az embereket; egyszerűen csak a gonoszság elemei adódtak hozzá a bennük lévő jóhoz. Vissza fogom nyerni azokat a szegény lelkeket, akik szeretnek Engem, és akiket oly sokáig szerettem, de hogyan hozhatnám be a házamba azokat a gonoszokat, akik soha nem szerettek Engem, és akik ellenségként viselkedtek? Nem fogom bevinni királyságomba az ördög és a vipera leszármazottait, akik gyűlölnek, szembeszegülnek és ellenkeznek velem, támadnak és átkoznak Engem, annak ellenére, hogy vérrrel kötöttem szövetséget az emberiséggel. Pontosán tudnod kellene, hogy mi az Én munkám célja, és hogy kikért végzem azt. A szereteted jót vagy rosszat tartalmaz? Vajon a rólam való ismereted hasonlít-e vagy sem a Dávidéhoz és a Mózeséhez? Hasonlít vagy nem hasonlít a Nekem végzett szolgálatod Ábrahám szolgálatához? Valóban tökéletesítelek téged, de tudnod kell, hogy kit fogsz képviselni, valamint, hogy kinek a kimenetelében fogsz osztozni. Egész életed során, az Én munkámat megtapasztalva, arattál-e örömteli és bőséges termést? Bőséges és gyümölcsöző-e az életed? El kellene gondolkodnod magadon: Éveken át fáradoztatok az Én kedvemért, de nyertél-e valaha is valamit? Átmentél-e valamilyen átalakuláson, vagy megszerezte-e valamit? Vajon fáradságos tapasztalataidért cserébe olyan lettél mint Péter, akit keresztre feszítettek, vagy mint Pál, aki lesújtatott, és nagy világosságot kapott? Kellene, hogy legyen némi érzéked ezekhez a dolgokhoz. Nem beszélek állandóan az életedről, és nem foglalkozom vele, amely apróbb, mint egy mustármag és olyan kicsi, mint egy homokszem. Egyszerűen fogalmazva, az emberiség az, akit én irányítok. Az ember életét azonban, akit egykor gyűlöltem, de később újra felkaroltam, nem tekintem irányításom fontos részének. Tisztában kell lenned korábbi identitásod valódi természetével, valamint azzal, hogy rabszolgaként kihez tartoztatok. Ezért az emberek arcát, amely azonos a Sátánéval, nem használom nyersanyagként, amellyel az embereket irányítom, mert az emberek soha nem voltak értékes tárgyak. Emlékezzetek vissza a kezdetben irántatok tanúsított magatartásomra, és emlékezzetek arra, ahogyan akkoriban megszólítottalak benneteket – ez a megszólítás nem volt gyakorlati jelentőség nélküli. Tudnod kell, hogy a címkék, amelyeket viseltek, nem ok nélküliek. Feltételezem, hogy mindannyian tudjátok, hogy nem tartoztatok Istenhez, hanem korán a Sátán fogságába estetek, és hűséges szolgálóként szolgáltatok az ő házában; ráadásul már régen elfelejtettetek Engem, mert már rég a házamon kívül és a gonosz kezében voltatok. Akiket megmentek, azok olyan emberek, akiket már rég eleve elrendeltem, és akiket megváltottam, míg ti szegény lelkek vagytok, akiket a szabály alóli kivételként helyeztem az emberiség közé. Tudnotok kell, hogy nem Dávid vagy Jákob házához tartoztok, hanem Móáb házához, amelynek tagjai a pogányok törzséhez tartoznak.

Ugyanis nem kötöttem veletek szövetséget, hanem csak munkálkodtam, beszéltem közöttetek és vezettelek benneteket. Vérem nem értetek folyt ki, csupán a biztonságtétel kedvéért végeztem munkámat közöttetek. Hát nem tudtátok ezt? Vajon az Én munkám valóban hasonlít ahhoz, ahogyan Jézus elvérzett értetek? Egyáltalán nem érte meg, hogy ilyen nagy megaláztatást viseltem el értetek. Isten, aki teljesen büntelen, egyenesen egy rendkívül visszataszító és undorító helyre jött, a disznók és kutyák világába, amely alkalmatlan volt emberi tartózkodásra, mégis elszenvedtem mindezen kegyetlen megaláztatásokat Atyám dicsőségéért és az örök tanúságtételért. Tudnotok kellene, hogy milyen a magatartásotok, és látnotok kellene, hogy nem „gazdag és hatalmas családok” gyermekei vagytok, hanem csupán a Sátán nincstelen utódai. Ti nem vagytok az emberiség pátriárkái sem, és nincsenek emberi jogaitok, sem szabadságotok. Eredetileg semmilyen részetek nem volt az emberiség áldásaiból és a mennyek országából. Ez azért van, mert az emberiség legalsó rétegében vagytok, és soha nem is gondoltam a jövőtökre. Ezért, bár tervem része volt, hogy ma bizalommal leszek a tökéletesítések iránt, ez egy példátlan feladat, mert státuszotok olyan alacsony, és eredetileg nem volt részesedések az emberiségben. Hát nem pontosan áldás ez az emberek számára?

Azok, akiket megmentek, olyan lelkek, akiket már régen kiszabadítottam a tisztítótűzből, valamint a kiválasztottak, akiket már régen meglátogattam, mert vágytak arra, hogy újra megjelenjek közöttük. Ők szerettek Engem, és szívükbe írták szövetségemet, amelyet vérrel kötöttem, mert szerettem őket. Olyanok, mint az elveszett bárányok, akik sok éven át kerestek Engem, és ők jók; ezért nevezem őket jó izráelitáknak és kedves angyaláknak. Nem szenvednék ilyen megaláztatást, ha közöttük lennék. Ez azért van, mert jobban szeretnek Engem, mint a saját életüket, és Én úgy szeretem őket, mint mindenek közül a leggyönyörűbbet. Ez azért van, mert Én teremtettem őket, és Hozzám tartoznak; soha nem feledkeztek meg Rólam. Az ő szeretetük felülmúlja a tieteket, és jobban szeretnek Engem, mint ahogyan ti szeretitek a saját életeteket. Úgy engedelmeskednek Nekem, mint a kis fehér galambok az égnek, és az ő szívükben nagyobb az engedelmisség Irántam, mint a tietekben. És ez azért van, mert ők Jákob leszármazottai, Ádám utódai, és az Én választottjaim közé tartoznak, mert olyan régóta szeretem őket – jobban szeretem őket, mint titeket; ez azért van, mert ti túlságosan lázadóak vagytok, olyan súlyos az ellenállásotok, túlságosan lenéztek Engem, túlságosan hidegek vagytok Velem szemben, kevésbé szerettek Engem, és túlságosan gyűlöltek Engem. Felettébb lenézitek munkámat, és túlságosan megvetitek tetteimet. Velük ellentétben ti soha nem becsültétek meg tetteimet. Ehelyett megvetitek azokat, szemeitek vörösek az aggodalomtól, akárcsak a Sátáné. Hol van a ti engedelmisségetek? Hol van a jellemetek? Hol van a szeretetetek? Mikor mutattátok meg a bennetek lévő szeretet összetevőit? Mikor vettétek komolyan a munkámat? Sajnálom azokat a kedves angyalokat, akik aggodalmasan várják eljöveteletem, és oly sokat szenvednek, miközben lelkesen várnak Rám, mert annyira szeretem őket. Amit

azonban ma látok, az egy olyan embertelen világ, amelynek semmi köze hozzájuk. Nem gondoljátok, hogy lelkiismeretetek már régen tompává és érzéketlenné vált? Nem gondoljátok, hogy ti vagytok a söpredék, akik megakadályozzák az újraegyesülésem ezekkel a kedves angyalokkal? Mikor nem várták ők az Én visszatérésemet? Mikor nem várták, hogy újra egyesüljenek Velem? Mikor nem várták, hogy gyönyörű napokat tölthessenek Velem, és együtt vacsorázhassanak Velem? Észrevettétek-e valaha, amit ma műveltek: tomboltok a világban; ármánykodtok egymás ellen; becsapjátok egymást; alattomosan, titokzatosan és szégyentelenül viselkedtek; nem ismeritek az igazságot; aljasul és álnokul cselekesztek; hízelkedtek; mindig igaznak és jobbnak tartjátok magatokat másoknál; gőgösek vagytok és kegyetlenül viselkedtek, mint a vadállatok a hegyekben és olyan durván, mint az állatok királya – vajon ezek a viselkedések emberi lényhez illenek-e? Gorombák és okatlanok vagytok. Soha nem becsültétek meg szavaimat, hanem inkább megvetően viszonyultok hozzájuk. Honnan származnak majd így az eredmények, az igazi emberi élet és a szép remények? Túlzó képzelőerőd valóban ki fog-e menteni téged a tigris szájából? Valóban meg fog-e menteni téged az égő lángoktól? Vajon idáig jutottál volna, ha valóban felbecsülhetetlen kincsnek tekinted munkámat? Lehetséges-e, hogy sorsodon valóban nem lehet változtatni? Hajlandó vagy-e ilyen sajnálkozással meghalni?

Az ember eredendő identitása és értéke: milyenek valójában?

Titeket a sárból emeltünk ki, és legyen az bármi is, ti a szemét közül kiválogatott, mocskos és Isten által gyűlölt anyagból voltatok. A Sátánhoz tartoztatok, egykor eltaposva és beszennyezve általa. Ezért mondják, hogy a sárból lettetek kiemelve, és távolról sem vagytok szentek, hanem inkább nem emberi dolgok, amelyek már régóta a Sátán ármánykodásának tárgyát képezik. Ez a legmegfelelőbb értékelés rólatok. Tudnotok kell, hogy eredetileg az állóvízben és az iszapban található szennyeződések voltatok, ellentétben a kíváncsok fogásokkal, mint a halak és a rákok, mivel semmi élvezetet nyújtó dolog nem származhat belőletek. Nyíltan fogalmazva, ti egy alsóbbrendű társadalom legaljasabb fenevadjai vagytok – rosszabbak a disznóknál és a kutyáknál. Őszintén szólva, nem túlzás és nem is felnagyítás ilyen kifejezésekkel illetni titeket; inkább leegyszerűsíti a kérdést. Ilyen kifejezésekkel illetni titeket, akár még a tiszteletadás egy módjának is mondható. A belátásokat, beszédeket, emberi viselkedéseket és életetek minden aspektusa, beleértve a sárban való helyzeteteket is, elegendő annak bizonyítására, hogy az identitásotok „szokatlan”.

Azok, akik nem tanulnak és tudatlanok maradnak: nem fenevadak-e?

Amint a mai utat járod, vajon mi a legmegfelelőbb törekvés? A törekvésedben miféle embernek kellene látnod magad? Kötelességed megismerni, hogyan kellene hozzáállnod mindahhoz, ami ma rád hárul, legyenek azok próbatételek vagy nehézségek, vagy irgalmatlan fenyítés és átok. Mindezekkel a dolgokkal szembesülve, minden esetben alaposan el kellene gondolkodnod rajtuk. Miért mondom ezt? Azért mondom ezt, mert a ma rád háruló dolgok végül is rövid ideig tartó próbatételek, amelyek újra és újra előfordulnak; talán, ami téged illet, ezek nem különösebben megterhelőek a léleknek, és ezért hagyod a dolgokat a maguk természetes útján sodródni, és nem tekinted őket a fejlődésre való törekvés értékes eszközének. Milyen meggondolatlan vagy! Olyannyira, hogy úgy gondolsz erre az értékes eszközre, mintha csak egy felhő lebegne a szemed előtt, és nem becsülöd meg ezeket a kemény csapásokat, amelyek újra meg újra lezúdulnak – a rövid és számodra jelentéktelennek tűnő csapásokat –, hanem inkább hűvös távolságtartással tekintesz rájuk, nem veszed őket a szívedre és csupán véletlen csapásként kezeled őket. Olyan arrogáns vagy! E vad támadások, a viharokhoz hasonló támadások iránt, amelyek időről időre lecsapnak, csak könnyelmű nemtörődömséget mutatsz; néha még odáig is elmész, hogy hűvös mosolyra húzod a szád, ami a teljes közöny megnyilvánulásáról árulkodik – ugyanis egyszer sem gondoltál arra, hogy miért szenvedsz folyton ilyen „szerencsétlenségeket”. Lehet, hogy szörnyen igazságtalan vagyok az emberrel? Vajon magamra vállalom-e, hogy bíráljalak? Még ha a mentalitásoddal kapcsolatos problémák talán is nem olyan súlyosak, mint amilyenek leírtam, külső higgadtságod révén már régóta tökéletes képet festesz a belső világodról. Nincs szükség Rám, hogy elmondjam neked, hogy a szíved mélyén csakis indokolatlan bántó szavak rejtőznek és a szomorúság halvány nyomai, amelyek mások számára aligha észrevehetőek. Mivel igazságtalannak érzed, hogy ilyen próbatételeket szenvedtél el, átkozódsz; és mivel e próbatételek a világ sivárságának érzetét váltják ki belőled, mélabú tölt el. Távolról sem tekintesz ezekre az ismétlődő csapásokra és fegyelmező cselekedetekre a legjobb védelemként, hanem az Ég értelmetlen bajkeverésének vagy pedig rád mért megtorlásnak látod őket. Oly tudatlan vagy! A jó időket irgalmatlanul a sötétség korlátai közé szorítod; a csodálatos próbatételeket és fegyelmező cselekedeteket újra és újra ellenségeid támadásainak tekinted. Nem tudod, hogyan alkalmazkodj a környezetedhez, és még kevésbé akarsz megpróbálkozni vele, mivel nem akarsz semmit sem nyerni ebből az ismétlődő – és számodra kegyetlen – fenyítésből. Nem próbálkozol sem kereséssel, sem felfedezéssel, és egyszerűen beletörődve a sorsodba, arra mérsz, amerre az vezet. A számodra talán kegyetlen fenyítésnek tűnő cselekedetek nem változtatták meg a szívedet, nem is foglalták el a szívedet; ehelyett szíven szúrnak. E „kegyetlen fenyítést” csupán ellenségednek tekinted ebben az életben, és így semmit sem nyertél. Oly önelégült vagy! Csak ritkán

hiszed el, hogy az ilyen megpróbáltatásokat a saját hitványságod miatt szenveded el; ehelyett szerencsétlennek tartod magad, ráadásul azt mondod, hogy Én bírálak. És most, hogy a dolgok idáig jutottak, vajon mennyit tudsz valójában arról, amit mondok és teszek? Ne hidd, hogy született zseni vagy, aki csak egy kicsit alacsonyabb az egeknél, de mérhetetlenül magasztosabb a földnél. Messze nem vagy okosabb bárki másnál – sőt, azt is mondhatnánk, hogy egyszerűen bámulatos, mennyivel ostobább vagy, mint bármelyik ember a földön, akinek van esze, mert túlságosan nagyra tartod magad, és soha nem volt benned kisebbségi érzés – mintha a legapróbb részletekig képes lennél átlátni a tetteimet. Ami azt illeti, olyasvalaki vagy, akiből alapvetően hiányzik az értelem, mert fogalmad sincs arról, hogy mit szándékozom tenni, és még kevésbé vagy tisztában azzal, hogy mit teszek most. És ezért mondom, hogy még egy földön gürcölő öreg földműveshez sem érsz fel, egy olyan földműveshez, akinek halvány fogalma sincs az emberi életről, és mégis minden bizalmát az Ég áldásaiba helyezi, miközben a földet műveli. Ügyet sem vetsz az életedre, semmit sem tudsz az elismertségről és még kevésbé van bármilyen önismereted. Annyira „mindenek felett állsz”! Bizony, aggódok értetek, piperkőc ficsúrok és cicomás ifjú kisasszonykák: hogyan fogtok tudni ellenállni a még nagyobb viharok támadásának? Ezek a ficsúrok végtelenül közömbösek a szorult helyzet iránt, amelyben találják magukat. Számukra ez jelentéktelen dolognak tűnik, ezért nem gondolnak róla semmit, és nem érzik magukat negatívnak, sem alantas nem tartják magukat; inkább ugyanúgy folytatják, mint eddig, legyezőiket lobogtatva lejtének az utcákon. Ezeknek a „figyelemre méltó embereknek”, akik nem tanulnak és tudatlanok maradnak, fogalmuk sincs, hogy mi a csudáért mondanék nekik ilyen dolgokat; arcuk bosszúsággal teli, csupán egy alkalmi vizsgálatot tartanak magukon, és utána folytatják, anélkül, hogy változtatnának gonosz viselkedésükön; amint elhagynak Engem, ismét ámokfutásba kezdenek a világban, és újfent hivalkodnak és csálnak. Milyen gyorsan megváltozik az arckifejezésed. Tehát ismét így próbálsz Engem becsapni – milyen merész vagy! Azok a kecses kicsi kisasszonykák még nevetségesebbek. Sürgető kijelentéseimet hallva, és látva a szorult helyzetüket, akaratlanul is könnyek csordulnak le az arcukon, testük ide-oda vonaglik, és úgy tűnik, hogy jelenetet rendeznek – milyen visszataszító! Felismerve saját helyzetüket, az ágyukra rognak, és ott fekszenek, szüntelenül sírva, szinte mintha kilehelnék lelküket. És amikor ezek a szavak megmutatták nekik saját gyerekességüket és alantasságukat, ezután annyira rájuk nehezedik a negativitás, hogy a fény kihuny a szemükből, nem panaszkodnak Rám és nem is gyűlölnék Engem, teljesen mozdulatlaná válnak passzivitásukban, és ugyanúgy képtelenek tanulni, és tudatlanok maradnak. Miután elhagytak Engem, bolondoznak és játszadoznak, csengő nevetésük olyan, mint „Ezüstcsengettyű Hercegnőé”. Milyen törékenyek és mennyire hiányzik belőlük önmaguk szeretete! Ti mindannyian az emberiség tökéletlen kitesztettjei vagytok – mennyire hiányzik belőletek az emberi mivolt! Nem tudjátok, hogyan szeressétek magatokat, vagy hogyan védjétek meg magatokat, nincs eszetek, nem keresitek az igaz utat, nem szeretitek az igaz fényt, és

legfőképpen nem tudjátok, hogyan becsüljétek meg magatokat. Ami a tanításokat illeti, amelyeket újra és újra átadtam nektek, régóta a feledés homályába szorítottátok, olyannyira, hogy csupán játékszerként kezelitek őket, amelyekkel üres pillanataitokban elszórakoztathatjátok magatokat. Mindezeket mindig a saját személyes „talizmánokat” fényében szemlélitek. Amikor a Sátán vádol, imádkozol; rossz időkben mély álomba zuhansz; boldogság idején vadul rohangálsz; amikor megdorgállak, meghajolsz és fészengsz; majd amint távozol Tőlem, rosszindulatú örömmel nevelsz. Úgy érzed, hogy mindenki más felett állsz, de soha nem látod magadat a legarrogánsabbnak, mindig csak fennkölt, önelégült és kimondhatatlanul gögös vagy. Hogyan tekinthetnék az ilyen „fiatal urak”, „fiatal kisasszonyok”, „úrfiak” és „úrhölgyek”, akik nem tanulnak és tudatlanok maradnak, az Én szavaimat értékes kincsnek? Ismét megkérdezlek téged: Mit tanultál szavaimból és munkámból ilyen hosszú idő alatt? Talán azt, hogy még jobb képességekre tettél szert a megtévesztésedben? Vagy nagyobb kifinomultságra a testedben? Vagy nagyobb tiszteletlenségre az Irántam való hozzáállásodban? Egyenesen megmondom neked: ez az általam végzett összes munka tett téged merészebbé, aki korábban egy egér bátorságával rendelkezél. Az Irántam érzett reszketésed minden egyes nappal csökken, mert Én túlságosan irgalmas vagyok, és soha nem szabtam ki erőszak útján büntetéseket a testedre. Talán, ahogy látod, csupán kemény szavakat mondok – de sokkal gyakrabban előfordul, hogy mosolygó ábrázatot mutatok neked, és szinte soha nem marasztallak el szemtől szembe. Sőt, mindig megbocsátom a gyengeségedet, és teljes mértékben ennek köszönhető, hogy úgy bánsz Velem, mint a kígyó tette a kedves gazdával. Mennyire csodálom az emberi faj megfigyelőképeségében rejlő ügyesség és tisztánlátás rendkívüli fokát! Hadd mondjak el neked egy igazságot: ma már nagyon kevésbé számít, hogy rendelkez-e féltő szívvel vagy sem; Engem ez nem nyugtalanít és nem is aggaszt. De ezt is el kell mondanom neked: te, ez a „tehetséges ember”, aki nem tanulsz és tudatlan maradsz, végül is az önelégült, kicsinyes okosságod miatt fogsz elbukni – te leszel az, aki szenvedni fog és meg lesz fenyítve. Én nem leszek olyan ostoba, hogy elkísérjelek téged, miközben továbbra is a pokolban szenvedsz, mert én nem vagyok olyan, mint te. Ne felejtse el, hogy teremtetett lény vagy, akit megátkoztam, ugyanakkor tanítalak és megmentelek, és nincs benned semmi olyan, amitől vonakodnék megválni. Bármikor is végzem a munkámat, soha semmilyen személy, esemény vagy tárgy nem korlátoz engem. Az emberiséggel szembeni hozzáállásom és szemléletem mindig ugyanaz maradt. Nem vagyok különösebben jóindulatú veled szemben, mert csak egy tartozék vagy az irányításomban, és messze nem vagy különlegesebb, mint bármely más lény. Ez az Én tanácsom számodra: mindig emlékezz arra, hogy nem vagy más, mint Isten teremtménye! Bár a létezésedet megoszthatod Velem, mégis ismerned kell saját személyiségedet; ne tartsd magadat túlságosan nagyra. Még ha nem is dorgállak meg, vagy nem foglalkozom veled, hanem mosolygó arccal üdvözöllek, ez még nem elég annak bizonyítására, hogy ugyanolyan

vagy, mint Én. Neked – neked tudnod kell magadról, hogy olyan vagy, aki az igazságra törekszik, nem pedig az igazság maga! Mindig készen kell állnod arra, hogy a szavamnak megfelelően változz. Ez elől nem menekülhetsz. Arra sűrgetlek téged, hogy ez alatt a drága idő alatt, amikor ez a ritka lehetőséged van, próbálj meg tanulni valamit. Ne csapj be Engem; nincs szükségem arra, hogy hízelkedéssel próbálj megtéveszteni Engem. Amikor Engem keresel, az nem teljesen az Én kedvemért történik, hanem inkább a sajátodért!

Kína választott népe nem képes Izráel egyetlen törzsének képviselőjére sem

Dávid háza népe olyan család volt, amely eredetileg Jahvétól kapta az ígéreteket és az örökséget. Eredetileg Izráel egyik törzse volt, és a választott nép közé tartozott. Akkoriban Jahve olyan törvényt rendelt el az izráeliták számára, amely úgy szólt, hogy minden zsidó ember, aki Dávid házához tartozik – mindazok, akik abba a házba születnek – megkapják majd az örökséget. Ők lesznek azok, akik százszorosát kapják, akik elnyerik az elsőszülött fiak státuszát; ők lesznek az akkori izráeliták között a legelőkelőbb nép, a legmagasabb ranggal Izráel összes családja között, és ők közvetlenül a templomban szolgálják Jahvét, papi reverendát és koronát viselve. Jahve ekkor hűséges és jámbor szolgálknak nevezte őket, és elnyerték Izráel összes többi törzsének megbecsülését. Így abban az időben mindannyiukat tiszteletteljesen úrként emlegették – mindez Jahve műve volt a Törvény Korában. Ma is ilyen szolgálatot teljesítenek Jahvének a templomban, így ők örökké azok a királyok, akiket Jahve a trónra ültetett. Senki sem veheti el a koronájukat és senki sem változtathatja meg a szolgálatukat, mert származásuknál fogva Dávid házához tartoznak; ez az, amit Jahve nekik adományozott. Ti amiatt nem tartoztok származásotok szerint Dávid házához, mert nem vagytok Izráel népe, ehelyett Izráelen kívüli pogány családokhoz tartoztok. Ráadásul a természetetek nem arra szolgál, hogy imádjátok Jahvét, hanem arra, hogy Ellene szegüljete, így a helyzetetek, természeteteknél fogva más, mint a Dávid házához tartozó népé, és Ti nem azok vagytok, akik megkapják az örökségemet, még kevésbé azok, akik százszorosát kapják majd meg.

Akkoriban Izráel sok különböző házra és törzsre oszlott, mégis ők mindannyian a választott nép voltak. Izráel azonban abban különbözik a többi nemzettől, hogy a népét törzsek szerint sorolták be, csakúgy, mint a Jahve előtti rangjukat és a földet, amelyhez az egyes személyek tartoznak. Izráelen kívüli országokban nem kérhet valaki csak úgy találomra tagságot Dávid, Jákob vagy Mózes házába. Ez ellentétes lenne a ténnyel – Izráel törzseit nem lehet tévesen, mintegy találomra, más országoknak tulajdonítani. Az emberek gyakran visszaélnék Dávid, Ábrahám, Ézsau és a többiek nevével, vagy azt mondják: „mi most már elfogadtuk Istent, tehát Jákob házához tartozunk”. Efféle

dolgokat állítani nem más, mint alaptalan emberi érvelés; nem közvetlenül Jahvétól származik és nem is az Én saját elképzeléseimből. Ez tisztán emberi ostobaság! Akárcsak egy szónok, aki nagy meséket sző, az emberek megalapozatlanul azt gondolják magukról, hogy Dávid leszármazottai vagy Jákob családjának tagjai, és azt hiszik magukról, hogy méltóak erre. Hát nem tudják az emberek, hogy a Dávid házából származókat Jahve már régen elrendelte, hogy nem Dávid koronáztatta magát királlyá? Ennek ellenére sokan vannak, akik szemérmetlenül azt állítják, hogy Dávid házában leszármazottai – az emberek annyira tudatlanok! Az igazság az, hogy Izráel ügyeinek nincs semmi köze a pogányokhoz – ez két különböző dolog, teljesen függetlenek egymástól. Izráel ügyeiről csak Izráel népéhez lehet beszélni, mivel azoknak semmi közük a pogányokhoz, és a pogányok között jelenleg folyó munkának hasonlóképpen semmi köze Izráel népéhez. Amit most mondok, meghatározza, hogy mit mondanak a pogányokról, és az Izráelben végzett munka nem tekinthető a pogányok között végzett munka „előképének”. Vajon ez nem azt mutatná-e, hogy Isten túlságosan hétköznapi? Csak akkor derül ki, hogy mit mondanak róluk és tárul fel a kimenetelük, amikor a munka elkezd terjedni a pogányok között. Így tehát még inkább képtelenség, ha az emberek azt mondják, ahogyan azt a múltban tették, hogy: „mi Dávid leszármazottai vagyunk”, vagy „Jézus Dávid fia”. Az én munkám részekre tagolódik. Nem „nevezném a szarvast lónak”; a munkát inkább a maga sorrendje szerint osztom fel.

Milyen megértések van az áldásokról?

Bár az ebben a korszakban született embereket megrontotta Sátán és a mocskos démonok, ez a romlás a legnagyobb üdvösséget is elhozta számukra – olyan üdvösséget, amely nagyobb Jób hegyeinél, a jószágaival teli síkságoknál és hatalmas gazdagságánál is, és nagyobb a szemlélő Jahve áldásánál is, amelyet Jób kapott a megpróbáltatásai után. Jób csak azután hallotta meg Jahve beszédét és Jahve hangját a viharban, miután átesett a halál próbáján. Mégsem látta Jahve arcát, és nem ismerte az Ő természetét. Jób mindössze anyagi javakat nyert, amelyek testi örömeket nyújtottak és a környező városok legszebb gyermekeit, valamint a menny angyalainak védelmét. Ő soha nem látta Jahvét, és bár igaznak nevezték, soha nem ismerte Jahve természetét. És bár a mai emberek anyagi élvezetei átmenetileg szegényesnek mondhatók, vagy a külvilági környezet ellenségesnek mondható, megmutatom az Én természetemet, amelyet időtlen idők óta soha nem tártam föl ember előtt, és amely mindig titkos volt, csakúgy, mint a múltbéli eonok misztériumai az emberek előtt, akik mindenek közül a legalacsonyabb sorsúak, de akiknek Én a legnagyobb üdvösségemet adtam. Továbbá, most tártam fel először ezeket a dolgokat; soha nem végeztem még ilyen munkát. Bár mindannyian sokkal alacsonyabb rendűek vagytok Jóbnál, amit elnyertetek és amit láttatok, az messze felülmúlta őt. Bár mindenféle szenvedésen

keresztülmentetek és mindenféle kínt átéltetek, ez a szenvedés egyáltalán nem olyan, mint Jób megpróbáltatásai. Ez inkább az az ítélet és fenyítés, amelyet az emberek lázadásukért, ellenállásukért és az Én igaz természetem miatt kaptak; igazságos ítélet, fenyítés és átok. Másrésről, Jób egy igaz ember volt az izráeliták között, akik megkapták Jahve hatalmas szeretetét és gyengédségét. Nem követett el gonosz cselekedeteket, és nem állt ellen Jahvének, hanem hűségesen elkötelezett volt Jahve iránt. Igazságossága miatt megpróbáltatások érték, és tüzes próbákat kellett kiállnia, mert Jahve hűséges szolgája volt. A mai emberek erkölcstelenségük és hamislelkűségük miatt az Én ítéletemnek és átkomnak vannak alávetve. Bár szenvedésük semmiben sem hasonlít arra, amin Jób átment, amikor elvesztette a jószágait, a vagyonát, a szolgálóit, a gyermekeit és mindenkit, aki kedves volt számára, a szenvedésük tüzes tisztítás és égetés. És ami még komolyabbá teszi annál, amit Jób átélt, az az, hogy az ilyen próbatételek nem csökkennek vagy szűnnek meg azért, mert az emberek gyengék – ehelyett hosszan tartóak, és életük utolsó napjáig folytatódnak. Ez büntetés, ítélet és átok; könyörtelen égetés és annál is több: ez az emberiség jogos „öröksége”. Ezt érdemlik meg az emberek, és ezáltal fejeződik ki az Én igaz természetem. Ez ismert tény. Az azonban, amit az emberek nyertek, messze felülmúlja a szenvedést, amit ma átélnek. Az ártatlanként elviselt szenvedés pusztán a bolondságokból fakadó visszaesés, míg amit nyertetek, százszor nagyobb a szenvedéseknél. Izráel törvényei szerint az Ószövetségben mindazok, akik ellenállnak Nekem, mindazok, akik nyíltan megítélnék Engem, és mindazok, akik nem követik Utamat, hanem inkább szentségtelen áldozatokat ajánlanak fel Nekem, minden bizonnyal elpusztulnak a templomi tűzben vagy halálra kövezi őket néhány kiválasztott, és még saját nemzetségeik leszármazottai és más közvetlen rokonaik is szenvedni fogják az Én átkomat. A következő életeikben nem lesznek szabadok, hanem az Én szolgálói rabszolgái lesznek, és száműzőm őket a pogányok közé, és nem tudnak majd visszatérni hazájukba. Cselekedeteik és viselkedésük alapján a mai emberek által elviselt szenvedés közel sem olyan súlyos, mint az izráeliták által elszenvedett büntetés. Nem indokolatlan azt állítani, hogy amit ti most elszenvedtek, az megtorlás, hiszen valóban átléptétek a határt. Ha Izráelben lettetek volna, örök vétkekké válnátok volna, és már rég darabokra szabdaltak volna és elégették volna benneteket az izráeliták az égből jövő tűzön Jahve templomában. Mi az, amit nyertetek? Mit kaptatok, és mit élveztetek? Feltártam benneteket igaz természetemet, de a legfontosabb az, hogy feltártam az emberiség megváltása iránti türelmemet. Azt mondhatjuk, hogy az általam benneteket végzett munka nem más, mint a türelem munkája, amely az én irányításom érdekében, és még inkább, az emberiség öröme érdekében történt.

Bár Jób átélte Jahve próbáit, ő csak egy igaz ember volt, aki imádta Jahvét. Annak ellenére, hogy átélte a megpróbáltatásokat, nem panaszkodott Jahvéről, és nagyra értékelte a Vele való találkozását. A mai emberek nem csak nem becsülik Jahve jelenlétét, de el is utasítják, megvetik, panaszkodnak róla és csúfolják az Ő

megjelenését. Nem nyertetek sokat? Valóban ilyen nagy volt a szenvedésetek? Nem voltatok szerencsésebbek Máriánál és Jakabnál? Valóban oly jelentéktelen volt az ellenállásotok? Lehetséges, hogy amit megköveteltem tőletek, és amit kértem tőletek, az túl nagy volt és túl sok? Haragom csak azokra az izráelitákra áradt ki, akik ellenálltak Nekem, nem közvetlenül rátok. Ti mindössze az Én könyörtelen ítéletemet és kinyilatkoztatásaimat nyertétek el, és könyörtelen tűzben való megtisztítást. Ennek ellenére továbbra is ellenállnak Nekem és meghazudtolnak Engem az emberek, és ezt egy szemernyi alázat nélkül teszik. Még olyanok is akadnak, akik elhatárolódnak Tőlem és megtagadnak Engem; az ilyen emberek nem jobbak, mint Kórah és Dátán tábora, akik szembeszálltak Mózesrel. Az emberek szíve túlságosan megkeményedett, természetük pedig túl makacs. Soha nem változtatják meg régi szokásaikat. Azt mondom, csupaszon hevernek, mint prostituáltak fényes nappal, és szavaim kemények annyira, hogy akár még „sérthetik is a fület”, napvilágra hozva az emberek természetét – ők mégis csak bólogatnak, ejtenek néhány könnycseppet, és némi szomorúságot erőltetnek magukra. Amint ez elmúlt, oly ádázak, mint a vadállatok királya a hegyekben, és a legcsekélyebb tudatosság sincs bennük. Honnan tudhatják az ilyen beállítottságú emberek, hogy százszor szerencsésebbek Jóbnál? Hogyan jöhetnek rá, hogy ők olyan áldásokat élveznek, amelyek alig fordultak elő az idők során, és amelyeket senki nem élvezett korábban? Hogyan érzékelheti az emberek tudata az ilyen – büntetést tartalmazó – áldásokat? Az igazat megvallva mindössze annyit követelek meg tőletek, hogy modellek lehessetek a munkámhoz, tanúi természetem teljességének és minden cselekedetemnek, és hogy felszabadulhassatok a sátáni gyötrelmek alól. Az embereket mégis mindig taszítja a munkám, és szándékosan ellenségesek munkámmal szemben. Hogy is ne ösztönöznének az ilyen emberek Engem arra, hogy visszaállítsam az izráeli törvényeket és rájuk hozzam az Izráelre hozott haragomat? Bár sokan vagytok „engedelmesek és alázatosak” irányomban, még többen vannak, akik Kórah táborának a fajtájából valók. Amint elértem teljes dicsőségemet, az égből jövő tűzzel hamuvá fogom őket égetni. Tudnotok kell, hogy nem fogom többé szavaimmal fenyíteni az embereket. Az izráeli munka elvégzése előtt inkább teljesen elégetem „Kórah táborát” – azokat, akik ellenállnak Nekem, és akiket már régen kivettem. Az emberiségnek nem lesz többé lehetősége arra, hogy élvezhessen Engem; helyette csak a haragomat és az égből jövő lángokat fogják látni. Fel fogom tárni a különféle emberekre váró különböző végkifejleteket, és kategóriákba fogom őket sorolni. Fel fogom jegyezni minden egyes lázadó tettüket, azután befejezem a munkámat, hogy az emberek sorsát az Én ítéletem határozza meg a földön, valamint az irántam tanúsított magatartásuk. Amikor eljön ez az idő, semmi nem változtathatja meg a sorsukat. Hagyjuk, hogy az emberek felfedjék saját sorsukat! Akkor majd átadom az emberek sorsát a Mennyei Atyának.

Mi a te megértésed Istenről?

Az emberek régóta hisznek Istenben, de a legtöbbjük nem érti, mit jelent az „Isten” szó, és csak értetlenül követik. Fogalmuk sincs, hogy pontosan miért kellene az embernek hinnie Istenben, vagy hogy mi az Isten. Ha az emberek csak azt tudják, hogy hinni kell Istenben és követni kell Istent, de azt nem, hogy mi az Isten, és nem is ismerik Istent, akkor ez nem csak egy óriási nagy vicc? Annak ellenére, hogy az emberek idáig eljutva tanúi voltak már sok mennyei misztériumnak, és sok mélyreható tudásról hallottak, amelyet az ember még soha nem értett meg, számos olyan elemi igazságot nem ismernek, amelyen az ember még sohasem tűnődött. Egyesek azt mondhatják: „Sok éven át hittünk Istenben. Hogy ne tudnánk, mi az Isten? Vajon nem kicsinyel le minket ez a kérdés?” A valóságban azonban, bár az emberek ma is követnek Engem, semmit sem tudnak a mai munkáról, és még a legnyilvánvalóbb és legegyszerűbb kérdéseket sem képesek felfogni, nemhogy az olyan rendkívül összetett kérdéseket, mint amilyenek az Istenre vonatkozóak. Tudd meg, hogy azok a kérdések, amelyekkel nem foglalkozol, amelyeket nem ismertél fel, azokat a legfontosabb megértened, mert te csak a tömeget követed, nem figyelve arra és nem törődve azzal, hogy mivel kellene felvértezned magad. Valóban tudod, hogy miért kellene hinned Istenben? Valóban tudod, hogy mi az Isten? Valóban tudod, hogy mi az ember? Mint Istenben hívő ember, ha nem érted meg ezeket a dolgokat, vajon nem veszíted el az Istenben hívő ember méltóságát? Az én munkám ma ez: az emberek értsék meg önnön lényegüket, értsék meg mindazt, amit Én teszek, és ismerjék meg Isten igazi arcát. Ez az irányítási tervem záró aktusa, munkám utolsó szakasza. Ezért mondom el nektek előre az élet minden titkát, hogy elfogadhassátok őket Tőlem. Mivel ez a végső korszak munkája, el kell mondanom nektek minden olyan életigazságot, amelyre eddig soha nem voltatok fogékonyak, még akkor is, ha képtelenek vagytok megérteni vagy elviselni őket, mert egyszerűen túlságosan silányak vagytok, és képességeitek elégtelenek. Véghezviszem a munkámat; befejezem a munkát, amit el kell végeznem, és elmondom nektek mindazt, amire megbízást adtam nektek, nehogy újra eltévelyedjete, és bedőljete a gonosz ármányainak, amikor leszáll a sötétség. Sok olyan út van, amelyet nem értetek, és sok olyan dolog, amelyről nincs tudomásotok. Annyira tudatlanok vagytok; nagyon jól ismerem szellemi képességeiteket és hiányosságaitokat. Ezért, bár sok olyan szó van, amelyet képtelenek vagytok megérteni, mégis hajlandó vagyok elmondani nektek mindezeket az igazságokat, amelyekre eddig soha nem voltatok fogékonyak, mert folyamatosan aggódom, hogy a jelenlegi szellemi képességeitek közepette képesek vagytok-e szilárdan megállni a Nekem tett tanúságtételekben. Nem arról van szó, hogy nem tartalak sokra titeket; mind olyan lények vagytok, akik még nem estek át a formális tanításomon, és egyáltalán nem látom, hogy mennyi dicsőség lakozik bennetek. Bár sok energiát fordítottam arra, hogy dolgozzak rajtatok, gyakorlatilag nincsenek bennetek pozitív alkotórészek, a negatív alkotórészeket pedig egy kezemen meg tudom számolni,

és azok csak a Sátánt megszegyenítő tanúságtételként szolgálnak. Szinte minden más, ami bennetek van, a Sátán mérge. Olybá tűntök számomra, mint akik számára nincsen megváltás. Ahogy a dolgok állnak, ránézek különböző arckifejezéseitekre és viselkedéseitekre, és végül megismerem igazi nagyságotokat. Ezért nyugtalankodom mindig miattatok: Ha az emberek magukra maradnának, tényleg jobb lenne az életük, vagy ahhoz hasonló lenne, mint amilyenek ma? A gyermeki értelmek nem nyugtalanít benneteket? Tudtok valóban olyanok lenni, mint Izráel választott népe – hűek Hozzám, és csakis Hozzám, mindenkor? Ami bennetek megmutatkozik, az nem a szüleiktől elkóborolt gyermekek csintalansága, hanem a gazdájuk ostorának hatósugarán kívülre került állatokból előtörő bestialitás. Meg kell ismernetek a természeteket, ami egyben közös gyengeségetek is; mindannyiótok közös betegsége. Ezért egyetlen figyelmeztetésem számotokra ma az, hogy álljatok szilárdan a mellettem tett tanúságtételekben. Semmilyen körülmények között ne engedjétek, hogy a régi betegség újra fellángoljon. A tanúságtétel a legfontosabb – ez a munkám lényege. Nektek úgy kell elfogadnotok szavaimat, ahogyan Mária elfogadta Jahve kinyilatkoztatását, amely álmában érkezett hozzá: hinni benne, majd engedelmeskedni neki. Csak ez minősül erényesnek. Mert ti vagytok azok, akik a legtöbbet hallják szavaimat, akiket a leginkább megáldottam. Nektek adtam minden értékes tulajdonom, mindent nektek adományoztam, mégis oly nagymértékben különbözik a helyzetetek Izráel népétől; egyszerűen világok választanak el benneteket egymástól. De hozzájuk képest ti sokkal többet kaptatok; míg ők kétségbeesetten várják megjelenésemet, ti kellemes napokat töltötök Velem, részesülve bőségemből. E különbség fényében, mi jogosít fel titeket arra, hogy civakodjatok és veszekedjete velem, és a részeteket követeljétek a tulajdonomból? Hát nem nyertetek már sokat? Én oly sokat adok nektek, de ti csak szívszorító szomorúságot és aggodalmat, fékezhetetlen haragot és elégedetlenséget adtok Nekem cserébe. Annyira visszataszítóak vagytok – ugyanakkor száanalomra méltók is, ezért nincs más választásom, mint lenyelni minden haragomat, és újra és újra hangot adni ellenvetéseimnek veletek szemben. Több ezer éves munkám során sohasem tiltakoztam az emberiségnél, mert rájöttem, hogy az emberiség fejlődése során csak a köztetek élő „szélhámosok” váltak a leghíresebbekké, mint értékes örökségek, amelyeket régi idők híres ősei hagytak rátok. Mennyire gyűlölöm azokat az embertelen disznókat és kutyákat. Túlságosan hiányzik belőletek a lelkiismeret! Túlságosan aljas jelleműek vagytok! Túlságosan megkeményedett a szívetek! Ha ilyen szavakat és munkát szántam volna az izráelitákra, már régen dicsőséget szereztem volna. De köztetek ez elérhetetlen; rátok csak a kegyetlen mellőzés, az elutasítás és a kifogások jellemzőek. Túlságosan érzéketlenek és teljesen értéktelenek vagytok!

Mindeneteket az Én munkámnak kell szentelnetek. Olyan munkát kell végeznetek, amely hasznomra válik. Hajlandó vagyok elmagyarázni nektek mindent, amit nem értetek, hogy elnyerjétek tőlem mindazt, amiben hiányt szenvedtek. Megszámíthatatlan hibátok ellenére hajlandó vagyok folytatni a munkát, amit rajtatok kell elvégeznem,

megadva nektek a végső kegyelmemet, hogy részesüljétek belőlem, és elnyerjétek a dicsőséget, ami nincs meg bennetek, és amit a világ soha nem látott. Oly sok éven át dolgoztam, de mégsem ismert meg Engem soha, egyetlen ember sem. Olyan titkokat szeretnék elmondani nektek, amelyeket még soha senki másnak nem mondtam el.

Az emberek között én voltam a Szellem, akit nem láthattak, a Szellem, akivel soha nem tudtak kapcsolatba lépni. A földi munkám három szakasza (a világ teremtése, a megváltás és a pusztítás) miatt különböző időpontokban (soha nem nyilvánosan) jelenek meg közöttük, hogy elvégezzem közöttük a munkámat. Először a Megváltás Korában jártam az emberek között. Természetesen zsidó családba érkeztem; illetéknéppen a zsidók voltak az elsők, akik látták Isten földi eljövételét. Azért személyesen végeztem el ezt a munkát, mert a megváltás során testi inkarnációm akartam felajánlani engesztelő áldozatként. Így a Kegyelem Korában a zsidók voltak az elsők, akik megláttak Engem. Ez volt az első alkalom, amikor testet öltve munkálkodtam. A Királyság Korában az Én munkám a hódítás és a tökéletesítés, ezért ismét testet öltve végzem pásztori munkámat. Ez a második alkalom, hogy testet öltve tevékenykedem. A munka utolsó két szakaszában az emberek már nem a láthatatlan, megfoghatatlan Szellemmel kerülnek kapcsolatba, hanem egy olyan személlyel, aki a testté lett Szellem. Így az ember szemében ismét emberré válok, akin nem látszik és nem érződik, hogy Isten. Sőt, az Isten, akit az emberek látnak, nemcsak férfi, hanem nő is, ami a legmegdöbbentőbb és legzavarbaejtőbb számukra. Rendkívüli munkám újra és újra megdönti a sok-sok éve fennálló régi hiedelmeket. Az emberek megdöbbennek! Isten nem csupán a Szent Szellem, a Szellem, a hétszeresen felfokozott Szellem vagy a mindent átfogó Szellem, hanem ember is – egy közönséges ember, egy kivételesen hétköznapi ember. Ő nemcsak férfi, hanem nő is. Abban hasonlítanak, hogy mindketten embernek születtek, és abban különböznek, hogy egyikük a Szent Szellemtől fogant, a másikat pedig ember szülte, bár közvetlenül a Szellemtől származik. Abban hasonlítanak, hogy Isten mindkét testi inkarnációja az Atyaisten munkáját végzi, és abban különböznek, hogy egyikük a megváltást vitte véghez, míg másuk a hódításon munkálkodik. Mindketten az Atyaistent képviselik, de egyikük a Megváltó, aki tele van szeretettel és irgalommal, másuk pedig az igazságosság Istene, aki tele van haraggal és ítélkezéssel. Egyikük a Legfelsőbb Vezér, aki elindította a megváltás művét, míg másuk az igazságos Isten, aki beteljesíti a hódítás művét. Az egyik a Kezdet, a másik a Vég. Az egyik a bűntelen test, míg a másik a megváltást beteljesítő, a munkát folytató, és soha nem bűnös test. Ők mindketten ugyanaz a Szellem, de különböző testben lakoznak, különböző helyeken születtek, és több ezer év választja el őket egymástól. Azonban minden munkájuk kölcsönösen kiegészíti egymást, soha nem ellentétesek, és egy kalap alatt lehet róluk beszélni. Mindkettő ember, de az egyik kisfiú volt, a másik pedig kislány. Mindezen sok év alatt, az emberek nemcsak a Szellemet és nemcsak egy embert, egy férfit láttak, hanem sok olyan dolgot is, amelyek nem illeszkednek az emberi fogalmakhoz; illetéknéppen az emberek soha nem képesek teljesen megérteni Engem. Továbbra is

félíg hisznek, félíg kételkednek Bennem – mintha valóban léteznék, de mégis csak egy illuzórikus álom lennék –, ezért van az, hogy az emberek a mai napig nem tudják, mi az Isten. Tényleg össze tudsz foglalni Engem egy egyszerű mondatban? Valóban azt mered mondani, hogy „Jézus nem más, mint Isten, és Isten nem más, mint Jézus”? Tényleg vagy olyan bátor, hogy azt mondd: „Isten nem más, mint a Szellem, és a Szellem nem más, mint Isten”? Nyugodtan kijelented, hogy „Isten csupán egy testet öltött ember”? Tényleg van bátorságod azt állítani, hogy „Jézus képmása Isten nagyszerű képmása”? Képes vagy ékesszólásodat arra használni, hogy alaposan elmagyarázd Isten természetét és képmását? Tényleg azt mered mondani, hogy „Isten csak férfiakat teremtett, nőket nem, a saját képmására”? Ha ezt mondd, akkor egyetlen nő sem lenne a kiválasztottjaim között, még kevésbé lennének a nők az emberiség egyik osztálya. Most már tényleg tudod, hogy mi az Isten? Isten ember? Isten Szellem? Isten valóban férfi? Csak Jézus tudja elvégezni a munkámat? Ha a fentiek közül csak egyet választasz lényegem összefoglalására, akkor rendkívül tudatlan, lojális hívő vagy. Ha egyszer, és csak egyszer munkálkodnék hús-vér testben, akkor is behatárolnátok Engem? Tényleg egyetlen pillantással teljesen meg tudsz Engem érteni? Tényleg teljesen össze tudsz Engem foglalni az alapján, aminek életed során ki voltál téve? Ha mindkét inkarnációmban hasonló munkát végeznék, hogyan látnátok Engem? Örökre ott hagynátok engem, a keresztre szegezve? Lehet Isten olyan egyszerű, mint ahogy állítod?

Bár a hitetek nagyon őszinte, egyikőtök sem képes teljes leírást adni Rólam, senki sem tud teljes tanúságot tenni az összes tényről, amit láttok. Gondoljatok bele: ma a legtöbben közületek elhanyagolják kötelességeiket, helyette a testet hajszolják, a testet elégitik ki, és mohón élvezik a test örömeit. Kevés igazsággal rendelkeztek. Hogyan tudtok hát tanúságot tenni mindarról, amit láttatok? Valóban bíztok abban, hogy a tanúim lehettek? Ha eljön a nap, amikor nem tudsz tanúságot tenni mindarról, amit ma láttál, akkor elveszíted a teremtett lények funkcióját, és létezésednek nem lesz semmi értelme. Méltatlan leszel arra, hogy ember légy. Azt is mondhatnánk, hogy nem leszel ember! Mérhetetlen munkát végeztem rajtatok, de mivel jelenleg semmit sem tanulsz, semmit sem tudsz, és eredménytelen a munkád, amikor eljön az idő, hogy kiterjesszem a munkámat, te csak bámulni fogsz kifejezéstelen tekintettel, szótlanul és teljesen haszontalanul. Ez nem tesz téged örökre bűnössé? Amikor eljön az idő, vajon nem fogod a legmélyebb megbánást érezni? Nem fogsz apátiába süllyedni? Minden mai munkámat nem tétlenség okán és unalomból végzem, hanem azért, hogy megalapozzam jövőbeli munkámat. Nem arról van szó, hogy zsákutcába jutottam, és valami újjal kell előállnom. Meg kellene értened a munkámat; ezt nem egy utcán játszó gyermek végzi, hanem én végzem Atyám képviseletében. Tudnotok kell, hogy mindezt nem Én magam teszem, hanem inkább Atyámat képviselem. A ti szerepetek mindeközben szigorúan az, hogy kövessetek, engedelmeskedjete, változzatok és tanúságot tegyete. Azt kell megértenetek, hogy miért kellene hinnetek Bennem; ez a legfontosabb kérdés, amit

mindannyiótoknak meg kell értenetek. Atyám, az Ő dicsőségére, mindnyájatokat számomra rendelt attól a pillanattól fogva, hogy megteremtette a világot. Az Én munkámért és az Ő dicsőségéért választott titeket. Atyám miatt hisztek bennem; Atyám eleve elrendelése miatt követtek engem. Mindez nem a ti saját választásotok. Még fontosabb, hogy megértsétek, hogy ti vagytok azok, akiket Atyám azzal a céllal ajándékozott Nekem, hogy tanúságot tegyetek Rólam. Mivel Ő adott titeket nekem, azokon az utakon kell haladnotok, amelyeket én adok nektek, valamint azokat az utakat és szavakat kell követnetek, amelyeket én tanítok nektek, mert kötelességetek az Én utaimon haladnotok. Ez a belém vetett hitetek eredendő célja. Ezért mondom nektek: ti csupán emberek vagytok, akiket Atyám Nekem ajándékozott, hogy az én módszereimhez tartsátok magatokat. Ti azonban csak hisztek Bennem; nem vagytok az enyéme, mert nem az izráélita családhoz tartoztok, hanem az ősi kígyó fajtájából származtok. Csak annyit kérek tőletek, hogy tegyetek értem tanúságot, de ma az én utaimat kell járnotok. Mindez a jövőbeli tanúságtételt szolgálja. Ha olyan emberként ténykedtek, akik csupán hallgatnak az Én módszereimre, akkor értéktelenek lesztek, és elveszik annak a jelentősége, hogy Atyám nekem ajándékozott titeket. Ragaszkodom hozzá, hogy elmondjam nektek: Az Én utamat kell járnotok.

Mit jelent igazi embernek lenni?

Mindig is az volt a feladatomban, hogy irányítsam az embert. Továbbá az ember meghódítása az, amit elrendeltem, amikor a világot teremtettem. Az emberek talán nem tudják, hogy az utolsó napokban teljesen meg fogom hódítani az embert, vagy hogy az emberiség lázadóinak legyőzése a bizonyíték arra, hogy legyőztem Sátánt. Amikor az ellenségem harcba szállt Velem, már akkor megmondtam, hogy le fogom győzni azokat, akiket Sátán fogságba ejtett és gyermekeivé tett – hűséges szolgálivá, akik otthonát őrzik. A hódítás eredeti jelentése: legyőzni, megalázni; az izráéliták nyelvén azt jelenti, hogy teljesen legyőzni, megsemmisíteni, és képtelenné tenni arra, hogy továbbra is ellenállást tanúsítson Velem szemben. Ma azonban, rátok vonatkozóan, a jelentése hódítás. Tudnotok kell, hogy az Én szándékom mindig is az volt, hogy teljesen kioltsam és felszámoljam az emberiség gonoszait, hogy többé ne lázadhassanak ellenem, és lélegzetük se maradjon arra, hogy félbeszakítsák vagy megzavarják munkámat. Így tehát, ami az embert illeti, ez a szó hódítást jelent. Bármilyen jelentések kapcsolódjanak a kifejezéshez, az Én munkám az emberek legyőzése. Mert bár igaz, hogy az emberiség az Én irányításom alá tartozik – pontosabban fogalmazva az emberek nem mások, mint az Én ellenségeim. Az emberek a gonoszok, akik ellenem szegülnek és engedetlenek Velem szemben. Az emberek nem mások, mint az általam elátkozott gonosz ivadéka. Az emberek nem mások, mint az Engem eláruló arkangyal leszármazottai. Az emberek nem mások, mint az ördög hagyatéka, akit réges-régen elűztem, és aki azóta is

kibékíthetetlen ellenségem. Mert az egész emberiség fölött az ég homályos és sötét, a világosság legcsekélyebb nyoma nélkül, és az emberi világ koromsötétbe merül – úgyhogy aki benne él, még a kinyújtott kezét sem látja az arca előtt, sem a napot, amikor felemeli a fejét. A lába alatt kanyargó, sáros és kátyúkkal teli út tekervényesen kanyarog; az egész földet holttestek borítják. A sötét sarkok tele vannak a holtak maradványaival, a hűvös és árnyékos zugokban pedig démonok tömegei telepedtek meg. Az emberek világában pedig mindenütt hordákban jönnek és mennek a démonok. Mindenféle fenevadak utódai mocsokba burkolózva vívnak egymással ádáz küzdelmet, melynek hangja rémületet kelt a szívekben. Ilyen időkből, egy ilyen világban, egy ilyen „földi paradicsomban” hol keresse az ember az élet boldogságát? Hová mehetne, hogy megtalálja élete célját? Az emberiség, amelyet Sátán már rég lábbal tipor, kezdettől fogva a Sátán képmását felvevő szereplő – mi több, az emberiség Sátán megtestesülése, és bizonyítékként szolgál, amely hangosan és tisztán tanúskodik Sátán mellett. Hogyan tud egy ilyen emberi faj, egy ilyen degenerált söpredék, egy ilyen romlott emberi nemzetség ivadéka tanúságot tenni Istenről? Honnan származik az Én dicsőségem? Hol lehetne egyáltalán az Én bizonyágtételről beszélni? Az ellenség ugyanis, amely megrontva az emberiséget, velem szemben áll, már elragadta az emberiséget – az emberiséget, amelyet régen teremtettem, amely telve volt dicsőséggel és jelenlétemmel –, és bemocskolta őket. Elragadta dicsőségemet; és mindaz, amivel az embert átítatta méreg, amelyet erősen átjárt Sátán ocsmánysága, valamint a jó és a gonosz tudásának a fájáról származó gyümölcs nedve. Kezdetben megteremtettem az emberiséget, vagyis az emberiség őseit, Ádámot. Őt formával és képmással ruháztam fel, telve volt energiával, telve életerővel, és ráadásul dicsőségem közelében volt. Ez volt az a dicsőséges nap, amikor az embert teremtettem. Ezután Ádám testéből Éva is létrejött, és ő is az ember őse volt, és így az emberek, akiket teremtettem, telve voltak az Én leheletemmel, és tele voltak az Én dicsőséggel. Ádám eredetileg az Én kezemből született, és az Én képmásomat képviselte. Így „Ádám” eredeti jelentése Általam teremtetett lény volt, amelyet átjárt az Én életenergiám, átjárt az Én dicsőségem, és amelynek alakja és képe, szelleme és lehelete volt. Ő volt az egyetlen teremtetett lény, aki szellemmel rendelkezett, aki képes volt Engem képviselni, képmásomat hordozni és leheletemet befogadni. Kezdetben Éva volt a második emberi lény, akit lélegzettel láttam el, akinek a teremtését Én rendeltem el, így „Éva” eredeti jelentése egy olyan teremtetett lény volt, aki folytatja dicsőségemet, tele van az Én életerőmmel, és ráadásul fel van ruházva dicsőséggel. Éva Ádámtól származott, tehát ő is az Én képmásomat hordozta, mivel ő volt a második ember, aki az Én képmásomra lett teremtvé. „Éva” eredeti jelentése egy élő emberi lény volt, lélekkel, hússal és csonttal, az Én második tanúságtétele, valamint az Én második képmásom az emberiség között. Ők voltak az emberiség ősei, az ember tiszta és értékes kincsei, kezdettől fogva szellemmel felruházott élőlények. A gonosz azonban eltiporta és foglyul ejtette az emberiség őseinek utódait, teljes sötétségbe taszítva az emberi világot, és

elérve, hogy az utódok többé ne higgyenek az Én létezésemben. Még gyalázatosabb, hogy miközben a gonosz megrontja az embereket és eltiporja őket, kegyetlenül elragadja dicsőségemet, tanúságtételemet, az életerőt, amelyet adtam nekik, a lehetőséget és az életet, amelyet beléjük leheltem, minden dicsőségemet az emberi világban, és a szívem összes vérét, amelyet az emberiségre áldoztam. Az emberiség már nincs a világosságban, az emberek elvesztették mindent, amit adományoztam, és elvetették a dicsőséget, amit nekik adtam. Hogyan ismerhetik el, hogy én vagyok minden teremtett lény Ura? Hogyan tudnak továbbra is hinni az Én mennyei létezésemben? Hogyan fedezhetik fel dicsőségem megnyilvánulását a földön? Hogyan tudják ezek az unokák fogadni azt az Istent, akit saját őseik az őket teremtő Úrként féltek? Ezek a szálnalmas unokák nagylelkűen „felajánlották” a gonosznak a dicsőséget, a képmást és a tanúságot, amelyet Ádámnak és Évának adományoztam, valamint az életet, amelyet az emberiségnek adtam, és amelytől a létezésük függ; és ők egyáltalán nem törődnek a gonosz jelenlétével, és minden dicsőségemet neki adják. Nem ez a „söpredék” kifejezés eredete? Hogy lehet az Én dicsőségem ilyen emberiség, ilyen gonosz démonok, ilyen két lábon járó hullák, a Sátán ilyen alakjai – az ellenségeim – birtokában? Visszaszerzem dicsőségemet, visszaszerzem az emberek között létező tanúbizonyságomat és mindazt, ami egykor Hozzám tartozott, és amit régen az emberiségnek adtam. Teljesen meghódítom az emberiséget. Tudnod kell azonban, hogy az általam teremtett emberek szentek voltak, akik képmásomat és dicsőségemet hordozták. Nem a Sátánhoz tartoztak, és nem is voltak kitéve az ő eltiprásának, hanem tisztán az Én megnyilvánulásaim voltak, a Sátán mérgének a legcsekélyebb nyomától is mentesen. Ezért tájékoztatom az emberiséget, hogy csak azt akarom, amit az Én kezem teremtett, a szenteket, akiket szeretek, és akik nem tartoznak más entitáshoz. Továbbá gyönyörködni fogok bennük, és az Én dicsőségemnek tekintem majd őket. Azonban nem a Sátánhoz tartozó, a Sátán által megrontott emberiséget akarom, amely már nem az Én eredeti teremtésem. Mivel szándékomban áll visszaszerezni az emberi világban létező dicsőségemet, teljesen meghódítom a túlélőket az emberiség körében, bizonyítékul a Sátán legyőzésével szerzett dicsőségemre. Én csak a tanúbizonyságomat tekintem Önmagam kikristályosodásának, örömöm tárgyának. Ez az Én akaratom.

Több tízezer évnyi történelem kellett ahhoz, hogy az emberiség oda jusson, ahol ma van, de az az emberiség, amelyet kezdetben teremtettem, már régen elfajult. Az emberiség már nem az az emberiség, amelyre vágyom, így az én szememben az emberek már nem érdemlik meg az emberiség nevet. Ők inkább az emberiség söpredéke, amelyet a Sátán foglyul ejtett – a rothadó, két lábon járó hullák, amelyekben a Sátán lakik, és amelyekbe a Sátán öltözik. Az emberek nem bíznak az Én létezésemben, és nem is üdvözlnek az Én eljövetelemet. Az emberiség csak vonakodva tesz eleget kéréseimnek, ideiglenesen engedve nekik, és nem osztozik Velem őszintén az élet örömeiben és bánataiban. Mivel az emberek kifürkészhetetlennek tekintenek Engem, kegyetlenül mosolyognak Rám, és a magatartásuk olyan, mintha egy hatalmon

lévőnek kedveskednének, mivel az emberek nem ismerik az Én munkámat, még kevésbé a jelenlegi akaratomat. Őszinte leszek veletek: Amikor eljön az a nap, könnyebb lesz elviselni a szenvedést annak, aki imád Engem, mint a tiéteket. A ti Belém vetett hitetek mértéke valójában nem haladja meg Jóbét – még a zsidó farizeusok hite is meghaladja a tiéteket –, ezért, ha elérkezik a tűz napja, a ti szenvedésetek súlyosabb lesz, mint a farizeusoké, amikor Jézus megdorgálta őket, súlyosabb, mint a 250 vezetőé, akik Mózesrel szembeszálltak, és súlyosabb, mint Sodoma szenvedése a megsemmisülés perzselő lángjai alatt. Amikor Mózes rásújtott a sziklára, és a Jahve által adományozott víz előtört, az az ő hite miatt történt. Amikor Dávid lanton játszott, hogy dicsérjen Engem, Jahvét, és a szíve megtelt örömmel, az az ő hite miatt történt. Amikor Jób elvesztette a hegyeket betöltő jószágait és mérhetetlenül nagy vagyonát, és testét fájdalmas kelések borították, az az ő hite miatt történt. Amikor hallhatta az Én hangomat, Jahve hangját, és láthatta az Én dicsőségemet, Jahve dicsőségét, az az ő hite miatt volt. Az, hogy Péter követni tudta Jézus Krisztust, a hitének volt köszönhető. Az, hogy őt Én értem a keresztre szegezheték, és csodálatos bizonyágot tehetett, szintén az ő hitének köszönhető. Amikor János meglátta az Emberfia dicsőséges ábrázatát, az az ő hitének volt köszönhető. Amikor látta az utolsó napok látomását, az még inkább az ő hitének volt köszönhető. Az ok, amiért az úgynevezett pogány nemzetek sokasága megkapta az Én kinyilatkoztatásomat, és megtudta, hogy testben tértem vissza, hogy elvégezzem munkámat az emberek között, szintén az ő hitük miatt van. Mindazok, akiket kemény szavaim sújtanak, és mégis vigaszt nyernek általuk, és üdvözülnek – ők vajon nem a hitük miatt élnek át ezeket? Azok, akik hisznek Bennem, de mégis nehézségeket szenvednek el, vajon nem őket is elutasította-e a világ? Azok, akik az Én szavamtól távol élnek, és menekülnek a megpróbáltatások szenvedései elől, vajon nem mindannyian a világban sodródhatnak-e? Olyanok, mint az ide-oda csapongó őszi falevelek, nincs hol megpihenniük, és még kevésbé részesülnek vigasztaló szavaimban. Bár az Én fenyítésem és megtisztításom nem követi őket, vajon nem koldusok-e ők, akik egyik helyről a másikra sodródhatnak, kóborolva a mennyek országán kívüli utcákon? Valóban a világ a te pihenőhelyed? Tényleg el tudod érni a világból származó kielégülés leghalványabb mosolyát is, elkerülve fenyítésemet? Valóban fel tudod használni a múltó élvezetet arra, hogy elfedd a szívedben lévő ürességet – az ürességet, amelyet nem lehet elrejtetni? Lehet, hogy mindenkit be tudsz csapni a családotban, de Engem soha nem tudsz becsapni. Mivel a hited túl csekély, a mai napig erőtlenségre vagy, hogy bármit is találj az élet nyújtotta örömeiből. Arra bízatlak: jobb, ha őszintén töltöd el fél életedet Érttem, mintha egész életedet a közepszerűségben és a testnek való foglalatosságban töltenéd, elviselve mindazt a szenvedést, amelyet az ember alig tud elviselni. Mi haszna van annak, hogy ennyire nagy becsben tartod magad, és menekülsz az Én büntetésem elől? Mi értelme van annak, hogy elrejtőzöl pillanatnyi fenyítésem elől, csak azért, hogy egy örökké tartó szégyent, egy örökké tartó fenyítést arassz? Valójában senkire sem kényszerítem rá az akaratomat. Ha valaki igazán

hajlandó alávetni magát minden tervemnek, akkor nem bánok vele méltatlanul. Megkövetelem azonban, hogy minden ember higgyen bennem, ahogyan Jób is hitt bennem, Jahvéban. Ha a ti hitetek meghaladja Tamás hitét, akkor a hitetek elnyeri az Én dicséretemet, hűségetekben megtaláljátok az Én boldogságomat, és biztosan megtaláljátok az Én dicsőségemet napjaitokban. Azok az emberek viszont, akik a világban és az ördögben hisznek, megkeményítették a szívüket, akárcsak Sodoma városának tömegei – szemükben a szélfúttá homokszemekkel, szájukban az ördög ajándékaival –, akiknek elhomályosult elméjét már rég megszállta a világot bitorló gonosz. Gondolataik szinte teljesen az ősidők ördögének fogságába estek. Így az emberiség hitét elfújta a szél, és képtelenek még csak észrevenni is az Én munkámat. Mindössze annyit tudnak tenni, hogy gyenge kísérletet tesznek arra, hogy hanyagul kezeljék munkámat, vagy nagyjából elemezzék, mert már régen hatalmukba kerítette őket a Sátán mérge.

Azért fogom meghódítani az emberiséget, mert az embereket Én teremtettem, és ráadásul élvezték teremtésem bőséges elemeit. De az emberek is elutasítottak Engem; nem vagyok ott a szívükben, és úgy tekintenek Rám, mint a létezésükre nehezedő teherre, olyannyira, hogy azután is elutasítanak miután valóban láttak Engem, és minden lehetséges módot kitalálnak, hogy legyőzhessenek. Az emberek nem engedik, hogy komolyan bánjak velük, vagy szigorú követelményeket támasszak velük szemben, és azt sem engedik, hogy ítélkezzem vagy megfenyítsem őket igazságtalanságukban. Ez távolról sem foglalkoztatja őket, inkább bosszantónak találják. És így az Én munkám az, hogy fogjam az emberiséget, amely eszik, iszik és gyönyörködik Bennem – de nem ismer Engem –, és legyőzzem őket. Le fogom fegyverezni az emberiséget, azután angyalaimat és dicsőségemet magamhoz véve visszatérek lakóhelyemre. Mert az emberek cselekedetei már rég összetörték a szívemet, és darabokra törték a művemet. Szándékomban áll visszaszerezni a dicsőséget, amelyet a gonosz elvett, mielőtt boldogan elvonulnék, hagyva, hogy az emberiség továbbra is élje az életét, továbbra is „békében és elégedetten éljen és dolgozzon”, továbbra is „művelje a saját földjét”, és többé nem fogok beavatkozni az életükbe. De most teljes mértékben vissza akarom szerezni dicsőségemet a gonosz kezéből, vissza akarom venni a dicsőség teljes egészét, amelyet a világ teremtésekor az emberbe helyeztem. Soha többé nem adományozom azt a földön élő emberi fajnak. Mert az emberek nemcsak, hogy nem őrizték meg dicsőségemet, hanem felcserélték azt Sátán képmásával. Az emberek nem értékelik az Én eljövetelemet, és nem becsülik meg az Én dicsőségem napját. Nem fogadják örömmel büntetésemet, még kevésbé hajlandók visszaadni Nekem dicsőségemet, és nem hajlandók elvetni a gonosz mérgét sem. Az emberiség továbbra is ugyanúgy becsap Engem, az emberek még mindig ugyanúgy ragyogó mosolyt és vidám arcot öltenek magukra. Nincsenek tudatában a sötétség mélységének, amely az emberiségre száll, miután az Én dicsőségem elhagyja őket. Különösen nincsenek tudatában annak, hogy amikor az Én napom eljön az egész emberiség számára, az még

nehezebb lesz nekik, mint a Noé idejében élőknek, mert nem tudják, milyen sötét lett Izráel, amikor dicsőségem eltávozott tőle – mert az ember hajnalban elfelejti, milyen nehéz volt átjutni a koromsötét éjszakán. Amikor a nap ismét elrejtőzik, és a sötétség leszáll az emberre, akkor ismét siránkozni fog, és fogait csikorgatja a sötétben. Elfelejtették, hogy amikor dicsőségem eltávozott Izráeltől, milyen nehéz volt elviselniük a szenvedés azon napjait? Most van az az idő, amikor meglátjátok az Én dicsőségemet, és ez az az idő, amikor osztoztok az Én dicsőségem napjában. Az ember jajgatni fog a sötétség közepette, amikor dicsőségem elhagyja a szennyes földet. Most van a dicsőség napja, amikor munkámat végzem, és ez az a nap, amikor felmentem az emberiséget a szenvedés alól, mert Én nem osztozom velük a gyötrem és a nyomorúság idején. Csak azt akarom, hogy teljesen meghódítsam az emberiséget, és teljesen legyőzzem a gonoszokat az emberiségben.

Mit tudsz a hitről?

Az emberben csak a hit bizonytalan szava létezik, de az ember nem tudja, mit jelent a hit, még kevésbé, hogy miért van hite. Az ember túl keveset ért, és az ember maga is túlságosan hiányos; az Énbennem való hite csak esztelen és tudatlan. Bár nem tudja, mi a hit, és azt sem, hogy miért hisz Bennem, mégis megszállottan hisz Bennem. Amit az embertől kérek, az nem pusztán az, hogy megszállottan hívjon Engem ilyen módon, vagy hogy felületesen higgyen Bennem, mert az Általam végzett munka az, hogy az ember meglásson Engem, és megismerjen Engem, nem pedig az, hogy az embert lenyűgözzem, és új megvilágításban nézzen Rám. Valamikor sok jelet és csodát mutattam, és sok csodálatos dolgot tettem, és az akkori izráeliták nagy elismerést tanúsítottak Irántam, és nagyra becsülték a betegek gyógyítására és a démonok kiűzésére való kivételes képességemet. Abban az időben a zsidók úgy gondolták, hogy gyógyító képességeim mesteriek, rendkívüliek – és sok tettem miatt mindannyian tiszteltek Engem, és nagy csodálatot éreztek valamennyi képességem iránt. Így mindazok, akik láttak Engem csodákat tenni, szorosán követtek Engem, olyannyira, hogy ezrek vettek körül, hogy lássák, amint meggyógyítom a betegeket. Oly sok jelet és csodát mutattam, mégis az emberek csupán egy kiváló orvosnak tekintettek Engem; ugyanígy sok tanító beszédet mondtam akkoriban az embereknek, mégis csupán a tanítványainál magasabb rendű tanítónak tekintettek Engem. Még ma is, miután az emberek látták a munkámról szóló történelmi feljegyzéseket, az értelmezésük továbbra is az, hogy Én egy nagyszerű orvos vagyok, aki meggyógyítja a betegeket, és a tudatlanok tanítója, és úgy határoztak meg Engem, mint az irgalmas Úr Jézus Krisztust. Azok, akik a szentírásokat értelmezik, talán már felülmúlták gyógyítói képességeimet, vagy akár olyan tanítványok is lehetnek, akik már túlszárnyalták tanítójukat, mégis az ilyen nagy hírű emberek, akiknek a nevét az egész világon ismerik, olyan kevésre

tartanak Engem, hogy számukra egyszerűen csak orvos vagyok. Tetteim száma több, mint a homokszemek a tengerparton, és bölcsességem felülmúlja Salamon összes fiát, mégis az emberek csupán egy jelentéktelen orvosként és az emberek ismeretlen tanítójaként gondolnak Rám. Nagyon sokan csak azért hisznek Bennem, hogy meggyógyíthassam őket. Oly sokan csak azért hisznek Bennem, hogy hatalmammal kiűzhessem a tisztátalan szellemeket a testükből, és oly sokan csak azért hisznek Bennem, hogy békét és örömet kapjanak Tőlem. Oly sokan csak azért hisznek Bennem, hogy még több gazdagságot kérjenek Tőlem. Oly sokan csak azért hisznek Bennem, hogy békében töltsék ezt az életet, és hogy az eljövendő világban épségben és biztonságban legyenek. Nagyon sokan hisznek Bennem azért, hogy elkerüljék a pokol szenvedéseit és megkapják a menny áldásait. Oly sokan csak az átmeneti kényelemért hisznek Bennem, de nem törekszenek arra, hogy az eljövendő világban bármit is nyerjenek. Amikor dühömet az emberre zúdítottam, és elragadtam minden örömét és békéjét, amivel egykor rendelkezett, az ember kételkedni kezdett. Amikor az embernek adtam a pokol szenvedéseit, és visszaköveteltem a menny áldásait, az ember szégyene haraggá változott. Amikor az ember arra kért Engem, hogy gyógyítsam meg, nem törődtem vele, és undort éreztem iránta. Az ember elszakadt Tőlem, hogy ehelyett a gonosz orvoslás és a varázslás útját keresse. Amikor megvontam mindazt, amit az ember igényelt Tőlem, mindenki nyomtalanul eltűnt. Ezért azt mondom, hogy az ember azért hisz Bennem, mert túl sok kegyelmet adok, és túlságosan is sokat lehet nyerni. A zsidók a kegyelmem miatt hittek Bennem, és követtek Engem, bárhová is mentem. Ezek a tudatlan, korlátozott tudással és tapasztalattal rendelkező emberek csak az Általam kinyilvánított jeleket és csodákat keresték. Úgy tekintettek Rám, mint a zsidók házának fejére, aki a legnagyobb csodákat tudja véghezvinni. Így amikor démonokat űztem ki az emberekből, ez sok vitát váltott ki közöttük: Azt mondták, hogy Én vagyok Illés, hogy Én vagyok Mózes, hogy Én vagyok a legősibb a próféták közül, hogy Én vagyok a legnagyobb orvos. Azon kívül, hogy Én magam mondtam, hogy Én vagyok az élet, az út és az igazság, senki sem ismerhette meg lényemet vagy kilétemet. Azon kívül, hogy Én magam mondtam, hogy a menny az a hely, ahol az Én Atyám él, senki sem tudta, hogy Én vagyok az Isten Fia, és maga Isten is. Azon kívül, hogy Én magam mondtam, hogy megváltást hozok az egész emberiségnek és megváltom az emberiséget, senki sem tudta, hogy Én vagyok az emberiség Megváltója, és az emberek csak jóindulatú és könyörületes emberként ismertek Engem. És azon kívül, hogy Én magam képes voltam megmagyarázni mindent, ami Rólam szól, senki sem ismert Engem, és senki sem hitte el, hogy Én vagyok az élő Isten Fia. Ilyen az emberek hite Bennem, és ilyen az, ahogyan megpróbálnak becsapni Engem. Hogyan tehetnének tanúságot Rólam, amikor ilyen nézeteket vallanak Rólam?

Az emberek hisznek Bennem, de képtelenek bizonytságot tenni Rólam, és tanúskodni sem tudnak Rólam, mielőtt Én Magamat ismertté tenném. Az emberek csak azt látják, hogy Én felülmúlok a teremtményeket és minden szent embert, és látják,

hogy az Általam végzett munkát nem végezhetik emberek. Így a zsidóktól kezdve a mai emberekig mindazok, akik dicsőséges tetteimet látják, csak Irántam való kíváncsisággal vannak tele, és egyetlen teremtmény szája sem képes tanúságot tenni Rólam. Egyedül Atyám tett Rólam tanúságot, és utat készített Nekem minden teremtmény között; ha Ő nem tette volna, bárhogyan is munkálkodtam volna, az ember soha nem tudta volna meg, hogy Én vagyok a teremtés Ura, mert az ember csak elvenni tud Tőlem, és munkám eredményeként nem hisz Bennem. Az ember csak azért ismer Engem, mert ártatlan vagyok, és semmiben sem vagyok bűnös, mert számos rejtélyt meg tudok magyarázni, mert a sokaság fölött állok, vagy mert az ember sokat profitált Belőlem, mégis csak kevesen hisznek abban, hogy Én vagyok a teremtés Ura. Ezért mondom, hogy az ember nem tudja, miért hisz Bennem; nem ismeri a Bennem való hit célját vagy jelentőségét. Az ember valóságérzete olyannyira hiányos, hogy aligha alkalmas arra, hogy tanúságot tegyen Rólam. Nektek túl kevés az igaz hitetek, és túl keveset nyertetek, ezért túl kevés a bizonyágtételek. Továbbá túl keveset értetek, és túl sok minden hiányzik belőletek, úgyhogy szinte alkalmatlanok vagytok arra, hogy tanúságot tegyetek tetteimről. Az elhatározásokot valóban jelentős, de vajon biztosak vagytok-e abban, hogy képesek lesztek sikeresen tanúskodni Isten lényegéről? Amit ti tapasztaltatok és láttatok, az felülmúlja minden korszak szentjeinek és prófétáinak tapasztalatait, de képesek vagytok-e kiválóbb tanúságot tenni, mint a múlt idők szentjeinek és prófétáinak szavai? Amit most nektek adok, az felülmúlja Mózes és meghaladja Dávidot, ezért hasonlóképpen azt kérem, hogy a ti bizonyágtételek is múlja felül Mózes, és hogy a ti szavaitok legyenek nagyobbak Dávidnál. Százszorosán adok nektek – így azt kérem tőletek is, hogy hasonlóképpen fizessétek vissza Nekem. Tudnotok kell, hogy Én vagyok az, aki életet ad az emberiségnek, és ti vagytok azok, akik életet kaptok Tőlem, és akiknek tanúságot kell tennetek Mellettem. Ez a ti kötelességetek, amelyet Én küldök le rátok, és amelyet meg kell tennetek Értem. Nektek adtam minden dicsőségemet, nektek adtam az életet, amelyet a választott nép, az izráeliták soha nem kaptak meg. A jog szerint tanúságot kell tennetek Rólam, és Nekem kell szentelnetek ifjúságotokat, és életeteket kell adnotok. Bármiknek is adományozom dicsőségemet, azok tanúságot tesznek Rólam, és életüket adják Értem. Ezt már régóta előre meghatároztam. Az a ti szerencsétek, hogy dicsőségemet nektek adományozom, és a ti kötelességetek, hogy tanúságot tegyetek dicsőségemről. Ha csak azért hinnétek Bennem, hogy áldásokat nyerjete, akkor munkámnak kevés jelentősége lenne, és nem teljesítenétek kötelességeket. Az izráeliták csak irgalmamat, szeretetemet és nagyságomat látták, a zsidók pedig csak türelmemnek és megváltásomnak voltak tanúi. Nagyon-nagyon keveset láttak Lelkem munkájából, olyannyira, hogy csak tízezredrészét értették meg annak, amit ti hallottatok és láttatok. Amit ti láttatok, még a közöttük lévő főpapokat is felülmúlja. Az igazságok, amelyeket ti ma megértettetek, meghaladják az övékét; amit ti ma láttatok, meghaladja azt, amit a Törvény Korában, valamint a Kegyelem Korában láttak, és amit ti megtapasztaltatok, az még Mózes és Illést is felülmúlja. Mert amit az

izráeliták megértettek, az csak Jahve törvénye volt, és amit láttak, az csak Jahve hátának látványa volt; amit a zsidók megértettek, az csak Jézus megváltása volt, amit kaptak, az csak a Jézus által adományozott kegyelem volt, és amit láttak, az csak Jézus képe volt a zsidók házában. Amit ti ma láttok, az Jahve dicsősége, Jézus megváltása és minden mai cselekedetem. Így ti is hallottátok Lelkem szavait, értékeltétek bölcsességemet, megismertétek csodámat, és megismertétek az Én természetemet. Elmondtam nektek az egész irányítási tervemet is. Amit ti láttatok, az nem csupán egy szerető és irgalmas Isten, hanem egy igazságossággal teli Isten. Láttatok csodálatos munkámat, és megtudtátok, hogy fenséggel és haraggal vagyok teli. Mi több, tudjátok, hogy egykor Izráel házára zúdítottam tomboló dühömet, és ma ez rátok is eljött. Többet értetek mennyei misztériumaimból, mint Ézsaiás és János; többet tudtok szeretetreméltóságomról és tiszteletreméltóságomról, mint a múlt korok összes szentje. Amit ti kaptatok, az nem csupán az Én igazságom, az Én utam és az Én életem, hanem Jánosénál is nagyobb látomás és kinyilatkoztatás. Ti sokkal több titkot értettetek meg, és megpillantottátok igazi arcomat is; ti többet fogadtatok el ítéletemből, és többet tudtok igazságos természetemről. És így, bár ti az utolsó napokban születtetek, a felfogásotok a korábbi és a múlté, és a mai dolgokat is megtapasztaltátok, és mindezt személyesen Én tettem. Amit tőletek kérek, az nem túlzás, mert oly sokat adtam nektek, és ti sokat láttatok Bennem. Ezért arra kérlek benneteket, hogy tegyetek tanúságot Értem az elmúlt korok szentjeinek, és ez a szívem egyetlen vágya.

Atyám volt az, aki először tanúskodott Mellettem, de Én nagyobb dicsőséget akarok, és azt, hogy a teremtetett lények szájából is a tanúságtétel szavai hangozzanak el – ezért mindenemet átadom nektek, hogy teljesíthessétek a kötelességeket, hogy befejeződhessen az emberek között végzett munkám. Meg kellene értenetek, miért hisztek Bennem; ha ti csak a tanítványaim vagy a pácienseim akartok lenni, vagy a mennyei szentjeim egyikévé akartok válni, akkor értelmetlen lesz, hogy Engem követtek. Engem így követni egyszerűen csak energiapazarlás lenne; ha ilyen módon hinnétek Bennem, azzal csak elvesztegetnétek napjaitokat, elpazarolnátok fiatalságotokat, és a végén semmit sem kapnátok. Nem lenne-e ez hiábavaló munka? Én már régen eltávoztam a zsidók közül, és nem vagyok többé az emberek orvosa, sem az emberek gyógyszere. Nem vagyok többé az ember igáslova, akit tetszése szerint hajt vagy lemészárol; inkább azért jöttem az emberek közé, hogy megítéljem és megfenyítsem az embereket, hogy az ember megismerhessen Engem. Tudnod kell, hogy egykor Én végeztem a megváltás munkáját; egykor Jézus voltam, de nem maradhattam örökké Jézus, ahogyan egykor Jahve voltam, de később Jézus lettem. Én vagyok az emberiség Istene, a teremtés Ura, de nem maradhatok örökké Jézus vagy Jahve. Én voltam az, amit az ember orvosnak tart, de nem lehet azt mondani, hogy Isten csupán az emberiség orvosa. Ha tehát te a régi nézeteket tartod a Bennem való hitedben, akkor semmit sem fogsz elérni. Nem számít, hogy ma hogyan dicsérsz Engem – „Milyen szeretetteljes Isten az ember iránt; meggyógyít engem, áldást, békét és örömet ad nekem. Milyen jó Isten

az emberhez; ha csak hiszünk benne, akkor nem kell aggódnunk a pénz és a gazdagság miatt...” –, akkor sem tudom félbeszakítani eredeti munkámat. Ha ma hiszel Bennem, akkor csak az Én dicsőségemet kapod, és méltó leszel arra, hogy tanúságot tegyél Rólam, minden más pedig másodlagos lesz. Ezt világosan tudnod kell.

Most már tényleg tudod, hogy miért hiszel Bennem? Valóban ismered munkám célját és jelentőségét? Valóban ismered a kötelességedet? Valóban ismered az Én tanúságtételemet? Ha csupán hiszel Bennem, de dicsőségemnek vagy tanúságtételnek semmi jele nincs benned, akkor már régen elvetettelek. Ami pedig azokat illeti, akik mindent tudnak, ők még inkább szálkák a szememben, és a házamban nem többek, mint akadályok az utamban, ők olyan konkolyok, melyeket teljesen ki kell rostálni a munkámban, nincs hasznuk, értéktelenek, és Én már rég utálok őket. Gyakran sújtja haragom mindazokat, akik megfosztattak a bizonyágtételtől, és soha nem kerüli el őket a vesszőm. Már régóta átadtam őket a gonosz kezébe; megfosztattak áldásaimtól. Amikor eljön a nap, fenyítésük még a bolond asszonyokénál is súlyosabb lesz. Ma csak azt a munkát végzem, amit kötelességem elvégezni; az összes búzát kötegekbe fogom kötni, együtt azokkal a konkolyokkal. Ez az Én munkám ma. Azok a konkolyok mind ki lesznek rostálva a cséplésem során, aztán a búzaszemek a raktárba lesznek gyűjtve, és azok a konkolyok, amelyek ki lettek rostálva, a tűzbe lesznek vetve, hogy porrá égjenek. Az Én munkám most csupán annyi, hogy minden embert kötegbe kössek, vagyis teljesen meghódítsam őket. Azután kezdem el a gyomlálást, hogy felfedjem minden ember végét. És így tudnod kell, hogyan kellene most megfelelned Nekem, és hogyan kell a helyes útra lépned a Belém vetett hitedben. Amire most vágyom, az a hűséged és engedelmisséged, a szereteted és bizonyágtétele. Még ha ebben a pillanatban nem is tudod, hogy mi a bizonyágtétel vagy mi a szeretet, akkor is hozd Elém mindenedet, és add át Nekem az egyetlen kincsedet, amid van: a hűségedet és az engedelmisségedet. Tudnod kell, hogy a Sátán legyőzéséről szóló tanúságtétel az ember hűségében és engedelmisségében rejlik, ahogyan az ember teljes meghódításáról szóló tanúságtétel is. A Belém vetett hited kötelessége, hogy tanúságot tegyél Rólam, hogy hűséges legyél Hozzám és senki máshoz, és hogy mindvégig engedelmeskedj. Mielőtt munkám következő lépését megkezdeném, hogyan fogsz tanúságot tenni Rólam? Hogyan leszel hűséges Hozzám és engedelmes Nekem? Minden hűségedet a feladatodnak szenteled-e, vagy egyszerűen feladod? Aláveted-e inkább magad minden rendelkezésemnek (még akkor is, ha az halál vagy pusztulás lenne), vagy inkább elmenekülsz félúton, hogy elkerüld fenyítésemet? Azért fenyítelek meg téged, hogy tanúságot tegyél Rólam, és hűséges és engedelmes légy Nekem. Mi több, a mostani fenyítés azért van, hogy kibontakoztassa munkám következő lépését, és hogy a munka akadálytalanul haladhasson. Ezért arra biztatlak, hogy légy bölcs, és ne kezeld sem az életedet, sem a létezésed jelentőségét értéktelen homokként. Tudhatod-e pontosan, hogy mi lesz az Én eljövendő munkám? Tudod-e, hogyan fogok dolgozni az eljövendő napokban, és hogyan fog kibontakozni a munkám? Tudnod

kellene, milyen jelentőséggel bír a munkámmal kapcsolatos tapasztalatod, és ezen túlmenően a Belém vetett hited. Olyan sokat tettem; hogyan is adhatnám fel félúton, ahogyan te képzeled? Olyan kiterjedt munkát végeztem; hogyan tudnám lerombolni azt? Valóban azért jöttem, hogy véget vessek ennek a korszaknak. Ez igaz, de ezenfelül tudnod kell, hogy új korszakot kell kezdenem, új munkát kell kezdenem, és mindenekelőtt terjesztenem kell a királyság evangéliumát. Tehát tudnod kell, hogy a jelenlegi munka csak arra szolgál, hogy egy korszakot kezdjen el, és hogy megteremtse az alapot az evangélium terjesztéséhez az eljövendő időben, és hogy a jövőben véget vessen a korszaknak. A munkám nem olyan egyszerű, mint ahogyan te gondolod, és nem is olyan értéktelen vagy értelmetlen, mint ahogyan talán hiszed. Ezért még mindig azt kell mondanom neked: az életedet az Én munkámnak kellene adnod, sőt, az Én dicsőségemnek kellene szentelned magad. Régóta vágytam arra, hogy tanúságot tegyél Rólam, és még inkább vágytam arra, hogy terjeszd evangéliumomat. Meg kellene értened, mi van a szívemben.

Amikor a lehulló levelek visszatérnek a gyökereikhez, te megbánod majd mindazt a gonoszságot, amit tettél

Mindannyian saját szemetekkel láttátok a munkát, amit köztetek végeztem, ti magatok is hallgattátok a szavakat, amelyeket mondtam és mindannyian ismertétek az irántatok tanúsított hozzáállásomat, így tudnotok kellene, miért végzem bennetek ezt a munkát. Teljesen őszintén mondom nektek, hogy ti nem vagytok más, mint eszközök hódító munkámhoz az utolsó napokban, a pogány nemzetek között végzett munkám kiterjesztésének eszközei. A ti igazságtalanságotokon, tisztátalanságotokon, ellenállásotokon és lázadásotokon keresztül beszélek, hogy jobban kiterjeszthessem munkámat és terjesszem nevemet a pogány nemzetek között, vagyis, hogy terjesszem azt az Izráelen kívüli nemzetek bármelyike között. Ez azért van, hogy nevem, tetteim és hangom elterjedjen a pogány nemzetek között, és így mindazokat a nemzeteket, amelyek nem Izráelhez tartoznak, meghódíthassam és imádhassanak Engem, és szent földjeimmé váljanak Izráel és Egyiptom földjén kívül. Munkám kiterjesztése valójában hódító munkám és szent földem kiterjesztése; ez az Én jelenlétem kiterjesztése a földön. Tisztában kell lennetek azzal, hogy ti csupán a teremtetett lények vagytok a pogány nemzetek között, amelyeket meghódítok. Eredetileg sem státusszal, sem hasznosítási értékkel nem rendelkeztek, és egyáltalán nem volt hasznotok. Ez csak azért van, mert a férgek kiemeltém a trágyadombról, hogy mintái legyenek az egész föld Általam történő meghódításának, hogy egyetlen „referenciaanyagai” legyenek az egész föld Általam való meghódításának, hogy ti elég szerencsések voltatok ahhoz, hogy kapcsolatba kerüljetek Velem és hogy most Velem gyűljetek össze. A ti alacsony státuszotok miatt választottalak ki titeket arra, hogy hódító munkám mintái és modelljei

legyetek. Csak ezért dolgozom és beszélek köztetek, és csak ezért élek és időzöm veletek. Tudnotok kell, hogy csak az Én vezetésem miatt és a trágyadombon élő férgekől való rendkívüli irtózásom miatt beszélek köztetek – ez elérte azt a pontot, hogy dühös vagyok. A köztetek végzett munkám egyáltalán nem azonos Jahve Izráelben végzett munkájával, és végképp nem azonos azzal a munkával, amelyet Jézus végzett Júdeában. Nagy toleranciával beszélek és dolgozom, és haraggal, valamint ítélettel hódítom meg ezeket az elfajzottakat. Ez semmiben nem hasonlít ahhoz, ahogyan Jahve vezette a népét Izráelben. Az Ő munkája Izráelben az volt, hogy élelmet és élő vizet adjon, és tele volt könyörülettel és szeretettel a népe iránt, miközben gondoskodott róluk. A mai munka egy elátkozott, nem kiválasztott nép között folyik. Nincs bőséges étel, sem az élő víz szomjoltó tápláléka, és még kevésbé bőséges a kínálat az anyagi javakból; csak bőséges ítélet, átok és fenyítés van. Ezek a trágyadombon élő férgek teljesen méltatlanok arra, hogy megszerezzék a hegyeket tele marhákkal és juhokkal, a nagy vagyont és a legszebb gyermekeket az egész országban, amilyenekkel Izráelt megajándékoztam. A kortárs Izráel felajánlja az oltáron a marhákat és juhokat, valamint az arany- és ezüstitárgyakat, amelyekkel táplálom a népét, felülmúlva a Jahve által a törvény szerint megkövetelt tizedet, és így még többet adtam nekik – több mint százszor annyit, amennyit Izráelnek a törvény szerint el kellett volna nyernie. Az, amivel Izráelt táplálom, felülmúlja mindazt, amit Ábrahám nyert, és mindazt, amit Izsák nyert. Gyümölcsözővé és sokasodóvá teszem Izráel családját, és elterjesztem népemet, Izráelt az egész földön. Akiket megáldok és akiről gondoskodom, azok még mindig Izráel választott népe, vagyis az a nép, amely mindent Nekem szentel, és amely mindent Tőlem nyert. Azért, mert Engem tartanak szem előtt, feláldozzák újszülött borjaikat és bárányaikat szent oltáromon, és felajánlják mindenüket, amijük Előttem van, egészen addig a pontig, hogy még újszülött elsőszülött fiaikat is felajánlják, várva visszatérésemet. És mi a helyzet veletek? Felszítjátok haragomat, követeléseket támasztotok Velem szemben, és ellopjátok azok áldozatait, akik felajánlanak nekem dolgokat, és nem tudjátok, hogy megsértetek Engem; így minden, amit ti nyerhettek, sírás és büntetés a sötétségben. Ti sokszor kivívtátok haragomat és Én úgy zúdítottam le égő tüzeimet, hogy jó néhány ember tragikus véget ért, és boldog otthonok váltak kietlen sírokká. Csak végtelen haragot érzek e férgek iránt, és nem áll szándékomban megáldani őket. Csak a munkám érdekében tettem kivételt és emeltelek fel titeket, és szenvedtem nagy megaláztatást és dolgoztam köztetek. Hogyan élhetnék egy házban a trágyadombon hempergő férgekkel, hacsak nem Atyám akaratából? Rendkívüli undort érzek minden tettetek és szavatok iránt; de akárhogy is, mivel némi „érdeklődésem” van a ti mocskosságotok és lázadásotok iránt, ez szavaim nagyszerű gyűjteménye lett. Máskülönben egyáltalán nem maradtam volna köztetek ilyen sokáig. Ezért tudnotok kell, hogy a hozzátok való viszonyulásom csupán együttérzés és szánalom; egy cseppnyi szeretet sincs Bennem irántatok. Ami irántatok van Bennem, az pusztán tolerancia, mert ezt csak a munkám érdekében teszem. És ti csak azért láttátok tetteimet, mert a

szennyességet és a lázadó mivoltot választottam „nyersanyagoknak”; máskülönben egyáltalán nem fedném fel tetteimet ezeknek a férgeknek. Csak vonakodva dolgozom bennetek, egyáltalán nem azzal a készséggel és hajlandósággal, amellyel Izráelben végeztem munkámat. Elviselem haragomat, miközben kényszerítem magam, hogy beszéljek köztetek. Hogyan tudnám elviselni az ilyen férgek folyamatos látványát, ha nem a nagyobb munkámért? Ha nem az Én nevem érdekében tenném, már régen a legmagasabb magasságokba emelkedtem volna, és teljesen elhamvasztottam volna ezeket a férgek a trágyadombjukkal együtt! Hogyan engedhetném meg, hogy ezek a gonosz démonok nyíltan ellenálljanak Nekem, a fejüket csóválva a szemem előtt, ha nem az Én dicsőségem kedvéért? Ha nem azért, hogy munkámat a legkisebb akadály nélkül, zökkenőmentesen végezzem el, hogyan engedhettem volna meg ezeknek a férgekhez hasonló embereknek, hogy kényükre-kedvükre bántalmazzanak Engem? Ha száz ember lázadna fel egy izráeli faluban, hogy így ellenálljon Nekem, még ha áldozatokat hoznának is Nekem, akkor is elpusztítanám és a föld repedéseibe vetném őket, hogy így akadályozzam meg, hogy más városokban az emberek valaha is fellázadjanak. Én mindent felemésztő tűz vagyok, és nem tűröm a sértést. Mivel az embereket mind Én teremtettem, bármit mondok és teszek, engedelmeskedniük kell, és nem lázadhatnak. Az embereknek nincs joguk beleavatkozni a munkámba, és még kevésbé jogosultak arra, hogy elemezzék, mi a helyes vagy helytelen a munkámban és a szavaimban. Én vagyok a teremtés Ura és a teremtett lényeknek Engem félő szívvel kell megvalósítaniuk mindent, amit megkövetelek; nem szabadna megpróbálniuk vitába szállni Velem, és végképp nem szabadna ellenállniuk. Hatalmammal kormányzom népemet, és mindazoknak, akik teremtésem részei, alá kell vetniük magukat hatalmamnak. Bár ma merészek és elbizakodottak vagytok Előttem, bár nem engedelmeskedtek a szavaknak, amelyekkel tanítalak benneteket és nem ismeritek a rettegést, Én csak toleranciával fogadom lázadásotokat; nem fogom elveszíteni a türelmemet, és nem fogok befolyást engedni a munkámba, mert apró, jelentéktelen férgek felkavarták a trágyadombon a piszkot. Atyám akarata érdekében eltűröm mindannak a folyamatos létezését, amit utálok és mindazt, amit gyűlölök, és így fogok tenni, amíg a kijelentéseim be nem teljeseznek, egészen az utolsó pillanatig. Ne aggódjatok! Nem süllyedhetek egy névtelen féreggel azonos szintre, és nem fogom összehasonlítani veled a képességeim fokát. Utállak, de képes vagyok elviselni téged. Te nem engedelmeskedsz Nekem, de nem menekülhetsz el a nap elől, amikor megfenyítelek téged, amit Atyám megígért Nekem. Fogható egy teremtett féreg a teremtés Urához? Összel a lehulló levelek visszatérnek a gyökereikhez; te visszatérsz „apád” otthonába, és Én is visszatérek Atyám mellé. Engem az Ő gyengéd szeretete kísér majd, téged pedig apád eltiprása követ. Én Atyám dicsőségét fogom viselni, te pedig a tiéd szégyenét. A büntetést, amelyet sokáig visszatartottam, arra fogom használni, hogy elkísérjelek téged, és a több tízezer éve romlott, rothadó húsod fog találkozni büntetésemmel. Befejezem majd benned a szavakkal végzett munkámat,

amelyet tolerancia kísér, te pedig elkezded betölteni a szavaimból eredő katasztrófa elszenvetésének szerepét. Örvendezni és dolgozni fogok Izráelben; te sírsz és a fogaidat csikorgatod majd, a sárban létezve és haldokolva. Én visszanyerem eredeti formámat és nem maradok többé a mocsokban veled, míg te visszanyered eredeti rútságodat és továbbra is a trágyadombon fogsz turkálni. Amikor munkám és szavaim beteljesednek, az az öröm napja lesz Számomra. Amikor az ellenállásod és lázadásod véget ér, az a sírás napja lesz számodra. Nem fogok együttérezni veled és soha többé nem fogsz látni Engem. Nem fogok többé párbeszédet folytatni veled, és soha többé nem fogsz találkozni Velem. Gyűlölni fogom lázadó mivoltodat, és neked hiányozni fog a kedvességem. Lesújtok rád, és te sóvárogni fogsz Utánam. Örömmel távozom tőled, és te tudatában leszel az adósságodnak Felém. Soha többé nem látlak, de te mindig reménykedni fogsz Bennem. Gyűlölni foglak, mert jelenleg ellenállsz Nekem, és hiányozni fogok neked, mert jelenleg megfenyítelek. Nem leszek hajlandó melletted élni, de te keservesen vágyakozni fogsz utána, és az örökkévalóságig sírsz, mert megbánod mindazt, amit Velem tettél. Bűntudatot fogsz érezni lázadó mivoltod és ellenállásod miatt, még arccal a földre is fekszel majd megbánással, és leborulsz előttem és megesküszöl, hogy soha többé nem engedetlenkedsz Velem. Szíved mélyén azonban csak Engem fogsz szeretni, de soha nem leszel képes meghallani a hangomat. Szégyenkezni fogsz magad miatt.

Most a te engedékeny hús-vér testedre nézek, amely hízeleg nekem, és csak egy kis figyelmeztetésem van a számodra; ennek ellenére nem fogok fenytéssel „szolgálni” neked. Tudnod kellene, hogy milyen szerepet játszol a munkámban, és akkor elégedett leszek. Az ezen túli ügyekben, ha te ellenállsz Nekem, vagy elköltöd a pénzemet, vagy megeszed a Nekem, Jahvénak szánt áldozatokat, vagy ha ti, férgek egymást marjátok, vagy ha ti, kutyaszerű teremtmények veszekedtek, vagy megsértitek egymást – ezek egyikével sem foglalkozom. Nektek csak azt kell tudnotok, hogy miféle dolgok vagytok, és Én elégedett leszek. Mindezekről eltekintve, ha fegyvert akartok fogni egymásra vagy szavakkal csatázni egymással, az rendben van; Én nem kívánok ilyen dolgokba avatkozni és a legkevésbé sem veszek részt emberi ügyekben. Nem arról van szó, hogy nem érdekelnek a köztetek lévő viták; hanem arról, hogy Én nem közületek való vagyok, és ezért nem veszek részt a köztetek lévő ügyekben. Én Magam nem vagyok teremtett lény és nem vagyok a világról való, ezért utálok az emberek nyüzsgő életét és a köztük lévő kusza, helytelen kapcsolatokat. Különösen utálok a hangoskodó tömegeket. Ugyanakkor mélyreható ismeretekkel rendelkezem a minden teremtett lény szívében lévő tisztátalanságról, és mielőtt megteremtettelek titeket, már tudtam az emberi szív mélyén létező igazságtalanságról, és ismertem az emberi szívben lévő összes csalást és galádságot. Ezért, még ha egyáltalán nincsenek is nyomok, amikor az emberek igazságtalan dolgokat tesznek, akkor is tudom, hogy a ti szívetekben rejlő igazságtalanság felülmúlja mindannak a gazdagságát, amit teremtettem. Mindegyikötök a sokaság csúcsára emelkedett; felemelkedtetek, hogy a tömegek ősei legyetek. Ti rendkívül

önkényesek vagytok és ámokfutók vagytok az összes féreg között, keresitek a kényelmes helyet, és megpróbáljátok felfalni a nálatok kisebb férgeket. Rosszindulatúak és gonoszak vagytok a szívetekben, még a tenger fenekére süllyedt szellemeket is felülmúljátok. A trágya alján laktok, és addig zavarjátok a kukacokat fentről lefelé, amíg nincs nyugtuk, egy ideig harcolva egymással, majd megnyugodva. Ti nem tudjátok a helyeteket, mégis harcoltok egymással a trágyában. Mit nyerhettek az ilyen harcból? Ha valóban lenne félelem a szívetekben az Én irányomban, hogyan harcolhatnátok egymással a hátam mögött? Nem számít, milyen magas pozícióban vagy, nem vagy-e még mindig egy bűdös kis féreg a trágyában? Képes leszel-e szárnyakat növesztetni, és galambbá válni az égen? Ti, bűzös kis férgek áldozatokat loptok az Én, vagyis Jahve oltáráról; ezzel meg tudjátok-e menteni a tönkretett, elbukott hírneveteket, és Izráel választott népévé válhattok-e? Szégyentelen nyomorultak vagytok! Az oltáron lévő áldozatokat az emberek ajánlották fel Nekem, az Engem félők jóindulatú érzelmeinek kifejezéseként. Én rendelkezem felettük és Én használom őket, tehát hogyan foszthatsz meg Engem az emberek által Nekem adott kis gerléktől? Nem félsz Júdássá válni? Nem félsz, hogy földed vérmezővé válik? Te szégyentelen! Azt hiszed, hogy az emberek által felajánlott gerlék azért vannak, hogy a te gyomrodat táplálják, te féreg? Amit neked adtam, az az, amit szívesen és készségesen adok; amit nem adtam neked, az az Én rendelkezésemre áll. Nem lophatsz el egyszerűen az adományaimat. Aki munkálkodik, az Én vagyok, Jahve – a teremtés Ura –, és az emberek Miattam áldoznak. Azt hiszed, hogy ez a jutalom mindazért a rohangálásért, amit te csinálsz? Te tényleg szégyentelen vagy! Kinek a kedvéért rohangálsz? Csak nem magadért? Miért lopod el az áldozataimat? Miért lopod a pénzt a pénzeszsákomból? Nem vagy-e Iskarióti Júdás fia? A nekem, Jahvénak szánt áldozatokat a papoknak kell élvezniük. Te pap vagy? Önelégülten meg mered enni áldozataimat, még az asztalra is kiteszed őket; te semmit sem érsz! Te értéktelen nyomorult! Az én tüzem, Jahve tüze, el fog égetni téged!

Senki, aki a testből való, nem menekülhet meg a harag napja elől

Ma így intelek benneteket saját túlélésetek érdekében, hogy az Én munkám zökkenőmentesen haladjon előre, valamint, hogy az Én alapító munkám az egész világegyetemben megfelelőbben és tökéletesebben valósuljon meg, kinyilvánítva szavaimat, hatalmam, fenségemet és ítéletemet az összes országból és nemzetből való embereknek. A munka, amelyet közöttetek végzek, az egész világegyetemben végzett munkám kezdete. Bár ma már az utolsó napok idejében járunk, legyetek tudatában, hogy az „utolsó napok” pusztán egy korszak elnevezése; akárcsak a Törvény Kora és a Kegyelem Kora, egy korszakra utal, és egy teljes korszakot jelöl, nem pedig az utolsó néhány évet vagy hónapot. Az utolsó napok ugyanakkor nem igazán

használnak a Kegyelem vagy a Törvény Korára. Az utolsó napok munkája nem Izraelben, hanem a pogányok között valósul meg; ez az Izraelen kívüli összes nemzetből és törzsből való emberek meghódítása az Én trónom előtt, hogy dicsőségem az egész világegyetemben betöltsen a kozmoszt és az égboltot. Azért van ez így, hogy nagyobb dicsőséget nyerjek, hogy minden teremtmény a földön továbbadhassa dicsőségemet minden nemzetnek mindörökké, nemzedékről nemzedékre, és minden teremtmény a mennyben és a földön láthassa mindazt a dicsőséget, amelyet a földön nyertem. Az utolsó napokban végzett munka a hódítás munkája. Nem a földön élő valamennyi ember életének vezérlése, hanem az emberiség múlhatatlan, évezredek szenvedéséből álló földi életének befejezése. Ebből következik, hogy az utolsó napok munkája nem lehet olyan, mint a több ezer éven át Izraelben végzett munka, sem olyan, mint a mindössze néhány éves munka Júdeában, amely aztán két évezreden át folytatódott Isten második megtestesüléséig. Az utolsó napokban élő emberek csak a Megváltó újbóli, testben való megjelenésével találkoznak, és Isten személyes munkáját és szavait nyerik el. Nem fog kétezer évbe telni, amíg az utolsó napok véget érnek; ez a korszak rövid, mint az az idő, amikor Jézus a Kegyelem Korának munkáját végezte Júdeában. Azért van ez így, mert az utolsó napok az egész korszak befejezését jelentik. Ez a beteljesedése és a vége Isten hatezer éves irányítási tervének, és ez zárja le az emberiség szenvedéssel teli életútját. Nem vezeti át az emberiség egészét egy új korszakba, és nem teszi lehetővé, hogy az emberiség élete folytatódjon; ennek nem volna jelentősége az Én irányítási tervemnek vagy az ember létezésének szempontjából. Ha az emberiség így folytatná, előbb-utóbb egészen felfalná őket az ördög, akinek a kezei végül tönkretennék a Hozzám tartozó lelkeket. Az Én munkám mindössze hatezer évig tart, és azt ígértem, hogy a gonosz uralma az egész emberiség fölött szintén nem tart majd tovább hatezer évnél. Most tehát lejárt az idő. Nem folytatom és nem is késlekedem tovább: Az utolsó napokban legyőzöm a Sátánt, visszaveszem minden dicsőségemet, és visszaszerzem az összes lelket, aki Hozzám tartozik a földön, hogy ezek a bajba jutott lelkek megmeneküljenek a szenvedés tengeréből, és így zárul majd le az Én egész munkálkodásom a földön. Ettől a naptól kezdve soha többé nem leszek majd testté a földön, és soha többé nem fog minden fölött uralkodó Lelkem munkálkodni a földön. Csak egyetlen dolgot teszek majd a földön: újrateremtetem az emberiséget egy olyan emberiséggé, amely szent, és amely az Én hűséges városom a földön. De tudjátok meg, hogy nem fogom az egész világot megsemmisíteni, sem a teljes emberiséget nem fogom megsemmisíteni. A maradék egyharmadot megtartom – azt az egyharmadot, amely szeret Engem, és amelyet alaposan meghódítottam, és ezt az egyharmadot gyümölcsözővé teszem és megsokasítom a földön, ahogy az izráelitákkal történt a törvény idejében, bőségesen táplálva őket birkákkal, marhákkal és a föld minden gazdagságával. Ez az emberiség mindörökké Velem marad, de ez nem a mai sajnálatosan mocskos emberiség lesz, hanem egy olyan emberiség, amely mindazokból gyűlt össze, akiket Én megnyertem. Ezt az emberiséget a Sátán nem fogja bántani,

zavarni és ostromolni, és ez az egyetlen emberiség létezik majd a földön, miután diadalt arattam a Sátán fölött. Ez az az emberiség, amelyet ma meghódítottam, és amely elnyerte az Én ígéretemet. És így az emberiség, amelyet az utolsó napokban meghódítottam, egyúttal az az emberiség is, amelyet megkímélek, és amely elnyeri örökkévaló áldásaimat. Ez lesz az egyetlen bizonyítéka a Sátán fölötti diadalomnak, és a Sátán ellen vívott csatám egyetlen zsákmánya. Ezt a hadizsákmányt Én mentem meg a Sátán hatalmából, és ez az Én hatezer éves irányítási tervem egyetlen kikristályosodása és gyümölcse. Minden nemzetből és felekezetből, a világegyetem minden pontjáról és országából valók vannak köztük. Különböző rasszokból valók, különböző a nyelvük, a szokásaik és a bőrük színe, és megtalálhatók a földgolyó minden nemzetében és felekezetében, sőt a világ minden szegletében. Végül összegyűlnek majd, hogy egy teljes emberiséget alkossanak, az emberek olyan gyülekezetét, amelyet a Sátán erői nem érhetnek el. Az emberiség közül azok, akiket nem mentettem és hódítottam meg, némán süllyednek majd a tenger mélységeibe, és emésztő lángjaim egy örökkévalóságon át perzselik majd őket. Megsemmisítem ezt a régi, rendkívül mocskos emberiséget, ahogy megsemmisítettem Egyiptom elsőszülött fiait és marháit, csak az izráelitákat hagyva meg, akik bárányhúst ettek, báránylvért ittak, és ajtajuk szemöldökfáját báránylvérrel jelölték meg. Azok az emberek, akiket Én meghódítottam, és akik az Én családomból valók, egyúttal nem azok az emberek, akik a Bárány húsát eszik, aki Én vagyok, és a Bárány vérének isszák, aki Én vagyok, és Én váltottam meg őket, és Engem imádnak? Az ilyen embereket nem kíséri mindig az Én dicsőségem? Azok, akik nem részesülnek a Bárány húsában, aki Én vagyok, nem süllyedtek már el némán a tenger mélységeibe? Ma szembefordultok Velem, és ma az Én szavaim épp olyanok, mint amelyeket Jahve mondott Izráel fiainak és unokáinak. De a szívetek mélyén lévő keménység miatt haragom felhalmozódik, még több szenvedést hozva testetekre, még több ítéletet bűneitekre, és még több haragot igaztalanságotokra. Kit kímélhetnék meg az Én haragom napján, amikor ti ma így bántok Velem? Kinek az igaztalansága menekülhetne meg fenyegető szemeim elől? Kinek a bűnei tudnának kisiklani kezemből, a Mindenható kezéből? Kinek az ellenszegülése menekülhetne meg ítéletem, a Mindenható ítélete elől? Én, Jahve beszélek így hozzátok, a pogányok családjának leszármazottaihoz, és a szavak, amelyeket nektek mondok, felülmúlják a Törvény és a Kegyelem Korának minden kijelentését, ti mégis keményebbek vagytok, mint Egyiptom egész népe. Nem gyűjtitek haragomat, míg Én ráérősen végzem a munkámat? Hogy menekülhetnétek meg sértetlenül napom, a Mindenható napja elől?

Így munkálkodtam és beszéltem közöttetek, oly sok energiát és erőfeszítést fordítottam erre – és ti mikor hallgattatok arra, amit világosan elmondok nektek? Hol borultatok le Előttem, a Mindenható előtt? Miért bántok így Velem? Miért váltja ki haragomat minden, amit mondtok és tesztek? Miért olyan kemény a szívetek? Lesújtottalak benneteket valaha? Miért van, hogy semmi mást nem tesztek, csak Engem szomorítotok és aggasztotok? Arra vártok, hogy haragom, Jahve haragjának napja

virradjon rátok? Arra vártok, hogy elszabadítsam engedetlenségetek által kiváltott haragomat? Nem értetek tesztek mindent? Ám ti mindig is így bántatok Velem, Jahvéval: ellopjátok áldozataimat, oltáromról a felajánlásokat hazaviszitek a farkasvacokba, hogy a kölyköket és a kölykök kölykeit etessétek velük; az emberek egymás ellen harcolnak, dühös pillantásokkal, kardokkal és lándzsákkal nézve farkasszemet, szavaimat, a Mindenható szavait pedig az árnyékszékbe dobjátok, hogy olyan mocskossá váljanak, mint az ürülék. Hol a feddhetetlenségetek? Emberségetek állatiassággá lett! Szívetek már réges-rég kővé vált. Nem tudjátok, hogy amikor haragom napja elérkezik, az lesz az az idő, amikor ítéletet mondok a gonosz fölött, amit ma Ellenem, a Mindenható ellen elkövettek? Azt hiszitek, hogy ha így bolondítotok Engem, ha az Én szavaimat a sárba hajítjátok, és nem hallgattok rájuk – azt hiszitek, hogy ha így tesztek a hátam mögött, azáltal elkerülhetitek haragos tekintetemet? Nem tudjátok, hogy szemeim, Jahve szemei már megláttak benneteket, amikor elloptátok áldozataimat, és az Én tulajdonomra áhítoztatok? Nem tudjátok, hogy amikor elloptátok áldozataimat, épp az oltár előtt tettétek, amelyen az áldozatokat felajánlják? Hogyan hihettétek elég ravasznak magatokat ahhoz, hogy így megtévesszetek Engem? Hogyan távozhathna haragom gyalázatos bűneitektől? Hogyan siklana el tomboló dühöm gonosz tetteitek fölött? A gonosz, amit ma elkövettek, nem kiutat nyit számotokra, hanem fenyítést gyűjt a holnapotokra; kiváltja fenyítésemet, a Mindenható fenyítését veletek szemben. Hogy menekülhetnének meg gonosz tetteitek és gonosz szavaitok az Én fenyítésem elől? Hogyan jutnának el imáitok az Én fülembe? Hogyan nyitnék kiutat igaztalanságotok számára? Hogyan engedhetném el gonosz tetteiteket, miközben Ellenem szegültök? Hogyan ne tépjem ki a nyelveteket, amely olyan mérges, mint a kígyóé? Nem igazságotok miatt szólítottok Engem, hanem igaztalanságotok következtében gyűjtitek az Én haragomat. Hogyan bocsáthatnék meg nektek? Szememben, a Mindenható szemében szavaitok és tetteitek mocskosak. Szemeim, a Mindenható szemei igaztalanságotokat kíméletlen fenyítésként látják. Hogyan távozhathna tőletek igaz fenyítésem és ítéletem? Mivel ezt teszitek Velem, elszomorítva és megharagítva Engem, hogyan hagyhatnám, hogy megmeneküljete kezemből, és elkerüljétek a napot, amelyen én, Jahve, megfenyítelek és megátkozlak benneteket? Nem tudjátok, hogy minden gonosz szavatok és kijelentéseitek eljutott már az Én fülembe? Nem tudjátok, hogy igaztalanságotok már bemocskolta igazságból szőtt szent köntösömet? Nem tudjátok, hogy engedetlenségetek már kiváltotta heves haragomat? Nem tudjátok, hogy már régóta forrongok miattatok, és már rég próbára teszitek türelmemet? Nem tudjátok, hogy már kárt tettetek az Én testemben, cafatokat hagyva belőle? Eddig bírtam, de most már szabadjára ereszttem haragomat, és nem tűrlek meg benneteket többé. Nem tudjátok, hogy gonosz tetteitek már szemem elé kerültek, és hogy kiáltásaim már eljutottak Atyám fülébe? Hogyan engedhette, hogy így bánjatok Velem? A munkában, amelyet bennetek végzek, van bármi, ami nem értetek történik? Mégis, melyikőtök kezdte jobban szeretni munkámat, Jahve munkáját? Lehetnék-e hűtlen Atyám

akaratahoz, csak mert gyenge vagyok, és a gyötrelem miatt, amelyet elszenvedtem? Hát nem értitek az Én szívemet? Úgy beszélek hozzátok, ahogy Jahve tette; nem szenteltem oly sok mindent nektek? Bár hajlandó vagyok mindezt a szenvedést elviselni Atyám munkája kedvéért, hogyan szabadulhatnátok meg a fenyítéstől, amelyet Én hozok rátok szenvedésem következményeként? Nem élveztek eleget Belőlem? Ma az Én Atyám nektek ajándékozott engem; nem tudjátok, hogy bőséges szavaimnál még sokkal többet élvezhettek? Nem tudjátok, hogy az Én életem volt a váltsága a ti életeteknek és az ártalatok élvezett dolgoknak? Nem tudjátok, hogy Atyám az Én életemet használta fel, hogy megküzdjön a Sátánnal, és hogy az Én életemet is nektek ajándékozta, hogy százaszorosan kapjatok, és lehetővé tette, hogy oly sok kísértést elkerüljete? Nem tudjátok, hogy csakis az Én munkám révén mentesültetek számos kísértéstől és számos tüzes fenyítéstől? Nem tudjátok, hogy csakis Miattam engedi meg nektek Atyám, hogy mostanáig örvendjete? Hogyan maradhattok ma is ilyen kemények és hajlíthatatlanok, mintha bőrkeményedések nőttek volna a szíveteken? Hogyan kerülhetné el a gonosz, amit ma elkövettek, a harag napját, amely a földről való távozásomat követi majd? Hogyan engedhetném meg, hogy azok, akik ilyen kemények és hajlíthatatlanok, megmeneküljenek Jahve haragjától?

Gondoljatok vissza a múltra: Mikor volt tekintetem haragos és hangom szigorú felétek? Mikor bocsátkoztam szörszálhasogató vitába veletek? Mikor róttalak meg benneteket ok nélkül? Mikor róttalak meg benneteket szemtől szembe? Nem az Én munkám kedvéért szólítom Atyámat, hogy visszatartson benneteket minden kísértéstől? Miért bántok így Velem? Használtam valaha hatalmam, hogy lesújtsam testeteket? Miért így viszonzátok Nekem mindezt? Miután hideget és meleget is kaptam tőletek, sem forrók nem vagytok, sem hidegek, aztán pedig hízelkedni próbáltok Nekem, és rejtegettek Előlem dolgokat, szátok pedig az igaztalanok köpetével van tele. Azt hiszitek, a nyelvetek becsaphatja az Én Lelkemet? Azt hiszitek, a nyelvetek megmenekülhet az Én haragomtól? Azt hiszitek, a nyelvetek ítéletet mondhat az Én tetteim, Jahve tettei fölött, ahogy csak akar? Olyan Isten vagyok én, aki fölött ember ítéletet mondhat? Megengedhetem, hogy egy kis féreg így káromoljon Engem? Hogyan helyezhetném az engedetlenség e fiait az Én örök áldásaim közé? Szavaitok és tetteitek már régen lelepleztek és elítéltek benneteket. Amikor kifeszítettem az eget, és minden dolgot megteremtettem, nem engedtem, hogy bármely teremtmény kedve szerint részt vegyen ebben, és még kevésbé engedtem, hogy bármi megzavarja az Én munkámat és irányításomat, ahogy épp jólesik neki. Nem türtem sem embert, sem tárgyat; hogyan kímélném hát meg azokat, akik kegyetlenek és embertelenek Irántam? Hogyan bocsáthatnék meg azoknak, akik szavaim ellen láznak? Hogyan kímélhetném meg azokat, akik nem engedelmeskednek Nekem? Nem az Én kezemben, a Mindenható kezében van-e az ember sorsa? Hogyan tekinthetném szentnek igaztalanságodat és engedetlenségedet? Hogyan szennyezhetnék be bűneid az Én szentségemet? Engem nem szennyez be az igaztalanok tisztátalansága, és nem lelem örömet az

igaztalanok felajánlásaiban. Ha te hűséges volnál Irántam, Jahve iránt, elvehetnéd magadnak az áldozatokat az Én oltáromról? Használhatnád mérges nyelvedet arra, hogy az Én szent nevemet káromold? Lázadhatnál ily módon az Én szavaim ellen? Kezelhetnéd az Én dicsőségemet és szent nevemet eszközként, hogy a Sátánt, a gonoszt szolgálj vele? Az Én életem a szentek örömeire adatik. Hogyan engedhetném, hogy kedved szerint játssz az Én életemmel, és magatok között konfliktuskeltés eszközeként használd? Hogyan lehettetek ilyen szívtelenek, és ennyire híján a jó útnak, abban, amilyenek Irántam vagytok? Nem tudjátok, hogy Én már leírtam gonosz tetteiteket itt, az élet szavai között? Hogyan menekülhetnétek meg a harag napja elől, amikor megfenyítem Egyiptomot? Hogyan engedhetném, hogy újra meg újra ily módon forduljatok szembe és dacoljatok Velem? Nyíltan megmondom nektek: amikor eljön a nap, fenyítések elviselhetetlenebb lesz, mint Egyiptomé! Hogyan menekülhettek meg haragom napja elől? Bizony mondom nektek: hosszantűrésem a ti gonosz mesterkedéseitekre készült, és a ti aznapi fenyítések végett létezik. Nem ti fogtok haragos ítéletet elszenvedni, mielőtt Én hosszantűrésem végére érek? Nem az Én kezemben, a Mindenható kezében van minden dolog? Hogyan engedhetném, hogy így lázadozzatok Ellenem a mennyek alatt? Nagyon nehéz lesz az életetek, mert ti találkoztatok a Messiással, akiről megmondatott, hogy el fog jönni, de sohasem jött el. Nem az Ő ellenségei vagytok? Jézus barátságban volt veletek, ti mégis a Messiás ellenségei vagytok. Nem tudjátok, hogy bár barátok vagytok Jézussal, gonosz tetteitek megtöltötték a gyűlöletesek edényeit? Noha nagyon közel álltok Jahvéhoz, mégsem tudjátok, hogy gonosz szavaitok eljutottak Jahve fülébe, és kiváltották az Ő haragját? Hogyan lehetne Ő közel hozzád, és hogyan ne égetné el edényeidet, amelyek gonosz mesterkedésekkel vannak tele? Hogyan lehetne Ő bármi más, mint az ellenséged?

Már visszatért a Megváltó egy „fehér felhőn”

Az ember évezredek óta az után vágyakozik, hogy tanúja lehessen a Megváltó eljövetelének. Az ember arra vágyik, hogy láthassa Jézust, a Megváltót, amint fehér felhőn vonulva személyesen száll alá azok közé, akik évezredek óta sóvárognak és vágyakoznak utána. Az ember arra is vágyik, hogy a Megváltó visszatérjen és újra egyesüljön velük; vagyis arra vágyik, hogy Jézus, a Megváltó, aki évezredek óta elszakadt az emberektől, visszatérjen, és ismét megváltsa népét, amint a zsidók között tette, hogy könyörületes és szeretetteljes legyen az emberrel, hogy megbocsássa és elhordozza bűneit, sőt, hogy elhordozza az ember valamennyi vétkeit és megszabadítsa a bűntől. Az ember arra vágyik, hogy Jézus, a Megváltó ugyanolyan legyen, mint korábban – egy Megváltó, aki szeretetre méltó, jóságos és tiszteletre méltó, aki soha nem haragszik az emberre és soha nem vádolja, hanem megbocsátja és magára veszi az ember összes bűnét, és aki – mint korábban – még a kereszten is meghal érte.

Amióta Jézus eltávozott, az Őt követő tanítványok, csakúgy, mint az összes szent, aki az Ő nevében üdvözült, epedve sóvárog utána és várja Őt. Mindazok, akik a kegyelem korában Jézus Krisztus kegyelme által üdvösséget nyertek, vágyakoznak arra az örömteli napra az utolsó napokban, amikor Jézus, a Megváltó fehér felhőn száll alá, hogy megjelenjen minden ember előtt. Természetesen ez mindazok közös vágya is, akik ma elfogadják Jézus, a Megváltó nevét. A világegyetemben mindenki, aki ismeri a Megváltó Jézus üdvösségét, epedve vágyik Jézus Krisztus hirtelen eljövételére, hogy beteljesítse azt, amit mondott, amikor még a földön volt: „Úgy jövök majd el, ahogyan elmentem.” Az ember úgy hiszi, hogy a keresztre feszítést és a feltámadást követően Jézus fehér felhőn ment vissza a mennybe, hogy elfoglalja helyét a Magasságos jobbán. Ehhez hasonlatosan Jézus fehér felhőn fog ismét leszállni (ez a felhő arra a felhőre utal, amelyen Jézus visszatért a mennybe) azok közé, akik évezredek óta epekedve vágyakoznak utána, és a zsidók képmását és a zsidók ruháját fogja viselni. Miután megjelenik az embereknek, étket ad nekik, továbbá élő vizet fog fakasztani számukra, és az emberek között fog élni, telve kegyelemmel és telve szeretettel, elevenen és valóságosan. Az efféle eszméket hiszik az emberek. Jézus, a Megváltó azonban nem ezt tette; Ő az ellenkezőjét tette annak, amit az ember elképzelt. Nem azok közé érkezett meg, akik vágyakoztak visszatérésére, és nem jelent meg minden embernek a fehér felhőn ülve. Ő már megérkezett, de az ember nem tudja, és tudatlan marad. Az ember csupán céltalanul várja Őt, nem tudván, hogy Ő már leszállt a „fehér felhőn” (a felhőn, amely az Ő Lelke, az Ő szavai, az Ő teljes természete és mindaz, ami Ő maga), és most a győztesek csoportjában van, amelyet az utolsó napokon hoz majd létre. Az ember ezt nem tudja: a szent Megváltó Jézus – az ember iránt érzett minden ragaszkodása és szeretete ellenére – hogyan is tudna munkálkodni a szenny és a tisztátalan szellemek által lakott „templomokban”? Bár az ember már várta az Ő érkezését, hogyan jelenhetne meg azoknak, akik a hamisak húsát eszik, a hamisak vérét isszák, és a hamisak ruháit viselik, akik hisznek Benne, de nem ismerik Őt, és akik folyton zsarolják? Az ember csak azt tudja, hogy Jézus, a Megváltó telve van szeretettel és túláradó könyörületességgel, és hogy Ő a vétekáldozat, telve megváltással. Az embernek azonban fogalma sincs arról, hogy Ő maga az Isten, akiből árad az igazságosság, a fenség, a harag és az ítélet, aki tekintéllyel bír és méltósággal teljes. Ezért, annak ellenére, hogy az emberek sóvárogva várják és vágyják a Megváltó visszatérését, és még imáik is megmozgatják a „Mennyet”, Jézus, a Megváltó nem jelenik meg azoknak, akik hisznek Benne, de nem ismerik Őt.

A „Jahve” az a név, amelyet Izráelben végzett munkám során vettem fel, és azt jelenti, hogy az izráeliták (Isten választott népe) Istene, aki képes megszámni az embert, megátkozni az embert, és irányítani az ember életét; az Isten, aki nagy hatalommal bír és tele van bölcsességgel. „Jézus” Immánuél, melynek jelentése a vétekáldozat, ami tele van szeretettel, könyörületességgel, és amely megváltja az embert. Ő elvégezte a Kegyelem Korának munkáját és Ő képviseli a Kegyelem Korát, és csak egy részét

képviselheti az irányítási terv során végzett munkának. Vagyis csak Jahve Izráel választott népének Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene, Jákób Istene, Mózes Istene és Izráel egész népének Istene. És így a jelen korban a zsidók mellett valamennyi izráelita Jahvét imádja. Áldozatokat mutatnak be neki az oltáron, és papi köntösben szolgálják Őt a templomban. Amiben reménykednek, az Jahve újbóli megjelenése. Egyedül Jézus az emberiség Megváltója, és Ő az a vétekáldozat, amely megváltotta az emberiséget a bűntől. Ami azt jelenti, hogy Jézus neve a Kegyelem Korából származik, és a Kegyelem Korában végzett megváltás miatt született. Jézus neve azért adatott, hogy a Kegyelem Korának emberei újjászülethessenek és üdvözülhessenek, és hogy az egész emberiség megváltásának önálló neve legyen. Így a Jézus név a megváltást képviseli, és a Kegyelem Korát jelöli. A Jahve név Izráel népének önálló neve, amely a törvény szerint élt. Minden egyes korban és a munka valamennyi szakaszában, az Én nevem nem alap nélküli, hanem képviseleti jelentőséggel is bír: minden név egy-egy kort képvisel. A „Jahve” a Törvény Korát képviseli, és ez az a tiszteletbeli név, amellyel Izráel népe az Istent nevezte, akit imádott. „Jézus” a Kegyelem Korát képviseli, és mindazok Istenének neve, akiket a Kegyelem Korában váltottak meg. Ha az ember még mindig Jézus, a Megváltó érkezésére vágyik az utolsó napokban, és még mindig azt várja, hogy azon képmásában érkezzen, amelyet Júdeában viselt, akkor az egész hatezer éves irányítási terv megállt volna a megváltás korában, és nem haladhatott volna tovább. Az utolsó napok továbbá soha nem érkeznének el, és a kor soha nem érne véget. Ez azért van így, mert Jézus, a Megváltó csak az emberiség megváltására és üdvösségére szolgál. A Jézus nevet csak a Kegyelem Korának összes bűnösei kedvéért vettem fel, de ez nem az a név, amellyel az egész emberiségnek véget fogok vetni. Bár Jahve, Jézus és a Messiás mind az Én Lelkemet képviselik, ezek a nevek csak irányítási tervem különböző korszakait jelölik, és nem képviselnek Engem a Magam valójában. A nevek, amelyekkel a földi emberek neveznek Engem, nem tudják kifejezni természetem teljességét és mindazt, ami vagyok. Ezek csupán különböző nevek, amelyekkel különböző korokban elneveznek Engem. És így, amikor az utolsó korszak – az utolsó napok kora – eljön, nevem ismét megváltozik. Engem nem Jahvénak vagy Jézusnak fognak hívni, még kevésbé Messiásnak – hanem Magának a hatalmas Mindenható Istennek, és ezen a néven fogok az egész korszaknak véget vetni. Egykoron Jahve néven ismertek Engem. Messiásnak is neveztek, és az emberek egykor szeretettel és megbecsüléssel hívtak Engem Jézusnak, a Megváltónak. Ma azonban már nem az a Jahve vagy Jézus vagyok, akit az emberek a múltban ismertek; Én vagyok az Isten, aki az utolsó napokban visszatért, az Isten, aki véget vet a korszaknak. Én vagyok az Isten Maga, aki felemelkedik a világ végéről, a Maga teljes természetében tele tekintéllyel, becsülettel és dicsőséggel. Az emberek soha nem köteleződtek el Mellettem, soha nem ismertek meg Engem, és mindig is tudatlanságban voltak az Én természetemet illetően. A világ teremtésétől kezdve a mai napig egyetlen ember sem látott Engem. Ezen Isten az, aki az utolsó napokban megjelenik az embereknek, de elrejtőzik közöttük. Az emberek

között él, igaz és valóságos, mint az égő nap és a lobogó láng, erővel és tekintéllyel tele. Nincs egy árva ember vagy dolog sem, aki vagy ami ne ítéltené meg szavaim által, és nincs egy árva ember vagy dolog sem, aki vagy ami ne tisztulna meg a lángoló tűzben. Végül minden nemzet áldott lesz az Én szavaim által, és darabokra is török miattuk. Ily módon az utolsó napokban minden ember látni fogja, hogy Én vagyok a visszatért Megváltó, és hogy Én vagyok a Mindenható Isten, aki meghódítja az egész emberiséget. És mindenki látni fogja, hogy egykor Én voltam a vétekáldozat az emberekért, de az utolsó napokban Én leszek a nap lángja is, amely mindent elhamvaszt, valamint az igazságosság Napja, amely mindent feltár. Ez az Én munkám az utolsó napokban. Azért vettem fel ezt a nevet, és azért bírok e természettel, hogy minden ember lássa, hogy Én vagyok az igazságos Isten, az égő nap, a lobogó láng, és hogy mindenki imádjon Engem, az egyetlen igaz Istent, és hogy lássák igazi arcomat: nemcsak az izráeliták Istene vagyok, és nemcsak a Megváltó, hanem minden teremtmény Istene vagyok az égen, a földön és a tengereken.

Ha a Megváltó az utolsó napokban érkezne, és még mindig Jézusnak hívnák, és még egyszer megszületne Júdeaában, és ott végezné a munkáját, ez azt bizonyítaná, hogy én csak Izráel népét teremtettem, és csak Izráel népét váltottam meg, és semmi közöm a pogányokhoz. Nem mondana ez ellent szavaimnak, miszerint „Én vagyok az Úr, aki az eget és a földet és minden dolgot teremtettem”? Elhagytam Júdeát, és a pogányok között végzem munkámat, mert nem csupán Izráel népének Istene vagyok, hanem minden teremtmény Istene. Azért jelenek meg a pogányok között az utolsó napokban, mert nemcsak Jahve vagyok, Izráel népének Istene, hanem még azért is, mert a pogányok között minden kiválasztottam Teremtője vagyok. Nemcsak Izráelt, Egyiptomot és Libanont teremtettem, hanem Izráelen kívül az összes pogány nemzetet. Emiatt én vagyok minden teremtmény Ura. Izráelt csupán munkám kiindulópontjaként használtam, Júdea és Galilea a megváltás erődítményei voltak, és most a pogány nemzeteket használom kiindulásul, ahonnan az egész korszaknak véget vetek. A munka két szakaszát végeztem Izráelben (ez a két szakasz a Törvény Kora és a Kegyelem Kora), és a munka két további szakaszát (a Kegyelem Kora és a Királyság Kora) végzem az Izráelen túli területeken. A pogány nemzetek között fogok hódítani, és így zárom le a korszakot. Ha az ember mindig Jézus Krisztusnak nevez Engem, de nem tudja, hogy az utolsó napokban új korszakot kezdtem, és új munkába kezdtem, és ha az ember továbbra is megszállottan várja Jézus, a Megváltó érkezését, akkor az ilyen embereket azoknak nevezem majd, akik nem hisznek Bennem; ők olyan emberek, akik nem ismernek Engem, és a Bennem való hitük hamis. Tanúi lehetnek-e az ilyen emberek Jézus, a Megváltó mennyből való érkezésének? Amit ők várnak, az nem az Én érkezésem, hanem a zsidók királyának érkezése. Nem arra vágnak, hogy Én megsemmisítsem ezt a tisztátalan régi világot, hanem ehelyett Jézus második eljövetelére vágnak, amikor is megváltást nyernek. Várják, hogy Jézus még egyszer megváltsa az egész emberiséget ettől a beszennyezett és igaztalan földtől. Hogyan

válhatnak az ilyen emberek azokká, akik az utolsó napokban befejezik munkámat? Az ember vágyai képtelenek arra, hogy teljesítsék kívánságaimat vagy beteljesítsék munkámat, mert az ember csupán csodálja vagy becsüli azt a munkát, amelyet már korábban elvégeztem, és fogalma sincs arról, hogy Én az Isten Maga vagyok, aki mindig új és soha nem régi. Az ember csak azt tudja, hogy Én vagyok Jahve és Jézus, és fogalma sincs arról, hogy Én vagyok az utolsó napok Egyike, aki véget vet az emberiségnek. Minden, amire az ember vágyik és amit tud, a saját elképzeléseiből ered, és csupán az, amit a saját szemével lát. Ez nincs összhangban az Általam végzett munkával, hanem diszharmóniában van vele. Ha munkámat az emberek elképzelései szerint végezném, akkor mikor érne véget? Mikor pihenne meg az emberiség? És hogyan érnék el a hetedik naphoz, a szombathoz? Én a tervem és szándékom szerint dolgozom – nem pedig az emberi szándékok szerint.

Az evangélium terjesztésének munkája egyben az ember megmentésének munkája is

Minden embernek meg kell értenie a földi munkám céljait, vagyis azt, amit végeredményben elérni kívánok, és hogy milyen szintre kell eljutnom ebben a munkában, mielőtt az elkészülhet. Ha azok után, hogy mindmáig Velem jártak, az emberek mégsem értik, miről szól a munkám, akkor talán nem feleslegesen jártak együtt Velem? Ha az emberek Engem követnek, ismerniük kellene akaratomat. Több ezer éve munkálkodom a földön, és mindmáig folyamatosan így végzem munkámat. Bár a munkám számos tervet magában foglal, célja változatlan marad; bár telve vagyok ítélettel és fenyítéssel az ember iránt, például, amit teszek, az még mindig a megmentése érdekében történik, illetve azért, hogy az evangéliumom jobban terjedjen, és jobban kiterjesszem munkámat az összes pogány nép között, miután az ember teljessé lett. Tehát ma, olyan időben, amikor sok ember régóta mélyre süllyedt a csüggedésbe, Én továbbra is folytatom munkámat, folytatom a munkát, amelyet azért kell végeznem, hogy megítéljem és fenyítsem az embert. Annak ellenére, hogy az embernek elege van abból, amit mondok, és nem kíván az Én munkámmal foglalkozni, Én továbbra is teljesítem kötelességemet, mert munkám célja változatlan marad, és az Én eredeti tervem nem borul fel. Az Én ítélkezésem szerepe az, hogy képessé tegye az embert, hogy jobban engedelmeskedjen Nekem, a fenyítésem szerepe pedig, hogy az ember hatékonyabban változhasson. Bár amit teszek, az Én vezetésem kedvéért történik, sosem tettem olyasmit, ami ne vált volna az ember előnyére, hiszen Izráelen túl is minden népet olyan engedelmessé kívánok tenni, mint az izráeliták, valódi emberi lényekké kívánom tenni őket, hogy az Izráelen kívüli földeken is megvethessem lábamat. Ez az Én vezetésem; ez az a munka, amelyet a pogány népek között viszek végbe. Sok ember még ma sem érti az Én vezetésem, mert nem érdeklődnek az efféle dolgok

íránt, és csak saját jövőjükkel és céljaikkal törődnek. Nem számít, mit mondok, közömbösek maradnak a munkámmal szemben, és inkább kizárólag saját jövőbeli céljaikra összpontosítanak. Ha a dolgok így mennek tovább, hogyan terjedhet az Én munkám? Hogyan terjedhet az Én evangéliumom szerte a világon? Tudjátok meg, hogy amikor az Én munkám terjed, szétszórjak titeket és lesújtok rátok, ahogyan Jahve lesújtott Izráel minden törzsére. Mindez azért történik, hogy az Én evangéliumom elterjedhessen szerte a földön, hogy a munkám eljuthasson a pogány népekhez, hogy az Én nevemet felnőttek és gyermekek egyaránt dicsőíthessék, és szent nevem minden törzs és nemzet fiai szájában felmagasztaltasson. Azért van ez így, hogy ebben a végső korszakban, a nevemet a pogány népek között dicsőíthessék, hogy tetteimet a pogányok láthassák, és a tetteim okán Mindenhatónak hívjanak majd, és hogy szavaim hamarosan beteljesedjenek. Mindenkivel tudatni fogom, hogy Én nem csupán az izráeliták Istene vagyok, hanem minden pogány nép Istene is, még azoké is, akiket megátkoztam. Mindenkinek megmutatom, hogy az egész teremtség Istene vagyok. Ez az Én legnagyobb munkám, az utolsó napokra vonatkozó munkatervem célja, és az egyetlen munka, amelynek be kell teljesülnie az utolsó napokban.

A munka, amelyet sok ezer éve irányítok, csak az utolsó napokban tárul fel teljességében az ember előtt. Csak mostanra nyilvánítottam ki vezetésem teljes misztériumát az embernek, és az ember most ismerte meg a munkám célját; sőt, minden rejtélyemet megértette. Már mindent elmondtam az embernek arról a rendeltetésről, ami miatt aggódik. Már minden titkomat felfedtem az ember előtt; titkokat, amelyek több mint 5900 éven át rejtve voltak. Ki Jahve? Ki a Messiás? Ki Jézus? Tudnotok kellene mindezt. Az Én munkám e nevek körül forog. Megértettétek ezt? Hogyan kellene az Én szent nevemet hirdetni? Hogyan kellene az Én nevemet terjeszteni azoknak a népeknek, akik bármelyik nevemen szólítva Engem, Hozzám fordultak? A munkám terjed, és kiterjesztem majd annak teljességét bármely és valamennyi nép között. Mivel a munkám bennetek valósul meg, lesújtok majd rátok, épp úgy, ahogyan Jahve lesújtott Dávid házának pásztoraira Izráelben, hogy minden nép között szétszórjalak titeket. Ugyanis az utolsó napokban darabokra zúzok minden nemzetet, és népüket újra szétosztom. Amikor ismét visszatérek, addigra a nemzetek már az Én égő lángjaim által megszabott határok szerint lesznek elosztva. Akkor majd újra kinyilvánítom Magam az emberek előtt, mint a perzselő nap, nyíltan megmutatva nekik Magamat a Szent képében, akit sosem láttak még, a népek sokasága között járva, mint ahogyan Én, Jahve jártam egykor a zsidó törzsek között. Attól kezdve Én fogom vezetni az embereket földi életükben. Ott biztosan meglátják majd dicsőségemet, és biztosan meglátják a felhőoszlopot is a levegőben, hogy életükben vezesse őket, mert Én megjelenek majd a szent helyeken. Az emberek látni fogják az Én igazságosságom napját, ahogyan dicsőséges megnyilvánulásomat is. Ez fog történni, amikor az egész földön Én uralkodom majd és dicsőségre vezetem sok fiamat. A földön mindenütt, az emberek meghajolnak, hajlékom pedig szilárdan magasodik majd az emberek között, a ma végzett munkám szikláján. Az

emberek szolgálni is fognak Engem a templomban. A szennyes és undorító dolgokkal borított oltárt darabokra zúzom és újraépítem. Újszülött bárányok és borjak tornyosulnak majd a szent oltáron. Lerombolom a ma templomát, és újat építek. A most álló templom, teli utálatos emberekkel, leomlik majd, azt pedig, amelyet építeni fogok, Hozzám hű szolgák töltik majd meg, akik ismét felállnak majd, és Engem szolgálnak az Én templomom dicsőségéért. Biztosan meglátjátok a napot, amelyen nagy dicsőséget szerzek, és bizonyosan meglátjátok azt a napot is, amikor lerombolom a templomot és újat építek. Hasonlóképp azt a napot is biztosan meglátjátok, amelyen hajlékom az emberek világába érkezik. Amint a templomot lerombolom, úgy hozom el hajlékomat az emberek világába, épp amint ők megpillantják alászállásomat. Miután az összes népet eltiprom, ismét összegyűjtöm őket, s attól fogva építem a templomomat és felállítom oltáromat, hogy mindannyian áldozatot ajánlhassanak fel Nekem, szolgálhassanak Engem az Én templomomban, és hűségesen az Én munkámnak szentelhessék magukat a pogány népek körében. Ők lesznek a mai kor izráelitái, papi köntösben és koronával ékeskedve, az Én, azaz Jahve dicsőségével közöttük, miközben fenségem felettük lebeg és velük lakozik. A pogány népek között végzett munkám is ugyanígy valósul majd meg. Amilyen volt a munkám Izráelben, olyan lesz a pogány népek között is, hiszen kiszélesítem munkámat Izráelben és kiterjesztem azt a pogány népekre.

Most van az idő, amikor Lelkem hatalmas munkát végez, és az idő, amikor megkezdem munkámat a pogány népek között. Mi több, most van az idő, amikor az összes teremtményt osztályozom, mindegyiket a megfelelő csoportba helyezve, hogy munkám gyorsabban és hatékonyabban haladhasson előre. És így, amit tőled kérek, még mindig az, hogy teljes lényedet ajánld fel az Én összes munkámnak, továbbá, hogy világosan felismerd és megbizonyosodj mindarról a munkáról, amit benned végeztem, és minden erődet tedd az Én munkámba, hogy az még eredményesebb lehessen. Ez az, amit meg kell értened. Hagyj fel a magatok közti harccal, azzal, hogy visszautat vagy testi kényelmet keress, ami késleltetné a munkámat, ahogyan a te csodás jövődet is. Nemhogy nem óv meg, de ha így teszel, pusztulást hoz rád. Botorság lenne részedről, nemde? Az, amit ma mohón élvezel, pontosan az a dolog, ami tönkreteszi a jövődet, miközben a ma elszenvedett fájdalom épp az, ami megvédelmez téged. Világosan látnod kell ezeket a dolgokat, hogy ne ess olyan kísértések áldozatául, amelyekből csak nehezen szabadíthatod ki magad, és hogy elkerüld, hogy a sűrű ködben tévelyegj, nem találva a napot. Amikor a sűrű köd felszáll, a nagy nap ítélete közepette találod magad. Addigra az Én napom közeledőben lesz az emberiséghez. Hogyan menekülsz meg az ítéletemtől? Hogyan leszel képes elviselni a nap égető forróságát? Amikor Én az embernek adományozom a bőségemet, az nem öleli a keblére, hanem félresöpri oda, ahol senki sem veszi majd észre. Amikor az Én napom leszáll az emberre, ő nem lesz többé képes felfedezni a bőségemet, vagy rátalálni az igazság keserű szavaira, amelyeket rég mondtam neki. Jajgatni és sírni fog, mert elvesztette a fény ragyogását, és sötétségbe süllyedt. Amit ma láttok, az csupán a szám éles kardja. Még nem láttátok

a pálcát a kezemben, sem a lángot, amellyel embert égetek, és ezért vagytok még mindig gőgösek és gátlástalanok a jelenlétemben. Ezért harcoltok továbbra is Velem az Én otthonomban, emberi nyelvetekkel vitatva azt, amit a számmal szóltam. Az ember nem retteg Tőlem, és bár folyamatosan ellenségeskedésbe kerül Velem még ma is, továbbra sincs benne semmi félelem. A hamis lelkűek nyelve és fogazata van a szátokban. Szavaitok és tetteitek olyanok, mint a kígyóé, amely bűnre csábította Évát. Szemet szemért és fogat fogért követeltek egymástól, és a jelenlétemben küzdötök, hogy pozíciót, hírnevet és nyereséget szerezzetek magatoknak, csak hogy nem tudjátok, hogy titokban figyelem szavaitokat és tetteiteket. Mielőtt egyáltalán jelenlétembe kerülnétek, Én már kikutattam szívetek legmélyét. Az ember mindig el akar szökni markom szorításából, és ki akar térni figyelő szemeim elől, Én azonban sosem kerültem ki a szavait vagy tetteit. Sőt, ehelyett szándékosan engedem, hogy azok a szavak és tettek a szemem elé kerüljenek, hogy megbüntethessem az ember igazságtalanságát, és ítélezhessem lázadása felett. Így az ember titkolt szavai és tettei mindig az Én ítélőszékem előtt maradnak, és ítéletem sosem hagyta el az embert, ugyanis lázadása túl sok. Az Én munkám, hogy elégessem és megtisztítsam az ember minden szavát és cselekedetét, amelyeket az Én Lelkem jelenlétében mondott és tett. Így^a, amikor elhagyom a földet, az emberek továbbra is hűségesek maradnak Hozzám, és úgy fognak tovább szolgálni Engem, ahogyan szent szolgálaim teszik a munkámban, lehetővé téve, hogy földi munkám mindaddig folytatódjon, amíg be nem teljesedik.

Mindannyian annyira hitvány jellemek vagytok!

Ti mindannyian az elegancia székeiben ültök, oktátjátok a fiatalabb generációkat, akik a fajtátokhoz tartoznak, és odaültetitek magatokhoz mindannyiukat. Nem is tudjátok, hogy a „leszármazottaitok” már régen kifogytak a szuszából, és elveszítették az Én munkámat. Dicsőségem a Kelet földjétől a Nyugat földjéig ragyog, de amikor elérkezik a föld végeire és elkezd felemelkedni és felragyogni, akkor elveszem dicsőségemet Keletről és elviszem Nyugatra, így a sötétség népe, amely elhagyott Engem Keleten, attól kezdve meg lesz fosztva a megvilágítástól. Amikor ez megtörténik, ti az árnyék völgyében fogtok élni. Még ha az emberek manapság százszor jobbak is, mint korábban, még mindig nem tudnak megfelelni követelményeimnek, és még mindig nem bizonyosságai az Én dicsőségemnek. Az, hogy képesek vagytok százszor jobbak lenni, mint korábban, teljes mértékben az Én munkám eredménye; ez az Én földi munkám gyümölcse. Mindazonáltal még mindig undorodom szavaitoktól és tetteitektől, valamint jellemetektől, és hihetetlen neheztelést érzek az iránt, ahogyan Előttem viselkedtek, mert semmi megértésetek nincs Rólam. Hogyan tudtok tehát eljutni oda,

---

^a Az eredeti szöveg nem tartalmazza az „Így” szót.

hogy megéljétek dicsőségemet, és hogyan tudtok teljesen hűségesek lenni jövőbeli munkámhoz? A hitetek nagyon szép; azt mondjátok, hogy egész életeteket hajlandók vagytok munkámra fordítani, és hogy hajlandók vagytok életeteket feláldozni érte, de beállítottságotok nem sokat változott. Csak arrogánsan beszéltek, annak ellenére, hogy a tényleges viselkedésetek nagyon is hitvány. Olyan, mintha az emberek nyelve és ajka a mennyben lenne, de a lábuk messze lent a földön, és ennek következtében a szavaik és a tetteik, valamint a hírnevük még mindig darabokban és romokban hever. A hírnevetek tönkrement, a modorotok romlott, a beszédmodotok alantas, és az életetek megvetendő; még az emberi mivoltotok teljessége is alantas hitványságba süllyedt. Kicsinyesek vagytok másokkal szemben, és minden apróságon alkudoztok. A saját hírnevetek és státuszotok miatt veszekedtek, olyannyira, hogy még a pokolba és a tűz tavába is hajlandók vagytok leszállni. A jelenlegi szavaitok és tetteitek elegendőek Nekem ahhoz, hogy megállapítsam, hogy bűnösök vagytok. A munkámhoz való hozzáállásotok elég ahhoz, hogy megállapítsam, hogy igaztalanok vagytok, és az összes beállítottságotok elégséges ahhoz, hogy rámutassak, hogy mocskos lelkek vagytok, akik tele vannak ocsmányságokkal. A megnyilvánulásaitok és az, amit feltártok, elegendőek ahhoz, hogy kimondjam, hogy olyan emberek vagytok, akik megitták a magukét a tisztátalan lelkek véréből. Amikor a királyságba való belépésről van szó, nem feditek fel az érzéseiteket. Azt hiszitek, hogy amilyenek most vagytok, elegendő ahhoz, hogy át tudjatok lépni mennyei királyságom kapuján? Azt hiszitek, hogy belépést nyerhettek a munkám és szavaim szent földjére anélkül, hogy saját szavaitokat és tetteiteket előbb próbára tenném? Ki tudna port hinteni a szemembe? Hogyan kerülhetnék el megvetendő, alantas viselkedéseitek és beszélgetéseitek tekintetemet? Az életeteket úgy határoztam meg, hogy olyan élet legyen, amelyben e tisztátalan szellemek vérére isszátok és húsát eszitek, mert minden nap Elöttem utánozzátok őket. Viselkedésetek különösen rossz volt Elöttem, így hogyan ne találhatnálak benneteket undorítónak? Szavaitok a tisztátalan szellemek szennyeit tartalmazzák: ugyanúgy hízelegtek, titkolóztok és áltattok, mint azok, akik boszorkánysággal foglalkoznak, és mint azok, akik árulók és az igaztalanok vérére isszák. Az ember minden megnyilvánulása rendkívül igaztalan, hogyan kerülhetne tehát valamennyi ember a szent földre, ahol az igazak vannak? Azt hiszed, hogy a megvetendő viselkedésed szentként megkülönböztethet téged azokhoz az igaztalanokhoz képest? A kígyószerű nyelved végül tönkreteszi majd ezt a testedet, amely pusztítást végez és ocsmányságokat követ el, a kezeid pedig, amelyeket tisztátalan lelkek vére borít, végül szintén a pokolba fogják húzni a lelkedet. Miért nem ragadod meg hát ezt a lehetőséget, hogy megtisztítsd a mocsokkal borított kezeidet? És miért nem használod ki ezt a lehetőséget, hogy kivágd azt az igaztalan szavakat beszélő nyelvedet? Lehet, hogy hajlandó vagy a pokol lángjaiban szenvedni a kezeid, a nyelved és az ajkad kedvéért? Két szememmel őrködöm mindenki szíve felett, mert már jóval azelőtt, hogy megteremtettem volna az emberiséget, kezembe szorítottam a szívüket. Már régen átláttam az emberek

szívén, így hogyan kerülhetnék el gondolataik a tekintetemet? Hogyne lenne túl késő megmenekülniük attól, hogy Lelkem megégesse őket?

Az ajkad kedvesebb, mint a galamboké, de a szíved alattomosabb, mint a régi kígyó. A ajkaid olyan gyönyörűek, akár a libanoni nők, de a szíved nem kedvesebb, mint az övék, és semmiképpen sem hasonlítható a kánaániak szépségéhez. A szíved oly áruló! Amit utálok, az csak az igaztalanok ajka és a szívük, és az emberekkel szemben támasztott követelményeim egyáltalán nem magasabbak annál, mint amit a szentektől elvárok; csak éppen ellenszenvet érzek az igaztalanok gonosz tettei iránt, és remélem, hogy képesek lesznek levetni a mocskosságukat és kiszabadulni a jelenlegi szorult helyzetükből, hogy kitűnjenek az igaztalanok közül, és együtt éljenek és legyenek szentek azokkal, akik igazak. Ti ugyanolyan körülmények között vagytok, mint Én, mégis elborít benneteket a mocskok; még a legcsekélyebb mértékben sem rendelkeztek a kezdetben teremtett emberek eredeti hasonlatosságával. Sőt, mivel minden nap azon tisztátalan szellemek hasonlatosságát utánozzátok, azt teszitek, amit ők tesznek, és azt mondjátok, amit ők mondanak, minden részetek – még a nyelvek és ajkatok is – átitatódott az ő szennyes vizükkel, olyannyira, hogy teljesen beborítanak benneteket az ilyen foltok, és egyetlen részetek sem használható az Én munkámra. Ez olyan szívszaggató! Ti a lovak és a marhák efféle világában éltek, de valójában nem érzitek magatokat zaklatottnak; tele vagytok örömmel, és szabadon és könnyedén éltek. Ebben a szennyes vízben úszkáltok, de valójában észre sem veszitek, hogy ilyen helyzetbe kerültetek. Minden nap tisztátalan szellemekkel társalogtok, és „ürülékkel” érintkeztek. Az életek meglehetősen közönséges, de valójában nem vagy tudatában annak, hogy egyáltalán nem létezel az emberi világban, és hogy nem vagy önmagad ura. Hát nem tudod, hogy az életedet régen eltaposták azok a tisztátalan szellemek, vagy hogy a jelmedet régen bemocskolta a szennyes víz? Azt hiszed, hogy egy földi paradicsomban élsz, és hogy a boldogság közepette vagy? Nem tudod, hogy tisztátalan szellemek mellett éltél, és hogy te mindazzal léteztél együtt, amit ők készítettek neked? Hogyan lehetne bármilyen értelme annak, ahogyan élsz? Hogyan lehetne az életednek bármilyen értéke? A szüleid után szaladgáltál, a tisztátalan szellemek szülei után, de valójában fogalmad sincs arról, hogy akik téged csapdába ejtettek, azok a tisztátalan szellemek szülei, akik a világra hoztak és felneveltek téged. Sőt, azzal sem vagy tisztában, hogy minden szennyyedet valójában ők adták neked; te csak annyit tudsz, hogy ők tudnak neked „örömet” szerezni, nem fenyegetnek meg téged, nem ítélik meg feletted, és főleg nem átkoznak meg téged. Soha nem kaptak tőled dührohamot, hanem gyengédséggel és kedvességgel bánnak veled. A szavaik táplálják a szívedet és rabul ejtenek téged, hogy összezavarodj, és anélkül, hogy észrevennéd, beszippantottak és te készséggel szolgálod őket, így válsz a kivezető útjukká és szolgájukká. Nincs semmiféle panaszod, de hajlandó vagy dolgozni nekik, mint a kutya, mint a lovak; ők megtévesztenek téged. Emiatt egyáltalán nincs semmilyen reakciód arra a munkára, amit én végzek. Nem csoda, hogy titokban mindig ki akarsz csúszni az ujjaim közül, és

nem csoda, hogy mindig édes szavakat akarsz használni, hogy csalárd módon jóindulatot csikarj ki Tőlem. Mint kiderült, neked már voltegy másik terved, egy másik megállapodásod. Láthatsz egy kicsit abból, amit Én a Mindenhatóként cselekszem, de a legkevésbé sem ismered ítéletemet és fenyítésemet. Fogalmad sincs arról, hogy mikor kezdődött az Én fenyítése; csak azt tudod, hogyan csapj be Engem – de azt nem tudod, hogy nem fogok eltérni semmilyen kihágást az embertől. Mivel már elhatároztad, hogy Engem szolgálj, nem foglak elengedni téged. Féltékeny Isten vagyok, és olyan Isten vagyok, aki féltékeny az emberiségre. Mivel már az oltárra helyezted a szavaidat, nem tűröm, hogy a szemem láttára elszökj, és azt sem tűröm, hogy két urat szolgálj. Azt gondoltad, hogy lehet egy második szerelmed, miután szavaidat oltáromra és szemeim elé helyezted? Hogyan engedhetném meg, hogy az emberek ennyire bolondot csináljanak Belőlem? Azt hitted, hogy könnyelműen fogadalmakat és esküket tehetsz Nekem a nyelveddel? Hogyan tehetél esküket az Én trónomnál, az Én trónomnál, aki a Legmagaságosabb vagyok? Azt hitted, hogy esküid már elmúltak? Hadd mondjam el nektek: még ha a testetek el is múlik, az esküitek nem múlhatnak el. A végén esküitek alapján foglak elítélni titeket. Ti azonban azt hiszitek, hogy úgy tudtok megbirkózni Velem, hogy szavaitokat Elém helyezitek, és hogy szívetek tisztátalan szellemeket és gonosz szellemeket szolgálhat. Hogyan is tűrhetné haragom ezeket a kutyaszerű, disznószerű embereket, akik becsapnak Engem? Végre kell hajtanom adminisztratív rendeleteimet, és vissza kell szereznem a tisztátalan szellemek kezéből mindazokat a kimért, „jámor” embereket, akik hisznek Bennem, hogy fegyelmezetten „várakozhassanak” Rám, legyenek az Én ökreim, legyenek az Én lovaik, és az Én öldöklésem által legyenek vezényelve. Ráveszlek majd, hogy vedd fel a korábbi elszántságodat és újra Engem szolgálj. Nem tűrök el egyetlen olyan teremtményt sem, amely becsap Engem. Azt hitted, hogy csak úgy önkényesen kéréseket fogalmazhatsz meg és hazudozhatsz előttem? Azt hitted, hogy nem hallottam vagy nem láttam a szavaidat és tetteidet? Hogy ne lettek volna a szavaid és tetteid az Én szemem előtt? Hogyan engedhetném meg valaha is, hogy az emberek így becsapjanak Engem?

Köztetek voltam, több tavaszon és őszön át közösséget vállaltam veletek; sokáig éltem köztetek, és veletek éltem. Mennyi aljas viselkedésetek siklott el közvetlenül a szemeim előtt? Azok a szívbeli szavaitok folyamatosan a fülemben visszhangzanak; millió és millió vágyatokat helyeztétok az oltáromra – még megszámlálni is túl sok lenne. Ami azonban az elkötelezettségeitek és a ráfordításotokat illeti, még egy jótányit sem adtok. Az őszinteségnek még egy apró cseppjét sem helyezitek oltáromra. Hol vannak a Bennem való hitetek gyümölcsei? Végtelen kegyelmet kaptatok Tőlem, és végtelen titkokat láttatok a mennyből; még a menny lángjait is megmutattam nektek, de nem volt szívem megégetni titeket. Mégis, mennyit adtatok Nekem cserébe? Mennyit vagytok hajlandók adni Nekem? Az Általam neked adott étellel a kezedben megfordulsz és felajánlod azt Nekem, sőt, odáig elmész, hogy azt mondod, hogy ezt a saját kemény munkád verejtékéért cserébe kaptad, és hogy felajánlod Nekem mindazt, ami a tiéd.

Hogyhogy nem tudod, hogy a Nekem szánt „hozzájárulásaid” mind csak olyan dolgok, amelyeket elloptak az oltáromról? Ráadásul most, hogy felajánlod őket Nekem, vajon nem csapsz-e be Engem? Hogyhogy nem tudod, hogy amit ma élvezek, az mind az oltáromon lévő felajánlások, nem pedig az, amit kemény munkáddal kerestél, majd felajánlottál Nekem? Ti tényleg így be merészeltek csapni Engem, hogyan tudnék hát megbocsátani nektek? Hogyan várhatjátok el tőlem, hogy ezt tovább tűrjem? Mindent odaadtam nektek. Mindent feltártam nektek, gondoskodtam a szükségleteitekről, és felnyitottam a szemeiteket, ti mégis így becsaptok Engem, nem törődve a lelkiismeretetekkel. Önzetlenül mindent nektek adományoztam, hogy bár szenvedtek, mégis elnyertétek Tőlem mindazt, amit a mennyből hoztam. Ennek ellenére nincs bennetek semmi odaadás, és még ha csak egy apró hozzájárulást is tettetek, megpróbáltok utólag „elszámolni” Velem. Vajon a hozzájárulásod nem egyenlő a semmivel? Amit Nekem adtál, az csupán egy homokszem, amit viszont Tőlem kértél, az egy tonna arany. Nem vagy egyszerűen ésszerűtlen? Én köztetek munkálkodom. Egyáltalán nincs nyoma annak a tíz százaléknak, amit Nekem kellene adni, nemhogy további áldozatoknak. Sőt, azt a tíz százalékot, amit az elkötelezettek adományoznak, a gonoszok lefoglalják. Nem széledtetek-e szét mindannyian Tőlem? Nem vagytok-e mindannyian ellenségesek Velem szemben? Nem romboljátok-e mindannyian az oltáromat? Hogy lehetne az ilyen embereket kincsnek tekinteni a szememben? Nem sertések és kutyák-e ők, akiket gyűlölök? Hogyan nevezhetném kincsnek a gonosztetteiteket? Kikért történik valójában a munkám? Lehetséges, hogy a célja csupán az, hogy mindannyiókra lesújsak, hogy felfedjem hatalmamát? Nem függ-e mindannyiók élete egyetlen szavamtól? Miért van az, hogy csak szavakat használok, hogy utasítsalak benneteket, és nem változtattam a szavakat tényekké, hogy lesújsak rátok, amilyen hamar csak tudok? Szavaimnak és munkámnak az csupán a célja, hogy lesújsak az emberiségre? Olyan Isten vagyok, aki válogatás nélkül megöli az ártatlant? Most éppen hányan jöttök Elém a teljes lényetekkel, hogy az emberi élet helyes útját keressétek? Csak a testetek áll Előttem; a szívetek még mindig szabadon van, és messze, messze van Tőlem. Mivel nem tudjátok, hogy valójában mi is az Én munkám, sokan vannak közöttetek, akik el akarnak távozni Tőlem és el akarnak távolodni Tőlem, remélve, hogy ehelyett egy olyan paradicsomban élhetnek, ahol nincs fenyítés vagy ítélet. Hát nem ezt kívánják az emberek a szívükben? Én bizonyosan nem próbállak kényszeríteni téged. Bármelyik utat választod is, az a saját döntésed. A mai út ítéletekkel és átkokkal jár, de mindannyiótoknak tudnotok kell, hogy mindaz, amit Én adományoztam nektek – legyen az ítélet vagy fenyítés – a legjobb ajándék, amit megadhatok nektek, és ezek mind olyan dolgok, amelyekre sürgősen szükségetek van.

A Törvény Korában végzett munka

A munka, amelyet Jahve az izráelitákon végzett, megalapozta Isten földi kiindulópontját az emberiség körében, amely egyúttal az Ő jelenlétének szent helye is volt. Ő Izráel népére korlátozta munkáját. Eleinte nem munkálkodott Izráelen kívül, hanem olyan népet választott, amelyet alkalmasnak ítélt, hogy leszűkítse munkájának körét. Izráel az a hely, ahol Isten megteremtette Ádámot és Évát, és ennek a helynek a porából alkotta Jahve az embert; ez a hely lett az Ő munkájának bázisa a földön. Jahve munkálkodásának a földön az izráeliták szolgáltak emberi alapjául, akik Nőé leszármazottai és egyszersmind Ádám leszármazottai is voltak.

Ekkoriban Jahve Izráelben végzett munkájának jelentősége, célja és lépései abban álltak, hogy itt kezdte meg az egész földre kiterjedő munkáját, amely Izráelből, mint központból fokozatosan terjedt ki a pogány nemzetekre. Ennek az elvnek alapján munkálkodik Ő az egész világegyetemben – megalkot egy modellt, majd addig bővíti, amíg a világegyetem minden népe nem részesül az Ő evangéliumában. Az első izráeliták Nőé leszármazottai voltak. Ezek az emberek csak Jahve leheletével voltak felruházva, és elég értelem volt bennük ahhoz, hogy az élet alapvető szükségleteivel megbirkózzanak, de nem tudták, miféle Isten Jahve, mi az Ő szándéka az emberrel, és még kevésbé tudták, hogy hogyan kellene félniük az egész teremtés Urát. Ami azt illeti, hogy voltak-e betartandó^a szabályok és törvények, vagy volt-e valamilyen kötelesség, amelyet a teremtetett lényeknek teljesíteniük kellett a Teremtő felé – Ádám leszármazottainak ilyesmiről fogalma sem volt. Mindössze annyit tudtak, hogy a férjnek izzadnia és gürcölnie kell, hogy gondoskodjon családjáról, a feleségnek pedig alá kell vetnie magát a férjének, és fenn kell tartania az emberi fajt, amelyet Jahve teremtetett. Más szóval ezek az emberek, akikben csak Jahve lehelete és az Ő élete volt meg, semmit nem tudtak arról, hogyan kövessék Isten törvényeit, vagy hogyan tegyenek eleget az egész teremtés Urának. Túlságosan keveset fogtak fel. Így, bár semmi alattomoság vagy csalárdság nem volt a szívükben, féltékenység és viszály pedig ritkán támadt közöttük, mégsem volt meg bennük Jahvének, az egész teremtés Urának ismerete és megértése. Az embereknek ezek az ősei nem tudtak mást, mint Jahve dolgait enni, Jahve dolgait élvezni, de azt nem tudták, hogyan féljék Jahvét; nem tudták, hogy Jahve az, akit térdre borulva kell imádniuk. Hogyan lehetett hát az Ő teremtményeinek nevezni őket? Ha ez így lenne, nemde hiába hangzottak volna el e szavak: „Jahve az egész teremtés Ura” és „Ő teremtetten az embert, hogy az ember nyilvánvalóvá tegye, dicsőítse és képviselje Őt”? Hogyan válhattak volna Jahve dicsőségének bizonyosságává olyan emberek, akikből hiányzott az Őt félő szív? Hogyan válhattak volna az Ő dicsőségének megnyilvánulásává? Vajon Jahve szavai: „embert teremtettem a Magam képére” – nem válnának-e akkor fegyverré a gonosz Sátán

---

^a Az eredeti szöveg nem tartalmazza a „betartandó” szót.

kezében? Nem válnának-e akkor ezek a szavak a megaláztatás jelévé Jahve számára az ember teremtését illetően? Hogy munkájának ezt a szakaszát befejezze, Jahve, miután megteremtette az emberiséget, Ádámtól Nóéig nem oktatta és vezette őket. Hivatalosan inkább csak azután kezdte vezetni az izráelitákat, akik Nóé és egyúttal Ádám leszármazottai voltak, hogy az özönvíz elpusztította a világot. Az Ő munkája és kijelentései Izráelben útmutatást adtak Izráel egész népének, miközben szerte Izráel földjén élték az életüket, megmutatva ezáltal az emberiségnek, hogy Jahve képes nemcsak lélegzetet lehelni az emberbe, hogy életet kapjon Tőle, és teremtett emberi lényé emelkedjen fel a porból, hanem el is hamvaszthatja az emberiséget, meg is átkozhatja, és vesszejével is uralhatja az emberiséget. Így látták azt is, hogy Jahve képes irányítani az ember életét a földön, és a nap és éj órái szerint beszélni és munkálkodni az emberiség körében. A munka, amelyet Ő végzett, csak arra irányult, hogy teremtményei megtudhassák, hogy az ember az Ő általa felvett porból lett, valamint, hogy az embert Ő alkotta. Ezenkívül azért is végezte munkáját először Izráelben, hogy más népek és nemzetek (amelyek valójában nem voltak különválasztva Izráeltől, hanem inkább csak eltértek az izráelitáktól, de szintén Ádámtól és Évától származtak) Izráeltől kapják meg Jahve evangéliumát, hogy a világegyetemben minden teremtett lény félhesse és nagynak tarthassa Jahvét. Ha Jahve nem kezdte volna meg munkáját Izráelben, hanem miután megteremtette az emberiséget, hagyta volna őket gondtalan életet élni a földön, ez esetben az ember fizikai természete miatt (a természet azt jelenti, hogy az ember soha nem ismerheti meg azt, amit nem lát, vagyis soha nem tudhatná meg, hogy Jahve teremtette az emberiséget, és még kevésbé, hogy miért tette) mit sem tudna arról, hogy Jahve teremtette az emberiséget, és hogy Ő az egész teremtés Ura. Ha Jahve megteremtette volna az embert, és elhelyezte volna a földön, majd egyszerűen, kezét leporolva elsétált volna, és nem marad az emberiség körében, hogy egy ideig útmutatást adjon nekik, akkor az egész emberiség visszahullott volna a semmibe; még a menny és a föld és mind a számtalan dolog, amelyet Ő alkotott, és az egész emberiség visszahullott volna a semmibe, sőt még a Sátán is rátaaposott volna. Így Jahve kívánsága, hogy „a földön, vagyis az Ő teremtése közepén legyen egy helye, ahol megállhat, egy szent hely”, szertefoszlott volna. Ezért, miután megteremtette az emberiséget, hogy képes volt köztük maradni, hogy vezérelhesse őket életükben, és köztük időzve beszélni hozzájuk – mindez azért volt, hogy valóra váltsa az Ő vágyát, és megvalósítsa tervét. A munka, amelyet Izráelben végzett, csak arra szolgált, hogy végrehajtsa a tervet, amelyet minden dolog megteremtése előtt készített, és ezért az, hogy Ő először az izráeliták között munkálkodott, és az, hogy minden dolgot Ő teremtett, nem állt ellentétben egymással, hanem mindkettő az Ő irányítása, az Ő munkája és az Ő dicsősége végett történt, azért, hogy mélyebb értelmet adjon az emberiség megteremtésének. Ő vezérelte az emberiség életét a földön Nóé után kétezer évig, amelynek során tanította az emberiséget, hogy megértsék, hogyan tiszteljék Jahvét, az egész teremtés Urát, hogyan éljék életüket, és hogyan haladjanak tovább az életben, legfőképp pedig hogyan

lépjenek fel Jahve tanújaként, hogyan forduljanak Felé engedelmességgel és adják meg Neki a tiszteletet, akár zenével is dicsérve Őt, ahogy Dávid és papjai tették.

Jahve kétezer éves munkálkodása előtt az ember nem tudott semmit, és szinte az egész emberiség lezüllött, míg végül, mielőtt az özönvíz elpusztította volna a világot, a bujaság és romlottság olyan mélységébe süllyedtek, amelyben a szívükben nyoma sem volt Jahvénak, és még inkább hiányzott belőlük az Ő útja. Sohasem értették a munkát, amelyre Jahve készült; hiányzott belőlük az értelem, még kevesebb volt a tudásuk, és mint valami lélegző gépek, tökéletesen tudatlanok voltak az emberrel, Istennel, a világgal, az élettel és egyebekkel kapcsolatban. A földön sokféle csábításba mentek bele, mint a kígyó, és sok mindent mondtak, ami sértő volt Jahvéra nézve, de mivel tudatlanok voltak, Jahve nem fenyegette és nem fegyelmezte meg őket. Csak az özönvíz után történt, amikor Nőé 601 éves volt, hogy Jahve hivatalosan megjelent Nőének, és vezérelte őt és családját, a madarakat és állatokat, amelyek Nőével és leszármazottaival együtt túléltek az özönvizet, amíg összesen 2500 év után véget nem ért a Törvény Kora. Munkálkodása, azaz hivatalos munkálkodása Izráelben összesen 2000 évig tartott, majd 500 évig munkálkodott egyidejűleg Izráelben és azon kívül, ami együtt 2500 évet tesz ki. Ez idő alatt arra oktatta az izráelitákat, hogy Jahve szolgálatára építsenek templomot, öltsenek papi köntöst, és hajnalban mezítláb menjenek be a templomba, nehogy a cipőjük bemocskolja a templomot, és tűz sújtsa rájuk a templom csúcsáról, hogy halálra égesse őket. Ők elvégezték kötelességeiket, és alávetették magukat Jahve terveinek. Jahvéhoz imádkoztak a templomban, és miután megkapták Jahve kijelentését, vagyis miután Jahve beszélt, vezették a sokaságot, és tanították őket, hogy félelmet mutassanak Jahve, az ő Istenük iránt. Jahve pedig azt mondta nekik, hogy építsenek templomot és oltárt, és a Jahve által kitűzött időben, vagyis páska idején készítsenek elő újszülött borjakat és bárányokat, hogy az oltárra helyezték őket áldozatul, így szolgálva Jehovát, hogy megfégezze őket, és elültesse szívükben a Jahve iránti félelmet. Jahve iránti hűségük mércéje az lett, hogy betartották-e ezt a törvényt. Jahve rendelte el számukra a szombat napját is, az Ő teremtésének hetedik napját. A szombat utáni napot tette az első nappá, hogy e napon dicsőítsék Jahvét, áldozatokat ajánljanak fel Neki, és zenéljenek Előtte. Ezen a napon Jahve összehívott minden papot, hogy elosszák az oltáron lévő áldozatokat a nép között, hogy megegyék, és élvezhessék a Jahve oltárán lévő áldozatokat. És Jahve azt mondta, hogy áldottak ők, amiért egy adagon osztoznak Vele, és hogy ők az Ő választott népe (ez volt Jahve szövetsége az izráelitákkal). Ezért mondja mindmáig Izráel népe, hogy Jahve csakis az ő Istenük, és nem a pogányoké.

A Törvény Korában Jahve sok parancsolatot adott át Mózesnek, hogy adja tovább az izráelitáknak, akik őt követve kivonultak Egyiptomból. Ezeket a parancsolatokat Jahve az izráelitáknak adta, és semmi közük nem volt az egyiptomiakhoz; az volt a céljuk, hogy megfégezzék az izráelitákat, és Ő arra használta a parancsolatokat, hogy követelményeket támasszon velük szemben. Megtartják-e a szombatot, tisztelik-e a szüleiket, imádnak-e bálványokat, és így tovább – ilyen elvek alapján ítélte őket

bűnösnek vagy igaznak. Voltak köztük néhányan, akikre lesújtott Jahve tüze, néhányan, akiket halálra köveztek, és néhányan, akik elnyerték Jahve áldását, és ez aszerint dőlt el, hogy betartották-e ezeket a parancsolatokat, vagy sem. Akik nem tartották meg a szombatot, azokat halálra kövezték. Azokra a papokra, akik nem tartották meg a szombatot, Jahve tüze sújtott le. Akik nem mutattak tiszteletet szüleik iránt, azokat is halálra kövezték. Jahve ezt mind helyeselte. Jahve azért hozta meg törvényeit és parancsolatait, hogy míg Ő vezeti őket életükben, a nép hallgassa és fogadja meg az Ő szavát, és ne lázadjon Őellene. Arra használta ezeket a törvényeket, hogy ellenőrzés alatt tartsa az újszülött emberi fajt, hogy annál jobban megalapozhassa jövőbeli munkáját. Ezért Jahve munkája alapján, az első kort a Törvény Korának nevezték. Bár Jahve sok kijelentést tett, és sok munkát végzett, csakis pozitív módon vezette a népet, megtanítva ezeknek a tudatlan embereknek, hogyan kell embernek lenni, hogyan kell élni, hogyan kell megérteni Jahve útját. Munkája legnagyobbbrészt arra irányult, hogy elérje, hogy a nép tiszteletben tartsa az Ő útját, és kövesse az Ő törvényeit. Munkáját olyan embereken végezte, akik nem voltak mélyen romlottak; és nem terjedt addig, hogy átformálja beállítottságukat vagy fejlődésüket az életben. Csak azzal törődött, hogy törvények segítségével korlátozza és ellenőrizze a népet. Az akkori izráeliták számára Jahve csupán egy Isten volt a templomban, egy Isten a mennyekben. Ő egy felhőoszlop, egy tűzoszlop volt. Jahve mindössze annyit követelt tőlük, hogy engedelmeskedjenek annak, amit a mai emberek az Ő törvényeiként és parancsolataiként ismernek – szabályoknak is lehetne nevezni őket –, mert amit Jahve tett, annak nem az volt a célja, hogy átformálja őket, hanem hogy több olyan dolgot adjon nekik, amivel az embernek rendelkeznie kell, és hogy saját szájából oktassa őket, mert miután megteremtette, az embernek semmije nem volt meg, amivel rendelkeznie kellett volna. Így Jahve megadta az embereknek a dolgokat, amelyekkel rendelkezniük kellett a földi élethez, így elérte, hogy az emberek, akiket Ő vezetett, felülmúlták őseiket, Ádámot és Évát, mert amit Jahve adott nekik, az felülmúlta azt, amit kezdetben Ádámnak és Évának adott. Ettől függetlenül a munka, amelyet Jahve Izráelben végzett, csak arra szolgált, hogy vezesse az emberiséget, és elérje, hogy az emberiség felismerje Teremtőjét. Nem hódította meg őket, nem formálta át, csak vezérelte őket. Ez Jahve munkájának összegzése a Törvény Korában. Ez a háttere, az igaz története, a lényege az Ő munkájának Izráel egész földjén, és az Ő hatezer éves munkájának kezdete – hogy az emberiséget Jahve kezének ellenőrzése alatt tartsa. Ebből aztán még több munka született az Ő hatezer éves irányítási terve során.

A Megváltás Korának munkája mögötti valós történet

Az egész irányítási tervem, a hatezer éves irányítási terv három szakaszból, vagyis három korszakból áll: a Törvény Kora a kezdetben; a Kegyelem Kora (amely egyben a Megváltás kora is); és a Királyság Kora az utolsó időkben. A munkám tartalma ebben a

három korszakban az egyes korszakok természetétől függően változik, de ez a munka mindegyik szakaszban összhangban van az ember szükségleteivel – pontosabban, a Sátán cselvetéseitől függően alakul, amiket az ellene vívott háborúmban alkalmaz. Munkám célja a Sátán legyőzése, bölcsességem és mindenhatóságom nyilvánvalóvá tétele, a Sátán valamennyi trükkjének leleplezése, és ezzel a teljes emberi faj megmentése, amely a Sátán hatalma alatt él. Munkám célja, hogy megnyilvánuljon bölcsességem és mindenhatóságom, és feltáruljon a Sátán elviselhetetlen alantassága. Sőt, munkám célja még ennél is több: hogy lehetővé tegyem, hogy a teremtetett lények különbséget tudjanak tenni jó és gonosz között; hogy tisztában legyenek azzal, hogy Én vagyok mindenek Uralkodója; hogy világosan lássák, hogy a Sátán, az elfajzott, a gonosz, az emberiség ellensége; és hogy lehetővé tegyem számukra, hogy teljes bizonyossággal tudják megkülönböztetni a jót és a gonoszt, az igazságot és a hamisságot, a szentséget és a tisztátalanságot, valamint a nagyszerűt és az alantast. Így a tudatlan emberiség képes lesz tanúskodni Mellettem, hogy nem Én rontom meg az emberiséget, hogy csakis Én – a Teremtő – menthetem meg az emberiséget, és csakis Én adhatom meg az embereknek azokat a dolgokat, amelyekben örömet lelhetnek; és meg fogják tudni, hogy Én vagyok a mindenség Uralkodója, a Sátán pedig csak egy az Általam teremtetett lények közül, aki később Ellenem fordult. Hatezer éves irányítási tervem három szakaszból áll. Így dolgozom, hogy elérjem azt a hatást, amely által a teremtetett lények tanúbizonyságot tudnak tenni Rólam, és képesek megérteni akaratomat, és megtudni, hogy Én vagyok az igazság. Így a hatezer éves irányítási tervem korai szakaszában, a törvény munkáját végeztem, amely az a munka volt, amelyben Jahve vezette a népet. A második szakasz vezette be a Kegyelem korának munkáját Júdea falvaiban. A Kegyelem korának minden munkáját Jézus képviseli. Ő testet öltött, a keresztre szegezték, és a Kegyelem Korát is Ő kezdte meg. Azért feszítették keresztre, hogy elvégezze a megváltás munkáját, hogy véget vessen a Törvény Korának és megkezdje a Kegyelem Korát; így „Legfőbb Parancsnoknak”, a „bűnért való áldozatnak” és a „Megváltónak” hívták Őt. Ennek eredményeként Jézus munkája tartalmában eltért Jahve munkájától, habár alapelvüket tekintve egyformák voltak. Jahve kezdte meg a Törvény Korát, fektette le az alapot – a kiindulási pontot – Isten földi munkájához, és adta a törvényeket és parancsolatokat. A munkának ezt a két részét végezte el, és ezek képviselik a Törvény Korát. Jézus munkája a Kegyelem Korában nem a törvények meghozása volt, hanem a betöltésük, elhozva ezzel a Kegyelem Korát, és lezárva a Törvény Korát, amely kétezer évig tartott. Úttörő volt, aki azért jött, hogy megkezdje a Kegyelem Korát, tevékenységének fő része mégis a megváltás volt. Ekképpen az Ő munkája is kettős volt: egy új kor megnyitása, és a megváltás munkájának beteljesítése az Ő keresztfeszítése által, ami után távozott. És ekkor fejeződött be a Törvény Kora, és kezdődött meg a Kegyelem Kora.

Jézus munkássága összhangban volt az emberek korabeli szükségleteivel. Az ő feladata az volt, hogy megváltsa az emberiséget, hogy megbocsássa a bűneiket, így

természete teljes mértékben az alázat, a türelem, a szeretet, a jámborság, a tűrés, az irgalom és a szerető kedvesség volt. Bőséges kegyelmet és áldást hozott az emberiségnek, és mindazt, amit az emberek élvezni tudtak, megadta nekik, hogy örömeiket leljék benne: békét és boldogságot, az Ő türelmét és szeretetét, kegyelmét és szerető kedvességét. A rengeteg örömforrás, amellyel abban az időben az emberek találkoztak – a béke és a biztonság érzete a szívükben, a megnyugvás érzése a szellemükben és Jézustól, a Megváltótól való függésük – mind a korszak következménye volt, amelyben éltek. A Kegyelem Korára az embert már megrontotta a Sátán, így a teljes emberiség megváltása művének beteljesítéséhez a kegyelem bőségére, végtelen béketűrésre és türelemre volt szükség; és még ennél is többre: egy áldozatra, amely elegendő az emberiség bűneinek jóvátételéhez, hogy az hatásos legyen. Amit az emberiség a Kegyelem Korában látott, csupán az Én engesztelő áldozatom volt az emberiség bűneiért: Jézus. Csak annyit tudtak, hogy Isten lehet irgalmas és türelmes, és csak Jézus kegyelmességét és szerető kedvességét látták. Mindez azért volt így, mert a Kegyelem Korában születtek. És így, mielőtt elnyerhették volna a megváltásukat, élvezniük kellett a sokféle kegyelmet, amelyet Jézus adományozott nekik, hogy a javukra szolgáljon. Ily módon bűnbocsánatot nyerhettek azáltal, hogy kegyelmet élveztek, és Jézus türelmének élvezetén keresztül esélyük nyílt a megváltásra is. Csak Jézus elnézése és türelme révén nyerték el a jogot a megbocsátáshoz, és hogy élvezhessék a Jézus által adományozott kegyelem bőségét. Épp, ahogy Jézus mondta: Nem az igazakat, hanem a bűnösöket jöttem megváltani, hogy a bűnösöknek lehetővé tegyem bűneik bocsánatát. Ha Jézus az ítélet, átkok és az emberi vétkekkel szembeni türelmetlenség természetével érkezett volna, amikor testté lett, az embernek soha nem lett volna esélye a megváltásra, és örökké bűnös maradt volna. Ha ez így lett volna, a hatezer éves irányítási terv véget ért volna a Törvény Korában, és a Törvény Kora még hatezer évig tartott volna. Az ember bűnei még számosabbaká és még súlyosabbaká váltak volna, az emberiség teremtése pedig hiábavaló lett volna. Az emberek csak a törvény alatt lettek volna képesek szolgálni Jahvét, a bűneik viszont meghaladták volna az első teremtetett emberek bűneit. Minél inkább szerette Jézus az emberiséget, megbocsátva bűneiket, és elegendő irgalmat és szerető kedvességet hozva számukra, az emberiség annál jogosultabb lett volna a Jézus által való megváltásra és arra, hogy elveszett bárányoknak nevezzék, akiket Jézus nagy áron vásárolt vissza. A Sátán nem tudott beavatkozni ebbe a munkába, mert Jézus úgy bánt a követőivel, ahogy egy szerető anya bánik a kebelén lévő csecsemővel. Nem táplált haragot vagy megvetést irántuk, hanem tele volt vigasztalással; sosem dühöngött a köreikben, hanem olyannyira tűrte a bűneiket és szemet hunyt az ostobaságaik és a tudatlanságuk fölött, hogy az mondta: „Bocsáss meg másoknak még hetvenszer hétszer is.” Így változtatta meg mások szívét az Ő szíve, és csak így nyerhettek bűnbocsánatot az emberek az Ő béketűrése által.

Bár Jézus a megtestesülésében teljesen érzelemmentes volt, mindig vigasztalta tanítványait, gondoskodott róluk, segített nekik és támogatta őket. Bármennyit is

dolgozott, vagy bármennyi szenvedést viselt el, soha nem támasztott túlzott követelményeket az emberekkel szemben, hanem mindig türelmes és elnéző volt a bűneikkel szemben, olyannyira, hogy a Kegyelem Korának népe előszeretettel nevezte Őt „a szeretetreméltó Megváltó Jézusnak”. Az akkori embereknek – minden embernek – Jézus maga az irgalmasság és a szeretet volt. Soha nem emlékezett az emberek vétkeire, és a velük való bánásmódja soha nem a vétkeiken alapult. Mivel az egy másik kor volt, gyakran bőséges étellel ajándékozta meg az embereket, hogy jóllakhassanak. Minden követőjével kegyelmesen bánt, meggyógyította a betegeket, kiűzte a démonokat, feltámasztotta a halottakat. Annak érdekében, hogy az emberek higgyenek Benne, és lássák, hogy mindazt, amit tett, komolyan és őszintén tette, odáig ment, hogy feltámasztott egy rothadó holttestet, megmutatva nekik, hogy az Ő kezében még a halottak is életre kelhetnek. Ily módon csendben tűrt és végezte közöttük a megváltás munkáját. Még mielőtt a keresztre szegezték, Jézus már Magára vette az emberiség bűneit, és bűnért való áldozattá lett az emberiségért. Még mielőtt megfeszítették volna, Ő már megnyitotta az utat a kereszthez, hogy az emberiséget megváltssa. Végül a keresztre szegezték Őt, feláldozta Magát a kereszt ügyéért, és az emberiségre árasztotta minden irgalmát, szeretetét és szentségét. Az emberiséggel szemben mindig toleráns volt, soha nem volt bosszúálló, megbocsátotta nekik a bűneiket, megtérésre buzdította őket, türelemre, béketűrésre és szeretetre tanította őket, hogy az Ő nyomdokaiba lépjenek és feláldozzák magukat a keresztért. A testvérek iránti szeretete meghaladta a Mária iránti szeretetét. A munka, amelyet végzett, a betegek gyógyítását és a démonok kiűzését tekintette alapelvének, mindezt a megváltása érdekében. Bárhová is ment, mindenki, aki Őt követte, kegyelmesen bánt. A szegényeket gazdaggá tette, a bénákat járóképessé, a vakokat látóvá, a süketeket hallóvá. Még a legalantasabbakat, a nincsteleneket, a bűnösöket is meghívta, hogy egy asztalhoz üljenek Vele, soha nem kerülte el őket, hanem mindig türelmes volt, sőt, még azt is mondta: amikor a pásztor száz juh közül egyet elveszít, hátrahagyja a kilencvenkilencet, hogy megkeresse azt az egy elveszett juhot, és amikor megtalálja, nagyon örül. Úgy szerette követőit, mint az anyajuh a bárányait. Bár ostobák és tudatlanok voltak, és bűnösök az Ő szemében, ráadásul a társadalom legszerényebb tagjai, mégis úgy tekintett ezekre a bűnösökre – akiket mások megvetettek –, mint a szeme fényére. Mivel kedvelte őket, az életét áldozta értük, mint ahogy a bárányt feláldozták az oltáron. Úgy járt közöttük, mintha a szolgájuk lenne, hagyta, hogy kihasználják és lemészárolják Őt, feltétel nélkül alárendelve Magát nekik. Követői számára Ő volt a szeretetreméltó Megváltó Jézus, de a farizeusok számára, akik magas piedesztálról oktatták az embereket, nem irgalmasságot és szeretetet, hanem utálatot és ellenszenvet tanúsított. Nem sok munkát végzett a farizeusok között, csak néha kioktatta és megdorgálta őket; nem járt körükben a megváltás munkáját végezve, jeleket és csodákat sem tett. Minden irgalmasságát és szeretetét a követőinek ajándékozta, és e bűnösök érdekében egészen a végsőig kitartott, amikor is a keresztre szegezték, és minden megaláztatást

elszenvedett, amíg teljesen meg nem váltotta az egész emberiséget. Ez volt az Ő munkájának összessége.

Jézus megváltása nélkül az emberiség örökké bűnben élt volna, és a bűn utódaivá, a démonok leszármazottaivá vált volna. Így folytatva, az egész világ a Sátán tartózkodási helyévé, az ő lakóhelyévé vált volna. A megváltás műve azonban megkövetelte, hogy az emberiség iránt irgalmasságot és szeretetet tanúsítson; az emberiség csak ilyen módon kaphatott megbocsátást, és végül így nyerhette el a jogot, hogy Isten által teljessé és Isten által egészen megnyertté legyen. A munka ezen szakasza nélkül a hatezer éves irányítási terv nem tudott volna előrehaladni. Ha Jézust nem feszítették volna keresztre, ha csak betegeket gyógyított volna és démonokat űzött volna, akkor az emberek nem kaphattak volna teljes bűnbocsánatot. Az alatt a három és fél év alatt, amit Jézus a földön munkálkodva töltött, az Ő megváltási munkájának csak a felét végezte el; majd azzal, hogy a keresztre szegezve, a bűnös test hasonlatosságává lett, kiszolgáltatta a gonosznak, befejezte a keresztre feszítés munkáját, és átvette az emberiség rendeltetési helyét. Csak azután váltotta meg az emberiséget, miután átadatott a Sátán kezébe. Harminchárom és fél éven át szenvedett a földön, gúnyolták, rágalmazták és elhagyták, egészen odáig, hogy nem volt hová lehajtania a fejét, nem volt hol megpihennie, és később keresztre feszítették, egész lényével – szent és ártatlan testével – a keresztre szegezték. Mindenféle szenvedést elszenvedett, ami csak létezik. A hatalmon lévők kigúnyolták és megostorozták, a katonák még az arcába is köptek, Ő mégis hallgatott és kitartott a végsőig, feltétel nélkül alávetve Magát egészen a halálig, amikor is megváltotta az egész emberiséget. Csak ezután engedték, hogy megpihenjen. A munka, amelyet Jézus végzett, csak a Kegyelem Korát képviseli; nem képviseli a Törvény Korát, és nem helyettesíti az utolsó napok munkáját sem. Ez a lényege Jézus munkájának a Kegyelem Korában, a második korszakban, amelyen az emberiség átment – a Megváltás Korában.

Szavak fiataloknak és időseknek

Rengeteg munkát végeztem a földön, és oly sok éven át jártam az emberiség között, de az emberek ritkán ismerik képmásomat és természetemet, és kevesen tudják alaposan megmagyarázni a munkát, amit végzek. Annyi minden hiányzik az emberekből, mindig hiányzik belőlük annak megértése, hogy mit csinálok, és a szívük mindig résen áll, mintha mélyen félnének attól, hogy más helyzetbe hozom őket, és aztán nem törődöm velük. Így az emberek Irányomban tanúsított magatartásai mindig langyosak, egy jó adag óvatossággal együtt. Ez azért van így, mert az emberek úgy értek el a jelenbe, hogy nem értik az Általam végzett munkát, és különösen értetlenül állnak a szavak előtt, amiket mondok nekik. Kezükben tartják szavaimat, nem tudva, hogy elkötelezzék-e magukat a bennük való rendíthetetlen hit mellett, vagy a határozatlanságot válasszák és feledjék el

őket. Nem tudják, hogy gyakorlatba ültessék-e őket, vagy várjanak ki és meglátják, hogy mindent félretegyenek-e és bátran kövessenek, vagy továbbra is tartsák meg a barátságot a világgal, mint korábban. Az emberek belső világa olyan bonyolult, és ők olyan ravaszok. Mivel az emberek nem látják tisztán vagy teljesen szavaimat, sokan közülük nehezen tudják gyakorolni azokat, és nehezen tudják a szívüket Elém fektetni. Mélyen megértem a nehézségeiteket. Sok gyengeség elkerülhetetlen, ha testben élünk, és sok objektív tényező okoz nehézségeket nektek. Tápláljátok a családokat, kemény munkával töltitek a napjaitokat, és a hónapok és az évek viszontagságosan telnek. A testben való életben sok nehézség adódik – ezt nem tagadom, és természetesen a veletek szemben támasztott követelményeim összhangban állnak a ti nehézségeitekkel. Az Általam végzett munka követelményei mind a ti tényleges érettségeiken alapulnak. Talán a múltban az embereknek a munkájuk során veletek szemben támasztott követelményei keveredtek a túlzás elemeivel, de tudnotok kell, hogy Én soha nem támasztottam túlzott követelményeket veletek szemben abban, amit mondok és teszek. Minden követelmény az emberek természetén, testén és azon alapul, hogy mire van szükségük. Tudnotok kell, és nagyon világosan meg tudom mondani nektek, hogy nem ellenzem az emberek bizonyos észszerű gondolkodásmódját, és nem ellenzem az emberiség eredendő természetét. Az, hogy az emberek eddig kételkedtek szavaimban, és hogy az emberek kevesebb mint fele hiszi el szavaimat, csak azért van, mert az emberek nem értik, hogy valójában mik azok a normák, amelyeket felállítottam nekik, és nem értik szavaim eredeti jelentését sem. A többiek nem hívők, és még többen vannak azok, akik azt szeretik hallgatni, amikor „mesélek”. Sőt, sokan vannak, akik a látványt élvezik. Figyelmeztetlek titeket: sok szavam már megnyílt azoknak, akik hisznek Bennem, azokat pedig, akik élvezik a királyság gyönyörű látványát, de a kapuján kívül rekedtek, már kivetettem. Nem csak konkoly vagytok, akiket Én utálok és elutasítok? Hogyan tudtátok nézni, ahogy elmegyek, és aztán örömmel üdvözölni visszatérésemet? Mondom nektek, miután Ninive lakosai meghallották Jahve dühös szavait, azonnal bűnbánatot gyakoroltak zsákruhában és hamuban. Mivel hittek a szavainak, tele voltak rémülettel és rettegéssel, és ezért zsákruhában és hamuban bűnbánatot gyakoroltak. Ami a mai embereket illeti, bár ti is hisztek az Én szavaimnak, sőt, még inkább hiszitek, hogy Jahve ma ismét eljött közétek, a hozzáállásotok nem más, mint tiszteletlen – mintha csak megfigyelnétek Jézust, aki Júdeában született több ezer évvel ezelőtt, és most leszállt közétek. Mélyen megértem a szívetekben létező csalárdságot; legtöbben kíváncsiságból követtek Engem és az üresség miatt jöttetek Engem keresni. Amikor a harmadik kíváncsiságotok megghiúsul – a békés és boldog életre való vágyatok –, akkor a kíváncsiságotok is szertefoszlik. A mindannyiótok szívében létező csalárdság lelepleződik a szavaitok és tetteitek által. Őszintén szólva, ti csak kíváncsiak vagytok Rám, de nem féltek Tőlem; nem vigyáztok a szátokra, és még kevésbé gyakoroltok visszafogottságot a viselkedésetekben. Akkor valójában milyen hitetek van? Valódi? Ti csak arra használjátok az Én szavaimat, hogy eloszlassátok aggodalmaitokat és

enyhítsétek az unalmatokat, hogy kitöltsétek a megmaradt üres tereket az életetekben. Közületek ki valósította meg az Én szavaimat? Kinek van valódi hite? Folyamatosan azt kiabáljátok, hogy Isten olyan Isten, aki mélyen az emberek szívébe lát, de hogyan egyeztethető Velem össze a szívetekben az az Isten, akiről kiabáltok? Ha így kiabáltok, akkor miért viselkedtek úgy? Lehetséges, hogy ezzel a szeretettel akartok törleszteni Nekem? Nem kevés odaadás van ajkaitokon, de hol vannak az áldozataitok és a jó cselekedeteitek? Ha a szavaitok nem jutnának el a fülembe, hogy tudnálak ennyire gyűlölni titeket? Ha valóban hinnétek Bennem, hogyan kerülhetnétek ilyen szorult helyzetbe? Lehangolt az arckifejezéseitek, mintha az alvilágban állnátok a bíróság előtt. Egy szemernyi életerőtök sincs és erőtlenül beszéltek a belső hangotokról; sőt tele vagytok panasszal és átkokkal. Már régen elvesztettétek a hitet abban, amit csinálók, és még az eredeti hitetek is eltűnt, akkor hogyan követhetnétek a végsőkéig? Mivel ez így van, akkor hogyan lehet titeket megmenteni?

Bár az Én munkám nagyon hasznos nektek, szavaim mégis mindig leperegnek rólatok, és semmivé válnak bennetek. Nehéz olyan dolgokat találni, amelyeket tökéletesíthetek, és ma már majdnem elvesztettem bennetek a reményt. Több éve keresgélek köztetek, de nehéz találni valakit, aki a bizalmasom lehet. Úgy érzem, nincs bizalmam, hogy továbbra is munkálkodjam bennetek, és nincs szeretetem, amellyel továbbra is szerethetlek titeket. Ez azért van, mert már régen megundorodtam a „teljesítményeitektől”, amennyire kicsinyek és szálnalmasak; úgy tűnik, mintha soha nem beszéltem volna köztetek és soha nem munkálkodtam volna bennetek. Az eredményeitek olyan gyomorforgatóak. Mindig rombolást és szégyent hoztok magatokra, és szinte értéktelenek vagytok. Alig találom bennetek az emberi hasonlatosságot, és az ember nyomát is alig érzem. Hol van friss illatotok? Hol van az az ár, amelyet sok éven át fizettetek, és hol vannak az eredmények? Soha nem találtatok egyetlen sem? A munkám most új kezdetet vesz, újra indul. Nagy terveket fogok megvalósítani, és még nagyobb munkát szeretnék véghez vinni, de ti még mindig a sárban fetrengtek, mint korábban, a múlt mocskos vizében éltek, és gyakorlatilag nem sikerült megszabadulnotok az eredeti nehéz helyzetetekből. Ezért még mindig nem nyertetek semmit az Én szavaimból. Még mindig nem szabadítottátok ki magatokat az eredeti, sárból és mocskos vízből álló helyzetekből, és csak ismeritek az Én szavaimat, de valójában nem léptetek be szavaim szabadságának birodalmába, ezért az szavaim soha nem nyíltak meg nektek; olyanok, mint egy próféciakönyv, amely évezredek óta le van pecsételve. Megjelenek nektek az életetekben, de ti sohasem vagytok tudatában ennek. Nem is ismertek fel Engem. Az Általam kimondott szavak közel fele ítélet rólatok, és csak a felét érik el annak a hatásnak, amit kellene, vagyis, hogy mély félelmet keltsenek bennetek. A másik fele olyan szavakból áll, amelyek az életről és arról tanítanak titeket, hogy hogyan viselkedjete. Úgy tűnik azonban, hogy ami titeket illet, ezek a szavak nem is léteznek, vagy mintha gyerekek szavait hallgatnátok, olyan szavakat, amelyekre mindig burkolt mosollyal reagáltok, de soha nem igazodtok hozzájuk. Ti soha nem

aggódtatok ezek miatt; mindig is elsősorban a kíváncsiság jegyében figyeltétek a tetteimet, aminek az az eredménye, hogy most a sötétségbe zuhantatok és nem látjátok a fényt, így aztán szánalmasan sírtok a sötétben. Amit akarok, az az engedelmességetek, a feltétel nélküli engedelmességetek, és még inkább megkövetelem, hogy teljesen biztosak legyetek mindenben, amit mondok. Nem szabad hanyag hozzáállást felvennetek, és különösen nem szabad szelektíven kezelnetek az Általam elmondottakat, és nem szabad közömbösnek lennetek a szavaimmal és a munkámmal szemben, ahogyan szokásotok. Az Én munkám köztetek folyik, és nagyon sok szavamat adományoztam nektek, de ha így bántok Velem, csak a pogány családoknak adhatom át azt, amit ti nem nyertetek el és nem is alkalmaztatok a gyakorlatban. Az összes teremtetett lény közül ki az, akit nem tartok a kezemben? A legtöbben közületek „öregkorúak”, és nincs meg bennetek az energia, hogy elfogadjátok ezt a fajta munkát, amellyel Én rendelkezem. Olyanok vagytok, mint a Hanhao madár^a, alig boldogultok, és soha nem vettétek komolyan a szavaimat. A fiatalok rendkívül hiúak és túlságosan engedékenyek, és még kevésbé törődnek az Én munkámmal. Nem érdekli őket, hogy a lakomám finomságaiból lakmározzanak; olyanok, mint egy kis madár, amely kirepült a ketrecéből, hogy messzire merészkedjen a távolba. Hogyan lehetnek hasznosak Számomra az ilyen fiatalok és idősek? A hajlott korúak készen állnak arra, hogy szavaimat nyugdíjként használják, amíg a sírjukba nem kerülnek, hogy haláluk után lelkük a mennybe szálljon fel; nekik ez elég. Ezek az idős emberek most mindig „nagy törekvéseket” és „rendíthetetlen bizalmat” dédelgetnek. Bár nagy a türelmük a munkám iránt, és rendelkeznek az idős embereknek azon tulajdonságával, hogy egyenesek és hajthatatlanok, nem engedve, hogy bárki vagy bármi elhurcolja vagy legyőzze őket – valóban olyanok, mint egy bevehetetlen erőd –, de vajon nem a babonás morbiditás fátyla burkolja ezeknek az embereknek a hitét? Hol van az útjuk? Nem túl hosszú, nem túl távoli számukra az útjuk? Hogyan ismerhetnék az Én akaratomat? Még ha dicséretes is az önbizalmuk, ezen korosodó emberek közül hányan vannak, akik nem zavarodottan követnek, hanem valóban az életre törekednek? Hányan értik igazán munkám valódi jelentőségét? Kinek nem az a célja, hogy ma kövessen Engem ebben a világban, azért, hogy a közeljövőben ne szálljon alá az alvilágba, hanem egy másik birodalomba vigyem majd el? Azt gondoljátok, hogy rendeltetési helyetek egy ilyen egyszerű dolog? Bár ti, fiatalok, mind olyanok vagytok, mint az oroszláncolykók, ritkán van szívetekben az igaz út. A fiatalságotok nem jogosít fel titeket többre a munkámból; ellenkezőleg, mindig kiváltjátok az undoromat irántatok. Bár fiatalok vagytok, hiányzik belőletek az életerő vagy az ambíció, és sosem kötelezitek el magatokat a jövőtökkel kapcsolatban; olyan, mintha közömbösek és merengőek lennétek. Azt lehetne mondani,

---

^a A Hanhao madár története nagyon hasonlít Aesopus meséjéhez a hangyáról és a szöcskéről. A Hanhao madár inkább alszik, minthogy fészket építsen, amíg meleg az idő, annak ellenére, hogy szomszédja, egy szarka többször is figyelmezteti. Amikor beköszönt a tél, a madár halálra fagy.

hogy az életerő, az eszmék és az állásfoglalás, aminek a fiatalokban meg kellene lennie, bennetek abszolút nem található meg; nektek, efféle fiataloknak nincs álláspontotok, és nem tudtok különbséget tenni helyes és helytelen, jó és rossz, szépség és rútság között. Lehetetlen bármiféle friss elemet találni bennetek. Szinte teljesen régimódiak vagytok, és ti, efféle fiatalok, a tömeget is megtanultátok követni és megtanultatok irracionálisnak lenni. Soha nem tudjátok egyértelműen megkülönböztetni a jót a rossztól, nem tudtok különbséget tenni igaz és hamis között, soha nem törekedtek a kiválóságra, és azt sem tudjátok megmondani, hogy mi a helyes és mi a helytelen, mi az igazság és mi a képmutatás. A vallás bűze súlyosabb és komolyabb körülöttetek, mint az idős emberekénél. Még arrogánsok és oktanok is vagytok, versengőek, és nagyon erős az agresszió iránti vonzalmatok – hogyan birtokolhatná egy ilyen fiatal az igazságot? Hogyan tud tanúságot tenni valaki, aki nem tud állást foglalni? Hogyan lehet fiatalnak nevezni azt, aki nem képes különbséget tenni jó és rossz között? Hogyan nevezhetnénk az Én követőmnek valakit, akiben nincs meg egy fiatal ember életereje, energiája, frissessége, nyugalma és kitartása? Hogyan lehet méltó arra, hogy tanúm legyen valaki, akinek nincs igazsága, nincs igazságérzete, hanem játszani és harcolni szeret? Nem szabadna, hogy a fiataloknak csalással és másokkal szembeni előítéllettel legyen teli a szemük, és a fiataloknak nem kellene pusztító, utálatos cselekedeteket végrehajtaniuk. Ne hiányozzanak belőlük az eszmék, törekvések és az önmaguk jobbítására irányuló lelkes vágy; nem szabadna elcsüggedniük a kilátásaik miatt, és nem szabadna elveszíteniük az életbe vetett reményt vagy a jövőbe vetett bizalmukat; kitartással kell rendelkezniük, hogy folytassák az igazság útját, amelyet most választottak – hogy megvalósítsák abbéli vágyukat, hogy egész életüket Értlem áldozzák. Nem szabad nélkülözniük az igazságot, és képmutatást és hamisságot sem rejtegethetnek – szilárdan ki kell állniuk a megfelelő álláspont mellett. Nem kellene csak sodródniuk, hanem legyen lelkierejük, hogy merjenek áldozatot hozni, és küzdjenek az igazságosságért és az igazságért. A fiataloknak bátornak kell lenniük ahhoz, hogy ne engedjenek a sötétség erői általi elnyomásnak, és átalakítsák létezésük jelentőségét. A fiataloknak nem szabad beletörődniük a viszontagságokba, hanem nyílnak és őszintének kell lenniük, a megbocsátás szellemével testvéreik és nővéreik iránt. Természetesen mindenkivel szemben ezek a követelményeim, és ez a tanácsom mindenkinek. De még inkább ezek az Én megnyugtató szavaim minden fiatal számára. Az Én szavaim szerint kell gyakorolnotok. Különösen a fiataloknak nem szabad nélkülözniük az elhatározást, hogy tisztánlátást gyakoroljanak a kérdésekben, és keressék az igazságosságot és az igazságot. Csupa szépre és jóra kell törekednetek, és meg kell szereznetek minden pozitív dolog valóságát. Felelősnek kell lennetek az életetekért, és nem szabad azt félvállról vennetek. Emberek jönnek a földre, és ritkán találkoznak Velem, és az is ritka, hogy lehetőségük van az igazság keresésére és elnyerésére. Miért ne értékelnétek ezt a gyönyörű időt mint a helyes követendő utat ebben az életben? És miért vagytok mindig olyan elutasítók az igazsággal és az igazságossággal szemben? Miért tapossátok és

teszitek tönkre magatokat mindig azért az igazságtalanságért és szennyért, ami az emberekkel játszadozik? És miért viselkedtek úgy, mint azok az öregek, akik részt vesznek abban, amit az igazságtalanok tesznek? Miért utánozzátok a régi dolgok régi módszereit? Az életetek legyen teli igazságossággal, igazsággal és szentséggel; az életeteknek nem szabad ennyire romlottnak lennie ilyen fiatalon, ami az alvilágba taszít benneteket. Nem érzitek úgy, hogy ez egy szörnyű szerencsétlenség lenne? Nem érzitek úgy, hogy ez rettenetesen igazságtalan lenne?

Mindannyiótoknak el kell végeznetek saját teljesen tökéletes munkátokat, és fel kell áldoznotok azt az oltáromon, ezzel a végső, egyedülálló áldozattá téve, amelyet megadtok Nekem. Mindannyiótoknak szilárdan ki kell állnotok a saját álláspontotok mellett, és nem szabad, hogy minden futó szellő úgy fújjon titeket, mint a felhőket az égen. Keményen dolgozol a fél életeden át, tehát miért ne keresnéd azt a rendeltetési helyet, amelyik megillet? Fél életeden át kínlódsz, mégis hagyod, hogy disznó- és kutyaszerű szüleid a sírba hurcolják az igazságot és személyes léted jelentőségét. Nem gondolod, hogy ez nagy igazságtalanság veled szemben? Nem érzed, hogy így élni teljesen értelmetlen? Az igazság és a helyes út ilyen módon történő keresése olyan problémákat fog okozni, ami miatt a szomszédok nyugtalanok lesznek az egész család boldogtalan lesz, és ez halálos katasztrófákhoz fog vezetni. Ha így élsz, az nem jelent-e egy teljesen értelmetlen életet? Kinek az élete lehetne szerencsésebb, mint a tiéd, és kinek az élete lehetne nevetségesebb, mint a tiéd? Nem keresel Engem, hogy elnyerd örömeimet és vigasztaló szavaimat? De miután fél életeden át rohangálsz, addig provokálsz Engem, amíg tele nem leszek haraggal, és nem figyelek rád, és nem is dicsérlek – ez nem azt jelenti, hogy az egész életed hiábavaló volt? Hogy lehetett képed, hogy elmenj megnézni azoknak a szenteknek a lelkét az idők folyamán, akiket a purgatóriumból engedtek szabadon? Közömbös vagy Velem szemben, és a végén végzetes katasztrófát okozol – jobb lenne kihasználni ezt az alkalmat, és örömteli utazást tenni a hatalmas óceánon, majd engedelmeskedni „megbízásomnak”. Már régen megmondtam nektek, hogy ma, bármilyen közömbös is vagy, mégsem vagy hajlandó távozni, végül az Általam teremtet hullámok merítenek alá és nyelnek majd el. Valóban meg tudjátok védeni magatokat? Bizonyos vagy benne, hogy a jelenlegi törekvési módszered biztosítani fogja, hogy tökéletessé válj? Nem nagyon kemény a szíved? Ez a fajta követés, ez a fajta törekvés, ez a fajta élet és ez a fajta jellem – hogyan nyerhetné el dicséretemet?

Tudnod kell, hogyan fejlődött az egész emberiség a mai napig

Ahogy különféle korszakok jöttek és mentek, a hatezer év folyamán végzett teljes munka fokozatosan változott. A váltások ezen a munkán belül a világ általános helyzetén és az emberiség egészének fejlődési irányvonalain alapultak; az irányítás munkája csak

fokozatosan változott ennek megfelelően. Nem volt az egész eltervezve a teremtés kezdetétől. A világ teremtése előtt vagy nem sokkal utána Jahve még nem tervezte meg a munka első szakaszát, a törvényét; a munka második szakaszát, a kegyelemét; sem a munka harmadik szakaszát, a hódítását, amelyet majd Móáb egyes ivadékaival kezd, aztán pedig ezen keresztül meghódítja az egész világegyetemet. A világ megteremtése után Ő sohasem mondta ki e szavakat, sőt Móáb után sem; valójában Lót előtt soha nem ejtette ki őket. Isten minden munkája spontán módon megy végbe. Pontosan így fejlődött az Ő teljes hatezer éves irányítási munkája; egyáltalán nem írta meg ezt a tervet a világ teremtése előtt, „Az emberiség fejlődésének összesített folyamatábrája” címmel vagy hasonló formában. Isten a munkájában közvetlenül fejezi ki Önmagát; nem erőlteti az agyát azzal, hogy tervet készítsen. Természetesen volt jó néhány próféta, aki rengeteg próféciaát mondott, ennek ellenére mégsem jelenthető ki, hogy Isten munkáját mindig is precíz tervezés jellemezte; ezek a próféciaák Isten akkori munkájának megfelelően készültek. Mindaz a munka, amelyet Ő végez, a legaktuálisabb munka. Az egyes korok fejlődésének megfelelően viszi véghez, és arra alapozza, hogy a dolgok hogyan változnak. Az Ő számára a munkavégzés ahhoz hasonló, ahogy a gyógyszer a betegséghez igazítja; mialatt munkáját végzi, figyel, és megfigyeléseinek fényében folytatja munkáját. Isten az Ő munkájának minden szakaszában képes kifejezni hatalmas bölcsességét és rátermettségét; az egyes korok munkája szerint nyilvánítja ki túlaradó bölcsességét és hatalmát, és lehetővé teszi, hogy mindazok az emberek, akiket az adott korban visszatérít Magához, meglássák az Ő teljes természetét. Az emberek szükségleteiről az egyes korokban elvégzendő munkának megfelelően gondoskodik, azt a munkát végezve, amelyet éppen végeznie kell. Aszerint látja el az embereket azzal, amire szükségük van, hogy milyen fokig rontotta meg őket a Sátán. Éppúgy, mint amikor Jahve kezdetben megteremtette Ádámot és Évát: azért tette, hogy képesek legyenek kinyilvánítani Istent a földön, és hogy bizonyosságot tehessenek Istenről a teremtet világban. Csakhogy Éva bűnt követett el, miután a kígyó megkísértette, és Ádám is ugyanígy tett; a kertben mindketten gyümölcsöt ettek a jó és gonosz tudásának fájáról. Így Jahvénak további munkát kellett végeznie rajtuk. Meztelenségüket látva állatbőrökből készült ruházattal fedte be testüket. Ezután ezt mondta Ádámnak: „Mivel hallgattál feleséged szavára, és ettél arról a fáról, amelyről megparancsoltam, hogy ne egyél, legyen a föld átkozott miattad [...] míg visszatérsz a földbe, mert abból vétettél! Bizony por vagy, és vissza fogsz térni a porba!” Az asszonynak ezt mondta: „Igen megnövelem terhességed fájdalmát, fájdalommal szülsz gyermeket. Vágyakozni fogsz férjed után, ő pedig uralkodni fog rajtad.” Attól fogva száműzte őket az Éden kertjéből, és arra kényszerítette őket, hogy azon kívül éljenek, ahogy ma a modern ember él a földön. Amikor Isten a kezdet kezdetén megteremtette az embert, nem az volt a terve, hogy engedje, hogy az embert megteremtése után megkísértse a kígyó, majd megátkozza az embert és a kígyót is. Valójában nem volt ilyen terve; egyszerűen a dolgok alakulása adott Neki új munkát a teremtés művében. Miután Jahve elvégezte ezt

a munkát Ádámon és Éván a földön, az emberiség több ezer éven át tovább fejlődött, mígnem „Amikor látta Jahve, hogy az emberi gonoszság mennyire elhatalmasodott a földön, és az ember szívének minden szándéka és gondolata szüntelenül csak gonosz, megbánta Jahve, hogy embert alkotott a földön, és megszomorodott szívében. [...] De Nőé kegyelmet talált Jahve előtt.” Ebben az időben Jahvénak még több új munkája támadt, mivel az Átala teremtett emberiség, miután megkísértette a kígyó, túlságosan bűnössé vált. Ilyen körülmények között Jahve az egész emberiség köréből Nőé családját választotta ki, hogy megkímélje, majd elvégezte munkáját, amely özönvízzel pusztította el a világot. Az emberiség továbbra is ugyanilyen módon fejlődött mind a mai napig, egyre romlottabbá vált, és amikor eljön az ideje annak, hogy az emberi fejlődés elérje a tetőpontját, az az emberiség végét fogja jelenteni. A kezdet kezdetétől egészen a világ végéig az Ő munkájának benső igazsága mindig ilyen volt, és mindig ilyen lesz. Ugyanígy soroltatnak majd osztályokba az emberek fajtájuk szerint; egyáltalán nincs minden egyes ember a kezdet kezdetétől eleve egy bizonyos kategóriához rendelve; inkább mindenki fokozatosan kerül a maga kategóriájába, csak miután keresztülmegy egy fejlődési folyamaton. Végül mindenki, akinek nem lehet elhozni a teljes üdvösséget, visszakerül az „őseihez”. Istennek az emberiség körében végzett munkája egyáltalán nem volt előkészítve a világ teremtésekor; hanem a dolgok fejlődése tette lehetővé Isten számára, hogy lépésről lépésre, egy valóságosabb és gyakorlatiasabb módon végezze munkáját az emberiség között. Például Jahve Isten nem azért teremtette a kígyót, hogy megkísértse az asszonyt; ez nem volt az Ő konkrét terve, sem olyasmi, amit Ő szándékosan eleve elrendelt volna. Mondhatni, ez egy váratlan fordulat volt. Így hát emiatt történt, hogy Jahve kiűzte Ádámot és Évát az Éden kertjéből, és megfogadta, hogy soha többé nem terem embert. Az emberek azonban csak ezen az alapon fedezik fel Isten bölcsességét. Pontosan úgy van, ahogy korábban mondtam: „Bölcsességemet a Sátán cselszövéseire építve gyakorolom.” Bármennyire is megromlik az emberiség, és bárhogya is kísérti őket a kígyó, Jahvénak még mindig megvan a bölcsessége; így amióta megteremtette a világot, mindig új munkával foglalatoskodik, és e munka egy lépése sem ismétlődött meg soha. A Sátán folyton újabb és újabb cselszövésekbe fogott, az emberiséget folyamatosan megrontotta, Jahve Isten pedig szüntelenül végezte bölcs munkáját. Soha nem vallott kudarcot, és soha nem szűnt meg munkálkodni, amióta csak megteremtette a világot. Miután az embereket megrontotta a Sátán, Ő tovább munkálkodott közöttük, hogy legyőzze őt: az ellenséget, aki a romlottságuk forrása volt. Ez a csata a kezdetektől fogva tombol, és a világ végéig folytatódik. Mindezen munka végzése közben Jahve Isten nemcsak azt engedte meg, hogy a Sátán által megrontott emberek részesüljenek az Ő nagyszerű üdvösségében, de azt is, hogy meglássák az Ő bölcsességét, mindenhatóságát és tekintélyét. Ráadásul a végén azt is lehetővé teszi majd számukra, hogy meglássák az Ő igazságos természetét – amely a gonoszokat megbünteti, a jókat pedig megjutalmazza. Ő a mai napig vívja csatáját a Sátánnal, és sohasem szenvedett vereséget. Azért van ez így,

mert Ő bölcs Isten, és bölcsességét a Sátán cselszövései alapján gyakorolja. Ezért Isten nemcsak a mennyben vet alá mindent az Ő hatalmának, hanem a földön is mindent lábának zsámolya alatt tart, nem utolsósorban pedig eléri, hogy a gonoszokat, akik támadják és zaklatják az emberiséget, utolérje az Ő fenyítése. Mindezen munkának az eredményei az Ő bölcsességének köszönhetően valósulnak meg. Ő sohasem nyilvánította ki bölcsességét az emberiség létezése előtt, mivel nem voltak ellenségei sem a mennyben, sem a földön, sem sehol az egész világegyetemben, és nem voltak sötét erők, amelyek a természetben bármit megtámadtak volna. Miután az arkangyal elárulta Őt, Ő megteremtette az emberiséget a földön, és az emberiség miatt kezdte meg hivatalosan évezredes háborúját a Sátánnal, az arkangyallal – egy háborút, amely minden egymást követő szakaszában egyre hevesebben dúl. Az Ő mindenhatósága és bölcsessége ezen szakaszok mindegyikében jelen van. Csak akkor lett tanúja minden a mennyben és a földön Isten bölcsességének, mindenhatóságának, különösen pedig Isten valóságos voltának. Ő mindmáig ugyanezen a valóságos módon végzi munkáját; ráadásul, miközben munkáját végzi, kinyilvánítja bölcsességét és mindenhatóságát is. Megengedi nektek, hogy meglássátok munkája minden szakaszának belső igazságát, hogy meglássátok, pontosan hogyan lehet megmagyarázni Isten mindenhatóságát, továbbá, hogy meglássátok Isten valóságosságának döntő magyarázatát.

Ami Júdás Jézussal szembeni árulását illeti, egyesekben felmerül a kérdés: Ez nem volt eleve elrendelve a világ teremtése előtt? Valójában a Szentlélek ezt a korabeli valóság alapján tervezte el. Egyszerűen úgy alakult, hogy volt egy Júdás nevű ember, aki folyamatosan sikkasztott, így ő választotta ki, hogy eljátssza ezt a szerepet, és ily módon szolgálatot végezzen Istennek. Ez a helyi erőforrások felhasználásának igazi példája volt. Jézus kezdetben nem tudott erről; csak később szerzett tudomást róla, miután Júdás lelepleződött. Ha valaki más lett volna alkalmas arra, hogy eljátssza ezt a szerepet, akkor az az illető tette volna meg Júdás helyett. Ami eleve elrendeltetett, az valójában olyasmi volt, amit a Szentlélek az adott pillanatban tett. A Szentlélek munkája mindig spontán módon történik; Ő bármikor képes megtervezni munkáját, és végrehajtani is bármikor képes. Miért mondom mindig, hogy a Szentlélek munkája életszerű, mindig új, sohasem régi, és mindig olyan friss, amilyen csak lehet? Az Ő munkája még nem volt tervben a világ teremtésekor; egyáltalán nem így történt! A munka minden egyes lépése a maga idejére éri el a megfelelő hatást, és a lépések nem szakítják félbe egymást. Azok a tervek, amelyekre esetleg gondolsz, sokszor egyszerűen nyomába sem érnek a Szentlélek legutóbbi munkájának. Az Ő munkája nem olyan egyszerű, mint az ember gondolja, de nem is olyan bonyolult, mint az ember képzelet – abból áll, hogy az embereket bárhol és bármikor az aktuális szükségleteiknek megfelelően látja el. Senki nincs jobban tisztában az emberek lényegével, mint Ő, és pontosan ezért van az, hogy semmi nem felel meg olyan jól az emberek valós szükségleteinek, mint az Ő munkája. Ezért az ember szemszögéből úgy látszik, mintha Ő több ezer évvel előre megtervezte volna munkáját. Ahogy Ő most köztetek

munkálkodik, miközben figyeli, hogy milyen állapotban vagytok, mindvégig munkálkodva és beszélve, mindig pontosan tudja, mit mondjon, amikor az egyes állapotípusokkal találkozok, és éppen azokat a szavakat mondja ki, amelyekre az embereknek szükségük van. Vegyük az Ő munkájának első lépését: a fenyítés idejét. Ezután Isten annak alapján bonyolította le munkáját, ami az emberekben megnyilvánult: lázadó természetük alapján, a belőlük felszínre került pozitív állapotok, valamint a negatív állapotok alapján, illetve a legalacsonyabb küszöb alapján, ameddig az emberek bukhattak, amikor ezek a negatív állapotok elérték egy bizonyos pontra; és ezeket a dolgokat ragadta meg, hogy sokkal jobb eredményt érjen el munkájában. Vagyis Ő annak alapján végzi fenntartó munkáját az emberek között, hogy akkor éppen milyen a pillanatnyi állapotuk; munkájának minden egyes lépését az emberek aktuális állapota szerint hajtja végre. Az egész teremtés az Ő kezében van; hogyan ismerné hát őket? Isten az elvégzendő munka következő lépését bárhol és bármikor az emberek állapotának megfelelően hajtja végre. Ez a munka egyáltalán nem volt évezredekkel előre megtervezve; ez emberi elképzelés! Ő úgy munkálkodik, hogy közben megfigyeli munkájának hatásait, így munkája folyamatosan mélyül és fejlődik; minden egyes alkalommal akkor valósítja meg munkájának következő lépését, miután megfigyelte munkája eredményeit. Sok mindent felhasznál, hogy fokozatosan valósítsa meg az átmenetet, és új munkáját az idők folyamán láthatóvá tegye az emberek számára. Ez a munkamódszer képes gondoskodni az emberek szükségleteiről, mivel Isten túlságosan is jól ismeri az embereket. Így hajtja végre munkáját a mennyből. Hasonlóképpen a megtestesült Isten is ugyanígy munkálkodik, az adott körülményeknek megfelelően tesz intézkedéseket és munkálkodik az emberek között. Munkájának egy részletét sem rendezte el a világ teremtése előtt, és nem is tervezte meg előre aprólékosan. Kétezer évvel a világ teremtése után Jahve látta, hogy az emberiség olyannyira megromlott, hogy Ézsaiás próféta szája által megjövendölte: a Törvény Korának végeztével Jahve a Kegyelem Korában hajtja majd végre az emberiség megváltásának munkáját. Ez Jahve terve volt, természetesen, de ez a terv is azoknak a körülményeknek megfelelően készült, amelyeket Ő abban az időben megfigyelt; bizonyosan nem gondolt erre azonnal, mihelyt megteremtette Ádámot. Ézsaiás pusztán kimondott egy próféciát, Jahve azonban nem végezte el ennek a munkának az előzetes előkészületeit a Törvény Korában; hanem a Kegyelem Korának kezdetén indította útjára, amikor a hírnök megjelent József álmában, hogy megvilágosítsa őt az üzenettel, mely szerint Isten testté lesz, és csak ekkor kezdődött meg az Ő megtestesülésének munkája. Isten nem készült fel az Ő megtestesülésének munkájára azonnal, mihelyt megteremtette a világot, ahogy az emberek képzelik; csak annak alapján hozott döntést erről, hogy milyen fokra jutott el az emberiség fejlődése, és hogy hogy állt az Ő háborúja a Sátán ellen.

Amikor Isten testté lesz, az Ő Lelke leszáll egy emberre; más szóval: Isten Lelke fizikai testbe öltözik. Ő azért jön el, hogy elvégezze munkáját a földön, nem azért, hogy bizonyos korlátozott lépéseket hozzon magával; az Ő munkája teljesen korlátlan. A

Szentlélek által a testben végzett munkát továbbra is munkájának eredményei határozzák meg, Ő pedig ezek segítségével határozza meg, milyen hosszú ideig fog munkálkodni testben való léte folyamán. A Szentlélek közvetlenül kinyilvánítja munkájának minden egyes lépését, közben folyamatosan vizsgálva munkáját; ez a munka egyáltalán nem olyan természetfeletti, hogy az emberi képzelet határait feszegetné. Olyan ez, mint Jahve munkája a menny és a föld és minden dolog megteremtésekor; egyszerre tervezett és munkálkodott. Elválasztotta a világosságot a sötétségtől, létrejött a reggel és az este – ez egy napot vett igénybe. A második napon megteremtette az eget, ami szintén egy napot vett igénybe; majd megteremtette a földet, a tengereket és minden teremtményt, amely benépesíti azokat, és ezzel eltelt egy újabb nap. Ez a hatodik napig folytatódott, amelyen Isten megteremtette az embert, és megengedte, hogy ő irányítson minden dolgot a földön. Azután a hetedik napon, amikor befejezte minden dolog megteremtését, megpihent. Isten megáldotta a hetedik napot, és szent napnak nyilvánította. Csak akkor döntötte el, hogy megalapítja ezt a szent napot, amikor már minden dolgot megteremtett, nem pedig azok megteremtése előtt. Ezt a munkát szintén spontán módon végezte el; mielőtt mindent megteremtett volna, nem döntötte el, hogy hat nap alatt fogja megteremteni a világot, a hetediken pedig majd megpihen; mindez egyáltalán nem felel meg a tényeknek. Ilyesmit nem mondott és nem is tervezett. Egyáltalán nem mondta, hogy minden dolog megteremtése a hatodik napon készül majd el, Ő pedig megpihen a hetediken; hanem annak megfelelően teremtett, hogy akkor éppen mit látott jónak. Mielőtt befejezte minden dolog megteremtését, már a hatodik nap volt. Ha tehát az ötödik napon fejezte volna be minden dolog megteremtését, a hatodik napot nyilvánította volna szent nappá. Viszont valóban a hatodik napon fejezte be minden dolog megteremtését, ezért a hetedik nap lett szent nap, ami mindmáig így is maradt. Tehát az Ő jelenlegi munkája is ugyanezen a módon valósul meg. Ő a ti helyzeteteknek megfelelően beszél hozzátok és gondoskodik rólatok. Vagyis a Lélek az emberek körülményei szerint beszél és munkálkodik; minden fölött örködik, és bármikor, bárhol munkálkodik. Amit Én teszek, mondok, rátok helyezek és rátok ruházok, az kivétel nélkül mindig az, amire szükségetek van. Így az Én munkám sehol sem válik külön a valóságtól; teljes egészében valós, mivel ti mindnyájan tudjátok, hogy „Isten Lelke örködik minden felett”. Ha mindez előre eldöntött volt, nem lett volna túlságosan is előrecsomagolt? Te úgy gondolod, hogy Isten hat teljes évezredre kidolgozta terveit, majd eleve elrendelte, hogy az emberiség lázadó, ellenálló, becstelen és csalárd legyen, illetve a test romlottsága, sátáni természet, a szemek kívánsága és egyéni gyarlóságok jellemezzék. Ebből Isten semmit nem rendelt el eleve, hanem a Sátán megrontásának következtében történt mindez. Egyesek azt mondhatnák: „Hát nem volt Isten markában a Sátán is? Isten eleve elrendelte, hogy a Sátán ilyen módon megrontsa az embert, és ezt követően végezte Isten a munkáját az emberek között.” Isten tényleg eleve elrendelné, hogy a Sátán megrontsa az emberiséget? Isten nagyon is szeretné engedni, hogy az emberiség normálisan éljen – hát valóban megzavarná az

életüket? Ha így van, nem lenne hiábavaló erőfeszítés legyőzni a Sátánt és megmenteni az emberiséget? Hogyan lehetett volna eleve elrendelve az emberiség lázadó természete? Ez olyasmi, ami a Sátán zavarása miatt történt – akkor hogyan rendelhetett volna el Isten? Az Isten markában lévő Sátán, akit ti elképzeltetek, nagyon is különbözik attól az Isten markában lévő Sátántól, akiről én beszélek. A ti állításaitok szerint, hogy „Isten mindenható, és a Sátán az Ő kezében van”, a Sátán soha nem árulhatná el Őt. Nem azt mondtad, hogy Isten mindenható? A ti tudásotok túl elvont, és semmi köze a valósághoz; az ember sohasem fürkészheti ki Isten gondolatait, sem az Ő bölcsességét nem értheti meg! Isten mindenható; ez egyáltalán nem hamis állítás. Az arkangyal azért árulta el Istent, mert Isten kezdetben részt adott neki a hatalomból. Ez természetesen váratlan esemény volt, éppúgy, mint amikor Éva engedett a kígyó kísértésének. Viszont akárhogyan is hajtja végre a Sátán az árulását, akkor sem oly mindenható, mint Isten. Ahogy mondtátok, a Sátán csak hatalmas; bármit tesz is, Isten hatalma mindig legyőzi őt. Ez az igazi jelentése a mondásnak: „Isten mindenható, és a Sátán az Ő kezében van.” Ezért a Sátán elleni háborút lépésről lépésre kell megvívni. Továbbá Isten az Ő munkáját a Sátán cselvetéseire válaszul tervezi meg – vagyis az adott korszakhoz illő módon hozza el az üdvösséget az emberiségnek, és nyilvánítja ki mindenhatóságát és bölcsességét. Hasonlóképpen az utolsó napok munkája sem volt eleve elrendelve a korai időkben, a Kegyelem Kora előtt. Az eleve elrendelés nem ilyen rendezett módon történik, hogy Isten először is megváltoztatja az ember külső beállítottságát; másodszor aláveti az embert az Ő fenyítésének és próbatételeinek; harmadszor eléri, hogy az ember keresztülmenjen a halál próbatételén; negyedszer megadja az embernek, hogy megtapasztalhassa az Isten iránti szeretet idejét, és kifejezésre juttassa a teremtetten lény elszántságát; ötödször lehetővé teszi az ember számára, hogy meglássa Isten akaratát, és teljesen megismerje Őt; legvégül pedig tökéletessé teszi az embert. Ő nem a Kegyelem Korában tervezte meg mindezt, hanem a jelenkorban kezdte el megtervezni. A Sátán munkálkodik, ahogy Isten is. A Sátán kifejezésre juttatja romlott beállítottságát, míg Isten egyenes módon beszél, és létfontosságú dolgokat nyilvánít ki. Ez a ma folyamatban lévő munka, a munka alapelve pedig ugyanaz, amit régen, a világ teremtetése után használt.

Isten először megteremtette Ádámot és Évát, és egy kígyót is teremtett. Ez a kígyó volt a legmérgezőbb minden dolog közül; méreg volt a testében, amelynek segítségével a Sátán kihasználta őt. A kígyó kísértette meg Évát, hogy bűnt kövessen el. Éva után Ádám is elkövette a bűnt, és ekkor mindketten képesek lettek különbséget tenni jó és gonosz között. Ha Jahve tudta, hogy a kígyó meg fogja kísértani Évát, Éva pedig meg fogja kísértani Ádámot, akkor miért helyezte mindannyiukat ugyanabba a kertbe? Ha képes volt megjósolni ezeket a dolgokat, akkor miért teremtett kígyót, és miért helyezte az Éden kertjébe? Miért volt az Éden kertjében gyümölcs a jó és gonosz tudásának fájáról? Az Ő szándéka volt, hogy egyenek a gyümölcsből? Amikor Jahve eljött, sem Ádám, sem Éva nem mert szembenézni Vele, Jahve pedig csak ekkor tudta meg, hogy

gyümölcsöt ettek a jó és gonosz tudásának fájáról, és a kígyó csalárdságának áldozatául estek. Végül megátkozta a kígyót, és megátkozta Ádámot és Évát is. Amikor ők ketten ettek a fa gyümölcséből, Jahve egyáltalán nem tudott arról, hogy ezt teszik. Az emberiség annyira megromlott, hogy gonosz és szexuálisan kicsapongó lett, és egészen odáig fajult, hogy minden, amit a szívükben dédelgettek, gonosz és igazságtalan volt; mocskok volt mind. Jahve ezért megbánta, hogy megteremtette az emberiséget. Ezután elvégezte munkáját, amely özönvízzel pusztította el a világot, és ezt csak Nőé és fiai éltek túl. Bizonyos dolgok valójában nem olyan magasan fejlettek és természetfeletti, mint az emberek képzelnék. Egyesek azt kérdezik: „Ha egyszer Isten tudta, hogy az arkangyal el fogja árulni Őt, miért teremtette meg?” Ezek a tények: A föld létezése előtt az arkangyal volt a legnagyobb a menny angyalai közül. Joghatósággal rendelkezett a menny összes angyala fölött; ezt a hatalmat adta neki Isten. Istent leszámítva ő volt a legnagyobb a menny angyalai közül. Később, miután Isten megteremtette az emberiséget, lenn a földön az arkangyal még nagyobb árulást követett el Isten ellen. Azt mondom, hogy elárulta Istent, mert ő akarta irányítani az emberiséget, és felül akarta múlni Isten hatalmát. Az arkangyal volt az, aki bűnre kísértette Évát, és azért tette, mert meg akarta alapítani saját királyságát a földön, és rá akarta venni az embereket, hogy fordítsanak hátat Istennek, és helyette az arkangyalnak engedelmeskedjenek. Az arkangyal látta, hogy mennyi minden engedelmeskedhetne neki – az angyalok éppúgy, mint a földi emberek. A madarakra és vadakra, fákra, erdőkre, hegyekre, folyókra és minden dologra a földön az emberek – vagyis Ádám és Éva – viseltek gondot, míg Ádám és Éva az arkangyalnak engedelmeskedett. Ezért az arkangyal arra vágyott, hogy felülmúlja Isten hatalmát, és elárulja Istent. Ezután sok angyalnak állt az élére az Isten elleni lázadásban, akik később különféle tisztátalan szellemek lettek. Azt, amivé az emberiség mára vált, talán nem az arkangyal megrontása okozta? Az emberek ma csak azért olyanok, amilyenek, mert az arkangyal elárulta Istent, és megrontotta az emberiséget. Ez a lépésről lépésre haladó munka közel sem olyan elvont és egyszerű, mint az emberek képzelnék. A Sátánnak oka volt arra, hogy árulását elkövesse, az emberek mégis képtelenek belátni ezt az egyszerű tényt. Isten, aki a mennyet és a földet és minden dolgot megteremtett, miért teremtette meg a Sátánt is? Ha egyszer Isten ennyire megveti a Sátánt, és a Sátán az Ő ellensége, akkor miért teremtette meg a Sátánt? A Sátán megteremtése által nem ellenséget teremtett? Isten tulajdonképpen nem ellenséget teremtett, hanem egy angyalt teremtett, később pedig ez az angyal elárulta Őt. Olyan magas státuszra tett szert, hogy kedve támadt elárulni Istent. Mondhatni, ez egy egybeesés volt, de ugyanakkor elkerülhetetlen is. Hasonló ahhoz, hogy egy ember elkerülhetetlenül meghal, miután elérte az érettség egy bizonyos pontját; egyszerűen ebbe a szakaszba léptek a dolgok. Néhány oktan bolond így beszél: „Ha egyszer a Sátán az ellenséged, miért teremtetted meg? Hát nem tudtad, hogy az arkangyal el fog árulni Téged? Nem látsz el örökkévalóságtól örökkévalóságig? Nem ismerted az arkangyal természetét? Ha egyszer nyilvánvalóan tudtad, hogy el fog

árulni Téged, miért csináltál arkangyalt belőle? Nemcsak elárult Téged, de sok más angyalt is magával vitt, és leszállt a halandók világába, hogy megrontsa az emberiséget, Te pedig mind a mai napig képtelen voltál befejezni hatezer éves irányítási tervedet.” Helytállóak ezek a szavak? Amikor így gondolkodsz, nem okozol magadnak a szükségesnél több problémát? Mások pedig ezt mondják: „Ha a Sátán nem rontotta volna meg az emberiséget egészen a mai napig, Isten nem hozott volna ilyen üdvösséget az emberiségnek. Ily módon Isten bölcsessége és mindenhatósága láthatatlan lett volna; hol nyilvánulhatott volna meg az Ő bölcsessége? Isten ezért teremtett emberi fajt a Sátán számára, hogy később kinyilváníthassa mindenhatóságát – máskülönben hogyan fedezhetné fel az ember Isten bölcsességét? Ha az ember nem állna ellen Istennek, vagy nem lázadna Ellene, nem volna szükség az Ő tetteinek kinyilvánítására. Ha az egész teremtett világ kész lenne imádni Őt és alávetni magát Neki, Istennek nem lenne munkája.” Ez még távolabb esik a valóságtól, hiszen Istenben nincs semmi mocskos, így nem is teremthet mocskot. Ő most csak azért nyilvánítja ki tetteit, hogy legyőzze ellenségét, hogy megmentse az embereket, akiket Ő teremtett, és hogy legyőzze a démonokat és a Sátánt, akik gyűlölik és elárulják Istent, és ellenállnak Neki, és akik a kezdet kezdetén az Ő uralma alatt álltak, és Hozzá tartoztak. Isten le akarja győzni ezeket a démonokat, és ennek során ki akarja nyilvánítani mindenhatóságát minden dolog előtt. Most az emberiség és minden a földön a Sátán hatalma alatt van, és a gonoszok hatalma alatt hever. Isten minden dolog előtt ki akarja nyilvánítani az Ő cselekedeteit, hogy az emberek megismerjék Őt, és ezáltal legyőzze a Sátánt, és teljes diadalt arasson ellenségei fölött. E munkának a teljessége az Ő cselekedeteinek kinyilvánítása által valósul meg. Minden, amit Ő teremtett, a Sátán hatalma alatt van, ezért Isten ki akarja nyilvánítani nekik mindenhatóságát, ezáltal legyőzve a Sátánt. Ha a Sátán nem lenne, Neki nem kellene kinyilvánítania tetteit. Ha a Sátán zavarása nem lenne, Isten megteremtette volna az emberiséget, és elvezette volna őket az Éden kertjébe, hogy ott éljenek. A Sátán árulása előtt Isten miért nem nyilvánította ki soha minden tettét az angyaloknak vagy az arkangyálnak? Ha kezdetben minden angyal és az arkangyal is ismerte volna Istent, és alávetette volna magát Neki, akkor Isten nem hajtotta volna végre munkájának ezeket az értelmetlen cselekedeteit. A Sátán és a démonok létezése miatt az emberek is ellenszegültek Istennek, és csordultig tele vannak lázadó beállítottsággal. Isten ezért akarja kinyilvánítani cselekedeteit. Mivel háborút akar vívni a Sátán ellen, saját hatalmának és összes cselekedetének segítségével kell legyőznie őt; ily módon az üdvösség munkája, amelyet Ő az emberek között végez, lehetővé teszi majd számukra, hogy meglássák bölcsességét és mindenhatóságát. Az Isten által ma végzett munka értelmes, és semmilyen módon nem hasonlít arra, amelyre egyesek céloznak, amikor azt mondják: „Nem ellentmondásos az Általad végzett munka? A munkának ez az egymásutánisága nem csupán egy gyakorlat, hogy zavart kelts magadnak? Megteremtetted a Sátánt, majd megengedted, hogy eláruljon Téged, és ellenszegüljön Neked. Megteremtetted az

embereket, aztán átadtad őket a Sátánnak, amikor megengedted Ádám és Éva megkísértését. Ha egyszer mindezt készakarva tetted, miért gyűlölöd még mindig az emberiséget? Miért utálod a Sátánt? Talán ők nem mindannyian a Te műveid? Mit gyűlölhetnél rajtuk?” Jó néhány oktan ember mond ilyesmiket. Szeretni kívánják Istent, de mélyen legbelül panaszkodnak Istenről. Micsoda ellentmondás! Nem érted az igazságot, túl sok természetfeletti gondolat jár a fejedben, sőt azt állítod, hogy Isten hibázott – mennyire oktan vagy! Nem Isten hibázott, hanem te vagy az, aki az igazsággal babrálsz! Egyesek ráadásul újra meg újra így panaszkodnak: „Te teremtetted meg a Sátánt, és Te hajítottad le a Sátánt az emberek közé és adtad át őket neki. Mihelyt az embereknek sátáni természete lett, Te nem bocsátottál meg nekik; épp ellenkezőleg, bizonyos mértékig gyűlölted őket. Először bizonyos mértékig szeretted őket, de most utálod őket. Te gyűlölted az emberiséget, de az is Te vagy, aki szerette az emberiséget. Most akkor mi folyik itt? Ez nem ellentmondás?” Függetlenül attól, honnan nézitek, ez történt a mennyben; így árulta el az arkangyal Istent, így romlott meg az emberiség, és így folytatták az emberek mindmáig. Függetlenül attól, hogyan fogalmazzatok meg, ez a teljes történet. Meg kell azonban értenetek, hogy ennek a munkának, amelyet Isten ma végez, az egész mögöttes célja az, hogy megmentsen benneteket, és legyőzze a Sátánt.

Mivel az angyalok különösen gyarlók voltak, és nem voltak említésre méltó képességeik, mihelyt hatalom került a kezükbe, máris arrogánsak lettek. Ez különösen igaz volt az arkangyalra, akinek a státusza magasabb volt, mint bármely más angyalé. Király volt az angyalok között, több milliónyi angyalnak állt az élén, és Jahve alá rendelt hatalma felülmúlta bármely más angyalét. Mindenfélét akart csinálni, és le akarta vezetni az angyalokat az emberek közé, hogy ő uralja a világot. Isten azt mondta, hogy Ő az, Aki a világegyetem élén áll; az arkangyal azonban azt állította, hogy ő áll a világegyetem élén – ettől kezdve az arkangyal elárulta Istent. Isten megteremtett egy másik világot a mennyben, az arkangyal pedig uralni akarta ezt a világot, és a halandók birodalmába is alá akart szállni. Megengedhette neki Isten, hogy így tegyen? Ezért aztán lesújtotta az arkangyalt, és lehajította a levegőbe. Amióta az arkangyal megrontotta az embereket, Isten háborút vív vele, hogy megmentse őket; ezt a hat évezredet azzal töltötte, hogy legyőzze őt. A ti elképzeléseitek egy mindenható Istenről nem fér össze azzal a munkával, amelyet Isten jelenleg végez; egyáltalán nem gyakorlatias, hanem nagyon is illuzórikus! Tulajdonképpen az arkangyalt Isten csak az árulása után nyilvánította ellenségének. Az arkangyal csak árulása miatt tiporta meg az emberiséget, miután a halandók birodalmába érkezett, és emiatt fejlődött az emberiség eddig a pontig. Miután ez megtörtént, Isten megesküdött a Sátánnak: „Legyőzlek téged, és elhozom az üdvösséget minden embernek, akit teremtettem.” A Sátánt ez először nem győzte meg, és így válaszolt: „Most komolyan, mit árthatsz Te nekem? Tényleg képes vagy lesújtani engem a levegőbe? Valóban le tudsz győzni engem?” Miután Isten lehajította az arkangyalt a levegőbe, nem törődött tovább vele, később pedig hozzáfogott az

emberiség megmentéséhez és saját munkájának végrehajtásához a Sátán folyamatos zavaró tevékenysége ellenére. A Sátán mindenfélére képes volt, de mindez azoknak az erőknek volt köszönhető, amelyekkel Isten korábban felruházta őt; magával vitte ezeket a levegőbe, és mindmáig megtartotta. Isten, amikor lesújtotta az arkangyalt a levegőbe, nem vette vissza tőle a hatalmat, így a Sátán folytatta az emberiség megrontását. Isten azonban hozzáfogott az emberiség megmentéséhez, akiket a Sátán nem sokkal a megteremtésük után megrontott. Isten a mennyben még nem nyilvánította ki cselekedeteit; a föld megteremtése előtt azonban megengedte a mennyben teremtet világ lakóinak, hogy meglássák az Ő cselekedeteit, így vezérelve őket a menny fölött. Bölcsességet és értelmet adott nekik, és elvezette őket, hogy abban a világban éljenek. Erről természetesen egyikőtök sem hallott még. Később, miután Isten megteremtette az embereket, az arkangyal elkezdte megrontani őket; a földön az egész emberiséget hatalmába kerítette a káosz. Csak ekkor kezdte meg Isten a Sátán elleni háborúját, és csak ekkor kezdték az emberek meglátni az Ő tetteit. Kezdetben ezek a cselekedetek rejtve voltak az emberiség előtt. Miután a Sátán lehajított a levegőbe, ő is tette a maga dolgát, Isten is folytatta a saját munkáját, folyamatosan háborút viselve a Sátán ellen, egészen az utolsó napokig. Most van itt a Sátán elpusztításának ideje. Kezdetben Isten hatalmat adott neki, később lesújtotta őt a levegőbe, de ezután is dacos maradt. Ezután megrontotta az emberiséget a földön, de Isten is ott volt, hogy irányítsa az emberiséget. Isten az emberek irányítása révén győzi le a Sátánt. A Sátán azáltal, hogy megrontja az embereket, lezárja a sorsukat, és megzavarja Isten munkáját. Másfelől Isten munkája az emberiség üdvössége. Van-e olyan lépése az Isten által végzett munkának, amelynek célja nem az emberiség megmentése? Van-e olyan lépése, amelynek nem az a célja, hogy megtisztítsa az embereket, elérje, hogy igaz módon viselkedjenek, és szerethető emberek módjára éljenek? A Sátán azonban nem így tesz. Megrontja az emberiséget; folyamatosan végzi az emberiség megrontásának munkáját az egész világegyetemben. Természetesen Isten is végzi a saját munkáját, rá sem hederítve a Sátánra. Bármekkora is a Sátán hatalma, azt a hatalmat akkor is Istentől kapta; Isten egyszerűen nem adta neki az összes hatalmát, így bármit tesz is a Sátán, sohasem múlhatja felül Istent, és mindig Isten markában lesz. A mennyben Isten még egy cselekedetét sem nyilvánította ki. A Sátánnak csak egy kis adag hatalmat adott, és megengedte neki, hogy ellenőrzést gyakoroljon a többi angyal fölött. Ezért bármit tesz is a Sátán, nem múlhatja felül Isten hatalmát, mert az a hatalom, amelyet Isten eredetileg adott neki, korlátozott. Miközben Isten munkálkodik, a Sátán megzavarja. Az utolsó napokban vége lesz a zavarásainak; hasonlóképpen Isten munkája is véget ér, és az embereknek az a fajtája, amelyet Isten teljessé akar tenni, teljessé lesz. Isten pozitívan irányítja az embereket; az Ő élete élő víz, mérhetetlen és határtalan. A Sátán bizonyos mértékig megrontotta az embert; végül az élet élő vize teljessé teszi majd az embert, a Sátán pedig nem avatkozhat bele, és nem végezheti el a maga munkáját. Így Isten képes lesz teljesen megnyerni magának ezeket az embereket. A Sátán még most sem

hajlandó ezt elfogadni; folyamatosan szembefordul Istennel, de Ő rá sem hederít. Isten ezt mondta: „Győzelmet fogok aratni a Sátán összes sötét erői és az összes sötét befolyás fölött.” Ezt a munkát kell elvégeznie a testben, és a megtestesülés is ettől nyeri el jelentőségét: azaz be kell fejeznie a Sátán legyőzésének munkafázisát az utolsó napokban, és el kell törölnie mindent, ami a Sátánhoz tartozik. Isten győzelme a Sátán fölött elkerülhetetlen! Valójában a Sátán már régen kudarcot vallott. Amikor az evangélium mindenfelé terjedni kezdett a nagy vörös sárkány földjén – vagyis amikor a megtestesült Isten megkezdte munkáját, és ez a munka megindult –, a Sátán megsemmisítő vereséget szenvedett, mert a megtestesülés célja éppen a Sátán legyőzése volt. Mihelyt a Sátán meglátta, hogy Isten ismét megtestesült, és elkezdte megvalósítani az Ő munkáját, amelyet semmiféle erő nem állíthatott meg, megrökönyödött e munka láttán, és nem mert további bajkeverésbe kezdeni. Először úgy gondolta a Sátán, hogy neki is bőven jutott a bölcsességből, és félbeszakította, megzavarta Isten munkáját; arra azonban nem számított, hogy Isten újra megtestesül majd, sem arra, hogy Isten az Ő munkája során a Sátán lázadó természetét fogja felhasználni, hogy kinyilatkoztatásként és ítéletként szolgáljon az emberiség számára, ezáltal meghódítva az embereket és legyőzve a Sátánt. Isten bölcsőbb, mint a Sátán, és az Ő munkája messze felülmúlja őt. Ezért, ahogy korábban kijelentettem: „A munka, amelyet Én végzek, a Sátán cselvetéseire válaszként valósul meg; végül majd kinyilvánítom mindenhatóságomat és a Sátán tehetetlenségét.” Isten mindenki szeme előtt fogja végezni munkáját, míg a Sátán hátul kullog, amíg végül végleg elpusztul – azt sem fogja tudni, mi ütött belé! Csak akkor fog ráébredni az igazságra, amikor már megtört és összezúzódot, addigra pedig már el is hamvadt a tűz tavában. Vajon nem lesz akkor teljesen meggyőzve? Akkor ugyanis már nem lesz a Sátánnak több trükkje, amelyet előkaphat!

Ez a lépésről lépésre haladó, valóságos munka gyakran terheli meg Isten szívét az emberiségért való gyásszal; így az Ő háborúja a Sátánnal hatezer éve tart, és Isten azt mondta: „Soha többé nem teremtek emberiséget, és nem fogok többé angyalokat hatalommal felruházni.” Ettől kezdve, amikor az angyalok eljöttek, hogy a földön munkálkodjanak, csak Istent követték, hogy elvégezzenek valamilyen munkát; hatalmat soha többé nem adott nekik. Hogyan végezték el munkájukat azok az angyalok, akiket az izráeliták láttak? Álmokban nyilvánították ki magukat, és Jahve szavait közvetítették. Amikor Jézus három nappal keresztre feszítése után feltámadt, az angyalok tolták félre a követ; nem személyesen Isten Lelke végezte el ezt a munkát. Az angyalok csak ezt a fajta munkát végezték; támogató szerepeket játszottak, de hatalmuk nem volt, mert Isten soha többé nem ruházott rájuk hatalmat. Miután egy ideig munkálkodtak, az emberek, akiket Isten a földön felhasznált, Isten pozíciójára támasztottak igényt, és így szóltak: „Felül akarom múlni a világegyetemet! A harmadik égben akarok állni! Mi akarjuk tartani az uralkodói hatalom gyeplőit!” Pár napnyi munka után arrogánsak lettek; uralkodói hatalommal kívántak rendelkezni a földön, hogy egy újabb nemzetet alapítsanak, hogy

minden dolgot a lábuk alá vessenek, és hogy a harmadik égben álljanak. Nem tudod, hogy csupán egy ember vagy, akit Isten használ? Hogyan emelkedhetnél te fel a harmadik égbe? Isten eljön a földre, hogy munkálkodjon, némán és kiáltás nélkül, majd miután titokban befejezte munkáját, eltávozik. Sohasem kiált fel, mint az emberek, sokkal inkább gyakorlatias a munkavégzésében. Gyülekezetbe sem lép be soha így kiáltva: „Mindannyiótokat eltöröllek! Megátkozlak és megfenyítelek benneteket!” Csak folytatja a maga munkáját, és mihelyt végzett, távozik. Azok a vallásos pásztorok, akik betegeket gyógyítanak, démonokat űznek ki, a szószékről oktatnak másokat, hosszú és dagályos beszédeket tartanak, és valóságtól elrugaszkodott témákat fejtegetnek, mind velejükig arrogánsak! Nem mások ők, mint az arkangyal leszármazottai!

Miután Isten elvégezte hatezer éves, mindmáig tartó munkáját, már számos cselekedetét kinyilvánította, aminek az elsődleges célja az volt, hogy legyőzze a Sátánt, és az egész emberiségnek elhozza az üdvösséget. Ezt az alkalmat arra használja, hogy lehetővé tegye, hogy minden a mennyben, minden a földön, minden a tengerekben, Isten földi teremtésének minden egyes tárgya meglássa az Ő mindenhatóságát, és tanúja legyen az Ő minden cselekedetének. Megragadja az alkalmat, amelyet a Sátán legyőzése biztosít Számára, hogy minden tettét kinyilvánítsa az embereknek, és képessé tegye őket arra, hogy dicsőítsék Őt, és magasztalják bölcsességét a Sátán legyőzésében. A földön, a mennyben és a tengerekben minden dicsőséget hoz Istennek, dicsőíti az Ő mindenhatóságát, dicsőíti az Ő minden egyes tettét, és az Ő szent nevét kiáltja. Ez bizonyítja, hogy Ő legyőzte a Sátánt; ez bizonyítja, hogy Ő diadalt aratott a Sátán fölött. Ami még fontosabb: ez bizonyítja, hogy Ő üdvözíti az emberiséget. Isten egész teremtett világa dicsőséget hoz Neki, dicsőíti Őt, amiért legyőzte ellenségét, és győztesen tért vissza, és nagy, győzedelmes Királyként magasztalja Őt. Az Ő célja nem pusztán az, hogy legyőzze a Sátánt, ezért folytatódott az Ő munkája hatezer éven keresztül. A Sátán legyőzése révén menti meg az emberiséget; a Sátán legyőzése révén nyilvánítja ki minden tettét és teljes dicsőségét. Ő dicsőséget fog szerezni, és az angyalok egész sokasága látni fogja az Ő teljes dicsőségét. A hírnökök a mennyben, az emberek a földön és a teremtés minden tárgya a földön látni fogja a Teremtő dicsőségét. Ez a munka, amelyet Ő végez. Az Ő teremtése a mennyben és a földön mind tanúja lesz az Ő dicsőségének, Ő pedig diadalmasan tér majd vissza, miután megsemmisítő vereséget mért a Sátánra, és megengedi, hogy az emberiség dicsőítse Őt, így kettős győzelmet érve el munkájában. Végül meghódítja az egész emberiséget, és eltöröl mindenkit, aki ellenáll vagy lázad; más szavakkal: eltörli mindazokat, akik a Sátánhoz tartoznak. Te mostanában Isten oly sok cselekedetének tanúja vagy, és mégis ellenállsz, lázadó vagy, és nem veted alá magad; sok mindent dédelgetsz magadban, és azt teszed, amihez kedved támad. Saját vágyaidat és preferenciáidat követed; ez mind lázadás és ellenállás. Minden Istenbe vetett hit, amely a test és az egyén vágyai kedvéért, az egyén saját tetszése, a világ és a Sátán kedvéért van, mocskos; ellenálló és lázadó természetű. Manapság sok különféle típusú hit létezik: egyesek katasztrófa

elől keresnek menedéket, mások áldásokat próbálnak megszerezni; egyesek misztériumokat kívánnak megérteni, megint mások pedig pénzt akarnak szerezni. Ezek mind az ellenállás formái, mind megannyi istenkáromlás! Ha azt mondjuk, hogy valaki ellenáll vagy lázad – talán nem ilyen viselkedésekre utal? Ezekben a napokban sok ember zúgolódik, panaszkodik vagy ítélkezik. Ezek mind olyasmik, amiket a gonoszok tesznek; az emberi ellenállás és lázadó természet példái. Az ilyen emberek a Sátán birtokában és megszállása alatt vannak. Isten azokat szerzi meg, akik teljesen alávetik magukat Neki; olyan emberek ők, akiket megrontott a Sátán, de Isten jelenlegi munkája megmentette és meghódította őket, akik gyötrelmeken mentek keresztül, és akiket végül Isten teljes mértékben megszerzett, akik többé nem élnek a Sátán hatalma alatt, akik kitortek az igaztalanságból, és akik hajlandók szentségben élni – ilyenek a legszentebb emberek; bizony, ők a szentek. Ha jelenlegi cselekedeteid nincsenek összhangban Isten követelményeinek akár csak egy részével is, akkor kitaszítás lesz az osztályrészed. Ez vitathatatlan. Minden attól függ, mi történik most; bár eleve elrendelttél és kiválasztattál, akkor is mai cselekedeteid döntik el, hogyan végzed. Ha most nem tudsz lépést tartani, kitaszított leszel. Ha most nem tudsz lépést tartani, hogy tudsz majd lépést tartani később? Ilyen nagy csoda jelent meg előtted, de te még mindig nem hiszel. Akkor hát hogyan fogsz hinni Istenben később, amikor már befejezte munkáját, és többé nem végez majd ilyen munkát? Addigra még inkább lehetetlen lesz számodra, hogy kövesd Őt! Később Isten majd a te hozzáállásod, a megtestesült Isten munkájával kapcsolatos tudásod és a tapasztalatod alapján fogja eldönteni, hogy bűnös vagy-e vagy igaz, illetve azt, hogy tökéletessé tesz-e vagy kitaszít. Most tisztán kell látnod. A Szentlélek így munkálkodik: a mai viselkedésed szerint dönti el, hogyan végzed. Ki mondja ki a mai szavakat? Ki végzi el a mai munkát? Ki dönt úgy, hogy ma kitaszított leszel? Ki dönt úgy, hogy tökéletessé tesz téged? Nem ez az, amit Én Magam csinállok? Én vagyok Az, Aki ezeket a szavakat mondja; Én vagyok Az, Aki ezt a munkát elvégzi. Az emberek megátkozása, megfenyítése és megítélése mind az Én munkám része. Végül azt is Én döntöm el, hogy kitaszítsalak-e. Ez mind az Én dolgom! Az Én dolgom, hogy tökéletessé tegyelek, és szintén az Én dolgom megengedni neked, hogy áldásokban részesülj. Ez mind olyan munka, amelyet Én végzek. A te végkimeneteledet nem Jahve rendelte el eleve, hanem a ma Istene dönti el. A döntés épp most születik; nem réges-régen, még a világ teremtése előtt született meg. Egyes oktan emberek ezt mondják: „Talán valami baj van a Te szemeddel, és nem úgy látsz engem, ahogy kellene. Végül pontosan azt fogod látni, amit a Lélek kinyilvánít!” Jézus eredetileg tanítványául választotta Júdást. Az emberek azt kérdezik: „Hogyan választhatott olyan tanítványt, aki később elárulta Őt?” Júdásnak eleinte nem állt szándékában elárulni Jézust; ez csak később történt. Akkoriban Júdás megítélése Jézus szemében meglehetősen kedvező volt; Jézus elhívta őt magával, és rábízta a pénzügyeikkel kapcsolatos felelősséget. Ha Jézus tudta volna, hogy Júdás sikkasztani fog, sohasem bízott volna rá ilyen ügyeket. Mondhatni, Jézus eredetileg nem tudta, hogy ez az ember aljas és csalárd, sem azt, hogy be fogja csapni

fivéreit és nővéreit. Később, miután Júdás már követte Jézust egy ideje, Jézus látta, hogy hízelkedik fivéreinek és nővéreinek, és Istennek is hízelkedik. Egyesek azt is felfedezték, hogy Júdásnak szokása pénzt elvenni a pénzeszsákból, és aztán beszámoltak erről Jézusnak. Jézus csak ekkor szerzett tudomást arról, hogy mi folyik. Mivel Jézusnak el kellett végeznie a keresztre feszítés munkáját, és szüksége volt valakire, aki elárulja, és mivel Júdás éppen a megfelelő fajta ember volt, hogy ezt a szerepet eljátssza, Jézus azt mondta: „Közülünk egy elárul majd engem. Az Emberfia ezt az árulást használja fel, hogy keresztre feszítsék, és három nap múlva feltámad.” Abban az időben Jézus igazából nem azért választotta ki Júdást, hogy az elárulja Őt; épp ellenkezőleg, azt remélte, hogy Júdás hűséges tanítvány lesz. Júdásról váratlanul kiderült, hogy kapzsi, torz ember, aki elárulta az Urat, így Jézus kihasználta ezt a helyzetet, hogy kiválassza Júdást erre a munkára. Ha Jézusnak mind a tizenkét tanítványa hűséges lett volna, és senki olyan nem lett volna köztük, mint Júdás, akkor olyasvalakinek kellett volna elárulnia Jézust, aki nem tartozott a tanítványok közé. Abban az időben azonban épp úgy alakult, hogy volt a tanítványok között egyvalaki, aki szívesen hagyta magát megvesztegetni: Júdás. Jézus ezért ezt az embert használta fel, hogy befejezze munkáját. Milyen egyszerű volt ez! Jézus ezt nem határozta meg előre munkája kezdetén; csak akkor hozta meg ezt a döntést, amikor a dolgok egy bizonyos pontra jutottak. Ez Jézus döntése volt, ami azt jelenti, hogy magának Isten Lelkének a döntése volt. Eredetileg Jézus választotta ki Júdást; amikor később Júdás elárulta Jézust, ez olyasmi volt, amit a Szentlélek tett saját céljainak érdekében. Ez a Szentlélek abban az időben elvégzett munkája volt. Amikor Jézus kiválasztotta Júdást, fogalma sem volt arról, hogy Júdás el fogja árulni Őt. Ő csak azt tudta, hogy ez az ember Iskáriótes Júdás. A ti végetek is az önalávetések mai szintje és az életetek növekedési szintje alapján dől el, nem pedig bármilyen emberi elképzelés alapján, mely szerint a végetek a világ teremtésekor lett eleve elrendelve. Tisztán kell észlelned ezeket a dolgokat. Ez a munka egyáltalán nem úgy zajlik, ahogy te képzeled.

Elnevezésekről és identitásról

Ha alkalmas akarsz lenni arra, hogy Isten használjon, ismerned kell Isten munkáját, ismerned kell azt a munkát, amelyet korábban végzett (az Ó- és Újszövetségben), ezen felül ismerned kell a mai munkáját; vagyis ismerned kell Isten 6000 év alatt végzett munkájának három szakaszát. Ha arra kérnek téged, hogy terjeszd az evangéliumot, akkor nem leszel képes ezt megtenni Isten munkájának ismerete nélkül. Valaki megkérdezheti tőled, hogy mit mondott az Istenetek a Bibliáról, az Ószövetségről, Jézus munkájáról és az akkori szavairól. Ha nem tudsz beszélni a Biblia belső történetéről, akkor nem lesznek meggyőzve. Abban az időben Jézus sokat beszélt az Ószövetségről a tanítványaival. Minden, amit olvastak, az Ószövetségből származott; az Újszövetség

csak több évtizeddel Jézus keresztre feszítése után íródott. Az evangélium terjesztéséhez alapvetően a Biblia belső igazságát kell megértenetek, és Isten munkáját Izráelben, ami a Jahve által végzett munka, továbbá meg kell értenetek a Jézus által végzett munkát is. Ezek azok a kérdések, amelyek minden embert leginkább foglalkoztatnak, és a munka azon két szakaszának belső története, amit nem hallottak. Amikor az evangéliumot terjeszted, először is mellőzd a Szentlélek mai munkájáról szóló beszédet. A munkának ez a szakasza elérhetetlen számukra, mert amit ti kerestek, az a legmagasztosabb mind közül – Isten ismerete és a Szentlélek munkájának ismerete –, és e két dolognál semmi sem fennköltebb. Ha először arról beszéltek, ami magasztos, az túl sok lesz nekik, mert senki sem tapasztalt még ilyen munkát a Szentlélektől; nincs rá precedens, és az ember nem tudja könnyen elfogadni. Az ő tapasztalataik régi, múltbeli dolgok, a Szentlélek esetenkénti munkájával. Amit ők tapasztalnak, az nem a Szentlélek mai munkája, vagy Isten mai akarata. Még mindig a régi gyakorlat szerint cselekszenek, új világosság és új dolgok nélkül.

Jézus korában a Szentlélek főként Jézusban végezte munkáját, míg azok, akik papi ruhát viselve szolgálták Jahvét a templomban, rendíthetetlen hűséggel tették ezt. Ők is részesültek a Szentlélek munkájából, de képtelenek voltak felfogni Isten aktuális akaratát, és csupán a régi szokások szerint maradtak hűségesek Jahvéhoz, új útmutatás nélkül. Jézus eljött és új munkát hozott, de azok, akik a templomban szolgáltak, nem kaptak új útmutatást, és új munkájuk sem volt. A templomban szolgálva csupán a régi gyakorlatokat tarthatták fenn, és a templom elhagyása nélkül egyszerűen képtelenek voltak bármilyen új belépésre. Az új munkát Jézus hozta el, és Jézus nem a templomba ment munkálkodni. Csak a templomon kívül végezte a munkáját, mert Isten munkájának hatóköre már régen megváltozott. Nem a templomban munkálkodott, és amikor az ember ott szolgálta Istent, az csak arra volt jó, hogy a dolgok úgy maradjanak, ahogy voltak, és Ő nem tudott új munkát véghezvinni. Hasonlóképpen, a vallásos emberek ma is a Bibliát imádják. Ha terjeszted nekik az evangéliumot, akkor a Biblia szavainak jelentéktelen részleteit fogják rád zúdítani, és sok bizonyítékot találnak majd, amitől elképedsz és eláll a szavad; aztán megbélyegeznek, és azt gondolják, hogy ostobák vagytok a hitetekben. Azt fogják mondani: „Te még a Bibliát, Isten igéjét sem ismered, hogy mondhatod, tehát, hogy hiszel Istenben?” Aztán lenéznek majd téged, és azt is mondják: „Mivel az, akiben ti hisztek, Isten, miért nem mond el nektek mindent az Ó- és Újszövetségről? Minthogy Ő elhozta a dicsőségét Izráelből Keletre, miért nem ismeri az Izráelben végzett munkát? Miért nem ismeri Jézus munkáját? Ha nem tudjátok, akkor ez azt bizonyítja, hogy nem mondták el nektek; mivel Ő Jézus második megtestesülése, miként ne tudná ezeket a dolgokat? Jézus ismerte a Jahve által végzett munkát; hogy ne ismerte volna?” Amikor eljön az idő, mind ilyen kérdéseket fognak feltenni neked. A fejük tele van ilyen dolgokkal; hogy ne kérdeznék meg? Ti, akik ebben az áramlatban vagytok, nem a Bibliára összpontosítotok, mert ti lépésről lépésre nyomon követtétek az Isten által ma végzett munkát, a saját szemetekkel láttátok ezt a fokozatos munkát, és

világosan észleltétek a munka három szakaszát, ezért le kellett tennetek a Bibliát, és abbahagynotok a tanulmányozását. Ők viszont nem tudják nem tanulmányozni, mert nem ismerik ezt a lépésről lépésre végzett munkát. Páran majd azt kérdezik: „Mi a különbség a megtestesült Isten által végzett munka és a múltbeli próféták és apostolok munkája között? Dávidot is az Úrnak nevezték, és Jézust is; bár az általuk végzett munka eltérő volt, mégis ugyanúgy nevezték őket. Mondd, miért nem volt azonos az identitásuk? János egy látomásnak volt a tanúja, amely szintén a Szentlélektől jött, és ő képes volt kimondani azokat a szavakat, amelyeket a Szentlélek akart kimondani; miért volt János identitása más, mint Jézusé?” A Jézus által kimondott szavak teljes mértékben képesek voltak képviselni Istent, és teljes mértékben képviselték Isten munkáját. Amit János látott, az egy látomás volt, és ő nem volt képes Isten munkáját teljes egészében képviselni. Miért van az, hogy János, Péter és Pál sok szót mondott, ahogy Jézus is, mégsem rendelkeztek ugyanazzal az identitással, mint Jézus? Ez főleg azért van, mert a munka, amit végeztek, más volt. Jézus Isten Lelkét képviselte, és Isten Lelke közvetlenül munkálkodott. Ő elvégezte az új kor munkáját, azt a munkát, amelyet korábban senki sem végzett el. Új utat nyitott, képviselte Jahvét, és képviselte Magát Istent, míg Péter, Pál és Dávid, függetlenül attól, hogy minek nevezték őket, csak Isten teremtményének identitását képviselték, és Jézus vagy Jahve küldte őket. Tehát bármennyi munkát is végeztek, bármilyen nagyszerű csodákat is tettek, akkor is csak Isten teremtményei voltak, és képtelenek voltak Isten Lelkét képviselni. Isten nevében munkálkodtak, vagy azután munkálkodtak, hogy Isten odaküldte őket; továbbá a Jézus vagy Jahve által megkezdett korokban munkálkodtak, és nem végeztek más munkát. Végül is, ők csupán Isten teremtményei voltak. Az Ószövetségben számos próféta mondott jövendöléseket, vagy írt próféciákat tartalmazó könyveket. Senki sem mondta, hogy bármelyikük Isten, de amint Jézus elkezdett munkálkodni, Isten Lelke bizonyosságot tett arról, hogy Ő Isten. Miért van ez így? Ezen a ponton már tudnod kellene! Korábban az apostolok és a próféták különféle leveleket írtak, és sok mindent megjövendöltek. Később az emberek kiválasztottak közülük párat, hogy a Bibliába kerüljenek, néhány pedig elveszett. Mivel vannak emberek, akik azt mondják, hogy minden, amit mondtak, a Szentlélektől származik, miért tartják némelyiket jónak, némelyiket pedig rossznak? És egyeseket miért választottak ki, másokat pedig nem? Ha valóban a Szentlélek által mondott szavak lennének, akkor vajon szükséges lenne, hogy az emberek válogassanak közülük? Miért különböznek a Jézus szavairól és az általa végzett munkáról szóló beszámolók mind a négy evangéliumban? Vajon nem azok hibája ez, akik feljegyezték őket? Néhányan majd megkérdezik: „Mivel a Pál és az Újszövetség más szerzői által írt levelek, illetve az elvégzett munkájuk részben az ember akaratából fakadt, és az ember elképzelései meghamisították őket, akkor vajon nincs-e emberi tisztátalanság azokban a szavakban, amelyeket Te (Isten) ma mondasz? Tényleg nem tartalmaznak semmit az ember elképzeléseiből?” Az Isten által végzett munka e szakasza teljesen különbözik attól, amit Pál és a sok apostol és próféta végzett.

Nemcsak az identitásban van különbség, hanem elsősorban különbség van az elvégzett munkában. Miután lesújtott Pálra, és ő elbukott az Úr előtt, munkáját a Szentlélek vezette, és ő lett akit küldött. Ezért leveleket írt a gyülekezeteknek, és ezek a levelek mind Jézus tanításait követték. Pált az Úr küldte, hogy az Úr Jézus nevében munkálkodjon, de amikor Maga Isten jött el, nem munkálkodott semmilyen néven, és munkájában nem képviselt mást, csak Isten Lelkét. Isten azért jött, hogy közvetlenül munkálkodjon: Őt nem az ember tökéletesítette, és a munkáját nem az emberek tanításai alapján végezte. A munkának ebben a szakaszában Isten nem személyes tapasztalatairól beszélve vezet, hanem közvetlenül munkálkodik, aszerint, amije van. Például a szolgálattevők próbatétele, a fenyítés ideje, a halál próbatétele, Isten szeretetének ideje... Ez mind olyan munka, amelyet még soha nem végeztek, és amely a jelen korhoz tartozik, nem pedig az ember tapasztalataihoz. Az általam mondott szavak szerint melyek az ember tapasztalatai? Nem közvetlenül a Lélektől származnak-e mindezek, és nem a Lélek bocsátja ki őket? Csak a képességeid annyira gyenge, hogy képtelen vagy átlátni az igazságot! A gyakorlatias életmód, amiről beszélek, az útravaló, és még soha senki nem beszélt róla, még soha senki nem is tapasztalta meg ezt az utat, és nem ismerte ezt a valóságot. Mielőtt én kimondtam ezeket a szavakat, még soha senki nem mondta ki őket. Soha senki nem beszélt ilyen tapasztalatokról, soha senki nem mondott el ilyen részleteket, továbbá soha senki nem világított rá ezekre a körülményekre, hogy felfedje ezeket a dolgokat. Soha senki nem mutatta az utat, amelyet ma én mutatok, és ha ember mutatná, akkor nem lenne új út. Vegyük például Pált és Pétert. Nekik nem voltak saját, személyes tapasztalataik, mielőtt Jézus mutatta az utat. Csak azután tapasztalták meg Jézus szavait és az általa mutatott utat, hogy Jézus megmutatta az utat; ebből sok tapasztalatot nyertek, és megírták a leveleket. Az ember tapasztalatai tehát nem azonosak Isten munkájával, és Isten munkája nem azonos az ember elképzelései és tapasztalatai által leírt tudással. Újra és újra elmondtam, hogy ma új utat mutatok, és új munkát végzek, és munkám és kijelentéseim különböznek János és az összes többi próféta munkájától és kijelentéseitől. Soha nem tapasztalatokra teszek szert először, és aztán beszélek nektek róluk – ez egyáltalán nem így van. Ha így lenne, az nem késleltetett volna titeket már régen? A múltban a tudás, amelyről sokan beszéltek, szintén magasztos volt, de minden szavuk csak az úgynevezett szellemi alakok szavai alapján hangzott el. Nem ők mutatták meg az utat, hanem az a tapasztalataikból, az általuk látottakból és a tudásukból fakadt. Volt, ami az ő elképzeléseikből állt, és volt, ami az általuk összegzett tapasztalatokból. Ma az Én munkám természete teljesen más, mint az övék. Nem tapasztaltam meg azt, hogy mások vezetnek, és nem is fogadtam el, hogy mások tökéletesítsenek. Továbbá, mindaz, amit mondtam, és amivel közösséget vállaltam, nem hasonlított senkiéhez, és soha senki más nem mondta ki. Ma, függetlenül attól, hogy kik vagytok, a munkátokat az általam kimondott szavak alapján végzitek. E kijelentések és munka nélkül ki lenne képes megtapasztalni ezeket a dolgokat (a szolgálattevők próbatétele, a fenyítés

ideje...), és ki lenne képes ilyen tudásról beszélni? Tényleg képtelen vagy ezt látni? Függetlenül a munka lépcsőfokától, amint szavaim elhangzanak, ti elkezdtétek azokkal közösséget vállalni, és azok szerint munkálkodni, és ez nem olyan út, amire bármelyikőtök is gondolt. Miután idáig eljutottál, képtelen vagy átlátni egy ilyen világos és egyszerű kérdést? Ez nem egy olyan út, amit valaki kitalált, és nem is valamely szellemi alak útján alapul. Ez egy új út, és még Jézus egykori szavai közül is sok már nem érvényes. Amiről Én beszélek, az egy új korszak megnyitásának munkája, és ez a munka egyedülálló; a munka, amit végzek, és a szavak, amiket mondok, mind újak. Nem ez a mai nap új munkája? Jézus munkája is ilyen volt. Az ő munkája is különbözött a templomban lévő emberektől, és ugyanígy különbözött a farizeusok munkájától is, és egyáltalán nem hasonlított ahhoz sem, amit Izráel egész népe végzett. Miután az emberek tanúi voltak ennek, nem tudtak döntené: „Valóban Isten tette ezt?” Jézus nem tartotta magát Jahve törvényéhez; amikor eljött, hogy tanítsa az embert, minden, amit mondott, új és más volt ahhoz képest, amit az Ószövetség ősi szentjei és prófétái mondtak, emiatt az emberek továbbra is bizonytalanok maradtak. Emiatt olyan nehéz kezelni az embert. A munka ezen új szakaszának elfogadása előtt többsége azon az úton járt, ahol gyakoroltatok és ama bizonyos szellemi alakok alapjaira támaszkodtatok. Ma viszont a munka, amit Én végzek, nagyban különbözik ettől, ezért képtelenek vagytok eldönteni, hogy helyes-e vagy sem. Nem érdekel, hogy milyen utat jártál korábban, és az sem érdekel, hogy kinek a „táplálékát” etted, vagy hogy kit tekintettél „atyádnak”. Mivel eljöttem, és új munkát hoztam, hogy vezessem az embert, mindazoknak, akik Engem követnek, azzal összhangban kell cselekedniük, amit mondok. Nem számít, milyen erős „családból” származol, Engem kell követned, nem szabad a korábbi szokásaid szerint cselekedned, a „nevelőapádnak” odébb kell állnia, neked pedig Istened elé kell járulnod, hogy kérd a jogos jussodat. Teljes valód az Én kezemben van, és nem kellene túl sok vak hitet szentelned nevelőapádnak; ő nem tud teljesen irányítani téged. A mai munka egyedülálló. Mindaz, amit ma mondok, nyilvánvalóan nem múltbéli alapokon nyugszik; ez egy új kezdet, és ha azt mondom, hogy emberi kéz alkotta, akkor olyan vak vagy, hogy menthetetlen vagy!

Ézsaiás, Ezékiel, Mózes, Dávid, Ábrahám és Dániel Izráel választott népének vezetői vagy prófétái voltak. Miért nem hívták őket Istennek? Miért nem tett mellettük tanúságot a Szentlélek? Miért tett a Szentlélek tanúságot Jézus mellett, amint megkezdte a munkáját, és elkezdte kimondani a szavait? És miért nem tett tanúságot a Szentlélek mások mellett? Őket, a hús-vér embereket, mind „Úrnak” nevezték. Függetlenül attól, hogy minek nevezték őket, a munkájuk a lényüket és a lényegüket képviseli, a lényük és a lényegük pedig az identitásukat. A lényegük nem a megnevezésükhöz kapcsolódik; a lényegüket az képviseli, amit kifejezésre juttattak, és amit megéltek. Az Ószövetségben nem volt semmi rendkívüli abban, ha valakit Úrnak neveztek, és bárhog is neveztek egy személyt, a lényege és eredendő identitása megváltoztathatatlan volt. A hamis Krisztusok, hamis próféták és csalók között vajon

nincsenek olyanok is, akiket „Istennek” neveznek? És ők miért nem Istenek? Mert képtelenek Isten munkáját végezni. Alapjában véve emberek, az emberek megtévesztői, és egyikük sem Isten, így nem rendelkeznek Isten identitásával. Vajon nem nevezték Dávidot is Úrnak a tizenkét törzs körében? Jézust is Úrnak nevezték; miért csak Jézust nevezték megtestesült Istennek? Vajon Jeremiást nem ismerték úgy is, mint az Emberfia? És Jézust nem úgy ismerték, mint az Emberfia? Miért feszítették keresztre Jézust Isten nevében? Nem azért, mert az Ő lényege más volt? Nem azért, mert a munka, amit Ő végzett, más volt? Számít a tituluss? Bár Jézust Emberfiának is nevezték, Ő volt Isten első megtestesülése, azért jött, hogy átvegye a hatalmat, és elvégezze a megváltás munkáját. Ez azt bizonyítja, hogy Jézus identitása és lényege különbözött másokétól, akiket szintén Emberfiának neveztek. Ma ki meri közületek azt állítani, hogy minden szó, amelyet azok mondtak, akiket a Szentlélek használt, a Szentlélektől származott? Merészel bárki ilyesmit mondani? Ha ilyeneket mondasz, akkor miért vetették el Ezdrás próféciás könyvét, és miért tették ugyanezt az ősi szentek és próféták könyveivel? Ha ők mind a Szentlélektől származtak, akkor ti miért mertek ilyen szeszélyes döntéseket hozni? Alkalmas vagy arra, hogy a Szentlélek munkáját válaszd? Sok Izráelből származó történetet is elvetettek. És ha azt hiszed, hogy ezek a múltbeli írások mind a Szentlélektől származtak, akkor miért vetettetek el néhány könyvet? Ha mind a Szentlélektől származtak, akkor mindet meg kellett volna tartani, és el kellett volna küldeni őket a gyülekezetekben lévő fivéreknél és nővéreknél, hogy elolvassák őket. Nem emberi akarat alapján kellett volna őket kiválasztani vagy elvetni; ez helytelen. Azt mondani, hogy Pál és János tapasztalatai keveredtek személyes meglátásaikkal, nem azt jelenti, hogy tapasztalataik és tudásuk a Sátántól származott, hanem csak azt, hogy voltak olyan dolgok, amelyek személyes tapasztalataikból és meglátásaikból származtak. Az ő tudásuk megfelelt az akkori tényleges tapasztalataik háttérének, és ki mondhatná magabiztosan, hogy mindez a Szentlélektől származik? Ha mind a Négy Evangélium a Szentlélektől származik, akkor miért van az, hogy Máté, Márk, Lukács és János mind valami mást mondott Jézus munkájáról? Ha nem hiszitek el, akkor nézzétek meg a bibliai elbeszéléseket, hogy miként tagadta meg Péter háromszor az Urat: mindegyik más, és mindegyiknek megvan a maga sajátossága. Sokan, akik tudatlanok, azt mondják: „A testet öltött Isten is ember, származhatnak így a kimondott szavai teljes mértékben a Szentlélektől? Ha Pál és János szavai összekeveredtek az emberi akarattal, akkor az Ő szavai biztos nem keverednek össze az emberi akarattal?” Akik ilyeneket mondanak, azok vakok és tudatlanok! Olvasd el figyelmesen a Négy Evangéliumot; olvasd el, mit jegyeztek fel azokról a dolgokról, amelyeket Jézus tett, és a szavakról, amelyeket mondott. Mindegyik elbeszélés egészen egyszerűen más, és mindegyiknek megvan a maga nézőpontja. Ha mindaz, amit e könyvek szerzői írtak, a Szentlélektől származott, akkor mindennek egyformának és következetesnek kellene lennie. Akkor hát miért vannak eltérések? Vajon nem rendkívül ostoba az ember, hogy ezt nem képes meglátni? Ha arra kérnek téged, hogy tégy tanúságot Isten mellett,

milyen tanúságot tudsz tenni? Lehet-e effajta tudással tanúságot tenni Isten mellett? Ha mások megkérdezik tőled, hogy „Ha János és Lukács feljegyzéseibe emberi akarat keveredett, akkor a ti Istenetek által mondott szavakba nem keveredik emberi akarat?”, akkor tudnál világos választ adni? Miután Lukács és Máté hallotta Jézus szavait, és látta Jézus munkáját, saját ismereteikről beszéltek, visszaemlékezések formájában, a Jézus által végzett munka néhány tényét részletezve. Vajon mondhatod, hogy a Szentlélek teljesen felfedte az ismereteiket? A Biblián kívül sok szellemi alak volt, akik náluk magasabb tudással rendelkeztek, akkor miért nem vették át szavaikat a későbbi generációk? Őket nem használta a Szentlélek? Tudnod kell, hogy a mai munkában nem a saját meglátásaimról beszélek, amelyek Jézus munkájának alapjaira épülnek, és nem is a saját tudásomról beszélek Jézus munkájának hátterével szemben. Milyen munkát végzett Jézus akkoriban? És milyen munkát végzek én ma? Annak, amit én teszek és mondok, nincs előzménye. Az utat, amelyen ma járok, még soha nem taposták azelőtt, és soha nem jártak rajta az elmúlt korok és nemzedékek emberei. Ma kezdetét vette, és ez vajon nem a Lélek munkája? Bár a Szentlélek munkája volt, a múlt vezetői mind másokra alapozva végezték a munkájukat; azonban Magának Istennek a munkája más. Jézus munkájának szakasza ugyanaz volt: új utat nyitott. Amikor eljött, a mennyek országának evangéliumát hirdette, és azt mondta, hogy az embernek megbánást kell tanúsítania és gyónnia kell. Miután Jézus befejezte munkáját, Péter, Pál és mások folytatták azt. Miután Jézust a keresztre szegezték és a mennybe ment, a Lélek ideküldte őket, hogy terjesszék a keresztség útját. Bár Pál szavai magasztosak voltak, azok is a Jézus által mondottakon alapultak, például a türelem, a szeretet, a szenvedés, a fejfedő, a keresztség vagy más követendő doktrínák. Mindez Jézus szavai alapján hangzott el. Képtelenek voltak új utat nyitni, mivel ők mindannyian Isten által használt emberek voltak.

Jézus akkori kijelentései és munkája nem követte a doktrínát, és nem az ószövetségi törvény munkája szerint munkálkodott. A Kegyelem Korában végzendő munka szerint vitte véghez. Az Általa létrehozott munkának megfelelően dolgozott, saját terve és szolgálata szerint; nem az Ószövetség törvénye szerint munkálkodott. Semmit sem az Ószövetség törvénye szerint tett, és nem azért jött, hogy beteljesítse a próféták szavait. Isten munkájának egyes szakaszaira nem kifejezetten azért került sor, hogy beteljesítse az ősi próféták jövendöléseit, és Ő nem azért jött el, hogy tartsa magát a doktrínához, vagy szándékosan beteljesítse az ősi próféták jövendöléseit. Tettei azonban nem zavarták meg az ősi próféták jövendöléseit, és nem zavarták meg azt a munkát sem, amelyet korábban végzett. Az Ő munkájának szembeötlő pontja az volt, hogy nem ragaszkodott semmilyen doktrínához, hanem azt a munkát végezte, amelyet Neki magának kellett elvégeznie. Ő nem próféta vagy látnok volt, hanem cselekvő, aki ténylegesen azért jött, hogy elvégezze a neki szánt munkát, és hogy elindítsa az Ő új korszakát és véghezvigye új munkáját. Természetesen, amikor Jézus eljött, hogy elvégezze az Ő munkáját, sok olyan szót is beteljesített, amelyeket az ősi próféták

mondtak az Ószövetségben. Így a mai munka is beteljesítette az Ószövetség ősi prófétáinak jövendöléseit. Csak éppen Én nem tartom magasra azt a „régi almanachot”, ennyi az egész. Mert több munkám van, amit el kell végezni, több szó van, amit el kell nektek mondanom, és ez a munka és ezek a szavak sokkal nagyobb jelentőséggel bírnak, mint a Biblia szövegeinek magyarázata, mert az ilyen munkának nincs nagy jelentősége vagy értéke számotokra, és nem tud segíteni nektek vagy megváltoztatni titeket. Nem azért szándékozom új munkát végezni, hogy beteljesítsem a Biblia valamely szövegrészét. Ha Isten csak azért jönne a földre, hogy beteljesítse a Biblia ősi prófétáinak szavait, akkor ki a nagyobb: a testet öltött Isten vagy azok az ősi próféták? Végül is a próféták irányítják Istent, vagy Isten irányítja a prófétákat? Hogy magyarázod ezeket a szavakat?

Kezdetben, amikor Jézus még nem végezte hivatalosan a szolgálatát, az őt követő tanítványokhoz hasonlóan néha ő is részt vett gyűléseken, és zsolozsmákat énekelt, dicséretet zengett, és olvasta az Ószövetséget a templomban. Miután megkeresztelkedett és felemelkedett, a Lélek hivatalosan leszállt rá, és munkálkodni kezdett, felfedve kilétét és a szolgálatot, amelyet el kellett végeznie. Ezt megelőzően senki sem ismerte az Ő kilétét, Márián kívül még János sem tudta. Jézus 29 éves volt, amikor megkeresztelkedett. Miután a keresztelese befejeződött, megnyílt a menny, és egy hang szólt: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.” Miután Jézus megkeresztelkedett, a Szentlélek így kezdett el tanúságot tenni mellette. Mielőtt 29 éves korában megkeresztelkedett, a normális emberek életét élte: akkor evett, amikor kellett, normálisan aludt és öltözködött, és semmiben sem különbözött másoktól, bár ez persze csak a hús-vér emberek szemében volt így. Néha Ő is gyenge volt, és néha Ő sem vett észre dolgokat, ahogy a Bibliában meg van írva: a korával együtt az intelligenciája is nőtt. Ezek a szavak csupán azt mutatják, hogy átlagos és normális emberi mivolta volt, és nem igazán különbözött más, normális emberektől. Ő is átlagos emberként nőtt fel, és semmi különleges nem volt benne. Mégis Isten gondviselése és védelme alatt állt. Miután megkeresztelkedett, megkísértették, majd elkezdte végezni szolgálatát és munkálkodását, és hatalomra, bölcsességre és tekintélyre tett szert. Ez nem azt jelenti, hogy a Szentlélek nem munkálkodott benne a keresztsége előtt, vagy nem volt jelen benne. A Szentlélek a keresztsége előtt is benne lakozott, de hivatalosan még nem kezdett el munkálkodni, mivel vannak határai annak, hogy Isten mikor végzi a munkáját, ráadásul a normális embereknek megvan a maguk normális felnőtté válási folyamata. A Szentlélek mindig is benne élt. Amikor Jézus megszületett, más volt, mint a többiek, és megjelent a hajnalcsillag; a születése előtt egy angyal jelent meg Józsefnek álmában, és azt mondta neki, hogy Mária fiúgyermeket fog szülni, és a gyermek a Szentlélektől fogant. Miután Jézus megkeresztelkedett, a Szentlélek megkezdte a munkáját, de ez nem azt jelentette, hogy a Szentlélek csak most szállt le Jézusra. Az a mondás, hogy a Szentlélek galamb formájában szállt le rá, a szolgálatának hivatalos kezdetére utal. Isten Lelke már korábban is jelen volt benne, de még nem kezdett el munkálkodni, mert még

nem érkezett el az idő, és a Lélek nem kezdett elhamarkodottan munkálkodni. A Lélek a keresztség által tett tanúságot mellette. Amikor kiemelkedett a vízből, a Lélek hivatalosan is munkálkodni kezdett benne, ami azt jelentette, hogy Isten megtestesülése elkezdte betölteni szolgálatát, és megkezdte a megváltás munkáját, vagyis hivatalosan is kezdetét vette a Kegyelem Kora. Isten munkájának tehát megvan a maga ideje, függetlenül attól, hogy milyen munkát végez. A megkeresztelkedés után Jézusban nem történt különösebb változás; még mindig az eredeti testében volt. Csupán arról volt szó, hogy megkezdte munkáját és felfedte kilétét, és tele volt tekintéllyel és erővel. Ebben a tekintetben más volt, mint korábban. Az identitása más volt, ami azt jelenti, hogy jelentős változás történt a státuszában; ez volt a Szentlélek tanúságtétele, és ez nem ember által végzett munka volt. Kezdetben az emberek nem tudták, és csak akkor kapisgálták kicsit, amikor a Szentlélek ilyen módon tanúságot tett Jézus mellett. Ha Jézus nagy munkát végzett volna, mielőtt a Szentlélek tanúságot tett volna mellette, de Magának Istennek a tanúságtétele nélkül, akkor függetlenül attól, hogy milyen nagyszerű volt a munkája, az emberek soha nem tudtak volna az Ő kilétéről, mert az emberi szem képtelen lett volna meglátni azt. A Szentlélek tanúságtétele nélkül senki sem ismerhette volna fel Őt a testet öltött Istenként. Ha a Szentlélek tanúságtétele után Jézus ugyanúgy, változatlanul folytatta volna a munkáját, akkor nem lett volna ilyen hatása, és ebben főleg a Szentlélek munkája mutatkozik meg. Miután a Szentlélek tanúságot tett, a Szentléleknek meg kellett mutatkoznia, így világosan láthattad, hogy Ő Isten volt, és hogy Isten Lelke volt benne; Isten tanúságtétele nem volt téves, ez bizonyította, hogy tanúságtétele helyes volt. Ha az Ő munkája a Szentlélek tanúságtétele előtt és után ugyanaz lett volna, akkor az Ő megtestesült szolgálata és a Szentlélek munkája nem lett volna hangsúlyos, így az ember képtelen lett volna felismerni a Szentlélek munkáját, mivel nem lett volna egyértelmű különbség. Miután a Szentlélek tanúságot tett, meg kellett azt erősítenie, ezért bölcsességét és tekintélyét Jézusban kellett kinyilvánítania, ami más volt, mint a korábbi időkben. Természetesen ez nem a megkeresztelés hatása volt – a keresztelő csupán egy szertartás –, a megkeresztelkedés által csak jelezte, hogy eljött az ideje az Ő szolgálatának. Ez a munka arra szolgált, hogy világossá tegye Isten nagy hatalmát és a Szentlélek tanúságtételét, továbbá azt, hogy a Szentlélek a végsőig felelősséget vállal a tanúságtételért. Mielőtt szolgálatát teljesítette volna, Jézus is hallgatott prédikációkat, prédikált és terjesztette az evangéliumot különféle helyeken. Nem végzett semmilyen nagy munkát, mert még nem jött el az idő, hogy teljesítse szolgálatát, és azért sem, mert Isten maga is alázatosan elrejtőzött a testben, és nem végzett semmilyen munkát, amíg meg nem érett rá az idő. A keresztséget megelőzően két okból nem végzett munkát: egyfelől a Szentlélek hivatalosan nem szállt le rá, hogy munkálkodjon (vagyis a Szentlélek nem adta át Jézusnak a hatalmat és a tekintélyt, hogy ilyen munkát végezzen), és még ha tisztában is lett volna saját kilétével, Jézus képtelen lett volna elvégezni a munkát, amit később szándékozott megtenni, és várnia kellett volna megkeresztelése napjáig. Ez volt Isten ideje, és senki sem volt képes

ellenszegülni, még Maga Jézus sem; Jézus Maga sem tudta félbeszakítani saját munkáját. Természetesen ez Isten alázatossága volt, és egyben Isten munkájának törvénye is; ha Isten Lelke nem munkálkodna, senki sem tudná elvégezni az Ő munkáját. Másodszor, mielőtt megkeresztelkedett, csak egy nagyon átlagos és hétköznapi ember volt, semmiben nem különbözött a többi normális és hétköznapi embertől; ez az egyik aspektusa annak, hogy a testet öltött Isten nem volt természetfeletti. A testet öltött Isten nem sértette meg Isten Lelkének rendjét; rendezett módon és nagyon normálisan munkálkodott. Csak a megkeresztelkedés után lett a munkájának tekintélye és hatalma. Ami azt jelenti, hogy bár Ő testet öltött Isten volt, nem vitt véghez természetfeletti tetteket, és ugyanúgy nőtt fel, mint más, normális emberek. Ha Jézus már ismerte volna saját identitását, ha már a keresztsége előtt nagyszerű munkát végzett volna szerte az országban, és ha más lett volna, mint a normális emberek, és rendkívülinek mutatta volna magát, akkor nemcsak János számára lett volna lehetetlen elvégezni a munkáját, hanem Isten számára sem lett volna mód arra, hogy megkezdje munkájának következő lépését. Ez tehát azt bizonyította volna, hogy amit Isten tett, az rosszul sikerült, és az ember számára úgy tűnt volna, hogy Isten Lelke és Isten megtestesülése nem ugyanabból a forrásból származik. Jézus Bibliában feljegyzett munkája tehát az a munka, amelyet a megkeresztelkedése után, három éven keresztül végzett. A Biblia nem írja le, hogy mit csinált a megkeresztelkedése előtt, mert akkor nem végezte ezt a munkát. Csupán egy átlagos ember volt, és egy átlagos emberként jelent meg; mielőtt Jézus elkezdte volna teljesíteni a szolgálatát, nem különbözött a normális emberektől, és mások nem láttak benne különbséget. Jézus csak 29 éves kora után tudta meg, hogy azért jött, hogy végrehajtsa Isten munkájának egy szakaszát; előtte Ő Maga sem tudta ezt, mert az Isten által végzett munka nem volt természetfeletti. Amikor tizenkét évesen részt vett egy zsinagógai összejövetelen, Mária kereste Őt, és Ő csak egy mondatot mondott, ugyanúgy, mint bármelyik másik gyermek: „Anyám! Hát nem tudod, hogy Atyám akarátát kell mindenek fölé helyeznem?” Persze, mivel a Szentlélektől fogantatott, nem lehet, hogy Jézus valamilyen módon különleges volt? De az Ő különlegessége nem azt jelentette, hogy természetfeletti volt, hanem csupán azt, hogy jobban szerette Istent, mint bármely más kisgyermek. Bár megjelenésében ember volt, a lényege mégis különleges volt, és különbözött a többiektől. Azonban csak a megkeresztelkedés után érezte igazán, hogy a Szentlélek munkálkodik benne, akkor érezte, hogy ő Maga Isten. Csak amikor elérte a 33. életévét, akkor tudatosult benne igazán, hogy a Szentlélek a keresztre feszítés munkáját általa akarja elvégezni. Harminckét éves korában már megismert néhány belső igazságot, ahogyan Máté evangéliumában meg van írva: „Simon Péter így felelt: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia” (Máté 16:16), és „Ettől fogva kezdett Jézus nyíltan beszélni a tanítványainak arról, hogy Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia” (Máté 16:21). Nem tudta előre, hogy milyen munkát kell elvégeznie, csak egy meghatározott időpontban.

Ennek nem volt teljesen tudatában, amikor megszületett; a Szentlélek fokozatosan munkálkodott benne, és a munkának volt egy folyamata. Ha már a kezdet kezdetén tudta, hogy Ő Isten és Krisztus, és a testet öltött Emberfia, és el kell végeznie a keresztre feszítés munkáját, akkor miért nem munkálkodott már korábban? Miért csak azután, hogy tanítványainak beszámolt a szolgálatáról, érezte Jézus a bánatot, és miért imádkozott komolyan ezért? Miért nyitotta meg János az utat előtte, és keresztelte meg, mielőtt sok mindent megértett volna, amit addig nem értett? Ez azt bizonyítja, hogy ez a testet öltött Isten munkája volt, és annak, hogy Ő megértse és elérje, volt egy folyamata, hiszen Ő Isten megtestesülése volt, akinek a munkája különbözött attól, amit közvetlenül a Lélek végzett.

Isten munkájának minden lépése egy és ugyanazon áramlatot követ, így Isten hatezer éves irányítási tervében minden egyes lépést szorosan követi a következő, a világ alapításától kezdve egészen a mai napig. Ha nem lenne senki, aki kikövezi az utat, akkor nem lenne senki, aki utána jön; mivel vannak, akik később jönnek, vannak, akik kikövezik az utat. Így a munka lépcsőről lépésre továbböröklődött. Egyik lépés követi a másikat, és anélkül, hogy valaki megnyitná az utat, lehetetlen lenne megkezdeni a munkát, és Istennek nem lenne eszköze ahhoz, hogy folytassa a munkáját. Egyik lépés sem szakítja félbe a másikat, és mindegyik úgy követi a másikat sorban, hogy az kialakít egy áramlatot; mindezt ugyanaz a Lélek teszi. De az, hogy valaki utat nyit-e vagy folytatja-e más munkáját, nem határozza meg az identitását. Nem így van ez? János megnyitotta az utat, Jézus pedig folytatta a munkáját, akkor ez azt bizonyítja, hogy Jézus identitása alacsonyabb rendű, mint Jánosé? Jahve Jézus előtt végezte a munkáját, mondhatod akkor, hogy Jahve hatalmasabb, mint Jézus? Nem számít, hogy ők kikövezték-e az utat, vagy mások munkáját folytatták-e; ami a legfontosabb, az a munkájuk lényege, és az identitás, amit az képvisel. Nem így van ez? Mivel Isten az emberek között akart munkálkodni, ezért fel kellett emelnie azokat, akik képesek voltak az utat kikövező munkát elvégezni. Amikor János éppen csak elkezdett prédikálni, azt mondta: „Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!” „Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa!” Már a kezdetektől fogva így beszélt, és miért volt képes kimondani ezeket a szavakat? E szavak elhangzásának sorrendjét tekintve János volt az, aki először mondta el a mennyek országáról szóló evangéliumot, Jézus pedig azután szólt. Az emberek elképzelései szerint János volt az, aki megnyitotta az új utat, és így természetesen János hatalmasabb volt, mint Jézus. János azonban nem mondta, hogy ő Krisztus, és Isten nem tett mellette tanúságot Isten szeretett Fiaként, csupán arra használta őt, hogy megnyissa az utat és előkészítse azt az Úrnak. Kikövezte az utat Jézus számára, de nem tudott Jézus nevében cselekedni. Az ember minden munkáját is a Szentlélek tartotta fenn.

Az Ószövetség korában Jahve volt az, aki mutatta az utat, és Jahve munkája képviselte az Ószövetség egész korát és az Izráelben végzett minden munkát. Mózes csupán megerősítette ezt a munkát a földön, és az ő ténykedését az ember által nyújtott

együttműködésnek tekintik. Abban az időben Jahve volt az, aki beszélt, aki szólította Mózes, és felemelte őt Izráel népének körébe, és kivezette vele őket a pusztába és Kánaánba. Ez nem magának Mózesnek a munkája volt, hanem az a munka, amit személyesen Jahve irányított, ezért Mózes nem lehet Istennek nevezni. Mózes a törvényt is bevezette, de ezt a törvényt személyesen Jahve hozta meg. Csupán Mózes által fejezte azt ki. Jézus is alkotott parancsolatokat, és eltörölte az Ószövetség törvényét, és megfogalmazta a parancsolatokat az új kor számára. Jézus miért Maga az Isten? Mert van egy különbség. Abban az időben a Mózes által végzett munka nem képviselte a kort, és nem is nyitott új utat; őt Jahve vezette, és csupán egy ember volt, akit Isten használt. Amikor Jézus eljött, János már elvégezte az utat kikövező munka egy lépcsőfokát, és elkezdte terjeszteni a mennyek országának evangéliumát (ezt a Szentlélek kezdte el). Amikor Jézus eljött, Ő közvetlenül a saját munkáját végezte, de nagy különbség volt az Ő munkája és Mózes munkája között. Ézsaiás is sok jövendölést mondott, mégis miért nem volt ő Maga Isten? Jézus nem mondott annyi jövendölést, Ő miért volt mégis Maga Isten? Senki sem merte azt mondani, hogy Jézus akkori munkája mind a Szentlélektől származott, és azt sem merték mondani, hogy minden az ember akaratából származott, vagy hogy teljes egészében Magának Istennek a munkája volt. Az embernek nem állt módjában elemezni az ilyen dolgokat. Elmondható, hogy Ézsaiás ilyen munkát végzett, és ilyen jövendöléseket mondott, és ezek mind a Szentlélektől származtak; nem közvetlenül magától Ézsaiástól származtak, hanem Jahvétól eredő kinyilatkoztatások voltak. Jézus nem végzett sok munkát, és nem szólt sok szót, és nem is mondott sok jövendölést. Az ember számára az Ő prédikációja nem tűnt különösebben magasztosnak, mégis Ő Maga volt Isten, és ez az ember számára megmagyarázhatatlan. Soha senki nem hitt Jánosban, Ézsaiásban vagy Dávidban, és soha senki nem nevezte őket Istennek, hogy Dávid, az Isten, János, az Isten; soha senki nem beszélt így, egyedül csak Jézust hívták Krisztusnak. Ez a besorolás Isten tanúságtétele, az Általa vállalt munka és az Általa teljesített szolgálat alapján történik. Ami a Biblia nagy embereit illeti – Ábrahámot, Dávidot, Józsuét, Dánielt, Ézsaiást, Jánost és Jézust –, az általuk végzett munka alapján meg tudod mondani, hogy ki Maga Isten, és hogy milyen emberek próféták és milyenek apostolok. Azt, hogy kit használt Isten, és ki volt Maga Isten, a lényegük és az általuk végzett munka jellege különbözteti és határozza meg. Ha képtelen vagy különbséget tenni, akkor ez azt bizonyítja, hogy nem tudod, mit jelent hinni Istenben. Jézus azért Isten, mert annyi szót mondott, és annyi munkát végzett, különösen a sok csodatétel bemutatásával. Hasonlóképpen János is sok munkát végzett és sok szót szólt, akárcsak Mózes; őket miért nem hívták Istennek? Ádámot közvetlenül Isten teremtette; miért nem nevezték őt Istennek, ahelyett, hogy csak teremtménynek nevezték? Ha valaki azt mondja neked: „Isten ma annyi munkát végzett, és annyi szót szólt; Ő Maga az Isten. Akkor, mivel Mózes annyi szót mondott, bizonyára ő is Maga Isten volt”, akkor neked ekként kell visszakérdezned: „Akkoriban miért Jézus, és nem János mellett tett Isten olyan tanúságot, hogy ő Maga Isten? János

nem Jézus előtt érkezett? Melyik munka volt nagyobb, Jánosé vagy Jézusé? Az ember számára János munkája nagyobbak tűnik, mint Jézusé, de a Szentlélek miatt Jézus mellett tett tanúságot, és miért nem János mellett?” Ugyanez történik ma is! Abban az időben, amikor Mózes vezette Izráel népét, Jahve a felhők közül szólt hozzá. Mózes nem közvetlenül beszélt, hanem őt közvetlenül Jahve vezette. Ez volt az ószövetségi Izráel munkája. Mózesben nem volt jelen sem a Lélek, sem Isten lény. Nem tudta elvégezni azt a munkát, ezért nagy különbség van az általa végzett munka és a Jézus által végzett munka között. Mégpedig azért, mert a munka, amit ők végeztek, különbözött! Azt, hogy valakit Isten használ-e, vagy próféta, apostol, vagy Maga Isten, munkájának jellege alapján lehet megállapítani, és ez véget vet a kételyeknek. A Bibliában meg van írva, hogy csak a Bárány nyithatja fel a hét pecsétet. A korok folyamán sok bibliamagyarázó volt e nagy emberek között, ezért mondhatod azt, hogy mindegyikük a Bárány? Mondhatod, hogy magyarázataik mind Istentől származnak? Ők csupán magyarázók; nem rendelkeznek a Bárány identitásával. Hogy lehetnének méltók arra, hogy felnyissák a hét pecsétet? Igaz, hogy „csak a Bárány nyithatja fel a hét pecsétet”, de Ő nem csak azért jön el, hogy felnyissa a hét pecsétet; ez a munka nem szükségszerű, csak mellékesen történik. Tökéletesen tisztában van a saját munkájával; vajon szükséges, hogy sok időt töltsön a szentírások értelmezésével? Vajon a hatezer éves munkához hozzá kell adni „az Írásokat értelmező Bárány Korát”? Azért jön, hogy új munkát végezzen, de az elmúlt idők munkájáról is ad néhány kinyilatkoztatást, hogy az emberek megértsék a hatezer éves munka igazságát. Nem kell túl sok szövegrészt megmagyarázni a Bibliából; a mai munka a kulcs, az a fontos. Tudnod kell, hogy Isten nem kifejezetten azért jön, hogy feltörje a hét pecsétet, hanem hogy elvégezze az üdvösség munkáját.

Te csak azt tudod, hogy Jézus az utolsó napokban fog alászállni, de pontosan hogyan száll majd alá? A hozzátok hasonló vétkesek, akiket csak most váltott meg, és még nem változtak meg, vagy Isten nem tökéletesítette őket, lehetnek Isten akaratának megfelelőek? Te, akinek még mindig megvan a régi énje, igaz, hogy Jézus megmentett, és Isten üdvössége miatt nem számítasz bűnösnek, de ez nem bizonyítja, hogy nem vagy bűnös, és nem vagy tisztátalan. Hogyan lehetsz jámbor, ha nem változtál meg? Belülről tisztátalanság, önzőség és aljasság gyötör, mégis alá szeretnél szállni Jézussal – hogy lehetnél ilyen szerencsés? Elmulasztottál egy lépést az Istenbe vetett hitedben: csak átestél a megváltáson, de nem változtál meg. Ahhoz, hogy Isten szíve szerint létezz, Istennek személyesen kell elvégeznie a munkát, hogy megváltoztasson és megtisztítson téged; ha csak a megváltáson estél át, akkor képtelen leszel elérni a szentséget. Ily módon nem leszel alkalmas arra, hogy részesülj Isten jó áldásaiban, mert kihagytál egy lépést Isten embert irányító munkájából, ami a változás és a tökéletesedés kulcsfontosságú lépése. Te, egy vétkes, aki épphogy átesett a megváltáson, nem vagy képes közvetlenül örökölni Isten hagyatékát.

A munka ezen új szakaszának megkezdése nélkül ki tudja, hogy ti evangélisták, prédikátorok, magyarázók és úgynevezett nagy szellemi emberek meddig jutnátok? A

munka ezen új szakaszának megkezdése nélkül, amiről ti beszéltek, idejétmúlt lenne! Vagy a trónra emelkedésről van szó, vagy a királyságra való érettség előkészítéséről; vagy az önmegtagadásról, vagy a test legyőzéséről; vagy a türelemről, vagy a dolgokból való okulásról; vagy az alázatról, vagy a szeretetről. Nem ugyanazt a régi nótát fújjuk? Csupán arról van szó, hogy ugyanazt a dolgot más néven nevezzük! Vagy befedjük fejünket és megtörjük a kenyeret, vagy feltesszük kezünket és imádkozunk, és meggyógyítjuk a betegeket és kiűzzük a démonokat. Vajon létezhet bármilyen új munka? Létezhet bármilyen fejlődési lehetőség? Ha továbbra is így irányítasz, akkor vakon követed a doktrínát, vagy betartod a megállapodást. Azt hiszed, hogy a munkád olyan magasztos, de nem tudod, hogy mindezt az ősi idők „öregei” adták át és tanították meg? Mindaz, amit mondasz és teszel, nem azoknak az öregeknek az utolsó szavai? Nem az, amivel ezek az öregek megbíztak, mielőtt távoztak? Úgy gondolod, hogy a tetteitek felülmúlják az elmúlt nemzedékek apostolainak és prófétáinak tetteit, sőt, mindent felülmúlnak? A munka ezen szakaszának kezdete véget vetett az imádatotoknak Lee Tanú munkája iránt, aki arra törekszik, hogy király legyen és trónra emelkedjen, és megfékezte arroganciákat és hengegetéseket, így nem vagytok képesek belekontárkodni a munka ezen szakaszába. A munka ezen szakasza nélkül egyre mélyebbre süllyednétek, amíg menthetetlenek nem lennétek. Túl sok minden van nálatok, ami régi! Szerencsére a mai munka visszahozott benneteket; különben ki tudja, milyen irányt vennétek? Mivel Isten olyan Isten, aki mindig új és soha nem régi, te miért nem keresel új dolgokat? Miért ragaszkodsz mindig a régi dolgokhoz? Ezért a Szentlélek mai munkájának megismerése a legfontosabb!

Csak a tökéletesítettek élhetnek értelmes életet

Valójában a jelenlegi munka célja arra készíteni az embereket, hogy elhagyják a Sátánt, a régi őzüket. Minden szavak általi ítélet arra irányul, hogy leleplezze az emberiség romlott beállítottságát, és képessé tegye az embereket az élet lényegének megértésére. Ezek az ismétlődő ítéletek áthatolnak az emberek szívében. Valamennyi ítélet közvetlenül kapcsolódik a sorsukhoz, és célja, hogy megsebezze a szívüket, hogy el tudják engedni mindezeket a dolgokat, és ezáltal megismerjék az életet, megismerjék ezt a mocskos világot, megismerjék Isten bölcsességét és mindenhatóságát, valamint megismerjék az emberiséget, amelyet a Sátán megrontott. Minél több ilyen fenyítést és ítéletet kap az ember, annál sebezhetőbbé válik a szíve, és annál inkább felébredhet a lelke. Ennek a fajta ítéletnek az a célja, hogy felébressze ezeknek a rendkívül romlott és leginkább megtévesztett embereknek a lelkét. Az embernek nincs szelleme, vagyis a szelleme már régen meghalt, és nem tudja, hogy van mennyország, nem tudja, hogy van Isten, és bizonyára nem tudja, hogy a halál szakadékában küzd; honnan is tudhatná, hogy ebben a gonosz földi pokolban él? Honnan tudhatná, hogy ez a rothadó teteme,

mivel a Sátán megrontotta, a halál alvilágába esett? Egyáltalán honnan tudhatná, hogy a földön az emberiség már rég helyrehozhatatlanul tönkretett mindent? Továbbá honnan tudhatná, hogy a Teremtő ma eljött a földre, és keresi a romlott emberek egy csoportját, akiket megmenthet? Még azután is, hogy az ember minden lehetséges finomítást és ítéletet megtapasztal, tompa tudata még mindig alig mozdul, voltaképpen gyakorlatilag nem is reagál. Mennyire elfajzott az emberiség! Noha ez a fajta ítélet olyan, mint a kegyetlen jégeső, amely az égből hull, mégis a legnagyobb hasznára van az embernek. Ha nem lenne ilyen ítélet az emberek felett, nem lenne eredmény, és teljesen lehetetlen lenne megmenteni az embereket a nyomor szakadékból. Ha nem lenne ez a munka, az embereknek nagyon nehéz lenne kikerülniük az alvilágból, mert a szívük már rég meghalt, és a lelküket már rég eltaposta a Sátán. Ahhoz, hogy meg lehessen benneteket menteni, akik a degeneráció legmélyebb mélységeibe süllyedtetek, keményen kell kiáltani rátok, keményen meg kell ítélni titeket; csak azután lesz lehetséges felébreszteni fagyos szíveteket.

A testiségetek, a mértéktelen vágyaitok, a kapzsiságotok és a bujaságotok mélyen gyökereznek bennetek. Ezek a dolgok állandóan annyira uralják a szíveteket, hogy képtelenek vagytok levetni e feudális és degenerált gondolatok igáját. Nem vágytok sem arra, hogy megváltoztassátok jelenlegi helyzeteteket, sem arra, hogy kiszabaduljatok a sötétség befolyása alól. Ezek a dolgok egyszerűen megkötöznek benneteket. Bár mindannyian tudjátok, hogy ez az élet olyan fájdalmas, és az emberek e világa olyan sötét, egyikőtöknek sincs bátorsága arra, hogy megváltoztassátok az életeteket. Csak arra vágytok, hogy meneküljete az élet valóságától, elérjétek a lélek transzcendenciáját, és egy békés, boldog, mennyei környezetben éljete. Nem vagytok hajlandóak elviselni a megpróbáltatásokat, hogy megváltoztassátok jelenlegi életeteket; és nem vagytok hajlandóak ebben az ítéletben és fenyítésben keresni azt az életet, amelybe be kellene lépnetek. Inkább teljesen irreális álmokat szövögettek arról a gyönyörű világról, amely a testiségen túl van. Olyan életre vágytok, amelyet könnyedén, minden fájdalom és szenvedés nélkül el tudtok érni. Ez teljesen irreális! Mert amit reméltek, az nem az, hogy értelmes életet éljete a hús-vér testben, és elnyerjétek az igazságot egy életen át, vagyis hogy az igazságért éljete, és kiálljate az igazságért. Ez nem az, amit ti ragyogó, káprázatos életnek tartotok. Úgy érzete, hogy ez nem lenne egy tündöklő vagy értelmes élet. Az ilyen élet a ti szemetekben igazságtalanságnak tűnne! Még ha ma el is fogadjátok ezt a fenyítést, mindazonáltal a célotok nem az igazság elnyerése vagy az igazság megélése a jelenben, hanem inkább az, hogy később a testiségen túl egy boldog életbe léphessete. Nem az igazságot keresete, nem álltok ki az igazságért, és bizonyosan nem az igazságért létezete. Nem a mai belépésre törekszetek, hanem a gondolataitokat inkább a jövő foglalkoztatja és az, hogy egy nap majd mi történhet: bámuljátok a kék eget, keserű könnyeket hullattok, és várjátok, hogy egy napon a mennybe kerüljete. Nem tudjátok-e, hogy gondolkodásmódotok máris elszakadt a valóságtól? Továbbra is azt gondoljátok, hogy a végtelen jóságú és könyörületes

Megváltó egy napon kétségtelenül eljön, hogy Magával vigyen téged, aki nehézséget és szenvedést viseltél el ezen a világon, és hogy Ő majd orvosolja a sérelmeidet, és bosszút áll érted, aki áldozat és elnyomott voltál. Nem vagy-e tele bűnnel? Talán te vagy az egyetlen, aki szenvedett ezen a világon? Te magad is a Sátán hatalmába estél és szenvedtél – vajon ennek ellenére Istennek kell orvosolnia a sérelmeidet? Azok, akik nem képesek Isten követeléseit teljesíteni, vajon nem mindannyian Isten ellenségei? Akik nem hisznek a megtestesült Istenben – vajon nem ők az antikrisztus? Mit számítanak a jótetteid? Helyettesíthetik-e az Istent imádó szívet? Nem kaphatod meg Isten áldását egyszerűen azzal, hogy végrehajtasz néhány jó cselekedetet, és Isten nem fogja orvosolni a sérelmeidet és megbosszulni az ellened elkövetett sérelmeket csak azért, mert áldozat és elnyomott voltál. Azok, akik hisznek Istenben, ugyanakkor nem ismerik Istent, de jó cselekedeteket tesznek – vajon nem részesülnek-e mindannyian fenyítésben is? Te csupán hiszel Istenben, csupán azt akarod, hogy Isten orvosolja az ellened elkövetett sérelmeket és bosszút álljon érted, és azt akarod, hogy Isten elhozza a te napodat, egy olyan napot, amikor végre emelt fővel állhatsz. De nem vagy hajlandó odafigyelni az igazságra, és nem is szomjazol az igazság megélésére. Még kevésbé vagy képes kitörni ebből a nehéz, üres életből. Ehelyett, miközben a testben és a bűnben élsz, várakozva tekintesz Istenre, hogy jóvátegye a sérelmeidet és eloszlassa létezésed ködét. De vajon lehetséges ez? Ha birtokában vagy az igazságnak, követheted Istent. Ha megéled a dolgokat, akkor Isten szavának megnyilvánulása lehetsz. Ha van életed, élvezheted Isten áldását. Azok, akik rendelkeznek az igazsággal, élvezhetik Isten áldását. Isten biztosítja a jóvátételt azoknak, akik teljes szívvel szeretik Őt, és akik elviselik a nehézségeket és szenvedéseket, de nem azoknak, akik csak önmagukat szeretik, és akik a Sátán csalásainak áldozatául estek. Hogyan lehet jóság azokban, akik nem szeretik az igazságot? Hogyan lehet igazság azokban, akik csak a testet szeretik? Vajon az igazságosság és a jóság nem csak az igazságra hivatkozva kerül-e szóba? Nem azok számára vannak-e fenntartva, akik teljes szívvel szeretik Istent? Azok, akik nem szeretik az igazságot, és akik csak rothadó hullák – mindezek az emberek nem hordozzák-e magukban a gonoszt? Akik nem képesek az igazságot megélni – vajon nem mindannyian az igazság ellenségei? És mi a helyzet veletek?

Ha ki tudsz szabadulni a sötétség eme hatásai alól, és el tudsz válni ezektől a tisztátalan dolgoktól, ha szentté tudsz válni, akkor birtokolni fogod az igazságot. Nem arról van szó, hogy megváltozott a természeted, hanem csak arról, hogy képes vagy-e az igazságot gyakorlatba ültetni, és képes vagy-e lemondani a testről. Ez az a tulajdonság, amellyel azok rendelkeznek, akik megtisztultak. A hódítás munkájának fő célja az emberiség megtisztítása, hogy az ember képes legyen birtokolni az igazságot, mert az ember túl keveset ért az igazságból! Az ilyen embereken elvégezni a hódítás munkáját a legmélyebb jelentőséggel bír. Mindannyian a sötétség befolyása alá kerülsz, és mélyen megsérülsz. E munka célja tehát az, hogy képessé tegyen benneteket az emberi természet megismerésére, és ezáltal az igazság megélésére. A

tökéletesítés olyasmi, amit minden teremtetett lénynek el kell fogadnia. Ha ennek a szakasznak a munkája csak az emberek tökéletesítésére vonatkozna, akkor azt el lehetett volna végezni Nagy-Britanniában, Amerikában vagy Izráelben; bármely nemzet népén el lehetett volna végezni. A hódítás munkája azonban szelektív. A hódítás munkájának első lépése rövid távú; ráadásul a Sátán megalázására és az egész világegyetem meghódítására lesz felhasználva. Ez a hódítás kezdeti munkája. Azt lehet mondani, hogy minden teremtmény, aki hisz Istenben, tökéletesíthető, mert a tökéletesítés olyasvalami, amit csak hosszú távú változás után lehet elérni. A meghódítás azonban más. A meghódítás mintaképe és modellje az kell, hogy legyen, aki a leginkább lemaradt, aki a legmélyebb sötétségben él; a legelesettebbnek kell lennie, aki a legkevésbé hajlandó elismerni Istent, és aki a leginkább engedetlen Istennel szemben. Pontosan ez a fajta ember az, aki tanúságot tehet a meghódításáról. A hódítás munkájának fő célja a Sátán legyőzése, míg az emberek tökéletesítésének fő célja az emberek megnyerése. Ennek célja, hogy az emberek a meghódítás után bizonyosságot tehessenek arról, hogy ez a hódítási munka itt, olyan embereken valósult meg, mint amilyenek ti vagytok. A cél az, hogy az emberek tanúságot tegyenek, miután meghódítottak. Ezek a meghódított emberek lesznek felhasználva, hogy elérjék a Sátán megalázásának célját. Mi tehát a hódítás fő módszere? Fenyítés, ítélet, átokmondás és kinyilatkoztatás – az igazságos természet felhasználása az emberek meghódítására, hogy azok teljesen meggyőződjenek Isten igazságos természete miatt. Az Ige valóságának és tekintélyének felhasználása az emberek meghódítására és teljes meggyőzésére – ezt jelenti a meghódítottatás. Akik tökéletesítve lettek, nemcsak arra képesek, hogy a meghódítás után engedelmességet érjenek el, hanem arra is, hogy ismerjék az ítélet munkáját, megváltoztassák a beállítottságukat, és megismerjék Istent. Ők megtapasztalják az Isten iránti szeretet útját, és betelnek az igazsággal. Megtanulják, hogyan tapasztalják meg Isten munkáját, képessé válnak szenvedni Istenért és arra, hogy saját akaratuk legyen. Azok a tökéletesítettek, akik az igazság tényleges megértésével rendelkeznek, annak köszönhetően, hogy megtapasztalták Isten szavát. A meghódítottak azok, akik tudnak az igazságról, de nem fogadták el az igazság valódi jelentését. Miután meghódítottak, engedelmeskednek, de az engedelmességük teljesen a kapott ítélet következménye. Egyáltalán nem értik nagyon sok igazság valódi jelentését. Szóban elismerik az igazságot, de nem léptek be az igazságba; felfogják az igazságot, de nem tapasztalták meg azt. A tökéletesítés alatt álló embereken végzett munka magában foglalja a fenyítéseket és az ítéleteket, az élet biztosításával együtt. Aki értékeli az igazságba való belépést, az egy olyan személy, aki tökéletesítve lesz. A különbség a tökéletessé válók és a meghódítandók között abban rejlik, hogy belépnek-e az igazságba vagy sem. A tökéletessé váltak azok, akik megértik az igazságot, beléptek az igazságba, és megélik az igazságot; a nem tökéletesíthetők azok, akik nem értik meg az igazságot, és nem lépnek be az igazságba, vagyis akik nem élik meg az igazságot. Ha az ilyen emberek most már képesek teljesen engedelmeskedni, akkor ők

meghódítottak. Ha a meghódítottak nem keresik az igazságot – ha követik, de nem élik meg az igazságot, ha megpillantják és hallanak az igazságról, de nem értékelik az igazság megélését –, akkor nem tökéletesíthetők. A tökéletesítendő emberek Isten követelményei szerint gyakorolják az igazságot a tökéletességhez vezető úton. Ezáltal eleget tesznek Isten akaratának, és tökéletessé válnak. Aki mindvégig követő marad, mielőtt a hódító munka befejeződne, az meghódított, de nem mondható tökéletesítettnek. A „tökéletesítettek” azokra vonatkozik, akik a hódítás munkájának befejezése után képesek az igazságra törekedni és Isten által megnyertnek lenni. Ez azokra utal, akik a hódítás munkájának befejezése után szilárdan megállnak a nyomorúságban és megélik az igazságot. Ami megkülönbözteti a meghódítást a tökéletesítéstől, az a munka lépéseinek különbségei és a különbségek abban, hogy az emberek mennyire értik meg az igazságot és mennyire lépnek be abba. Mindazok, akik nem léptek a tökéletesedés útjára, vagyis akik nem birtokolják az igazságot, végül mégis ki lesznek vetve. Isten csak azokat nyerheti meg teljesen, akik birtokában vannak az igazságnak, és akik megélik az igazságot. Vagyis akik Péter képmását élik meg, azok a tökéletesítettek, míg a többiek mind a meghódítottak. A munka, amely mindazokon végbemegy, akik a meghódítás folyamatában vannak, átokmondásból, fenyítésből és a harag megnyilvánulásából áll, és igazságosság és átok száll rájuk. A munka egy ilyen személyen szertartás és udvariaskodás nélküli feltárást jelent – feltárni a bennük lévő romlott beállítottságot, hogy ők maguk ismerjék fel azt, és teljesen meggyőződjenek. Amint az ember teljesen engedelmessé válik, a hódító munka véget ér. Még ha a legtöbb ember még mindig nem törekszik is megérteni az igazságot, a hódító munka véget ért.

Ha tökéletessé akarsz válni, akkor bizonyos kritériumoknak meg kell felelned. Az elhatározásod, a kitartásod és a lelkiismereted, valamint a törekvésed révén képes leszel megtapasztalni az életet és megfelelni Isten akaratának. Ez a te belépésed, és ezekre a dolgokra van szükség a tökéletesség felé vezető úton. A tökéletesítés munkája minden emberen elvégezhető. Bárki, aki Istent követi, tökéletessé válhat, és megvan a lehetősége és képessége a tökéletessé válásra. Itt nincs rögzített szabály. Az, hogy valaki tökéletessé válhat-e, elsősorban attól függ, hogy mire törekszik. Azok az emberek, akik szeretik az igazságot és képesek az igazságot megélni, biztosan képesek a tökéletessé válásra. Isten nem dicséri azokat az embereket, akik nem szeretik az igazságot; bennük nincs meg az az élet, amelyet Isten megkövetel, és képtelenek tökéletessé válni. A tökéletesítés munkája csak az emberek megnyerését szolgálja, és nem része a Sátán elleni harc munkájának; a hódító munka csak a Sátán elleni harcot szolgálja, ami azt jelenti, hogy az ember meghódítása a Sátán legyőzésére szolgál. A hódítás műve a fő munka, a legújabb munka, olyan munka, amelyet még soha nem végeztek el az eddigi korokban. Azt lehet mondani, hogy a munka e szakaszának célja főként minden ember meghódítása, és ezáltal a Sátán legyőzése. Az emberek tökéletesítésének munkája – ez nem új munka. Isten testben végzett munkája során minden munka céljának kvintesszenciája az emberek meghódítása. Ez hasonló a

Kegyelem Korához, amikor a fő munka az egész emberiség megváltása volt a keresztre feszítés által. Az „emberek megnyerése” a testben végzett munka kiegészítője volt, és csak a keresztre feszítés után történt. Amikor Jézus eljött és végezte a munkáját, a célja elsősorban az volt, hogy a keresztre feszítésével győzedelmeskedjen a halál és az alvilág kötelékei felett, győzedelmeskedjen a Sátán befolyása felett – vagyis legyőzze a Sátánt. Péter csak Jézus keresztre feszítése után indult el, lépésről lépésre, a tökéletesség felé vezető úton. Természetesen Péter azok közé tartozott, akik követték Jézust, amíg Jézus munkálkodott, de ez idő alatt nem lett tökéletes. Hanem miután Jézus befejezte az Ő munkáját, Péter fokozatosan megértette az igazságot, és azután vált tökéletessé. A megtestesült Isten csak azért jön a földre, hogy rövid idő alatt befejezze a munka egy lényeges, döntő fontosságú szakaszát, nem pedig azért, hogy hosszú távon éljen az emberek között a földön azzal a szándékkal, hogy tökéletessé tegye őket. Ő nem ezt a munkát végzi. Nem vár addig, amíg az ember teljesen tökéletessé válik, hogy befejezze a munkáját. Nem ez a célja és jelentősége az Ő megtestesülésének. Ő csak azért jön, hogy elvégezze az emberiség megmentésének rövid távú munkáját, nem pedig azért, hogy elvégezze az emberiség tökéletesítésének a hosszú távú munkáját. Az emberiség megmentésének munkája reprezentatív, és képes egy új korszak elindítására. Ezt rövid idő alatt be lehet fejezni. Az emberiség tökéletesítéséhez azonban az emberiséget egy bizonyos szintre kell emelni; ez a munka hosszú időt vesz igénybe. Ezt a munkát Isten Lelkének kell elvégeznie, de a testben végzett munka során kimondott igazság alapjain történik. Ez azáltal is történt, hogy Ő apostolokat támasztott, hogy hosszú távú pásztori munkát végezzenek, hogy elérje célját, az emberiség tökéletessé tételét. A megtestesült Isten nem végzi ezt a munkát. Ő csak beszél az életmódról, hogy az emberek megértsék, és csak átadja az igazságot az emberiségnek, de nem kíséri folyamatosan az embert az igazság gyakorlásában, mert ez nem tartozik az Ő szolgálatához. Tehát nem kíséri az embert addig a napig, amíg az ember teljesen meg nem érti az igazságot, és teljesen meg nem szerzi az igazságot. Az Ő testben végzett munkája akkor fejeződik be, amikor az ember formálisan belép az Istenbe vetett hit helyes útjára, amikor az ember a tökéletessé válás helyes útjára lép. Ez természetesen ugyanaz, mint amikor Ő teljesen legyőzi a Sátánt és győzedelmeskedik a világ felett. Őt nem érdekli, hogy az ember akkorra végérvényesen belép-e az igazságba, és az sem, hogy az ember élete jelentős vagy jelentéktelen. Ezek egyike sem olyasmi, amit Neki a testben kellene irányítania; egyik sem tartozik a megtestesült Isten szolgálatába. Amint befejezi a kitűzött munkát, lezárja a testben végzett munkáját. Tehát az a munka, amelyet a megtestesült Isten végez, csak az a munka, amelyet Isten Lelke közvetlenül nem tud elvégezni. Ráadásul ez az üdvösség rövid távú munkája, nem pedig olyan munka, amelyet hosszú távon fog végezni a földön.

A képességek javítása nem tartozik a munkám körébe. Csak azért kérem ezt tőletek, mert a képességek túl csekély. Valójában ez nem része a tökéletesítés

munkájának; ez inkább egy plusz munka, amit rajtatok végzek. A ma rajtatok elvégzett munka aszerint történik, amire szükségetek van. Ez egyénre szabott, és nem olyan út, amelyre mindenkinek be kell lépnie, aki tökéletessé válik. Mivel a ti képességetek alacsonyabb, mint bárkié, aki a múltban tökéletesítve lett, ezért amikor ez a munka rajtatok történik, túl sok az akadály. Azért vagyok köztetek és végzem ezt a plusz munkát, mert a tökéletesítés céljai mások. Lényegében, amikor Isten a földre jön, Ő a saját hatáskörén belül marad, elvégzi a munkáját, és nem foglalkozik más, mellékes dolgokkal. Nem avatkozik családi ügyekbe, és nem vesz részt az emberek életében. Teljesen hidegen hagyják az ilyen triviális dolgok; ezek nem tartoznak az Ő szolgálatához. De a ti képességetek annyira alulmúlja azt, amit én kértem – sőt, egyáltalán nem hasonlítható össze azzal –, hogy ez rendkívüli akadályokat gördít a munka elé. Ráadásul ezt a munkát itt, Kína földjén kell elvégezni az emberek között. Annyira alulképzettek vagytok, hogy nincs más választásom, mint hogy felszólaljak, és követeljem, hogy képezzétek magatokat. Elmondtam nektek, hogy ez plusz munka, de ez is olyasmi, amit meg kell szereznetek, olyasmi, ami segíteni fog nektek abban, hogy tökéletesedjete. Az igazság az, hogy a műveltség, az alapvető ismeretek a viselkedésről, és az alapvető ismeretek az életről mind olyan dolgok, amelyekkel természetesen rendelkeznetek kellene; nem kellene, hogy beszéljek nektek ezekről a dolgokról. De mivel nem rendelkeztek ezekkel a dolgokkal, nincs más választásom, mint elvégezni azt a munkát, hogy ezeket a dolgokat belétek neveljem, miután már megszülettetek a világra. Még ha sok elképzelésetek is van Rólam, akkor is ezt követelem tőletek – akkor is azt követelem, hogy javítsátok a képességeteket. Nem az a szándékom, hogy jöjjetek és végezzem ezt a munkát, mert az Én munkám csak az, hogy meghódítsalak benneteket, csak az, hogy elérjem a teljes meggyőződéseket azáltal, hogy megítéllek benneteket, és ezáltal rámutassak az élet útjára, amelyre be kell lépnetek. Másképp fogalmazva, annak, hogy mennyire vagytok műveltek, és hogy tudtok-e valamit az életről, egyáltalán semmi köze nem lenne Hozzám, ha nem kellene meghódítanom titeket az Én szavammal. Mindezt azért teszem hozzá, hogy a hódítás munkájában eredményeket érjek el, valamint a későbbi tökéletessé válásotok érdekében. Ez nem része a hódítás munkájának. Mivel gyenge képességűek vagytok, lusták és hanyagok, ostobák és lassú észjárásúak, fásultak és idióták – mivel rendkívül abnormálisak vagytok –, elvárom, hogy előbb fokozzátok a képességeteket. Bárki, aki tökéletesedni akar, meg kell hogy feleljen bizonyos kritériumoknak. Ahhoz, hogy valaki tökéletessé váljon, tiszta és józan elmével kell rendelkeznie, és hajlandónak kell lennie értelmes életet élni. Ha olyan ember vagy, aki nem hajlandó üres életet élni, aki az igazságot keresi, aki komolyan veszi minden tettét, és akinek kivételesen normális az emberi mivolta, akkor megfelelsz a tökéletesítés feltételeinek.

Ez a munka, ami köztetek folyik, aszerint történik rajtatok, hogy milyen munkát kell elvégezni. Ezen emberek meghódítása után az emberek egy csoportja lesz tökéletesítve. Ezért a mostani munka nagy része is a tökéletesítések céljának

előkészítése, mert sok ember éhezik az igazságra, akik tökéletesíthetőek. Ha a hódítás munkája végbemenne rajtatok, és utána nem történne további munka, akkor nem lenne az a helyzet, hogy néhányan, akik az igazságra vágnak, nem nyernék el azt? A jelen munka célja, hogy utat nyisson az emberek későbbi tökéletesítéséhez. Bár az Én munkám csak a hódítás munkája, az életmód, amelyről beszélek, mindazonáltal előkészíti az emberek későbbi tökéletesítését. A hódítás után következő munka középpontjában az emberek tökéletesítése áll, és a hódítás azért történik, hogy megalapozza a tökéletesítés munkáját. Az embert csak a meghódítás után lehet tökéletesíteni. Most a fő feladat a hódítás; később azok, akik keresik az igazságot és vágyakoznak utána, tökéletesítve lesznek. A tökéletesítés magában foglalja az emberek aktív belépési szempontjait: Van-e Istent szerető szíved? Milyen mélységű tapasztalatokat szereztél, miközben ezen az úton jártál? Mennyire tiszta az Isten iránti szereteted? Mennyire pontos az igazság-gyakorlásod? Ahhoz, hogy valaki tökéletesítve legyen, alapvető ismeretekkel kell rendelkeznie az emberi mivolt minden vonatkozásáról. Ez alapkövetelmény. Mindazok, akik a meghódítás után nem tudnak tökéletessé válni, szolgáló eszközökké válnak, és végül mégis a tűz és kénkö távába lesznek vetve, és mégis a feneketlen mélységbe esnek, mert a beállítottságod nem változott, és még mindig a Sátánhoz tartozol. Ha valakiből hiányoznak a tökéletesítés feltételei, akkor az haszontalan – egy hulladék, egy eszköz, valami, ami nem bírja ki a tűzpróbát! Mennyire van most istenszerető szíved? Mennyire van önmagadat utáló szíved? Valójában milyen mélyen ismered a Sátánt? Megerősítettétek-e az elhatározásokat? Jól szabályozott-e az életek az emberi mivoltotokban? Megváltozott-e az életek? Új életet éltek-e? Megváltozott-e az életszemléletek? Ha ezek a dolgok nem változtak meg, akkor nem lehetsz tökéletesítve, még akkor sem, ha nem vonulsz vissza, hanem csak meghódítva vagy. Amikor eljön a próbatétel ideje, hiányozni fog belőled az igazság, az emberi mivoltod abnormális lesz, és olyan alantas leszel, mint egy teherhordó állat. Az egyetlen elért eredményed a meghódítottság lenne – pusztán egy tárgy lennél, amit meghódítottam. Ahogyan a számár, miután megtapasztalta a gazda ostorát, félelemmel és rettegéssel fog viselkedni, valahányszor meglátja a gazdát, te is csupán egy számár lennél, aki meg lett hódítva. Ha valakiből hiányoznak ezek a pozitív aspektusok, és ehelyett passzív és félénk, bátoratlan és mindenben tétova, képtelen bármit is tisztán felismerni, képtelen elfogadni az igazságot, még mindig hiányzik nála a gyakorlás útja, sőt, ezen túl még az Istent szerető szív is – ha valaki nem érti, hogyan kell szeretni Istent, hogyan kell értelmes életet élni, vagy hogyan kell igazi embernek lenni –, hogyan tud az ilyen ember tanúságot tenni Istenről? Ez azt mutatná, hogy az életednek kevés értéke van, és nem vagy más, mint egy meghódított számár. Meghódított lennél, de ez csupán azt jelentené, hogy megtagadtad a nagy vörös sárkányt, és nem vagy hajlandó alávetni magad a hatalmának; ez azt jelentené, hogy hiszel abban, hogy van Isten, engedelmeskedni akarsz Isten minden tervének, és nincs panaszod. De ami a pozitív aspektusokat illeti, képes vagy-e megélni Isten szavát és kinyilvánítani Istent? Ha ezek

közül egyik aspektus sincs meg benned, az azt jelenti, hogy Isten nem nyert meg téged, és nem vagy más, mint egy meghódított számár. Nincs benned semmi kíváncsi, és a Szentlélek nem munkálkodik benned. Túlságosan hiányos az emberi mivoltod; lehetetlen, hogy Isten felhasználjon téged. Isten által elismertnek kell lenned, és százszor jobbnak kell lenned a hitetlen állatoknál és a két lábon járó holtaknál – csak azok alkalmasak a tökéletesítésre, akik elérik ezt a szintet. Csak akkor alkalmas valaki arra, hogy Isten használja őt, ha van emberi mivolta és lelkiismerete. Csak akkor lehetsz embernek tekinthető, ha tökéletesítve lettél. Csak a tökéletesített emberek élnek értelmes életet. Csak az ilyen emberek tudnak még erőteljesebben tanúságot tenni Istentől.

Tedd félre a rang áldásait és értsd meg Isten akaratát, hogy üdvözítse az embert

Emberi szempontból nem lehetséges, hogy Móáb leszármazottai teljessé váljanak, és nem is alkalmasak arra, hogy azzá tétessenek. Dávid fiainak viszont kétségtelenül van reményük, és valóban teljessé tehetők. Ha valaki Móáb leszármazottja, akkor nem tehető teljessé. Ti még mindig nem tudjátok a köztetek zajló munka jelentőségét; ebben a szakaszban még mindig a szívetekben hordozzátok a jövőbeli kilátásaitokat, és nem szívesen mondtok le róluk. Senkit sem érdekel, hogy Isten miért döntött úgy, hogy ma z emberek egy olyan méltatlan csoportján dolgozik, mint ti. Lehet, hogy Ő hibát követett el ebben a munkában? Ez a munka egy pillanatnyi tévedés lenne? Miért jött le Isten, aki mindig is tudta, hogy ti Móáb fiai vagytok, éppen azért, hogy ti közöttetek munkálkodjon? Soha nem jutott ez eszetekbe? Isten soha nem gondol erre, amikor a munkáját végzi? Vajon tapintatlanul viselkedik? Nem tudta Ő kezdettől fogva, hogy ti Móáb leszármazottai vagytok? Nem tudjátok, hogy ezeket a dolgokat figyelembe kell venni? Hová tűntek a ti elképzeléseitek? Az egészséges gondolkodásotok rossz irányba változott? Hová tűnt a ti okosságotok és bölcsességeitek? Talán olyan nagylelkűek vagytok, hogy nem törődtek ilyen apróságokkal? A ti elmétek a legérzékenyebb az olyan dolgokra, mint a jövőbeli kilátásaitok és a saját sorsotok, de amikor bármi másról van szó, érzéketlen, nehéz felfogású és teljesen tudatlan. Mégis miben hisztek? A jövőbeli kilátásaitokban? Vagy Istent? Mindaz, amiben hiszel, nem a te gyönyörű rendeltetési helyed? Nem a jövőbeli kilátásaid? Mennyit értesz most az élet útjából? Mennyit értél el? Úgy gondolsz, hogy a munka, amelyet most Móáb leszármazottain végeznek, azért történik, hogy megalázzon titeket? Szándékosan azért történik, hogy leleplezze a ti csúfságotokat? Készakarva azért történik, hogy rávegyen titeket a fenyítés elfogadására, és aztán a tűz tavába vessen titeket? Soha nem mondtam, hogy nincs jövőtök, még kevésbé azt, hogy el kell pusztulnotok vagy kárhozatra kell jutnotok. Jelentettem-e ki nyilvánosan ilyen dolgokat? Azt mondod, hogy

remény nélkül való vagy, de nem te magad vontad le ezt a következtetést? Ez nem a te saját gondolkodásmódod hatása? Számítanak a saját következtetéseid? Ha azt mondom, hogy nem vagy áldott, akkor biztosan romlásra jutsz; ha pedig azt mondom, hogy áldott vagy, akkor biztosan nem fogsz elpusztulni. Én csak azt mondom, hogy te Móáb leszármazottja vagy; nem mondtam, hogy elpusztulsz. Egyszerűen csak arról van szó, hogy Móáb leszármazottai átkozottak; ők a romlott emberek egyik fajtája. A bűnt már említettük korábban; ti nem vagytok-e mindannyian bűnösök? A bűnösöket nem rontotta-e meg mind a Sátán? Vajon nem minden bűnös dacol Istennel és lázad ellene? Nem kell-e megátkozni azokat, akik szembeszállnak Istennel? Nem kell-e a bűnösöket mind elpusztítani? Ebben az esetben ki üdvözülhet a hús-vér emberek közül? Hogyan maradhattok életben a mai napig? Negatívvá váltatok, mert Móáb leszármazottai vagytok; nem számítok-e ti is embernek, akik bűnösök? Hogyan maradtatok fenn a mai napig? Amikor a tökéletességről esik szó, boldogok lesztek. Miután hallottátok, hogy meg kell tapasztalnotok a nagy nyomorúságot, úgy érzitek, hogy ettől még áldottabbak lesztek. Úgy gondoljátok, hogy a nyomorúságból való kilábalás után győzedelmesekké válhattok, és hogy ezzel Isten ráadásul bőségesen megáld és felmagasztal titeket. Móáb említésére felfordulás támad köztetek; felnőttek és gyermekek egyaránt kimondhatatlan szomorúságot éreznek, és egyáltalán nincs öröm a szívetekben, és bánjátok, hogy megszülettetek. Nem értitek a Móáb leszármazottain végzett munka eszakashozak jelentőségét; csak azt tudjátok, hogy magas pozíciókat kerestek, és valahányszor észreveszitek, hogy nincs remény, visszacsúsztok. A tökéletesség és a jövőbeli rendeltetési hely említésekor boldognak érzitek magatokat; Istenbe vetettétek hiteteket, hogy áldásokat nyerjete, és hogy jó rendeltetési helyetek lehessen. Némelyek most aggodalmat éreznek a rangjuk miatt. Mivel alacsony értékűek és alacsony rangúak, nem törekednek arra, hogy tökéletessé tegyék őket. Először a tökéletességről volt szó, majd Móáb leszármazottai lettek megemlítve, ezért az emberek megtagadták a tökéletesség korábban említett útját. Ennek az az oka, hogy az elejétől a végéig soha nem ismertétek ennek a munkának a jelentőségét, és nem is érdekel titeket a jelentősége. Túlságosan alacsony az alkatotok, és a legkisebb zavart sem tudjátok elviselni. Amikor látjátok, hogy a saját éretlenek vagytok, negatívvá váltok, és elveszítitek az önbizalmat a további kereséshez. Az emberek a kegyelem elérését és a béke élvezetét csupán a hit szimbólumainak tekintik, és az áldások keresésében látják az Istenbe vetett hitük alapját. Nagyon kevés ember törekszik arra, hogy megismerje Istent, vagy arra, hogy megváltoztassa a beállítottságát. Hitükben az emberek arra törekszenek, hogy Isten megfelelő rendeltetési helyet adassanak maguknak és minden kegyelmet, amire szükségük van, hogy szolgájukká tegyék Őt, hogy békés, baráti kapcsolatot tartson fenn velük, hogy – bármikor is történhetne ez – soha ne legyen konfliktus közöttük. Vagyis az Istenbe vetett hitük megköveteli Isten arra vonatkozó ígéretét, hogy minden igényüket teljesíti, és megajándékozza őket mindazzal, amiért imádkoznak, a Bibliában olvasott szavaknak megfelelően: „Meghallgatom minden imátokat.” Elvárják, hogy Isten senkit

ne ítéljen el, és senkivel ne foglalkozzon, mert Ő mindig is az irgalmas Üdvözítő Jézus volt, aki mindig és mindenhol jó kapcsolatot tart fenn az emberekkel. Az emberek így hisznek Istenben: szemérmetlenül csak követelnek Istentől, azt hiszik, hogy akár lázadóak, akár engedelmesek, Ő mindent vakon megad nekik. Egyszerűen csak folyamatosan „adósságokat hajtanak be” Istentől, azt hiszik, hogy Ő minden ellenállás nélkül köteles „megadni a tartozását”, ráadásul kétszeresen; azt hiszik, hogy akár kapott tőlük valamit Isten, akár nem, Őt csak manipulálni tudják, és Ő nem tudja önkényesen vezényelni az embereket, még kevésbé tudja felfedni az emberek előtt az Ő sok éven át rejtegetett bölcsességét és igazságos természetét, amikor csak akarja, és az engedélyük nélkül. Egyszerűen megvallják a bűneiket Istennek, abban a hitben, hogy Isten majd csak feloldozza őket, hogy nem lesz elege belőle, és hogy ez így fog örökké menni. Egyszerűen csak parancsolgatnak Istennek, abban a hitben, hogy Ő majd csak úgy engedelmeskedik nekik, mert a Bibliában le van írva, hogy Isten nem azért jött, hogy az emberek szolgáljanak neki, hanem azért, hogy szolgálja őket, és hogy Ő azért van itt, hogy a szolgáljuk legyen. Ti nem mindig így hittétek? Amikor valamit nem tudtok Istentől megszerezni, akkor legszívesebben elmenekülnétek; amikor valamit nem értetek, akkor nagyon nehezteltek, és még odáig is elmentek, hogy mindenféle gyalázkodást zúdítotok Rá. Ti egyszerűen nem engeditek, hogy maga Isten teljes mértékben kifejezze bölcsességét és csodáját; ehelyett csak az átmeneti könnyű időszakokat és kényelmet akarjátok élvezni. Eddig az Istenbe vetett hitetekhez való hozzáállásotok csupán a régi nézeteitekből álltak. Ha Isten csak egy kicsit is mutat nektek fenségéből, ti boldogtalanok lesztek. Látjátok most már pontosan, hogy milyen érettek vagytok? Ne feltételezzétek, hogy mind hűségesek vagytok Istenhez, amikor valójában a régi nézeteitek nem változtak. Amikor semmi sem történik veled, azt hiszed, hogy minden simán megy, és az Isten iránti szereteted eléri a csúcspontját. Amikor valami apróság történik veled, az alvilágba zuhansz. Ez vajon Isten iránti hűség?

Ha a hódítás munkájának végső szakasza Izráelben kezdődne, akkor az ilyen hódítási munkának nem lenne értelme. A munkának akkor van a legnagyobb jelentősége, amikor Kínában végzik, és amikor rajtatok végzik. Ti vagytok a legalantasabb emberek, a legalacsonyabb rangú emberek; ti vagytok azok, akik e társadalom legalacsonyabb szintjén álltok, és ti vagytok azok, akik kezdetben a legkevésbé ismerték el Istent. Ti vagytok azok az emberek, akik a legtávolabbra tévelyedtek Istentől, és akiket a legsúlyosabban bántottak. Mivel a munkának ez a szakasza csak a hódítás érdekében történik, nem az a legmegfelelőbb-e számotokra, hogy titeket válasszanak ki a jövőbeli tanúságtételre? Ha a hódítás munkájának első lépése nem rajtatok történne meg, akkor nehéz lenne előre mozdítani a hódítás munkáját, ami majd következik, mert a hódítás munkája, ami ezután jön, a ma végzett munka ténye alapján fog eredményeket elérni. A hódítás jelenlegi munkája csak a kezdete a hódítás átfogó munkájának. Ti vagytok az első meghódítandó csoport; ti vagytok az egész meghódítandó emberiség képviselői. Azok az emberek, akik valóban rendelkeznek tudással, látni fogják, hogy Isten minden

mai munkája nagyszerű, és hogy Ő nemcsak lehetővé teszi az emberek számára, hogy megismerjék saját lázadó mivoltukat, hanem feltárja a rangjukat is. Az Ő szavainak célja és értelme nem az, hogy elkedvetlenítse az embereket, és nem is az, hogy letaszítsa őket. Hanem az, hogy az Ő szavai által megvilágosodásra és üdvösségre jussanak; az, hogy az Ő szavai által felébredjen a szellemük. A világ teremtése óta az ember a Sátán hatalma alatt él, nem tudja és nem is hiszi, hogy létezik egy Isten. Az, hogy ezek az emberek bekerülhetnek Isten nagyszerű üdvösségébe, és Isten által nagymértékben felemelkedhetnek, valóban Isten szeretetét mutatja; mindazok, akik valóban megértik, elhiszik ezt. Mi a helyzet azokkal, akiknek nincs ilyen tudásuk? Ők azt fogják mondani: „Ah, Isten azt mondja, hogy Móáb leszármazottai vagyunk; ezt saját szavaival mondta. Vajon ettől még lehet jó végkimenetelünk? Mi vagyunk Móáb leszármazottai, és mi álltunk ellen Neki a múltban. Isten azért jött, hogy kárhoztasson minket; nem látod, hogyan ítél meg minket mindig is, már a kezdetektől fogva? Mivel ellenálltunk Istennek, így kell minket megfenyíteni.” Helyesek ezek a szavak? Ma Isten megítél, megfenyít és kárhoztat titeket, de tudnod kell, hogy a kárhoztatásod értelme az, hogy megismerd önmagadat. Ő azért kárhoztat, átkoz, ítél meg és fenyít, hogy megismerhesd önmagadat, hogy a beállítottságod megváltozhasson, sőt azért, hogy megismerhesd az értékedet, és meglásd, hogy Isten minden cselekedete igazságos és összhangban van az Ő természetével és az Ő munkájának követelményeivel, hogy Ő az ember üdvösségére vonatkozó tervének megfelelően cselekszik, és hogy Ő az igazságos Isten, aki szereti, üdvözíti, megítéli és megfenyíti az embert. Ha te csak azt tudod, hogy alacsony rangú, romlott és engedetlen vagy, de nem tudod, hogy Isten az Ő üdvösségét akarja nyilvánvalóvá tenni a ma rajtad végzett ítélet és fenyítés által, akkor nincs módod tapasztalatot szerezni, még kevésbé vagy képes továbbhaladni. Isten nem azért jött, hogy öljön vagy pusztítson, hanem hogy megítéljen, megátkozzon, megfenyítsen és üdvözítsen. Amíg az Ő 6000 éves irányítási terve a végéhez nem ér – mielőtt felfedi az emberek minden egyes kategóriájának végkimenetelét –, Isten földi munkája az üdvösség érdekében történik; célja pusztán az, hogy az Őt szeretőket teljessé – teljességgel teljessé – tegye, és az Ő uralma alá rendelje őket. Bármilyen módon is üdvözíti Isten az embereket, mindez úgy történik, hogy elszakítja őket a régi sátáni természetüktől; vagyis úgy üdvözíti őket, hogy az életet keresteti velük. Ha nem így tesznek, akkor nem lesz módjuk elfogadni Isten üdvösségét. Az üdvösség magának Istennek a műve, és az élet keresése olyasmi, amit az embernek vállalnia kell ahhoz, hogy elfogadja az üdvösséget. Az ember szemében az üdvösség Isten szeretete, és Isten szeretete nem lehet fenyítés, ítélet és átok; az üdvösségnek szeretetet, könyörületet, sőt, vigasztaló szavakat, valamint Isten által adományozott határtalan áldásokat kell tartalmaznia. Az emberek úgy hiszik, hogy amikor Isten üdvözíti az embert, akkor azt úgy teszi, hogy áldásaival és kegyelmével megmozgatja, hogy az ember át tudja adni szívét Istennek. Vagyis az, hogy Ő megérinti az embert, az az Ő üdvözítése. Ez a fajta üdvösség egy alku megkötésével történik. Az ember csak akkor

jut el oda, hogy alávesse magát Isten nevének, és törekedjen arra, hogy jót tegyen Neki, és dicsőséget hozzon Neki, ha Isten százszorosan ad neki. Isten nem ezt szánja az emberiségnek. Isten azért jött a földre munkálkodni, hogy üdvözítse a romlott emberiséget; ebben nincs semmi hamisság. Ha lenne, akkor biztosan nem jött volna el, hogy személyesen végezze a munkáját. A múltban az Ő üdvösségének eszközei közé tartozott a legnagyobb szeretet és együttérzés tanúsítása, olyannyira, hogy az egész emberiségért cserébe mindenét odaadta a Sátánnak. A jelen semmiben sem hasonlít a múltra: a ma nektek adott üdvösség az utolsó napok idején történik, az egyes emberek fajtájuk szerinti osztályozása során; a ti üdvösségetek eszköze nem a szeretet vagy a könnyörület, hanem a fenyítés és az ítélet, hogy az ember még teljesebben üdvözüljön. Így minden, amit ti kaptok, fenyítés, ítélet és irgalmatlan csapás, de tudjátok ezt: ebben a szívtelen csapásban a legkisebb büntetés sincs. Függetlenül attól, hogy szavaim mennyire kíméletlenek, ami rátok zúdul, az csak néhány szó, amely számotokra teljesen szívtelennek tűnhet, és bármennyire is haragszom, ami rátok zúdul, azok még mindig a tanítás szavai, és nem akarlak bántani vagy halálra ítélni benneteket. Hát nem tények e mindezek? Tudjátok meg, hogy manapság, legyen az igazságos ítélet vagy szívtelen finomítás és fenyítés, minden az üdvösség érdekében történik. Függetlenül attól, hogy ma mindenkit fajtája szerint osztályoznak, vagy az ember kategóriáit leplezik le, Isten minden szavának és munkájának célja az, hogy megmentse azokat, akik valóban szeretik Istent. Az igazságos ítélet az ember megtisztítására, a szívtelen finomítás pedig a megtisztulás érdekében történik; a kíméletlen szavak vagy a fenyítés egyaránt a megtisztulás érdekében történnek, és az üdvösséget szolgálják. Így az üdvösség mai módszere nem hasonlít a múlt módszeréhez. Ma ti az üdvösséget az igazságos ítélet által kapjátok, és ez jó eszköz arra, hogy mindnyájan fajtátok szerint legyetek osztályozva. Sőt, a kíméletlen fenyítés a ti legnagyobb üdvösségetekre szolgál – és mit tudtok mondani az ilyen fenyítéssel és ítélettel szemben? Nem élveztétek-e mindig az üdvösséget, az elejétől a végéig? Láttátok a megtestesült Istent, és felismertétek mindenhatóságát és bölcsességét; emellett megtapasztaltátok az ismételt csapásokat és fegyelmezést. Azonban nem részesültetek-e a legfőbb kegyelemben is? Az áldásaitok nem nagyobbak, mint bárki máséi? A ti kegyelmeitek még a Salamon által élvezett dicsőségnél és gazdagságnál is bőségesebbek! Gondoljátok bele: ha eljövetelemmel az lett volna a szándékom, hogy kárhoztassalak és megbüntesselek titeket, ahelyett, hogy üdvözítenélek, akkor tarthattak volna ilyen sokáig a ti napjaitok? Túlélhettetek volna-e ti bűnös, húsból és vérből való lények a mai napig? Ha a célom csupán az lett volna, hogy megbüntesselek benneteket, akkor miért lettem volna testté, és miért vágtam volna bele egy ilyen nagy vállalkozásba? Nem lehetne titeket, egyszerű halandókat megbüntetni egyetlen szó kimondásával? Még mindig szükségem lenne arra, hogy elpusztítsalak titeket, miután szándékosan kárhoztattalak benneteket? Még mindig nem hiszitek el ezeket a szavaimat? Meg tudnám-e menteni az embert pusztán a szeretet és a könnyörület által? Vagy csak a keresztre feszítéssel meg tudnám-e

menteni az embert? Az Én igazságos természetem nem alkalmasabb arra, hogy az embert teljesen engedelmessé tegyem? Nem alkalmasabb-e arra, hogy teljességgel megmentse az embert?

Bár szavaim szigorúak lehetnek, mind az ember üdvösségére szólnak, mivel csak szavakat mondok, és nem az ember testét büntetem. Ezek a szavak arra készítetik az embert, hogy a világosságban éljen, hogy tudja, hogy a világosság létezik, hogy tudja, hogy a világosság értékes, és még inkább, hogy tudja, milyen hasznosak számára ezek a szavak, valamint hogy tudja, hogy Isten az üdvösség. Bár sok fenyítő és ítélő szót mondtam, amit képviselnek, az nem történt meg veletek a gyakorlatban. Azért jöttem, hogy elvégezzem a munkámat és kimondjam a szavaimat, és bár a szavaim szigorúak lehetnek, azok a ti romlottságotok és a ti lázadó mivoltotok felett mondtak ítéletet. Továbbra is azért teszem ezt, hogy megmentsem az embert a Sátán hatalmából; szavaimat az ember megmentésére használom. Nem az a célom, hogy szavaimmal ártsak az embernek. Szavaim szigorúak, hogy eredményeket érjek el munkámban. Csak ilyen munkán keresztül ismerheti meg az ember önmagát, és szakíthat lázadó beállítottságával. A szavak munkájának legnagyobb jelentősége az, hogy lehetővé teszi az embereknek, hogy miután megértették az igazságot, a gyakorlatba ültessék azt, hogy változást érjenek el a beállítottságukban, és hogy megismerjék önmagukat és Isten munkáját. Csak a szavak által végzett munka teszi lehetővé az Isten és az ember közötti kommunikációt, és csak a szavak képesek elmagyarázni az igazságot. Az ilyen módon végzett munka a legjobb eszköz az ember meghódítására; a szavak kimondásán kívül semmilyen más módszer nem képes arra, hogy tisztább megértést adjon az embereknek az igazságról és Isten munkájáról. Így munkájának végső szakaszában Isten azért szól az emberhez, hogy feloldja számára mindazokat az igazságokat és rejtélyeket, amelyeket még nem ért, lehetővé téve számára, hogy Istentől elnyerje az igaz utat és az életet, és ezáltal megfeleljen az Ő akaratának. Isten emberen végzett munkájának célja, hogy lehetővé tegye számukra, hogy megfeleljenek Isten akaratának, és ez azért történik, hogy elhozza számukra az üdvösséget. Ezért Ő az embereken végzett üdvöztetés idején nem végez büntető munkát. Miközben Isten az embereknek elhozza az üdvösséget, nem bünteti a rosszat, és nem jutalmazza a jót, és nem tárja fel a különböző fajta emberek rendeltetési helyeit. Inkább csak munkájának végső szakasza után végzi el a gonosz megbüntetésének és a jó jutalmazásának munkáját, és csak akkor tárja fel a különböző emberfajták végét. Azok lesznek megbüntetve, akik valójában képtelenek az üdvözlésre, míg azok, akik üdvözülnek, lesznek azok, akik elnyerték Isten üdvösségét az ember üdvöztetésének idején. Amíg Isten üdvöztető munkája folyik, addig minden egyes ember, aki üdvözíthető, a lehetőségekhez mérten üdvözl, és senkit sem vet el közülük, mert Isten munkájának célja az ember üdvöztetése. Mindazok, akik Isten embert üdvöztető munkájának ideje alatt nem tudnak változást elérni a beállítottságukban – valamint mindazok, akik nem képesek teljesen alávetni magukat Istennek –, büntetés tárgyai lesznek. A munkának ez a szakasza – a szavak munkája – fel fogja tárni az

emberek előtt az összes olyan utat és rejtélyt, amelyet nem értenek, hogy megérthessék Isten akaratát és Isten velük szemben támasztott követelményeit, és hogy így rendelkezhessenek az előfeltételekkel ahhoz, hogy Isten szavait a gyakorlatba ültessék, és változást értsenek el a beállítottságukban. Isten csak szavakat használ a munkájához, és nem bünteti az embereket azért, mert egy kicsit láznak; ez azért van, mert most van az üdvösség munkájának ideje. Ha bárki, aki lázadóan cselekszik, büntetést kapna, akkor senkinek sem lenne lehetősége az üdvösségre; mindenki büntetést kapna és az alvilágba esne. Az embert megítélő szavak célja az, hogy lehetővé tegyék az ember számára önmaga megismerését, és alávesse magát Istennek; nem pedig az, hogy ilyen ítélettel büntessék. A szavak munkájának ideje alatt sok ember leleplezi lázadó mivoltát és dacosságát, valamint engedetlenségét a megtestesült Istennel szemben. Ennek ellenére nem fogja mindezeket az embereket büntetni ennek következtében, hanem csak azokat fogja félredobni, akik a velejükig romlottak, és akiket nem lehet megmenteni. Az ő testüket átadja a Sátánnak, és néhány esetben meg is szünteti a testüket. A megmaradtak továbbra is követni fogják, és megtapasztalják, hogy foglalkozik velük és megmetszi őket. Ha ezek az emberek a követés során még mindig képtelenek elfogadni, hogy foglalkoznak velük és megmetszik őket, és egyre jobban elfajulnak, akkor elvesztették az esélyüket az üdvösségre. Minden egyes embernek, aki alávetette magát annak, hogy Isten szavai meghódítsák, bőséges lehetősége lesz az üdvösségre; Isten minden egyes ilyen ember üdvözítése során a legnagyobb engedékenységgel viszonyul hozzájuk. Más szóval, a legnagyobb toleranciát tanúsítja irányukba. Amíg az emberek visszafordulnak a rossz útról, és amíg képesek bűnbánatot tartani, addig Isten lehetőséget ad nekik, hogy elnyerjék az Ő üdvösségét. Amikor az emberek először láznak Isten ellen, Ő nem kívánja őket halálra ítélni, hanem mindent Tőle telhetőt megtesz, hogy megmentse őket. Ha valakinek valóban nincs helye az üdvösségre, akkor Isten félredobja őt. Isten azért lassú bizonyos embereket megbüntetni, mert mindenkit meg szeretne menteni, aki üdvözíthető. Ő csak szavakkal ítéli, világosítja fel és vezeti az embereket, és nem használ vesszőt, hogy halálra ítélje őket. A szavak alkalmazása az emberek üdvösségének elhozására a munka utolsó szakaszának célja és jelentősége.

Hogyan kaphatja meg Isten kinyilatkoztatásait az ember, aki saját elképzelései szerint behatárolta Istent?

Isten munkája mindig előrehalad, és bár munkájának célja nem változik, a módszer, amellyel dolgozik, állandóan változik, ami azt jelenti, hogy azok, akik Istent követik, szintén állandóan változnak. Minél több munkát végez Isten, annál alaposabb az ember tudása Istenről. Ennek megfelelően változik az ember beállítottsága is Isten munkájának eredményeképpen. De éppen azért, mert Isten munkája állandóan változik, azok, akik nem ismerik a Szentlélek munkáját, és azok az értetlen emberek, akik nem ismerik az

igazságot, olyan emberekké válnak, akik ellenállnak Istennek. Isten munkája soha nem igazodik az emberi elképzelésekhez, mert az Ő munkája mindig új és soha nem régi, és Ő soha nem ismétli meg a régi munkáját, hanem korábban nem végzett munkával halad előre. Mivel Isten nem ismétli meg a munkáját, az ember pedig kivétel nélkül a múltban végzett munkája alapján ítéli meg Isten jelenlegi munkáját, rendkívül nehézé vált Isten számára az új korszak munkájának mindegyik szakaszát véghez vinni. Az embernek túl sok nehézsége van! Gondolkodásában túlságosan konzervatív! Senki sem ismeri Isten munkáját, de mindenki leszűkíti azt. Amikor az ember elhagyja Istent, elveszíti az életet, az igazságot és Isten áldásait, eközben nem fogadja el sem az életet, sem az igazságot, és még kevésbé a nagyobb áldásokat, amelyeket Isten ad az emberiségnek. Minden ember vágyik arra, hogy megnyerje Istent, de képtelen elviselni bármely változást Isten munkájában. Azok, akik nem fogadják el Isten új munkáját, úgy hiszik, hogy Isten munkája sosem változik; örökké ugyanolyan marad. Hitük szerint az örök üdvösség elnyeréséhez csupán be kell tartaniuk a törvényeket, és mindaddig, amíg megbánják és megvallják bűneiket, Isten akarata teljesülni fog. Úgy vélik, Isten csak a törvény alatt álló Isten lehet, illetve az az Isten, akit az emberért a keresztre szögeztek; még az is a véleményük, hogy Istennek nem szabad, sőt képtelen túllépni a Biblián. Pontosan ezek a vélemények bilincseltek őket szorosan a régi törvényekhez, és szögezték őket halott szabályokhoz. Még többen vannak, akik úgy hiszik, hogy bármilyen legyen is Isten új munkája, azt próféciákkal kell alátámasztani, és hogy e munka minden egyes szakaszában mindazoknak, akik „igaz” szívvel követik Őt, kinyilatkoztatásokat kell kapniuk; ha nem, akkor ez a munka nem lehet Isten munkája. Az ember számára már az sem könnyű feladat, hogy megismerje Istent. Ha ehhez hozzávesszük az ember értetlen szívét és önhittségének, illetve önelégültségének lázadó természetét, akkor még nehezebbé válik számára, hogy elfogadja Isten új munkáját. Az ember nem vizsgálja meg alaposan Isten új munkáját, és nem is fogadja el alázattal; ehelyett megvetően viselkedik, miközben Istentől várja a kinyilatkoztatásokat és az iránymutatásokat. Nem azok viselkednek-e így, akik láznak Isten ellen és ellenállnak neki? Hogyan nyerhetik el ezek az emberek Isten elismerését?

Jézus azt mondta, hogy Jahve munkája háttérbe szorult a Kegyelem Korában, ahogy én is azt mondom ma, hogy Jézus munkája is háttérbe szorult. Ha csak a Törvény Kora létezett volna, a Kegyelem Kora pedig nem, akkor Jézust nem feszítették volna meg, és nem válhatta volna meg az egész emberiséget. Ha csak a Törvény Kora lett volna, az emberiség vajon eljuthatott volna valaha a mai napig? A történelem halad, és a történelem vajon nem Isten munkájának természetes törvénye? Nem annak ábrázolása-e, ahogyan Ő az embereket irányítja az egész univerzumban? A történelem halad, ahogyan Isten munkája is. Isten akarata állandóan változik. Nem maradhatott meg hatezer éven át a munkájának egyetlen szakaszában, mert – mint mindenki tudja – Isten mindig új, és soha nem régi, és bizonyára nem lett volna képes folyton olyan munkát végezni, mint a keresztre feszítés – egyszer, kétszer, háromszor a keresztre

szegezve... Nevetséges lenne így gondolkodni. Isten nem állandóan ugyanazt a munkát végzi; az Ő munkája folyton változó és mindig új, ahogyan én is új szavakat mondok nektek, és új munkát végzek mindennap. Ez az én munkám, és ami kulcsfontosságú, az az „új” és a „csodálatos” szó. „Isten változatlan, és Isten mindig Isten marad” – ez a mondás valóban igaz; Isten lényege nem változik, Isten mindig is Isten, és soha nem lehet belőle Sátán, de ez nem bizonyítja, hogy a munkája ugyanolyan állandó és sohasem változó, mint a lényege. Te kijelented, hogy Isten változatlan, de akkor hogyan magyarázod meg, hogy Isten mindig új és soha nem régi? Isten munkája folyamatosan terjed és folyamatosan változik, és az Ő akarata folyamatosan megnyilvánul, illetve ismertté válik az ember előtt. Ahogy az ember megtapasztalja Isten munkáját, szakadatlanul változik a beállítottsága, ahogyan a tudása is. Honnan ered tehát ez a változás? Talán nem Isten állandóan változó munkájából? Ha az ember beállítottsága képes változni, miért ne engedhetné meg az ember, hogy az Én munkám és az Én szavaim is állandóan változzanak? Muszáj alávetnem magam az emberi korlátoknak? Ebben vajon nem erőltetett érvelést és kifordított logikát használsz?

Feltámadása után Jézus megjelent a tanítványoknak, és azt mondta: „Én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel.” Tudod, hogyan magyarázhatók ezek a szavak? Fel vagy-e ruházva az Ő erejével? Érted-e, hogy mit jelent az „erő”? Jézus azt hirdette, hogy az igazság Lelke az utolsó napokban fog az emberekre kiáradni. Most itt vannak az utolsó napok; érted-e, hogyan fejezi ki a szavakat az igazság Lelke? Hol jelenik meg és hol működik az igazság Lelke? Ézsaiás próféta könyvében soha nem volt említés arról, hogy az Újszövetség korában egy Jézus nevű gyermek fog születni; csupán azt írták, hogy egy Immánuel nevű fiúcsecsemő fog születni. Miért nem említették a „Jézus” nevet? Ez a név az Ószövetségben sehol sem szerepel, de akkor mégis miért hiszel még mindig Jézusban? Ugye nem csak azután kezdted el hinni Jézusban, hogy a saját szemeddel láttad Őt? Vagy akkor kezdted hinni, amikor kinyilatkoztatást kaptál? Vajon Isten valóban ilyen kegyelmet gyakorolna feléd? Ilyen nagy áldásokat adna neked? Mi a Jézusban való hited alapja? Miért nem hiszed, hogy Isten ma testet öltött? Miért mondd, hogy az Istentől kapott kinyilatkoztatás hiánya bizonyítja, hogy Ő nem testesült meg? Kell-e Istennek tájékoztatnia az embereket, mielőtt nekilát a munkájának? Meg kell-e előbb kapnia jóváhagyásukat? Ézsaiás csupán azt hirdette, hogy egy fiúcsecsemő fog születni egy jászolban; sosem jövendőlte, hogy Mária fogja megszülni Jézust. Pontosan mire alapozod a Máriától született Jézusba vetett hitedet? Biztos, hogy nem zavaros a hited? Egyesek azt mondják, Isten neve nem változik. Akkor miért lett Jahve neve Jézus? Megjövendölték, hogy eljön a Messiás, de akkor miért egy Jézus nevű ember jött el? Miért változott meg Isten neve? Nem végeztek-e ilyen munkát már réges-régen? Talán Isten ma nem végezhet újabb munkát? A tegnap munkáját meg lehet változtatni, és Jézus munkája ott folytatódhat, ahol Jahve munkája abbamaradt. Nem követheti-e tehát Jézus munkáját más munka? Ha Jahve neve megváltoztatható Jézusra, akkor Jézus

neve talán nem változtatható meg? Mindebben nincs semmi furcsa; csak az emberek túl együgyűek. Isten mindig Isten marad. Nem számít, hogyan változik a munkája, és függetlenül attól, hogyan változik a neve, az Ő természete és bölcsessége sohasem fog megváltozni. Ha azt hiszed, hogy Istent csak Jézus nevén lehet szólítani, akkor a tudásod nagyon korlátozott. Mered-e állítani, hogy Isten neve örökké Jézus lesz, hogy Isten örökké és mindig Jézus néven lesz ismert, és hogy ez soha nem fog változni? Mered-e bizonyossággal állítani, hogy Jézus neve az, mely lezárta a Törvény Korát, és lezárja majd a végső korszakot is? Ki állíthatja, hogy Jézus kegyelme véget vethet a korszaknak? Ha nem érted tisztán ezeket az igazságokat, akkor nemcsak az evangélium hirdetésére leszel alkalmatlan, de te magad sem leszel képes szilárdan megállni. Amikor eljön a nap, amelyen megoldod ama vallásos emberek minden nehézségét, és megcáfolod minden tévedésüket, az lesz a bizonyíték arra, hogy teljesen biztos vagy a munka e szakaszában, és a legcsekélyebb kétséged sincs. Ha nem tudod megcáfolni a tévedéseiket, akkor besároznak, és rágalmaznak téged. Nem lenne ez szégyenletes?

A zsidók mind olvasták az Ószövetséget, és tudtak Ézsaiás prófécijáról, amely szerint fiúcsecsemő fog születni egy jászolban. Akkor miért üldözték Jézust annak ellenére, hogy nagyon jól ismerték ezt a próféciát? Vajon nem a lázadó természetük miatt, és mert nem tudtak a Szentlélek munkájáról? Akkoriban a farizeusok úgy vélték, Jézus munkája különbözik attól, amit a megjövendölt fiúcsecsemőről tudtak, ma pedig az emberek azért utasítják el Istent, mert a megtestesült Isten munkája nem áll összhangban a Bibliával. Az Istennel szembeni lázadásuk lényege vajon nem ugyanaz? El tudod-e fogadni kérdés nélkül a Szentlélek minden munkáját? Ha valami a Szentlélek munkája, akkor ez a helyes áramlat, és minden kételkedés nélkül el kell fogadnod; nem szabad válogatnod, hogy mit fogadsz el. Ha mélyebb betekintést nyersz Istenbe, és nagyobb óvatosságot tanúsítasz Vele szemben, akkor ez nem indokolatlan? Nem kell további igazolást keresned a Bibliából; ha valami a Szentlélek munkája, akkor el kell fogadnod, mert azért hiszel Istenben, hogy Istent kövesd, és nem kellene vizsgálgatnod Őt. Nem kellene további bizonyítékokat keresned Rólam, hogy bizonyítsd, én vagyok az Istened, hanem képesnek kellene lenned felismerni, hogy hasznos vagyok-e számodra – ez a legfontosabb. Még ha sok cáfolhatatlan bizonyítékot is találsz a Bibliában, az sem tud teljesen hozzám vezetni téged. Te csupán a Biblia keretei között élsz, és nem Énelőttem; a Biblia nem segíthet neked megismerni Engem, és nem mélyítheti el az Irántam érzett szeretetedet. Bár a Biblia megjövendölte, hogy fiúcsecsemő fog születni, senki sem tudta megfejteti, hogy ki lesz az, akin a prófécia beteljesedik, mert az ember nem ismerte Isten munkáját, és ezért szálltak szembe a farizeusok Jézussal. Néhányan tudják, hogy a munkám az ember érdekeit szolgálja, mégis, továbbra is azt hiszik, hogy Jézus és Én teljesen különálló, egymással összeegyeztethetetlen lények vagyunk. Abban az időben Jézus csak egy sor prédikációt tartott a tanítványainak a Kegyelem Korában olyan témákról, hogy hogyan kell eljárni, hogyan kell összegyűlni, hogyan kell

imában könyörögni, hogyan kell másokkal bánni, és így tovább. Az Általa végzett munka a Kegyelem Korának munkája volt, és csak azt fejtette ki, hogy a tanítványoknak és azoknak, akik Őt követték, hogyan kell viselkedniük. Csak a Kegyelem Korának munkáját végezte, és semmit az utolsó idők munkájából. Amikor Jahve a Törvény Korában lefektette az ószövetségi törvényt, miért nem végezte akkor a Kegyelem Korának munkáját? Miért nem tette előre világossá a Kegyelem Korának munkáját? Nem segített volna ez az embernek elfogadni azt? Ő csak azt jövendölte meg, hogy egy fiúcsecsemő fog születni és hatalomra jutni, de nem végezte el előre a Kegyelem Korának munkáját. Isten munkájának minden korban világos határai vannak; Ő csak az aktuális kor munkáját végzi el, és soha nem végzi el előre a munka következő szakaszát. Csak így kerülhet előtérbe minden egyes korban az Ő jellegzetes munkája. Jézus csak az utolsó idők jeleiről beszélt, arról, hogyan legyünk türelmesek és hogyan üdvözlünk, hogyan bánjuk meg és valljuk meg bűneinket, hogyan viseljük a keresztet és hogyan viseljük el a szenvedést; soha nem beszélt arról, hogy az ember az utolsó időkben hogyan léphet be az igazságba, és hogyan kell törekednie arra, hogy Isten akaratának megfeleljen. Ennek fényében nem nevetséges-e a Bibliában keresni Isten utolsó napokra vonatkozó munkáját? Mit láthatsz, ha pusztán a Bibliába kapaszkodsz? Legyen szó bibliamagyarázóról vagy prédikátorról, ki láthatta volna előre a mai idők munkáját?

„Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek!” Hallottátok-e már a Szentlélek szavait? Isten szavai rátok szálltak. Halljátok őket? Isten a szavak munkáját végzi az utolsó napokban, és ezek a szavak a Szentlélek szavai, mert Isten a Szentlélek, és testet is tud ölteni; ezért a Szentlélek szavai, amelyekről a múltban beszéltek, a ma megtestesült Isten szavai. Sok értetlen ember van, aki azt hiszi, hogy mivel a Szentlélek beszél, az Ő hangjának a mennyekből kell szólnia, hogy az emberek meghallják. Aki így gondolkodik, az nem ismeri Isten munkáját. Valójában a Szentlélek által mondott szavak a megtestesült Isten szavai. A Szentlélek nem tud közvetlenül az emberhez szólni; még a Törvény Korában sem beszélt Jahve közvetlenül az emberekhez. Nem lenne-e sokkal kevésbé valószínű, hogy ezt ma, ebben a korban is így tenné? Ahhoz, hogy Isten kijelentéseket tehessen a munka elvégzése érdekében, meg kell testesülnie; máskülönben a munkája nem lenne képes elérni a céljait. Akik tagadják a megtestesült Istent, azok nem ismerik a Lelket vagy azokat az elveket, amelyek szerint Isten munkálkodik. Azok, akik hiszik, hogy most van a Szentlélek Kora, de mégsem fogadják el az Ő új munkáját, azok homályos és elvont hitben élnek. Az ilyen emberek soha nem részesülhetnek a Szentlélek munkájában. Azok, akik csak azt kérik, hogy a Szentlélek közvetlenül szóljon és végezze el a munkáját, és nem fogadják el a megtestesült Isten szavait vagy munkáját, sohasem lesznek képesek belépni az új korba, és soha nem kapnak teljes üdvösséget Istentől!

Csak azok tudnak megfelelni Istennek, akik ismerik Istent és az Ő munkáját

A megtestesült Isten munkája két részből áll. Amikor először megtestesült, az emberek nem hittek benne, nem ismerték őt, és keresztre szögezték Jézust. Aztán, amikor másodszor is megtestesült, az emberek még mindig nem hittek Benne, még kevésbé ismerték, és ismét keresztre szögezték Krisztust. Vajon az ember nem Isten ellensége? Ha az ember nem ismeri Őt, hogyan lehetne az ember Isten bizalmasa? Hogyan lehetne alkalmas arra, hogy bizonyosságot tegyen Istenről? Vajon az ember állítása, hogy szereti Istent, szolgálja Istent és dicsőíti Istent, nem mind csalárd hazugság? Ha te ezeknek az irreális, megvalósíthatatlan dolgoknak szenteled életed, akkor nem hiába fáradozol-e? Hogyan lehetnél Isten bizalmasa, amikor még azt sem tudod, hogy ki Isten? Nem homályos és elvont-e egy ilyen törekvés? Nem csalárd-e? Hogyan lehet valaki Isten bizalmasa? Mi a gyakorlati jelentősége annak, hogy valaki Isten bizalmasa? Lehetsz-e Isten Lelkének bizalmasa? Képes vagy-e meglátni, hogy milyen nagy és magasztos a Lélek? Egy láthatatlan, megfoghatatlan Isten bizalmasának lenni – ez vajon nem homályos és elvont? Mi a gyakorlati jelentősége egy ilyen törekvésnek? Nem csalárd hazugság-e az egész? Arra törekszel, hogy Isten bizalmasává válj, de valójában a Sátán ölebe vagy, mert nem ismered Istent, és a nem létező „mindenek Istenét” keresed, amely láthatatlan, megfoghatatlan, és a saját elképzeléseid terméke. Durván szólva egy ilyen „Isten” a Sátán, praktikusán szólva pedig te magad vagy az. Te a saját bizalmasod akarsz lenni, mégis azt mondd, arra törekszel, hogy Isten bizalmasa legyél – vajon ez nem istenkáromlás? Mi az értéke egy ilyen törekvésnek? Ha Isten Lelke nem ölt testet, akkor Isten lényege csupán egy láthatatlan, megfoghatatlan Életszellem, alaktalan és képlékeny, nem anyagszerű, az ember számára megközelíthetetlen és felfoghatatlan. Hogyan lehetne az ember egy ilyen testetlen, csodálatos, kifürkészhetetlen Lélek bizalmasa? Nem valami tréfa ez? Az ilyen abszurd érvelés érvénytelen és használhatatlan. A teremtetten ember eredendően más jellegű, mint Isten Lelke, hogyan lehetnének tehát ők ketten egymás bizalmasai? Ha Isten Lelke nem öltött volna testet, ha Isten nem testesült volna meg, és nem alázkodott volna meg azáltal, hogy teremtetten lényé lett, akkor a teremtetten ember egyrészt alkalmatlan lenne, másrészt képtelen lenne arra, hogy az Ő bizalmasa legyen, és azokon az istenhívőkön kívül, akiknek a lelkük mennybe jutása után lehetőségük nyílhat arra, hogy Isten bizalmasai legyenek, a legtöbb ember képtelen lenne arra, hogy Isten Lelkének bizalmasává váljon. És ha az emberek a megtestesült Isten vezetésével a mennyei Isten bensőséges bizalmasaivá kívánnak válni, akkor vajon nem elképesztően ostoba nem emberi lények-e? Az emberek csupán egy láthatatlan Istenhez való „hűségre” törekcsenek, és a legkevésbé sem figyelnek a látható Istenre, mert olyan könnyű egy láthatatlan Istent kergetni. Az emberek ezt úgy csinálják, ahogy akarják, de a látható Isten keresése nem olyan könnyű. Az a személy, aki egy homályos

Istent keres, egyáltalán nem képes Istent elnyerni, mert a homályos és elvont dolgok mind az ember által elképzelt dolgok, és nem alkalmasak arra, hogy az ember elnyerje őket. Ha az Isten, aki eljött közétek, egy fenséges és magasztos Isten lenne, aki elérhetetlen számotokra, akkor hogyan tudnátok felfogni az Ő akaratát? És hogyan tudnátok megismerni és megérteni Őt? Ha Ő csak a munkáját végezné, és nem volna semmilyen szokásos kapcsolata az emberekkel, vagy nem rendelkezne normális emberi mivolttal, és megközelíthetetlen volna az egyszerű halandók számára, akkor, még ha sok munkát végezne is értetek, de nektek nem volna kapcsolatotok Vele, és képtelenek volnátok látni Őt, akkor hogyan tudnátok megismerni Őt? Ha ez a hús-vér test nem rendelkezne a megszokott emberi mivolttal, az embernek nem lenne módja arra, hogy megismerje Istent; az ember csak Isten megtestesülése miatt alkalmas arra, hogy a hús-vér testben lévő Isten bizalmasa legyen. Az emberek azért válnak Isten bizalmasaivá, mert kapcsolatba kerülnek Vele, mert együtt élnek Vele, és a társaságában vannak, és így fokozatosan megismerik Őt. Ha nem így lenne, nem lenne-e hiábavaló az ember törekvése? Vagyis az ember nemcsak Isten munkája miatt képes arra, hogy Isten bizalmasa legyen, hanem a megtestesült Isten valósága és normalitása miatt. Az embereknek csak azért van lehetőségük kötelességük teljesítésére és az igaz Isten imádására, mert Isten testet ölt. Hát nem ez-e a legvalódibb és leggyakorlatiasabb igazság? Nos, még mindig a mennyei Isten bizalmasa szeretnél lenni? Csak akkor lehet az ember az Ő bizalmasa és bensőséges társa, amikor Isten egy bizonyos pontig megalázkodik, vagyis csak akkor, amikor Isten testet ölt. Isten a Lélekből való: hogyan válnak az emberek alkalmassá arra, hogy ennek a Léleknek a bizalmasai legyenek, aki annyira magasztos és kifürkészhetetlen? Csak akkor érthetik meg az emberek az Ő akaratát, és Ő akkor nyerheti meg őket ténylegesen, amikor Isten Lelke alászáll a hús-vér testbe, és az emberhez hasonlatos külsővel rendelkező teremtménnyé válik. Ő testi mivoltában beszél és munkálkodik, osztozik az emberiség örömében, bánatában és megpróbáltatásaiban, ugyanabban a világban él, mint az emberiség, megvédi és vezeti az emberiséget, és ezen keresztül megtisztítja az embereket, és lehetővé teszi számukra, hogy elnyerjék az Ő üdvösségét és áldását. Miután ezeket a dolgokat elnyerték, az emberek valóban megértik Isten akaratát, és csak ekkor lehetnek Isten bizalmasai. Csak ez valósítható meg a gyakorlatban. Ha Isten láthatatlan és megfoghatatlan lenne az emberek számára, hogyan lehetnének akkor az Ő bizalmasai? Nem üres tanítás-e ez?

Miután eddig hittek Istenben, sokan még mindig a homályos és elvont dolgokat követik. Ma sincs fogalmuk Isten munkájának valóságáról, és még mindig csak szavak és doktrínák között élnek. Sőt, a legtöbbjüknek még nem sikerült belépni az olyan új kifejezések valóságába, mint az „Istent szeretők új nemzedéke”, az „Isten bizalmasa”, az „Isten szeretetének példaképe és modellje” és a „Péter stílusa”; ehelyett törekvésük még mindig homályos és elvont, még mindig a doktrínákban tapogatóznak, és nem értik e szavak valóságtartalmát. Amikor Isten Lelke testet ölt, te láthatod és megérintheted az Ő munkáját a hús-vér testben. Mégis, ha te még mindig képtelen vagy arra, hogy az Ő

bizalmasává válj, ha még mindig képtelen vagy arra, hogy az Ő bensőséges társa legyél, akkor hogyan lehetnél Isten Lelkének a bensőséges társa? Ha te nem ismered a mai Istent, hogyan lehetnél az Istent szeretők új nemzedékének tagja? Vajon ezek a mondatok nem üres szavak és doktrínák? Képes vagy-e meglátni a Lelket és felfogni az Ő akaratát? Nem üresek-e ezek a kifejezések? Nem elég, ha te egyszerűen csak kimondod ezeket a kifejezéseket és fogalmakat, és Isten megelégedettségét sem érheted el pusztán az elhatározás által. Te megelégszel csupán azzal, hogy kimondod ezeket a szavakat, és ezt azért teszed, hogy kielégítsd a saját vágyaidat, hogy kielégítsd a saját irreális eszményeidet, és hogy kielégítsd a saját elképzeléseidet és gondolkodásodat. Ha te nem ismered a mai Istent, akkor függetlenül attól, mit teszel, képtelen leszel kielégíteni Isten szívének vágyát. Mit jelent Isten bizalmasának lenni? Még mindig nem értitek ezt? Mivel Isten bizalmasa az ember, így Isten is ember. Vagyis Isten testet öltött, és emberré vált. Csak azok mondhatják egymást bizalmasaiknak, akik egyformák, ők csak ekkor tekinthetők bizalmasoknak. Ha Isten a Lélekből való, hogyan válhatna a teremtetten ember az Ő bizalmasává?

Az Istenbe vetett hitednek, az igazságkeresésednek, sőt még a viselkedésednek is a valóságon kell alapulnia: mindennek, amit teszel, gyakorlatiasnak kell lennie, és nem szabad olyan dolgokat hajszolnod, amelyek illuzórikusak és képzeletbeliek. Az ilyen viselkedésnek nincs értéke, mi több, az ilyen életnek nincs értelme. Mivel a törekvésed és az életed mindössze hamissággal és csalással telik, és mivel nem olyan dolgokra törekszel, amelyeknek értékük és jelentőségük van, az egyetlen dolog, amire szert teszel, az abszurd érvelés és doktrína, amely nem az igazságból fakad. Az ilyen dolgok nem állnak kapcsolatban a léted jelentőségével és értékével, és csak egy sivár birodalomba juttathatnak téged. Ily módon az egész életed érték és értelem nélkül marad – és ha nem törekszel az értelmes életre, akkor akár száz évig is élhetnél, az is hiábavaló lenne. Hogyan lehetne ezt emberi életnek nevezni? Nem egy állat élete ez valójában? Hasonlóképpen, ha megpróbáljátok az Istenbe vetett hit útját követni, de nem tesztek kísérletet arra, hogy a látható Istent keressétek, és ehelyett egy láthatatlan és megfoghatatlan Istent imádtok, akkor nem még inkább hiábavaló-e ez a törekvés? A végén a törekvésed romhalmazzá válik. Milyen hasznot hoz neked az ilyen törekvés? Az emberrel az a legnagyobb probléma, hogy csak olyan dolgokat szeret, amelyeket nem láthat vagy érinthet, olyan dolgokat, amelyek rendkívül titokzatosak és csodálatosak, és amelyek az ember számára elképzelhetetlenek és az egyszerű halandók számára elérhetetlenek. Minél valószínűtlenebbek ezek a dolgok, annál inkább elemzik őket az emberek, sőt minden mást figyelmen kívül hagyva hajszolják őket, és megpróbálják megszerezni őket. Minél irreálisabbak, az emberek annál alaposabban vizsgálják és elemzik őket, sőt, egészen odáig mennek, hogy megalkotják saját kimerítő elképzeléseiket róluk. Ezzel szemben viszont, minél valószínűbbek a dolgok, az emberek annál elutasítóbbak velük szemben; egyszerűen lenézik, sőt megvetik őket. Vajon nem pontosan ez-e a ti hozzáállásotok ahhoz a valós munkához, amit ma végzek?

Minél realisabbak az ilyen dolgok, annál előítéletesebbek vagytok velük szemben. Nem szántok időt a vizsgálatukra, hanem egyszerűen figyelmen kívül hagyjátok őket; lenézitek ezeket a valós, alacsony szintű követelményeket, sőt számos elképzelést tápláltok erről az Istenről, aki a legvalóságosabb, és egyszerűen képtelenek vagytok elfogadni az Ő valóságát és normalitását. Ily módon nem egy homályos hithez ragaszkodtok-e? Rendíthetetlen a hitetek a múlt idők homályos Istenében, és nem érdekel benneteket a mai valóságos Isten. Vajon ez nem azért van, mert a tegnap Istene és a ma Istene két különböző korszakból származik? Valamint nem azért, mert a tegnap Istene a mennyek magasztos Istene, míg a ma Istene egy apró földi ember? Továbbá nem azért-e, mert az ember által imádott Isten az, akit az ő elképzelései hoztak létre, míg a mai Isten valódi hús-vér testből való, és a földön termett? Mindent összevetve, vajon nem a mai Isten túlságosan is valóságos volta miatt nem követi Őt az ember? Mert amit a mai Isten az emberektől kér, az pontosan az, amit az emberek a legkevésbé sem akarnak megtenni, és ami miatt szégyellik magukat. Nem ez nehezíti-e meg a dolgokat az emberek számára? Nem fedí-e ez fel az emberek sebhelyeit? Ily módon sokan nem a valódi Istent, a gyakorlati Istent keresik, és így a megtestesült Isten ellenségeivé, vagyis antikrisztusokká válnak. Vajon nem nyilvánvaló ez a tény? A múltban, amikor Isten még nem öltött testet, te talán vallásos személy vagy odaadó hívő lehettél. Miután Isten testet öltött, sok ilyen áhítatos hívő akaratlanul is antikrisztussá vált. Tudod, hogy mi folyik itt? Az Istenben való hitedben nem a valóságra koncentrálsz, és nem az igazságot keresed, hanem a hazugságok megszállottja vagy – nem éppen ez a megtestesült Istennel szembeni ellenségeskedésed legegységesebb forrása? A megtestesült Istent Krisztusnak nevezik, tehát nem antikrisztus-e mindenki, aki nem hisz a megtestesült Istenben? Tehát az, akiben hiszel és akit szeretsz, valóban ez a megtestesült Isten? Valóban ez az élő, lélegző Isten az, aki a legvalóságosabb és rendkívüli módon normális? Pontosan mi a célja a törekvésednek? A mennyben vagy a földön van? Egy elképzelés vagy az igazság? Isten vagy valami természetfeletti lény? Valójában az igazság az élet legvalóságosabb aforizmája, és a legmagasztosabb ilyen aforizma az egész emberiség körében. Mivel ez az Isten által az emberrel szemben támasztott követelmény, és az Isten által személyesen végzett munka, ezért „az élet aforizmájának” nevezik. Ez nem egy valamiből összefoglalt aforizma, és nem is egy híres idézet egy jeles személyiségtől. Ehelyett a menny és föld és minden dolog Mesterének az emberiséghez intézett kijelentése; ezek nem az ember által összefoglalt szavak, hanem Isten eredendő élete. Ezért nevezik „az élet legmagasztosabb aforizmájának”. Az emberek törekvése arra, hogy az igazságot a gyakorlatba ültessék, a kötelességük teljesítése – vagyis az Isten elvárásának való megfelelésre irányuló törekvés. Ennek az elvárásnak a lényege a legvalóságosabb valamennyi igazság közül, nem pedig üres, senki által el nem érhető doktrína. Ha a törekvésed nem más, mint doktrína, és nincs benne valóság, akkor nem lázadsz-e az igazság ellen? Nem vagy-e olyan, aki az igazságot támadja? Hogyan lehetne egy ilyen ember olyan valaki, aki az

Isten iránti szeretetre törekszik? A valóság nélküli emberek azok, akik elárulják az igazságot, és mindannyian eredendően lázadók!

Függetlenül attól, hogy milyen úton haladsz, mindenekelőtt meg kell értened azt a munkát, amelyet Isten ma végez, és ismerned kell ennek a munkának a jelentőségét. Meg kell értened és tudnod kell, hogy Isten milyen munkát hoz el, amikor eljön az utolsó napokban, hogy milyen természetet hoz el, és mi fog az emberben beteljesedni. Ha te nem ismered vagy nem érted azt a munkát, amiért Ő eljött, hogy testet öltve elvégezze, akkor hogyan tudod felfogni az Ő akaratát, és hogyan tudsz az Ő bizalmasává válni? Valójában Isten bizalmasának lenni nem bonyolult, de nem is egyszerű. Ha az emberek képesek ezt alaposan megérteni és a gyakorlatba ültetni, akkor mindez egyszerűvé válik; ha az emberek nem képesek alaposan megérteni, akkor sokkal nehezebbé válik, és ráadásul hajlamosak lesznek arra, hogy törekvésük a homályba vezesse őket. Ha az embereknek Isten keresésében nincs saját álláspontjuk, amely mellett kiállhatnak, és nem tudják, hogy milyen igazság mellett kellene kitartaniuk, akkor ez azt jelenti, hogy nincs alapjuk, és így nehéz lesz szilárdan állniuk. Ma nagyon sokan vannak, akik nem értik az igazságot, akik nem tudnak különbséget tenni jó és rossz között, vagy nem tudják megállapítani, hogy mit szeressenek vagy gyűöljenek. Az ilyen emberek nehezen tudnak szilárdan megállni. Az Istenbe vetett hit kulcsa az, hogy képesek legyünk az igazságot a gyakorlatba ültetni, törődni Isten akaratával, megismerni Isten munkáját az emberen, amikor hús-vér testi alakjában eljön, és azokat az elveket, amelyek alapján beszél. Ne kövesd a tömegeket. Elveid kell, hogy legyenek abban, hogy mibe kell belekezdened, és ragaszkodnod kell hozzájuk. Ha kitartasz azok mellett a benned lévő dolgok mellett, amelyeket Isten megvilágosodása hozott, az segítségedre lesz. Ha nem így teszel, akkor ma az egyik irányba fordulsz, holnap majd a másikba, és soha nem fogsz semmi érdemlegeset nyerni. Ha ilyen vagy, az nem hasznos a saját életed számára. Azok, akik nem értik az igazságot, mindig másokat követnek: ha az emberek azt mondják, hogy ez a Szentlélek műve, akkor te is azt mondd, hogy ez a Szentlélek műve; ha az emberek azt mondják, hogy ez egy gonosz szellem műve, akkor te is kétkedő leszel, vagy szintén azt mondd, hogy ez egy gonosz szellem műve. Mindig mások szavait szajkózod, és képtelen vagy bármit is önállóan megkülönböztetni, és nem vagy képes önállóan gondolkodni. Ez az álláspont nélküli valaki, aki képtelen különbséget tenni – az ilyen ember egy értéktelen semmirekellő! Te mindig mások szavait ismétleted: ma azt mondják, hogy ez a Szentlélek műve, de fennáll a valószínűsége, hogy egy napon valaki azt fogja mondani, hogy ez nem a Szentlélek műve, hanem valójában nem más, mint emberi cselekedetek – de te nem tudod ezt megítélni, és amikor tanúja vagy annak, hogy mások ezt mondják, te is ugyanezt mondd. Ez valójában a Szentlélek műve, de te azt mondd, hogy ez az ember munkája; hát nem azok közé tartozol-e, akik káromolják a Szentlélek munkáját? Nem azért fordultál-e ezáltal szembe Istennel, mert nem tudsz különbséget tenni? Talán egy napon megjelenik majd egy bolond, aki azt mondja, hogy „ez egy gonosz szellem műve”, és

amikor majd ezeket a szavakat hallod, tanácstalan leszel, és ismét mások szavai kötnek majd meg téged. Minden alkalommal, amikor valaki zavart kelt, te képtelen vagy kiállni az álláspontod mellett, és mindez azért van, mert nem vagy az igazság birtokában. Az Istenben való hit és az Isten megismerésére való törekvés nem egyszerű dolog. Ezeket a dolgokat nem lehet elérni pusztán azzal, hogy összegyűlünk és prédikációt hallgatunk, és nem lehet pusztán a szenvedély által tökéletesedni. Neked meg kell tapasztalnod és ismerned, az alapelvek szerint kell cselekedned, és el kell nyerned a Szentlélek munkáját. Amikor már tapasztalatokat szereztél, sok mindent meg fogsz tudni különböztetni – meg fogod tudni különböztetni a jót a gonosztól, az igazságot a gonoszságtól, azt, ami testből és vérből való, és azt, ami az igazságtól való. Képesnek kell lenned megkülönböztetni mindezeket a dolgokat, és ha így teszel, függetlenül a körülményektől, soha nem fogsz eltévedni. Csak ez a te igazi érettséged.

Isten munkájának megismerése nem egyszerű dolog. Színvonallal és céllal kellene rendelkezned a törekvésedben, tudnod kellene, hogyan keresd az igaz utat, hogyan mérd fel azt, hogy ez-e az igaz út vagy sem, és hogy ez Isten műve-e vagy sem. Mi a legfőbb alapelv az igaz út keresésében? Meg kell vizsgálnod, hogy a Szentlélek munkája jelen van-e ezen az úton vagy sem, hogy ezek a szavak az igazság kifejezői-e, hogy kiről tesznek bizonyosságot, és hogy mit hozhat ez neked. Az igaz út és a hamis út megkülönböztetése az alapismeretek több aspektusát igényli, amelyek közül a legalapvetőbb, hogy meg tudd állapítani, jelen van-e benne a Szentlélek munkája vagy sem. Ugyanis az emberek Istenbe vetett hitének lényege az Isten Lelkébe vetett hit, és még a megtestesült Istenbe vetett hitük is azért van, mert ez a hús-vér test Isten Lelkének megtestesülése, ami azt jelenti, hogy ez a hit még mindig a Lélekbe vetett hit. Vannak különbségek a Lélek és a test között, de mivel ez a hús-vér test a Lélektől származik, és a testté lett Ige, így amiben az ember hisz, az még mindig Isten eredendő lényege. Tehát annak megkülönböztetésénél, hogy ez az igaz út vagy sem, mindenekelőtt azt kell nézned, hogy megvan-e benne a Szentlélek munkája vagy sem, utána pedig azt kell nézned, hogy van-e igazság ebben az útban vagy sem. Az igazság a normál emberi mivolt életfelfogása, vagyis az, amit az embertől Isten megkövetelt, amikor kezdetben megteremtette, vagyis a normál emberi mivolt a maga teljességében (beleértve az emberi értelmet, a belátást, a bölcsességet és az emberi lét alapvető ismereteit). Vagyis azt kell megvizsgálnod, hogy ez az út elvezetheti-e az embereket a normális emberi mivoltnak megfelelő élethez, hogy az igazság, amiről beszélnek, a normális emberi mivolt valóságának megfelelően szükséges-e vagy sem, hogy ez az igazság gyakorlatias és valós-e vagy sem, és hogy a legidősebb-e vagy sem. Ha van igazság, akkor az képes az embereket normális és valós tapasztalatokhoz vezetni; az emberek továbbá egyre normálisabbá válnak, emberi értelmük egyre teljesebbé válik, testi és szellemi életük egyre rendezettebbé válik, és érzelmeik is egyre normálisabbá válnak. Ez a második alapelv. Van még egy elv, mégpedig az, hogy az emberek istenismerete növekszik-e vagy sem, és hogy az ilyen munka és igazság megtapasztalása

képes-e vagy sem az istenszerető szívet felkelteni bennük, és egyre közelebb vinni őket Istenhez. Ezen mérhető le, hogy ez az út az igaz út-e vagy sem. A legalapvetőbb az, hogy ez az út inkább valószínű-e, mint természetfeletti, és hogy képes-e az ember életét szolgálni, vagy sem. Ha megfelel ezeknek az elveknek, akkor levonható a következtetés, hogy ez az út az igaz út. Nem azért mondom ezeket a szavakat, hogy más utakat fogadjatok el a jövőbeni tapasztalataitok során, és nem is jóslatként, hogy a jövőben egy másik új korszak munkája következik majd el. Azért mondom ezeket, hogy ti biztosak lehessetek abban, hogy a mai út az igaz út, hogy ne csak részben legyetek biztosak a mai munkában való hitetekben, és képesek legyetek betekintést nyerni abba. Még sokan vannak, akik a bizonyosságuk ellenére is értetlenül követnek; az ilyen bizonyosságnak nincs semmi elvi alapja, és az ilyen embereket előbb-utóbb ki kell vetni. Még azok is, akik különösen buzgó követők, három részben biztosak és öt részben bizonytalanok, ami azt mutatja, hogy nincs alapjuk. Mivel a ti képességeitek túl gyenge és az alapotok túl sekély, nem értitek a megkülönböztetést. Isten nem ismétli meg a munkáját, nem végez olyan munkát, amely nem valószínű, nem támaszt túlzott követelményeket az emberrel szemben, és nem végez olyan munkát, amely meghaladja az ember értelmét. Minden munka, amit Ő végez, az ember normális felfogóképességének határain belül van, és nem haladja meg a normál emberi értelmet, és az Ő munkája az ember normális elvárásainak megfelelően történik. Ha ez a Szentlélek munkája, akkor az emberek egyre normálisabbá válnak, és az emberi mivoltuk egyre normálisabbá válik. Az emberek egyre jobban megismerik romlott sátáni beállítottságukat és az ember lényegét, és egyre nagyobb vágyat éreznek az igazság után. Vagyis az ember élete nőttön nő, és az ember romlott beállítottsága egyre inkább képes lesz a változásra – ezt jelenti az, hogy Isten válik az ember életévé. Ha egy út képtelen feltárni azokat a dolgokat, amelyek az ember lényegét alkotják, képtelen megváltoztatni az ember beállítottságát, és ráadásul képtelen az embereket Isten elé vinni, vagy megadni nekik Isten igazi megértését, sőt, ahhoz vezet, hogy emberi mivoltuk egyre alantasabbá, értelmük pedig egyre abnormálisabbá válik, akkor ez az út nem lehet az igaz út, és lehet, hogy egy gonosz szellem munkája, vagy a régi út. Röviden, ez nem lehet a Szentlélek jelenlegi munkája. Ti annyi éven át hittetek Istenben, de fogalmatok sincs az igaz út és a hamis út megkülönböztetésének vagy az igaz út keresésének elveiről. A legtöbb embert még csak nem is érdeklik ezek a dolgok; ők csupán oda mennek, ahová a többség megy, és azt ismételtetik, amit a többség mond. Vajon hogy lehet ilyen valaki, aki az igaz utat keresi? És hogyan találják meg az ilyen emberek az igaz utat? Ha felfogjátok ezt a néhány kulcsfontosságú alapelvet, akkor bármi is történik, nem lesztek becsapva. Manapság döntő fontosságú, hogy az emberek képesek legyenek különbséget tenni; ez az, amivel a normális emberi mivoltuk rendelkeznie kell, és ez az, amivel az embereknek tapasztalataik révén rendelkezniük kell. Ha az emberek még ma sem tesznek különbséget a követés folyamán, és ha az emberi értelmük még mindig nem fejlődött, akkor az emberek túlságosan ostobák, és a törekvésük hibás és eltévelyedett.

Ma a legcsekélyebb különbség sincs a törekvésedben, és jóllehet igaz, ahogy te mondod, hogy megtaláltad az igaz utat, de vajon elnyerted-e azt? Képes voltál-e bármit is megkülönböztetni? Mi az igaz út lényege? Az igaz úton nem nyerted el az igaz utat; nem nyertél el semmit az igazságból. Ez azt jelenti, hogy nem érted el azt, amit Isten megkövetel tőled, és így nem történt változás a romlottságodban. Ha továbbra is így folytatod a törekvéseidet, akkor végül ki leszel rekesztve. Miután a mai napig követted, biztosnak kell lenned abban, hogy az út, amelyen jártál, a helyes út, és nem lehetnének további kételyeid. Sokan mindig elbizonytalanodnak, és néhány apróság miatt abbahagyják az igazság követését. Az ilyen emberek azok, akik nem ismerik Isten munkáját; ők azok, akik értetlenül követik Istent. Azok az emberek, akik nem ismerik Isten munkáját, képtelenek arra, hogy az Ő bizalmasai legyenek, vagy hogy bizonyosságot tegyenek Róla. Azt tanácsolom azoknak, akik csak az áldásokat keresik, és csak azt követik, ami homályos és elvont, hogy minél hamarabb keressék az igazságot, hogy életüknek lehessen értelme. Ne csapjátok be magatokat többé!

A megtestesült Isten szolgálata és az emberi kötelesség közötti különbség

Meg kell ismernetek Isten munkájának vízióit, és meg kell értenetek munkájának általános irányát. Ez a pozitív belépés. Ha egyszer pontosan elsajátítottad a víziók igazságát, a belépésed biztos lesz; nem számít, hogyan változik Isten munkája, a szívedben állhatatos maradsz, tisztában leszel a víziókkal, és lesz célod a belépésedhez és a törekvésedhez. Így a benned lévő összes tapasztalat és tudás egyre mélyebbé és részletesebbé válik. Ha egyszer teljes egészében felfogtad a nagyobb képet, nem fogsz veszteségeket szenvedni az életben, és nem fogsz eltévedni. Ha nem ismered meg a munka e lépéseit, akkor minden egyes lépésnél veszteséget fogsz szenvedni, és néhány napnál több időbe fog telni, hogy megfordítsd a dolgokat, és még néhány hét alatt sem leszel képes a helyes útra lépni. Nem fog-e ez késedelmeket okozni? Sok minden van a pozitív belépés és gyakorlás terén, amit nektek el kell sajátítanotok. Ami Isten munkájának vízióit illeti, a következő szempontokat kell felfognod: az Ő hódító munkájának jelentőségét, a tökéletessé válás jövőbeli útját, azt, hogy mit kell elérni a próbatételek és nehézségek megtapasztalásán keresztül, az ítélet és a fenyítés jelentőségét, a Szentlélek munkája mögötti elveket, valamint a tökéletesség és a hódítás mögötti elveket. Ezek mind a víziók igazságához tartoznak. A többi a munka három szakasza a Törvény Korában, a Kegyelem Korában és a Királyság Korában, továbbá a jövőbeni bizonyágtétel. Ezek is a víziók igazságához tartoznak, és ezek a legalapvetőbbek, valamint a legfontosabbak. Jelenleg nagyon sok minden van, amibe nektek be kell lépnetek és amit gyakorolnotok kell, és ez most sokkal tagoltabb és részletesebb. Ha te nem ismered ezeket az igazságokat, az azt bizonyítja, hogy neked

még el kell érned a belépést. A legtöbbször az emberek ismerete az igazságról túl sekélyes; képtelenek bizonyos alapvető igazságokat a gyakorlatba átültetni, és nem tudják, hogyan kell kezelni még a jelentéktelen dolgokat sem. Azért nem képesek az emberek az igazságot gyakorolni, mert lázadó a beállítottságuk, és mert túl felszínes és egyoldalú az ismeretük a mai munkáról. Ezért az embereknek nem könnyű feladat tökéletessé válni. Te túlságosan lázadó vagy, és túlságosan sokat őrölsz régi énedből; képtelen vagy az igazság oldalára állni, és még a legkézenfekvőbb igazságokat sem vagy képes gyakorolni. Az ilyen embereket nem lehet megmenteni, és ők azok, akiket nem hódítottak meg. Ha a te belépésednek nincsenek sem részletei, sem céljai, akkor csak lassan fog eljönni hozzád a gyarapodás. Ha a legcsekélyebb valóságtartalma sincs a belépésednek, akkor a törekvésed hiábavaló lesz. Ha nem vagy tisztában az igazság lényegével, változatlan maradsz. Az ember életében történő növekedés és a beállítottságában bekövetkező változások a valóságba való belépés, sőt, a részletes tapasztalatokba való belépés révén érhetők el. Ha sok részletes tapasztalatot szerzel a belépésed során, és sok tényleges tudással és belépéssel rendelkezel, akkor a beállítottságod gyorsan meg fog változni. Még ha jelenleg nem is vagy teljesen tisztában a gyakorlattal, legalább Isten munkájának vízióival tisztában kell lenned. Ha nem, akkor képtelen leszel a belépésre; a belépés csak akkor lehetséges, ha már rendelkezel az igazság ismeretével. Csak akkor nyerheted el az igazság mélyebb megértését és a mélyebb belépést, ha a Szentlélek megvilágosít téged a tapasztalatodban. Nektek meg kell ismernetek Isten munkáját.

Kezdetben, az emberiség megteremtése után az izráeliták voltak azok, akik Isten munkájának alapjául szolgáltak. Egész Izráel volt Jahve földi munkájának bázisa. Jahve munkája az volt, hogy közvetlenül vezesse és pásztorolja az embert a törvények megalkotásával, hogy az ember normális életet élhessen és normális módon imádhassa Jahvét a földön. Az ember nem láthatta és nem érinthette meg Istent a Törvény Korában. Mivel csak annyit tett, hogy a Sátán által megrontott legelső embereket vezette, tanította és pásztorolta, az Ő szavai csupán törvényeket, rendelkezéseket és az emberi viselkedés normáit tartalmazták, és nem látták el őket az élet igazságaival. Az Ő vezetése alatt álló izráelitákat nem rontotta meg mélységesen a Sátán. Az Általa végzett törvény munkája csak az üdvösség munkájának legelső állomása, az üdvösség munkájának legeleje volt, és gyakorlatilag semmi köze nem volt az ember életfelfogásában bekövetkezett változásokhoz. Ezért az üdvösség munkájának kezdetén Neki nem volt szüksége arra, hogy testet öltjön az Izráelben végzett munkájához. Ezért szüksége volt egy médiumra – egy eszközre –, amelyen keresztül kapcsolatba léphetett az emberrel. Így bukkantak fel a teremtetett lények között azok, akik Jahve nevében beszéltek és dolgoztak, vagyis így jöttek az ember fiai és a próféták, hogy az emberek között munkálkodjanak. Az ember fiai Jahve nevében dolgoztak az emberek között. Az, hogy Jahve „ember fiainak” nevezi őket, azt jelenti, hogy ezek az emberek Jahve nevében hozták meg a törvényeket. Izráel népe között papok is voltak, papok, akiket

Jahve őrzött és védett, és akikben Jahve Lelke munkálkodott; ők voltak a vezetők a nép között, és közvetlenül Jahvét szolgálták. A próféták viszont arra voltak hivatottak, hogy Jahve nevében beszéljenek minden ország és törzs népéhez. Ők továbbá megjövendölték Jahve munkáját. Legyenek akár az ember fiai, akár a próféták, mindegyiküket maga Jahve Lelke támasztotta, és Jahve munkája volt bennük. Az emberek között ők voltak azok, akik közvetlenül képviselték Jahvét; csak azért végezték a munkájukat, mert Jahve emelte fel őket, és nem azért, mert ők voltak az a hús-vér test, amelyben maga a Szentlélek testesült meg. Ezért, bár egyformák voltak abban, hogy Isten nevében beszéltek és munkálkodtak, a Törvény Korában az ember fiai és a próféták nem voltak a megtestesült Isten hús-vér teste. Isten munkája a Kegyelem Korában és az utolsó szakasz pontosan az ellenkezője volt, mivel az ember üdvösségének és ítéletének munkáját egyaránt Maga a megtestesült Isten végezte, és így egyszerűen nem volt szükség arra, hogy még egyszer prófétákat támasszon és az ember fiait, hogy az Ő nevében dolgozzanak. Az ember szemében nincs lényegi különbség a munkájuk lényege és módja között. És éppen ez az oka annak, hogy az emberek állandóan összekeverik a megtestesült Isten munkáját a próféták és az ember fiainak munkájával. A megtestesült Isten megjelenése alapvetően ugyanaz volt, mint a prófétáké és az ember fiaié. És a megtestesült Isten még a prófétáknál is normálisabb és valóságosabb volt. Ezért az ember képtelen különbséget tenni közöttük. Az ember kizárólag a külsőségekre összpontosít, és egyáltalán nincs tudatában annak, hogy bár a kettejük léte, munkája és beszéde egyforma, mégis van közöttük egy lényeges különbség. Mivel az embernek túl gyenge a képessége arra, hogy megkülönböztesse a dolgokat, képtelen különbséget tenni egyszerű dolgok között, még kevésbé ilyen bonyolultak között. Amikor a próféták és azok az emberek, akiket a Szentlélek használt, beszéltek és dolgoztak, ez az ember kötelességének teljesítése volt, a teremtett lény működését szolgálta, és ez olyasvalami volt, amit az embernek meg kellett tennie. A megtestesült Isten szavai és munkája azonban az Ő szolgálatát voltak hivatottak betölteni. Bár az Ő külső alakja egy teremtett lényé volt, az Ő munkája nem az volt, hogy az Ő működését, hanem hogy az Ő szolgálatát végezze. A „kötelesség” kifejezést a teremtett lényekre vonatkozóan használják, míg a „szolgálat” kifejezést a megtestesült Isten hús-vér testére vonatkozóan. A kettő között lényegi különbség van; nem felcserélhetőek. Az ember munkája csak a kötelessége teljesítése, míg Isten munkája az irányítás és az Ő szolgálatának végzése. Ezért, bár a Szentlélek számos apostolt használt, és sok próféta volt telve Vele, munkájuk és szavaik csupán arra szolgáltak, hogy a kötelességüket, mint teremtett lények, teljesítsék. Lehet, hogy prófeciáik meghaladták a megtestesült Isten által elmondott életmódot, és lehet, hogy emberi mivoltuk még a megtestesült Istenét is meghaladta, de ettől még mindig a kötelességüket teljesítették, és nem egy szolgálatot teljesítettek. Az ember kötelessége az ember rendeltetésére utal; ez az, amit az ember elérhet. A megtestesült Isten által végzett szolgálat azonban az Ő irányítására vonatkozik, és ez az ember számára elérhetetlen.

Akár beszél, akár munkálkodik, akár csodákat tesz, a megtestesült Isten nagyszerű munkát végez az Ő irányítása során; ezt a munkát pedig ember nem végezheti el Őhelyette. Az ember munkája csak annyi, hogy teremtett lényként teljesítse kötelességét Isten irányítási munkájának egy adott szakaszában. Isten irányítása nélkül, vagyis, ha a megtestesült Isten szolgálata elveszne, a teremtett lény kötelessége is elveszne. Isten munkája az Ő szolgálatának teljesítése során az ember irányítása, míg az ember kötelességének teljesítése a saját felelősségének betöltése, hogy megfeleljen a Teremtő követelményeinek, és semmiképpen sem tekinthető az ember szolgálata teljesítésének. Isten eredendő szubsztanciája számára – az Ő Lelke számára – Isten munkája az Ő irányítása, de a megtestesült Isten számára, aki egy teremtett lény külső formáját viseli, az Ő munkája az Ő szolgálatának végzése. Bármilyen munkát végez is, az az Ő szolgálatának végrehajtása; az ember csak annyit tehet, hogy Isten irányításának keretein belül és az Ő vezetése alatt a legjobbat nyújtja.

Az ember kötelességének teljesítése valójában mindannak a megvalósítása, ami az emberben eredendően rejlik, vagyis ami az ember számára lehetséges. Ekkor teljesül a kötelessége. Az ember hibái a szolgálata során fokozatosan csökkennek a növekvő tapasztalatok és az őt érő ítélet során; ezek nem akadályozzák és nem befolyásolják az ember kötelességét. Azok, akik felhagynak a szolgálattal, vagy meghátrálnak, és visszahúzódnak attól való félelmükben, hogy a szolgálatuknak hátrányai lehetnek, a leggyávábbak mind közül. Ha az emberek nem tudják kifejezni azt, amit a szolgálat során ki kellene fejezniük, vagy nem tudják elérni azt, ami eredendően lehetséges a számukra, és ehelyett inkább csak bolondoznak, és csak színlelik a dolgokat, akkor elvesztették azt a funkciójukat, amivel egy teremtett lénynek rendelkeznie kellene. Az ilyen embereket „középszerűeknek” nevezik; ők haszontalan söpredék. Hogyan lehet az ilyen embereket méltán teremtett lényeknek nevezni? Ők vajon nem romlott lények-e, akik kívülről ragyognak, de belülről rothadtak? Ha egy ember Istennek nevezi magát, de képtelen kifejezni az isteniség mibenlétét, nem képes Isten munkáját végezni, vagy Istent képviselni, akkor kétségtelenül nem Isten, mert nincs meg benne Isten szubsztanciája, és az, amit Isten eredendően el tud érni, nem létezik benne. Ha az ember elveszíti azt, ami eredendően elérhető számára, akkor többé nem tekinthető embernek, és nem méltó arra, hogy teremtett lény legyen vagy Isten elé járuljon és szolgálja Őt. Sőt, nem méltó arra sem, hogy Isten kegyelmében részesüljön, vagy hogy Isten vigyázzon rá, megvédje és tökéletessé tegye. Sokan, akik elvesztették Isten bizalmát, elveszítik Isten kegyelmét is. Nemcsak, hogy nem vetik meg a vétkeiket, hanem szemtelenül azt terjesztik, hogy Isten útja helytelen, sőt a lázadók még Isten létezését is tagadják. Hogyan lehetnek az ilyen emberek, akik ilyen lázadó mivolttal bírnak, jogosultak arra, hogy élvezzék Isten kegyelmét? Azok, akik nem teljesítik a kötelességüket, nagyon lázadók Istennel szemben, és bár sokkal tartoznak Neki, mégis hátat fordítanak, és azt sulykolják, hogy Isten téved. Hogyan lehet az ilyen ember méltó arra, hogy tökéletessé váljon? Nem ez-e az előjele a kirekesztésnek és büntetésnek?

Azok az emberek, akik nem teljesítik kötelességüket Isten előtt, már a legszörnyűbb bűnökben vétkesek, amelyekért még a halál is elégtelen büntetés, mégis van képük Istennel vitatkozni és önmagukat Őhöz mélni. Mi haszna van az ilyen emberek tökéletesítésének? Amikor az emberek kudarcot vallanak kötelességük teljesítésében, bűntudatot és lekötelezettséget kell érezniük; meg kellene vetniük gyengeségüket és haszontalanságukat, lázadásukat és romlottságukat, sőt, életüket Istennek kellene adniuk. Csak így lesznek olyan teremtetten lények, akik igazán szeretik Istent, és csak az ilyen emberek méltók arra, hogy élvezzék Isten áldásait és ígérését, és hogy Általa tökéletessé váljanak. És mi a helyzet a többségetekkel? Hogyan bántok a közöttetek élő Istennel? Hogyan teljesítettétek Előtte kötelességeket? Megtettétek-e mindazt, amire hivatottak voltatok, akár a saját életetek árán is? Mit áldoztatok fel? Hát nem kaptatok sokat Tőlem? Tudtok-e különbséget tenni? Mennyire vagytok hűségesek Hozzám? Hogyan szolgáltatok Engem? És mi van mindazzal, amit nektek adtam, és amit értetek tettem? Felmértétek már mindezt? Megítéltétek-e mindezt, és összevetettétek-e azzal a csekély lelkiismerettel, ami bennetek van? Kihez lehetnek méltók a szavaitok és tetteitek? Lehetséges-e, hogy a ti ily jelentéktelen áldozatok méltó mindahhoz, amivel megajándékoztalak benneteket? Nincs más választásom, és teljes szívemből odaadó voltam irántatok, ti mégis gonosz szándékokat dédelgettek, és fél szívvel vagytok irántam. Ez a ti kötelességeitek mértéke, a ti egyetlen feladatotok. Vajon ez nem így van? Hát nem tudjátok, hogy teljesen elbuktatok a teremtetten lény kötelességének teljesítése során? Hogyan lehet teremtetten lénynek tekinteni titeket? Nem világos számotokra, hogy mi az, amit kifejezték és megéltek? Ti elbuktatok a kötelességeitek teljesítésében, de igyekeztek elnyerni Isten toleranciáját és bőséges kegyelmét. Ez a kegyelem nem az olyan értéktelen és alantas embereknek készült, mint ti, hanem azoknak, akik nem kérnek semmit, és boldogan hoznak áldozatot. Az olyan emberek, mint ti, az ilyen középszerűek, teljesen méltatlanok arra, hogy élvezzék a mennyei kegyelmet. Csak megpróbáltatások és végtelen büntetés kíséri majd a napjaitokat! Ha nem tudtok hűségesek lenni hozzám, szenvedés lesz a sorsotok. Ha nem tudtok felelősséggel viseltetni az Én szavaim és az Én munkám iránt, akkor a ti kimeneteletek a büntetés lesz. Minden kegyelemben, áldásban és a királyság csodálatos életében nem lesz részetek. Ez az általatok megérdemelt vég és a saját művetek következménye! A tudatlanságban és gőgben élők nemcsak, hogy nem próbálnak meg mindent megtenni, és nem teljesítik kötelességüket, hanem még kegyelemért is nyújtják a kezüket, mintha megérdemelnék azt, amit kérnek. És ha nem kapják meg, amit kérnek, akkor egyre kevésbé lesznek hűségesek. Hogyan lehet az ilyen embereket értelmeseknek tekinteni? Ti gyenge képességűek és oktalanok vagytok, teljesen alkalmatlanok arra, hogy teljesítsétek azt a kötelességet, amelyet az irányítás munkája során teljesítenetek kellene. A ti értéketek már a mélybe zuhant. Az, hogy nem viszonzotátok Nekem, hogy ekkora kegyelmet tanúsítottam irántatok, már önmagában is a rendkívüli lázadás jele, ami elégséges ahhoz, hogy elítéljelek, és bizonyítsam gyávaságotokat,

alkalmatlanságokat, aljasságokat és méltatlanságokat. Mi jogosít fel titeket arra, hogy továbbra is kinyújtva tartsátok a kezeteiket? Hogy ti képtelenek vagytok a legcsekélyebb segítséget nyújtani munkámhoz, képtelenek vagytok lojálisak lenni, és képtelenek vagytok tanúságot tenni értem, ezek a ti vétkeitek és hibáitok, de ti mégis inkább támadtok Engem, hazugságokat mondtok Rólam, és panaszkodtok, hogy igazságtalan vagyok. Vajon ez az, ami a hűségeteket jelenti? Ez az, ami a szereteteteket jelenti? Milyen más munkát tudnátok ezen kívül végezni? Hogyan járultatok hozzá az összes elvégzett munkához? Mennyit áldoztatok arra? Én már azzal nagy türelmet tanúsítottam, hogy nem hibáztattalak benneteket, de ti mégis szégyentelenül szabadkoztok Nekem, és egymás között panaszkodtok Rám. Rendelkeztek-e az emberi mivolt legkisebb nyomával is? Bár az ember kötelességét beszennyezi az emberi elme és az ő elképzelései, nektek teljesítenetek kell a kötelességeket és meg kell mutatnotok hűségeteket. Az ember munkájában lévő tisztátalanságok az ő képességéről árulkodnak, míg ha az ember nem teljesíti a kötelességét, az a lázadó mivoltát mutatja. Nincs összefüggés az ember kötelessége és aközött, hogy áldott vagy átkozott-e. A kötelesség az, amit az embernek teljesítenie kell; ez az ő mennyei hivatása, és nem függhet ellentételezéstől, feltételektől vagy okoktól. Csak akkor teljesíti kötelességét. Áldottnak lenni az, amikor valaki tökéletessé válik, és az ítélet megtapasztalása után élvezni Isten áldásait. Átkozottnak lenni az, amikor valakinek nem változik a beállítottsága, miután megtapasztalta a fenyítést és az ítéletet, ez az, amikor nem azt tapasztalja, hogy tökéletessé vált, hanem hogy büntetést kapott. De függetlenül attól, hogy áldottak vagy átkozottak, a teremtetett lényeknek teljesíteniük kell a kötelességüket, azt téve, amit tenniük kell, és azt, amire képesek; ez a legkevesebb, amit egy embernek, egy Istent követő személynek tennie kellene. Nem szabad csak azért teljesítened a kötelességedet, hogy áldott legyél, és nem szabad megtagadnod a cselekvést attól való félelmedben, hogy átkozott leszel. Hadd mondjam el nektek ezt az egy dolgot: az ember kötelességének teljesítése az, amit tennie kell, és ha képtelen teljesíteni a kötelességét, akkor ez a lázadó mivolta. Az ember a kötelessége teljesítésének folyamata révén változik meg fokozatosan, és ezen folyamat során bizonyítja hűségét. Mint ilyen, minél inkább képes vagy teljesíteni a kötelességedet, annál több igazságot fogsz kapni, és annál valószínűbbé válik a kifejezőmódod. Azok, akik csupán a kötelességük teljesítésében járnak el, és nem keresik az igazságot, a végén ki lesznek rekesztve, mert az ilyen emberek nem az igazság gyakorlásában teljesítik a kötelességüket, és nem gyakorolják az igazságot a kötelességük teljesítésében. Ők azok, akik változatlanok maradnak, és átkozottak lesznek. Nemcsak a kifejezéseik tisztátalanok, hanem minden, amit kifejeznek, gonosz.

A Kegyelem Korában Jézus is sok szót szólt és sok munkát végzett. Miben különbözött Ő Ézsaiástól? Miben különbözött Dánieltől? Vajon Ő próféta volt? Miért mondják, hogy Ő Krisztus? Mik a különbségek közöttük? Mindannyian emberek voltak, akik szavakat mondtak, és szavaik többé-kevésbé egyformának tűntek az ember

számára. Mindannyian szavakat mondtak és munkát végeztek. Az Ószövetség prófétái jövődöléseket mondtak, és hasonlóképpen mondhatott Jézus is. Miért van ez így? A különbségtétel itt a munka természetén alapul. Ahhoz, hogy ezt a dolgot megkülönböztess, nem szabad figyelembe vened a hús-vér test természetét, ahogyan szavaik mélységét vagy felszínességét sem kellene figyelembe vened. Mindig először a munkájukat és a munkájuk által az emberben elért hatásokat kell figyelembe vened. Az akkori próféták által elmondott jövődölések nem az ember életét táplálták, és az olyanok által kapott sugallatok, mint Ézsaiás és Dániel, csupán jövődölések voltak, és nem az élet útja. Ha nem lett volna Jahve közvetlen kinyilatkoztatása, egyikük sem tudta volna elvégezni azt a munkát, ami halandók számára nem lehetséges. Jézus is sok szót szólt, de ezek a szavak az élet útját jelentették, amelyből az ember megtalálhatta az utat, amelyen járjon. Ez azt jelenti, hogy először is, Ő tudta táplálni az ember életét, mert Jézus az élet; másodszor, Ő tudta visszafordítani az ember eltévelyedéseit; harmadszor, az Ő munkája képes volt átvenni Jahve munkáját, hogy folytassa a korszakot; negyedszer, Ő meg tudta ragadni az emberben rejlő szükségleteket és megértette, hogy mi hiányzik az ember számára; ötödször, Ő képes volt egy új korszakot bevezetni és a régit lezárni. Ezért nevezik Őt Istennek és Krisztusnak; nemcsak Ézsaiástól, hanem minden más prófétától is különbözik. Vegyük Ézsaiást a próféták munkájának összehasonlítására. Először is, ő nem tudta táplálni az ember életét; másodszor, nem tudott egy új korszakot bevezetni. Ő ugyanis Jahve vezetése alatt dolgozott, és nem azért, hogy egy új korszakot vezessen be. Harmadszor, a szavak, amelyeket mondott, túlmutattak rajta. Közvetlenül Isten Lelkétől kapott kinyilatkoztatásokat, és mások nem értették volna meg, még ha meg is hallgatták volna őket. Már ez a néhány dolog is elegendő annak bizonyítására, hogy a szavai nem voltak többek jövődöléseknél, nem voltak mások, mint a Jahve helyett végzett munka egy vetülete. Ő azonban nem képviselhette teljesen Jahvét. Ő Jahve szolgálja volt, egy eszköz Jahve munkájában. Csak a Törvény Korában és Jahve munkájának keretein belül végzett munkát; nem dolgozott a Törvény Korán túl. Ezzel ellentétben Jézus munkája más volt. Ő túllépett Jahve munkájának keretein; megtestesült Istenként dolgozott, és elszenvedte a keresztre feszítést, hogy megváltsa az egész emberiséget. Vagyis a Jahve által végzett munkán túlmenően új munkát végzett. Ez egy új korszak bevezetése volt. Ezenkívül képes volt beszélni arról, amit ember nem tudott elérni. Az Ő munkája Isten irányításán belüli munka volt, és az egész emberiségre kiterjedt. Nem csak néhány emberben munkálkodott, és nem is arra irányult a munkája, hogy korlátozott számú embert vezessen. Ami azt illeti, hogy miként testesült meg Isten emberként, hogy miként adott a Lélek kinyilatkoztatásokat abban az időben, és hogy a Lélek hogyan szállt le egy emberre, hogy munkát végezzen – ezek olyan dolgok, amelyeket az ember nem láthat vagy érinthet. Teljesen lehetetlen, hogy ezek az igazságok bizonyítékul szolgáljanak arra, hogy Ő a megtestesült Isten. Ilyenformán csak Isten szavai és műve között lehet különbséget tenni, amelyek az ember számára kézzelfoghatóak. Csak ez a valóságos.

Ez azért van, mert a Lélek dolgai nem láthatóak számodra, és csak Maga Isten ismeri őket világosan, és még Isten megtestesült teste sem tud mindent; te csak az Általa végzett munkából tudod ellenőrizni, hogy Ő Isten-e. Az Ő munkájából látható, hogy először is képes egy új korszakot megnyitni; másodszor, képes táplálni az ember életét és megmutatni az embernek az utat, amelyet követhet. Ez elegendő annak megállapítására, hogy Ő Maga Isten. Legalábbis az a munka, amit Ő végez, teljes mértékben képviselheti Isten Lelkét, és az ilyen munkából látható, hogy Isten Lelke Benne van. Mivel a megtestesült Isten által végzett munka elsősorban egy új korszak bevezetésére, új munka vezetésére és egy új birodalom megnyitására irányult, ezek önmagukban elegendőek annak alátámasztására, hogy Ő Isten Maga. Ez tehát megkülönbözteti Őt Ézsaiástól, Dánieltől és a többi nagy prófétától. Ézsaiás, Dániel és a többiek mind a magasan képzett és művelt emberek osztályához tartoztak; rendkívüli emberek voltak Jahve vezetése alatt. A megtestesült Isten is tájékozott volt, és nem volt híján az értelemnek, de az Ő emberi mivolta különösen normális volt. Ő egy közönséges ember volt, és a szabad szem nem vehetett észre rajta semmiféle különleges emberi mivoltot, és nem fedezhetett fel az Ő emberi mivoltában semmi olyat, ami különbözött volna a többiekétől. Egyáltalán nem volt természetfeletti vagy egyedi, és nem rendelkezett semmiféle felsőfokú végzettséggel, tudással vagy elmélettel. Az életet, amelyről beszélt, és az utat, amelyen járt, nem elmélet, nem tudás, nem élettapasztalat vagy családi nevelés útján szerezte. Ezek inkább a Lélek közvetlen munkái voltak, ami a megtestesült lény munkája. Mivelhogy az embernek nagyszerű elképzelései vannak Istenről – és különösen azért, mert ezek az elképzelések túl sok homályos és természetfeletti elemből állnak –, az ember szemében egy normális, emberi gyengeséggel rendelkező Isten, aki nem képes jeleket és csodákat tenni, bizonyosan nem Isten. Vajon nem az ember téves elképzelései ezek? Ha a megtestesült Isten hús-vér teste nem egy normális ember volna, akkor hogyan lenne elmondható Róla, hogy testet öltött? Húsból lenni azt jelenti, hogy közönséges, normális ember; ha Ő egy természetfeletti lény lett volna, akkor nem lett volna hús-vér testből való. Annak bizonyítására, hogy Ő hús-vér testből van, a megtestesült Istennek normális testtel kellett rendelkeznie. Ez egyszerűen a megtestesülés jelentőségének kiteljesítésére szolgált. Ám a próféták és az ember fiai esetében nem ez volt a helyzet. Ők a Szentlélek által használt, tehetséges emberek voltak; az ember szemében az ő emberi mivoltuk különösen nagyszerű volt, és sok olyan cselekedetet hajtottak végre, amelyek meghaladták a normális emberi mivoltot. Emiatt az emberek Istennek tekintették őket. Ezt most mindannyiótoknak világosan meg kell értenetek, mert ez volt az a kérdés, amelyet az elmúlt korokban a legkönnyebben tévesztett össze minden ember. Ráadásul a megtestesülés a legtitokzatosabb minden dolog közül, és a megtestesült Isten a legnehezebben elfogadható az ember számára. Amit mondok, az elősegíti a feladatokat teljesítését és a megtestesülés misztériumának megértését. Mindez Isten irányításával, a látomásokkal kapcsolatos. Ha ezt megértitek, az nagyon hasznos lesz a látomásokkal kapcsolatos ismeretek elnyeréséhez, ami Isten

irányítási munkája. Ily módon ti is sok ismeretet fogtok szerezni arról a kötelességről, amelyet a különböző típusú embereknek teljesíteniük kell. Bár ezek a szavak nem közvetlenül mutatják nektek az utat, mégis nagy segítséget jelentenek a belépésekhez, mert az életetek jelenleg nagyon nélküli a látomásokat, és ez jelentős akadállyá válik majd, amely megakadályozza a belépéseket. Ha képtelenek vagytok megérteni ezeket a kérdéseket, akkor nem lesz semmilyen motiváció, ami a belépéseket mozgatja. És hogyan tenné egy ilyen törekvés leginkább lehetővé számotokra, hogy teljesítsétek a kötelességeket?

Isten az egész teremtés ura

A két előző korszak munkájának egyik szakasza Izráelben, a másik pedig Júdeában valósult meg. Általánosságban elmondható, hogy e munka egyik szakasza sem hagyta el Izráelt, és mindkettő az első választott népen teljesedett be. Ennek eredményeként az izráeliták úgy vélik, hogy Jahve Isten csak az izráeliták Istene. Mivel Jézus Júdeában munkálkodott, ahol a keresztre feszítést bevégezte, a zsidók úgy tekintenek rá, mint a zsidó nép Megváltójára. Úgy gondolják, hogy Ő kizárólag a zsidók Királya, nem pedig más népeké; hogy Ő nem az az Úr, aki az angolokat megváltja, nem is az az Úr, aki az amerikaiakat, hanem az az Úr, aki az izráelitákat váltja meg; és hogy a zsidókat váltotta meg Izráelben. Valójában Isten minden dolgok Mestere. Ő az egész teremtés Istene. Ő nem csak az izráeliták és a zsidók Istene; Ő az egész teremtés Istene. Az Ő munkájának előző két szakasza Izráelben zajlott, ami bizonyos elképzeléseket alakított ki az emberekben. Azt hiszik, hogy Jahve Izráelben végezte a munkáját, hogy maga Jézus Júdeában teljesítette a munkáját, továbbá, hogy azért öltött testet, hogy munkáját végezze – és bárhog is legyen, ez a munka nem terjedt ki Izráelen túlra. Isten nem munkálkodott az egyiptomiak vagy az indiaiak között; csak az izráeliták között dolgozott. Így alkotnak az emberek különféle elképzeléseket, és Isten munkáját egy bizonyos körben határolják le. Azt mondják, hogy amikor Isten munkálkodik, akkor azt a választott nép körében és Izráelben kell tennie; Isten az izráelitákon kívül nem munkálkodik senki máson, és a munkájának nincs nagyobb hatóköre. Különösen szigorúak akkor, amikor arról van szó, hogy a megtestesült Istent saját elképzelésüknek feleltessék meg, és nem engedik meg Neki, hogy Izráel határain kívülre lépjen. Nem csupán emberi elképzelések mindezek? Isten teremtette az egész eget és a földet és minden dolgot, az Ő műve az egész teremtés, hogyan korlátozhatná tehát munkáját csak Izráelre? Ha így lenne, mi értelme lett volna annak, hogy véghezvigye az egész teremtést? Ő teremtette az egész világot, és hatezer éves irányítási tervét nemcsak Izráelben, hanem a világegyetem minden emberén végrehajtotta. Függetlenül attól, hogy Kínában, az Egyesült Államokban, az Egyesült Királyságban vagy Oroszországban él, minden ember Ádám leszármazottja; mindannyiukat Isten teremtette. Egyikük sem menekülhet ki a teremtés

kereteiből, és egyikük sem tudja kivonni magát az „Ádám leszármazottja” címke alól. Mindannyian Isten teremtményei, mindannyian Ádám utódai, és mindannyian Ádám és Éva romlott leszármazottai is. Nemcsak az izráeliták Isten teremtményei, hanem minden ember; csak hogy egyesek átkozottak, mások pedig áldottak. Sok méltányolható dolog van az izráelitákban; Isten kezdetben rajtuk munkálkodott, mert ők voltak a legkevésbé romlottak. A kínaiak nem hasonlíthatók hozzájuk; ők sokkal alacsonyabb rendűek. Isten tehát kezdetben Izráel népe között munkálkodott, és munkájának második szakasza csak Júdeában valósult meg, ami sok elképzelést és szabályt hozott az embereknek. Valójában, ha Isten az emberi elképzelések szerint cselekedne, akkor csak az izráeliták Istene lenne, és így képtelen lenne kiterjeszteni munkáját a pogány nemzetekre, mert csak az izráeliták Istene lenne, nem pedig az egész teremtés Istene. A prófécia szerint Jahve neve a pogány nemzetek között fog felmagasztaltatni, és elterjed a pogány nemzetek között. Miért volt ez megjövendölve? Ha Isten csak az izráeliták Istene lenne, akkor csak Izráelben munkálkodna. Sőt, nem terjesztené ezt a munkát, és nem mondana ilyen próféciát. Mivel ezt a próféciát megtette, biztosan kiterjeszti munkáját a pogány nemzetekre, minden nemzetre és országra. Mivel ezt mondta, meg kell tennie; ez az Ő terve, hiszen Ő az Úr, aki az eget és a földet és minden dolgot teremtett, és az egész teremtés Istene. Függetlenül attól, hogy az izráeliták között vagy egész Júdeában munkálkodik-e, az a munka, amit Ő végez, az egész világegyetem és az egész emberiség munkája. Az a munka, amelyet Ő ma a nagy vörös sárkány nemzetében – egy pogány nemzetben – végez, még mindig az egész emberiség munkája. Izráel lehet az Ő földi munkájának kiindulópontja; hasonlóképpen Kína is lehet az Ő munkájának bázisa a pogány nemzetek között. Nem teljesítette-e most be azt a próféciát, hogy „Jahve neve a pogány nemzetek között is felmagasztaltatik”? A pogány nemzetek között végzett munkájának első lépése ez a munka; a munka, amelyet a nagy vörös sárkány nemzetében végez. Az, hogy a megtestesült Isten ezen a földön munkálkodik, és ezen átkozott népek között dolgozik, különösen ellentmond az emberi elképzeléseknek; ezek a legalacsonyabb rendű népek, nincs értékük, és Jahve a kezdetben elhagyta őket. Az embereket elhagyhatják más emberek, de ha Isten elhagyja őket, akkor senki sem nélkülözi jobban a társadalmi rangot, senki sem alacsonyabb értékű. Isten teremtménye számára a Sátántól való megszállás vagy az emberek általi elhagyatottság nagyon fájdalmas érzés – de egy teremtmény számára, akit a Teremtő elhagyott, az azt jelenti, hogy már nem lehet alacsonyabb rangja. Móáb leszármazottai átkozottak voltak, és ebben az elmaradott országban születtek; kétségtelen, hogy a sötétség befolyása alatt álló emberek közül Móáb leszármazottai rendelkeznek a legalacsonyabb státusszal. Mivel e nép eddig is a legalacsonyabb rangú volt, a rajtuk végzett munka képes a legjobban megdönteni az emberi elképzeléseket, és egyben a leghasznosabb Isten hatezeréves irányítási tervének egésze szempontjából is. Az ilyen munka elvégzése ezek között az emberek között a legjobb módja az emberi elképzelések megdöntésének, és ezzel Isten elindít egy korszakot; ezzel lerombol minden emberi elképzelést; ezzel

lezárja az egész Kegyelmi Korszak munkáját. Az első munkáját Júdeában, Izráel határain belül végezte; a pogány nemzetek között nem végzett semmilyen munkát az új korszak elindítására. A munka utolsó szakaszát nemcsak a pogányok között végzi, hanem még inkább az átkozottak között. Ez a pont az a bizonyíték, amely a leginkább képes megalázni a Sátánt, és így Isten „válík” a világegyetemben az egész teremtés Istenévé, minden dolgok Urává, az imádat tárgyává minden élő számára.

Ma is vannak, akik még mindig nem értik, milyen új munkába kezdett Isten. A pogány nemzetek között Isten új kezdetet nyitott. Új korszakot kezdett, új munkához fogott – és ezt a munkát Móáb leszármazottain végzi. Nem ez lenne az Ő legújabb munkája? A történelem során még senki sem tapasztalta meg ezt a munkát. Még csak nem is hallott róla senki, nemhogy méltányolta volna. Isten bölcsessége, Isten csodája, Isten kifürkészhetetlensége, Isten nagysága és Isten szentsége mind a munkának ebben a szakaszában, az utolsó napok munkájában nyilvánul meg. Nem új munka lenne-e ez, olyan munka, amely megdönti az emberi elképzeléseket? Vannak, akik így gondolkodnak: „Mivel Isten megátkozta Móábot, és azt mondta, hogy elhagyja Móáb leszármazottait, hogyan menthetné meg őket most?” Ezek azok a pogányok, akiket Isten megátkozott és kiűzött Izráelből; az izráeliták „pogány kutyáknak” nevezték őket. Mindenki úgy hiszi, hogy nemcsak pogány kutyák, hanem még rosszabbak: a pusztulás fiai; vagyis nem Isten választott népe. Lehet, hogy Izráel határain belül születtek, de nem tartoznak Izráel népéhez, és pogány nemzetek közé üzettek ki. Ők a legalacsonyabb rendű nép. Éppen azért, mert ők a legalacsonyabb rendűek az emberiség között, Isten éppen közöttük végzi el az új korszakot elindító munkáját, mert ők a romlott emberiség képviselői. Isten munkája szelektív és célzott; a munka, amelyet ma ezekben az emberekben végez, egyben a teremtesen végzett munka is. Noé Isten teremtménye volt, ahogyan az ő leszármazottai is azok. Mindenki a világon, aki húsból és vérből való, Isten teremtménye. Isten munkája az egész teremtesre irányul; nem függ attól, hogy valaki meg volt-e átkozva a teremtes után. Az Ő irányítási munkája az egész teremtesre irányul, nem pedig azokra a kiválasztott emberekre, akik nem voltak megátkozva. Mivel Isten a teremtményei között akarja beteljesíteni a munkáját, ezért biztosan sikeresen véghez is viszi azt, és azok között az emberek között fog dolgozni, akik hasznosak az Ő munkája szempontjából. Ezért Ő minden konvenciót megdönt, amikor az emberek között munkálkodik; Számára az „átkozott”, „megfenyített” és „áldott” szavak értelmetlenek! A zsidó nép jó, ahogy Izráel választott népe is; ők értékes és jó emberi tulajdonságokkal rendelkező emberek. Kezdetben Jahve közöttük fogott hozzá a munkájához, és rajtuk teljesítette be legkorábbi művét – de a hódító munkát ma rajtuk végezni értelmetlen lenne. Lehet, hogy ők is a teremtes részei, és lehet, hogy sok jó tulajdonságuk van, de a munkának ezt a szakaszát közöttük elvégezni értelmetlen lenne; Isten nem tudna embereket meghódítani, és nem tudná meggyőzni az egész teremtest, ami pontosan a célja annak, hogy munkáját átirányítja ezekre a nagy vörös sárkány népe közül való emberekre. A legnagyobb jelentősége itt annak van, hogy elindított egy korszakot,

megdöntött minden szabályt és minden emberi elképzelést, és bevégezte a Kegyelem Kora teljességének munkáját. Ha az Ő jelenlegi munkáját az izráeliták között végezné, akkor mire az Ő hatezer éves irányítási terve véget ér, mindenki azt hinné, hogy Isten csak az izráeliták Istene, hogy csak az izráeliták Isten választott népe, hogy csak az izráeliták érdemlik meg, hogy Isten áldását és ígéretét örököljék. Isten megtestesülése az utolsó napokban a nagy vörös sárkány országának pogány nemzetében beteljesíti Istennek mint az egész teremtés Istenének munkáját; befejezi az Ő egész irányítási munkáját, és befejezi munkájának központi részét a nagy vörös sárkány nemzetében. A munka e három szakaszának lényege az ember megváltása – nevezetesen, hogy az egész teremtés imádja a Teremtőt. Így a munka minden egyes szakaszának komoly értelme van; Isten nem tesz semmi olyat, ami értelmetlen vagy értéktelen lenne. A munkának ez a szakasza egyrészt egy új korszakot indít el, és véget vet az előző két korszaknak; másrészt megsemmisít minden emberi elképzelést és az emberi hit és tudás minden régi módját is. Az előző két korszak munkája különböző emberi elképzelések szerint zajlott; ez a szakasz azonban teljesen megszünteti az emberi elképzeléseket, és ezzel maradéktalanul meghódítja az emberiséget. Móáb leszármazottainak meghódításán keresztül, a Móáb leszármazottai között végzett munkán keresztül Isten az egész világegyetemben minden embert meghódít. Ez az Ő munkája e szakaszának legfőbb jelentősége, és ez az Ő munkája e szakaszának legértékesebb aspektusa. Még ha te most tudod is, hogy alacsony rangú vagy, és hogy csekély értékű vagy, akkor is úgy fogod érezni, hogy a legörömtelibb dologgal találkozál: nagy áldást örököltél, nagy ígéretet kaptál, és segíthetsz Isten e nagy művének megvalósításában. Megláttad Isten igaz arcát, ismered Isten eredendő természetét, és Isten akaratát teljesíted. Isten munkájának előző két szakasza Izráelben teljesedett be. Ha az Ő munkájának ez a szakasza az utolsó napokban is az izráeliták között valósulna meg, akkor nemcsak az egész teremtés hinné, hogy csak az izráeliták Isten kiválasztott népe, hanem Isten egész irányítási terve sem érné el kívánt hatását. Abban az időszakban, amikor az Ő munkájának két szakasza Izráelben valósult meg, nem valósult meg új munka – új korszakot elindító munka sem – a pogány nemzetek között. A munka mai szakasza – egy új korszak elindításának munkája – először a pogány nemzetek között valósul meg, ráadásul kezdetben Móáb leszármazottai között, és így indítja el az egész korszakot. Isten megdöntött az emberi elképzelésekben foglalt minden tudást, nem engedve, hogy bármennyi is megmaradjon belőle. Hódító munkája során megdöntötte az emberi elképzeléseket, az emberi tudás régi, korábbi módozatait. Hagyja, hogy az emberek lássák, hogy Istennél nincsenek szabályok, hogy Istenben nincs semmi régi, hogy az Ő munkája teljesen felszabadult, teljesen szabad, és hogy mindenben igaza van, amit tesz. Teljesen alá kell vetned magad minden munkának, amelyet Ő végez a teremtményei között. Minden munkának, amelyet Ő végez, van értelme, és az Ő akarata és bölcsessége szerint történik, nem pedig emberi döntések és elképzelések szerint. Ha valami hasznos az Ő munkája szempontjából, azt megteszi;

és ha valami nem hasznos az Ő munkája szempontjából, azt nem teszi meg, függetlenül attól, hogy az mennyire jó! Ő munkálkodik, és munkájának kedvezményezettjeit és helyszínét az Ő munkájának értelmével és céljával összhangban választja ki. Munkája során nem ragaszkodik a múltbeli szabályokhoz, és nem követi a régi képleteket. Ehelyett munkáját az adott munka jelentőségének megfelelően tervezi meg. Végző soron így éri el a valódi hatást és a várt célt. Ha te ma nem érted ezeket a dolgokat, akkor ennek a munkának nem lesz hatása rád.

Hogyan vélekedsz a tizenhárom apostoli levélről?

A Biblia Újszövetsége tartalmazza Pál tizenhárom levelét. A munkássága során Pál ezt a tizenhárom levelet a Jézus Krisztusban hívő gyülekezetekhez írta. Vagyis Pál azután emeltetett fel és írta meg ezeket a leveleket, miután Jézus felment a mennybe. Levelei bizonyoságtételek az Úr Jézus feltámadásáról és mennybemeneteléről az Ő halála után, továbbá terjesztik a megtérés és a kereszthordozás útját is. Természetesen mindezek az üzenetek és bizonyoságtételek arra szolgáltak, hogy az akkori Júdea környékén lévő különböző helyeken élő testvéreket és nővéreket tanítsák, mert akkoriban Pál az Úr Jézus szolgálja volt, és azért emeltetett fel, hogy tanúságot tegyen az Úr Jézusról. A Szentlélek munkájának minden egyes időszakában az Úr különböző embereket támaszt, hogy elvégezzék az Ő különféle munkáját, vagyis végezzék az apostolok munkáját, hogy folytassák azt a munkát, amelyet Maga Isten teljesít be. Ha ezt a Szentlélek közvetlenül végezné, és nem lennének emberek erre kiválasztva, akkor nagyon nehéz lenne elvégezni a munkát. Így lett Pálból olyan ember, aki a damaszkuszi úton földre esett, majd felemeltetett, hogy az Úr Jézus tanúja legyen. Ő apostol volt Jézus tizenkét tanítványán kívül. Az evangélium terjesztése mellett a gyülekezetek pásztorlását is vállalta különböző helyeken, ami a gyülekezetek testvéreinek és nővéreinek gondozását is magában foglalta – más szóval a testvérek és nővérek vezetését az Úrban. Pál bizonyoságtétele az volt, hogy az Úr Jézus feltámadásának és mennybemenetelének tényét ismertesse, valamint, hogy tanítsa az embereket megtérésre, bűnvallásra és arra, hogy a kereszt útján járjanak. Ő Jézus Krisztus egyik akkori tanúja volt.

Pál tizenhárom levelét kiválasztották, hogy felhasználják a Bibliában. Mind a tizenhármat azért írta, hogy különböző helyeken élő emberek különböző állapotát tárgyalja. A Szentlélek indította őt arra, hogy megírja ezeket, és apostoli pozícióból (az Úr Jézus egy szolgájának szemszögéből) tanította a testvéreket és nővéreket mindenütt. Pál levelei tehát nem próféciaiból vagy közvetlen látomásokból származtak, hanem az általa vállalt munkából eredtek. Ezek a levelek nem furcsák, és nem is olyan nehezen érthetőek, mint a próféciaik. Egyszerűen csak levelekként íródtak, és nem tartalmaznak sem próféciaikat sem misztériumokat; csak hétköznapi tanító szavakat tartalmaznak.

Jóllehet sok olyan szó van bennük, amelyeket az emberek talán nehezen fognak fel vagy nehezen értenek meg, azok Pál saját értelmezéséből és a Szentlélek megvilágosításából származnak. Pál csak egy apostol volt; az Úr Jézus által használt szolga, nem pedig próféta. Miközben különböző vidékeken járt, leveleket írt a gyülekezeti testvéreknek és nővéreknek, vagy amikor beteg volt, olyan gyülekezeteknek írt, amelyek különösen foglalkoztatták, de nem tudott eljutni azokba. Ennek megfelelően leveleit az emberek megőrizték, később pedig a jövő nemzedékei összegyűjtötték, rendszerezték és a Biblia négy evangéliuma után helyezték el. Természetesen kiválogatták a legjobb leveleket, amelyeket írt, és azokból összeállítást készítettek. Ezek a levelek jótékonyan hatottak a gyülekezeti testvérek és nővérek életére, és különös hírnévre tettek szert az ő korában. Amikor Pál megírta őket, nem az volt a célja, hogy olyan lelki művet írjon, amely lehetővé teszi a testvéreinek és nővéreinek, hogy megtalálják a gyakorlás útját, vagy olyan szellemi életrajzot, amelyben saját tapasztalatait fejezi ki; nem azért akart könyvet írni, hogy íróvá váljon. Egyszerűen csak leveleket írt testvéreinek és nővéreinek az Úr Jézus Krisztus gyülekezetében. Pál szolgáló pozíciójából tanította testvéreit és nővéreit, hogy beszéljen nekik a saját terhéről, az Úr Jézus akaratáról, és arról, hogy Ő milyen feladatokat bízott az emberekre a jövőre vonatkozóan. Ezt a munkát végezte Pál. Szavai igen építőek voltak minden leendő testvér és nővér tapasztalatára nézve. Az e sok levélben közölt igazságok voltak azok, amiket a Kegyelem Korában az embereknek gyakorolniuk kellett, ezért foglalták be ezeket a leveleket a későbbi nemzedékek az Újszövetségbe. Bármilyen lett is Pál végkimenetele, ő olyan valaki volt, akit a maga korában Isten használt, és aki támogatta a testvéreit és nővéreit a gyülekezetekben. Az ő kimenetelét a lényege határozta meg, valamint az, hogy kezdetben Isten a földre sújtotta őt. Akkoriban azért tudta szólni ezeket a szavakat, mert birtokában volt a Szentlélek munkájának, és Pál ennek a munkának köszönhetően viselt terhet a gyülekezetekért. Mint ilyen, képes volt ellátni a testvéreit és nővéreit. Bizonyos különleges körülmények miatt azonban Pál nem tudott személyesen elmenni a gyülekezetekbe, hogy ott munkálkodjon, ezért leveleket írt nekik, hogy figyelmeztesse testvéreit és nővéreit az Úrban. Pál eleinte üldözte az Úr Jézus tanítványait, de miután Jézus felment a mennybe – vagyis miután Pál „meglátta a világosságot” – abbahagyta az Úr Jézus tanítványainak üldözését, és többé nem üldözte azokat a szenteket, akik az evangéliumot hirdették az Úr útjáért. Miután Pál látta, hogy Jézus fényes világosságként megjelenik neki, elfogadta az Úr megbízatását, és így olyasvalaki lett, akit a Szentlélek az evangélium terjesztésére használt.

Pál munkája akkoriban egyszerűen az volt, hogy támogassa és ellássa testvéreit és nővéreit. Ő nem olyan volt, mint egyesek, akik karriert akartak csinálni, vagy irodalmi műveket létrehozni, más lehetőségeket kutatni, vagy a Biblián kívül más kiutakat keresni, amelyen ezeket az embereket a gyülekezetekben vezetni lehet, hogy mindannyian új belépésre jussanak. Pál olyan ember volt, akit Isten használt; azzal, amit tett, csupán a kötelességét teljesítette. Ha nem viselt volna terhet a gyülekezetekért,

akkor úgy tekintettek volna rá, hogy elhanyagolta a kötelességét. Ha valami zavaró történt volna, vagy a gyülekezetben olyan árulás lett volna, ami az ottani emberek rendellenes állapotához vezet, akkor úgy lehetne tekinteni őt, mint aki nem megfelelően végezte a munkáját. Ha egy munkás terhet visel a gyülekezet iránt, emellett a legjobb képességei szerint dolgozik, akkor ez azt bizonyítja, hogy ez a személy egy olyan munkás, aki alkalmas – alkalmas arra, hogy Isten használja. Ha valaki nem érez terhet a gyülekezet iránt, és nem ér el eredményeket a munkájában, és az általa vezetett emberek többsége gyenge, vagy akár el is bukik, akkor az ilyen munkás nem teljesítette a kötelességét. Ugyanígy Pál sem volt kivétel, ezért kellett gondoskodnia a gyülekezetekről, és gyakran levelet írnia a testvéreinek és nővéreinek. Ekképpen tudta ellátni a gyülekezeteket és így tudott gondoskodni a testvéreiről és nővéreiről; a gyülekezetek csak így részesülhettek ellátásban és pásztorkodásban részéről. Az általa írt levelek szavai nagyon mélyrehatóak voltak, de azokat a Szentlélek megvilágosításának elnyerése mellett írta a testvéreinek és nővéreinek, amelyekbe beleszötte személyes tapasztalatait és az általa érzett terhet. Pál csupán egy olyan ember volt, akit a Szentlélek használt, és a leveleinek tartalmát mindenütt a személyes tapasztalatai tarkították. Az általa végzett munka egyszerűen egy apostol munkáját képviseli, nem pedig a Szentlélek által közvetlenül végzett munkát, továbbá különbözik Krisztus munkájától. Pál csupán a kötelességét teljesítette, ezért látta el a testvéreit az Úrban a terhével, valamint a személyes tapasztalataival és meglátásaival. Pál egyszerűen Isten megbízatásának munkáját végezte azáltal, hogy személyes meglátásait és megértését továbbadta; ez bizonyosan nem olyan munka volt, amelyet közvetlenül Maga Isten végzett. Mint ilyen, Pál munkája emberi tapasztalatokkal keveredett, valamint a gyülekezet munkájára vonatkozó emberi nézetekkel és felfogásokkal. Ezek az emberi nézetek és felfogások azonban nem nevezhetők a gonosz szellemek vagy a test és vér munkájának; csakis egy olyan személy ismereteinek és tapasztalatainak mondhatók, akit a Szentlélek megvilágosított. Ez alatt azt értem, hogy Pál levelei nem mennyei könyvek. Nem szentek, és egyáltalán nem a Szentlélek mondta ki vagy fejezte ki azokat; ezek csupán Pálnak az egyházért viselt terhét fejezik ki. Mindezt azért mondom, hogy megértessem veletek a különbséget Isten munkája és az ember munkája között: Isten munkája Magát Istent képviseli, míg az ember munkája az ember kötelességét és tapasztalatait képviseli. Nem szabad Isten normális munkáját az ember akaratának, természetfeletti munkáját pedig Isten akaratának tekinteni; sőt, az ember magasztos prédikációit sem szabad Isten kijelentéseinek vagy mennyei könyveknek tekinteni. Minden ilyen nézet etikátlan lenne. Sokan, miután meghallják, hogy Pál tizenhárom levelét boncolgatom, úgy vélik, hogy Pál leveleit nem szabad olvasni, és hogy Pál szörnyen bűnös ember volt. Aztán sokan vannak olyanok is, akik azt gondolják, hogy szavaim érzéketlenek, hogy az Én értékelésem Pál leveleiről pontatlan, és hogy ezeket a leveleket nem lehet úgy tekinteni, mint az ember tapasztalatainak és terheinek kifejeződését. Úgy vélik, hogy ehelyett Isten szavainak kell tekinteni őket, hogy ugyanolyan fontosak, mint a Jelenések

könyve Jánostól, hogy nem lehet őket lerövidíteni vagy kiegészíteni, sőt, hogy nem lehet őket egyszerűen megmagyarázni. Vajon nem helytelenek-e mindezek az emberi állítások? Nem teljes mértékben annak köszönhető ez, hogy az embereknek nincs értelmük? Pál levelei valóban nagyon hasznosak az emberek számára, és már több mint 2000 éves múltra tekintenek vissza. Azonban mind a mai napig sokan vannak, akik nem tudják felfogni, hogy mit mondott akkoriban. Az emberek úgy vélik, hogy Pál levelei az egész kereszténység legnagyobb remekműveinek számítanak, hogy senki sem tudja megfejtetni, és senki sem tudja teljesen megérteni azokat. Valójában ezek a levelek olyanok, mint egy lelki ember életrajza, és nem hasonlíthatók Jézus szavaihoz vagy a János által látott nagyszerű látomásokhoz. Ezzel szemben, amit János látott, azok csodálatos látomások voltak a mennyből – Isten saját munkájának próféciai –, amelyek ember számára elérhetetlenek voltak, míg Pál levelei csupán leírásai annak, amit egy ember látott és tapasztalt. Ezek olyasmik, amire az ember képes, de nem prófécia és nem is látomás; ezek egyszerűen levelek, amelyeket különböző helyekre küldtek. Az akkori emberek számára azonban Pál egy munkás volt, és ezért szavainak volt értéke, mert olyasvalaki volt, aki elfogadta azt, amit rábíztak. Ezért a levelei hasznosak voltak mindazok számára, akik Krisztust keresték. Még ha ezeket a szavakat nem is Jézus mondta ki személyesen, azok végül is a maguk korában nélkülözhetetlenek voltak. Így tehát a Pál után következő emberek elhelyezték leveleit a Bibliában, így lehetővé téve, hogy azokat mind a mai napig tovább adják. Értitek, mire gondolok? Egyszerűen csak pontos magyarázatot adok nektek ezekről a levelekről, és boncolgatom őket anélkül, hogy tagadnám hasznukat és értéküket, mint referenciákat az emberek számára. Ha szavaim elolvasása után nemcsak tagadjátok Pál leveleit, hanem eretnekségnek vagy értéktelennek minősítitek őket, akkor csak azt lehet mondani, hogy túlságosan gyenge a felfogóképességetek, ahogyan a meglátásaitok és a megítélésetek is; azt biztosan nem lehet mondani, hogy szavaim túlságosan egyoldalúak. Most már értitek? Amit fontos megértenetek, az Pál munkájának akkori tényleges helyzete és az a háttér, amelyben a leveleit írta. Ha helyesen látjátok ezeket a körülményeket, akkor Pál leveleiről is helyes képet fogtok alkotni. Ugyanakkor, ha egyszer kiismerted ezeknek a leveleknek a lényegét, akkor a Bibliáról alkotott értékelésed is helyes lesz, és akkor megérted, hogy miért imádták úgy Pál leveleit az emberek későbbi nemzedékei oly sok éven át, sőt azt is, hogy miért vannak olyan sokan, akik Istenként tekintenek rá. Nem ezt gondolnátok ti is, ha nem értenétek?

Valaki, aki nem Maga Isten, nem képviselheti Magát Istent. Pál munkája csak az emberi szemlélet és a Szentlélek megvilágosítása egy részének mondható. Pál emberi szemszögből írta ezeket a szavakat, a Szentlélektől kapott megvilágosodással. Ez nem ritka dolog. Ezért elkerülhetetlen volt, hogy szavai közé emberi tapasztalatok is vegyüljenek, és később saját személyes tapasztalatait használta fel, hogy gondoskodjon és támogassa akkori testvéreit és nővéreit. Az általa írt levelek nem sorolhatók az élettanulmányok közé, sem pedig az életrajzok vagy az üzenet kategóriájába. Ráadásul

ezek nem is a gyülekezet által gyakorolt igazságok vagy egyházi adminisztratív rendeletek voltak. Mint egy teherrel rendelkező ember – egy olyan személy, akit a Szentlélek bízott meg a munkával – ez olyasmi, amit egyszerűen tennie kell. Ha a Szentlélek felemel embereket és terhet ad nekik, de ők nem vállalják a gyülekezeti munkát, és nem tudják jól igazgatni a gyülekezet ügyeit, vagy nem tudják kielégítően megoldani minden problémáját, akkor ez azt bizonyítja, hogy ezek az emberek nem megfelelően látják el kötelességeiket. Ezért nem volt valami titokzatos dolog, hogy egy apostol a munkája során leveleket tudott írni. Ez a munkájuk része volt; kötelességük volt ezt tenni. A levélírásuk célja nem az volt, hogy élettanulmányt vagy lelki életrajzot írjanak, és egészen biztosan nem az, hogy egy más kiutat nyissanak a szentek számára. Inkább azért tették, hogy betöltsék a saját hivatásukat, és hűséges szolgálói legyenek Istennek, hogy számot adhassanak Istennek azzal, hogy elvégzik a feladatokat, amelyekkel Ő megbízta őket. Felelősséget kellett vállalniuk önmagukért és a munkájukban részt vevő testvéreikért és nővéreikért, és jól kellett végezniük a munkájukat, és szívükön viselniük az egyház ügyeit: Mindez egyszerűen a munkájuk része volt.

Ha tisztában vagytok Pál leveleivel, akkor helyes elképzelések és értékelések lesz Péter és János leveleiről is. Soha többé nem fogtok úgy tekinteni ezekre a levelekre, mint mennyei könyvekre, amelyek szentek és sérthetetlenek, még kevésbé fogjátok Pált Istennek tekinteni. Végül is Isten munkája különbözik az emberek munkájától, és egyébként, az Ő kifejezései hogyan is lehetnének azonosak az övéikkel? Istennek megvan a maga sajátos természete, míg az embernek vannak kötelességei, amelyeket teljesítenie kellene. Isten természete az Ő munkájában fejeződik ki, míg az ember kötelessége az ember tapasztalataiban testesül meg, és az ember törekvéseiben jut kifejeződésre. Az elvégzett munkán keresztül válik tehát nyilvánvalóvá, hogy valami Isten vagy az ember kifejeződése. Ezt nem kell Magának Istennek megmagyaráznia, és az embernek sem kell törekednie arra, hogy tanúságot tegyen róla; sőt, Magának Istennek sem kell elhallgattatnia senkit. Mindez természetes kinyilatkoztatásként jön; nem erőltetett, és nem is olyasmi, amibe az ember beleavatkozhat. Az ember kötelessége megismerhető a tapasztalatain keresztül, és ehhez nem szükséges, hogy az ember külön tapasztalati munkát végezzen. Az ember egész lényege feltárulhat, miközben a kötelességét teljesíti, míg Isten a munkája végzése közben kifejezheti eredendő természetét. Ha az ember munkájáról van szó, akkor azt nem lehet elfedni. Ha Isten munkájáról van szó, akkor még inkább lehetetlen, hogy bárki elrejtse Isten természetét, és még kevésbé lehet, hogy az ember irányítsa azt. Egyetlen emberről sem lehet azt mondani, hogy ő Isten, és a munkáját és szavait sem lehet szentnek vagy megváltoztathatatatlannak tekinteni. Isten emberinek mondható, mert testet öltött Magára, de az Ő munkája nem tekinthető az ember munkájának vagy az ember kötelességének. Továbbá Isten kijelentései és Pál levelei nem tehetők egyenlővé, és Isten ítéletéről és fenyítéséről, valamint az ember tanító szavairól sem beszélhetünk egyenlő mércével. Vannak tehát olyan alapelvek, amelyek megkülönböztetik Isten munkáját az ember

munkájától. Ezeket lényegük szerint különböztetjük meg, nem pedig a munka terjedelme vagy időleges hatékonysága szerint. Ebben a témában a legtöbb ember elvi hibát követ el. Ez azért van, mert az ember a külsőt nézi, amit el tud érni, míg Isten a lényegét nézi, amit nem lehet emberi fizikai szemmel megfigyelni. Ha Isten szavaira és munkájára úgy tekintesz, mint egy átlagos ember kötelességeire, az ember nagyszabású munkáját pedig inkább a testbe öltözött Isten munkájának tekinted, mintsem az ember által teljesített kötelességnek, akkor nem tévedsz-e alapvetően? Az ember levelei és életrajzai könnyen megírhatók, de csak a Szentlélek munkájára alapozva. Isten kijelentéseit és munkáját azonban az ember nem tudja könnyen megvalósítani, vagy emberi bölcsességgel és gondolkodással elérni, és az emberek sem tudják alaposan megmagyarázni azokat, miután felfedezték őket. Ha ezek az elvi kérdések nem válnak ki bennetek semmilyen reakciót, akkor a hitetek nyilvánvalóan nem valami igaz vagy kifinomult. Csak azt lehet mondani, hogy a hitetek tele van homályossággal, és egyszerre zavaros és elvtelen. Anélkül, hogy akár Isten és az ember legalapvetőbb lényegi kérdéseit megértenétek, vajon az ilyenfajta hit nem olyan-e, amelyből teljesen hiányzik az éleslátás? Hogyan lehetne Pál az egyetlen személy, akit az egész történelem során Isten használt? Hogyan lehetne ő az egyetlen, aki valaha is a gyülekezetért munkálkodott? Hogyan lehetne ő az egyetlen, aki a gyülekezeteknek írt, hogy támogassa őket? Függetlenül attól, hogy ezeknek az embereknek milyen nagyságrendű vagy befolyású volt a munkája, vagy akár a munkájuk eredménye, nem hasonlók-e az ilyen munka alapelvei és nem hasonló-e a lényegük? Nincsenek-e benne olyan dolgok, amelyek teljesen különböznek Isten munkájától? Még ha vannak is egyértelmű különbségek Isten munkájának egyes szakaszai között, és még ha sok munkamódszere nem is teljesen azonos, vajon nem egyetlen lényege és forrása van-e mindezeknek? Ennek megfelelően, ha valaki most még mindig nem érti ezeket a dolgokat, akkor túlságosan is hiányzik belőle az értelem. Ha valaki e szavak elolvasása után még mindig azt mondja, hogy Pál apostol levelei szentek és sérthetetlenek, és különböznek bármely szellemi személyiség életrajzától, akkor az ilyen ember esze minden bizonnyal felettébb abnormális, és az ilyen egyén kétségtelenül egy olyan doktriner szakértő, akinek teljesen hiányzik a józan esze. Még ha imádod is Pált, nem használhatod az iránta érzett szívélyes érzéseidet arra, hogy kiforgasd a tények igazságát, vagy hogy megcáfold az igazság létezését. Továbbá, amit mondtam, az semmiképpen sem dobja tűzbe Pál összes művét és levelét, vagy tagadja meg teljesen az értéküket, mint hivatkozási alapot. Bármilyen is legyen, e szavak kimondásával az a szándékom, hogy helyes megértésre tegyetek szert, és minden dolgot és embert ésszerűen értékeljete: csak ez a normális értelem; csak ez az, amivel az igazságot birtokló igaz embereknek fel kell szerelkezniük.

A siker vagy a kudarc attól függ, milyen úton jár az ember

A legtöbb ember a jövőbeli rendeltetési helye érdekében vagy átmeneti örömekért hisz Istenben. Azok, akik nem részesültek semmiféle foglalkozásban, azért hisznek Istenben, hogy a mennybe jussanak, hogy jutalmat nyerjenek. Nem azért hisznek Istenben, hogy tökéletessé tétessenek, vagy hogy teljesítsék Isten teremtményének kötelességét. Ez azt jelenti, hogy a legtöbb ember nem azért hisz Istenben, hogy elvégezze feladatait, vagy hogy teljesítse kötelességét. Ritkán hisznek az emberek Istenben azért, hogy értelmes életet éljenek, és azok is kevesen vannak, akik úgy vélik, hogy mivel az ember él, szeretnie kellene Istent, mert tökéletesen természetes és indokolt, hogy így tegyen, és ez az ember természetes hivatása. Ily módon, bár a különböző emberek mindegyike a maga céljait követi, a törekvésük célja és a mögötte álló motiváció mind egyforma, sőt mi több, legtöbbször számukra imádatuk tárgya is nagyjából ugyanaz. Az elmúlt több ezer év alatt sok hívő meghalt, és sokan meghaltak és újjászülettek. Nem csupán egy-két ember keresi Istent, de még csak nem is egy-két ezer, mégis a legtöbbször a saját kilátásai vagy a jövőre vonatkozó dicsőséges reményei érdekében küzd. Azok, akik Krisztusnak szentelik magukat, ritkák, mint a fehér holló. Sok buzgó hívő még mindig a saját hálójába esve halt meg, és azon emberek száma, akik győzedelmeskedtek, ráadásul jelentéktelenül csekély. A mai napig nem ismerik az emberek kudarcának okait vagy győzelmük titkát. Azok, akik megszállottan keresik Krisztust, még mindig nem élték át a hirtelen felismerés pillanatát, nem jutottak el e titkok mélyére, mert egyszerűen nem tudnak. Bár fáradságos erőfeszítéseket tesznek törekvésükben, az út, amelyen járnak, a kudarc útja, amelyen egykor az elődeik jártak, nem pedig a siker útja. Ily módon, függetlenül attól, hogy hogyan keresnek, vajon nem a sötétségbe vezető ösvényen járnak-e? Nem keserű gyümölcsöt nyernek-e? Elég nehéz megjósolni, hogy az emberek, akik azokat utánozzák, akik az elmúlt időkben sikeresek voltak, végül szerencsére vagy szerencsétlenségre jutnak-e. Mennyivel rosszabbak tehát azoknak az esélyei, akik a sikertelenek nyomdokaiba lépve keresnek? Nincs-e még nagyobb esélyük a kudarcra? Milyen értéke van az útnak, amelyen járnak? Nem vesztegetik-e az idejüket? Függetlenül attól, hogy az emberek sikeresek vagy sikertelenek a törekvésükben, röviden szólva megvan az oka, amiért ez történik, és nem arról van szó, hogy sikerüket vagy kudarcukat az határozza meg, hogy a nekik tetsző módon keresnek.

Az ember Istenbe vetett hitének legalapvetőbb követelménye, hogy őszinte szívvel rendelkezzen, és hogy teljesen átadja magát, illetve igazán engedelmeskedjen. Az ember számára a legnehezebb az, hogy az egész életét adja cserébe az igaz hitért, amin keresztül elnyerheti a teljes igazságot, és teljesítheti kötelességét Isten teremtményeként. Ez az, ami elérhetetlen azok számára, akik elbuknak, és még inkább elérhetetlen azok számára, akik nem találják meg Krisztust. Mivel az ember nem ügyes abban, hogy

teljesen Istennek szentelje magát, mert az ember nem hajlandó teljesíteni a Teremtő iránti kötelességét, mert az ember látta az igazságot, de kerüli azt, és a saját útját járja, mert az ember mindig azok útját követve keres, akik elbuktak, mert az ember mindig szembeszegül a Mennnyel, ezért az ember mindig elbukik, mindig bedől a Sátán cselvetésének, és saját hálójába gabalyodik. Mivel az ember nem ismeri Krisztust, mert nem jártas az igazság megértésében és megtapasztalásában, mert túlságosan imádja Pált és túlságosan áhítozik a mennyországra, mert az ember mindig azt követeli, hogy Krisztus engedelmeskedjen neki, és parancsolgat Istennek, ezért azok a nagy személyiségek és azok, akik megtapasztalták a világ viszontagságait, még mindig halandók, és még mindig Isten fenyítése közepette halnak meg. Az ilyen emberekről csak annyit mondhatok, hogy tragikus halált halnak, és hogy a következmény számukra – a haláluk – nem indokolatlan. Vajon az ő kudarcuk nem még inkább elviselhetetlen a Menny törvénye számára? Az igazság az emberek világából származik, mégis az emberek között az igazságot Krisztus adja tovább. Krisztustól, azaz Magától Istentől származik, és nem olyasvalami, amire az ember képes. Krisztus ugyanis csak az igazságot adja; nem azért jön, hogy eldöntse, hogy az ember sikeres lesz-e az igazság keresésében. Ebből következik, hogy az igazsággal kapcsolatos siker vagy kudarc csak az ember törekvésén múlik. Az ember igazságot illető sikerének vagy kudarcának soha semmi köze nem volt Krisztushoz, hanem azt mindig az ember törekvése határozza meg. Az ember rendeltetési helyét és sikerét vagy kudarcát nem lehet Isten fejére olvasni, hogy azt Maga Isten viselje, mert ez nem Magának Istennek a dolga, hanem közvetlenül ahhoz a kötelességhez kapcsolódik, amelyet Isten teremtményeinek kell teljesíteniük. A legtöbb ember valamennyire ismeri Pál és Péter törekvését és célját, az emberek mégsem tudnak többet Péter és Pál eredményeinél, és nem ismerik Péter sikerének titkát, sem azokat a hiányosságokat, amelyek Pál kudarcához vezettek. És így, ha teljességgel képtelenek vagytok átlátni a törekvésük lényegét, akkor a legtöbbször törekvése továbbra is kudarcot fog vallani, és még ha néhányan közületek sikeresek is lesznek, még mindig nem válnak egyenlővé Péterrel. Ha a te törekvésed útja a helyes út, akkor van reményed a sikerre; ha az út, amelyen az igazság keresésében jársz, rossz, akkor örökre képtelen leszel a sikerre, és ugyanarra a végre jutsz, mint Pál.

Péter olyan ember volt, aki tökéletessé tétetett. Csak azután vált teljesen tökéletessé, miután megtapasztalta a fenyítést és az ítéletet, és ezáltal elnyerte a tiszta istenszerető szívet; az út, amelyen járt, a tökéletessé válás útja volt: ami azt jelenti, hogy Péter kezdettől fogva a helyes úton járt, és az Istenbe vetett hitének ösztönzője helyes volt, és így olyasvalakivé lett, aki tökéletessé tétetett, és egy új útra tért, amelyen ember korábban soha nem járt. Azonban az út, amelyet Pál kezdettől fogva taposott, a Krisztussal szembeni ellenállás útja volt, és csak azért dolgozott több évtizeden keresztül Krisztusért, mert a Szentlélek fel akarta használni őt és tehetségét, valamint minden érdemét az Ő munkája céljára kívánta kiaknázni. Ő csupán az volt, akit a

Szentlélek felhasznált, és nem azért használta, mert Jézus jóindulattal tekintett emberi mivoltára, hanem a tehetsége miatt. Azért tudott Jézusnak dolgozni, mert le volt sújtva, nem pedig azért, mert örömmel tette ezt. A Szentlélek megvilágosítása és vezetése miatt volt képes ilyen munkát végezni, és az általa végzett munka semmiképpen sem az ő törekvését, vagy az ő emberi mivoltát képviselte. Pál munkája egy szolga munkáját képviselte, ami azt jelenti, hogy egy apostol munkáját végezte. Péter azonban más volt: ő is végzett némi munkát; ez nem volt olyan nagy, mint Pál munkája, de dolgozott, miközben saját belépésére törekedett, és az ő munkája különbözött Pál munkájától. Péter munkája Isten teremtménye kötelességének teljesítése volt. Nem egy apostol szerepében dolgozott, hanem úgy munkálkodott, hogy közben az Isten iránti szeretetre törekedett. Pál munkájának folyamatában is benne volt személyes törekvése: Az ő törekvése nem mást célzott, mint a jövőre vonatkozó reményeit és a jó cél utáni vágyát. Munkája során nem fogadta el a finomítást, sem a nyesegetést és a foglalkozást. Úgy vélte, hogy amíg a munka, amit végez, kielégíti Isten kívánságát, és mindaz, amit tesz, Istennek tetsző, addig végső soron jutalom vár rá. Munkájában nem voltak személyes élmények – minden a maga kedvéért történt, és nem a változásra való törekvés közepette. A munkájában minden ügylet volt, nem volt benne semmi Isten teremtményének kötelességéből vagy alárendeltségéből. Munkája során Pál régi beállítottságában nem történt változás. Munkája csupán mások szolgálatára irányult, és képtelen volt arra, hogy változást idézzon elő beállítottságában. Pál közvetlenül végezte a munkáját, anélkül, hogy tökéletesedett volna, vagy foglalkozásban részesült volna, és a jutalom motiválta. Péter más volt: Ő olyasvalaki volt, aki keresztülment a metszésen és foglalkozáson, és finomításon is átesett. Péter munkájának célja és ösztönzője alapvetően különbözött Pálétól. Bár Péter nem végzett nagy mennyiségű munkát, a beállítottsága sok változáson ment keresztül, és amit keresett, az az igazság volt, valamint valódi változás. Munkáját nem pusztán a munka kedvéért végezte. Bár Pál sok munkát végzett, ez mind a Szentlélek munkája volt, és bár Pál együttműködött ebben a munkában, nem tapasztalta meg azt. Az, hogy Péter sokkal kevesebb munkát végzett, csak azért volt, mert a Szentlélek nem végzett olyan sok munkát rajta keresztül. A munkájuk mennyisége nem határozta meg, hogy tökéletesek lettek-e. Az egyikük törekvése a jutalom elnyerése érdekében történt, a másiké pedig azért, hogy elérje az Isten iránti tökéletes szeretetet, és teljesítse kötelességét Isten teremtményeként, olyan mértékben, hogy szeretetre méltóként éljen, és ezzel megelégtse Isten kívánságát. Külsőleg különbözőek voltak, és így a lényegük is különböző volt. Nem tudod megállapítani, hogy közülük kit tettek tökéletessé az alapján, hogy mennyi munkát végeztek. Péter igyekezett olyasvalakiként élni, aki szereti Istent, olyannak lenni, aki engedelmeskedik Istennek, aki elfogadta a foglalkozást és a nyesegetést, és olyannak lenni, aki teljesítette kötelességét Isten teremtményeként. Képes volt arra, hogy Istennek szentelje magát, hogy a maga teljes egészét Isten kezébe helyezze, és haláláig engedelmeskedjen Neki. Ez volt az, amire elhatározta magát, és ráadásul ez volt az, amit elért. Ez az alapvető

oka annak, hogy végül is más végre jutott, mint Pál. A Szentlélek Péterben végzett munkája az volt, hogy tökéletessé tegye őt, a munka pedig, amelyet a Szentlélek Pálban végzett, az volt, hogy felhasználja őt. Ez azért van, mert a természetük és a törekvésről alkotott nézeteik nem voltak azonosak. Mindkettőjükben ott volt a Szentlélek munkája. Péter ezt a munkát magára alkalmazta, és másoknak is juttatott belőle; Pál eközben a Szentlélek munkájának egészét csak másoknak biztosította, és maga semmit sem nyert belőle. Ily módon, miután annyi éven át tapasztalta a Szentlélek munkáját, Pálban szinte nem is léteztek változások. Még mindig majdnem természetes állapotában maradt, és még mindig a korábbi Pál volt. Csupán arról volt szó, hogy a sokéves munka viszontagságainak elviselése után megtanulta, hogyan kell „dolgozni”, és kitartást tanult, ám a régi természete – az erősen versengő és zsoldos természete – továbbra is megmaradt. A sokéves munka után sem ismerte romlott beállítottságát, és nem is szabadult meg a régi beállítottságától, ami még mindig jól látható volt a munkájában. Csupán több munkatapasztalat volt benne, de ez a kevés tapasztalat önmagában nem volt képes megváltoztatni őt, és nem tudta megváltoztatni a létezésről alkotott nézeteit vagy törekvésének jelentőségét. Bár sok éven át dolgozott Krisztusért, és soha többé nem üldözte az Úr Jézust, szívében nem történt változás az Istenről való ismeretében. Ez azt jelenti, hogy nem azért dolgozott, hogy Istennek szentelje magát, hanem inkább a jövőbeli rendeltetése miatt volt kénytelen dolgozni. Mert kezdetben üldözte Krisztust, és nem engedelmeskedett Krisztusnak; eredendően lázadó volt, aki szándékosan szembeszállt Krisztussal, olyasvalaki, aki nem ismerte a Szentlélek munkáját. Amikor a munkája már majdnem befejeződött, még mindig nem ismerte a Szentlélek munkáját, hanem pusztán a saját belátása szerint, a saját jellemének megfelelően cselekedett, anélkül, hogy a legcsekélyebb figyelmet fordította volna a Szentlélek akaratára. Így a természete ellenséges volt Krisztussal szemben, és nem engedelmeskedett az igazságnak. Valaki, akit elhagyott a Szentlélek munkája, aki nem ismerte a Szentlélek munkáját, és aki ráadásul ellene szegült Krisztusnak – hogyan üdvözülhetne egy ilyen ember? Az, hogy az ember üdvözülhet-e vagy sem, nem attól függ, hogy mennyi munkát végez, vagy mennyit áldoz fel, hanem az határozza meg, hogy ismeri-e a Szentlélek munkáját, képes-e az igazságot a gyakorlatba átültetni, és hogy a kereséssel kapcsolatos nézetei összhangban állnak-e az igazsággal.

Bár természetes kinyilatkoztatások történtek, miután Péter elkezdte követni Jézust, természetében kezdettől fogva olyan ember volt, aki hajlandó volt alávetni magát a Szentléleknek és keresni Krisztust. A Szentléleknek való engedelmessége tiszta volt: nem kereste a hírnevet és a vagyont, hanem az igazság iránti engedelmesség ösztönözte. Bár háromszor is megtörtént, hogy Péter letagadta, hogy ismeri Krisztust, és bár megkísértette az Úr Jézust, ez a csekély emberi gyengeség nem állt összefüggésben a természetével, nem befolyásolta a jövőbeli törekvését, és nem bizonyítja kellőképpen, hogy a megkísértése egy antikrisztus cselekedete volt. A normális emberi gyengeségben a világ összes embere osztozik – te azt várod, hogy

Péter más legyen? Vajon az emberek azért nem vallanak bizonyos nézeteket Péterről, mert elkövetett néhány ostoba hibát? És az emberek nem azért imádják-e annyira Pált, mert annyi munkát végzett, és annyi levelet írt? Hogyan lenne az ember képes átlátni az ember lényegét? Vajon azok, akiknek valóban van eszük, meglátnak efféle jelentéktelenséget? Bár Péter sokéves fájdalmas tapasztalatait nem jegyzi fel a Biblia, ez nem bizonyítja, hogy Péternek ne lettek volna valódi tapasztalatai, vagy hogy Péter nem tétetett tökéletessé. Hogyan tudná az ember teljesen kifürkészni Isten munkáját? A Bibliában szereplő feljegyzéseket nem Jézus személyesen válogatta ki, hanem a későbbi generációk állították össze. Ha ez így van, vajon nem az ember elképzelései szerint választották-e ki mindazt, amit a Bibliában feljegyeztek? Ráadásul Péter és Pál végét a levelek nem fogalmazták meg egyértelműen, így az ember a saját felfogása szerint és a saját preferenciái szerint ítéli meg Pétert és Pált. S mivel Pál annyi munkát végzett, mert olyan nagy volt a „hozzájárulása”, elnyerte a tömegek bizalmát. Hát nem csak a felszínességre koncentrál az ember? Hogyan is lenne képes az ember átlátni az ember lényegét? Arról nem is beszélve, hogy mivel Pál évezredek óta imádat tárgya, ki merné meggondolatlanul megtagadni a munkáját? Péter csak egy halász volt, hogyan lehetne tehát az ő hozzájárulása olyan nagyszerű, mint Pálé? Az általuk tett hozzájárulások tekintetében Pálnak előbb kellett volna jutalmat nyernie, mint Péternek, és neki kellett volna alkalmasabbnak lennie, hogy elnyerje Isten jóváhagyását. Ki tudta volna elképzelni, hogy Isten Pállal bántva Pált csupán munkára készítette az adottságai révén, míg Pétert tökéletessé tette. Semmiképpen sem arról van szó, hogy az Úr Jézusnak kezdettől fogva tervei voltak Péterrel és Pállal: inkább a bennük rejlő természetüknek megfelelően tette tökéletessé vagy fogta munkára őket. Amit tehát az emberek látnak, azok csupán az ember külsődleges hozzájárulásai, míg amit Isten lát, az az ember lényege, valamint az út, amelyet az ember kezdettől fogva követ, és az ember törekvése mögötti ösztönzőerő. Az emberek az elképzeléseik és a saját felfogásuk szerint mérik az embert, az ember végét azonban nem a külsőségei határozzák meg. Ezért azt mondom, hogy ha az út, amelyen kezdettől fogva jársz, a siker útja, és a törekvést illető nézőpontod kezdettől fogva helyes, akkor olyan vagy, mint Péter; ha az út, amelyen jársz, a kudarc útja, akkor bármilyen árat is fizetsz, a véged ugyanaz lesz, mint Pálé. Bárhogy is legyen, a rendeltetésedet, és azt, hogy sikerrel jársz-e vagy elbuksz, egyaránt az határozza meg, hogy az út, amelyet kutatsz, a helyes út-e vagy sem, nem pedig az odaadásod vagy az ár, amit fizetsz. Péter és Pál lényege és az általuk követett célok különbözőek voltak; az ember képtelen felfedezni ezeket a dolgokat, csak Isten ismerheti őket teljes egészében. Mert amit Isten lát, az az ember lényege, míg az ember semmit sem tud a saját lényegéről. Az ember képtelen meglátni az emberben rejlő lényegét vagy a tényleges formátumát, és így képtelen azonosítani Pál és Péter kudarcának, illetve sikerének okait. Azért imádják a legtöbben Pált és nem Pétert, mert Pált közösségi munkára használta Isten, és az ember ezt a munkát képes érzékelni, ezért az emberek elismerik Pál „teljesítményét”. Péter tapasztalatai eközben

láthatatlanok az ember számára, és amit ő keresett, az ember számára elérhetetlen, ezért az ember nem érdeklődik Péter iránt.

Péter a foglalkozás és a finomítás megtapasztalása által tétetett tökéletessé. Azt mondta: „Mindig meg kell felelnem Isten kívánságának. Mindenben, amit teszek, csak arra törekszem, hogy Isten kívánságát kielégítsem, és akár fenyítésben, akár ítéletben részesülök, mégis örömmel teszem.” Péter mindenét Istennek adta, és munkája, szavai, egész élete mind Isten iránti szeretetért volt. Olyan ember volt, aki a szentséget kereste, és minél többet tapasztalt, annál nagyobb volt a szíve mélyén az Isten iránti szeretete. Pál eközben csak külső munkát végzett, és bár ő is szorgalmasan dolgozott, fáradozásainak az volt a célja, hogy megfelelően végezze a munkáját, s így jutalmat kapjon. Ha tudta volna, hogy nem kap jutalmat, akkor felhagyott volna a munkájával. Ami Pétert érdekelte, az a szívében lévő igaz szeretet volt, és az, ami gyakorlatias és megvalósítható. Nem azzal törődött, hogy kap-e jutalmat, hanem azzal, hogy lehet-e változtatni a beállítottságán. Pál azzal törődött, hogy egyre keményebben dolgozzon, őt a külső munka és az odaadás érdekelte, és a hitelvek, amelyeket az átlagemberek nem tapasztalnak. Semmit sem törődött a változásokkal a lelke mélyén, sem az Isten iránti igaz szeretettel. Péter tapasztalatai az igaz szeretet és Isten igaz ismeretének elérésére irányultak. Tapasztalatai azt célozták, hogy szorosabb kapcsolatba kerüljön Istennel, és hogy gyakorlatias életet éljen. Pál munkája azért történt, amit Jézus rábízott, és azért, hogy megszerezze azokat a dolgokat, amelyekre vágyott, ám ezek nem kapcsolódtak az önmagáról és Istenről való ismeretéhez. Munkája kizárólag azért volt, hogy megmeneküljön a fenyítéstől és az ítélettől. Amit Péter keresett, az a tiszta szeretet volt, amit pedig Pál keresett, az az igazság koronája volt. Péter sok éven át tapasztalta a Szentlélek munkáját, és gyakorlati ismeretekkel rendelkezett Krisztusról, valamint mélyreható ismeretekkel önmagáról. Ezért Isten iránti szeretete tiszta volt. A sokéves finomítás emelte a Jézusról és az életről való tudását, és a szeretete feltétel nélküli szeretet volt, spontán szeretet, és nem kért cserébe semmit, sem előnyöket nem remélt. Pál sok éven át dolgozott, mégsem rendelkezett nagy tudással Krisztusról, és az önmagáról való tudása is szánalmasan csekély volt. Egyszerűen nem volt benne szeretet Krisztus iránt, és a munkája, valamint a pálya, amelyet futott, annak érdekét szolgálta, hogy megszerezze a végső babért. Amit keresett, az a legszebb korona volt, nem pedig a legtisztább szeretet. Nem aktívan keresett, hanem passzívan; nem a kötelességét teljesítette, hanem kényszerből törekedett, miután a Szentlélek munkája megragadta. Így a törekvése nem azt bizonyítja, hogy Isten alkalmas teremtménye volt; Péter volt az, aki Isten alkalmas teremtménye volt, aki kötelességét teljesítette. Az ember azt gondolja, hogy mindazoknak, akik közreműködnek Istennel, jutalmat kell kapniuk, és minél nagyobb a hozzájárulás, annál inkább természetesnek tartják, hogy Isten kegyében részesülnek. Az ember nézőpontja lényegében ügylet alapú, és az ember nem törekszik aktívan arra, hogy Isten teremtményeként teljesítse a kötelességét. Isten szempontjából, minél inkább törekszik az ember az Isten iránti igaz szeretetre és

az Istennek való teljes engedelmességre – ami azt is jelenti, hogy igyekszik teljesíteni a kötelességét Isten teremtményeként –, annál inkább képes elnyerni Isten jóváhagyását. Isten álláspontja szerint az embernek vissza kell nyernie eredeti kötelességét és státuszát. Az ember Isten teremtménye, ezért az ember nem lépheti túl saját hatáskörét azzal, hogy követeléseket támaszt Istennel szemben; és semmi mást nem kellene tennie, mint Isten teremtményeként teljesíteni a kötelességét. Pál és Péter rendeltetése aszerint került mérlegre, hogy Isten teremtményeiként teljesíteni tudták-e kötelességüket, nem pedig a hozzájárulásuk nagysága szerint; a rendeltetésüket aszerint határozták meg, amire kezdettől fogva törekedtek, nem pedig aszerint, hogy mennyi munkát végeztek, vagy hogy mások hogyan értékelték őket. Így tehát az Isten teremtményeként való aktív kötelességteljesítésre való törekvés a sikerhez vezető út; az Isten iránti igaz szeretet útjának keresése a leghelyesebb út; a régi beállítottságukat illető változásra törekvés és az Isten iránti tiszta szeretet keresése a sikerhez vezető út. A sikerhez vezető ilyen út az eredeti kötelesség, valamint az Isten teremtményéhez illő eredeti küllem visszaszerzéséhez vezető út. Ez a helyreállítás útja, és ez egyben Isten egész munkájának célja is, elejétől a végéig. Ha az ember törekvését szertelen személyes igények és irracionális vágyak szennyezik be, akkor az elért hatás nem az ember beállítottságában bekövetkező változások sora lesz. Ez ellentétes a helyreállítás munkájával. Ez kétségtelenül nem a Szentlélek által végzett munka, és így ez azt bizonyítja, hogy az ilyen jellegű törekvést Isten nem hagyja jóvá. Milyen jelentősége van egy olyan törekvésnek, amelyet Isten nem hagy jóvá?

A Pál által végzett munkát látta az ember, de hogy mennyire tiszta volt Isten iránti szeretete, és hogy mennyire szerette Istent a szíve mélyén – ezeket a dolgokat az ember nem láthatja. Az ember csak azt a munkát láthatja, amit végzett, amiből az ember tudja, hogy a Szentlélek biztosan használta őt, és ezért az ember azt gondolja, hogy Pál jobb volt, mint Péter, hogy az ő munkája nagyobb volt, hiszen képes volt táplálni a gyülekezeteket. Péter csak a személyes tapasztalataira tekintett, és csak néhány embert szerzett alkalmi munkája során. Tőle csak néhány kevéssé ismert levél maradt fenn, de ki tudja, milyen nagy volt a szíve mélyén az Isten iránti szeretete? Pál nap mint nap Istenért dolgozott: Amíg volt munka, amit el kellett végezni, ő megtette. Úgy érezte, hogy így elnyerheti a koronát, és elégedetté teheti Istent, ugyanakkor nem kereste a módját, hogy munkájával változtasson magán. Bármi, ami Péter életében nem elégítette ki Isten vágyát, nyugtalanná tette őt. Ha nem elégítette meg Isten vágyát, lelkiismeret-furdalást érzett, és olyan megfelelő módot keresett, amellyel igyekezhetett megelégtíteni Isten szívét. Életének még a legapróbb és legjelentéktelenebb vonatkozásaiban is megkövetelte magát, hogy kielégítse Isten vágyát. Nem volt kevésbé igényes, amikor a régi beállítottságáról volt szó, mindig szigorú volt magával szemben támasztott követelményeit illetően, hogy egyre mélyebbre jusson az igazságban. Pál csak a felszínes hírnévre és státuszra törekedett. Azon volt, hogy dicsekedjen az emberek előtt, és nem törekedett mélyebb fejlődésre az életbe való belépésben. Ami őt érdekelte, az a

tan volt, nem a valóság. Néhányan azt mondják: „Pál oly sok munkát végzett Istenért, miért nem emlékezett meg róla Isten? Péter csak kevés munkát végzett Istenért, és nem járult hozzá nagymértékben a gyülekezetekhez, miért tette hát Isten tökéletessé?” Péter addig a bizonyos pontig szerette Istent, amit Isten megkövetelt; csak az ilyen embereknek van bizonyágtételük. És mi a helyzet Pállal? Milyen mértékben szerette Pál Istent? Tudod? Miért dolgozott Pál? És miért dolgozott Péter? Péter nem végzett sok munkát, de tudod, hogy mi volt a szíve mélyén? Pál munkája a gyülekezetek ellátására és a gyülekezetek támogatására vonatkozott. Amit Péter megtapasztalt, azok az élettermészetében bekövetkezett változások voltak; megtapasztalta az Isten iránti szeretetet. Most, hogy ismered lényegeik különbségeit, láthatod, hogy végül is ki hitt igazán Istenben, és ki nem. Egyikük igazán szerette Istent, a másik pedig nem szerette igazán Istent; egyikük beállítottsága változott, a másiké nem; egyikük alázatosan szolgált, és az emberek nem vették könnyen észre, míg a másikat imádták az emberek, és remek imázsa volt; egyikük a szentséget kereste, a másik pedig nem, és bár nem volt tisztátalan, nem volt birtokában a tiszta szeretetnek; egyikük birtokában volt az igazi emberségnek, a másik pedig nem; egyikük értette mi az, Isten teremtményének lenni, a másik pedig nem. Ilyen különbségek vannak Pál és Péter lényegében. Az út, amelyen Péter járt, a siker útja volt, amely egyben normális emberi mivoltának visszanyeréséhez és az Isten teremtményére ruházott kötelesség visszaszerzéséhez vezető út is volt. Péter képviseli mindazokat, akik sikeresek. A Pál által bejárt út a kudarc útja volt, és ő képviseli mindazokat, akik csak felületesen vetik alá magukat és látszólag odaadók, és nincs őszinte istenszerető szívük. Pál képviseli mindazokat, akik nem rendelkeznek az igazsággal. Az Istenbe vetett hitében Péter igyekezett mindenben megfelelni Istennek, és igyekezett engedelmeskedni mindannak, ami Istentől származott. A legcsekélyebb panasz nélkül képes volt elfogadni a fenyítést és az ítéletet, ahogyan a finomítást, a nyomorúságot és a nélkülözést az életében, amelyek közül egyik sem tudta megváltoztatni istenszerető szívét. Hát nem ez volt az Isten iránti tökéletes szeretet? Nem ez volt az Isten teremtményére ruházott kötelesség teljesítése? Akár fenyítésben, megítélésben, akár nyomorúságban, mindig képes vagy arra, hogy elérd a halálig tartó engedelmességet, és ez az, amit Isten teremtményének el kellene érnie, ez az Isten iránti szeretet tisztasága. Ha az ember képes ennyit elérni, akkor Isten alkalmas teremtménye, és nincs semmi, ami jobban kielégítené a Teremtő vágyát. Képzeld el, hogy képes vagy Istenért dolgozni, mégsem engedelmeskedsz Istennek, és nem vagy képes Istent igazán szeretni. Ily módon nemcsak, hogy nem teljesítetted Isten teremtményének kötelességét, hanem Isten el is ítél téged, mert olyasvalaki vagy, aki nem rendelkezik az igazsággal, aki képtelen Istennek engedelmeskedni, és aki engedetlen Istennel szemben. Te csak azzal törödsz, hogy Istennek dolgozz, és nem foglalkozol azzal, hogy az igazságot a gyakorlatba ültessed vagy megismerd önmagad. Nem érted, sem nem ismered a Teremtőt, és nem engedelmeskedsz a Teremtőnek, sem nem szereted Őt. Olyasvalaki vagy, aki eredendően engedetlen Istennel szemben, és ezért az ilyen embereket nem szereti a Teremtő.

Néhányan azt mondják: „Pál hatalmas mennyiségű munkát végzett, nagy terheket vállalt a gyülekezetekért, és nagyon sokat tett értük. Pál tizenhárom levele 2000 évig tartotta fenn a Kegyelem Korát, és írásai a négy evangélium után a második helyen állnak. Ki lenne hozzá hasonló? János Jelenéseit senki sem tudja megfejteni, míg Pál levelei életet adnak, és az általa végzett munka a gyülekezetek hasznára vált. Ki más tudott volna efféle dolgokat elérni? S milyen munkát végzett Péter?” Amikor az ember méri a többiekét, akkor azt a hozzájárulásuk alapján teszi. Amikor Isten méri az embert, akkor azt az ember természete szerint teszi. Az életet keresők között Pál olyasvalaki volt, aki nem ismerte a saját lényegét. Semmiképpen sem volt alázatos vagy engedelmes, sem a lényegét nem ismerte, ami ellentétben állt Istennel. S így olyasvalaki volt, aki nem élt át alapos tapasztalatokat, és olyasvalaki volt, aki nem ültette át az igazságot a gyakorlatba. Péter más volt. Ő Isten teremtményeként ismerte tökéletlenségeit, gyengeségeit és romlott beállítottságát, s így rendelkezett a gyakorlat útjával, amelyen keresztül változtatható a beállítottság; nem tartozott azok közé, akiknek csak a tanítás volt a birtokában, de nem bírtak a valósággal. Akik változnak, azok új emberek, akik üdvözültek, ők azok, akik képzettek az igazság követésében. Az emberek, akik nem változnak, azok közé tartoznak, akik természetüknél fogva elavultak; ők azok, akik nem üdvözültek, vagyis akiket Isten megvet és elutasít. Isten nem fog emlékezni rájuk, bármilyen nagyszerű legyen is a munkájuk. Ha ezt összehasonlítod a saját törekvésseddel, magától értetődőnek kell lennie, hogy te végső soron afféle ember vagy-e, mint Péter vagy Pál. Ha még mindig nincs igazság abban, amit keresel, és ha még ma is olyan arrogáns és szemtelen vagy, mint Pál, és még mindig hozzá hasonlóan felületes és hencegő, akkor te kétségtelenül elfajzott vagy, aki elbukik. Ha ugyanarra törekszel, mint Péter, ha gyakorlatokra és valódi változásokra törekszel, és nem vagy gőgös vagy akaratos, hanem igyekszel teljesíteni a kötelességedet, akkor Isten olyan teremtménye leszel, aki elérheti a győzelmet. Pál nem ismerte a saját lényegét vagy romlottságát, még kevésbé ismerte a saját engedetlenségét. Soha nem említette megvetendő Krisztussal szembeni dacát, és nem is volt túlzottan megbánó. Csak rövid magyarázatot adott, és szíve mélyén nem vetette alá magát teljesen Istennek. Bár elesett a damaszkuszi úton, nem nézett mélyen magába. Megelégedett pusztán azzal, hogy tovább dolgozott, és nem tartotta a legfontosabb kérdésnek, hogy megismerje önmagát és változtasson régi beállítottságán. Megelégedett azzal, hogy pusztán az igazságot mondja, hogy másokat táplálva balzsamozza saját lelkiismeretét, és nem üldöztetve tovább Jézus tanítványait, megvigasztalja magát és megbocsátja magának a múltbéli bűneit. A cél, amelyet követett, nem volt más, mint egy jövőbeli korona és mulandó munka, a cél, amelyet követett, a bőséges kegyelem volt. Nem kereste az elégséges igazságot, és nem is igyekezett mélyebbre jutni abban az igazságban, amelyet korábban nem értett meg. Önmagáról való tudása ezért hamisnak mondható, és nem fogadta el sem a fenyítést, sem az ítéletet. Az, hogy képes volt dolgozni, nem jelenti azt, hogy rendelkezett a saját természetének vagy lényegének ismeretével; csak a külső

gyakorlatokra összpontosított. Amire ráadásul törekedett, az nem a változás, hanem a tudás volt. Munkája teljes mértékben Jézus damaszkuszi útján történt megjelenésének eredménye volt. Nem olyasmi, amit eredetileg elhatározott, hogy megtesz, és nem is olyan munka volt, amely azután következett, hogy elfogadta régi beállítottságának megmetzését. Bárhogyan is dolgozott, a régi beállítottsága nem változott, és így a munkája nem a múltbéli bűneit tette jóvá, hanem csupán egy bizonyos szerepet játszott az akkori gyülekezetek között. Egy ilyen ember számára, akinek régi beállítottsága nem változott meg – vagyis aki nem nyerte el az üdvösséget, és még inkább nélkülözte az igazságot –, teljesen alkalmatlan volt arra, hogy az Úr Jézus által elfogadottak közé kerüljön. Nem olyan ember volt, aki telve lett volna Jézus Krisztus iránti szeretettel és félelemmel, sem olyan, aki ügyesen kereste az igazságot, még kevésbé volt olyan, aki a megtestesülés titkát kutatta. Ő csupán olyasvalaki volt, aki jártas a szofisztikában, és aki nem engedett senkinek, aki nála magasabb rendű volt, vagy aki az igazságot birtokolta. Irigyelte azokat az embereket vagy igazságokat, amelyek ellentétben álltak vele, vagy ellenségei voltak, és azokat a tehetséges embereket részesítette előnyben, akik nagyszerű képet mutattak és mélyreható tudással rendelkeztek. Nem szívesen keveredett olyan szegény emberekkel, akik az igaz utat keresték és csak az igazsággal törődtek, ehelyett inkább a vallási szervezetek vezető személyiségeivel foglalkozott, akik csak tanokról beszéltek, és akik bőséges tudás birtokában voltak. Nem szerette a Szentlélek új munkáját, és nem törődött a Szentlélek új munkájának mozgásával. Ehelyett azokat a szabályokat és tanokat részesítette előnyben, amelyek az általános igazságok felett álltak. A maga eredendő lényegében és annak teljességében, amit keresett, nem érdemli meg, hogy kereszténynek nevezzék, aki az igazságot követte, még kevésbé hűséges szolgának Isten házában, mert képmutatása túlságosan sok volt, engedetlensége pedig túlságosan nagy. Bár az Úr Jézus szolgájaként ismerik, egyáltalán nem volt alkalmas arra, hogy belépjen a mennyek országának kapuján, mert cselekedetei elejétől a végéig nem nevezhetők igaznak. Csupán úgy tekinthetünk rá, mint aki képmutató volt, és igazságtalanságot cselekedett, ugyanakkor Krisztusért dolgozott. Bár nem nevezhető gonosznak, mégis méltán nevezhető olyan embernek, aki igaztalanságot cselekedett. Sok munkát végzett, de nem a munka mennyisége alapján kell megítélni, hanem csak annak minősége és lényege alapján. Csak így lehet a dolog végére járni. Ő mindig így hitte: „Képes vagyok a munkára, jobb vagyok, mint a legtöbb ember; az Úr terhére úgy tekintettel vagyok, mint senki más, és senki sem tart olyan mély bűnbánatot, mint én, mert rám ragyogott a nagy világosság, és én láttam a nagy világosságot, s ezért az én bűnbánatom mélyebb, mint bárki másé.” Akkoriban ezt gondolta a szívében. Munkája végén Pál azt mondta: „A harcot megharcoltam, futásomat bevégeztem, és eltételek nekem az igazság koronája.” Harca, munkája és pályája teljes egészében az igazság koronájáért folyt, és nem tört tevékenyen előre. Bár nem volt felületes a munkájában, mégis azt lehet mondani, hogy munkáját pusztán azért végezte, hogy jóvá tegye hibáit, hogy kárpótolja lelkiismerete vádjait. Csak azt remélte,

hogy minél hamarabb bevégezze munkáját, befejezi a pályáját és megharcolja a harcát, hogy aztán annál hamarabb elnyerhesse az igazság vágyott koronáját. Nem arra vágyott, hogy tapasztalataival és igaz tudásával találkozzon az Úr Jézussal, hanem arra, hogy minél hamarabb befejezze a munkáját, hogy az Úr Jézussal való találkozáskor megkaphassa a munkájával kiérdemelt jutalmakat. A munkáját arra használta, hogy vigasztalja magát, és hogy alkut kössön egy jövőbeli koronáért cserébe. Nem az igazságot vagy Istent kereste, hanem csak a koronát. Hogyan felelhet meg egy ilyen törekvés a normának? Ösztönzője, munkája, az ár, amit fizetett, és minden erőfeszítése – mindezt áthatotta csodálatos fantáziája, és teljes egészében a saját vágyai szerint dolgozott. Munkája egészét tekintve a legcsekélyebb hajlandóság sem volt az általa fizetett árban; ő csupán egy egyezség megkötésével foglalkozott. Erőfeszítéseit nem az a szándék vezérelte, hogy teljesítse kötelességét, hanem az a szándék, hogy elérje az ügylet célját. Érdemesek-e az ilyen erőfeszítések? Ki dicsérné az ő tisztátalan erőfeszítéseit? Kit érdekelnek az ilyen erőfeszítések? Munkája tele volt a jövőről szóló álmokkal, tele csodálatos tervekkel, és nem volt része olyan út, amelyen keresztül az emberi beállítottság változhatna. Jótékonyságának oly nagy része csak színlelés volt; munkája nem életet adott, hanem az udvariasság látszatát keltette; egyezségkötés volt. Hogyan vezetheti az ilyen munka az embert arra az útra, hogy visszanyerje eredeti kötelességét?

Péter csakis Isten szívét kereste. Isten vágyát akarta teljesíteni, és a szenvedéstől és a megpróbáltatásoktól függetlenül még mindig hajlandó volt teljesíteni Isten vágyát. Nincs ennél nagyobb törekvés egy Istenben hívő embertől. Amit Pál keresett, azt a saját teste, a saját elképzelései, a saját tervei és mintái szennyezték. Semmiképpen sem volt Isten alkalmas teremtménye, nem az volt, aki Isten vágyának teljesítésére törekedett. Péter igyekezett alávetni magát Isten vezényletésének, és bár a munka, amit végzett, nem volt egyszerű, a törekvése mögötti ösztönző és az út, amelyen járt, helyes volt; bár nem tudott sok embert megnyerni, képes volt az igazság útját követni. Emiatt mondhatjuk, hogy Isten alkalmas teremtménye volt. Ma, még ha te nem is vagy dolgozó, képesnek kellene lenned arra, hogy Isten teremtményének kötelességét teljesítsd, és igyekezz alávetni magad Isten minden rendezésének. Képesnek kellene lenned arra, hogy engedelmeskedj, bármit is mond Isten, és meg tapasztalj mindenféle megpróbáltatást és finomítást, és bár gyenge vagy, a szívedben mégis képesnek kellene lenned arra, hogy szeresd Istent. Azok, akik felelősséget vállalnak a saját életükért, hajlandóak Isten teremtményének kötelességét teljesíteni, és az ilyen emberek törekvésről alkotott álláspontja helyes. Istennek ezekre az emberekre van szüksége. Ha sok munkát végeztél, és mások elnyerték a tanításaidat, de te magad nem változtál, és nem tettél bizonyosságot, vagy nem volt igaz tapasztalatod, úgy, hogy életed végén a tetteid még mindig nem tesznek bizonyosságot, akkor te olyasvalaki vagy, aki megváltozott? Olyan ember vagy, aki az igazságot keresi? Annak idején a Szentlélek használt téged, de ilyenkor azt a részedet használta, amelyik munkára használható volt, és nem használta

azt a részedet, amelyik nem volt használható. Ha törekedtél a változásra, akkor a használat folyamata során fokozatosan tökéletesedtél. A Szentlélek azonban nem vállal felelősséget azért, hogy végül megnyernek-e vagy sem, és ez a te törekvésed módjától függ. Ha nem történik változás a személyes beállítottságodban, akkor az azért van, mert a törekvést illető szemléleted rossz. Ha nem kapsz jutalmat, akkor az a saját problémád, és azért van, mert magad nem ültetted át az igazságot a gyakorlatba, és képtelen vagy teljesíteni Isten kívánságát. És így semmi sem fontosabb, mint a személyes tapasztalataid, és semmi sem alapvetőbb, mint a személyes belépésed! Néhányan a végén azt mondják majd: „Annyi munkát végeztem Érted, és bár talán nem értem el ünnepest eredményeket, mégis szorgalmas voltam az erőfeszítéseimben. Nem engednél be a mennybe, hogy ehessem az élet gyümölcsét?” Neked tudnod kell, milyen emberekre vágyom; akik tisztátalanok, nem léphetnek be a királyságba, akik tisztátalanok, nem szennyezhetik be a szent földet. Hiába végeztél sok munkát, és hiába dolgoztál sok éven át, végül, ha még mindig sajnálatosan mocskos vagy, akkor a Mennysors törvénye nem tűri majd, hogy be kívánsz lépni az Én királyságomba! A világ megalapításától kezdve egészen a mai napig soha nem kínáltam könnyű bejutást a királyságomba azoknak, akik kegyeikbe fogadnak Engem. Ez egy mennyei szabály, és ezt senki sem szegheti meg! Neked az életet kell keresned. Ma azok, akik tökéletessé tétetnek majd, Péterhez hasonlatosak: Ők azok, akik változásra törekszenek a saját beállítottságukban, és akik hajlandóak tanúságot tenni Istenről, és teljesíteni kötelességüket Isten teremtményeként. Csak az ilyen emberek válnak tökéletessé. Ha te csak a jutalmakra figyelsz, és nem törekszel arra, hogy megváltoztasd élettermészetedet, akkor minden erőfeszítésed hiábavaló lesz – ez egy megmásíthatatlan igazság!

Péter és Pál lényegének különbségéből meg kell értened, hogy mindazok, akik nem törekszenek az életre, hiába fáradoznak! Te hiszel Istenben és követed Istent, ezért Istent szerető szívvel kell rendelkezned. Félre kell vetned romlott természetedet, törekedned kell Isten kívánságának megelégtetésére, és teljesítened kell Isten teremtményének kötelességét. Mivel te hiszel Istenben és követed Istent, mindent Neki kell felajánlanod, és nem szabad személyes döntéseket hoznod vagy követelned, és el kell érned Isten vágyának teljesülését. Mivel megteremtettek, engedelmeskedned kell az Úrnak, aki teremtett téged, mert te eredendően nem rendelkezel önmagad felett, és nem vagy képes irányítani a saját sorsodat. Mivel te olyan ember vagy, aki hiszel Istenben, a szentségre és a változásra kell törekedned. Mivel Isten teremtménye vagy, ragaszkodnod kell a kötelességedhez, és meg kell tartanod a helyedet, s nem szabad túllépned a kötelességeden. Ez nem azért van, hogy téged korlátozzalak, vagy hogy tanítással elnyomjalak, hanem ez az az út, amelyen keresztül teljesítheted a kötelességedet, és ezt mindazok elérhetik – és el is kell érniük –, akik az igazságot cselekszik. Ha összehasonlítod Péter és Pál lényegét, akkor tudni fogod, hogyan kell keresned. A Péter és Pál által járt utak közül az egyik a tökéletessé válás útja, a másik pedig a kiűzetés útja; Péter és Pál két különböző utat képvisel. Bár mindketten

megkapták a Szentlélek munkáját, és mindketten elnyerték a Szentlélek megvilágosítását és megvilágítását, és mindketten elfogadták azt, amit az Úr Jézus rájuk bízott, a gyümölcs, amely bennük termett, nem volt ugyanaz: az egyik valóban gyümölcsöt hozott, a másik pedig nem. A lényegükből, a munkájukból, amit végeztek, abból, amit kifelé kifejeztek, és a sorsukból meg kell értened, hogy melyik utat kell választanod, melyik úton kell járnod. Ők két egyértelműen különböző úton jártak. Pál és Péter volt az egyes utak kvintesszenciája, ezért kezdettől fogva e két út jelképének tartották őket. Melyek Pál tapasztalatainak legfontosabb elemei, és miért nem járt sikerrel? Melyek Péter tapasztalatainak legfontosabb elemei, és hogyan élte meg a tökéletesítést? Ha összehasonlítod, hogy mi foglalkoztatta őket, akkor tudni fogod, hogy pontosan milyen embert akar Isten, mi Isten akarata, mi Isten természete, milyen ember lesz végül tökéletessé, és milyen ember nem lesz tökéletessé; tudni fogod, hogy milyen azok beállítottsága, akik tökéletessé tételnek, és milyen azok beállítottsága, akiket nem tesznek tökéletessé – ezek a lényegi kérdések Péter és Pál tapasztalataiban láthatók. Isten teremtett mindent, és ezért az egész teremtetést az Ő uralma alá helyezi, és aláveti az Ő uralmának; Ő fog parancsolni mindennek, hogy minden az Ő kezében legyen. Isten egész teremtménye, beleértve az állatokat, a növényeket, az emberiséget, a hegyeket, a folyókat és a tavakat – mindennek az Ő uralma alá kell kerülnie. Minden dolognak az egekben és a földön az Ő uralma alá kell kerülnie. Nem lehet választásuk, és mindannyiuknak alá kell vetnie magát az Ő irányításának. Ezt Isten rendelte el, és ez Isten hatalma. Isten parancsol mindennek, és elrendel és rangsorol minden dolgot, minden dolgot fajtája szerint osztályozva, és kijelölve a maga helyét, Isten akarata szerint. Bármilyen nagy is legyen, egyetlen dolog sem képes felülmúlni Istent, minden dolog az Isten által teremtett emberiséget szolgálja, és egyetlen dolog sem mer Istennek ellenszegülni, vagy Istentől bármit követelni. Ezért az embernek, mint Isten teremtményének, az ember kötelességét is teljesítenie kell. Függetlenül attól, hogy ő az ura vagy gondviselője minden dolognak, függetlenül attól, hogy az ember milyen magas rangot foglal el minden dolog között, akkor is csak egy kis emberi lény, aki Isten uralma alatt áll; nem több, mint egy jelentéktelen emberi lény, Isten teremtménye, és soha nem kerül Isten fölé. Mint Isten teremtménye, az embernek törekednie kell arra, hogy teljesítse Isten teremtményének kötelességét, és törekednie kell arra, hogy szeresse Istent, másféle választások nélkül, mert Isten méltó az ember szeretetére. Azoknak, akik Isten szeretetére törekszenek, nem szabad személyes előnyökre törekedniük, vagy azt keresniük, amire személyesen vágnak; ez a törekvés leghelyesebb eszköze. Ha az, amit keresel, az igazság, ha az, amit a gyakorlatba ültetsz, az igazság, és ha az, amit elérsz, a beállítottságodban bekövetkező változás, akkor az út, amelyen jársz, a helyes út. Ha a test áldásait keresed, és amit a gyakorlatba ültetsz, az a saját elképzeléseid igazsága, és ha nem történik változás a beállítottságodban, és egyáltalán nem engedelmeskedsz Istennek a testben, és továbbra is homályban élsz, akkor amit keresel, az biztosan a pokolba visz, mert az út, amelyen jársz, a kudarc útja. Az, hogy

tökéletessé tesznek vagy kiűznek, a te saját törekvéseidtől függ, ami azt is jelenti, hogy a siker vagy a kudarc attól az úttól függ, amelyen az ember jár.

Isten munkája és az ember munkája

Az ember munkájából mennyi a Szentlélek munkája, és mennyi az ember tapasztalata? Azt lehet mondani, hogy az emberek még mindig nem értik ezeket a kérdéseket, és ennek az az oka, hogy nem értik a Szentlélek munkájának alapelveit. Amikor azt mondom, hogy „az ember munkája”, akkor természetesen azoknak a munkájára gondolok, akikben megvan a Szentlélek munkája, vagy akiket a Szentlélek használ. Nem az emberi akaratból eredő munkára gondolok, hanem az apostolok, munkások vagy egyszerű testvérek munkájára, amely a Szentlélek munkájának körébe tartozik. „Az ember munkája” itt nem a megtestesült Isten munkájára utal, hanem a Szentlélek által az emberekben végzett munka hatókörére és elveire. Bár ezek az elvek a Szentlélek munkájának elvei, és annak hatókörét képezik, nem azonosak a megtestesült Isten munkájának elveivel és hatókörével. Az ember munkájának emberi lényege és elvei vannak, Isten munkájának pedig isteni lényege és elvei.

A Szentlélek áramlatában végzett munka – akár Isten saját munkája, akár a felhasznált embereké – a Szentlélek munkája. Maga Isten lényege a Lélek, amelyet nevezhetünk Szentléleknek vagy hétszeresen felerősödött Léleknek. Összességében Ők Isten Lelke, bár Isten Lelkét különböző korszakokban más-más néven nevezték. A lényegük mégis egy. Tehát maga Isten munkája a Szentlélek munkája, míg a megtestesült Isten munkája nem más, mint a Szentlélek munkálkodása. A felhasznált emberek munkája szintén a Szentlélek munkája. Isten munkája azonban a Szentlélek maradéktalan kifejeződése, ami teljes mértékben igaz, míg a felhasznált emberek munkája sok emberi dologgal keveredik, és nem a Szentlélek közvetlen kifejeződése, nemhogy az Ő maradéktalan kifejeződése lenne. A Szentlélek munkája változatos, és nem korlátozza semmiféle feltétel. A Szentlélek munkája más és más a különböző emberekben; különböző lényegét nyilvánít meg, és korszakonként, valamint országonként is különbözik. Természetesen, bár a Szentlélek sokféleképpen és sokféle elv szerint munkálkodik, függetlenül attól, hogy a munka hogyan vagy milyen emberekben történik, a lényege mindig más és más; minden munkának, amelyet különböző emberekben végez, megvannak az elvei, és mindegyik képviselheti a tárgyai lényegét. Ez azért van így, mert a Szentlélek munkája eléggé specifikus kiterjedésű és eléggé kimért. A megtestesült testben végzett munka nem azonos az embereken végzett munkával, és a munka is változik annak a személynek a képességei szerint, akin végzi. A megtestesült testben végzett munka nem embereken történik, és nem ugyanaz a munka, mint az embereken végzett munka. Röviden, függetlenül attól, hogy hogyan történik, a különböző alanyokon végzett munka soha nem egyforma, és az elvek, amelyek alapján

Ő dolgozik, különböznek azoknak az embereknek az állapota és természete szerint, akiket Ő munkál. A Szentlélek a különböző emberekben eredendő lényegük alapján munkálkodik, és nem támaszt velük szemben olyan követelményeket, amelyek meghaladják ezt a lényegét, és nem végez rajtuk olyan munkát, amely meghaladja eredendő képességüket. A Szentlélek emberben végzett munkája tehát lehetővé teszi az emberek számára, hogy meglássák e munka tárgyának lényegét. Az ember eredendő lényege nem változik; eredendő képességei pedig korlátozottak. A Szentlélek az embereket képességük korlátai szerint használja, illetve munkálja, hogy az hasznukra legyen. Amikor a Szentlélek a felhasznált emberekben munkálkodik, akkor az emberek tehetsége és eredendő képessége felszabadul, nem pedig visszaszorul. Eredendő képességük a munka érdekében érvényesül. Azt lehet mondani, hogy Ő az embereknek azokat a részeit használja, amelyek felhasználhatók az Ő munkájában, hogy eredményeket érjen el ebben a munkában. Ezzel szemben a megtestesült formában végzett munka közvetlenül fejezi ki a Lélek munkáját, amelyet az ember elméje és gondolatai nem hamisítanak meg; ezt nem érhetik el sem az ember adottságai, sem az ember tapasztalata, sem az ember veleszületett állapota. A Szentlélek számtalan munkája az ember javát és épülését hivatott szolgálni. Vannak azonban olyan emberek, akik tökéletesíthetők, míg mások nem rendelkeznek a tökéletesedés feltételeivel, ami azt jelenti, hogy nem tökéletesíthetők, és aligha üdvözülhetnek, és bár a Szentlélek munkája talán megvolt bennük, végül mégis kivettetnek. Ez azt jelenti, hogy bár a Szentlélek munkája az emberek építése, mégsem mondhatjuk, hogy mindazok, akik a Szentlélek munkájában részesültek, teljesen tökéletessé válnak, mert az út, amelyet sokan követnek törekvésük során, nem a tökéletessé válás útja. Náluk csak a Szentlélek egyoldalú munkája van meg, nem pedig a szubjektív emberi együttműködés, sem a helyes emberi törekvés. Így a Szentlélek munkája ezekben az emberekben azért történik, hogy szolgálja azokat, akik tökéletessé válnak. A Szentlélek munkáját az emberek közvetlenül nem láthatják, és maguk az emberek közvetlenül nem érinthetik. Ezt csak azok fejezhetik ki, akik rendelkeznek a munka ajándékával, ami azt jelenti, hogy a Szentlélek munkája az emberek kifejezései által jut el a követőkhöz.

A Szentlélek munkája sokféle emberen és sokféle körülményen keresztül valósul meg. Bár a megtestesült Isten munkája képviselheti egy egész korszak munkáját, és képviselheti az emberek belépését egy egész korszakba, az emberek belépésének részletein végzett munkát még mindig embereknek kell elvégezniük, akiket a Szentlélek használ, nem pedig a megtestesült Istennek. Tehát Isten munkája vagy Isten saját szolgálata Isten megtestesülésének munkája, amelyet ember nem végezhet el helyette. A Szentlélek munkája sokféle emberen keresztül valósul meg; egyetlen ember sem tudja azt teljes egészében elvégezni, és egyetlen ember sem tudja azt teljes mértékben kifejezni. Azok, akik a gyülekezeteket vezetik, szintén nem képviselhetik teljes mértékben a Szentlélek munkáját, ők csak bizonyos vezetői munkát végezhetnek. A Szentlélek munkája tehát három részre osztható: Isten saját munkája, a felhasznált

emberek munkája, és mindazokon végzett munka, akik a Szentlélek áramlatában vannak. Isten saját munkája az egész korszak vezetése; a felhasználtak munkája az, hogy – azáltal, hogy küldetést vagy megbízást kapnak, miután Isten elvégezte a saját munkáját – Isten összes követőjét vezessék, és ők azok, akik együttműködnek Isten munkájával; a Szentlélek által az áramlatban lévőekben végzett munka pedig az, hogy fenntartsa minden munkáját, azaz fenntartsa az egész irányítását és bizonyágtételét, és ezzel egyidejűleg tökéletessé tegye azokat, akiket tökéletessé lehet tenni. Ez a három rész együttesen a Szentlélek teljes munkája, de maga Isten munkája nélkül az irányítási munka teljes egészében stagnálna. Maga Isten munkája magában foglalja az egész emberiség munkáját, és az egész korszak munkáját is képviseli, ami azt jelenti, hogy Isten saját munkája a Szentlélek munkájának minden dinamikáját és tendenciáját képviseli, míg az apostolok munkája Isten saját munkája után jön és abból következik, és nem vezeti a korszakot, sem nem képviseli a Szentlélek munkájának tendenciáit egy egész korszakban. Ők csak azt a munkát végzik, amit az embernek végeznie kell, aminek semmi köze az irányítási munkához. Az a munka, amelyet Isten maga végez, egy projekt az irányítási munkán belül. Az ember munkája csak az a kötelesség, amelyet a felhasznált emberek teljesítenek, és ennek semmi köze az irányítási munkához. Annak ellenére, hogy mindkettő a Szentlélek munkája, a munka azonossága és ábrázolása közötti különbségek miatt egyértelmű és lényegi különbségek vannak Isten saját munkája és az ember munkája között. Ráadásul a Szentlélek által végzett munka mértéke a különböző azonosságú alanyokon eltérő. Ezek tehát a Szentlélek munkájának alapelvei és ez a hatásköre.

Az ember munkája az ő tapasztalatát és emberi mivoltát jelzi. Amit az ember nyújt, és a munka, amit végez, őt képviselik. Az ember éleslátása, az ember gondolkodása, az ember logikája és gazdag képzelőereje mind benne van a munkájában. Az ember tapasztalata különösen képes jelezni a munkáját, és az ember tapasztalatai a munkájának alkotóelemeivé válnak. Az ember munkája kifejezheti a tapasztalatait. Ha egyes emberek negatív élményeket élnek át, akkor a közösségük nyelvezete nagy része negatív elemekből fog állni. Ha a tapasztalataik egy bizonyos ideig pozitívak, és kifejezetten egy pozitív vonatkozású út birtokában vannak, akkor a velük való közösség nagyon bátorító, és az emberek pozitív gondoskodást kaphatnak tőlük. Ha egy munkás egy időre negatív állapotba kerül, a közösségében mindig lesznek negatív elemek. Ez a fajta közösség lehangoló, és mások öntudatlanul is lehangoltak lesznek a vele való közösség következtében. A követők állapota a vezető állapotától függően változik. Amilyen egy munkás belül, azt fejezi ki, és a Szentlélek munkája gyakran az ember állapotával együtt változik. Ő az emberek tapasztalatai szerint dolgozik, és nem kényszeríti őket, hanem a tapasztalataik normális menetének megfelelően támaszt igényeket az emberekkel szemben. Ez azt jelenti, hogy az ember közössége különbözik Isten szavától. Az, amivel az emberek közösséget vállalnak, az egyéni meglátásaikat és tapasztalataikat közvetíti, Isten munkája alapján kifejezve meglátásaikat és tapasztalataikat.

Az ő felelősségük az, hogy miután Isten munkálkodik vagy beszél, rájöjjenek, hogy mit kell belőle gyakorolniuk vagy elkezdniük, majd átadniuk a követőknek. Ezért az ember munkája az ő belépését és gyakorlatát jelenti. Természetesen az ilyen munka keveredik az emberi tanulságokkal és tapasztalatokkal vagy néhány emberi gondolattal. Bárhogyan is munkálkodik a Szentlélek, akár az emberben, akár a megtestesült Istenben, a munkások mindig önmagukat fejezik ki. Bár a Szentlélek az, aki munkálkodik, a munka azon alapszik, ami az ember eredendően, mert a Szentlélek nem munkálkodik alap nélkül. Más szóval, a munka nem a semmiből jön, hanem mindig a tényleges körülményeknek és a valós helyzetnek megfelelően történik. Csak így alakulhat át az ember beállítottsága, és csak így változtathatók meg régi elképzelései és régi gondolatai. Az ember azt fejezi ki, amit lát, tapasztal és el tud képzelni, és az ember gondolkodásával elérhető, még akkor is, ha ez doktrína vagy elképzelés. Az ember munkája nem haladhatja meg az ember tapasztalati körét, sem azt, amit az ember lát, sem azt, amit az ember el tud képzelni vagy fel tud fogni, függetlenül a munka méretétől. Isten csak azt fejezi ki, ami Ő Maga, és ez az ember számára elérhetetlen – vagyis az ember gondolkodásának hatókörén kívül esik. Ő az egész emberiség vezetésének munkáját fejezi ki, és ez nem kapcsolódik az emberi tapasztalat részleteihez, hanem ehelyett az Ő saját irányításával foglalkozik. Az ember a saját tapasztalatát fejezi ki, míg Isten az Ő lényét, ami az eredendő természete, ami az ember számára elérhetetlen. Az ember tapasztalata az a belátás és tudás, amelyet Isten lényének kifejeződése alapján szerzett. Az ilyen belátást és tudást az ember lényének nevezzük, és a kifejeződésük alapja az ember eredendő beállítottsága és képessége – ezért is nevezzük ezeket az ember lényének. Az ember azzal képes közösséget vállalni, amit tapasztal és lát. Azzal senki sem tud közösséget vállalni, amit nem tapasztalt, nem látott, vagy amit a gondolkodása nem tud felérni, mivel ezek olyan dolgok, amelyek nincsenek az emberben. Ha az, amit az ember kifejez, nem a tapasztalatából származik, akkor az a képzelete vagy a doktrínája. Egyszerűen fogalmazva, nincs valóság a szavaiban. Ha soha nem kerülnél kapcsolatba a társadalom dolgaival, nem lennél képes világosan közösséget vállalni a társadalom komplex összefüggéseivel. Ha nem lenne családod, és mások családi kérdésekről beszélnének, a legnagyobb részét nem értenéd annak, amit mondanak. Tehát az, amivel az ember közösséget vállal, és a munka, amit végez, a belső lényét képviseli. Ha valaki megosztaná a közösséggel, hogy mit ért a fenyítés és az ítélet alatt, de neked nincs tapasztalatod erről, nem mernéd tagadni a tudását, még kevésbé mernéd száz százalékig biztosra venni. Ez azért van, mert az ő viszonyulásuk olyasvalami, amit te soha nem tapasztaltál, amit soha nem ismertél, és az elméd nem tudja azt elképzelni. Az ő tudásukból csak annyit tudsz megragadni, hogy a jövőben hogyan követheted a fenyítés és ítélet ösvényét. Ez az út azonban csak doktrinális ismeret lehet; nem veheti át a saját megértésed helyét, még kevésbé a tapasztalatodét. Talán azt gondolod, hogy amit ők mondanak, az nagyon is helyes, de a saját tapasztalatod alapján sok tekintetben megvalósíthatatlannak találod. Talán úgy

érzed, hogy néhány dolog, amit hallasz, teljesen kivitelezhetetlen; ilyenkor elképzeléseid vannak róla, és bár elfogadod, csak vonakodva teszed. De a saját tapasztalatod szerint az a tudás, amelyből elképzeléseket származtattál, a gyakorlás útjává válik számodra, és minél többet gyakorolsz, annál jobban megérted a hallott szavak valódi értékét és jelentését. Miután átélted a saját tapasztalatodat, beszélhetsz arról a tudásról, amivel rendelkezned kell arról, amit megtapasztaltál. Ezenkívül különbséget tehetsz azok között is, akiknek a tudása valódi és gyakorlati, és azok között, akiknek a tudása doktrínán alapul és értéktelen. Tehát az, hogy az általad vallott tudás megfelel-e az igazságnak, nagymértékben attól függ, hogy van-e gyakorlati tapasztalatod róla. Ahol a tapasztalataidban igazság van, ott a tudásod gyakorlati és értékes lesz. Tapasztalataid révén ítélőképességre és belátásra is szert tehetsz, elmélyítheted tudásodat, és növelheted bölcsességedet és jó belátásodat azzal kapcsolatosan, hogy hogyan kell viselkedned. Az olyan emberek által kifejezett tudás, akik nem rendelkeznek az igazsággal, doktrína, bármilyen magasztos is legyen. Az ilyen típusú emberek nagyon is intelligensek lehetnek, amikor a test dolgairól van szó, de nem tudnak különbséget tenni, amikor lelki dolgokról van szó. Ennek az az oka, hogy az ilyen embereknek egyáltalán nincs tapasztalatuk a lelki dolgokban. Ezek olyan emberek, akik nincsenek megvilágosodva a lelki kérdésekben, és nem értik a lelki dolgokat. Bármilyen tudást is fejezel ki, amennyiben ez a te lényed, akkor ez a te személyes tapasztalatod, a te valódi tudásod. Amit azok az emberek tárgyalnak, akik csak doktrínákról beszélnek – ezek olyan emberek, akikben nincs meg sem az igazság, sem a valósággal –, azt is nevezhetjük a lényüknek, mert ők kizárólag mély elmélkedés útján jutottak el a doktrínájukhoz, ami az elmélyült töprengésük eredménye. Ugyanakkor ez csak doktrína, és nem több, mint képzelgés! Valamennyi embertípus tapasztalatai a bennük rejlő dolgokat képviselik. Akinek nincs lelki tapasztalata, nem beszélhet az igazság ismeretéről, sem a különböző lelki dolgok helyes ismeretéről. Az ember azt fejezi ki, ami ő maga belül – ez bizonyos. Ha valaki a lelki dolgok ismeretére és az igazság ismeretére vágyik, akkor valódi tapasztalattal kell rendelkeznie. Ha nem tudsz világosan beszélni a józan észről az emberi életben, mennyivel kevésbé leszel képes lelki dolgokról beszélni? Azoknak, akik gyülekezeteket vezethetnek, az életet biztosíthatják az embereknek, és apostolok lehetnek az emberek számára, tényleges tapasztalatokkal kell rendelkezniük; helyesen kell érteniük a lelki dolgokat, és helyesen kell értékelniük és megtapasztalniuk az igazságot. Csak az ilyen emberek alkalmasak arra, hogy munkások vagy apostolok legyenek, akik a gyülekezeteket vezetik. Máskülönben csak követni tudnak, mint a legkisebbek, és nem tudnak vezetni, még kevésbé apostolok lenni, akik képesek az embereket étellel ellátni. Az apostolok feladata ugyanis nem az, hogy ide-oda rohanjanak vagy harcoljanak, hanem az, hogy az élet szolgálatának munkáját végezzék, és másokat vezessenek, hogy átalakítsák beállítottságukat. Akik ezt a feladatot ellátják, súlyos felelősséggel vannak megbízva, amelyet nem mindenki képes vállalni. Ezt a fajta munkát csak azok vállalhatják, akiknek a létük az élet, vagyis akiknek van tapasztalatuk

az igazságról. Nem vállalhatja ezt pusztán bárki, aki le tud mondani, aki képes lótni-futni, vagy aki hajlandó magát feláldozni; azok az emberek, akiknek nincs tapasztalatuk az igazságról, akik nem részesültek metszésben vagy ítéletben, nem képesek ilyen típusú munkát végezni. A tapasztalattal nem rendelkező emberek, akik valóság nélküli emberek, képtelenek tisztán látni a valóságot, mert ők maguk is nélkülözik ezt a fajta létezést. Az ilyen típusú emberek tehát nemcsak hogy nem képesek vezetői munkát végezni, de ha hosszú ideig az igazság nélkül maradnak, akkor ki kell őket vetni. Az általad kifejtett belátás bizonyítékként szolgálhat az életedben tapasztalt nehézségekről, azokról a dolgokról, amelyekért fenyítésben részesülsz, és azokról a kérdésekről, amelyek miatt megítéltetted. Ez a próbákra is igaz: ahol az ember finomításban részesül, és ahol gyenge – ezek azok a területek, amelyeken az embernek tapasztalata van, amelyeken az ő útja vezet. Például, ha valaki csalódásoktól szenved a házasságban, gyakran fog így viszonyulni ahhoz: „Hála Istennek, dicsőség Istennek, ki kell elégítenem Isten szívének vágyát, fel kell ajánlanom az egész életemet, és a házasságomat teljesen Isten kezébe kell helyeznem. Hajlandó vagyok egész életemet Istennek ígérni.” Minden, ami az emberben van, a viszonyuláson keresztül mutathatja meg, hogy mi is ő valójában. Az ember beszédritmusa, az, hogy hangosan vagy halkán beszél – ezek a dolgok nem a tapasztalat kérdései, és nem tudják képviselni azt, amivel rendelkezik és ami ő maga. Ezek a dolgok csak azt tudják elárulni, hogy az ember jelleme jó vagy rossz, vagy hogy a természete jó vagy rossz, de nem lehet őket egyenlővé tenni azzal, hogy rendelkezik-e valaki tapasztalattal. A beszéd közbeni kifejezőkészség, a beszédalképesség vagy a beszédsebesség csak gyakorlás kérdése, és nem helyettesítheti az ember tapasztalatait. Amikor az egyéni tapasztalataidról beszélsz, kapcsolódsz ahhoz, amit fontosnak tartasz, és mindazzal, ami benned van. Az Én beszédem az Én lényemet képviseli, de amit mondok, az az ember számára elérhetetlen. Amit mondok, az nem az, amit az ember tapasztal, és nem olyasmi, amit az ember láthat; nem is olyasmi, amit az ember megérinhet, hanem az, ami Én vagyok. Vannak, akik csak azt ismerik el, hogy amihez kapcsolódom, az az, amit megtapasztaltam, de nem ismerik el, hogy ez a Lélek közvetlen kifejeződése. Természetesen azt mondom, amit megtapasztaltam. Én vagyok az, aki hatezer éven át végeztem az irányítási munkát. Mindent megtapasztaltam az emberiség teremtésének kezdetétől napjainkig; hogyan lennék képtelen erről beszélni? Ami az ember természetét illeti, tisztán láttam; már régen megfigyeltem. Hogyne tudnék erről világosan beszélni? Mivel tisztán láttam az ember lényegét, alkalmas vagyok arra, hogy megfenyítsem és megítéljem az embert, mert minden ember Tőlem származik, de a Sátán megrontotta őket. Természetesen arra is alkalmas vagyok, hogy kiértékeljem az Általam végzett munkát. Bár ezt a munkát nem az Én testem végzi, ez a Lélek közvetlen kifejeződése, és ez az, amivel rendelkezem és ami vagyok. Ezért alkalmas vagyok arra, hogy ezt kifejezzem, és elvégezzem azt a munkát, amit kell tennem. Az emberek azt mondják, amit ők megtapasztaltak. Azt, amit láttak, amit az elméjük fel tud érni, és amit az érzékeik fel tudnak fogni. Ez az, amivel közösséget tudnak vállalni. Az

Isten hús-vér teste által kimondott szavak a Lélek közvetlen kifejezései, és a Lélek által végzett munkát fejezik ki, amelyet a test nem tapasztalt és nem látott, Ő mégis az Ő lényét fejezi ki, mert a test lényege a Lélek, és Ő a Lélek munkáját fejezi ki. Ez a Lélek által már elvégzett munka, habár ez a test számára elérhetetlen. A megtestesülés után, a test kifejeződése által Ő képessé teszi az embereket arra, hogy megismerjék Isten lényét, és lehetővé teszi, hogy az emberek lássák Isten természetét és az Általa elvégzett munkát. Az ember munkája egyértelműbbé teszi az emberek számára, hogy mibe kell belépniük és mit kell megérteniük; ez magában foglalja az emberek vezetését az igazság megértése és megtapasztalása felé. Az ember munkája az emberek fenntartása; Isten munkája az, hogy új utakat és új korszakokat nyisson az emberiség számára, és hogy feltárja az embereknek azt, amit a halandók nem ismernek, lehetővé téve számukra, hogy megismerjék az Ő természetét. Isten munkája az egész emberiség vezetése.

A Szentlélek minden munkája az emberek javára történik. Az egész az emberek építéséről szól; nincs olyan munka, amely ne szolgálná az emberek javát. Nem számít, hogy az igazság mély vagy sekélyes, és nem számít azoknak a képessége, akik elfogadják az igazságot, bármit is tesz a Szentlélek, az az emberek javára válik. De a Szentlélek munkája nem végezhető közvetlenül; azt a Vele együttműködő embereken keresztül kell kifejtienie. Csak így érhető el a Szentlélek munkájának eredménye. Természetesen, amikor a Szentlélek közvetlenül munkálkodik, munkája egyáltalán nem hamisított; de amikor a Szentlélek az emberen keresztül munkálkodik, akkor az a munka nagyon beszenyeződik, és már nem a Szentlélek eredeti munkája. Mivel ez így van, az igazság különböző mértékben változik. A követők nem a Szentlélek eredeti szándékát kapják, hanem a Szentlélek munkájának és az ember tapasztalatának és tudásának kombinációját. Abból, amit a követők kapnak, az a rész, ami a Szentlélek munkája, helyes, míg az ember tapasztalata és tudása, amit kapnak, különböző, mert a munkások különbözőek. A Szentlélek megvilágosításával és vezetésével rendelkező munkások továbbra is erre a megvilágosításra és vezetésre alapozott tapasztalatokhoz fognak jutni. Ezekben a tapasztalatokban egyesül az ember elméje és tapasztalata, valamint az emberi mivolt, és utána elnyerik a tudást vagy a belátást, amellyel rendelkezniük kell. Ez az ember gyakorlatának módja miután megtapasztalta az igazságot. A gyakorlásnak ez a módja nem mindig ugyanaz, mert az emberek másképp tapasztalnak, és az általuk tapasztalt dolgok is különbözőek. Ily módon a Szentléleknek ugyanaz a megvilágosítása különböző tudást és gyakorlatot eredményez, mert akik a megvilágosodást kapják, különbözőek. Vannak, akik kisebb hibákat követnek el a gyakorlás során, míg mások nagyobb hibákat, és vannak, akik semmi mást nem tesznek, csak hibáznak. Ez azért van, mert az emberek eltérőek a felfogóképességükben, és azért is, mert az eredendő képességeik is különböznek. Egyeseknek egyfajta megértésük van egy üzenet meghallgatása után, másoknak pedig más, miután hallottak egy igazságot. Vannak, akik kissé eltérnek, míg mások egyáltalán nem értik meg az igazság valódi jelentését. Ezért

az ember megértése diktálja, hogyan fog másokat vezetni; ez pontosan így van, mert az ember munkája egyszerűen a saját lényének kifejeződése. Azok az emberek, akiket az igazságot helyesen értő emberek vezetnek, szintén helyesen fogják érteni az igazságot. Még ha vannak is köztük olyan emberek, akik tévednek a megértésükben, nagyon kevesen vannak, és nem mindenki fog tévedni. Ha valakinek tévedései vannak az igazság megértésében, akkor azok, akik követik őt, kétségtelenül szintén tévedésben lesznek, és ezek az emberek a szó minden értelmében tévedésben lesznek. Az, hogy a követők mennyire értik meg az igazságot, nagyban függ a munkásoktól. Természetesen az Istentől származó igazság helyes, tévedhetetlen és teljesen biztos. A munkások azonban nem teljesen pontosak, és nem mondható, hogy teljesen megbízhatóak. Ha a munkásoknak van egy nagyon gyakorlatias módjuk arra, hogy az igazságot a gyakorlatba ültessék, akkor a követőknek is lesz módjuk arra, hogy gyakorolják. Ha azonban a munkásoknál hiányzik az igazság gyakorlása, és csak a doktrína van meg, akkor a követők nem fognak rendelkezni a valósággal. A követők képessége és természete a születés által meghatározott, és nincs összefüggésben a munkásokkal, de az, hogy a követők mennyire értik meg az igazságot és ismerik meg Istent, a munkásoktól függ (ez csak néhány ember esetében van így). Amilyen egy munkás, olyanok lesznek az általa vezetett követők is. Amit egy munkás kifejez, az a saját lényé, fenntartás nélkül. Olyan követelményeket támaszt azokkal szemben, akik követik őt, amilyeneket ő maga hajlandó vagy képes elérni. A legtöbb munkás azt veszi alapul, amit ő maga tesz, hogy követeléseket támasszon a követőivel szemben, annak ellenére, hogy a követői sok mindent egyáltalán nem tudnak elérni – és amit az ember nem tud elérni, az a belépés akadályává válik számára.

Sokkal kevesebb eltérés van azok munkájában, akik átmertek a metszésen, a foglalkozáson, az ítéleten és a fenyítésen, és sokkal pontosabban fejezik ki munkájukat. Azok, akik a természetességükre hagyatkozva munkálkodnak, elég nagy hibákat követnek el. A nem tökéletesített emberek munkája túlságosan is kifejezi saját természetességüket, ami nagy akadályt jelent a Szentlélek munkája előtt. Bármilyen jó képességű is valaki, a metszésen, foglalkozáson és ítéleten is át kell esnie, mielőtt elvégezheti Isten megbízatásának munkáját. Ha nem mentek át ilyen ítéleten, akkor munkájuk, bármennyire is jól végzik, nem lehet összhangban az igazság elveivel, és mindig a saját természetességük és emberi jóságuk terméke. Azok munkája, akik már átmertek a metszésen, foglalkozáson és ítéleten, sokkal pontosabb, mint azoké, akik nem részesültek metszésben, foglalkozásban és ítéletben. Azok, akik nem estek át ítéleten, nem fejeznek ki mást, mint az emberi testet és gondolatokat, sok emberi intelligenciával és veleszületett tehetséggel elegyítve. Ez nem Isten munkájának pontos kifejezése az ember által. Akik az ilyen embereket követik, azokat a veleszületett képességük vonzza hozzájuk. Mivel ők túlságosan az emberi belátást és tapasztalatot fejezik ki, amelyek szinte nincsenek is kapcsolatban Isten eredeti szándékával, és túlságosan eltérnek attól, az ilyen típusú emberek munkája nem tudja az embereket

Isten elé vinni, hanem inkább az ember elé hozza őket. Tehát azok, akik nem mentek át ítéleten és fenyítésen, alkalmatlanok arra, hogy elvégezzék Isten megbízatásának munkáját. Az alkalmas munkás munkája képes az embereket a helyes útra terelni, és nagyobb bejutást biztosíthat számukra az igazságba. Az ő munkája képes az embereket Isten elé vinni. Ráadásul az általa végzett munka egyénenként változhat, és nem kötik szabályok, ami lehetővé teszi az emberek számára a felszabadulást és a szabadságot, valamint azt a képességet, hogy fokozatosan növekedjenek az életben, és mélyebb belépést nyerjenek az igazságba. Egy alkalmatlan munkás munkája messze elmarad ettől. Munkája ostoba. Az embereket csak szabályokba tudja belevinni, és amit az emberektől megkövetel, az nem változik egyénenként; nem az emberek tényleges szükségletei szerint munkálkodik. Az ilyen típusú munkában túl sok szabály és túl sok doktrína van, és nem tudja az embereket rávezetni a valóságra, sem az életben való növekedés normális gyakorlatára. Ez csak azt teheti lehetővé az emberek számára, hogy betartsanak néhány értéktelen szabályt. Az ilyen útmutatás csak tévútra vezetheti az embereket. Arra vezet, hogy olyanná válj, mint ő; ő képes bevezetni téged abba, ami neki van, és ami ő maga. Ahhoz, hogy a követők meg tudják ítélni, hogy a vezetők alkalmasak-e, a kulcs az, hogy megnézzék az utat, amelyen vezetnek, és a munkájuk eredményeit, és azt, hogy a követők az igazságnak megfelelő elveket kapnak-e, és hogy megkapják-e az átalakulásukhoz szükséges megfelelő gyakorlati módokat. Különbséget kell tenned a különböző típusú emberek eltérő munkája között; nem szabad ostoba követőnek lenned. Ez az emberek belépésének kérdésére vonatkozik. Ha nem tudod megkülönböztetni, hogy melyik ember vezetése vezet valahová, és melyiké nem, akkor könnyen megtévesztenek. Mindennek közvetlen hatása van a saját életedre. A nem tökéletesített emberek munkájában túl sok a természetesség; túl sok emberi akarattal keveredik. Lényük a természetesség – amivel születnek. Ez nem a foglalkozás utáni élet vagy az átfarmálódás utáni valóság. Hogyan támogathatja az ilyen ember azokat, akik az életre törekszenek? Az élet, amellyel az ember eredetileg rendelkezik, a veleszületett intelligenciája vagy tehetsége. Ez a fajta intelligencia vagy tehetség meglehetősen távol áll Isten pontos követelményeitől az emberrel szemben. Ha az ember nem lett tökéletesítve, és romlott beállítottsága nem lett megmetszve és kezelve, akkor nagy lesz a szakadék között, amit kifejez, és az igazság között; az, amit kifejez, homályos dolgokkal keveredik, például a képzeletével és egyoldalú tapasztalatával. Ráadásul, függetlenül attól, hogy hogyan munkálkodik, az emberek érzik, hogy nincs átfogó cél, és nincs olyan igazság, amely alkalmas lenne minden ember belépésére. A legtöbb dolog, amit az emberektől megkövetelnek, meghaladja a képességeiket, mintha kacsák lennének, akiket arra kényszerítenek, hogy kakasúlon üljenek. Ez az emberi akarat munkája. Az ember romlott beállítottsága, gondolatai és elképzelései áthatják testének minden részét. Az ember nem azzal az ösztönnel születik, hogy gyakorolja az igazságot, és nincs meg benne az ösztön, hogy közvetlenül megértse az igazságot. Ha ehhez hozzávesszük az ember romlott beállítottságát – amikor az ilyen természetes

ember munkálkodik, nem okoz-e félbeszakításokat? De a tökéletessé tett embernek van tapasztalata az igazságról, amelyet az embereknek meg kell érteniük, és ismerete van romlott beállítottságukról, így munkájában fokozatosan csökkennek a homályos és valótlan dolgok, az emberi torzítás egyre kevesebb lesz, és munkája és szolgálata egyre közelebb kerül az Isten által megkövetelt mércéhez. Így munkája belépett az igazságvalóságba, és reálissá is vált. Különösen az ember elméjében lévő gondolatok akadályozzák a Szentlélek munkáját. Az embernek gazdag képzelőereje és ésszerű logikája van, és hosszú tapasztalata van az ügyek intézésében. Ha az embernek ezek az aspektusai nem esnek át metszésen és korrekción, akkor ezek mind akadályai a munkának. Ezért az ember munkája nem tudja elérni a legnagyobb pontosságot, különösen a nem tökéletesített emberek munkája.

Az ember munkája bizonyos határok között marad, és korlátozott. Egy ember csak egy bizonyos szakasz munkáját végezheti, és nem végezheti az egész korszak munkáját – máskülönben a szabályok közé vezetné az embereket. Az ember munkája csak egy adott korra vagy szakaszra vonatkozhat. Ez azért van így, mert az ember tapasztalatának megvan a maga hatóköre. Az ember munkáját nem lehet összehasonlítani Isten munkájával. Az ember gyakorlati módjai és az igazságról való tudása mind-mind egy bizonyos hatókörre vonatkoznak. Nem mondhatod, hogy az ember által taposott út teljesen a Szentlélek akarata, mert az ember csak megvilágosodhat a Szentlélek által, de nem lehet teljesen betelve a Szentlélekkel. Az ember által megtapasztalható dolgok mind a normális emberi mivolt határain belül vannak, és nem haladhatják meg a normális emberi elme gondolatainak hatókörét. Mindazok, akik képesek megélni az igazságvalóságot, ezen a tartományon belül tapasztalnak. Amikor megtapasztalják az igazságot, az mindig a Szentlélek által megvilágosított normális emberi élet megtapasztalása, nem pedig a normális emberi élettől eltérő megtapasztalási mód. A Szentlélek által megvilágosított igazságot a saját emberi életük megélése alapján tapasztalják meg. Ráadásul ez az igazság személyenként változik, és mélysége a személy állapotával függ össze. Csak azt lehet mondani, hogy az út, amelyen járnak, az igazságot kereső ember normális emberi élete, és ezt nevezhetjük a Szentlélek által megvilágosított normális ember által járt útnak. Nem mondhatjuk, hogy az út, amelyen ők járnak, az a Szentlélek útja. A normális emberi tapasztalat szerint, mivel a törekvő emberek nem egyformák, a Szentlélek munkája sem egyforma. Ráadásul, mivel a környezet, amelyet az emberek megtapasztalnak, és a tapasztalataik terjedelme nem azonos, valamint az elméjük és gondolataik belekeveredése miatt, a tapasztalataik különböző mértékben keverednek. Az igazságot minden ember a saját egyéni körülményei szerint értelmezi. Megértésük az igazság valódi értelméről nem teljes, hanem annak csak egy vagy több aspektusa. Az ember által megtapasztalt igazság hatóköre személyenként eltérő, az egyes emberek körülményeinek megfelelően. Ily módon ugyanannak az igazságnak a különböző emberek által kifejezett ismerete nem azonos. Ez azt jelenti, hogy az ember tapasztalata mindig behatárolt, és nem

képviselheti teljes mértékben a Szentlélek akaratát, továbbá az ember munkája nem fogható fel Isten munkájaként, még akkor sem, ha az ember által kifejtett dolgok nagyon is megfelelnek Isten akaratának, és még akkor sem, ha az ember tapasztalata nagyon közel áll ahhoz a tökéletesítő munkához, amelyet a Szentlélek végez. Az ember csak Isten szolgája lehet, végezve azt a munkát, amelyet Isten rábíz. Az ember csak a Szentlélek által megvilágosított tudást és a személyes tapasztalataiból nyert igazságokat tudja kifejezni. Az ember alkalmatlan, és nem felel meg a feltételeknek, hogy a Szentlélek csatornája legyen. Nincs joga azt mondani, hogy az ő munkája Isten munkája. Az embernek emberi működési elvei vannak, továbbá minden embernek különböző tapasztalatai vannak, és különböző körülményekkel rendelkeznek. Az ember munkája magában foglalja az összes tapasztalatát a Szentlélek megvilágosítása alatt. Ezek a tapasztalatok csak az ember lényét képviselhetik, és nem képviselik Isten lényét vagy a Szentlélek akaratát. Ezért az ember által járt út nem mondható a Szentlélek által járt útnak, mert az ember munkája nem képviselheti Isten munkáját, és az ember munkája és az ember tapasztalata nem a Szentlélek teljes akarata. Az ember munkája hajlamos szabályokba bonyolódni, munkamódszere pedig könnyen egy szűk körre korlátozódik, és képtelen az embereket szabad útra terelni. A legtöbb követő korlátozott hatókörön belül él, és a tapasztalásmódjuk is korlátozott hatókörű. Az ember tapasztalata mindig korlátozott; munkájának módszere is csak néhány típusra korlátozódik, és nem hasonlítható össze a Szentlélek munkájával vagy magának Istennek a munkájával. Ez azért van, mert az ember tapasztalata végső soron korlátozott. Bárhogyan is végzi Isten a munkáját, azt nem kötik szabályok; bárhogyan is végzi, nem korlátozódik egyetlen módszerre. Isten munkájában nincsenek semmiféle szabályok – minden munkája kötetlen és szabad. Bármennyi időt is tölt az ember az Ő követésében, nem tud olyan törvényeket kiszűrni, amelyek Isten munkamódszereit szabályozzák. Bár az Ő munkája elvszerű, mindig új módon történik, és mindig új fejleményekkel jár, és ez az ember számára elérhetetlen. Egyetlen időszakban Istennek többféle típusú munkája lehet, és különböző módjai az emberek vezetésére, ezáltal az embereknek mindig új lehetőségeik vannak a belépésre és változásra. Nem tudod megkülönböztetni az Ő munkájának törvényeit, mert mindig új utakon munkálkodik, és Isten követői csak ezért nem válnak a szabályok rabjaivá. Maga Isten munkája mindig megkerüli az emberek elképzeléseit, és szembemegy velük. Csak azoknak a beállítottsága alakulhat át, és azok képesek szabadon élni, nem kötve semmilyen szabálytól és nem korlátozva semmilyen vallásos elképzeléstől, akik igaz szívvel keresik és követik Őt. Az ember munkája a saját tapasztalatai alapján támaszt követelményeket az emberekkel szemben, és az alapján, amit ő maga el tud érni. Ezeknek a követelményeknek a színvonala egy bizonyos hatókörre korlátozódik, és a gyakorlati módszerek is nagyon korlátozottak. A követők így öntudatlanul is e korlátozott hatókörön belül élnek; az idő múlásával pedig ezek a dolgok szabályokká és rituálékká válnak. Ha egy időszak munkáját olyan valaki vezeti, aki nem ment át Isten személyes tökéletesítésén,

és nem részesült ítéletben, akkor követői mind vallásos fanatikusokká és az Istennek való ellenállás szakértőivé válnak. Tehát, ha valaki alkalmas vezető, akkor annak a személynek már át kellett esnie az ítéleten, és el kellett fogadnia a tökéletesítést. Akiknek nem volt részük ítéletben, még ha a Szentlélek munkája jelen is van bennük, csak homályos és valótlan dolgokat fejeznek ki. Ők idővel homályos és természetfeletti szabályokhoz fogják vezetni az embereket. Az a munka, amelyet Isten végez, nem egyezik az ember testiességével. Nincs összhangban az ember gondolataival, hanem ellenkezik az ember elképzeléseivel; azt nem fertőzték meg homályos vallási színezetek. Isten munkájának eredményeit nem érheti el az, akit Ő nem tökéletesített; azok az emberi gondolkodás számára elérhetetlenek.

Az ember elméjében végzett munka túl könnyen elérhető az ember számára. A lelkipásztorok és a vallási világ vezetői például az adottságaikra és a pozíciójukra támaszkodva végzik a munkájukat. Akik hosszú ideig követik őket, megfertőződnek az ő adottságaiktól, és lényük egy része hatással lesz rájuk. Ők az emberek adottságaira, képességeire és tudására összpontosítanak, és természetfeletti dolgokra és sok mélyreható, a valóságtól elrugaszkodott doktrínára figyelnek (természetesen ezek a mélyreható doktrínák elérhetetlenek). Nem az emberek természetének megváltoztatására összpontosítanak, hanem inkább arra, hogy az embereket prédikálásra és munkára képezzék, fejlesztve az emberek ismereteit és rengeteg vallási doktrínájukat. Nem arra összpontosítanak, hogy mennyit változik az emberek természete, sem arra, hogy mennyit értenek meg az igazságból. Nem törődnek az emberek lényegével, és még kevésbé próbálják megismerni az emberek normális és abnormális állapotát. Nem fordulnak szembe az emberek elképzeléseivel, és nem is tárják fel azokat, és még kevésbé metszik meg az emberek hiányosságait vagy romlottságát. A legtöbben, akik követik őket, az adottságaikkal szolgálnak, és csak vallásos elképzeléseket és teológiai elméleteket bocsátanak ki, amelyek távol állnak a valóságtól, és egyáltalán nem képesek életet adni az embereknek. Valójában munkájuk lényege a tehetséggondozás, a semmivel nem rendelkező emberből tehetséges szemináriumi diplomást nevelnek, aki később munkába áll és vezet. Meg tudsz-e különböztetni bármilyen törvényt Isten hatezer éves munkájában? Az ember munkájában sok szabály és korlátozás van, és az emberi agy túlságosan dogmatikus. Amit tehát az ember kifejez, az olyan tudás és felismerések, amelyek a tapasztalatai hatókörén belül vannak. Ezen kívül az ember képtelen bármit is kifejezni. Az ember tapasztalatai vagy tudása nem a veleszületett adottságaiból vagy az ösztöneiből fakad; ezek Isten vezetése és közvetlen pásztorlása folytán keletkeznek. Az embernek csak az a képessége van meg, hogy elfogadja ezt a pásztorlást, és nincs olyan képessége, amely közvetlenül ki tudná fejezni, hogy mi az isteni mivolt. Az ember nem képes arra, hogy ő legyen a forrás; ő csak egy edény lehet, amely befogadja a vizet a forrásból. Ez tehát az emberi ösztön, a képesség, amellyel az embernek emberi lényként rendelkezni kell. Ha valaki elveszíti azt a képességet, amellyel elfogadja Isten szavát, és elveszíti az emberi ösztönt, az a személy elveszíti

azt is, ami a legértékesebb, és elveszíti a teremtetten ember kötelességét. Ha egy személynek nincs ismerete vagy tapasztalata Isten szavát vagy az Ő munkáját illetően, akkor az a személy elveszíti a kötelességét, azt a kötelességet, amelyet teremtetten lényként teljesítenie kellene, és elveszíti a teremtetten lény méltóságát. Isten ösztöne az, hogy kifejezze, mi az isteni mivolt, akár a test, akár közvetlenül a Lélek fejezi ki; ez Isten szolgálata. Az ember a saját tapasztalatait vagy tudását fejezi ki (vagyis azt fejezi ki, ami ő maga) Isten munkája közben vagy utána; ez az ember ösztöne és az ember kötelessége, és ez az, amit az embernek el kell érnie. Bár az, amit az ember kifejez, messze elmarad attól, amit Isten kifejez, és bár az ember kifejezés módját sok szabály köti, az embernek vállalnia kell a kötelességét, amit teljesítenie kell, és tennie kell azt, amit meg kell tennie. Az embernek mindent meg kell tennie, ami emberileg lehetséges, hogy teljesítse kötelességét, és a legkisebb fenntartása sem lehet.

Az ember éveken át tartó munkálkodás után összefoglalja sokéves munkájának tapasztalatait, valamint az általa felhalmozott bölcsességet és szabályokat. Aki sokáig munkálkodott, az tudja, hogyan kell érzékelni a Szentlélek munkájának mozgását; tudja, mikor munkálkodik a Szentlélek, és mikor nem; tudja, hogyan kell közösséget vállalni, miközben terhet hordoz; és tisztában van a Szentlélek munkájának normális helyzetével, valamint az emberek életben való növekedésének normális helyzetével. Ilyen az a személy, aki évek óta munkálkodik, és ismeri a Szentlélek munkáját. Akik hosszú ideje munkálkodnak, azok magabiztosan és nyugodtan beszélnek; még akkor is nyugodtak, amikor nincs mondanivalójuk. Belül, imádkozva tovább tudják keresni a Szentlélek munkáját. Tapasztaltak a munkában. Aki hosszú ideje munkálkodik, akinek sok tapasztalata van, és sok leckét megtanult, abban sok minden van, ami akadályozza a Szentlélek munkáját; ez az ő hosszú távú munkájának a hibája. Aki most kezdett el munkálkodni, azt még nem hamisították meg az emberi tanulságok vagy tapasztalatok, és különösen tájékozatlan a Szentlélek munkájának módjával kapcsolatban. A munka során azonban fokozatosan megtanulja érzékelni, hogyan munkálkodik a Szentlélek, és tisztában lesz azzal, hogy mit kell tennie, hogy a Szentlélek munkáját megkapja, mit kell tennie, hogy pontosan rátapintson mások gyengeségeire, és más hasonló általános ismereteket is megszerez, amelyekkel rendelkeznie kell azoknak, akik munkálkodnak. Idővel úgy megismeri az ilyen bölcsességet és a munkavégzéssel kapcsolatos általános tudást, mint a tenyerét, és láthatólag könnyedén használja munka közben. Amikor azonban a Szentlélek megváltoztatja saját munkálkodásának módját, ő még mindig ragaszkodik a munkával kapcsolatos régi tudásához és a munka régi szabályaihoz, és nagyon keveset tud a munka új dinamikájáról. A munkával töltött évek és a Szentlélek jelenlétével és vezetésével való elteltetés egyre több leckét és egyre több tapasztalatot adnak neki a munkáról. Ezek a dolgok olyan önbizalommal töltik el amely nem azonos a büszkeséggel. Más szóval, egészen elégedett a saját munkájával, és elégedett azzal az általános ismerettel, amit a Szentlélek munkájáról szerzett. Különösen az, hogy elnyerte vagy megértette azokat a dolgokat, amelyeket mások nem, még nagyobb

önbizalmat ad neki; úgy tűnik, hogy a Szentlélek munkáját soha nem lehet kioltani benne, míg mások nem élvezhetik ezt a különleges bánásmódot. Csak a hozzá hasonló emberek, akik évek óta munkálkodnak, és akiknek a szolgálata jelentős értéket képvisel, jogosultak arra, hogy ezt élvezzék. Ezek a dolgok nagy akadállyá válnak a Szentlélek új munkájának elfogadásában. Még ha el is tudja fogadni az új munkát, nem tudja ezt egyik napról a másikra megtenni. Biztos, hogy több fordulón kell keresztülmennie, mielőtt elfogadja azt. Ezt a helyzetet csak fokozatosan lehet megfordítani, miután régi elképzelései rendeződtek, és régi beállítottsága megítélésre került. Anélkül, hogy végigmenne ezeken a lépéseken, egykönnyen nem engedi el a régit, és nem fogad el olyan új tanítást és munkát, amely nincs összhangban a régi elképzeléseivel. Ez a legnehezebben kezelhető dolog az emberben, és ezt nem könnyű megváltoztatni. Ha munkásként egyszerre képes a Szentlélek munkájának megértésére és dinamikájának összefoglalására, továbbá, ha képes arra, hogy ne korlátozzák a munkával kapcsolatos tapasztalatai, és képes az új munkát a régi munka fényében elfogadni, akkor ő bölcs ember és megfelelő munkás. Az emberek gyakran ilyenek: több évig dolgoznak anélkül, hogy képesek lennének összefoglalni a munkával kapcsolatos tapasztalataikat, vagy miután összegezték a munkával kapcsolatos tapasztalataikat és bölcsességüket, akadályoztatva vannak az új munka elfogadásában, és nem tudják megfelelően megérteni vagy helyesen kezelni a régi és az új munkát. Az embereket tényleg nehéz kezelni! A legtöbben ilyenek vagytok. Azok, akik már évek óta tapasztalták a Szentlélek munkáját, nehezen fogadják el az új munkát, és mindig tele vannak olyan elképzelésekkel, amelyeket nem tudnak félretenni, míg egy olyan ember, aki csak most kezdett el munkálkodni, nem rendelkezik a munkával kapcsolatos általános ismeretekkel, és még a legegyszerűbb ügyeket sem tudja kezelni. Ti, emberek tényleg nehéz esetek vagytok! Azok, akik már némi szolgálati idővel rendelkeznek, annyira büszkék és önteltek, hogy elfelejtették, honnan jöttek. Mindig lenézik a fiatalabbakat, de képtelenek elfogadni az új munkát és elengedni az évek során összegyűjtött és megőrzött elképzeléseiket. Bár ezek a fiatal, tudatlan emberek képesek elfogadni egy keveset a Szentlélek új munkájából, és elég lelkesek, mindig összezavarodnak, és nem tudják, mit tegyenek, amikor problémák merülnek fel. Lelkesek, de tudatlanok. Csak kevés ismeretük van a Szentlélek munkájáról, és képtelenek használni azt az életükben; ez csupán teljesen haszontalan doktrína. Túl sok olyan ember van, mint ti; hányan alkalmasak a használatra? Hányan vannak, akik képesek engedelmeskedni a Szentlélek felvilágosításának és megvilágosításának, és sikerül megfelelniük Isten akaratának? Úgy tűnik, hogy közületek azok, akik eddig követők voltak, nagyon engedelmesek voltak, de valójában nem adtátok fel az elképzeléseiteket, még mindig a Bibliában kutattok, a bizonytalanságban hisztok, vagy elképzelések között tévelyegtok. Nincs senki, aki a mai tényleges munkát alaposan megvizsgálja, vagy a mélyére hatol. A mai utat a régi elképzeléseitekkel együtt fogadjátok el. Mit nyerhettek egy ilyen hittel? Azt lehetne mondani, hogy bennetek sok olyan elképzelés van elrejtve, amely nem került

feltárássra, és ti egyszerűen rendkívüli erőfeszítéssel próbáljátok elrejtetni őket, anélkül hogy könnyen feltárnátok. Nem fogadjátok el őszintén az új munkát, és nem tervezitek, hogy feladjátok a régi elképzeléseiteket; túl sok filozófiátok van az élethez, és ezek túlságosan is lényegesek. Nem adjátok fel a régi elképzeléseiteket, és vonakodva viszonyultok az új munkához. A szívetek túlságosan baljóslatú, és egyszerűen nem veszitek komolyan az új munka lépéseit. Az ilyen semmirekellők, mint ti, végezhetik-e az evangélium terjesztésének munkáját? Képesek vagytok-e vállalni az evangélium terjesztésének munkáját az egész világegyetemben? Ezek a gyakorlataitok meggátolnak benneteket a beállítottságotok átalakításában és Isten megismerésében. Ha így folytatjátok, akkor ki lesztek taszítva.

Tudnotok kell, hogyan különböztessétek meg Isten munkáját az ember munkájától. Mit láthatsz az ember munkájában? Az ember munkájában az ember tapasztalatának számos eleme van; amit az ember kifejez, az ő maga. Isten saját munkája is azt fejezi ki, ami Ő, de az Ő lénye különbözik az emberétől. Az ember lénye az ember tapasztalatait és életét képviseli (amit az ember az életében megtapasztal, vagy amivel találkozik, vagy az életre vonatkozó filozófiái), és a különböző környezetben élő emberek különböző lényeket fejeznek ki. Az, hogy vannak-e társadalmi tapasztalataid, és hogy ténylegesen hogyan élsz a családban, és miket tapasztalsz benne, az látható abból, amit kifejezel, míg a megtestesült Isten munkájában nem láthatod, hogy Neki vannak-e társadalmi tapasztalatai. Ő jól ismeri az ember lényegét, és fel tud tárni mindenféle gyakorlatot, mindenféle emberre vonatkozólag. Ő még inkább képes feltárni az emberek romlott beállítottságát és lázadó viselkedését. Ő nem világi emberek között él, de tisztában van a halandók természetével és a világiak minden romlottságával. Ez az Ő lénye. Bár Ő nem a világgal foglalkozik, mégis ismeri a világgal való bánásmód szabályait, mert teljesen megérti az emberi természetet. Tud a Lélek munkájáról, amit az ember szeme nem láthat, és az ember füle nem hallhat, mind a jelenlegiről, mind pedig a múltbeliről. Ez magában foglalja a bölcsességet, amely nem az élet filozófiája, és a csodákat, amelyeket az embereknek nehéz felfogni. Ez az Ő lénye, amely nyitott az emberek előtt, ugyanakkor rejtve van előlük. Amit Ő kifejez, az nem egy rendkívüli személy lénye, hanem a Lélek eredendő tulajdonságai és lénye. Nem járja a világot, de mindent tud róla. Kapcsolatba lép az „emberszabásúakkal”, akiknek nincs tudásuk vagy belátásuk, de Ő olyan szavakat fejez ki, amelyek magasabbak a tudásnál és a nagy emberek felett állnak. Tompa és érzéketlen emberek csoportjában él, akiknek nincs emberi mivoltuk, és akik nem értik az emberiség konvencióit és életét, de Ő képes arra kérni az emberiséget, hogy megélje normális emberi mivoltát, ugyanakkor feltárja az emberiség alantas és gyenge emberi természetét. Mindez az Ő lénye, amely fölötté áll bármely hús-vér ember lényének. Számára szükségtelen a bonyolult, nehézkes és hitvány társadalmi élet megtapasztalása ahhoz, hogy elvégezze azt a munkát, amit el kell végeznie, és alaposan feltárja a romlott emberiség lényegét. A szennyes társadalmi élet nem építi az Ő testét. Munkája és szavai csak az ember engedetlenségét tárják fel,

és nem nyújtanak az embernek tapasztalatot és leckéket a világgal való bánásmódhoz. Nincs szüksége arra, hogy a társadalmat vagy az ember családját vizsgálja, amikor az embert ellátja étellel. Az ember leleplezése és megítélése nem az Ő teste tapasztalatainak kifejeződése; ez az Ő kinyilatkoztatása az ember igazságtalanságáról, miután hosszú időn keresztül megismerte az ember engedetlenségét, és megutálta az emberiség romlottságát. Az általa végzett munka mind azt a célt szolgálja, hogy kinyilatkoztassa az ember számára az Ő természetét, és kifejezze az Ő lényét. Ezt a munkát csak Ő képes elvégezni; ez nem olyasmi, amit egy hús-vér ember el tudna érni. Az Ő munkájából az ember nem tudja megállapítani, hogy Ő milyen személy. Az ember az Ő munkája alapján nem is tudja Őt teremtett személyként besorolni. Az Ő lénye is besorolhatatlanná teszi Őt teremtett személyként. Az ember csupán nem-embernek tekintheti Őt, de nem tudja, hogy melyik kategóriába sorolja, ezért az ember kénytelen Őt az Isten kategóriába sorolni. Nem ésszerűtlen, hogy az ember így tesz, hiszen Isten sok olyan munkát végzett az emberek között, amire az ember képtelen.

A munka, amelyet Isten végez, nem az Ő testének tapasztalatát képviseli; az ember által végzett munka az ő tapasztalatát képviseli. Mindenki a személyes tapasztalatáról beszél. Isten közvetlenül ki tudja fejezni az igazságot, míg az ember csak azt a tapasztalatot tudja kifejezni, amely megfelel az általa megtapasztalt igazságnak. Isten munkájának nincsenek szabályai, és nem kötik időbeli vagy földrajzi korlátok. Bármikor és bárhol kifejezheti azt, ami Ő. Úgy munkálkodik, ahogyan neki tetszik. Az ember munkájának feltételei és keretei vannak; ezek nélkül nem tudna munkálkodni, és nem tudná kifejezni az Istenről való ismeretét vagy az igazság megtapasztalását. Ahhoz, hogy megállapítsd, hogy valami Isten saját munkája vagy az ember munkája, egyszerűen össze kell hasonlítanod a kettő közötti különbségeket. Ha nincs olyan munka, amelyet maga Isten végez, és csak az ember munkája van, akkor egyszerűen tudni fogod, hogy az ember tanításai magas szintűek, meghaladják bárki más képességeit; a beszédtonusuk, a dolgok kezelésében alkalmazott elveik, a tapasztalt és szilárd munkamódszerük meghaladja másokét. Mindannyian csodáljátok ezeket a kiváló képességű és magasztos tudású embereket, de Isten munkájából és szavaiból nem láthatod, milyen magasrendű az Ő emberi mivolta. Ehelyett Ő hétköznapi, és amikor munkálkodik, normális és valóságos, ugyanakkor a halandók számára mérhetetlen, emiatt az emberekben egyfajta féltő szív alakul ki Iránta. Lehet, hogy egy személynek különösen nagy a tapasztalata a munkájában, vagy különösen fejlett a képzelőereje és az észjárása, és különösen jó az emberi mivolta; az ilyen tulajdonságok csak csodálatot válthatnak ki az emberekből, de nem kelthetnek bennük félelmet és rettegést. Az emberek mind csodálják azokat, akik jól tudnak munkálkodni, akik különösen mély tapasztalattal rendelkeznek, és akik gyakorolni tudják az igazságot, de az ilyen emberek soha nem válthatnak ki félelmet, csak csodálatot és irigységet. De azok az emberek, akik megtapasztalták Isten munkáját, nem csodálják Istent; ehelyett úgy érzik, hogy az Ő munkája meghaladja az emberi határokat, és az ember számára kifürkészhetetlen, új

és csodálatos. Amikor az emberek megtapasztalják Isten munkáját, az első ismeretük Róla az, hogy Ő kifürkészhetetlen, bölcs és csodálatos, és öntudatlanul félik Őt, és érzik az Ő munkájának titokzatosságát, amely meghaladja az emberi elme határait. Az emberek csak az Ő követelményeinek akarnak megfelelni, az Ő vágyait akarják kielégíteni; nem akarják Őt felülmúlni, mert az a munka, amit Ő végez, meghaladja az emberi gondolkodást és képzeletet, és ember nem tudná elvégezni helyette. Még maga az ember sem ismeri saját alkalmatlanságát, Isten mégis új utat készített, és eljött, hogy az embert egy újabb és szebb világba vezesse, és így az emberiség újabb fejlődésen ment át, és új kezdetet kapott. Amit az emberek Isten iránt éreznek, az nem csodálat, vagy inkább nem csak csodálat. A legmélyebb élményük a félelem és a szeretet; azt érzik, hogy Isten valóban csodálatos. Ő olyan munkát végez, amelyre az ember képtelen, és olyan dolgokat mond, amelyeket az ember képtelen mondani. Azok az emberek, akik megtapasztalták Isten munkáját, mindig egy leírhatatlan érzést éreznek. A kellően mély tapasztalattal rendelkező emberek megértik Isten szeretetét; érzik az Ő szeretetreméltóságát, azt, hogy az Ő munkája olyan bölcs, olyan csodálatos, és ezáltal végtelen erő keletkezik közöttük. Ez nem rettegés vagy alkalmi szeretet és tisztelet, hanem Isten ember iránti együttérzésének és türelmének mélységes érzése. Ugyanakkor azok az emberek, akik megtapasztalták az Ő fenyítését és ítéletét, érzik az Ő fenségét és azt, hogy nem tűri a sértést. Még azok az emberek is, akik sokat tapasztaltak az Ő munkájából, képtelenek kifürkészni Őt; mindazok, akik igazán félik Őt, tudják, hogy az Ő munkája nincs összhangban az emberek elképzeléseivel, hanem mindig ellentétes azokkal. Neki nincs szüksége arra, hogy az emberek teljes mértékben csodálják Őt, vagy a Neki való alávetettség látszatát keltsék; inkább valódi félelmet és valódi alávetettséget kell elérniük. Az Ő munkájának oly nagy részében bárkiben, aki valódi tapasztalattal rendelkezik, kialakul az Őt félő szív, ami magasabb rendű, mint a csodálat. Az emberek látták az Ő természetét az Ő fenyítő és ítélő munkája révén, és ezért van Őt félő szívük. Istent félni kell, és engedelmeskedni kell Neki, mert az Ő lénye és az Ő természete nem azonos a teremtet lényekével, és felülmúlja a teremtet lényekét. Isten önmagában létező és örökkévaló, Ő egy nem-teremtett lény, és csak Isten méltó a félelemre és az engedelmességre; az ember nem jogosult erre. Tehát mindazokban, akik megtapasztalták az Ő munkáját, és valóban megismerték Őt, kialakul az Őt félő szív. Azokból viszont, akik nem engedik el a Róla alkotott elképzeléseiket – akik egyszerűen nem tekintik Őt Istennek –, hiányzik az Őt félő szív, és bár követik Őt, nincsenek meghódítva; ők természetüknél fogva engedetlen emberek. Azt akarja elérni az így végzett munkával, hogy minden teremtetett lénynek a Teremtőt félő szíve legyen, imádja Őt, és feltétel nélkül alávesse magát az Ő uralmának. Ez a végeredmény, amelyet valamennyi munkája elérni hivatott. Ha az ilyen munkát megtapasztaló emberekben nincs Istent félő szív, még csak egy kicsit sem, és ha a múltbeli engedetlenségük egyáltalán nem változik, akkor biztos, hogy ki lesznek vetve. Ha valaki úgy viszonyul Istenhez, hogy csak távolról csodálja vagy tiszteli Őt, és a legkevésbé sem

szereti, akkor ez az eredmény, amire az Istent szerető szív nélküli ember jutott, és az ilyen embernél hiányoznak a tökéletesítés feltételei. Ha ennyi munka nem képes elnyerni egy személy igaz szeretetét, akkor az a személy nem nyerte meg Istent, és nem törekszik őszintén az igazságra. Aki nem szereti Istent, az nem szereti az igazságot, és így nem nyerheti meg Istent, még kevésbé kaphatja meg Isten jóváhagyását. Az ilyen emberek, mindamellett, hogy tapasztalják a Szentlélek munkáját, és mindamellett, hogy tapasztalják az ítéletet, képtelenek arra, hogy Istent félő szívük legyen. Ezek olyan emberek, akiknek a jelleme megváltoztathatatlan, és akik rendkívül gonosz beállítottságúak. Mindazok, akiknek nincs Istent félő szívük, kivettetnek, büntetés tárgyai lesznek, és büntetést kapnak, akárcsak a gonoszt cselekvők, és még jobban fognak szenvedni, mint azok, akik gonosz dolgokat követtek el.

Az Isten megismeréséhez vezető út megismerni Isten munkájának három szakaszát

Az emberiség irányításának munkája három szakaszra oszlik, ami azt jelenti, hogy az emberiség megmentésének munkája is három szakaszra oszlik. Ez a három szakasz nem foglalja magában a világ teremtésének munkáját, hanem inkább a Törvény Korában, a Kegyelem Korában és a Királyság Korában végzett munka három szakaszát jelenti. A világ teremtésének munkája az egész emberiség megteremtésének munkája volt. Nem az emberiség megmentésének munkája volt, és nincs is köze az emberiség megmentésének munkájához, mert a világ megteremtésekor az emberiséget még nem rontotta meg a Sátán, így nem volt szükség az emberiség megmentésének munkájára. Az emberiség megmentésének munkája csak akkor kezdődött, amikor a Sátán megrontotta az emberiséget, így az emberiség irányításának munkája is csak akkor kezdődött, amikor az emberiség romlottá vált. Más szóval, az emberek Isten általi irányítása az emberiség megmentési munkájának eredményeként kezdődött, és nem a világ teremtésének munkájából eredt. Az emberiség irányításának munkája csak azután jött létre, hogy az emberiségnek romlott beállítottsága lett, így az emberiség irányításának munkája három részt foglal magában, nem pedig négy szakaszt vagy négy kort. Csak így hivatkozhatunk helyesen az emberiség Isten általi irányítására. Amikor az utolsó kor lezárul, az emberiség irányításának munkája teljesen befejeződik. Az irányítás munkájának befejezése azt jelenti, hogy az egész emberiség megmentésének munkája teljesen véget ér, és ez a szakasz innentől lezárul az emberiség számára. Az egész emberiség megmentésének munkája nélkül nem létezne az emberiség irányításának munkája, és nem létezne a munka három szakasza sem. Éppen az emberiség romlottsága miatt, és mert az emberiségnek sürgősen szüksége volt az üdvösségre, Jahve befejezte a világ teremtését, és megkezdte a Törvény Korának munkáját. Csak ekkor kezdődött az emberiség irányításának munkája, ami azt

jelenti, hogy csak ekkor kezdődött az emberiség megmentésének munkája. Az „emberiség irányítása” nem az újonnan teremtett emberiség földi életének irányítását jelenti (vagyis a még meg nem rontott emberiségét). Sokkal inkább a Sátán által megrontott emberiség megmentését jelenti, vagyis ennek a megrontott emberiségnek az átalakítását. Ezt jelenti az „emberiség irányítása”. Az emberiség megmentésének munkája nem foglalja magában a világ megteremtésének munkáját, és így az emberiség irányításának munkája sem foglalja magában a világ megteremtésének munkáját, hanem csak a világ teremtésétől elkülönülő három munkafázist foglalja magában. Ahhoz, hogy megértsük az emberiség irányításának munkáját, tisztában kell lennünk a munka három szakaszának történelmével – ez az, amivel mindenkinek tisztában kell lennie ahhoz, hogy megmeneküljön. Isten teremtményeként fel kell ismernetek, hogy az embert Isten teremtette, és fel kell ismernetek az emberiség romlottságának forrását, sőt, az ember megszabadításának folyamatát is. Ha csak azt tudjátok, hogyan kell a doktrína szerint cselekedni, hogy elnyerjétek Isten kegyét, de fogalmatok sincs arról, hogyan menti meg Isten az emberiséget, vagy sejtelmetek sincs az emberiség romlottságának forrásáról, akkor ez az, ami Isten teremtményeként hiányzik belőletek. Nem szabad megelegedned azzal, hogy csak azokat az igazságokat érted, amelyeket át lehet ültetni a gyakorlatba, miközben Isten irányítási munkájának tágabb körét nem ismered – ha ez a helyzet, akkor túlságosan dogmatikus vagy. A munka három szakasza az ember Isten általi irányításának belső története, az egész világ evangéliumának megjelenése, az emberiség legnagyobb misztériuma, és egyben az evangélium terjesztésének alapja. Ha csak az egyszerű igazságok megértésére összpontosítasz, amelyek a te életedre vonatkoznak, és semmit sem tudsz erről, minden misztérium és látomás közül a legnagyobbbról, akkor az életed vajon nem egy hibás termékhez hasonlít, amely semmire sem jó, csak arra, hogy nézzék?

Ha az ember csak a gyakorlatra koncentrál, és Isten munkáját, illetve azt, amit az embernek tudnia kellene, másodlagosnak tekint, akkor vajon amit megnyer a réven, nem veszíti el a vámon? Amit tudnod kell, azt tudnod kell; amit át kell ültetned a gyakorlatba, azt át kell ültetened. Csak akkor leszel olyasvalaki, aki tudja, hogyan kell az igazságra törekedni. Ha eljön a nap, amikor hirdetned kell az evangéliumot, és csak azt tudod mondani, hogy Isten nagy és igazságos Isten, hogy Ő a legfőbb Isten, olyan Isten, akihez egyetlen nagy ember sem hasonlítható, továbbá hogy Ő olyan Isten, aki fölött nem áll senki... ha csak ezeket a lényegtelen és felszínes szavakat tudod mondani, és teljesen alkalmatlan vagy arra, hogy olyan szavakat mondj, amelyek döntő fontosságúak és lényegesek; ha semmit sem tudsz mondani Isten megismeréséről vagy Isten munkájáról, ráadásul nem tudod megmagyarázni az igazságot, vagy megadni azt, ami az emberből hiányzik, akkor olyasvalaki, mint te, képtelen jól ellátni a feladatát. Isten mellett tanúságot tenni és a királyság evangéliumát terjeszteni nem egyszerű dolog. Először is fel kell szerelkezned az igazsággal és a látomásokkal, amelyeket meg kell érteni. Amikor tisztában vagy Isten munkája különböző aspektusainak látomásaival és

igazságával, a szívedben pedig megismered Isten munkáját, és függetlenül attól, hogy Isten mit tesz – legyen az igazságos ítélet vagy az ember finomítása –, alapként rendelkez a legnagyobb látomással, és rendelkezel a megfelelő igazsággal, melyet a gyakorlatba ültethetsz, akkor képes leszel Istent a végsőig követni. Tudnod kell, hogy függetlenül attól, hogy milyen munkát végez, Isten munkájának célja nem változik, munkájának központja nem változik, és az emberrel szembeni akarata nem változik. Bármilyen szigorúak is a szavai, bármilyen kedvezőtlen is a környezet, az Ő munkájának alapelvei nem változnak, és az Ő szándéka, hogy megmentse az embert, nem változik. Feltéve, hogy ez nem az ember végének vagy az ember rendeltetési helyének kinyilatkoztatására irányuló munka, és nem a végső szakasz munkája, illetve nem az Isten egész irányítási tervének véget vető munka, továbbá feltéve, hogy ez az ember megmunkálásának ideje alatt történik, akkor az Ő munkájának középpontja nem fog változni. Mindig is az emberiség üdvössége lesz. Ez kell, hogy legyen az Istenbe vetett hitetek alapja. A munka három szakaszának célja az egész emberiség üdvössége – ez az ember teljes kiszabadítását jelenti a Sátán hatalmából. Bár a munka mindhárom szakaszának más-más célja és jelentősége van, mindegyik az emberiség megmentésére irányuló munka része, és mindegyik az üdvösség különféle munkája az emberiség igényei szerint. Ha már tisztában vagy a munka e három szakaszának céljával, akkor tisztában leszel azzal is, hogyan értékeld a munka minden egyes szakaszának jelentőségét, és felismered, miként kell cselekedned, hogy eleget tégy Isten kívánságának. Ha el tudsz jutni erre a pontra, akkor ez – vagyis minden látomások közül a legnagyobb – válik az Istenbe vetett hited alapjává. Nemcsak könnyű gyakorlási módokat vagy mély igazságokat kell keresned, hanem kombinálnod kell a látomásokat a gyakorlattal, hogy gyakorlatba ültethető igazságok és látomásokon alapuló tudás egyaránt létezzen. Csak ekkor leszel olyasvalaki, aki átfogóan törekszik az igazságra.

A munka három szakasza áll Isten egész irányításának középpontjában, és ezekben fejeződik ki Isten természete, és mindaz, ami Ő. Azok, akik nem ismerik Isten munkájának három szakaszát, képtelenek felismerni, hogyan fejezi ki Isten az Ő természetét, és nem ismerik Isten munkájának bölcsességét sem. Nem ismerik annak sokféle módját sem, ahogyan Ő megmenti az emberiséget, és nem ismerik az egész emberiségre vonatkozó akaratát sem. A munka három szakasza az emberiség megmentésére irányuló munka teljes kifejeződése. Azok, akik nem ismerik a munka három szakaszát, nem lesznek tisztában a Szentlélek munkájának különböző módszereivel és elveivel, és azok, akik mereven ragaszkodnak pusztán a munka egy bizonyos szakaszából megmaradt doktrínához, olyan emberek, akik Istent a doktrínára korlátozzák, és akiknek az Istenbe vetett hite homályos és bizonytalan. Az ilyen emberek soha nem kapják meg Isten üdvösségét. Csak Isten munkájának három szakasza képes teljes mértékben kifejezni Isten egész természetét, és teljesen kifejezni Isten szándékát, hogy megmentse az egész emberiséget, valamint az emberiség üdvösségének teljes folyamatát. Ez a bizonyíték arra, hogy Ő legyőzte a Sátánt, és megnyerte az emberiséget;

ez Isten győzelmének bizonyítéka, és Isten teljes természetének kifejeződése. Azok, akik Isten munkájának három szakaszából csak egyet értenek, azok Isten természetének csak egy részét ismerik. Az ember elképzeléseiben könnyen doktrínává válik a munkának ez az egyetlen szakasza, és valószínűvé válik, hogy az ember rögzített szabályokat állít fel Istenről, és Isten természetének ezt az egyetlen részét Isten egész természetének ábrázolásaként alkalmazza. Továbbá, az ember képzelete nagyban belekeveredik, úgy, hogy az ember mereven korlátozza Isten természetét, lényét és bölcsességét, akárcsak Isten munkájának elveit, korlátozott keretek közé szorítva, abban a hitben, hogy ha Isten egyszer ilyen volt, akkor örökké ugyanilyen marad, és soha nem változik. Csak azok ismerhetik Istent teljes mértékben és pontosan, akik ismerik és értékelik a munka három szakaszát. Legalábbis ők nem az izráeliták vagy a zsidók Isteneként fogják meghatározni Istent, és nem olyan Istenként fogják látni Őt, aki örökké a keresztre lesz szögezve az emberekért. Ha valaki csak a munkájának egy szakaszából ismeri Istent, akkor a tudása túlságosan kevés, nem több, mint csepp az óceánban. Ha nem így van, akkor a régi vallásos gárda tagjai közül sokan miért szögeznék Istent élve a keresztre? Vajon nem azért, mert az ember bizonyos keretek közé szorítja Istent? Vajon nem azért ellenkeznek sokan Istennel és akadályozzák a Szentlélek munkáját, mert nem ismerik Isten sokrétű és változatos munkáját, továbbá mert csak egy csöppnyi ismerettel és doktrínával rendelkeznek, amellyel a Szentlélek munkáját mérni tudják? Bár az ilyen emberek tapasztalatai felszínesek, természetüknél fogva arrogánsak és elnézőek, és megvetéssel tekintenek a Szentlélek munkájára, figyelmen kívül hagyják a Szentlélek tanításait, ráadásul a Szentlélek munkájának „alátámasztására” régi, elcsépelt érveiket használják. Ők meg is játsszák magukat, és teljesen meg vannak győződve saját műveltségükről és tanultságukról, valamint arról is meg vannak győződve, hogy képesek beutazni a világot. Vajon nem az ilyen emberek azok, akiket a Szentlélek megvet és elutasít, és nem őket úzi majd el az új kor? Hát nem tudatlan és alulinformált gazemberek azok, akik Isten elé járulnak és nyíltan szembeszállnak vele, akik csupán azt próbálják megmutatni, hogy milyen zseniálisak? A Biblia csekély ismeretével próbálnak a világ „akadémiáján” randalírozni; felszínes doktrínával tanítva az embereket próbálják visszájára fordítani a Szentlélek munkáját, és igyekeznek azt a saját gondolatmenetük körül forgatni. Amilyen rövidlátóak, megpróbálják egyetlen pillantással szemügyre venni Isten 6000 éves munkáját. Ezeknek az embereknek nincs említésre méltó értelmük! Valójában minél jobban ismerik az emberek Istent, annál kevésbé ítélezőek az Ő munkáját illetően. Ráadásul csak keveset beszélnek Isten mai munkáját érintő tudásukról, viszont nem ítéleznek elhamarkodottan. Minél kevesebbet tudnak az emberek Istenről, annál arrogánsabbak és önhittebbek, és annál féktelenebbül hirdetik Isten létezését – ám csak elméletről beszélnek, és nem kínálnak valódi bizonyítékot. Az ilyen emberek semmiféle értékkel nem bírnak. Akik a Szentlélek munkáját játéknak tekintik, azok könnyelműek! Akik nem óvatosak, amikor a Szentlélek új munkájával találkoznak, akik össze-vissza beszélnek,

elhamarkodottan ítélkeznek, akik szabad utat engednek indulataiknak, hogy tagadják a Szentlélek munkájának helyességét, és akik sértegetik és káromolják is azt – az ilyen tiszteletlen emberek vajon nem tudatlanok a Szentlélek munkáját illetően? Vajon ők nem nagyon arrogáns emberek, akik eredendően büszkék és irányíthatatlanok? Még ha el is jön a nap, amikor az ilyen emberek elfogadják a Szentlélek új munkáját, Isten akkor sem fogja megtérni őket. Nemcsak lenézik azokat, akik Istenért dolgoznak, hanem magát Istent is káromolják. Az ilyen reménytelen embereknek sem ebben a korban, sem az eljövendő korban nem lesz megbocsátás, és örökké a pokolban fognak senyvedni! Az ilyen tiszteletlen, engedelkeny emberek úgy tesznek, mintha hinnének Istenben, és minél inkább ilyenek az emberek, annál hajlamosabbak arra, hogy megsértsék Isten adminisztratív rendeleteit. Vajon mindazon arrogáns emberek, akik eredendően zabolátlanok, és akik soha senkinek nem engedelmeskedtek, nem mind ezen az úton járnak? Nem ellenkeznek nap mint nap Istennel, aki mindig új és soha nem régi? Ma meg kellene értenetek, miért kell ismernetek Isten munkája három szakaszának fontosságát. A szavak, amelyeket mondok, hasznokra válnak, és nem csak üres beszéd. Ha egyszerűen csak úgy olvassátok őket, mintha virágokat csodálnátok, miközben lóháton galoppoztok, vajon nem lesz hiábavaló minden kemény munkám? Mindannyiőtoknak ismernie kell a saját természetét. A legtöbben ügyesek vagytok az érvelésben; az elméleti kérdésekre adott válaszok esetében pörög a nyelvetek, de a lényegre érintő kérdésekre nem tudtok mit mondani. Még ma is könnyelmű beszélgetésekbe bocsátkoztok, képtelenek vagytok megváltoztatni régi beállítottságotokat, és legtöbbeteknek esze ágában sincs változtatni azon, ahogyan a magasabb igazság elérésére törekedtek, ehelyett csak félszívvvel éltek. Hogyan képesek az ilyen emberek Istent a végsőig követni? Még ha el is juttok az út végéig, mi hasznatok lesz belőle? Jobb, ha megváltoztatjátok az elképzeléseiteket, mielőtt túl késő lenne, vagy úgy, hogy valóban törekedtek, vagy pedig korán visszavonultok. Az idő előrehaladtával ingyenélő parazitává váltok – hajlandóak vagytok ilyen aljas és alantas szerepet játszani?

A munka három szakasza Isten egész munkájának feljegyzése; az emberiség Isten általi üdvöztetésének feljegyzése, és nem képzelt dolgok. Ha valóban Isten teljes természetének megismerésére törekedtek, akkor ismernetek kell az Isten által végzett munka három szakaszát, továbbá nem szabad kihagynotok egyetlen szakaszt sem. Ez a minimum, amit el kell érniük azoknak, akik Isten megismerésére törekednek. Az ember maga nem képes Isten valódi megismerésére. Ez nem olyasmi, amit az ember saját maga el tud képzelni, és nem is a Szentlélek különleges kegyének következménye, amelyet egyetlen embernek adományoz. Ez inkább olyan tudás, amely azután jön, hogy az ember megtapasztalta Isten munkáját, és olyan tudás Istenről, amely csak azután jön, hogy az ember megtapasztalta Isten munkájának tényeit. Az ilyen tudást nem lehet könnyen megszerezni, és nem is lehet megtanítani. Teljes mértékben személyes tapasztalathoz kapcsolódik. A munka e három szakaszának középpontjában az emberiség Isten általi megmentése áll, de az üdvösség munkáján belül számos

munkamódszer és eszköz szerepel, amelyekkel Isten természete kifejeződik. Az ember számára ezt a legnehezebb azonosítani, és ezt a legnehezebb megérteni. A korok szétválasztása, az Isten munkájában bekövetkező változások, a munka helyének változása, a munka befogadójának változása és így tovább – ezek mind benne foglaltnak a munka három szakaszában. Különösen a Szentlélek munkamódszerének eltérése, valamint az Isten természetében, képmásában, nevében, identitásában és egyebekben bekövetkező változások mind a munka három szakaszához tartoznak. Egy munkafázis csak egy részt képviselhet, és egy bizonyos hatókörre korlátozódik. Nem foglalja magában a korok szétválasztását, vagy az Isten munkájában bekövetkező változásokat, még kevésbé a többi aspektust. Ez egy nyilvánvaló tény. A munka három szakasza Isten munkájának a teljessége az emberiség megmentésében. Az embernek ismernie kell Isten munkáját és Isten természetét az üdvösség munkájában; e tény nélkül az Istenről való tudásod csak üres szavakból áll, nem több, mint nagyképű dogmatizálás. Az ilyen tudás nem tudja sem meggyőzni, sem meghódítani az embert; ellentétben áll a valósággal, és nem az igazság. Lehet, hogy nagyon bőséges és kellemes a fülnek, de ha ellentétben áll Isten eredendő természetével, akkor Isten nem fog megkímélni téged. Nemcsak, hogy nem fogja dicsérni a tudásodat, hanem még megtorlást is alkalmaz rajtad, mert bűnös vagy, aki káromolta Őt. Az Istenről való tudás szavait nem mondják ki könnyedén. Lehetsz beszédes és ékesszóló, és bár szavaid olyan leleményesek, hogy el tudod adni a feketét fehérnek, a fehérret pedig feketének, mégsem vagy a helyzet magaslatán, amikor Isten ismeretéről kell beszélned. Isten nem olyasvalaki, akit meggondolatlanul megítélhetsz, akit lazán dicsérhetsz, vagy akit nemtörődöm módon ócsárolhatsz. Bárkit és mindenkit dicsérsz, mégis nehezen találod a megfelelő szavakat Isten páratlan kegyelmének leírására – erre minden vesztes rájön. Bár a nyelvnek sok mestere van, akik képesek leírni Istent, az általuk leírtak pontossága csak egy százada annak az igazságnak, amit az Istenhez tartozó emberek mondanak, azok, akik bár csak korlátozott szókincs birtokában vannak, de gazdag tapasztalatokra támaszkodhatnak. Így látható, hogy az Istenről való tudás a pontosságban és a valóságban rejlik, nem pedig a szavak ügyes használatában vagy a gazdag szókincsben, és hogy az ember tudása és az Istenről való tudás teljesen független egymástól. Az Istenről való tudás tanulsága magasabb rendű, mint az emberiség bármelyik természettudománya. Olyan lecke, amelyet csak rendkívül kisszámú, Isten megismerésére törekvő ember érhet el, és nem érheti el akármilyen tehetséges ember. Tehát nem szabad úgy tekintenetek Isten megismerésére és az igazság keresésére, mintha ezek olyan dolgok lennének, amelyeket egy egyszerű gyermek is elérhet. Lehet, hogy teljesen sikeres voltál a családi életedben, a karrieredben, vagy a házasságodban, de amikor az igazságról és az Isten megismerésének leckéjéről van szó, semmit sem tudsz felmutatni, és semmit sem értél el. Az igazság gyakorlatba ültetése, mondhatjuk, nagy nehézséget jelent számotokra, és Isten megismerése még nagyobb probléma. Ez a ti nehézségetek, és ezzel a nehézséggel néz szembe az egész emberiség is. Azok

között, akik elérték némi eredményt Isten megismerésében, szinte senki sincs, aki megfelelné az elvárásnak. Az ember nem tudja, hogy mit jelent ismerni Istent, vagy hogy miért szükséges megismerni Istent, vagy hogy milyen szintet kell elérnie ahhoz, hogy megismerje Istent. Ez az, ami annyira zavarba ejtő az emberiség számára, és egész egyszerűen ez a legnagyobb rejtély, amellyel az emberiségnek szembe kell néznie – senki sem képes megválaszolni ezt a kérdést, és senki sem hajlandó megválaszolni ezt a kérdést, mert a mai napig senki sem volt sikeres az emberek közül e munka vizsgálatában. Talán amikor a munka három szakaszának rejtélyét megismeri az emberiség, azt követően megjelenik egy csoport tehetséges ember, akik ismerik Istent. Természetesen remélem, hogy ez így lesz, ezenfelül folyamatban van e munka végrehajtása, és remélem, hogy a közeljövőben több ilyen tehetséges ember megjelenését látom majd. Ők lesznek azok, akik tanúságot tesznek e munka három szakaszának tényéről, és természetesen ők lesznek az elsők, akik tanúságot tesznek e munka három szakasza mellett. De semmi sem lenne szomorúbb és sajnálatosabb, mint ha az ilyen tehetséges emberek nem bukkannának fel azon a napon, amikor Isten munkája véget ér, vagy ha csak egy-két ilyen ember lenne, akik személyesen elfogadták, hogy a megtestesült Isten tökéletessé tette őket. Ez azonban csak a legrosszabb forgatókönyv. Bármilyen legyen is a helyzet, még mindig remélem, hogy azok, akik valóban törekednek, elnyerhetik ezt az áldást. Az idők kezdete óta soha nem volt még ilyen munka; ilyen vállalkozásra még nem került sor az emberi fejlődés történetében. Ha valóban az elsők közé tudsz kerülni, akik ismerik Istent, vajon nem az lenne a legnagyobb megtiszteltetés minden teremtmény között? Van-e az emberiség között olyan teremtmény akit Isten jobban dicsérne? Az ilyen munkát nem könnyű teljesíteni, de végül mégis meglesz a jutalma. Nemtől vagy nemzetiségtől függetlenül mindazok, akik képesek Isten ismeretének elérésére, végül részesülnek Isten legnagyobb megtiszteltetésében, és egyedül ők lesznek azok, akik Isten tekintélyével rendelkeznek. Ez a ma munkája, és ez a jövő munkája is; ez a 6000 éves munka során elvégzendő utolsó és legmagasabb rendű munka, és ez egy olyan munkamódszer, amely az ember minden kategóriáját feltárja. Az embereket Isten megismerésére sarkalló munka révén feltáruznak az ember különböző rangjai: azok, akik ismerik Istent, alkalmasak Isten áldásainak befogadására és ígéreteinek elfogadására, míg azok, akik nem ismerik Istent, alkalmatlanok Isten áldásainak befogadására és ígéreteinek elfogadására. Akik ismerik Istent, azok Isten bizalmasai, akik pedig nem ismerik Istent, azokat nem lehet Isten bizalmasainak nevezni; Isten bizalmasai megkaphatják Isten bármely áldását, de akik nem az Ő bizalmasai, azok nem érdemlik meg az Ő munkáját. Legyen szó akár megpróbáltatásokról, finomításról vagy ítéletről, mindezek a dolgok azt szolgálják, hogy az ember végül elérje Isten megismerését, és így az ember alávetesse magát Istennek. Ez az egyetlen olyan hatás, amelyet végül is el lehet érni. A munka három szakaszából semmi sincs elrejtve, és ez előnyös az Isten ember általi megismerésének szempontjából, és segíti az embert Isten teljesebb és alaposabb megismerésében. Mindez a munka az ember javára válik.

Magának Istennek a munkája az a látomás, amelyet az embernek ismernie kell, mivel Isten munkáját az ember nem tudja teljesíteni, és nincs az ember birtokában. A munka három szakasza Isten irányításának teljessége, és nincs ennél nagyobb látomás, amit az embernek ismernie kellene. Ha az ember nem ismeri ezt a hatalmas látomást, akkor nem könnyű megismernie Istent, nem könnyű megértenie Isten akaratát, ráadásul az út, amelyen az ember jár, egyre fáradságosabbá válik. Látomások nélkül az ember nem tudott volna idáig eljutni. A látomások óvták meg az embert a mai napig, és nyújtották a legnagyobb védelmet az embernek. A jövőben a tudásotoknak el kell mélyülnie, és meg kell ismernetek az Ő akaratának teljességét és bölcs munkájának lényegét a munka három szakaszán belül. Csak ez az igazi érettségetek. A munka utolsó szakasza nem önmagában áll, hanem része a két előző szakasszal együtt kialakított egésznek, ami azt jelenti, hogy lehetetlen az üdvösség teljes munkáját a három szakasz közül csak az egyik elvégzésével befejezni. Bár a munka utolsó szakasza képes az embert teljesen megmenteni, ez nem jelenti azt, hogy egyedül csak ezt az egyetlen szakaszt kell elvégezni, és hogy a munka két korábbi szakaszára nincs szükség ahhoz, hogy az ember kiszabaduljon a Sátán befolyása alól. A három szakaszból egyetlen szakasz sem tartható fenn úgy, mint az egyetlen látomás, amelyet az egész emberiségnek ismernie kell, mert az üdvösség munkájának teljessége a munka három szakasza, nem pedig egyetlen szakasz közülük. Amíg az üdvösség munkája nem teljeseedik be, addig az Isten általi irányítás nem érhet teljesen véget. Isten lény, természete és bölcsessége az üdvösség munkájának teljességében fejeződik ki; ezek nem tárultak fel az ember előtt a legelején, hanem fokozatosan fejeződtek ki az üdvösség munkájában. Az üdvösség munkájának minden egyes szakasza Isten természetének egy részét és lényének egy részét fejezi ki; a munka egyetlen szakasza sem képes közvetlenül és teljesen kifejezni Isten lényének teljességét. Mint ilyen, az üdvösség munkája csak akkor zárulhat le teljesen, ha a munka három szakasza befejeződött, és így az ember ismerete Isten teljességéről elválaszthatatlan Isten munkájának három szakaszától. Amit az ember a munka egy szakaszából nyer, az csupán Isten természete, amely az Ő munkájának egyetlen részében jut kifejezésre. Nem képviselheti azt a természetet és lényt, amely az előtte vagy utána lévő szakaszokban fejeződik ki. Ez azért van így, mert az emberiség megmentésére irányuló munka nem fejeződhet be azonnal, egy időszakban vagy egy helyen, hanem fokozatosan mélyül el az ember fejlődési szintjének megfelelően a különböző időkben és helyeken. Ez egy olyan munka, amely szakaszokban zajlik, nem pedig egyetlen szakaszban teljesül. Isten teljes bölcsessége tehát a három szakaszban kristályosodik ki, nem pedig egyetlen szakaszban. Az Ő teljes lény és teljes bölcsessége ebben a három szakaszban van lefektetve, és minden szakasz tartalmazza az Ő lényét, és minden szakasz egy feljegyzés az Ő munkájának bölcsességéről. Az embernek meg kell ismernie Isten teljes természetét, amely ebben a három szakaszban fejeződik ki. Mindez az Isten lényéről szóló tanítás rendkívül fontos az egész emberiség számára, és

ha az emberek nem rendelkeznek ezzel a tudással, amikor Istent imádják, akkor nem különböznek azoktól, akik Buddhát imádják. Isten munkája az emberek között nincs elrejtve az emberek előtt, és mindazoknak, akik imádják Istent, ismerniük kell. Mivel Isten az üdvösség munkájának három szakaszát elvégezte az ember között, az embernek ismernie kellene annak kifejeződését, hogy mi Ő és mi je van a munka e három szakasza során. Ezt kell az embernek tennie. Isten azt rejti el az ember előtt, amit az ember nem képes teljesíteni, és amit az embernek nem kell tudnia, míg Isten azt mutatja meg az embernek, amit tudnia és birtokolnia kell. A munka mindhárom szakasza az előző szakasz alapjaira épül; nem függetlenül, az üdvösség munkájától elkülönülve kerül rá sor. Bár nagy különbségek vannak a korban és az elvégzett munkában, a középpontban mégis az emberiség üdvössége áll, és az üdvösség munkájának minden egyes szakasza mélyebb, mint az előző. A munka minden egyes szakasza az előzőnek az alapjaiból folytatódik, amely nincs eltörölve. Így módon, a mindig új és sohasem régi munkája során Isten folyamatosan kifejezi az Ő természetének olyan aspektusait, amelyeket korábban soha nem fejezett ki az ember számára, és mindig kinyilatkoztatja az embernek az Ő új munkáját és új lényét, és még ha a régi vallásos gárda mindent meg is tesz, hogy ennek ellenálljon, és nyíltan szembeszáll vele, Isten mindig azt az új munkát végzi, amely szándékában áll. Az Ő munkája mindig változik, és emiatt mindig az ember ellenállásába ütközik. Ugyanígy az Ő természete is mindig változik, ahogyan a kor és munkájának befogadói is. Továbbá mindig olyan munkát végez, amelyet korábban még soha nem végzett, sőt olyan munkát is végez, amely az ember számára úgy tűnik, hogy ellentmondásban van a korábban végzett munkával, és ellentétes azzal. Az ember csak egyfajta munkát, vagy egyfajta eljárásmodot képes elfogadni, és az ember nehezen tud olyan munkát, vagy eljárásmodot elfogadni, amely ellentétes vagy magasabb rendű annál. A Szentlélek azonban mindig új munkát végez, és egymás után jelennek meg vallási szakértők csoportjai, akik ellenzik Isten új munkáját. Ezek az emberek éppen azért váltak szakértőkké, mert az embernek nincs tudása arról, ahogy Isten mindig új és sohasem régi, és nem ismeri Isten munkájának alapelveit, sőt, nem ismeri azt a sokféle módot sem, ahogyan Isten megmenti az embert. Ilyenképpen az ember teljességgel képtelen megmondani, hogy ez a munka a Szentlélektől származik-e, és hogy Magának Istennek a munkája-e. Sokan ragaszkodnak ahhoz a hozzáálláshoz, hogy ha valami megegyezik a korábbi szavakkal, akkor elfogadják, ha pedig eltérés van a korábbi munkához képest, akkor ellenzik és elutasítják. Vajon ti ma nem ezeket az elveket követitek? Az üdvösség munkájának három szakasza nem volt nagy hatással rátok, és vannak, akik úgy gondolják, hogy a munka két korábbi szakasza olyan teher, amit egyszerűen nem kell ismerniük. Úgy gondolják, hogy ezeket a szakaszokat nem kellene a tömegeknek hirdetni, és minél hamarabb vissza kellene vonni, hogy az emberek ne érezzék magukat leterheltnek a munka három szakaszának előző két szakasza által. A legtöbben úgy vélik, hogy a munka két korábbi szakaszának megismertetése túl messzire megy, és nem segít Isten megismerésében – ezt

gondoljátok ti. Ma mindannyian azt hiszitek, hogy helyes így cselekedni, de eljön majd a nap, amikor felismeritek munkám fontosságát: tudjátok meg, hogy nem végzek olyan munkát, amelynek nincs jelentősége. Mivel közlöm veletek a munka három szakaszát, ezek bizonyára hasznatokra válnak; mivel a munka e három szakasza Isten egész irányításának középpontjában áll, az egész világegyetemben mindenkinek erre kell összpontosítania. Egy nap mindannyian fel fogjátok ismerni e munka fontosságát. Tudjátok meg, hogy azért álltok ellen Isten munkájának, vagy azért használjátok a saját elképzeléseiteket a mai munka mérésére, mert nem ismeritek Isten munkájának alapelveit, és elhamarkodottan kezelitek a Szentlélek munkáját. Az Istennel szembeni ellenállásokat és a Szentlélek munkájának akadályozását az elképzeléseitek és eredendő arroganciátok okozzák. Ez nem azért van, mert Isten munkája rossz, hanem mert természeteteknél fogva túlságosan engedetlenek vagytok. Miután megtalálták az Istenbe vetett hitüket, egyesek még azt sem tudják biztosan megmondani, honnan származik az ember, mégis nyilvános beszédekkel mernek tartani, értékelve a Szentlélek munkájának jó és rossz részeit. Még az apostolokat is kioktatják, akik a Szentlélek új munkáját végzik, megjegyzéseket fűznek hozzájuk, és soron kívül beszélnek; emberi mivoltuk túlságosan alacsonyrendű, és a legcsekélyebb értelem sincs bennük. Vajon nem jön el az a nap, amikor az ilyen embereket elutasítja a Szentlélek munkája, és a pokol tüze megégeti őket? Nem ismerik Isten munkáját, ehelyett kritizálják azt, és még utasítani is próbálják Istent, hogyan munkálkodjon. Hogyan ismerhetik az ilyen oktalan emberek Istent? Az ember a keresés és megtapasztalás folyamata során ismeri meg Istent; nem a szeszélyes kritizálás révén ismeri meg az ember Istent, a Szentlélek megvilágosítása által. Minél pontosabbá válik az emberek tudása Istenről, annál kevésbé ellenkeznek Vele. Ezzel szemben minél kevesebbet tudnak az emberek Istenről, annál valószínűbb, hogy ellene fordulnak. Az elképzeléseid, a régi természeted és az emberi mivoltod, jelmed és erkölcsi felfogásod az a tőke, amellyel ellenállsz Istennek, és minél romlottabb az erkölcsöd, minél utálatosabbak a tulajdonságaid és minél alacsonyabb rendű az emberi mivoltod, annál inkább Isten ellensége vagy. Azok, akik erős elképzelésekkel rendelkeznek és öntelt beállítottságúak, még inkább ellenségesek a megtestesült Istennel szemben; az ilyen emberek az antikrisztusok. Ha az elképzeléseid nem kerülnek helyreigazításra, akkor mindig Isten ellen valók lesznek; soha nem leszel összeegyeztethető Istennel, és mindig távol leszel tőle.

Csak a régi elképzelések félretételével lehet új tudásra szert tenni, de a régi tudás nem feltétlenül egyenlő a régi elképzelésekkel. Az „elképzelések” az ember által elképzelt dolgokra utalnak, amelyek ellentétben állnak a valósággal. Ha a régi tudás már a régi korban is elavult volt, és megakadályozta az embert abban, hogy belépjen az új munkába, akkor az ilyen tudás is elképzelés. Ha az ember képes helyesen megközelíteni ezt a tudást, és képes Istent több különböző aspektusból megismerni, ötvözve a régit és az újat, akkor a régi tudás az ember segítségévé válik, és alapot képez ahhoz, hogy az ember belépjen az új korba. Isten megismerésének leckéje számos

alapelv elsajátítását követeli meg tőled: hogyan lépj rá Isten megismerésének útjára, mely igazságokat kell megértened ahhoz, hogy megismerd Istent, és hogyan szabadulj meg az elképzeléseidről és régi beállítottságaidtól, hogy alávethesd magad Isten új munkája minden intézkedésének. Ha ezeket az elveket használod alapként, hogy belépj Isten megismerésének leckéjébe, akkor a tudásod egyre mélyebbé és mélyebbé válik. Ha világos ismeretekkel rendelkezel a munka három szakaszáról – vagyis Isten egész irányítási tervéről –, és ha teljes mértékben összefüggésbe tudod hozni Isten munkájának előző két szakaszát a jelenlegi szakasszal, és látod, hogy ez ugyanaz az Isten által végzett munka, akkor összehasonlíthatatlanul szilárd alapod lesz. A munka három szakaszát egyetlen Isten végezte; ez a legnagyobb látomás, és ez az egyetlen út Isten megismeréséhez. A munka három szakaszát csakis maga Isten végezhetette, ember nem végezhetett ilyen munkát az Ő nevében – ez azt jelenti, hogy csakis Maga Isten végezhetette a saját munkáját a kezdetektől napjainkig. Bár Isten munkájának három szakasza különböző korokban és helyszíneken valósult meg, és bár mindegyiknek a munkája más és más, az összes munkát egy Isten végzi. Az összes látomás közül ez a legnagyobb látomás, amelyet az embernek tudnia kell, és ha az ember teljesen megérti, akkor képes lesz helytállni. Ma a különböző vallások és felekezetek legnagyobb problémája az, hogy nem ismerik a Szentlélek munkáját, és képtelenek különbséget tenni a Szentlélek munkája és a nem a Szentlélektől eredő munka között – emiatt nem tudják megmondani, hogy a munka ezen szakaszát is Jahve Isten végzi-e, mint a munka előző két szakaszát. Bár az emberek követik Istent, a legtöbben még mindig nem tudják megmondani, hogy ez-e a helyes út. Az ember aggódik, hogy ez-e az az út, amelyet személyesen Maga Isten vezet, és hogy Isten megtestesülése tény-e. A legtöbb embernek még mindig fogalma sincs arról, hogyan lehet ezeket a dolgokat megkülönböztetni. Azok, akik Istent követik, képtelenek meghatározni az utat, így az elhangzó üzenetek csak részlegesen érnek el hatást ezen emberek körében, és képtelenek teljes mértékben hatékonyak lenni, így ez aztán kihat az ilyen emberek életre való bemenetelére. Ha az ember látja a munka három szakaszában, hogy azokat Maga Isten végezte különböző időpontokban, különböző helyeken és különböző emberekben; ha az ember látja, hogy bár a munka eltérő, mégis mindet egy Isten végzi, és mivel egy Isten által végzett munkáról van szó, akkor annak helyesnek és hibátlannak kell lennie, és bár ellentmond az ember elképzeléseinek, nem tagadható, hogy egy Isten munkájáról van szó – ha az ember biztosan ki tudja mondani, hogy ez egy Isten munkája, akkor az ember elképzelései pusztán említésre se méltó apróságokká csökkennek. Mivel az ember látomásai nem világosak, és mivel az ember csak Jahvét ismeri Istenként, Jézust pedig az Úrként, és a ma megtestesült Istent illetően kétféleképpen gondolkodik, sokan továbbra is elkötelezettek Jahve és Jézus munkája iránt, és a mai munkával kapcsolatban elképzelések gyötrik őket, a legtöbb ember mindig kételkedik, és nem veszi komolyan a mai munkát. Az embernek nincsenek elképzelései a munka utóbbi két szakaszáról, amelyek láthatatlanok voltak. Ez azért van, mert az ember nem érti a

munka utóbbi két szakaszának valóságát, és nem volt személyesen tanúja azoknak. Mivel a munka e szakaszait nem lehet látni, az ember úgy képzelel el, ahogyan akarja; függetlenül attól, hogy mit talál ki, nincsenek tények, amelyek bizonyíthatnák ezeket a képzelgéseket, és nincs, aki kijavítsa őket. Az ember szabadjára engedi indulatait, szélnek ereszti az óvatosságot, és szabad folyást enged képzeletének; nincsenek tények, amelyek igazolhatnák képzelgéseit, így az ember képzelgéseit „tényekké” válnak, függetlenül attól, hogy van-e rájuk bizonyíték. Így az ember az elméjében elképzelt saját Istenében hisz, és nem keresi a valódi Istent. Ha egy embernek egyfajta hite van, akkor száz embernek százféle hite van. Az embernek azért van ilyen hite, mert nem látta Isten munkájának valóságát, mert csak hallotta a fülével, de nem látta a szemével. Az ember hallott legendákat és történeteket – de ritkán hallotta az ismeretet Isten munkájának tényeiről. Ezért van az, hogy olyan emberek, akik csak egy éve hívők, a saját elképzeléseiken keresztül hisznek Istenben. Ugyanez igaz azokra is, akik egész életükben hittek Istenben. Azok, akik nem látják a tényeket, soha nem fognak tudni szabadulni attól a hittől, amelyben elképzeléseik vannak Istentől. Az ember azt hiszi, hogy megszabadult régi elképzeléseinek kötelékeitől, és új területre lépett. Vajon nem tudja az ember, hogy azoknak a tudása, akik nem látják Isten igazi arcát, nem más, mint elképzelések és szóbeszéd? Az ember azt hiszi, hogy az elképzelései helyesek és hiba nélküliek, és azt hiszi, hogy ezek az elképzelések Istentől származnak. Ma, amikor az ember tanúja Isten munkájának, elengedi a hosszú évek alatt felhalmozódott elképzeléseit. A múltbeli képzelgések és eszmék akadályozzák e szakasz munkáját, és az ember számára nehezzé vált az ilyen elképzelések elengedése és az ilyen eszmék megcáfolása. Sokaknak, akik a mai napig Istent követik, a fokozatos munkával szembeni elképzeléseik egyre súlyosabbá váltak, és ezek az emberek fokozatosan makacs ellenségeskedést alakítottak ki a megtestesült Istennel szemben. Ennek a gyűlöletnek a forrása az emberek elképzeléseiben és képzelgéseiben rejlik. Az ember elképzelései és képzelgése a mai munka ellenségévé váltak, annak a munkának, amely ellentétben áll az ember elképzeléseivel. Ez pontosan azért történt, mert a tények nem engedik, hogy az ember szabadjára engedje a képzeletét, ráadásul az ember nem is tudja őket könnyen megcáfolni, az ember elképzelései és képzelgése pedig nem tűrik a tények létezését, továbbá azért, mert az ember nem gondolkodik a tények helyességén és igazságtartalmán, hanem csupán egykedvűen szabadon engedi elképzeléseit, és a saját képzeletét alkalmazza. Ez csak az ember elképzeléseinek hibája lehet, és nem mondhatjuk, hogy Isten munkájának hibája. Az ember képzelhet, amit csak akar, de Isten munkájának egyetlen szakaszát, vagy annak egyetlen darabkáját sem vitathatja szabadon; Isten munkájának ténye az ember részéről sérthetetlen. Szabadon engedheted a képzeletedet, és akár szép történeteket is kitalálhatsz Jahve és Jézus munkájáról, de nem cáfolhatod Jahve és Jézus munkájának egyetlen szakaszának tényét sem; ez egy alapelv, egyben adminisztratív rendelet is, és meg kell értenetek e kérdések fontosságát. Az ember úgy véli, hogy a munkának ez a szakasza

összeegyeztethetetlen az ember elképzeléseivel, és hogy ez nem igaz a munka két korábbi szakaszára. Képzeletében az ember azt hiszi, hogy a két korábbi szakasz munkája biztosan nem ugyanolyan, mint a mai munka – de gondoltál már arra, hogy Isten munkájának elvei mind egyformák, hogy az Ő munkája mindig gyakorlatias, és kortól függetlenül mindig lesz egy emberáradat, akik ellenállnak és szembeszegülnek az Ő munkájának tényével? Mindazok, akik ma ellenállnak és szembeszegülnek a munka e szakaszával, kétségtelenül a múltban is szembeszegültek volna Istennel, mivel az ilyen emberek mindig Isten ellenségei lesznek. Azok az emberek, akik ismerik Isten munkájának tényét, a munka három szakaszát egyetlen Isten munkájának fogják látni, és el fogják engedni elképzeléseiket. Ezek azok az emberek, akik ismerik Istent, és az ilyen emberek azok, akik valóban követik Istent. Amikor Isten egész irányítása a végéhez közeledik, Isten mindent a maga neve szerint fog osztályozni. Az embert a Teremtő keze alkotta, és a végén teljesen vissza kell juttatnia az embert az Ő uralma alá; ez a munka három szakaszának befejezése. Az utolsó napok munkájának szakasza, valamint az előző két szakasz Izráelben és Júdeában, Isten egész világegyetemre vonatkozó irányítási terve. Ezt senki sem tagadhatja, ez Isten munkájának ténye. Bár az emberek nem sokat tapasztaltak vagy láttak ebből a munkából, a tények mégis tények, és ez minden ember számára tagadhatatlan. Azok az emberek, akik a világegyetem minden táján hisznek Istenben, mind elfogadják a munka három szakaszát. Ha te a munkának csak egy bizonyos szakaszát ismered, és nem érted a munka másik két szakaszát, nem érted Isten elmúlt időkbeli munkáját, akkor nem vagy képes elmondani az igazságot Isten egész irányítási tervéről, és az Istenről való tudásod egyoldalú, mert az Istenben való hitedben nem ismered vagy nem érted Őt, így nem vagy alkalmas arra, hogy tanúságot tegyél Istenről. Függetlenül attól, hogy a jelenlegi tudásod ezekről a dolgokról mélyreható vagy felszínes, végül rendelkeznetek kell tudással és alapos meggyőződéssel, majd minden ember meglátja Isten munkájának teljességét, és aláveti magát Isten uralmának. E munka végén minden vallás eggyé válik, minden teremtmény visszatér a Teremtő uralma alá, minden teremtmény az egy igaz Istent fogja imádni, továbbá minden gonosz vallás semmivé lesz, és soha többé nem jelenik meg.

Mire föl ez a folyamatos hivatkozás a munka három szakaszára? A korok múlása, a társadalmi fejlődés és a természet változó arca mind a munka három szakaszának változását követi. Az emberiség Isten munkájával együtt változik az időben, és nem önmagától fejlődik. Isten munkájának három szakaszára azért történik utalás, hogy minden teremtmény és minden vallású és felekezetű ember az egy Isten uralma alá kerüljön. Függetlenül attól, hogy milyen valláshoz tartoztok, végül mindannyian alávetitek magatokat Isten uralmának. Ezt a munkát csak Maga Isten végezheti el; ezt nem tudja megtenni egyetlen vallási vezető sem. A világon több nagy vallás létezik, és mindegyiknek megvan a maga előjárója vagy vezetője, követők pedig a világ különböző országaiban és régióiban vannak szétszóródva; szinte minden országban, legyen az kicsi vagy nagy, különböző vallások vannak. Függetlenül azonban attól, hogy hány

vallás van szerte a világon, a világegyetemben minden ember végső soron egyetlen Isten vezetése alatt létezik, és létezésüket nem vallási előjárók vagy vezetők irányítják. Ez azt jelenti, hogy az emberiséget nem egy bizonyos vallási előjáró vagy vezető irányítja, hanem a Teremtő vezeti az egész emberiséget, aki az eget, a földet és minden dolgot teremtett, és aki az emberiséget is teremtette – ez tény. Bár a világnak több nagy vallása van, függetlenül attól, hogy milyen nagyok, mind a Teremtő uralma alatt léteznek, és egyikük sem lépheti túl ennek az uralomnak a hatókörét. Az emberiség fejlődése, a társadalom felemelkedése, a természettudományok fejlődése – mindegyik elválaszthatatlan a Teremtő intézkedésétől, és ezt a munkát nem végezheti el bármely vallási vezető. Egy vallási előjáró csupán egy adott vallás vezetője, és nem képviselheti Istent, továbbá nem képviselheti Azt sem, aki az eget, a földet és minden dolgot teremtett. Egy vallási előjáró vezethet mindenkit az egész valláson belül, de nem parancsolhat az összes teremtménynek az ég alatt – ez általánosan elismert tény. Egy vallási előjáró csupán egy vezető, és nem lehet egyenrangú Istennel (a Teremtővel). Minden dolog a Teremtő kezében van, és a végén minden visszatér a Teremtő kezébe. Az emberiséget Isten teremtette, és vallástól függetlenül minden ember vissza fog térni Isten uralma alá – ez elkerülhetetlen. Egyedül Isten a Legfelsőbb minden dolog között, és az összes teremtmény közül a legfőbb uralkodónak is vissza kell térnie az Ő uralma alá. Bármilyen magas legyen is egy ember státusza, az az ember nem tudja az emberiséget megfelelő rendeltetési helyre vinni, és senki sem képes minden dolgot a maga fajtája szerint osztályozni. Jahve Maga teremtette az emberiséget és osztályozta őket fajtájuk szerint, és amikor eljön a végidő, akkor is Ő Maga fogja végezni a saját munkáját, osztályozva mindent fajtája szerint – ezt a munkát Istenen kívül senki sem tudja elvégezni. A kezdetektől napjainkig végzett munka három szakaszát mind Maga Isten végezte el, az egyetlen Isten végezte el. A munka három szakaszának ténye az egész emberiség Isten általi vezetésének ténye, amit senki sem tagadhat. A munka három szakaszának végén minden dolog a fajtája szerint lesz osztályozva, és visszatér Isten uralma alá, mivel az egész világegyetemben csak ez az egy Isten létezik, és nincsenek más vallások. Aki képtelen a világot megteremteni, az képtelen lesz arra is, hogy véget vessen annak, míg aki a világot teremtette, az biztosan képes lesz arra, hogy véget vessen annak. Ezért ha valaki képtelen a kornak véget vetni, és csupán arra képes, hogy segítsen az embernek elméje művelésében, akkor az biztosan nem lesz Isten, és biztosan nem lesz az emberiség Ura. Képtelen lesz ilyen nagyszerű munkát végezni; csak egyvalaki van, aki képes ilyen munkát végezni, és mindenki, aki erre a munkára képtelen, bizonyára ellenség és nem Isten. Minden gonosz vallás összeegyeztethetetlen Istennel, és mivel összeegyeztethetetlenek Istennel, ezért Isten ellenségei. Minden munkát ez az egy igaz Isten végez, és az egész világegyetemnek ez az egy Isten parancsol. Függetlenül attól, hogy a munkája Izráelben vagy Kínában van, függetlenül attól, hogy a munkát a Lélek vagy a test végzi, mindent Maga Isten végez, és senki más nem végezheti. Éppen azért, mert Ő az egész emberiség Istene, szabadon cselekszik, a körülmények korlátozása

nélkül – ez minden látomás közül a legnagyobb. Isten teremtményeként, ha Isten teremtményének kötelességét akarod teljesíteni, és meg akarod érteni Isten akaratát, meg kell értened Isten munkáját, meg kell értened Isten teremtményekre vonatkozó akaratát, meg kell értened az Ő irányítási tervét, és meg kell értened az Általa végzett munka minden jelentőségét. Akik ezt nem értik meg, azok nem Isten alkalmas teremtményei! Isten teremtményeként, ha nem érted, honnan jöttél, nem érted az emberiség történelmét és az Isten által végzett összes munkát, továbbá nem érted, hogyan fejlődött az emberiség napjainkig, és nem érted, ki irányítja az egész emberiséget, akkor képtelen vagy a kötelességed teljesítésére. Isten a mai napig vezette az emberiséget, és amióta megteremtette az embert a földön, soha nem hagyta el. A Szentlélek soha nem hagyja abba a munkát, soha nem hagyta abba az emberiség vezetését, és soha nem hagyta el az emberiséget. Az emberiség azonban nem veszi észre, hogy van Isten, még kevésbé ismeri Istent. Vajon van ennél megalázóbb dolog Isten minden teremtménye számára? Isten személyesen vezeti az embert, de az ember nem érti Isten munkáját. Te Isten teremtménye vagy, mégsem érted a saját történelmedet, és nem vagy tisztában azzal, hogy ki vezetett téged az utadon, nem ismered az Isten által végzett munkát, és így nem ismerheted Istent. Ha most még mindig nem ismered, akkor soha nem leszel alkalmas arra, hogy tanúságot tegyél Isten mellett. Ma a Teremtő ismét személyesen vezet minden embert, és minden embert arra készítet, hogy szemlélje bölcsességét, mindenhatóságát, üdvösségét és csodálatos mivoltát. Ennek ellenére még mindig nem veszed észre vagy nem érted – így hát nem te vagy az, aki nem fog üdvösséget kapni? Azok, akik a Sátánhoz tartoznak, nem értik Isten szavait, míg azok, akik Istenhez tartoznak, hallják Isten hangját. Mindazok, akik felismerik és megértik az Általam mondott szavakat, azok üdvözülnek, és tanúságot tesznek Isten mellett; mindazok, akik nem értik az Általam mondott szavakat, nem tudnak tanúságot tenni Isten mellett, és ők azok, akik ki lesznek űzve. Azok, akik nem értik meg Isten akaratát és nem ismerik fel Isten munkáját, képtelenek Isten ismeretének elérésére, és az ilyen emberek nem tehetnek tanúságot Isten mellett. Ha tanúságot akarsz tenni Isten mellett, akkor ismerned kell Istent; Isten megismerése Isten munkája által valósul meg. Összességében, ha meg akarod ismerni Istent, akkor meg kell ismerned Isten munkáját: Isten munkájának megismerése rendkívül fontos. Amikor a munka három szakasza véget ér, létrejön azok csoportja, akik tanúságot tesznek Isten mellett, azoknak a csoportja, akik ismerik Istent. Ezek az emberek mind ismerik majd Istent, és képesek lesznek az igazságot a gyakorlatba ültetni. Emberi mivoltuk és értelmük lesz, és mindannyian ismerni fogják Isten üdvözítő munkájának három szakaszát. Ez az a munka, amely a végén fog beteljesedni, és ezek az emberek a 6000 éves irányítási munkának a kikristályosodása, valamint a Sátán végső legyőzésének legerősebb tanúbizonyságai. Azok, akik tanúságot tudnak tenni Isten mellett, megkaphatják Isten ígéretét és áldását, és ők lesznek az a csoport, amelyik a legvégén megmarad, az a csoport, amelyik rendelkezik Isten hatalmával, és tanúságot tesz Isten

mellett. Talán a köztetek lévők mindannyian tagjai lehetnek ennek a csoportnak, vagy talán csak a fele, vagy csak néhányan – ez az akaratotokon és a törekvéseteken múlik.

A romlott emberiségnek a megtestesült Isten üdvösségére van nagyobb szüksége

Isten azért lett testté, mert munkájának tárgya nem a Sátán szelleme vagy bármely testetlen dolog, hanem az ember, aki a testből való, és akit megrontott a Sátán. Isten pontosan azért tette munkája tárgyává a testi embert, mert az ember teste megromlott; továbbá azért tette Isten az embert munkája egyetlen tárgyává az Ő üdvözítő munkájának valamennyi szakaszában, mert a megrontás tárgya is az ember. Az ember halandó lény, testből és vérből való, és Isten az Egyetlen, aki képes megmenteni az embert. Így Istennek ahhoz, hogy munkáját elvégezhesse, olyan testté kell lennie, amely ugyanazokkal a jellemzőkkel rendelkezik, mint az ember, hogy munkája jobb hatásokat érhessen el. Istennek éppen azért kell testté lennie munkája elvégzéséhez, mert az ember a testből való, és képtelen leküzdeni a bűnt vagy levetkőzni magáról a testet. Bár a megtestesült Isten lényege és identitása nagymértékben eltér az ember lényegétől és identitásától, megjelenése mégis megegyezik az emberével; egy normális személy külsejével rendelkezik, egy normális személy életét éli, és akik látják Őt, nem tudják megkülönböztetni egy normális személytől. Ez a normális megjelenés és normális emberi mivolt elég Neki ahhoz, hogy normális emberi mivoltában végrehajtsa isteni munkáját. Teste lehetővé teszi Számára, hogy normális emberi mivoltában végezze munkáját, és segít elvégeznie munkáját az emberek között, ráadásul normális emberi mivolta is segít véghezvinnie az üdvösség munkáját az emberek között. Jóllehet az Ő normális emberi mivolta nagy felzúdulást keltett az emberek között, ez a felzúdulás nem befolyásolta munkájának normális hatásait. Röviden: az Ő normális testének munkája a legelőnyösebb az ember számára. Bár a legtöbb ember nem fogadja el az Ő normális emberi mivoltát, az Ő munkája mégis képes eredményeket elérni, és ezeket az eredményeket normális emberi mivoltának köszönhetően éri el. Efelől semmi kétség. Az Ő testben végzett munkájából az ember tízszer, sőt több tucatszor többet nyer, mint az emberek között elterjedt elképzelésekből az Ő normális emberi mivoltával kapcsolatban, és ezeket az elképzeléseket végül mind elnyeli az Ő munkája. A hatás pedig, amelyet az Ő munkája elért, vagyis az ember tudása Őróla, messze felülmúlja az ember Róla alkotott elképzeléseit. Nem lehet sem elképzelni, sem felmérni a munkát, amelyet Ő a testben végez, mivel az Ő teste nem olyan, mint bármely testi emberi lényé; bár a külső burok megegyezik, a lényeg nem ugyanaz. Az Ő teste sok elképzelésnek ad tápot az emberek között Istenről, de az Ő teste azt is lehetővé teszi az ember számára, hogy sok tudást szerezzen, sőt még meg is hódíthatja bármelyik személyt, aki hasonló külső burokkal rendelkezik. Ő ugyanis nem pusztán ember, hanem Isten egy ember külső

burkával, és senki nem képes teljesen kifürkészni vagy megérteni Őt. Egy láthatatlan és megfoghatatlan Istent mindenki szeret és szívesen fogad. Oly könnyű az embernek hinnie Istenben, ha Isten csak egy Lélek, aki láthatatlan az ember számára. Az emberek szabad folyást engedhetnek képzeletüknek, tetszésük szerint választhatnak ki bármilyen képet Isten képmásául, hogy a saját kedvükben járjanak, és boldoggá tegyék saját magukat. Így az emberek aggályok nélkül megtehetnek bármit, ami a saját Istenüknek tetszik és amit Ő kíván, hogy megtegyenek. Sőt, mi több: az emberek hisznek abban, hogy senki nem hűségesebb és odaadóbb Isten iránt, mint ők, mindenki más pedig Istenhez hűtlen, pogány kutya. Mondhatni, ezt keresik azok, akiknek Istenbe vetett hite homályos és doktrínán alapul; ők nagyjából, kis különbségekkel mind ugyanazt keresik. Csupán a képzelgéseikben szereplő istenképek térnek el egymástól, de a lényegük tulajdonképpen ugyanaz.

Az embert nem zavarja gondtalan hite Istenben, és úgy hisz Istenben, ahogy kedve tartja. Ez az „ember jogainak és szabadságainak” egyike, amelybe senki nem avatkozhat bele, hiszen az emberek a saját Istenükben hisznek, nem pedig bárki más Istenében; ez az ő magánterületük, és ilyen magánterülete jóformán mindenkinek van. Az emberek ezt a magánterületet drága kincsnek tekintik, de Isten szemében nincs ennél alantasabb és értéktelenebb, hiszen nincs egyértelműbb jele az Istennel szembeni ellenállásnak, mint az ember ilyesfajta magánterülete. A megtestesült Isten munkája miatt válik Isten megfogható formával rendelkező testté, akit az ember láthat és megérinthat. Nem formátlan Lélek Ő, hanem test, amelyet az ember láthat, és amellyel kapcsolatba léphet. Ezzel szemben a legtöbb Isten, akiben az emberek hisznek, testetlen, formátlan és egyúttal szabad formájú istenség. Így lett a megtestesült Isten az Istenben hívők legtöbbszörének ellensége, és azok, akik nem képesek elfogadni Isten megtestesülésének tényét, hasonlóképpen Isten ellenségeivé váltak. Az embernek nem a gondolkodásmódja miatt vannak elképzelései, nem is lázadó természete miatt, hanem az ember eme magánterülete miatt. Emiatt a magánterület miatt hal meg a legtöbb, és ez a homályos, megfoghatatlan, láthatatlan és a valóságban nem is létező Isten az, aki tönkreteszi az ember életét. Az ember életét nem a megtestesült Isten veszíti el, még kevésbé a mennyei Isten, hanem az ember saját képzelgésének Istene. A megtestesült Isten egyedül a romlott ember szükségletei miatt jött el a testbe. Az ember, nem pedig Isten szükségletei miatt történt így, és az Ő minden áldozata és szenvedése az emberiség érdekét, nem pedig magának Istennek a javát szolgálja. Isten számára nincsenek érvek és ellenérvek vagy jutalmak; Ő nem valami jövőbeli termést fog learatni, csak azt, ami eredetileg járt Neki. Mindaz, amit Ő véghezvisz és feláldoz az emberiségért, nem azt a célt szolgálja, hogy Ő nagy jutalmakat nyerjen, hanem tisztán az emberiség javát. Bár Isten munkája a testben sok elképzelhetetlen nehézséggel jár, a hatások, amelyeket végül elér, messze meghaladják annak a munkának a hatásait, amelyet a Lélek közvetlenül végez. A test munkája sok nehézséget foglal magában, és a test nem rendelkezhet ugyanazzal a nagyszerű identitással, mint a Lélek, Ő nem viheti

véghez ugyanazokat a természetfeletti tetteket, mint a Lélek, és még kevésbé rendelkezhet ugyanazzal a hatalommal, mint a Lélek. Mégis, a munka lényege, amelyet ez a jelentéktelen test végez, messze felülmúlja a közvetlenül a Lélek által végzett munkáét, és Maga ez a test a válasz az egész emberiség szükségleteire. A megmentésre várók számára a Lélek használati értéke sokkal csekélyebb, mint a testé: a Lélek munkája képes lefedni az egész világegyetemet, átérni minden hegyet, folyót, tavat és óceánt, a test munkája mégis hatékonyabban kapcsolódik minden egyes személyhez, akivel Ő érintkezésbe lép. Sőt, mi több, Isten megfogható formájú testét az ember jobban meg tudja érteni és jobban meg tud bízni benne, tovább mélyítheti az ember istenismeretét, és mélyebb benyomást tehet az emberre Isten tényleges tetteivel kapcsolatban. A Lélek munkáját misztérium lengi be; halandó lényeknek nehéz kifürkészniük, és még nehezebb látniuk, így csak üres képzelgésekre támaszkodhatnak. A test munkája azonban normális, a valóságon alapul, tele van gazdag bölcsességgel, és olyan tény, amelyet az ember fizikai szeme láthat; az ember személyesen tapasztalhatja meg Isten munkájának bölcsességét, és nem kell gazdag fantáziáját használnia ehhez. Ebben áll a testet öltött Isten munkájának pontossága és valódi értéke. A Lélek csak olyan dolgokat tud tenni, amelyek az ember számára láthatatlanok és nehezen elképzelhetők; ilyen például a Lélek megvilágosítása, a Lélek mozdulása és a Lélek útmutatása, de értelmes ember számára ezek nem biztosítanak világos jelentést. Csak változékony vagy átfogó jelentést biztosítanak, szavakba foglalt utasítást azonban nem képesek adni. A testet öltött Isten munkája azonban nagymértékben különbözik ettől: szavakba foglalt, pontos útmutatással jár, világos szándéka és világos megkövetelt céljai vannak. Így az embernek nem kell tapogatóznia vagy a fantáziáját használnia, még kevésbé találgatnia. Ez a testben végzett munka egyértelműsége, és ez a nagy különbség a Lélek munkájához képest. A Lélek munkája csak korlátozott hatáskörben alkalmazható, és nem pótolhatja a test munkáját. A test munkája sokkal pontosabb és szükségesebb célokat, valamint sokkal valóságosabb, értékesebb tudást ad az embernek, mint a Lélek munkája. Az a munka a legértékesebb a romlott ember számára, amely pontos szavakat, világos, követendő célokat biztosít, és amely látható és megfogható. Az ember ízlésének csak a valóságos munka és az időszerű útmutatás felel meg, és az embert csak a valóságos munka mentheti meg saját romlott és torz beállítottságától. Ezt csak a megtestesült Isten képes elérni; csak a megtestesült Isten tudja megmenteni az embert korábbi romlott és torz beállítottságától. Bár a Lélek Isten eredendő lényege, az ilyen munkát mégis csak az Ő teste képes elvégezni. Ha a Lélek egymagában munkálkodna, akkor munkája nem lehetne hatékony – egyszerű igazság ez. Jóllehet a legtöbb ember e test miatt vált Isten ellenségévé, amikor Ő befejezi munkáját, azok, akik Ellene vannak, nemcsak megszűnnek az Ő ellenségeinek lenni, hanem épp ellenkezőleg, az Ő tanúivá lesznek. Ők lesznek a tanúk, akiket Ő meghódított, a tanúk, akik összeegyeztethetők Vele és elválaszthatatlanok Tőle. Ő az ember tudomására fogja hozni, hogy mi az Ő testben végzett munkájának jelentősége

az ember számára, az ember pedig megismeri majd e test jelentőségét az ember létezésének értelme szempontjából, ismerni fogja az Ő valódi értékét az ember életének növekedése szempontjából, sőt, tudni fogja, hogy ez a test az élet eleven kútforrása lesz, amelytől az ember nem bír elszakadni. Bár az Isten által felöltött test egyáltalán nem felel meg Isten identitásának és pozíciójának, és az ember számára úgy tűnik, hogy összeegyeztethetetlen az Ő tényleges státuszával, ez a test, amely nem rendelkezik Isten igazi képmásával sem Isten valódi identitásával, képes elvégezni azt a munkát, amelyet Isten Lelke képtelen közvetlenül elvégezni. Ez az igazi jelentősége és értéke Isten megtestesülésének, és ezt a jelentőséget és értéket nem tudja az ember megbecsülni és elismerni. Jóllehet az egész emberiség felnéz Isten Lelkére és lenézi Isten testét, tekintet nélkül nézeteikre vagy gondolkodásmódjukra, a test valódi jelentősége és értéke messze felülmúlja a Lélekét. Ez természetesen csak a romlott emberiségre nézve igaz. Mindenkinek, aki az igazságot keresi, és Isten megjelenésére vágyik, a Lélek munkája csak lendületet vagy ihletet adhat, és a csodálat érzését, miszerint ez a munka megmagyarázhatatlan és elképzelhetetlen, azt az érzést, hogy ez a nagy, transzcendens és bámulatos dolog egyúttal mindenki számára elérhetetlen és megszerezhetetlen is. Az ember és Isten Lelke csak messziről nézhetnek egymásra, mintha nagy távolság lenne köztük, és soha nem lehetnek hasonlóak egymáshoz, mintha az embert és Istent láthatatlan szakadék választaná el egymástól. Valójában ezt az illúziót a Lélek kelti az emberben, mert a Lélek és az ember nem ugyanabból a fajtából való, és sohasem létezhetnek egymás mellett ugyanabban a világban, és mert a Lélekben nincs semmi emberi. Így az embernek nincs szüksége a Lélekre, mert a Lélek nem képes közvetlenül elvégezni azt a munkát, amelyre az embernek a legnagyobb szüksége van. A test munkája az embernek valódi célkitűzéseket ad, amelyekre törekedhet, világos szavakat és azt az érzést, hogy Ő valós és normális, hogy Ő alázatos és hétköznapi. Bár az ember talán retteg Tőle, a legtöbb ember számára könnyű Hozzá kapcsolódni: az ember láthatja az Ő arcát, hallhatja az Ő hangját, és nem kell messziről néznie Őt. Ez a test az ember számára megközelíthetőnek érződik, nem távolinak vagy kifürkészhetetlennek, hanem láthatónak és megfoghatónak, mert ez a test ugyanabban a világban van, mint az ember.

Mindazoknak, akik a testben élnek, a beállítottságuk megváltoztatásához célokra van szükségük, amelyek felé törekedhetnek, Isten ismeretéhez pedig arra van szükségük, hogy tanúi lehessenek Isten valódi tetteinek és valódi arcának. Mindkettőt csak az Isten által felöltött test képes elérni, és mindkettőt csak a normális, valódi test képes megvalósítani. Ezért szükséges a megtestesülés, és ezért van rá szüksége az egész romlott emberiségnek. Mivel az emberekkel szemben követelmény, hogy ismerjék Istent, a homályos és természetfeletti Istenek képmásait el kell osztatni a szívükből, és mivel követelmény velük szemben, hogy romlott beállítottságukat levessék, először is meg kell ismerniük romlott beállítottságukat. Ha csak az ember végzi a munkát, hogy eloszlassa a homályos Istenek képmásait az emberek szívéből, akkor

nem fogja elérni a megfelelő hatást. A homályos Istenek képmásait az emberek szívében nem lehet csupán szavakkal leleplezni, levetni vagy teljesen kiűzni. Ha így tesz valaki, végül még mindig nem lehet majd ezeket a mélyen gyökerező dolgokat eloszlatni az emberekből. A megfelelő hatás csak azáltal érhető el, ha sikerül ezeket a homályos és természetfeletti dolgokat a gyakorlati Istennel és Isten igaz képmásával helyettesíteni, és fokozatosan megismertetni azokat az emberekkel. Az ember felismeri, hogy az az Isten, akit az elmúlt időkben keresett, homályos és természetfeletti. Ami képes ezt a hatást elérni, az nem a Lélek közvetlen vezetése, még kevésbé egy bizonyos egyén tanításai, hanem a megtestesült Isten. Az ember elképzelései lelepleződnek, amikor a megtestesült Isten hivatalosan végzi munkáját, mivel a megtestesült Isten normalitása és valósága az ember fantáziájában élő homályos és természetfeletti Isten ellentéte. Az ember eredeti elképzeléseit csak a megtestesült Istennel szembeállítva lehet felfedni. A megtestesült Istennel való összehasonlítás nélkül nem lehetne felfedni az ember elképzeléseit; más szóval, a valóság mint ellenpont nélkül nem lehetne felfedni a homályos dolgokat. Senki nem képes szavakkal elvégezni ezt a munkát, és senki nem képes ezt a munkát szavakkal megfogalmazni. Saját munkáját csak Maga Isten képes elvégezni, senki más nem képes elvégezni ezt a munkát az Ő nevében. Bármilyen gazdag is az ember nyelve, nem képes megfogalmazni Isten valóságát és normalitását. Az ember csak akkor képes gyakorlatibb módon megismerni Istent és tisztábban látni Őt, ha Isten személyesen munkálkodik az emberek között, és teljes mértékben megmutatja képmását és lényét. Ezt a hatást egyetlen testből való emberi lény sem képes elérni. Természetesen Isten Lelke is képtelen elérni ezt a hatást. Isten meg tudja menteni a romlott embert a Sátán befolyásától, ezt a munkát azonban Isten Lelke nem tudja közvetlenül beteljesíteni, hanem csak az a test végezheti el, amelyet Isten Lelke visel: az Isten által felöltött test. Ez a test ember és egyúttal Isten is, egy normális emberi mivolttal rendelkező ember és egyúttal a teljes istenséggel rendelkező Isten. Így, bár ez a test nem Isten Lelke, és nagymértékben különbözik a Lélektől, akkor is maga a megtestesült Isten, aki a Lélek és egyúttal a test is, menti meg az embert. Bárminek nevezik is Őt, végső soron akkor is Maga Isten az, aki megmenti az emberiséget. Hiszen Isten Lelke elválaszthatatlan a testtől, és a test munkája egyúttal Isten Lelkének munkája is; annyi az egész, hogy ez a munka nem a Lélek identitása, hanem a test identitása segítségével valósul meg. Ahhoz a munkához, amelyet közvetlenül a Léleknek kell elvégeznie, nem szükséges a megtestesülés, azt a munkát pedig, amelynek elvégzéséhez a test szükséges, közvetlenül a Lélek nem végezheti el, csak a megtestesült Isten képes azt megtenni. Ez szükséges ehhez a munkához, és erre van szüksége a romlott emberiségnek. Isten munkájának három szakasza közül csak egyet végzett közvetlenül a Lélek, a másik két szakaszt a megtestesült Isten végzi, nem pedig közvetlenül a Lélek. A Törvény Korának munkája, amelyet a Lélek végzett, nem terjedt ki az ember romlott beállítottságának megváltoztatására, és az ember Istenről alkotott ismeretéhez sem kapcsolódott. Isten testének munkája a Kegyelem Korában és a Királyság Korában

azonban kiterjed az ember romlott beállítottságára és istenismeretére, és az üdvösség munkájának jelentős, létfontosságú részét képezi. Ezért a romlott emberiségnek a megtestesült Isten üdvösségére van nagyobb szüksége, és a megtestesült Isten közvetlen munkájára van nagyobb szüksége. Az emberiségnek szüksége van a megtestesült Istenre, hogy terelgesse, támogassa, öntözze, táplálja, megítélje és megfenyítse őt, és több kegyelemre, nagyobb megváltásra van szüksége a megtestesült Istentől. Csak a testet öltött Isten lehet az ember bizalmasa, az ember pásztora, az ember nagyon is jelenvaló segítsége, és mindezek alkotják a megtestesülés szükségességét mind ma, mind az elmúlt időkben.

Isten valamennyi teremtménye közül az ember a legmagasabb rendű, és megrontotta őt a Sátán, ezért az embernek szüksége van Isten üdvösségére. Isten üdvösségének tárgya az ember, nem a Sátán, és ami megmenekül, az az ember teste és az ember lelke, nem pedig az ördög. A Sátán Isten megsemmisítésének tárgya, az ember pedig Isten üdvösségének tárgya, és mivel az ember testét megrontotta a Sátán, ezért először az ember testét kell megmenteni. Az ember teste mélységesen megromlott, és olyasmivé lett, ami szembeszegül Istennel, olyannyira, hogy még Isten létezésének is nyíltan ellenszegül, és tagadja azt. Ez a romlott test egyszerűen túlságosan kezelhetetlen, és nincs, amit nehezebb volna kezelni vagy megváltoztatni, mint a test romlott beállítottsága. A Sátán eljön az ember testébe, hogy zavart keltsen, és az ember testét használva zavarja meg Isten munkáját és húzza keresztül Isten tervét; így lett az ember a Sátán, és így lett Isten ellensége. Az ember megmentéséhez először meg kell hódítani őt. Ezért van az, hogy Isten vállalja a kihívást, és eljön a testbe, hogy elvégezze a munkát, amelyet szándékában áll elvégezni, és hogy megvívja csatáját a Sátánnal. Az Ő célja a megrontott ember üdvössége és az Ellene lázadó Sátán legyőzése és megsemmisítése. Az ember meghódításának munkáján keresztül győzi le a Sátánt, és egyúttal megmenti a romlott emberiséget. Így ez a munka két célt valósít meg egyszerre. Ő azért munkálkodik a testben, beszél a testben, és vállal fel minden munkát a testben, hogy jobban kapcsolatba tudjon lépni az emberrel, és jobban meg tudja hódítani az embert. Amikor Isten utoljára ölt testet, az utolsó napokban végzett munkája a testben lezárul. Minden embert fajtája szerint fog osztályokba sorolni, befejezi egész irányító tevékenységét, és a testben végzett minden munkáját is befejezi. Miután minden munkája véget ér a földön, teljes lesz az Ő diadala. Addigra a testben munkálkodva Isten teljes mértékben meghódítja és teljes mértékben megnyeri magának az emberiséget. Hát nem azt jelenti ez, hogy addigra az Ő egész irányítása véget ér? Amikor Isten befejezi az Ő munkáját a testben, mert már teljesen legyőzte a Sátánt, és diadalt aratott, a Sátánnak többé nem lesz lehetősége, hogy megrontsa az embert. Isten első megtestesülésének munkája az ember megváltása és bűneinek megbocsátása volt. Most a munka az emberiség meghódításáról és teljes megnyeréséről szól, hogy a Sátánnak ne legyen többé módja a maga munkáját végezni, és teljes mértékben csatát veszítsen, Isten pedig teljes diadalt arasson. Ez a test munkája, és az az a munka,

amelyet Maga Isten végez. Isten munkájának három szakaszából a legelső munkát közvetlenül a Lélek végezte, nem pedig a test. Isten munkájának három szakaszából a legvégső munkát azonban a megtestesült Isten végzi, nem pedig közvetlenül a Lélek. A közbülső szakaszban a megváltás munkáját szintén a testet öltött Isten végezte. A teljes irányítási munka során a legfontosabb munka az ember megmentése a Sátán befolyásától. A fő munka a romlott ember teljes meghódítása, ezáltal az ember által egykor birtokolt, Istent félő szív helyreállítása a meghódított emberekben, és annak lehetővé tétele, hogy az ember elérhesse a normális életet, vagyis Isten teremtményének normális életét. Ez a munka kulcsfontosságú, és ez az irányítási munka lényege. Az üdvösség munkájának három szakaszából az első szakasz, a Törvény Korában végzett munka messze nem volt az irányítási munka lényege; külsőre is alig tűnt úgy, mintha az üdvösség munkája lenne, és ez még nem volt a kezdete Isten munkájának, amely megmenti az embert a Sátán hatalma alól. A munka első szakaszát azért végezte közvetlenül a Lélek, mert a törvény alatt az ember csak annyit tudott, hogy be kell tartania a törvényt, és ennél több igazsággal nem rendelkezett az ember, és mert a Törvény Korában végzett munka alig foglalt magában az ember beállítottságában végbemenő változásokat, még kevésbé foglalkozott az ember megmentésének munkájával a Sátán hatalma alól. Isten Lelke tehát ezt a rendkívül egyszerű munkafázist fejezte be, amely nem érintette az ember romlott beállítottságát. Ez a munkafázis nemigen kapcsolódott az irányítás lényegéhez, és nem kötődött nagymértékben az ember üdvösségének hivatalos munkájához, így nem tette szükségessé, hogy Isten testet öltön, és személyesen végezze el munkáját. A Lélek által végzett munka kimondatlan és kifürkészhetetlen, az ember számára mélységesen rémisztő és megközelíthetetlen; a Lélek nem alkalmas arra, hogy közvetlenül végezze az üdvösség munkáját, és nem alkalmas arra, hogy közvetlenül biztosítson életet az ember számára. Az ember számára az a legmegfelelőbb, ha a Lélek munkája emberközeli megközelítéssé alakul át, vagyis az ember számára az a legmegfelelőbb, hogy Isten hétköznapi, normális személlyé váljon, és így végezze el munkáját. Ehhez az kell, hogy Isten megtestesüljön, hogy munkájában átvegye a Lélek helyét, és Isten munkálkodásának nincs az ember számára ennél megfelelőbb módja. A munka e három szakasza közül két szakaszt végez a test, és ez a két szakasz az irányítási munka két legfontosabb fázisa. A két megtestesülés kölcsönösen kiegészíti egymást, méghozzá tökéletesen egészítik ki egymást. Isten megtestesülésének első szakasza fektette le az alapokat a második szakaszhoz, és mondhatni, Isten két megtestesülése egyetlen egészet képez, és nem összeegyeztethetetlenek egymással. Isten munkájának ezt a két szakaszát Isten az Ő megtestesült identitásában végzi, mivel ezek oly fontosak az irányítási munka egésze szempontjából. Majdhogynem azt lehet mondani, hogy Isten két megtestesülésének munkája nélkül az egész irányítási munka leállt volna, és az emberiség megmentésének munkája nem lenne semmi más, mint üres fecsegés. Hogy ez a munka fontos-e, az az emberiség szükségletein, az emberiség romlottságának

valóságosságán, valamint a Sátán engedetlenségének és a munka megzavarásának súlyosságán múlik. Hogy ki a megfelelő a feladat elvégzésére, azt a munkálkodó által elvégzett munka természete és a munka jelentősége határozza meg. Ami ennek a munkának a jelentőségét illeti, azt, hogy melyik munkamódszer legyen alkalmazva – közvetlenül Isten Lelke által végzett munka, a megtestesült Isten által végzett munka vagy az ember révén végzett munka – az első, amit ki kell zárni, az ember révén végzett munka; és a munka természete, valamint a Lélek és a test által végzett munka természetének szembeállítása alapján születik meg végső soron az a döntés, hogy a test által végzett munka az ember számára hasznosabb és több előnnyel jár, mint a közvetlenül a Lélek által végzett munka. Ez Isten gondolata abban az időben, amikor eldöntötte, hogy a munkát a Lélek vagy a test végezze-e el. A munka összes fázisának megvan a maga jelentősége és alapja. Egyik sem alaptalan képzelgés, és nem véletlenszerűen mennek végbe; van bennük bizonyos bölcsesség. Ez az igazság van Isten minden munkája mögött. Konkrétan Isten tervéből még több van egy olyan nagyszerű munkában, mint a megtestesült Isten személyes munkálkodása az emberek között. Ezért Isten bölcsessége és az Ő lényének teljessége tükröződik az Ő munkájának minden cselekedetében, gondolatában és eszméjében; ez Isten konkrétabb és rendszerszerűbb lénye. Ezeket az árnyalt gondolatokat és eszméket az ember nehezen tudja elképzelni, és nehezen tudja elhinni, sőt, még ismernie is nehéz. Az ember által végzett munka az általános elv alapján történik, amely az ember számára nagymértékben kielégítő. Isten munkájával összehasonlítva azonban az egyenlőtlenség egyszerűen túl nagy; bár Isten tettei nagyok, és Isten munkája lenyűgöző léptékű, ezek mögött számtalan apró, precíz terv és elrendezés áll, amely az ember számára elképzelhetetlen. Az Ő munkájának minden egyes szakasza nemcsak elvszerűen történik, hanem minden egyes szakasz sok olyasmit is magában foglal, amit az emberi nyelv nem képes megfogalmazni, és ezek azok a dolgok, amelyek az ember számára láthatatlanok. Tekintet nélkül arra, hogy a Lélek munkájáról vagy a megtestesült Isten munkájáról van-e szó, mindegyik magában foglalja az Ő munkájának terveit. Ő nem munkálkodik megalapozatlanul, és nem végez jelentéktelen munkát. Amikor a Lélek közvetlenül munkálkodik, az Ő céljaival teszi, és amikor Ő emberré lesz (vagyis amikor átváltoztatja saját külső burkát), hogy munkálkodjon, azt még inkább az Ő célját szem előtt tartva teszi. Mi másért változtatná meg oly készségesen identitását? Mi másért válna Ő oly készségesen egy lenézett, üldözött személlyé?

Az Ő testben végzett munkája a legnagyobb jelentőségű, ami a munkára vonatkozóan elmondható, és Az, aki végső soron befejezi a munkát, a megtestesült Isten, nem pedig a Lélek. Egyesek azt hiszik, hogy Isten egy ismeretlen időpontban talán eljön a földre, és megjelenik az embernek, és akkor majd személyesen ítéli meg az egész emberiséget, egyenként próbára téve őket, senkit nem hagyva ki. Akik így gondolkoznak, azok nem ismerik a megtestesülés e munkafázisát. Isten nem egyesével ítéli meg az embereket, és nem egyesével teszi próbára őket; ha így tenné, az nem az

ítélet munkája volna. Hát nem ugyanolyan az egész emberiség romlottsága? Nem ugyanolyan az egész emberiség lényege? Az emberiség romlott lényege van megítélve, az embernek a Sátán által megrontott lényege, és az ember valamennyi bűne. Isten nem ítéli meg az ember apró-cseprő, jelentéktelen hibáit. Az ítélet munkája reprezentatív, és nem kifejezetten egy bizonyos személyre vonatkozóan valósul meg. Hanem olyan munka ez, amelyben egy embercsoport kerül megítélésre, és ez képviseli az egész emberiség fölötti ítéletet. Azáltal, hogy személyesen hajtja végre munkáját egy embercsoporton, a testet öltött Isten az Ő munkája révén az egész emberiségen végzett munkát jeleníti meg, ami ezután fokozatosan elterjed. Ilyen az ítélet munkája is. Isten nem egy bizonyos embertípust vagy egy bizonyos embercsoportot ítél meg, hanem helyette az egész emberiség igaztalanságát ítéli meg – például az ember ellenállását Istennel szemben, vagy az ember félelmének hiányát Vele szemben, vagy Isten munkájának megzavarását az ember által, és így tovább. Az emberiség Istennel szemben álló lényege ítélteti meg, és ez a munka az utolsó napok hódításának munkája. Az ítélet munkája a nagy fehér trón előtt az utolsó napokban, amelyet az ember a múltban elképzelt, a megtestesült Isten munkája és szava, amelynek tanúja az ember. A munka, amelyet a megtestesült Isten jelenleg végez, pontosan a nagy fehér trón előtt zajló ítélet. A mai megtestesült Isten az az Isten, aki az utolsó napokban megítéli az egész emberiséget. Ez a test és az Ő munkája, az Ő szava és az Ő teljes természete az Ő teljessége. Bár az Ő munkájának hatóköre korlátozott, és nem terjed ki közvetlenül az egész világegyetemre, az ítélet munkájának lényege az egész emberiség közvetlen megítélése – nem csak Kína választott népe kedvéért, nem egy maroknyi ember kedvéért. A testet öltött Isten munkája – bár e munka hatóköre nem foglalja magában az egész világegyetemet – az egész univerzumban végzett munkát képviseli, és miután Ő befejezi a munkát az Ő teste munkájának hatókörén belül, azonnal kiterjeszti majd ezt a munkát az egész világegyetemre, ugyanúgy, ahogy Jézus evangéliuma elterjedt a világegyetemben az Ő feltámadását és mennybemenetelét követően. Tekintet nélkül arra, hogy a Lélek munkájáról vagy a test munkájáról van-e szó, ez a munka korlátozott hatókörben megy végbe, de az egész világegyetem munkáját képviseli. Az utolsó napokban Isten úgy végzi el munkáját, hogy megtestesült identitásában jelenik meg, és a testet öltött Isten az az Isten, aki a nagy fehér trón előtt megítéli az embert. Függetlenül attól, hogy Ő a Lélek-e vagy a test, Ő, aki az ítélet munkáját végzi, az az Isten, aki az utolsó napokban megítéli az emberiséget. Ezt az Ő munkája határozza meg, nem pedig az Ő külső megjelenése vagy több más tényező. Bár az ember különféle elképzeléseket dédelget ezekről a szavakról, senki nem tagadhatja a tényt, hogy a megtestesült Isten megítéli és meghódítja az egész emberiséget. Függetlenül attól, hogy az ember mit gondol erről, a tények végső soron tények. Senki nem mondhatja ezt: „A munkát Isten végzi, de a test nem Isten.” Ennek semmi értelme, hiszen ezt a munkát senki más nem végezheti el, csak a testet öltött Isten. Mivel ez a munka már elkészült, e munkát követően az a munka, amelynek során Isten megítéli az embert, nem fog még egy

alkalommal megjeleni; Isten az Ő második megtestesülésében már befejezte az egész irányítás minden munkáját, és Isten munkájának nem lesz negyedik szakasza. Mivel az ember ítéltetik meg, az ember, aki testből való, és akit megrontottak, nem pedig közvetlenül a Sátán szelleme ítéltetik meg, ezért az ítélet munkája nem a szellemi világban, hanem az emberek között megy végbe. Senki nem alkalmasabb és felkészültebb az emberi test romlottsága megítélésének munkájára, mint a testet öltött Isten. Ha az ítéletet közvetlenül Isten Lelke végezné el, akkor nem terjedne ki mindenre. Továbbá, ezt a munkát az ember nehezen tudná elfogadni, mert a Lélek képtelen szemtől szemben állni az emberrel, és emiatt hatásai nem lennének azonnaliak, az ember pedig még kevésbé lenne képes tisztábban látni Isten megsérthetetlen természetét. A Sátán csak akkor győzhető le teljesen, ha a testet öltött Isten megítéli az emberiség romlottságát. A testet öltött Isten, mivel ugyanolyan, mint a normális emberi mivolttal rendelkező ember, képes közvetlenül megítélni az ember igaztalanságát; ez az Ő benső szentségének és az Ő rendkívüliségének jele. Egyedül Isten alkalmas arra, és egyedül Ő van abban a helyzetben, hogy megítélje az embert, mert Ő rendelkezik az igazsággal és igazságossággal, és ezért Ő képes megítélni az embert. Akik nélkülözik az igazságot és igazságosságot, alkalmatlanok arra, hogy másokat megítéljenek. Ha ezt a munkát Isten Lelke végezné, akkor nem jelentené a Sátán fölött aratott győzelmet. A Lélek eredendően magasztosabb a halandó lényeknél, és Isten Lelke eredendően szent és diadalmas a test fölött. Ha ezt a munkát közvetlenül a Lélek végezné, nem volna képes megítélni az ember összes engedetlenségét, és nem tudná felfedni az ember összes igaztalanságát. Hiszen az ítélet munkája is az ember Istenről alkotott elképzeléseinek keresztül megy végbe, az embernek pedig sohasem voltak elképzelései a Lélekről, így a Lélek képtelen jobban felfedni az ember igaztalanságát, és még kevésbé képes ezt az igaztalanságot teljesen feltárni. A megtestesült Isten mindazoknak ellensége, akik nem ismerik Őt. Azáltal, hogy megítéli az ember elképzeléseit és Vele szembeni ellenállását, feltárja az emberiség minden engedetlenségét. Az Ő testben végzett munkájának hatásai szembetűnőbbek, mint a Lélek munkájának hatásai. Épp ezért az egész emberiség megítélését nem a Lélek végzi közvetlenül, hanem a megtestesült Isten munkája ez. A testet öltött Isten az ember számára látható és megérinthető, és a testet öltött Isten képes teljesen meghódítani az embert. A testet öltött Istenhez fűződő kapcsolatában az ember az ellenállástól az engedelmesség felé halad, az üldözéstől az elfogadás felé, az elképzelésektől a tudás felé, az elutasítástól a szeretet felé – ezek a megtestesült Isten munkájának hatásai. Az ember csak az Ő ítéletének elfogadása által menekülhet meg, az ember csak fokozatosan ismeri meg Őt az Ő szájának szavai által, Ő az embert a Vele szembeni ellenállása során hódítja meg, és az élet ellátását akkor kapja meg Tőle az ember, mialatt elfogadja az Ő fenyítését. Mindez a munka a testet öltött Isten munkája, nem pedig Isten Lélekként való identitásában végzett munkája. A megtestesült Isten által végzett munka a legnagyobb munka, a legmélyebb munka, és Isten munkája három szakaszának legfontosabb része a

megtestesülés munkájának két szakasza. Az ember mélységes romlottsága hatalmas akadályt jelent a megtestesült Isten munkája számára. Különösen az utolsó napok emberein végzett munka hihetetlenül nehéz, a környezet ellenséges, és minden embertípus képessége meglehetősen gyenge. De ez a munka a végén mégis kifogástalanul eléri majd a megfelelő hatást; ez a testben végzett munka hatása, és ez a hatás meggyőzőbb, mint a Lélek munkájának hatása. Isten munkájának három szakasza a testben fog befejeződni, és a megtestesült Istennek kell azokat befejeznie. A legfontosabb és leglényegesebb munka a testben történik, és az ember üdvösségét a testet öltött Istennek személyesen kell megvalósítania. Jóllehet az egész emberiség úgy érzi, hogy a testet öltött Isten nem kötődik az emberhez, valójában ennek a testnek a teljes emberiség sorsához és létezéséhez köze van.

Isten munkájának minden szakasza a teljes emberiség érdekében valósul meg és az emberiség egészére irányul. Jóllehet ez az Ő testben végzett munkája, mégis az egész emberiségre irányul; Ő az egész emberiség Istene, valamennyi teremtet és nem teremtet lény Istene. Bár az Ő testben végzett munkájának hatóköre korlátozott, és e munka tárgya szintén korlátozott, valahányszor Ő testté lesz, hogy elvégezze munkáját, olyan tárgyat választ munkájához, amely rendkívül reprezentatív; nem egy egyszerű és jelentéktelen emberekből álló csoportot választ, amelyen munkálkodhat, hanem egy olyan embercsoportot szemel ki munkája tárgyául, amelynek tagjai képesek arra, hogy az Ő testben végzett munkájának megjelenítői legyenek. Ezt az embercsoportot azért választotta ki, mert az Ő testben végzett munkájának hatóköre korlátozott, kifejezetten az Általa felöltött test számára készült, és kifejezetten az Ő testben végzett munkájára lett kiválasztva. Isten nem alaptalanul választja ki munkája tárgyait, hanem elvi alapon: A munka tárgyának előnyösnek kell lennie a testet öltött Isten munkája szempontjából, és az egész emberiséget kell képviselnie. Például a zsidók képesek voltak az egész emberiséget képviselni, amikor elfogadták Jézus személyes megváltását, a kínaiak pedig képesek az egész emberiséget képviselni, amikor elfogadják a megtestesült Isten személyes hódítását. Van alapja annak, hogy a zsidók az egész emberiséget képviselték, és annak is van alapja, hogy a kínai nép az egész emberiséget képviseli, amikor elfogadja Isten személyes hódítását. Semmi nem tárja fel jobban a megváltás jelentőségét, mint a megváltásnak a zsidók között lezajlott munkája, és semmi nem tárja fel jobban a hódítás munkájának alaposságát és sikerét, mint a hódításnak a kínai nép körében lezajló munkája. Úgy tűnik, hogy a megtestesült Isten munkája és szava csak egy kis embercsoportot vesz célba, de valójában az Ő munkája ennek a kis csoportnak a körében az egész világegyetemet felölelő munka, és az Ő szava az emberiség egészéhez szól. Miután az Ő testben végzett munkája véget ér, azok, akik követik Őt, terjeszteni kezdik majd az Ő köztük elvégzett munkáját. Az Ő testben végzett munkájában az a legjobb, hogy képes pontos szavakat és buzdításokat, az Ő emberiséggel kapcsolatos konkrét szándékát hátrahagyni azok számára, akik követik Őt, így később az Ő követői pontosabban és konkrétabban adhatják tovább az Ő testben

végzett munkájának összességét és az egész emberiséggel kapcsolatos akaratát azoknak, akik elfogadják ezt az utat. Csak a testet öltött Istennek az emberek között végzett munkája valósítja meg igazán azt a tényt, hogy Isten az emberrel együtt van és együtt él. Csak ez a munka teljesíti az ember vágyát, hogy Isten arcára tekinthessen, tanúja lehessen Isten munkájának, és hallhassa Isten személyes szavát. A megtestesült Isten elhozza annak a kornak a végét, amelyben csak Jahve háta jelent meg az emberiségnek, és Ő lezárja azt a kort is, amelyben az emberiség a homályos Istenben hitt. Különösen az utolsó megtestesült Isten munkája juttatja el az egész emberiséget egy valóságosabb, gyakorlatiasabb és szebb korba. Ő nem csupán befejezi a törvény és szabályok korát, de ami még fontosabb, felfed az emberiség előtt egy olyan Istent, aki valós és normális, aki igazságos és szent, aki megnyitja az irányítási terv munkáját, és bemutatja az emberiség misztériumait és rendeltetési helyét, aki az emberiséget teremtette, és véget vet az irányítás munkájának, és aki több ezer éven át rejtőzködött. Ő teljesen véget vet a homályosság korának, Ő lezárja azt a kort, amelyben az egész emberiség szerette volna Isten arcát keresni, de képtelen volt rá, Ő befejezi azt a kort, amelyben az egész emberiség a Sátánt szolgálta, és Ő elvezeti az egész emberiséget egy teljesen új korba. Mindez annak a munkának az eredménye, amelyet a testet öltött Isten végez Isten Lelke helyett. Amikor Isten az Ő testében munkálkodik, azok, akik követik Őt, többé nem keresgélnek és tapogatóznak olyan dolgok után, amelyek mintha léteznének is meg nem is, és többé nem találgatják a homályos Isten akaratát. Amikor Isten elterjeszti a testben végzett munkáját, azok, akik követik Őt, minden vallásnak és felekezetnek továbbadják majd azt a munkát, amelyet Ő a testben elvégzett, és az Ő minden szavát hirdetik az egész emberiség füleinek. Mindaz, amit az Ő evangéliumának befogadói hallanak, az Ő munkájának tényei lesznek, olyan dolgok lesznek, amelyeket az ember személyesen lát és hall, tények lesznek, nem pedig mendemondák. Ezek a tények a bizonyítékok, amelyekkel Ő terjeszti a munkát, és egyúttal az eszközök, amelyeket Ő a munka terjesztésére használ. A tények létezése nélkül az Ő evangéliuma nem terjedne minden országban és minden vidéken; tények nélkül, csupán az ember képzelgéseivel Ő sohasem lenne képes elvégezni az egész világegyetem meghódításának munkáját. A Lélek kitapinthatatlan az ember számára, láthatatlan az ember számára, és a Lélek munkája képtelen további bizonyítékokat vagy tényeket hátrahagyni az ember számára Isten munkájáról. Az ember sohasem fogja meglátni Isten valódi arcát, hanem mindig egy homályos, nem létező Istenben fog hinni. Az ember sohasem fogja meglátni Isten arcát, és sohasem fogja Isten személyesen kimondott szavait hallani. Az ember képzelgése végső soron üresek, és nem helyettesíthetik Isten igazi arcát; Isten eredendő természetét és Magának Istennek a munkáját nem személyesítheti meg az ember. A láthatatlan, mennyei Istent és az Ő munkáját csak a megtestesült Isten hozhatja el a földre, aki személyesen végzi munkáját az emberek között. Ez a legideálisabb módja annak, hogy Isten megjelenjen az embernek, amely során az ember meglátja Istent, és megismeri Isten igazi arcát; ezt pedig egy meg nem

testesült Isten nem érheti el. Miután Ő eddig a szakaszig elvégezte munkáját, Isten munkája már elérte az optimális hatást, és teljes sikerrel járt. A testet öltött Isten személyes munkája az Ő teljes irányítási munkájának már kilencven százalékát befejezte. Ez a test jobb kezdetet biztosított az Ő valamennyi munkájának, összegzést az Ő minden munkájának, kihirdette az Ő összes munkáját, és elvégezte az Ő valamennyi munkájának utolsó alapos újratöltését. Ezután nem lesz még egy megtestesült Isten, hogy elvégezze Isten munkájának negyedik szakaszát, és soha nem lesz semmilyen csodálatos munka, amelyet Isten harmadik megtestesülése végezne el.

A testet öltött Isten munkájának minden szakasza az egész korszakban végzett munkáját képviseli, nem pedig egy bizonyos korszakot fémjelez, mint az ember munkája. Így az Ő utolsó megtestesülése munkájának vége nem jelenti azt, hogy az Ő munkája teljesen véget ért, mivel az Ő testben végzett munkája az egész kort képviseli, nem csak azt az időszakot, amelyben Ő a testben végzett munkáját véghezviszi. Csak arról van szó, hogy Ő a testben töltött idő alatt fejezi be az egész korszakra szóló munkáját, amely ezután mindenhová elterjed. Miután a megtestesült Isten betölti szolgálatát, jövőbeli munkáját azokra bízta majd, akik követik Őt. Így az Ő egész korszakra szóló munkája töretlenül folytatódik majd. A megtestesülés teljes korszakának munkája csak akkor számít majd befejezettnek, ha már elterjedt az egész világegyetemben. A megtestesült Isten munkája új korszakot kezd, és Ő azokat használja, akik folytatják az Ő munkáját. Az ember által végzett minden munka a testet öltött Isten szolgálatán belül van, és képtelen ennek a keretén túllépni. Ha a megtestesült Isten nem jött volna el, hogy elvégezze munkáját, az ember nem volna képes lezárni a régi kort, és nem tudna elhozni egy új korszakot. Az ember által végzett munka pusztán az emberileg teljesíthető kötelességek keretein belül mozog, és nem képviseli Isten munkáját. Csak a megtestesült Isten képes eljönni és befejezni a munkát, amelyet el kell végeznie, és Rajta kívül senki nem képes ezt a munkát az Ő nevében elvégezni. Természetesen, amiről beszélek, a megtestesülés munkájára vonatkozik. Ez a megtestesült Isten először egy olyan munkalépést végez el, amely nem felel meg az ember elképzeléseinek, ezután pedig további munkát végez, amely szintén nem igazodik az ember elképzeléseihez. A munka célja az ember meghódítása. Egy tekintetben Isten megtestesülése nem alkalmazkodik az ember elképzeléseihez, ezen felül pedig Ő további munkát végez, amely szintén nem felel meg az ember elképzeléseinek, és így az ember még kritikusabb nézeteket alakít ki Róla. Ő csak a hódítás munkáját végzi az olyan emberek között, akiknek számtalan elképzelésük van Vele kapcsolatban. Tekintet nélkül arra, hogyan kezelik Őt, mihelyt Ő beteljesítette szolgálatát, minden ember az Ő uralma alá vettetik. Ennek a munkának a ténye nemcsak a kínai nép körében tükröződik, hanem azt is megjeleníti, hogyan történik majd az egész emberiség meghódítása. Az ezeken az embereken elért hatások azoknak a hatásoknak az előfutárai, amelyeket az egész emberiségen fog elérni, és annak a munkának a hatásai, amelyet Ő a jövőben végez, egyre inkább meg fogják haladni még az ezeken az embereken elért hatásokat is.

A testet öltött Isten munkája nem jár nagy hírveréssel, de nem is burkolózik ismeretlenségbe. Valós és tényleges, olyan munka, amelyben egy meg egy összege kettő. Nincs rejtve senki előtt, és nem téveszt meg senkit. Amit az emberek látnak, azok valós és hiteles dolgok, és amit az ember elnyer, az valódi igazság és tudás. Amikor a munka véget ér, az embernek új tudása lesz Róla, és azoknak, akik igazán törekednek, többé nem elképzeléseik lesznek Vele kapcsolatban. Ez nem csak a kínai népen végzett munkájának hatása, hanem az egész emberiség meghódításáért végzett munkájának hatását is képviseli, mert semmi sem előnyösebb az egész emberiség meghódításának munkája szempontjából, mint ez a test, és ennek a testnek a munkája, és mindaz, ami ebből a testből való. Mindez előnyös az Ő mai munkája szempontjából, és előnyös az Ő jövőbeli munkája szempontjából is. Ez a test meg fogja hódítani az egész emberiséget, meg fogja nyerni az egész emberiséget. Nincs jobb munka, amelyen keresztül az egész emberiség meglátja majd Istent, és engedelmeskedik Istennek, és megismeri Istent. Az ember által végzett munka csak korlátozott hatókört képvisel, és amikor Isten végzi a maga munkáját, Ő nem egy bizonyos személyhez beszél, hanem az egész emberiséghez szól, mindazokhoz, akik elfogadják az Ő szavait. A vég, amelyet Ő kihirdet, az egész emberiség vége, nem pedig csak egy bizonyos személy vége. Ő nem részesít senkit különleges bánásmódban, áldozatot sem csinál senkiből, és az egész emberiségért dolgozik, és az egész emberiséghez beszél. Ez a megtestesült Isten ezért már osztályozta az egész emberiséget fajták szerint, már megítélte az egész emberiséget, és már az egész emberiség számára elkészítette a megfelelő rendeltetési helyet. Bár Isten csak Kínában végzi munkáját, valójában már az egész világegyetem munkáját letudta. Nem várhat addig, amíg munkája el nem terjed az egész emberiség között, hogy lépésről lépésre megtegye kijelentéseit és intézkedéseit. Nem lenne az túl késő? Most teljes mértékben képes előre befejezni a jövőbeli munkát. Mivel Az, aki munkálkodik, a testet öltött Isten, korlátlan munkát végez egy behatárolt hatókörben, utána pedig eléri majd, hogy az ember teljesítse kötelességét, amelyet az embernek kell elvégeznie; ez az Ő munkájának alapelve. Csak egy ideig élhet az emberrel, és nem kísérheti az embert addig, amíg le nem zárul az egész korszak munkája. Mivel Ő Isten, ezért előre megjövendőli saját jövőbeli munkáját. Ezután szavai által fajtái szerint osztályozza majd az egész emberiséget, az emberiség pedig belép az Ő lépésről lépésre haladó munkájába az Ő szavai szerint. Senki nem menekülhet, és mindenkinek ennek megfelelően kell gyakorolnia. Így a jövőben a kort az Ő szavai vezérelnek majd, nem pedig a Lélek.

A testet öltött Isten munkáját a testben kell elvégezni. Ha közvetlenül Isten Lelke végezné, nem vezetne eredményhez. Még ha a Lélek végezné is, a munka nem lenne nagy jelentőségű, és végső soron nem bizonyulna meggyőzőnek. Minden teremtmény tudni szeretné, hogy a Teremtő munkájának van-e jelentősége, mit képvisel, mi célból történik, tele van-e Isten munkája hatalommal és bölcsességgel, és a legnagyobb értékkel és jelentőséggel bír-e. A munka, amelyet Ő végez, az egész emberiség

üdvössége érdekében történik, a Sátán legyőzése érdekében és azért, hogy Ő minden dolog között bizonytságot tegyen Magáról. Így az Ő általa végzett munkának nagy jelentőségűnek kell lennie. Az ember testét megrontotta, mélységesen megvakította és alaposan tönkretette a Sátán. A legalapvetőbb oka annak, hogy Isten személyesen munkálkodik a testben az, hogy az Ő üdvösségének tárgya az ember, aki a testből való, és a Sátán szintén az ember testét felhasználva zavarja meg Isten munkáját. A Sátánnal vívott csata tulajdonképpen az ember meghódításának munkája, ugyanakkor pedig Isten üdvösségének tárgya is az ember. Ily módon a megtestesült Isten munkája létfontosságú. A Sátán megrontotta az ember testét, és az ember a Sátán megtestesítőjévé, az Isten általi legyőzetés tárgyává vált. Ily módon a Sátánnal vívott csatának és az emberiség megmentésének munkája a földön történik, és Istennek emberré kell válnia ahhoz, hogy megvívja csatáját a Sátánnal. Ez a leggyakorlatiasabb munka. Amikor Isten a testben munkálkodik, tulajdonképpen a Sátánnal vív csatát a testben. Amikor Ő a testben munkálkodik, a szellemi birodalomban végzi munkáját, és a szellemi birodalomban végzett munkáját teljes egészében valóra váltja a földön. A hódítás tárgya az ember, aki engedetlen Neki, aki pedig legyőzetik, a Sátán megtestesítője (természetesen ez szintén az ember), aki ellenséges viszonyban van Vele; aki pedig végül megmenekül, az is az ember. Ily módon még inkább szükséges Isten számára, hogy emberré váljon, aki egy teremtmény külső burkával rendelkezik, hogy képes legyen valódi csatát vívni a Sátánnal, hogy meghódítsa az embert, aki engedetlen Vele szemben, és ugyanazzal a külső burokkal rendelkezik, mint Ő, és hogy megmentse az embert, akinek külső burka ugyanolyan, mint az Övé, és akiben kárt tett a Sátán. Az Ő ellensége az ember, az Ő hódításának tárgya az ember, és az Ő üdvösségének tárgya is az ember, akit Ő teremtett. Ezért emberré kell válnia, és így munkája sokkal könnyebb lesz. Képes legyőzni a Sátánt és meghódítani az emberiséget, sőt, megmenteni is képes az emberiséget. Bár ez a test normális és valós, Ő nem közönséges test: Ő nem olyan test, amely pusztán emberi, hanem olyan test, amely egyszerre emberi és isteni. Ez a különbség Közötte és az ember között, és ez Isten identitásának jele. Csak az ilyen test képes elvégezni a munkát, amelyet Ő elvégezni szándékozik, beteljesíteni a testet öltött Isten szolgálatát, és teljesen befejezni az Ő munkáját az emberek között. Ha ez nem így volna, az Ő munkája az emberek között mindig üres és hiányos lenne. Jóllehet Isten képes megvívni csatáját a Sátán szellemével és győztesen kikerülni abból, a romlott ember régi természetének problémája így sohasem oldódhat meg, és azok, akik engedetlenek Istennel szemben, és szembeszegülnek Vele, sohasem kerülhetnek igazán az Ő uralma alá, vagyis Ő sohasem hódíthatja meg az emberiséget, és sohasem nyerheti meg Magának az egész emberiséget. Ha az Ő munkája a földön nem oldható meg, akkor az Ő irányítása sohasem fog befejeződni, és az egész emberiség képtelen lesz belépni a nyugalomba. Ha Isten nem léphet be a nyugalomba minden teremtményével, akkor ennek az irányítási munkának sohasem lesz végeredménye, és ennek következtében Isten

dicsősége el fog tűnni. Bár az Ő testének nincs hatalma, a munka, amelyet végez, eléri majd hatását. Ez az Ő munkájának elkerülhetetlen iránya. Tekintet nélkül arra, hogy az Ő teste rendelkezik-e hatalommal vagy sem, ameddig Ő képes Magának Istennek a munkáját végezni, addig Ő Maga Isten. Tekintet nélkül arra, hogy mennyire normális és hétköznapi ez a test, Ő képes elvégezni a munkát, amelyet el kell végeznie, mert ez a test Isten, nem pusztán egy ember. Ez a test azért képes elvégezni azt a munkát, amelyet az ember nem, mert az Ő belső lényege nem hasonlít egy emberéhez sem, és azért képes megmenteni az embert, mert az Ő identitása eltér bármelyik emberétől. Ez a test azért olyan fontos az emberiség számára, mert Ő ember és még inkább Isten, mert Ő képes elvégezni a munkát, amelyre egy hétköznapi, testi ember sem képes, és mert Ő képes megmenteni a romlott embert, aki Vele együtt él a földön. Bár a megtestesült Isten ugyanolyan, mint az ember, mégis fontosabb az emberiség számára, mint bármelyik értékes személy, mert Ő képes elvégezni azt a munkát, amelyet Isten Lelke nem végezhet el, Isten Lelkénél is inkább képes bizonyosságot tenni Maga Isten mellett, és Isten Lelkénél is inkább képes teljes mértékben megnyerni az emberiséget. Ebből következik, hogy bár ez a test normális és hétköznapi, hozzájárulása az emberiséghez és jelentősége az emberiség léte szempontjából rendkívül értékessé teszi Őt, és e test valódi értéke és jelentősége nem mérhető egyetlen emberéhez sem. Bár ez a test nem képes közvetlenül elpusztítani a Sátánt, munkája segítségével Ő képes meghódítani az emberiséget és legyőzni a Sátánt, és rákényszeríteni a Sátánt, hogy teljesen alávesse magát az Ő uralmának. Isten a megtestesülése miatt tudja legyőzni a Sátánt és megmenteni az emberiséget. Nem közvetlenül pusztítja el a Sátánt, hanem testté válik, hogy elvégezze a munkát, és meghódítsa az emberiséget, amelyet megrontott a Sátán. Így Ő jobban képes bizonyosságot tenni Önmagáról az Ő teremtményei között, és jobban képes megmenteni a romlott embert. Ha a megtestesült Isten győzi le a Sátánt, az nagyszerűbb bizonyosságot tesz és meggyőzőbb, mint ha a Sátánt közvetlenül Isten Lelke pusztítja el. A testet öltött Isten jobban képes segíteni az embernek megismerni a Teremtőt, és jobban képes bizonyosságot tenni Önmagáról az Ő teremtményei között.

Az Isten által lakott test lényege

Első megtestesülésében harminchárom és fél évet élt Isten a földön, és ebből mindössze három és fél éven át végezte szolgálatát. Mialatt munkálkodott és mielőtt munkáját megkezdte, egyaránt normális emberi mivolt birtokában volt; harminchárom és fél éven át lakozott normális emberi mivoltában. Az utolsó három és fél évben fedte fel Magát Isten megtestesüléseként. Mielőtt szolgálatának teljesítését megkezdte, hétköznapi, normális emberi mivoltában jelent meg, nem mutatva jelét isteni mivoltának, és isteni mivolta csak akkor nyilvánult meg, miután hivatalosan megkezdte szolgálatának

teljesítését. Élete és munkája abban az első huszonkilenc évben azt mutatta, hogy valódi emberi lény, ember fia és hústest, ugyanis szolgálata csupán huszonkilenc éves korát követően kezdődött el igazán. A „megtestesülés” Isten megjelenése a testben; Isten a test képében munkálkodik a teremtet emberiség körében. Tehát ahhoz, hogy Isten testet öltön, előbb testté kell lennie, normális emberi mivolttal rendelkező testté; ez a legalapvetőbb előfeltétel. Valójában Isten megtestesülésének következménye, hogy Isten a testben él és munkálkodik, és Isten a Maga teljes lényegében testté lesz, emberré lesz. Megtestesült élete és munkája két szakaszra osztható fel. Az első az az élet, amit él, mielőtt szolgálatát végzi. Egy átlagos emberi családban él, teljességgel normális emberi mivoltban, engedelmeskedve az emberi élet normális erkölcsének és törvényeinek, normális emberi szükségletekkel (étel, ruházat, alvás, hajlék), normális emberi gyengeségekkel és normális emberi érzelmekkel. Más szóval, ebben az első szakaszban nem isteni, teljesen normális emberi mivoltban él, részt vesz minden normális emberi tevékenységben. A második szakasz az az élet, amelyet szolgálata teljesítésének megkezdése után él. Továbbra is a hétköznapi emberi mivoltában lakozik, normális emberi hüvelyben, a természetfelettinek külső jelét nem mutatva. Ugyanakkor, pusztán szolgálata kedvéért él, és ez idő alatt normális emberi mivolta teljességgel azért létezik, hogy fenntartsa isteni mivoltának normális munkáját, mivel addigra normális emberi mivolta olyanná érett, ahonnan képes teljesíteni szolgálatát. Így élete második szakasza arra való, hogy normális emberi mivoltában teljesítse szolgálatát, amikor ez egy, a normális emberi mivoltot és a teljes isteni mivoltot egyaránt ötvöző élet. Annak oka, amiért életének első szakaszában teljesen hétköznapi emberi mivoltában él, az, hogy emberi mivolta még nem képes az isteni munka teljességét fenntartani, még nem érett; csak miután emberi mivolta megérett, válik képessé szolgálatát vállalni, tud hozzáfogni az Általa elvégzendő szolgálat teljesítéséhez. Mivel Neki testként növekednie és érnie kell, élete első szakasza a normális emberi mivolté – míg a második szakaszban, mivel emberi mivolta képes felvállalni az Ő munkáját és teljesíteni az Ő szolgálatát, a megtestesült Isten által élt élet az Ő szolgálata közben egy, az emberi mivoltot és a teljes isteni mivoltot ötvöző élet. Ha a megtestesült Isten születése pillanatától fogva komolyan hozzálátna szolgálatához, természetfeletti jeleket és csodákat téve, nem lenne testi lényege. Ebből kifolyólag, emberi mivolta testi lényege miatt létezik; emberi mivolt nélkül nem lehet test, és egy emberi mivolt nélküli személy nem emberi lény. Ily módon Isten testének emberi mivolta Isten megtestesült testének elemi sajátága. Azt mondani, hogy „amikor Isten testet ölt, Ő teljességgel isteni, és egyáltalán nem emberi”, istenkáromlás, ugyanis ez az állítás egyszerűen nem létezik, és sérti a megtestesülés elvét. Még miután szolgálatának teljesítését megkezdi, akkor is emberi külsőbe csomagolt isteni mivoltában él, amikor munkáját végzi; csupán arról van szó, hogy ekkor, emberi mivolta azt az egyetlen célt szolgálja, hogy lehetővé tegye isteni természete számára a normális testben történő munkálkodást. Tehát, a munka végrehajtója az Ő emberi mivoltában lakozó isteni mivolt. Az Ő isteni mivolta, nem pedig

emberi mivolta munkálkodik, isteni mivolta mégis emberi mivoltán belül rejtőzik; lényegében a munkáját az Ő teljes isteni mivolta végzi, nem az emberi mivolta. Ugyanakkor, a munka teljesítője az Ő teste. Azt mondhatnánk, hogy Ő ember és Isten is, mivel Isten egy testben élő Istenné lesz, emberi külsővel és emberi lényeggel, ugyanakkor isteni lényeggel is. Mivel Ő ember isteni lényeggel, minden teremtet ember felett áll, bármely ember felett, aki Isten munkáját végezheti. S így, mindazok között, akik az Övéhez hasonló emberi hüvelyben élnek, mindazok között, akik emberi mivolttal rendelkeznek, csak Ő Magának Istennek a megtestesülése – mindenki más teremtet ember. Bár mindannyiuknak van emberi mivolta, a teremtet embereknek az emberi mivolton kívül nincs semmijük, míg a megtestesült Isten más: az Ő testében Neki nem csupán emberi mivolta van, hanem, ami fontosabb: isteni mivolta. Emberi mivolta látható testének külső megjelenésében és az Ő mindennapi életében, isteni mivolta azonban nehezen érzékelhető. Mivel isteni mivolta csak akkor fejeződik ki, amikor emberi mivolta van, és nem oly természetfeletti, mint ahogyan azt az emberek elképzelik, az emberek számára rendkívül nehezen látható. Az embereknek még ma is óriási nehézséget okoz, hogy a megtestesült Isten valódi lényegét kifürkésszék. Még miután ilyen hosszan beszéltem róla, gyanítom, hogy legtöbbször számára továbbra is rejtély. Valójában ez a dolog igen egyszerű: mivel Isten testté lesz, az Ő lényege az emberi mivolt és az isteni mivolt ötvözete. Ezt a kombinációt nevezzük Magának Istennek, Magának Istennek a földön.

Az élet, amelyet Jézus élt a földön, normális testben való élet volt. Testének normális emberi mivoltában élt. Az Ő hatalma – hogy munkáját végezze és igéjét szólja, vagy hogy meggyógyítsa a betegeket és démonokat űzzön, hogy efféle szokatlan dolgokat tegyen – a legnagyobb részben nem nyilvánult meg addig, amíg szolgálatát meg nem kezdte. Huszonkilenc éves kora előtti élete, mielőtt szolgálatát teljesítette, elegendő bizonyítékaul szolgált, hogy Ő csupán egy normális hústest volt. Emiatt, és mert még nem kezdte meg szolgálata teljesítését, az emberek semmi istenit nem láttak Benne, nem láttak többet egy normális emberi lénynél, egy hétköznapi embernél – akárcsak annak idején, egyesek úgy hitték, hogy Ő József fia. Az emberek azt gondolták, hogy egy átlagos ember fia, fogalmuk sem volt, hogy Ő Isten megtestesült teste; még amikor szolgálata teljesítése során számos csodát tett, a legtöbb ember akkor is azt mondta, Ő József fia, mivel Ő Krisztus volt, egy normális emberi mivolthoz tartozó külsővel. Normális emberi mivolta és munkája egyaránt azért létezett, hogy véghez vigye az első megtestesülés jelentőségét, hogy bizonyítást nyerjen, miszerint Isten teljesen eljött a testbe, hogy egy teljességgel hétköznapi emberré lett. Normális emberi mivolta, mielőtt munkáját megkezdte, bizonyítéka volt annak, hogy Ő egy hétköznapi test; és az, hogy később munkálkodott, szintén azt igazolta, hogy egy közönséges test volt, ugyanis normális emberi mivolttal bíró testben tett jeleket és csodákat, gyógyította a betegeket és űzött démonokat. Az ok, amiért csodákat tudott tenni, az volt, hogy teste Isten hatalmát hordozta, az a test volt, amelybe Isten Lelke öltözött. Isten Lelke miatt birtokolta

ezt a hatalmat, és ez nem jelentette azt, hogy Ő nem egy test volt. A betegek gyógyítása és a démonűzés volt az a munka, amelyet szolgálata során teljesítenie kellett, emberi mivoltában rejlő isteni mivoltának kifejeződése volt, és attól függetlenül, hogy milyen jeleket mutatott vagy hogyan bizonyította hatalmát, továbbra is normális emberi mivoltban élt, és továbbra is egy normális test volt. Egészen addig, amíg a kereszten lelt halálát követően fel nem támadt, normális testben lakozott. A kegyelemosztás, a betegek gyógyítása és a démonok kiűzése mind az Ő szolgálatának részét képezte, mind olyan munka volt, amelyet normális testében végzett. Mielőtt a keresztre ment, sosem szakadt el normális emberi testétől, függetlenül attól, hogy mit csinált épp. Ő volt Isten Maga, Isten saját munkáját végezve, mégis, mivel Isten megtestesült teste volt, ételt evett és ruhát viselt, normális emberi szükségletei voltak, normális emberi ésszel és normális emberi értelemmel. Mindez bizonyítéka volt annak, hogy Ő normális ember volt, ami igazolta, hogy Isten megtestesült teste normális emberi mivolttal rendelkező test volt, nem pedig természetfeletti. Feladata az volt, hogy befejezze Isten első megtestesülésének munkáját, hogy teljesítse az első megtestesülés által elvégzendő szolgálatot. A megtestesülés jelentősége az, hogy egy hétköznapi, normális ember végzi Magának Istennek a munkáját; azaz, hogy Isten emberi mivoltban végzi az Ő isteni munkáját, és ezzel legyőzi a Sátánt. A megtestesülés azt jelenti, hogy Isten Lelke egy testté válik, azaz Isten testet ölt; a munka, amelyet a test végez, a Lélek munkája, amely a testben valósul meg, a test fejezi ki. Isten testén kívül senki sem teljesítheti a megtestesült Isten szolgálatát; azaz csak Isten megtestesült teste, ez a normális emberi mivolt – és senki más – fejezheti ki az isteni munkát. Ha első eljövetele során Isten huszonkilenc éves kora előtt nem normális emberi mivolttal bírt volna – ha rögtön, amint megszületett, csodákat tudott volna tenni, ha rögtön, amint megtanult beszélni, a menny nyelvét beszélte volna, ha abban a pillanatban, amint először megvetette lábát a földön, valamennyi világi dolgot megértette volna, minden ember gondolatait és szándékait meg tudta volna különböztetni – egy ilyen embert nem lehetett volna normális embernek nevezni, és az ilyen testet nem lehetett volna emberi testnek hívni. Ha ez az eset állt volna fenn Krisztussal, Isten megtestesülésének jelentése és lényege veszett volna el. Az, hogy normális emberi mivolttal bír, bizonyítja, hogy Ő a testben megtestesült Isten; a tény, miszerint normális emberi növekedési folyamaton megy keresztül, tovább szemlélteti, hogy Ő egy normális test; mi több, az Ő munkája elegendő bizonyíték, hogy Ő Isten megtestesülő Szava, azaz Isten megtestesülő Lelke. Isten az Ő munkájának szükségletei miatt ölt testet; más szóval, a munka ezen szakaszát a testben kell elvégezni, normális emberi mivoltban kell teljesíteni. Ez az előfeltétele annak, hogy „az Ige testet öltön”, hogy „az Ige megjelenjen a testben”, és ez az igaz történet Isten két megtestesülése mögött. Az emberek azt hihetik, hogy Jézus csodákat tett élete során, hogy egészen addig, amíg az Ő munkája a földön véget nem ért, nem mutatta az emberi mivolt jelét, hogy nem voltak normális emberi szükségletei vagy gyengeségei, sem emberi érzelmei, nem igényelte az élet alapszükségleteit, sem nem foglalkozott normális

emberi gondolatokkal. Úgy képzelik el, mint akinek csak emberfeletti elméje van, egy transzcendens emberi mivolt. Úgy hiszik, hogy mivel Ő Isten, nem kellene a normális emberekhez hasonlóan gondolkodnia és élnie, hogy csak egy normális embernek, egy bona fide emberi lénynek lehetnek normális emberi gondolatai, és élhet normális emberi életet. Ezek mind emberi fogalmak és emberi elképzelések, és ezek az elképzelések ellenkeznek Isten munkájának eredeti szándékaival. A normális emberi gondolkodás normális emberi értelmet és normális emberi mivoltot tart fenn; a normális emberi mivolt tartja fenn a test normális funkcióit; és a test normális funkciói teszik lehetővé a test normális életét annak egészében. Isten csak egy ilyen testben munkálkodva teljesítheti az Ő megtestesülésének célját. Ha a megtestesült Isten csak a test külső burkát birtokolná, ám nem lennének normális emberi gondolatai, akkor ez a test nem bírna emberi értelemmel, még kevésbé bona fide emberi mivolttal. Hogyan tudná egy ilyen, emberi mivoltot nélkülöző test teljesíteni a szolgálatot, amelyet a megtestesült Istennek el kell végeznie? Egy normális elme fenntartja az emberi élet minden szempontját; egy normális elme nélkül az illető nem lenne ember. Más szóval, egy olyan személy, akinek nincsenek normális gondolatai, mentálisan beteg, és egy Krisztusról, akinek emberi mivolta nincs, csak isteni, nem mondható el, hogy Isten megtestesült teste. Így hát, hogyan nélkülözhetné Isten megtestesült teste a normális emberi mivoltot? Nem istenkáromlás-e azt mondani, hogy Krisztusnak nincs emberi mivolta? Minden tevékenység, amellyel a normális emberek foglalkoznak, egy normális emberi elme működésére épül. Enélkül az emberek abnormálisan viselkednének; még a fekete és a fehér, a jó és a rossz közti különbséget sem tudnák megmondani; és nem lenne emberi erkölcsük, sem morális elveik. Hasonlóképp, ha a megtestesült Isten nem gondolkodna úgy, mint egy normális ember, akkor nem lenne egy bona fide test, egy normális test. Egy ilyen nem gondolkodó test nem lenne képes felvállalni az isteni munkát. Nem lenne képes normálisan részt venni a normális test tevékenységeiben, még kevésbé lenne képes együtt élni az emberekkel a földön. S ily módon, Isten megtestesülésének jelentősége, Isten testet öltésének valódi lényege veszett volna el. A megtestesült Isten emberi mivolta azért létezik, hogy fenntartsa a normális isteni munkát a testben; az Ő normális emberi gondolkodása tartja fenn az Ő normális emberi mivoltát és az Ő összes normális testi tevékenységét. Azt mondhatnánk, hogy az Ő normális emberi gondolkodása azért létezik, hogy fenntartsa Isten minden munkáját a testben. Ha ennek a testnek nem lenne egy normális emberi elméje, Isten nem dolgozhatna a testben, és mindaz, amit a testben kell tennie, sosem valósulhatna meg. Bár a megtestesült Isten normális emberi elmével bír, az Ő munkáját nem hamisítja meg emberi gondolat; normális elmével vállalja fel a munkát az emberi mivoltban, azzal az előfeltétellel, hogy az elmével rendelkező emberi mivolttal bír, nem pedig normális emberi gondolat gyakorlása által. Nem számít, mennyire magasztosak az Ő testének gondolatai, az Ő munkáját nem fertőzi logika vagy gondolkodás. Más szóval, az Ő munkája nem az Ő testének elméje által fogan, hanem az isteni munka közvetlen kifejeződése az Ő emberi

mivoltában. Az Ő összes munkája az Átala teljesítendő szolgálat, és ezek egyike sem az ő agyában fogan meg. Például a betegek gyógyítása, a démonok kiűzése vagy a keresztre feszítés nem az Ő emberi elméjének terméke volt, és egyetlen emberi elmével rendelkező ember sem tudta volna véghez vinni ezeket. Hasonlóképpen, a hódítás mai munkája egy olyan szolgálat, amelyet a megtestesült Istennek kell teljesítenie, ám az nem egy emberi akarat munkája, hanem az a munka, amelyet az Ő isteni mivoltának kell megtennie, olyan munka, amelyre hús-vér ember nem képes. Így módon a megtestesült Istennek normális emberi elmével kell rendelkeznie, normális emberi mivolttal kell bírnia, mivel normális emberi elmével rendelkező normális emberi mivoltban kell végeznie munkáját. Ez a megtestesült Isten munkájának lényege, a megtestesült Isten valódi lényege.

Mielőtt Jézus a munkát teljesítette, csupán normális emberi mivoltában élt. Senki nem tudta megmondani, hogy Ő Isten volt, senki sem találta ki, hogy Ő volt a megtestesült Isten; az emberek csak egy teljesen hétköznapi emberként ismerték Őt. Az Ő teljesen hétköznapi, normális emberi mivolta volt annak bizonyítéka, hogy Isten testet öltött, és hogy a Kegyelem Kora a megtestesült Isten munkájának kora volt, nem pedig a Lélek munkájának kora. Bizonyítéka volt annak, hogy Isten Lelke teljességgel a testben valósult meg, hogy Isten megtestesülésének korában az Ő teste végezte a Lélek minden munkáját. A normális emberi mivolttal rendelkező Krisztus egy test, amelyben a Lélek megvalósul, és normális emberi mivolttal bír, normális értelemmel és emberi gondolattal. A „megvalósulás” azt jelenti, hogy Isten emberré lesz, a Lélek testet ölt; egyszerűbben fogalmazva, ez az, amikor Isten Maga egy normális emberi mivolttal rendelkező testben lakozik, és azon keresztül fejezi ki isteni munkáját – ezt jelenti a megvalósulás vagy a megtestesülés. Első megtestesülése során Istennek gyógyítania kellett a betegeket és démonokat kellett űznie, mivel az Ő munkája a megváltás volt. A teljes emberi faj megváltása érdekében könyörületesnek és megbocsátónak kellett lennie. A munka, amit keresztre feszítése előtt végzett, a betegek gyógyítása és a démonűzés volt, ami előre jelezte, hogy megváltja az embert a bűntől és a szennytől. Mivel az a Kegyelem Kora volt, szükséges volt, hogy gyógyítsa a betegeket, ezáltal jeleket és csodákat mutatva, amelyek a kegyelmet képviselték abban a korban – ugyanis a Kegyelem Kora a kegyelem osztása körül összpontosult, amit béke, öröm és anyagi áldások jelképeztek – mind az emberek Jézusba vetett hitének szimbólumai. Vagyis, a betegek gyógyítása, a démonűzés és a kegyelem adományozása Jézus testének ösztönös képességei voltak a Kegyelem Korában, a testben megvalósult Lélek munkáját jelentették. Ugyanakkor, amíg ilyen munkát végzett, a testben élt, és nem emelkedett felül a testen. Függetlenül attól, hogy milyen gyógyító tetteket hajtott végre, továbbra is normális emberi mivolttal bírt, továbbra is normális emberi életet élt. Amiért azt mondom, hogy Isten megtestesülésének kora során a test végezte a Lélek összes munkáját, az, hogy nem számítt, milyen munkát végzett, a testben végezte azt. Munkája miatt azonban az emberek nem úgy tekintettek testére mint egy teljesen fizikai lényeggel rendelkezőre,

hiszen ez a test csodákat tudott tenni, és bizonyos különleges pillanatokban olyan dolgokat tudott tenni, amelyek meghaladják a testet. Természetesen, az összes ilyen esemény azután történt, hogy szolgálatát megkezdte, mint például, hogy negyven napon át próbára tétetett vagy a hegyen színeváltozott. Tehát, Jézussal Isten megtestesülésének jelentése nem érte el teljességét, csupán részlegesen teljesült. Az élet, amelyet a testben élt munkájának megkezdése előtt, minden szempontból teljesen normális volt. Miután a munkát megkezdte, csak testének külső burkát tartotta meg. Mivel az Ő munkája az isteni mivolt kifejeződése volt, meghaladta a test normális funkcióit. Végül is, Isten megtestesült teste különbözött a hús-vér emberektől. Természetesen mindennapi életében szüksége volt ételre, ruhára, alvásra és hajlékra, minden normális szükségletet igényelt, és egy normális emberi lény elméjével rendelkezett, illetve normális emberi lényhez hasonlóan gondolkodott. Az emberek továbbra is normális embernek tartották Őt, azt leszámítva, hogy a munka, amit végzett, természetfeletti volt. Tulajdonképpen, függetlenül attól, hogy mit tett, egy hétköznapi és normális emberi mivoltban élt, és mialatt a munkát végezte, értelme kiváltképp normális volt, gondolatai különösen tiszták, bármely más normális ember gondolatainál tisztábbak. A megtestesült Istennek szüksége volt rá, hogy ilyen gondolkodása és értelme legyen, ugyanis az isteni munkát olyan testnek kellett kifejeznie, amelynek értelme rendkívül normális, és amelynek gondolatai igen tiszták voltak – teste csak ily módon tudta kifejezni az isteni munkát. A földön élt harminchárom és fél éve alatt Jézus mindvégig megtartotta normális emberi mivoltát, ám három és féléves szolgálata alatt végzett munkája miatt az emberek azt gondolták, Ő rendkívül transzcendens, és hogy sokkal természetfelettibb, mint annak előtte. Jézus normális emberi mivolta valójában változatlan maradt mielőtt és miután szolgálatát megkezdte; emberi mivolta végig ugyanaz volt, ám a szolgálata megkezdése előtti és után különbség miatt, a testét illetően két eltérő nézet alakult ki. Nem számít, mit gondoltak az emberek, a megtestesült Isten egész idő alatt megtartotta eredeti, normális emberi mivoltát, mert mióta Isten testet öltött, a testben élt, a testben, amely normális emberi mivolttal rendelkezett. Attól függetlenül, hogy éppen szolgálatát teljesítette-e vagy sem, testének normális emberi mivolta nem törölhető el, ugyanis a test alapvető lényege az emberi mivolt. Mielőtt Jézus a szolgálatát teljesítette, teste teljesen normális maradt, valamennyi hétköznapi emberi tevékenységgel foglalkozva; a legkevésbé sem tűnt természetfelettinak, semmiféle csodás jelet nem mutatott. Akkoriban egyszerűen egy teljesen átlagos ember volt, aki Istent imádta, még ha törekvése sokkal becsületesebb, sokkal őszintébb is volt, mint bárki másé. Ez az, ahogyan a teljesen normális emberi mivolta megnyilvánult. Mivel szolgálatának vállalása előtt semmilyen munkát nem végzett, senki sem volt tudatában kilétének, senki sem tudta megmondani, hogy teste különbözött mindenki másétól, hiszen még csak egyetlen csodát sem tett, Isten saját munkájának egyetlen darabját sem végezte el. Mindazonáltal, miután megkezdte szolgálatának teljesítését, megtartotta normális emberi mivoltának külső burkát, és továbbra is normális emberi értelemmel élt,

ám mivel elkezdte végezni Magának Istennek a munkáját, felvállalta Krisztus szolgálatát, és olyan munkát végzett, amelyre a halandó lények, hús-vér emberek képtelenek voltak, az emberek azt feltételezték, hogy nem normális emberi mivolta van és nem egy egészen normális test, hanem egy hiányos test. A munka miatt, amit végzett, az emberek azt mondták, hogy Ő egy Isten a testben, akinek nincs normális emberi mivolta. Az efféle értelmezés hibás, mivel az emberek nem fogták fel Isten megtestesülésének jelentőségét. Ez a félreértés abból a tényből táplálkozott, hogy az Isten által a testben kifejezett munka az isteni munka volt, amely egy normális emberi mivolttal rendelkező testben fejeződött ki. Isten testet öltött, testben lakozott, és az Ő emberi mivoltában végzett munkája elhomályosította az Ő emberi mivoltjának normalitását. Ennek okán az emberek úgy hitték, hogy Istennek nincs emberi mivolta, csak isteni mivolta.

Első megtestesülésében Isten nem fejezte be a megtestesülés munkáját; csupán ama munka első lépését tette meg, amit Istennek a testben meg kellett tennie. Tehát, a megtestesülés munkáját bevégezendő, Isten ismét visszatért a testbe, megélve a test minden normalitását és valóságát, azaz Isten Igéjét egy teljesen normális és hétköznapi testben kinyilvánítva, ezzel befejezve a munkát, amit a testben hátrahagyott. Lényegében a második megtestesült test olyan, mint az első, ám még valóságosabb, még normálisabb, mint az első. Következésképp, a második megtestesült test által elviselt szenvedés nagyobb az elsőénél, ám ez a szenvedés az Ő testben végzett szolgálatának eredménye, ami nem hasonlít a romlott ember szenvedéséhez, és szintén az Ő testének normalitásából és valóságából ered. Mivel szolgálatát teljesen normális és valós testben teljesíti, a testnek sok megpróbáltatást kell elviselnie. Minél normálisabb és valóságosabb ez a test, annál többet fog Ő szenvedni szolgálatának teljesítése során. Isten munkája egy igen hétköznapi testben fejeződik ki, amely egyáltalán nem természetfeletti. Mivel az Ő teste normális, és az ember megváltásának munkáját is a vállára kell vennie, még nagyobb mértékben szenved, mint egy természetfeletti test tenné – és mindez az szenvedés az Ő testének valóságából és normalitásából ered. A szenvedésből, amelyen a két megtestesült test átment szolgálatának teljesítése közben, látható a megtestesült test lényege. Minél normálisabb a test, annál nagyobb nehézséget kell elviselnie, mialatt felvállalja a munkát; minél valóságosabb a munkát felvállaló test, annál kíméletlenebbek az emberek elképzelései, és valószínűleg annál több veszély sújtja Őt. És mégis, minél valóságosabb a test, és minél inkább bírja a test egy normális emberi lény szükségleteit és teljes értelmét, annál inkább képes Ő Isten munkáját magára vállalni a testben. Jézus teste volt az, amelyet keresztre szegeztek, az Ő teste, amelyről vétekáldozatként lemondott; egy normális emberi mivolttal rendelkező test által győzte le a Sátánt, és mentette meg teljesen az embert a kereszttől. Továbbá Isten egy teljes test formájában végzi el az Ő második megtestesülésében a hódítás munkáját, és győzi le a Sátánt. Csak egy teljesen normális és valóságos test végezheti el a hódítás munkáját a maga teljességében, és tehet hathatós tanúságot. Azaz, az ember meghódítása a megtestesült Isten valóságán és normalitásán keresztül

válik hatékonyá, nem pedig természetfeletti csodákon és kinyilatkoztatásokon keresztül. Eme megtestesült Isten szolgálata, hogy beszéljen, és ezáltal meghódítsa, valamint tökéletesítse az embert; más szóval, a testben megvalósult Lélek munkája, a test kötelessége, hogy beszéljen és ezáltal teljesen meghódítsa, leleplezze, tökéletesítse és kiűzze az embert. S így, a hódítás munkájában történik meg, hogy Isten testben végzett munkája teljességében megvalósul majd. A megváltás kezdeti munkája csupán a megtestesülés munkájának eleje volt; a hódítás munkáját végző test fogja a megtestesülés teljes munkáját bevégezni. Nemek szerint az egyik férfi, a másik nő, tehát, kiegészítve Isten megtestesülésének jelentőségét és elosztatva az ember Istenről alkotott elképzeléseit: Isten férfi és nő egyaránt lehet, és lényegében a megtestesült Isten nem nélküli. A férfit és a nőt egyaránt Ő teremtetten, és Számára nincs nemek szerinti felosztás. A munka e szakaszában Isten nem tesz jeleket és csodákat, úgyhogy a munka szavak által éri el eredményeit. Ennek oka egyébként az, hogy a megtestesült Isten munkája ezúttal nem a betegek gyógyítása és a démonűzés, hanem az ember meghódítása a beszéd által, azaz Isten eme megtestesülése által birtokolt vele született képessége a szavak szólása és az ember meghódítása, nem pedig a betegek gyógyítása és a démonűzés. Az Ő munkája a normális emberi mivoltban nem a csodatétel, nem a betegek gyógyítása és a démonűzés, hanem az, hogy beszéljen, és így a második megtestesült test sokkal normálisabbnak tűnik az emberek számára, mint az első. Az emberek látják, hogy Isten megtestesülése nem hazugság; de ez a megtestesült Isten különbözik a megtestesült Jézustól, és bár Ők mindketten Isten megtestesülései, nem teljesen ugyanazok. Jézus normális emberi mivolttal bírt, hétköznapi emberi mivolttal, ám számos jel és csoda követte. Ebben a megtestesült Istenben az emberi szem nem fog jeleket vagy csodákat látni, sem a betegek gyógyítását, sem démonok kiűzését, sem tengeren járást, sem negyven napon át tartó böjtölést... Ő nem ugyanazt a munkát végzi, amelyet Jézus végzett, nem azért, mert lényegét tekintve a teste alig különbözik Jézusétól, hanem mert az Ő szolgálata nem a betegek gyógyítása és a démonűzés. Ő nem rombolja le a saját munkáját, nem zavarja a saját munkáját. Mivel valódi szavain keresztül hódítja meg az embert, nincs szükség rá, hogy csodákkal igázza le, így ez a szakasz a megtestesülés munkájának befejezését szolgálja. A megtestesült Isten, akit ma látsz, teljes egészében egy test, és semmi természetfeletti nincs Benne. Megbetegszik, ahogyan mások, ételre és ruhára van szüksége, ahogyan másoknak; teljes egészében egy test. Ha a megtestesült Isten ezúttal is természetfeletti jeleket és csodákat tenne, ha gyógyítaná a betegeket, démonokat űzne vagy egyetlen szóval ölni tudna, hogyan valósulhatna meg a hódítás munkája? Hogyan terjedhetne a munka a pogány népek között? A betegek gyógyítása és a démonűzés a Kegyelem Korának munkája volt, a megváltás munkájának első lépése volt, és most, hogy Isten megmentette az embert a kereszttől, többé nem azt a munkát végzi. Ha az utolsó napok során egy Jézussal azonos „Isten” jelenne meg, aki a betegeket gyógyítaná, démonokat űzne és keresztre feszíttetne az emberért, az az

„Isten”, bár megegyezne Isten Bibliában foglalt leírásával, és az ember könnyen elfogadná, lényegében nem az Isten Lelke által, hanem egy gonosz szellem által viselt test lenne. Ugyanis, Isten munkájának alapelve, hogy sosem ismétli meg, amit már befejezett. S így Isten második megtestesülésének munkája eltérő az első munkájától. Az utolsó időben Isten egy hétköznapi, normális testben valósítja meg a hódítás munkáját; nem gyógyítja a betegeket, nem feszítik keresztre az emberért, csupán egyszerűen szavakat szól a testben, és meghódítja az embert a testben. Csak az ilyen test Isten megtestesült teste; csak az ilyen test végezheti be Isten munkáját a testben.

Ebben a szakaszban a megtestesült Isten akár nehézséget visel, akár a szolgálatát teljesíti, azt azért teszi, hogy teljessé tegye a megtestesülés értelmét, hiszen ez Isten utolsó megtestesülése. Isten csak kétszer ölthet testet. Harmadik alkalom nem lehet. Az első megtestesülés férfi volt, a második női, s így Isten testének képe teljessé válik az ember elméjében; mi több, a két megtestesülés már befejezte Isten munkáját a testben. Az első alkalommal a megtestesült Isten normális emberi mivolttal bírt, hogy teljessé tegye a megtestesülés értelmét. Ezúttal ismét normális emberi mivolttal rendelkezik, ám ennek a megtestesülésnek más az értelme: mélyebb, és az Ő munkája mélyrehatóbb jelentőséggel bír. Az ok, amiért Isten még egyszer testet öltött, hogy teljessé tegye a megtestesülés jelentését. Amikor Isten egészen befejezte munkájának eme szakaszát, a megtestesülés teljes jelentése, azaz Isten munkája a testben, teljessé válik majd, és nem lesz több munka, amit a testben kell végezni. Nevezetesen, mostantól Isten soha többé nem ölt testet, hogy munkáját végezze. Isten csak az emberiség megmentéséért és tökéletesítéséért végzi a megtestesülés munkáját. Más szóval, korántsem megszokott, hogy Isten testet öltön, kivéve, ha az a munka kedvéért történik. Azzal, hogy testet ölt a munkához, megmutatja a Sátánnak, hogy Isten egy test, egy normális ember, egy hétköznapi ember – és mégis győzedelmesen uralkodhat a világ felett, legyőzheti a Sátánt, megválthatja az emberiséget, meghódíthatja az emberiséget! A Sátán munkájának célja az emberiség megrontása, míg Isten munkájának célja az emberiség megmentése. A Sátán egy feneketlen mélységben ejti csapdába az embert, míg Isten kimentí őt onnan. A Sátán minden embert rábír, hogy imádja (őt), míg Isten a Maga fennhatósága alá hajtja őket, hiszen Ő a teremtés Ura. Mindez a munka Isten két megtestesülésén keresztül valósul meg. Lényegében az Ő teste az emberi mivolt és az isteni mivolt egysége, és normális emberi mivolttal bír. Tehát, Isten megtestesült teste nélkül Isten nem tudná elérni az emberiség megmentésének eredményeit, és testének normális emberi mivolta nélkül a testben végzett munkája sem tudná elérni ezeket az eredményeket. Isten megtestesülésének lényege, hogy normális emberi mivolttal kell rendelkeznie; ha ez másképp lenne, az ellentmondana Isten eredeti szándékának a megtestesülést illetően.

Miért mondom, hogy a megtestesülés értelme nem teljesedett ki Jézus munkájában? Mivel az Ige nem vált teljesen testté. Amit Jézus tett, csupán Isten testben végzett munkájának egy része volt; Ő csak a megváltás munkáját végezte el, és nem végezte

el az ember teljes megnyerésének munkáját. Emiatt Isten még egyszer testet öltött az utolsó napokban. A munka eme szakasza szintén hétköznapi testben valósul meg; egy teljesen normális emberi lény végzi el, az, akinek emberi mivolta a legkevésbé sem transzcendens. Más szóval, Isten egy teljes emberi lénnyé vált; olyan személy, akinek identitása Istené, egy teljes emberi lény, egy teljes test, aki a munkát végzi. Az emberi szem egy hús-vér testet lát, amely egyáltalán nem transzcendens, egy igen hétköznapi személyt, aki beszéli a menny nyelvét, aki nem mutat csodás jeleket, nem tesz csodákat, még kevésbé teszi közszemlére a vallásról szóló belső igazságot nagy gyülekezeti termekben. A második megtestesült test munkája teljességgel másnak tűnik az emberek számára, mint az elsőé, olyannyira, hogy úgy tűnik, a kettőben semmi közös nincs, és az első munkából ezúttal semmi sem látható. Bár a második megtestesült test munkája eltér az elsőétől, az nem bizonyítja, hogy az Ő forrásuk ne lenne egy és ugyanaz. Az, hogy forrásuk azonos-e, a testek által végzett munka jellegétől függ, nem pedig az Ő külső burkaitól. Munkájának három szakasza során Isten kétszer öltött testet, és a megtestesült Isten munkája mindkét alkalommal egy új kort nyit meg, egy új munkát vezet be; a megtestesülések kiegészítik egymást. Az emberi szem képtelen megmondani, hogy a két test valójában azonos forrásból ered. Magától értetődik, hogy ez túlmegy az emberi szem vagy az emberi elme képességein. Lényegüket tekintve azonban Ők ugyanazok, ugyanis munkájuk ugyanabból a Lélekből ered. Az, hogy a két megtestesült test ugyanabból a forrásból ered-e, nem a kor és a hely alapján, amelyben Ők születtek, sem más hasonló tényezők alapján ítéltető meg, hanem az Általuk kifejezett isteni munka alapján. A második megtestesült test semmit nem végez abból a munkából, amit Jézus tett, ugyanis Isten munkája nem követi a szokásokat, hanem minden alkalommal egy új ösvényt nyit meg. A második megtestesült test nem az első test hatásának mélyítésére vagy megszilárdítására törekszik az emberek elméjében, hanem annak kiegészítésére és tökéletesítésére, az ember Istenről alkotott tudásának mélyítésére, az emberek szívében létező szabályok megszegésére, és az Istenről alkotott hamis képek kitörlésére a szívükből. Azt mondhatjuk, hogy Isten saját munkájának egyik önálló szakasza sem adhat egy teljes tudást az embernek Róla; mindegyik csak egy résszel szolgál, nem az egészszel. Bár Isten teljességében kifejezte természetét, az ember korlátozott felfogóképessége miatt az Istenről szóló ismerete továbbra is hiányos marad. Emberi nyelvet használva lehetetlen átadni Isten természetének teljességét; mi több, hogyan tudja az Ő munkájának egyetlen szakasza teljesen kifejezni Istent? Normális emberi mivoltának leple alatt munkálkodik a testben, és az ember csak isteni mivoltának kifejeződései által ismerheti meg Őt, nem pedig testi burka által. Isten testet ölt, hogy lehetővé tegye az ember számára, hogy sokféle munkája által megismerje Őt, és munkájának semelyik két szakasza nem hasonló egymáshoz. Az ember csak ily módon szerezhet teljes tudást Isten testben végzett munkájáról, nem egyetlen szempontra szorítkozva. Bár a két megtestesült test munkája különböző, a testek lényege és munkájuk forrása azonos; csupán arról van szó, hogy a

munka két különböző szakaszának teljesítéséért léteznek, és két különböző korban tűnnek fel. Bármilyen is legyen, Isten megtestesült teste ugyanabban a lényegben osztoznak és ugyanonnan erednek – ez olyan igazság, amelyet senki sem tagadhat.

Isten munkája és az ember gyakorlata

Isten munkája az emberek között elválaszthatatlan az embertől, mert az ember ennek a munkának a tárgya és Isten egyetlen olyan teremtménye, aki bizonyosságot tehet Istentől. Az ember élete és az ember valamennyi tevékenysége elválaszthatatlan Istentől, és teljesen Isten keze irányítja őket, és még az is elmondható, hogy egyetlen személy sem létezhet Istentől függetlenül. Ezt senki sem tagadhatja, mert ez egy tény. Mindaz, amit Isten tesz, az emberiség hasznára van, és a Sátán mesterkedései ellen irányul. Minden, amire az embernek szüksége van, Istentől jön, és Isten az ember életének forrása. Így az ember egyszerűen képtelen elválni Istentől. Továbbá, Istennek sosem állt szándékában különválni az embertől. Isten az egész emberiség érdekében végzi munkáját, és az Ő gondolatai mindig kedvesek. Az ember számára tehát Isten munkája és Isten gondolatai (azaz Isten akarata) egyaránt „látomások”, amelyeket az embernek meg kellene ismernie. Az ilyen látomások Isten irányítását is jelentik, és olyan munkát, amit ember képtelen elvégezni. Eközben a követelményeket, amelyeket Isten a munkája során az emberrel szemben támaszt, az ember „gyakorlatának” nevezzük. A látomások Magának Istennek a munkái, vagyis az Ő akarata az emberiség számára, avagy az Ő munkájának célja és jelentősége. A látomásokat az irányítás részének is hívhatjuk, mert ez az irányítás Isten munkája, és az emberre irányul, ami azt jelenti, hogy ez az a munka, amit Isten végez az emberek között. Ez a munka a bizonyíték és az ösvény, amelyen át az ember megismeri Istent, és amely az ember számára a lehető legnagyobb jelentőséggel bír. Ha az emberek ahelyett, hogy Isten munkájának megismerésére figyelnének, csak az Istenben való hit doktrínáira figyelnek, vagy jelentéktelenül csekély részletekre, akkor egyszerűen nem fogják megismerni Istent, sőt mi több, nem lesznek Isten szíve szerint valók. Isten ama munkáját, amely mérhetetlenül nagy segítségére van az embernek Isten megismerésében, látomásoknak hívjuk. E látomások képezik Isten munkáját, Isten akaratát, valamint Isten munkájának céljait és jelentőségét; ezek mind hasznosak az ember számára. A gyakorlat arra utal, amit az embernek kell elvégeznie, amit az Istent követő teremtményeknek kell megtenniük, és ez egyúttal az ember kötelessége is. Amit az embernek tennie kell, az nem olyasmi, amit az ember már kezdettől fogva értett, hanem az, amit Isten az Ő munkája során megkövetel az embertől. Ezek a követelmények fokozatosan egyre mélyebbek és egyre emelkedettebbek lesznek, ahogy Isten munkálkodik. A Törvény Korában például az embernek a törvényt kellett követnie, a Kegyelem Korában pedig a keresztet kellett hordoznia. A Királyság Kora más: az emberrel szemben támasztott követelmények

magasabbak, mint a Törvény Korában és a Kegyelem Korában voltak. Ahogy a látomások egyre emelkedettebbé válnak, úgy az emberrel szemben támasztott követelmények egyre magasabbak, egyre tisztábbak és valóságosabbak lesznek. Ugyanígy a látomások is egyre valóságosabbá válnak. E sok valódi látomás nem csupán azt mozdítja elő, hogy az ember engelmeskedjen Istennek, hanem ezen túlmenően ahhoz is hozzájárul, hogy megismerje Istent.

Az előző korokkal összehasonlítva Isten munkája a Királyság Korában gyakorlatiasabb, még inkább az ember lényegét és a beállítottságában bekövetkező változásokat célozza meg, és még inkább képes bizonyosságot tenni Magáról Istenről mindazok számára, akik Őt követik. Más szóval, a Királyság Kora alatt, munkálkodása során Isten jobban megmutatkozik az embernek, mint a múltban bármikor, ami azt jelenti, hogy az ember által megismerendő látomások magasabbak, mint bármely előző korban voltak. Mivel Isten munkája az emberek között eddig példa nélküli területekre lépett be, az ember által megismert látomások az egész irányítási munka során a Királyság Korában a legmagasabbak. Isten munkája precedens nélküli területekre lépett be, és így az ember által megismerendő látomások lettek minden látomás közül a legmagasabb rendűek, és az ember ebből eredő gyakorlata szintén magasabb, mint bármely előző korban, mert az ember gyakorlata a látomásokkal lépést tartva változik, a látomások tökéletesítése pedig az emberrel szemben támasztott követelmények tökéletesítését is jelenti. Amint Isten teljes irányítása megáll, úgy az ember gyakorlata is megszűnik, és Isten munkája nélkül az embernek nem lesz más választása, mint az, hogy a múlt doktrínáihoz ragaszkodjon, máskülönben egyszerűen nem lesz hová fordulnia. Új látomások nélkül nem lesz több új emberi gyakorlat; teljes látomások nélkül nem lesz tökéletes emberi gyakorlat; magasabb látomások nélkül az embernek nem lesz magasabb szintű gyakorlata. Az ember gyakorlata Isten lépései mentén változik, és hasonlóképpen az ember tudása és tapasztalata is Isten munkája mentén változik. Függetlenül attól, hogy az ember mi mindenre képes, továbbra is elválaszthatatlan Istentől, és ha Isten akár csak egy pillanatra is abbahagyná a munkát, az ember azonnal meghalna haragjától. Az embernek nincs mivel dicsekednie, mert nem számít, milyen magas szintű az ember mai ismerete, nem számít, milyen mélyek a tapasztalatai, ő elválaszthatatlan Isten munkájától, mivel az ember gyakorlata és az, amire Istenben való hitében törekednie kellene, elválaszthatatlanok a látomásoktól. Isten munkájának minden esetében vannak olyan látomások, amelyeket az embernek meg kell ismernie, és ezeket követve megfelelő követelményeket támasztanak az emberrel szemben. Ha e látomások nem szolgálnának alapul, az ember egyszerűen képtelen lenne a gyakorlatra, és arra sem lenne képes, hogy megingathatatlanul kövesse Istent. Ha az ember nem ismeri Istent vagy nem érti Isten akaratát, akkor mindaz, amit az ember tesz, hiábavaló, és nem alkalmas Isten jóváhagyására. Mindegy, milyen bőségesek az ember ajándékai, ő akkor is elválaszthatatlan Isten munkájától és Isten útmutatásától. Nem számít, milyen jók az ember cselekedetei, vagy hogy hány tettet visz véghez az ember, azok akkor sem

helyettesíthetik Isten munkáját. És így az ember gyakorlata semmilyen körülmények között nem választható el a látomásoktól. Azoknak, akik nem fogadják el az új látomásokat, nincs új gyakorlatuk. Az ő gyakorlatuknak semmi köze az igazsághoz, mert doktrínát követnek, és a halott törvényhez ragaszkodnak; egyáltalán nincsenek új látomásaik, és ennek eredményeként az új korból semmit nem ültetnek a gyakorlatba. Elvesztették a látomásokat, eközben a Szentlélek munkáját is elveszítették, és elveszítették az igazságot. Azok, akik nélkülözik az igazságot, az abszurditás ivadékai, a Sátán megtestesítői ők. Nem számít, hogy milyen személy az illető, nem lehet meg Isten munkájának látomásai nélkül, nem létezhet a Szentlélek jelenlététől megfosztva; amint valaki elveszti a látomásokat, rögtön az alvilágba száll alá, és sötétség közepette él. A látomás nélküli emberek azok, akik bolond módon követik Istent, ők azok, akik nélkülözik a Szentlélek munkáját, és ők a pokolban élnek. Az ilyen emberek nem az igazságra törekcszenek, hanem inkább kifüggesztik Isten nevét, mint valami jelzőtáblát. Azok, akik nem ismerik a Szentlélek munkáját, akik nem ismerik a megtestesült Istent, akik nem ismerik a munka három szakaszát Isten irányításának teljességében, azok nem ismerik a látomásokat, és így az igazság nélkül vannak. És vajon nem mind gonosztevők azok, akik nem rendelkeznek az igazsággal? Azok, akik hajlandóak a gyakorlatba ültetni az igazságot, akik hajlandóak Isten ismeretét keresni, és akik igazán együttműködnek Istennel, azok az emberek, akik számára a látomások alapként szolgálnak. Ők elnyerik Isten jóváhagyását, mert együttműködnek Istennel, és ez az együttműködés az, amit az embernek a gyakorlatba kellene ültetnie.

A látomások sok, a gyakorlathoz vezető ösvényt tartalmaznak. Az emberrel szemben támasztott gyakorlati követelményeket szintén magukba foglalják a látomások, ahogy Isten munkáját is, amit az embernek meg kell ismernie. A múltban a különböző helyeken tartott különleges összejövetelek vagy nagyszabású összejövetelek alatt a gyakorlat ösvényének csupán egyetlen aspektusáról esett szó. Ilyen gyakorlat volt az, amelyet a Kegyelem Korában kellett gyakorlatba ültetni, és ennek igen ritkán volt bármi köze Isten ismeretéhez, mivel a Kegyelem Korának látomása csak Jézus keresztre feszítésének látomása volt, és nem léteztek ennél nagyobb látomások. Az embernek nem kellett többet tudnia, mint az Ő keresztre feszítés általi munkáját az emberiség megváltása érdekében, és így a Kegyelem Korában nem voltak más látomások, amiket az embernek meg kellett volna ismernie. Ily módon az ember csak hiányos tudással rendelkezett Istenről, és Jézus szeretetének és könyörületességének ismeretén kívül csak néhány egyszerű és szálnalmas dolog állt a rendelkezésére, amit gyakorolhatott, olyan dolgok, amelyek messze elmaradtak a maitól. A múltban, függetlenül attól, hogy milyen módon gyülekeztek össze az emberek, képtelenek voltak Isten munkájának gyakorlati ismeretéről beszélni, még kevésbé tudta bárki világosan megmondani, hogy melyik a gyakorlat legmegfelelőbb útja, amelyre az ember rátérhet. Az ember pusztán néhány egyszerű részletet tett hozzá a hosszútűrés és türelem alapjához; egyszerűen nem volt semmi változás gyakorlatának lényegében, mert ugyanazon a koron belül Isten

nem végzett semmilyen újabb munkát, és az embertől nem követelt mást, csak hosszútűrést és türelmet, vagy azt, hogy vigye a keresztet. Az ilyen gyakorlatokon kívül nem léteztek magasabb látomások, mint Jézus keresztre feszítése. A múltban nem esett említés más látomásokról, mert Isten nem végzett túl sok munkát, és mert csak korlátozott követeléseik voltak az emberrel szemben. Ily módon függetlenül attól, hogy mit tett az ember, képtelen volt túllépni ezeken a határokon, a korlátokon, amelyek csak néhány egyszerű és sekélyes dolgot jelentettek, amit az embernek gyakorlatba kellett ültetnie. Ma azért beszélek más látomásokról, mert ma több munka lett elvégezve, olyan munka, ami többszörösen meghaladja a Törvény Korát és a Kegyelem Korát. Az emberrel szemben támasztott követelmények is többszörösen magasabbak, mint a múltbéli időkben. Ha az ember képtelen teljesen megismerni az ilyen munkát, akkor annak nem lenne nagy jelentősége; elmondhatjuk, hogy az ember nehezen fogja tudni teljesen megismerni az ilyen munkát, ha nem ennek szenteli erőfeszítéseit egész élete során. A hódítás munkájában, ha csak beszélnénk a gyakorlat útjáról, az lehetetlenné tenné az ember meghódítását. Ha csak beszélnénk a látomásokról anélkül, hogy az emberrel szemben követelményeket állítanának, szintén ellehetetlenítené az ember meghódítását. Ha semmi másról nem esne szó, csak a gyakorlat útjáról, akkor lehetetlen lenne eltalálni az ember Achilles sarkát, vagy eloszlatni az ember elképzeléseit, és így az embert teljesen meghódítani is lehetetlen lenne. Az ember meghódításának fő eszközei a látomások, mégis, ha nem létezne a gyakorlat ösvénye a látomásokon kívül, akkor nem lenne út, amit az ember követhet, még kevésbé lenne bármilyen eszköze a belépéshez. A kezdetektől fogva mindvégig ez volt Isten munkájának alapelve: a látomásokban található az, ami gyakorlatba ültethető, és így léteznek látomások is a gyakorlat mellett. A változások mértéke mind az ember életében, mind a beállítottságában követi a látomások változásait. Ha az embernek csak a saját erőfeszítéseire kellene támaszkodnia, akkor lehetetlen lenne számára bármilyen nagyfokú változást elérni. A látomások Magának Istennek a munkájáról és Isten irányításáról szólnak. A gyakorlat az emberi gyakorlat ösvényére utal, és az ember létezésének útjára; Isten teljes irányításában a látomások és gyakorlat közti kapcsolat az Isten és ember közötti kapcsolat. Ha a látomásokat eltávolítanánk, vagy ha úgy beszélnénk róluk, hogy nem ejtünk szót a gyakorlatról, vagy ha csak látomások léteznének, és az ember gyakorlatát megsemmisítenénk, akkor az ilyen dolgokat nem lehetne Isten irányításának tekinteni, még kevésbé mondhatnánk, hogy Isten munkája az emberiség érdekében történik; így módon nem csak az ember kötelessége szűnne meg, hanem ez Isten munkája céljának megtagadása lenne. Ha az embertől elejétől a végéig csak annyit várnának el, hogy gyakoroljon, Isten munkájának bevonása nélkül, és ezen kívül, ha az embertől nem követelnék meg, hogy ismerje Isten munkáját, akkor az ilyen munkát még kevésbé nevezhetnénk Isten irányításának. Ha az ember nem ismerné Istent, és tudatlan lenne Isten akaratát illetően, és vakon vinné véghez gyakorlatát homályos és elvont módon, akkor sosem válna minden szempontból alkalmas teremtménnyé. Így tehát e két dolog

közül mindkettő elengedhetetlen. Ha csak Isten munkája létezne, vagyis, ha csak a látomások lennének, és az ember részéről nem lenne együttműködés vagy gyakorlat, akkor az ilyen dolgokat nem lehetne Isten irányításának nevezni. Ha csak az ember gyakorlata és belépése létezne, akkor függetlenül attól, hogy az ember milyen magas ösvényre lépett, ez úgyszintén elfogadhatatlan lenne. Az ember belépésének a munkával és látomásokkal egy ütemben, fokozatosan kell változnia, nem változhat szeszélyesen. Az ember gyakorlatának alapelvei nem szabadok és korlátlanok, hanem bizonyos határok között mozognak. Az ilyen alapelvek a munka látomásaival egy ütemben változnak. Ennek okán Isten irányítása végső soron Isten munkájától és az ember gyakorlatától függ.

Az irányítási munka egyedül az emberiség miatt jött létre, ami azt jelenti, hogy csak az emberiség létezése miatt támadt. Az emberiség előtt, vagyis a kezdetben, amikor az egek és a föld és minden dolgok teremtetek, nem volt irányítás. Ha nem lenne az ember számára hasznos gyakorlat Isten valamennyi munkájában, vagyis, ha Isten nem állított volna megfelelő követelményeket a megromlott emberiséggel szemben (ha az Isten által végzett munkában nem lenne az ember gyakorlata számára megfelelő ösvény), akkor ezt a munkát nem lehetne Isten irányításának nevezni. Ha Isten munkájának teljessége csupán annyit foglalna magában, hogy elmondja a korrupt emberiségnek, hogyan végezzék a gyakorlatukat, Isten pedig nem vinné véghez egyetlen saját kezdeményezését sem, és az Ő mindenhatóságának és bölcsességének egy szikráját sem nyilvánítaná ki, akkor bármilyen magas követelményeket támasztana Isten az emberrel szemben, bármilyen hosszú ideig élne Isten az emberek között, az ember mit sem tudna Isten természetéről; ha ez lenne a helyzet, akkor az ilyen típusú munka még kevésbé lenne méltó arra, hogy Isten irányításának nevezzük. Egyszerűen szólva, Isten irányítási munkája az Isten által végzett munka, és mindaz a munka, amelyet Isten útmutatása alatt visznek véghez azok, akiket Isten megnyert. Az ilyen munkákat összegezhetjük irányításként. Más szóval, Isten munkáját az emberek között, és mindazoknak a Vele való együttműködését, akik követik Őt, gyűjtőnéven irányításnak nevezzük. Itt Isten munkáját látomásoknak hívjuk, az ember együttműködését pedig gyakorlatnak. Minél magasabb Isten munkája (azaz, minél magasabbak a látomások), Isten természetéből annál több lesz tisztán kivehető az ember számára, annál inkább ellentmond az ember elképzeléseinek, és az ember gyakorlata és együttműködése annál magasabb szintre emelkedik. Minél magasabbak az elvárások az emberrel szemben, Isten munkája annál inkább ellentétes az ember elképzeléseivel, aminek eredményeként az ember megpróbáltatásai és az általa elérendő normák is magasabbak lesznek. Amire ez a munka befejeződik, addigra minden látomás beteljesedik majd, és az, amit az embernek a gyakorlatba kell ültetnie, el fogja érni a tökéletesség tetőpontját. Ez egyúttal az az idő is lesz, amikor mindenki osztályozva lesz fajtája szerint, mivel az, amit az embernek tudnia kell, addigra már fel lesz fedve az ember előtt. Így, amikor a látomások elérik csúcspontjukat, a munka ezzel összhangban szintén a végéhez közeledik majd, és

az ember gyakorlata addigra szintén eléri a fénypontját. Az ember gyakorlata Isten munkáján alapul, és Isten irányítása egyedül az ember gyakorlatának és együttműködésének köszönhetően fejeződik ki teljesen. Az ember Isten munkájának mintapéldánya, és Isten teljes irányítási munkájának tárgya, és terméke is Isten egész irányításának. Ha Isten egyedül, az ember közreműködése nélkül dolgozna, akkor semmi sem szolgálhatna az Ő egész munkájának kikristályosodásaként, és akkor Isten irányítása a legcsekélyebb jelentőséggel sem bírna. Isten a munkáján kívül csak azáltal érheti el az Ő irányításának célját, és érheti el azt a célt, hogy mindezen munka által teljesen legyőzze a Sátán, ha az Ő munkájának kifejezésére és mindenhatóságának, valamint bölcsességének bizonyítására megfelelő eszközöket választ. Ebből kifolyólag az ember elválaszthatatlan részét képezi Isten irányítási munkájának, és az ember az egyetlen, aki által Isten irányítása gyümölcsözővé válhat és elérheti végső célját; az emberen kívül nincs olyan létforma, amely betölthetne ilyen szerepet. Ahhoz, hogy az ember Isten irányítási munkájának valódi kikristályosodásává válhasson, a romlott emberiség engedetlenségét teljes mértékben el kell oszlatni. Ehhez az szükséges, hogy az ember a különböző időkben annak megfelelő gyakorlatokat kapjon, és hogy Isten elvégezze az ezzel kapcsolatos munkát az emberek között. Csakis ezen a módon lesz végül megnyerve egy olyan embercsoport, akik Isten irányítási munkájának kikristályosodásai. Isten munkája az emberek között nem tehet bizonyosságot Magáról Istenről csupán Isten munkája által; az ilyen bizonyosság eléréséhez élő emberi lényekre is szükség van, akik alkalmasak az Ő munkájára. Isten először ezeken az embereken fog munkálkodni, akiken keresztül aztán munkája majd kifejeződik, és így ilyen bizonyágtétel lesz Róla a teremtmények között, és ebben megvalósul az, hogy Isten eléri munkájának célját. Isten nem egyedül munkálkodik a Sátán legyőzésén, mivel Ő nem tud Önmagáról közvetlenül bizonyosságot tenni minden teremtmény között. Ha azt tenné, lehetetlen volna teljességgel meggyőzni az embert, így Istennek dolgoznia kell az emberen, hogy meghódítsa, és csak ekkor nyerhet majd bizonyágtételt minden teremtmény között. Ha egyedül Isten munkálkodna, az ember közreműködése nélkül, vagy ha az ember együttműködése nem lenne követelmény, akkor az ember soha nem lenne képes megismerni Isten természetét, és soha nem szerezne tudomást Isten akaratáról; Isten munkáját akkor nem lehetne Isten irányításának nevezni. Ha csupán magának az embernek kellene törekednie, és kutatnia, és keményen dolgoznia, Isten munkájának megértése nélkül, akkor az ember csínytevéseket követne el. A Szentlélek munkája nélkül az, amit az ember tesz, a Sátántól való, ő lázadó és gonosztevő; a Sátán mutatkozik meg mindabban, amit a romlott emberiség tesz, és nincs semmi, ami Istennel összeegyeztethető, és mindaz, amit az ember tesz, a Sátán megnyilvánulása. Mindabból, amiről eddig szó volt, semmi sem zárja ki a látomásokat és gyakorlatokat. A látomások alapján az ember megtalálja a gyakorlatot és az engedelmesség ösvényét, hogy félretehesse elképzeléseit és megnyerje azokat a dolgokat, amelyekkel a múltban nem rendelkezett. Isten megköveteli, hogy az ember együttműködjön Vele, hogy az

ember teljesen alávesse magát az Ő követelményeinek, az ember pedig azt kéri, hogy láthassa Magának Istennek a munkáját, hogy megtapasztalja Isten mindenható erejét, és hogy megismerje Isten természetét. Ezek összegezve alkotják Isten irányítását. Isten egyesülése az emberrel az irányítás, és ez a legnagyobb irányítás.

Ami a látomásokkal kapcsolatos, az elsősorban Magának Istennek a munkájára utal, ami pedig a gyakorlattal függ össze, azt az embernek kell elvégeznie, és egyáltalán semmi köze Istenhez. Isten munkáját Maga Isten teljesíti be, az ember gyakorlatát pedig maga az ember viszi véghez. Azt, amit Magának Istennek kell megtennie, nem az ember dolga elvégezni, amit pedig az embernek kell gyakorolnia, az Istentől független. Isten munkája az Ő saját szolgálata, és nem kapcsolódik az emberhez. Ezt a munkát nem az embernek kell elvégeznie, és továbbá, az ember képtelen lenne megtenni az Isten által elvégzendő munkát. Aminek a gyakorlása az embertől megkövetelt, azt az embernek kell végrehajtania, legyen az az életének feláldozása, vagy önmaga átadása a Sátánnak, hogy tanúságot tegyen, mindezeket az embernek kell véghez vinnie. Maga Isten végez el minden munkát, amit Neki kell elvégeznie, az embernek pedig meg lett mutatva, hogy mit kell tennie, és a munka fennmaradó része az ember dolga. Isten nem végez kiegészítő munkát. Ő csak azt a munkát végzi el, amely az Ő szolgálatán belül van, és csak az út megnyitásának munkáját végzi, és nem végzi el az út kikövezésének munkáját; ezt mindenkinek meg kell értenie. Az igazság gyakorlatba ültetése azt jelenti, hogy Isten szavait gyakorlatba ültetjük, és mindez az ember kötelessége, ez az, amit az embernek kell megtennie, és egyáltalán semmi köze nincs Istenhez. Ha az ember azt követeli, hogy Isten is szenvedjen gyötrelmet és finomítást az igazságban ugyanúgy, ahogy az ember, akkor az ember engedetlen. Isten munkája az Ő szolgálatának teljesítése; az ember kötelessége pedig, hogy Isten minden útmutatásának engedelmeskedjen a legkisebb ellenállás nélkül. Az ember dolga az, hogy teljesítse, amit el kell érnie, függetlenül attól, hogy Isten hogyan munkálkodik vagy él. Egyedül Isten támaszthat követelményeket az emberrel szemben, vagyis egyedül Maga Isten alkalmas arra, hogy követelése legyenek az emberrel szemben. Az embernek nem lehet választása, és nem tehet mást, mint teljesen alávetni magát és gyakorolni; ilyen értelemmel kell bírnia az embernek. Amint befejeződik az a munka, amit Istennek kell elvégeznie, elvárás az embertől, hogy lépésről lépésre megtapasztalja azt. Amennyiben a végén, amikor Isten minden irányítása befejeződött, az ember még mindig nem tette meg, amit Isten megkövetelt tőle, akkor az embert meg kell büntetni. Ha az ember nem teljesíti Isten elvárásait, akkor ez az ember engedetlenségének tudható be; ez nem azt jelenti, hogy Isten nem volt elég alapos a munkájában. Mindazok, akik nem tudják Isten szavait a gyakorlatba ültetni, akik nem tudják teljesíteni Isten követelményeit, és azok, akik nem képesek hűségüket felajánlani és teljesíteni kötelességüket, mind meg lesznek büntetve. Ma, amit nektek el kell érnetek, azok nem újabb igények, hanem az ember kötelessége, és az, amit minden embernek meg kellene tennie. Ha arra is képtelenek vagytok, hogy megtegyétek a kötelességeket, vagy arra, hogy jól végezzétek azt,

akkor nem bajt hoztok-e magatokra? Vajon nem a halálnak udvaroltok-e? Hogyan várhatnátok el még mindig, hogy legyen jövőtök és legyenek kilátásaitok? Isten az emberiség érdekében végzi munkáját, az ember együttműködése pedig Isten irányítása érdekében történik. Miután Isten megtette mindazt, amit meg kell tennie, az ember felé elvárás az, hogy nagylelkű legyen a gyakorlatában, és hogy együttműködjön Istennel. Isten munkájában az embernek erőfeszítést nem kímélve kell részt vennie, fel kell ajánlania hűségét, és nem szabad belemerülnie számos elképzelésbe, vagy passzívan ülnie a halált várva. Isten képes feláldozni Magát az emberért, akkor az ember miért nem tudja felajánlani hűségét Istennek? Isten egy szívvel és lélekkel van az ember iránt, akkor az ember miért nem tud felkínálni egy kis együttműködést? Isten az emberiségért munkálkodik, az ember miért nem képes hát teljesíteni néhány kötelességét Isten irányítása érdekében? Isten munkája ilyen messzire eljutott, ti mégis csak néztek, de nem cselekedtek, hallotok, de nem mozdultok. Vajon az ilyen emberek nem a kárhozat tárgyai? Isten már az embernek szentelte mindenét, akkor az ember ma miért képtelen komolyan elvégezni kötelességét? Isten számára az Ő munkája élvez legfőbb prioritást, irányításának munkája pedig a legfontosabb. Az ember legfőbb prioritása az, hogy Isten szavait gyakorlatba ültesse és teljesítse Isten követelményeit. Ezt mindannyiótoknak meg kell értenetek. A hozzátok intézett szavak elérték a lényegeitek legbelső magját, és Isten munkája olyan területre lépett be, ahova még soha azelőtt. Sokan még mindig nem értik ennek az útnak az igazságát vagy hamisságát, még mindig várakoznak és néznek, és nem végzik a kötelességüket. Ehelyett Isten minden szavát és cselekedetét megvizsgálják, arra fókuszálnak, hogy Ő mit eszik és mit visel, és elképzeléseik egyre keservesebbekké válnak. Az ilyen emberek vajon nem a semmiért csapnak nagy hűhót? Hogyan lehetnének az ilyen emberek azok, akik Istent keresik? És hogyan lehetnének ők azok, akiknek szándékában áll alávetni magukat Istennek? Hűségüket és kötelességüket háttérbe szorítják az elméjükben, és helyette arra koncentrálnak, hogy merre jár Isten. Vérázítóak! Ha az ember megértette mindazt, amit meg kell értenie, és gyakorlatba ültette mindazt, amit gyakorlatba kell ültetnie, akkor Isten bizonyosan az emberre árasztja áldásait, mert amit Ő megkíván az embertől, az az ember kötelessége, és az, amit az embernek meg kellene tennie. Ha az ember képtelen felfogni, hogy mit kell megértenie, és képtelen gyakorlatba ültetni azt, amit a gyakorlatba kell ültetnie, akkor az ember meg lesz büntetve. Azok, akik nem működnek együtt Istennel, Isten ellenségei, azok, akik nem fogadják el az új munkát, ellenállnak annak, még akkor is, ha az ilyen emberek semmi olyat nem tesznek, ami egyértelműen ellentétes azzal. Mindazok, akik nem ültetik gyakorlatba az Isten által megkövetelt igazságot, olyan emberek, akik szándékosan szemben állnak Isten szavaival és engedetlenségükkel szemben, még ha az ilyen emberek különös figyelmet fordítanak is a Szentlélek munkájára. Azok az emberek, akik nem engedelmeskednek Isten szavainak és nem vetik alá magukat Istennek, lázadók, és ellenszegülnek Istennek. Azok az emberek, akik nem teljesítik kötelességüket, ők azok, akik nem működnek együtt Istennel, és az olyan

emberek, akik nem működnek együtt Istennel azok, akik nem fogadják el a Szentlélek munkáját.

Amikor Isten munkája elér egy bizonyos pontra, és az Ő irányítása eljut egy bizonyos pontig, akkor azok, akik az Ő szíve szerint valók, mind képesek megfelelni az Ő követelményeinek. Isten az Ő saját normái szerint támaszt követelményeket az emberrel szemben, illetve az alapján, amit az ember képes megvalósítani. Amíg az Ő irányításáról beszél, az utat is kijelöli az ember számára, és egy ösvényt bocsát az ember rendelkezésére a túléléshez. Isten irányítása és az ember gyakorlata egyaránt a munka ugyanazon szakaszához tartoznak, és egyidejűleg zajlanak. Az Isten irányításáról szóló beszéd az ember beállítottságában történő változásokkal van összefüggésben, az arról való beszéd pedig, amit az embernek kell elvégeznie, és az ember beállítottságának változásairól szóló beszéd Isten munkájára vonatkozik; nincs olyan idő, amikor ezt a kettőt külön lehetne választani. Az ember gyakorlata lépcsőről lépésre változik. Ez azért van, mert Isten követelményei az emberrel szemben szintén változnak, és azért, mert Isten munkája folyton változik és fejlődik. Ha az ember gyakorlata a doktrína kelepccéjében marad, ez azt bizonyítja, hogy az ember nélkülözi Isten munkáját és útmutatását; ha az ember gyakorlata soha nem változik vagy nem hatol mélyebbre, akkor az annak bizonyítéka, hogy az ember gyakorlata az emberi akarat szerint kerül végrehajtásra, és nem az igazság gyakorlata; ha az ember számára nincs ösvény, amelyet taposson, akkor már a Sátán keze közé került, és a Sátán irányítja őt, ami azt jelenti, hogy gonosz szellemek irányítják. Ha az ember gyakorlata nem hatol mélyebbre, akkor Isten munkája nem fog fejlődni, ha pedig nincs változás Isten munkájában, akkor az ember belépése is megtorpan; ez elkerülhetetlen. Isten teljes munkáján keresztül, ha az embernek mindig Jahve törvényét kellene betartania, akkor Isten munkája nem tudna fejlődni, még kevésbé lenne lehetséges az egész korszakot lezárni. Ha az ember mindig a kereszthez ragaszkodna, és türelmet meg alázatot gyakorolna, akkor lehetetlen lenne, hogy Isten munkája továbbra is előrehaladjon. Az irányítás hatezer évének egyszerűen nem lehet olyan emberek között véget vetni, akik csak a törvényhez tartják magukat, vagy csak a kereszthez kapaszkodnak türelmet és alázatot gyakorolva. Ehelyett Isten irányításának egész munkája az utolsó napok emberei között fejeződik be, akik ismerik Istent, akik kiszabadultak a Sátán karmai közül, és akik teljesen levetkőzték magukról a Sátán befolyását. Ez Isten munkájának szükségszerű iránya. Miért mondják azt, hogy a vallásos gyülekezetekben lévők gyakorlata elavult? Azért, mert amit ők a gyakorlatba ültetnek, az elkülönül a mai munkától. A Kegyelem Korában helyénvaló volt az, amit gyakorlatba ültettek, de ahogy a kor elmúlt, Isten munkája pedig megváltozott, a gyakorlatuk fokozatosan idejétmúlt lett. Az új munka és az új világosság maga mögött hagyta azt. Az eredeti alapjára épülve a Szentlélek munkája jónéhány lépéssel mélyebbre haladt már. Azok az emberek mégis továbbra is leragadnak Isten munkájának eredeti szakaszánál, és még mindig a régi gyakorlatokhoz és a régi világossághoz ragaszkodnak. Isten munkája nagyot tud változni három vagy öt év alatt,

vajon nem történnének még nagyobb átalakulások 2000 év leforgása alatt? Ha az embernek nincs új világossága vagy gyakorlata, az azt jelenti, hogy nem tartott lépést a Szentlélek munkájával. Ez az ember kudarca; Isten új munkájának léte nem tagadható amiatt, hogy ma azok, akiknél korábban a Szentlélek munkája volt, még mindig az elavult gyakorlatokhoz tartják magukat. A Szentlélek munkája mindig előre mozdul, és mindazoknak, akik a Szentlélek áramlatában vannak, szintén mélyebbre kell jutniuk és lépésről lépésre változniuk kell. Nem szabadna megállniuk egyetlen szakasznál. Csak azok, akik nem ismerik a Szentlélek munkáját, maradnának az Ő eredeti munkája közepette és nem fogadnák el a Szentlélek új munkáját. Egyedül az engedetlenek lennének képtelenek elnyerni a Szentlélek munkáját. Ha az ember gyakorlata nem tart lépést a Szentlélek új munkájával, akkor az ember gyakorlata bizonyosan elkülönült a jelen munkától, és biztosan nem egyeztethető össze a mai munkával. Az ezekhez hasonló idejétmúlt emberek egyszerűen képtelenek teljesíteni Isten akaratát, még kevésbé válhatnának olyan emberekké, akik végül bizonyosságot tesznek Istenről. Továbbá, a teljes irányítási munkát nem lehetne befejezni egy ilyen embercsoport között. Mert ha azok, akik egykor Jahve törvényét tartották be, és azok, akik egykor szenvedtek a kereszttért, nem tudják elfogadni az utolsó napok munkájának szakaszát, akkor mindaz, amit tettek, hiábavaló és hasztalan lesz. A Szentlélek munkájának legtisztább kifejeződése az „itt és most” elfogadása, nem pedig a múlthoz való ragaszkodás. Azok, akik nem tartottak lépést a mai munkával, és akik elkülönültek a jelen gyakorlatától, ők azok, akik ellenállnak és nem fogadják el a Szentlélek munkáját. Az ilyen emberek dacolnak Isten jelenlegi munkájával. Habár ragaszkodnak a múlt világosságához, tagadhatatlan, hogy nem ismerik a Szentlélek munkáját. Miért esett annyi szó az ember gyakorlatában bekövetkezett változásokról, a múlt és a jelen gyakorlatának különbségeiről, arról, hogy hogyan végezték a gyakorlatot az előző korban, és hogy hogyan zajlik ma? Azért beszélünk mindig az ilyen megosztásokról az ember gyakorlatában, mert a Szentlélek munkája folyamatosan halad előre, és így az ember gyakorlatának is folyamatosan változnia kell. Ha az ember leragad az egyik szakaszban, akkor ez azt bizonyítja, hogy képtelen lépést tartani Isten új munkájával és új világosságával; nem azt bizonyítja, hogy Isten irányítási terve nem változott. Azok, akik a Szentlélek áramlatán kívül vannak, mindig úgy vélik, hogy igazuk van, de valójában Isten munkája bennük már rég megszűnt, és a Szentlélek munkája távol van tőlük. Isten munkája már régen át lett helyezve egy másik embercsoporthoz, egy olyan csoporthoz, akiken Ő be akarja teljesíteni új munkáját. Mivel azok, akik a vallásban vannak, képtelenek elfogadni Isten új munkáját, és csak a múlt régi munkájához ragaszkodnak, így Isten elhagyta ezeket az embereket, és olyan embereken végzi az új munkáját, akik elfogadják ezt az új munkát. Ezek olyan emberek, akik közreműködnek az Ő új munkájában, és egyedül ily módon teljesedhet be az Ő irányítása. Isten irányítása mindig előre halad, az ember gyakorlata pedig folyton magasabbra emelkedik. Isten folyton munkálkodik, az ember pedig mindig szükségben van, olyannyira, hogy

mindketten elérik a csúcspontjukat, és Isten és az ember teljes egységre jut. Ez Isten munkája beteljesedésének kifejeződése, és ez a végső kimenetele Isten egész irányításának.

Isten munkájának valamennyi szakaszában megvannak az annak megfelelő elvárások is az emberrel szemben. Mindazok, akik a Szentlélek áramlatán belül vannak, rendelkeznek a Szentlélek jelenlétével és fegyelmezésével, azok pedig, akik nincsenek a Szentlélek áramlatán belül, a Sátán uralma alatt állnak, és teljesen nélkülözik a Szentlélek munkáját. Azok az emberek vannak a Szentlélek áramlatában, akik elfogadják Isten új munkáját, és akik közreműködnek Isten új munkájában. Ha azok, akik ebben az áramlatban vannak, képtelenek az együttműködésre, és képtelenek gyakorlatba ültetni az Isten által ebben az időben megkövetelt igazságot, akkor meg lesznek fegyelmezve, és legrosszabb esetben elhagyja őket a Szentlélek. Azok, akik elfogadják a Szentlélek új munkáját, a Szentlélek áramlatán belül fognak élni, és részesülnek a Szentlélek gondoskodásában és védelmében. Azokat, akik hajlandóak gyakorlatba ültetni az igazságot, a Szentlélek megvilágosítja, azokat pedig, akik nem hajlandóak gyakorlatba ültetni az igazságot, a Szentlélek megfegyelmezi, és talán meg is bünteti. Függetlenül attól, hogy milyen emberek ők, amennyiben a Szentlélek áramlatán belül vannak, Isten felelősséget fog vállalni mindazokért, akik elfogadják új munkáját az Ő nevéért. Azok, akik dicsőítik az Ő nevét és hajlandóak az Ő szavait gyakorlatba ültetni, részesülnek áldásaiból; azok, akik engedetlenek Neki és nem ültetik gyakorlatba az Ő szavait, büntetésében fognak részesülni. Azok az emberek, akik a Szentlélek áramlatában vannak, azok, akik elfogadják az új munkát, és mivel elfogadták az új munkát, megfelelően kell együttműködniük Istennel, és nem szabad kötelességüket nem végző lázadókként viselkedniük. Ez Isten egyetlen követelménye az ember felé. Nem így van azokkal, akik nem fogadják el az új munkát: ők a Szentlélek áramlatán kívül vannak, és a Szentlélek fegyelmezése és feddése nem vonatkozik rájuk. Ezek az emberek egész nap a testben élnek, az elméjükön belül élnek, és minden, amit tesznek, a saját agyuk analízálása és vizsgálódása által létrehozott doktrína szerint való. Nem ez az, amit a Szentlélek új munkája megkövetel, még kevésbé jelenti ez az Istennel való együttműködést. Azok, akik nem fogadják el Isten új munkáját, meg vannak fosztva Isten jelenlététől, és ezenfelül, nélkülözik Isten áldásait és védelmét. Szavaik és cselekedeteik többsége a Szentlélek munkájának múltbéli követelményeihez igazodik; azok doktrínák, nem pedig az igazság. Az efféle doktrína és rendszabály elegendő bizonyítékai annak, hogy ezeknek az embereknek az összegyülekezése nem más, mint vallás; ők nem a kiválasztottak, sem pedig Isten munkájának tárgyai. A körükben összegyűltek gyülekezetét csakis a vallás nagy kongresszusának lehet hívni, és nem nevezhető egyháznak. Ez egy megmászhatatlan tény. Nem rendelkeznek a Szentlélek új munkájával; amit tesznek, a vallás felidézésének tűnik, amit megélnék, az látszólag vallással teljes; nem rendelkeznek a Szentlélek jelenlétével és munkájával, még kevésbé alkalmasak arra, hogy a Szentlélek fegyelmezésében vagy megvilágosításában

részesüljenek. Ezek az emberek mindannyian élettelen tetemek, és szellemiséget nélkülöző lárvák. Nincs ismeretük az ember lázadó mivoltáról és ellenszegüléséről, nincs tudomásuk az ember valamennyi gonosztettéről, még kevésbé ismerik Isten minden munkáját és Isten jelenlegi akaratát. Mindannyian tudatlan, alávaló emberek és söpredék, akik alkalmatlanok arra, hogy hívőknek neveztesse őket! Semmi, amit tesznek, nincs hatással Isten irányítására, még kevésbé tud kárt tenni Isten terveiben. Szavaik és cselekedeteik túlságosan visszataszítóak, túl szálnak; és egyszerűen említésre sem méltók. Semmi, amit azok tesznek, akik nincsenek a Szentlélek áramlatán belül, nincs köze a Szentlélek új munkájához. Ezért nem számít, hogy mit tesznek, nélkülözik a Szentlélek fegyelmezését, sőt mi több, a Szentlélek megvilágosítását is. Mert mindannyian olyan emberek ők, akik nem szeretik az igazságot, és akiket a Szentlélek megvet és elutasít. Gonosztevőknek hívják őket, mert a testben járnak, és Isten égisze alatt azt teszik, amihez kedvük van. Miközben Isten munkálkodik, ők szánt szándékkal ellenségesek Vele, és a Vele ellentétes irányban futnak. Az ember kudarca abban, hogy együttműködjön Istennel, önmagában is teljességgel lázadó, így vajon nem azok kapják meg leginkább igaz büntetésüket, akik szándékosan ellenszegülnek Istennek? Ezen emberek gonosztetteit említve néhányan buzgón átkozzák őket, jóllehet Isten tudomást sem vesz róluk. Az embernek úgy tűnik, hogy cselekedeteik Isten nevével kapcsolatosak, de valójában, Isten szemszögéből egyáltalán nem kapcsolódnak az Ő nevéhez vagy a Róla szóló bizonyágtételhez. Nem számít, mit tesznek ezek az emberek, annak nincs köze Istenhez: nem függ össze sem az Ő nevével, sem a jelenlegi munkájával. Ezek az emberek megalázzák saját magukat, és a Sátánt nyilvánítják ki; gonosztevők, akik a harag napjára gyűjtögetnek. Ma cselekedeteiktől függetlenül, és feltéve, hogy nem állják útját Isten irányításának és semmi közük Isten új munkájához –, az ilyen emberek nem lesznek kitéve a megfelelő megtorlásnak, mert a harag napja még nem érkezett el. Sok mindenről hiszik az emberek, hogy Istennek már foglalkoznia kellett volna velük, és úgy vélik, hogy azokat a gonosztevőket meg kell büntetni amilyen hamar csak lehet. Azonban, mivel Isten irányítási munkája még mindig nem ért véget, és a harag napja még nem jött el, a gonoszok továbbra is folytatják gonosz cselekedeteiket. Egyesek azt mondják: „Akik a vallásban vannak, a Szentlélek jelenléte vagy munkája nélkül vannak, és szégyent hoznak Isten nevére; akkor hát miért nem pusztítja el őket Isten ahelyett, hogy továbbra is eltűri zabolázatlan viselkedésüket?” Ezek az emberek, akik a Sátán megnyilvánulásai, és akik a testet fejezik ki, tudatlan és alávaló emberek, abszurd emberek. Nem fogják meglátni Isten haragjának megjelenését amíg meg nem értik, hogyan végzi Isten a munkáját az emberek között, és amint teljesen meg lettek hódítva, ezek a gonosztevők mind megkapják büntetésüket, és egyikük sem lesz képes megmenekülni a harag napjától. Most nem az ember megbüntetésének ideje van, hanem a hódítás munkája elvégzésének ideje, hacsak nem olyanokról van szó, akik gyengítik Isten irányítását, mely esetben cselekedeteik súlyossága szerint fognak büntetésben részesülni. Mialatt Isten az emberiséget irányítja, mindazok, akik a

Szentlélek áramlatán belül vannak, kapcsolódnak Istenhez. Azok, akiket a Szentlélek megvet és elutasít, a Sátán befolyása alatt élnek, és az, amit ők gyakorlatba ültetnek, annak nincs köze Istenhez. Csak azoknak van közük Istenhez, akik elfogadják Isten új munkáját és együttműködnek Istennel, mivel Isten munkája csak azokat célozza, akik elfogadják, és nem minden emberre irányul, akár elfogadják azt, akár nem. Az Isten által végzett munkának mindig van egy célja, és nem hirtelen felindulásból történik. Azok, akik a Sátánnal társulnak, nem alkalmasak az Istenről való tanúságtételre, még kevésbé alkalmasak arra, hogy együttműködjenek Istennel.

A Szentlélek munkájának minden szakasza megkívánja az ember tanúságtételét is. Minden egyes munkaszakasz egy csata Isten és a Sátán között, a csata célpontja pedig a Sátán, míg az, aki e munka által tökéletességre jut majd, az ember. Az, hogy Isten munkája gyümölcsöt teremhet-e vagy sem, attól függ, hogy az ember mi módon tesz bizonyosságot Istenről. Isten ezt a bizonyosságtételt várja el azoktól, akik Őt követik; ez a Sátán előtt tett bizonyosságtétel, valamint az Ő munkája hatásainak is bizonyítéka. Isten teljes irányítása három szakaszra oszlik, és minden szakaszban ahhoz illő elvárások vannak az emberrel szemben. Továbbá, ahogy a korok múlnak és fejlődnek, Isten követelményei az egész emberiségtől egyre magasabbak lesznek. Így Isten irányításának e munkája lépésről lépésre tetőfokára hág, amíg az ember meg nem pillantja az „Ige testben való megjelenésének” tényét, és ily módon az emberrel szemben támasztott követelmények még magasabbak lesznek, ahogy az ember tanúságtételével kapcsolatos elvárások is. Minél inkább képes az ember igazán együttműködni Istennel, Isten annál inkább dicsőséget nyer. Az ember együttműködése az a bizonyosságtétel, amelyet tennie kell, a bizonyosságtétel pedig, amit tesz, az ember gyakorlata. Ezért az, hogy Isten munkája elérheti-e a kívánt hatást vagy sem, és az, hogy létezhet-e igaz tanúbizonyosság, elválaszthatatlanul összefüggenek az ember együttműködésével és bizonyosságtételével. Amikor a munka véget ér, vagyis amikor Isten teljes irányítása a végéhez ért, az embertől megkövetelik majd, hogy magasabb szintű bizonyosságot tegyen, amikor pedig Isten munkája véget ér, az ember gyakorlata és belépése eléri csúcspontjukat. A múltban az embertől azt követelték, hogy tegyen eleget a törvénynek és a parancsolatoknak, és elvárták tőle, hogy türelmes és alázatos legyen. Ma az elvárás az embertől az, hogy Isten valamennyi rendelkezésének engedelmeskedjen, Isten iránt egy mindennek felett való szeretettel bírjon, és végső soron még a megpróbáltatások közepette is szeresse Istent. Ez a három szakasz olyan követelményeket jelent, amelyeket Isten lépésről lépésre támaszt az emberrel szemben az Ő teljes irányítása során. Isten munkájának mindegyik szakasza mélyebbre hatol az előzőnél, és az emberrel szembeni követelmények minden szakaszban mélyrehatóbbak az előzőnél, és ily módon Isten teljes irányítása fokozatosan alakot ölt. Pontosan azért, mert az emberrel szemben támasztott követelmények egyre magasabbak, az ember beállítottsága egyre közelebb kerül az Isten által megkövetelt normákhoz, és csak ekkor kezd az egész emberiség fokozatosan eltávolozni a Sátán befolyásától egészen addig,

míg végül – amikor Isten munkája teljesen véget ér – a teljes emberiség megszabadul majd a Sátán befolyásától. Amikor ez az idő elérkezik, Isten munkája már a végéhez ért, és az ember együttműködése Istennel annak érdekében, hogy változások menjenek végbe a beállítottságában, nem lesz többé, és az emberiség teljessége Isten fényében fog élni, és onnantól kezdve nem lesz lázadó mivolt és szembenállás Istennel. Isten sem fog követelni semmit az embertől, és egy harmonikusabb együttműködés jön létre ember és Isten között, olyan, amely az ember és Isten közös élete lesz, az az élet, amely Isten irányításának teljes befejeződése után következik, és azután, hogy Isten teljességgel kiszabadította az embert a Sátán karmai közül. Azok, akik nem tudják közelről követni Isten lépteit, képtelenek egy ilyen élet elérésére. Ők majd leereszkedtek a sötétségbe, ahol sírni fognak és fogaikat csikorgatják; olyan emberek ők, akik hisznek Istenben, de nem követik Őt, akik hisznek Istenben, de nem engedelmeskednek valamennyi munkájának. Mivel az ember hisz Istenben, közelről követnie kell Isten lépteit, lépésről lépésre; azok közé kell tartoznia, akik „követik a Bárányt, ahova csak megy”. Csak ezek azok az emberek, akik az igaz utat keresik, csak ők azok, akik ismerik a Szentlélek munkáját. Azok az emberek, akik szolgálisan követik a szavakat és doktrínákat azok, akik kiűzettek a Szentlélek munkája által. Minden egyes időszakban Isten új munkába kezd, és minden időszakban lesz egy új kezdet az emberek között. Ha az ember csak azokhoz az igazságokhoz ragaszkodik, hogy „Jahve az Isten”, illetve „Jézus a Krisztus”, melyek csak a saját korukra vonatkozó igazságok, akkor az ember sosem fog lépést tartani a Szentlélek munkájával, és mindörökre képtelen lesz elnyerni a Szentlélek munkáját. Függetlenül attól, hogy Isten hogyan munkálkodik, az ember a leghalványabb kétség nélkül követi, és közelről követi. Ily módon, hogyan vethetné ki az embert a Szentlélek? Függetlenül attól, amit Isten tesz, mindaddig, amíg az ember biztos benne, hogy az a Szentlélek munkája, és mindenféle aggály nélkül közreműködik a Szentlélek munkájában, és próbál megfelelni Isten követelményeinek, addig hogyan is kaphatna büntetést? Isten munkája soha nem szűnt meg, az Ő léptei sosem tévóváztak, és az Ő irányítási munkájának befejezését megelőzően Ő folyton elfoglalt, és sosem áll meg. Az ember azonban más: miután a Szentlélek munkájából mindössze csekélységet nyert, úgy kezeli azt, mint ami sosem fog megváltozni; miután egy kevés ismeretet szerzett, nem halad előre, hogy kövesse Isten újabb munkájának nyomdokait; épphogy egy kicsit látott Isten munkájából, azonnal úgy írja le Istent, mint egy bizonyos fa figurát, és úgy hiszi, hogy Isten mindig abban az alakban fog maradni, amit maga előtt lát, hogy ez így volt a múltban és mindig így lesz a jövőben; csak felszínes tudást szerezve az ember oly büszke, hogy megfedkedezik magáról és önkényesen elkezd egy olyan Isteni természetet és lényt hirdetni, amely egyszerűen nem létezik; és ahogy bizonyosságot nyert a Szentlélek munkájának egy szakaszáról, bármilyen személy is legyen, aki Isten új munkáját hirdeti, az ember nem fogadja el azt. Ezek olyan emberek, akik nem tudják elfogadni a Szentlélek új munkáját, túl konzervatívak, és képtelenek elfogadni az új dolgokat. Az ilyen emberek azok, akik hisznek Istenben, de egyúttal el is utasítják Istent.

Az ember úgy hiszi, hogy az izráeliták tévedtek, amikor „csak Jahvében hittek, de nem hittek Jézusban”, az emberek többsége mégis játssza a szerepet, amelyben „csak Jahvében hisznek, és elutasítják Jézust” és „vágynak a Messiás visszatérésére, de ellenállnak a Messiásnak, akit Jézusnak hívnak”. Nem csoda hát, hogy az emberek még mindig a Sátán hatalma alatt élnek, miután elfogadták a Szentlélek munkájának egyik szakaszát, és továbbra sem részesülnek Isten áldásaiban. Hát nem az ember lázadó mivoltának eredménye ez? Keresztények világszerte, akik nem tartottak lépést a mai új munkával, mind abba a reménybe kapaszkodnak, hogy szerencsájük lesz, feltételezve, hogy Isten majd minden egyes kívánságukat teljesíti. Ugyanakkor nem tudják biztosan megmondani, hogy Isten miért vinné fel őket a harmadik égbe, sem abban nem biztosak, hogyan fog eljönni Jézus, hogy fehér felhőn érkezve fogadja őket, sokkal kevésbé tudják teljes bizonyossággal megmondani, hogy vajon Jézus tényleg egy fehér felhőn fog-e megérkezni azon a napon, amelyet elképzelnek. Mindannyian nyugtalanok, és tanácstalanok; ők maguk sem tudják, hogy Isten vajon fel fogja-e vinni mindannyiukat, a valamennyi felekezetből származó, sokszínű, néhány maroknyi embert. Az a munka, amit Isten most, a jelen korban végez, Isten akarata – fogalmuk sincs ezen dolgok bármelyikéről, és nem tehetnek mást, mint visszaszámolni a napokat az ujjaikon. Egyedül azok nyerhetik el a végső áldást, akik a végsőig követik a Bárány nyomdokait, míg azok az „okos emberek”, akik képtelenek a végsőig követni, mégis úgy hiszik, hogy mindent megnyertek, képtelenek arra, hogy tanúi legyenek Isten megjelenésének. Mind úgy hiszik, hogy ők a legokosabbak a világon, és minden ok nélkül rövidre zárják Isten munkájának folytonos fejlődését, és úgy tűnik, hogy teljes bizonyossággal hiszik, hogy Isten fel fogja vinni őket a mennybe, őket, akik „a leginkább hűségeselek Istenhez, követik Istent, és betartják Isten szavait”. Habár a „legnagyobb hűséggel” viseltetnek az Isten által kimondott szavak iránt, szavaik és tetteik akkor is visszataszítóak, mert ellenállnak a Szentlélek munkájának, és csalárdságot és gonoszságot művelnek. Azok, akik nem követik a legvégsőig, akik nem tartanak lépést a Szentlélek munkájával, és akik csak a régi munkához ragaszkodnak, nem csak az Isten iránti hűség elérésében vallottak kudarcot, hanem ellenkezőleg, ők lettek azok, akik Istennel szemben állnak, ők lettek azok, akiket az új korszak elutasított, és akik meg lesznek büntetve. Van-e bárki, aki szánalmasabb náluk? Sokan még azt is hiszik, hogy mindazoknak, akik elutasítják a régi törvényt és elfogadják az új munkát, nincs lelkiismerete. Ezeknek az embereknek a kilátásait, akik csak a „lelkiismeretről” beszélnek, és nem ismerik a Szentlélek munkáját, végül a saját lelkiismeretük fogja rövidre zárni. Isten munkája nem doktrínához ragaszkodik, és bár lehet az az Ő saját munkája, Isten mégsem ragaszkodik ahhoz. Amit meg kell tagadni, az meg van tagadva, amit ki kell vetni, az ki van vetve. Az ember mégis Isten ellenségévé teszi önmagát azáltal, hogy Isten irányítási munkájának csak egy apró részéhez ragaszkodik. Vajon ez nem az ember abszurditása? Vajon ez nem az ember tudatlansága? Az emberek minél félénkebbek és minél inkább túl óvatosak azért, mert félnek attól, hogy nem nyerik el Isten áldásait, annál inkább képtelenek nagyobb

áldásokban részesülni, és elnyerni a végső áldást. Azok az emberek, akik szolgálisan megtartják a törvényt, mind a lehető legnagyobb hűséget tanúsítják a törvény iránt, és minél inkább tanúsítanak efféle hűséget a törvény iránt, annál inkább lázadók, akik ellenállnak Istennek. Mert most a Királyság Kora van, nem pedig a Törvény Kora, és a mai munkát meg a múltbéli munkát nem lehet egyazon lélegzetvétellel említeni, és nem is hasonlítható össze a múlt munkája a jelen munkájával. Isten munkája megváltozott, és az ember gyakorlata szintén megváltozott; ez a gyakorlat nem a törvényhez való ragaszkodás vagy a kereszt viselése, ezért az emberek törvény iránti és a kereszt iránti hűsége nem fogja elnyerni Isten jóváhagyását.

Az ember a Királyság Korában fog egészen teljessé válni. A hódítás munkáját követően az ember finomításnak és megpróbáltatásnak lesz kitéve. Azok, akik győzedelmeskedni és tanúskodni tudnak e megpróbáltatás alatt, azok, akik végül teljessé lesznek; ők a győztesek. Ez alatt a megpróbáltatás alatt elvárás az ember felé, hogy elfogadja ezt a finomítást, és ez a finomítás Isten munkájának utolsó esete. Ez az utolsó alkalom, hogy az ember finomításon megy át Isten valamennyi irányítási munkájának befejezése előtt, és mindazoknak, akik követik Istent, el kell fogadniuk ezt a végső próbát, és el kell fogadniuk ezt az utolsó finomítást. Azok, akiket megpróbáltatás szorongat, nélkülözik a Szentlélek munkáját és Isten vezetését, viszont azok, akik igazán legyőzettek, és akik valóban Isten után törekednek, végül erősen fognak állni; ők azok, akik emberi mivolttal bírnak, és akik őszintén szeretik Istent. Nem számít, hogy mit tesz Isten, ezek a győztesek nem fogják nélkülözni a látomásokat, és továbbra is az igazságot fogják gyakorlatba ültetni anélkül, hogy kudarcot vallanának bizonyosságtételükben. Ők azok, akik végül kikerülnek majd a nagy nyomorúságból. Habár azok, akik zavaros vizekben halásznak, ma még tudnak potyázni, senki sem kerülheti el a végső megpróbáltatást, és senki sem menekülhet el az utolsó próba elől. Azoknak, akik győznek, az efféle megpróbáltatás hatalmas finomítást jelent; viszont azoknak, akik zavaros vizekben halásznak, ez a teljes kivettetés munkája. Nem számít, hogyan vannak próbára téve, azok hűsége, akiknek a szívében van Isten, változatlan marad; viszont ami azokat illeti, akiknek a szívében nincs Isten, amint Isten munkája már nem előnyös a testüknek, megváltoztatják Istenről alkotott nézetüket, és még el is távolodnak Istentől. Az ilyenek azok, akik a végén nem fognak szilárdan állni, akik csak Isten áldásait keresik és nem kívánják feláldozni magukat Istenért, és odaszánni magukat Neki. Az ilyen alávaló emberek mind kizáratnak, amikor Isten munkája véget ér, és ők méltatlanok minden együttérzésre. Azok, akiknek nincs emberi mivoltuk, képtelenek igazán szeretni Istent. Amikor a környezet biztonságos és védett, vagy hasznot lehet húzni valamiből, akkor teljesen engedelmesek Isten irányában, ám amint az, amire vágnak, veszélybe kerül vagy végleg megghiúsul, azonnal lázonganak. Akár egyetlen éjszaka leforgása alatt egy mosolygós, „jószívű” emberből egy ronda, vérengző gyilkossá válhatnak, hirtelen halálos ellenséggként bántva tegnapi jótevőjükkel, teljesen indokolatlanul. Ha ezek a démonok nincsenek kiűzve, ezek a démonok, amelyek

szemrebbenés nélkül ölnének, nem válnak-e rejtett veszéllyé? Az ember megváltásának munkája nem a hódítás munkájának befejezése után történik. Habár a hódítás munkája véget ért, az ember megtisztításának munkája nem; az ilyen munka csak akkor fejeződik be, amikor az ember teljesen megtisztul, amint azok, akik tényleg alávetik magukat Istennek, teljessé váltak, és amint azok az álszentek, akiknek a szívében nincs ott Isten, meg lettek tisztítva. Azokat, akik nem elégítik ki Istent az Ő munkájának utolsó szakaszában, teljességgel kivetik, és azok, akiket kivetnek, az ördögtől valók. Minthogy képtelenek eleget tenni Istennek, lázadóak Istennel szemben, és bár ezek az emberek ma követik Istent, ez nem bizonyítja azt, hogy ők azok, akik végül meg fognak maradni. Azokban a szavakban, hogy: „akik mindvégig követik Istent, üdvösséget nyernek”, a „követik” jelentése az, hogy szilárdan megállnak a megpróbáltatás közepette. Ma sokan azt hiszik, hogy Istent követni könnyű, ám amikor Isten munkája a végéhez közeledik, meg fogod ismerni a „követni” igazi jelentését. Csak azért, mert ma még képes vagy követni Istent, miután Ő megnyert magának, ez nem bizonyítja azt, hogy egy vagy azok közül, akik tökéletessé fognak válni. Azok, akik képtelenek kiállni a próbákat, akik képtelenek győzedelmeskedni a megpróbáltatások közepette, a végén nem lesznek képesek szilárdan megállni, és így képtelenek lesznek a legvégsőig követni Istent. Azok, akik igazán követik Istent, képesek kiállni a munkájuk próbáját, míg azok, akik nem őszintén követik Istent, képtelenek kiállni Isten bármely próbáját. Őket előbb vagy utóbb kizárják, miközben a győztesek megmaradnak a királyságban. Azt, hogy az ember valóban keresi-e Istent, munkájának próbája, vagyis Isten próbatételei határozzák meg, és nincs semmi köze az ember saját döntéséhez. Isten egyetlen személyt sem utasít el hirtelen felindulásból; minden, amit Ő tesz, képes teljesen meggyőzni az embert. Ő semmi olyat nem tesz, ami láthatatlan az ember számára, sem olyan munkát nem végez, amely ne tudná meggyőzni az embert. Hogy az ember hite igaz vagy sem, azt tények bizonyítják, és nem döntheti el az ember. Az, hogy „búzából nem lesz konkoly, és konkolyból nem lehet búzát csinálni”, kétségtelen. Mindazok, akik őszintén szeretik Istent, végül meg fognak maradni a királyságban, és Isten nem fog rosszul bánni senkivel, aki igazán szereti Őt. Különböző szerepük és bizonyágtételeik alapján a királyságon belüli győztesek papokként vagy követőkként fognak szolgálni, és mindazok, akik győzedelmesek a megpróbáltatások között, fogják alkotni a királyságon belüli papságot. A papság akkor fog megalakulni, amikor az evangélium munkája a világmindenségben véget ért. Amikor ez az idő eljön, az ember feladata az lesz, hogy végezze kötelességét Isten királyságán belül, és hogy együtt éljen Istennel a királyságban. A papságban lesznek főpapok és papok, a többiek pedig Isten fiai és népe lesznek. Mindezt a megpróbáltatások alatt Istenről tett bizonyágtételük határozza meg; ezek nem olyan címek, amelyeket szeszélyesen osztogatnak. Amint az ember státusza megszilárdult, Isten munkája meg fog szűnni, mert mindenki a saját fajtája szerint lesz besorolva, és visszakerül az eredeti pozíciójához. Ez jelzi Isten munkájának beteljesedését, ez Isten munkájának és az ember gyakorlatának végső kimenetele, és

ez Isten munkája és az ember együttműködése vízióinak kikristályosodása. Végül az ember nyugalmat fog találni Isten királyságában, és Isten is megtér az Ő lakhelyére, hogy megpihenjen. Ez lesz a végső kimenetele Isten és ember 6000 éven át tartó együttműködésének.

Krisztus lényege a Mennyei Atya akaratának való engedelmesség

A megtestesült Istent Krisztusnak hívják, és Krisztus az Isten Lelke által felöltött test. Ez a test nem hasonlít semmilyen emberhez, aki testből való. Ez a különbség azért van, mert Krisztus nem test és vér; Ő a Lélek megtestesülése. Egyszerre rendelkezik normális emberi és teljes isteni mivoltával. Isteni mivoltának egyetlen ember sincs birtokában. Normális emberi mivolta fenntartja minden normális tevékenységét a testben, míg isteni mivolta Magának Istennek a munkáját végzi. Legyen az Ő emberi vagy isteni mivolta, mindkettő a mennyei Atya akaratának van alávetve. Krisztus lényege a Lélek, azaz isteni mivolta. Ezért az Ő lényege Maga Isten; ez a lényeg nem fogja félbeszakítani saját munkáját, és nem tudna semmi olyat tenni, ami saját munkáját tönkretenné, és soha nem mondana olyan szavakat sem, amelyek saját akarata ellen lennének. Ezért a megtestesült Isten sohasem végezne olyan munkát, amely félbeszakítja saját irányítását. Ez az, amit minden embernek meg kellene értenie. A Szentlélek munkájának lényege, hogy megmentse az embert, és Isten saját irányítását szolgálja. Hasonlóképpen Krisztus munkája is az ember megmentése, és Isten akaratát szolgálja. Tekintve, hogy Isten testet ölt, a testében valósítja meg a lényegét, úgy, hogy a teste elegendő a munkája elvégzéséhez. Ezért Isten Lelkének minden munkáját Krisztus munkája helyettesíti a megtestesülés idején, és a megtestesülés ideje alatt minden munka középpontjában Krisztus munkája áll. Ez nem vegyíthető semmilyen más kor munkájával. És mivel Isten testet ölt, Ő a testének azonosságában munkálkodik; mivel testben jön, testben is fejezi be azt a munkát, amelyet el kell végeznie. Legyen az Isten Lelke vagy Krisztus, mindkettő Maga Isten, és Ő elvégzi a munkát, amit végeznie kell, és teljesíti a szolgálatot, amit teljesítenie kell.

Maga Isten lényege gyakorolja a hatalmat, de képes teljes mértékben alávetni magát a tőle származó hatalomnak. Legyen szó akár a Lélek, akár a test munkájáról, egyik sem ütközik a másikkal. Isten Lelke a hatalom az egész teremtség felett. Az Isten lényegével rendelkező test is rendelkezik hatalommal, de Isten a testben is elvégezhet minden olyan munkát, amely egyezik a mennyei Atya akaratával. Ezt egyetlen ember sem tudja megvalósítani vagy felfogni. Isten Maga a hatalom, de a teste alávetetheti magát az Ő hatalmának. Erre utal, amikor azt mondják, hogy „Krisztus engedelmeskedik az Atya Isten akaratának”. Isten egy Lélek, és képes elvégezni az üdvösség munkáját, ahogyan Isten emberré is válhat. Mindenesetre Maga Isten végzi el a saját munkáját;

nem szakítja félbe és nem zavarja meg, még kevésbé végez olyan munkát, amely ellentmond önmagának, mivel a Lélek és a test által végzett munka lényege egyforma. Legyen az a Lélek vagy a test, mindkettő egyazon akarat teljesítésén és ugyanazon munka irányításán dolgozik. Bár a Lélek és a test két különböző minőséggel rendelkezik, lényegük ugyanaz; mindkettő rendelkezik Magának Istennek a lényegével és Magának Istennek az azonosságával. Maga Isten nem rendelkezik az engedetlenség elemeivel; az Ő lényege jó. Ő minden szépség és jóság, valamint minden szeretet kifejeződése. Isten még testben sem tesz semmi olyat, ami ellenszegülne az Atya Istennek. Még élete feláldozása árán is teljes szívéből hajlandó lenne így tenni, és nem hozna más döntést. Isten nem rendelkezik az önelégültség vagy az elbizakodottság, az önhittség és az arrogancia elemeivel; nincsenek meg benne az elvetemültség elemei. Minden, ami Istennek ellenszegül, a Sátántól származik; a Sátán a forrása minden csúfságnak és gonoszságnak. Az embernek azért vannak a Sátánéhoz hasonló tulajdonságai, mert a Sátán megrontotta és megdolgozta az embert. Krisztust nem rontotta meg a Sátán, ezért Őbenne csak Isten tulajdonságai vannak meg, a Sátán tulajdonságai közül egy sem. Bármilyen fáradságos is a munka, vagy gyenge is a test, Isten, amíg testben él, soha nem tesz semmi olyat, ami félbeszakítja Magának Istennek a munkáját, és még kevésbé fordít hátat engedetlenségből az Atya Isten akaratának. Inkább szenvedné el a test fájdalmait, minthogy szembeszegüljön az Atya Isten akaratával; ahogy Jézus mondta imájában: „Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te.” Az emberek maguk hozzák meg döntéseiket, de Krisztus nem. Bár Ő rendelkezik Magának Istennek az identitásával, mégis keresi az Atya Isten akaratát, és a test szemszögéből nézve teljesíti azt, amit az Atya Isten rábízott. Ez olyasvalami, amit az ember nem érhet el. Ami a Sátántól származik, az nem rendelkezhet Isten lényegével; csak olyasmivel, ami engedetlen és ellenszegül Istennek. Nem tud teljes mértékben engedelmeskedni Istennek, még kevésbé tud önként engedelmeskedni Isten akaratának. Krisztuson kívül minden ember tehet olyat, ami ellenszegül Istennek, és egyetlen ember sem képes közvetlenül vállalni az Isten által rábízott munkát; senki sem képes arra, hogy Isten irányítását a saját teljesítendő kötelességének tekintse. Krisztus lényege az Atya Isten akaratának való alávetettség; az Istennel szembeni engedetlenség a Sátán jellemzője. Ez a két tulajdonság összeegyeztethetetlen, és akiben megvannak a Sátán tulajdonságai, az nem nevezhető Krisztusnak. Azért nem tudja az ember Isten helyett elvégezni Isten munkáját, mert az emberben nincs meg semmi Isten lényegéből. Az ember a maga személyes érdekei és jövőbeli kilátásai érdekében munkálkodik Isten számára, Krisztus azonban azért dolgozik, hogy az Atya Isten akaratát teljesítse.

Krisztus emberi mivoltát az Ő isteni mivolta irányítja. Bár testben van, emberi mivolta nem teljesen olyan, mint egy hús-vér emberé. Megvan a saját egyedi jelleme, és ezt is isteni mivolta irányítja. Az Ő isteni mivoltának nincs gyengesége; Krisztus gyengesége emberi mivoltának gyengeségére vonatkozik. Bizonyos mértékig ez a gyengeség

korlátozza az Ő isteni mivoltát, de ezek a korlátok bizonyos hatókörön és időn belül vannak, és nem határtalanok. Amikor eljön az ideje annak, hogy isteni mivoltának munkáját elvégezze, arra az Ő emberi mivoltától függetlenül kerül sor. Krisztus emberi mivoltát teljes egészében isteni mivolta irányítja. Emberi mivoltának normális életén kívül minden más cselekedetét isteni mivolta befolyásolja, érinti és irányítja. Bár Krisztusnak van emberi mivolta, ez nem zavarja meg isteni mivoltának munkáját, és ez pontosan azért van, mert Krisztus emberi mivoltát isteni mivolta irányítja; bár emberi mivolta nem érett a tekintetben, ahogyan másokkal viselkedik, ez nincs hatással isteni mivoltának normális munkájára. Amikor azt mondom, hogy az Ő emberi mivolta nem romlott meg, azt úgy értem, hogy Krisztus emberi mivoltát közvetlenül isteni mivolta tudja utasítani, és hogy Ő magasabb értelemmel rendelkezik, mint az átlagember. Az Ő emberi mivolta a legalkalmasabb arra, hogy isteni mivolta irányítsa munkájában; az Ő emberi mivolta a legalkalmasabb arra, hogy kifejezze isteni mivolta munkáját, és a legalkalmasabb arra, hogy alávesse magát ennek a munkának. Mivel Isten a testben munkálkodik, soha nem téveszti szem elől azt a kötelességet, amelyet a testben élő embernek teljesítenie kell; Ő képes igaz szívvel imádni Istent a mennyben. Rendelkezik Isten lényegével, és az identitása Magáé Istené. Csakhogy Ő a földre jött, és teremtetett lényvé lett, egy teremtetett lény külső burkával, és most rendelkezik emberi mivolttal, amiye korábban nem volt. Képes imádni Istent a mennyben; ez Magának Istennek a lénye, és az ember számára utánozhatatlan. Az ő identitása Isten Maga. Ő a test szemszögéből imádja Istent; ezért nem helytelenek a „Krisztus imádja Istent a mennyben” szavak. Amit az embertől kér, az pontosan az Ő saját lénye; mindazt, amit az embertől kér, már elérte, mielőtt kérte volna tőle. Soha nem támasztana követelményeket másokkal szemben, miközben Ő maga mentes tőlük, mivel mindez alkotja az Ő lényét. Függetlenül attól, hogy hogyan végzi a munkáját, nem cselekedne úgy, hogy engedetlen legyen Istennel szemben. Bármit is kérjen az embertől, egyetlen kérése sem haladja meg az ember által elérhető. Minden, amit Ő tesz, az Isten akaratát teljesíti, és az Ő irányítását szolgálja. Krisztus isteni mivolta minden ember felett áll, ezért Ő a legmagasabb hatalom minden teremtetett lény számára. Ez a hatalom az Ő isteni mivolta, vagyis Magának Istennek a természete és lénye, ami meghatározza az Ő identitását. Ezért – bármennyire is normális az Ő emberi mivolta – tagadhatatlan, hogy Magának Istennek az identitásával rendelkezik; nem számít, milyen nézőpontból beszél, és hogyan engedelmeskedik Isten akaratának, nem lehet azt mondani, hogy Ő nem Isten Maga. Ostoba és tudatlan emberek gyakran hibának tekintik Krisztus normális emberi mivoltát. Bárhogyan is fejezi ki és tárja fel isteni mivoltának lényét, az ember képtelen elismerni, hogy Ő Krisztus. És minél inkább megmutatja Krisztus az Ő engedelmességét és alázatosságát, az ostoba emberek annál kevésbé becsülik Őt. Még olyanok is vannak, akik kirekesztő és megvető magatartást tanúsítanak Vele szemben, egyszersmind a magasztos képek „nagy embereit” teszik ki az asztalra, hogy azokat imádják. Az ember Istennel szembeni ellenállása és engedetlensége egyrészt abból ered, hogy a testet öltött Isten lényege aláveti magát

Isten akaratának, másrészt Krisztus normális emberi mivoltából; ez a forrása az ember Istennel szembeni ellenállásának és engedetlenségének. Ha Krisztus nem viselte volna emberi mivoltának álcáját, és nem egy teremtetten lény szemszögéből kereste volna az Atya Isten akaratát, hanem ehelyett felsőbbrendű emberi mivolttal rendelkezett volna, akkor valószínűleg nem lenne engedetlenség az emberek között. Az ember azért hajlandó mindig hinni egy láthatatlan mennybéli Istennel, mert a mennybéli Istennek nincs emberi mivolta, és nem rendelkezik a teremtetten lények egyetlen tulajdonságával sem. Ezért az ember mindig a legnagyobb megbecsüléssel tekint rá, Krisztussal szemben viszont megvető magatartást tanúsít.

Bár a földön Krisztus is képes Magának Istennel a nevében cselekedni, nem azzal a szándékkal érkezett, hogy minden embernek megmutassa az Ő testbéli képmását. Nem azért jön, hogy minden ember lássa Őt; azért jön, hogy az embereket kézen fogva vezesse, és így az ember belépjen az új korba. Krisztus testének funkciója Magának Istennel a munkáját szolgálja, vagyis Isten testben való munkálkodását, és nem azt, hogy az ember teljesen megértse az Ő testének lényegét. Bárhogyan is munkálkodik, semmi sem haladja meg azt, ami a test által elérhető. Bárhogyan is munkálkodik, azt a testben, normális emberi mivoltával teszi, és nem tárja fel teljesen az ember előtt Isten igazi arcát. Ráadásul az Ő munkája a testben sohasem olyan természetfeletti vagy felbecsülhetetlen, mint ahogyan azt az ember elképzei. Bár Krisztus testben képviseli Magát Istent, és személyesen végzi el azt a munkát, amelyet Istennel Magának kellene elvégeznie, nem tagadja Isten mennybéli létezését, és nem is hirdeti lázasan saját tetteit. Inkább rejtve marad, alázatosan, a testében. Krisztuson kívül azok, akik hamisan Krisztusnak mondják magukat, nem rendelkeznek az Ő tulajdonságaival. Ha szembeállítjuk e hamis Krisztusok arrogáns és kevély beállítottságával, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy Krisztus valójában miféle test. Minél hamisabbak, annál jobban hivatkoznak az ilyen hamis Krisztusok, és annál inkább képesek jeleket és csodákat tenni az emberek megtévesztésére. A hamis Krisztusokban nincsenek meg Isten tulajdonságai; Krisztust nem szennyezi be semmilyen elem, ami a hamis Krisztusok sajátja. Isten csak azért ölt testet, hogy teljesítse a test munkáját, nem pedig azért, hogy az emberek pusztán láthassák Őt. Inkább hagyja, hogy a munkája megerősítse az identitását, és hagyja, hogy az, amit kinyilatkoztat, igazolja az Ő lényegét. Az Ő lényege nem megalapozatlan; az identitását nem kézzel ragadta meg; azt az Ő munkája és lényege határozza meg. Bár Ő rendelkezik Magának Istennel a lényegével, és képes elvégezni Magának Istennel a munkáját, a Lélekkel ellentétben Ő mégiscsak test. Ő nem Isten a Lélek tulajdonságaival; Ő Isten a test burkával. Ezért, bármennyire is normális és gyenge, és bármennyire is keresi az Atya Isten akaratát, isteni mivolta tagadhatatlan. A testet öltött Istennel nemcsak a normális emberi mivolt és annak gyengeségei léteznek, hanem az Ő isteni mivoltának csodálatossága és kifürkészhetetlensége is, valamint a testben végrehajtott összes cselekedete. Ezért Krisztusban megvan mind az emberi, mind az isteni mivolt, ténylegesen és gyakorlatilag is. Ez a legkevésbé sem valami üres vagy

természetfeletti. Ő azzal az elsődleges céllal jön a földre, hogy munkálkodjon; a földi munka elvégzéséhez elengedhetetlenül szükséges, hogy normális emberi mivolta legyen; különben bármilyen nagy is isteni mivoltának ereje, eredeti funkcióját nem tudja megfelelően kiaknázni. Bár emberi mivolta nagy jelentőséggel bír, nem ez az Ő lényege. Az Ő lényege az isteni mivolta; ezért abban a pillanatban, amikor megkezdí földi szolgálatát, elkezdí kifejezni isteni mivoltának lényét. Az Ő emberi mivolta kizárólag azért létezik, hogy fenntartsa testének normális életét, hogy isteni mivolta a testben normális módon végezze munkáját; isteni mivolta az, amely teljes egészében irányítja a munkáját. Amikor befejezi a munkáját, akkor teljesítette szolgálatát. Amit az embernek meg kellene ismernie, az az Ő munkájának a teljessége, Ő pedig a munkája által teszi lehetővé, hogy az ember megismerje Őt. Munkája során teljes egészében kifejezi isteni mivoltának lényét, amely nem az emberi mivolta által beszennyezett természete, vagy a gondolkodás és az emberi viselkedés által beszennyezett lénye. Amikor eljön az idő, amikor az Ő szolgálata teljes egészében véget ér, addigra Ő már tökéletesen és teljes mértékben kifejezte a természetét, amit ki kellett fejeznie. Az Ő munkáját nem irányítja egyetlen ember utasítása sem; az Ő természetének kifejezése is teljesen szabad, és nem az elme irányítja, illetve nem a gondolat formálja, hanem természetes módon tárul fel. Ez olyasmi, amit egyetlen ember sem érhet el. Még ha zord is a környezet, vagy kedvezőtlenek is a körülmények, Ő képes a megfelelő időben kifejezni a természetét. Aki Krisztus, az kifejezi Krisztus lényét, míg akik nem, azokban nincs meg Krisztus természete. Ezért, még akkor is, ha mindenki ellenáll neki, vagy ha vannak róla elképzeléseik, az ember elképzelései alapján senki sem tagadhatja, hogy a Krisztus által kifejezett természet Istené. Mindazok, akik igaz szívvel követik Krisztust vagy szándékosan keresik Istent, el fogják ismerni az Ő isteni mivoltának kifejeződése alapján, hogy Ő Krisztus. Soha nem tagadnák meg Krisztust valamely aspektusa alapján, amely nem felel meg az ember elképzeléseinek. Bár az ember nagyon ostoba, mindenki pontosan tudja, hogy mi az ember akarata, és mi származik Istentől. Csupán arról van szó, hogy sokan szándékosan ellenállnak Krisztusnak a saját céljaik miatt. Ha nem így lenne, akkor egyetlen embernek sem lenne oka tagadni Krisztus létezését, mert a Krisztus által kifejezett isteni mivolt valóban létezik, és az Ő munkája szabad szemmel is látható.

Krisztus munkája és kifejeződése határozza meg az Ő lényegét. Ő képes igaz szívvel elvégezni azt, amit rábíztak. Képes igaz szívvel imádni Istent a mennyben, és igaz szívvel keresni az Atya Isten akaratát. Mindezt az Ő lényege határozza meg. És ugyanígy az Ő természetes kinyilatkoztatását is az Ő lényege határozza meg; azért nevezem ezt az Ő „természetes kinyilatkoztatásának”, mert az Ő kifejeződése nem utánzás, nem ember általi tanítás és nem ember általi sokéves művelés eredménye. Nem megtanulta, vagy felékesítette magát vele, hanem benne rejlik. Az ember tagadhatja az Ő munkáját, kifejeződését, emberi mivoltát és normális emberi mivoltának teljes létét, de senki sem tagadhatja, hogy igaz szívvel imádja a mennybéli Istent; senki sem tagadhatja, hogy azért jött, hogy beteljesítse a mennyei Atya akaratát, és senki sem

tagadhatja azt az őszinteséget, amellyel az Atya Istent keresi. Bár az Ő képmása nem tetszetős az érzékeknek, az Ő beszédének nincs rendkívüli atmoszférája, és az Ő munkája nem olyan eget-földet rengető, mint ahogy az ember elképzei, Ő valóban Krisztus, aki igaz szívvel teljesíti a mennyei Atya akaratát, teljesen aláveti magát a mennyei Atyának, és mindhalálig engedelmes. Ez azért van így, mert az Ő lényege Krisztus lényege. Ezt az igazságot az ember nehezen hiszi el, de ez tény. Amikor Krisztus szolgálata teljesen elvégeztetik, az ember képes lesz látni a munkájából, hogy az Ő természete és lénye a mennybéli Isten természetét és lényét képviseli. Akkor majd teljes munkájának az összegzése megerősíti, hogy Ő valóban az a test, amelyet az Ige magára ölt, és az nem olyan, mint egy test és vér emberé. Krisztus földi munkájának minden egyes lépése reprezentatív jelentőséggel bír, de az ember, aki megtapasztalja az egyes lépések tényleges munkáját, képtelen felfogni az Ő munkájának jelentőségét. Különösen így van ez az Isten második megtestesülése során végzett munkájának számos lépésével. A legtöbbeknek, akik csak hallották vagy látták Krisztus szavait, de soha nem látták Őt, nincs elképzelésük az Ő munkájáról; azok, akik látták Krisztust, hallották szavait és megtapasztalták munkáját, nehezen tudják elfogadni azt. Vajon nem azért van ez, mert Krisztus megjelenése és normális emberi mivolta nem az ember ízlése szerint való? Azoknak, akik elfogadják az Ő munkáját, miután Krisztus eltávozott, nem lesznek ilyen nehézségeik, mert ők csupán elfogadják az Ő munkáját, és nem kerülnek kapcsolatba Krisztus normális emberi mivoltával. Az ember képtelen elvetni az Istenről alkotott elképzeléseit, ehelyett tüzetesen górcső alá veszi Őt; ez amiatt van, hogy az ember csak a megjelenésére összpontosít, és képtelen felismerni az Ő lényegét a munkája és a szavai alapján. Ha az ember szemet huny Krisztus megjelenése felett, vagy kerüli Krisztus emberi mivoltának megvitatását, és csak az isteni mivoltáról beszél, akinek munkája és szavai senki számára sem elérhetők, akkor az ember elképzelései a felére csökkennek, akár oly mértékig, hogy minden ember nehézsége megoldódik. A testet öltött Istent munkája során az ember nem tudja eltűnni, tele van számos Róla alkotott elképzeléssel, és gyakoriak az ellenállás és az engedetlenség esetei. Az ember nem képes eltűnni Isten létezését, nem tud elnéző lenni Krisztus alázatosságával és rejtettségével szemben, és nem tud megbocsátani Krisztus lényegének, amely engedelmeskedik a mennyei Atyának. Ezért nem maradhat az emberrel az örökkévalóságig, miután befejezi a munkáját, mivel az ember nem hajlandó megengedni Neki, hogy mellette éljen. Ha az ember az Ő munkája során sem tud engedékenységet tanúsítani Iránta, akkor hogyan tűrnék el, hogy mellettük éljen, miután teljesítette a szolgálatát, és figyeli őket, ahogy fokozatosan megtapasztalják a szavait? Vajon akkor nem buknának el miatta sokan? Az ember csak azt engedi meg neki, hogy munkálkodjon a földön; legfeljebb ilyen mértékig terjed az ember engedékenysége. Ha az Ő munkája nem lenne, az ember már rég száműzte volna Őt a földről, hát vajon mennyivel lenne kevésbé elnéző, amikor elvégzi a munkáját? Vajon akkor az ember nem végezné ki Őt, és nem kínozná halálra? Ha nem Krisztusnak hívnák, akkor bizonyára nem tudna az

emberiség körében dolgozni; ha nem Magának Istennek az identitásával munkálkodna, hanem csak átlagos emberként, akkor az emberek nem tűrnék el, hogy egyetlen mondatot is szóljon, még kevésbé tűrnék el munkálkodásának legcsekélyebb részét is. Tehát Ő csak ezt az identitást viheti magával a munkájában. Így a munkája sokkal erőteljesebb, mintha nem tette volna ezt, mert az emberek mind hajlandóak engedelmeskedni a tekintélyes és nagy identitásnak. Ha nem hordozná magában Isten identitását, amikor munkálkodik, vagy nem úgy jelenne meg, mint Maga Isten, akkor egyáltalán nem lenne lehetősége munkálkodni. Annak ellenére, hogy Isten lényegével és Krisztus lényével rendelkezik, az ember nem enyhülne meg, és nem engedné meg Neki, hogy könnyedén végezzen munkát az emberiség körében. Magának Istennek az identitását hordozza a munkájában; bár az ilyen munka több tucatszor erőteljesebb, mint az ilyen identitás nélkül végzett munka, az ember mégsem engedelmeskedik neki teljes mértékben, mert az ember csak az Ő tekintélyének engedelmeskedik, nem pedig a lényegének. Ha így van, akkor ha egy napon Krisztus lemond a posztjáról, vajon megengedhetné-e az ember, hogy akár csak egy napig is életben maradjon? Isten hajlandó a földön élni az emberrel, hogy lássa, milyen hatásokat vált ki az Ő keze munkája az elkövetkező években. Az ember azonban képtelen elviselni az Ő jelenlétét akár egy napig is, ezért csak feladni tudná. Már az is az ember engedékenysége és kegyelmének legnagyobb mértéke, hogy Isten az emberek között végezheti a munkát, amit Neki végeznie kell, és teljesítheti az Ő szolgálatát. Bár azok, akiket személyesen meghódított, kegyelemmel vannak felé, mégis csak azt engedik meg Neki, hogy addig maradjon, amíg a munkája be nem fejeződik, egy perccel sem tovább. Ha ez így van, mi a helyzet azokkal, akiket nem hódított meg? Vajon nem azért bánik így az ember a testet öltött Istennel, mert Ő Krisztus, egy normális emberi burokkal? Ha csak isteni mivolta lenne, és nem normális emberi mivolta, akkor nem oldódnának meg az ember nehézségei a legnagyobb könnyedséggel? Az ember méltatlankodva elismeri isteni mivoltát, és nem mutat érdeklődést a közönséges emberi porhüvelyé iránt, annak ellenére, hogy az Ő lényege pontosan Krisztusé, aki aláveti magát a mennyei Atya akaratának. Mint ilyen, csak azért vonhatta vissza azt a munkáját, hogy az emberek között legyen és osztozzon velük örömeiben és bánatokban egyaránt, mivel az ember nem tudta többé eltűnni a létezését.

Az ember normális életének helyreállítása és eljuttatása csodálatos rendeltetési helyére

Az ember érti egy kicsit a jelen és a jövő munkáját, de nem érti a rendeltetési helyet, ahova az emberiség belép majd. Mint teremtménynek, az embernek a teremtmény kötelességét kell teljesítenie: az embernek Istent kell követnie mindenben, amit Ő tesz; úgy kell eljárnotok, ahogy én mondom nektek. Nincs módod arra, hogy te magad

irányítsd a dolgokat, és nincs hatalmad magad felett; mindent Isten irgalmára kell bízni, és minden az Ő kezében van. Ha Isten munkája előre megadna az embernek egy végpontot, egy csodálatos rendeltetési helyet, és ha Isten ezt arra használná, hogy az embert kecsegtesse és arra készítse, hogy kövesse Őt – ha alkut kötne az emberrel –, akkor ez nem hódítás lenne, és nem is az ember életének megmunkálása. Ha Isten arra használná az ember végcélját, hogy irányítsa őt és megnyerje a szívét, akkor ezzel nem tökéletesítené az embert, és nem is tudná megnyerni őt, hanem a rendeltetési helyet használná arra, hogy irányítsa. Az embert semmi sem érdekli jobban, mint a jövőbeli végcél, a végső rendeltetési hely, és hogy van-e valami jó, amiben reménykedhet, vagy nincs. Ha az ember a hódítás munkája során szép reményt kapna, és ha az ember a meghódítása előtt megfelelő célt kapna, melyet követhet, akkor nemcsak az ember meghódítása nem érné el a hatását, hanem a hódítás munkájának hatása is befolyásolva lenne. Vagyis a hódítás munkája úgy éri el a hatását, hogy elveszi az ember sorsát és kilátásait, valamint megítéli és megfenyíti az ember lázadó beállítottságát. Ezt nem úgy éri el, hogy alkut köt az emberrel, vagyis áldást és kegyelmet ad neki, hanem úgy, hogy megmutatja az ember hűségét azáltal, hogy megfosztja „szabadságától” és felszámolja kilátásait. Ez a hódítás munkájának lényege. Ha az ember már az elején szép reményt kapna, és a fenyítés és az ítélet munkájára csak ezután kerülne sor, akkor az ember ezt a fenyítést és ítéletet az alapján fogadná el, hogy voltak kilátásai, és végül nem valósulna meg a Teremtő iránti feltétel nélküli engedelmesség és imádat minden teremtménye részéről; csak vak, tudatlan engedelmesség lenne, vagy pedig az ember vakon követelőzne Istentől, és lehetetlen lenne az ember szívét teljesen meghódítani. Következésképpen lehetetlen lenne, hogy a hódítás ilyen munkája megnyerje az embert, sőt, hogy tanúságot tegyen Isten mellett. Az ilyen teremtmények képtelenek lennének teljesíteni kötelességüket, és csak alkudoznának Istennel; ez nem hódítás lenne, hanem irgalom és áldás. Az emberrel az a legnagyobb baj, hogy semmi másra nem gondol, csak a sorsára és a kilátásokra, és ezeket bálványozza. Az ember a sorsa és kilátásai miatt követi Istent, nem pedig az iránta érzett szeretet miatt imádja Istent. Az ember meghódítása során tehát az ember önzésével, kapzsiságával és mindazon dolgokkal, amelyek leginkább akadályozzák az Isten iránti imádatát, foglalkozni kell, és ezáltal meg kell szüntetni. Így az ember meghódításának hatásai megvalósulnak. Ennek eredményeként az ember meghódításának első szakaszaiban meg kell tisztítani az embert vad ambícióitól és legvégzetesebb gyengeségeitől, és ezen keresztül fel kell tárnai az ember istenszerető szívét, valamint meg kell változtatni az emberi életről való tudását, Istenről alkotott nézetét és létezésének értelmét. Ily módon az ember istenszerető szíve megtisztul, vagyis az ember szíve meg lesz hódítva. Ám Isten minden teremtmény iránti hozzáállásában nemcsak a hódítás kedvéért hódít, hanem azért, hogy megnyerje az embert saját dicsőségéért, és hogy helyreállítsa az ember legkorábbi, eredeti hasonlatosságát. Ha csak a hódítás kedvéért hódítana, akkor a hódítás munkájának jelentősége elveszne. Vagyis ha az ember meghódítása után Isten mosná

kezeit az ember tekintetében, és nem törődne az ember életével vagy halálával, akkor ez nem az emberiség irányítása lenne, és az ember meghódítása nem az üdvösségéért történne. Az üdvösség teljes munkájának középpontjában csak az ember meghódítás utáni megnyerése és végső megérkezése áll egy csodálatos rendeltetési helyre, és csak ez képes elérni az ember üdvösségének célját. Más szóval, csak az ember csodálatos rendeltetési helyre való megérkezése és nyugalomba való bemenetele az a kilátás, amellyel minden teremtménynek rendelkeznie kell, és az a munka, amelyet a Teremtőnek kell elvégeznie. Ha az embernek kellene végeznie ezt a munkát, akkor túlságosan korlátozott lenne: el tudná vinni az embert egy bizonyos pontig, de nem lenne képes elvinni az embert az örök rendeltetési helyre. Az ember nem képes eldönteni az ember sorsát, sőt, nem képes biztosítani az ember kilátásait és jövőbeli rendeltetési helyét sem. Az Isten által végzett munka azonban más. Mivel Ő teremtette az embert, Ő vezeti; mivel Ő menti meg az embert, teljes mértékben megmenti, és teljesen elnyeri majd őt; mivel Ő vezeti az embert, Ő viszi a megfelelő rendeltetési helyre; és mivel Ő teremtette és irányítja az embert, Neki kell felelősséget vállalnia az ember sorsáért és kilátásaiért. Ez a Teremtő munkája. Bár a hódítás munkája azáltal valósul meg, hogy az embert megtisztítja a kilátásaitól, az embert végül is el kell juttatni a megfelelő rendeltetési helyre, amelyet Isten készített a számára. Éppen azért van az embernek rendeltetési helye, és azért biztosított a sorsa, mert Isten megmunkálja az embert. Az említett megfelelő rendeltetési hely itt nem az ember elmúlt időkben megtisztított reményei és kilátásai; a kettő különbözik egymástól. Mindaz, amit az ember remél és követ, a test kicsapongó vágyainak hajszolásából eredő sóvárgás, nem pedig az embernek kijáró rendeltetési hely. Amit Isten eközben az ember számára készített, azok az áldások és ígéretek, amelyek járnak az embernek, miután megtisztult, amelyeket Isten a világ teremtése után készített az ember számára, és amelyeket nem szennyeznek be az ember döntései, elképzelései, képzelete vagy teste. Ez a rendeltetési hely nem egy bizonyos személy számára készült, hanem az egész emberiség pihenőhelye. Így ez a rendeltetési hely a legmegfelelőbb az emberiség számára.

A Teremtő a teremtés minden lényét vezényelni akarja. Nem szabad semmit sem elvetned vagy ellenszegülnöd annak, amit Ő tesz, és nem szabad lázadnod Ellene. Amikor az Általa végzett munka végül eléri a céljait, Ő dicsőséget nyer ebben. Ma miért nem mondják, hogy Móáb leszármazottja, vagy a nagy vörös sárkány ivadéka vagy? Miért nincs szó választott népről, és miért csak teremtett lényekről beszélnek? Teremtett lény – ez volt az ember eredeti címe, és ez a veleszületett identitása. A nevek csak azért változnak, mert a korok és a munka időszakai változnak; valójában az ember egy közönséges teremtmény. Minden teremtménynek, legyenek a legromlottabbak vagy a legszentebbek, teljesítenie kell a teremtett lény kötelességét. Amikor Isten a hódítás munkáját végzi, nem a kilátásaid, a sorsod vagy a célod segítségével irányít téged. Valójában nincs szükség arra, hogy így munkálkodjon. A hódítás munkájának célja, hogy az ember teljesítse a teremtett lény kötelességét és imádja a Teremtőt; csak

ezután léphet be a csodálatos rendeltetési helyre. Az ember sorsát Isten keze irányítja. Te képtelen vagy irányítani magadat: annak ellenére, hogy az ember mindig rohan és elfoglalja magát a saját érdekében, továbbra is képtelen irányítani magát. Ha ismernéd a saját kilátásaidat, ha irányíthatnád a saját sorsodat, akkor is teremtett lény lennél? Röviden, függetlenül attól, hogy Isten hogyan munkálkodik, minden munkája az ember érdekében történik. Vegyük például az eget, a földet és minden dolgot, amit Isten azért teremtett, hogy az embert szolgálja: A Hold, a Nap és a csillagok, amelyeket az ember számára teremtett, az állatok és növények, a tavasz, a nyár, az ősz, a tél, és így tovább – mind az ember létezéséért lett teremtve. És így, függetlenül attól, hogy Isten hogyan fenyíti és ítéli meg az embert, mindez az ember üdvösségeért történik. Még ha meg is fosztja az embert testi reményeitől, ez az ember megtisztítása érdekében történik, az ember megtisztítása pedig azért történik, hogy életben maradjon. Az ember rendeltetési helye a Teremtő kezében van, tehát hogyan tudná az ember irányítani önmagát?

Amikor a hódítás munkája befejeződött, az ember egy gyönyörű világba kerül. Ez az élet természetesen még mindig a földön lesz, de teljesen különbözni fog az ember mai életétől. Ez az az élet, amelynek az emberiség az egész emberiség meghódítása után lesz birtokában, új kezdet lesz az ember számára a földön, és az emberiség számára egy ilyen élet lesz a bizonyíték arra, hogy az emberiség belépett egy új és gyönyörű birodalomba. Ez lesz az ember és Isten földi életének kezdete. Egy ilyen gyönyörű élet előfeltétele az kell, hogy legyen, hogy miután az ember megtisztult és meghódított, behódoljon a Teremtő előtt. A hódítás munkája tehát Isten munkájának utolsó szakasza, mielőtt az emberiség belép csodálatos rendeltetési helyére. Ilyen lesz az ember jövőbeli földi élete, a legszebb élet a földön, az a fajta élet, amelyre az ember vágyik, az a fajta élet, amelyet az ember még soha nem ért el a világtörténelemben. Ez a 6000 éves irányítási munka végeredménye; ez az, amire az emberiség a legjobban vágyik, és ez Isten ígérete is az ember számára. Ez az ígéret azonban nem válhat azonnal valóra: az ember csak akkor lép be a jövőbeli rendeltetési helyére, ha az utolsó napok munkája befejeződött, és teljesen meg lett hódítva, vagyis ha a Sátán teljesen legyőzetett. Miután az ember átesett a finomításon, nem lesz bűnös természete, mert Isten akkorra már legyőzte a Sátánt, ami azt jelenti, hogy nem avatkoznak be ellenséges erők, és egyáltalán nem lesznek olyan ellenséges erők, amelyek megtámadhatják az ember testét. Így az ember szabad és szent lesz – belép az örökkévalóságba. Csak ha a sötétség ellenséges erői rabságban vannak, akkor lesz az ember szabad, bárhova is megy, és így nem lesz már benne lázadás vagy ellenállás. Csak rabságban kell tartani a Sátánt, és minden rendben lesz az emberrel; a jelenlegi helyzet azért van, mert a Sátán még mindig, mindenütt zavart kelt a földön, és mert Isten irányításának teljes munkája még nem ért a végére. Amint a Sátán legyőzetett, az ember teljesen felszabadul; amikor az ember elnyeri Istent, és kikerül a Sátán hatalma alól, meglátja az igazság Napját. A normális embernek járó élet helyreáll; mindaz, amivel a normális

embernek rendelkeznie kellene – például a jó és a rossz megkülönböztetésének képessége, és annak megértése, hogyan kell táplálkozni és öltözködni, valamint a normális életre való képesség –, helyreáll. Ha Évát nem kísértette volna meg a kígyó, az ember ilyen normális életet élt volna, miután a kezdet kezdetén megteremtették. Táplálkoznia kellett volna, fel kellett volna öltöznie, és normális emberi életet kellett volna élnie a földön. Ám miután az ember megromlott, ez az élet elérhetetlen illúzióvá vált, és az ember még ma sem mer ilyesmiket elképzelni. Valójában ez a gyönyörű élet, amelyre az ember vágyik, szükségszerűség. Ha az embernek nem lenne ilyen rendeltetése, akkor romlott földi élete soha nem érne véget, és ha nem létezne ilyen szép élet, akkor nem lenne vége a Sátán sorsának vagy annak a kornak, amelyben a Sátán hatalmat gyakorol a földön. Az embernek el kell jutnia egy olyan birodalomba, amelyet a sötétség erői nem érhetnek el, és ennek megtörténte bizonyítja majd, hogy a Sátán legyőzetett. Így módon, amikor a Sátán már nem zavarja, Maga Isten fogja szabályozni az emberiséget, és Ő fogja szabályozni és irányítani az ember egész életét; csak akkor lesz a Sátán valóban legyőzve. Az ember élete ma többnyire mocskos élet; még mindig szenvedéssel és nyomorúsággal van tele. Ezt nem lehet a Sátán legyőzésének nevezni; az ember még nem szabadult ki a nyomorúság tengeréből, még nem szabadult ki az emberi élet nehézségeiből vagy a Sátán befolyása alól, és még mindig csak végtelenül kevés ismerete van Istenről. Az ember minden nehézségét a Sátán teremtette; a Sátán hozott szenvedést az ember életébe, és az ember csak azután lesz képes teljesen kiszabadulni a nyomorúság tengeréből, ha a Sátán rabságba kerül. A Sátán rabsága azonban az ember szívének meghódításával és megnyerésével érhető el, azáltal, hogy az ember a Sátánnal vívott harc zsákmányává válik.

Ma az embernek az a törekvése, hogy győztessé váljon és tökéletessé legyen téve, mielőtt normális, földi emberi életet élne, és ezekre a célokra törekszik, mielőtt a Sátán rabságba kerül. Lényegében az ember azon törekvése, hogy győztessé váljon és tökéletessé legyen téve, vagy hogy nagyon hasznos legyen, azért van, hogy kiszabaduljon a Sátán befolyása alól: az ember arra törekszik, hogy győztessé váljon, de a végeredmény a Sátán befolyása alóli szabadulása lesz. Csak akkor élhet az ember normális emberi életet és Istent imádó életet a földön, ha kiszabadul a Sátán befolyása alól. Ma az ember azon törekvése, hogy győztessé váljon és tökéletessé legyen téve, az a dolog, amelyre a normális földi emberi életet megelőzően törekszik. Elsősorban a megtisztulás, az igazság gyakorlatba ültetése és a Teremtő imádata érdekében törekszik ezekre. Ha az ember birtokában van a normális földi emberi életnek, a nehézségek és szenvedések nélküli életnek, akkor nem fog arra törekedni, hogy győztessé váljon. A „győztessé válás” és a „tökéletesedés” azok a követendő célok, amelyeket Isten ad az embernek, és e célok követése által arra készíti az embert, hogy az igazságot a gyakorlatba ültesse és értelmes életet éljen. A cél az ember teljessé tétele és megnyerése, a törekvés a győztessé válásra és a tökéletesedésre pedig csupán eszköz. Ha a jövőben az ember belép csodálatos rendeltetési helyére, akkor

nem lesz hivatkozás a győztessé válásra és a tökéletesedésre; pusztán minden teremtt lény a kötelességét teljesíti majd. Manapság csak azért készítetik az embert arra, hogy ezekre a dolgokra törekedjen, hogy meghatározzák az ember hatáskörét, hogy törekvése célzottabb és gyakorlatiasabb legyen. Máskülönben az ember homályos, elvont dolgok között élne, és az örök életbe való belépésre törekedne, ha pedig ez így lenne, vajon nem lenne az ember még szánalmasabb? Ilyen módon, célok és elvek nélkül törekedni – vajon ez nem önámítás? Végző soron ez a törekvés természetesen eredménytelen lenne; végül az ember továbbra is a Sátán hatalma alatt élne, és képtelen lenne kiszabadulni alóla. Miért vetné alá magát ilyen céltalan törekvésnek? Amikor az ember belép örök rendeltetési helyére, az ember imádni fogja a Teremtőt, és mivel az ember elnyerte az üdvösséget és belépett az örökkévalóságba, nem fog semmilyen célt követni, sőt, nem kell aggódnia amiatt sem, hogy a Sátán ostromolja. Ebben az időben az ember tudni fogja a helyét, és teljesíteni fogja a kötelességét, és még ha nem is fenítik vagy ítélik meg, minden ember teljesíteni fogja a kötelességét. Abban az időben az ember mind identitásában, mind státuszában teremtmény lesz. Nem lesz többé megkülönböztetés magas- és alacsonyrendű között; egyszerűen minden ember csak más-más funkciót fog betölteni. Az ember mégis egy rendezett és az emberiség számára megfelelő rendeltetési helyen fog élni; az ember a Teremtő imádata érdekében teljesíti majd kötelességét, és ez az emberiség lesz az örökkévalóság emberisége. Abban az időben az ember egy Isten által megvilágított életet, egy Isten gondoskodása és védelme alatt álló életet, egy Istennel közös életet fog nyerni. Az emberiség normális életet fog élni a földön, és minden ember a helyes útra fog lépni. A 6000 éves irányítási terv teljesen legyőzi majd a Sátánt, ami azt jelenti, hogy Isten helyreállítja az ember eredeti, teremtkori képmását, és ezzel beteljesül Isten eredeti szándéka. Kezdetben, mielőtt a Sátán megrontotta az emberiséget, az emberiség normális életet élt a földön. Később, amikor a Sátán megrontotta az embert, az ember elvesztette ezt a normális életet, és megkezdődött Isten irányításának munkája, valamint a Sátánnal való küzdelem az ember normális életének visszaszerzéséért. Csak akkor kezdődik el hivatalosan az egész emberiség élete a földön, amikor Isten 6000 éves irányítási munkája véget ér; csak akkor lesz az embernek csodálatos élete, és Isten visszanyeri az ember teremtkésének kezdetben kitűzött célját, valamint az ember eredeti hasonlatosságát. Így, amint az ember az emberiség normális életét éli a földön, nem fog arra törekedni, hogy győztessé váljon vagy tökéletesedjen, mert az ember szent lesz. A „győztessé válás” és a „tökéletessé válás”, amiről az emberek beszélnek, azok az embernek adott célok, amelyeket az Isten és a Sátán közötti harc során kell követnie, és ezek csak azért léteznek, mert az ember meg lett rontva. Azáltal, hogy célt adnak neked, és arra készítnek, hogy kövesd ezt a célt, a Sátán legyőzetik. Ahhoz, hogy azt kérjék tőled, hogy győztes légy, tökéletesedj vagy használva légy, ahhoz tanúságot kell tenned, hogy a Sátán megszégyenüljön. A végén az ember normális emberi életet fog élni a földön, és az ember szent lesz; amikor ez megtörténik, az emberek továbbra is

arra fognak törekedni, hogy győztessé váljanak? Vajon ők nem mind a teremtés lényei? Ami a győztes és tökéletesedett embert illeti, ezek a szavak a Sátánnak és az ember züllöttségének szólnak. Vajon a „győztes” szó nem a Sátán és az ellenséges erők feletti győzelemre utal? Amikor azt mondd, hogy tökéletessé lettél, mi lett benned tökéletessé téve? Nem arról van szó, hogy megszabadultál romlott sátáni hajlamaidtól, hogy elérd az Isten iránti legfőbb szeretetet? Az ilyen dolgokat az emberben lévő züllött dolgokkal és a Sátánnal kapcsolatban mondják; nem Istennel kapcsolatban beszélnek róluk.

Ha most nem törekszel arra, hogy győztessé és tökéletessé válj, akkor a jövőben, amikor az emberiség normális életet él a földön, nem lesz lehetőség erre a törekvésre. Abban az időben mindenféle ember végcélja feltárul. Abban az időben világossá válik majd, hogy te miféle vagy, és ha győztessé akarsz válni, vagy tökéletessé akarsz válni, az lehetetlen lesz. Csupán arról lesz szó, hogy lázadása miatt az ember a leleplezése után büntetést kap. Abban az időben az ember törekvése nem a másoknál magasabb pozíció lesz, hogy egyesek győztesek legyenek, mások pedig tökéletessé váljanak, vagy hogy egyesek Isten elsőszülött fiai legyenek, mások pedig Isten fiai; nem ezekre a dolgokra fognak törekedni. Mindenki Isten teremtménye lesz, mindenki a földön fog élni, és mindenki Istennel együtt fog élni a földön. Most az Isten és a Sátán közötti harc ideje van, ez egy olyan idő, amelyben ez a harc még nem fejeződött be, olyan idő, amelyben az embert még nem nyerték meg teljesen; ez az átmenet időszaka. Az embernek tehát arra kell törekednie, hogy vagy győztessé, vagy Isten népének tagjává váljon. Ma még vannak státuszbeli különbségek, de amikor eljön az idő, nem lesznek ilyen különbségek: mindazok státusza, akik győztek, ugyanaz lesz, ők mindannyian az emberiség alkalmas tagjai lesznek, és egyenlően fognak élni a földön, ami azt jelenti, hogy mindannyian alkalmas teremtetten lények lesznek, és mindannyian ugyanazt kapják majd. Mivel Isten munkájának korszakai különbözőek, és munkájának tárgyai is eltérőek, ha ez a munka bennetek történik, akkor jogosultak vagytok arra, hogy tökéletessé legyetek téve, és győztessé váljatok; ha ez külföldön történne, akkor az ottani emberek lennének jogosultak arra, hogy ők legyenek az első embercsoport, akiket meghódítanak, és az első embercsoport, akik tökéletessé lesznek téve. Ma erre a munkára nem külföldön kerül sor, így más országok népei nem jogosultak arra, hogy tökéletessé legyenek téve és győztessé váljanak, továbbá lehetetlen számukra, hogy ők legyenek az első csoport. Mivel Isten munkájának tárgya más, Isten munkájának kora más, és a hatóköre is más, megvan az első csoport, azaz megvannak a győztesek, és lesz egy második csoport is, amely tökéletessé tétetik. Miután meglesz az első csoport, amely tökéletessé lett téve, lesz minta és modell, így a jövőben lesz egy második és egy harmadik csoport azokból, akik tökéletessé lesznek téve, de az örökkévalóságban mindannyian egyformák lesznek, és nem lesznek státusz szerinti osztályozások. Egyszerűen csak különböző időpontokban lettek tökéletessé téve, és nem lesz különbség a státuszukban. Ha eljön az idő, amikor mindenki tökéletessé vált, és az egész világegyetem munkája befejeződik, nem lesznek státuszbeli különbségek, és mindenki egyenlő státuszú lesz.

Ma erre a munkára azért köztetek kerül sor, hogy ti legyetek a győztesek. Ha ez Britanniában történne, akkor Britannia lenne az első csoport, ugyanúgy, ahogyan ti lesztok az első csoport. Csupán arról van szó, hogy ti különösen áldottak vagytok kegyelemmel, hogy ez a munka ma bennetek megy végbe, és ha ez a munka nem bennetek menne végbe, akkor ti a második csoport lennétek, vagy a harmadik, vagy a negyedik, vagy az ötödik. Ez csupán a munka sorrendjében lévő különbség miatt van; az első és a második csoport nem azt jelenti, hogy az egyik magasabb vagy alacsonyabb rendű, mint a másik, hanem egyszerűen azt a sorrendet jelöli, amelyben ezek az emberek tökéletessé lesznek téve. Ma közlik veletek ezeket a szavakat, de miért nem értesültetek erről korábban? Mert folyamat nélkül az emberek hajlamosak a szélsőségekre. Jézus például azt mondta az Ő idejében: „Ahogyan elindultam, úgy fogok megérkezni.” Ma sokakat megbabonáznak ezek a szavak, és csak fehér köntöst akarnak viselni, várva elragadtatásukat a mennybe. Ezért sok olyan szó van, amelyeket nem lehet túl korán kimondani; ha túl korán mondanák ki őket, akkor az ember elhajlana a szélsőségek felé. Az ember érettsége túl kicsi, és képtelen átlátni e szavak igazságát.

Amikor az ember eléri az ember igazi földi életét, és a Sátán összes erői rabságba kerülnek, az ember élete könnyű lesz a földön. A dolgok nem lesznek olyan bonyolultak, mint ma: az emberi kapcsolatok, a társadalmi kapcsolatok, a bonyolult családi kapcsolatok – annyi bajt, annyi fájdalmat hordoznak! Az ember élete itt olyan nyomorúságos! Amikor az embert meghódítják, szíve és elméje megváltozik: Istent félő és istenszerető szíve lesz. Amint a világegyetemben mindazok, akik Isten szeretetére törekednek, meghódíttatnak, vagyis amint a Sátán vereséget szenvedett, és a Sátán – a sötétség minden ereje – rabságba kerül, akkor az ember földi élete zavartalan lesz, és szabadon élhet a földön. Ha az ember a testi kapcsolatok és a test összetettsége nélkül élne, akkor sokkal könnyebb lenne. Az ember testi kapcsolatai túlságosan bonyolultak, és az, hogy az embernek ilyen dolgai vannak, azt bizonyítja, hogy még nem szabadult meg a Sátán befolyásától. Ha ugyanolyan kapcsolatban lennél minden egyes testvéreddel, ha ugyanolyan kapcsolatban lennél családot minden egyes tagjával, akkor nem lennének gondjaid, és nem kellene aggódnod senki miatt. Semmi nem lehetne ennél jobb, és így az ember megszabadulna szenvedéseinek felétől. Amikor az ember a földön normális emberi életet él, hasonló lesz az angyalokhoz; bár még mindig testben él, mégis nagyon hasonlítani fog az angyalokhoz. Ez a végső ígélet, az utolsó ígélet, amelyet az ember kap. Ma az ember fenyítésben és ítéletben részesül; úgy gondolod, értelmetlen, hogy az ember megtapasztal ilyen dolgokat? Vajon a fenyítés és az ítélet munkája ok nélkül történik? Korábban azt mondtuk, hogy az ember megfenyítése és megítélése annyit tesz, mint feneketlen mélységbe helyezni, ami azt jelenti, hogy sorsa és kilátásai elvétetnek. Ez egy dolog érdekében történik: az ember megtisztításáért. Az ember nem szándékosan kerül a feneketlen mélységbe, hogy aztán Isten mossza kezeit. Inkább azért, hogy kezelje az emberben lévő lázadást, hogy végül az emberben lévő dolgok megtisztulhassanak, hogy az embernek igaz tudása lehessen Istenről, és olyan

legyen, mint egy szent. Ha ez megtörténik, akkor minden beteljesül. Valójában, amikor az emberben lévő kezelendő dolgokat kezelik, és az ember hangosan tanúságot tesz, a Sátán is vereséget szenved, és még ha lesz is néhány olyan dolog, amely eredendően megvan az emberben, és nem teljesen tisztult meg, amint a Sátán legyőzetett, ezek nem fognak többé zavart okozni, és akkor az ember teljesen megtisztul. Az ember még soha nem tapasztalt meg ilyen életet, de amikor a Sátán legyőzetik, minden rendeződik, az emberben lévő apróságok mind megoldódnak, és amint ez a fő probléma megoldódik, minden más gond is véget ér. Isten e földi megtestesülése során, amikor személyesen végzi munkáját az emberek között, minden munkája a Sátán legyőzése érdekében történik, és az ember meghódításával győzi le a Sátánt, valamint azáltal, hogy teljessé tesz titeket. Amikor hangosan tanúságot tesztek, az is a Sátán legyőzésének jele lesz. Az embert először meghódítják, és végül teljesen tökéletessé teszik a Sátán legyőzése érdekében. Lényegében azonban a Sátán legyőzése mellett ez egyben az egész emberiség szabadulása is a nyomorúság eme üres tengeréből. Függetlenül attól, hogy a munkára az egész világegyetemben vagy Kínában kerül-e sor, mindez azért történik, hogy a Sátán legyőzessen, és az egész emberiség számára eljöjjön az üdvösség, hogy az ember beléphessen a nyugalom helyére. A megtestesült Isten, ez a normális test éppen a Sátán legyőzése érdekében létezik. A testet öltött Isten munkája arra szolgál, hogy üdvösséget hozzon mindazoknak az ég alatt, akik szeretik Istent, az egész emberiség meghódításának érdekét szolgálja, a Sátán legyőzése mellett. Isten minden irányítási munkájának lényege elválaszthatatlan a Sátán legyőzésétől, hogy az egész emberiségnek elhozza az üdvösséget. Miért esik szó e munka nagy részében folyton arról, hogy tanúságot kell tennetek? És kire irányul ez a tanúságtétel? Nem a Sátánra irányul? Ez a tanúságtétel Istennek szól, azzal a céllal, hogy tanúságot tegyen amellett, hogy Isten munkája elérte a hatását. A tanúságtétel a Sátán legyőzésének munkájához kapcsolódik; ha nem lenne harc a Sátánnal, akkor az embernek nem kellene tanúságot tennie. Mivel a Sátánt le kell győzni, Isten az ember megmentésével egyidejűleg megköveteli, hogy az ember tanúságot tegyen Mellette a Sátán előtt, amit arra használ, hogy megmentse az embert és megküzdjön a Sátánnal. Ennek eredményeként az ember egyszerre az üdvösség tárgya és a Sátán legyőzésének eszköze, így az ember áll Isten egész irányításának középpontjában, míg a Sátán csupán a pusztítás tárgya, az ellenség. Lehet, hogy úgy érzed, nem tettél semmit, de a beállítottságodban bekövetkezett változások miatt tanúságot tettél, és ez a tanúságtétel a Sátánra irányul, és nem az embernek szól. Az ember nem alkalmas arra, hogy ilyen tanúságtételt élvezzen. Hogyan is érthetné meg az Isten által végzett munkát? Isten harcának tárgya a Sátán; az ember eközben csak az üdvösség tárgya. Az embernek romlott sátáni hajlamai vannak, és képtelen megérteni ezt a munkát. Ez a Sátán általi megrontás miatt van, nem pedig az ember velejárója, hanem a Sátán irányítja. Ma Isten fő munkája a Sátán legyőzése, vagyis az ember teljes meghódítása, hogy az ember végső tanúságot tehessen Isten mellett a Sátán előtt. Ily módon minden dolog beteljesedik. Sok esetben

szabad szemmel nézve úgy tűnik számodra, hogy semmi sem történt, de valójában a munka már elvégeztetett. Az ember elvárja, hogy minden teljesített munka látható legyen, ám anélkül, hogy láthatóvá tenném számodra, Én már befejeztem a munkámat, mert a Sátán behódolt, ami azt jelenti, hogy teljesen legyőzetett, hogy Isten minden bölcsessége, hatalma és tekintélye legyőzte a Sátánt. Pontosan ez az a tanúságtétel, amelyet meg kell tenni, és bár az emberben nincs egyértelmű kifejeződése, bár szabad szemmel nem látható, a Sátán már legyőzetett. E munka egésze a Sátán ellen irányul, és a Sátánnal vívott harc miatt kerül rá sor. Így sok olyan dolog van, amit az ember nem lát sikeresnek, de Isten szemében már rég sikeresen befejeződött. Ez az egyik belső igazsága Isten minden munkájának.

Amint a Sátán legyőzetett, vagyis amint az ember teljesen meg lett hódítva, akkor az ember megérti, hogy mindez a munka az üdvösségért történik, és eme üdvösség eszköze az, hogy ki kell ragadni az embereket a Sátán kezéből. Isten 6000 éves irányítási munkája három szakaszra oszlik: a Törvény Korára, a Kegyelem Korára és a Királyság Korára. A munka mindhárom szakasza az emberiség üdvösségét szolgálja, vagyis a Sátán által súlyosan megrontott emberiség üdvösségét. Ugyanakkor azt a célt is szolgálják, hogy Isten harcot vívjon a Sátánnal. Így, ahogy az üdvösség munkája három szakaszra oszlik, úgy a Sátánnal való harc is három szakaszra oszlik, és Isten munkájának e két aspektusa egyszerre zajlik. A Sátánnal vívott harc valójában az emberiség üdvösségéért folyik, és mivel az emberiség üdvösségének munkáját nem lehet egyetlen szakaszban sikeresen elvégezni, a Sátánnal vívott harc is szakaszokra és időszakokra oszlik, és a háborút az ember szükségleteinek és a Sátán által okozott rontás mértékének megfelelően vívják a Sátán ellen. Talán képzeletében az ember azt hiszi, hogy ebben a csatában Isten majd fegyvert fog a Sátán ellen, ugyanúgy, ahogyan két hadsereg harcolna egymással. Az ember értelme csupán ezt képes elképzelni; ez egy rendkívül homályos és irreális elképzelés, az ember mégis ezt hiszi. És mivel itt azt mondom, hogy az ember üdvösségének eszköze a Sátánnal folytatott harc, az ember azt képzelem, hogy a harc így zajlik. Az ember üdvösségének munkája három szakaszból áll, ami azt jelenti, hogy a Sátánnal vívott harc három szakaszra oszlik, hogy a Sátán egyszer s mindenkorra legyőzessen. A Sátán elleni harc teljes munkájának belső igazsága azonban az, hogy hatásait a munka több lépésén keresztül éri el: kegyelmet ad az embernek, az ember vétékáldozatává válik, megbocsátja az ember bűneit, meghódítja az embert, és tökéletessé teszi az embert. Ami azt illeti, a Sátánnal való csata nem a Sátán elleni fegyveres harc, hanem az ember üdvössége, az ember életének megmunkálása és az ember beállítottságának megváltoztatása, hogy tanúságot tehessen Isten mellett. Így győzetik le a Sátán. A Sátán az ember romlott beállítottságának megváltoztatásával győzetik le. Amikor a Sátán vereséget szenvedett, vagyis amikor az ember teljesen megszabadult, akkor a megalázott Sátánt teljesen gúzsba kötik, és így az ember teljesen megszabadul. Az ember üdvösségének lényege tehát a Sátán elleni háború, és ez a háború elsősorban az ember üdvösségében

tükröződik. Az utolsó napok szakasza, amelyben az embert meg kell hódítani, a Sátánnal vívott harc utolsó szakasza, és egyben az ember teljes kiszabadításának munkája a Sátán hatalmából. Az ember meghódításának belső jelentése a Sátán megtestesülésének – a Sátán által megrontott embernek – a Teremtőhöz való visszatérése a meghódítását követően, ami által elhagyja a Sátánt, és teljes mértékben visszatér Istenhez. Ily módon az ember teljesen megszabadul. Így a hódítás munkája az utolsó munka a Sátán elleni harcban, és az utolsó szakasz Isten irányításában a Sátán legyőzése érdekében. E munka nélkül az ember teljes üdvössége végső soron lehetetlen lenne, a Sátán teljes legyőzése szintén lehetetlen lenne, és az emberiség soha nem lenne képes belépni csodálatos rendeltetési helyére, vagy megszabadulni a Sátán befolyásától. Következésképpen az ember üdvösségének munkája nem fejeződhet be a Sátánnal vívott harc befejezése előtt, mert Isten irányítási munkájának lényege az emberiség üdvösségét szolgálja. A legkorábbi időkben az emberiség Isten kezében volt, de a Sátán kísértéssel és rontással gúzsba kötötte az embert, és ő a gonosz kezébe került. Így a Sátán lett a tárgy, akit le kell győzni Isten irányítási munkájában. Mivel a Sátán birtokba vette az embert, és mivel az ember az a tőke, amelyet Isten minden irányítás végrehajtására használ, ha az embert meg kell szabadítani, akkor vissza kell ragadni a Sátán kezéből, ami azt jelenti, hogy az embert vissza kell venni, miután a Sátán fogva tartotta. A Sátánt tehát az ember régi beállítottságának megváltoztatásával kell legyőzni, olyan változtatásokkal, amelyek helyreállítják az ember eredeti józan eszét. Ily módon a fogságba esett ember visszaszerezhető a Sátán kezéből. Ha az ember kiszabadul a Sátán befolyása és rabsága alól, akkor a Sátán megszégyenül, az ember pedig visszakerül, és a Sátán legyőzetik. És mivel az ember kiszabadult a Sátán sötét befolyása alól, az ember lesz ennek az egész csatának a hadizsákmánya, a Sátán pedig a megbüntető tárgy lesz, amint a csata véget ér, ami után az emberiség üdvösségének teljes munkája befejeződik.

Isten nem táplál rosszindulatot a teremtés lényeivel szemben; Ő csak a Sátánt akarja legyőzni. Minden munkája – legyen az fenyítés vagy ítélet – a Sátánra irányul; az emberiség üdvösségéért végzi, mindez a Sátán legyőzése érdekében történik, és egyetlen célja van: a végsőig harcolni a Sátán ellen! Isten nem nyugszik addig, amíg nem győzedelmeskedik a Sátán felett! Csak akkor fog megpihenni, ha legyőzte a Sátánt. Mivel Isten minden munkája a Sátánra irányul, és mivel azok, akiket a Sátán megrontott, mind a Sátán hatalma alatt állnak, és mind a Sátán hatalma alatt élnek, a Sátán elleni harc és a vele való szakítás nélkül a Sátán nem lazítaná szorítását ezeken az embereken, akiket így nem lehetne megnyerni. Ha nem lennének megnyerve, az azt bizonyítaná, hogy a Sátán nem győzetett le, nem lett leigázva. Tehát Isten 6000 éves irányítási tervében az első szakaszban elvégezte a törvény munkáját, a második szakaszban a Kegyelem Korának munkáját, azaz a keresztre feszítés munkáját, a harmadik szakaszban pedig az emberiség meghódításának munkáját végzi. Mindez a munka az ember Sátán általi megrontásának mértékére irányul, mindez a Sátán

legyőzése érdekében történik, és minden egyes szakasz a Sátán legyőzését szolgálja. Isten 6000 éves irányítási munkájának lényege a nagy vörös sárkány elleni harc, és az emberiség irányításának munkája egyben a Sátán legyőzésének munkája, a Sátánnal való küzdelem munkája is. Isten 6000 éven át küzdött, és 6000 éven át dolgozott azon, hogy végül az embert az új birodalomba vezesse. Amikor a Sátán legyőzetik, az ember teljesen felszabadul. Vajon nem ez Isten munkájának mai iránya? Pontosan ez a mai munka iránya: az ember teljes felszabadítása és szabaddá tétele, hogy ne legyen alávetve semmilyen szabálynak, és ne korlátozzák semmilyen kötöttségek vagy korlátozások. Mindez a munka az érettségeteknek és a szükségleteiknek megfelelően történik, ami azt jelenti, hogy csak azt kapjátok meg, amit el tudtok végezni. Nem arról van szó, hogy „kacsát hajtanak a sügérre”, hogy bármit is rátok kényszerítenek, inkább arról, hogy mindez a munka a ti tényleges szükségleteiknek megfelelően történik. A munka minden egyes szakasza az ember tényleges szükségleteinek és igényeinek megfelelően történik; a munka minden egyes szakasza a Sátán legyőzését szolgálja. Valójában kezdetben nem voltak akadályok a Teremtő és a teremtményei között. Az összes akadályt a Sátán idézte elő. Az ember képtelenné vált bármit is meglátni vagy megérinteni amiatt, ahogy a Sátán megzavarta és megrontotta őt. Az ember az áldozat, ő az, akit becsaptak. Amint a Sátán legyőzetett, a teremtett lények meglátják majd a Teremtőt, és a Teremtő ránéz a teremtett lényekre, és képes lesz személyesen vezetni őket. Csak ez az az élet, amelyet az embernek élnie kellene a földön. Isten munkája tehát elsősorban a Sátán legyőzését szolgálja, és ha a Sátán legyőzetett, minden megoldódik. Ma láttad, hogy nem egyszerű dolog Isten számára, hogy az emberek közé jöjjön. Nem azért jött, hogy minden napját azzal töltse, hogy hibát keressen bennetek, hogy ezt és azt mondja, vagy hogy egyszerűen csak megengedje nektek, hogy lássátok, hogyan néz ki, hogyan beszél és hogyan él. Isten nem pusztán azért öltött testet, hogy megengedje nektek, hogy ránézzetek, vagy hogy felnyissa a szemeteket, vagy hogy megengedje nektek, hogy halljátok a misztériumokat, amelyekről beszélt, és a hét pecsétet, amelyeket felnyitott. Inkább azért öltött testet, hogy legyőzze a Sátánt. Személyesen, testben jött az emberek közé, hogy megszabadítsa őket, és harcot vívjon a Sátánnal; ez az Ő megtestesülésének jelentősége. Ha nem a Sátán legyőzését szolgálná, akkor nem személyesen végezné ezt a munkát. Isten azért jött a földre, hogy elvégezze a munkáját az emberek között, hogy személyesen kinyilatkoztassa Magát az embereknek, és lehetővé tegye számukra, hogy meglássák Őt; ez egy kis dolog? Ez tényleg nem egyszerű! Nem úgy van, ahogy az ember elképzei: hogy Isten azért jött, hogy az ember meglássa Őt, és megérthesse, hogy Isten valóságos, nem pedig homályos vagy üres, és hogy Isten magasztos, de alázatos is. Vajon ilyen egyszerű lehet ez? Éppen azért, mert a Sátán megrontotta az ember testét, és Isten az embert akarja megmenteni, Istennek testet kell öltetnie, hogy harcot vívjon a Sátánnal, és személyesen kalauzolja az embert. Csak ez válik az Ő munkájának javára. Isten két megtestesülése azért létezett, hogy legyőzze a Sátánt, és azért is, hogy jobban megmentse az embert.

Ez azért van, mert csak Isten harcolhat a Sátánnal, legyen akár Isten Lelke, akár Isten megtestesülése. Röviden, nem lehetnek az angyalok azok, akik harcolnak a Sátánnal, és még kevésbé lehet az ember, akit a Sátán megrontott. Az angyalok erőtlenek e harc megvívására, az ember pedig még tehetetlenebb. Így ha Isten az ember életét meg akarja munkálni, ha személyesen akar a földre jönni, hogy megmentse az embert, akkor személyesen testté kell válnia, vagyis személyesen testet kell öltenie, és az emberek közé kell jönnie az Ő eredendő identitásával és a munkával, amelyet el kell végeznie, és személyesen kell megmentenie az embert. Ha nem, ha Isten Lelke vagy az ember végezné ezt a munkát, akkor soha semmi nem lenne ebből a harcból, és soha nem érne véget. Csak akkor van esélye az embernek az üdvösségre, ha Isten testet ölt, hogy személyesen induljon harcba a Sátán ellen az emberek között. Továbbá, csak ekkor szégyenül meg a Sátán, és csak ekkor marad kihasználható lehetőségek és végrehajtható tervek nélkül. A megtestesült Isten által végzett munkát Isten Lelke nem tudja elvégezni, és még lehetetlenebb lenne, hogy bármely hús-vér ember végezze el Isten nevében, mert a munka, amelyet Ő végez, az ember életéért történik, és azért, hogy megváltoztassa az ember romlott beállítottságát. Ha az ember részt venne ebben a harcban, akkor csak szánalmas zűrzavarban menekülne, és egyszerűen képtelen lenne megváltoztatni romlott beállítottságát. Képtelen lenne megmenteni az embert a kereszttől, vagy meghódítani az egész lázadó emberiséget, és csak egy kis régi munkát tudna elvégezni, amely nem lép túl az elveken, vagy pedig olyan munkát, amely nem kapcsolódik a Sátán legyőzéséhez. Akkor miért is vesződnénk? Mi a jelentősége annak a munkának, amely nem képes megnyerni az emberiséget, nemhogy legyőzni a Sátánt? A Sátánnal való harcot tehát csakis Maga Isten vívhatja meg, az ember számára ez egyszerűen lehetetlen lenne. Az ember kötelessége az engedelmesség és a követés, mert az ember nem képes az ég és a föld megteremtéséhez hasonló munkát végezni, sőt, a Sátán elleni harc munkáját sem képes elvégezni. Az ember csak Magának Istennek a vezetése alatt tud megfelelni a Teremtőnek, ami által a Sátán legyőzetik; ez az egyetlen dolog, amit az ember tehet. Így minden alkalommal, amikor egy új csata kezdődik, vagyis minden alkalommal, amikor egy új kor munkája elkezdődik, ezt a munkát személyesen Maga Isten végzi, ami által Ő vezeti az egész kort, és új utat nyit az egész emberiség számára. Minden új kor hajnala új kezdet a Sátánnal vívott harcban, amelyen keresztül az ember belép egy újabb, szebb birodalomba, és egy új korba, amelyet személyesen Maga Isten vezet. Az ember minden dolgok ura, de akiket megnyertek, azok a Sátánnal vívott csaták gyümölcsévé válnak. A Sátán minden dolog megrontója, ő a legyőzött minden csata végén, és ő az, aki e csaták után bűnhődni fog. Isten, az ember és a Sátán közül csak a Sátán az, akit majd megvetnek és elutasítanak. Közben azok fognak a Sátán nevében büntetést kapni, akiket a Sátán megnyert, de Isten nem fogad vissza. E három közül csak Istent kell imádni mindennek. Közben azok kapják meg Isten ígértét, és ítélik el Istenért a gonoszokat, akiket a Sátán megrontott, de Isten visszafogad, és akik Isten útját követik. Isten biztosan győzni fog, és a Sátán

biztosan legyőzetik, de az emberek között vannak, akik győzni fognak, és vannak, akik veszíteni fognak. Akik győznek, azok a győztesek közé tartoznak majd, akik pedig veszítenek, azok a vesztesek közé tartoznak majd; ez az egyes fajták szerinti besorolás, ez Isten minden munkájának végső befejezése. Ez egyben Isten minden munkájának a célja is, és ez soha nem fog megváltozni. Isten irányítási tervében a fő munka magja az ember üdvösségére összpontosul, és Isten elsősorban e mag kedvéért, e munka kedvéért és a Sátán legyőzése érdekében ölt testet. Az első alkalom, amikor Isten testet öltött, szintén azért történt, hogy legyőzze a Sátánt: személyesen testté lett, és személyesen szegezték a keresztre, hogy elvégezze az első csata munkáját, ami az emberiség megváltásának munkája volt. Hasonlóképpen, a munkának ezt a szakaszát is személyesen Isten végzi, aki testet öltött, hogy az emberek között elvégezze munkáját, hogy személyesen mondja ki szavát, és megengedje, hogy az ember lássa Őt. Természetesen elkerülhetetlen, hogy Ő más munkát is végez útközben, de a fő ok, amiért személyesen végzi a munkáját, az az, hogy legyőzze a Sátánt, hogy meghódítsa az egész emberiséget, és megnyerje ezeket az embereket. Isten megtestesülésének munkája tehát valóban nem egyszerű. Ha az Ő célja csak az lenne, hogy megmutassa az embernek, hogy Isten alázatos és rejtett, és hogy Isten valóságos, ha csak e munka érdekében történne, akkor nem lenne szükség arra, hogy testet öltön. Még ha Isten nem is öltene testet, akkor is kinyilatkoztathatná alázatosságát és rejtettségét, nagyságát és szentségét közvetlenül az embernek, de ezeknek a dolgoknak semmi közük az emberiség irányításának munkájához. Alkalmatlanok arra, hogy megmentsek az embert vagy teljessé tegyék, még kevésbé arra, hogy legyőzzék a Sátánt. Ha a Sátán legyőzése csak azt jelentené, hogy a Lélek harcol egy szellem ellen, akkor az ilyen munkának még kevesebb gyakorlati értéke lenne; alkalmatlan lenne az ember megnyerésére, és tönkretenné az ember sorsát és kilátásait. Eképpen Isten mai munkája mély jelentőségű. Nem csak azért van, hogy az ember megláthassa Őt, vagy azért, hogy az ember szeme kinyílhasson, vagy hogy az ember kicsit meghatva és bátorítva érezze magát; az ilyen munkának nincs jelentősége. Ha csak ilyen jellegű tudásról tudsz beszélni, akkor az azt bizonyítja, hogy nem ismered Isten megtestesülésének valódi jelentőségét.

Isten egész irányítási tervének munkáját személyesen Maga Isten végzi. Az első szakaszt – a világ teremtését – személyesen Maga Isten végezte, és ha nem így lett volna, akkor senki sem lett volna képes megteremteni az emberiséget; a második szakasz az egész emberiség megváltása volt, és ezt is személyesen Maga Isten végezte; a harmadik szakasz pedig magától értetődik: még nagyobb szükség van arra, hogy Isten minden munkájának befejezését Maga Isten végezze el. Az egész emberiség megváltásának, meghódításának, megnyerésének és tökéletesítésének munkáját személyesen Maga Isten végzi el. Ha nem Ő személyesen végezné ezt a munkát, akkor az Ő kilétét nem képviselhetné az ember, és az Ő munkáját sem végezhetné az ember. Ahhoz, hogy legyőzze a Sátánt, hogy megnyerje az emberiséget, és hogy normális

életet adjon az embereknek a földön, Ő személyesen vezeti az embereket, és személyesen dolgozik az emberek között; egész irányítási terve és egész munkája érdekében személyesen kell elvégeznie ezt a munkát. Ha az ember csak azt hiszi, hogy Isten azért jött, hogy az ember megláthassa Őt, hogy boldoggá tegye az embert, akkor az ilyen hiedelmeknek nincs értéke, nincs jelentősége. Az ember felfogása túlságosan felületes! Isten csak úgy tudja ezt a munkát alaposan és maradéktalanul elvégezni, ha Ő maga végzi el. Az ember képtelen ezt Isten nevében megtenni. Mivel nem rendelkezik Isten identitásával vagy lényegével, képtelen Isten munkáját elvégezni, és még ha végezné is az ember ezt a munkát, annak nem lenne semmi hatása. Isten először a megváltás érdekében öltött testet, hogy az egész emberiséget megváltsa a bűntől, hogy képessé tegye az embert a megtisztulásra, és bűnei megbocsáttassanak. A hódítás munkáját is személyesen végzi Isten az emberek között. Ha ebben a szakaszban Isten csak jövendölne, akkor találhatnának egy prófétát vagy egy tehetséges embert a helyére; ha csak prófécia hangozna el, akkor ember léphetne Isten helyébe. Mégis, ha az ember megpróbálná személyesen elvégezni Magának Istennek a munkáját, és megpróbálná az ember életét megmunkálni, lehetetlen lenne számára, hogy ezt a munkát elvégezze. Ezt személyesen Magának Istennek kell elvégeznie: Istennek személyesen testet kell öltenie ahhoz, hogy ezt a munkát elvégezze. Az Ige Korában, ha csak prófécia hangzott volna el, akkor Ézsaiás vagy Illés próféta végezhetné volna ezt a munkát, és nem lett volna szükség arra, hogy Maga Isten személyesen végezze el. Mivel az ebben a szakaszban végzett munka nem pusztán prófécia kimondása, és mivel nagyobb jelentőséggel bír, hogy a szavak munkáját az ember meghódítására és a Sátán legyőzésére használják, ezt a munkát nem végezheti el ember, hanem személyesen Magának Istennek kell elvégeznie. A Törvény Korában Jahve elvégezte munkája egy részét, majd a prófétákon keresztül szólt néhány szót és munkálkodott valamennyit. Ez azért volt így, mert az ember helyettesíthette Jahvét a munkájában, és a látnokok megjósolhattak dolgokat és értelmezhettek néhány álmot az Ő nevében. A kezdetben végzett munka nem az ember beállítottságának közvetlen megváltoztatására irányult, és nem volt összefüggésben az ember bűnével, az embernek csak a törvényt kellett betartania. Jahve tehát nem öltött testet és nem fedte fel magát az embernek, hanem közvetlenül Mózeshez és másokhoz szólt, beszédre készítette őket, és arra, hogy munkálkodjanak az Ő nevében, és közvetlenül az emberiség körében munkálkodjanak. Isten munkájának első szakasza az ember vezetése volt. Ez volt a Sátán elleni harc kezdete, de ez a harc hivatalosan még nem kezdődött el. A Sátán elleni hivatalos háború Isten első megtestesülésével kezdődött, és egészen napjainkig tart. E háború első csatája akkor volt, amikor a megtestesült Istent a keresztre szegezték. A megtestesült Isten keresztre feszítése legyőzte a Sátánt, és ez volt a háború első sikeres szakasza. Amikor a megtestesült Isten elkezdte közvetlenül megmunkálni az ember életét, ez volt az ember visszaszerzésének hivatalos kezdete, és mivel ez az ember régi beállítottságának megváltoztatására irányuló munka volt, ez a Sátánnal való küzdelem

munkája volt. A Jahve által kezdetben végzett munkafázis csupán az ember földi életének vezetése volt. Ez volt Isten munkájának kezdete, és bár ez még nem járt együtt semmilyen csatával vagy nagyobb munkával, megalapozta az eljövendő csata munkáját. Később, a Kegyelem Korában a munka második szakasza az ember régi beállítottságának megváltoztatását foglalta magában, ami azt jelenti, hogy Maga Isten alakította az ember életét. Ezt személyesen Istennek kellett elvégeznie: ehhez szükség volt arra, hogy Isten személyesen testet öltön. Ha nem lett volna testté, senki más nem helyettesíthette volna Őt a munkának ebben a szakaszában, mert ez a Sátán elleni közvetlen harc munkáját képviselte. Ha az ember végezte volna ezt a munkát Isten nevében, ha az ember állt volna a Sátán elé, a Sátán nem hódolt volna be, és lehetetlen lett volna legyőzni. A megtestesült Istennek kellett eljönnie, hogy legyőzze, mivel a megtestesült Isten lényege még mindig Isten, még mindig Ő az ember élete, és még mindig Ő a Teremtő; bármi történjék is, az Ő identitása és lényege nem fog megváltozni. Így hát testet öltött, és elvégezte a munkát, hogy előidézze a Sátán teljes behódolását. Ha az utolsó napok munkájának szakaszában az embernek kellene végeznie ezt a munkát, és közvetlenül vele mondatnák ki a szavakat, képtelen lenne kimondani őket, és ha prófécia hangzana el, akkor ez a prófécia képtelen lenne meghódítani az embert. Azzal, hogy Isten testet ölt, eljön, hogy legyőzze a Sátánt, és előidézze teljes behódolását. Amikor teljesen legyőzi a Sátánt, teljesen meghódítja az embert, és teljesen megnyeri az embert, akkor a munka ezen szakasza befejeződik, és sikerrel jár. Az Isten által végzett irányításban az ember nem léphet Isten helyébe. Különösen a kor vezetésének munkája és az új munka elindítása szorul még nagyobb mértékben arra, hogy azt személyesen Maga Isten végezze el. Ember is adhat kinyilatkoztatást az embernek, és elláthatja próféciákkal, de ha olyan munkáról van szó, amelyet személyesen Istennek kell elvégeznie – Maga Isten és a Sátán közötti harc munkája –, akkor ezt a munkát ember nem végezheti el. A munka első szakaszában, amikor még nem volt harc a Sátánnal, Jahve személyesen vezette Izráel népét a próféták által mondott próféciák segítségével. Ezt követően a munka második szakasza a Sátánnal folytatott harc volt, és Maga Isten személyesen testté lett és testet öltött, hogy elvégezze ezt a munkát. Bármi, ami magában foglalja a Sátán elleni harcot, Isten megtestesülését is magában foglalja, ami azt jelenti, hogy ezt a harcot nem lehet ember által megvívni. Ha az embernek kellene megvívnia a csatát, képtelen lenne legyőzni a Sátánt. Hogyan lenne ereje harcolni ellene, miközben még mindig a hatalma alatt áll? Az ember középen áll: ha a Sátán felé hajolsz, akkor a Sátánhoz tartozol, ha azonban Istennek teszel eleget, akkor Istenhez tartozol. Ha az ember megpróbálna Isten helyébe lépni ebben a harcban, vajon képes lenne rá? Ha igen, nem pusztult volna el már régen? Vajon nem került volna már régen az alvilágba? Az ember tehát képtelen helyettesíteni Istent az Ő munkájában, vagyis az ember nem rendelkezik Isten lényegével, és ha harcot vívna a Sátánnal, képtelen lennélegyőzni azt. Az ember csak bizonyos munkát tud elvégezni; meg tud nyerni néhány embert, de nem tud Isten helyébe lépni Isten munkájában. Hogy

tudna az ember harcolni a Sátánnal? A Sátán foglyul ejtene téged, mielőtt egyáltalán belekezdene. Isten csak akkor nyerheti meg az embert, és az ember csak akkor szabadulhat ki a Sátán kötelékeiből, ha Maga Isten vívja meg a harcot a Sátánnal, és az ember ennek alapján követi és engedelmeskedik Istennek. Amit az ember a saját bölcsességével és képességeivel elérhet, az túlságosan korlátozott; képtelen arra, hogy az embert teljessé tegye, hogy vezesse, sőt, hogy legyőzze a Sátánt. Az ember intelligenciája és bölcsessége képtelen megghiúsítani a Sátán terveit, hogyan tudna hát harcolni ellene?

Mindazoknak, akik hajlandóak tökéletessé válni, megvan az esélyük arra, hogy tökéletessé legyenek téve, ezért mindenki nyugodjon meg: a jövőben mindannyian be fogtok lépni a rendeltetési helyre. Ha azonban nem vagy hajlandó tökéletesedni, és nem vagy hajlandó belépni a csodálatos birodalomba, akkor az a te bajod. Mindazok, akik hajlandóak tökéletesedni, és hűségesek Istenhez, mindazok, akik engedelmeskednek, és mindazok, akik hűen teljesítik feladatukat – minden ilyen ember tökéletesedhet. Ma mindazok, akik nem végzik hűen a feladatukat, mindazok, akik nem hűségesek Istenhez, mindazok, akik nem vetik alá magukat Istennek, és különösen azok, akik megkapták a Szentlélek megvilágosodását és megvilágítását, de nem ültetik át azt a gyakorlatba –, mindezeket az embereket nem lehet tökéletessé tenni. Mindazokat, akik hajlandóak hűségesek lenni és engedelmeskedni Istennek, tökéletessé lehet tenni, még ha egy kicsit tudatlanok is; mindazokat, akik hajlandóak követni, tökéletessé lehet tenni. Nem kell aggódni emiatt. Mindaddig, amíg hajlandó vagy ebbe az irányba törekedni, tökéletessé válhatsz. Nem akarok elhagyni vagy kiűzni bárkit is közületek, de ha az ember nem törekszik a jóra, akkor csak saját magadat teszed tönkre; nem Én vagyok az, aki kiűz téged, hanem te magad. Ha te magad nem törekszel a jóra – ha lusta vagy, ha nem teljesíted a kötelességedet, vagy nem vagy hűséges, nem törekszel az igazságra, és mindig azt teszed, ami neked tetszik, ha meggondolatlanul viselkedsz, a saját hírnevedért és szerencsédért harcolsz, és gátlástalan vagy a másik nemhez fűződő kapcsolataidban, akkor viselni fogod a saját bűneid terhét; nem vagy méltó senki szánalmára. Az a szándékom, hogy mindannyian tökéletesedjete, de legalábbis meg legyetek hódítva, hogy a munka ezen szakasza sikeresen befejeződhessen. Isten kívánsága az, hogy minden ember tökéletessé váljon, hogy végül megnyerje őket, hogy teljesen megtisztuljanak általa, és olyan emberré váljanak, akiket Ő szeret. Nem számít, hogy azt mondom-e nektek, hogy elmaradtak vagy gyenge képességűek vagytok – ez mind tény. Az, hogy ezt mondom, nem bizonyítja, hogy szándékomban áll elhagyni titeket, hogy elvesztettem a belétek vetett reményt, még kevésbé azt, hogy nem vagyok hajlandó megmenteni titeket. Ma azért jöttem, hogy elvégezzem az üdvösségetek munkáját, ami azt jelenti, hogy az általam végzett munka az üdvösség munkájának folytatása. Minden embernek megvan az esélye arra, hogy tökéletessé legyen téve: ha hajlandó vagy rá, ha törekszel rá, akkor végül képes leszel elérni ezt az eredményt, és egyikőtök sem lesz elhagyatva. Ha gyenge képességű vagy, a veled szemben

támasztott követelményeim a gyenge képességeddel lesznek összhangban; ha jó képességű vagy, a veled szemben támasztott követelményeim a jó képességeddel lesznek összhangban; ha balga és írástudatlan vagy, a veled szemben támasztott követelményeim az írástudatlanságoddal lesznek összhangban; ha írástudó vagy, a veled szemben támasztott követelményeim az írástudásoddal lesznek összhangban; ha idős vagy, a veled szemben támasztott követelményeim a koroddal lesznek összhangban; ha képes vagy vendégszeretetre, a veled szemben támasztott követelményeim ezzel a képességeddel lesznek összhangban; ha azt mondod, hogy nem tudsz vendégszerető lenni, és csak egy bizonyos feladatot tudsz ellátni, legyen az az evangélium terjesztése, vagy a gyülekezet gondozása, vagy más általános ügyek intézése, az Általam rajtad végzett tökéletesítés azzal a feladattal lesz összhangban, amit végzel. Hűségesnek lenni, a végsőig engedelmeskedni, és az Isten iránti legfőbb szeretetre törekedni – ezt kell megvalósítanod, és nincs jobb gyakorlat, mint ez a három dolog. Végző soron az embernek ezt a három dolgot kell elérnie, és ha el tudja érni, akkor tökéletessé válik. Ám mindenekelőtt valóban törekedned kell, aktívan előre és felfelé kell nyomulnod, és nem szabad passzívnak lenned e tekintetben. Elmondtam, hogy minden embernek megvan az esélye arra, hogy tökéletessé legyen téve, és mind képesek arra, hogy tökéletesedjenek, ez igaz is, de te nem próbálsz meg jobbá válni a törekvésedben. Ha nem éred el ezt a három kritériumot, akkor végül is ki kell, hogy űzess. Azt akarom, hogy mindenki felzárkózzon, azt akarom, hogy mindenki rendelkezzen a Szentlélek munkájával és megvilágosításával, és képes legyen a végsőig engedelmeskedni, mert ez a kötelesség, amit mindannyiótoknak teljesítenie kell. Amikor mindannyian teljesítettétek a kötelességeket, mindannyian tökéletessé lesztek téve, hangos tanúságtételben is lesz részetek. Mindazok, akik rendelkeznek tanúságtétellel, azok, akik győzedelmeskedtek a Sátán felett, és elnyerték Isten ígéretét, továbbá ők azok, akik maradnak, hogy a csodálatos rendeltetési helyen éljenek.

Isten és ember együtt tér majd nyugalomra

Kezdetben Isten nyugalomban volt. Abban az időben nem voltak emberek vagy bármi más a földön, és Isten még nem végzett semmilyen munkát. Csak az emberiség létezése és az emberiség megromlása után kezdte el irányító munkáját; ettől kezdve már nem pihent, hanem ehelyett az emberiség között kezdett el foglalatoskodni. Az emberiség romlása miatt vesztette el Isten a megnyugvását, és emellett az arkangyal lázadása miatt is. Ha Isten nem győzi le a Sátánt és nem menti meg a megrontott emberiséget, akkor soha többé nem lesz képes nyugalomra térni. Ahogyan az embernek hiányzik a nyugalom, úgy Istennek is, és amikor Ő ismét megpihen, az emberek is megpihennek majd. Nyugalomban élni háború nélküli, fertő nélküli és minden tartós igazságtalanság nélküli életet jelent. Vagyis olyan élet, amely mentes a Sátán

zavarásaitól (itt a „Sátán” ellenséges erőkre utal) és a Sátán romlottságától, és nem is hajlamos semmilyen Istennel szemben álló erő általi megszállásra; olyan élet, amelyben minden a saját fajtáját követi, és imádkozhatja a teremtetés Urát, és amelyben az ég és a föld teljesen nyugodt – ezt takarják az „emberek nyugodt élete” szavak. Amikor Isten megpihen, az igazságtalanság nem marad fenn többé a földön, az ellenséges erők sem támadnak többé, és az emberiség egy új birodalomba lép – nem lesz többé a Sátán által megrontott emberiség, hanem inkább egy olyan emberiség, amely megmenekült, miután a Sátán megrontotta. Az emberiség megnyugvásának napja egyben Isten megnyugvásának napja is lesz. Isten azért veszítette el a nyugalomát, mert az emberiség képtelen volt nyugalomra térni, nem pedig azért, mert eredetileg képtelen volt a nyugalomra. A nyugalomra térés nem jelenti azt, hogy minden megáll, vagy megszűnik fejlődni, és nem jelenti azt sem, hogy Isten felhagy a munkával, vagy hogy az emberek megszűnnek élni. A nyugalomra térés jele az lesz, amikor a Sátánt elpusztították, amikor azokat a gonosz embereket, akik csatlakoztak hozzá a gátlatlanságban, megbüntették és semmivé tették, és amikor minden Istennel ellenséges erő megszűnik létezni. Isten nyugalomra térése azt jelenti, hogy többé nem fogja végezni az emberiség üdvözítésére irányuló munkáját. Az emberiség nyugalomra térése azt jelenti, hogy az egész emberiség Isten világosságában és áldásai alatt fog élni, mentesülve a Sátán rontásától, és többé nem fordul elő igazságtalanság. Isten gondviselése alatt az emberek normálisan fognak élni a földön. Amikor Isten és az emberiség együtt nyugalomra tér, az azt jelenti, hogy az emberiség megmenekült és a Sátán elpusztult, hogy Isten munkája az emberekben teljesen elkészült. Isten nem fog tovább dolgozni az emberekben, és azok nem fognak többé a Sátán hatalma alatt élni. Így Isten nem lesz többé elfoglalt, és az emberek nem lesznek többé állandóan mozgásban; Isten és az emberiség egyszerre fog megnyugvást lelteni. Isten visszatér az Ő eredeti helyére, és minden ember visszatér a saját helyére. Ezek azok a rendeltetési helyek, ahol Isten és az emberek tartózkodni fognak, amint Isten teljes irányítása befejeződik. Istennek megvan Isten rendeltetési helye, az emberiségnek pedig az emberiség rendeltetési helye. Miközben Isten pihen, továbbra is vezeti majd az összes embert a földi életében, és amíg az Ő fényességében élnek, addig az egy igaz Istent fogják imádni a mennyben. Isten nem fog többé az emberiség között élni, és az emberek sem lesznek képesek Istennel együtt élni a Neki kijelölt helyen. Isten és az emberek nem élhetnek ugyanabban a birodalomban; hanem mindkettőnek megvan a maga saját életvitele. Isten az, aki az egész emberiséget irányítja, és az egész emberiség Isten irányítási munkájának kikristályosodása. Az emberek azok, akiket vezetnek, és nem ugyanabból az anyagból valók, mint Isten. „Megpihenni” azt jelenti, hogy visszatérünk az eredeti helyünkre. Ezért amikor Isten nyugalomra tér, az azt jelenti, hogy visszatért eredeti helyére. Többé nem él majd a földön, és nem lesz az emberiség között, hogy osztozzon örömeiben és szenvedéseiben. Amikor az emberek nyugalomra térnek, az azt jelenti, hogy a teremtetés valódi tárgyai lettek; a földről imádják majd Istent, és normális emberi életet élnek. Az

emberek többé nem lesznek engedetlenek Istennel szemben, vagy nem fognak ellenállni Neki, és visszatérnek Ádám és Éva eredeti életéhez. Ez lesz Isten és az emberek saját élete és rendeltetési helye, miután nyugalomra térnek. A Sátán veresége elkerülhetetlen fordulat a közte és Isten közötti háborúban. Mint ilyen, Isten nyugalomra térése az Ő irányítási munkájának befejezése után, valamint az emberiség teljes üdvözítése és nyugalomba térése egyaránt elkerülhetetlen irányvonallá vált. Az emberiség nyugvóhelye a földön van, Isten nyugvóhelye pedig a mennyben. Amíg az emberek a nyugalomban imádják Istent, addig a földön fognak élni, és amíg Isten az emberiség maradékát nyugalomba vezeti, a mennyből fogja vezetni őket, nem pedig a földről. Isten továbbra is a Lélek lesz, míg az emberek továbbra is hús-vér testek. Isten és az emberek más-más módon pihennek. Miközben Isten pihen, eljön és megjelenik az emberek között; miközben az emberek pihennek, Isten vezeti őket, hogy meglátogassák a mennyet, valamint, hogy élvezzék az ottani életet. Miután Isten és az emberiség nyugalomba tér, a Sátán nem fog többé létezni; hasonlóképpen azok a gonosz emberek is megszűnnek létezni. Mielőtt Isten és az emberiség megpihen, azok a gonosz egyének, akik egykor üldözték Istent a földön, valamint az ottani ellenségek, akik engedetlenek voltak Vele szemben, addigra elpusztulnak; az utolsó napok nagy katasztrófái kiirtják őket. Miután ezek a gonosz emberek teljesen megsemmisültek, a Föld soha többé nem ismeri majd a Sátán zavarását. Csak akkor kapja meg az emberiség a teljes üdvösséget, és akkor fejeződik be teljesen Isten munkája. Ezek az előfeltételei annak, hogy Isten és az emberiség nyugalomra térjen.

Minden dolog végének közeledte Isten munkájának befejezését és egyúttal az emberiség fejlődésének végét is jelzi. Ez azt jelenti, hogy a Sátán által megrontott emberek majd elérik fejlődésük végső szakaszát, és Ádám és Éva leszármazottai bevégezik szaporodásukat. Ez azt is jelenti, hogy az ilyen, Sátán által megrontott emberiség számára lehetetlen lesz a további fejlődés. A kezdeti Ádám és Éva nem volt romlott, de az Édenkertből elűzött Ádámot és Évát megrontotta a Sátán. Amikor Isten és az emberek együtt nyugalomra térnek, Ádám és Éva – akiket kiűztek az Édenkertből – és leszármazottaik végül megszűnnek. A jövő emberiségét még mindig Ádám és Éva leszármazottai alkotják majd, de ők már nem a Sátán hatalma alatt élő emberek lesznek. Inkább olyan emberek lesznek, akiket megmentettek és megtisztítottak. Ez egy olyan emberiség lesz, amely megítéltetett és megfenyítettetett, és amely szent. Ezek az emberek nem olyanok lesznek, mint amilyen az emberi faj eredetileg volt; szinte azt lehet mondani, hogy egy teljesen másfajta emberiség lesz, mint Ádám és Éva a kezdetekben. Ezeket az embereket mindazok közül választják majd ki, akiket a Sátán megrontott, és ők lesznek azok, akik végül is kitartottak Isten ítélete és fenyítése alatt; ők lesznek az utolsó megmaradt embercsoport a megrontott emberiség között. Csak ezek az emberek lesznek képesek végső nyugalomra térni Istennel együtt. Azok, akik Isten ítélő és fenyítő munkája során az utolsó napokban – vagyis a megtisztítás végső munkája során – képesek szilárdan kitartani, lesznek azok, akik Isten mellett végső nyugalomra térnek;

mint ilyenek, mindazok, akik nyugalomra térnek, megszabadulnak majd a Sátán befolyásától, és elnyeri őket Isten, miután átmentek az Ő végső tisztító munkáján. Ezek az emberek, akiket Isten végül majd elnyer, térnek végső nyugalomra. Isten fenyítő és ítélő munkájának célja lényegében az emberiség megtisztítása a végső megnyugvás érdekében; e tisztítás nélkül az emberiség egyetlen tagját sem lehetne fajtája szerint különböző kategóriákba sorolni, és nem tudna nyugalomra térni. Ez a munka az emberiség egyetlen útja ahhoz, hogy nyugalomra térjen. Csak Isten tisztító munkája fogja megtisztítani az embereket igaztalanságuktól, és csak az Ő fenyítő és ítélő munkája fogja felszínre hozni az emberiség engedetlen elemeit, ezáltal különválasztva azokat, akik megszabadíthatók, azoktól, akik nem, és azokat, akik megmaradnak, azoktól, akik nem. Amikor ez a munka véget ér, azok az emberek, akik maradhatnak, mind megtisztíttatnak, és az emberi mivolt egy magasabb állapotába lépnek, amelyben egy csodálatosabb második emberi életet élveznek majd a földön; más szóval, megkezdik emberi pihenésük napját, és együtt élnek Istennel. Miután megfenyítették és megítélték azokat, akik nem maradhatnak, igazi arcuk teljesen lelepleződik, majd ezt követően mindannyian elpusztulnak, és a Sátánhoz hasonlóan többé nem élhetnek túl a földön. A jövő emberiségében többé nem lesznek ilyen típusú emberek; az ilyen emberek nem alkalmasak arra, hogy belépjenek a végső nyugalom földjére, és arra sem alkalmasak, hogy részt vegyenek a nyugalom napján, amelyen Isten és az emberiség osztozni fog, mivel ők a büntetés célpontjai, és gonosz, igaztalan emberek. Egyszer már megváltották őket, és ők is megítéltettek és megfenyítettettek; valaha ők is szolgálatot tettek Istennek. Amikor azonban eljön az utolsó nap, gonoszságuk miatt, valamint engedetlenségük és megváltásra való képtelenségük következtében mégis kivetik és elpusztítják őket; soha többé nem fognak a jövő világában életre kelni, és nem fognak többé a jövő emberisége között élni. Akár a halottak szellemei, akár még hús-vér testben élő emberek, minden gonosztevő és mindazok, akik nem szabadultak meg, pusztulásra jut, amint a szentek az emberiség között nyugalomra térnek. Ami ezeket a gonosztevő szellemeket és embereket illeti, vagy az igaz emberek lelkét és azokat, akik igazat cselekszenek, függetlenül attól, hogy melyik korszakban vannak, mindazok, akik gonoszságot követnek el, végül elpusztulnak, és mindazok, akik igazak, túlélnek majd. Az, hogy egy ember vagy egy lélek elnyeri-e az üdvösséget, nem teljesen a végső korszak munkája alapján dől el, inkább az határozza meg, hogy ellenállt-e vagy engedetlen volt-e Isten iránt vagy sem. Azok az emberek, akik az előző korszakban gonoszságot követtek el, és nem tudták elérni az üdvösséget, kétségtelenül büntetés célpontjai lesznek, és azok, akik a jelen korszakban gonoszságot követnek el, és nem menthetők meg, bizonyosan szintén büntetés célpontjai lesznek. Az embereket a jó és a rossz alapján csoportosítják, nem pedig aszerint, hogy melyik korszakban élnek. Miután így besorolták őket, nem kapnak azonnal büntetést vagy jutalmat, hanem Isten csak azután fogja elvégezni a gonosz büntetését és a jó jutalmazását, miután befejezte a hódító munkáját az utolsó napokban. Valójában azóta választja szét az embereket jóra

és rosszra, amióta az emberiség üdvözítésének munkájához hozzákezdett. Éppen az a helyzet, hogy az igazakat csak azután fogja megjutalmazni, a gonoszokat pedig megbüntetni, miután munkája véget ért; nem arról van szó, hogy munkája befejeztével csoportokba válogatja őket, és utána azonnal nekilát a gonosz megbüntetésének és a jó jutalmazásának. E feladatot inkább csak akkor fogja elvégezni, amikor az Ő munkája teljesen befejeződött. Isten végső munkája, a gonosz megbüntetése és a jó jutalmazása mögött álló teljes cél az, hogy minden embert alaposan megtisztítson, hogy egy tisztán szent emberiséget juttathasson el az örök nyugalomba. Az Ő munkájának e szakasza a leglényegesebb; ez a végső szakasza az Ő egész irányítási munkájának. Ha Isten nem pusztítaná el a gonoszokat, hanem hagyná, hogy megmaradjanak, akkor még mindig nem volna képes minden ember nyugalomra térni, és Isten nem tudná az egész emberiséget egy jobb világba vinni. Az ilyen munka nem lenne teljes. Amikor az Ő munkája befejeződik, az egész emberiség teljesen szent lesz; csak így lesz képes Isten békésen nyugalomban élni.

Az emberek manapság még mindig képtelenek elengedni a hús-vér test dolgait; nem tudják feladni a testi élvezeteket, a világot, a pénzt vagy romlott beállítottságaikat. A legtöbb ember felületesen végzi tevékenységét. Valójában ezek az emberek egyáltalán nem hordozzák Istent a szívükben; sőt, ami még rosszabb, nem is rettegnek Istentől. Isten nincs a szívükben, ezért nem képesek érzékelni mindazt, amit Isten tesz, és még kevésbé képesek elhinni az Általa kimondott szavakat. Az ilyen emberek túlságosan a hús-vér testből valók; túlságosan mélyen romlottak, és mindenféle igazságot nélkülöznek. Mi több, nem hiszik el, hogy Isten képes testet ölteni. Aki nem hisz a megtestesült Istenben – vagyis aki nem hisz a látható Istenben vagy az Ő munkájában és szavaiban, és ehelyett a láthatatlan, mennyei Istent imádja –, az olyasvalaki, akinek Isten nincs a szívében. Az ilyen emberek lázadóak és ellenállnak Istennek. Hiányzik belőlük az emberi mivolt és az értelem, az igazságról nem is beszélve. Ráadásul ezen emberek számára a látható és kézzelfogható Isten még kevésbé hihető, miközben a láthatatlan és megfoghatatlan Istent tartják a leghitelesebbnek és legörvendetesebbnek. Amit keresnek, az nem a tényleges igazság, és nem is az élet igazi lényege; még kevésbé Isten akarata. Inkább az izgalmat keresik. Kétségtávol abban hisznek és azt követik, ami a leginkább lehetővé teszi számukra vágyaik beteljesítését. Csak azért hisznek Istenben, hogy saját vágyaikat kielégítsék, nem pedig azért, hogy az igazságot keressék. Az ilyen emberek vajon nem gonosztevők? Rendkívül magabiztosak, és egyáltalán nem hiszik, hogy Isten a mennyben elpusztítja az olyan „jó embereket”, mint ők maguk. Ehelyett azt hiszik, hogy Isten megengedi nekik, hogy megmaradjanak, sőt, bőségesen megjutalmazza őket, mivel sok mindent tettek Istenért, és jelentős „hűséget” tanúsítottak Iránta. Ha nekik is a látható Istent kellene követniük, amint nem teljesülnének a vágyaik, azonnal visszavágnának Istennek, vagy dühbe gurulnának. Aljas, megvetendő embereknek bizonyulnak, akik mindig csak a saját vágyaik kielégítésére törekszenek; nem az igazságot kereső, becsületes emberek. Ilyen emberek az úgynevezett gonoszok,

akik Krisztust követik. Azok az emberek, akik nem keresik az igazságot, nem hihetnek az igazságban, és még kevésbé képesek érzékelni az emberiség jövőbeli kimenetelét, mivel nem hisznek a látható Isten egyetlen művében vagy szavában sem – és ez magában foglalja azt is, hogy nem képesek hinni az emberiség jövőbeli rendeltetési helyében. Ezért, még ha követik is a látható Istent, akkor is gonoszságot követnek el, és egyáltalán nem keresik az igazságot, és nem is gyakorolják az Általam megkövetelt igazságot. Azok az emberek, akik nem hiszik, hogy el fognak pusztulni, ezzel ellentétben pont azok, akik el fognak pusztulni. Mindannyian olyan okosnak hiszik magukat, és azt gondolják, hogy ők azok az emberek, akik az igazságot gyakorolják. Gonosz magatartásukat az igazságnak tekintik, és ezért dédelgetik. Az ilyen gonosz emberek nagyon magabiztosak; az igazságot tanításnak tekintik, és gonosz cselekedeteiket igazságnak tartják, de végül csak azt aratják, amit vetettek. Minél magabiztosabbak az emberek, és minél vadabbul arrogánsak, annál inkább képtelenek elnyerni az igazságot; minél inkább hisznek az emberek a mennyei Istenben, annál inkább ellenállnak Istennek. Ezek az emberek azok, akik büntetést kapnak. Mielőtt az emberiség nyugalomra térne, azt, hogy az egyes emberfajták büntetést vagy jutalmat kapnak-e, az határozza meg, hogy keresték-e az igazságot, ismerik-e Istent, és képesek-e alávetni magukat a látható Istennek. Azok, akik a látható Isten szolgálatában álltak, de mégsem ismerik Őt, és nem is engedelmeskednek Neki, nélkülözik az igazságot. Az ilyen emberek gonosztevők, és a gonosztevők kétségtelenül büntetés tárgyai lesznek; sőt, gonosz magatartásuknak megfelelően bűnhődnek majd. Isten azért van, hogy az emberek higgyenek Benne, és méltó is az engedelmességükre. Azok, akik csak a homályos és láthatatlan Istenben hisznek, olyan emberek, akik nem hisznek Istenben, és nem képesek alávetni magukat Istennek. Ha ezeknek az embereknek még mindig nem sikerül hinniük a látható Istenben, mire az Ő hódító munkája befejeződik, és továbbra is engedetlenek maradnak és ellenállnak a testben látható Istennek, akkor ezek a „homályoskodók” kétségtelenül pusztítás tárgyai lesznek. Pontosan úgy van, mint ahogyan néhányan közületek – bárki, aki szóban elismeri a megtestesült Istent, de nem tudja gyakorolni a megtestesült Istennek való alávetettség igazságát – végső soron kiűzetnek és elpusztulnak. Sőt, bárki, aki szóban elismeri a látható Istent, és az Általa kifejezett igazságot eszi és issza, miközben a homályos és láthatatlan Istent is keresi, biztosan a pusztulás tárgya lesz. Ezek közül az emberek közül senki sem tud megmaradni a nyugalom idejéig, amely Isten munkájának befejezése után jön el, és egyetlen ilyen emberhez hasonló egyén sem maradhat meg az említett nyugalom idején. A démoni emberek azok, akik nem gyakorolják az igazságot; lényegük az Istennel szembeni ellenállás és engedetlenség, és a legcsekélyebb szándékuk sincs arra, hogy alávéssék magukat Neki. Az ilyen emberek mind a pusztuláséi lesznek. Az, hogy benned megvan-e az igazság, és hogy ellenállsz-e Istennek, a te lényegeden múlik, nem pedig a külsődön, vagy azon, ahogyan esetleg alkalomadtán beszélsz vagy viselkedsz. Azt, hogy egy egyén elpusztul-e vagy sem, a lényege határozza meg; ezt a viselkedése és

az igazságra való törekvése által feltárt lényeg alapján döntenek el. Azok között az emberek között, akik abban hasonlítanak egymáshoz, hogy munkát végeznek, és akik hasonló mennyiségű munkát végeznek, azok, akiknek az emberi lényege jó és akik az igazságot birtokolják, azok az emberek, akiknek megengedik, hogy fennmaradjanak, míg azok, akiknek az emberi lényege gonosz és akik nem engedelmeskednek a látható Istennek, azok, akik a pusztulás tárgyai lesznek. Istennek az emberiség rendeltetési helyével kapcsolatos minden munkája vagy szava az egyes egyének lényegének megfelelően fog foglalkozni az emberekkel; a legkisebb hiba sem fordul elő, és egyetlen tévedés sem történik. Csak amikor az emberek végeznek munkát, akkor keverednek bele emberi érzelmek vagy értelmezések. Az Isten által végzett munka a legmegfelelőbb; Ő egyáltalán nem tesz hamis állításokat egyetlen teremtményről sem. Jelenleg sokan vannak, akik nem képesek felfogni az emberiség jövőbeli rendeltetését, és akik nem hisznek az Általam kimondott szavaknak. Mindazok, akik nem hisznek, csakúgy, mint azok, akik nem gyakorolják az igazságot, démonok!

Manapság azok, akik keresnek, és azok, akik nem keresnek, két teljesen különböző típusú ember, akiknek a rendeltetési helye is nagyon különböző. Azok, akik az igazság megismerésére törekszenek és az igazságot gyakorolják, azok, akiknek Isten elhozza az üdvösséget. Akik nem ismerik az igaz utat, azok démonok és ellenségek; ők az arkangyal leszármazottai, és a pusztítás tárgyai lesznek. Még azok is, akik egy homályos Isten jámbor hívei – nem démonok-e ők is? Azok az emberek, akik jó lelkiismerettel rendelkeznek, de nem fogadják el az igaz utat, démonok; az ő lényegük az Istennel szembeni ellenállás. Azok, akik nem fogadják el az igaz utat, azok, akik ellenállnak Istennek, és még ha az ilyen emberek sok megpróbáltatást viselnek is el, akkor is elpusztulnak. Mindazok, akik nem hajlandók lemondani a világról, akik nem bírják elviselni, hogy elváljanak a szüleiktől, és akik nem bírnak megszabadulni a saját testi élvezeteiktől, engedetlenek Istennel szemben, és mindannyian pusztítás tárgyai lesznek. Aki nem hisz a megtestesült Istenben, az démoni, sőt a pusztulásé lesz. Azok, akiknek van hite, de nem gyakorolják az igazságot, azok, akik nem hisznek a megtestesült Istenben, és azok, akik egyáltalán nem hisznek Isten létezésében, szintén a pusztítás tárgyai lesznek. Mindazok, akiknek megengedik, hogy fennmaradjanak, azok az emberek, akik átmentek a finomítás szenvedésén, és szilárdan álltak; ezek azok az emberek, akik valóban kiállták a próbákat. Bárki, aki nem ismeri el Istent, ellenség; vagyis bárki, aki nem ismeri el a megtestesült Istent – függetlenül attól, hogy ezen az áramlaton belül vagy kívül van-e vagy sem –, az antikrisztus! Ki a Sátán, kik a démonok, és kik Isten ellenségei, ha nem azok az ellenállók, akik nem hisznek Istenben? Nem ők-e azok az emberek, akik engedetlenek Istennel szemben? Nem ők-e azok, akik azt állítják, hogy hisznek, mégis nélkülözik az igazságot? Nem ők-e azok, akik csupán az áldások megszerzésére törekszenek, miközben képtelenek tanúságot tenni Istentről? Te még ma is azokkal a démonokkal keveredsz, és lelkiismerettel és szeretettel viseltetsz irántuk, de ebben az esetben nem a Sátán felé terjeszted-e ki a jó szándékot? Nem

állsz-e szövetségben a démonokkal? Ha manapság az emberek még mindig képtelenek különbséget tenni jó és rossz között, és továbbra is vakon szeretnek és irgalmasak anélkül, hogy egyáltalán szándékoznának Isten akaratát keresni, vagy bármilyen módon képesek lennének Isten szándékait sajátjukként magukban hordozni, akkor a végük annál nyomorúságosabb lesz. Aki nem hisz a testet öltött Istenben, az Isten ellensége. Ha képes vagy lelkiismeretességet és szeretetet tanúsítani egy ellenség iránt, akkor nem nélkülözöd-e az igazságérzetet? Ha te összeegyeztethető vagy azokkal, akiket utálok és akikkel nem értek egyet, és továbbra is szeretettel vagy személyes érzésekkel viseltetsz irántuk, akkor nem vagy-e engedetlen? Nem állsz-e szándékosan ellen Istennek? Az ilyen személy birtokolja az igazságot? Ha az emberek lelkiismeretességet tanúsítanak ellenségeik iránt, szeretetet a démonok iránt és irgalmat a Sátán iránt, akkor nem zavarják-e szándékosan Isten munkáját? Azok az emberek, akik csak Jézusban hisznek, és nem hisznek a megtestesült Istenben az utolsó napokban, valamint azok, akik szóban azt állítják, hogy hisznek a megtestesült Istenben, de gonoszságot cselekszenek, mind antikrisztusok, nem is beszélve azokról, akik még csak nem is hisznek Istenben. Mindezek az emberek pusztítás tárgyai lesznek. A mérce, amely szerint az emberek megítélik a többi embert, a viselkedésükön alapul; akiknek a viselkedése jó, azok igazak, míg akiknek a viselkedése visszataszító, azok gonoszak. A mérce, amely szerint Isten megítéli az embereket, azon alapul, hogy a lényegük aláveti-e magát Neki vagy sem; aki aláveti magát Istennek, az igaz ember, míg aki nem, az ellenség és gonosz ember, függetlenül attól, hogy ennek az embernek a viselkedése jó vagy rossz, és függetlenül attól, hogy a beszéde helyes vagy helytelen. Vannak, akik jó tettekkel szeretnének jó rendeltetési helyet elérni a jövőben, és vannak, akik szép szavakkal szeretnének jó rendeltetési helyet elérni. Mindenki tévesen azt hiszi, hogy Isten az emberek viselkedésének megfigyelése vagy beszédük meghallgatása után határozza meg az emberek sorsát; sokan ezért ezt akarják kihasználni, hogy becsapják Istent, hogy egy pillanatnyi kegyben részesítse őket. A jövőben azok az emberek, akik a nyugalom állapotában maradnak fenn, mindannyian kiállják majd a nyomorúság napját, és tanúságot is tesznek Isten mellett; mindannyian olyan emberek lesznek, akik teljesítették kötelességeiket, és akik tudatosan alávetették magukat Istennek. Azoknak, akik csupán a szolgálat lehetőségét akarják kihasználni azzal a szándékkal, hogy elkerüljék az igazság gyakorlását, nem lesz lehetőségük fennmaradni. Istennek megfelelő mércéi vannak minden ember kimenetelének elrendezésére; Ő nem egyszerűen az egyén szavai és viselkedése szerint hozza meg ezeket a döntéseket, és nem is az alapján, hogy valaki hogyan viselkedik egy adott időszakban. Egyáltalán nem lesz elnéző valakinek a gonosz viselkedésével szemben az Őneki korábban végzett szolgálata miatt, és nem fog megkímélni valakit a haláltól sem az Istenért tett egyszeri áldozathozatala miatt. Senki sem kerülheti el a gonoszságáért járó megtorlást, és senki sem palástolhatja gonosz viselkedését, hogy ezáltal elkerülje a pusztulás kínjait. Ha az emberek valóban teljesíteni tudják saját kötelességüket, az azt jelenti, hogy örökké

hűségesek Istenhez, és nem keresik a jutalmat, függetlenül attól, hogy áldást kapnak-e vagy szerencsétlenség éri őket. Ha az emberek hűségesek Istenhez, amikor látják az áldásokat, de elveszítik hűségüket, amikor nem látnak áldásokat, és ha végül még mindig képtelenek tanúságot tenni Isten mellett vagy teljesíteni a rájuk háruló kötelességeket, akkor továbbra is a pusztítás tárgyai lesznek, annak ellenére, hogy korábban egyszer már hűséggel szolgálták Istent. Röviden, a gonosz emberek nem élhetnek az örökkévalóságon keresztül, és nem is térhetnek nyugalomra; csak az igazak a nyugalom urai. Ha az emberiség egyszer jó útra tér, az emberek normális emberi életet élhetnek. Mindannyian teljesítik majd a saját kötelességüket, és teljes mértékben hűségesek lesznek Istenhez. Teljesen levetik engedetlenségüket és romlott beállítottságaikat, és Istenért és Isten miatt élnek majd, mentesülve mind az engedetlenségtől, mind az ellenállástól. Mindannyian képesek lesznek teljesen alávetni magukat Istennek. Ez lesz Isten és az emberiség élete; ez lesz a királyság élete, és ez lesz a nyugalom élete.

Azok, akik teljesen hitetlen gyermekeiket és rokonaikat a gyülekezetbe hurcolják, mind rendkívül önzők, és csak játsszák a kedvességet. Ezek az emberek csak arra koncentrálnak, hogy kedvesek legyenek, függetlenül attól, hogy hisznek-e vagy sem, és függetlenül attól, hogy ez Isten akarata-e. Vannak, akik a feleségüket viszik Isten elé, vagy a szüleiket rángatják Isten elé, és attól függetlenül, hogy a Szentlélek egyetért-e vagy sem ezzel, vagy dolgozik-e bennük, vakon folytatják a „tehetséges emberek örökbefogadását” Isten számára. Miféle jó származhat abból, ha kedvességet tanúsítunk e nem hívők iránt? Még ha ők, akik nélkülözik a Szentlélek jelenlétét, küzdenek is azért, hogy kövessék Istent, akkor sem menthetők meg, ahogyan azt egyesek esetleg hinnék. Azok, akik elnyerhetik az üdvösséget, valójában nem is olyan könnyen nyerhetők meg. Azok az emberek, akik nem mentek át a Szentlélek munkáján és próbáin, és akiket a megtestesült Isten nem tökéletesített, teljesen alkalmatlanok arra, hogy teljessé tegyék őket. Ezért attól a pillanattól kezdve, hogy névlegesen elkezdik követni Istent, ezek az emberek nélkülözik a Szentlélek jelenlétét. A körülményeik és tényleges állapotuk fényében egyszerűen nem tehetők teljessé. Ezért a Szentlélek úgy határoz, hogy nem fordít rájuk sok energiát, nem ad nekik semmilyen megvilágosodást, és nem is vezeti őket semmilyen módon; csupán megengedi nekik, hogy kövessék, és végül feltárja kimenetelüket – ez elég. Az emberiség lelkesedése és szándékai a Sátántól származnak, és ezek a dolgok semmiképpen sem tudják beteljesíteni a Szentlélek munkáját. Nem számít, milyenek az emberek, a Szentlélek munkájának meg kell lennie bennük. Vajon képesek-e az emberek teljessé tenni az embereket? Miért szereti a férj a feleségét? Miért szereti egy feleség a férjét? Miért engedelmeskednek a gyerekek a szüleiknek? Miért dédelgetik a szülők a gyermekeiket? Valójában milyen szándékok rejlenek az emberekben? Nem az a szándékuk, hogy saját terveiket és önző vágyaikat kielégítsék? Valóban Isten irányítási terve érdekében akarnak cselekedni? Valóban Isten munkája érdekében cselekszenek? Az a szándékuk, hogy teljesítsék egy teremtetett lény kötelességeit? Azok, akik attól a pillanattól kezdve, hogy elkezdtek hinni

Istenben, nem képesek elérni a Szentlélek jelenlétét, soha nem nyerhetik el a Szentlélek munkáját; ezek az emberek kétségkívül pusztulásra ítélt tárgyak. Bármennyi szeretetet is érez valaki irántuk, az nem helyettesítheti a Szentlélek munkáját. Az emberek lelkesedése és szeretete emberi szándékokat képvisel, de nem képviselheti Isten szándékait, és Isten munkáját sem helyettesítheti. Még ha valaki a lehető legnagyobb szeretetet vagy irgalmasságot tanúsítja is azok iránt az emberek iránt, akik névlegesen hisznek Istenben, és úgy tesznek, mintha követnék Őt, anélkül, hogy tudnák, mit jelent valójában hinni Istenben, ők akkor sem fogják elnyerni Isten együttérzését, mint ahogy a Szentlélek munkáját sem. Még ha az Istent őszintén követő emberek gyenge képességekkel rendelkeznek is, és nem képesek sok igazságot megérteni, alkalmanként mégis elnyerhetik a Szentlélek munkáját; azonban azok, akiknek meglehetősen jó képességük van, de nem hisznek őszintén, egyszerűen nem nyerhetik el a Szentlélek jelenlétét. Az ilyen embereknél egyáltalán nincs lehetőség az üdvösségre. Még ha olvassák is Isten szavait vagy időnként prédikációkat hallgatnak, sőt, még ha dicséretet énekelnek is Istennek, végső soron nem lesznek képesek megmaradni a megnyugvás idejéig. Azt, hogy az emberek őszintén igyekeznek-e, nem az határozza meg, hogy mások hogyan ítélik meg őket, vagy, hogy a környezetük hogyan tekint rájuk, hanem az, hogy a Szentlélek munkálkodik-e rajtuk, és hogy elérték-e a Szentlélek jelenlétét. Ezen túlmenően attól függ, hogy változnak-e a beállítottságaik, és attól, hogy a Szentlélek munkájának egy bizonyos időszakon át tartó megélése után szereztek-e bármilyen ismeretet Istentről. Ha a Szentlélek munkálkodik egy személyen, akkor ennek a személynek a természete fokozatosan megváltozik, és az Istenbe vetett hittel kapcsolatos szemléletmódja fokozatosan tisztábbá válik. Függetlenül attól, hogy az emberek mennyi ideig követik Istent, amennyiben megváltoztak, az azt jelenti, hogy a Szentlélek munkálkodik rajtuk. Ha nem változtak meg, az azt jelenti, hogy a Szentlélek nem dolgozik rajtuk. Még ha ezek az emberek nyújtanak is valamilyen szolgálatot, az áldások elnyerésének vágya hajtja őket erre. Az, hogy csak alkalmanként végeznek szolgálatot, nem helyettesítheti a beállítottságaikban bekövetkező változás megélését. Végső soron mégis elpusztulnak, mert a királyságban nem lesz szükség szolgálattevőkre, és nem lesz szükség senkire sem, akinek a beállítottsága nem változott úgy, hogy azoknak az embereknek szolgáljon, akik tökéletesedtek, és akik hűségesek Istenhez. Azok a múltban elhangzott szavak, hogy „Ha valaki hisz az Úrban, az egész családjára rámosolyog a szerencse”, a Kegyelem Korára illenek, de nem kapcsolódnak az emberiség rendeltetési helyéhez. Ezek csak a Kegyelem Korának egy szakaszában voltak megfelelőek. E szavak jelentéstartalma a békére és az anyagi áldásokra irányult, amelyeket az emberek élveztek; nem azt jelentették, hogy annak, aki az Úrban hisz, az egész családja üdvösségre jut, és azt sem, hogy amikor valaki áldásban részesül, az egész családja is nyugalomra térhet. Azt, hogy valaki áldásban részesül-e vagy szerencsétlenséget szenved, saját lényege határozza meg, nem pedig valamiféle közös lényeg, amelyen esetleg másokkal osztozik. Az ilyen mondásnak vagy szabálynak

egyszerűen nincs helye a királyságban. Ha valaki végül képes életben maradni, az azért van, mert eleget tett Isten elvárásainak, ha pedig végül nem tud fennmaradni a megnyugvás idejéig, az azért van, mert engedetlen volt Istennel szemben, és nem tett eleget Isten elvárásainak. Mindenkinek megvan a megfelelő rendeltetési helye. Ezeket a rendeltetési helyeket az egyes emberek lényege határozza meg, és egyáltalán semmi közülük sincs más emberekhez. Egy gyermek gonosz viselkedését nem lehet átruházni a szüleire, sem egy gyermek igazságosságában nem osztozhatnak a szülei. Egy szülő gonosz viselkedése nem vihető át a gyermekeire, és a szülő igazságossága sem osztható meg a gyermekeivel. Mindenki viseli a saját bűneit, és mindenki élvezi a maga áldásait. Senki sem helyettesítheti a másik embert; ez az igazságosság. Az ember szemszögéből nézve, ha a szülők áldásban részesülnek, akkor a gyermekeiknek is képesnek kell lenniük erre, és ha a gyermekek rosszat követnek el, akkor a szüleiknek kell vezekelniük ezekért a bűnökért. Ez egy emberi nézőpont és a dolgok intézésének emberi módja; ez nem Isten nézőpontja. Mindenki sorsát a viselkedéséből fakadó lényege határozza meg, és ez mindig megfelelően meghatározott. Senki sem viselheti más bűneit; még inkább, senki sem kaphat büntetést más helyett. Ez egyértelmű. Egy szülőnek a gyermekei iránt érzett odaadó gondoskodása nem jelenti azt, hogy a gyermekei helyett is végezhet igaz tetteket, és a gyermek szülei iránti kötelességtudó odaadása sem jelenti azt, hogy a szülei helyett is cselekedhet igaz tetteket. Ezt jelentik valójában a következő szavak: „Akkor ketten lesznek a mezőn, az egyik felvétetik, a másik otthagytatik, két asszony örül a kézimalommal, az egyik felvétetik, a másik otthagytatik.” Az emberek nem vezethetik megnyugvásra gonosztevő gyermekeiket az irántuk érzett mélységes szeretetük alapján, és senki sem vezetheti megnyugvásra feleségét (vagy férjét) saját igaz magatartása alapján. Ez egy törvényszerű szabály; ez alól senki sem lehet kivétel. Végző soron az igazságot cselekvők az igazságot cselekvők, a gonosztevők pedig a gonosztevők. Az igazak végül életben maradhatnak, míg a gonosztevők elpusztíttatnak. A szentek szentek; ők nem mocskosak. A mocskosak mocskosak, és egy részük sem szent. Azok az emberek, akiket el fognak pusztítani, mind a gonoszok, és azok, akik életben maradnak, mind az igazak – még akkor is, ha a gonoszok gyermekei igaz tetteket követnek el, és még akkor is, ha az igazak szülei gonosz tetteket követnek el. Nincs kapcsolat egy hívő férj és egy hitetlen feleség között, és nincs kapcsolat hívő gyermekek és hitetlen szülők között; ez a kétféle ember teljesen összeegyeztethetetlen. Mielőtt az ember nyugalomra térne, vannak testi rokonai, de ha egyszer belépett a nyugalomba, akkor már nem lesz semmilyen testi rokona, akiről beszélhetnénk. Azok, akik teljesítik a kötelességüket, ellenségei azoknak, akik nem teljesítik; azok, akik szeretik Istent, és azok, akik gyűlölik Őt, ellentétben állnak egymással. Azok, akik majd nyugalomra térnek, és azok, akiket majd elpusztítanak, két összeférhetetlen típusú teremtmény. Azok a teremtmények, amelyek teljesítik kötelességeiket, képesek lesznek a túlélésre, míg azok, amelyek nem teljesítik kötelességeiket, a pusztulás tárgyává válnak; mi több, ez az örökkévalóságon át fog

tartani. Azért szereted-e a férjedet, hogy teljesítsd a teremtett lényként rád háruló kötelességeidet? Azért szereted-e a feleségedet, hogy teljesítsd a teremtett lényként rád háruló kötelességet? Azért vagy-e kötelességtudó a hitetlen szüleiddel szemben, hogy teljesítsd teremtett lényként vállalt kötelességeidet? Helyes vagy helytelen az Istenbe vetett hitről alkotott emberi szemlélet? Miért hiszel Istenben? Mit szeretnél elérni? Hogyan szereted Istent? Azok, akik nem tudják teljesíteni a teremtett lényekként rájuk háruló kötelességüket, és akik nem képesek minden erőfeszítést megtenni, pusztítás tárgyává válnak. A mai emberek között léteznek fizikai kapcsolatok, valamint vérségi kötelékek, de a jövőben ezek mind meg fognak szűnni. A hívők és a hitetlenek nem férnek össze, sőt, inkább szemben állnak egymással. A nyugalomban lévőknél hinni fognak abban, hogy van Isten, és alávetik magukat Istennek, míg az Istennek engedetlenek mind a pusztulásai lesznek. Nem léteznek majd többé családok a földön; hogyan is létezhetnének szülők, gyermekek vagy házastársi kapcsolatok? A hit és a hitetlenség összeférhetetlensége teljesen megszakítja majd az ilyen fizikai kapcsolatokat!

Eredetileg nem léteztek családok az emberiségben; csak egy férfi és egy nő létezett – két különböző fajta emberi lény. Nem voltak országok, családokról nem is beszélve, de az emberiség romlottsága következtében mindenféle emberek önálló klánokba szerveződtek, amelyek később országokká és etnikumokká fejlődtek. Ezek az országok és etnikumok kis különálló családokból álltak, és ilyen módon a nyelv és a határok különbségei alapján osztották szét a mindenféle embert a különböző rasszok között. Valójában, akárhány rassz is van a világon, az emberiségnek egyetlen őse van. Kezdetben csak kétféle ember létezett, és ez a kétféle ember a férfi és a nő volt. Isten munkájának előrehaladása, a történelem alakulása és a földrajzi változások következtében azonban az embereknek ez a két fajtája különböző mértékben még többféle emberré fejlődött. Alapvetően, függetlenül attól, hogy hány rassz alkotja az emberiséget, az emberiség egésze még mindig Isten teremtménye. Nem számít, hogy az emberek milyen rasszhoz tartoznak, mindannyian az Ő teremtményei; mindannyian Ádám és Éva leszármazottai. Bár nem Isten keze alkotta őket, mégis Ádám és Éva leszármazottai, akiket Isten személyesen teremtett. Nem számít, hogy az emberek milyen típusú lényekhez tartoznak, mindannyian az Ő teremtményei; mivel az emberiséghez tartoznak, amelyet Isten teremtett, rendeltetésük az, ami az emberiségé kell legyen, és az embereket szervező szabályok szerint osztották szét őket. Vagyis minden gonosztevő és minden igaz végül is teremtmény. Azok a teremtmények, melyek gonoszságot követnek el, végül elpusztulnak, és azok a teremtmények, akik igaz tetteket hajtanak végre, fennmaradnak. Ez a legmegfelelőbb megoldás e kétféle teremtmény számára. A gonosztevők engedetlenségük következtében nem tagadhatják, hogy bár Isten teremtményei, de a Sátán hatalmába kerítette őket, és ezért nem üdvözülhetnek. Az igazul viselkedő teremtmények, azon tény alapján, hogy életben maradnak, nem tagadhatják, hogy Isten teremtette őket, és miután a Sátán megrontotta őket, mégis üdvösséget kaptak. A gonosztevők olyan teremtmények, akik engedetlenek Istennel

szemben; ők olyan teremtmények, akik nem üdvözülhetnek, és akiket a Sátán már teljesen megszállt. A gonoszsgot elkövető emberek is emberek; ők olyan emberi lények, akiket a végletekig megrontottak, és akiket nem lehet megmenteni. Minthogy ők is teremtmények, az igaz magatartású embereket is megrontották, de ők olyan emberek, akik hajlandók kitörni romlott beállítottságaikból, és képessé váltak arra, hogy alávéssék magukat Istennek. Az igaz magatartású emberek nem bővelkednek az igazságosságban, hanem megváltást kaptak, és megszabadultak a romlott beállítottságaiktól; képesek alávetni magukat Istennek. Ők a végén megállják a helyüket, bár ez nem jelenti azt, hogy a Sátán soha nem rontotta meg őket. Miután Isten munkája véget ér, az Ő összes teremtménye között lesznek olyanok, akik elpusztulnak, és lesznek olyanok, akik fennmaradnak. Ez az Ő irányító munkájának szükségszerű iránya; senki sem tagadhatja ezt. A gonosztevőknek nem lesz lehetőségük a túlélésre; azok, akik engedelmeskednek és a végsőkig követik Istent, biztosan fennmaradnak. Mivel ez a munka az emberiség irányítási munkája, lesznek, akik megmaradnak, és lesznek, akik kivettetnek. Ezek különböző kimenetek a különböző típusú emberek számára, és ezek a legmegfelelőbb eljárásmodok Isten teremtményei számára. Isten utolsó rendezése az emberiséggel kapcsolatban az, hogy szétválasztja őket a családok szétszakításával, az etnikumok szétfűzésével és a nemzeti határok feldarabolásával egy családok és nemzeti határok nélküli rendszerben, mivel az emberek végül is egy őstől származnak, és Isten teremtményei. Röviden, a gonosztevő teremtmények mind elpusztulnak, az Istennek engedelmeskedő teremtmények pedig életben maradnak. Ily módon nem lesznek családok, nem lesznek országok, és különösen nem lesznek etnikumok az eljövendő megnyugvás idején; ez a fajta emberiség lesz a legszentebb fajta emberiség. Ádámot és Évát eredetileg azért teremtették, hogy az emberiség mindenről gondoskodhasson a földön; az emberek eredetileg minden dolog urai voltak. Az emberek megteremtésével az volt Jahve szándéka, hogy lehetővé tegye számukra, hogy a földön létezzenek, és gondoskodjanak minden dologról a földön, mivel az emberiség eredetileg nem volt megrontva, és képtelen volt gonoszsgot elkövetni. Miután azonban az emberek megromlottak, már nem voltak minden dolog őrzői. Isten megváltásának célja az emberiség e funkciójának helyreállítása, az emberiség eredeti értelmének és eredeti engedelmességének visszaállítása; a nyugalomban lévő emberiség maga lesz annak az eredménynek a megtestesítője, amelyet Isten a megváltás munkájával remél elérni. Bár ez már nem olyan élet lesz, mint amilyen az Édenkertben volt, a lényegük ugyanaz lesz; az emberiség egyszerűen már nem lesz a korábbi romlatlan önmaga, hanem egy olyan emberiség, amely romlottá vált, és később üdvösségben részesült. Ezek az emberek, akik üdvösséget kaptak, végül (vagyis miután Isten munkája befejeződött) nyugalomra térnek. Hasonlóképpen, a büntetésre várók kimenetele is teljesen feltárul a végén, és csak Isten munkájának befejeződése után fogják elpusztítani őket. Más szóval, miután az Ő munkája befejeződött, a gonosztevőket és az üdvözülteket egyaránt felfedik, mert az összes embertípus felfedésének munkáját

(akár a gonosztevők, akár az üdvözültek közé tartoznak) egyszerre fogják mindenkin véghezvinni. A gonosztevők kivettetnek, és azokat, akiknek megengedték, hogy maradjanak, ezzel egyidőben felfedik. Ezért az összes embertípus sorsa egyszerre fog kiderülni. Isten nem fogja megengedni, hogy az üdvösségre jutott emberek egy csoportja nyugalomra térjen, mielőtt a gonosztevőket félreállítja, és apránként megítéli vagy megbünteti őket; ez nem állna összhangban a tényekkel. Amikor a gonosztevőket elpusztítják, és azok, akik fennmaradhatnak, nyugalomra térnek, Isten munkája az egész világegyetemben befejeződik. Nem lesz rangsor azok között, akik áldásban részesülnek, és azok között, akik szerencsétlenséget szenvednek; azok, akik áldásban részesülnek, örökké élni fognak, míg azok, akiket szerencsétlenség ér, mindörökké elpusztulnak. A munka e két lépcsője egyszerre fejeződik be. Pontosan az engedetlen emberek létezése miatt fog feltárulni azok igazságossága, akik engedelmeskednek, és pontosan azért, mert vannak olyanok, akik áldásban részesültek, fog feltárulni az a szerencsétlenség, amelyet a gonosztevők szenvednek el gonosz viselkedésük miatt. Ha Isten nem leplezné le a gonosztevőket, akkor az Istennek őszintén engedelmeskedő emberek soha nem látnák meg a napot; ha Isten nem vinné megfelelő rendeltetési helyre azokat, akik engedelmeskednek neki, akkor az Istennek engedetlenek nem kaphatnák meg megérdemelt megtorlásukat. Ez Isten munkájának folyamata. Ha Ő nem végezné el ezt a munkát, a rossz büntetését és a jó jutalmazását, akkor a teremtményei soha nem juthatnának el a megfelelő rendeltetési helyükre. Amint az emberiség majd nyugalomra tér, a gonosztevőket addigra elpusztítják, és az egész emberiség a helyes útra kerül; minden embertípus a saját fajtájával lesz, összhangban azokkal a feladatokkal, amelyeket el kellene végezniük. Csak ez lesz az emberiség nyugalomának napja, ez lesz az emberiség fejlődésének a szükségszerű iránya, és csak, amikor az emberiség nyugalomra tér, akkor fog Isten nagy és végső alkotása beteljesedni; ez lesz az Ő munkájának az utolsó része. Ez a munka véget vet az emberiség egész dekadens testi életének, csakúgy, mint a romlott emberiség életének. Az emberek attól fogva egy új birodalomba lépnek. Bár minden ember a hús-vér testben fog élni, jelentős különbségek lesznek ennek az életnek a lényege és a romlott emberiség élete között. E lét és a romlott emberiség létének jelentősége szintén különbözik. Bár ez nem egy újfajta ember élete lesz, mégis azt lehet mondani, hogy az üdvösségben részesült emberiség élete lesz, valamint olyan élet, amelyben helyreállt az emberi mivolt és az értelem. Olyan emberekről van szó, akik egykor engedetlenek voltak Istennel szemben, akiket Isten meghódított, majd megmentett; ők olyan emberek, akik meggyalázták Istent, majd később tanúságot tettek Róla. Miután elviselték és túléltek az Ő próbáját, létük a legértelmesebb lét lesz; ők azok az emberek, akik a Sátán előtt tanúságot tettek Istenről, és azok az emberek, akik alkalmasak az életre. A pusztulásai azok lesznek, akik nem tudnak tanúságot tenni Istenről, és nem alkalmasak arra, hogy tovább éljenek. Az ő pusztulásuk a gonosz viselkedésük következménye lesz, és ez a megsemmisülés a legjobb vég a számukra. A jövőben, amikor az emberiség belép a gyönyörű birodalomba,

már nem lesz olyan kapcsolat férj és feleség, apa és lánya vagy anya és fia között, mint amilyet az emberek elképzelnének. Akkoriban minden ember a saját fajtáját fogja követni, és a családok addigra szétesnek. Miután teljesen elbukott, a Sátán soha többé nem fogja zavarni az emberiséget, és az embereknek nem lesznek többé romlott sátáni beállítottságaik. Azok az engedetlen emberek addigra elpusztulnak, és csak az engedelmes emberek maradnak meg. Mint ilyen, nagyon kevés család marad fenn érintetlenül; hogyan létezhetnek továbbra is fizikai kapcsolatok? Az emberiség korábbi testi élete teljesen tiltott lesz; hogyan létezhetnek akkor az emberek között fizikai kapcsolatok? A romlott sátáni beállítottságok nélkül az emberi élet már nem a régi, múltbeli élet lesz, hanem egy új élet. A szülők elveszítik a gyermekeket, és a gyermekek elveszítik a szülőket. A férfiak elveszítik a feleségeket, és a feleségek elveszítik a férjeket. Jelenleg léteznek fizikai kapcsolatok az emberek között, ezek azonban nem fognak többé létezni, ha egyszer mindenki nyugalomra tér. Csak ez a fajta emberiség fog rendelkezni igazsággal és szentséggel; csak ez a fajta emberiség tudja imádni Istent.

Isten megteremtette az embereket, a földre helyezte őket, és azóta is Ő vezeti őket. Azután megmentette őket, és Ő Maga szolgált az emberiség vétekáldozatául. A végén még meg kell hódítania az emberiséget, teljesen meg kell mentenie az embereket, és vissza kell állítania őket eredeti hasonlatosságukba. Ez az a munka, amivel Ő a kezdetektől fogva foglalkozik – az emberiség eredeti képmására és hasonlatosságára való visszaállítása. Isten meg fogja alapítani az Ő királyságát és vissza fogja állítani az emberek eredeti hasonlatosságát, ami azt jelenti, hogy Isten vissza fogja állítani a hatalmát a földön és az egész teremtmények fölött. Az emberiség elvesztette istenfélő szívét, valamint az Isten teremtményeire vonatkozó funkcióját, miután a Sátán megrontotta, és ezáltal Istennek engedetlen ellenséggé vált. Az emberiség ezután a Sátán hatalma alatt élt és a Sátán parancsait követte; így Istennek nem volt módja arra, hogy a teremtményei között munkálkodjon, és egyre kevésbé tudta elnyerni félelmüket. Az embereket Isten teremtette, és Istent kellene imádniuk, de valójában hátat fordítottak Neki, és helyette a Sátánt imádták. A Sátán lett a bálvány a szívükben. Így Isten elvesztette a szívükben az Ő tekintélyét, ami azt jelenti, hogy elvesztette az emberiség megteremtése mögötti értelmet. Ezért ahhoz, hogy helyreállítsa az emberiség általa való teremtése mögötti értelmet, vissza kell állítania az eredeti hasonlatosságukat, és meg kell szabadítani az emberiséget a romlott beállítottságaiktól. Ahhoz, hogy visszaszerezze az embereket a Sátántól, meg kell mentenie őket a bűntől. Csak így tudja fokozatosan helyreállítani Isten eredeti hasonlatosságukat és működésüket, és végül helyreállítani az Ő királyságát. Az engedetlenség fiainak végső elpusztítására is sor kerül, hogy az emberek jobban imádhassák Istent és jobban élhessenek a földön. Mivel Isten teremtette az embereket, ráveszi őket, hogy imádják Őt; mivel vissza akarja állítani az emberiség eredeti funkcióját, ezért teljesen és minden torzítás nélkül állítja vissza azt. Az Ő hatalmának helyreállítása azt jelenti, hogy eléri, hogy az emberek imádják Őt és alá vessék magukat Neki; ez azt jelenti, hogy Isten az embereket Önmaga miatt tartja életben, ellenségeit

pedig pusztulás tárgyává teszi az Ő hatalma következtében. Ez azt jelenti, hogy Isten eléri, hogy minden, ami Róla szól, fennmaradjon az emberek között, bárki ellenállása nélkül. Az a királyság, amelyet Isten fel akar állítani, az Ő saját királysága. Az emberiség, amelyet Ő akar, az, amely imádni fogja Őt, amely teljesen aláveti magát Neki, és kinyilvánítja az Ő dicsőségét. Ha Isten nem menti meg a romlott emberiséget, akkor az emberiség Általa való megteremtése mögött álló értelem elvész; nem lesz többé tekintélye az emberek között, és az Ő királysága többé nem lesz képes létezni a földön. Ha Isten nem pusztítja el az Iránta engedetlen ellenségeket, akkor képtelen lesz elnyerni teljes dicsőségét, sem az Ő királyságát nem tudja megalapítani a földön. Ezek lesznek munkája befejezésének és az Ő nagy művének jelei: teljesen elpusztítani az emberiség közül azokat, akik engedetlenek Vele szemben, és megnyugvásba vinni azokat, akiket teljessé tett. Amikor az emberek visszanyerik eredeti hasonlatosságukat, és amikor képesek lesznek teljesíteni az őket illető kötelességeket, megmaradnak a megfelelő helyükön, és alávetik magukat Isten minden intézkedésének, akkor majd Isten elnyeri a földön az Őt imádó emberek egy csoportját, és egy olyan királyságot is létrehoz a földön, amely Őt imádja. Örök győzelmet fog aratni a földön, és mindazok, akik Ellene vannak, mindörökre elpusztulnak. Ez majd visszaállítja az Ő emberiség megteremtését illető eredeti szándékát; visszaállítja az Ő minden dolog megteremtését illető szándékát, és visszaállítja az Ő hatalmát is a földön, minden dolog között és az Ő ellenségei között. Ezek lesznek az Ő teljes győzelmének szimbólumai. Ettől kezdve az emberiség nyugalomra tér, és egy olyan életet kezd, amely a helyes úton halad. Isten is örök megnyugvásra tér az emberiséggel együtt, és megkezdzi az örök életet, amelyben Ő és az emberek is osztoznak. A földön lévő mocsok és engedetlenség majd eltűnik, és minden jajgatás elhal, és minden, ami Istennel szemben áll ezen a világon, megszűnik létezni. Csak Isten és azok az emberek maradnak meg, akiknek Ő hozta el az üdvösséget; csak az Ő teremtménye marad meg.

**KRISZTUS SZAVAI, AMIKOR
A GYÜLEKEZETEBEN JÁRT
IV.**

(1994 – 2010. MÁRCIUS 23.)

Mire meglátod Jézus szellemi testét, Isten újjáteremti a mennyet és a földet

Szeretnéd látni Jézust? Szeretnél Jézussal élni? Szeretnéd hallani a Jézus által kimondott szavakat? Ha igen, akkor hogyan fogod üdvözölni Jézus visszatértét? Teljesen készen állsz? Milyen módon fogod üdvözölni Jézus visszatértét? Azt hiszem, minden fivér és nővér, aki Jézust követi, megfelelően szeretné Őt üdvözölni. De gondoltatok-e a következőkre: vajon tényleg ismerni fogod Jézust, amikor visszatér? Tényleg meg fogsz érteni mindent, amit mond? Tényleg feltétel nélkül elfogadjátok majd mindazt a munkát, amit Ő elvégez? Mindazok, akik olvasták a Bibliát, tudnak Jézus visszatéréséről, és mindazok, akik olvasták a Bibliát, feszülten várják az Ő eljövetelét. Csakis annak a pillanatnak az elérkezte tudtok gondolni, és őszinteségetek dicséretre méltó, a hitetek valóban irigylésre méltó, de vajon felismeritek-e, hogy súlyos hibát követtetek el? Milyen módon fog Jézus visszatérni? Úgy hiszitek, hogy Jézus fehér felhőn fog visszatérni, de kérdem tőletek: mire utal ez a fehér felhő? Mivel Jézusnak oly sok követője várja a visszatérését, vajon nép közé fog leereszkedni? Ha elsőik között hozzátok ereszkedik le Jézus, nem gondolják-e majd mások, hogy ez szörnyű igazságtalanság? Tudom, hogy nagyon őszinték és hűségesek vagytok Jézushoz, de találkoztatok már valaha Jézussal? Ismeritek az Ő természetét? Éltetek már Vele? Mennyi az, amit valójában megértetek Róla? Néhányan azt mondják majd, hogy ezek a szavak kellemetlen helyzetbe hozzák őket. Azt fogják mondani: „Annyiszor olvastam már a Bibliát elejétől a végéig. Még hogy nem értem Jézust? Ne foglalkozz Jézus természetével – még azt is tudom, milyen színű ruhákat szeretett hordani. Nem kicsinyelsz-e le engem, amikor azt mondom, hogy nem értem Őt?” Azt javaslom, hogy ne vitatkozz ezekről a problémákról; jobb megnyugodni és közösségben átbeszélni a következő kérdéseket: először is, tudod, mi a valóság és mi az elmélet? Másodszor: tudod, mik az elképzelések és mi az igazság? Harmadszor: tudod, hogy mi a képzelet szüleménye és mi a valóság?

Néhányan tagadják a tényt, hogy nem értik Jézust. És én mégis azt mondom, hogy a legkevésbé sem értitek Őt, és Jézus egyetlen szavát sem fogjátok fel. Ez azért van, mert mindegyikőtök a Bibliában olvasható beszámolók miatt követi Őt, olyasmik miatt, amiket mások mondtak. Sosem láttátok Jézust, még kevésbé éltetek Vele, és nem is voltatok a társaságában, még rövid ideig sem. Ha ez így van, a Jézusról alkotott képek nem csupán elmélet? Nem nélkülözi-e a valóságot? Talán néhányan látták Jézus arcképét, mások személyesen meglátogatták Jézus otthonát. Talán néhányan megérintették Jézus ruháit. Azonban amit te megértesz Belőle, az mégis elméleti és nem gyakorlati, még akkor is, ha személyesen megkóstoltad az ételt, amit Jézus evett. Akárhogy is van, sosem láttad Jézust, és soha nem voltál megtestesült alakjával egy társaságban, ezáltal az, amit Jézusból megértesz, mindig is üres elmélet lesz, aminek semmi köze a valósághoz. Talán kicsit sem érdekelnek a szavaim, de kérdem tőled: ha sok művet olvastál attól a szerzőtől, akit a legjobban csodálsz, megértheted-e őt teljesen anélkül,

hogy valamennyi időt eltöltöttél volna vele? Tudod-e, milyen a személyisége? Tudod-e, milyen életet él? Tudsz-e bármit az érzelmi állapotáról? Nem érthetsz meg teljesen még egy embert sem, akit csodálsz, mégis hogyan érthetné meg Jézus Krisztust? Minden, amit Jézusból megértesz, tele van képzelgésekkel és elképzelésekkel, és nincs benne sem igazság, sem valóság. Búzlík, és csak a testből van. Egy efféle megértés hogyan jogosítana fel benneteket arra, hogy üdvözöljétek Jézus visszatérését? Jézus nem fogadja majd azokat, akik tele vannak képzelgésekkel és a test elképzeléseivel. Akik nem értik Jézust, hogyan lehetnek alkalmasak arra, hogy az Ő hívei legyenek?

Szeretnétek tudni, mi volt a gyökere annak, hogy a farizeusok szemben álltak Jézussal? Szeretnétek tudni, mi volt a farizeusok lényege? Tele voltak a Messiásról való képzelgésekkel. Sőt, csak hitték, hogy a Messiás el fog jönni, de nem kutatták az életigazságot. Így még ma is várják a Messiást, mert nem ismerik az élet útját, és nem ismerik az igazság útját sem. Talán azt mondjátok: hogyan nyerhetnék el Isten áldását az ilyen ostoba, makacs és tudatlan emberek? Hogyan láthatnák meg a Messiást? Azért álltak szemben Jézussal, mert nem ismerték a Szent Szellem munkájának irányát, mert nem ismerték az igazság azon útját, amelyről Jézus beszélt, és ezenfelül azért, mert nem értették a Messiást. És mivel soha nem látták a Messiást, és soha nem voltak a Messiás társaságában, elkövették azt a hibát, hogy ragaszkodtak a Messiás pusztá nevéhez, miközben minden lehetséges módon tagadták a Messiás lényegét. Ezek a farizeusok lényegükben makacsok, gőgösek voltak, és nem engedelmeskedtek az igazságnak. Istenhitük alapelve ez volt: mindegy, milyen mély a prédikációd, mindegy, milyen nagy tekintélyed, nem vagy Krisztus, csak, ha Messiásnak hívnak. Nem ostoba és nevetséges ez a hit? De kérdezlek tovább: nem rendkívül könnyű elkövetnetek a legkorábbi farizeusok hibáit, figyelembe véve, hogy a legkevésbé sem értitek Jézust? Képes vagy meglátni az igazság útját? Tényleg garantálni tudod, hogy nem fogsz szemben állni Krisztussal? Képes vagy követni a Szent Szellem munkáját? Ha te nem tudod, hogy szemben fogsz-e állni Krisztussal, akkor azt mondom, hogy máris a halál küszöbén élsz. Azok, akik nem ismerték a Messiást, mind képesek voltak szemben állni Jézussal, elutasítani Jézust, rágalmozni Őt. Azok, akik nem ismerik Jézust, mind képesek elutasítani és gyalázni Őt. Sőt, képesek arra is, hogy Jézus visszatérését a Sátán csalásának tekintsék, és még többen fogják elítélni a testbe visszatért Jézust. Nem rémisztenek meg mindezek? Amivel szembe kell néznetek, az a Szent Szellem káromlása, a Szent Szellem által az egyházakhoz intézett szavak elpusztítása, és mindannak a megvetése, amit Jézus kifejez. Mit kaphattok Jézustól, ha ennyire megzavarodtatok? Hogyan érthetitek meg Jézus munkáját, amikor fehér felhőn visszatér a testbe, ha makacsul elutasítjátok a hibáitok felismerését? Ezt mondom nektek: azok az emberek, akik nem fogadják el az igazságot, mégis vakon várják, hogy Jézus fehér felhőkön megérkezzen, biztosan káromolni fogják a Szent Szellemet, és ők az a kategória, amely el fog pusztulni. Ti csupán Jézus kegyelmére vágytok, és csupán élvezni akarjátok a mennyország boldog birodalmát, de soha nem engedelmeskedtetek

a Jézus által kimondott szavaknak, és soha nem fogadtátok el az igazságot, amit Jézus ki fog fejezni, amikor Ő testet öltve visszatér. Mit tudtok majd felmutatni cserébe Jézus visszatéréseért egy fehér felhőn? Azt az őszinteséget, amellyel folyamatosan bűnöket követtek el, aztán meggyóntok, újra és újra? Mit fogtok felajánlani áldozatul a fehér felhőn visszatérő Jézusnak? Azt a sokéves munkát, amellyel dicséritek magatokat? Mit tudtok majd felmutatni, hogy a visszatérő Jézus bízzon bennetek? Az arrogáns természeteteket, amely nem engedelmeskedik semmilyen igazságnak?

Csak szavakban vagytok hűségesekek, tudásotok csupán intellektuális és fogalmi, munkátok a mennyei áldások elnyerésére irányul – hát akkor mégis milyen lenne a hitetek? Még ma is süket fülekre talál nálatok az igazság minden egyes szava. Nem tudjátok, mi az Isten; nem tudjátok, mi Krisztus; nem tudjátok, hogyan kell félni Jahvét; nem tudjátok, hogyan kell belépni a Szentlélek munkájába, és nem tudjátok, hogyan kell különbséget tenni magának Istennek a munkája és az emberek csalásai között. Csak azt tudod, hogyan kell elítélni az Isten által kinyilvánított igazság minden egyes szavát, amely nem felel meg a saját gondolataidnak. Hol van az alázatod? Hol van az engedelmisséged? Hol van a hűséged? Hol van az igazság keresése utáni vágyad? Hol van az Istent félő szíved? Mondom nektek, azok, akik a jelek miatt hisznek Istenben, bizonyosan az a kategória, amelyik el fog pusztulni. Azok, akik képtelenek befogadni a testbe visszatért Jézus szavait, bizonyosan a pokol utódai, az arkangyal leszármazottai, az a kategória, amely örök pusztulásnak lesz kitéve. Sokakat talán nem érdekel, amit mondok, de mégis azt akarom mondani minden úgynevezett szentnek, aki Jézust követi, hogy amikor saját szemetekkel látjátok Jézust leereszkedni a mennyből egy fehér felhőn, az lesz az igazságosság Napjának nyilvános megjelenése. Lehet, hogy az nagy izgalom időszaka lesz számodra, de tudnod kell, hogy az idő, amikor tanúja leszel Jézus mennyből való leereszkedésének, egyben az az idő is, amikor leszállsz a pokolba, hogy megbüntessenek. Ez lesz az az idő, amikor Isten irányítási terve véget ér, és ez lesz az az idő, amikor Isten megjutalmazza a jókat és megbünteti a gonoszokat. Mert Isten ítélete véget ér, mielőtt az ember jeleket látna, amikor csak az igazság kifejezése van. Azok, akik elfogadják az igazságot és nem keresnek jeleket, és így megtisztultak, visszatérnek majd Isten trónusa elé, és belépnek a Teremtő ölelésébe. Csak azok kapnak örök büntetést, akik kitartanak abban a hitben, hogy „Az a Jézus, aki nem fehér felhőn lovagol, hamis Krisztus”, mert csak abban a Jézusban hisznek, aki jeleket mutat, de nem ismerik el azt a Jézust, aki szigorú ítéletet hirdet, és felszabadítja az igaz utat és életet. És így csak az lehet, hogy Jézus akkor foglalkozik velük, amikor nyíltan visszatér egy fehér felhőn. Túl makacsok, túl magabiztosak, túl gőgösek. Ezeket az elfajzottakat hogyan is jutalmazhatná meg Jézus? Jézus visszatérése nagy megváltás azoknak, akik képesek elfogadni az igazságot, de azoknak, akik nem képesek elfogadni az igazságot, az elkárhozás jele. Válasszátok meg a saját utatokat, és ne káromoljátok a Szent Szellemet, és ne utasítsátok el az igazságot. Ne legyetek tudatlanok és arrogánsak, hanem olyanok, akik engedelmeskednek a Szent Szellem iránymutatásának,

és kívánják és keresik az igazságot; csak így nyeritek el a jutalmatokat. Azt tanácsolom nektek, hogy óvatosan járjatok az Istenbe vetett hit ösvényén. Ne vonjatok le elhamarkodott következtetéseket; mi több, ne legyetek könnyelműek és meggondolatlanok az Istenbe vetett hitetekben. Tudnotok kell, hogy azoknak, akik hisznek Istenben, legalábbis alázatos és Istent félő szívvel kellene rendelkezniük. Azok, akik hallották az igazságot, és mégis felhúzzák az orrukat, ostobák és tudatlanok. Azokat, akik hallották az igazságot, és mégis meggondolatlanul következtetéseket vonnak le, vagy elítélik azt, az arrogancia gyötri. Senki, aki Jézusban hisz, nem jogosult arra, hogy elátkozzon vagy elítéljen másokat. Mindannyiótoknak értelmesnek kellene lennetek, és olyannak, aki elfogadja az igazságot. Talán miután hallottál az igazság útjáról, és olvastad az élet szavát, azt hiszed, hogy tízezer ilyen szó közül csak egy egyezik a meggyőződéssel és a Bibliával, és a továbbiakban abban a tízezredik szóban kell keresgélned. Továbbra is azt tanácsolom, hogy légy alázatos, ne légy túlságosan magabiztos, és ne magasztald fel magad túlságosan. Mivel rendelkezel egy darabka Istent félő szívvel, nagyobb világosságot fogsz nyerni. Ha alaposan megvizsgálod és ismételten átgondolod ezeket a szavakat, rájössz, hogy az igazságot jelentik vagy sem, és hogy az életet jelentik vagy sem. Talán, miután csak néhány mondatot olvastak, néhányan vakon elítélik ezeket a szavakat, mondván: „Ez nem több, mint valami megvilágosodás a Szentlélektől”, vagy: „Ez egy hamis Krisztus, aki azért jön, hogy megtévessze az embereket.” Akik ilyeneket mondanak, azokat elvakítja a tudatlanság! Túl keveset értesz Isten munkájából és bölcsességéből, és azt tanácsolom, hogy kezd újra, a legelejétől! Nem szabad vakon elítélnetek az Isten által kifejezett szavakat azért, mert hamis Krisztusok jelennek meg az utolsó napokban, és nem szabad olyannak lenned, aki káromolja a Szent Szellemet, mert félsz a megtévesztéstől. Nem lenne ez nagy kár? Ha sok vizsgálat után még mindig azt hiszed, hogy ezek a szavak nem az igazság, nem az út, és nem Isten kifejeződése, akkor végül büntetést kapsz, és áldások nélkül maradsz. Ha nem tudod elfogadni az ilyen világosan és tisztán kimondott igazságot, akkor nem vagy-e alkalmatlan Isten üdvösségére? Lehet, hogy nem vagy eléggé áldott, hogy visszatérj Isten trónja elé? Gondolkodj! Ne legyél meggondolatlan és indulatos, és ne kezeld az Istenbe vetett hitet játékként. Gondolkodj a rendeltetésed, a kilátásaid és az életed szem előtt tartva, és ne csak játszadozz. El tudod fogadni ezeket a szavakat?

A Krisztussal összeférhetetlenek minden bizonnyal Isten ellenfelei

Mindenki látni szeretné Isten valódi ábrázatát, és mindenki vágyik arra, hogy Ővele legyen. Szerintem egyetlen fivér vagy nővér sem mondaná azt, hogy nem kívánja látni Jézust vagy Vele lenni. Mielőtt látnátok Jézust – mielőtt látnátok a megtestesült Istent –, valószínűleg mindenféle elképzelést dédelgettek, például Jézus megjelenéséről,

beszédmódjáról, életmódjáról, és így tovább. Azonban ha már valóban láttátok Őt, akkor hamar megváltoznak az elképzeléseitek. Vajon miért? Szeretnétek tudni? Igaz, hogy nem tekinthetünk el az emberi gondolkodástól, de ami még ennél is fontosabb, Krisztus lényege nem tűri el az ember általi módosítást. Halhatatlannak vagy egy bölcsnek gondoljátok Krisztust, azonban senki nem tartja Őt isteni lényeggel bíró közönséges embernek. Így sokan, akik éjjel-nappal arra áhítoznak, hogy lássák Istent, valójában Isten ellenségei, és összeférhetetlenek Ővele. Vajon nem az ember hibája ez? Még most is úgy gondoljátok, hogy a hitetek és a hűségetek elegendő ahhoz, hogy érdemessé tegyen benneteket Isten ábrázatának megpillantására, azonban én arra buzdítalak benneteket, hogy lássátok el magatokat több olyan dologgal, ami gyakorlatias. Mert a múltban, a jelenben és a jövőben is, a Krisztussal kapcsolatba kerülők közül sokan kudarcot vallottak már vagy kudarcot fognak vallani, mindannyian a farizeusok szerepét játsszák. Mi az oka annak, hogy kudarcot vallotok? Pontosan az, hogy olyan Isten szerepel az elképzeléseitek között, aki magasztos és bámulatra méltó. Azonban az igazság nem az ember óhaja szerint való. Krisztus nem csupán nem magasztos, hanem kifejezetten kicsi. Nem csupán ember Ő, hanem hétköznapi ember. Nem csupán nem tud felmenni a mennybe, hanem még a földön sem mozoghat szabadon. És mivel ez így van, az emberek úgy kezelik Őt, akár egy hétköznapi embert. Nemtörődöm módon kezelik Őt, amikor Ővele vannak, és meggondolatlanul szólnak Őhöz, miközben még mindig a „valódi Krisztus” eljövételére várnak. Hétköznapi embernek vélitek a Krisztust, aki már eljött, szavait pedig hétköznapi ember szavainak. Emiatt nem kaptatok még semmit Krisztustól, hanem inkább teljesen felfedtétek a saját rútságotokat.

Mielőtt kapcsolatba kerültél volna Krisztussal, esetleg úgy gondoltad, hogy teljes mértékben átformálódott a beállítottságod, és Krisztus hűséges követője vagy, hogy senki nem méltóbb nálad arra, hogy elnyerje Krisztus áldásait, és mivel sok utat bejártál, sok munkát elvégeztél, és sok gyümölcsöt hoztál, bizonyára azok között leszel, akik végül megkapják majd a koronát. Van azonban egy igazság, amelyet nem feltétlenül tudsz: Az ember romlott beállítottsága, lázadó volta és ellenállása felfedetik akkor, amikor meglátja Krisztust, és az ilyenkor felfedett lázadó mivolt és ellenállás maradéktalanabban és teljesebb mértékben felfedetik, mint bármely máskor. Mivel Krisztus az embernek Fia – az embernek Fia, aki természetes emberi mivolttal rendelkezik –, ezért az ember se nem tiszteli, se nem becsüli Őt. Mivel Isten a hústestben él, azért hozatik napvilágra oly alaposan és oly élénk részletességgel az ember lázadó volta. Azt mondom tehát, hogy Krisztus eljövetele az emberiség minden lázadását felszínre hozta, és élesen rávilágított az emberiség természetére. Erre mondjuk azt, hogy „lecsalogatta a tigrist a hegyről” vagy „kicsalogatta a farkast a vackából”. Mered azt állítani, hogy hűséges vagy Istenhez? Mered azt állítani, hogy feltétlen engedelmességet tanúsítasz Isten iránt? Mered azt állítani, hogy nem vagy lázadó? Némelyek azt mondják: „Amikor Isten új környezetbe helyez engem, mindig zúgolódás nélkül alávetem magam ennek, sőt, nem dédelgetek

mindenféle elképzeléseket Istenről.” Némelyek azt mondják: „Mindegy, milyen feladatot ad nekem Isten, minden tőlem telhetőt megteszek és soha nem vagyok hanyag.” Ez esetben ezt kérdezem tőletek: vajon lehettek összeférhetők Krisztussal, amikor Őmellette éltek? És meddig lesztek majd összeférhetők Ővele? Egy napig? Két napig? Egy óráig? Két óráig? Lehet, hogy a hitetek nagyon is dicséretes, azonban az állhatatosságotok még hagy maga után kívánnivalót. Ha már valóban Krisztussal élsz, akkor a szavaid és a tetteid apránként felfedik a saját önelégültségedet és önhittségedet, és így elbizakodott vágyaid, engedetlen gondolkodásmódod és az elégedetlenséged is maguktól napvilágra jönnek. Végül aztán egyre arrogánsabb leszel, mígnem annyira hadilábon állsz majd Krisztussal, mint tűz a vízzel, és akkor teljes mértékben felfedetik a valódi természeted. Ekkor már nem lehet elrejteni az elképzeléseidet, a panaszaid is maguktól felszínre jönnek, és teljes mértékben felfedetik saját alantas emberi mivoltod. Azonban még ekkor sem vagy hajlandó elismerni saját lázadó voltodat, és inkább úgy hiszed, hogy az ilyen Krisztust nem könnyű elfogadnia az embernek, hogy Ő túl sokat követel az embertől, és hogy ha kedvesebb Krisztus volna, akkor teljes mértékben alávetnéd magad. Úgy hiszitek, hogy a lázadásotok jogos, hogy csupán akkor lázadtok fel Őellene, amikor átlép egy határt nálatok. Az soha meg sem fordult a fejetekben, hogy nem Istenként tekintetek Krisztusra, hogy nem szándékoztok engedelmeskedni Őneki. Inkább konokul kitartasz amellett, hogy Krisztus a saját kívánságaid szerint munkálkodjon, és amint olyasvalamit tesz, ami hadilábon áll a saját gondolatmenetteddel, akkor úgy hiszed, hogy Ő nem Isten, hanem ember. Nincsenek-e sokan köztetek, akik ily módon vitatkoztok Ővele? Végző soron ki az, akiben hisztetek? És milyen módon kerestek?

Mindig látni kívánjátok Krisztust, azonban intellek benneteket, hogy ne tartsátok magatokat oly sokra. Bárki láthatja Krisztust, ám én azt mondom, hogy senki nem alkalmas rá, hogy lássa Krisztust. Mivel az ember természete a gonoszság, az arrogancia és a lázadó mivolt határán van, abban a pillanatban, amint meglátod Krisztust, a saját természeted elpusztít téged és halálra ítél. Lehet, hogy egy fivérhez (vagy nővérhez) fűződő kapcsolatod nem árul el rólad valami sokat, azonban ez már nem ilyen egyszerű a Krisztushoz fűződő kapcsolatodban. Elképzeléseid bármikor gyökeret verhetnek, kisarjad az arroganciád, és lázadásod gyümölcsöt terem. Ilyen emberi mivolt birtokában hogyan lehetnél alkalmas a Krisztushoz fűződő kapcsolatra? Vajon valóban képes vagy minden egyes nap minden egyes pillanatában Istenként bánni Ővele? Valóban képes leszel rá, hogy ténylegesen alávesd magad Istennek? A szívetekben Jahveként imádjátok a magasztos Istent, miközben embernek tartjátok a látható Krisztust. Az érzékeléseitek túlságosan alacsony rendű, az emberi mivoltotok pedig túlságosan alantas. Képtelenek vagytok arra, hogy mindig Istenként tekintsetek Krisztusra, csupán alkalomadtán, amikor épp kedvetek tartja, ragadjátok meg Őt és imádjátok Őt Istenként. Ezért mondom, hogy nem hívői vagytok Istennek, hanem Krisztus ellen harcoló bűntársak különítménye. Még az emberek is, akik kedvességet tanúsítanak mások iránt, megkapják fizetségüket, azonban Krisztus, aki annyit

munkálkodott közöttetek, senki szeretetét nem kapta meg, sem elégtételt, sem alávetettséget. Hát nem szívszaggató ez?

Lehet, hogy az Istenbe vetett hited évei alatt egyszer sem átkoztál senkit vagy követtél el rossz cselekedetet, azonban a Krisztussal való kapcsolatodban nem tudsz igazat szólni, tisztességesen cselekedni, vagy engedelmeskedni Krisztus szavának. Ez esetben azt mondom, hogy a világ legvérszjósóbb és legrosszindulatúbb embere vagy. Lehet, hogy a rokonaid, barátaid, feleséged (vagy férjed), fiaid és leányaid, valamint a szüleid irányában rendkívül nyájas és odaadó vagy, és soha nem használod ki másokat, azonban ha képtelen vagy a Krisztussal való összeférhetőségre, ha nem vagy képes arra, hogy összhangban cselekedj Ővele, akkor add bár oda mindened a felebarátaid megsegítésére, vagy viselj pedáns gondot apádra, anyádra és a házad népére, azt mondom, hogy még mindig gonosz vagy, sőt, ravasz trükkökkel teljes. Ne gondold magad összeférhetőnek Krisztussal csupán azért, mert kijössz másokkal vagy véghez viszel néhány jócselekedetet. Úgy véled, hogy a jótékonyág szándéka ki tudja csalni a menny áldásait? Úgy gondolod, hogy néhány jócselekedet megtétele helyettesíti az engedelmisségedet? Egyikőtök sem képes elfogadni, ha foglalkoznak vele és megmetszik, és mindannyiőtoknak nehezére esik, hogy elfogadjátok Krisztus természetes emberi mivoltát, jóllehet állandóan szétkürtölitek az Isten iránti engedelmisségeteket. Az olyan hit, amilyen a tiétek, illő megtorlást von majd maga után. Ne áltassátok magatokat tovább hiú ábrándokkal, és ne kívánjátok azt, bárcsak láthatnátok Krisztust, mert túl jelentéktelenek vagytok, még arra sem érdemesek, hogy lássátok Őt. Amikor teljes mértékben megtisztultál a lázadó mivoltodtól, és képes vagy arra, hogy összhangban legyél Krisztussal, abban a pillanatban Isten természetes módon meg fog jelenni neked. Ha úgy mész Istent látni, hogy nem estél át metszésen vagy ítéleten, akkor biztosan Isten ellenségévé válsz, és pusztulás lesz a rendeltetésed. Az ember természete eredendően ellensége Istennek, mert minden ember ki van téve Sátán velőig ható romlottságának. Ha az ember a saját romlottsága közepette próbál meg kapcsolatba kerülni Istennel, akkor abból biztosan nem kerekedhet ki semmi jó, a tettei és a szavai egész biztosan lépten-nyomon felfedik a romlottságát, és Istennel kapcsolatba kerülve minden tekintetben meg fog mutatkozni a lázadó mivolta. Az ember óhatatlanul is ellenszegül Krisztusnak, megtéveszti Krisztust, és elhagyja Krisztust, és ennek bekövetkeztével még ingatagabbá válik az állapota, mely ha tovább folytatódik, akkor az ember büntetésnek lesz kitéve.

Némelyek talán azt gondolják, hogy ha ilyen veszélyes az Istennel való kapcsolat, akkor esetleg bölcsebb lenne távolságot tartani Istentől. Vajon mit nyerhetnek az ilyen emberek? Lehetnek hűségesek Istenhez? Kétségtelenül nagyon nehéz az Istennel való kapcsolat, azonban ez azért van, mert az ember megromlott, nem pedig azért, mert Isten képtelen kapcsolatban lenni vele. A legjobban tennétek, ha több erőfeszítést szentelnétek önmagatok ismerete igazságának. Miért nem találtatok kegyelmet Isten előtt? Miért utálatos Számára a beállítottságotok? Miért vált ki undort Őbenne a

beszédetek? Amint egy kis hűséget tanúsítottatok, saját magatok dicséretét zengitek, és jutalmat követeltek apró hozzájárulásotokért. Amint egy cseppnyi engedelmisséget tanúsítottatok, máris lenéztek másokat, és valamilyen jelentéktelen feladat elvégzését követően már meg is vetitek Istent. Isten befogadásáért pénzt, ajándékokat és bókákat kértek. Szívfájdalmat okoz nektek egy vagy két aprópénz odaadása, amikor pedig tízet adtok, áldásokat és megkülönböztetett bánásmódot kívántok. Határozottan sértő a tiétekhez hasonló emberi mivoltról beszélni vagy hallani. Van-e bármi dicséretre méltó a szavaitokban és a tetteitekben? Akik elvégzik a kötelességüket és azok, akik nem, akik vezetnek, és akik követik őket, akik befogadják Istent és akik nem, akik adományoznak és akik nem, akik prédikálnak és akik befogadják az igét, és még folytathatnánk: ezek az emberek mind önmagukat dicsérik. Nem tartjátok nevetségesnek ezt? Nagyon is jól tudjátok, hogy hisztek Istenben, azonban nem férhettek össze Istennel. Nagyon is jól tudjátok, hogy teljesen érdemtelenek vagytok, mégis kitarotok a dicsekvésetekben. Nem érzitek az érzékelések oly mértékű hanyatlását, hogy már nincs önuralmatok? Ilyen érzékeléssel hogyan lennétek alkalmasak az Istennel való kapcsolatra? Nem féltitek magatokat ebben a helyzetben? A beállítottságotok már olyannyira elhajlott, hogy már képtelenek vagytok az Istennel való összeférhetőségre. Ezek alapján vajon nem nevetséges-e a hitetek? Nem nevetségesen ostoba a hitetek? Hogy fogsz hozzáállni a jövődhöz? Hogyan fogod eldönteni, melyik ösvényre térj?

Sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak

Sokakat kerestem a földön, hogy követőim legyenek. Ezen követők között egyesek papként szolgálnak, mások vezetnek, egyesek Isten fiai, mások Isten népe, és vannak szolgálatot teljesítők. Az Irántam tanúsított hűség alapján ítélem meg őket. Amikor már mindannyiukat osztályoztam fajtájuk szerint, vagyis amikor már minden egyes embertípus természete világossá vált, mindannyiukat az őket megillető kategóriába fogom sorolni, és minden típust a neki megfelelő helyre helyezek, hogy elérjem az emberiség Általam történő megváltásának célját. Csoportonként hívom házamba azokat, akiket meg akarok menteni, és aztán mindannyiukat ráveszem, hogy fogadják el az utolsó napok Általam végzett munkáját. Ugyanakkor fajtájuk szerint osztályozom őket, majd mindegyiküket cselekedetei alapján jutalmazom vagy büntetem. Ezek a lépések alkotják a munkámat.

Ma a földön élek, az emberek között élek. Az emberek tapasztalják a tetteimet, figyelik a kijelentéseimet, és ezáltal minden igazságot átadok minden egyes követőmnek, hogy életet kaphassanak Tőlem, és így olyan utat kapjanak, amelyen járhatnak. Mert Én vagyok az Isten, az élet Adományozója. Munkám hosszú éveit alatt az emberek sokat nyertek, és sok mindent elhagytak, mégis azt mondom, hogy mégsem hisznek igazán Bennem. Mert az emberek csupán ajkukkal ismerik el, hogy Én vagyok az Isten, de nem értenek egyet azokkal az igazságokkal, amelyeket kimondok, sőt, nem gyakorolják

azokat az igazságokat, amelyeket kérek tőlük. Ami azt jelenti, hogy az emberek csak Isten létezését ismerik el, de az igazságét nem; az emberek csak Isten létezését ismerik el, de az élet létezését nem; az emberek csak Isten nevét ismerik el, de az Ő lényegét nem. Megvetem őket buzgóságukért, mert csak szépen hangzó szavakat használnak, hogy megtévesszenek Engem; egyikük sem imád Engem igazán. Szavaitokban a kígyó kísértése van, amelyek a végletekig önteltek, valóságos arkangyali hirdetés. Mi több, cselekedeteitek szégyenletes mértékben szakadtak és megtépázottak; mértéktelen vágyaitok és mohó szándékaitok sértőek a fülnek. Mindannyian molylepkékké váltatok az Én házámban, olyan tárgyakká, amelyeket undorral kell eldobni. Mert egyikőtök sem szereti az igazságot; ehelyett arra vágytok, hogy áldottak legyetek, hogy felemelkedjete a mennybe, hogy részesüljete Krisztus csodálatos látványában, amint Ő a hatalmát gyakorolja a földön. De gondoltatok-e valaha arra, hogy valaki hozzátok hasonló, aki ilyen mélyen megromlott, akinek fogalma sincs arról, hogy ki Isten, hogyan lehet méltó arra, hogy Istent kövesse? Hogyan tudnál felemelkedni a mennybe? Hogyan lehetnél méltó arra, hogy ilyen csodálatos jeleneteket, ilyen példátlan pompájú jeleneteket láss? A szátok tele van a csalás és a mocskok, az árulás és a gőg szavaival. Soha nem szóltatok Hozzám őszinte szavakkal, sem szent szavakkal, nem szóltatok hozzám alázatosan, amikor szavamat tapasztaltátok. Végül is milyen a hitetek? Nincs más a szívetekben, mint vágy és pénz, és nincs más az elmétekben, mint anyagi dolgok. Minden nap azt számolgtjátok, hogyan kaphatnátok valamit Tőlem. Minden nap azt számoljátok, hogy mennyi vagyont és mennyi anyagi dolgot kaptatok Tőlem. Minden nap azt várjátok, hogy egyre több áldás szálljon le rátok, hogy nagyobb mennyiségben és magasabb színvonalon élvezhessétek azokat a dolgokat, amelyeket lehet. Nem Én és nem a Tőlem származó igazság van minden egyes pillanatban a gondolataitokban, hanem a férjete vagy felesége, a fiaitok, lányaitok és a dolgok, amelyeket esztek és viseltek. Arra gondoltok, hogyan juthatnátok egyre nagyobb, egyre fokozottabb élvezethez. De még akkor is, amikor pukkadásig megtöltöttétek a gyomrokat, nem vagytok-e még mindig hullák? Még ha külsőleg olyan gyönyörű öltözékben ékesítete is magatokat, nem vagytok-e még mindig két lábon járó, élettelen hullák? Addig fáradoztok a gyomrokatért, amíg a hajatok őszbe nem borul, de egyikőtök sem áldoz fel egyetlen hajszaát sem a munkámért. Állandóan úton vagytok, fárasztjátok a testeteket és erőltetete az agyatokat, a saját testeteket, valamint a fiaitok és a lányaitok érdekében – de egyikőtök sem aggódik az Én akaratom miatt, és nem törődik vele. Mi az, amit még mindig tőlem reméltek?

Soha nem kapkodok, amikor munkálkodom. Függetlenül attól, hogy az emberek hogyan követnek Engem, minden egyes lépésemmel összhangban, tervemmel összhangban végzem a munkámat. Tehát minden ellenem való lázadásotok ellenére még mindig szüntelenül tevékenykedem, és még mindig kimondom a szavakat, amelyeket ki kell mondanom. Házamba hívom azokat, akiket eleve elrendeltem, hogy szavaimat hallgassák. Mindazokat, akik alávetik magukat Szavaimnak, akik vágyakoznak

Szavaim után, trónom elé viszem; mindazokat, akik hátat fordítanak Szavaimnak, akik nem engedelmeskednek Nekem és nyíltan dacolnak Velem, félreállítom, hogy a végső büntetésüket várják. Az emberek mind a romlottság közepette és a gonosz keze alatt élnek, és így azok közül, akik Engem követnek, nem sokan epekednek az igazság után. Ami azt jelenti, hogy a legtöbben nem imádnak Engem igazán; nem az igazságban imádnak Engem, hanem a romlottság és a lázadás segítségével, csalárd eszközökkel próbálják elnyerni bizalmamat. Éppen ezért mondom: sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak. Az elhívottak mélységesen romlottak, és mindannyian ugyanabban a korban élnek – de egy részük, a kiválasztottak, hisznek az igazságban és elismerik azt, és gyakorolják az igazságot. Ezek az emberek csak egy nagyon kis részét jelentik az egésznek, és az ő körükben részesülök majd nagyobb dicsőségben. E szavakhoz mérve, tudjátok-e, hogy a kiválasztottak közé tartoztok? Milyen lesz számotokra a vég?

Ahogy mondtam, sokan vannak, akik követnek Engem, de kevesen vannak, akik igazán szeretnek Engem. Talán néhányan azt mondhatják: „Vajon fizettem volna ilyen nagy árat, ha nem szeretnélek Téged? Vajon követtelek volna idáig, ha nem szeretnélek Téged?” Bizonyára sok okod van rá, és biztos, hogy nagyon nagy a szereteted, de mi a lényege az Irántam érzett szeretetednek? Amit „szeretetnek” neveznek, olyan vonzalomra utal, amely tiszta és romlatlan, amikor a szívedet arra használod, hogy szeress, hogy érezz, és hogy figyelmes légy. A szeretetben nincsenek feltételek, nincsenek akadályok és nincs távolság. A szeretetben nincs gyanakvás, nincs csalás és nincs ravaszság. A szeretetben nincs üzlet, és nincs semmi tisztátalan. Ha szeretsz, akkor nem fogsz csalni, panaszkodni, elárulni, lázadni, követelni, vagy arra törekedni, hogy valamit vagy valamilyen összeget megszerezsz. Ha szeretsz, akkor szívesen átadod magad, szívesen szenveded el a nehézségeket, alkalmazkodsz Hozzám, feladod Értém mindazt, amid van, feladod a családot, a jövődet, a fiatalságodat és a házasságodat. Ha nem, akkor a szereteted nem is szeretet lenne, hanem csalás és árulás! Milyen szeretet a tiéd? Igaz szeretet? Vagy hamis? Mennyi mindent hagytál el? Mennyi mindent áldoztál fel? Mennyi szeretetet kaptam tőled? Tudod? A szívetek tele van gonoszsággal, árulással és csalással – és mivel ez így van, a szeretetetekből mennyi a tisztátalan? Azt hiszitek, hogy már eleget adtatok fel Értém; azt hiszitek, hogy az Irántam érzett szeretetetek már elég. De akkor a szavaitok és cselekedeteitek miért mindig lázadóak és csalárdak? Engem követtek, mégsem ismeritek el szavamat. Ez tekinthető szeretetnek? Követtek Engem, de aztán mégis félredobtok Engem. Ez tekinthető szeretetnek? Követtek Engem, mégis bizalmatlanok vagytok Velem szemben. Ezt tekinthető szeretetnek? Követtek Engem, mégsem tudjátok elfogadni az Én létezésem. Ez tekinthető szeretetnek? Követtek Engem, mégsem bántok Velem úgy, ahogyan ahhoz illik, aki vagyok, és minden alkalommal megnehezítitek a dolgomat. Ez tekinthető szeretetnek? Követtek Engem, mégis megpróbáltok becsapni és megtéveszteni Engem mindenben. Ez tekinthető szeretetnek? Szolgáltok engem, de nem rettegtek

Tőlem. Ez tekinthető szeretetnek? Minden tekintetben és minden dologban ellenem vagytok. Mindez szeretetnek tekinthető? Igaz, hogy sokat áldoztatok, de mégsem gyakoroltátok soha azt, amit megkövetelek tőletek. Lehet ezt szeretetnek tekinteni? A gondos számvetés azt mutatja, hogy az irántam való szeretet legcsekélyebb jele sincs bennetek. Ennyi évnyi munka és az általam közölt sok-sok szó után valójában mennyit nyertetek? Ez nem érdemel vajon egy alapos visszatekintést? Figyelmeztetek benneteket: Nem azokat hívom magamhoz, akik soha nem voltak romlottak; inkább azokat választom ki, akik igazán szeretnek Engem. Ezért ébernek kell lennetek szavaitokban és tetteitekben, és meg kell vizsgálnotok szándékaitokat és gondolataitokat, hogy azok ne lépják túl a határt. Az utolsó napok idején tegyetek meg mindent, hogy felkínáljátok Nekem szereteteket, hogy haragom örökké veletek ne maradjon!

A Krisztussal való összeférhetőség útját kell keresned

Sok munkát végeztem az emberek között, és ez idő alatt sok szót is kimondtam. E szavak mindegyike az ember üdvösségét szolgálja, és azért juttattam kifejezésre őket, hogy az ember Velem összeférhetővé válhasson. Azonban csak kevés olyan embert nyertem meg a földön, akik Velem összeillőek; így azt mondom, hogy az ember azért nem becsüli meg a szavaimat, mert nem kompatibilis Velem. Ekképpen, munkám célja nem annyi csupán, hogy az ember imádhasson Engem; hanem ami még fontosabb, hogy az ember Velem összeegyeztethető lehessen. Az ember megromlott és Sátán csapdájában él. Minden ember a testben él, önző kívánságokban él, és nincs közöttük egyetlen egy sem, aki összeférhető lenne Velem. Vannak, akik azt állítják, hogy kompatibilisek Velem, de az ilyen emberek mind homályos bálványokat imádnak. Bár elismerik, hogy az Én nevem szent, Velem ellentétes utat taposnak, szavaik pedig arroganciával és önteltséggel teljeseek. Ez azért van, mert legbelül mind Ellenem vannak, és összeférhetetlenek Velem. Minden nap kutatják nyomaimat a Bibliában, és „odaillő” szakaszokat találnak véletlenszerűen, amelyeket a végtelenségig olvasnak és idéznek, mint szentírást. Nem tudják, hogyan legyenek Velem összeférhetőek, sem azt, hogy mit jelent Ellenem lenni. Csupán vakon olvassák az igeverseket. A Biblián belülre korlátoznak egy homályos Istent, akit sosem láttak, és akit képtelenek meglátni, és előveszik onnan, hogy kedvükre nézegessék. Csak a Biblia hatókörén belül hisznek az Én létezésemben, egyenlővé tesznek Engem a Bibliával; a Biblia nélkül Én nem létezem, és Nélkülem nincs Biblia. Nem figyelmeznak létezésemre vagy cselekedeteimre, ehelyett túlzott és különleges figyelmet szentelnek a Szentírás minden egyes szavára. Még többen azt is hiszik, hogy semmit sem szabadna megtennem, amit tenni szeretnék, hacsak a Szentírás előre meg nem jövendölte. Túlságosan nagy jelentőséget tulajdonítanak a Szentírásnak. Elmondható, hogy túl fontosnak tekintik a betű szerinti szavakat, oly mértékig, hogy a Biblia verseivel mérik meg minden szavamat, és ítélnék

meg Engem. Nem a Velem való összeférhetőség útját, vagy az igazsággal való összeférhetőség útját keresik, hanem a Biblia szavaival való összeegyeztethetőség útját, és úgy hiszik, hogy kivétel nélkül semmi nem lehet az Én munkám, ami nem idomul a Bibliához. Az ilyen emberek vajon nem a farizeusok kötelességtudó leszármazottai? A zsidó farizeusok Mózes törvényét használták fel arra, hogy Jézust elítéljék. Nem keresték az akkori Jézussal való összeférhetőséget, hanem buzgón, betű szerint követték a törvényt, oly mértékig, hogy – miután megvádolták azzal, hogy nem követi az Ószövetség törvényét, és nem Ő a Messiás – végül a keresztre szegezték az ártatlan Jézust. Mi volt az ő lényegük? Nem az volt-e, hogy nem keresték az igazsággal való összeférhetőség útját? Megszállottan foglalkoztak a Szentírás minden egyes szavával, miközben nem figyeltek sem akaratomra, sem munkám lépéseire és módszereire. Nem olyan emberek voltak, akik az igazságot keresték, hanem olyanok, akik mereven ragaszkodtak a szavakhoz; nem olyan emberek voltak, akik Istenben hittek, hanem olyanok, akik a Bibliában hittek. Lényegében a Biblia őrkutyái voltak. Annak érdekében, hogy megvédjék a Biblia érdekeit, hogy fenntartsák a Biblia méltóságát és oltalmazzák a Biblia hírnevét, olyan messzire mentek, hogy a könyörületes Jézust a keresztre szegezték. Pusztán azért tették ezt, hogy védelmezzék a Bibliát, és hogy a Biblia minden egyes szavának státuszát fenntartsák az emberek szívében. Ezért inkább lemondtak a jövőjükéről és a bűnért való áldozatról, hogy halálra ítéljék Jézust, aki nem felelt meg a Szentírás tanításának. Nem voltak-e mindannyian a Szentírás minden egyes szavának cinkosai?

És mi a helyzet a mai emberekkel? Krisztus eljött, hogy közzé tegye az igazságot, mégis inkább kiűznék Őt e világból, hogy bebocsátást nyerhessenek a mennybe és kegyelmet kapjanak. Inkább teljesen megtagadnák az igazság eljövetelét annak érdekében, hogy megoltalmazzák a Biblia érdekeit, és inkább újra a keresztre szegeznék a testbe visszatért Krisztust azért, hogy biztosítsák a Biblia örökkévaló létezését. Hogyan fogadhatná el az ember üdvösségemet, amikor szíve oly gonosz és természete olyan ellenséges irányomban? Én az emberek között élek, az ember mégsem tud létezésemről. Amikor az emberre ragyogtatom világosságomat, ő akkor is tudatlan marad létezésemet illetően. Amikorkiárasztom haragomat az emberre, ő még nagyobb elánnal tagadja léteemet. Az ember a szavakkal és a Bibliával való összeférhetőséget keresi, mégsem járul Elém egyetlen ember sem, hogy az igazsággal való összeférhetőség útját keresse. Az ember felnéz Rám a mennyben, és különös figyelmet szentel az Én mennyei létemnek, még sincs senki, aki törődne Velem a testben, hiszen Én, aki az emberek között élek, egyszerűen túl jelentéktelen vagyok. Azok, akik csak a Biblia szavaival és egy homályos Istennel való összeegyeztethetőséget keresik, nyomorúságos látványt nyújtanak számomra. Azért van ez, mert amit imádnak, azok halott szavak és egy olyan Isten, aki mérhetetlen kincseket adhat nekik; egy olyan Istent imádnak, aki kiszolgáltatná magát az embereknek – olyan Istent, aki nem létezik. Mit nyerhetnek hát Tőlem az ilyen emberek? Az ember egyszerűen túlságosan alantas

ahhoz, hogy azt szavakkal kifejezzük. Azok, akik Ellenem vannak, akik korlátlan igényeket támasztanak Velem szemben, akik nem szeretik az igazságot, akik láznak ellenem – hogyan lehetnének összeférhetőek Velem?

Akik Ellenem vannak, azok, akik nem összeegyeztethetőek Velem. Így van ez azokkal is, akik nem szeretik az igazságot. Akik láznak Ellenem, ők még inkább Ellenem vannak, és még kevésbé kompatibilisek Velem. Mindazokat, akik nem összeférhetőek Velem, a gonosz kezébe helyezem, és átengedem őket a gonosz romlottságának, szabad kezet adok nekik, hogy felfedjék ártalmas voltukat, és végül átadom őket a gonosznak, hogy elnyelje őket. Nem érdekel, hogy hányan imádnak Engem, vagyis nem törődöm azzal, hány ember hisz Bennem. Csak azzal törődöm, hogy hányan vannak, akik összeférhetőek Velem. Ez azért van, mert mindazok, akik nem kompatibilisek Velem, gonoszak, akik elárulnak Engem; ők az Én ellenségeim, és nem fogom az ellenségeimet „kegyelettel övezni” az otthonomban. Akik összeférhetőek Velem, örökké szolgálni fognak Engem az otthonomban, azok pedig, akik szembe mennek Velem, örökké szenvedni fognak büntetésemtől. Azok, akik csak a Biblia szavaival törődnek, és sem az igazság, sem a nyomdokaim keresése nem érdekli őket, azok Ellenem vannak, mert korlátokat szabnak Nekem a Biblia szerint, a Biblián belülre szorítanak Engem, így a végletekig istenkáromlók irányomban. Hogyan járulhatnak Elém az ilyen emberek? Nem figyelnek a cselekedeteimre, az akaratomra, vagy az igazságra, ehelyett a szavak megszállottjai – szavaké, amelyek ölnek. Hogyan lehetnének az ilyen emberek összeegyeztethetőek Velem?

Oly sok szót szoltam már, akaratomat és természetemet szintén kifejezésre juttattam, ennek ellenére az emberek még mindig képtelenek megismerni Engem és hinni Bennem. Úgy is mondhatjuk akár, hogy az emberek továbbra is képtelenek engedelmeskedni Nekem. Azok, akik a Biblián belül élnek, akik a törvényben élnek, akik a kereszten élnek, akik a doktrínák szerint élnek, azok, akik a ma végzett munkám közepette élnek – közülük kicsoda összeegyeztethető Velem? Ti csak arra gondoltok, hogy áldásokban és jutalmakban részesüljétek, de egyetlen gondolatot sem áldoztatok arra, hogy vajon hogyan lehetnétek ténylegesen Hozzám illőek, és hogyan tarthatnátok vissza magatokat attól, hogy Ellenem legyetek. Annyira csalódtam bennetek, mert oly sokat adtam nektek, mégis oly keveset nyertem tőletek. Csalásotok, arroganciátok, kapzsiságotok, szertelen vágyaitok, árulások, engedetlenségeitek – ezek közül vajon melyik kerülhetné el figyelmemet? Felületesek vagytok Velem, a bolondját járatjátok Velem, sértegették Engem, hízlegtek Nekem, erővel csikartok és zsaroltok ki Belőlem áldozatokat – az ilyen álnokság miként kerülhetné el büntetésemet? Mindez a gonoszság annak bizonyítéka, hogy ellenségesek vagytok Velem, és azt bizonyítja, hogy nem vagytok összeférhetőek Velem. Mind úgy hiszitek magatokról, hogy összeférhetőek vagytok Velem, azonban ha így lenne, kire vonatkozna az ilyen megcáfolhatatlan bizonyíték? Úgy hiszitek, hogy a lehető legnagyobb őszinteséggel és hűséggel bírtok irányomban. Azt hiszitek, olyan jószívűek, oly könnyőretek vagytok,

és annyi mindent szenteltetek Nekem. Úgy vélitek, hogy több mint elegendő az, amit megtettetek Értém. De összevetettétek ezeket valaha is a tetteitekkel? Azt mondom, hogy meglehetősen arrogánsak, igen kapzsis és igencsak felületesek vagytok; a trükkjeitek, amikkel becsaptok Engem, igen okosak, és rengeteg megvetendő szándékotok és megvetendő módszereitek van. Hűségetek túlságosan csekély, buzgóságotok túl hitvány, lelkiismeretetek pedig még inkább hiányzik. Túl sok gonoszság van a szívetekben, és álnokságotok senkit sem kímél, még engem sem. Kizártok Engem gyermekeitek kedvéért, férjetekek vagy önfenntartásotok kedvéért. Ahelyett, hogy Velem törődnétek, a családokkal, a gyermekeitekkel, a státuszotokkal, a jövőtökkel és saját kedvteléseitekkel törődtök. Mikor gondoltatok Rám valaha is, miközben szóltatok vagy cselekedtetek? A fagyos napokon gondolataitok a gyermekeitek, a férjetekek, feleségeitek vagy szüleitek felé fordulnak. A forró napokon sincs hely Számomra a gondolataitokban. Miközben kötelességedet teljesíted, saját érdekeid járnak a fejedben, saját személyes biztonságot, vagy családtagjaidé. Mit tettél valaha is, ami Értém volt? Mikor gondoltál Rám valaha is? Mikor szentelted oda magad bármi áron Nekem és az Én munkámnak? Hol a bizonyítéka annak, hogy összeférhető vagy Velem? Hol van Hozzám való hűséged valósága? Hol van az irántam való engedelmisséged valósága? Mikor volt, hogy szándékaidat nem az vezérelte, hogy elnyerd áldásaimat? A bolondját járatjátok Velem és becsaptok engem, játszadotok az igazsággal, elfeditek az igazság létezését, és eláruljátok az igazság lényegét. Mi vár rátok a jövőben, ha így szembeszálltok Velem? Pusztán egy homályos Istennel való összeférhetőségre törekszetek, és csupán egy ködös hiedelmet kerestek, mégsem vagytok Krisztussal összeegyeztethetőek. Álnokságotok nem ugyanazt a megtorlást szüli-e majd, amit a gonoszok érdemelnek? Akkor majd rájöttök, hogy senki sem menekülhet meg a harag napjától, aki Krisztussal nem összeegyeztethető, és felfedezitek majd, hogy milyen büntetés jön azokra, akik Krisztus ellen vannak. Amikor eljön az a nap, a ti álmaitok, hogy Istenbe vetett hitetekért áldást kaptok, és hogy bebocsátást nyertek a mennybe, mind szertefoszlanak. De nem így lesz azokkal, akik Krisztussal összeférhetőek. Habár ők oly sokat veszítettek, habár rengeteg nehézséget szenvedtek el, megkapják majd mindazt az örökséget, amit az emberiségre hagyok. Végezetül megértitek majd, hogy egyedül Én vagyok az igaz Isten, és egyedül Én vagyok képes eljuttatni az emberiséget gyönyörűséges rendeltetési helyére.

Igazi istenhívő vagy?

Lehet, akár egy-két évnél hosszabb ideje járod az Istenbe vetett hit útját, talán sok nehézséget viseltél az életedben ezen évek alatt; vagy talán nem viseltél sok nehézséget, hanem ahelyett sok kegyelemben részesültél. Az is lehet, hogy sem nehézséget, sem kegyelmet nem tapasztaltál, hanem meglehetősen eseménytelen életet éltél. Mindezekről függetlenül, még mindig Isten követője vagy, így töltsünk időt közösen Isten

követésének témájával. Mindazonáltal, emlékeztetnem kell mindenkit, aki e szavakat olvassa, hogy Isten szava azoknak szól, akik elismerik és követik Őt, nem minden embernek, akár elismerik Őt, akár nem. Ha úgy hiszed, Isten a tömegekhez beszél, minden emberhez a világon, akkor Isten szava nem lesz rád hatással. Így hát szívedben emlékezned kellene ezen szavak mindegyikére, nem pedig mindig elzárkózni tőlük. Mindenesetre, beszéljünk most arról, mi történik a házunk táján.

Most mindannyiótoknak meg kellene értenie az Istenbe vetett hit valódi jelentését. Az Istenbe vetett hit jelentését, amelyről korábban beszéltem, a pozitív belépések kapcsán. A mai nap más: Ma az Istenbe vetett hitetek lényegét szeretném elemezni. Természetesen, ez azt jelenti, hogy egy negatív nézőpontból vezetek titeket; ha nem így tennék, sosem ismernétek meg valódi arcotokat, és mindörökké ájtatosságokkal és hűségetekkel dicsekednétek. Joggal mondhatjuk, hogy ha nem fedném fel a csúfságot a szívetek mélyén, mindegyikőtök megkoronázná magát, és minden dicsőséget megtartanátok magatoknak. Arrogáns és öntelt természetetek arra vezérel titeket, hogy eláruljátok saját lelkiismereteket, hogy lázadjatok Krisztus ellen és ellenálljatok Neki, és leleplezzétek csúfságotokat, ezzel felszínre hozva szándékaitokat, elképzeléseiteket, szertelen vágyaitokat és sóvárgással telt szemeiteket. És mégis, folyamatosan fecsegtok élethosszig tartó szenvedélyetekről Krisztus munkája iránt, és unos untalan ismétlitek Krisztus régen szolt igazságait. Ez a ti „hitetek” – a ti „tisztátalanságtól mentes hitetek”. Én mindvégig szigorú mércéhez mértem az embert. Ha hűséged szándékokkal és feltételekkel jár együtt, akkor inkább nem kérek az úgynevezett hűségedből, ugyanis megvetem azokat, akik félrevezetnek Engem szándékaikon keresztül és feltételekkel zsarolnak Engem. Csak azt kívánom, hogy az ember feltétlenül hűséges legyen Hozzám, és mindent egyetlen szóért – és annak bizonyításáért tegyen: hit. Megvetem, ahogyan hízelgéssel próbáltok megörvendeztetni Engem, hiszen Én mindig őszinteséggel kezeltelek titeket, ezért azt kívánom, hogy ti is valódi hittel viseltessetek Irántam. Amikor a hitről van szó, sokan azt gondolhatják, hogy Istent követik, ugyanis van hitük, és másként nem viselnének el efféle szenvedést. Így hát ezt kérdelem tőled: ha hiszel Isten létezésében, miért nem féled Őt? Ha hiszel Isten létezésében, miért nem rettegsz Tőle a szívedben a legcsekélyebb mértékben sem? Elfogadod, hogy Krisztus Isten megtestesülése, így hát miért veszed semmibe Őt? Miért viselkedsz tiszteletlenül Vele szemben? Miért ítélsz nyíltan Felette? Miért kémleled folyton az Ő mozdulatait? Miért nem veted alá magad annak, amit Ő elrendez? Miért nem cselekszel az Ő szavával összhangban? Miért próbálsz kizsarolni és elrabolni Tőle az adományait? Miért beszélsz Krisztus szempontjából? Miért ítéled meg, hogy az Ő munkája és szava helyes-e? Miért merészeled káromolni Őt a háta mögött? Ezek és más dolgok azok, amiben a hitetek rejlik?

Szavaitokban és viselkedésetekben olyan elemek vannak, amelyek elárulják, hogy nem hisztek Krisztusban. A hitetlenség áthatja minden tetteitek indítékát és célját. Még a tekintetek is magában foglalja a Krisztus iránti hitetlenséget. Mondhatjuk, hogy percről percre, mindegyikőtök a hitetlenség elemeit táplálja. Ez azt jelenti, hogy minden

pillanatban ki vagytok téve a veszélynek, hogy eláruljátok Krisztust, hiszen a testetekben áramló vért átítatja a megtestesült Isten iránti hitetlenség. Ezért azt mondom, a lábnyomok, amelyeket az Istenbe vetett hit ösvényén hagytok, nem valóságosak; amint az Istenbe vetett hit ösvényét járjátok, nem vetitek meg lábatokat szilárdan a földön – csupán gépiesen teszitek a dolgotokat. Sohasem hiszitek teljesen Krisztus szavát, és képtelenek vagytok azt azonnal átültetni a gyakorlatba. Ez az oka, amiért nincs hitetek Krisztusban. Az, hogy folyton elképzeléseket alkottok Róla, a másik oka annak, hogy nincs hitetek Benne. Az, hogy örökké kétkedők vagytok Krisztus munkáját illetően, hagyjátok, hogy Krisztus szava süket fülekre találjon, hogy véleményt alkottok bármely munkáról, amit Krisztus végez, és képtelenek vagytok helyesen értelmezni ezt a munkát, hogy nehézséget okoz félretennetek elképzeléseiteket, bármilyen magyarázatot is kaptok, és így tovább – ezek mind a szívetekben keveredő hitetlenség elemei. Bár követitek Krisztus munkáját, és sosem maradtok le, túl sok lázadás kavarg a szívetekben. Ez a lázadás tisztátalanság az Istenbe vetett hitetekben. Talán nem gondoljátok, hogy ez a helyzet, ám ha képtelen vagy felismerni az ebből eredő szándékaidat, akkor elkerülhetetlenül azok között leszel, akik odavesznek, ugyanis Isten csak azokat tökéletesíti, akik valóban hisznek Benne, nem azokat, akik kételkednek Benne, és legkevésbé azokat, akik vonakodva követik Őt annak ellenére, hogy sosem hitték, hogy Ő Isten.

Egyesek nem lelik örömüket az igazságban, még kevésbé az ítéletben. Ehelyett a hatalom és a vagyon örvendeztet meg őket; az ilyen embereket hívjuk hatalomvágyóknak. Csak a befolyással bíró felekezeteket keresik a világban, és csak olyan pásztorokat és tanítókat keresnek, akik szemináriumokat végeztek. Bár elfogadták az igazság útját, csupán félig hívők; képtelenek teljes szívüket és lelküket odaadni, szájuk arról mond szavakat, hogy feláldozzák magukat Istenért, szemüket azonban a nagy pásztorokra és tanítókra függesztik, és egy újabb pillantásra sem méltatják Krisztust. Szívük a hírnéven, a vagyonon és a dicsőségen függ. Kizártnak tartják, hogy egy ilyen kisember képes lenne oly sokat meghódítani, hogy egy ilyen jelentéktelen valaki tökéletesíthetné az embert. Úgy gondolják, kizárt, hogy ezek a senkik a por és a trágyadombok között az Isten választotta emberek. Úgy hiszik, ha Isten üdvössége ilyen embereknek szólna, akkor az ég és a föld feje tetejére állna, és mindenki hülyére nevetné magát. Úgy hiszik, hogy ha Isten ilyen senkiket választana, hogy tökéletesítse őket, akkor azok a nagy emberek maguk válnának Istenné. Látásmódjuk hitetlenséggel szennyezett, ami több annál, mintha nem hinnének; egyszerűen ostoba bestiák. Hiszen csak a státuszt, a tekintélyt és a hatalmat értékelik, és csak a nagy csoportokat és felekezeteket becsülik. A legcsekélyebb figyelmet sem szentelik azoknak, akiket Krisztus vezet; egyszerűen árulók ők, akik hátat fordítottak Krisztusnak, az igazságnak és az életnek.

Amint csodálsz, az nem Krisztus alázatossága, hanem a magas pozícióban lévő hamis pásztorok. Nem Krisztus kedvességét és bölcsességét imádod, hanem a züllött

alakokat, akik a világ mocskában fetrengenek. Nevetsz Krisztus fájdalmán, akinek nincs hová lehajtania a fejét, miközben csodálod azokat a hullákat, amelyek adományokra vadásznak és kicsapongó életet élnek. Nem vagy hajlandó Krisztus oldalán szenvedni, de örömmel veted magad azoknak a hanyag antikrisztusoknak a karjába, holott ők csupán hússal, szavakkal és irányítással etetnek téged. Még most is, a szíved továbbra is feléjük fordul, az ő hírnevük felé, az ő tisztségük felé, az ő befolyásuk felé. És továbbra is kitartasz ama hozzáállás mellett, miszerint nehéznek találod hinni Krisztus munkáját, és nem vagy hajlandó elfogadni azt. Ezért mondom, hogy nincs meg benned a hit, hogy elismerd Krisztust. Az ok, amiért máig követted Őt, csak az, hogy nem volt más lehetőséged. A fennkölt képek sora örökké ott tornyosul a szívedben; nem feledheted összes szavukat és cselekedetüket, sem pedig befolyásos szavaikat és kezüket. A szívedben vannak, örökké felsőbbrendűn és örökké hősként. A ma Krisztusát illetően azonban ez nem így van. Ő örökké jelentéktelen a szívedben és sohasem érdemli meg a félelmet. Hiszen Ő túlságosan hétköznapi, túlságosan kevés befolyással bír, és messze áll a fennköltiségtől.

Mindenesetre azt mondom, hogy mindazok, akik nem becsülik az igazságot, hitetlenek és az igazság árulói. Az ilyen ember sosem kapja meg Krisztus jóváhagyását. Felismerted már, mennyi hitetlenség van benned, és mennyi árulással vagy Krisztus iránt? Így intelek: mivel az igazság útját választottad, teljes szívvel kötelezd el magad; ne légy ellentmondásos vagy lagymatag. Meg kellene értened, hogy Isten nem a világhoz, vagy egy bizonyos személyhez tartozik, hanem mindazokhoz, akik igazán hisznek Benne, mindazokhoz, akik imádják Őt, és mindazokhoz, akik elkötelezettek Iránta és hűségesei Hozzá.

Ma sok hitetlenség marad bennetek. Nézzetek erősen magatokba, és biztosan megtaláljátok a választokat. Amikor megtalálod a valódi választ, beismered, hogy nem vagy istenhívő, hanem inkább az, aki megteveszti, káromolja és elárulja Őt, és az, aki hűtlen Hozzá. Ekkor rájössz, hogy Krisztus nem ember, hanem Isten. Amikor ez a nap elérkezik, félni, rettegni és igazán szeretni fogod Krisztust. Jelenleg szívetek mindössze harminc százalékat tölti ki a hit, míg a maradék hetven százalékban a kétség lakozik. Minden, amit Krisztus tesz és mond, elképzeléseket és nézeteket ébreszthet bennetek Vele kapcsolatban, elképzeléseket és véleményeket, amelyek az Iránta tanúsított teljes hitetlenségetekben gyökereznek. Csak a láthatatlan Istent csodáljátok és Tőle rettegtok a mennyben, és ügyet sem vettek az élő Krisztusra a földön. Nem a hitetlenségetek ez is? Csak az után az Isten után sóvárogtok, aki a múltban tevékenykedett, a ma Krisztusával pedig nem néztek szembe. Mindez a szívetekben lévő, örökké összekevert „hit”, a hit, amely nem bíz a ma Krisztusában. Semmiképp sem becsüllek alá titeket, ugyanis túl sok a hitetlenség bennetek, túl sok, ami tisztátalan és amit boncolgatni kell. Ezek a tisztátalanságok jelzik, hogy egyáltalán nincs hitetek; ezek jelzik, hogy megtagadtátok Krisztus, és ezek Krisztus árulóinak bélyegei rajtatok. Fátylat borítanak Krisztusról való tudásotokra, akadályt jelentenek abban, hogy Krisztus megnyerjen

magának titeket, gátolják, hogy Krisztussal összeférhetőek legyetek, és bizonyítékai annak, hogy Krisztus nem fogad el titeket. Most van itt az idő, hogy megvizsgáljátok életeket minden részét! Ha így tesztek, az minden elképzelhető módon a javatokra válik!

Krisztus az igazsággal végzi az ítélet munkáját

Az utolsó napok munkája az, hogy mindenkit fajtája szerint szétválasszon, és befejezze Isten irányítási tervét, mert közel az idő, és eljön Isten napja. Isten mindenkit, aki belép az Ő országába – mindenkit, aki mindvégig hűséges hozzá – magának Istennek a korszakába viszi. Maga Isten korszakának elérése előtt azonban Isten munkája nem az, hogy az ember cselekedeteit figyelje vagy az ember életét vizsgálja, hanem az, hogy megítélje az ember engedetlenségét, mert Isten megtisztítja mindazokat, akik az Ő trónja elé járulnak. Mindazok, akik a mai napig Isten nyomdokain járnak, azok, akik Isten trónja elé járulnak, és mivel ez így van, minden egyes ember, aki elfogadja Isten munkáját annak végső fázisában, Isten megtisztításának tárgya. Más szóval, mindenki, aki elfogadja Isten munkáját annak végső szakaszában, Isten ítéletének tárgya.

Az Isten házában kezdődő ítéletben, amelyről a múlt időkben szó esett, e szavak „ítélete” arra az ítéletre utal, amelyet Isten hoz ma azokról, akik az utolsó napokban az Ő trónja elé járulnak. Vannak talán olyanok, akik hisznek az olyan természetfeletti képzelgésekben, mint hogy amikor elérkeznek az utolsó napok, Isten felállít egy nagy asztalt a mennyekben, amelyre fehér terítőt terít, majd egy nagy trónon ülve, miközben valamennyi ember a földön térdel, feltárja az egyes emberek bűneit, és ezáltal eldönti, hogy felemelkednek-e a mennybe, vagy a tűz és kénkö távába kerülnek. Nem számít, mit képzelsz az ember, az nem változtathatja meg Isten munkájának lényegét. Az ember elképzelései nem mások, mint az ember gondolatainak szüleményei; az ember elméjéből származnak, az ember által látottakból és hallottakból összefoglalva és összeillesztve. Ezért azt mondom, bármennyire is ragyogóak az elképzelt képek, azok csak képregényrajzok, és képtelenek helyettesíteni Isten munkájának tervét. Az embert végül is megrontotta a Sátán, hogyan is tudná tehát kifürkészni Isten gondolatait? Az ember Isten ítélkezési munkáját valami fantasztikus dolognak képzei el. Úgy véli, hogy mivel maga Isten az, aki az ítélet munkáját végzi, ezért ennek a műnek a leghatalmasabb méretűnek és a halandók számára felfoghatatlannak kell lennie, és a mennyekben kell zengenie, és meg kell ráznia a földet; ha nem így van, akkor hogyan lehetne ez az Isten általi ítélet munkája? Úgy véli, hogy mivel ez az ítélet munkája, Istennek különösen impozánsnak és fenségesnek kell lennie, miközben munkálkodik, és az ítélet alatt lévőknak sírva kell jajgatniuk és térden állva kell könyörögniük a kegyelemért. Az ilyen jelenetek bizonyára látványosak és mélyen megindítóak lennének... Mindenki csodásnak képzei Isten ítélkezési munkáját. Tudod-e azonban, hogy akkor, amikor Isten

már régen elkezdte az ítélet munkáját az emberek között, te továbbra is letargikus álomba fészkelve maradsz? Hogy abban az időben, amikor azt hiszed, hogy az Isten általi ítélet munkája hivatalosan is elkezdődik, Isten már újjáteremtette az eget és a földet? Talán majd abban az időben fogod még csak megérteni az élet értelmét, de Isten irgalmatlan büntető munkája a pokolba juttat téged, aki még mindig mélyen alszol. Csak akkor fogsz hirtelen rájönni, hogy Isten ítélő munkája már befejeződött.

Ne vesztegessük drága időnket, és ne beszéljünk többet ezekről a visszataszító és gyűlöletes témákról. Beszéljünk inkább arról, ami az ítéletet alkotja. Az „ítélet” szó hallatán valószínűleg azokra a szavakra gondolsz, amelyeket Jahve mondott, hogy eligazítsa az embereket minden régióban, és azokra a szavakra, amelyeket Jézus mondott, hogy megdorgálja a farizeusokat. Minden szigorúságuk ellenére e szavak nem Isten ítéletei voltak az ember felett; ezek csupán szavak voltak, amelyeket Isten különböző környezetben, azaz különböző összefüggésekben mondott. Ezek a szavak különböznek azoktól a szavaktól, amelyeket az utolsó napok Krisztusa mond, amikor megítéli az embert. Az utolsó napok Krisztusa különböző igazságokat használ arra, hogy tanítsa az embert, hogy feltárja az ember lényegét, és hogy boncolgassa az ember szavait és tetteit. Ezek a szavak különböző igazságokat tartalmaznak, mint például az ember kötelessége, hogyan engedelmeskedjen az ember Istennek, hogyan legyen az ember hűséges Istenhez, hogyan kell az embernek megélnie normális emberi mivoltát, valamint Isten bölcsessége és természete, és így tovább. Ezek a szavak mind az ember lényegére és romlott beállítottságára irányulnak. Különösen azok a szavak, amelyek leleplezik, hogyan utasítja el az ember Istent, azzal kapcsolatban hangzanak el, hogy az ember a Sátán megtestesítője, és ellenséges erő Istennel szemben. Az ítélet munkája során Isten nem egyszerűen világossá teszi az ember természetét néhány szóval, hanem hosszasan feltárja, foglalkozik vele és megnyesegeti. A feltárásnak, a foglalkozásnak és nyesegetésnek e különböző módszereit nem lehet közönséges szavakkal helyettesíteni, hanem az igazsággal, amelyet az ember teljességgel nélkülöz. Csak az ilyen módszereket lehet ítéletnek nevezni; csak az ilyen ítélet által lehet az embert leigázni és alaposan meggyőzni Istenről, sőt, az Istenről való igaz ismeretre is szert tenni. Amit az ítélet munkája eredményez, az az, hogy az ember megérti Isten igazi arcát és az igazságot saját lázadásáról. Az ítélet munkája lehetővé teszi az ember számára, hogy sokat megértsen Isten akaratából, Isten munkájának céljából és a számára érthetetlen titkokból. Azt is lehetővé teszi az ember számára, hogy felismerje és megismerje romlott lényegét és romlottságának gyökereit, valamint felfedezze az ember csúfságát. Mindezeket a hatásokat az ítélet munkája hozza létre, mert e munka lényege valójában az a munka, amely megnyitja Isten igazságát, útját és életét mindazok számára, akiknek van hitük Őbenne. Ez a munka az Isten által végzett ítélet munkája. Ha te nem tartod fontosnak ezeket az igazságokat, ha nem gondolsz másra, csak arra, hogyan kerüld el őket, vagy hogyan találj egy új kiutat, amely nem tartalmazza ezeket, akkor azt mondom, hogy súlyos bűnös vagy. Ha neked van hited Istenben, de nem

keresed az igazságot vagy Isten akaratát, és nem szereted azt az utat, amely közelebb visz Istenhez, akkor azt mondom, hogy te olyan vagy, aki megpróbálja elkerülni az ítéletet, és hogy báb vagy és áruló, aki menekül a nagy fehér trón elől. Isten nem fog megkímélni egyetlen lázadót sem, aki elmenekül a szeme elől. Az ilyen emberek még súlyosabb büntetést fognak kapni. Azok, akik Isten elé járulnak, hogy megítélje őket, és ráadásul megtisztulnak, örökké Isten országában fognak élni. Ez persze valami olyan, ami a jövőre tartozik.

Az ítélet munkája Isten saját műve, ezért természetes módon Magának Istennek kell elvégeznie; nem végezheti el ember Őhelyette. Mivel az ítélet az igazság felhasználása az emberiség meghódítására, nem kérdés, hogy Isten még mindig megjelenik a megtestesült képmásban, hogy ezt a munkát elvégezze az emberek között. Vagyis az utolsó napok Krisztusa az igazságot használja arra, hogy az embereket szerte a világon tanítsa, és minden igazságot megismertessen velük. Ez Isten ítéletének munkája. Sokaknak rossz érzése van Isten második megtestesülésével kapcsolatban, mert az emberek nehezen hiszik el, hogy Isten testté válna, hogy elvégezze az ítélet munkáját. Mindazonáltal el kell mondanom neked, hogy Isten munkája gyakran messze meghaladja az ember elvárásait, és az emberi elme számára nehezen elfogadható. Az emberek ugyanis csak férgek a földön, míg Isten mindenképpen feletti, aki betölti a világegyetemet; az emberi elme olyan, mint egy szennyes vízzel teli gödör, amelyben csak férgek tenyésznek, míg az Isten gondolatai által irányított munka minden egyes szakasza Isten bölcsességének párlata. Az emberek mindig megpróbálnak megküzdeni Istennel, amire én azt mondom, hogy magától értetődő, hogy a végén ki fog veszíteni. Mindnyájukat arra intelek, hogy ne gondoljátok magatokat értékesebbnek az aranynál. Ha mások el tudják fogadni Isten ítéletét, akkor te miért nem tudod? Mennyivel állsz feljebb másoknál? Ha mások fejet tudnak hajtani az igazság előtt, miért ne tudnál te is? Isten munkájának megállíthatatlan lendülete van. Nem fogja megismételni az ítélet munkáját csak a te „hozzájárulásod” miatt, és sajnálattal tölt majd el, hogy elszalasztottál egy ilyen jó lehetőséget. Ha nem hiszel szavaimnak, akkor csak várd, hogy az a nagy fehér trón az égen ítéletet hozzon feletted! Tudnod kell, hogy az összes izráélita elutasította és megtagadta Jézust, és ennek ellenére az emberiség Jézus általi megváltásának ténye mégis szerte a világegyetemben és a föld végső határáig elterjedt. Nem olyan valóság ez, amelyet Isten már régen megteremtett? Ha még mindig arra vársz, hogy Jézus felvigyen a mennybe, akkor azt mondom, hogy csökönyös halott fadarab^a vagy. Jézus nem fog elismerni egy olyan hamis hívőt, mint te, aki hűtlen az igazsághoz, és csak áldásokat keres. Ellenkezőleg, nem fog irgalmat mutatni, és a tűz tavába vet téged, hogy több tízezer évig égj.

Megértetted-e már, hogy mi az ítélet és mi az igazság? Ha igen, akkor arra biztatlak, hogy engedelmesen vedd alá magad az ítéletnek, különben soha nem lesz lehetőséged

---

^a „Halott fadarab” – egy kínai mondás, jelentése: menthetetlen.

arra, hogy Isten megdicsérjen, vagy hogy bevezessen az Ő országába. Akik csak elfogadják az ítéletet, de soha nem tudnak megtisztulni, vagyis akik az ítélet munkája közepette menekülnek, azokat Isten mindörökké gyűlölni fogja és elutasítja. Az ő bűneik sokkal számosabbak és súlyosabbak, mint a farizeusokéi, mert elárulták Istent, és lázadnak Isten ellen. Az ilyen emberek, akik még a szolgálatra sem méltóak, súlyosabb büntetésben részesülnek, olyan büntetésben, amely ráadásul örökkévaló. Isten nem fog kímélni egyetlen árulót sem, aki egyszer szavakkal hűséget mutatott, de aztán elárulta Őt. Az ilyen emberek a szellem, a lélek és a test büntetésén keresztül kapnak megtorlást. Hát nem pontosan ez Isten igazságos természetének megnyilatkozása? Nem ez-e Isten célja az ember megítélésével és leleplezésével? Isten mindazokat, akik az ítélet idején mindenféle gonosz cselekedetet hajtanak végre, gonosz szellemekkel fertőzött helyre küldi, és hagyja, hogy ezek a gonosz szellemek tetszésük szerint elpusztítsák hús-vér testüket, és ezen embereknek a teste hullabúzt áraszt. Ez az ő méltó megtorlásuk. Isten felírja történetük könyvébe e hűtlen hamis hívők, hamis apostolok és hamis munkások minden egyes bűnét; aztán amikor eljön az ideje, a tisztátalan szellemek közé veti őket, és hagyja, hogy e tisztátalan szellemek tetszés szerint beszenyezzék az egész testüket, hogy soha többé ne szülessenek újjá, és soha többé ne lássák a fényt. Azokat a képmutatókat, akik egy ideig szolgálatot teljesítenek, de képtelenek a végsőig hűségesek maradni, Isten a gonoszok közé sorolja, hogy így a gonoszokkal társuljanak, és rendetlen csőcselékük részévé váljanak; végül Isten megsemmisíti őket. Isten félredobja és nem vesz tudomást azokról, akik soha nem voltak hűségesek Krisztushoz, és soha semmit nem adtak hozzá az erejükből, és a korszak változásakor mindannyiukat megsemmisíti. Többé nem létezhetnek a földön, még kevésbé nyernek bebocsátást Isten országába. Azok, akik soha nem voltak őszinték Istenhez, hanem a körülmények kényszere által felületesen foglalkoznak Vele, azok közé sorolódnak, akik az Ő népét szolgálják. Az ilyen embereknek csak kis része marad életben, míg a többség elpusztul azokkal együtt, akik nem megfelelő színvonalú szolgálatot teljesítenek. Végül Isten az Ő országába fogja bevinni mindazokat, akik ugyanolyan gondolkodásúak, mint Isten, az Isten népét és fiait, valamint azokat, akiket Isten eleve arra rendelt, hogy papok legyenek. Ők lesznek Isten munkájának párlata. Ami pedig azokat illeti, akiket nem lehet az Isten által meghatározott kategóriák egyikébe sem besorolni, azokat a hitetlenek közé sorolják majd – és bizonyára el tudjátok képzelni, hogy mi lesz a végkimenetelük. Már elmondtam nektek mindent, amit mondanom kell; az út, amelyet választotok, egyedül a ti döntésetek. Amit meg kell értenetek, az a következő: Isten munkája soha nem vár meg senkit, aki nem tud lépést tartani vele, és Isten igazságos természete nem mutat kegyelmet senki iránt.

Tudtad? Isten nagy dolgot vitt véghez az emberek között

A régi kor elmúlt, és eljött az új kor. Isten sokat dolgozott, évről évre és napról napra. Eljött a világba, majd távozott. Ez a körforgás sok nemzedéken keresztül ismétlődött. Ma is, mint korábban, Isten folytatja azt a munkát, amelyet el kell végeznie, azt a munkát, amelyet még be kell fejeznie, mert mind a mai napig még nem ment be a nyugalomba. A teremtéstől a mai napig Isten sokat munkálkodott. De tudtad, hogy Isten ma sokkal többet dolgozik, mint korábban, és munkájának mértéke sokkal nagyobb, mint korábban? Ezért mondom, hogy Isten nagy dolgot vitt véghez az emberek között. Isten minden munkája nagyon fontos, akár az emberrel, akár Istennel kapcsolatos, mert munkájának minden eleme kapcsolódik az emberhez.

Ha Isten munkája nem látható és nem tapintható – még kevésbé látható a világ számára –, hogyan lehet nagyszerű? Mégis mi tekinthető nagyszerűnek? Természetesen senki sem tagadhatja, hogy Isten bármilyen munkát is végez, az nagyszerűnek nevezhető, de miért mondom ezt arról a munkáról, amit Isten ma végez? Amikor azt mondom, hogy Isten nagy dolgot vitt véghez, ez kétségtelenül sok titkot foglal magában, amelyeket az embernek még meg kell értenie. Beszéljünk most ezekről.

Jézus egy jászolban született egy olyan korban, amely nem tudta elviselni az Ő létezését, de a világ még így sem tudott az útjába állni, és harminchárom évig élt az emberek között Isten gondoskodása alatt. Életének ezen számos éve alatt megtapasztalta a világ keserűségét, és belekóstolt a nyomorúságos földi életbe. Vállára vette a keresztre feszítés hatalmas terhét, hogy megváltsa az egész emberiséget. Megváltotta mindazokat a bűnösöket, akik a Sátán hatalma alatt éltek, és végül feltámadt teste visszatért az Ő nyughelyére. Ezzel elkezdődött Isten új műve, és ez egyben egy új kor kezdete is. Isten a házába gyűjti a megváltottakat, hogy megkezdje új üdvözítő munkáját. Ezúttal a megváltás munkája alaposabb, mint a korábbi időkben. Nem a Szentlélek munkálkodik az emberben, hogy az magától megváltozzon; nem Jézus teste jelenik meg az emberek között, hogy elvégezze ezt a munkát; és más eszközök sem segítenek a legkevésbé sem. Ehelyett a megtestesült Isten maga végzi és irányítja a munkát. Azért tesz így, hogy az embert bevezesse az új munkába. Hát nem nagy dolog ez? Isten ezt a munkát nem az emberiség egy része vagy próféciaák által végzi el, hanem Isten maga cselekszi. Egyesek talán azt mondják, hogy ez nem nagy dolog, és hogy ez senkit sem hozhat extázisba. Én azonban azt mondom neked, hogy Isten munkája nem csupán ez, hanem ennél sokkal nagyobb és sokkal több.

Ezúttal Isten nem szellemi testben jön, hogy elvégezze a munkát, hanem nagyon is hétköznapi testben. Ráadásul ez nem csupán Isten második inkarnációjának teste, hanem az a test is, amelyben Isten ismét hússá és vérré lesz. Ez egy nagyon is hétköznapi hús-vér test. Te nem láthatsz semmit, ami kiemelné Őt a többiek közül, de korábban sosem hallott igazságokat szerezhetsz Tőle. Ez a jelentéktelen hús-vér test magába foglalja az Istentől származó igazság minden szavát, átveszi Isten munkáját az

utolsó napokban, és kifejezi Isten teljes természetét, hogy az ember megértse azt. Nem ég benned a vágy, hogy lásd a mennyei Istent? Nem ég benned a vágy, hogy megértsd a mennyei Istent? Nem ég benned a vágy, hogy lásd az emberiség rendeltetési helyét? Ő mindezen titkokat elmondja neked – olyan titkokat, amelyeket egyetlen ember sem volt képes idáig elmondani, és azokról az igazságokról is beszél neked, amelyeket nem értesz. Ő a te kapud a királyságba és a te vezetőd az új korba. Egy ilyen hétköznapi hús-vér test sok felfoghatatlan titkot rejt. Tettei talán kifürkészhetetlenek számodra, de az Általa végzett munka végső célja elég, hogy lásd, Ő – ahogy az emberek hiszik – nem egyszerű hús és vér. Ő ugyanis Isten akaratát és gondoskodását képviseli az emberiség iránt az utolsó napokban. Bár nem hallhatod, hogy szavai megráznák az eget és a földet, bár nem láthatod, hogy a szeme olyan, mint a tűz lángja, és bár nem érezheted meg az Ő fegyelmező vasvesszejét, mindazonáltal hallhatod a szavaiból, hogy Isten haragvó, és tudhatod, hogy Isten együttérez az emberiséggel; láthatod Istennek és az Ő bölcsességének igazságos természetét, sőt, felismerheted Istennek az egész emberiség iránti féltő gondoskodását. Isten munkája az utolsó napokban az, hogy az ember láthassa a mennyei Istent a földi emberek közt élni, és hogy az ember megismerhesse, félhesse és szerethesse Istent, és engedelmeskedjen Neki. Ezért tért vissza másodszor is testet öltve. Bár a ma látott Isten ugyanolyan, mint az ember, egy Isten, akinek orra és két szeme van, egy jelentéktelen Isten, végül Isten megmutatja nektek, hogy ha ez az ember nem létezne, a menny és a föld hatalmas változáson menne keresztül; ha ez az ember nem létezne, a menny elhomályosulna, a föld káoszba süllyedne, és az egész emberiség éhínségek és járványok közepette élne. Ő majd megmutatja nektek, hogy ha a megtestesült Isten nem jönne el, hogy megmentsen titeket az utolsó napokban, akkor Isten régen elpusztította volna az egész emberiséget a pokolban; ha ez a test nem létezne, akkor örökké főbűnösök lennétek, és hullák mindörökké. Tudnotok kell, hogy ha ez a hús-vér test nem létezne, az egész emberiség elkerülhetetlen balsorssal nézne szembe, és lehetetlennek találná, hogy elkerülje a még keményebb büntetést, amelyet Isten az utolsó napokban szab ki az emberiségre. Ha ez a közönséges hús-vér test nem született volna meg, mindannyian olyan állapotban lennétek, ahol életért könyörögnétek anélkül, hogy képesek lennétek élni, és a halálért imádkoznátok anélkül, hogy képesek lennétek meghalni. Ha ez a hús-vér test nem létezne, akkor nem tehetnétek szert az igazságra, és ma nem járulhatnátok Isten trónja elé, hanem Isten megbüntetne benneteket súlyos bűneitekért. Tudtátok, hogy ha Isten nem tért volna vissza a hús-vér testbe, senkinek sem lenne esélye üdvözülni; és ha nem jött volna el ez a test, Isten már régen véget vetett volna a régmúlt korszaknak? És mivel ez így van, még mindig képesek vagytok elutasítani Isten második megtestesülését? Ha egyszer oly sok hasznót húztok ebből a közönséges emberből, miért ne fogadnátok el Őt örömmel?

Isten munkája olyasmi, amit nem tudsz felfogni. Ha nem tudod teljesen felfogni, hogy a választásod helyes-e, és azt sem tudod, hogy Isten munkája sikerülhet-e, akkor miért

nem próbálsz szerencsét, hogy meglásd, ez a hétköznapi ember nagy segítségére lehet-e, és hogy Isten valóban nagyszerű munkát végzett-e? Mindazonáltal el kell mondanom neked, hogy Nőé idejében az emberek olyan mértéktelenül ettek és ittak, házasodtak és mentek férjhez, hogy Isten nem tudta elviselni, hogy ennek tanúja legyen, ezért hatalmas özönvizet bocsátott le, hogy elpusztítsa az emberiséget, csak Nőé családjának nyolc tagját kímélte meg, illetve mindenféle madarat és állatot. Az utolsó napokban azonban Isten azokat kíméli meg, akik a végsőkéig hűségesek voltak Hozzá. Bár mindkét korszak olyan romlással teli időszak volt, amelyet Isten nem tudott elviselni, hogy szemtanúja legyen, az emberiség pedig mindkét korszakban megromlott, és tagadta, hogy Isten az ő Ura, Isten mégis csak a Nőé korában élő embereket pusztította el. Az emberiség mindkét korszakban nagy szenvedést okozott Istennek, Isten azonban mindmáig türelmes maradt az utolsó idők embereivel szemben. Hogy miért? Sosem gondolkodtatok rajta, hogy miért? Ha tényleg nem tudjátok, hadd mondjam el. Az ok, amiért Isten képes kegyelmet gyakorolni az utolsó idők embereivel szemben, nem az, hogy kevésbé romlottak, mint Nőé idejében, vagy bűnbánatot tanúsítottak Isten felé, még kevésbé az, hogy az utolsó időkben a technológia annyira fejlett, hogy Isten nem tudja rávenni magát az elpusztításukra. Inkább arról van szó, hogy Istennek az utolsó napokban még munkálkodnia kell egy embercsoportban, és hogy Isten ezt a munkát Maga fogja elvégezni az Ő megtestesülésében. Továbbá Isten ki fogja választani ennek a csoportnak egy részét, hogy legyenek a megváltása tárgyai és az Ő irányítási tervének gyümölcsei, és ezeket az embereket át fogja hozni a következő korba. Ezért, bármilyen történjen, az ár, amit Isten megfizetett, teljes egészében előkészület volt arra a munkára, amit megtestesülése az utolsó napokban fog elvégezni. Az is ennek a hús-vér testnek köszönhető, hogy megértétek a mai napot. Azért van esélyetek a túlélésre, mert Isten hús-vér testben él. Mindezt a jó szerencsét ennek a hétköznapi embernek köszönhetitek. Sőt végül minden nemzet imádni fogja ezt a közönséges embert, valamint hálát fog adni és engedelmeskedni fog ennek a jelentéktelen embernek, mert az Általa hozott igazság, élet és út mentette meg az egész emberiséget, enyhítette az összeütközést ember és Isten között, csökkentette a távolságot közöttük, és teremtett kapcsolatot Isten gondolatai és az ember közt. Ugyancsak Ő az, aki még nagyobb dicsőséget szerzett Istennek. Vajon egy ilyen hétköznapi ember méltatlan a bizalmadra és az imádatodra? Egy ilyen közönséges hús-vér test alkalmatlan arra, hogy Krisztusnak nevezzék? Egy ilyen hétköznapi ember nem lehet Isten megnyilvánulása az emberek között? Egy ilyen ember, aki megkímélte az emberiséget a katasztrófától, nem érdemli meg a szereteteket és a vágyatokat, hogy ragaszkodjatok Hozzá? Ha visszautasítjátok az igazságokat, amelyek a szájából elhangzottak, és megvetitek a köztetek való létezését, vajon mi lesz belőletek a végén?

Az utolsó napokban Isten minden munkája ezen a hétköznapi emberen keresztül történik. Mindent neked fog ajándékozni, sőt, mi több, minden veled kapcsolatos dologról képes lesz dönten. Lehet-e egy ilyen ember olyan, amilyenek ti hiszitek: olyan

egyszerű, hogy említésre sem méltó? Nem elég-e az Ő igazsága, hogy végleg meggyőzzön titeket? Tetteinek tanúsága nem elég-e, hogy teljesen meggyőzzön titeket? Vagy talán úgy vélték, az út, amelyet Ő kínál, nem méltó arra, hogy járjatok rajta? Mindent összevetve, mi késztet, hogy irtózzatok Tőle, elvessétek Őt, és messze elkerüljétek? Ez az az ember, aki kifejezi az igazságot, ez az az ember, aki elhozza az igazságot, és ez az az ember, aki megmutatja nektek a követendő ösvényt. Lehetséges-e, hogy még mindig képtelenek vagytok megtalálni Isten munkájának nyomait ezekben az igazságokban? Jézus munkája nélkül az emberiség nem jöhetett volna le a keresztről, de a mai megtestesülés nélkül azok, akik a keresztről lejönnek, soha nem nyerhetik el Isten jóváhagyását, és nem léphetnek be az új korba. Ezen hétköznapi ember eljövedele nélkül soha nem lett volna lehetőségetek meglátni Isten igazi arcát, és nem is lennétek jogosultak, mert olyan tárgyak vagytok, amelyeket már régen el kellett volna pusztítani. Isten második megtestesülésének eljövedele miatt Isten megbocsátott és megkegyelmezett nektek. Ettől függetlenül a szavak, amelyekkel végül itt kell hagyjalak benneteket, még mindig ezek: ez a hétköznapi ember, aki a megtestesült Isten, végtelenül fontos számotokra. Ez az a nagy dolog, amit Isten már véghezvitt az emberek között.

Csak az utolsó napok Krisztusa adhatja meg az embernek az örök élet útját

Az élet útja nem olyasmi, amit bárki birtokolhat, vagy amit bárki könnyedén elérhet. Azért van ez így, mert élet csak Istentől származhat, ami azt jelenti, hogy csak Maga Isten birtokolja az élet lényegét, és az élet útja csakis Magáé Istené. Tehát egyedül Isten az élet eredete, az élet élő vizének kiapadhatatlan kútforrása. Amióta megteremtette a világot, Isten sok munkát végzett az élet vitalitásával kapcsolatban, sok munkát végzett, amely életet hoz az embernek, és nagy árat fizetett azért, hogy az ember életet nyerhessen. Azért van ez így, mert Isten Maga az örök élet, és Isten Maga az ember feltámasztásának útja. Isten soha nem hiányzik az ember szívéből, és mindenkor ott él az emberek között. Mindig is Ő volt az ember életének hajtóereje, az ember létezésének gyökere, és gazdag tárház az ember születés utáni létezéséhez. Ő az oka az ember újjászületésének, és Ő teszi képessé arra, hogy kitartóan élje meg minden egyes szerepét. Az ember az Ő hatalmának és kiolthatatlan életerejének köszönhetően él nemzedékről nemzedékre, és ez idő alatt mindvégig Isten életének hatalma volt az ember létezésének fő támasza, amiért Isten olyan árat fizetett, amelyet egy hétköznapi ember sem fizetett soha. Isten életereje képes bármilyen hatalom fölé kerekedni; sőt minden hatalmat felülmúl. Az Ő élete örök, az Ő hatalma rendkívüli, és az Ő életerejét nem gyűrheti maga alá teremtett lény vagy ellenséges erő. Isten életereje létezik, és ragyogó fénnel világít, időtől és helytől függetlenül. Menny és föld nagy változásokon

mehet keresztül, de Isten élete mindörökké ugyanaz. Minden elmúlhat, de Isten élete továbbra is megmarad, mert Isten minden dolgok létezésének forrása és a létezésük gyökere. Az ember élete Istentől származik, a menny létezése Isten miatt van, és a föld létezése Isten életének erejéből ered. Nincs olyan vitalitással eltöltött tárgy, amely felülmúlhatná Isten szuverenitását, és nincs olyan életerővel teli dolog, amely kikerülhetné Isten hatalmának hatáskörét. Ily módon mindenkinek, bárki legyen is, Isten uralma alá kell vetnie magát, mindenkinek Isten parancsnoksága alatt kell élnie, és senki nem menekülhet meg az Ő kezéből.

Most talán arra vágysz, hogy életet nyerj, vagy talán arra vágysz, hogy elnyerd az igazságot. Bármelyikről van is szó, meg szeretnéd találni Istent, megtalálni azt az Istent, akire támaszkodhatsz, és aki megadhatja neked az örök életet. Ha el szeretnéd nyerni az örök életet, előbb az örök élet forrását kell megértened, és előbb tudnod kell, hol van Isten. Már mondtam, hogy csak Isten a változatlan élet, és csak Isten birtokolja az élet útját. Mivel Isten a változatlan élet, így Ő az örök élet; mivel csakis Isten az élet útja, így Isten Maga az örök élet útja. Ezért először azt kell megértened, hol van Isten, és hogyan nyerheted el az örök életnek ezt az útját. Lépünk most közösségre külön-külön ezzel a két kérdéssel kapcsolatban!

Ha igazán el szeretnéd nyerni az örök élet útját, és ha mohó vagy annak keresésében, először válaszolj erre a kérdésre: hol van ma Isten? Talán ezt felelnéd: „Isten a mennyben él, természetesen – Ő biztosan nem élne a te otthonodban, ugye?” Talán azt mondanád, hogy Isten nyilvánvalóan minden dolog között él. Vagy azt mondhatnád, hogy Isten minden ember szívében él, vagy hogy Isten a szellemi világban van. Egyiket sem tagadom, de tisztáznom kell a kérdést. Nem teljesen helytálló azt mondani, hogy Isten az ember szívében él, de nem is egészen helytelen. Azért van ez így, mert az Istenben hívők között vannak olyanok, akiknek a hite igaz, és olyanok, akiknek a hite hamis; vannak olyanok, akiket Isten helyesel, és olyanok, akiket helytelenít; vannak olyanok, akik örömet szereznek Neki, és olyanok, akiket utál; és vannak olyanok, akiket Ő tökéletessé tesz, és olyanok, akiket kirekeszt. Ezért azt mondom, hogy Isten csak néhány ember szívében él, és ezek az emberek kétségkívül azok, akik igazán hisznek Istenben, akiket Isten helyesel, akik örömet szereznek Neki, és akiket Ő tökéletessé tesz. Ők azok, akiket Isten vezet. Mivel Isten vezeti őket, ők azok az emberek, akik már hallották és látták az örök élet Istentől való útját. Azok, akiknek az Istenbe vetett hite hamis, akiket Isten nem helyesel, akiket Isten megvet, akiket Isten kivet – őket Isten mindenképpen elutasítja, ők mindenképpen az élet útja nélkül maradnak, és mindenképpen tudatlanságban maradnak afelől, hogy hol van Isten. Ezzel szemben azok, akiknek Isten ott él a szívében, tudják, hol van Ő. Ők azok az emberek, akiket Isten megajándékoz az örök élet útjával, és ők azok, akik követik Istent. Nos, tudod már, hol van Isten? Isten mind az ember szívében, mind az ember mellett ott van. Nemcsak a szellemi világban és minden dolog fölött van, hanem még inkább ott van a földön, amelyen az ember létezik. Így az utolsó napok eljövetele Isten munkájának lépteit

új területre vezette. Isten szuverenitása kiterjed mindenre mindenek között, és Ő az ember fő támasza a szívében, sőt, mi több, Ő az emberek között létezik. Csak így hozhatja el Ő az élet útját az emberiségnek, és így hozhatja el az embert az élet útjára. Isten azért jött el a földre és él az emberek között, hogy az ember elnyerje az élet útját, és hogy az ember létezhesen. Ugyanakkor Isten parancsol mindennek mindenek között, hogy megkönnyítse az együttműködést az irányítással, amelyet az emberek között végez. Így, ha csak azt a doktrínát ismered el, hogy Isten a mennyben és az ember szívében van, de nem ismered el Isten emberek közötti létezésének igazságát, akkor sohasem fogod elnyerni az életet, és sohasem fogod elnyerni az igazság útját.

Isten Maga az élet és az igazság, és az Ő élete és igazsága együtt létezik. Azok, akik képtelenek elnyerni az igazságot, sohasem fogják elnyerni az életet. Az igazság útmutatása, támogatása és ellátása nélkül csak szavakat, doktrínákat, mindenekfölött pedig halált nyerhetsz. Isten élete mindenkor jelenvaló, és az Ő igazsága és élete együtt létezik. Ha nem vagy képes megtalálni az igazság forrását, akkor nem fogod elnyerni az élet táplálékát; ha nem vagy képes elnyerni az élet gondoskodását, akkor biztosan nem lesz benned igazság, és így, a fantazmagóriáidon és elképzeléseiden kívül, az egész tested nem lesz több, csak a húsdod – a bűzös húsdod. Tudd meg, hogy a könyvek szavai nem számítanak életnek, a történelmi feljegyzéseket nem lehet igazságként imádni, és a múlt szabályai nem szolgálhatnak beszámolóként Isten jelenben elhangzott szavairól. Csak amit Isten mond ki, amikor eljön a földre és az emberek között él, az az igazság, az élet, Isten akarata és az Ő munkálkodásának jelenlegi módja. Ha az elmúlt korokban Isten által mondott szavakról szóló feljegyzéseket alkalmazod a mai napra, akkor régész vagy, és a jellemzésed legtalálhatóbb módja ez: a történelmi örökség szakértője. Azért van ez így, mert mindig Isten elmúlt időkben végzett munkájának nyomaiban hiszel, csak Isten árnyékában hiszel, amely egy korábbi időből maradt, amikor Ő az emberek között munkálkodott, és csak abban az útban hiszel, amelyet Isten régebbi korokban adott az Ő követőinek. Nem hiszel Isten mai munkájának irányában, nem hiszel Isten mai dicsőséges ábrázatában, és nem hiszel az igazság útjában, amelyet Isten a jelenben mond ki. Így hát tagadhatatlanul álmodozó vagy, aki teljesen elveszítette kapcsolatát a valósággal. Ha most még mindig olyan szavakon csüngsz, amelyek képtelenek életet hozni az embernek, akkor reménytelen, halott fadarab^a vagy, mert túlságosan konzervatív, túlságosan kezelhetetlen vagy, túlságosan lepereg rólad a józan ész szava!

A testté lett Istent Krisztusnak nevezzük, és ugyanígy a Krisztust, aki meg tudja adni az embereknek az igazságot, Istennek nevezzük. Nincs ebben semmi túlzott, hiszen Ő birtokolja Isten lényegét, birtokolja Isten természetét és bölcsességét az Ő munkájában – amelyek ember számára elérhetetlenek. Azok, akik Krisztusnak nevezik magukat, mégsem képesek Isten munkáját végezni, szélhámosok. Krisztus nem pusztán Isten megnyilvánulása a földön, hanem a konkrét test is, amelyet Isten felvesz, mialatt munkáját

---

^a „Halott fadarab” – egy kínai mondás, jelentése: menthetetlen.

végzi és befejezi az emberek között. Ennek a testnek a helyét nem veheti át bármelyik ember, hanem olyan test ez, amely képes megfelelően hordozni Isten munkáját a földön, kifejezni Isten természetét, jól képviselni Istent, és életet biztosítani az embernek. Előbb-utóbb azok, akik Krisztus szerepét játsszák, mind elbuknak, mert bár Krisztusnak vallják magukat, semmi nincs bennük Krisztus lényegéből. Ezért azt mondom, hogy Krisztus hitelességét ember nem határozhatja meg, hanem Maga Isten válaszolja meg és dönti el. Ily módon, ha igazán szeretnéd az élet útját keresni, először el kell ismerned, hogy Isten a munkát, amellyel megajándékozza az embert az élet útjával, azáltal végzi el, hogy eljön a földre – és el kell ismerned, hogy Ő az utolsó napokban jön el a földre, hogy megajándékozza az embert az élet útjával. Ez nem a múlt; ez ma történik.

Az utolsó napok Krisztusa életet hoz, és az igazság tartós és örökkévaló útját hozza el. Ez az igazság az ösvény, amely által az ember életet nyer, és ez az egyetlen út, amely által az ember megismeri Istent, és elnyeri Isten helyeslését. Ha nem keresed az élet útját, amelyet az utolsó napok Krisztusa biztosít, akkor sohasem nyered el Jézus helyeslését, és sohasem leszel alkalmas arra, hogy belépj a mennyek országának kapuján, mert a történelem bábja és egyúttal rabja vagy. Akiket a szabályok, a szavak irányítanak, és akiket megbéklyóz a történelem, azok sohasem lesznek képesek életet nyerni, sem elnyerni az élet örök útját. Azért van ez így, mert nekik csak zavaros víz jut, amelyhez évezredek át ragaszkodtak, nem pedig az élet vize, amely a trónusból fakad. Azok, akik nem kapnak az élet vizéből, örökre hullák maradnak, a Sátán játékszerei és a pokol fiai. Akkor hát hogyan láthatnák meg Istent? Ha csak a múltba próbálsz kapaszkodni, csak egy helyben állva próbálsz megtartani a dolgokat a jelenlegi állapotukban, és meg sem próbálsz megváltoztatni a status quót és elvetni a történelmet, akkor nem fogsz-e mindig szemben állni Istennel? Isten munkájának lépései óriásiak és hatalmasak, mint a feltornyosuló hullámok és a robajló mennydörgés – te mégis tétlenül üldögélsz, várva a pusztulást, bolondságodhoz ragaszkodva és nem csinálva semmit. Ily módon hogyan számíthatnál olyasvalakinek, aki a Bárány nyomdokain jár? Hogyan tudod igazolni, hogy az Isten, akibe kapaszkodsz, olyan Isten, aki mindig új és sohasem régi? És hogyan vihetnek át téged egy új korba megsárgult könyveid szavai? Hogyan vezethetnének téged, hogy Isten munkájának lépéseit keresd? És hogyan vihetnének fel a mennybe? Amit a kezedben tartasz, szavak, amelyek csak ideiglenes vigaszt nyújthatnak, nem pedig igazságok, amelyek képesek életet adni. Az írások szavai, amelyeket olvasol, csak a nyelvedet gazdagíthatják, de ezek nem a filozófia szavai, amelyek segítségével megismerheted az emberi életet, még kevésbé az ösvények, amelyek elvezethetnek téged a tökéletességre. Nem gondolkodtat el téged ez a különbség? Nem ébreszt rá téged a benne foglalt misztériumokra? Képes vagy eljuttatni saját magadat a mennybe, hogy egymagad találkozz Istennel? Isten eljövetele nélkül fel tudod vinni magadat a mennybe, hogy a családi boldogságot élvezd Istennel? Még most is álmodsz? Akkor azt javaslom, fejezd be az álmodozást, és nézd meg, ki munkálkodik most – nézz, hogy lásd, ki végzi el az ember megmentésének

munkáját most, az utolsó napokban. Ha nem teszed, soha nem fogod elnyerni az igazságot, és soha nem fogsz életet nyerni.

Akik anélkül szeretnék elnyerni az életet, hogy a Krisztus által kimondott igazságra támaszkodnának, azok a legnevetesebb emberek a földön; és akik nem fogadják el az élet útját, amelyet Krisztus hozott el, azok eltévedtek a fantázia világában. Ezért mondom, hogy azokat, akik nem fogadják el az utolsó napok Krisztusát, Isten mindörökké utálni fogja. Krisztus az ember kapuja a királyságba az utolsó napokban, és nincs, aki Őt meg tudná kerülni. Isten senkit nem tesz tökéletessé, csak Krisztus által. Te hiszel Istenben, így el kell fogadnod az Ő szavait, és engedelmeskedned kell az Ő útjának. Nem gondolhatsz csak arra, hogy áldásokat nyerj, miközben képtelen vagy befogadni az igazságot, és képtelen vagy elfogadni az élet gondoskodását. Krisztus eljön az utolsó napokban, hogy mindazok, akik igazán hisznek Benne, életet nyerjenek. Az Ő munkája azért van, hogy lezárja a régi kort, és belépjen az újba, és az Ő munkája az ösvény, amelyre rá kell térniük mindazoknak, akik belépnek az új korba. Ha képtelen vagy elismerni Őt, és ehelyett elítéled, káromolod, sőt üldözöd Őt, akkor mindenképpen égni fogsz az örökkévalóságig, és soha nem léphetsz be Isten királyságába. Mert ez a Krisztus Maga a Szentlélek kifejeződése, Isten kifejeződése, az Egyetlen, akit Isten megbízott, hogy az Ő munkáját végezze a földön. Ezért azt mondom, ha nem tudsz elfogadni mindent, amit az utolsó napok Krisztusa tesz, akkor a Szentlelket káromolod. A megtorlás, amely azokat éri majd, akik a Szentlelket káromolják, mindenki számára magától értetődő. Azt is mondom neked, hogy ha ellenszegülsz az utolsó napok Krisztusának, ha elutasítod az utolsó napok Krisztusát, nem lesz senki más, aki helyetted viselné a következményeket. Továbbá a mai naptól fogva nem kapsz újabb esélyt, hogy elnyerd Isten helyeslését; még ha próbálsz is megváltást kapni, soha többé nem láthatod meg Isten arcát. Mert aminek ellenállsz, az nem egy ember, amit elutasítasz, az nem egy jelentéktelen kis lény, hanem Krisztus. Tudod, mik lesznek ennek a következményei? Nem kis hibát követsz el, hanem égbekiáltó bűnt. Ezért azt tanácsolom mindenkinek: ne vicsorogj az igazság előtt, ne kritizáld meggondolatlanul, mert csak az igazság hozhat neked életet, és az igazságon kívül semmi nem teheti lehetővé számodra, hogy újjászüless, és újra meglásd Isten arcát.

Készíts elegendő jócselekedetet rendeltetési helyedhez

Sok munkát végeztem közöttetek, és természetesen számos kijelentést is szóltam. Mégsem tudok szabadulni az érzéstől, hogy szavaim és munkám nem érték el teljesen munkám célját az utolsó napokban. Mert az utolsó napokban az Én munkám nem egy bizonyos személy vagy bizonyos emberek érdekében történik, hanem azért, hogy megmutassam eredendő természetemet. Mégis, számtalan okból – talán az idő szűkössége vagy a hektikus munkarend miatt – az emberek egyáltalán nem ismertek meg

Engem a természetem alapján. Így belevágok új tervembe, a végső munkámba, és új lapot nyitok az Én munkámban, hogy mindazok, akik Engem látnak, szüntelenül a kezüket tördeljék, sírjanak és jajgassanak létezésem miatt. Ez azért van, mert Én elhozom az emberiség végét a világra, és mostantól fogva az emberiség előtt leleplezem teljes valómat, hogy mindazok, akik ismernek Engem, és azok is, akik nem, gyönyörködhesse abban, hogy valóban eljöttem az emberi világba, eljöttem a földre, ahol minden sokasodik. Ez az Én tervem, az egyetlen „vallomásom” azóta, hogy megteremtettem az emberiséget. Fordítsatok osztatlan figyelmet minden mozdulatomra, mert vesszőm ismét közeledik az emberiséghez, mindazokhoz, akik szembeszállnak Velem.

A mennyekkel együtt elkezdem a munkát, amelyet el kell végeznem, és így megyek végig óvatosan az emberek áradatán, és haladok ég és föld között, anélkül, hogy bárki is valaha észrevenné mozdulataimat vagy felfigyelne szavaimra. Ezért tervem továbbra is zökkenőmentesen halad előre. Csupán arról van szó, hogy minden érzéketek annyira eltompult, hogy nem veszitek észre munkám lépéseit. De biztosan eljön majd a nap, amikor felismeritek szándékaimat. Ma együtt élek veletek és együtt szenvedek veletek, és már régóta megértettem az emberiség Hozzám való viszonyulását. Nem kívánok erről többet beszélni, még kevésbé kívánlak benneteket megszégyeníteni azzal, hogy e fájdalmas téma további példáit hozom fel. Csak azt remélem, hogy megszívlelitek mindazt, amit tettetek, hogy elszámolhassunk azon a napon, amikor újra találkozunk. Nem kívánok senkit sem hamisan vádolni közületek, mert Én mindig igazságosan, tisztességesen és becsületesen jártam el. Természetesen azt is remélem, hogy ti is becsületesek tudtok lenni, és nem tesztek semmi olyat, ami ég és föld, vagy a saját lelkiismeretetek ellen való. Ez az egyetlen, amit kérek tőletek. Sokan nyugtalanul és kényelmetlenül érzik magukat, mert borzalmas hibákat követtek el, és sokan szégyellik magukat, mert soha egyetlen jótettet sem hajtottak végre. Viszont sokan vannak olyanok is, akik kicsit sem érzik magukat megszégyenítve bűneik miatt, hanem egyre rosszabbá válnak, teljesen letépve a – még teljesen fel nem fedett – förtelmes vonásaikat elrejtő álarcot, hogy próbára tegyék a természetemet. Nem törődöm egyetlen ember tetteivel sem, és nem is veszek tudomást róluk. Inkább azt a munkát végzem, amit tennem kell, legyen az információgyűjtés, vagy utazás, vagy valami olyan tevékenység, amihez érdekem fűződik. A kulcsfontosságú időkben az emberek között végzett munkámat az eredetileg tervezett módon folytatom, egy másodperccel sem túl későn vagy túl korán, mindezt könnyedén és gyorsan. Azonban munkám minden egyes lépésével egyeseket félreállítok, mert megvetem hízalgő módszereiket és színlelt alárendeltségüket. Akik utálatosak számomra, azokat biztosan elhagyom, akár szándékosan, akár nem szándékosan. Röviden, azt szeretném, hogy mindazok, akiket megvetek, távol maradjanak Tőlem. Természetesen azokat a gonoszokat, akik még mindig a házamban vannak, nem fogom kímélni. Mivel az ember megbüntetésének napja közel van, nem sietek kiűzni minden hitvány lelket a házamból, mert megvannak a saját terveim.

Most van az az idő, amikor minden egyes ember számára meghatározom a véget, nem pedig az a szakasz, amelyben elkezdtem munkálni az embert. Egyenként feljegyzem a könyvembe minden egyes ember szavait és tetteit, az utat, amelyen Engem követtek, a bennük rejlő tulajdonságokat, és azt, hogy végül hogyan viselkedtek. Így módon, függetlenül attól, hogy milyen emberről van szó, senki sem kerülheti el a kezemet, és mindenki a saját fajtájával lesz, ahogyan Én kijelölöm. Nem az életkor, a rang, vagy a szenvedés mértéke alapján döntöm el, hogy kinek milyen rendeltetési helye van, és legkevesebbé sem az alapján, hogy az illető mennyire készlet száncalomra, hanem aszerint, hogy birtokában van-e az igazságnak. Nincs más választás, csak ez. Meg kell értenetek, hogy mindazok, akik nem követik Isten akaratát, szintén bűnhődni fognak. Ez egy megváltoztathatatlan tény. Tehát azok, akik büntetésben részesülnek, Isten igazságossága miatt kapják a büntetést, megtorlasként számos gonoszságuk miatt. A tervemen semmit sem változtattam annak kezdete óta. Egyszerűen csak arról van szó, hogy ami az embereket illeti, úgy tűnik, hogy egyre kevesebben vannak azok, akikhez szavaimat intézem, ahogy egyre kevesebben vannak azok is, akik valóban elnyerik a jóváhagyásomat. De Én továbbra is fenntartom, hogy a tervem soha nem változott; inkább az ember hite és szeretete az, ami folyamatosan változik, folyamatosan fogyatkozik, olyan mértékben, hogy mindenki számára lehetséges, hogy eljusson az Értém való rajongástól az Irántam való ridegségig, sőt, akár az Én kitesztálásomig is. A hozzátok való viszonyulásom se hideg, se meleg nem lesz, amíg undort és utálatot nem érzek, és végül büntetést nem szabok ki. A büntetések napján azonban még látni foglak benneteket, de ti többé már nem láthattok Engem. Mivel az élet köztetek már fárasztóvá és unalmassá vált Számomra, ezért, mondanom sem kell, hogy más környezetet választottam, amelyben élni fogok, hogy jobban elkerüljem a gonosz szavaitok ártalmát, és távol maradjak a ti elviselhetetlenül aljas viselkedésektől, hogy többé ne tudjatok becsapni Engem, vagy felületesen bánni Velem. Mielőtt elhagylak benneteket, még mindig arra kell biztatnom titeket, hogy tartózkodjatok attól, hogy olyat tegyetek, ami nincs összhangban az igazsággal. Inkább azt tegyétek, ami mindenkinek tetszik, ami mindenkinek hasznára válik, és ami a saját rendeltetési helyeteknek kedvez, máskülönben az, aki a csapás közepette szenvedni fog, nem más lesz, mint ti magatok.

Irgalmasságom azok iránt mutatkozik meg, akik szeretnek Engem és megtagadják önmagukat. A gonoszokat sújtó büntetés eközben pontosan bizonyítja igazságos természetemet, és még inkább tanúskodik haragomról. Amikor eljön a csapás, mindazok, akik Ellenem vannak, sírni fognak, miközben éhínség és dögvész áldozatául esnek. Azok, akik mindenféle gonoszságot elkövettek, de sok éven át követtek Engem, nem fogják megúszni, hogy megfizessenek bűneikért; ők is olyan szerencsétlenségbe fognak alámerülni, amelyhez hasonló ritkán volt látható az évmilliók során, és állandó pánik és félelem lesz úrrá rajtuk. Azok a követőim pedig, akik hűséget tanúsítottak Irántam, örvideni és tapsolni fognak hatalmamnak. Kimondhatatlan elégedettséget

fognak tapasztalni, és olyan örömben fognak élni, amelyet azelőtt még soha nem adományoztam az emberiségnek. Mert nagyra becsülöm az emberek jótetteit, és utálom gonosz tetteiket. Amióta elkezdtem vezetni az emberiséget, buzgón reméltem, hogy megnyerhetem az emberek egy olyan csoportját, akik azonos gondolkodásúak Velem. Eközben azokat, akik nem azonos gondolkodásúak Velem, soha nem felejttem el; szívemben mindig gyűlölöm őket, és várom az alkalmat, hogy bosszút álljak rajtuk, amit élvezettel fogok nézni. Most végre eljött az Én napom, és nem kell tovább várnom!

A végső munkám nem csak az emberek megbüntetésére szolgál, hanem arra is, hogy elrendezzem az ember rendeltetési helyét, és hogy minden ember elismerje tetteimet és cselekedeteimet. Azt akarom, hogy minden egyes ember lássa, hogy minden, amit tettem, helyes, és hogy minden, amit tettem, az az Én természetem kifejeződése. Nem az ember cselekedete, még kevésbé a természet hozta létre az emberiséget, hanem Én, aki a teremtésben minden élőlényt táplálok. Az Én létezésem nélkül az emberiség egyszerűen elpusztul és csapásoktól szenved. Egyetlen emberi lény sem fogja többé látni a gyönyörű napot és holdat, vagy a zöldellő világot; az emberiség csak a fagyos éjszakával és a halál árnyékának könyörtelen völgyével találkozik. Én vagyok az emberiség egyetlen üdvössége. Én vagyok az emberiség egyetlen reménye, sőt, Én vagyok az, akin az egész emberiség létezése nyugszik. Nélkülem az emberiség azonnal megtorpan. Nélkülem az emberiség katasztrófát fog elszenvedni, és mindenféle kísértet tiporja majd el, bár senki sem figyel Rám. Olyan munkát végeztem, amelyet senki más nem tud elvégezni, és csak remélem, hogy az emberek néhány jócselekedettel meg tudják ezt hálálni Nekem. Bár csak kevesen tudják meghálálni Nekem, mégis befejezem utazásom az emberi világban, és megkezdem kibontakozó munkám következő lépését, mert az emberek közötti ide-oda rohangálásom e hosszú évek során meghozta gyümölcsét, és nagyon elégedett vagyok. Engem nem az emberek száma érdekel, hanem a jótetteik. Mindenesetre remélem, hogy elegendő jócselekedetet készítetek elő a saját rendeltetési helyetek érdekében. Akkor leszek elégedett; különben egyikőtök sem menekülhet meg a csapástól, amely rátok fog lesújtani. A csapás Tőlem ered, és természetesen Én irányítom. Ha nem tudtok elég jónak tűnni a szememben, akkor nem fogtok megmenekülni a csapás elszenvedésétől. A megpróbáltatások közepette tetteitek és cselekedeteitek nem bizonyultak teljesen helyénvalóknak, mert hitetek és szeretetetek üres volt, és csak félnéknak vagy keménynek mutatkoztatok. Ezzel kapcsolatban csak azt fogom megítélni, hogy valami jó vagy rossz. Továbbra is az foglalkoztat, ahogyan mindegyikőtök cselekszik és megnyilvánul, és ez alapján fogom meghatározni a végeteket. Egyet azonban világossá kell tennem: azokkal szemben, akik a legcsekélyebb hűséget sem mutatták Irántam a megpróbáltatások idején, nem leszek többé irgalmas, mert irgalmasságom csak eddig terjed. Nem kedvelek továbbá senkit, aki egyszer már elárult Engem, és még kevésbé szeretnék azokkal társulni, akik elárulják barátaik érdekeit. Ez az Én természetem, függetlenül attól, hogy ki az illető. Ezt el kell mondanom nektek: aki összetöri a szívemet,

az másodszor nem kap Tőlem kegyelmet, mindaz pedig aki hűséges volt Hozzám, örökre a szívemben marad.

Kihez vagy hű?

Most minden egyes nap, amelyet megéltek, sorsdöntő, és rendkívül fontos a rendeltetési helyetek és sorsotok szempontjából, ezért óvnotok kell mindent, amitek ma van, és meg kell becsülnötök minden eltelt percet. Annyi időt kell szakítanotok, amennyit csak tudtok, hogy a legnagyobb nyereséget szerezzétek magatoknak, hogy ne hiába éljétek ezt az életet. Lehet, összezavar titeket, hogy miért szólok ilyen szavakat. Hogy őszinte legyek, egyáltalán nem örülök egyikőtök viselkedésének sem, mert nem olyan reményeket fűztem hozzátok, mint amilyenek ma vagytok. Így tehát ezt mondhatom: mindegyikőtök a veszedelem szélén áll, és hajdani segélykiáltásaitok, illetve korábbi törekvéseitek az igazság és a fény keresésére a végükhöz közelednek. Ez a ti jutalmatok utolsó megnyilatkozása, és ez olyasvalami, amire nem számítottam. Nem kívánok a tények ellenében beszélni, mert nagy csalódást okoztatok Nekem. Talán nem akartok ebbe beletörődni, nem akartok szembenézni a valósággal – mégis komolyan meg kell kérdeznem tőletek: mindezen években pontosan mi töltötte be a szíveteket? Kihez hű a szívetek? Ne mondjátok, hogy ezek a kérdések a semmiből jöttek, és ne kérdezzétek Tőlem, miért kérdeztem ilyeneket. Tudjátok meg: azért, mert túl jól ismerlek benneteket, túlságosan törődöm veletek, és túlságosan sokat fordítottam a Szívemből a ti magaviseletetekbe és tetteitekbe, amelyek miatt szakadatlanul számonkértelek titeket, és keserves megpróbáltatásokat viseltem el. Ti mégis csak közömbösséggel és elviselhetetlen beletörődéssel viszonzóztok Nekem. Oly hanyagul viselkedtetek Velem szemben; lehetséges, hogy én erről semmit sem tudok? Ha ezt hiszitek, az még inkább bizonyítja azt a tényt, hogy nem igazán bántok Velem kedvesen. És ezért azt mondom, hogy homokba dugjátok a fejeteket. Ti mindannyian annyira okosak vagytok, hogy azt sem tudjátok, mit csináltok – tehát mivel fogtok számot adni Nekem?

Az Engem leginkább foglalkoztató kérdés az, hogy pontosan kihez hű a szívetek. Azt is remélem, hogy mindegyikőtök megpróbálja összeszedni a gondolatait, és megkérdezi magától, hogy kihez hű, és kiért él. Talán még soha nem gondoltátok át alaposan ezeket a kérdéseket, úgyhogy mi lenne, ha felfedném előttem a válaszokat?

Bárki, akinek van emlékezete, elismeri ezt a tényt: az ember önmagáért él, és önmagához hű. Nem hiszem, hogy a válaszaitok teljesen helyesek lennének, hisz mindannyian a saját életetekben léteztek, és mindannyian a saját szenvedéseitekkel küzdötök. Ily módon azokhoz az emberekhez vagytok hűek, akiket szerettek, és azokhoz a dolgokhoz, amelyek örömet szereznek nektek; önmagatokhoz nem vagytok teljesen hűek. Mivel mindannyiőtök befolyásolnak a körülöttetek lévő emberek, események és tárgyak, nem vagytok igazán hűek önmagatokhoz. Nem azért mondom ezeket a

szavakat, hogy támogassam az önmagatokhoz való hűségeteket, hanem hogy leleplezzem a bármely dologhoz való hűségeteket, mivel annyi év alatt soha nem kaptam hűséget egyikőtöktől sem. Követtetek Engem ennyi éven át, mégsem adtatok Nekem soha egy jottányi hűséget sem. Ehelyett az általatok szeretett emberek és a nektek tetsző dolgok körül forgolódtatok – olyannyira, hogy mindig és mindenhol a szívetekhez közel tartjátok őket, és soha nem hagyjátok el őket. Valahányszor lelkesedést vagy szenvedélyt éreztek bármely dolog iránt, amelyet szerettek, az akkor történik, miközben Engem követtek, vagy akár akkor, amikor szavaimat hallgatjátok. Ezért azt mondom, hogy arra használjátok a hűséget, melyet én kérek tőletek, hogy inkább a „kiskedvenceitekhez” vagytok hűek és őket babusgatjátok. Lehet ugyan, hogy feláldoztok értem egy-két dolgot, de ez nem képviseli a ti egészteket, és nem jelzi azt, hogy Én vagyok az, akihez igazán hűek vagytok. Olyan vállalkozásokba vágtok bele, amelyek iránt szenvedélyt éreztek: vannak, akik a fiaikhoz és lányaikhoz hűek, mások a férjükhöz, feleségükhöz, a vagyonukhoz, munkájukhoz, felettesükhöz, a státuszukhoz vagy a nőkhöz. Soha nem éreztek unottságot vagy bosszúságot azon dolgok iránt, amelyekhez hűek vagytok; ehelyett egyre jobban vágytok arra, hogy még nagyobb mennyiségben és jobb minőségben birtokoljátok őket, és soha nem adjátok fel. Én és az Én szavaim mindig azon dolgok mögé szorulnak vissza, amelyek iránt szenvedéllyel viseltettek. És nincs más választásotok, mint az utolsó helyre sorolni őket. Vannak olyanok is, akik ezt az utolsó helyet is meghagyják olyan dolgoknak, amelyekhez hűek, és amelyek még felfedezésre várnak. Az ő szívükben Én soha, egy fikarcnyit sem voltam jelen. Talán azt gondoljátok, túl sokat kérek tőletek, vagy jogtalanul vádolkok titeket – de gondoltatok már arra, hogy miközben boldogan töltitek az időtöket a családotokkal, egyszer sem voltatok hűek hozzám? Ilyenkor nem fáj ez nektek? Amikor szívetek örömmel telik meg, és megjutalmaznak benneteket fáradozásotokért, nem érzitek magatokat csüggedtnak amiatt, hogy nem szerelkeztetek fel elegendő igazsággal? Mikor sírtatok amiatt, hogy nem kaptátok meg a jóváhagyásomat? Töritek a fejetekeket, és nagy erőfeszítéseket tesztek fiaitok és lányaitok érdekében, mégsem vagytok elégedettek; még mindig úgy gondoljátok, hogy nem szorgoskodtatok értük eleget, hogy nem tettetek meg értük mindent, amit csak tudtok. Velem szemben azonban mindig is hanyagok és gondatlanok voltatok; Én csak az emlékezetetekben létezem, de nem maradok fenn a szívetekben. Soha nem érzitek odaadásomat és erőfeszítéseimet, és soha nem becsültétek meg azokat. Csupán rövid elmélkedésekbe bocsátkoztok, és azt hiszitek, ez elegendő. Az ilyen „hűség” nem az, amire régóta vágyom, hanem az, amit régóta megvetek. Mindazonáltal, bármit is mondok, ti továbbra is csak egy vagy két dolgot ismertek el; nem tudjátok ezt teljes mértékben elfogadni, mert mindannyian nagyon „magabiztosak” vagytok, és mindig kiválogatjátok, hogy mit fogadtok el az általam elmondott szavakból. Ha még ma is ilyenek vagytok, akkor van néhány módszerem arra, hogy kezeljem a magabiztosságotokat – sőt mi több, el fogom érni, hogy elismerjétek, hogy minden szavam igaz, és egyik sem torzítja el a tényeket.

Ha most elétek tennék egy kis pénzt, és megadnám nektek a választás szabadságát – és nem ítélnék el benneteket a választásokért –, akkor legtöbben a pénzt választanátok, és elhagynátok az igazságot. A jobbak közületek lemondának a pénzről, és vonakodva az igazságot választanák, míg az ingatagok egyik kezükkel a pénzt, másikkal az igazságot ragadnák meg. Nem válna így nyilvánvalóvá a valódi énetek? Amikor az igazság és bármi más között kell választanotok, amihez az hűek vagytok, mindannyian így döntenétek, és a hozzáállásotok ugyanaz maradna. Nem így van ez? Hát nincsenek sokan köztetek, akik a jó és a rossz között ingadoznak? A pozitív és negatív, a fekete és fehér közötti versenyben bizonyára tisztában vagytok azokkal a döntésekkel, amelyeket meghoztatok például család és Isten, gyermekek és Isten, béke és szakadás, gazdagság és szegénység, státusz és hétköznapiság, támogatottság és félreállítás között. A békés és a széthullott család közül az előbbit választottátok, és ezt minden habozás nélkül tettétek; a vagyon és a kötelesség közül ismét az előbbit választottátok, még csak nem is akartatok letérni a rossz útról^a; a luxus és a szegénység közül az előbbit választottátok; amikor fiaitok, lányaitok, feleségeitek és férjeteik, valamint Én közöttem választottatok, az előbbieket választottátok; a vélekedés és az igazság közül pedig ismét az előbbit választottátok. Szembesülve mindenféle gonosz tetteitekkel, egyszerűen elvesztettem a belétek vetett hitemet. Egyszerűen megdöbbsent Engem, hogy a szívetek ennyire ellenáll annak, hogy ellágyuljon. Sok évnyi odaadás és erőfeszítés nyilvánvalóan nem adott Nekem mást a részletekről, mint elhagyatottságot és csüggedést, de reményeim irántatok minden egyes nappal nőnek, mert az én napom mindenki előtt teljesen kendőzetlenül feltárul. Ti mégis kitarotok a sötét és gonosz dolgok hajszolása mellett, és nem vagytok hajlandók lazítani ezen a szorításon. Mi lesz tehát számotokra a végkimenetel? Elgondolkodtatok valaha is ezen alaposan? Ha újra választanotok kellene, akkor mi lenne az álláspontotok? Továbbra is a korábbi? Még mindig csalódást és keserves bánatot okoznátok Nekem? Szívetek még mindig csak egy csöppnyi melegséget hordozna? Még mindig nem lennétek tudatában, mit tegyetek, hogy megvigasztaljátok a szívemet? Ebben a pillanatban mit választotok? Alávetitek magatokat szavaimnak, vagy unjátok őket? Az én napom kendőzetlenül feltárul a szemetek előtt, és amivel szembesültök, az egy új élet és egy új kiindulópont. El kell azonban mondanom nektek, hogy ez a kiindulópont nem az egykori új munka kezdete, hanem a régi lezárása. Vagyis ez az utolsó felvonás. Azt hiszem, mindannyian értitek, hogy mi a szokatlan ebben a kiindulópontban. Egy nap azonban hamarosan meg fogjátok érteni ennek a kiindulópontnak az igazi jelentését, úgyhogy essünk túl rajta együtt, és örvendjünk az eljövendő finálénak! Ami azonban továbbra is aggaszt engem veletek kapcsolatban, az az, hogy amikor igazságtalansággal és igazságossággal szembesültök, mindig az előbbit választjátok. Ez azonban mind a múltatok része. Én is remélem, hogy mindent elfelejtetek a múltatokból, bár nagyon nehéz. Mindazonáltal

---

^a Visszatérés a partra: kínai szófordulat, jelentése „letérni a rossz útról”.

nagyon jó módszerem van erre: hagyjátok, hogy a jövő felváltsa a múltat, és engedjétek, hogy a múltatok árnyai eloszoljanak, cserébe a mai, valódi önmagatokért. Így hát még egyszer zargatnom kell titeket azzal, hogy meghozzátok a döntést: pontosan kihez vagytok hűek?

A rendeltetésről

Amikor a rendeltetési hely kerül szóba, ti különös komolysággal kezelitek; ez ráadásul olyasmi, amire mindannyian kimondottan érzékenyek vagytok. Vannak, akik alig várják, hogy a földhöz verjék a fejüket, és hajbókoljanak Isten előtt azért, hogy jó rendeltetést kapjanak. Felismerem buzgóságotokat, amit nem kell szavakkal kifejezni. Nem többről van szó, mint arról, hogy nem akarjátok, hogy a testeteket katasztrófa érje, és még kevésbé szeretnétek a jövőben örökkévaló büntetésbe süllyedni. Ti annyit reméltek csupán, hogy megengedhessétek magatoknak, hogy egy kicsit szabadabban, egy kicsit könnyebben éljétek. És ezért különösen izgatottak vagytok, valahányszor a rendeltetés kerül szóba, és rettegtetek attól, hogy ha nem vagytok elég figyelmesek, megsértitek Istent, amiért a megérdemelt megtorlást kapjátok. Nem haboztatok kompromisszumokat kötni az rendeltetési helyetek érdekében, és sokan közületek, akik egykor fondorlatosak és könnyelműek voltak, hirtelen különösen gyengédek és őszinték lettek; az őszinteségetek látszata csontig ható borzongással tölti el az embereket. Mindazonáltal mindannyian „őszinte” szívűek vagytok, és következetesen megnyitottátok előttem a szívetek titkait anélkül, hogy bármit is visszatartottatok volna, legyen az sérelem, csalás vagy odaadás. Mindent egybevetve, nagyon őszintén „megvallottátok” Nekem azokat a lényeges dolgokat, amelyek lényetek legmélyebb bugyraiban rejlenek. Természetesen soha nem kerülgettem ezeket a dolgokat, mivel számomra túlságosan is ismerőssé váltak. Ti inkább lépnétek tűztengerbe, hogy végső rendeltetéseket elérjétek, minthogy egyetlen hajszálatokat is elveszítsétek azért, hogy Isten jóváhagyását elnyerjétek. Nem arról van szó, hogy túlzóan dogmatikus lennék veletek; arról van szó, hogy túlságosan is hiányzik belőletek az odaadó szív ahhoz, hogy szembenézzetek mindazzal, amit tesztek. Lehet, hogy nem értitek, amit az imént mondtam, ezért hadd magyarázzam el egyszerűen: amire szükségetek van, az nem az igazság és az élet, sem a viselkedésekre vonatkozó alapelvek, még kevésbé az Én fáradságos munkám. Inkább mindarra van szükségetek, amit a testben birtokoltok – vagyon, státusz, család, házasság és így tovább. Ti teljesen elutasítjátok a szavaimat és a munkámat, ezért egyetlen szóval össze tudom foglalni hiteteket: felületes. Bármire hajlandóak vagytok, hogy elérjétek azokat a dolgokat, amelyek iránt feltétlenül elkötelezettek vagytok, de rájöttem, hogy nem tennétek ugyanezt az Istenbe vetett hitetekkel kapcsolatos dolgokért. Inkább viszonylag odaadóak vagytok, és viszonylag buzgók. Ezért mondom, hogy akiknek nincs a szívében a legnagyobb őszinteség, azok

kudarcot vallanak az Istenbe vetett hitükben. Gondolkodjatok el alaposan – közületek vajon sokan vallanak kudarcot?

Tudnotok kell, hogy az Istenbe vetett hitben elért siker az ember saját cselekedeteinek eredménye; amikor az emberek nem járnak sikerrel, hanem kudarcot vallanak, az is a saját cselekedeteiknek köszönhető, amiben semmilyen más tényező nem játszik szerepet. Hiszem, hogy bármit megtennétek azért, hogy elérjétek valamit, ami nehezebb és több szenvedéssel jár, mint az Istenben való hit, és nagyon komolyan vennétek azt, olyannyira, hogy semmilyen hibát nem lennétek hajlandóaktolerálni; mindannyian ilyen fajta fáradhatatlan erőfeszítéseket tesztek a saját életetekben. Ti még arra is képesek vagytok, hogy az Én testemet megtévesszétek olyan körülmények között, amilyenek között saját családokat egyetlen tagját sem csapnátok be. Ez a ti következetes viselkedésetek és az alapelv, amely szerint éltek. Nem keltetek-e még mindig hamis látszatot, hogy megtévesszettek Engem a rendeltetésetek érdekében, hogy az tökéletesen szép és mindenben olyan legyen, amilyenre vágytok? Tisztában vagyok vele, hogy odaadásotok csak átmeneti, ahogy az őszinteségetek is. Az elhatározásotok és az ár, amit megfizettek, vajon nem csak a jelen pillanatot, nem pedig a jövőt szolgálják? Csak egy utolsó erőfeszítést akartok tenni, hogy egy szép rendeltetést bebiztosítsatok magatoknak, kizárólag azzal a céllal, hogy üzletet kössetek. Nem azért teszitek ezt az erőfeszítést, hogy ne váljatok adósaivá az igazságnak, és még kevésbé azért, hogy visszafizessétek Nekem az általam megfizetett árat. Röviden, csak arra vagytok hajlandóak, hogy okos fortélyokat alkalmazva megszerezzétek, amit akartok, de arra már nem, hogy nyíltan harcoljatok is érte. Nem ez-e a ti szívből jövő kívánságotok? Nem szabad álcáznotok magatokat, és nem szabad a fejetekeket törnötök a rendeltetéseteken egészen addig a pontig, amikor már képtelenek vagytok enni vagy aludni. Nem igaz-e, hogy a végeredmény már eleve meghatározott? Mindannyian teljesítsetek kötelességeket a legjobb tudásotok szerint, nyílt és őszinte szívvel, és legyetek hajlandóak bármilyen szükséges árat megfizetni! Ahogyan ti mondtátok: amikor eljön a nap, Isten nem feledkezik meg senkiről, aki szenvedett vagy árat fizetett Érte. Ehhez a fajta meggyőződéshez érdemes ragaszkodni, és úgy helyes, ha ezt soha nem felejtitek el. Csak így tudom a lelkemet megnyugtatni veletek kapcsolatban. Máskülönben örökké olyan emberek lesztek, akik miatt nem lehetek nyugodt, és mindörökké ellenszenvem tárgyai lesztek. Ha mindannyian követni tudjátok a lelkiismereteket, és mindeneteket értem adjátok, fáradtságot nem kímélve az Én munkámért, és egy egész élet energiáját az Én evangéliumi munkámnak szentelve, akkor nem fog-e szívem gyakran örvendezni miattatok? Így teljesen nyugodt lehetek felőletek, ugye? Szégyen, hogy amit tenni tudtok, az csak száználmasan kis része annak, amit elvárok tőletek. Ebben a helyzetben, hogy van bátorságotok azt kérni Tőlem, amit reméltek?

A rendeltetésetek és a sorsotok nagyon fontos számotokra – komolyan aggódtok miattuk. Úgy gondoljátok, hogy ha nem nagy gondossággal teszitek a dolgokat, az azt jelenti, hogy megszűnik a rendeltetésetek, hogy tönkretettétek a saját sorsotokat. De

esetekbe jutott-e már valaha, hogy azok az emberek, akik kizárólag a rendeltetésük érdekében fáradoznak, hiába fáradoznak? Az ilyen erőfeszítések nem valódiak – hamisak és csalókák. Ha ez a helyzet, akkor azok, akik csak a rendeltetésük érdekében dolgoznak, a végső vereségük küszöbén állnak, mert az Istenbe vetett hitben való kudarcot a megtévesztés okozza. Korábban már elmondtam, hogy nem szeretem, ha törleszkednek hozzám, hízelegnek nekem, vagy rajonganak értem. Szeretem, ha az őszinte emberek szembenéznek az Én igazságommal és elvárásaimmal. Sőt, még jobban szeretem, ha az emberek képesek a legnagyobb törődést és figyelmet tanúsítani szívem iránt, sőt, ha még arra is képesek, hogy mindent feladjanak értem. Csak így lehet a szívemet megvigasztalni. Most éppen hány olyan dolog van, ami nem tetszik Nekem bennetek? Hány dolog van, amit szerettek bennetek? Lehetséges, hogy egyikőtök sem vette észre a csúfságnak mindazon különféle megnyilvánulásait, amiket rendeltetések elérése érdekében tettetek?

Szívem mélyén nem kívánok bántani egyetlen jó szándékú és felfelé igyekvő szívet sem, és még kevésbé kívánom elfojtani bárkinek az energiáját, aki hűségesen végzi a kötelességét. Mindazonáltal mindannyiótokat emlékeztetnem kell a hiányosságaitokra és a szívetek legmélyebb bugyraiban rejlő szennyes lelkületetekre. Abban a reményben teszem ezt, hogy képesek lesztek majd felajánlani igaz szíveteket, amikor szemtől szembe kerültök szavaimmal, mert amit a legjobban gyűlölök, az az emberek Velem szembeni csalárdsága. Csak remélem, hogy munkám utolsó szakaszában képesek lesztek a legkiválóbb teljesítményt nyújtani, és többé nem félszívvel, hanem teljes szívvel fogjátok magatokat odaadni. Természetesen azt is remélem, hogy mindannyiótoknak jó rendeltetése lesz. Mindazonáltal még mindig megkövetelem, hogy a legjobb döntést hozzátok meg, vagyis ajánljátok fel Nekem kizárólagos és végleges odaadásotokat. Ha valaki nem rendelkezik ezzel a kizárólagos odaadással, akkor ő bizonyosan a Sátán becses tulajdona, és Én tovább nem tartom őt, hogy használjam, hanem hazaküldöm, hogy a szülei vigyázzanak rá. Munkám nagy segítség számotokra; amit remélek tőletek, az egy őszinte és felfelé törekvő szív, de egyelőre a kezem üres maradt. Gondoljatok bele! Ha egy nap még mindig úgy meg leszek bántódva, amit nem lehet szavakkal elmondani, hogyan fogok akkor viszonyulni hozzátok? Ugyanolyan kedves leszek-e akkor is hozzátok, mint most? Ugyanolyan nyugodt lesz-e akkor a szívem, mint most? Megértitek annak az embernek az érzéseit, aki fáradságos munkával művelte a mezőt, de mégsem aratott le egyetlen szemet sem? Megértitek, hogy mennyire megsérül az ember szíve, amikor nagy csapást mérnek rá? Meg tudjátok-e ízlelni egy olyan ember keserűségét, aki egykor telve volt reményekkel, de akinek mégis haraggal kellett elválnia? Láttátok-e a haragot, amely egy olyan emberből árad, akit felfigyeltek? Tudjátok-e, hogy milyen bosszúvágy van abban, akivel ellenségesen és álnokul bántak? Ha megértitek ezeknek az embereknek a mentalitását, akkor azt hiszem, nem lehet nehéz elképzelnetek, hogy Isten milyen magatartást tanúsít majd az Ő bosszúállásának idején! Végezetül remélem, hogy mindannyian komoly erőfeszítéseket tesztek a saját

rendeltetések érdekében, bár jobb, ha nem alkalmaztok csalárd eszközöket erőfeszítéseitek során, különben továbbra is csalódní fogok bennetek a szívemben. És mire vezet az ilyen csalódás? Vajon nem csapjátok-e be magatokat? Azok, akik gondolnak rendeltetésükre és mégis elrontják azt, azok a legkevésbé a képesek megváltást nyerni. Még ha elkeseredne és feldühödne is, ki szánna meg egy ilyen embert? Összefoglalva, még mindig azt kívánom nektek, hogy olyan rendeltetések legyenek amely egyszerre megfelelő és jó, és még inkább remélem, hogy egyikőtöket sem éri szerencsétlenség.

Három intelem

Istenhívőként, mindenben hűségesnek kell lenned Hozzá, és senki máshoz, és képesnek kell lenned mindenben megfelelni az Ő akaratának. Mindazonáltal, bár mindenki megérti ezt az üzenetet, az ember különféle akadályozó tényezői miatt – például a tudatlansága, a képtelensége és a romlottsága miatt – ezek az igazságok, amelyek a legnyilvánvalóbbak és legalapvetőbbek, nem teljesen magától értetődőek számára, és ezért mielőtt köbe lenne vésve a végzetetek, először el kell mondanom nektek pár dolgot, amelyek rendkívül fontosak számotokra. Mielőtt folytatnám, először ezt kell megértenetek: a szavak, amiket mondom, az egész emberiségre irányuló igazságok; nem csak egy adott személynek vagy bizonyos fajta embereknek szólnak. Ezért arra kell összpontosítanotok, hogy az igazság szemszögéből értsétek meg a szavaimat, és osztatlan figyelemmel és őszinteséggel álljatok hozzájuk; ne hagyjátok figyelmen kívül egyetlen szót vagy igazságot sem, amit mondom, és ne vegyétek félvállról minden szavamot. Az életetekben látom, hogy sok olyasmit tettetek, ami nem lényeges az igazság szempontjából, ezért kifejezetten kérek, hogy váljatok az igazság szolgáláivá, ne legyetek a gonoszság és a csűfság rabszolgái, és ne tiporjátok az igazságot, és ne gyalázzátok meg Isten házának egyetlen szegletét sem. Ez az Én intelmem hozzátok. Most a szóban forgó témáról fogok beszélni.

Először is, a sorsotok érdekében keresnetek kell Isten jóváhagyását. Ezzel azt akarom mondani, hogy mivel elismeritek, hogy Isten házának tagjai vagytok, megnyugvást kell hoznotok Istennek, és mindenben eleget kell tennetek Neki. Más szóval, legyetek fegyelmezettek a cselekedeteitekben, és tetteitekben igazodjatok az igazsághoz. Ha ez meghaladja a képességeidet, Isten meg fog vetni és el fog utasítani, és minden ember el fog taszítani magától. Amint ilyen szorult helyzetbe kerűlsz, többé nem tartozhatsz Isten háza népéhez, és ez pontosan azt jelenti, hogy nem részesűlsz Isten jóváhagyásában.

Másodszor, tudnotok kell, hogy Isten azokat szereti, akik becsűletesek. Isten lényegénél fogva hűséges, ezért mindig meg lehet bízni a szavaiban. Továbbá, az Ő cselekedetei hibátlanok és megkérdőjelezhetetlenek, és ezért szereti Isten azokat, akik

teljes mértékben becsületesek Vele. A becsületesség azt jelenti, hogy Istennek adjátok a szíveteket, mindenben őszinték vagytok Hozzá, mindenben nyitottak vagytok Felé, soha nem rejtitek el a tényeket, nem próbáljátok megtéveszteni a fölöttetek és alattatok lévőket, és nem tesztek dolgokat csak azért, hogy hízelgéssel elnyerjétek Isten jóindulatát. Röviden, becsületesnek lenni nem más, mint cselekedeteidben és szavaidban tisztának lenni, valamint nem megtéveszteni sem Istent, sem az embert. Amit mondok, az nagyon egyszerű, de számotokra kétszeresen fáradságos. Sok ember választaná inkább, hogy pokolra ítéljék, semmint hogy becsületesen beszéljen és cselekedjen. Nem csoda, hogy más bánásmódot is tartogatok azoknak, akik nem becsületesek. Természetesen nagyon is jól tudom, milyen nehéz számotokra becsületesnek lenni. Mivel mindannyian olyan okosak vagytok, és olyan ügyesen méregettek másokat a saját kicsinyes mércétekkel, ez sokkal könnyebbé teszi a munkámat. És mivel mindannyian a kebletekre ölelitek a titkaitokat, egyesével foglak katasztrófába sodorni benneteket, hogy a tűz „leckéztessen meg”, és azután teljes elszántsággal higgyetek a szavaimban. Végül ki fogom kényszeríteni ezeket a szavakat a szátokból: „Isten hűséges Isten”, és ezután rögtön kéztördelve így fogtok siránkozni: „Csalfa az ember szíve!” Milyen lelkiállapotban lesztek akkor? Úgy képzem, nem lesztek olyan győzedelmesek, mint most. És még kevésbé lesztek olyan „mélyek és érthetetlenek”, mint most. Isten jelenlétében egyesek pedánsak és tisztességtudók, mindent megtesznek azért, hogy „illedelmesek” legyenek, a Lélek jelenlétében mégis viczorognak és karmaikat meresztgetik. A becsületesek közé sorolnátok az ilyen embereket? Ha képmutató vagy, olyasvalaki, aki jól ért az „interperszonális kapcsolatokhoz”, akkor azt mondom, biztosan olyan ember vagy, aki megpróbál játszodozni Istennel. Ha a szavaid tele vannak kifogásokkal és értéktelen magyarázkodással, akkor azt mondom, olyan vagy, aki gyűlöli a gyakorlatba ültetni az igazságot. Ha sok olyan titkod van, amelyeket vonakodsz megosztani, ha nagyon idegenkedsz attól, hogy a titkaidat – a nehézségeidet – felfedd mások előtt, hogy a világosság útját keresd, akkor azt mondom, olyan vagy, aki nem fogja könnyen elérni az üdvösséget, és aki nem fog könnyen kiemelkedni a sötétségből. Ha az igazság útjának keresése örömmel tölti el téged, akkor olyan vagy, aki mindig a fényben lakozik. Ha nagy örömmel szolgálsz Isten házában, szorgalmasan és lelkiismeretesen munkálkodva a háttérben, mindig csak adsz, és nem elveszel, akkor azt mondom, hogy egy hűséges szent vagy, mert nem jutalmat keresel, és egyszerűen csak becsületes ember vagy. Ha hajlandó vagy őszintének lenni, ha hajlandó vagy mindenedet ráfordítani, ha képes vagy feláldozni az életedet Istenért, és kitartani a bizonyágtételeddel mellett, ha annyira becsületes vagy, hogy csak Isten kedvére akarsz tenni, és nem magadra gondolsz, vagy nem magadnak veszel el, akkor azt mondom, hogy az ilyen emberek azok, akiket a fényben táplálnak, és akik örökké fognak élni a királyságban. Tudnod kell, hogy van-e benned igaz hit és igaz hűség, hogy a múltban szenvedtél-e Istenért, és teljesen alávetetted-e magad Istennek. Ha ezek hiányoznak belőled, akkor ott marad benned az engedetlenség, a

csalfaság, a kapzsiság és a panaszkodás. Mivel a szíved távol áll a becsületességtől, soha nem részesültél elismerésben Istentől, és soha nem éltél a világosságban. A sorsunk végső alakulása attól függ, hogy becsületes és vérvörös-e a szívünk, és tiszta-e a lelkünk. Ha nagyon becsületes vagy, olyan, akinek szíve tele van rosszindulattal, akinek tisztátlan a lelke, akkor bizonyosan olyan helyre kerülsz, ahol az ember büntetésben részesül, ahogy az írva van a sorsodban. Ha azt állítod, hogy nagyon becsületes vagy, de mégsem sikerül az igazságnak megfelelően cselekedned, vagy igaz szót szólnod, akkor még így is arra vársz, hogy Isten megjutalmazzon? Még mindig abban reménykedsz, hogy Isten a szeme fényeként tekint rád? Hát nem esztelenség így gondolkozni? Mindenben megtéveszted Istent; hogyan fogadhatna be Isten háza olyasvalakit, mint te, akinek kezei tisztátalanok?

A harmadik dolog, amit el szeretnék mondani nektek, a következő: istenhívőként töltött élete során mindenki tett olyan dolgokat, amelyek ellenállnak Istennek és becsapják Őt. Vannak vétségek, amelyek nem számítanak bűncselekménynek, ám vannak megbocsáthatatlanok is; mert sok olyan cselekedet van, amely sérti az adminisztratív rendeleteket, amely sérti Isten természetét. Sokan, akik saját sorsuk miatt aggódnak, megkérdezhetik, melyek ezek a cselekedetek. Tudnotok kell, hogy természeteteknél fogva arrogánsak és gőgösek vagytok, és nem vagytok hajlandóak megadni magatokat a tényeknek. Emiatt apránként fogom elmondani nektek, amit szeretnék, miután magatokba néztetek. Buzdítalak titeket, hogy értsétek meg jobban az adminisztratív rendeletek tartalmát, és törekedjete arra, hogy Isten természetét megismerjétek. Ha nem így tesztek, nehezetekre esik majd csukva tartani a szátokat, a nyelvetek túlságosan szabadon fogja ontani a hencegő szavakat, és akaratlanul is meg fogjátok sérteni Isten természetét és a sötétségbe zuhantok, elveszítve a Szentlélek jelenlétét és a világosságot. Mivel cselekedeteitekben elvtelenek vagytok, mivel olyan dolgokat teszel és mondasz, amiket nem szabadna, méltó büntetésben lesz részed. Tudnod kell, hogy habár a te szavaid és tetteid tisztességtelenek, Isten mindkettőt illetően szigorú elveket követ. Azért részesülsz megtorlásban, mert Istent sértetted meg, nem pedig egy embert. Ha életed során sokat vétkezel Isten természete ellen, nem kerülheted el, hogy a pokol gyermekévé válj. Az embereknek talán úgy tűnhet, hogy csak néhány olyan dolgot követtél el, amelyek ellentmondanak az igazságnak, és semmi többet. Ám tisztában vagy-e azzal, hogy Isten szemében te már olyan embernek számítasz, aki számára nincs többé bűnért való áldozat? Mivel nem egyszer megsértetted Isten adminisztratív rendeleteit, és ami még rosszabb, a megbánás jelét sem mutattad, nincs más kiút, mint az, hogy a pokolba merülj, ahol Isten az embert bünteti. Van pár olyan ember, aki Isten követése során elkövetett néhány dolgot, amelyek megsértették az alapelveket, de ők, miután foglalkoztak velük és útmutatást kaptak, fokozatosan felfedezték saját romlottságukat, majd rátértek a valóság helyes útjára, és a mai napig jó alapokon állnak. Az ilyen emberek azok, akik végül megmaradnak. Mindazonáltal, Én a becsületeseket keresem; ha becsületes ember

vagy, és olyasvalaki, aki alapelvek szerint cselekszik, akkor Isten bizalmas barátja lehetsz. Ha tetteidben nem sérted meg Isten természetét, és Isten akaratát keresed, és van Istent félő szíved, akkor hited az elvárásoknak megfelelő. Aki nem féli Istent, és szíve nem remeg a rémülettől, az nagy valószínűséggel meg fogja szegni Isten adminisztratív rendeleteit. Sokan szenvedélyük erejével szolgálják Istent, de nem értik Isten adminisztratív rendeleteit, az Ő szavai horderejét illetően pedig még annyi sejtelmük sincs. Így – jó szándékaikkal – gyakran olyan dolgokat tesznek végül, amelyek megzavarják Isten irányítását. Súlyos esetekben ezek az emberek kivettetnek, megfosztva minden további esélytől, hogy kövessék Őt, és a pokolba vettetnek, ahol véget ér minden kapcsolatuk Isten házával. Ezek az emberek tudatlan jó szándékaik erejével munkálkodnak Isten házában, és végül haragra ingerlik Isten természetét. Az emberek Isten házába hozzák a tisztviselők és urak szolgálása során bevett módszereiket, és megpróbálják azokat bevetni, hiún úgy vélve, hogy itt könnyedén alkalmazhatók. Nem tudják elképzelni, hogy Isten természete nem olyan, mint egy bárányé, hanem mint egy oroszláné. Így akik először kerülnek kapcsolatba Istennel, képtelenek kommunikálni Vele, hiszen Isten szíve nem olyan, mint az emberé. Csak miután sok igazságot megértettél, juthatsz el Isten folyamatos megismerésére. Ez a tudás nem szavakból és doktrínákból áll, hanem kincsként használhatod, amely által szoros bizalmi kapcsolatba kerülsz Istennel, és ami bizonyítja, hogy Ő örömet leli benned. Ha nincs meg benned az ismeret valósága és nem vagy felvértezve az igazsággal, akkor szenvedélyes szolgálatod csak Isten utálatát és undorát hozhatja rád. Mostanra már rájöhettél, hogy az Istenben való hit nem pusztán teológiai tanulmány!

Bár rövid szavakkal inteltek benneteket, mindaz, amit leírtam az, ami leginkább hiányzik belőletek. Tudnotok kell, hogy amiről most beszélek, azt az emberek között végzett utolsó munkám érdekében mondom, az ember végének meghatározása érdekében. Nem kívánok több olyan munkát végezni, amelynek nincs célja, és nem kívánom tovább vezérelni azokat az embereket, akik oly reménytelenek, mint egy korhadt fa, még kevésbé szeretném tovább vezetni azokat, akik titkon gonosz szándékokat dédelgetnek. Egy nap talán majd megértitek a szavaim mögötti őszinte szándékaimat, és mindazt, amivel az emberiséget támogattam. Egy nap talán majd felfogjátok az üzenetet, amely képessé tesz titeket arra, hogy döntsetek saját vétekekről.

A vétkek a pokolba vezetik az embert

Sok figyelmeztetést adtam nektek, és sok igazságot ruháztam rátok azzal a céllal, hogy ezek meghódítsanak benneteket. Mostanra már mindannyian lényegesen gazdagabbnak érzitek magatokat, mint a múltban, megértettetek sok elvet arról, hogy milyennek kell lennie egy embernek, és oly sok józan ésszel rendelkeztek, amennyivel a hűséges embereknek rendelkezniük kell. Mindez az a termés, amit ti sok év alatt

arattatok le. Nem tagadom a ti teljesítményeteket, de azt is meg kell mondanom őszintén, hogy azt a számos engedetlenséget és lázadást sem tagadom, amit ti e sok év alatt elkövettetek ellenem, mert nincs köztetek egyetlen szent sem. Ti kivétel nélkül olyan emberek vagytok, akiket a Sátán megrontott; Krisztus ellenségei vagytok. Eddig annyi vétket és engedetlenséget követtetek el, hogy meg sem lehet számolni, ezért aligha tekinthető furcsának, hogy állandóan zaklatlak benneteket. Nem kívánok így együtt élni veletek – de a jövőtök érdekében, a rendeltetési helyetek érdekében itt és most még egyszer unszollak benneteket. Remélem, hogy türelmesen végighallgattok, sőt, hogy képesek lesztek elhinni minden egyes szavamat, és képesek lesztek kikövetkeztetni szavaim mély hatásait. Ne kételkedjete abbán, amit mondok, ne is vegyétek szájatokra szavaimat tetszésetek szerint, hogy azután félredobjátok, ahogy épp jólesik; ezt tűrhetetlennek tartom. Ne ítélezzetek szavaim felett, és még kevésbé vegyétek félvállról őket, és ne mondjátok azt, hogy mindig kísértelek benneteket, vagy ami még rosszabb, hogy amit mondtam nektek, az pontatlan. Ezeket a dolgokat szintén tűrhetetlennek tartom. Mivel ti ilyen gyanakvással kezeltek Engem és azt, amit mondok, soha nem veszitek figyelembe szavaimat, és figyelmen kívül hagytok Engem, teljes komolysággal mondom mindannyiótoknak: ne kapcsoljátok össze szavaimat a filozófiával, ne kapcsoljátok össze szavaimat sarlatánok hazugságaival. Még sokkal kevésbé kellene szavaimra megvetéssel válaszolnotok. Talán senki sem lesz képes a jövőben elmondani nektek azt, amit Én mondok nektek, vagy ilyen jóindulatúan beszélni hozzátok, vagy még kevésbé ilyen türelmesen végigvezetni titeket ezeken a pontokon. Az elkövetkező napokat a szép idők felidézésével fogjátok tölteni, vagy hangosan zokogva, vagy fájdalmatokban nyögve, vagy sötét éjszakákat fogtok átélni az igazság vagy az élet egy foszlányának ellátása nélkül, vagy csak reménytelenül várakoztok, vagy olyan keserű megbánást fogtok érezni, hogy minden józan eszeteket elveszítitek... Gyakorlatilag egyikőtök sem menekülhet meg ezektől a lehetőségektől. Mert egyikőtök sem foglal el olyan helyet, ahonnan valóban Istent imádjátok, hanem elmerültök a kicsapongás és a gonoszság világában, annyi mindent kevertetek hitetekbe, szellemetekbe, lelketekbe és testetekbe, aminek semmi köze az élethez és az igazsághoz, és ami valójában ellentétes ezekkel. Ezért azt remélem a ti érdeketekben, hogy el lehet vezetni benneteket a fény útjára. Egyetlen reményem, hogy képessé válhattok arra, hogy gondoskodjatok magatokról, hogy vigyázzatok magatokra, és hogy ne helyeztetek olyan nagy hangsúlyt a rendeltetési helyetekre, miközben viselkedéseteket és vétkeiteket közömbösen szemlélitek.

Az Istenben hívő emberek már régóta komolyan reménykednek egy szép rendeltetési helyben, és Isten minden híve azt reméli, hogy a jó szerencse hirtelen rájuk talál. Mindannyian remélik, hogy mire észrevennék, máris békésen ülnek majd a mennyország valamelyik helyén. Én azonban azt mondom, hogy ezek az emberek szép gondolataikkal soha nem tudták, hogy jogosultak-e ilyen szerencsére, amely a mennyből hull alá, vagy akár csak arra, hogy ott helyet foglaljanak. Ti jelenleg jól ismeritek

magatokat, mégis azt reméletek, hogy megmenekültök az utolsó napok katasztrófáitól és a Mindenható kezétől, amikor megbünteti a gonoszokat. Úgy tűnik, mintha az édes álmok és az, hogy azt akarják, legyen minden úgy, ahogy ők szeretik, közös jellemzője lenne minden embernek, akit a Sátán megrontott, és nem valamely magányos ember zseniális gondolata. Ennek ellenére mégis szeretnék véget vetni ezeknek a túlzó vágyaitoknak, valamint az áldások megszerzésére irányuló buzgóságotoknak. Tekintettel arra, hogy a vétkeitek számtalanok, és egyre lázadóbbak vagytok, hogyan férnek össze ezek a dolgok a jövőre vonatkozó szép terveitekkel? Ha úgy akarsz hibázni, ahogy neked tetszik, úgy, hogy semmi sem tart vissza, ugyanakkor mégis azt akarod, hogy az álmaid valóra váljanak, akkor arra buzdítalak, hogy maradj meg kábulatodban, és soha ne ébredj fel – mert a te álmod üres álom, és az igaz Isten jelenlétében Ő nem fog kivételt tenni veled. Ha egyszerűen csak azt szeretnéd, hogy az álmaid valóra váljanak, akkor soha ne álmodj; inkább nézz örökké szembe az igazsággal és a tényekkel. Ez az egyetlen módja annak, hogy megmenekülj. Konkrétan melyek ennek a módszernek a lépései?

Először is nézd meg az összes vétkeidet, és vizsgáld meg minden olyan viselkedésedet és gondolatodat, amely nem felel meg az igazságnak.

Ez olyan dolog, amit könnyen megtehetsz, és azt hiszem, hogy minden értelmes ember képes erre. Azok azonban, akik soha nem tudják, hogy mit jelent a vétek és az igazság, kivételek, mert alapvetően nem értelmes emberek. Én olyan emberekhez beszélek, akiket Isten jóváhagyott, akik becsületesek, akik nem sértettek meg súlyosan semmilyen adminisztratív rendeletet, és akik könnyen felismerik a saját vétkeiket. Bár ez az egy dolog, amit megkövetelek tőletek, könnyen teljesíthető, nem ez az egyetlen dolog, amit megkövetelek tőletek. Bármilyen történet is, remélem, hogy ti nem fogtok nevetni magatokban ezen a követelményen, és különösen, hogy nem fogjátok lenézni vagy félvállról venni. Komolyan kell vennetek, és nem szabad mellőznötök.

Másodszor: minden egyes vétkeidhez és engedetlenségedhez meg kell keresned a megfelelő igazságot, majd ezeket az igazságokat kell felhasználnod a problémák megoldására. Ezután cseréld fel vétkeid tetteidet és engedetlen gondolataidat és cselekedeteidet az igazság gyakorlásával.

Harmadszor: becsületes embernek kell lenned, nem pedig olyannak, aki mindig ravaszkodik, és folyamatosan megtéveszt másokat. (Itt megint arra kérek, hogy legyél becsületes ember.)

Ha mindhárom dolgot el tudod érni, akkor te a szerencsések közé tartozol – olyan személy vagy, akinek az álmai valóra válnak, és akinek szerencséje van. Lehet, hogy komolyan veszed majd ezt a három nem túl vonzó követelményt, de az is lehet, hogy felelőtlenül kezeled majd őket. Bármelyik is legyen, az Én célom az, hogy beteljesítsem álmaidat, és megvalósítsam eszményeidet, nem pedig az, hogy kigúnyoljalak, vagy bolondot csináljak belőled.

Követeléseim talán egyszerűek, de amit mondok nektek, az nem olyan egyszerű, mint hogy egy meg egy az kettő. Ha csak annyit teszel, hogy fesztelenül beszélsz erről,

vagy üres, nagyképűen hangzó kijelentésekről fecsegsz, akkor a te terveid és kívánságaid örökre csak egy üres lap maradnak. Nem fogom sajnálni azokat közületek, akik oly sok éven át szenvednek, és oly keményen dolgoznak, de semmit sem tudnak felmutatni. Éppen ellenkezőleg, büntetéssel fogom illetni azokat, akik nem teljesítették a követeléseimet, nem pedig jutalommal, még kevésbé együttérzéssel. Azt képzelhetitek, hogy mivel annyi éven át követőim voltatok, és minden helyzetben keményen dolgoztatok, egy tál rizst kellene kapnotok Isten házában, csak azért, mert szolgálattévők vagytok. Azt mondhatnám, hogy a többségetek így gondolkodik, mert ti mindig is azt az elvet követtétek, hogy ti használjátok ki a dolgokat, és ne engedjétek, hogy más titeket kihasználjon. Ezért mondom neked most teljes komolysággal: Nem érdekel, hogy milyen érdemdús a kemény munkád, milyen lenyűgöző a képzettséged, milyen szorosan követsz Engem, milyen híres vagy, vagy mennyit javítottál a hozzáállásodon; mindaddig, amíg nem teljesítod a követelményeimet, soha nem leszel képes elnyerni a dicséretemet. Engedd el minden ilyen elképzelésedet és számításodat, amilyen hamar csak lehet, és kezd el komolyan venni a követelményeimet; különben mindenkit elhamvasztok, hogy véget vessek a munkámnak, és legrosszabb esetben semmivé teszem a munkám és szenvedésem éveit, mert nem hozhatom be az országomba az ellenségeimet és azokat az embereket, akik bűzlenek a gonosztól, és úgy néznek ki, mint a Sátán, és nem vihetem őket a következő korszakba.

Sok reményt táplálok. Remélem, hogy ti megfelelően és jólnevelten tudtok viselkedni, hűségesen teljesítitek kötelességeiteket, van bennetek igazság és emberi mivolt, olyan emberek tudtok lenni, akik képesek feláldozni Istenért mindent, amijük van, sőt az életüket is, és így tovább. Mindezek a remények a ti hiányosságaitokból, romlottságotokból és engedetlenségeitekből fakadnak. Ha a veletek folytatott beszélgetéseim egyike sem volt elegendő ahhoz, hogy felkeltsem a figyelmeteket, akkor valószínűleg most már csak annyit tehetek, hogy nem mondok többet. Ti azonban értitek, hogy ennek mi lenne az eredménye. Nem gyakran pihenek, ezért ha nem beszélek, akkor csinállok valamit, amit az emberek láthatnak. Megrohaszthatom valakinek a nyelvét, vagy tehetek róla, hogy valaki feldarabolva haljon meg, vagy idegi rendellenességeket idézhetek elő embereknél, és számos módon förtelmes külsővel ruházhatom fel őket. Másfelől az embereket olyan gyötrelmeknek is alávettem, amelyeket kifejezetten nekik találtam ki. Így örülnék, nagyon boldog lennék és nagyon elégedett. Mindig is úgy szólt a mondás, hogy „a jót jóval, a rosszat pedig rosszal fizetik meg”, miért ne tennék így most? Ha te szembe akarsz szállni Velem, és ítéletet akarsz mondani Rólam, akkor megrohasztom a szádat, és ez végtelenül meg fog örvendeztetni Engem. Ez azért van, mert végső soron, amit te tettél, az nem az igazság, még kevésbé van köze az élethez, míg minden, amit Én teszek, az igazság; minden cselekedetem jelentőséggel bír az Én munkám elvei és az általam meghatározott adminisztratív rendeletek szempontjából. Ezért mindannyiótokat arra biztatlak, hogy gyűjtsetek némi erényt, hagyjátok abba a sok gonoszság elkövetését, és szabad időtökben teljesítsétek

követeléseimet. Akkor majd örömet fogok érezni. Ha annak az erőfeszítésnek, amit a testbe fektettek, akár csak egy ezrelékével is hozzájárulnátok az igazsághoz (vagy csak ennyit is adományoznátok neki), akkor azt mondom, hogy nem követnétek el gyakran vétkeket, és nem lenne rothadt a szátok. Hát nem nyilvánvaló ez?

Minél több vétket követsz el, annál kevesebb lehetőséged lesz arra, hogy jó rendeltetési helyre érj. A fordítottja is igaz: minél kevesebb vétket követsz el, annál jobb esélyeid lesznek arra, hogy Isten megdicsérjen. Ha a vétkeid olyan mértékben növekednek, hogy lehetetlenné válik számomra, hogy megbocsássak neked, akkor teljesen elvesztegeted a megbocsátás esélyét. Így a te rendeltetési helyed nem fent, hanem lent lesz. Ha nem hiszel Nekem, akkor légy merész, tégy rosszat, és nézd meg, hogy mit érsz el vele. Ha te olyan személy vagy, aki nagyon komolyan gyakorolja az igazságot, akkor biztosan lesz lehetőséged arra, hogy bocsánatot nyerj a vétkeidért, és egyre ritkábban fogsz engedetlenkedni. Ha olyan személy vagy, aki nem hajlandó gyakorolni az igazságot, akkor az Isten előtti vétkeid száma biztosan növekedni fog, és egyre gyakrabban fogsz engedetlenkedni, amíg el nem éred a határt, ami a teljes pusztulásod ideje lesz. Ez lesz az a pillanat, amikor az áldások elnyeréséről szóló kellemes álmod semmivé lesz. Ne tekintsd a vétkeidet egy éretlen vagy ostoba ember pusztá hibáinak; ne használd azt a kifogást, hogy azért nem gyakoroltad az igazságot, mert fajsúlytalanságod lehetetlenné tette azt. Sőt, ne tekintsd az általad elkövetett vétkeket egyszerűen olyan valaki tetteinek, aki nem volt képes jobbra. Ha jó vagy abban, hogy megbocsáss magadnak és nagylelkűen bánj magaddal, akkor azt mondom, hogy gyáva vagy, aki soha nem fogja elnyerni az igazságot, és a vétkeid folyvást kísérteni fognak téged; ezek megakadályozzák, hogy valaha is megfelelj az igazság követelményeinek, és miattuk örökre a Sátán hűséges társa maradsz. Az Én tanácsom számodra még mindig ez: Ne csak a rendeltetési helyedre figyelj, miközben nem veszed észre rejtett vétkeidet; vedd komolyan a vétkeket, és ne hagyd figyelmen kívül egyiket sem a rendeltetési helyed miatti aggodalomból.

Igen fontos megérteni Isten természetét

Sok minden van, amit remélem, hogy megvalósítottok, de a cselekedeteitek és az életetek nem képesek teljesen megfelelni annak, amit kérek, ezért nincs más választásom, mint egyenesen a lényegre térni, és elmagyarázni nektek az akaratomat. Mivel az ítélőképességetek fejletlen, és nem tudjátok kellően megbecsülni a dolgokat, szinte teljes tudatlanságban vagytok természetemet és lényegemet illetően – ezért tehát sürgető feladat, hogy tájékoztassalak titeket ezen kérdésekről. Nem számít, hogy korábban mennyire értetted meg, sem az, hogy meg akarod-e érteni ezeket a kérdéseket, részletesen el kell magyaráznom nektek. Ezek a témák nem teljesen idegenek a számotokra, mégsem értitek igazán, sem nem ismeritek igazán a bennük

rejlő értelmet. Sokatoknak csak homályos, részleges és hiányos megértése van erről. Hogy segítsélek benneteket az igazság jobb gyakorlásában – az Én szavaim jobb gyakorlásában –, úgy gondolom, hogy elsősorban ezekkel a kérdésekkel kell tisztában lennetek. Ha nem, úgy a hitetek ködös, képmutató és vallási külsőségekkel teljes marad. Ha nem érted meg Isten természetét, akkor lehetetlen lesz véghez vinned a munkát, amit Őérte kell elvégezned. Ha nem ismered Isten lényegét, akkor lehetetlen lesz számodra, hogy félelemmel és rettegéssel viseltess Őiránta; ehelyett csak figyelmetlen felületesség és köntörfalazás lesz, sőt, helyrehozhatatlan istenkáromlás. Bár Isten természetének megértése valóban fontos, és Isten lényegének ismerete nem hagyható figyelmen kívül, mégsem tanulmányozta ezeket a kérdéseket alaposan senki, sem nem mélyült el bennük. Világosan látható, hogy az általam kihirdetett adminisztratív rendeleteket mindannyian elutasítottátok. Ha nem értitek meg Isten természetét, akkor nagy valószínűséggel meg fogjátok sérteni Isten természetét. Az Ő természetének megsértése egyenértékű magának Isten haragjának kihívásával, amikor is cselekedeteid végső gyümölcse az adminisztratív rendelet megsértése lesz. Látnod kell tehát, hogy ha ismered Isten lényegét, akkor megértheted az Ő természetét is – és amikor megérted az Ő természetét, akkor megérted az adminisztratív rendeleteket is. Szükségtelen mondani, hogy az adminisztratív rendeletekben foglaltak nagy része érinti Isten természetét, de természete nem fejeződik ki teljességében az adminisztratív rendeletekben; ezért tehát nektek egy lépéssel tovább kell mennetek Isten természetének megértésében.

Nem úgy beszélek veletek ma, mint egy hétköznapi beszélgetésben, ezért helyénvaló, hogy óvatosan közelítsetek szavaimhoz, sőt, mélyen elgondolkodjatok rajtuk. Ezt úgy értem, hogy túl kevés erőfeszítést fordítottatok az általam elmondott szavakra. Még ennél is kevésbé törődtek azzal, hogy elgondolkodjatok Isten természetéről; ritkán tesz erőfeszítést erre bárki is. Ezért azt állítom, hogy a hitetek nem több, mint nagyzoló szavak. Még most sem szentelt egy sem közületek komoly erőfeszítést a leglényegesebb gyengeségeknek. Cserbenhagytatok Engem mindazok után, hogy olyan fáradhatatlanul törődtem veletek. Nem csoda hát, hogy nem tisztelitek Istent, és az életetek nélkülözi az igazságot. Hogyan lehet az ilyen embereket szentnek tekinteni? A mennyi törvénye nem tűri az ilyesmit! Mivel ti ezt oly kevésbé értitek, nincs más választásom, mint hogy további magyarázatot adjak.

Isten természete olyan téma, mely mindenki számára nagyon elvontnak tűnik, sőt senki számára sem könnyű elfogadni, mert az Ő természete nem hasonlatos az emberi személyiséghez. Istennek is megvannak a maga érzelmei, az öröme, haragja, bánata és boldogsága, ám ezek az érzelmek különböznek az emberétől. Isten az, ami, és az Övé, amije van. Minden, amit Ő kifejez és kinyilatkoztat, az Ő lényegének és identitásának ábrázolása. Ami Ő és amije van, akárcsak az Ő lényege és identitása olyan dolgok, amelyek nem helyettesíthetők ember által. Az Ő természete magában foglalja szeretetét az emberiség iránt, az emberiség vigasztalását, az emberiség iránti gyűlöletét, és még inkább az emberiség alapos ismeretét. Az ember személyisége

azonban lehet optimista, élénk vagy érzéketlen. Isten természete olyan természet, amely minden dolog és élőlény Uralkodójához tartozik, az egész teremtség Urához. Az Ő természete tiszteletet, hatalmat, méltóságot, nagyságot és mindenekelőtt felsőbbrendűséget képvisel. Az Ő természete a tekintély jelképe, jelképe mindannak, ami igaz, és jelképe mindannak, ami szép és jó. Sőt, ez az Ő jelképe, akit nem tud legyőzni vagy megszállni a sötétség, sem bármilyen ellenséges erő, valamint jelképe Őneki, akit semmilyen teremtetett lény nem sérthet meg (sem nem tűri, hogy megsértsék). Az Ő természete a legfőbb hatalom jelképe. Nincs olyan ember, sem emberek, akik képesek megzavarni vagy megzavarhatnák az Ő munkáját vagy természetét. Az ember személyisége azonban nem több, mint pusztán az ember állat fölötti csekély felsőbbrendűségének jelképe. Az embernek önmagában és önmagától nincs hatalma, nincs autonómiája, és önmagán túllépni sem képes, ellenben lényegét tekintve kiszolgáltatott mindenféle embereknek, eseményeknek és dolgoknak. A gonosz pusztítása és sötétsége miatt Isten öröme az igazságosság, és a világosság létezéséből és megjelenéséből fakad. Örömet lel abban, hogy elhozza az emberiségnek a világosságot és a jó életet; az Ő öröme igaz öröm, minden pozitív dolog létezésének jelképe, és még inkább, jelképe a kedvező kimenetelnek. Isten haragja a kár miatt van, melyet az igazságtalanság létezése és zavaró hatása okoz az Ő emberiségének, a gonoszság és a sötétség létezése miatt, az igazságot elűző dolgok létezése miatt, és még inkább az olyan dolgok létezése okán, melyek szembeszegülnek mindazzal, ami jó és szép. Az Ő haragja annak jelképe, hogy minden negatív dolog megszűnik létezni, és még ennél is inkább jelképe az Ő szentségének. Szomorúságát az emberiség okozza, kikhez reményeket fűz, ám akik mégis sötétségbe zuhantak, mert az emberen végzett munkája nem felel meg az elvárásainak, és mivel az emberiség, amelyet szeret, képtelen mind a világosságban élni. Szomorúságot érez az ártatlan emberiségért, a becsületes, ám tudatlan emberért és a jó, de a saját nézeteiben hiányt szenvedő emberért. Szomorúsága jelképe az Ő jóságának és irgalmának, a szépségnek és a kedvességnek. Boldogsága természetesen abból fakad, hogy legyőzi ellenségeit, és elnyeri az emberek jóhiszeműségét. Mi több, az összes ellenséges erő elűzéséből és elpusztításából ered, és abból, hogy az emberiség jó és békés életben részesül. Isten boldogsága nem hasonlatos az ember öröméhez; sokkal inkább a jó gyümölcsök szüretelésének az érzése, mely érzés még az örömet is felülmúlja. Az Ő boldogsága jelképe annak, hogy az emberiség ettől az időtől kezdve megszabadul a szenvedéstől, és jelképe annak, hogy az emberiség belép a fény birodalmába. Az emberiség érzelmei ellenben mind saját érdekből támadnak, nem igazságosságért, világosságért vagy a szépért, legkevesbé pedig a Menny által adományozott kegyelemért. Az emberiség érzelmei önzők és a sötétség birodalmához tartoznak. Nem az akarat kedvéért léteznek, még kevésbé Isten tervéért, és ezért embert és Istent soha nem lehet egy napon említeni. Isten mindörökké páratlan és mindörökké tiszteletre méltó, míg az ember örökké alantas és örökké értéktelen. Ez azért van így, mert Isten örökösen áldozatot

hoz, és odaadja Magát az emberiségnek; az ember azonban örökké csak elvesz és csakis önmagáért törekszik. Isten örökösen fáradozik az emberiség fennmaradásáért, ám az ember soha nem tesz semmit a világosságért vagy az igazságosságért. Még ha az ember tesz is erőfeszítést egy darabig, az egyetlen fuvallatnak sem állhat ellen, mert az ember erőfeszítése mindig a saját érdekében történik, nem pedig másokért. Az ember mindig önző, míg Isten örökké önzetlen. Isten a forrása mindannak, ami igazságos, jó és szép, míg az ember az, aki minden rútságot és rosszat elkövet és megtestesít. Isten soha nem fogja megváltoztatni az Ő igazságos és szép lényegét, az ember azonban tökéletesen képes bármikor és bármilyen helyzetben elárulni az igazságosságot, és eltávolodni Istentől.

Minden mondatban, amelyet szoltam, benne foglaltatik Isten természete. Jól fontoljátok meg tehát szavaimat, és akkor bizonyosan nagy hasznokra lesznek. Isten lényegét igen nehéz megérteni, de bizakodom, hogy mindnyájatoknak van legalább némi fogalma Isten természetéről. Azt remélem ezért, hogy több olyan dolgot mutattok majd fel nekem a tetteitekből, ami nem sérti Isten természetét. Akkor megnyugszom. Például tartsd Istent mindig a szívedben. Amikor cselekszel, cselekedj az Ő szavai szerint. Mindenben keresd az Ő szándékait, és tartózkodj attól, hogy olyan dolgot tégy, ami tiszteletlen Istennel szemben és szégyent hoz Rá. Még ennél is kevésbé szabadna Istent az elméd zugaiba helyezni azért, hogy így töltsd ki szíved eljövendő ürességét. Ha így teszel, akkor megsérted Isten természetét. Ismétlem, feltételezve, hogy soha nem teszel istenkáromló megjegyzéseket vagy nem panaszkodszt Istenre egész életedben, és ismét, feltételezve, hogy képes vagy megfelelően teljesíteni mindazt, amit Ő rád bízott, illetve alávetni magad minden szavának egész életedben, akkor elkerülsz, hogy megsértsd az adminisztratív rendeleteket. Ha például valaha is azt mondtad: „Miért nem hiszem, hogy Ő az Isten?“, „Úgy gondolom, hogy ezek a szavak nem többek, mint némi megvilágosodás a Szentlélektől“, „Szerintem nem feltétlenül helyes minden, amit Isten tesz“, „Isten emberi volta nem felsőbbrendű az enyémhez képest“, „Isten szavai egyszerűen nem hihetők“, vagy más hasonló ítélező megjegyzéseket, akkor arra buzdítalak, hogy gyakrabban valld meg és bánd meg bűneidet. Máskülönben sohasem lesz esélyed a megbocsátásra, hiszen nem egy embert, hanem magát Istent sérted meg. Talán azt gondold, hogy egy embert ítélsz meg, de Isten Leleke ezt nem így gondolja. Az Ő teste iránti tiszteletlenséged ugyanaz, mint tiszteletlenséggel viseltetni Őiránta. Ha pedig ez így van, nem sértetted-e meg Isten természetét? Ne feledd, hogy mindaz, amit Isten Lelek tesz, azért történik, hogy megvédje az Ő testben végzett munkáját, és azért, hogy ez a munka jól menjen végbe. Ha nem törödsz ezzel, akkor azt mondom, olyan ember vagy, akinek soha nem fog sikerülni hinni Istenben. Mivel kivívtad Isten haragját, és ezért Ő méltó büntetést fog rád kiróni, hogy megleckéztessen.

Isten lényegének megismerése nem jelentéktelen dolog. Meg kell értened az Ő természetét. Így fokozatosan és öntudatlanul megismered Isten lényegét. Ha tiéd lesz ez a tudás, egy emelkedettebb és csodálatosabb állapotba fogsz majd lépni. Végül

pedig szégyellni fogod magad a hatalmas lelked miatt, sőt azt fogod érezni, hogy nincs hová elbújni a szégyened elől. Abban az időben egyre kevesebb olyan dolog lesz a viselkedésedben, ami sérti Isten természetét, a szíved egyre közelebb kerül Isten szívéhez, és az Ő iránta érzett szeretet fokozatosan növekszik majd a szívedben. Ez annak a jele, hogy az emberiség belép egy gyönyörű állapotba. De még nem érték ezt el. Miközben mindannyian a sorsotok érdekében sürgölődtek, ki érdeklődik bármennyire is az iránt, hogy megpróbálja megismerni Isten lényegét? Ha ez így folytatódik, akkor tudotok nélkül megszegitek az adminisztratív rendeleteket, mert túlságosan kevésbé értitek Isten természetét. Az tehát, amit most tesztek, talán nem Isten természete elleni vétkeitek alapját képezi? Azt kérem tőletek hát, értsétek meg, hogy Isten természete nem választható el az Én munkámtól. Mert ha gyakran vétkeztek az adminisztratív rendeletek ellen, ki menekül meg közületek a büntetéstől? Nem volna-e akkor az Én munkám teljességgel hiábavaló? Ezért továbbra is azt kérem, hogy amellett, hogy megvizsgáljátok saját cselekedeteiteket, legyenek óvatosak a ti lépéseitek. Ez ama magasabb követelmény, melyet támasztok veletek szemben, és azt remélem, hogy mindannyian alaposan fontolóra veszitek és komolyan elgondolkodtok rajta. Ha pedig eljönne a nap, amikor a cselekedeteitek óriási dühöt szítanak bennem, úgy a következményekkel egyedül nektek kell számolnotok, és nem lesz más senki, aki helyettetek viselje a büntetést.

Hogyan ismerjük meg a földi Istent?

Mindannyian azt kívánjátok, hogy Isten megjutalmazzon benneteket és Isten kegyében részesüljete. Mindenki ilyen dolgokat remél, amikor hinni kezd Istenben, mert mindenkit magasabb dolgokra való törekvés köt le, és senki nem akar lemaradni a többiek mögött. Egyszerűen ilyenek az emberek. Pontosan ezért sokan folyamatosan próbáltok a mennyei Isten kegyeibe férkőzni, de valójában az Isten iránti hűségetek és az őszinteségetek sokkal kisebb, mint az önmagatok iránti hűségetek és őszinteségetek. Miért mondom ezt? Mert egyáltalán nem ismerem el Isten iránti hűségeteket, továbbá mert tagadom annak az Istennek a létezését, amelyik a ti szívetekben van. Ez azt jelenti, hogy az általatok imádott Isten, a homályos Isten, amelyet csodáltok, egyáltalán nem létezik. Ezt azért mondhatom ennyire határozottan, mert túl messze vagytok az igaz Istentől. Hűségetek oka a szívetekben lakozó bálvány. Ami pedig Engem illet, az Istent, akire se nem nagyként, se nem kicsiként néztek, pusztán szavakkal méltányoltok. Amikor azt mondom, hogy messze vagytok Istentől, úgy értem, hogy távol vagytok az igaz Istentől, míg a homályos Isten úgy tűnik, a közelben van. Amikor azt mondom, „nem nagy”, ahhoz képest mondom, hogy az Isten, amelyikben ti ma hisztek, pusztán egy nagyszerű képességekkel nem rendelkező személynek tűnik, egy nem igazán fenséges személynek. És amikor azt mondom, „nem kicsi”, az azt jelenti, hogy bár ez a személy

nem képes előidézni a szelet és előparancsolni az esőt, ennek ellenére képes előhívni Isten Lelkét, hogy olyan munkát végezzen, amely megrendíti az eget és a földet, és teljesen megdöbbeníti az embereket. Külsőleg mindannyian nagyon engedelmesnek tűntök ez iránt a földi Krisztus iránt, lényegében mégsem hisztek Benne, és nem szeretitek Őt. Ez azt jelenti, hogy akiben igazán hisztek, az a saját érzéseitek homályos Istene, és akit igazán szerettek, az az az Isten, aki után éjjel-nappal vágyakoztok, pedig nem láttátok soha személyesen. Ez iránt a Krisztus iránt hitetek csak részleges, szeretetetek pedig semmi. A hit hitet és bizalmat jelent; a szeretet pedig soha el nem múló imádatot és csodálatot jelent az ember szívében. A mai Krisztusban való hitetek és az iránta való szeretetetek azonban messze elmarad ettől. A hitről szólva – hogyan hisztek Benne? A szeretetről szólva – mi módon szeretitek Őt? Ti egyszerűen nem értitek meg az Ő természetét, még kevésbé ismeritek az Ő lényegét – így hogyan hisztek Benne? Hol van a Belé vetett hitetek valósága? Hogyan szeretitek Őt? Hol van az Iránta való szeretetetek valósága?

Sokan követtek Engem tétovázás nélkül mind a mai napig. Sokat fáradoztatok ti is az elmúlt években. Mindegyikőtök veleszületett jellemét és szokásait kristálytisztán megértettem – rendkívül fárasztó volt mindannyiőtökkel érintkezni. Az a kár, hogy bár sok mindent megértettem rólatok, ti semmit nem értetek meg Belőlem. Nem csoda, hogy az emberek azt mondják, hogy bedőltek valaki trükkjének egy zavaros pillanatban. Valójában ti semmit nem értetek meg az Én természetemből, még kevésbé vagytok képesek felfogni, mi jár az Én fejemben. Ma a Velem kapcsolatos félreértéseitek lavina módjára nőnek, a Bennem való hitetek pedig továbbra is zavaros hit. Ahelyett, hogy azt mondanátok, hisztek Bennem, találódna az azt mondani, hogy mindannyian kedveskedni és hízelegni próbáltok Nekem. Az indítékaitok nagyon egyszerűek: bárkit követtek, aki megjutalmaz, és bárkiben hiszek, aki lehetővé teszi, hogy megmeneküljek a nagy katasztrófától – legyen az Isten vagy egy bizonyos Isten, ez engem egyáltalán nem érdekel. Sok ilyen ember van közöttetek, és ez az állapot nagyon súlyos. Ha egy nap tesztelve lenne, hányan hisztek Krisztusban azért, mert beleláltok az Ő lényegébe, akkor, attól tartok, egyikőtökkel sem lennék megelégedve. Ezért nem ártana egyikőtöknek sem, ha megfontolnátok a következő kérdést: az Isten, amelyikben hisztek, nagyban különbözik Tőlem – és ha így van, akkor mi a lényege az Istenben való hiteteknek? Minél jobban hisztek a ti állítólagos Istenetekben, annál távolabb kerültök Tőlem. Mi tehát a lényege ennek a kérdésnek? Bizonyos, hogy egyikőtök sem fontolta meg soha ezt a kérdést, de felmerült-e bennetek a súlyossága? Gondoltatok-e már annak a következményeire, ha továbbra is így hisztek?

Sok kérdéssel szembesültök ma, és egyikőtök sem ért a problémamegoldáshoz. Ha ez a helyzet folytatódik, csak ti álltok vesztesre. Segíteni fogok nektek azonosítani a problémákat, de a megoldásuk rajtatok múlik.

Örülök azoknak, akik nem gyanakodnak másokra, és kedvelem azokat, akik készségesen elfogadják az igazságot; e két embertípus felé nagyon gondoskodó

vagyok, mert az Én szememben ők becsületes emberek. Ha te csalárd vagy, akkor óvatos és gyanakvó leszel mindenkivel és mindennel szemben, és így a Bennem való hited gyanakváson fog alapulni. Soha nem lennék képes ilyen hitet elismerni. Igaz hit hiányában még inkább nélkülözöd az igaz szeretetet. És ha hajlamos vagy kételkedni Istenben és kedvedre találgatásokba bocsátkozni Róla, akkor kétségkívül te vagy a legálnokabb minden ember közül. Azt találgatod, hogy Isten lehet-e olyan, mint az ember: megbocsáthatatlanul vétkes, kicsinyes jellemmel, tisztességtől és értelemmentes, igazságérzet nélküli, gonosz taktikák hatása alatt álló, csalárd és ravasz, aki örül a gonosznak és a sötétségnek, és így tovább. Vajon nem azért vannak az embereknek ilyen gondolataik, mert a legkevésbé sem ismerik Istent? Az ilyen hit nem más, mint bűn! Néhányan még azt is hiszik, hogy azok, akik tetszenek nekem, azok éppen a hízalgők és talpnyalók, és hogy azok nem lesznek szívesen látva Isten házában és azok fogják elveszíteni ott a helyüket, akiknek nincsenek ilyen készségeik. Hát ez az egyetlen ismeret, amire szert tettetek ennyi év után? Ez az, amit szereztetek? És a Rólam szóló ismeretek nem áll meg ezeknél a félreértéseknél – még rosszabb az Isten Lelke elleni káromlásotok és a Menny gyalázása. Ezért mondom azt, hogy az ilyen hit, mint a tietek, csak még jobban el fog távolítani Tőlem, és még jobban szembe fogtok Velem kerülni. Sok évnyi munka során sok igazságot láttatok – de tudjátok-e, mit hallott az Én fülem? Hányan vagytok hajlandóak elfogadni az igazságot? Mindannyian azt hiszitek, hogy hajlandóak vagytok megfizetni az igazság árát, de vajon hányan szenvedtetek valóban az igazságért? Nincs más a szívetekben, csak igazságtalanság, amely miatt azt gondoljátok, hogy mindenki – mindegy, hogy kicsoda – egyformán csalárd és hamis, annyira, hogy akár azt is elhiszitek, hogy a megtestesült Isten normál ember módjára meglenne gyengéd szív és jóindulatú szeretet nélkül. Sőt, azt hiszitek, hogy a nemes jellem és a könyörületes, jóindulatú természet csak a mennyei Istenben létezik. Azt hiszitek, hogy ilyen szent nem létezik, hogy csak a sötétség és a gonosz uralkodik a földön, míg Isten olyasvalami, amire az emberek rábízhatják a jó és a szép iránti vágyukat – egy általuk kreált legendás alak. Az elmétekben a mennyei Isten nagyon becsületes, igazságos és nagyszerű, imádatra és csodálatra méltó. Ez a földi Isten azonban csak egy helyettesítője és eszköze a mennyei Istennek. Azt hiszed, hogy ez az Isten nem lehet egyenlő a mennyei Istennel, még kevésbé említhető Vele egy lapon. Amikor Isten nagysága és tisztelete kerül szóba, ezek a mennyei Isten dicsőségéhez tartoznak, de amikor az ember természetéről és romlottságáról van szó, ezek olyan tulajdonságok, amelyekben a földi Istennek része van. A mennyei Isten örökké magasztos, míg a földi Isten örökké jelentéktelen, gyenge és alkalmatlan. A mennyei Istent nem befolyásolja érzelem, csak igazságosság, míg a földi Istennek csak önző motivációi vannak, és nincs Benne méltányosság, sem értelem. A mennyei Isten a legkevésbé sem tisztességtelen, és örökké hűséges, míg a földi Istennek mindig van egy becstelen oldala. A mennyei Isten nagyon szereti az embert, míg a földi Isten nem gondoskodik megfelelően az emberről, akár teljesen el is hanyagolja őt. Ez a téves

ismeret sokáig a szívetekben volt, és akár fennmaradhat a jövőben is. Krisztus minden cselekedetét az igazságtalanok nézőpontjából nézitek, az Ő munkáját, valamint az Ő azonosságát és lényegét pedig a gonoszok nézőpontjából értékelitek. Nagy hibát követtetek el, és megtettétek azt, amit az előttek járók soha nem tettek meg. Azaz ti csak a magasztos mennyei Istent szolgáljátok, akinek korona van a fején, és soha nem figyeltetek arra az Istenre, akit olyan jelentéktelennek tartotok, hogy számotokra Ő láthatatlan. Nem ez-e a ti bűnötök? Vajon ez nem egy klasszikus példája annak, ahogyan megsértitek Isten természetét? Ti a mennyei Istent imádjátok. Imádjátok a magasztos képeket, és nagyra becsülitek azokat, akik kitűnnek ékesszólásukkal. Boldogan hagyod, hogy az az Isten parancsoljon neked, amelyik gazdagsággal tölti meg a kezedet, és az után az Isten után vágysz, amelyik teljesíti minden vágyad. Az egyetlen, akit nem imádsz, az ez az Isten, aki nem magasztos. Az egyetlen dolog, amit utálsz, az a kapcsolódás ezzel az Istennel, akit egy ember se tud nagyra tartani. Az egyetlen dolog, amit nem vagy hajlandó megtenni, az annak az Istennek a szolgálata, aki soha nem adott neked egy fillért sem – és az Egyetlen, aki képtelen elérni, hogy Érte sóvárojj, az ez az ellenszenves Isten. Ez az Isten nem tehet képessé téged arra, hogy szélesítsd látókörödet, hogy úgy érezd, mintha kincset találtál volna – még kevésbé tudja teljesíteni kívánságaidat. Akkor miért követed Őt? Gondolkodtál már ilyen kérdéseken? Amit teszel, az nem pusztán ezt a Krisztust sérti – ami ennél is fontosabb, sérti a mennyei Istent. Úgy gondolom, nem ez a célja az Istenben való hiteteknek!

Ti arra vágytok, hogy Isten gyönyörködjön bennetek, mégis távol vagytok Istentől. Mi itt a gond? Ti csak a szavait fogadjátok el, de az Ő foglalkozását és metszését nem fogadjátok el, és még kevésbé vagytok képesek elfogadni minden intézkedését, hogy teljes mértékben higgyetek Benne. Mi akkor itt a gond? A végső elemzésben a ti hitetek üres tojáshéj – olyan, amelyből sosem kelhet ki csibe. Mivel a ti hitetek nem hozta el nektek az igazságot, nem adta meg nektek az életet – ehelyett a gondoskodás és a remény csalóka érzetét adta nektek. Ez a gondoskodásérzet és reményérzet a ti istenhitetek célja, nem pedig az igazság és az élet. Ezért mondom, hogy istenhitetek menete nem más, mint hízélgési próbálkozás Isten felé, szolgálalkúságon és szégyentelenségen keresztül, és semmiféleképpen nem tekinthető igaz hitnek. Hogyan születhetne ilyen hitből csibe? Másként mondva: mit érhet el az ilyen hit? Az Istenben való hitetek célja az, hogy Őt arra használjátok, hogy elérjétek saját céljaitokat. Ez vajon nem egy további ténye annak, hogy megsértitek Isten természetét? Hisztek a mennyei Isten létezésében, és tagadjátok a földi Isten létezését, Én mégsem ismerem el a nézeteiteket. Csak azokat az embereket dicsérem, akik két lábbal állnak a földön és a földi Istent szolgálják, de soha nem azokat, akik soha nem ismerik el Krisztust, aki a földön van. Nem számít, mennyire hűségesek az ilyen emberek a mennyei Istenhez, végül nem fognak megmenekülni az Én kezemből, amely megbünteti a gonoszt. Ezek az emberek a gonoszok; ők azok a gonoszok, akik szemben állnak Istennel és soha nem engedelmeskedtek szívesen Krisztusnak. Természetesen számukba beletartoznak

mindazok, akik nem ismerik, és ezenfelül nem ismerik el Krisztust. Azt hiszed, hogy úgy viselkedhetsz Krisztussal, ahogy neked tetszik, amíg hűséges vagy a mennyei Istenhez? Tévedsz! Krisztusról való tudatlanságod a mennyei Istenről való tudatlanság. Nem számít, mennyire vagy hűséges a mennyei Istenhez, ez csupán üres beszéd és alakoskodás, mert a földi Isten nemcsak abban játszik szerepet, hogy az ember befogadja az igazságot és mélyebb tudásra tegyen szert, hanem ezenfelül az ember elítélésében is szerepet játszik, és ezt követően a tények megragadásában a gonosz megbüntetése céljából. Megértetted-e az előnyös és hátrányos következményeket? Megtapasztaltad-e őket? Azt kívánom, hogy egy napon a közeljövőben megértsétek ezt az igazságot: ahhoz, hogy ismerjétek Istent, nemcsak a mennyei Istent kell ismernetek, hanem ami még fontosabb, a földi Istent is. Ne hagyjátok, hogy összekeveredjenek a prioritásaitok, vagy hogy a másodlagos megelőzze az elsődlegest! Csak így építhetsz igazán jó kapcsolatot Istennel, így kerülhetsz közelebb Istenhez, és hozhatod a szívedet közelebb Hozzá. Ha már sok éve hívő vagy és régóta csatlakoztál Hozzá, de mégis távol maradsz Tőlem, akkor azt mondom, biztosan gyakran sérted meg Isten természetét, és nagyon nehéz lesz megmondani a végedet. Ha a sok év, amíg kapcsolatban álltál Velem, nemcsak elégtelen volt ahhoz, hogy emberi mivolttal és az igazsággal rendelkező személlyé alakítson téged, hanem ezenfelül a természetedbe véste gonosz útjaidat, és nemcsak kétszer olyan arrogáns vagy, mint korábban, de a Velem kapcsolatos félreértéseid is megsokszorozódtak, úgyannyira, hogy már a kis csatlósodnak tartasz Engem – akkor azt mondom, hogy betegséged már nem felszínes, hanem csontig hatoló. Mindössze a temetésed elrendezésére kell várnod. Akkor nem kell Nekem könyörögnöd, hogy legyek a te Istened, mert halált érdemlő bűnt követtél el, megbocsáthatatlan bűnt. Még ha meg is könyörülhetnék rajtad, a mennyei Isten ragaszkodni fog ahhoz, hogy elvegye az életedet, mert az Isten természete elleni sérelmed nem hétköznapi probléma, hanem nagyon súlyos természetű. Amikor eljön az idő, ne okolj Engem, hogy nem mondtam meg neked előre! Minden erre vezethető vissza: amikor közönséges emberként kapcsolódsz Krisztushoz, a földi Istenhez – azaz amikor azt hiszed, hogy Isten nem más, mint egy személy –, akkor fogsz elveszni. Ez az egyetlen intelemem számotokra.

Egy nagyon komoly probléma: az árulás (1.)

Az Én munkám hamarosan befejeződik, és a sok együtt töltött évből elviselhetetlen emlék lesz. Szüntelenül ismétелgettem szavaimat, és folyamatosan göngyöltettem ki új munkámat. Természetesen a tanácsom szükséges alkotóeleme az általam végzett munka minden részének. Az Én tanácsom nélkül mindannyian eltévelyednétek, sőt, teljesen el lennétek veszve. A munkám a végéhez közeledik és az utolsó szakaszához ért. Folytatni kívánom a tanácsadói munkát, azaz tanácsot szeretnék nektek adni, hogy meghalljátok. Csak azt remélem, hogy képesek vagytok arra, hogy ne hagyjátok kárba

veszni a fáradozásaimat, és hogy ezen túlmenően meg tudjátok érteni a figyelmes gondoskodást, amit tőlem kaptatok, és szavaimat emberi viselkedések alapjaként kezelitek. Függetlenül attól, hogy ezek olyan szavak-e, amelyeket hajlandók vagytok meghallgatni, függetlenül attól, hogy élvezettel vagy csak kínosan tudjátok őket elfogadni – komolyan kell vennem őket. Máskülönben laza és nemtörődöm beállítottságotok és viselkedések komolyan fel fog idegesíteni Engem, valójában undorral fog eltölteni. Nagyon remélem, hogy mindannyian el tudjátok olvasni szavaimat újra és újra – több ezerszer –, és hogy akár kívülről is tudni fogjátok őket. Csak így lesztek képesek arra, hogy ne valljatok kudarcot a benneteket érintő elvárásaimmal szemben. Azonban egyikőtök sem így él most. Épp ellenkezőleg, egy romlott életben vagytok elmerülve – egy olyan életben, amelyben szívetek szerint esztek és isztok –, és egyikőtök sem használja szavaimat a szíve és lelke gazdagítására. Ezért levontam egy következtetést az emberiség igazi arculatát illetően: Az ember elárulhat Engem bármikor, és senki nem lehet teljesen hűséges a szavaimhoz.

„Sátán az embert úgy megrontotta, hogy már nem is látszik embernek.” Az emberek többsége most már valamilyen mértékben felismeri ezt a kifejezést. Azért mondom ezt, mert a „felismerés”, amire utalok, csupán egy felületes elismerés, szemben az igaz tudással. Mivel egyikőtök sem tudja magát pontosan kiértékelni, sem alaposan elemezni, továbbra is bizonytalanok lesztek az Én szavaim felől. De ez alkalommal tényeket használok fel arra, hogy elmagyarázzak egy bennetek rejlő nagyon komoly problémát. Ez a probléma az árulás. Mindannyian ismeritek az „árulás” szót, mert a legtöbb ember már tett olyat, amivel elárult valaki mást – például egy férj elárulja a feleségét, egy feleség elárulja a férjét, egy fiúgyermek elárulja az apját, egy lánygyermek elárulja az anyját, egy rabszolga elárulja a gazdáját, barátok elárulják egymást, rokonok elárulják egymást, eladók becsapják a vevőket, és így tovább. Mindegyik példában benne van az árulás lényege. Röviden: az árulás egy olyan magatartásforma, amely megszeg egy ígéretet, erkölcsi normákat sért, vagy az emberi etikával ellentétesen cselekszik, ami az emberi mivolt hiányáról tanúskodik. Általánosságban szólva mint emberi lény, aki e világra született, valami olyat fogsz tenni, ami az igazság elárulását jelenti, függetlenül attól, hogy emlékszel-e rá, hogy valaha is tettél olyasmit, amivel elárultál egy másik embert, vagy hogy korábban sokszor elárultál-e másokat. Mivel képes vagy elárulni a szüleidet vagy a barátaidat, ezért képes vagy elárulni másokat is, ezen túlmenően képes vagy elárulni Engem, és olyan dolgokat tenni, amelyeket megvetek. Másként mondván az árulás nem csupán egy felületesen erkölcsstelen magatartás, hanem olyasvalami, ami ellentmond az igazságnak. Pontosán ez a forrása az emberiség ellenállásának és Velem szembeni engedetlenségének. Ezért foglaltam ezt össze a következő állításban: Az árulás az ember természete, és ez a természet a nagy ellensége minden ember Velem való összhangjának.

Az olyan viselkedés, amely nem tud Nekem teljes mértékben engedelmeskedni, árulás. Az olyan viselkedés, amely nem tud Hozzám hűséges lenni, árulás. Becsapni és

hazugságokkal félrevezetni Engem – árulás. Sok elképzelést rejtegetni, és terjeszteni őket mindenhol – árulás. Képtelennek lenni tanúbizonyságom és érdekeim fenntartására – árulás. Hamis mosolyokat kínálni, amikor a szíved távol van tőlem – árulás. Ezek a cselekedetek mind árulások, amelyekre mindig is képesek voltatok, és amelyek megszokottak köztetek. Lehet, hogy egyikőtök sem gondol erre problémaként – de Én nem így gondolom. Ha valaki Engem elárul, azt Én nem tudom csekélységgként kezelni, és egészen biztosan nem tudom figyelmen kívül hagyni. Most, amikor köztetek dolgozom, ti így viselkedtek. Ha eljön a nap, amikor senki nem vigyáz rátok – nem lesztek-e olyanok, mint a banditák, akik a saját kis hegyeik királyainak nyilvánították magukat? Amikor ez történik, és ti katasztrófát okoztok – ki lesz ott, hogy takarítson utánatok? Azt hiszitek, hogy az árulás bizonyos cselekedetei pusztán alkalmi esetek, nem pedig állandó viselkedésetek, és nem érdemes őket ilyen komolysággal tárgyalni, amely sérti a büszkeségeteket. Ha valóban így gondoljátok, akkor nincs eszetek. Aki így gondolja, az a lázadás mintapéldánya és archetípusa. Az ember természete az élete – egy elv, amelyre a túlélésért támaszkodik, és amelyet nem tud megváltoztatni. Vedd az árulás természetét példaként! Ha képes vagy olyasmit tenni, amivel elárulod egy rokonodat vagy barátodat, az azt bizonyítja, hogy ez életed része és veled született természeted. Ezt senki nem tagadhatja. Például, ha egy ember élvezi, ha másoktól lop, akkor a lopásnak ez az élvezete élete része – bár lehet, hogy néha lop, néha pedig nem lop. Akár lop, akár nem, ez nem bizonyíthatja azt, hogy a lopása csak egy magatartásforma. Inkább azt bizonyítja, hogy a lopása az élete része – azaz, a természete. Néhányan azt kérdezitek: Ha ez a természete, akkor miért van az, hogy amikor szép dolgokat lát, néha nem lopja el őket? A válasz nagyon egyszerű. Sok oka van annak, miért nem lop. Lehet, hogy azért nem lop el valamit, mert az túl nagy ahhoz, hogy eltegye figyelő szemek elől, vagy mert nincs alkalmas idő, hogy cselekedjen, vagy valami túl drága, túl szigorúan őrzik, vagy talán nem érdeklődik iránta, vagy nem látja, mi hasznára válna, és így tovább. Mindezek az okok lehetségesek. De akárhogy is legyen – akár lop valamit, akár nem, ez nem bizonyíthatja azt, hogy ez a gondolat csak egy pillanatnyi, múló felvillanás. Ellenkezőleg – ez a természete része, és nehéz javítani rajta. Az ilyen ember nem elégszik meg azzal, hogy csak egyszer lop; annak a gondolata, hogy mások tulajdonát a sajátjává nyilvánítsa, mindig feltámad benne, amikor meglát valami szépet, vagy amikor alkalmas rá a helyzet. Ezért mondom azt, hogy ennek a gondolatnak az eredete nem valami olyan, amit néha egyszerűen felkap, hanem benne van az ember saját természetében.

Bárki használhatja a szavait és cselekedeteit arra, hogy igazi arcát mutassa. Természetesen ez az igaz arc a természete. Ha te kacifántosan beszélsz, akkor kacifántos a természeted. Ha ravasz a természeted, akkor sunyin cselekszel, és könnyen eléred, hogy másokat becsaphass. Ha a természeted vészjósló – a szavaid csenghetnek kellemesen, de a cselekedeteid nem fedhetik el baljós trükkjeidet. Ha lusta a természeted, akkor mindaz, amit mondasz, arra irányul, hogy kibújj a felelősség alól a

hanyagságod és lustaságod miatt, cselekedeteid lassúak és hanyagok lesznek, és meglehetősen ügyesen fogják elfedni az igazságot. Ha a természeted empatikus, akkor szavaid észszerűek lesznek, és cselekedeteid is összhangban lesznek az igazsággal. Ha a természeted hűséges, akkor szavaid biztosan őszinték, és cselekedeteid megalapozottak, mentesek minden olyasmitől, ami mesteredet nyugtalaníthatná. Ha a természeted buja vagy pénzsóvár, akkor szíved gyakran megtelik ezekkel a dolgokkal, te pedig akaratlanul deviáns, erkölcstelen tetteket fogsz elkövetni, amelyeket nem könnyen felednek el az emberek, és amelyektől undorodni fognak. Ahogyan már mondtam – ha áruló természeted van, akkor aligha szabadulhatsz meg tőle. Ne bízd a szerencsére, hogy ha nem tettél rosszat másokkal, akkor nincs áruló természeted! Ha ezt gondolod, akkor, te valójában lázadsz. Minden egyes alkalommal, amikor beszélek, minden szavam minden embernek szól – nem csak egy embernek vagy embertípusnak. Csak mert nem árultál el Engem egy dologban, az nem bizonyítja, hogy nem árulhatsz el Engem bármiben. Némelyek, amikor mélyponton van a házasságuk, elveszítik az igazság keresésébe vetett bizalmukat. Némelyek lemondanak arról a kötelezettségükről, hogy hűek legyenek Hozzám a család felbomlásakor. Némelyek elhagynak Engem, hogy pillanatnyi örömet és izgalmat keressenek. Némelyek inkább egy sötét szakadékba zuhannának, mintsem, hogy a világosságban éljenek és a Szentlélek munkájában gyönyörködjenek. Néhányan figyelmen kívül hagyják barátaik tanácsát azért, hogy gazdagság utáni vágyukat kielégítsék, és még most sem képesek elismerni tévedésüket és megváltoztatni útjukat. Néhányan csak átmenetileg élnek az Én nevem alatt azért, hogy részesüljenek védelmemben, míg mások csak egy kicsit köteleződnek el Felém kényszer hatására, mert ragaszkodnak az élethez, és félnek a haláltól. Vajon tisztességes viselkedések-e ezek és más erkölcstelen tettek, amelyek ráadásul tisztességtelenek is, és amelyekkel emberek hosszú időn át szívük mélyén elárultak Engem? Természetesen tudom, hogy az emberek nem tervezik előre, hogy eláruljanak Engem; az árulásuk természetük természetes megnyilvánulása. Senki sem akar elárulni Engem, és senki sem boldog attól, hogy olyasmit tett, amivel elárult Engem. Ellenkezőleg. Félelemtől reszketnek – vagy nem? Szóval gondolkodtok ti azon, hogyan tehetitek jóvá ezeket az árulásokat, és hogyan változtathatjátok meg a jelenlegi helyzetet?

Egy nagyon komoly probléma: az árulás (2.)

Az ember természete nagyban különbözik az Én lényegemtől, mert az ember romlott természete teljes mértékben a Sátántól ered; az ember természetét befolyásolta és megrontotta a Sátán. Ez annyit tesz, hogy az ember az ő gonoszságának és csúfságának a befolyása alatt él. Az ember nem az igazság világában vagy szent környezetben növekszik, és még kevésbé él a világosságban. Ezért senki nem birtokolhatja az igazságot a természetében születése pillanatától fogva, és még kevésbé

születhet bárki Istenfélő és Istennek engedelmeskedő lényeggel. Ellenkezőleg – az emberek Istennek ellenálló, Istennel szemben engedetlen természettel bírnak, amely nem szereti az igazságot. Ez a természet az a probléma, amelyet ki szeretnék fejteni – az árulás. Az árulás minden egyes ember Istennel szembeni ellenállásának forrása. Ez egy olyan probléma, amely csak az emberben létezik, Bennem nem. Néhányan meg fogják kérdezni: mivel a világban minden ember éppen úgy él, ahogyan Krisztus, miért van az, hogy minden embernek olyan a természete, amely elárulja Istent, Krisztusé pedig nem teszi? Ez egy olyan probléma, amelyet világosan el kell nektek magyarázni.

Az emberiség létezésének az alapja a lélek ismételt reinkarnációja. Más szavakkal: minden ember akkor nyer emberi életet a testben, amikor a lelke újra megtestesül. Miután egy ember teste megszületik, élete addig folytatódik, amíg teste végül el nem éri határait; ez az utolsó pillanatot jelenti, amikor a lélek elhagyja burkát. Ez a folyamat ismétlődik újra meg újra, ahogy egy ember lelke időről időre jön és megy, és így marad fenn az emberiség létezése. A test élete az emberi lélek élete is, és az ember lelke támogatja az emberi test létezését. Azaz minden ember élete a lelkéből ered, és az élet nem a test velejárója. Ily módon az emberi természet a lélekből ered, nem pedig a testből. Csak az ember lelke tudja, hogyan tapasztalta meg a Sátán kísértéseit, megpróbáltatásait és rontását. Ezek a dolgok megismerhetetlenek az emberi test számára. Ezért az emberiség akaratlanul egyre sötétebb, egyre mocskosabb, egyre gonoszabb lesz, míg a távolság Köztem és az ember között egyre nagyobbra nő, az élet pedig egyre sötétebb lesz az emberiség számára. A Sátán a markában tartja az emberek lelkét, ezért természetesen az emberi testet is elfoglalta a Sátán. Hogyan lenne lehetséges, hogy egy ilyen test és egy ilyen emberiség ne álljon ellen Istennek? Hogyan lehetnének eredendően összeegyeztethetőek Vele? Azért vetettem le a Sátánt a levegőbe, mert elárult Engem. Hogyan lehetnének akkor az emberek mentesek a belekeveredéstől? Ezért az ember természete az árulás. Bízom benne, hogy mihelyt megértitek ezt az okfejtést, valamilyen szinten Krisztus lényegében is hinni fogtok. Az Isten Lelke által viselt test Isten saját teste. Az Isten Lelke mindenképp felett álló; Ő mindenható, szent és igazságos. Hasonlóképpen, az Ő teste is mindenképp felett álló, mindenható, szent és igazságos. Egy ilyen test csak azt teheti, ami igazságos és az emberiség javára válik, azt, ami szent, dicsőséges és hatalmas; Ő képtelen bármi olyat tenni, ami sérti az igazságot, ami sérti az erkölcsöt és igazságosságot, és még kevésbé képes Ő bármi olyat tenni, ami elárulná Isten Lelkét. Isten Lelke szent, és így az Ő testét nem ronthatja meg a Sátán; az Ő testének más a lényege, mint az emberi testnek. Mert az ember az – és nem Isten –, akit megrontott a Sátán; a Sátán nem ronthatta meg Isten testét. Így annak ellenére, hogy az ember és Krisztus ugyanabban a térben léteznek, csak az ember az, akit megszállt, kihasználta és csapdába ejtett a Sátán. Ezzel szemben Krisztus örökké kikezdzhetetlen a Sátán rontása számára, mert a Sátán soha nem lesz képes felemelkedni a legmagasabb helyre, és soha nem lesz képes Istenhez közeledni. Ma mindannyiátoknak meg kell értenetek, hogy csakis a Sátán által megrontott

emberiség az, amely elárul engem. Az árulás soha nem lesz olyan téma, amelyben Krisztus a legkevésbé is érintett lenne.

A Sátán által megrontott összes lélek fogságban van a Sátán hatalmában. Csak azok lettek elkülönítve, menekültek meg a Sátán táborából, és kerültek a mai királyságba, akik hisznek Krisztusban. Ezek az emberek nem élnek többé a Sátán befolyása alatt. Az ember természete még így is az emberi testben gyökerezik; ez azt jelenti, hogy bár lelketek megmenekült, természetetek még mindig olyan, mint volt, és annak az esélye, hogy elárultok Engem, továbbra is száz százalék. Ezért tart olyan sokáig az Én munkám, mivel a természetetek konok. Most mind a legjobb képességeitek szerint mentek keresztül a nehézségeken, miközben feladataitokat végzitek, mégis mindegyikőtök képes Engem elárulni, és visszatérni a Sátán hatalmába, az ő táborába, és visszatérni régi életetekhez – ez tagadhatatlan tény. Akkor nem lesz számotokra lehetséges, hogy egy szemernyi emberi mivoltot vagy emberi hasonlóságot mutassatok, mint ahogyan azt most teszitek. Súlyos esetben el fogtok pusztulni, sőt, mi több, örökre elkárhoztok, komoly büntetésben részesültök, és soha többé nem fogtok reinkarnálódni. Ez az elétek tárt probléma. Így emlékeztetlek benneteket, először is azért, hogy az Én munkám ne legyen hiábavaló, másodsor pedig, hogy ti mindannyian a világosság napjaiban élhessetek. Valójában nem az a fő probléma, hogy hiábavaló-e az Én munkám. Az a kulcsfontosságú, hogy ti képesek legyetek boldogan élni, és csodálatos jövőtök legyen. Az Én munkám az emberek lelkének megmentése. Ha a lelked a Sátán kezébe kerül, tested nem fog békében élni. Ha megvédem a testedet, a lelked is biztosan az Én gondoskodásom alatt lesz. Ha Én valóban gyűlöllek téged, a tested és a lelked azonnal a Sátán kezébe kerül. El tudod képzelni, milyen helyzetben leszel akkor? Ha egy nap az Én szavaim leperegnek rólatok, akkor vagy átadlak mindannyiótokat a Sátánnak, aki gyötrelmes kínzásnak fog benneteket alávetni egészen addig, amíg haragom teljesen el nem párolog, vagy személyesen Én foglak benneteket, menthetetlen embereket megbüntetni, mert szívetek, amely elárul Engem, soha nem fog megváltozni.

Mindannyiótoknak magatokba kellene néznetek, amilyen gyorsan csak tudtok, hogy lássátok, mennyi Velem szembeni árulás maradt bennetek. Kíváncsian várom válaszotokat. Ne legyetek felületesek, amikor Velem van dolgotok! Én soha nem játszodom az emberekkel. Ha azt mondom, hogy meg fogok tenni valamit, akkor biztosan megteszem. Remélem, hogy mindannyian olyanok lesztek, akik komolyan veszik az Én szavaimat, és nem tudományos fantasztikumként gondoltok rájuk. Konkrét cselekvést akarok tőletek, nem képzelődéseket. Ezután meg kell válaszolnotok kérdéseimet, melyek a következők:

1. Ha te igazán szolgálattevő vagy, a szolgálatomra tudsz-e lenni hűségesen, a hanyagság vagy negativitás bármilyen nyoma nélkül?
2. Ha úgy találod, hogy soha nem becsültelek meg, akkor is képes leszel maradni és egész életeden át szolgálni Engem?

3. Ha Én még mindig nagyon hideg vagyok hozzád, sok erőfeszítésed ellenére is, képes leszel a háttérben tovább munkálkodni Érttem?
4. Ha mindazok után, amit Rám áldoztál, nem teszek eleget kicsinyes kéréseidnek, akkor el fogsz-e csüggedni, és csalódsz-e Bennem? Vagy netán dühös leszel, és gyalázkodó szavakat fogsz kiabálni?
5. Ha te mindig nagyon hűséges voltál, és nagy szeretettel voltál Irántam, mégis betegség, szegénység gyötrelmétől szenvedsz, és attól, hogy elhagynak a barátaid és rokonaid, vagy ha bármely más balszerencse ér az életben – akkor is kitart-e majd az Irántam való hűséged és szereteted?
6. Ha amit a szívedben elképzeltél, abból semmi nem egyezik azzal, amit tettem, hogyan fogsz haladni jövőbeli utadon?
7. Ha nem kapsz meg semmit abból, amit reméltél, hogy megkapsz, továbbra is a követőm tudsz-e maradni?
8. Ha soha nem értetted meg munkám célját és jelentőségét, akkor is engedelmes ember tudsz-e lenni, aki nem ítélkezik és von le következtetéseket önkényesen?
9. Tudod-e kincsként őrizni minden szavamat, amit mondtam, és mindazt a munkát, amit végeztem, amíg együtt voltam az emberiséggel?
10. Képes vagy-e az Én hűséges követőm lenni, aki hajlandó egy egész életen át tartó szenvedést elviselni Érttem, annak ellenére, hogy nem kapsz semmit?
11. Képes vagy-e Érttem lemondani a túlélésed jövőbeni útjának megfontolásról, tervezésről vagy előkészítéséről?

Ezek a kérdések képviselik a veletek szembeni végső követelményeimet, és remélem, hogy mindannyian válaszokat tudtok Nekem adni. Ha megtettél egy vagy két dolgot abból, amit ezek a kérdések kérnek tőled, akkor tovább kell törekedned. Ha e követelmények egyikének sem tudsz megfelelni, akkor te biztosan az a fajta ember vagy, aki pokolra kerül. Ilyen embereknek nem kell semmi többet mondanom, mert ők bizonyosan nem olyan emberek, akik egyet tudnak érteni Velem. Hogyan tarthatnék az Én házamban valakit, aki bármilyen körülmények között elárulhat Engem? Ami pedig azokat illeti, akik a legtöbb esetben el tudnának Engem árulni: meg fogom figyelni a teljesítményüket, mielőtt más intézkedést hozok. Mindazokat azonban, akik képesek Engem elárulni – bármilyen körülmények között is –, soha nem feledem. Emlékezni fogok rájuk a szívemben, és várni fogom az alkalmat, hogy visszafizethessem gonosz cselekedeteiket. Az Általam támasztott követelmények mind olyan problémák, amelyeket magatokban kell megvizsgálnotok. Remélem, hogy mindannyian komolyan meg tudjátok őket fontolni, és nem bántok Velem felületesen. A közeljövőben meg fogom vizsgálni a válaszokat, amelyeket adtatok, az elvárásaimmal összevetve. Addig nem követelek tőletek semmi mást, és nem fogok nektek komolyabb intelmet nyújtani. Ehelyett a hatalmamot fogom gyakorolni. Azok, akiket meg kell tartani, meg lesznek tartva. Azok, akiket jutalmazni kell, meg lesznek jutalmazva. Azok, akiket át kell adni a Sátánnak, át lesznek adva a Sátánnak. Azok, akiket komolyan meg kell büntetni,

komolyan meg lesznek büntetve, és azok, akiknek el kell pusztulniuk, azok el lesznek pusztítva. Így nem lesz többé senki, aki zavarna Engem az Én napjaimban. Elhiszed-e az Én szavaimat? Hiszel-e a megtorlásban? Elhiszed-e, hogy meg fogom büntetni az összes gonoszt, aki becsap és elárul Engem? Azt reméled, hogy hamarabb, vagy azt, hogy később fog eljönni az a nap? Olyasvalaki vagy, aki retteg a büntetéstől, vagy olyasvalaki, aki ellenem áll, bár büntetést kell kiállnia? Amikor eljön az a nap, el tudod képzelni, hogy éljenzés és nevetés között fogsz-e élni, vagy zokogni fogsz, és a fogaidat fogod csikorgatni? Milyen véget remélsz magadnak? Átgondoltad valaha komolyan, hogy hiszel-e Bennem száz százalékosan, vagy kételkedsz Bennem száz százalékosan? Átgondoltad-e valaha alaposan, milyen következményekkel és eredményekkel járnak számodra cselekedeteid és a viselkedésed? Igazán reméled, hogy a szavaim mind sorra beteljesednek, vagy rettegsz attól, hogy a szavaim sorra beteljesednek? Ha azt reméled, hogy Én hamarosan távozom azért, hogy beteljesítsem szavaimat, akkor hogyan kellene a saját szavaidat és cselekedeteidet kezelned? Ha nem reméled a távozásomat, és nem reméled, hogy minden szavam azonnal beteljesül, akkor miért hiszel egyáltalán Bennem? Tudod-e valójában, hogy miért követsz Engem? Ha csupán annyi az okod rá, hogy tágítsd a horizontodat, akkor nem szükséges így fáradoznod. Ha azért teszed, hogy áldott legyél, és elkerüld a közelgő katasztrófát, miért nem aggaszt a saját viselkedésed? Miért nem kérdezed meg magadtól, hogy eleget tudsz-e tenni az Én követelményeimnek? Miért nem kérdezed meg magadtól azt is, hogy jogosult vagy-e részesülni az eljövendő áldásokban?

Meg kell fontolnotok cselekedeteiteket

Minden egyes cselekedetetek és tetteitek az életben megmutatja, hogy minden nap kapnotok kell egy részt az Én szavaimból ahhoz, hogy feltöltődjete, mert túl sok minden hiányzik belőletek, és túl csekély a tudásotok és a felfogóképességetek. A mindennapi életetekben olyan légkörben és környezetben éltek, amelyben nincs igazság vagy józan ész. Nincs meg a tökétek a túléléshez, és nincs meg az alapotok ahhoz, hogy megismerjete Engem vagy az igazságot. Hitetek csupán homályos és elvont hitre vagy nagyon dogmatikus ismeretekre és vallási szertartásokra épül. Mindennap figyelem mozdulataitokat, vizsgálom szándékaitokat és gonosz gyümölcseiteket, és soha nem találtam még egy olyan személyt sem, aki valóban az Én rendíthetetlen oltáromra helyezné szívét és szellemét. Így nem vagyok hajlandó időt vesztegetni arra, hogy kiontsam magamból az összes szót, amit egy ilyen emberiségnek szeretnék elmondani; a szívemben rejlő tervek egyedül az Én bevégezetlen munkámról és az emberiség még meg nem mentett tagjairól szólnak. Mindazonáltal azt kívánom, hogy mindazok, akik Engem követnek, elnyerjék üdvösségemet és az igazságokat, amelyeket az Én szavam adományoz az embernek. Remélem, hogy egy napon, amikor becsukod a szemed, egy

olyan birodalmat fogsz látni, ahol illat tölti be a levegőt, és az élő víz folyamai folynak – nem pedig egy zord, hideg világot, ahol sötét felhők takarják el az eget, és az üvöltés hangjai soha nem hallgatnak el.

Minden egyes nap minden egyes személy cselekedetei és gondolatai az Egyetlen szeme előtt vannak, ugyanakkor a saját holnapjukra készülnek. Ezt az utat kell bejárnia minden élőnek; ezt az utat rendeltem el eleve mindenki számára, és senki nem menekülhet tőle vagy mentesülhet alóla. Számtalan szót mondtam ki, és mérhetetlen a munka, amelyet végeztem. Mindennap figyelem, ahogy minden egyes személy természetes módon teszi mindazt, amit eredendő természetének és természete fejlődésének megfelelően tennie kell. Tudtukon kívül sokan már ráléptek a „helyes útra”, amelyet azért fektettem le, hogy a különféle embertípusokat könnyen felismerhetővé tegyem. Ezeket a különféle embertípusokat már régen különböző környezetekbe helyeztem, és a maga helyén mindegyikük kifejezésre juttatta eredendő tulajdonságait. Senki nem köti meg őket, senki nem csábítja el őket. Teljes mértékben szabadok, és amit kifejeznek, az természetes módon fakad belőlük. Csak egy dolog tartja őket kordában: az Én szavaim. Ezért néhány ember vonakodva olvassa az Én szavaimat, és soha nem gyakorolja őket – csak azért teszi, hogy elkerülje a halált; ugyanakkor mások számára nehezen viselhetők el a napok az Én szavaim nélkül, amelyek vezetik és táplálják őket, és így ők mindenkor természetes módon megtartják szavaimat. Az idő múlásával felfedezik az emberi élet titkát, az emberiség rendeltetését és az emberi lét értékét. Egyszerűen így van az emberiség az Én szavaim jelenlétében, és Én csak hagyom, hogy a dolgok a maguk útján haladjanak. Nem végzek olyan munkát, amely arra kényszerítené az embereket, hogy az Én szavaimra alapozzák létezésüket. Így azok, akiknek soha nem volt lelkiismeretük, és akiknek a létezése soha nem bírt semmilyen értékkel, vakmerően félredobják szavaimat, és miután szép csendben megfigyelték, hogy mennek a dolgok, saját kedvük szerint cselekednek. Utálni kezdik az igazságot és mindazt, ami Tőlem ered. Ráadásul utálnak az Én házában időzni. Ezek az emberek csak úticéljuk érdekében időznek egy darabig az Én házában, és azért, hogy elkerüljék a büntetést, még akkor is, ha szolgálatot végeznek. Szándékaik és tetteik azonban soha nem változnak meg. Ez fokozza az áldások iránti vágyukat, és fokozza vágyukat, hogy egyszer belépjenek a királyságba, és utána örökké ott maradjanak – sőt, hogy belépjenek az örök mennyországba. Minél jobban vágnak arra, hogy hamar eljőjön az Én napom, annál inkább úgy érzik, hogy az igazság akadály lett, botlaskő az útjukban. Alig várják, hogy belépjenek a királyságba, hogy örökké élvezhessék a mennyek királyságának áldásait – mindezt anélkül, hogy az igazságra kellene törekedniük, el kellene fogadniuk az ítéletet és fenyítést, és legfőképpen anélkül, hogy meg kellene alázkodniuk az Én házában és úgy cselekedniük, ahogy Én parancsolom. Ezek az emberek nem azért lépnek be az Én házamba, hogy kielégítsék az igazság keresése iránti vágyukat, se nem azért, hogy együttműködjenek az Én irányításommal; céljuk csupán annyi, hogy azok között legyenek, akik nem lesznek

elpusztítva az elkövetkező korszakban. Ezért szívük soha nem tudta, mi az igazság, vagy hogyan fogadja el az igazságot. Ezért nem gyakorolták soha az ilyen emberek az igazságot, és nem ismerték fel romlottságuk mélységét, mégis az Én házámban laktak mindvégig mint „szolgák”. Ők „türelmesen” várják az Én napom eljövetelét, és fáradhatatlanok, miközben az Én munkálkodásom módja miatt hánykolódnak. De bármilyen nagy erőfeszítéseket tesznek, bármilyen árat is fizetnek, senki nem látta őket soha az igazságért szenvedni vagy Értem bármit odaadni. Szívükben türelmetlenül várják, hogy meglássák a napot, amikor véget vetek a régi kornak, továbbá alig várják, hogy megtudják, mekkora az Én erőm és hatalmam. Amit soha nem igyekeztek megtenni, az az, hogy magukon változtassanak, és az igazságot keressék. Ők azt szeretik, amitől Én rosszul vagyok, és attól vannak rosszul, amit Én szeretek. Ők arra vágnak, amit Én gyűlölök, de félnek elveszíteni azt, amitől Én irtózom. Ebben a gonosz világban élnek, soha nem undorodnak tőle, és mégis mélységesen félnek attól, hogy el fogom pusztítani. Ellentmondó szándékaik közepette szeretik ezt a világot, amelytől Én irtózom, de arra is vágnak, hogy mielőbb elpusztítsam, hogy ne kelljen elszenvedniük a pusztítást, és a következő korszak uraivá válhassanak, mielőtt letértek az igaz útról. Ez azért van, mert nem szeretik az igazságot, és rosszul vannak mindentől, ami Tőlem származik. „Engedelmes emberekké” válhatnak egy rövid időre azért, hogy ne veszítsék el az áldásokat, de szorongásuk, hogy áldottak legyenek, és félelmük attól, hogy elpusztulnak és belépnek az égő tűz tavába, soha nem fedhető el. Ahogyan közeledik az Én napom, vágyuk egyre erősebb és erősebb lesz. Minél nagyobb a katasztrófa, annál tehetetlenebbekké válnak – nem tudják, hol fogjanak bele, hogy megörvendeztessenek Engem, ők pedig ne veszítsék el a régóta áhított áldásokat. Az ilyen emberek buzgón tesznek azért, hogy legelől haladjanak, mihelyt az Én kezem munkához fog. Ők csak arra gondolnak, hogy a csapatok élvonalába rohanjanak, mélységesen rettegve attól, hogy nem fogom őket látni. Azt teszik és mondják, amit helyesnek gondolnak, és fogalmuk sincs arról, hogy cselekedeteik és tetteik soha nem voltak lényegesek az igazság szempontjából, és hogy cselekedeteik csupán aláássák és megzavarják tervemet. Lehet, hogy nagy erőfeszítést fektettek bele, lehet, hogy őszinték akaratukban és szándékukban, hogy kitartsanak a nehézségek közepette, de semminek, amit tesznek, nincs köze Hozzám, mert soha nem láttam, hogy cselekedeteik jó szándékból erednének, és még kevésbé láttam, hogy bármit az Én oltáromra helyeznének. Ilyen cselekedeteket vittek ők véghez Előttem e sok év során.

Eredetileg több igazságot szerettem volna átnyújtani nektek, de erről le kellett mondanom, mert az igazsághoz való hozzáállásotok túl hideg és közömbös; nem kívánom elpazarolni az erőfeszítéseimet, sem azt nem kívánom látni, hogy az emberek birtokukban tartják az Én szavaimat, tetteik azonban minden tekintetben ellenállnak Nekem, rágalmaznak Engem és káromolnak Engem. A hozzáállásotok és emberi mivoltotok miatt szavaimnak csupán kicsiny, de számotokra nagyon fontos részét nyújtom nektek – ez szolgál próbamunkámként az emberiség körében. Csak most

állapítottam meg valóban, hogy a döntések és a terv, amelyet készítettem, megfelel a szükségleteiteknek, sőt, hogy az emberiséghez való hozzáállásom helyes. Az Elöttem hosszú éveken keresztül mutatott viselkedésetek példátlan választ adott Nekem, a válaszhoz tartozó kérdés pedig: „Milyen az ember hozzáállása az igazság és az igaz Isten színe előtt?” Az erőfeszítések, amelyeket az embernek szenteltem, azt bizonyítják, hogy az Én lényegem az ember iránti szeretet, és az ember Elöttem végrehajtott minden tette azt bizonyítja, hogy az ő lényege az igazsággal szembeni undor és a Velem való szembenállás. Mindenkor aggódom mindazokért, akik követnek Engem – akik követnek Engem, mégsem képesek soha részesülni szavaimban; még a javaslataimat sem képesek elfogadni. Ez szomorít el Engem a leginkább. Soha senki nem volt képes megérteni Engem, sőt, soha senki nem volt képes elfogadni Engem, bár az Én hozzáállásom őszinte, szavaim pedig gyengédek. Mindenki a saját elképzelései szerint próbálja elvégezni a munkát, amellyel megbízta; nem keresik az Én szándékaimat, és főleg nem kérdezik meg, mit követelek meg tőlük. Még mindig azt állítják, hogy hűségesen szolgálnak Engem, miközben láznak Ellenem. Sokan hiszik azt, hogy azok az igazságok, amelyek számukra elfogadhatatlanok, vagy amelyeket ők nem tudnak gyakorolni, nem is igazságok. Ilyen emberekben az Én igazságaim megtagadott, félredobott dolgokká válnak. Ugyanakkor az emberek szóban elismernek Engem Istennek, másrészt viszont kívülállónak is hisznek Engem – aki nem az igazság, az út és az élet. Senki nem ismeri ezt az igazságot: az Én szavaim az örökké változatlan igazság. Én biztosítok életet az embernek, és én vagyok az emberiség egyetlen vezetője. Szavaim értékét és jelentését nem az határozza meg, hogy elismeri-e és elfogadja-e őket az emberiség, hanem maga a szavak lényege. Ha egy személy sem képes befogadni szavaimat e földön, szavaim értéke és az emberiségnek nyújtott segítségük akkor is felbecsülhetetlen bárki számára. Ezért, amikor azzal a sok emberrel kerülök szembe, akik láznak szavaim ellen, cáfolják vagy teljes mértékben megvetik őket, csupán ennyi az álláspontom: Legyenek tanúim az idő és a tények, és mutassák meg, hogy az Én szavaim az igazság, az út és az élet. Mutassák meg, hogy minden, amit mondtam, helyes, hogy ezzel kell az embernek felszerelkeznie, sőt, ezt kell az embernek elfogadnia. Mindenkivel, aki követ Engem, tudatom ezt a tényt: azok, akik nem tudják teljesen elfogadni szavaimat, akik nem tudják gyakorolni szavaimat, akik nem találják célt szavaimban, és akik nem részesülnek üdvösségben szavaim miatt – ők azok, akiket szavaim elítéltek, sőt, akik elveszítették üdvösségemet, és pálcám soha nem távozik tőlük.

2003. április 16.

Isten az ember életének forrása

Attól a pillanattól kezdve, hogy sírva erre a világra jössz, megkezdted kötelességeid teljesítését. Isten tervéért és elrendeléséért töltöd be szerepedet, és megkezdted életutadat. Bármilyen legyen is a háttered, és bármilyen út áll is előtted, senki sem menekülhet a Menny vezénylései és intézkedései elől, és senki sem irányíthatja a saját sorsát, mert csak Ő, aki mindennek felett uralkodik, képes ilyen munkára. Amióta az ember létezik, Isten mindig is így munkálkodott, irányította a világegyetemet, irányítja a dolgok változásának szabályait és mozgásának pályáját. Mint minden dolog, az ember is csendesen és tudtán kívül táplálkozik az Istentől származó édességből, esőből és harmatból; mint minden dolog, az ember is tudtán kívül él Isten kezének irányítása alatt. Az ember szíve és lelke Isten kezében van, Isten szeme látja életének minden mozzanatát. Függetlenül attól, hogy elhiszed-e ezt vagy sem, minden és bármi, legyen az élő vagy holt, Isten gondolatainak megfelelően mozdul, változik, újul meg és tűnik el. Ilyen módon uralkodik Isten minden dolog felett.

Ahogy az éjszaka csendesen közeledik, az ember nem tud róla, mert az ember szíve nem érzékeli, miként közeledik az éjszaka, és honnan jön. Ahogy az éjszaka csendesen elillan, az ember üdvözlí a nappal világosságát, de hogy honnan jött a fény, és hogyan űzte el az éjszaka sötétségét, azt az ember még kevésbé tudja, és még kevésbé van tudatában. A nappal és az éjszaka e visszatérő váltakozása átviszi az embert egyik korszakból a másikba, egyik történelmi környezetből a másikba, miközben biztosítja, hogy Isten munkája minden korszakban megvalósuljon, és terve minden korra vonatkozóan teljesüljön. Az ember Istennel együtt járta végig ezeket az időszakokat, mégsem tudja, hogy Isten uralja minden dolog és élőlény sorsát, sem azt, hogy Isten hogyan vezényel és irányít mindent. Ez a megértés elkerülte az emberiséget ősidők óta egészen napjainkig. Ami pedig ennek okát illeti, nem azért, mert Isten tettei túlságosan rejtve vannak, és nem is azért, mert Isten terve még nem valósult meg, hanem azért, mert az ember szíve és szelleme túlságosan távol van Istentől, olyannyira, hogy az ember még akkor is a Sátán szolgálatában marad, amikor Istent követi – és még akkor sem tud róla. Senki sem keresi aktívan Isten lábnyomát és Isten megjelenését, és senki sem hajlandó Isten gondviselésében és általa őrizve létezni. Ehelyett a Sátán, a gonosz rontására kívánnak hagyatkozni, hogy alkalmazkodjanak ehhez a világhoz és a létezés szabályaihoz, amelyeket a bűnös emberiség követ. Ezen a ponton az ember szíve és szelleme átalakult az ember Sátán iránti hódolatává, és a Sátán táplálékává vált. Sőt, az emberi szív és szellem olyan helyé vált, ahol a Sátán lakozhat, és amely a Sátán számára megfelelő játszótér. Így az ember tudtán kívül elveszíti az emberi lét alapelveinek, valamint az emberi létezés értékének és értelmének megértését. Isten törvényei, valamint az Isten és ember közötti szövetség fokozatosan elhalványulnak az ember szívében, és megszűnik Istent keresni, illetve figyelni rá. Az idő múlásával az ember már nem érti, hogy Isten miért teremtette őt, és nem érti az Isten által kimondott

szavakat, sem mindazt, ami Istentől ered. Az ember ekkor elkezd ellenszegülni Isten törvényeinek és parancsainak, szíve és szelleme pedig eltompul... Isten elveszíti az embert, akit eredetileg teremtett, az ember pedig elveszíti eredeti gyökereit: ez az emberi faj bánata. Valójában a kezdetektől napjainkig Isten egy olyan tragédiát vitt színre az emberiség számára, amelyben az ember egyszerre főszereplő és áldozat. És senki sem tudja megmondani, hogy ki ennek a tragédiának a rendezője.

E széles világon az óceánok mezőkké apadnak, a mezők óceánokká áradnak, újra és újra. Őrajta kívül, aki minden dolgok között mindenek felett uralkodik, senki sem képes vezetni és irányítani ezt az emberi fajt. Nincs olyan hatalmasság, aki fáradozna vagy előkészületeket tenne az emberi fajért, még kevésbé van olyan, aki ezt az emberi fajt a fény rendeltetési helyére vezethetné és megszabadíthatná a földi igazságtalanságoktól. Isten siratja az emberiség jövőjét, bánkodik az emberiség bukása miatt, és fáj neki, hogy az emberiség lépésről lépésre halad a hanyatlás felé, illetve oda, ahonnan nincs visszaút. Senki sem gondolt még arra, hogy milyen irányba tarthat egy olyan emberiség, amely összetörte Isten szívét, és megtagadta Őt, hogy a gonosz nyomába szegődjön. Éppen ezért senki sem érzi Isten haragját, senki sem keresi a módját, hogy Istennek tetsző legyen, senki sem próbál közelebb kerülni Istenhez, sőt mi több, senki sem próbálja megérteni Isten bánatát és fájdalmát. Még azután is, hogy meghallotta Isten hangját, az ember folytatja saját útját, kitartóan eltévelyeg Istentől, kitér Isten kegyelme és gondoskodása elől, kikerüli az Ő igazságát, és inkább eladja magát a Sátánnak, Isten ellenségének. És ki gondolkozott azon – hogyha az ember kitartana makacssága mellett –, Isten miként fog viselkedni ezzel az emberiséggel, amely elutasította őt anélkül, hogy hátrapillantott volna? Senki sem tudja, hogy Isten ismételt figyelmeztetései és intései az az oka, hogy olyan soha nem látott csapást készített elő a keze által, amely elviselhetetlen lesz az ember teste és lelke számára. Ez a csapás nem csupán a test, hanem a lélek büntetése is. Ezt tudnod kell: amikor Isten terve füstbe megy, és amikor az Ő figyelmeztetéseit és intéseit nem hálálják meg, milyen dühöngést fog szabadjára engedni? Semmihez sem lesz fogható, amit bármely teremtett lény valaha is tapasztalt vagy hallott. És ezért mondom, hogy ez a csapás példa nélküli, és soha nem fog megisméltódni. Mert Isten terve az, hogy csak ez egyszer teremti meg az emberiséget, és csak ez egyszer menti meg az emberiséget. Ez az első alkalom, és egyben az utolsó is. Ezért senki sem értheti meg azt az alapos szándékot és buzgó várakozást, amellyel Isten ezúttal megmenti az emberiséget.

Isten teremtette ezt a világot, és belehelyezte az embert, egy élőlényt, akinek életet adott. Ezután az embernek szülei és rokonai lettek, és többé nem volt egyedül. Amióta az ember először pillantotta meg ezt az anyagi világot, az volt a sorsa, hogy Isten elrendelése szerint létezzen. Az Istentől származó élet lehelete minden egyes élőlényt támogat a felnőtté válás során. E folyamat során senki sem érzi, hogy az ember Isten gondviselése alatt nő fel; inkább úgy gondolják, hogy az ember a szülei szerető gondviselése alatt teszi ezt, és a saját életösztöne irányítja a felnövekedését. Ez azért

van, mert az ember nem tudja, hogy ki adományozta neki az életét, vagy hogy honnan származik, még kevésbé azt, hogy az életösztön milyen módon hoz létre csodákat. Csak azt tudja, hogy élete az élelem alapján folytatódik, hogy a kitartás létezésének forrása, és hogy az elméjében lévő hiedelmek jelentik azt a tőkét, amelytől a túlélése függ. Isten kegyelméről és ellátásáról az ember teljesen megfélemledik, és így elpazarolja az Istentől kapott életet... Ebből az emberiségből, amelyről Isten éjjel-nappal gondoskodik, egyetlen egy sem vállalja, hogy imádja Őt. Isten csak tovább munkálkodik az emberen, akivel szemben nem támaszt elvárásokat, ahogyan azt Ő tervezte. Abban a reményben teszi ezt, hogy egy napon az ember felébred álmából, és hirtelen felismeri az élet értékét és értelmét, azt az árat, amelyet Isten fizetett mindazért, amit adott neki, és azt a buzgón szerető gondoskodást, amellyel Isten várja, hogy az ember visszatérjen hozzá. Soha senki nem kutatta az ember életének eredetét és fennmaradását szabályozó titkokat. Csak Isten az, aki mindezt érti, aki csendben tűri a fájdalmat és az ütéseket, amelyeket az embertől kap, aki Istentől kapott mindent, de nem hálás érte. Az ember magától értetődően élvez mindazt, amit az élet hoz, és ugyanígy „magától értetődő”, hogy az ember elárulja, elfelejti és kizsákmányolja Istent. Lehetséges, hogy Isten terve valóban ilyen fontos? Lehetséges, hogy az ember, ez az élőlény, aki Isten kezétől származik, valóban ilyen fontos? Isten terve kétségtelenül fontos; azonban ez az Isten keze által teremtetett élőlény az Ő terve érdekében létezik. Ezért Isten nem pusztíthatja el tervét az emberi faj iránti gyűlöletből. Isten az Ő tervéért és az általa kifújtt lélegzetért visel el minden gyötrelmet, nem az ember testéért, hanem az ember életéért. Azért teszi ezt, hogy ne az ember testét, hanem az általa kilehelt életet vegye vissza. Ez az Ő terve.

Mindenkinek, aki erre a világra jön, át kell mennie életen és halálon, és többségük már át is ment a halál és az újjászületés körforgásán. Az élők hamarosan meghalnak, a halottak pedig hamarosan visszatérnek. Ez az Isten által minden élőlény számára elrendezett életút. Egyszersmind ez a folyamat és ez a körforgás pontosan az az igazság, amelyet Isten az embernek szán: az Isten által az embernek ajándékozott élet határtalan, nem korlátozza a test, az idő vagy a tér. Ez az Isten által az embernek ajándékozott élet misztériuma, és annak bizonyítéka, hogy az élet Tőle származik. Bár sokan nem hiszik, hogy az élet Istentől ered, az emberek elkerülhetetlenül élvezik mindazt, ami Istentől származik, akár hisznek az Ő létezésében, akár tagadják azt. Ha Isten egy napon hirtelen meggondolná magát, és visszakövetelné mindazt, ami a világon létezik, és visszavenné az életet, amit adott, akkor minden megszűnne. Isten arra használja az életét, hogy minden dolgot, élő és élettelen egyaránt ellásson, és hatalma és tekintélye révén mindent megfelelően elrendezzen. Ez olyan igazság, amelyet senki sem tud felfogni vagy megérteni, és ezek a felfoghatatlan igazságok Isten életerejének megnyilatkozásai és bizonyosságai. Most pedig hadd áruljak el nektek egy titkot: Isten életének nagyszerűsége és életerege kifürkészhetetlen minden teremtmény számára. Így van ez most is, így volt a múltban, és így lesz az eljövendő időkben is. A második titok, amelyet átadok, a következő: Az élet forrása Istentől származik minden teremtetett

lény számára, bármennyire is különböznek formájukban vagy felépítésükben. Bármilyen élőlény is vagy, nem fordulhatsz az Isten által kijelölt életút ellen. Mindenesetre én csak azt szeretném, hogy az ember megértse: Isten gondoskodása, megtartó ereje és gondviselése nélkül az ember nem kaphatja meg mindazt, amire hivatott, bármennyire is szorgalmasan próbálkozik, vagy bármilyen fáradságosan is küzd. Az Istentől származó élet biztosítása nélkül az ember elveszíti az élet értékének és értelmének érzését. Hogyan engedheti meg Isten, hogy az ember, aki könnyelműen elkótyavetyéli az Ő életének értékét, ilyen gondtalan legyen? Ahogy már korábban is mondtam: Ne feledd, hogy Isten az életed forrása. Ha az ember nem becsüli meg mindazt, amit Isten adott, akkor Isten nemcsak hogy visszaveszi, amit kezdetben adott, hanem kárpótlásul kétszeres árat fog követelni az embertől mindazért, amit adott.

2003. május 26.

A Mindenható sóhajtása

Van egy hatalmas titok a szívedben, amelynek soha nem voltál a tudatában, mivel ez idáig világosság nélküli világban éltél. A szívedet és a lelkedet elragadta a gonosz. A szemedet elhomályosította a sötétség, és sem a napot nem látod az égen, sem az éjszaka fénylő csillagát. A füledet hamis szavak torlaszolja el, és nem hallod sem Jahve mennydörgő hangját, sem a trónból fakadó vizek hangját. Mindent elvesztettél, ami jogosan a tiéd, mindent, amit a Mindenható rád ruházott. A nyomorúság végtelen tengerére jutottál, nincs erőd, hogy megmentsd magad, nincs reményed a túlélésre, csak küszködsz, és ide-oda futkosol... Attól a pillanattól kezdve arra voltál kárhoztatva, hogy a gonosz sanyargasson téged, távol a Mindenható áldásaitól, kívül a Mindenható gondoskodásán, egy olyan úton haladva, ahonnan nincs visszatérés. Még egymillió hívó szó sem indítja meg a szíved és a lelked. Mélyen szunnyadsz a gonosz kezében, aki egy irányzék és útjelzés nélküli, végtelen térségbe csalogatott téged. Attól kezdve elvesztetted eredeti ártatlanságodat és tisztaságodat, és elkezdted kerülni a Mindenható gondoskodását. A szíved mélyén a gonosz vezérel téged mindenben, és ő lett az egész életed. Már nem félsz tőle, nem kerülöd őt, és nem kételkedsz benne; helyette Istenként bánsz vele a szívedben. Elkezdted féltve őrizni és imádni őt, és ti ketten olyan elválaszthatatlanok lettetek egymástól, mint a test az árnyékától; elköteleztétek magatokat, hogy együtt éltek-haltok. Fogalmad sincs, honnan jöttél, miért születted, vagy miért halsz meg. Idegenként tekintesz a Mindenhatóra; nem ismered az Ő eredetét, azt pedig végképp nem tudod, mi mindent tett érted. Minden, ami tőle származik, gyűlöletessé lett előtted: nem becsülöd meg, és nem ismered az értékét. A gonosz oldalán jársz attól a naptól kezdve, hogy megkaptad a Mindenható gondoskodását. Több ezer évnyi vihart és zivatart vészeltél át a Gonosszal, és mellette állsz Istennel szemben,

aki pedig az életed forrása volt. Mit sem tudsz a bűnbánatról, és még kevesebbet arról, hogy a pusztulás peremén egyensúlyozol. Elfelejtetted, hogy a gonosz elcsábított és sanyargatott téged; elfelejtetted, honnan indultál. Ekképpen sanyargatott téged a gonosz az út minden egyes lépésénél egészen a mai napig. A szíved és a lelked eltompult és szétmállott. Már abbahagyta a panaszkodást az ember világának bosszúságai miatt; és már nem hiszed, hogy a világ igazságtalan lenne. És még ennél is kevésbé törődsz azzal, hogy a Mindenható létezik-e. Ez azért van, mert már régóta a gonoszt tartod az igazi atyádnak, és nem tudsz tőle elválni. Ez a szívedben rejlő titok.

Amikor eljön a hajnal, keleten felragyog egy hajnali csillag. Ez a csillag korábban még nem jelent meg, de most bevilágítja a nyugodt, fénylő égboltot, és újra fellobbantja az emberek szívében kialudt világosságot. E világosságnak köszönhetően, amely egyformán ragyog rád és másokra, az ember többé már nem magányos. Mégis egyedül csak te alszol tovább mélyen a sötét éjszakában. Nem hallod a hangokat, és nem látod a fényt; nem veszed észre egy új menny és föld eljövetelét, egy új korét, mert az atyád azt mondja neked: „Gyermeke, ne kelj fel, túl korán van még. Hideg az idő, ne menj ki, nehogy kard és dárda fúródjon a szemedbe.” Te csak az atyád intelmeiben bízol, mert azt hiszed, hogy csak a te atyádnak van igaza, mivel az atyád idősebb, mint te vagy, és nagyon szeret. Az efféle intelmek és az efféle szeretet arra indít téged, hogy többé ne higgy a legendában, miszerint létezik világosság a világban; ezek távol tartanak téged attól, hogy érdekeljen, vajon létezik-e még igazság ebben a világban. Már nem mersz abban reménykedni, hogy megment a Mindenható. Megelégszel a megszokott állapottal, már nem várod a világosság eljövetelét már nem várod, hogy a Mindenható eljöjjön, ahogyan a legendák elbeszélik. Úgy véled, mindaz, ami gyönyörű, már nem kelthető újra életre, már nem létezhet. A te szemedben az ember holnapja, az ember jövője egyszerűen eltűnik, eltöröltetett. Minden erőddel az atyád ruhájába csimpaszkodsz, készen arra, hogy osztozz a nehézségeiben, mélységesen félve attól, hogy elveszíted az útitársad, és elvéted távoli utazásod irányát. Az emberek hatalmas és ködös világa formált sokatokat, akik rezzenéstelenül és rettenthetetlenül töltitek be a világ különböző szerepeit. Sok olyan „harcost” alkotott, akik nem félnek a haláltól. Sőt, egyik csapat eltompult és lebénult emberi lényt alkotta meg a másik után, akik nem ismerik a teremtetésük célját. A Mindenható szeme figyeli a keményen sanyargatott emberi faj minden egyes tagját. Hallja a szenvedők jajgatását, látja a sanyargatottak szégyentelenségét, és érzi annak az emberi fajnak a tehetetlenségét és rettegését, amely elvesztette az üdvösség kegyelmét. Az emberiség, amely úgy döntött, hogy a saját útját járja, elutasítja Isten gondoskodását, és megpróbálja elkerülni fürkésző pillantását, inkább az ellenség társaságában ízlelgetve a mélységes tenger keserűségét egészen az utolsó cseppig. Az emberiség már nem hallja meg a Mindenható sóhajtasát; a Mindenható keze pedig már nem hajlandó megsimogatni ezt a tragikus emberiséget. Újra meg újra visszahódítja, és újra meg újra elveszíti azt, és így ismétlődik a munkája. Attól a pillanattól kezdve fáradni kezd, elcsigázottnak érzi

magát, félbehagyja a kezében lévő munkát, és nem jár többé az emberek között... Az emberiség egyáltalán nincs tudatában ezeknek a változásoknak, a Mindenható érkezésének és távozásának, szomorúságának és mélabújának.

Ebben a világban minden gyorsan változik a Mindenható gondolataival és az Ő szeme láttára. Hirtelen olyan dolgok történnek meg, amikről az emberiség sohasem hallott, míg más dolgok, amiket az emberiség régóta birtokolt, észrevétlenül elillannak. Senki nem foghatja föl a Mindenható tartózkodási helyét, és még kevésbé képes bárki érzékelni a Mindenható életerejének transzcendenciáját és hatalmasságát. A tekintetben transzcendens, hogy képes érzékelni azt, amit az emberek nem. A tekintetben pedig hatalmas, hogy bár Őt árulja el az emberiség, mégis megmenti azt. Ismeri az élet és a halál jelentését, sőt ismeri a lét azon törvényeit is, amelyeket a teremtettségnek követnie kellene. Ő az emberi lét alapja, és Ő a Megváltó, aki újra feltámasztja az emberiséget. Ő nehezíti el bánattal a boldog szíveket, és Ő emeli fel boldogsággal a bánatosakat, és teszi mindezt a munkája kedvéért és a terve érdekében.

Az emberiség, amely eltévelyedett a Mindenható által biztosított élettől, nem ismeri a lét célját, de azért fél a haláltól. Segítség és támasz nélkül áll, mégis vonakodik lehunyni a szemét, és megacélozza magát, hogy alantas életet éljen ebben a világban – hússal tömött zsákokként, akiknek fogalmuk sincs a saját lelkükről. Te is így élsz, remény nélkül, akár a többiek, céltalanul. Csak a legendabeli Szentséges fogja megmenteni azokat az embereket, akik szenvedésük közepette nyöszörögnek, és kétségbeesetten óhajtják az Ő érkezését. Eddig ez a hit nem jelent meg azokban, akik nem eszméltek fel. Az emberek mégis annyira vágyakoznak utána. A Mindenható megkönyörül ezeken az embereken, akik nagyon megszenvedtek; ugyanakkor elege van ezekből az emberekből, akik még nem eszméltek fel, mivel túl sokáig kellett válaszra várnia az emberiségtől. Arra vágyik, hogy keressen, keresse a szívedet és a lelkedet, élelmet és vizet hozzon neked, és felébresszen, hogy többé ne éhezz és ne szomjazz. Amikor elcsigázott vagy, és amikor elkezdesz valamit megérezni e világ sivár elhagyatottságából, ne légy elveszve, ne sírj. Mindenható Isten, az Őriző mindenkor elfogadja az érkezésedet. Ott figyel melletted, arra várva, hogy megfordulj. Arra a napra vár, amikor hirtelen visszatér az emlékezeted: amikor rájössz, hogy Istentől származol, hogy valamikor régen eltévesztetted az irányt, valamikor az út során elvesztetted a tudatodat, és valamikor szereztél egy „atyát”; amikor ráeszmélsz arra is, hogy a Mindenható mindvégig figyelt téged, és sokáig, nagyon sokáig várt a visszatérésedre. Kétségbeesett vágyakozással figyelt téged, válaszra várva, ami nem jött. Az Ő figyelme és várakozása megfizethetetlen, és az emberi szívért és az emberi lélekért teszi azt. Lehet, hogy ez a figyelem és várakozás végtelen, és az is lehet, hogy véget ér. De pontosan tudnod kell, hogy ebben a pillanatban hol van a szíved és a lelked.

2003. május 28.

A tíz adminisztratív rendelet, amelynek Isten választott népének engedelmeskednie kell a Királyság Korában

1. Az embernek nem szabad felnagyítania önmagát, sem felmagasztalnia önmagát. Istent kell imádnia és felmagasztalnia.

2. Tegyé meg mindent, ami hasznos Isten munkája szempontjából, és semmi olyat, ami hátrányosan érinti Isten munkájának érdekeit. Védeld Isten nevét, Isten bizonyágtételét és Isten munkáját.

3. A pénz, az anyagi tárgyak és minden tulajdon Isten házában adomány, amit az embernek kell adnia. Ezeket az adományokat nem élvezheti senki más, csak a pap és Isten, mert az ember felajánlásai Isten örömét szolgálják. Isten egyedül a pappal osztja meg ezeket az adományokat; senki más nem alkalmas és nem jogosult arra, hogy bármely részüket élvezhesse. Az ember valamennyi adománya (beleértve a pénzt és az élvezhető anyagi dolgokat is) Istennek adatik, nem embernek, ezért az ember nem élvezheti azokat; ha az ember élvezné őket, akkor lopná az adományokat. Bárki, aki ezt teszi, egy Júdás, mert azon túl, hogy áruló volt, Júdás azt is magához vette, ami a pénzes erszényben volt.

4. Az embernek romlott természete van, és ráadásul érzelmek uralják. Mivel ez a helyzet, két ellenkező nemű tagnak szigorúan tilos kíséret nélkül együtt dolgozni, amikor Istent szolgálják. Bárki, akiről kiderül, hogy ezt teszi, ki lesz zárva, kivétel nélkül.

5. Ne ítélkezz Isten felett, és ne beszélj nemtörődöm módon Istennel kapcsolatos dolgokról. Úgy cselekedj, ahogy az embernek cselekednie kell, és úgy szólj, ahogy az embernek szólania kell, és ne lépd át a korlátokat, se a határokat ne hágd át. Ügyelj a nyelvedre, és vigyázz, hova lépsz, nehogy olyasmit tégy, ami sérti Isten természetét.

6. Tedd azt, amit az embernek tennie kell, és teljesítsd kötelezettségeidet, valamint lásd el feladataidat, és ragaszkodj kötelességedhez. Mivel hiszel Istenben, hozzá kell járulnod Isten munkájához; ha nem teszed, akkor nem vagy alkalmas arra, hogy Isten szavait edd és idd, és alkalmatlan vagy arra, hogy Isten családjában élj.

7. A munkában és a gyülekezetet érintő dolgokban, az Istennek való engedelmességen kívül mindenben annak az embernek az utasításait kövesd, akit a Szentlélek használ. A legkisebb kihágás is elfogadhatatlan. Felelj meg hiánytalanul, és ne elemezd, hogy mi jó vagy rossz; ami jó vagy rossz, annak semmi köze hozzád. Egyedül a teljes engedelmességgel kell törődnöd.

8. Azoknak az embereknek, akik hisznek Istenben, engedelmeskedniük kell Istennek, és imádniuk kell Őt. Ne magasztalj fel senkit, és ne nézz fel senkire; ne azt csináld, hogy Istent teszed az első helyre, az embereket, akikre felnézel, a másodikra, magadat pedig a harmadikra. Egy ember sem foglalhat el helyet a szívedben, és nem szabad az embereket – különösen azokat, akiket mélyen tisztelsz – Istennel egyenrangúnak vagy egyenlőnek tekintened. Ez Isten számára tűrhetetlen.

9. Tartsd gondolataidat a gyülekezet munkáján. Tedd félre a saját tested kilátásait, légy határozott a családi ügyekben, teljes szívvel szenteld magad Isten munkájának, és tedd Isten munkáját az első helyre, saját életedet pedig a másodikra. Ezt jelenti egy szent illendősége.

10. Azokat a rokonaidat (a gyermekeidet, férjedet vagy feleségedet, lánytestvéreidet vagy szüleidet és így tovább), akik nem a hitből valók, nem szabad a gyülekezetbe kényszeríteni. Isten házanépe nem szűkölködik tagokban, és nem szükséges olyan tagokkal feltölteni a létszámát, akiknek semmi haszna. Azokat, akik nem örömmel hisznek, nem szabad a gyülekezetbe vezetni. Ez a rendelet minden embernek szól. Ellenőriznetek és figyelnetek, illetve emlékeztetnetek kell egymást erre a dologra; senki sem szegheti meg. Még ha a nem a hitből való rokon vonakodva belép is a gyülekezetbe, nem szabad könyveket vagy új nevet adni neki; az ilyenek nem tartoznak Isten háznépébe, és a gyülekezetbe való belépésüket minden szükséges eszközzel meg kell akadályozni. Ha a gyülekezetet baj éri a démonok betörése miatt, akkor téged magad zárnak ki vagy sújtanak korlátozásokkal. Röviden, mindenkinek felelőssége van ebben a dologban, ugyanakkor nem szabad meggondolatlanul lenned, sem arra használnod ezt, hogy személyes ügyeket rendezz vele.

1. függelék

Isten megjelenése új korszakot nyitott

Isten hatezer éves irányítási terve a végéhez közeledik, és országának kapuja már megnyílt mindazok előtt, akik az Ő megjelenését keresik. Kedves fivéreim és nővéreim, mire vártok még? Mi az, amit kerestek? Várjátok-e Isten megjelenését? Keresitek-e az Ő lábnyomait? Mennyire kell vágyakozni Isten megjelenése után! És milyen nehéz megtalálni Isten lábnyomait! Egy ilyen korban, egy ilyen világban, mit kell tennünk, hogy tanúi legyünk annak a napnak, amelyen Isten megjelenik? Mit kell tennünk, hogy lépést tartsunk Isten lépteivel? Ilyen kérdésekkel szembesülnek mindazok, akik várják Isten megjelenését. Nem egyszer gondolkodtatok már ezeken mindannyian – de milyen eredménnyel? Hol jelenik meg Isten? Hol vannak Isten lábnyomai? Tudjátok a választ? Sokan így válaszolnának: „Isten megjelenik mindazok között, akik követik Őt, és a lábnyomai közöttünk vannak; ez ilyen egyszerű!” Bárki adhat egy sablonos választ, de vajon értitek-e, hogy mit is jelent Isten megjelenése vagy az Ő lábnyomai? Isten megjelenése az Ő földi érkezésére utal, hogy személyesen végezze a munkáját. Ő a saját személyiségével és természetével, és a neki adatott módon száll alá az emberiség közé, hogy megkezdjen és befejezen egy korszakot. Ez a megjelenési mód nem egyfajta szertartás. Ez nem jel, kép, csoda vagy valamiféle nagyszerű látomás, és még kevésbé valamilyen vallási esemény. Ez egy valós és igaz tény, amelyet bárki megtapinthat és szemlélhet. Ez a fajta megjelenés nem a látszat, vagy bármilyen rövid

távú kötelezettség kedvéért történik, hanem inkább az Ő irányítási tervének egy szakasza. Isten megjelenése mindig okkal történik, és mindig valamilyen kapcsolatban áll az Ő irányítási tervével. Amit itt megjelenésnek nevezünk, az teljesen különbözik attól a fajta „megjelenéstől”, amelyben Isten irányítja, vezeti és megvilágosítja az embert. Isten minden alkalommal, amikor megnyilatkozik, megvalósítja az Ő hatalmas művének egy szakaszát. Ez a munka különbözik minden más korszak munkájától. Ez az ember számára elképzelhetetlen, és ember ilyet még soha nem tapasztalt. Ez a munka egy új korszakot indít el, a régi korszakot pedig lezárja, ez egy új és tökéletesített formája az emberiség megváltásáért végzett munkának; mi több, ez a munka vezeti be az emberiséget az új korszakba. Ezt jelenti Isten megjelenése.

Ha már megértetted, hogy mit jelent Isten megjelenése, hogyan kellene keresd Isten lábnyomait? Ezt a kérdést nem nehéz megmagyarázni: Ahol Isten megjelenik, ott megtalálod az Ő lábnyomait. Egy ilyen magyarázat egyértelműnek hangzik, de a gyakorlatban nem ilyen egyszerű, mert sokan nem tudják, hol jelenik meg Isten, még kevésbé, hogy hol akar, vagy hol kellene megjelennie. Egyesek ösztönösen azt hiszik, hogy ahol a Szentlélek munkálkodik, ott Isten is megjelenik. Vagy pedig azt hiszik, hogy ahol szellemi szereplők vannak, ott Isten megjelenik. Vagy pedig azt hiszik, hogy ahol nagy tekintélyű emberek vannak, ott megjelenik Isten. Egyelőre tekintsünk el attól, hogy az ilyen hiedelmek helyesek vagy helytelenek. Egy ilyen kérdés megmagyarázásához először is világos céllal kell rendelkezünk: Isten lábnyomait keressük. Nem szellemi szereplőket keresünk, még kevésbé híres személyiségeket, hanem Isten lábnyomait keressük. Ezért, mivel Isten lábnyomait keressük, kötelességünk Isten akaratát, Isten szavait, kijelentéseit keresnünk – mert ahol Isten által mondott új szavak vannak, ott Isten hangja van, és ahol Isten lábnyomai vannak, ott vannak Isten tettei. Bárhol, ahol Isten megnyilvánul, ott Isten megjelenik, és ahol Isten megjelenik, ott van az igazság, az út és az élet. Isten lábnyomait keresve figyelmen kívül hagyjátok a szavakat: „Isten az igazság, az út, és az élet.” És így sokan, még akkor is, ha befogadják az igazságot, nem hiszik, hogy megtalálták Isten lábnyomait, még kevésbé ismerik el Isten megjelenését. Micsoda súlyos tévedés! Isten megjelenése nem egyeztethető össze az ember elképzeléseivel, még kevésbé jelenhet meg Isten az ember parancsára. Isten a saját döntései és az Ő saját tervei alapján végzi a munkáját; továbbá, Neki megvannak a saját céljai és az Ő saját módszerei. Bármilyen munkát is végez Ő, nincs szüksége arra, hogy megbeszélje azt az emberrel, vagy tanácsot kérjen tőle, még kevésbé arra, hogy minden egyes embert értesítsen az Ő munkájáról. Ez Isten természete, amelyet egyébként mindenkinek fel kell ismernie. Ha szeretnétek Isten megjelenésének tanúi lenni, Isten nyomdokait követni, akkor először is el kell távolodnotok a saját elképzeléseitektől. Nem szabad követelned, hogy Isten ezt vagy azt tegye, még kevésbé szabad Őt a saját korlátaid közé helyezned, és a saját felfogásodra korlátoznod. Ehelyett az kell őszintén foglalkoztasson, hogy miként kellene keresnetek Isten lábnyomait, hogyan kellene fogadnotok Isten megjelenését, és hogyan kellene alávetnetek magatokat Isten új

munkájának: Ezt kellene tennie az embernek. Mivel az ember nem az igazság, és nincs az igazság birtokában, ezért keresnie, elfogadnia és engedelmeskednie kellene.

Függetlenül attól, hogy amerikai, brit vagy bármilyen más nemzetiségű vagy, túl kell lépned saját nemzetiséged határain, és túllépve saját magadon egy teremtetett lény helyzetéből kell szemlélned Isten munkáját. Ily módon nem fogsz korlátokat felállítani Isten lábnyomait illetően. Manapság ugyanis sokan lehetetlennek tartják, hogy Isten egy bizonyos nemzetben, vagy egy bizonyos nép körében jelenjen meg. Milyen mély Isten munkájának jelentősége, és milyen fontos Isten megjelenése! Hogyan is mérhetné fel őket az ember értelme és gondolkodása? Ezért mondom, hogy át kell törnöd a nemzetiség és az etnikum fogalmain, hogy Isten megjelenését keresd. Csak így nem fog korlátozni téged a saját felfogásod; csak így leszel alkalmas arra, hogy üdvözöld Isten megjelenését. Ellenkező esetben örök sötétségben maradsz, és soha nem nyered el Isten helyeslését.

Isten az egész emberi faj Istene. Ő nem tekinti magát egyetlen nemzet vagy nép magántulajdonának sem, hanem úgy végzi a munkáját, ahogyan azt eltervezte, anélkül, hogy bármilyen formára, nemzetre vagy népre korlátozódna. Talán soha nem is képzelted el ezt a formát, vagy talán a hozzáállásod ehhez a formához a tagadás, vagy talán a nemzet, ahol Isten kinyilatkoztatja magát, és a nép, akik között kinyilatkoztatja magát, történetesen mindenki által diszkriminált, és történetesen a legelmaradottabb a földön. Istennek mégis megvan a maga bölcsessége. Az Ő nagy hatalmával, igazsága és természete révén valóban megnyerte az emberek egy csoportját, akik egy véleményen vannak Vele, és az emberek egy csoportját, akiket teljessé kívánt tenni – egy általa meghódított csoportot, akik mindenféle megpróbáltatást, nyomorúságot és üldözést elszenvedve képesek Őt a végsőig követni. Isten megjelenésének célja, amely nem korlátozódik semmilyen formára vagy nemzetre az, hogy lehetővé tegye számára, hogy elvégezze művét, ahogyan azt eltervezte. Éppen úgy, mint amikor Isten testté lett Júdeában: az volt a célja, hogy elvégezze a keresztfeszítés művét az egész emberi faj megváltásával. A zsidók azonban azt hitték, hogy Isten számára lehetetlen, hogy ezt megtegye, és lehetetlennek tartották, hogy Isten megtestesüljön és felvegye az Úr Jézus alakját. Az ő „lehetetlenségük” lett az alap, amelyre építve elítélték Istent és szembefordultak vele, és amely végül Izráel pusztulásához vezetett. Manapság sokan követnek el hasonló hibát. Minden erejükkel Isten közelgő megjelenését hirdetik, ugyanakkor elítélik megjelenését; a „lehetetlen” ismét a képzeletük korlátai közé szorítja Isten megjelenését. Így láttam sok embert vad és harsány nevetésben kitörni, miután Isten szavaival találkoztak. De vajon különbözik-e ez a nevetés attól a kárhoztatástól és káromlástól, amit a zsidók műveltek? Ti nem vagytok tisztelettudóak az igazság jelenlétében, még kevésbé van bennetek vágyakozó magatartás. Mindössze válogatás nélkül tanultok és könnyed közönyösséggel várakoztatok. Mit nyerhettek az ilyen tanulással és várakoztatással? Azt hiszitek, hogy személyes útmutatást kaptok Istentől? Ha nem tudod megkülönböztetni Isten kijelentéseit, akkor mi módon vagy alkalmas arra,

hogy tanúja légy Isten megjelenésének? Ahol Isten megjelenik, ott kifejezésre jut az igazság, és ott lesz Isten hangja. Csak azok lesznek képesek meghallani Isten hangját, akik el tudják fogadni az igazságot, és csak az ilyen emberek alkalmasak arra, hogy tanúi legyenek Isten megjelenésének. Engedd el az elképzeléseidet! Csendesedj el, és olvasd el figyelmesen ezeket a szavakat. Ha vágyakozol az igazságra, Isten megvilágosít, és meg fogod érteni az Ő akaratát és szavait. Engedjétek el a „lehetetlenről” alkotott véleményeteket! Minél inkább azt hiszik az emberek, hogy valami lehetetlen, annál valószínűbb, hogy megtörténik, mert Isten bölcsessége magasabbra száll az égnél, Isten gondolatai magasabbak az ember gondolatainál, és Isten munkája meghaladja az ember gondolkodásának és elképzeléseinek határait. Minél inkább lehetetlen valami, annál inkább van benne igazság, amit keresni lehet; minél inkább túl van valami az ember felfogásán és képzeletén, annál inkább tartalmazza Isten akaratát. Ennek az az oka, hogy Isten – függetlenül attól, hogy hol tárulkozik fel – még mindig Isten, és lényege soha nem változik a megjelenésének helye vagy módja szerint. Isten természete ugyanaz marad, függetlenül attól, hogy hol vannak a lábnyomai, és bárhol is legyenek a lábnyomai, Ő az egész emberiség Istene, ahogyan az Úr Jézus nemcsak az izráeliták Istene, hanem Ázsia, Európa és Amerika minden népének Istene, sőt mi több, Ő az egyetlen Isten az egész világegyetemben. Keressük tehát Isten akaratát, fedezzük fel az Ő megjelenését az Ő szavaiban, és tartsunk lépést az Ő lábnyomaival! Isten az igazság, az út, és az élet. Az Ő szavai és az Ő megjelenése párhuzamosan léteznek, és az Ő természete és lábnyomai mindenkor nyitottak az emberiség számára. Kedves testvérim, remélem, hogy meglátjátok Isten megjelenését ezekben a szavakban, elkezdték követni az Ő nyomdokait, miközben egy új korszak felé lépdeltetek, és bejuttok a gyönyörű új égbe és földre, amelyet Isten készített azok számára, akik várják az Ő megjelenését!

2. függelék

Isten elnököl az egész emberiség sorsa felett

Az emberi faj tagjaiként és odaadó keresztényekként mindannyiunk felelőssége és kötelezettsége az, hogy az elménket és a testünket felajánljuk Isten megbízatásának beteljesítésére, mivel teljes lényünk Istentől jött, és Isten szuverenitásának köszönhetően létezik. Ha az elménk és a testünk nem Isten megbízatására és az emberiség igaz ügyére szolgál, akkor a lelkünk méltatlannak fogja magát érezni azokra, akik vértanúhalált haltak Isten megbízatásáért, és még méltatlanabbnak Istenre, aki mindent megadott nekünk.

Isten teremtette ezt a világot, Ő teremtette az emberiséget, sőt, Ő volt az ókori görög kultúra és az emberi civilizáció mérnöke. Csak Isten gyámolítja ezt az emberiséget, és csak Isten törődik éjjel-nappal ezzel az emberiséggel. Az emberi fejlődés és haladás

elválaszthatatlan Isten szuverenitásától, az emberiség történelme és jövője pedig teljesen egybefonódik Isten terveivel. Ha valóban keresztény vagy, akkor bizonyára hiszel abban, hogy bármely ország vagy nemzet felemelkedése és bukása Isten tervei szerint következik be. Csak Isten ismeri egy-egy ország vagy nemzet sorsát, és csak Isten irányítja ezen emberiség pályáját. Ha az emberiség jó sorsot kíván magának, ha egy ország jó sorsot kíván magának, akkor az embernek hódolattal meg kell hajolnia Isten előtt, meg kell bánnia és meg kell vallania a bűneit Isten előtt, különben az ember sorsa és rendeltetési helye elkerülhetetlen katasztrófa lesz.

Tekints vissza arra az időre, amikor Nőé megépítette a bárkát. Az emberiség mélyen romlott volt, az emberek elkóboroltak Isten áldásától, már nem Isten gondoskodott róluk, és elveszítették Isten ígéreteit. Sötétségben éltek, Isten világossága nélkül. Aztán természetüknél fogva kicsapongókká váltak, és förtelmes züllöttségnek adták át magukat. Az ilyen emberek nem kaphatták meg többé Isten ígéretét, alkalmatlanná váltak arra, hogy tanúi legyenek Isten arcának vagy hallják Isten hangját, mert elhagyták Istent, félredobták mindazt, amit Ő rájuk ruházott, és elfeledkeztek Isten tanításairól. Szívük egyre messzebb és messzebb kóborolt Istentől, és ennek során minden józan ész és emberi mivolt alá züllöttek, és egyre gonoszabbakká váltak. Aztán egyre közelebb mentek a halálhoz, és Isten haragja, valamint büntetése alá estek. Csupán Nőé hódolt Istennek és kerülte a rosszat, így ő képes volt rá, hogy hallja Isten hangját és meghallja az Ő utasításait. Isten szavának útmutatása szerint megépítette a bárkát, amelyen mindenféle élőlényt egybegyűjtött. És ily módon, miután minden előkészített, Isten rászabadította pusztítását a világra. Csupán Nőé és hét másik családtagja élte túl a pusztítást, mert Nőé Jahvénak hódolt és kerülte a rosszat.

Most nézd meg a jelenkort: nem léteznek többé Nőéhoz hasonló igaz emberek, akik Istennek tudnának hódolni és kerülni a rosszat. Isten mégis, még mindig kegyes ehhez az emberiséghez, és még mindig feloldozza őket ezen végső kor idején. Isten keresi azokat, akik vágyódnak az Ő megjelenésére. Keresi azokat, akik képesek meghallani az Ő szavait, akik nem felejtették el az Ő megbízatását, és Őneki ajánlják a szívüket és a testüket. Keresi azokat, akik olyan engedelmesek, akárcsak a csecsemők Őelőtte, és nem szegülnek szembe Vele. Ha Istennek szenteled magad, és semmilyen hatalom vagy erő nem akadályoz ebben, akkor Isten jóindulattal tekint rád és kiárasztja rád az áldásait. Ha előkelő a rangod, tiszteletreméltó a hírneved, bőséges tudással rendelkezel, dúskálsz a vagyonban és sokan támogatnak, ám ezek a dolgok nem akadályoznak abban, hogy Isten elé jöve elfogadd az Ő elhívását és megbízatását, és megtedd azt, amit kér tőled, akkor mindaz, amit teszel, a leginkább érdemi ügy lesz a földön, és az emberiség legigazabb vállalkozása. Ha a társadalmi rangod vagy a saját céljaid miatt elutasítod Isten elhívását, akkor mindaz, amit teszel, átkozott lesz, sőt, Isten által megvetett. Lehetsz elnök, tudós, lelkész vagy vén, ám függetlenül attól, hogy milyen előkelő a hivatalod, ha a saját tudásodra és képességeidre támaszkodsz a vállalkozásaidban, akkor mindig kudarcot fogsz vallani és mindig meg leszel fosztva

Isten áldásaitól, mert Isten nem fogad el semmit, amit teszel, és nem biztosítja, hogy a vállalkozásod igaz legyen, vagy fogadja el azt, hogy az emberiség javára munkálkods. Azt fogja mondani, hogy minden, amit teszel, arra használja az emberiség tudását és erejét, hogy levesse az emberről Isten védelmét, és megtagadja Isten áldásait. Azt fogja mondani, hogy a sötétség, a halál, és olyan határtalan létezés kezdete felé vezetted az emberiséget, amelyben az ember elveszítette Istent és az Ő áldását.

Amióta az emberiség feltalálta a társadalomtudományokat, a tudomány és a tudás foglalja le az ember elméjét. A tudomány és a tudás az emberiség feletti uralkodás eszköze lett, és már nincs elegendő hely arra, hogy Istennek hódoljon az ember, már nincsenek kedvező feltételek Isten hódolatához. Az ember szívében egyre alacsonyabbra süllyedt Isten helye. Ha Isten nincs ott a szívében, akkor az ember belső világa sötét, reménytelen és üres. Ebből következően sok társadalomtudós, történész és politikus állt elő társadalomtudományi elméletek kifejezésre juttatásával, az emberi evolúció elméletével és egyéb olyan elméletekkel, amelyek ellentmondanak annak az igazságnak, miszerint Isten teremtette az embert, hogy betöltse az emberiség szívét és elméjét. Ily módon egyre kevesebben lettek az abban hívők, hogy mindent Isten teremtett, és egyre csak nőtt azok száma, akik az evolúció elméletében hisznek. Egyre többen kezelik mítoszként és legendaként Istennek az Ószövetség korában feljegyzett munkálkodását és szavait. Az emberek közönyössé váltak a szívében Isten méltóságára és nagyságára, annak tanára, hogy Isten létezik és mindenk felett uralmat gyakorol. Már nem fontos számukra az emberiség túlélése és az országok, valamint a nemzetek sorsa, és az ember egy olyan sekélyes világban él, amely csupán az evéssel, az ivással és az élvezethajszolással van elfoglalva... Kevesen vállalják fel annak felkutatását, hogy hol munkálkodik ma Isten, vagy néznek utána annak, hogy miként elnököl az ember rendeltetési helye felett, illetve hogyan rendezi azt. Ily módon aztán az ember tudta nélkül az emberi civilizáció egyre kevésbé tud megfelelni az ember kívánalmainak, és sokan vannak, akik úgy érzik, hogy ilyen világban élve kevésbé boldogok azoknál, akik már elhunytak. Még az egykor rendkívül civilizált országok népei is sérelmezik ezt. Mert Isten útmutatása nélkül nem számít, mennyire törik a fejüket az uralkodók és a szociológusok az emberi civilizáció megőrzésén, hiába teszik. Senki nem tudja betölteni az ember szívében lévő ürességet, mert senki nem lehet az ember élete, és egyetlen társadalmi elmélet sem tudja megszabadítani az embert az őt sújtó ürességtől. A tudomány, az ismeretek, a szabadság, a demokrácia, a kényelem, a jólét – ezek mind csupán időleges vigaszt nyújtanak az embernek. Az ember még ezen dolgokkal is elkerülhetetlenül követ el bűnt, és a társadalom igazságtalanságain kesereg. Ezek a dolgok nem tudják féken tartani az ember sóvárgását és felfedezési vágyát. Ez azért van, mert az embert Isten teremtette, és az ember értelmetlen áldozatai és kutakodása csupán további kínlódáshoz vezethet, mígnem az ember az állandó félelem állapotában létezik, nem tudván, hogyan nézzen szembe az emberiség jövőjével, valamint az előtte futó ösvénnyel. Az ember félni kezdi a tudományt és az

ismereteket is, és még jobban féli az üresség érzését. Függetlenül attól, hogy szabad országban élsz vagy emberi jogokat nélkülözőben, ezen a világon semmiképp sem menekülhetsz meg az emberiség sorsától. Legyél te az uralkodó vagy uralkodjanak rajtad, teljességgel képtelen vagy rá, hogy megmenekülj az emberiség sorsa, rejtelvei és rendeltetési helye felfedezésének vágyától, arra pedig még kevésbé vagy képes, hogy az üresség zavarba ejtő érzetétől megmenekülj. Ezeket a jelenségeket, amelyek az egész emberiséget jellemzik, társadalmi jelenségeknek nevezik a szociológusok, azonban nincsen olyan nagy ember, aki elő tudna állni, hogy megoldja ezeket a problémákat. Az ember végső soron csak ember, és Isten helyét és életét egyetlen ember sem pótolhatja. Az emberiség nem csupán olyan igazságos társadalmat igényel, amelyben mindenki jól táplált, egyenlő és szabad; az emberiségnek Isten üdvösségére van szüksége, valamint arra, hogy életet adjon nekik. Az ember szükségletei, felfedezés utáni sóvárgása és lelki üressége csak akkor oldódhat meg, ha az ember befogadja Isten életadó gondoskodását és az Ő üdvösségét. Ha egy ország vagy nemzet népe képtelen befogadni Isten üdvösségét és törődését, akkor ezen ország vagy nemzet a pusztulás útjára lép, a sötétség felé halad, és Isten meg fogja semmisíteni.

Lehet, hogy jelenleg virágzik az országod, ám ha engeded, hogy a néped elkóboroljon Istentől, azon veszi majd észre magát, hogy egyre inkább megfosztották Isten áldásaitól. Egyre inkább lábbal tiporják országod civilizációját, és nem kell hozzá sok idő, hogy a nép felkeljen Isten ellen és átkozza a Mennyet. És így megy tönkre az ember tudta nélkül egy ország sorsa. Isten erős országokat támaszt, hogy elbánjanak azon országokkal, amelyeket Isten megátkozott, és akár el is törli őket a föld színéről. Egy ország vagy nemzet felemelkedése, illetve bukása attól függ, hogy az uralkodói Istennek hódolnak-e, és arra vezetik-e népüket, hogy közelebb kerüljenek Istenhez és Őneki hódoljanak. Ámbár ebben az utolsó korban, mivel egyre kevesebben vannak azok, akik valóban keresik Istent és Őneki hódolnak, Isten különleges kegyet áraszt ki azon országokra, ahol államvallás a kereszténység. Egybegyűjti ezeket az országokat, hogy megalkossa a világ viszonylag igaz táborát, míg az ateista országok és azok, amelyek nem az igaz Istennek hódolnak, az igaz tábor ellenfeleivé válnak. Ily módon Istennek nem csupán az emberiség között van helye, hogy végezze munkáját, hanem olyan országokat is nyer, amelyek igaz hatalmat tudnak gyakorolni, szankciókat és korlátozásokat vetve ki azon országokra, amelyek ellenállnak Őneki. Ennek ellenére mégsem lép elő több nép, hogy Istennek hódoljon, mert az ember túlságosan messzire kóborolt Őtőle, és túlságosan régóta elfeledkezett Istenről. Csak olyan országok maradnak a földön, amelyek igazságot gyakorolnak, illetve ellenállnak az igazságtalanságnak. Ez azonban távol áll Isten kívánalmaitól, mert egyetlen ország uralkodói sem engedik, hogy Isten elnököljön a népük felett, és egyetlen politikai párt sem gyűjti össze az embereit azért, hogy Istennek hódoljanak. Isten minden ország, nemzet, kormányzó párt, sőt, minden ember szívében elveszítette az Őt megillető helyet. Bár léteznek ezen a világon igaz erők, törékeny az olyan uralom, ahol Istennek nincs helye az ember szívében. Isten

áldása nélkül zűrzavarba torkollik a politikai színtér, és egyetlen csapásnak sem tud majd ellenállni. Ami az emberiséget illeti, Isten áldása nélkül lenni olyan számára, mint a nap nélkül lenni. Nem számít, mily kitartóan adakoznak népüknek az uralkodók, hány igaz eszmecserét tart együtt az emberiség, ezek egyike sem fogja visszafordítani a dolgok menetét, illetve megváltoztatni az emberiség sorsát. Az ember úgy hiszi, hogy az olyan ország, amelyben a nép élelmet és ruhát kap, ahol békében élnek együtt, az jó ország, jó vezetőséggel. Isten azonban nem így gondolja. Ő úgy gondolja, hogy az olyan ország, amelyben senki nem hódol Őnek, az, amelyet meg kell semmisítenie. Az ember gondolkodásmódja túlságosan is eltér Istenétől. Így hát, amikor egy ország feje nem hódol Istennek, akkor ennek az országnak tragikus lesz a sorsa, és az országnak nem lesz rendeltetési helye.

Isten nem vesz részt az emberi politikában, azonban egy ország vagy nemzet sorsa Isten kezében van. Isten irányítja ezt a világot és a világegyetem egészét. Az ember sorsa és Isten terve közvetlenül összekapcsolódik, és egyetlen ember, ország vagy nemzet sem vonhatja ki magát Isten szuverenitása alól. Ha az ember tudni szeretné a sorsát, Isten elé kell járulnia. Isten felvirágoztatja azokat, akik Őt követik és Neki hódolnak, és hanyatlást, valamint kipusztulást hoz azokra, akik ellenállnak Neki és elutasítják Őt.

Idézd fel azt a jelenetet a Bibliából, amikor Isten pusztulást hozott Szodomára, és gondold bele abba is, hogyan vált sóbálvánnyá Lót felesége. Gondold vissza rá, hogyan bánta meg zsákruhában és hamuban bűneit Ninive népe, és idézd fel, mi következett azután, hogy 2000 éve a zsidók keresztre szegezték Jézust. A zsidókat kiűzték Izráelből, és más országokba menekültek szerte a világon. Sokukat megölték, és az egész zsidó nemzet elszenvedte az országuk megsemmisülésével járó példa nélküli fájdalmat. Keresztre szegezték Istent – förtelmes bűnt követve el ezzel – és kihívták Isten természetét. Meg kellett fizetniük azért, amit tettek, és tetteik összes következményét viselniük kellett. Megbélyegezték és elutasították Istent, így nem lehetett más a sorsuk: Isten megbüntette őket. Ez volt az a keserű következmény és csapás, amelyet uralkodók hoztak országukra és nemzetükre.

Ma Isten visszatért a világra, hogy elvégezze munkáját. Az első állomása a diktatórikus uralkodás mintapéldánya: Kína, az ateizmus szilárd bástyája. Isten az Ő bölcsessége és ereje által megnyert magának egy embercsoportot. Ebben az időszakban minden eszközzel üldözte és nagy szenvedésnek tette ki Őt Kína kormányzópártja. Nem volt, ahol nyugalomra hajtsa a fejét, és nem lelhetett menedékre. Ennek ellenére Isten még mindig folytatja a munkát, amelyet szándékában áll elvégezni – hallatja a szavát és terjeszti az evangéliumot. Senki nem tudja kifürkészni Isten mindenhatóságát. Kínában, egy olyan országban, amely ellenségnek tartja Istent, Isten soha nem hagyta abba a munkáját. Sőt, többen fogadták el a munkáját és a szavát, mert Isten a lehető legnagyobb mértékben megmenti az emberiség minden egyes tagját. Bízunk abban, hogy egyetlen ország vagy hatalom sem állhat útjában annak, amit Isten

elérni szándékozik. Akik akadályt gördítenek Isten munkája elé, ellenállnak Isten szavának, és megzavarják, illetve csorbítják Isten tervét, azokat Isten végül meg fogja büntetni. Aki dacol Isten munkájával, a pokolra küldetik. Amelyik ország dacol Isten munkájával, az elpusztul. Bármely nemzet, amelyik felkel, hogy szembeszálljon Isten munkájával, eltöröltetik erről a földről, és megszűnik létezni. Arra buzdítom minden nemzet, minden ország, sőt, minden iparág népét, hogy hallgassanak Isten hangjára, lássák meg Isten munkáját, és figyeljenek oda az emberiség sorsára, hogy a hódolat legszentebb, leginkább tiszteletreméltó, legmagasztosabb, és egyetlen tárgyává tegyék Istent az emberiség között, és az egész emberiség számára lehetővé tegyék, hogy Isten áldása alatt éljenek, ahogyan Ábrahám leszármazottai is Jahve ígérete alatt éltek, és ahogyan Ádám és Éva, akiket Isten először megteremtett, élt az Éden kertjében.

Isten munkája hatalmas hullámként lódul előre. Senki nem tudja feltartóztatni Őt, és senki nem állíthatja meg a menetelését. Csak azok tudnak a nyomdokaiba lépni és befogadni az Ő ígéretét, akik gondosan odafigyelnek a szavaira, akik keresik Őt és szomszárjukhozak Őrá. Akik nem, azok elsőprő csapás és jól megérdemelt büntetés áldozatai lesznek.

3. függelék

Az ember csak Isten irányításának keretében menekülhet meg

Isten irányítása minden ember szemében rendkívül idegenszerű, mivel az emberek úgy gondolnak az Ő irányítására, mint egy tőlük teljesen távol eső dologra. Az emberek úgy gondolják, hogy Isten irányítása egyedül az Ő munkája, és csak Őrá tartozik, ezért az emberiség közömbös az Ő irányításával szemben. Így az emberiség üdvössége határozatlanná és homályossá vált, és most már nem más, mint üres szólam. Jóllehet az ember követi Istent, hogy elnyerje az üdvösséget, és belépjen csodálatos rendeltetési helyére, azzal már nem foglalkozik, hogy Isten hogyan végzi az Ő munkáját. Az ember nem törődik azzal, hogy mit tervezett Isten, sem azzal, hogy neki milyen szerepet kell játszania saját üdvözülése érdekében. Ez bizony tragikus. Az ember üdvössége nem választható el Isten irányításától, és nem különíthető el az Ő tervétől. Az ember mégsem törődik Isten irányításával, és így egyre inkább eltávolodik Tőle. Emiatt az emberek közül egyre többen egyáltalán nincsenek tisztában az üdvösség kérdéséhez szorosan kapcsolódó dolgokkal – például hogy mi a teremtés, mi az Istenbe vetett hit, hogyan kell Istent imádni, és így tovább –, hogy csatlakozhassanak az Ő követőihez. Ezért kell most beszélnünk Isten irányításáról, hogy minden egyes követője világosan megértse, mit jelent Őt követni és Őbenne hinni. Ha így teszünk, az mindenkinek segít pontosabban megválasztani az utat, amelyen járnia kell, ahelyett hogy pusztán azért követné Istent, hogy áldásokban részesüljön, katasztrófákat kerüljön el, vagy kiemelkedjen a többiek közül.

Bár Isten irányítása mély értelmű, mégsem felfoghatatlan az ember számára. Ez azért van így, mert Isten minden munkája kapcsolódik az Ő irányításához és az emberiség megmentéséért végzett munkájához, és az emberiség életét, fennmaradását és rendeltetési helyét érinti. A munka, amelyet Isten az emberek között és az embereken végez, mondhatjuk, rendkívül gyakorlatias és jelentőségteljes. Az ember ezt láthatja és tapasztalhatja, hiszen ez korántsem valami elvont dolog. Ha az ember képtelen elfogadni mindazt a munkát, amelyet Isten végez, akkor mi a jelentősége az Ő munkájának? Továbbá hogyan vezethet ez az irányítás az ember üdvösségéhez? Sokan, akik Istent követik, csak azzal törődnek, hogyan nyerhetnek áldásokat, illetve hogyan háríthatják el a katasztrófát. Mihelyt Isten munkája és irányítása kerül szóba, elhallgatnak, és minden érdeklődésüket elveszítik. Úgy gondolják, az ilyen unalmas dolgok megértése nem segít az ő életük gyarapodásában, és nem jár semmiféle haszonnal. Következésképpen, bár hallottak már Isten irányításáról, nemigen törődnek vele. Nem úgy látják, mint valami értékes dolgot, amit el kell fogadni, még kevésbé fogadják úgy, mint életük részét. Az ilyen embereknek Isten követésében csak egyetlen egyszerű céljuk van, ez a cél pedig az, hogy áldásokhoz jussanak. Az ilyen emberek nem veszik a fáradságot, hogy bármire figyelmet fordítsanak, ami nem közvetlenül erre a célra irányul. Számukra nincs jogosabb cél, mint Istenben hinni, hogy áldásokban részesüljenek – ebben áll az ő hitük értéke. Ha valami nem járul hozzá ehhez a célhoz, akkor az teljesen hidegen hagyja őket. Ez a helyzet a legtöbb emberrel, aki manapság Istenben hisz. Céljuk és szándékuk jogosnak tűnik, mert minthogy hisznek Istenben, áldozatot is hoznak Istenért, Istennek szentelik magukat, és megteszik a kötelességüket. Feladják fiatalságukat, elhagyják családjukat és karrierjüket, sőt akár éveket töltenek távol az otthonuktól, buzgón foglalatoskodva. Végző céljuk kedvéért megváltoztatják saját érdeklődésüket, életszemléletüket, sőt akár az irányt is, amelyet keresnek; de az Istenbe vetett hitük célját nem tudják megváltoztatni. Lótnak-futnak, hogy a saját ideáljaik irányítását intézzék; nem számít, milyen messze van az út, nem számít, mennyi nehézségbe és akadályba ütköznek útközben, mindvégig kitartanak, és nem félnek a haláltól. Miféle hatalom kényszeríti őket erre a folyamatos odaadásra? A lelkiismeretük? Nagyszerű és nemes jellemük? Az elhatározásuk, hogy a végsőig küzdjenek a gonosz erői ellen? A hitük, hogy jutalom keresése nélkül tanúságot tegyenek Istenről? A hűségük, hogy készek feladni mindent Isten akaratának megvalósításáért? Vagy az odaadó szellemük, hogy mindenkor lemondanak a túlzott személyes igényekről? Egyszerűen csoda, hogy olyasvalaki, aki sohasem értette Isten irányításának munkáját, ennek ellenére ilyen sokat ad! Egyelőre ne beszéljünk arról, mennyit adtak ezek az emberek. A viselkedésük azonban nagyon is megérdemli, hogy elemezzük. Leszámítva a mindezekhez oly szorosan társuló előnyöket, lehet-e valami más oka annak, hogy olyan emberek, akik egyáltalán nem értik Istent, ilyen sokat adnak Érte? Itt egy korábban nem azonosított problémát fedezhetünk fel: Az ember Istenhez fűződő kapcsolata csupán a pőre önérdeken alapul. Ez az áldások fogadója és az áldások adója közötti

kapcsolat. Ez egyszerűen fogalmazva az alkalmazott és a munkáltató kapcsolatához hasonlít. Az alkalmazott mindössze azért dolgozik, hogy megkapja a munkáltató által neki szánt jutalmat. Az ilyen jellegű kapcsolatban nincs vonzalom, csak tranzakció. Nincs kölcsönös szeretet, csak jótékonyság és könyörület. Nincs megértés, csak elfojtott felháborodás és megtévesztés. Nincs közelség, csak egy áthidalhatatlan szakadék. Most, hogy idáig jutottak a dolgok, ki fordíthatja vissza ezt az irányt? És hány ember képes igazán megérteni, mennyire elfajult ez a kapcsolat? Azt hiszem, hogy amikor az emberek elmerülnek az áldott lét örömeiben, egyikük sem tudja elképzelni, hogy milyen csúf és kínos egy ilyen kapcsolat Istennel.

Az emberiség Istenbe vetett hitével kapcsolatban az a legszomorúbb, hogy az ember Isten munkája közepette intézi a saját irányítását, és mégsem törődik Isten irányításával. Az ember legnagyobb kudarca abban áll, hogy miközben igyekszik alávetni magát Istennek és Őt imádni, az ember a saját ideális rendeltetési helyét építgeti, és azt tervezgeti, hogyan kaphatná meg a legnagyobb áldást és a legjobb rendeltetési helyet. Még ha valaki fel is fogja, hogy ő mennyire szármalmas, megvetésre méltó és kisszerű, hányan lennének készek elhagyni saját ideáljaikat és reményeiket? És ki képes megállítani saját lépteit és többé nem csak saját magára gondolni? Istennek azokra van szüksége, akik hajlandók szorosán együttműködni Vele, hogy beteljesítsék az Ő irányítását. Azokra van szüksége, akik készek alávetni magukat Neki azáltal, hogy teljes elméjüket és testüket az Ő irányítási munkájának szentelik. Olyan emberekre nincs szüksége, akik mindennap csak a markukat tartják, hogy kolduljanak Tőle, olyanokra pedig még kevésbé, akik adnak egy keveset, aztán várják a jutalmat. Isten megveti azokat, akik egy apró hozzájárulás után csak ülnek a babérjaikon. Gyűlöli azokat a hidegvérű embereket, akik nehezményezik az Ő irányítási munkáját, és csak arról hajlandók beszélni, hogyan jutnak a mennybe és nyernek áldásokat. Még nagyobb utálat él Benne azok iránt, akik kihasználják a lehetőséget, amelyet az emberiség megmentéséért végzett munkája jelent. Ez azért van, mert ezek az emberek sohasem törődtek azzal, hogy Isten mit kíván megvalósítani és megszerezni az Ő irányítási munkája révén. Csakis az érdekli őket, hogyan használhatják ki az Isten munkája által teremtett alkalmat arra, hogy áldásokat nyerjenek. Nem törődnek Isten szívével, mert teljesen lefoglalják őket a saját kilátásaik és a saját sorsuk. Azok, akik nehezteléssel tekintenek Isten irányítási munkájára, és hiányzik belőlük a legcsekélyebb érdeklődés is az iránt, hogy Isten hogyan menti meg az emberiséget, és mi az Ő akarata, csak azt csinálják, ami nekik örömet szerez, oly módon, aminek semmi köze Isten irányítási munkájához. Az ő viselkedésükről Isten nem emlékezik meg, nem helyesli azt – és még kevésbé tekint rá kegyesen.

A világegyetem és az égbolt végtelenségében számtalan teremtmény él és szaporodik, követi az élet körforgásának törvényét, egyetlen állandó szabályt betartva. Akik meghalnak, magukkal viszik az élők történeteit, és akik élnek, megismétlik az elhunytak tragikus történelmét. Ily módon az emberiség nem tehet mást, mint hogy

felteszi magának a kérdést: Miért élünk? És miért kell meghalnunk? Ki parancsol ennek a világnak? És ki teremtette ezt az emberiséget? Valóban Természet anyja volt az, aki az emberiséget teremtette? Az emberiség valóban maga irányítja a saját sorsát?... Ezeket a kérdéseket teszi fel magának az emberiség szüntelenül, évezredek óta. Sajnos minél inkább a megszállottja lett az ember ezeknek a kérdéseknek, annál jobban kezdett szomjazni a tudományra. A tudomány rövid életű testi megelégedést és ideiglenes örömet kínál, de távolról sem elegendő ahhoz, hogy megszabadítsa az embert a lelke mélyén lakozó magányosságtól, elhagyatottságtól, alig leplezett rettegéstől és tehetetlenségtől. Az emberiség csupán arra használja a szabad szemmel megfigyelhető és ésszel felfogható tudományos ismereteket, hogy érzéstelenítse a szívét. Ezek a tudományos ismeretek azonban nem elegendőek ahhoz, hogy megakadályozzák az emberiséget a titkok felfedezésében. Az emberiség egyszerűen nem tudja, hogy ki a világegyetem és a mindenség Uralkodója, és még kevésbé ismeri az emberiség kezdetét és jövőjét. Az emberiség csupán benne él ebben a törvényben, mert nem tehet mást. Senki nem menekülhet meg előle, és senki nem változtathat rajta, mert mindenek között és a mennyekben, öröktől örökké csak Egyvalaki van, aki uralmat gyakorol minden fölött. Ő az, akit ember soha nem látott, akit az emberiség soha nem ismert, akinek a létezésében az emberiség soha nem hitt – mégis Ő az, aki lélegzetét az emberiség őseibe lehelte, és életet adott az emberiségnek. Ő az, aki gondoskodik az emberiségről és táplálja, lehetővé téve, hogy létezzen; és Ő az, aki mindmáig vezérli az emberiséget. Továbbá Ő és csakis Ő az, akitől az emberiség túlélése függ. Ő uralkodik minden fölött, és Ő kormányoz minden élőlényt a világegyetemben. Ő parancsol a négy évszaknak, és Ő hívja elő a szelet, zúzmarát, havat és esőt. Ő derít az emberiségre napfényt, és Ő hozza el az éjszakát. Ő terjesztette ki a mennyet és a földet, Ő látta el az embert hegyekkel, tavakkal, folyókkal és a bennük élő összes élőlénnel. Az Ő tettei mindenütt jelenvalók, az Ő ereje mindenütt jelenvaló, az Ő bölcsessége mindenütt jelenvaló, és az Ő hatalma mindenütt jelenvaló. Ezek közül a törvények és szabályok közül mindegyik az Ő tetteinek megtestesülése, és mindegyik az Ő bölcsességét és hatalmát nyilvánítja ki. Ki vonhatja ki magát az Ő uralma alól? És ki mentheti ki magát az Ő tervei alól? Minden az Ő tekintete alatt létezik, mi több, minden az Ő uralma alatt él. Az Ő tettei és az Ő ereje nem hagynak más választást az emberiség számára, mint hogy tényként elismerje: Ő valóban létezik, és uralmat gyakorol minden fölött. Rajta kívül semmi sem képes irányítani a világegyetemet, még kevésbé képes vég nélkül gondoskodni erről az emberiségről. Tekintet nélkül arra, hogy képes vagy-e felismerni Isten tetteit, és hogy hiszel-e Isten létezésében, afelől semmi kétség, hogy a sorsodat Isten határozza meg, és semmi kétség, hogy mindig Isten fog uralkodni minden fölött. Az Ő létezése és hatalma nem azon alapul, hogy az ember felismeri és felfogja-e vagy sem. Csakis Ő ismeri az ember múltját, jelenét és jövőjét, és csakis Ő képes meghatározni az emberiség sorsát. Tekintet nélkül arra, hogy képes vagy-e elfogadni ezt a tényt, az emberiség nemsokára szemtanúja lesz mindezeknek, és ez az a tény,

amelyet Isten hamarosan nyilvánvalóvá fog tenni. Az emberiség Isten szeme előtt él és hal. Az ember Isten irányításáért él, és amikor szemei végleg lecsukódnak, ezért az irányításért csukódnak le. Az ember jön és megy, újra meg újra, oda és vissza. Ez kivétel nélkül mind Isten uralmának és tervének része. Isten irányítása soha nem szűnt meg, hanem örökké halad előre. Ő el fogja érni, hogy az emberiség tudatában legyen az Ő létezésének, bízson az Ő uralmában, meglássa az Ő tetteit, és visszatérjen az Ő királyságába. Ez az Ő terve, és ez az a munka, amelynek irányítását Ő évezredek óta végzi.

Isten irányítási munkája a világ teremtésekor kezdődött, és középpontjában az ember áll. Mondhatjuk, hogy Isten minden dolgot az ember kedvéért teremtett. Mivel az Ő irányítási munkája évezredekön ível át, és nem pusztán percek vagy másodpercek leforgása, vagy nem egy szempillantás vagy egy-két év alatt zajlik, Neki más dolgokat is meg kellett teremtenie, amelyek szükségesek az emberiség fennmaradásához, például a napot, a holdat, mindenféle élő teremtményt, táplálékot és élhető környezetet. Ez volt Isten irányításának kezdete.

Ezután Isten átadta az emberiséget a Sátánnak, és az ember a Sátán hatalma alatt élt, ami fokozatosan elvezetett Isten munkájának első korszakához: a Törvény Korának történetéhez... A Törvény Korának több ezer éve folyamán az emberiség hozzászokott a Törvény Korának útmutatásához, és természetesnek vette azt. Az ember fokozatosan elhagyta Isten gondoskodását. Így, miközben a törvényt követték, egyúttal bálványokat is imádtak, és gonosztetteket követtek el. Nélkülözték Jahve védelmét, és csak élték az életüket a templomban az oltár előtt. Valójában Isten munkája már régen elhagyta őket, és bár az izráeliták továbbra is ragaszkodtak a törvényhez, Jahve nevét emlegették, sőt büszkén úgy hitték, hogy csakis ők Jahve népe és választottai, Isten dicsősége szép csendben elhagyta őket...

Amikor Isten a munkáját végzi, mindig csendben hagyja el az egyik helyet, és nesztelenül végzi a másik helyen megkezdett munkát. Ez az érzéketlenné vált emberek számára hihetetlennek tűnik. Az emberek mindig is megbecsülték a régit, az új, ismeretlen dolgokra pedig ellenséges szemmel néztek, vagy bosszúságnak tekintették azokat. Így bármilyen új munkát végez Isten, a kezdettől egészen a végig, minden dolog közül az ember az utolsó, aki tudomást szerez róla.

Mint mindig, Jahvének a Törvény Korában végzett munkája után Isten megkezdte a második szakasz új munkáját: testet öltött – tíz-húsz évre emberként testesült meg –, és így beszélt és végezte munkáját a hívők között. Mégsem tudott erről senki, kivétel nélkül senki, és csak néhány ember ismerte el, hogy Ő a testté lett Isten, miután az Úr Jézust a keresztre szögezték és feltámadt. Problémát jelentett, hogy fellépett egy Pál nevű ember, aki halálos ellenségeskedésben szállt szembe Istennel. Pál még akkor sem változtatott régi természetén, miután lesújtatott és apostollá vált, hanem továbbra is az Istennel szembeni ellenállás útján járt. Munkálkodásának ideje alatt Pál sok levelet írt; sajnos a későbbi nemzedékek Isten szavaiként ízelgették leveleit, még az

Újszövetségbe is belevették, és összekeverték az Isten által mondott szavakkal. Ez talán a legszégeylenetesebb dolog a Szentírás megjelenése óta! És vajon nem az ember rendkívüli ostobasága miatt követték el ezt a hibát? Fogalmuk sem volt arról, hogy az Istennek a Kegyelem Korában végzett munkájáról szóló feljegyzések között egyszerűen semmi keresnivalójuk emberi leveleknek vagy szellemi írásoknak, hogy Isten munkáját és szavait megszemélyesítsék. De ez nem tartozik ide, térjünk hát vissza eredeti témánkhoz. Mihelyt Isten munkájának második szakasza befejeződött – a keresztre feszítés után –, bevégeztetett Isten munkája, az ember visszaszerzése a bűnből (vagyis az ember visszaszerzése a Sátán kezéből). Így ettől a pillanattól kezdve az emberiségnek csupán el kellett fogadnia Üdvözítőként az Úr Jézust, hogy bűnei bocsánatot nyerjenek. Elméletileg az embert bűnei többé nem korlátozták az üdvösség elérésében és az Isten elé jutásban, és többé nem jelentettek eszközt a Sátán számára, amelynek révén vádolhatta az embert. Ez azért van, mert maga Isten valódi munkát végzett, a bűnös test hasonlatosságává és elővételezésévé vált, és maga Isten volt a vétekáldozat. Így szállt le az ember a keresztről, és így nyerte el a megváltást és megmenekülést Isten teste, e bűnös test hasonlatossága révén. Így, miután foglyul ejtette a Sátán, az ember egy lépéssel közelebb jutott ahhoz, hogy elfogadja az Ő szabadítását Isten előtt. Természetesen a munkának ez a szakasza mélyebb és fejlettebb volt, mint Istennek a Törvény Korában végzett irányítása.

Ilyen Isten irányítása: átadja az emberiséget a Sátánnak – az emberiséget, amely nem tudja, mi az Isten, mi a Teremtő, hogyan kell imádni Istent, vagy miért szükséges alávetnie magát Istennek –, és engedi, hogy a Sátán megrontsa azt. Ezután Isten lépésről lépésre visszaszerzi az embert a Sátán kezéből, míg az ember el nem jut odáig, hogy teljes mértékben Istent imádjá, és elvesse a Sátánt. Ez Isten irányítása. Ez talán úgy hangzik, mint valami mítosz, és zavarbaejtőnek tűnhet. Az emberek úgy érzik, ez egy mitikus történet, mert fogalmuk sincs, mi minden történt az emberrel az elmúlt évezredek folyamán, és még kevésbé tudják, hány történet zajlott le a világegyetemben és az égbolton. Továbbá azért is így van ez, mert nem képesek értékelni azt a megdöbbentőbb, félelmetesebb világot, amely az anyagi világon túl létezik, de halandó szemük nem engedi, hogy lássák. Az ember számára ez felfoghatatlannak érződik, mert az ember nem érti az emberiség Isten általi megszabadításának jelentőségét, sem az Ő irányítási munkájának jelentőségét, és nem fogja fel, hogy Isten végső soron milyennek szeretné látni az emberiséget. Vajon azt szeretné, hogy teljesen mentesek legyenek a Sátán megrontásától, mint Ádám és Éva volt? Nem! Isten irányításának célja, hogy egy olyan embercsoportot nyerjen meg, akik imádják Őt, és alávetik magukat Neki. Bár ezeket az embereket megrontotta a Sátán, többé nem tekintik a Sátánt atyjuknak; felismerik és elutasítják a Sátán visszataszító arcát, és Isten elé járulnak, hogy elfogadják Isten ítéletét és fenyítését. Megismerik, hogy mi az, ami rút, és hogyan áll szemben azzal, ami szent, és megtanulják felismerni Isten nagyságát és a Sátán gonoszságát. Egy ilyen emberiség többé nem fog a Sátánnak dolgozni, nem imádjá,

vagy emeli piedesztálra a Sátánt. Ez azért van, mert ők olyan emberek csoportja, akiket Isten valóban megnyert. Ez a jelentősége Isten emberiséget irányító munkájának. Isten mostani irányítási munkája során az emberiség mind a Sátán megrontásának, mind Isten szabadításának tárgya, és az ember az a termék, amelyért Isten és a Sátán harca folyik. Ahogy Isten az Ő munkáját végzi, fokozatosan visszaszerzi az embert a Sátán kezéből, és így az ember egyre közelebb jut Istenhez...

Azután eljött a Királyság Kora, amely a munkának egy gyakorlatibb szakasza, ugyanakkor a legnehezebben elfogadható az ember számára. Azért van ez így, mert minél közelebb jut az ember Istenhez, annál közelebb kerül Isten vesseje az emberhez, és annál világosabban feltárul az ember előtt Isten arca. Az emberiség megváltását követően az ember hivatalosan visszatér Isten családjába. Az ember úgy gondolta, most van az öröme ideje, erre teljes frontális támadás éri Isten részéről, amelyhez hasonlót soha senki nem láthatott előre. Mint kiderül, ez egy olyan keresztség, amelyet Isten népének „élveznie” kell. Ilyen bánásmód mellett az embereknek nincs más választásuk, mint megállni és elgondolkodni: „Én vagyok az évek óta elveszett bárány, akinek a visszavásárlására Isten olyan sokat költött, hát akkor miért bánik így velem Isten? Isten így nevet ki és így leplez le engem?...” Évek telnek el, és az ember viharvertté válik, miután megtapasztalta a finomítás és fenyítés nehézségét. Bár az ember elveszítette az elmúlt idők „dicsőségét” és „romantikáját”, tudtán kívül megértette az emberi viselkedés alapelveit, és megtanulta értékelni Isten éveken át tartó odaadását az emberiség megmentése iránt. Az ember lassan megutálja saját barbárságát. Gyűlölni kezdi elvadult természetét, mindent, amiben félreértette Istent, és az észszerűtlen igényeket, amelyeket Vele szemben támasztott. Az órát már nem lehet visszaforgatni. Az elmúlt események az ember megbánással teli emlékeivé válnak, Isten szavai és szeretete pedig az ember új életének hajtóerejévé. Az ember sebei napról napra gyógyulnak, ereje visszatér, majd feláll és rátekint a Mindenható arcára... és akkor felfedezi: Ő mindig is mellette állt, és az Ő mosolya és szépséges ábrázata még mindig oly megható. Szíve még mindig aggódik az emberiségért, amelyet teremtett, és keze még mindig éppoly meleg és hatalmas, mint kezdetben volt. Olyan, mintha az ember visszatért volna az Éden kertjébe, ezúttal azonban az ember nem hallgat többé a kígyó csábításaira, és nem fordul el többé Jahve arcától. Az ember Isten előtt térdel, felnéz Isten mosolygó arcára, és legértékesebb áldozatát ajánlja fel – Ó! Én Uram, én Istenem!

Isten szeretete és könyörülete átjárja az Ő irányítási munkájának minden egyes részletét, és függetlenül attól, hogy az emberek képesek-e megérteni Isten jó szándékait, Ő továbbra is fáradhatatlanul végzi a munkát, amelynek teljesítésébe belekezdett. Tekintet nélkül arra, hogy mennyit értenek az emberek Isten irányításából, a segítséget és előnyöket, amelyeket Isten munkája jelent az ember számára, mindenki értékelheti. Talán ezen a napon épp nem éreztél semmit az Isten által nyújtott szeretetből vagy életből, de ha nem hagyod el Istent, és nem adod fel elhatározásodat, hogy az igazságot keresed, egyszer majd eljön a nap, amikor Isten mosolya feltárul

előtted. Mert Isten irányítási munkájának célja az, hogy visszaszerezze a Sátán hatalma alatt lévő embereket, nem pedig az, hogy magukra hagyja a Sátán által megrontott embereket, akik ellenszegülnek Istennek.

2005. szeptember 23.

4. függelék

Szemlélni Isten megjelenését ítéletében és fenyítésében

Az Úr Jézus Krisztus követőinek százmillióihoz hasonlóan mi is betartjuk a Biblia törvényeit és parancsolatait, élvezzük az Úr Jézus Krisztus bőséges kegyelmét, összegyűlünk, imádkozunk, dicsőítünk és szolgálunk az Úr Jézus Krisztus nevében – és mindezt az Úr gondviselése és védelme alatt tesszük. Gyakran vagyunk gyengék, és gyakran vagyunk erősek is. Hisszük, hogy minden cselekedetünk összhangban van az Úr tanításával. Magától értetődik tehát, hogy azt is hisszük, hogy a mennyei Atya akaratának teljesítése útján járunk. Várjuk az Úr Jézus visszatérését, dicsőséges földre szállását, földi életünk végét, a királyság megjelenését, és mindent úgy, ahogyan azt a Jelenések könyve megjövendölte: Az Úr megérkezik, katasztrófát hoz, megjutalmazza a jókat és megbünteti a gonoszokat, továbbá mindazokat, akik követik Őt és üdvözlik visszatérését, felviszi, hogy találkozzanak Vele a levegőben. Valahányszor erre gondolunk, nem tehetünk mást, mint meghatódunk, és örülünk, hogy az utolsó napokban születünk, és abban a szerencsében van részünk, hogy tanúi lehetünk az Úr eljövételének. Bár üldöztetést szenvedtünk, cserébe „minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget” kaptunk. Micsoda áldás! Mindez a vágyakozás és az Úr által adott kegyelem állandóan imádságra józanít bennünket, és buzgóbbá tesz az összejövetelek megtartásában. Talán jövőre, talán már holnap, és talán az ember által elképzelhetetlenül rövid időn belül, az Úr hirtelen leszáll, és megjelenik az emberek egy csoportja között, akik buzgó aggodalommal várták Őt. Rohanunk, hogy megelőzzük egymást, senki sem akar lemaradni, mindezt azért, hogy az első csoportba tartozzunk, amely meglátja az Úr megjelenését, hogy azok közé tartozzunk, akik elragadtatnak. Mindent odaadtunk, nem törődve az árral, ennek a napnak az eljövételéért; egyesek otthagyták a munkájukat, mások elhagyják a családjukat, mások lemondanak a házasságról, és néhányan még az összes megtakarításukat is felajánlják. Micsoda önzetlen odaadó cselekedetek! Az ilyen őszinteség és hűség bizonyára még az elmúlt korok szentjeit is felülmúlja! Mivel az Úr kegyelmet ad, akinek akar, és irgalmaz, akinek akar, az odaadó és áldozatos cselekedeteinket, úgy hisszük, már régóta látják az Ő szemei. Szívből jövő imáink is eljutottak az Ő füléhez, és bízunk abban, hogy az Úr megjutalmaz odaadásunkért. Ráadásul Isten már a világ teremtése előtt kegyes volt hozzánk, és az áldásokat és ígéreteket, amelyeket nekünk adott, senki sem veheti

el tőlünk. Mindannyian tervezünk a jövőre, és természetesen odaadásunkat és kiadásainkat zsetonokra vagy tőkére váltottuk, hogy beválthassuk elragadtatásunkért, hogy találkozzunk az Úrral a levegőben. Mi több, a legcsekélyebb habozás nélkül a jövő trónjára ültettük magunkat, hogy minden nemzet és minden nép felett hatalmat gyakoroljunk, vagy hogy királyként uralkodjunk. Mindezt természetesnek, elvárhatónak vesszük.

Megvetjük mindazokat, akik az Úr Jézus ellen vannak; mindannyiuk vége a megsemmisülés lesz. Ki mondta nekik, hogy ne higgyék, hogy az Úr Jézus a Megváltó? Persze, van, amikor az Úr Jézust utánozzuk abban, hogy könnyörületesek vagyunk a világ embereivel szemben, mert ők nem értik, és helyes, hogy toleránsak és megbocsátóak vagyunk velük szemben. Minden, amit teszünk, összhangban van a Biblia szavaival, mert minden, ami nem felel meg a Bibliának, az tévhit és eretnokség. Az ilyen jellegű hit mélyen gyökerezik mindannyiunk elméjében. Urunk benne van a Bibliában, és ha nem térünk el a Bibliától, akkor nem térünk el az Úrtól; ha ehhez az elvhez tartjuk magunkat, akkor üdvösséget nyerünk. Egymást sarkalljuk, egymást támogatva, és minden alkalommal, amikor összegyűlünk, reméljük, hogy minden, amit mondunk és teszünk, összhangban van az Úr akaratával, és az Úr elfogadja azt. Környezetünk súlyos ellenségessége ellenére szívünket öröm tölti el. Ha azokra az áldásokra gondolunk, amelyek ilyen könnyen elérhető közelségben vannak, van-e bármi, amit nem tudunk félretenni? Van-e valami, amitől nem szívesen válunk meg? Mindez magától értetődő, és mindez Isten vigyázó szemei előtt áll. Mi, a trágyadombról felemelt rászoruló e maroknyi csoportja, ugyanúgy, mint az Úr Jézus minden egyszerű követője, arról álmodozunk, hogy elragadtatunk, hogy áldottak leszünk, és hogy minden nemzetet uralunk. Romlottságunk lelepleződött Isten előtt, és vágyaink és kapzsiságunk Isten szemében elítéltettek. Mindazonáltal mindez olyan normálisan és olyan logikusan történik, hogy egyikünk sem gondolkodik azon, hogy vajon helyesek-e a vágyaink, még kevésbé kételkedik bármelyikünk mindannak a helyességében, amihez ragaszkodik. Ki ismerheti Isten akaratát? Hogy pontosan milyen úton jár az ember, nem tudjuk kikutatni vagy felfedezni; és még kevésbé érdekel bennünket, hogy utánajárjunk. Mert minket csak az érdekel, hogy elragadtathatunk-e, hogy áldottak lehetünk-e, hogy van-e számunkra hely a mennyek királyságában, és hogy részesedünk-e az élet folyójának vizéből és az élet fájának gyümölcséből. Nem azért hiszünk-e az Úrban és nem azért leszünk-e követői, hogy ezeket a dolgokat elnyerjük? Bűneink meg vannak bocsátva, megtértünk, kiittuk a keserű boros poharat, és hátunkra vettük a keresztet. Ki mondhatja, hogy az Úr nem fogadja el az általunk fizetett árat? Ki mondhatja, hogy nem készítettünk elég olajat? Nem akarunk azok a bolond szüzek lenni, vagy azok közé tartozni, akik elhagytak. Sőt, állandóan imádkozunk, kérve az Urat, hogy őrizzen meg minket attól, hogy hamis Krisztusok megtévesszenek minket, mert a Biblia azt mondja: „Akkor, ha valaki ezt mondja nektek: Íme, itt a Krisztus vagy amott – ne higgyétek el! Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak majd, nagy jeleket és csodákat tesznek,

hogy így megtévesszék, ha lehet, a választottakat is” (Máté 24:23-24). Mindannyian megjegyeztük a Biblia ezen verseit; kívülről tudjuk őket, és úgy tekintünk rájuk, mint drága kincsre, mint életre, és mint hitellelve, amely eldönti, hogy üdvözülhetünk-e vagy elragadtathatunk-e...

Az élők évezredek óta eltávoznak, magukkal víve vágyaikat és álmaikat, de hogy a mennyek királyságába mentek-e, azt senki sem tudja igazán. A holtak visszatérnek, elfelejtve minden történetet, ami egykor történt, és még mindig az elődök tanításait és ösvényeit követik. És így, ahogy múlnak az évek és telnek a napok, senki sem tudja, hogy a mi Urunk Jézus, a mi Istenünk valóban elfogadja-e mindazt, amit teszünk. Mindössze annyit tehetünk, hogy várjuk, hogy lesz egy eredmény, és találgatjuk mindazt, ami bekövetkezik. Isten azonban mindvégig megőrizte hallgatását, soha nem jelent meg nekünk, soha nem szólt hozzánk. Így aztán a Bibliát követve és a jelek szerint szándékosan ítéleteket alkotunk Isten akaratáról és természetéről. Hozzászoktunk Isten hallgatásához; hozzászoktunk ahhoz, hogy magatartásunk helyességét és helytelenségét saját gondolkodásmódunkkal mérjük; hozzászoktunk ahhoz, hogy tudásunkra, elképzeléseinkre és erkölcsi etikánkra támaszkodunk Isten velünk szemben támasztott követelményei helyett; hozzászoktunk ahhoz, hogy élvezzük Isten kegyelmét; megszoktuk, hogy Isten segítséget nyújt, amikor csak szükségünk van rá; megszoktuk, hogy mindenért Isten felé nyújtjuk a kezünket, és hogy Istennek parancsolunk; megszoktuk azt is, hogy megfeleljünk az előírásoknak, és nem figyelünk arra, hogy a Szentlélek hogyan vezet minket; és még inkább megszoktuk azokat a napokat, amikor a saját magunk urai vagyunk. Hiszünk egy ilyen Istenben, akivel még soha nem találkoztunk szemtől szembe. Az olyan kérdések, mint, milyen az Ő természete, mije van és mi Ő, milyen az Ő képe, meg fogjuk-e ismerni, amikor eljön, és így tovább – ezek közül egyik sem fontos. Az a fontos, hogy a szívünkben van, és hogy mindannyian várjuk Őt, és elég, ha képesek vagyunk elképzelni, hogy Ő ilyen vagy olyan. Mi értékeljük a hitünket és becsben tartjuk a szellemiségünket. Mindent trágárnak tekintünk, és mindent lábbal taposunk. Mivel a dicsőséges Úr hívei vagyunk, nem számít, milyen hosszú és fáradságos az út, nem számít, milyen nehézségek és veszélyek érnek minket, semmi sem állíthatja meg lépteinket, amint az Urat követjük. „Az élet vizének folyója, amely ragyogó, mint a kristály, az Isten és a Bárány trónjából ered. A folyó két ága között van az élet fája, amely tizenkétszer hoz termést, minden egyes hónapban megadja termését, és a fa levelei a népek gyógyítására szolgálnak. És semmi nem lesz többé átok alatt a városban, hanem az Isten és a Bárány trónja lesz benne: szolgálói imádják őt, és látni fogják az Ő arcát, és az ő neve lesz a homlokukon. Éjszaka sem lesz többé, és nem lesz szükségük lámpásra, sem napvilágra, mert az Úr Isten fénylik fölöttük, és uralkodnak örökkön-örökké” (Jelenések 22:1-5). Valahányszor ezeket a szavakat énekeltük, szívünkben határtalan öröm és elégedettség árad, és könnyek folynak szemünkből. Hála az Úrnak, hogy kiválasztott minket, hála az Úrnak a kegyelméért. Százszorosan megajándékozott minket ebben az életben, és örök életet

adott nekünk az eljövendő világban. Ha arra kérne minket, hogy most haljunk meg, a legcsekélyebb panasz nélkül megtennénk. Ó, Uram! Kérlek, jöjj el hamar! Látva, mennyire vágyakozunk Utánad, és hogy mindent elhagytunk érted, ne késlekedj még egy perccel, egy másodperccel sem tovább.

Isten hallgat, és soha nem jelent meg nekünk, de munkája soha nem állt le. Áttekinti az egész földet, mindent irányít, és látja az ember minden szavát és tettét. Irányítását kimért léptekkel és az Ő terve szerint, csendben és drámai hatás nélkül végzi, léptei mégis egyenként egyre közelebb haladnak az emberiséghez, és ítélőszéke villámgyorsan felállításra kerül a világegyetemben, ezután pedig trónja azonnal leereszkedik közénk. Micsoda fenséges jelenet ez, micsoda impozáns és ünnepélyes tabló! Mint egy galamb, és mint egy üvöltő oroszlán, úgy érkezik a Lélek közénk. Ő a bölcsesség, Ő az igazságosság és a fenség; lopakodva jön közénk, hatalmat gyakorolva, szeretettel és irgalommal telve. Senki sem tud az érkezéséről, senki sem üdvözli érkezését, és mi több, senki sem tudja mindazt, amit tenni készül. Az ember élete ugyanúgy megy tovább, mint eddig, a szíve nem változik, és a napok a szokásos módon telnek. Isten köztünk él, egy olyan emberként, mint a többi ember, a legjelentéktelenebb követők egyikeként és egy közönséges hívőként. Neki is megvannak a saját törekvései, a saját céljai; mi több, olyan isteni mivolttal rendelkezik, amivel a hétköznapi emberek nem rendelkeznek. Senki sem vette észre isteni mivoltjának meglétét, és senki sem érzékelte a különbséget az Ő lényege és az embereké között. Együtt élünk Vele, korlátlanul és félelem nélkül, mert a mi szemünkben Ő csak egy jelentéktelen hívő. Minden mozdulatunkat figyeli, és minden gondolatunk és eszménk feltárul Előtte. Senki sem érdeklődik az Ő létezése iránt, senki sem képzel semmit működéséről, sőt mi több, senkinek sincs a leghalványabb gyanúja sem kilétét illetően. Mi csak folytatjuk a saját törekvéseinket, mintha Neki semmi köze nem lenne hozzánk...

Véletlenül a Szentlélek „Rajta keresztül” fejez ki egy bekezdésnyi beszédet, és bár nagyon váratlannak érződik, mégis felismerjük, hogy ez egy Istentől származó kijelentés, és készségesen elfogadjuk azt Istentől. Ez azért van, mert függetlenül attól, hogy ki fejezi ki ezeket a szavakat, amíg a Szentlélektől jönnek, el kell fogadnunk őket, és nem tagadhatjuk meg. A következő kijelentés jöhet rajtam vagy rajtad vagy valaki máson keresztül. Bárki is legyen az, minden Isten kegyelme. De bárki is legyen az, nem szabad imádnunk ezt a személyt, mert bármi is legyen, ez a személy nem lehet Isten, és mi semmiképpen sem választanánk egy ilyen hétköznapi személyt Istenünknek. A mi Istenünk oly nagy és tiszteletreméltó; hogyan állhatna egy ilyen jelentéktelen személy az Ő helyére? Mi több, mi arra várunk, hogy Isten eljőjön, és visszavigyen minket a mennyek országába, így vajon hogyan lehet, hogy valaki, aki ilyen jelentéktelen, alkalmas legyen egy ilyen fontos és nehéz feladatra? Ha az Úr újra eljön, annak fehér felhőn kell történnie, hogy az egész sokaság láthassa. Milyen dicsőséges lesz az! Hogyan lehetséges, hogy el tud rejtőzni észrevétlenül egy csoport hétköznapi ember között?

És mégis ez a hétköznapi ember az, aki az emberek között rejtőzködve végzi a megmentésünk új művét. Nem ad magyarázatot, és nem mondja el, hogy miért jött, hanem egyszerűen csak végzi a munkát, amelyet kimért léptekkel és terve szerint szándékozik elvégezni. Szavai és kijelentései egyre gyakoribbá válnak. A vigasztalástól, a buzdítástól, az emlékeztetéstől és a figyelmeztetéstől a szemrehányásig és a fegyelmezésig; a szelíd és enyhe hangnemtől a heves és fenséges szavakig – mindez kegyelmet ad az embernek és borzongást ébreszt benne. Minden, amit mond, a mélyen bennünk rejtőző titkokat találja el; szavai szűrják a szívünket, csípi a lelkünket, és elviselhetetlen szégyennel tölt el bennünket, alig tudjuk, hová bújjunk. Elkezdünk azon tűnődni, hogy vajon az Isten ennek az embernek a szívében valóban szeret-e minket, és hogy pontosan mire készül. Talán csak akkor lehet részünk az elragadtatásban, ha elszenvedjük ezeket a szenvedéseket? Fejünkben számolgatunk... az eljövendő rendeltetési helyről és jövőbeli sorsunkról. Mégis, mint korábban, egyikünk sem hiszi el, hogy Isten már testet öltött, hogy közöttünk munkálkodjon. Annak ellenére, hogy oly hosszú időn keresztül kísért minket, annak ellenére, hogy már annyi szót mondott szemtől szembe velünk, továbbra sem vagyunk hajlandók elfogadni egy ilyen közönséges embert jövőnk Istenének, és még kevésbé vagyunk hajlandók jövőnk és sorsunk irányítását erre a jelentéktelen személyre bízni. Tőle élvezzük az élő víz kimeríthetetlen utánpótlását, és Általa szemtől szemben élünk Istennel. De mi csak az Úr Jézus mennyei kegyelméért vagyunk hálásak, és soha nem törődünk ennek az istenséggel bíró, közönséges embernek az érzéseivel. Még mindig, mint korábban, alázatosan, a testbe rejtőzve végzi a munkáját, kifejezést adva szíve mélyének, mintha érzéketlen lenne az emberiség elutasítására, mintha örökké megbocsátaná az ember gyermetegségét és tudatlanságát, és örökké eltűrné az ember Iránta tanúsított tiszteletlen hozzáállását.

Számunkra ismeretlenül, ez a jelentéktelen ember vezetett minket Isten munkájának egyik lépésétől a másikig. Számptalan megpróbáltatáson megyünk keresztül, számtalan fenytést viselünk el, és a halál próbára tesz bennünket. Megismerjük Isten igaz és fenséges természetét, élvezzük szeretetét és irgalmát is, értékelni fogjuk Isten nagy hatalmát és bölcsességét, tanúi leszünk Isten szeretetreméltóságának, és meglátjuk Isten buzgó vágyát, hogy megmentse az embert. E hétköznapi ember szavaiból megismerjük Isten természetét és lényegét, megértjük Isten akaratát, megismerjük az ember természetlénységét, és meglátjuk az üdvösséghez és a tökéletességhez vezető utat. Szavai miatt „meghalunk”, és „újjászületünk”; szavai vigaszt nyújtanak nekünk, ugyanakkor szavai nyomán büntudat és az eladósodottság érzése is gyötör bennünket; szavai örömet és békét, de végtelen fájdalmat is hoznak. Néha olyanok vagyunk kezében, mint a levágni való bárányok; néha olyanok vagyunk, mint a szeme fénye, és élvezzük gyengéd szeretetét; néha olyanok vagyunk, mint az ellenségei, és tekintete alatt haragja hamuvá változtat minket. Mi vagyunk az Általa megmentett emberi faj, mi vagyunk a szemében a férgek, és mi vagyunk az elveszett bárányok, akiket éjjel-nappal

meg akar találni. Ő irgalmas hozzánk, megvet és felemel minket, vigasztal, buzdít, vezet és megvilágosít minket, fenyít és fegyelmez, sőt, átkoz minket. Éjjel és nappal nem szűnik meg aggódni értünk, éjjel és nappal védelmez és gondoskodik rólunk, soha nem hagy el minket, hanem szívének vérét ontja értünk, és minden árat megfizet értünk. E kis és hétköznapi hús-vér test kijelentéseiben élveztük Isten teljességét, és láttuk azt a rendeltetési helyet, amelyet Isten nekünk ajándékozott. Ennek ellenére a hiúság még mindig gondot kavart a szívünkben, és még mindig nem vagyunk hajlandók aktívan elfogadni egy ilyen személyt Istenünknek. Bár annyi manna adott nekünk, annyi mindent, amit élvezhetünk, mindezek egyike sem veheti át az Úr helyét a szívünkben. Csak nagy vonakodással tiszteljük ennek a személynek a különleges identitását és státuszát. Amíg nem nyitja ki a száját, hogy arra kérjen bennünket, ismerjük el, hogy Ő az Isten, addig mi sem vesszük magunkra, hogy elismerjük Őt, mint a hamarosan érkező, de mégis régóta közöttünk munkálkodó Istent.

Isten folytatja kijelentéseit különböző módszereket és nézőpontokat alkalmazva, hogy figyelmeztessen minket arra, hogy mit kell tennünk, miközben a szívéből szól hozzánk. Szavai életerőt hordoznak, megmutatják nekünk az utat, amelyen járnunk kell, és lehetővé teszik számunkra, hogy megértsük, mi az igazság. Elkezdenek vonzani bennünket a szavai, elkezdünk a hangnemére és beszédmódjára összpontosítani, és tudat alatt elkezdünk érdeklődni ennek a feltűnésmentes személynek a legbelsőbb érzései iránt. Szívének vérét köpi ki, amikor értünk dolgozik, miattunk veszíti el az álmát és az étvágyát, miattunk sír, értünk sóhajtozik, értünk nyög betegségben, értünk szenved megaláztatást a mi rendeltetési helyünkért és üdvösségünkért, és a mi érzéketlenségünk és lázadó mivoltunk könnyeket és vért csal ki a szívéből. A létezésnek és a birtoklásnak ez a módja nem tartozik egyetlen közönséges emberhez sem, és nem is birtokolhatja vagy érheti el egyetlen romlott emberi lény sem. Olyan toleranciát és türelmet tanúsít, amivel egyetlen hétköznapi ember sem rendelkezik, és szeretete nem olyasmi, amivel akár egyetlen teremtetett lény is rendelkezne. Rajta kívül senki sem ismerheti minden gondolatunkat, vagy nem képes ilyen tisztán és teljes mértékben megismerni természetünket és lényegünket, vagy megítélni az emberiség lázadását és romlottságát, vagy így beszélni hozzánk és így dolgozni rajtunk, a mennyei Isten nevében. Rajta kívül senki sincs felruházva Isten tekintélyével, bölcsességével és méltóságával; Isten természete és az, ami Istennek van és ami Isten Maga, a maga teljességében Benne jelenik meg. Rajta kívül senki sem mutathat nekünk utat vagy hozhat világosságot. Rajta kívül senki sem tudja feltárni azokat a titkokat, amelyeket Isten a teremtés óta a mai napig nem fedett fel. Rajta kívül senki sem menthet meg minket a Sátán rabságából és saját romlott beállítottságunktól. Ő Istent képviseli. Ő fejezi ki Isten szíve mélyét, Isten intéseit és Isten ítéletének szavait az egész emberiség felé. Ő egy új kort, egy új korszakot kezdett el, egy új eget és földet, valamint új művet vezetett be, és reményt hozott nekünk, véget vetve a bizonytalanságban élt életünknek, lehetővé téve, hogy egész lényünk teljes világosságban lássa az üdvösséghez vezető

utat. Meghódította egész lényünket és megnyerte szívünket. Ettől a pillanattól kezdve elménk öntudatra ébredt, és lelkünk mintha újjáéledt volna: Ez a hétköznapi, jelentéktelen ember, aki közöttünk él, és akit sokáig elutasítottunk – vajon nem az Úr Jézus, aki mindig a gondolatainkban van, ébren vagy álmunkban, és aki után éjjel és nappal vágyakozunk? Ő az! Tényleg Ő az! Ő a mi Istenünk! Ő az igazság, az út és az élet! Ő tett minket képessé arra, hogy újra éljünk és meglássuk a világosságot, és megállította szívünk vándorlását. Visszatértünk Isten otthonába, visszatértünk a trónja elé, szemtől szembe állunk Vele, tanúi vagyunk az arcának, és megláttuk az előttünk álló utat. Ezúttal a szívünket teljesen meghódította; többé nem kételkedünk abban, hogy ki Ő, nem állunk ellen többé a munkájának és szavának, és térdre borulunk Előtte. Semmi mást nem kívánunk inkább, minthogy életünk hátralévő részében Isten nyomdokain haladjunk, tökéletesek legyünk Általa, megháláljuk a kegyelmét, megháláljuk irántunk való szeretetét, és engedelmeskedjünk vezetésének és intézkedéseinek, és működünk együtt a munkájával, és tegyünk meg mindent, amit csak tudunk, hogy teljesítsük, amit ránk bízott.

Isten által meghódítva lenni olyan, mint egy harcművészeti verseny.

Isten minden egyes szava egy-egy halálos pontunkat sújtja, sebet ejt rajtunk és rettegéssel tölt el bennünket. Leleplezi elképzeléseinket, képzelgéseinket és romlott beállítottságunkat. Kezdve mindattól, amit mondunk és teszünk, egészen minden egyes gondolatunkig és elképzelésünkig, természetlányegünk feltárul a szavaiban, a félelem és reszketés állapotába helyezve bennünket, ahol nincs hová elrejtenuk szégyenünket. Egyenként elmondja nekünk minden cselekedetünket, céljainkat és szándékainkat, még azt a romlott beállítottságot is, amelyet mi magunk soha nem fedeztünk fel, és úgy érezzük, hogy minden nyomorult tökéletlenségünkben védtelenek vagyunk, sőt, teljesen legyőzöttek. Megítél minket, amiért szembeszálltunk Vele, megfenyít, amiért káromoltuk és elítéltük Őt, és érezteti velünk, hogy az Ő szemében egyetlen megváltó tulajdonságunk sincs, hogy mi vagyunk az élő Sátán. Reményeink szertefoszlottak, nem merünk többé ésszerűtlen követeléseket támasztani Vele szemben, vagy bármilyen tervet táplálni Vele szemben, és még az álmaink is egyik napról a másikra eltűnnek. Ez egy olyan tény, amelyet egyikünk sem tud elképzelni, és egyikünk sem tudja elfogadni. Egy pillanat alatt elveszítjük belső egyensúlyunkat, és nem tudjuk, hogyan haladjunk tovább az előttünk álló úton, vagy hogyan folytassuk hitünket. Úgy tűnik, mintha a hitünk visszazökkent volna a kiindulóponttra, és mintha soha nem találkoztunk volna az Úr Jézussal, vagy nem ismertük volna meg Őt. Minden, ami a szemünk előtt van, tanácstalansággal tölt el bennünket, és határozatlanságra készítet bennünket. Döbbentek, csalódottak vagyunk, és szívünk mélyén fékezhetetlen harag és szégyenérzet lakozik. Megpróbáljuk levezetni érzéseinket, kiutat találni, és ami még fontosabb, továbbra is várni Megváltó Jézusunkra, hogy kiönthessük Neki szívünket. Bár vannak idők, amikor külsőleg úgy tűnik, hogy kiegyensúlyozottak vagyunk, nem vagyunk sem gőgösek, sem alázatosak, de a szívünkben olyan veszteségérzés gyötör, amit még soha

nem éreztünk. Bár néha kívülről szokatlanul nyugodtnak tűnünk, a lelkünkben a gyötrelem úgy kavarg, mint a viharos tenger. Az Ő ítélete és fenyítése megfosztott minket minden reményünktől és álmunktól, véget vetett extravagáns vágyainknak, és nem akarjuk elhinni, hogy Ő a mi Megváltónk, és képes megmenteni minket. Ítélete és fenyítése szakadékot nyitott köztünk és közte, olyan mélyet, hogy senki sem hajlandó átkelni rajta. Ítélete és fenyítése az első alkalom, hogy ilyen nagy visszaesést, ilyen nagy megaláztatást szenvedtünk el életünkben. Ítélete és fenyítése arra készítetett bennünket, hogy valóban értékeljük Isten tiszteletét és intoleranciáját az emberi sértésekkel szemben, amihez képest mi rendkívül alantasak, rendkívül tisztátalanok vagyunk. Ítélete és fenyítése először döbbsített rá bennünket arra, hogy mennyire gőgösök és felfuvalkodottak vagyunk, és hogy az ember soha nem lesz egyenlő Istennel, vagy egyenrangú Istennel. Ítélete és fenyítése arra készítetett bennünket, hogy ne éljünk többé ilyen romlott beállítottsággal, hogy minél előbb megszabaduljunk ettől a természetlénnyegtől, és hogy megszűnjünk aljasnak és utálatosnak lenni Előtte. Ítélete és fenyítése miatt boldogan engedelmeskedünk a szavainak, és nem lázadunk többé vezetése és intézkedései ellen. Ítélete és fenyítése újra vágyat adott nekünk a túléléshez, és boldoggá tett minket, hogy elfogadjuk Őt Megváltónknak... Kiléptünk a hódító munkából, a pokolból, a halál árnyékának völgyéből... Mindenható Isten elnyert minket, ezt az embercsoportot! Győzedelmeskedett a Sátán felett, és legyőzte ellenségeinek sokaságát!

Mi is csak egy ilyen közönséges, romlott sátáni hajlamú embercsoport vagyunk, akiket Isten az idők előtt eleve elrendelt, és a rászorulókat, akiket Isten a trágyadombról emelt ki. Egykor elutasítottuk és elítéltük Istent, de most már meghódított minket. Istentől életet kaptunk, az örök élet útját. Bárhol is legyünk a földön, bármilyen üldöztetéseket és megpróbáltatásokat élünk át, nem lehetünk Mindenható Isten üdvösségén kívül. Mert Ő a mi Teremtőnk, és a mi egyetlen megváltásunk!

Isten szeretete úgy árad, mint a forrás vize, és neked adatik, és nekem, és másoknak, és mindazoknak, akik valóban keresik az igazságot, és várják Isten megjelenését.

Ahogy a Nap és a Hold felváltva kel fel, úgy Isten munkája sem szűnik meg soha, és rajtad, rajtam, másokon és mindazokon végbemegy, akik Isten nyomdokaiba lépnek, és elfogadják ítéletét és büntetését.

2010. március 23.

Utószó

Bár ezek a szavak nem merítik ki Isten kifejeződéseinek teljességét, mégis elegendőek ahhoz, hogy az emberek elérjék az Isten megismerésének és a beállítottságukban bekövetkező változásnak a célját. Talán vannak olyanok, akik azt gondolják, hogy mivel Isten munkája a szárazföldi Kínában véget ért, ez azt bizonyítja, hogy minden igéjét elmondta, amit el kellett mondania, és hogy valószínűleg nincs semmi új mondanivalója, mert Isten csak ezeket az ígéket képes kimondani. Sőt, vannak, akik úgy vélik, hogy Az Ige testet ölt sorozat tartalmazza Isten összes kifejezését a Királyság Korában, és hogy e könyv megszerzése egyenlő Isten minden szavának megszerzésével, vagy hogy ez a könyv fogja az emberiséget a jövőben vezetni, ahogyan a Biblia tette. Bízom benne, hogy az ilyen nézeteket vallók nem kisebbségben vannak, mert az emberek mindig szeretnek korlátokat szabni Istennek. Bár mindannyian azt hirdetik, hogy Isten mindenható és mindent felölelő, természetük mégis megkönnyíti számukra, hogy Istent bizonyos keretek közé szorítsák. Mindenki megismeri Istent, de közben mindenki ellenáll Neki és behatárolja őt.

Isten munkája a Királyság Korában még csak most kezdődött. Isten minden kijelentése, amely ebben a könyvben foglaltatik, csupán azoknak szól, akik abban az időben követték Őt, és csupán egy részét képezi az Ő jelenlegi megtestesülésében elhangzott kifejezéseinek; nem jelenti Isten minden beszédét. Sőt, azt sem lehet mondani, hogy ez a könyv magában foglalja az összes olyan munkát, amelyet Isten ebben a megtestesülésében fog végezni. Isten a különböző etnikumú és hátterű embereket célozza meg szavaival, és az egész emberiséget meghódítja, és véget vet a régi kornak. Mint ilyen, hogyan tudná mindezt összefoglalni, miután szavainak csak egy ilyen kis részét fejezte ki? Egyszerűen arról van szó, hogy az Ő munkája különböző időszakokra és különböző szakaszokra van felosztva; Ő a tervének megfelelően dolgozik, és szavait a lépéseivel összhangban fejezi ki. Hogyan is tudná az ember kifürkészni Isten mindenhatóságát és bölcsességét? A tény, amit itt meg akarok magyarázni, a következő: ami Isten és ami neki van, az örökké kimeríthetetlen és végtelen. Isten az élet és minden dolog forrása; Őt egyetlen teremtetett lény sem tudja kifürkészni. Végül pedig továbbra is emlékeztetnem kell mindenkit: Soha többé ne szorítsátok Istent korlátok közé könyvekben, szavakban vagy múltbéli kijelentéseiben. Csak egyetlen szóval lehet leírni Isten munkájának jellemzőjét: új. Ő nem szereti a régi utakat járni, vagy megismételni a munkáját; sőt, nem akarja, hogy az emberek úgy imádják Őt, hogy bizonyos határok közé szorítják. Ez Isten természete.

Hivatalos weboldal
QR kód

Mindenható Isten
Egyháza App

Hivatalos weboldal
<https://hu.godfootsteps.org>

YouTube: <https://l.kingdomsalvation.org/hu/video>

E-mail: contact.hu@godfootsteps.org
